

Tôi
nay,
tôi

không
nhân

Mục lục

- [Chương 1: Thang Máy](#)
- [Chương 2: Bắt Đầu](#)
- [Chương 3: Tai Nạn Giao Thông](#)
- [Chương 4: Phòng Khám](#)
- [Chương 5: Sơ Hở](#)
- [Chương 6: Tụ Hội](#)
- [Chương 7: Thức Tỉnh](#)
- [Chương 8: Mắt Quỷ](#)
- [Chương 9: Hẹn Gặp Mặt](#)
- [Chương 10: Gặp Mặt](#)
- [Chương 11: Chuyện Yêu Đường](#)
- [Chương 12: Tơ](#)
- [Chương 13: Trong Mơ Hồ*](#)
- [Chương 14: Điều Tra](#)
- [Chương 15: Sơ Hở](#)
- [Chương 16: Cửa](#)
- [Chương 17: Tiết Lộ Tình Tiết](#)
- [Chương 18: Quan Hệ](#)
- [Chương 19: Sương Mù](#)
- [Chương 20: Nhật Được Người](#)
- [Chương 21: Bệnh Viện](#)
- [Chương 22: Trao Đổi](#)
- [Chương 23: Bóng Lông \(Mao Cầu\)](#)
- [Chương 24: Bị Tấn Công](#)
- [Chương 25: Tốc Độ](#)
- [Chương 26: Năm](#)
- [Chương 27: Về Nhà](#)
- [Chương 28: Ấn Tượng](#)
- [Chương 29: Ác Liệt](#)

Chương 30: Mệt Lòng
Chương 31: Nhân Vật Chính
Chương 32: Thăng Thấn
Chương 33: Bắt Giữ
Chương 34: Tiến Triển
Chương 35: Nhận Thức Chung
Chương 36: Hoa Điểm
Chương 37: Phong Ba
Chương 38: Chuyện Ma Quỷ
Chương 39: Đã Muộn
Chương 40: Cố Hết Sức
Chương 41: Sinh Tồn
Chương 42: Kho Hàng
Chương 43: Tình Huống
Chương 44: Kén Ăn
Chương 45: Nói Dối
Chương 46: Ngẫu Nhiên
Chương 47: Tranh Chấp
Chương 48: Coi Trọng
Chương 49: Vạch Trần
Chương 50: Bữa Cơm
Chương 51: Trộm Tài Khoản
Chương 52: Tiếp Cận
Chương 53: Cầu Treo
Chương 54: Mạo Danh
Chương 55: Dễ Tin Người
Chương 56: Âm Mưu
Chương 57: Thất Bại
Chương 58: Bước Cô Độc
Chương 59: Chạy Trốn
Chương 60: Nhặt Về
Chương 61: Kế Hoạch

[Chương 62: Khổng Lồ](#)
[Chương 63: Như Đuà](#)
[Chương 64: Trục Xuất](#)
[Chương 65: Triển Vọng](#)
[Chương 66: Thường Thức Dấm Chua*](#)
[Chương 67: Ký Sinh](#)
[Chương 68: Culi](#)
[Chương 69: Kiểm Tra](#)
[Chương 70: Trù Nghệ](#)
[Chương 71: Siêu Đề \(超題\)](#)
[Chương 72: Anh Em](#)
[Chương 73: Sống Chung](#)
[Chương 74: Graffiti](#)
[Chương 75: Phòng Ngự](#)
[Chương 76: Âm Sát](#)
[Chương 77: Hồn Loạn](#)
[Chương 78: Mối Đe Dọa](#)
[Chương 79: Sơ Suất](#)
[Chương 80: Tết Nguyên Đán](#)
[Chương 81: Yêu Thần](#)
[Chương 82: Chùng Mực](#)
[Chương 83: Căn Cứ](#)
[Chương 84: Thánh Môn](#)
[Chương 85: Bút Danh](#)
[Chương 86: Nằm Tay](#)
[Chương 87: Đau Đầu](#)
[Chương 88: Bọ Cạp](#)
[Chương 89: Sơ Cấp](#)
[Chương 90: Kiểm Tra](#)
[Chương 91: Trùng Hợp](#)
[Chương 92: Đi Săn](#)
[Chương 93: Thời Gian](#)

[Chương 94: Cơn Gió Kỳ Lạ](#)
[Chương 95: Động Trời](#)
[Chương 96: Côn Trùng Khổng Lồ](#)
[Chương 97: Di Ngôn](#)
[Chương 98: Bị Lừa](#)
[Chương 99: Trao Đổi](#)
[Chương 100: Dừng Giả](#)
[Chương 101: Cứu Viện](#)
[Chương 102: Giao Phong](#)
[Chương 103: Dạ Thoại](#)
[Chương 104: Đưa Nước](#)
[Chương 105: Tài Xế](#)
[Chương 106: Lưu Đày](#)
[Chương 107: Mất Bình Tĩnh](#)
[Chương 108: Tin Tức](#)
[Chương 109: Thị Uy](#)
[Chương 110: Thư Tình](#)
[Chương 111: Lệnh Cấm](#)
[Chương 112: Hoạn Thất](#)
[Chương 113: Cứu Mạng](#)
[Chương 114: Con Tin](#)
[Chương 115: Mất Liên Lạc](#)
[Chương 116: Mật Mã](#)
[Chương 117: Tiếp Ứng](#)
[Chương 118: Phá Vòng Vây](#)
[Chương 119: Đường Sống](#)
[Chương 120: Ác Mộng](#)
[Chương 121: An Ủi](#)
[Chương 122: Khúc Chiết](#)
[Chương 123: Nguyên Nhân Cái Chết](#)
[Chương 124: Hội Nghị](#)
[Chương 125: Mạnh Mối](#)

[Chương 126: Phóng Túng](#)
[Chương 127: Quán Tính](#)
[Chương 128: Phá Không](#)
[Chương 129: Cái Khe](#)
[Chương 130: Sào Huyết](#)
[Chương 131: Đồng Hành](#)
[Chương 132: Hạnh Ngộ](#)
[Chương 133: Dụ Bắt](#)
[Chương 134: Giăng Co](#)
[Chương 135: Xuyên Qua](#)
[Chương 136: Địa Động](#)
[Chương 137: Trung Đông](#)
[Chương 138: Mỗi Tình Đầu](#)
[Chương 139: Linh Quang](#)
[Chương 140: Xung Đột](#)
[Chương 141: Xu Thế](#)
[Chương 142: Bao Vây](#)
[Chương 143: Sinh Hóa](#)
[Chương 144: Chạy Trốn](#)
[Chương 145: Tạm Dừng](#)
[Chương 146: Đói Quá](#)
[Chương 147: Phản Hồi](#)
[Chương 148: Lệch Hướng](#)
[Chương 149: Trấn Trừng](#)
[Chương 150: Sau Thảm Họa](#)
[Chương 151: Chênh Lệch](#)
[Chương 152: Quan Trọng](#)
[Chương 153: Nhiệm Vụ](#)
[Chương 154: Đường Lui](#)
[Chương 155: Lừa Gạt](#)
[Chương 156: Lẩn Trốn](#)
[Chương 157: Đền Biển](#)

Chương 158: Chăm Sóc Vết Thương
Chương 159: Bổ Già
Chương 160: Tương Lai
Chương 161: Sân Bay
Chương 162: Lo Lắng
Chương 163: Sinh Hoạt
Chương 164: Oan Uổng
Chương 165: Chi Đích Danh
Chương 166: Chuẩn Bị
Chương 167: Pháo Hôi
Chương 168: Quay Phim
Chương 169: Thiết Lập Của Nhân Vật
Chương 170: Tích Cực
Chương 171: Đánh Tráo
Chương 172: Đụng Sai
Chương 173: Báo Trước
Chương 174: Vượt Qua Kiểm Tra
Chương 175: Kết Thúc

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thang Máy

Ánh mắt của Giản Hoa dừng trên tấm áp phích bên cửa phòng bán vé.

Đám quạ đen làm phong nền, trong khung cảnh hoang vu, một người đàn ông anh tuấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sát khí quanh thân, ánh mắt dọa người cùng với phong chữ sắc bén của tên phim dung hợp hoàn hảo.

Cậu còn muốn nhìn thêm chút nữa, nhưng nhân viên rạp chiếu phim đã chạy tới trước dờn tấm áp phích đi, đổi thành tấm áp phích của bộ phim sắp công chiếu ngày mai. Chắc vì lấy vội quá, khung chống lung lay đổ xuống, người đàn ông đáng người cao ngất với ánh mắt kiên nghị cũng đột nhiên sụp đổ.

Giản Hoa sửng sốt hồi thần, từ từ quay đầu.

Đằng sau, một cô gái trẻ nhỏ giọng năn nỉ xin nhân viên tấm áp phích.

Giản Hoa sờ túi theo thói quen, rồi lại nhớ ra mình mới cai thuốc nửa tháng trước, giờ trong túi không có thuốc lá mà chỉ có một lọ kẹo cao su nhỏ. Cậu dùng ngón cái nhẹ nhàng mở nắp hộp. Ánh đèn ấm áp trong đại sảnh chiếu lên làm đốt ngón tay cậu thêm rõ ràng, trông rất thon dài thanh lịch.

Giản Hoa là một diễn viên đóng thế. Khó khăn, nguy hiểm hay vất vả, tất cả đều thuộc về diễn viên đóng thế, dù diễn có tốt thì ngay cả cái tên, người xem cũng không biết.

Chính bản thân Giản Hoa cũng chẳng có dã tâm gì, vậy mà phiên toái vẫn tìm đến cửa. Có người nói, muốn đập đổ bát cơm này của cậu, khiến cho cậu không thể làm diễn viên đóng thế được nữa.

Cậu ở nhà hơn nửa năm, đến tận sáng nay, Giản Hoa nhận được một cuộc gọi bất ngờ.

Là người đại diện của ảnh đế Lý Phi. Ảnh đế có ý cùng cậu ký hợp đồng để Giản Hoa trở thành diễn viên đóng thế chuyên thuộc, đãi ngộ cực kỳ tốt.

Giản Hoa không đồng ý ngay, nhưng trong lòng đã dao động. Cậu đã gặp qua Lý Phi, cũng từng đóng thế cho đối phương, chính là trong bộ phim hôm nay cậu đến xem. Nói đúng lương tâm thì Lý Phi làm người cũng được, nhưng...

Chìm sâu trong suy nghĩ của chính mình, Giản Hoa không để ý thang máy đang từ từ đi lên.

Anh chàng trẻ tuổi đẹp trai mặc trang phục phổ thông, quần bò bó dọc đôi chân thon dài thẳng tắp, lơ đãng cho một viên kẹo cao su vào miệng, dưới ánh sáng vàng như được phủ thêm một phần ái muội.

Đi xem phim, hết giờ còn gặp được anh đẹp trai. Hai nữ sinh đứng trước thang máy, ánh mắt sáng lên, khẽ thì thầm.

Thang máy của rạp chiếu phim có thể chứa mười người. Giản Hoa xem đến khi các dòng chữ đều chạy hết mới đi ra, nên lúc này người xem phim cũng rời đi được ít nhiều. Màn hình thông báo giờ chiếu phim hiển thị thời gian là 22:44, khu chờ của rạp chiếu trống không.

“Đình.” Cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Giản Hoa và một cặp tình nhân vẫn đang hăng hái thảo luận tình tiết phim đi vào thang máy, phía sau là hai nữ sinh trang điểm. Trong thang máy tràn ngập hương thơm của quán lẩu dưới tầng. Giản Hoa nhú mày, dạ dày cậu như nháy mắt sống lại, đưa ra kháng nghị nghiêm trọng với cậu.

Sau khi cai thuốc rất dễ bị đói, nhất là khi có hương vị tươi mới kích thích đầu lưỡi.

Giản Hoa liếc nhìn quảng cáo của quán lẩu dán trong thang máy, tâm trạng thoải mái. Khi cậu lúc có lúc không nhai kẹo cao su thì thang máy đột nhiên lắc lư.

Không kịp đề phòng, hai nữ sinh sợ đến mức la toáng lên.

Giản Hoa theo bản năng đi đến cạnh tường thang máy, cánh tay cũng đồng thời chống lên tường để giữ thăng bằng. Không chờ cậu xem xét tình huống, thang máy lắc lư rất nhanh rồi cũng dừng lại nhanh chóng, ngoại trừ dư âm rít lên the thé, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Năm người trong thang máy nhìn nhau, rồi nhìn về phía con số lập lòe trên bàn phím ấn.

“Tầng một.” Giọng nữ máy móc trong loa truyền ra, cửa thang máy cũng vững vàng mở ra ngay sau đó.

Cặp tình nhân thở phào nhẹ nhõm, người nam lập tức rửa thầm: “Cái thang máy hỏng này, vậy mà lại không cho người kiểm tra, may mà không có chuyện gì.”

Trên mặt hai nữ sinh cũng là vẻ nghi đến mà sợ, vì vừa rồi thang máy chấn động mạnh, cả hai đều ngã vào vách tường của thang máy. May mà trong thang máy người không đông, giữa mấy người không quen có chút khoảng cách, nếu không ngã sấp lên người khác thì xấu hổ!

Tuy Giản Hoa không bị dọa sợ nhưng ai gặp chuyện này cũng không vui nổi. Giản Hoa nhú mày, đi ra khỏi thang máy, nhìn quanh tầng một, định tìm người phục vụ phản ánh thang máy có vấn đề. Xuất phát từ độ nguy hiểm công việc, Giản Hoa đối với những việc như vậy khá nhạy cảm, thường chú trọng những việc người khác chưa để ý tới.

Rời thang máy không xa, Giản Hoa bỗng thấy là lạ.

Thời gian đóng cửa của trung tâm mua sắm là mười rưỡi, có quầy đã phủ bạt, một số chỗ đã tắt đèn. Nơi ban ngày nhộn nhịp giờ yên ắng nhưng hôm nay có chút khác thường, nơi tầm mắt có thể nhìn đến đều không một bóng người.

Không có bảo an tuần tra khu mua sắm, không có nhân viên vệ sinh, cũng không có cô bán hàng vội vàng hoàn thành công việc cuối ngày.

Lọ nước hoa mở nắp còn đặt trên quầy, một vài công cụ dọn vệ sinh rải rác trên mặt đất. Điều hòa của trung tâm đã đóng, không biết gió lạnh đến từ đâu làm âm lạnh toàn bộ hành lang.

Cặp tình nhân lấy di động ra loay hoay nhấn phần mềm gọi xe.

Hai nữ sinh xoa xoa ngón tay, đi thẳng đến KFC cạnh trung tâm. Cửa hàng đồ ăn nhanh và tầng một của trung tâm có cửa kéo thông nhau, hai cô đi đến trước quầy gọi món, nhìn đông nhìn tây một hồi mới lớn tiếng kêu phục vụ.

Trong cửa hàng đồ ăn nhanh không có ai, xuyên qua cửa thủy tinh có thể thấy vẻ mặt mờ mịt của hai cô gái.

Cảm giác bất an càng nặng, Giản Hoa bước nhanh về phía cửa lớn. Gió đêm thu lạnh phả vào mặt, Giản Hoa toàn thân cứng đờ, đứng trên quảng trường trước cửa trung tâm mua sắm.

Dưới ánh đèn nê ông, thành phố phồn hoa vốn nên ngựa xe như nước lại thật im lặng.

Từng chiếc ô tô tắt máy dừng trên đường cái, không phải chen chúc, mà chúng nó phân bố rải rác trên cầu vượt và đường phụ. Trời đêm tối đen, ánh trăng mờ nhạt chiếu lên ngã tư đường yên tĩnh. Thành phố như biến thành một tấm ảnh, không chuyển động, không sự sống.

Mọi người đâu hết rồi?

Giản Hoa cảm thấy cơ hai bên má co giật. Kẹo cao su vẫn còn trong miệng cậu, cũng chưa nhai được bao lâu nhưng cậu không còn nếm được vị gì. Cảm giác cực độ vô lý như nuốt trọn cậu.

“Cái gì, vậy mà không có tín hiệu, còn không kết nối được mạng... A?”

Đôi tình nhân theo sau ra đến ngoài trung tâm, cũng cực kỳ ngạc nhiên. Họ kinh hãi trợn trừng mắt, nhìn đường cái phía xa, thân thể không tự chủ được run lên, cuống quýt dựa vào nhau, lắp bắp nói: “Chuyện gì đây, người đâu mất rồi?”

“Là đùa dai, cái loại chương trình quay phim lừa người các kiểu đó!”

Người nam miễn cưỡng trấn định tâm lý, cao giọng nói: “Thật vớ vẩn, đang đêm hôm khuya khoắt!”.

Người nữ nhanh nhẹn kéo hắt một cái, thấp giọng oán giận: “Anh nói chuyện chú ý chút đi, không chừng là chương trình trực tiếp đó! Có thể lên TV là chuyện tốt, anh so đo làm gì.”

Gần đây không nghe được có tiết mục lớn nào có thể thuê được mấy con đường gần trung tâm mua sắm, cho dù có, khách mời cũng là khách quý tai to mặt lớn, người qua đường sao lại được tính vào?

Giản Hoa lui về phía sau một bước, lại chạy vào trung tâm mua sắm. Xông về phía cửa thang máy, thấy đèn chỉ thị số tầng hiện lên, nháy mắt khi cửa thang máy khép lại, cậu mới nghe được tiếng tim mình đập rất nhanh và tiếng hít thở nặng nhọc.

“Đình, tầng sáu, rạp phim Hoan Vũ chào mừng quý khách.” Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên người Giản Hoa. Nơi này so với tầng một trung tâm sáng sủa, ấm áp hơn nhiều nhưng hàn ý trong lòng Giản Hoa lại như thủy triều tràn ra.

Tấm phích và khung chống rơi trên mặt đất, còn nhân viên đối áp phích lại không thấy bóng dáng, bạn fan muốn có tấm áp phích cũng không có ở đó. Trong đại sảnh bán vé của rạp phim còn có hương ngọt lịm của bỏng ngô, nhưng người bán vé ghé trên quầy chơi di động lại biến mất như chưa từng tồn tại.

Giản Hoa móc túi nửa ngày cũng không lôi ra được một điều thuốc. Nôn nóng trong lòng khiến cậu nhú chặt lông mày. Bên tai còn mơ hồ vang lên tiếng đôi tình nhân và hai nữ sinh dưới lầu hốt hoảng hô to.

“Có ai ở đây không? Nơi này có người sao?”

Giản Hoa tạm dừng tại chỗ tấm áp phích bên chân, cúi xuống nhìn tướng quân trẻ tuổi trên áp phích.

Tên phim “Con quạ” với nét bút sắc bén như muốn hút hết ánh mắt của khán giả. Tướng quân nét mặt kiên nghị, mặc áo giáp bị tàn phá, giống như cây Hồ Dương sừng sừng đứng trên hoang mạc. Trên áp phích có dòng chữ rõ ràng: Ảnh đế Lý Phi đóng vai chính.

Giản Hoa không nhặt tấm áp phích. Cậu ném kẹo cao su vào thùng rác, rồi bước vào thang máy, bình tĩnh nhìn màn hình điện tử, thời gian hiển thị trước mắt là 22:44.

Khi bốn người khác trong thang máy còn tốn công tốn sức tại tầng sáu của trung tâm mua sắm hô to, Giản Hoa đã rời rạp chiếu phim.

Cậu tại bãi đỗ xe lấy xe, bình tĩnh khởi động xe chạy ra đường, đi trong thành phố tĩnh lặng. Tốc độ xe dần nhanh hơn, chạy qua một chiếc ô tô đã tắt máy trên đường, trong xe cũng không có người.

Mồ hôi lạnh chảy ra từ lòng bàn tay, dính lên tay lái.

Tim Giản Hoa chìm xuống, cậu bật radio trong xe, các kênh đều là tiếng điện lưu sột soạt. Đáng sợ nhất là hệ thống hiện thị thời gian của xe ô tô vẫn dừng ở 22:44 không hề thay đổi.

Cậu lấy di động trong túi, nhấn từng số liên lạc nhưng không có số nào kết nối thành công.

Đạp phanh gấp, âm thanh chói tai vang lên, lớp xe lưu trên mặt đường một vệt dài. Giản Hoa tựa trên ghế, để di động vào hộp thủy tinh trên xe, tay phải đỡ trán, nhin xuống cảm giác nôn nóng trong lòng.

Thật là có quý!

Từng nghe nói đến quý đả tường*, lại chưa từng nghe đến chuyện vào thang máy, toàn bộ người trong thành phố đều biến mất. Giản Hoa đầu óc rối loạn, lại khởi động xe thêm lần nữa, vững vàng chạy một đường về nhà.

*Quý đả tường: hiện tượng người đi thẳng về phía trước nhưng vẫn loanh quanh ở một chỗ mà không rời đi được.

Đến cửa tiểu khu, cậu đi đến phòng thường trực tự mình ấn công tắc, đem xe để dưới tầng. Bình thường vào giờ này, cách vách vẫn còn xem TV,

khi lên lầu chó nhà hàng xóm cũng sủa vài tiếng, nhưng bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.

Giản Hoa không thay áo, cậu hướng về phía ghế sofa trong phòng khách, tìm điều khiển mở TV.

Có hình ảnh, nhưng hình ảnh của tất cả các kênh đều tĩnh lặng.

Biên tập viên bản tin tối, nhân vật phim luân lý gia đình, quảng cáo cố định, đều biến mất. Chuyển qua tất cả các kênh chỉ như trình chiếu ảnh. Hóa ra yên tĩnh lại khủng bố như vậy.

Giản Hoa nhịn xuống xúc động muốn ném điều khiển đi. Nếu đây là ác mộng thì cũng quá chân thật rồi.

Mới bắt đầu đã hồi hộp thế rồi...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bắt Đầu

Ngoài cửa sổ là màn đêm tối, thực tế trời sẽ không sáng. Di

Thời gian hiển thị trên đồng hồ đã ngưng lại. Khắp tiểu khu, cả thành phố này thậm chí có khả năng là trên toàn thế giới, nhân loại đều biến mất. Bình minh không thể thay thế đêm đen, ác mộng không có điểm cuối. Di

Giản Hoa từ từ nhắm mắt, lưng dựa vào tường, ngồi không nhúc nhích. Di

Đây là cách tiết kiệm thể lực tốt nhất, nhà lại là nơi khiến cậu an tâm nhất. Biên tập: Di

Từ việc xảy ra ở thang máy của rạp chiếu phim tới nay, đã được hai ngày hai đêm – đây là Giản Hoa dựa theo tốc độ xói mòn thể lực của mình để tính toán. Cậu đêm đó ở trong nhà phát hiện một tin dữ khủng khiếp hơn. Vì phản ứng với việc cai thuốc lá, Giản Hoa luôn cảm thấy đói. Dù sự tình quái lạ xuất hiện, cậu cũng phải nghĩ cách lấp đầy bụng. Kết quả, nồi đặt ở trên bếp không đun sôi được, dùng nồi cơm điện cũng vô ích. Biên tập: Di

Không thể làm chín đồ ăn, đành phải ăn sống. Nửa gói bánh bích quy, một gói mì ăn liền cùng vụn bánh mì, Giản Hoa vẫn thấy đói như chưa được ăn gì. Biên tập: Di

Không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, không tìm thấy người, cũng không cách nào ăn đồ ăn cho đỡ đói. Biên tập: Di

Cảm giác này, như bị cả thế giới vứt bỏ. Biên tập: Di

Giản Hoa giờ đây đói khát khó nhin, ý thức của cậu đã có chút mơ hồ. Qua mấy chục giờ sau, cậu lái xe ra cửa đi nơi khác tìm đồ ăn và nước uống. Khi đi qua trung tâm mua sắm, cậu vừa lúc nhìn thấy đôi tình nhân đang điên cuồng ăn thứ gì đó, trên mặt đất ném đầy vỏ giấy và chai lọ nhưng họ vẫn thấy không đủ mà kêu đói. Biên tập: Di

Một màn khủng bố quý dị này làm Giản Hoa lạnh lòng. Biên tập: Di

Cậu không tìm đồ ăn nữa, trực tiếp chạy xe đến cầu lớn Lâm Giang. Cuối cầu là trạm thu phí, từ chỗ đó có thể rời khỏi thành phố này. Biên tập: Di

Trong đêm đen, đèn trên trạm thu phí vẫn sáng nhưng trên cầu không có âm thanh gì. Gió lạnh thổi vù vù, Giản Hoa mở cửa xe, từ thành cầu nhìn xuống dòng nước chảy xiết.

Cậu không định tự sát. Giản Hoa dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng sẽ không từ bỏ sinh mạng của mình, chỉ là khốn cảnh trước mắt khiến cậu thấy luống cuống chân tay.

Cuối cùng, Giản Hoa vẫn về nhà. Biên tập: Di

Ngồi dựa vào vách tường, không nhúc nhích, giảm thấp thể lực bị tiêu hao. Cố dùng nghị lực phi thường của bản thân để nhin xuống cơn khát, cậu hận không thể mở vòi nước máy hướng vào cổ họng để làm dịu cảm giác khó chịu. Biên tập: Di

Cậu nhìn thấy dáng vẻ của đôi tình nhân ăn uống quá độ kia, trong mắt đều là điên cuồng vạn vạo và tuyệt vọng. Giản Hoa không muốn chính mình trở thành như vậy. Ăn cái gì cũng vô ích, một khi bắt đầu ăn là không thể khống chế bản năng cầu sinh của chính mình mà tiếp tục ăn vào. Biên tập: Di

Trong đại não mơ hồ hỗn độn, cậu còn đang không ngừng suy nghĩ về biến cố này.

Giản Hoa mơ hồ cảm thấy chính mình hoặc nên nói là cái thang máy kia đã rơi vào vết nứt thời gian. Biên tập: Di

Vết nứt thời gian là Giản Hoa đặt tên lung tung, khái niệm cụ thể gì đó cậu cũng không rõ. Cậu chỉ cảm giác rằng vật chết trên toàn thế giới này đều dừng lại ở một giây kia, còn vật sống thì biến mất không dấu vết. Người trong thang máy là ngoại lệ. Họ thay đổi được vật chết (di chuyển hoặc làm hư hao) nhưng không thay đổi được vật sống (thức ăn nước uống).

Giản Hoa đói đến một chút sức lực cũng không còn, cơn khát cực độ làm trước mắt cậu xuất hiện bóng chồng. Biên tập: Di

Ý thức mơ hồ, cậu bắt đầu không thể tỉnh táo, cứ như vậy nửa ngủ nửa mê. Khi bị vây trong thống khổ mê man, có âm thanh rất nhỏ truyền đến trong đầu Giản Hoa.

“Tích tắc, tích tắc...” Biên tập: Di

Ổn định, rõ ràng, có quy luật. Biên tập: Di

Giản Hoa từ từ mở mắt, qua một lúc cậu mới miễn cưỡng tỉnh táo lại. Ánh mắt bình tĩnh nhìn đồng hồ treo trên vách tường, là kiểu cũ nền trắng, kim đen, mặt thủy tinh, lúc này kim giây đang di chuyển từng chút.

23:01 Biên tập: Di

Tiếng kim giây tích tắc trong đầu Giản Hoa như âm thanh đầu tiên của bản violin trong buổi hòa nhạc. Vài phút sau, cậu nghe thấy tiếng bọn trẻ cách vách, âm thanh mơ hồ ở phòng bài của tiểu khu khi tan cuộc. Biên tập: Di

Tiếng bước chân siêu vẹo của tên say ở tầng cao nhất làm kinh động con chó nhà hàng xóm.

Những âm thanh ồn ã bình thường này, giờ lại giống như tiếng trời.

Đói đến choáng váng, Giản Hoa theo bản năng đứng lên. Muốn đi mở cửa hoặc đi đến trước cửa sổ nhìn quanh, xác nhận đây không phải ảo giác của chính mình, nhưng thân thể suy yếu không nghe sai sử. Biên tập: Di

Giản Hoa cố gắng nửa ngày nhưng không có chút hiệu quả, ý thức lại tan rã, sắp rơi vào hôn mê. Biên tập: Di

Không được... Biên tập: Di

Xem tình hình của cậu hiện tại, hôn mê rồi còn tỉnh lại được nữa không mới là vấn đề. Hơn nữa thời gian càng dài, cậu cách cái chết càng gần! Thật vất vả chờ đến khi tất cả bình thường lại, chẳng lẽ lại chết như vậy? Biên tập: Di

Nước, cậu muốn nước. Biên tập: Di

Từ phòng khách đến phòng bếp chỉ cách vài bước chân, vậy mà Giản Hoa lại không cách nào đi qua. Biên tập: Di

Cậu phí công vờn tay, chỉ riêng động tác này đã mất một phút đồng hồ. Trước mắt Giản Hoa hóa đen, nhưng cậu vẫn nhìn chăm chăm vào bình nước lạnh trên mặt bàn trong phòng bếp.

“Phanh”. Biên tập: Di

Bình nước bỗng nhiên bay tới, rồi lại rơi xuống mặt đất. Biên tập: Di

Nước ướt thành vũng, mảnh vỡ văng khắp nơi. Tay phải của Giản Hoa cũng bị đâm, đau đớn khiến tâm trí cậu tỉnh táo hơn chút, ngây người nhìn bình nước không biết bay đến kiểu gì.

Nhưng cậu không chú ý điều này mà vội vàng ghé vào một mảnh vỡ cong cong, cẩn thận từng chút dùng đầu lưỡi liếm ngậm nước còn sót lại.
Biên tập: Di

Trong cảm nhận của Giản Hoa, mấy ngụm nước cũng không đến được dạ dày, chỉ nhanh chóng thấm thấu vào trong thực quản. Niềm vui to lớn khiến cậu không tự chủ được run rẩy. Tại thế giới mà thời gian ngưng lại, uống nước thì chưa đến cổ họng đã bốc hơi, không có chút hiệu quả nào.
Biên tập: Di

Cậu hít sâu một hơi, rồi nghi ngờ nhìn mảnh vỡ đầy đất, rồi lại nhìn hướng phòng ngủ. Trong phòng Giản Hoa có đồ uống, nhưng chỗ đó càng xa phòng khách hơn. Giờ cậu cố gắng lấy lại cảm giác ban nãy, vài giây sau một bình nước khoáng nhanh như chớp lặn ra đây.

Giản Hoa dừng một chút, bình nước khoáng nhảy lên tại chỗ, đứng vững vàng.

Giây sau, một lực khổng lồ chế vô hình đè lấy nó, làm cho nắp đây văng ra.

“Ba!” Nắp bình bay lên đập vào đồng hồ treo tường, còn làm nứt một vết nhỏ trên mặt thủy tinh. Có thể thấy lực kia lớn bao nhiêu.

Bình nước khoáng lơ lửng trên không, dừng bên miệng Giản Hoa, còn nghiêng một góc tiện cho việc uống nước. Giản Hoa uống một hơi hết nửa bình nước mới lấy lại tinh thần. Suy nghĩ của cậu vừa buông lòng, bình nước lập tức rơi xuống đất.

“...”

Giản Hoa cảm thấy, ba ngày này đã chiếm hết kinh ngạc cả đời của cậu.

Dù thế nào thì, cậu cũng sống lại, cậu đã chờ được đến khi “ác mộng” kết thúc. Giản Hoa kéo cơ thể suy yếu cố sức đứng lên, tìm mấy thanh chocolate ném vào chén nước, ép chính mình uống chất lỏng bán hòa tan.

Trong gương, mặt cậu hốc hác, dưới mắt thâm đen.

Quần áo trên người nhàu nhĩ còn dính cả vệt nước. Giản Hoa trông cực kỳ chật vật, có thể đến trường quay diễn kẻ thất tình nhảy sông mà không cần trang điểm.

Xử lý qua loa vết thương trên tay phải, khôi phục chút sức lực, rồi tắm rửa bằng nước ấm một lát, Giản Hoa giờ mới có tinh thần xem xét năng lực mới xuất hiện của mình.

Thìa cà phê, dựa vào ý niệm của cậu mà bay đến, lắc lư.

Mảnh thủy tinh đầy đất cũng bị Giản Hoa “quét” vào góc phòng khách. Giống như là năng lực ý nghĩ trong mấy bộ phim Âu Mỹ thế kỷ trước, siêu năng lực làm ly bay, làm cong thìa gì đó, thực tế đều vô dụng.

Chỉ cần không phải chuyện sống chết, xoay người đi vài bước lấy đồ vật này nọ có gì khó khăn. Đối với Giản Hoa mà nói, loại siêu năng lực này còn không bằng để cậu học khinh công trong tiểu thuyết võ hiệp. Ít nhất lúc cậu phải treo trên dây sẽ không quá khó chịu.

Bỗng nhiên quay về thế giới bình thường, cùng với siêu năng lực xuất hiện sau đó, làm cho Giản Hoa thấy đầu óc uể oải không đủ dùng.

Mở TV ra, phim truyền hình cầu huyết luân lý cung đấu chiếm màn hình, tin tức buổi tối đã kết thúc từ sớm, thời gian trên màn hình vẫn là ngày thang máy gặp chuyện không may. Trong túi quần bò của Giản Hoa có cuống vé xem phim. Phim hết lúc 22:40, từ trung tâm mua sắm đến nhà cậu không gần, lái xe mất ít nhất nửa giờ, nhưng vào lúc 23:01, cậu đã nằm trong phòng khách suýt chút nữa đói chết khát chết.

Giản Hoa muốn quay lại rạp phim xem tình hình nhưng thân thể suy yếu không cho phép. Giản Hoa nằm ở trên giường mà không dám ngủ, trong lòng cậu sợ lại rơi vào thế giới tĩnh mịch tối tăm kia.

Mỗi lần mắt nặng nề khép lại, ngay giây sau Giản Hoa lại bị ý chí của mình cưỡng chế tỉnh lại, cùng cơn buồn ngủ gian khổ cận chiến.

Gian phòng hỗn loạn, bóng đêm rút đi, không trung mờ sáng.

Giản Hoa được ánh bình minh an ủi, tâm lý cậu thả lỏng, cuối cùng rơi vào mộng đẹp, nặng nề ngủ đến khi mặt trời bò lên cao, ánh nắng chói mắt chiếu vào phòng.

“Cốc cốc cốc!”

Cửa phòng bị gõ mạnh, Giản Hoa trong lúc ngủ khê nhú mày.

“Giản Hoa! Cậu đang làm gì, di động không nghe, xe lại đỗ dưới tầng, người có thể chạy đi đâu chứ?”

Tiếng rống chói tai rốt cuộc đã đánh thức chủ nhà. Giản Hoa mở mắt, ngây người nửa phút mới nhớ đến việc xảy ra hôm qua. Tiếng đập cửa còn tiếp tục, giống như gọi hồn.

Người đến là bạn từ nhỏ của Giản Hoa, Lục Triệu.

Danh hiệu bạn từ nhỏ này là Lục Triệu tự nhận. Tuy bọn họ biết nhau từ nhỏ, nhưng Giản Hoa theo bản năng cách xa người này, vì Lục Triệu thích tự ý quyết định, toàn là tật xấu của thiếu gia, Giản Hoa không muốn để ý đến gã.

“Chuyện gì?” Giản Hoa mở cửa, dùng âm thanh khàn khàn hỏi.

“Giọng cậu sao vậy, cảm à?” Lục Triệu bị dọa nhảy dựng, ánh mắt gã bỗng tỏa sáng, ra sức nhìn phía sau Giản Hoa. Khi thấy nội thất không hư

hại gì (nhìn không tới mảnh thủy tinh vỡ trong góc tường), ánh mắt gã không giấu nổi vẻ thất vọng.

“Cảm nặng, ở nhà ngủ hai ngày.” Vẻ mặt Giản Hoa lạnh nhạt, “Cậu không xuất ngoại?”

“Mới về.” Lục Triệu có xuất thân tốt. Khi không bệnh trông cũng giống quý công tử, gã thấp giọng nói: “Nghe nói cậu đả tội người ta, bị đập đổ bát cơm? Gọi điện cậu lại không nghe...?”

“Có việc gì không? Tôi phải đi nghỉ, vừa mới uống thuốc, mệt đến không mở mắt ra được.” Giản Hoa ngắt lời gã, dứt khoát đóng cửa lại.

Lục Triệu sờ mũi, cũng không giận, xoay người đi xuống lầu.

Cẩn thận xem xét chiếc xe dừng dưới lầu của Giản Hoa, phát hiện di động ở trong chiếc hộp trước cửa sổ thủy tinh. Lục Triệu lúc này mới thoải mái cười, lẩm bẩm: “Tôi nói mà, thảo nào không tiếp điện thoại.”

Lục Triệu lôi di động ra, đề tài đứng đầu giao diện của weibo là “Hiện trường đôi nam nữ trẻ tuổi đột tử ở rạp phim Hoan Vũ”. Đầu tin nói rằng tầng một siêu thị bị trộm, bên cạnh thi thể có lượng lớn giấy đóng gói và bình đồ uống bị mất. Bảo an đêm kể lại rằng mười một giờ đêm qua, khi đi tuần thì phát hiện người chết, tình nghi xác thực.

“Bắt đầu rồi.” Lục Triệu lo lắng tắt di động.

Lục Triệu chắc chắn là kẻ xuyên sách rồi.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tai Nạn Giao Thông

Trời cao mây trắng, ánh mặt trời chiếu trên tường thủy tinh của cao ốc truyền thông giải trí Tinh Thiên, phản xạ một mảng ánh sáng trên lối đi bộ. Biên tập: Di

Ảnh đế Lý Phi cách cửa sổ xe vô ý nhìn con chó ngồi bên cạnh cao ốc, anh lái chiếc ô tô đen không chớp mắt hòa vào dòng xe cộ. Biên tập: Di

“Phản ứng đối với bộ phim “Con quạ” ở các phòng vé ngày hôm qua đã có. Chưa nói đến vị trí đầu bảng, phim so với quán quân phòng vé năm trước còn ít hơn bốn trăm triệu.” Trợ lý vừa nói vừa trộm nhìn sắc mặt Lý Phi. Biên tập: Di

“Con quạ” được chế tác rất tinh xảo, các sao tụ hội, là bộ phim được tuyên truyền rộng rãi nhất giới giải trí năm nay. Lịch công chiếu chọn đi chọn lại, kết quả khi chiếu lại đụng phải bộ phim Âu Mĩ huyền nghi nổi tiếng và một bộ phim hài kinh phí thấp trong nước của tiểu hắc mã*. Cuttôi cùng thành tích phòng vé không được như ý, từ nhà đầu tư tới đạo diễn đều ghen tức trong lòng. Biên tập: Di

*tiểu hắc mã: người mới đang nổi

Trước lúc công chiếu nói tốt quá, giờ mặt đều bị vả đến sưng lên! Bọn họ chỉ cần trốn không lên tiếng. Còn Lý Phi làm người của công chúng, lộ mặt ra là bị đồn hỏi, gặp chuyện như vậy ai mà vui cho nổi. Biên tập: Di

Lý Phi không muốn nghe đề tài này, thuận miệng hỏi: “Việc diễn viên đóng thế đã quyết định chưa?” Biên tập: Di

Anh vừa dứt lời nhắc tới việc này, người đại diện ngồi ở ghế phó lái đã tức giận nói: “Hôm qua nói là muốn suy nghĩ chút rồi mới có câu trả lời thuyết phục. Còn cho rằng mình là nhân vật lớn chắc. Trợ lý Lâm gọi cho cậu ta bốn cuộc mà không có ai tiếp! Anh là nhân vật gì, sao có thể chờ cậu ta? Khó trách có người không muốn cho cậu ta ăn bát cơm này.”

“Gì?” Biên tập: Di

Lý Phi hiển nhiên là lần đầu nghe đến việc này, vẻ mặt anh nghiêm túc. Trợ lý nhanh chóng lui sang một bên. Biên tập: Di

“Trẻ tuổi không hiểu chuyện, đặc tội người ta.” Người đại diện băng quơ nói: “Trong giới diễn viên đóng thế như vậy, người luyện võ cũng không thiếu, sao phải tìm người không đáng tin này?” Biên tập: Di

“Gọi thêm lần nữa.” Lý Phi đối với lời này mắt điếc tai ngơ. Biên tập: Di

Trợ lý im lặng lấy điện thoại ra, y không dám nhìn sắc mặt của người đại diện.

Trong di động truyền đến tiếng nhắc nhở, khiến trợ lý Lâm muốn khóc. Người y muốn gọi cho đã tắt máy. Biên tập: Di

Giản Hoa quên di động trên xe, sáng sớm bị phát tiểu cuồng gọi một phen, giờ lại bị trợ lý Lâm quất thêm một trận, lượng pin trong máy đều hao hết.

“Diễn viên đóng thế trong giới rất nhiều, nhưng có duyên hợp mắt tôi chỉ có một người.”

Người đại diện nghe xong, đen mặt cứng ngắt nói với trợ lý: “Mai lại gọi.” Hắn không thay đổi được suy nghĩ của Lý Phi, nhưng sau này khiến

tên nhóc mới tới gặp chút rắc rối còn không dễ sao? Bản nháp ban đầu của hợp đồng có thể ra tay sửa vài điều kiện.

“Đầu đề weibo hôm nay... Gì đây, là tin tức xã hội?” Biên tập: Di

Trợ lý Lâm vui vẻ lên, y sợ phải đối diện với đề tài “Con quạ” công chiếu ảm đạm, ảnh đế không dấu lại tiểu hắc mã. Danh tiếng của Lý Phi bị tổn hại, toàn bộ đoàn công tác sẽ phủ kín mây đen. Biên tập: Di

“Hoài thành xuất hiện vụ án ly kì, đôi nam nữ trẻ tuổi nửa đêm chết trong trung tâm mua sắm...”

Lý Phi và người diện ngăm mình trong giới giải trí nhiều năm, nghe vậy sao còn không rõ. Hàng ngày toàn quốc xảy ra biết bao vụ án mạng, truyền thông cố ý thêm mấy chữ “nam nữ trẻ tuổi”, “nửa đêm” trong tiêu đề để dụ người đọc liên tưởng đến những điều kì quái, tranh thủ sự chú ý. Còn người chết có quen biết lẫn nhau hay không lại là chuyện khác.

Lúc này xe bỗng phanh gấp, di động của trợ lý Lâm bang một cái đập lên cửa sổ thủy tinh.

May là mọi người trong lòng sợ chó săn* đuổi theo xe, nên có thói quen tốt thắt dây an toàn.

*chó săn: paparazi

Lái xe là vệ sĩ kiêm trợ lý sinh hoạt của Lý Phi, Cảnh Điền. Đoàn ông Đông Bắc như hăn, đã tức thì khó mà ngăn được. Nếu không phải Lý Phi còn trên xe, hăn đã lao xuống kéo tên tài xế xe tải kia ra lý luận rồi. Biên tập: Di

Có kiểu lái xe nào như thế? Xe lao đến giữa đường xe chạy, nếu mà đâm đột ngột, hay tốc độ xe nhanh hơn, xe mình không đụng đầu thì đuôi xe cũng bị xe đằng sau tông vào do không kịp phản ứng. Biên tập: Di

Chiếc xe băng qua giữa đường, xe phía sau buộc phải dừng lại làm cho con đường bị tắc nghẽn.

“Sorry!” Một tên tóc đỏ đi ra khỏi buồng lái của chiếc xe gây chuyện, giơ hai tay lớn tiếng xin lỗi. Biên tập: Di

Cảnh Điền chỉ có thể nuốt con giận. Tên ngoại quốc này nói cũng nghe không hiểu, có mắng cũng vô ích, đành phải nhấn còi trút giận. Mặt người đại diện dài ra, hôm nay đi ra ngoài bị sao Thái Tuế chiếu hay sao, chuyện gì cũng không thuận lợi! Biên tập: Di

“Tiểu Lâm, cậu xuống xem, khiến người kia đi mau. Nếu cảnh sát giao thông đến, hành trình của chúng ta sẽ bị trì hoãn.” Biên tập: Di

Trợ lý Lâm thấy tình hình như vậy thì đau hết cả đầu. Biên tập: Di

Xe của tên ngoại quốc kia thì không việc gì, còn đèn trước xe Audi của mình lại bị đâm hỏng.

“Còn mong nhận bồi thường gì chứ. Coi như gặp xui thôi. Chẳng lẽ chờ cảnh sát giao thông phối hợp giải quyết?” Người đại diện nhìn chằm chằm trợ lý Lâm.

“Nhưng... đó là xe của tôi mà.” Trợ lý Lâm muốn bật khóc. Vì tránh đám chó săn ngồi canh trước cửa công ty, hôm nay họ không dùng xe của Lý Phi.

“Được rồi, công ty trả!” Người đại diện mất kiên nhẫn nói. Biên tập: Di

Cảnh sát giao thông mà đến, mọi người đều phải xuống xe. Nếu bị truyền thông biết, chắc chắn sẽ vung bút viết lung tung bôi đen Lý Phi. Bọn họ muốn xoay chuyển dư luận thì tiền cho đám thủy quân* còn đèn được tận hai cái đèn trước xe. Biên tập: Di

*thủy quân: đại khái là người dùng nhiều nick ảo để dẫn dắt hướng dư luận.

Trợ lý Lâm về mặt đau lòng, trở lại trong xe. Biên tập: Di

Sau đó y nhận được tin dữ thứ hai, màn hình di động của y bị vỡ.

Lý Phỉ bị về mặt thống khổ của trợ lý chọc cười. Trong mắt anh, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi, xe hay di động thì đều mua lại được cả. Anh vỗ vai trợ lý Lâm, nhẹ giọng an ủi: “Tôi phát tiền thưởng cho cậu, mai tự mình đi chọn cái mới đi.”

Trợ lý Lâm nhanh chóng nói cảm ơn, lời vừa ra khỏi miệng lại nghe thấy tiếng kêu to bên ngoài. Biên tập: Di

Mọi người cách cửa thủy tinh nhìn ra ngoài, vừa nhìn mặt đã sợ đến tái nhợt không còn chút máu. Biên tập: Di

Trên cầu, ở phía trước có một chiếc xe thương vụ tự bốc cháy. Tài xế không biết làm sao, lại đánh xe lao thẳng xuống dưới, cuối cùng đâm gãy vòng bảo hộ rơi xuống khu vực xanh hóa dưới chân cầu. Biên tập: Di

“Bùm!” Chiếc xe nổ tung, trụ cầu bị gãy, lửa cháy rừng rực.

Trong xe Lý Phỉ và những tài xế trên đường phụ đều trợn mắt há hốc mồm. Nếu không đột nhiên phát sinh sự cố, khi ô tô bình thường chạy lên cầu, có trời mới biết có bị chiếc xe kia đâm vào không.

Người đại diện nhận thức được mình vừa nhặt được lại cái mạng, miệng há rồi lại ngậm giống như con cá mất nước. Trợ lý Lâm cần lấy di động vỡ, mặt mơ màng, nhìn như động vật nhỏ bị chấn kinh. Biên tập: Di

Khi Lý Phỉ lấy lại tinh thần, thấy rõ chiếc xe Benz vừa tạo tác nghẽn đã thừa dịp rối loạn chạy đi.

Liếc nhìn kính chiếu hậu, tên tóc đỏ Jack đeo kính đen vừa huýt sáo vỗ tay lái vừa nói vào microphone bên tai bằng tiếng Anh: “Tất cả đều thuận lợi, vụ tai nạn đã xảy ra. Lý Phi sẽ không tham gia đâu.”

“Đừng khiến ai nghi ngờ.” Một giọng nói êm tai truyền ra từ microphone.

“Bằng kỹ thuật đua xe hoành hành khắp Đông Hải của anh, việc này chỉ như ăn một bữa sáng. Bọn họ cảm ơn còn không kịp, sao nghi ngờ được?”

“Người Trung Quốc có câu, cẩn thận tàu mới đi được ngàn năm, anh không cần làm việc thừa thãi.”

Jack tóc đỏ cười hì hì hôn gió qua microphone: “Điềm Tâm, anh làm việc em cứ yên tâm. Khi về nước chúng ta phải chúc mừng một phen. Lần này thật không dễ dàng. Tuy trong nguyên tác miêu tả chuyện Lý Phi gặp phải vụ tai nạn giao thông liên hoàn này từ đầu đến cuối, thời gian địa điểm đều có nhưng không nói gì về biển số xe, anh cũng không biết chiếc xe nào sẽ tự bốc cháy. Nếu không thuê trình thám điều tra tư liệu người bên cạnh anh ta, hôm nay đã bỏ qua chiếc xe Lý Phi đi.”

“Đúng là đáng ăn mừng, cơ hội thức tỉnh của Lý Phi đã bị chúng ta xóa bỏ, tiếp theo –”

“Tiếp theo chúng ta phải tìm kẻ thực sự đứng đầu “Hắc Uyên”. Theo như tác giả tiết lộ cuối phần năm, Lý Phi chỉ là con rối, là thủ lĩnh bề ngoài của tổ chức Hắc Uyên. Người đứng đằng sau anh ta bị giấu quá kín... Thượng Đế ơi, tác giả còn chưa kết truyện nữa! Đến cùng ai là Boss, chúng ta cũng không biết.”

Người ở bên kia microphone lập tức cảnh cáo: “Sau này anh nói chuyện chú ý đi. Sau khi các quốc gia lục tục xuất hiện các án mạng, người dị năng trong sách sẽ xuất hiện từng người một. Chúng ta không thể cứ tùy tiện nói bí mật này ra như trước đây.”

“OK!” Jack đồng ý, thuận tay lái xe vào bãi đỗ.

Gã cầm lấy túi giấy to trên ghế lái phó, rút ảnh chụp bên trong ra.

Lý Phỉ, trợ lý, người đại diện...

Jack tháo kính đen, cầm bật lửa, đốt cháy từng tấm ảnh một.

“Đáng tiếc là Trung Quốc quản lý súng ống quá nghiêm ngặt. Anh ta lại là đại minh tinh, ra vào đều chú ý an toàn.” Jack tóc đỏ lăm bằm, nhìn ngọn lửa từ góc ảnh chụp, dần dần nuốt trọn Lý Phỉ mỉm cười như gió xuân.

Kẻ địch mạnh trong tương lai, cách an toàn nhất là khi kẻ kia còn nhỏ yếu mà bóp chết.

Không có cách trực tiếp xử lý, thì phá hủy cơ hội trở thành người dị năng của đối phương.

Dưới cầu vượt, phía bên kia. Biên tập: Di

Vì chiếc xe Benz chặn đường đã rời đi, mấy người Lý Phỉ có thể lên Audi chạy thoát.

Trái tim kinh hoàng của trợ lý Lâm vẫn chưa ổn định, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu, đột nhiên, chuông điện thoại vang lên. Y cuống quýt giờ di động lên, qua màn hình vỡ nhận ra số di động mình gọi mấy lần sáng sớm và giữa trưa nay.

“Alo... Cậu là Giản Hoa... Được! Được!”

Trợ lý Lâm vừa nói vừa gật đầu với Lý Phi, ý bảo diễn viên đóng thế kia đã đồng ý ký hợp đồng.

Bị chuyện vừa rồi dọa sợ, người đại diện cũng quên làm khó Giản Hoa, thuận miệng nói: “Để cậu ta mai đến công ty sớm, ký hợp đồng”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phòng Khám

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa đập máy, màn hình di động tự động về trạng thái chờ. Biên tập: Di

Dưới khung cảnh u ám, tướng quân tuần mỹ anh khí, cầm trường kích[1] trong tay, khuôn mặt thẫm mệt, máu chảy đầy thân, chỉ có đôi mắt là sáng và sắc nét, như thanh đao nhọn đâm ra ngoài màn hình.

Giản Hoa lặng lẽ trượt ngón tay đến biểu tượng cài đặt, thuần thục cắt một bức ảnh cây xanh, thay hình nền “con quạ” ban đầu.

Cậu đến một phòng khám nhỏ truyền nước muối sinh lý và đường gluco.

Nếu thân thể không có nền tảng tốt, là người khác chắc giờ không đứng lên nổi.

“Yếu thành ra vậy còn tiếp tục đi làm?” Bác sĩ già trong phòng khám không đồng tình nhìn Giản Hoa. Họ là người quen, bác sĩ già chỉ là bác sĩ đã về hưu thông thường, không có kỹ thuật cao siêu gì, ngày thường cũng chỉ xem một vài bệnh vật.

Hoài thành không phải một thành phố đặc biệt phồn hoa, nhưng nơi này có hai trụ sở làm phim lớn, hầu như ngày nào cũng có đoàn phim quay ở đây. Rất nhiều người trẻ tuổi ôm giấc mơ điện ảnh, lang bạc đến Hoài

thành thuê nhà. Mỗi ngày chen chúc trong tàu điện ngầm, xóc nảy đi hơn nửa thành phố đến trước cổng phim trường, chờ trong giá lạnh với một đám diễn viên quần chúng.

Sinh hoạt của họ nghèo khó, không có bảo hiểm y tế, cũng không có nhiều tiền đi khám bệnh.

Giản Hoa cũng từng là một thành viên trong số họ, nhờ đó mà quen với bác sĩ Trình ở phòng khám nhỏ này.

“Người trẻ tuổi, sao phải liều mạng như vậy?” Bác sĩ già đeo kính lão rồi cầm tai nghe lên xem bệnh, “Sao cậu vài ngày rồi chưa ăn cơm? Đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện rồi ở nhà tĩnh dưỡng một tháng cho tôi!”

Giản Hoa mỉm cười, thân thể là tiền vốn sinh mạng, cậu cũng đâu muốn ép mình thành ra vậy. Việc gặp phải đêm qua, có nói cũng không ai tin.

Ánh mắt dời xuống chén trà cạnh bàn, nước bên trong bỗng rung lên, tràn ra trên bàn một ít.

Ông Trình không thấy, vẫn còn đang dong dài: “So với mấy người trẻ tuổi khác, cậu đã xem là thành công rồi. Vài năm ở lại Hoài thành mà đã mua được nhà, mua được xe. Tôi bảo cậu bỏ thuốc lá, sáng đi làm chín giờ, chiều về năm giờ. Cứ thế sống qua ngày, bề ngoài cậu có tinh thần như thế, sao mà không qua được?”

Giản Hoa trầm mặc.

Nếu không nhận được lời mời đến từ người đại diện của Lý Phỉ, cậu cũng định rời khỏi giới điện ảnh.

Mấy năm nay gặp nguy hiểm nhiều, tiền kiếm cũng nhiều nhưng hầu hết để mua nhà và chiếc xe second-hand kia. Tiền tiết kiệm không còn bao

nhieu, ở nhà chơi nửa năm, cậu không thể tiếp tục miệt mài ăn núi lở.

“Cậu vừa rồi nói đến việc gì, còn phải chạy đến tận Hải thành ký hợp đồng. Hải thành cách nơi này rất xa, đi xe buýt đường dài còn mất ba giờ. Cậu hiện tại gió thổi là gục thì định đi kiểu gì?” Ông Trình thổi râu trừng mắt trách cứ.

Giản Hoa nhú mày, thở dài: “Để mai tính sau.”

Gì đến nỗi gió thổi là gục. Cậu mà yếu như vậy, sao đến được phòng khám?

Ông Trình trừng mắt nhìn cậu, rồi lại tiếp tục bận rộn.

Tuy nơi này rất ồn ào, có tiếng trẻ con không chịu tiêm gào khóc, có tiếng còi xe tới lui bên ngoài nhưng ồn ào hiện tại lại làm Giản Hoa cực kỳ yên lòng. Nằm ở nơi nghỉ trưa sau phòng khám của ông Trình truyền nước, Giản Hoa bỗng thấy buồn ngủ, rồi không biết sao mà ngủ luôn.

Khi hộ sĩ đi vào đổi bình truyền, cậu vẫn chưa tỉnh lại.

Giản Hoa đang mơ.

Trong mơ là hoang mạc mênh mông hoang vu, trời một màu máu đỏ lạ thường, quạ đen trên thân cây chết khô, kêu lên những tiếng khàn khàn khó nghe. Một vị tướng trẻ tuổi chậm rãi xoay người, dáng người anh cao ngất, tựa như núi cao.

Trường kích nắm trong tay, bên chân toàn thi thể.

Anh bước ra khỏi tuyết cảnh, hướng về phía mặt trời...

Trong mơ vang lên tiếng hô lớn, hoang mạc quạ đen cây chết đều biến mất. Vị tướng kia đứng trong studio, tiện tay lau đi vết máu trên mặt, đem

đạo cụ trường kích đưa cho nhân viên đoàn phim, trên mặt nở nụ cười như gió xuân. Biên tập: Di

Khi Giản Hoa tỉnh lại, cậu mở to hai mắt, nhìn trần nhà loang lổ xuất thần.

“Cũng ổn rồi đấy.” Ông Trình vào phòng, thuận tay giúp Giản Hoa rút kim tiêm, “Cậu ngủ một giấc sâu quá, sắp đến giờ ăn cơm rồi. Giờ cảm thấy thế nào? Biên tập: Di

Còn thấy thế nào nữa, truyền hai bình nước, giờ tất nhiên là muốn đi WC!

Giản Hoa gật đầu ý bảo mình đã tốt hơn. Dùng bông dè lại chỗ tiêm, chỉnh sửa quần áo rồi cậu đi vào phòng vệ sinh.

WC đơn giản ở trong phòng nghỉ của ông Trình. Giải quyết xong vấn đề sinh lý, khi Giản Hoa vịn vòi nước rửa tay, cậu thấy bóng đèn lắc lư hai cái rồi choang một tiếng vỡ dưới đất.

“Tiếng gì đấy?” Ông Trình ở ngoài hỏi.

“...”

Giản Hoa không biết có phải kiệt tác năng lực của mình không. Cậu đi ra khỏi phòng vệ sinh, xấu hổ nói: “Bóng đèn hỏng, cháu đi ra cửa hàng mua rồi giúp bác thay.”

“Thay gì chứ, mai gọi người đến sửa là được.” Ông Trình không cho là đúng, đưa một túi nilon nhỏ cho cậu, “Cậu mau về nhà nghỉ ngơi. Đây, đây là thuốc của cậu! Bệnh của cậu là thiếu dinh dưỡng, thiếu máu! Nhớ uống vitamin...”

Lời còn chưa dứt đã bị Giản Hoa ngăn lại.

Ông Trình không hiểu sao, ông biết Giản Hoa đã vài năm, đây là lần đầu tiên thấy ánh mắt cậu lộ ra sợ hãi.

“Bác có nghe thấy tiếng gì không?” Giọng Giản Hoa có chút run rẩy.

Ông Trình nghi ngờ, tiếng gì cũng không có mà, bên ngoài tĩnh lặng...

Sáu giờ chính là thời điểm náo nhiệt của khu phố cổ. Người tan học về nhà, tiếng nôi niêu xoong chảo leng keng, theo lý phải là âm thanh nối tiếp không ngừng, sao lại có thể im lặng như vậy? Biên tập: Di

Ánh mắt Giản Hoa dừng ở cửa phòng nghỉ đang đóng. Biên tập: Di

Cậu đi từng bước qua, mở cửa. Biên tập: Di

Bên ngoài thực sự không một bóng người. Biên tập: Di

Dù không có bệnh nhân đến khám nhưng y tá cũng biến mất.

Ông Trình hoang mang chạy đến, kêu tên hộ sĩ, lại ra khỏi phòng khám, rồi đột nhiên chết lặng. Hàng xóm láng giềng đều không thấy, các ông bà già đáng nhẽ ra bình thường phải ở đây tụ tập nói chuyện phiếm trên ghế đá, tay giữ gậy, chơi cờ vua. Biên tập: Di

Giản Hoa lấy tay bóp trán, cậu không ngờ, tai nạn lại tái diễn.

“Chuyện gì đây?” Ông Trình sống đã vài chục năm, chưa từng gặp qua chuyện lạ như vậy.

Trong não Giản Hoa như dời sông lấp biển, cậu khó chịu đến mức muốn mọi thứ trước mặt biến mất hết. Nhưng bên cạnh cậu còn một ông cụ, là người đã chăm sóc cậu rất nhiều, cậu không thể lộ ra vẻ tuyệt vọng. Biên tập: Di

Đờ lấy ông Trình, Giản Hoa tìm chỗ cho ông ngồi xuống. Ngắn gọn kể lại chuyện cậu gặp tối qua một lần. Biên tập: Di

Tất nhiên cậu vẫn giấu vài điều, không thể nói mình có thể dùng suy nghĩ di chuyển đồ vật được. Biên tập: Di

Sau khi ông Trình tỉnh lại, nhanh chóng hiểu được tình cảnh trước mắt. Về mặt lý trí, ông không tin những gì Giản Hoa nói nhưng sự thật đáng sợ đã ở ngay trước mắt.

“Cậu vào thang máy, đi ra mọi chuyện đều thay đổi?” Lòng mảy ông Trình nhả lại đến nỗi kẹp chết được con muỗi. Ông tự giác nhớ tới, khi mình cảm thấy Giản Hoa đã truyền nước được tương đối, vì hộ sĩ trẻ đang ngủ, ông liền vào xem còn cố ý đóng cửa.

Lúc nào thì âm thanh bên ngoài biến mất? Biên tập: Di

Ông Trình khổ não suy nghĩ, cuối cùng vỗ tay: “Là sau khi bóng đèn WC vỡ!”

Tiếng động kia không nhỏ, ông Trình bị dọa nhảy dựng, sợ Giản Hoa sức chống không nổi ngã trong WC nên vội vàng lên tiếng hỏi thăm. Sau đó họ vẫn nói chuyện đến tận khi Giản Hoa chú ý thấy điều khác thường.

“Vậy giờ phải làm sao?” Ông Trình đầu đầy mồ hôi lạnh. Biên tập: Di

Hóa ra thân thể Giản Hoa yếu ớt là do vậy. Người trẻ tuổi có trụ cột, có thể chịu đựng không ăn không uống hơn mười tiếng, nhưng ông xương cốt già yếu, đây là muốn mất mạng sao?

Giản Hoa nhặt một tờ báo dưới đất lên, đồng tử cậu co rút khi thấy đầu đề tin tức xã hội.

Rạp phim Hoan Vũ, thực phẩm bị trộm tại siêu thị, mười một giờ đêm qua... Đôi tình nhân kia chết? Biên tập: Di

“Âm!”

Trời xanh phía xa bốc lên một ngọn lửa, tiếng nổ lớn vang lên.

Giản Hoa giật mình, vội cùng ông Trình chạy tới bên cửa sổ. Thấy tầng thượng khách sạn Trân Châu sa hoa ở trung tâm Hoài Thành bốc lên màn khói dày đặc, không khí đầy mùi thuốc súng. Biên tập: Di

Nếu là ngày thường, Giản Hoa sẽ cho rằng khách sạn Trân Châu bị khủng bố tập kích.

“Còn người khác?” Ông Trình vừa vui vừa sợ.

Sự việc kỳ lạ, dù lúc này ai rơi vào thế giới ngưng lại cũng đều hoang mang lo sợ. Sao còn có lòng ném thuốc nổ? Ở Trung Quốc muốn tìm thuốc nổ cũng không dễ, trừ phi là tự chế...

“Chúu, bùm.” Biên tập: Di

Trên cầu Lâm Giang không biết là ai phóng pháo hoa, từng chùm pháo phóng lên phá tan màn đêm tĩnh lặng.

“Bác Trình, bác trốn ở trong phòng khám, cháu đi xem sao.”

“...Cậu cẩn thận.” Ông Trình muốn cùng đi nhưng nhìn chân tay già yếu của mình, nếu thực sự gặp phải chuyện gì chỉ liên lụy Giản Hoa. Biên tập: Di

Gật đầu với ông Trình, rồi hứa sẽ quay lại, Giản Hoa cẩn thận đi đến ngã tư đường hướng về phía cầu Lâm Giang. Biên tập: Di

Tuy khách sạn Trân Châu gần hơn nhưng phóng pháo hoa và ném thuốc nổ, độ nguy hiểm cái nào hơn vừa nhìn thì biết ngay, không cần nói nhiều.

Gió đêm thổi vù vù, đường cái cũng giống đêm qua, vô số xe ô tô mở đèn đỗ lại. Thời gian cao điểm buổi tối, trừ đèn xanh đèn đỏ hoạt động bình thường thì không khác gì tắc nghẽn giao thông. Biên tập: Di

Nhìn như náo nhiệt phồn hoa nhưng lại không một bóng người.

Một nam thanh niên lưng đeo ba lô, cưỡi xe đạp leo núi tiến vào tầm mắt Giản Hoa.

“Này?” Hai người đều thấy được đối phương. Biên tập: Di

Đạp xe nhẹ nhàng qua, chàng trai trẻ nhuộm tóc nghi ngờ nhìn Giản Hoa: “Anh là ai?”

Khi đối phương xuất hiện, trong lòng Giản Hoa liền suy nghĩ nhiều điều. Thái độ không chút hoang mang của chàng trai trẻ này chứng thực phỏng đoán của cậu. Người này nhất định biết gì đó, không thì ai có thể đối mặt với biến cố này còn làm như không việc gì.

“Tôi đến chỗ kia.” Giản Hoa chỉ về phía cầu Lâm Giang. Biên tập: Di

“À, là người đồng đạo, cùng nhau đi đi!” Người trẻ tuổi lập tức nói.

Vẻ mặt Giản Hoa thông dong: “Cậu đi trước, tôi còn tìm xe.”

“Anh cũng tùy tiện thật, chẳng chuẩn bị gì cả.” Người trẻ tuổi chưa mất cảnh giác, vẫn còn nhìn chăm chăm Giản Hoa. Biên tập: Di

Giản Hoa thấy ba lô to sau lưng đối phương, không kéo hết mà lộ ra một góc bao thực phẩm. Cậu đã hiểu. Biên tập: Di

“Tôi giấu đồ ăn ở chỗ khác.” Giản Hoa nói.

Người trẻ tuổi nghe thấy liền cười, giơ ngón cái: “Có ý tứ. Thực ra tôi cũng vậy nhưng tôi mang theo hai bao đồ ăn. Cứ yên tâm, tình tiết vừa mới bắt đầu, còn chưa có...”

Người trẻ tuổi chưa kịp nói xong, trong chỗ tối một người nhảy ra, một chiêu đánh sau gáy hấn, làm người ngất đi. Biên tập: Di

Khi đối phương xuất hiện, Giản Hoa liền thấy được.

Người này không phải ai khác mà là bạn từ nhỏ của cậu, Lục Triệu.

Tuy không biết Lục Triệu muốn làm gì, nhưng chọn giữa người đáng ngờ xa lạ và phát tiêu quen thuộc hơn. Giản Hoa vẫn chọn Lục Triệu, vì thế im lặng nhìn Lục Triệu đánh ngất người kia.

“Tốt quá, cậu cũng ở đây!” Biên tập: Di

Lục Triệu kích động nắm tay Giản Hoa, mặt đầy vẻ nghi mà sợ: “Tôi đi ra từ trong thang máy, phát hiện không thấy ai cả. Khách sạn Trân Châu có người bị giết, chúng ta mau rời đi, tìm chỗ trốn.”

“...” Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nhìn gã, vẻ mặt tươi cười của Lục Triệu không duy trì nổi, lặng lẽ lui về sau nửa bước.

“Sao vậy?”[1] Trường kích

=====

Anh thì nhất định chọn em không chịu đối người, em thì lấy ảnh anh làm hình nền lại còn mơ về anh. Chưa gặp nhau mà đã tình như cái bình thế này, không biết gặp nhau rồi còn như thế nào nữa. 🖼️

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sơ Hở

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa vẫn luôn biết, từ nhỏ Lục Triệu đã sợ mình. Biên tập: Di

Đừng nhìn Lục Triệu dám đập cửa nhà Giản Hoa, lớn tiếng với Giản Hoa nhưng chỉ cần Giản Hoa nhìn qua với ánh mắt khó chịu, Lục Triệu sẽ như quả bóng cao su bị xì hơi, mất hết uy phong. Biên tập: Di

Giữa bạn từ nhỏ âm ỉ cãi nhau là chuyện thường, đó là tình cảm tốt. Nhưng Lục Triệu không giống, gã thật sự sợ, là sợ hãi. Ngoài mặt không có việc gì nhưng những động tác nhỏ đã làm lộ nội tâm yếu ớt của gã. Biên tập: Di

Giản Hoa còn từng bị mẹ kéo về mắng, có phải con bắt nạt con trai nhà chú Lục không?

Không có? Vậy sao con chỉ trừng mắt, mà thằng bé đã sợ tới mức lui về sau?

Lục Triệu lúc đấy còn ở bên cạnh giải thích, cô chú ời, không có đâu, Giản Hoa không bắt nạt cháu. Biên tập: Di

Thấy con nhà người ta hiểu chuyện, không mách lẻo còn giúp che giấu. Bố mẹ Giản cười tủm tỉm tặng kẹo, tặng đồ chơi. Lục Triệu vừa đi, hai vợ chồng liền đánh Giản Hoa một trận.

Bạn từ nhỏ như này ai muốn thì đi mà lấy, ném vào thùng rác cũng được! Biên tập: Di

Hôm sau, Giản Hoa sai người hầu của mình, đánh Lục Triệu gãy hai cái răng. Thằng nhóc này cũng thông minh, chỉ nói là tự mình muốn đánh. Biên tập: Di

Năm mười bảy tuổi, chịu ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế, việc làm ăn của nhà họ Giản và họ Lục đều rối tinh rối mù. Số nợ ngân hàng lên đến mấy trăm vạn, phải đem toàn bộ tài sản bán đi. Không thể tiếp tục học Trung học, Giản Hoa và Lục Triệu đều bỏ học đi làm công nuôi gia đình. Biên tập: Di

Chỉ có bằng Sơ trung thì làm được gì? Họ chỉ đành đi trải nghiệm cuộc sống ở công trường, chuyển phát nhanh, làm học việc ở tiệm cắt tóc. Biên tập: Di

Thiếu niên xuất thân tốt, trong nhà có chút tài sản, từng được người hầu vây quanh. Khi có chuyện, anh em đều không thấy, lại còn chịu khổ sợ, điều này cũng gây ảnh hưởng lớn, mài dũa lại tính cách.

Cả người Giản Hoa đều thay đổi, cậu không còn bốc đồng, gặp chuyện thì bình tĩnh, lại giỏi ẩn nhẫn. Chỉ là tính nết trong khung xương vẫn còn, cậu không muốn bị cuộc đời mài dũa thành bộ dạng khéo đưa đẩy, không tự trọng. Biên tập: Di

Nếu so sánh thì Lục Triệu linh hoạt hơn nhiều. Biên tập: Di

Lúc học việc thì nịnh hót sư phụ, khi làm công không có cơm ăn cũng đem tiền tiết kiệm mua thuốc lá cho trưởng công. Nhân nhả dùng chút mảnh lới cũng lăn lộn được ở chốn này, có chỗ tốt cũng không quên chia cho Giản Hoa.

Theo lý, loại bạn bè cùng trải qua họa nạn, lại là bạn từ nhỏ, tình cảm của hai người phải rất tốt.

Nhưng Lục Triệu luôn khiến Giản Hoa có cảm giác kỳ quái không thích hợp. Thái độ bình thường không phải là chia sẻ mà là ban ơn. Đôi khi Giản Hoa thấy như Lục Triệu đang làm ăn, mỗi lần giúp đỡ là một lần đầu tư. Gã đôi khi lơ đãng lộ ra ánh mắt và tư thái, như đang chờ đợi gì đó. Biên tập: Di

Giản Hoa nở một nụ cười với gã, gã liền cực độ vui sướng. Biên tập: Di

Giản Hoa đi ăn với người khác không dẫn gã đi cùng, Lục Triệu liền tức giận, khó chịu vài ngày.

Rõ ràng có chỗ nào không đúng! Biên tập: Di

Giản Hoa xác định Lục Triệu không phải gay. Tên này chỉ đối với mỹ nữ cup C trở lên có hứng thú. Lục Triệu giống như quan tâm xem người Giản Hoa tin tưởng nhất, gần gũi nhất có phải gã hay không. Nếu có người gần gũi với Giản Hoa, gã sẽ tìm mọi cách đem đối phương đuổi đi.

Giản Hoa không nghĩ ra trên người mình có gì để mà mưu đoạt. Mẹ bệnh chết, bố không chịu nổi đả kích sau khi bị phá sản, uống rượu uống đến chết. Sau khi trả nợ ngân hàng, Giản Hoa chỉ một thân một mình, trên không một miếng ngói, dưới không một mảnh đất cắm dùi. Coi như lúc rảnh tự học vài thứ cũng chỉ là sở thích, chưa chắc sau này đã nổi bật.

Lục Triệu không khác gì bị bệnh, còn bệnh không nhẹ.

Không muốn nhận được “chăm sóc” của Lục Triệu nữa, Giản Hoa từ chức, một mình đến công ty điện ảnh ở Hoài thành phiêu bạt kiếm sống. Không ngờ, Lục Triệu không ngăn cản mà cũng không tới cùng, chỉ duy trì liên lạc, qua hai tháng lại như mè xừng[1] dính lên.

Cách xa nhau, thấy thiếu nhau, khe hở giữa hai người vốn nên dần biến mất. Giống người thời niên thiếu nói cả đời không qua lại với nhau, khi thành niên tình cờ gặp, lại thấy đối phương như đại diện cho tuổi trăng tròn của mình, là một nhân chứng cho bao kỷ ức, tình cảm cũng sẽ được khơi lại vài phần.

Nhưng Lục Triệu lại phá vỡ thói thường này. Biên tập: Di

Không có gì khác biệt. Lăn lộn vài năm trong giới điện ảnh, Giản Hoa đã gặp qua nhiều kẻ biết đóng kịch. Biên tập: Di

Kỹ thuật diễn xuất tốt, kỹ thuật diễn xuất kém, cậu biết nhiều không đếm xuể. Chính cậu cũng đã đóng thế cho ngôi sao nổi tiếng kia! Năng lực của tên Lục Triệu kia, che giấu người thường còn tạm được, chứ trước mặt Giản Hoa chẳng khác nào khỉ diễn xiếc.

Từ khi phát hiện nhiệt tình của Lục Triệu đều là đóng kịch, Giản Hoa đã thấy rất phiền.

Còn Lục Triệu thấy lãnh ý trên người Giản Hoa ngày càng nhiều thì cũng biết điều mà ít tới. Nửa năm trước, gã vui sướng nói mua xổ số trúng thưởng, muốn ra nước ngoài cùng người ta làm ăn. Biên tập: Di

Lục Triệu gan to, nhiều mưu mẹo, biết lắm người, Giản Hoa cũng mặc kệ gã.

Sáng sớm nay, Lục Triệu tới cửa, vẻ mặt quan tâm nhưng mở miệng lại là chuyện nghe nói Giản Hoa đắc tội người ta, không nhận được việc...

Nghe nói? Là cố ý đi hỏi thì có! Biên tập: Di

Đầu Giản Hoa đau muốn nứt, làm gì có tâm trạng đối phó tên thần kinh Lục Triệu, trực tiếp để gã ăn canh bẻ môn*.

*canh bế môn: ý là đóng cửa không tiếp.

Cậu không ngờ Lục Triệu lại nhanh xuất hiện trước mặt mình như vậy, lại còn trong tình huống quái dị này, nhảy ra đánh ngất người trẻ tuổi đeo ba lô chắc chắn biết cái gì đó.

Lục Triệu nói rõ hay: Đi ra khỏi thang máy thì gặp biến cố, trên đường thấy người bị giết, sợ hãi vô cùng, vừa lúc đang chạy trốn thì gặp Giản Hoa, vì quá căng thẳng mà giờ tay đánh ngất người xa lạ.

Xem đi, nguyên nhân hậu quả gì cũng có. Biên tập: Di

Nhưng vẻ mặt kinh hoàng thất thố của Lục Triệu, trong mắt Giản Hoa trông rất giả.

Cái kiểu diễn phóng đại này... Biên tập: Di

Giản Hoa yên lặng nhìn Lục Triệu, nghĩ trong lòng xem người trẻ tuổi lúc đầu định nói gì. Hành động của Lục Triệu giống như “diệt khẩu”, định ngăn người này nói ra sự thật gì?

Tình tiết? Biên tập: Di

“Cậu không sao chứ?” Lục Triệu cẩn thận hỏi. Trán gã nhanh chóng phủ một lớp mồ hôi, cố giấu đi cảm xúc e sợ nhưng trong mắt lại dao động.

Pháo hoa ở cầu Lâm Giang đã phóng hết. Biên tập: Di

Lục Triệu nôn nóng bất an, áp chế sợ hãi, kéo mạnh Giản Hoa trốn tới chỗ tối: “Nơi này không an toàn!”

Lời gã nói được chứng minh rất nhanh. Một đám người cưỡi xe đạp đeo mặt nạ quỷ, khí thế hùng hổ chạy hướng cầu Lâm Giang. Khi thấy người trẻ tuổi ngất xỉu dưới đường, chúng nhảy xuống, chém mấy nhát giết chết người này.

Tiếng kêu thảm vang vọng trời đêm, không khí đầy mùi máu tươi xông đến làm đầu Giản Hoa đau đớn.

Cả người Lục Triệu phát run, như muốn nhũn trên đất.

Mấy tên hung bạo đó không nhìn thấy họ, nhanh chóng đạp xe đi. Tiếng cười ngạo mạn của chúng còn lan ra rất xa. Biên tập: Di

“Mau, chạy mau!” Biên tập: Di

Lục Triệu run đến nỗi không nói được một câu lưu loát. Khi chạy trốn gã cũng không quên Giản Hoa, nắm chặt tay cậu, chạy về trước.

Lấy lại tinh thần từ màn máu me vừa rồi, Giản Hoa dùng ánh mắt phức tạp nhìn bàn tay Lục Triệu nắm lấy mình.

Rõ là sợ hãi, lại còn kiên định đứng bên mình. Với tính tình luôn lách sợ chết của Lục Triệu, điều này khó mà giải thích. Hành động của gã là “tốt bụng”, lại còn “nghĩa khí”, gã cũng chưa từng thật sự làm chuyện hại Giản Hoa. Đây cũng là lý do Giản Hoa chưa trở mặt với gã.

Lục Triệu chạy như điên qua sáu con phố, chui vào một hẻm nhỏ, từ xa có thể thấy bảng hiệu phòng khám, giờ mới thở dốc đứng lại. Biên tập: Di

“Gần đây có chỗ nào tạm nghỉ chân không?” Lục Triệu quay đầu hỏi Giản Hoa.

“...” Biên tập: Di

Vậy mà chạy đến gần phòng khám của ông Trình, Giản Hoa không khỏi nghĩ nhiều, thế này có phải trùng hợp không?

Lục Triệu thấy Giản Hoa không nói lời nào, gã chỉ có thể tiếp tục nói: “Nhà cậu thì sao?”

Giản Hoa gật đầu.Biên tập: Di

Hai người đi ngang qua cửa phòng khám, Lục Triệu nhin không được đề nghị: “Chỗ này có phòng khám, chúng ta vào xem có thuốc men bằng gạt không. Bên ngoài rất loạn, nếu như gặp chuyện không may thì cần dùng đến.”

Nói xong Lục Triệu hứng khởi đi vào.Biên tập: Di

Chuyện sau đó thuận lý thành chương. Ông Trình tất nhiên không để người tiện tay lấy đồ của mình, hai người vừa đối mặt, Lục Triệu liền ngạc nhiên hô với Giản Hoa, nơi này có người. Ông Trình nghe được cái tên quen thuộc, cũng không giơ cây lau nhà lên đánh đuổi người ra ngoài nữa.Biên tập: Di

“Đây là ai?” Ông Trình vẫn chưa nguôi giận nhìn chăm chăm Lục Triệu.

“Có quen biết.” Giản Hoa giải thích một câu.Biên tập: Di

Mặt Lục Triệu cứng lại, là bạn từ nhỏ mà! Tình nghĩa nhiều năm, mà cậu chỉ cho một câu có quen?Biên tập: Di

“Bạn nè, cậu cũng-” hơi bị thiếu lòng tốt rồi đó.

“Ông Trình đã lớn tuổi rồi. Giờ bên ngoài tình hình lại không rõ, cậu đừng tranh cãi nữa.” Giản Hoa nhanh gọn gián đoạn lời biện bạch không cam lòng của Lục Triệu.

Lục Triệu đành phải im lặng đứng bên cạnh.Biên tập: Di

Giản Hoa kể lại chuyện hung đồ giết người vừa thấy cho ông Trình.

Ông Trình mặt tái mét: “Xem ra đây là lúc hai thế lực chém giết? Thành phố lớn như thế, chỉ cần chúng ta không lộ mặt thì sẽ được an toàn.

Nhưng mà...”

Không ăn không uống làm sao qua? Thời gian ngưng lại đến bao giờ mới bình thường?

“Cháu thấy có người mang đồ ăn bên người.” Giản Hoa suy nghĩ, nếu ăn không được người kia đã chẳng mang theo.

“Không được! Bên ngoài rất nguy hiểm, cậu không thể đi!” Lục Triệu nói nhanh.

Phản ứng nhanh như thế thật không giống Lục Triệu chút nào!

Giản Hoa nhìn gã bằng ánh mắt kỳ quái. Nếu là ngày thường, Lục Triệu còn lâu mới nhanh chóng ngăn mình mạo hiểm quay lại chỗ bộ thi thể kia lấy đồ ăn như vậy.

“Ồm, tôi nói là!” Lục Triệu nhận ra mình nói sai, lập tức sửa lời, “Cậu nếu đói, tôi còn có đồ ăn này.”Biên tập: Di

Nói rồi lấy mấy thanh chocolate ra khỏi túi.Biên tập: Di

Lượng calo cao, lượng đường cao, chưa nói vị ngon hay không nhưng có thể ngọt chết người.

“Không cần. Cậu giữ lại tự ăn đi.” Giọng Giản Hoa khàn khàn, mặt tái nhợt. Lúc này ông Trình mới nhớ ra Giản Hoa vừa truyền nước xong, đã nhanh đến lúc phải nghỉ ngơi. Ông lấy thuốc vừa rồi định đưa cho Giản Hoa, để cho cậu dùng trước một ít.

Lục Triệu như muốn nói gì đó. Sau lại thấy có hay không uống vài viên thuốc cũng chẳng sao. Con người gã chuyển động, đặt chocolate lên bàn.

“Chúng ta là anh em nhiều năm. Cậu còn khách khí với tôi làm gì, thanh chocolate này cũng không đáng bao tiền.”Biên tập: Di

Nói xong, gã tạm biệt Giản Hoa: “Tôi phải chạy về nhà xem bố mẹ. Hai người phải cẩn thận đó.”

Sau khi Lục Triệu đi, ông Trình thờ dài cầm chocolate lên: “Cậu nhóc này có ý tốt, chỉ tiếc đồ ăn này...”Biên tập: Di

“Giữ đi, chắc là có thể ăn cho đỡ đói.”Biên tập: Di

“A?” Ông Trình mờ mịt.Biên tập: Di

Giản Hoa thấp giọng nói: “Cháu đoán, đồ để trong túi hay đeo trên lưng sẽ không bị ảnh hưởng bởi thời gian ngưng lại. Cháu ở trên đường thấy người kia, lưng đeo ba lô leo núi đựng đầy đồ ăn và nước uống.”

“Haizz, cậu ta để lại đồ ăn cho chúng ta, vậy còn chính cậu ta – ”

“Bác yên tâm. Cậu ta chắc chắn là vẫn còn.” Lời nói của Giản Hoa như có ý khác.

Ông Trình thờ dài, cũng Giản Hoa ngồi trong phòng khám. Giản Hoa quen tay lấy di động nhìn qua, thời gian dừng lại lúc 18:15. Cậu ngây ra một lúc mới nhớ màn hình chờ đã bị đổi.[1] Mè xẻng:

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tụ Hội

Sân thượng của khách sạn Trân Châu bậc nhất nổ tung. Mặt đất đột nhiên chấn động, tay cầm dao cao râu điện của Lý Phi trượt ra ngoài, lưng đập mạnh vào tường. Biên tập: Di

Khi chấn động dừng lại, cửa phòng tắm mở ra, vệ sĩ Cảnh Điền căng thẳng nói: “Có tiếng thuốc nổ. Nơi này không an toàn, chúng ta mau rời đi.”

Phòng khách của căn hộ xa hoa có một cửa sổ sát mặt đất, giờ cửa sổ vỡ tung, gió lạnh thổi vào mang theo mùi thuốc súng tràn ngập không gian. Bên trong gian phòng đã hoàn toàn thay đổi, mảnh vỡ của đèn treo rơi khắp nơi. Biên tập: Di

“Anh không sao chứ?” Lý Phi ho khan hai tiếng, nhanh chóng lấy khăn mặt thấm nước bịt mũi miệng. Biên tập: Di

“Không bị thương. May mà tôi ngồi trên ghế sofa, thấy rung chấn thì vội ngồi xổm xuống.” Tâm trạng của vệ sĩ còn tệ hơn Lý Phi. Giữa trưa ở Hải thành suýt thì gặp tai nạn xe cộ, giờ dựa theo hành trình đến Hoài thành tham gia buổi đấu giá từ thiện tổ chức tại khách sạn Trân Châu, tám giờ bắt đầu. Ai ngờ lại bị khủng bố tập kích.

Quy mô của buổi đấu giá từ thiện này không nhỏ. Có người nổi tiếng trong giới giải trí, có chủ tịch của công ty đã niêm yết, ngay cả thị trưởng của Hoài thành cũng tham dự. Lá gan của tên tội phạm này phải to bằng trời! Biên tập: Di

Trong đầu Lý Phỉ cũng đang suy nghĩ: Vụ nổ này là nhằm vào ai?Biên tập: Di

Nếu là phần tử khủng bố thì đợi đến khi tối từ thiện bắt đầu, khách mời đến đủ, bắt đầu tiến hành đấu giá mới ra tay chẳng phải tốt hơn sao?Biên tập: Di

Cảnh Điền bảo vệ Lý Phỉ ra khỏi phòng, nhanh chóng chạy về phía cửa.

Trên đường đều là khói đặc, không biết là cháy chỗ nào, mà hệ thống báo cháy trong khách sạn không bật lên.Biên tập: Di

“Chờ đã.” Lý Phỉ phát hiện từ hành lang đến cầu thang đều không một bóng người. Không nói đến các vị khách, ngay cả người phục vụ cũng không thấy, việc này không bình thường!

Vệ sĩ do dự, nhỏ giọng nói: “Dean, thật ra gần đây chúng tôi phát hiện có người lén điều tra hành tung của cậu thông qua các thám tử tư. Vì kẻ kia chưa có hành vi nào quá đáng nên người đại diện không cho tôi nói với cậu. Nhưng để đề phòng, lịch trình của cậu lưu trữ trong máy tính công ty sau khi “Con quạ” công chiếu đều là giả. Theo lý, đối phương sẽ không biết cậu muốn đến Hoài thành.”Biên tập: Di

Dean là tên tiếng Anh của Lý Phỉ. Đầu năm nay ngôi sao nào cũng đều có tên tiếng Anh nhưng Lý Phỉ không hề thích cái tên này.Biên tập: Di

Nghe lời Cảnh Điền nói, anh khẽ cau mày nhưng vẫn chưa nói gì.

Rất nhiều người có ân oán với Lý Phỉ, nhưng trong số đó sẽ không có ai ném thuốc nổ lên tầng thượng, hay nói cách khác là làm chuyện điên khùng tương tự vậy. Lý Phỉ tự hỏi cũng thấy không có fan nào điên thế.Biên tập: Di

“Di động mất tín hiệu!” Cảnh Điền càng căng thẳng. Ngăn được cả tín hiệu, thẳng này đúng là định chơi một vở lớn!Biên tập: Di

Chuyện càng ngày càng lớn, khả năng hướng tới Lý Phi ngày càng nhỏ, nhưng đó cũng không phải điều đáng mừng.Biên tập: Di

Cảnh Điền là lính xuất ngũ, là người giải trí truyền thông Tinh Thiên mời từ công ty vệ sĩ chuyên nghiệp đến. Người đại diện của Lý Phi không dám tiết kiệm tiền ở khoản này. Trong lòng Cảnh Điền thấy may mắn. Lần này đến buổi đấu giá từ thiện, người đại diện và trợ lý Lâm không đi cùng, nếu không bảo hẩn chăm sóc tốt cả ba là rất khó.Biên tập: Di

Dùng tay ra dấu nguy hiểm cho Lý Phi, hai người chậm rãi lui về sau hành lang.

Trên tầng có tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện.

“Phòng ở từng tầng đều đã dùng chìa khóa vạn năng mở rồi? Kiểm tra trên dưới khách sạn thêm lần nữa! Không được sợ phiền phức. Hôm nay là ngày bùng nổ chính xác được ghi lại, có khi trong phòng còn có kẻ thức tỉnh khác.”Biên tập: Di

Vì góc độ nên không nghe rõ tiếng người trả lời.Biên tập: Di

Nhanh chóng có người xuất hiện trên tầng này, nhờ khói dày đặc, Lý Phi và Cảnh Điền nép sát tường, trốn sau bình hoa. Thấy mấy tên tội phạm còn chưa nhìn về phía này, Cảnh Điền thầm thả lỏng, không phải là phần tử khủng bố được huấn luyện chuyên nghiệp.

Dãy phòng sang trọng, một tầng cũng chỉ có vài gian phòng, bọn tội phạm kiểm tra xong rất nhanh. Tiếng bước chân xa dần, hàng lang lại trở về yên tĩnh.Biên tập: Di

Cảnh Điền không khỏi suy nghĩ, mọi người đi đâu cả rồi?Biên tập: Di

Lý Phỉ nhìn căn phòng bên cạnh. Bảng điện tử trên cửa hiển thị xin chờ làm phiền, chuông điện trong phòng khách cũng bị nhấn xuống, điều này cho thấy trong phòng có người. Nhưng khách sạn xảy ra chuyện lớn như thế, vừa rồi lại có người vào kiểm tra, vậy mà sao toàn bộ quá trình đều im ắng không tiếng động?Biên tập: Di

Cửa cầu thang bị khóa trái. Đây là cầu thang thoát hiểm, khi bị khóa lại thì từ hành lang bên này rất khó mở ra. May mà không cháy ở tầng này nên khói đã dần tản đi.

Sợ rằng bọn tội phạm đã chiếm phòng điều khiển, tầng này lại không có WC đơn, phòng chăm sóc khách hàng thì bị khóa. Muốn phá cửa lại sợ phát ra tiếng động quá to, Cảnh Điền đành cùng Lý Phỉ trở lại phòng.Biên tập: Di

Đạp lên mảnh vỡ của bóng đèn, gió lạnh thổi vào phòng làm lòng hai người phát lạnh.

Vì bên ngoài khách sạn cũng không có tiếng động nào.Biên tập: Di

Thời gian cao điểm buổi đêm, tại khách sạn Trân Châu xảy ra vụ nổ lớn như thế, bên ngoài lại không có âm thanh ồn ào. Không có còi xe cứu thương cũng không có còi xe cảnh sát vang lên, chỉ có tấm rèm cửa rách treo trong góc bay phấp phồng như hồn ma.

Ánh đèn thành phố yên lặng chiếu sáng.Biên tập: Di

“Chúu.” Trên cầu Lâm Giang ở phía xa phóng pháo hoa, pháo hoa nở rộ trên bầu trời thành phố tĩnh lặng.Biên tập: Di

Cảnh Điền kinh ngạc, hần nhắc điện thoại trong phòng lên, từ ống nghe truyền đến âm báo bận.Biên tập: Di

“Chỗ kia nguy hiểm, đừng bước qua!” Cảnh Điền ngăn đầu, thấy Lý Phi sắp đi tới chỗ cửa sổ sắt đất đã vỡ tung, nhanh chóng ngăn lại. Biên tập: Di

Lý Phi tất nhiên không định mạng mình ra đùa giỡn. Anh dừng bên sofa đã lật ngược, đứng trong gió lạnh thổi làm mái tóc anh hỗn loạn dán trên trán. Khác với sự kinh nghi của Cảnh Điền, anh cảm thấy thành phố tĩnh lặng này có một mị lực không nói nên lời.

“Chuyện xảy ra cực kỳ bất thường.” Lý Phi thản nhiên nói. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Lý Phi xoay người rời khỏi phòng: “Muốn biết sự thật, chỉ có cách trà trộn vào đám người kia.” Biên tập: Di

“Sẽ rất nguy hiểm.” Cảnh Điền không đồng ý.

“Hệ thống báo cháy không kêu, di động không có tín hiệu, mấy cái camera trong hành lang chưa chắc đã dùng được.” Lý Phi vừa trầm tư, vừa nhìn chăm chăm vào hai căn phòng bên hành lang, “Dù thế nào, chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này trước.”

Sử dụng thang máy quá mạo hiểm, cầu thang lại bị khóa, khi Lý Phi đang nghĩ cách, anh nghe được Cảnh Điền phát ra tiếng kêu. Ngạc nhiên quay lại, chỉ thấy người đàn ông Đông Bắc này đang co giật toàn thân. Biên tập: Di

“Cảnh Điền?” Lý Phi phát hiện tay phải của Cảnh Điền nắm chặt cửa cầu thang khép kín.

Người đàn ông cao một mét tám tư nhanh chóng cuộn người lại, đầu đón ôm đầu rên rỉ, như phát một loại bệnh nào đó. Cùng lúc đó, cánh cửa

khép kín phát ra tiếng rắc nhỏ, từ từ mở ra.

Khói trong cầu thang vẫn còn dày đặc, Lý Phi đưa tay sờ soạng, nhận ra cánh cửa không có bất kỳ dấu vết bị phá hỏng nào. Biên tập: Di

Những từ ngữ kỳ lạ mới nghe được xuất hiện trong đầu Lý Phi: Kẻ thức tỉnh, ngày bùng nổ chính xác được ghi lại... Biên tập: Di

Đại sảnh tầng một của khách sạn Trân Châu. Biên tập: Di

Khách sạn năm sao là cột mốc của Hoài thành, bên trong nguy nga tráng lệ, lúc này lại giống như gặp thảm họa. Ngăn kéo phía trước bị bạo lực mở ra, tiền mặt đều bị cướp sạch, chỉ có mấy đồng tiền xu rơi rớt trên sàn. Biên tập: Di

Bảy tám nam nữ mang bao tay và mũ, trên mặt đeo mặt nạ, đứng phân tán trong đại sảnh. Mỗi người họ trên lưng đeo một cái túi, mang theo các loại vũ khí, dùng ánh mắt mang theo cảnh giác đánh giá lẫn nhau. Biên tập: Di

“Đinh.” Cửa thang máy mở ra, hơn mười người mặc đồ đen từ bên trong đi ra, cũng đeo mặt nạ. Trong tay một tên đàn ông cao lớn còn kéo theo người phục vụ (nhà hàng) đang sợ hãi, không ngừng xin tha. Biên tập: Di

“Tôi biết phòng tài vụ của khách sạn ở đâu, tôi biết...” Biên tập: Di

Người phục vụ này còn chưa nói xong, đã bị kéo đến xô pha trước đại sảnh.

Được vây xung quanh trong thang máy, gã đàn ông mặc áo khoác đen chậm rãi ngồi lên xô pha. Gã cầm một cái máy thô ráp rõ ràng là thiết bị

biến đổi giọng nói tự chế, đôi mắt sau mặt nạ nhìn quanh một vòng, vừa lòng gật đầu.

“Đây là lần đầu tiên tôi trước tiếp gặp các vị, trước đây chỉ liên hệ qua Internet. Tôi rất vui khi thấy đa số các vị đều ở trong này, điều này cho thấy chúng ta đều có tố chất của kẻ thức tỉnh, mỗi người đều là...”Biên tập: Di

Nếu Lý Phỉ nghe được tiếng phát ra từ thiết bị biến đổi giọng nói này, anh sẽ nhận ra kẻ này vừa ra lệnh trên cầu thang. Xem ra đây chính là kẻ chủ mưu của vụ nổ, cũng là kẻ đứng đầu đám tội phạm này.Biên tập: Di

“Cậu tên gì?” Gã đàn ông mặc áo khoác đen cúi đầu hỏi người phục vụ.

Người phục vụ sợ đến mức run lên, lắp bắp nói. Ai cũng nhìn ra y đang nói bừa.

Gã đàn ông mặc áo khoác đen lắc đầu, dùng giọng điệu kì quái nói: “Cậu biết không, nói dối chỉ có chết!” Rồi gã lớn tiếng hơn, “Mọi người có ai nghe qua cái tên này chưa?”

Toàn bộ người trong đại sảnh khách sạn lạnh lùng lắc đầu.

“Chưa từng nghe đến, giết đi.”Biên tập: Di

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ làm người phục vụ sợ đến mức cuống quýt gào lên: “Tôi tên là Quang Thịnh! Quang Thịnh!”Biên tập: Di

“À?” Gã đàn ông áo đen thay đổi tư thế ngồi, như đang nhớ đến cái gì đó.

Một người phụ nữ đứng bên suối phun nước giơ tay lên: “Tôi có ấn tượng!”

“Giám lại đã!”Biên tập: Di

Người phục vụ vẻ mặt mờ mịt, hẳn là không hiểu sao có người lại thực sự biết y. Chẳng lẽ trong đám cướp này có đồng nghiệp của y? Hỏi tên để biết y có phải là nhân viên công tác tại khách sạn không?Biên tập: Di

Sự thật, y có nghĩ nát óc cũng không ra.Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen chờ khi nhân viên phục vụ kia bị tha đi, mới hỏi: “Là nhân vật tình tiết?”Biên tập: Di

“Đúng, Quan Thịnh là người dị năng cấp D. Cậu ta là thành viên bên ngoài của “Hắc Uyên”, chưa từng trực tiếp lộ mặt, nghe nói cậu ta chết do ngoài ý muốn. Khi em gái Quan Thịnh mở nhật ký của cậu ta, lúc này mới là giai đoạn mở ra tình tiết “Trung Quốc có một tổ chức người dị năng cực kì lớn”.

“Cấp D... cứ giữ lại trước.”Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Dù rằng khi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, người thành công sống sót đều sẽ thức tỉnh dị năng, nhưng tiềm lực dị năng của mọi người lại khác nhau. Tôi hi vọng các bạn tại Thế giới Bị Từ Bỏ cảm nhận được lực ý nghĩ, kiểm soát được nó. Mọi người đã xem qua sách đều biết, lần đầu bước vào Thế giới Bị Từ Bỏ mà còn chưa thoát ra đã thành công sử dụng lực ý nghĩ, nghĩa là tương lai có khả năng sẽ trở thành người dị năng cấp A.”

Trong đám người phát ra một vài tiếng nghị luận.Biên tập: Di

“Một người dị năng, dù có mạnh cỡ nào cũng không đi được bao xa. Mọi người hãy thử tin tưởng đồng đội, tin tưởng sức mạnh tập thể. Giữa chúng ta xuất hiện dạng người dị năng như thế nào, nghĩa là chúng ta sống sót trên thế giới này như thế ấy, trở thành người như thế ấy! Là đóng góp cho Hắc Uyên, cũng là thay thế Hắc Uyên!” Gã đàn ông mặc áo khoác đen kích động đề cao tiếng nói, “Đối với những người có năng lực phi thường,

tôi chỉ là người phối hợp, người lập mưu. Tôi mong giữa các vị sẽ xuất hiện thủ lĩnh chân chính, có năng lực cấp A, thậm chí cấp S!”Biên tập: Di

Trong đại sảnh khách sạn, ban đầu còn người có chút đề phòng nhưng theo lời nói của người áo đen, ánh mắt dần trở nên nóng bỏng.Biên tập: Di

“Tốt, giờ là lúc đi giải quyết đám người ngây thơ kia. Xem hướng pháo hoa thì chúng đang tập hợp tại cầu Lâm Giang?” Gã đàn ông áo đen đứng lên, cười lạnh nói: “Nhân lúc tình tiết còn chưa bắt đầu, nhân vật tình tiết còn chưa có năng lực, tại Thế giới Bị Từ Bỏ này, chúng ta không sợ gì hết!”Kẻ xuyên sách đông thể không biết. Xem ra là ở Trung Quốc có 2 bọn. Một bọn khủng bố tâm thần thích giết người, bọn còn lại không biết có về phe hai Boss không. Mà còn ông Lục Triệu không biết là dạng nào nữa. Không hiểu sao từ đầu đã ghét ông rồi, chắc tại ông cứ đu bám ôm đùi Hoa nhàBossPhí.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thức Tỉnh

Một đám người đeo mặt nạ, thân mang sát khí đi ra từ khách sạn Trân Châu hướng đến cầu Lâm Giang. Trong một văn phòng của tòa cao ốc mười hai tầng, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất có vết rạn, Jack tóc đỏ buông kính viễn vọng xuống, cười mỉa: “Mấy tên Trung Quốc này!”

Gãduỗi eo lưng biếng, ba lô bên cạnh đựng đầy đồ hộp và nước uống. Biên tập: Di

“Hacker đã lấy trộm được tin tức trong nhóm bọn chúng. Cái tên thủ lĩnh kia, cũng có chút thủ đoạn đó.” Jack vừa nhai lát khoai tây, vừa lẩm bẩm, “Dùng thuốc nổ tự chế làm tín hiệu liên lạc, đe dọa nhân vật nguyên tác đang trốn dưới bóng đêm trong những góc hẻo lánh của thành phố này. Sợ rằng sẽ phản tác dụng thôi.” Biên tập: Di

Jack lấy ra một chiếc bút, viết vẽ mấy nét chỉ mìnhhắn hiểu được lên cuốn sổ tùy thân. Trong miệng hắn không ngừng oán giận: “Tác giả thật tùy tiện, tin tức bên Trung Quốc chẳng viết chi tiết gì cả.” Biên tập: Di

Gãlấy bút đỏ gạch đi ngày mừng bảy tháng mười một, sau đó trượt ngòi bút khoanh một vòng tròn quanh ngày mười tám. Biên tập: Di

“Lịch trình của Lý Phi... ngày mười tám có bộ phim phải khởi quay. Hôm nay là sinh nhật một vị đạo diễn nổi tiếng, không hề xuất hiện tạiHoài thành này.” Jack nhớ lại tập hồ sơ lấy từ công ty giải trí truyền thông Tinh Thiên. Biên tập: Di

Trong nguyên tác ghi rõ hai lần thức tỉnh quy mô lớn ở Trung Quốc đều xảy ra ở Hoài thành. Chỉ cần là người có tiềm lực kẻ thức tỉnh đều sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Nghe thì có vẻ lớn lắm nhưng một thành phố hơn trăm vạn dân cư, kẻ thức tỉnh cũng không quá trăm người. Trong đó, số người còn sống sót vẫn là ần số. Những người này còn phân tán tại mọi góc ngách trong thành phố này. Muốn tìm được tất cả là một nhiệm vụ bất khả thi.

Mấy người hẹn nhau tụ hội tại khách sạn Trân Châu kia, thực ra đến từ mọi nơi trên toàn quốc. Hôm nay là ngày họ hẹn gặp cũng vì tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Một quyển sách không thể miêu tả chi tiết hết kỳ ngộ của mỗi nhân vật thức tỉnh.

Kẻ từ bên ngoài muốn đạt được di năng, chỉ có cách đến đúng ngày. Biên tập: Di

Cất sổ ghi vào túi, Jack tóc đỏ nhìn vài bóng người đi xa, thấy tiếc nuối: “Nếu Trung Quốc không quản lý súng ống nghiêm ngặt vậy thì...” Biên tập: Di

Độ máu me thảm thiết đêm nay sẽ tăng lên một bậc. Biên tập: Di

Nội bộ của Trung Quốc càng tổn thất nghiêm trọng, bọn họ càng có lợi.

“Cái gì?” Biên tập: Di

Trong lúc vô tình, Jack phát hiện bên cửa sổ cầu thang tầng mười bốn của khách sạn Trân Châu có bóng người qua lại. Biên tập: Di

Gãnhanh chóng cầm lấy kính viễn vọng. Đèn cầu thang không biết bị ai tắt, Jack chỉ nhìn thấy một bóng người dựa lên cửa sổ, trông giống như dìu ai đó đi, tựa vào rất gần.

Theo lý, muốn nhận ra người nào là rất khó. Nhưng bóng người vừa lướt qua này, Jack từ khi bắt đầu đã nhìn thấy ảnh chụp vô số lần, còn bám đuôi vài lần. Giờ đây phải nói là gã đã có kỹ năng của chó săn giới giải trí lâu năm, chỉ cần nhìn nửa khuôn mặt là có được đáp án.

“Lý Phi?”Biên tập: Di

Sao anh ta lại ở đây? Jack giật mình, tay cầm kính viễn vọng run rẩy.

Lý Phi như nhận ra điều gì, bỗng quay đầu nhìn về phía này.Biên tập: Di

Qua kính viễn vọng nhìn thấy đôi mắt kia, Jack lùi ba bước theo bản năng. Dán người lên vách tường phòng, thuận tay tắt đèn, kéo ba lô dưới chân, không quay đầu lại mà xông ra ngoài.Biên tập: Di

Gã phản ứng quá nhanh, Lý Phi chỉ kịp nhìn thấy cửa sổ trên tầng đối diện có bóng người chột lóe, sau đó đèn tắt.Biên tập: Di

“...”Biên tập: Di

Cách xa như vậy, trong tay Lý Phi lại không có kính viễn vọng. Anh chỉ thấy được bóng dáng, còn mặt mũi thì không thấy được. Đối phương tắt đèn, thà để lộ “nơi này có người sống” “ở đây rình coi” cũng phải chạy trốn, làm Lý Phi ngây ra vài giây.Biên tập: Di

Trên tay nặng thêm, Lý Phi đang dìu Cảnh Điền chống đỡ không nổi, lắc lư khuỵu xuống.

Lý Phỉ tuy đi đâu cũng mang theo vệ sĩ nhưng đây là do yêu cầu công việc. Mỗi tháng đều nhận được thư đe dọa, kẻ bám đuôi vô số, vị ảnh đế này còn có lần bị fan kéo rách cổ áo sơ mi. Lý Phỉ cũng không phải mấy cậu trai bề ngoài gái tính chạy tám trăm mét là xỉu. Nừu dìu nửa dựng Cảnh Điền xuống tầng, đối với anh không phải vấn đề. Biên tập: Di

Điều khiến anh đau đầu là tình trạng của Cảnh Điền. Biên tập: Di

Mắt thường có thể thấy gân xanh nổi trên trán Cảnh Điền. Vừa rồi nếu không phải Lý Phỉ ngăn lại, Cảnh Điền đã ôm đầu đâm vào tường rồi, có thể thấy hằn đau đến mức nào.

Khi bọn tội phạm rời khỏi khách sạn tạo ra động tĩnh rất lớn, Lý Phỉ đứng bên cửa sổ trên cầu thang cũng thấy được. Biên tập: Di

Đối diện xuất hiện kẻ giám sát khiến cho Lý Phỉ thấy nghi hoặc trong lòng: Kẻ cướp mang mặt nạ kiểm tra từng tầng, như sợ người khác thấy mặt. Điều này cho thấy bọn chúng chưa từng gặp qua nhau nên không tin tưởng nhau, nhưng tên ở tòa nhà đối diện đang sợ cái gì?

Tim của Jack tốc đỏ như muốn vọt ra từ cổ họng. Biên tập: Di

Gã không dám đi xa. Tuy từng có ý định giết chết ảnh đế Lý Phỉ nhưng đó là ở thế giới hiện thực khi tình tiết chưa bắt đầu. Biên tập: Di

Gã không dám chống lại Lý Phỉ ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Tại thế giới quỷ quái này, uy lực dị năng so với hiện thực lớn hơn gấp mười lần mà nguy hiểm sẽ trực tiếp kích thích Lý Phỉ thức tỉnh dị năng. Lý Phỉ là người dị năng cấp S, muốn giết chết anh ta phải lên kế hoạch trước hoặc nghĩ cách khiến anh ta không có được dị năng. Biên tập: Di

Không phải là người dị năng cấp S mà có ý đánh Lý Phỉ thì chỉ có con đường chết.

Đây là bài học thấm máu và nước mắt của các vai phụ trong nguyên tác chết hết lượt này đến lượt khác.Biên tập: Di

“F*ck!” Jack chạy ra từ sau tòa nhà, trong lòng phiền não. Rõ ràng Lý Phi không bị cuốn vào vụ tai nạn giao thông, lịch trình của anh ta cũng không có việc đến Hoài thành, sao người lại xuất hiện trong này?Biên tập: Di

Chẳng lẽ đây là do tình tiết giở chứng?Biên tập: Di

Trong nguyên tác, lúc này Lý Phi còn đang nằm trong bệnh viện kìa. Thức tỉnh quy mô lớn ở Hoài thành nửa xu cũng không liên quan tới anh ta.

Jack chảy mồ hôi lạnh đầy đầu. Làm hỏng nhiệm vụ, về nước bị đồng bọn chê cười là chuyện nhỏ nhưng Lý Phi là nhân vật phản diện có phân lượng lớn trong nguyên tác, anh ta mà sống thì rất nhiều nhân vật sẽ phải chết.Biên tập: Di

“Ầm!” Biên tập: Di

Từ khách sạn Trân Châu phát ra tiếng nổ lớn.Biên tập: Di

Cổ Jack cứng lại, từ từ quay đầu nhìn tầng lầu bị lửa bao phủ.Biên tập: Di

Vụ nổ lần này xảy ra ở tầng một. Có vẻ là đám tội phạm đeo mặt nạ kia trộm tiền, nên muốn đặt thuốc nổ, phá hủy dấu vết chúng để lại tại đại sảnh của khách sạn.

Tuy thời gian ngưng lại ở Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng nếu muốn mạnh tay kích hoạt kim đồng hồ cũng được. Đảo ngược đồng hồ cát, hay khởi động đồng hồ đếm ngược đều không là gì. Vì thứ ngưng lại là thời gian, sự dụng vật chết chẳng có nghĩa lý gì.Biên tập: Di

Ở Trung Quốc, ngay cả tàu điện ngầm cũng kiểm tra gắt gao. Loại đồ như thuốc nổ càng khó mang theo, Jack không ngờ bọn chúng lại chuẩn bị nhiều như vậy. Biên tập: Di

Ánh lửa ngập trời, áp lực không khí hất bay tất cả đồ đạc ở tầng hai khách sạn. Đi theo đường ống dẫn khí, những vụ nổ liên tiếp theo sau lan đến càng nhiều tầng.

Vẻ mặt Jack đại ra, từ từ đưa tay lên che mặt đau đớn. Nếu ở trong khách sạn Trân Châu là kẻ khác, gã tên kia chết là cái chắc, nhưng trong đó là Lý Phi! Lý Phi!

Trong nguyên tác, người này là vì gặp tai nạn giao thông mà thức tỉnh dị năng...

Lửa lớn bao lấy toàn bộ mười tầng của khách sạn Trân Châu, nhưng không có khói thoát ra. Tiếng nổ mạnh bỗng im bật, như cảnh vụ nổ trong phim bị dừng lại, chỉ có áp lực đẩy lửa lớn bốc lên trong im lặng, từ từng tầng khách sạn bốc ra. Biên tập: Di

Chúng chen chúc lên nhau, tạo thành một hình thù dữ tợn. Biên tập: Di

Khí nóng và bụi đất tạo thành một hình thù quái dị, chúng nó vẩn vơ. Trong mắt con người, chúng như Ác Ma không tồn tại trên thế gian, mà những con Ác Ma này bị một sức mạnh to lớn xua đuổi đi, vây quanh nơi gần khách sạn. Biên tập: Di

Con người màu nâu của Jack co rút, gãi vuốt chân lên cổ mà chạy. Biên tập: Di

Ánh lửa thấp sáng nửa bầu trời, tiếng động quá lớn làm cho ông Trình ngồi trong phòng khám cũng phát hiện ra. Rèm cửa bị thổi bay, ông giật mình ngã ngửa về phía sau.

Giản Hoa về mặt phức tạp nhìn về phía khách sạn Trân Châu.Biên tập: Di

Dưới trời đêm, nó như một cây đuốc đảo ngược. Giản Hoa cảm thấy lực ý nghĩ của mình đang không chịu kiểm soát mà bùng nổ. Như một con sư tử bị loài mãnh thú khác làm thức giấc, vòi vàng muốn phát ra tiếng gầm tức giận.Biên tập: Di

Đồ vật bên trong phòng khám đều âm âm rung động.Biên tập: Di

“Ngồi xổm xuống mau!” Ông Trình sợ đến mức muốn kéo Giản Hoa trốn sau tủ.

Thấy ánh lửa của vụ nổ mà còn đứng bên cửa sổ là hành động cực kỳ nguy hiểm. Sóng xung kích gây ra bởi vụ nổ còn nhanh hơn âm thanh, nó phá vỡ cửa kính, mảnh vỡ như hàng ngàn viên đạn bay qua đây.Biên tập: Di

Nhưng chỉ vừa chạm tới Giản Hoa, ông Trình đã cảm thấy đau đầu dữ dội, trong đầu hoảng loạn không kịp trốn. Bỗng, cái tủ của ông oành một tiếng lướt đến, chặn kín cửa sổ.

Lý trí của Giản Hoa nhanh chóng thức tỉnh, mạnh mẽ áp chế dị năng dao động. Cậu chạy qua bên cạnh ông Trình.Biên tập: Di

Sức mạnh kia, trong khách sạn Trân Châu có một sức mạnh đang chậm rãi thức tỉnh. Giản Hoa cảm thấy tốc độ máu của chính mình lưu động bất thường, như muốn cảm nhận sự tồn tại kia, muốn nhìn rõ xem đó là thứ gì.Biên tập: Di

Ông Trình đau đớn thét lên kéo lại tâm trí hoảng hốt của Giản Hoa.Biên tập: Di

Ông chảy ra rất nhiều mồ hôi, bàn tay nắm chặt Giản Hoa như vừa ngâm dưới nước. Giản Hoa vội vàng xem tình hình ông Trình, không để ý cảm giác hô ứng của dị năng với sức mạnh từ phương xa kia nữa. Biên tập: Di

Trong thành phố này, kẻ thức tỉnh hoảng hốt chạy trốn như họ, nhóm người tụ tập trên cầu Lâm Giang, và cả đám côn đồ đeo mặt nạ, thân mang sát khí đang chuẩn bị lao lên cầu Lâm Giang, đều kinh ngạc nhìn về ánh lửa tĩnh lặng phía xa, nơi khách sạn Trân Châu.

Từng vòng lửa lớn cuộn lên, xông thẳng lên trời. Biên tập: Di

Năm mươi tám tầng khách sạn Trân Châu, vừa giống như tòa tháp bị lửa Ác Ma đến từ Địa Ngục chiếm giữ, lại giống như ánh lửa chiếu rọi khiến tất cả bọn Ác Ma hiện hình. Chúng hoảng hốt chạy trốn nhưng lại bị trói buộc xung quanh tòa tháp. Biên tập: Di

Gã đàn ông mặc áo khoác đen đi đầu kịp phản ứng, gã ngay cả máy biến đổi giọng cũng quên lấy, kêu lên sợ hãi: “Hồng rồi! Là người dị năng cấp cao thức tỉnh!”

Mọi người đều phát run, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng, có người đầu óc vẫn còn hoạt động, nghĩ cực nhanh: Thuốc nổ ở khách sạn Trân Châu là bọn họ đặt, nhưng đã kiểm tra là không có ai rồi. Người dị năng cấp cao kia đến từ đâu? Biên tập: Di

“Chạy mau! Thức tỉnh sẽ phá vỡ cân bằng, Thế giới Bị Từ Bỏ sắp biến mất!”

Nhóm côn đồ đeo mặt nạ cầm đao lập tức giải tán. Chúng chạy đến những ngã rẽ khác nhau, tự tìm chỗ ẩn nấp phù hợp, đem mặt nạ hung khí và bao tay giấu kỹ. Biên tập: Di

Ngọn lửa xung quanh khách sạn Trân Châu vụt sáng, rồi lại như bong bóng vỡ nát biến thành ánh sáng rực rỡ, đồng thời bị sức mạnh khổng lồ nuốt hết, chỉ để lại bức tường bị lửa thiêu đen ngoài khách sạn. Biên tập: Di

Tòa nhà không sụp đổ, thảm họa hủy diệt biến mất vô hình. Biên tập: Di

Bằng mắt thường có thể thấy sóng sức mạnh, lấy khách sạn Trân Châu làm trung tâm, lan rộng ra toàn thành phố. Biên tập: Di

Người đi bộ lại xuất hiện trên ngã tư, bắt đầu đi lại ngay giây sau đó, thành phố ồn ã lại trở về.

“A!” Biên tập: Di

Mọi người kinh hoàng, sao mới trong chớp mắt, khách sạn Trân Châu lại biến thành màu đen? Mảnh vụn pha lê và trang sức vỡ nát rải rác trên ngã tư đường.

Tiếp tân của khách sạn ngã ngối trên đồng hồ nát. Biên tập: Di

Rác rưởi và khói đen tràn ngập đại sảnh, không nhắc đến bàn làm việc của cô, ngay cả trần nhà cũng biến mất.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mắt Quỷ

Tiếng cảnh báo đến muện, vang vọng khắp các tầng. Biên tập: Di

May là thiết bị phun nước vẫn còn hoạt động, nhanh chóng dập tắt lửa tồn dư.

Người xem náo nhiệt tụ tập đầy bên ngoài khách sạn Trân Châu. Xe cứu thương, xe cứu hỏa rú còi chạy đến, cuối cùng khiêng ra người bỗng nhiên bị vụn pha lên đâm đầy mình thương tích hay người đang đứng tự nhiên bị gãy chân. Biên tập: Di

Ai cũng nói không biết chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

Trên cầu thang, Cảnh Điền hoảng hốt đứng dậy, cơn đau như muốn nổ tung đầu đã biến mất. Hắn nhớ lúc ấy mình định thử mở cửa, không biết làm cách nào mà cửa chống cháy trực tiếp mở ra. Hắn bỗng nhận ra hình như mình có khả năng lấy vật từ xa trong thần thoại?

Ánh mắt hắn dừng trên chốt cửa đóng kín của cầu thang tầng một. “Cạch” một tiếng cửa cầu thang tự động mở. Biên tập: Di

Cảnh Điền kinh ngạc theo bản năng lùi về sau một bước. Biên tập: Di

“Đây là mình làm sao?” Cảnh Điền không dám tin nhìn hai tay mình. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Sắc mặt Lý Phi tái nhợt, đôi mắt khép hờ, hai dòng máu theo khóe mắt chảy xuống.

Cảnh Điền mơ hồ nhớ mình được dìu xuống, sau đó thì không biết gì cả. Sóng nhiệt liên tiếp xuất hiện làm hắt toàn thân khó chịu, đầu cũng đau đến mức mồ hôi lạnh chảy thành dòng. Hiện tại, hẳn thấy Lý Phi ngồi dựa trên lan can cầu thang, khóe mắt rỉ máu, cũng mặc kệ năng lực kỳ lạ của chính mình. Biên tập: Di

“Tôi không sao.” Biên tập: Di

Lý Phi mở mắt. Tâm trạng của anh lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Sức mạnh hủy diệt của vụ nổ và lửa lớn đang tuần hoàn trong cơ thể anh.

Chúng vô hình, chỉ có thể dùng ý thức cảm nhận được sự tồn tại của chúng. Lý Phi nhắm mắt lại, có thể thấy trong người Cảnh Điền cũng có loại sức mạnh này, nhưng chỉ tập trung ở trong não, màu sắc cũng đã nhạt đi ít nhiều.

“Mắt tôi chắc là chịu ảnh hưởng của vụ nổ... Tình hình của chúng ta, không cần đi bệnh viện.” Biên tập: Di

Nửa câu sau của Lý Phi khiến vẻ mặt Cảnh Điền thêm căng thẳng. Hẳn không biết là vì Lý Phi cũng có sức mạnh giống hẳn hay vì anh bị thương nên không muốn phóng viên tại hiện trường chụp được. Biên tập: Di

Cảnh Điền lấy áo khoác che đầu anh, đỡ Lý Phi xuống tầng, lên vào đám người đang kinh hoàng chạy ra ngoài khách sạn. Biên tập: Di

Kết quả, động tác của họ vẫn chậm hơn một bước, hiện trường đã bị cảnh sát phong tỏa.

Đêm nay khách sạn Trân Châu đáng nhẽ ra sẽ tổ chức buổi đấu giá từ thiện, có các quan chức chính phủ tham dự, nên công tác bảo vệ rất nghiêm ngặt. Khi thời gian ngưng lại, đám tội phạm mới mang thuốc nổ vào, điều này ai cũng không biết. Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhân viên tuần tra của khách sạn lập tức gọi cảnh sát tiếp viện. Biên tập: Di

“Ai cũng không được rời khách sạn, người bị thương sẽ do nhân viên y tế tiếp nhận.”

Nhân viên cảnh sát tiếp nhận hiện trường, cẩn thận bảo vệ hiện trường vụ nổ.

Mọi người hoảng sợ tụ tập tại nhà hàng ở tầng ba, trong lòng oán thăm. Biên tập: Di

“Tên, chứng minh thư, nếu không có thì nói ra số phòng trước.” Nhân viên phụ trách kiểm tra thấy Cảnh Điền và Lý Phi không mặc đồng phục của khách sạn, Cảnh Điền lại có khí chất mạnh bạo, nhìn không giống dân thường, liền cảnh giác truy hỏi. Biên tập: Di

Lý Phi lấy áo khoác che mặt ra, rất phối hợp nói ra số phòng. Biên tập: Di

Việc này không làm giả được, thông tin khách hàng đều đăng trên mạng nội bộ của khách sạn, dễ dàng xác minh. Cảnh sát thấy trên mặt Lý Phi đầy máu, lập tức hỏi anh có cần đi bệnh viện không. Biên tập: Di

“Không sao, tôi chỉ bị trầy da thôi.” Lý Phi lơ đãng nói.

Lục đục có khách được đưa tới nhà hàng, trong lòng tức giận nên cũng không phối hợp như Lý Phi. Bị truy hỏi liền nổi giận lớn tiếng: “Anh không biết tôi là ai sao? Tôi là Tiêu Nhã Cầm, chẳng lẽ tôi là ăn trộm?” Biên tập: Di

Đây là một người phụ nữ đang che cánh tay bị thương, trên váy còn dính máu và tro bụi, giày bị gãy gót, chỉ đành khập khiễng bước đi. Biên tập: Di

Lý Phi nghe thấy tiếng hơi nghiêng đầu, Cảnh Điền hiểu nhầm ý anh, đứng bên xấu hổ giải thích: “Chuyện này tôi cũng không biết, người đại diện chưa nói gì cả.”

Tiêu Nhã Cầm cũng là một diễn viên trong nước, nhưng đối với Lý Phi, cô ả cực kỳ phiền phức. Nhiều năm trước, khi Tiêu Nhã Cầm mới ra mắt, ả đã cố tạo tin đồn với Lý Phi. Gần đây, sự nghiệp xuống dốc, độ hot không đủ, ả lại đem “chuyện cũ” đào ra, trên tiết mục giải trí còn công khai đối tượng kết hôn tương lai giống như Lý Phi là được.

Đúng lúc đó “Con quạ” đang chuẩn bị công chiếu, vì có ý định tuyên truyền, công giải trí truyền thông Tinh Thiên không áp dụng chính sách can thiệp. Tiêu Nhã Cầm cũng rất cao tay, biểu hiện tích cực mà cũng không bịa đặt chứng cứ hện hò xác thực gì đó, nên nếu Lý Phi đứng ra phủ nhận, sẽ giống như đang cố thoát thân.

Giờ tiệc từ thiện không diễn ra được cũng tốt, nếu không lại bị “đóng khung”, ảnh chụp bị quăng lên mạng hâm nóng. Biên tập: Di

Là ngôi sao ở dưới ánh hào quang, loại người như Tiêu Nhã Cầm dễ sinh ra ảo tưởng là toàn bộ người Trung Quốc dưới bốn mươi tuổi đều phải biết cô ả. Biên tập: Di

Chuyện trong giới giải trí, có một số người ngay cả nửa chữ cũng không nghe qua, bề ngoài ảnh hậu ảnh đế tròn méo thế nào họ cũng không biết. Nhưng cản trở người thi hành công vụ, thì còn phải bị đưa đi kiểm tra lại lần nữa. Biên tập: Di

Tiêu Nhã Cầm khó chịu. Không biết sao ánh mắt cô ả vừa đảo qua đã nhìn thấy Lý Phi đang định trốn, mắt ả sáng lên: “Lý Phi! Giấy chứng nhận

của em để ở trong phòng, mau giúp em xác nhận thân phận.”Biên tập: Di

Chỉ có việc báo số phòng mà Tiêu Nhã Cầm làm như mình bị bắt nạt ghê lắm.

Chưa kể đến giọng điệu của cô ả, như kiểu ả cùng Lý Phi đến khách sạn thuê phòng không bằng...Biên tập: Di

Nhân viên kiểm tra không biết Tiêu Nhã Cầm, nhưng người khác trong phòng lại có biết. Ánh mắt họ đều hướng tới chỗ Lý Phi, trong tình hình hỗn loạn còn không quên tám chuyện, phải nói là mọi người đều yêu náo nhiệt.Biên tập: Di

Lúc này, tất nhiên là Cảnh Điền phải đóng người xấu, hăn cộc cằn nói: “Cô Tiêu, Dean vừa bị đụng đầu, giờ cậu ấy đang choáng váng đầu óc. Cô tự đi xác minh số phòng là được.”

Tiêu Nhã Cầm cực kỳ ngạc nhiên, như không dám tin Lý Phi dám mặc kệ cô ả.

Trong đám người có tiếng khê bán tàn, có người đã dùng ánh mắt nhìn Lý Phi như là “tên cặn bã”. Chỉ có người đến dự tiệc từ thiện tối nay mới cảm thấy lời đó là có ý khác.

Thật ra Tiêu Nhã Cầm chưa nói gì cả, cũng không nói xấu Lý Phi, tất cả là do đám người vây xem tự tưởng tượng. Trước giờ, ả tạo tin đồn đều dùng thủ đoạn này. Nói cách khác, kỹ năng diễn xuất của ả xem như cực kỳ xuất sắc, ít ra về mặt ả lúc này cũng làm người ta liên tưởng đến đủ loại chuyện.Biên tập: Di

Cảnh Điền không phải đương sự còn thấy ngực khó chịu. Hăn thấy có người trộm dùng di động quay chụp, nhưng vì góc độ mà không nhìn tới mặt Lý Phi, Tiêu Nhã Cầm lại không lo bị chụp nên Cảnh Điền cũng chẳng ngăn cản.Biên tập: Di

Kiểm tra xong, Tiêu Nhã Cầm giả vờ cô đơn, khắp khiêng đi qua chỗ Lý Phi, định đứng cạnh anh lại do dự, vừa đi vài bước lại “diễn sâu”.

Mặt Cảnh Điền cứng lại, nghe người bên cạnh thì thầm “Không phong độ gì cả, dù có không quen, thấy người ta bị thương cũng phải qua dùm chứ”, “Còn nhắm mắt coi như không thấy”. Trong lòng Cảnh Điền như dời sông lấp biển, chỉ có thể tức giận trừng Tiêu Nhã Cầm, oán giận trợ lý của cô ả không biết chết chỗ nào. Biên tập: Di

Lý Phi không có tâm trạng để ý chuyện xung quanh. Mỗi lần anh hô hấp đều có thể cảm nhận sức mạnh kia dậy sóng. Biên tập: Di

Thức tỉnh dị năng như một cơn ác mộng. Anh tận mắt nhìn thấy ngọn lửa xông tới, sau đó mọi vật đều chậm lại, ngọn lửa bốc ra ngoài tòa nhà, tụ tập bên ngoài khách sạn, sáng đến lóa mắt. Biên tập: Di

Một giây kia, Lý Phi hốt hoảng thấy cột lửa chọc trời xung quanh khách sạn Trân Châu là sức mạnh của anh, là một phận chịu sự kiểm soát của ý chí.

Anh như bị mê hoặc trong sức mạnh tốt cùng, trầm mình vào sâu trong năng lượng. Nếu không có sự tự chủ mạnh mẽ, phòng tuyến cuối cùng bảo vệ lý trí, không biết khách sạn Trân Châu giờ còn tồn tại không. Biên tập: Di

Lúc ấy, còn có một hơi thở hắc ám từ phương xa truyền tới kích thích Lý Phi thanh tỉnh.

Hơi thở như của cự long đang ngủ đông trong vực sâu, mở to mắt, tức giận nhìn chăm chăm hướng này... Biên tập: Di

“Ừm.” Lý Phi bóp trán. Hơi thở cổ xưa kia như tượng trưng cho dao động sức mạnh, khiến anh cảm thấy rất bất an, sức mạnh trong cơ thể cứ hưng phấn mà nhảy nhót.

Muốn cắn xé, muốn chinh phục, muốn chiến thắng triệt để chủ nhân của hơi thở kia. Một khối lãnh địa nho nhỏ, mà có tận hai cự thú thức tỉnh, tất nhiên là sẽ có một màn tranh đấu.

Lúc này cô Tiêu Nhã Cầm thích diễn sâu kia và đám người xem trò vui đều thấy Lý Phi đang cau mày bỗng ngã xuống, hai dòng máu từ khoeo mắt anh chảy ra.

“A!”

“Bác sĩ đâu, tới đây mau!”

Trong tiếng thét chói tai, Lý Phi “nhìn” thấy rõ tất cả xung quanh.

Tầm mắt anh giờ có thể nhìn xa hơn rất nhiều. Anh có thể nhìn thấy bóng dáng đồ vật trong hộp thuốc mà nhân viên y tế đang hốt hoảng chạy tới xách trong tay, còn cả bóng ma trong xương cốt con người.

Trong nhà hàng, trừ anh và Cảnh Điều, tất cả những người khác đều chỉ là đen trắng, trên người không có hơi thở.

Khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, Jack tóc đỏ đã chạy qua ba con phố.

Hắn không dừng lại lấy hơi mà lập tức chui vào một nhà hàng Starbuck ven đường. Hắn chọn bừa một ly đồ uống rồi lui vào góc, làm bộ như không có việc gì lấy di động ra tra mạng.

Trời, còn phải trèo tường mới vào được trang web nước ngoài.

Gửi một email đánh dấu là khẩn cấp, Jack kéo tóc mình, ảo não vô cùng.

Lý Phi không chỉ là người dị năng cấp S mà hẳn còn có một đôi mắt quý. Đó là năng lực sau khi thức tỉnh, dù nguy trang cách nào trước mặt Lý Phi đều không có hiệu quả.

Sau khi nguyên tác nổi tiếng, rất nhiều người mê sách tập hợp cùng một chỗ, ở trên mạng tranh luận xem làm cách nào đối phó nhân vật trong sách, làm cách nào chạy thoát trước mắt người dị năng có sức mạnh phi nhân loại.

Đến phiên Lý Phi thì chỉ có một điểm yếu.

Không để anh ta nhìn thấy, không để anh ta nhìn thấy, không để anh ta nhìn thấy – chuyện quan trọng phải nói ba lần.

Cho nên vừa rồi khi Jack qua kính viễn vọng nhìn thấy Lý Phi ở cầu thang tầng mười bốn khách sạn Trân Châu, phản ứng đầu tiên là lui bước tắt đèn đóng cửa, có chết cũng không dám để Lý Phi nhìn thấy hẳn.

Làm xong, Jack mới nhớ ra Lý Phi chưa thức tỉnh, hoàn toàn nhìn không thấy...

Nhưng hẳn vẫn không dám mạo hiểm đâu! Trước khi tình tiết bắt đầu còn dễ nói, chứ Thế giới Bị Từ Bỏ là thiên đường của người dị năng. Ở đây, họ có thể phát huy sức mạnh lớn nhất, chỉ cần là kẻ xuyên sách có đầu óc đều sẽ không mạo hiểm như vậy.

Jack chạy đến Hoài thành là muốn đến Thế giới Bị Tự Bỏ để trở thành người dị năng.

Giờ thì không được. Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, hẳn trở về thế giới thực cũng không có được dấu hiệu dị năng. Không ngờ lại còn phát hiện ra Lý Phi thức tỉnh ở trong này, động tĩnh còn lớn hơn so với trong nguyên tác.

Jack ôm đầu rên rỉ, hẳn cảm thấy nếu mình cứ về nước như vậy, chắc hẳn sẽ bị đồng bọn đánh cho bẹp tường.

Di động kêu “Tinh” một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn mới.

Jack nhanh chóng cầm di động, nhấn nút đọc.

Một tin đến từ bên kia Đại Tây Dương, số lượng từ không nhiều nhưng lại khiến Jack trợn mắt há mồm, mồ hôi trên chảy thành dòng.

Đại ý của tin nhắn là, qua nhiều lần nghiên cứu, họ cho rằng hai lần thức tỉnh lớn ở Hoài thành có liên quan đến người dị năng Trung Quốc cấp S. Trong nguyên tác, Lý Phi lại không xuất hiện ở Hoài thành. Nói cách khác, trừ Lý Phi, trong thành phố này còn có thể ẩn giấu một người dị năng cấp S tương lai nữa.

Cấp S đâu phải cải thảo, ở trên đường nhật được cá bó.

Trong một thời gian dài, người trong sách và người mê sách bên ngoài đều cho rằng Trung Quốc chỉ có một người dị năng cấp S, đó chính là Lý Phi.

Loại trừ Lý Phi thì chỉ còn Boss chân chính thâm tàng bất lộ của tổ chức “Hắc Uyển”...

Giản Hoa là Boss cuối chắc ai cũng nhận ra rồi...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hẹn Gặp Mặt

“Hắt xì!” Trong gió lạnh, Giản Hoa đứng xoa mũi, kéo áo khoác bọc kín người. Biên tập: Di

Vừa nãy trong phòng khám cực kỳ hỗn loạn. Ai cũng không biết sao ngăn tù tự dừng lại chạy đến trước cửa sổ. Khi thấy ông Trình đang chui dưới gầm bàn, hộ sĩ cũng nhanh chân chạy vào giúp đỡ. Biên tập: Di

Vẻ mặt ông Trình vẫn mờ mịt, như chưa lấy lại tinh thần từ trong tai nạn. Biên tập: Di

Giản Hoa cầm lấy thuốc của mình, cực kỳ không nghĩa khí mà thừa dịp rối loạn chuẩn đi. Cậu không phải không muốn nói thay ông Trình, cơ mà một lời nói dối lại sinh ra hàng loạt lời nói dối khác. Việc này vẫn để ông Trình tự mình xử lý đi. Biên tập: Di

Xa xa có tiếng còi xe cứu thương và xe cảnh sát. Biên tập: Di

Giản Hoa chần chờ vài giây rồi lại nhắc chân đi tới chỗ kia. Biên tập: Di

Nơi xảy ra sự việc đã bị vài vòng người bao vây. Ông chủ cửa hàng linh kiện ở bên đường, đang dùng phương ngữ Hoài thành lớn tiếng nói: “Cái gì cũng không thấy, tự nhiên lại có người nằm ở đây, chết.” Biên tập: Di

Xe đạp leo núi dính máu nằm bên cạnh, vì bị người liên tục dẫm đạp mà cong vẹo, còn đè một ba lô đồ ăn rất nặng ở dưới. Biên tập: Di

Người chết còn rất trẻ, trông như sinh viên.Biên tập: Di

Mới đó cậu ta còn nói chuyện với Giản Hoa, nếu không bị Lục Triệu đánh ngất. Ít ra lúc thấy đám côn đồ đeo mặt nạ, người trẻ tuổi còn có cơ hội chạy trốn.Biên tập: Di

“Mùi gì vậy, mọi người ngửi thấy không?” Người qua đường nhìn quanh bốn phía.

Gió thổi mùi thuốc súng, xe cảnh sát chạy đến khách sạn Trân Châu ở trung tâm thành phố càng nhiều. Đêm nay đã được xác định là một đêm không yên bình.Biên tập: Di

Giản Hoa lặng lẽ xoay người, lần nữa hòa vào màn đêm.Biên tập: Di

Trong tiểu khu không có chuyện lạ gì, mùi đồ ăn truyền ra từ cửa sổ mỗi nhà. Khi người đi làm mới bước chân về nhà, Giản Hoa cũng đang mở khóa cửa. Cậu nghe được radio nhà bên đang thông báo tình hình giao thông: “... khách sạn Trân Châu xảy ra hỏa hoạn. Hai con đường gần đó đã bị phong tỏa toàn bộ, mong các vị tài xế chú ý.”Biên tập: Di

Lòng ham muốn đi khách sạn Trân Châu bị áp chế nay lại được khơi dậy. Giản Hoa nhú mày, đóng rèm cửa, ném chìa khóa lên bàn trà, dựa vào sofa, mệt mỏi xuất thần.

Thời gian ngưng lại lần này tạo ra động tĩnh quá lớn.Biên tập: Di

Giản Hoa không nghĩ mấy tên côn đồ kia có thể không để lại dấu vết gì. Một khi cảnh sát điều tra ra manh mối, nhất định sẽ tìm được thủ phạm. Cậu có thể đi vào vùng thời gian ngưng lại nên chắc cũng bị kéo vào.Biên tập: Di

Lòng hiếu kỳ sẽ giết chết người.Biên tập: Di

Tuy trong đầu có âm thanh kêu gọi Giản Hoa đi khách sạn Trân Châu, lý trí còn nói với cậu phải biết đầu đuôi sự việc để tìm ra sự thật. Nhưng Giản Hoa mặc kệ, tùy cho cơn mệt mỏi nuốt lấy mình. Biên tập: Di

Tối nay, cậu không ngủ yên được. Biên tập: Di

Trong mơ là thành phố tĩnh lặng, thế giới cô độc, có đôi mắt theo dõi cậu trong bóng tối.

Khi cậu quay mạnh lại, nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt đỏ tươi kia – một cự thú tạo thành từ hỏa diễm(lửa), chiếm cứ bóng đêm, lạnh lẽo trường Giản Hoa.

Ánh mắt đó là đánh giá, là uy hiếp, là tàn bạo và hứng thú. Biên tập: Di

Hung thú mang ý khiêu chiến, tự phô bày sự cường đại của mình, ham muốn một trận cận chiến sáng khoái. Biên tập: Di

Giản Hoa lui về sau một bước, lại ẩn mình trong bóng đêm. Cậu thấy cổ họng ngứa ngáy, cảm giác ham muốn khó nhịn. Cậu đứng yên nhìn chăm chăm thân hình mạnh mẽ của hỏa diễm hung thú, muốn... muốn một hơi nuốt chửng đối phương! Biên tập: Di

Ham muốn chiến đấu với kẻ xâm nhập, muốn ăn sống nuốt tươi của kẻ bảo vệ lãnh địa.

Chúng nhìn chăm chăm đối phương, thử thăm dò mà hưng phấn. Chúng nó chờ cuộc chiến sắp đến, cuộc chiến mang theo đau đớn, lại kích động vì quả ngọt mà đau đớn mang đến.

Đến đi. Biên tập: Di

Đến đi, ta chờ mi ở đây! Biên tập: Di

“A!” Giản Hoa bật dậy từ trên giường, mồ hôi lạnh đầy người. Biên tập: Di

Cậu không nhớ mình mơ thấy cái gì, chỉ nhớ rõ cảm giác sờn tóc gáy khi bị uy hiếp. Áp lực như bao phủ bầu trời, nhà cao tầng trước sức mạnh kia chỉ như một hộp giấy mỏng manh.

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của chính cậu. Biên tập: Di

“...” Biên tập: Di

Giản Hoa bóp trán. Cậu nhận ra mình chịu ảnh hưởng ngày càng nhiều bởi vài biến cố kia.

Giờ tay tiếp cốc nước đang bay về phía mình rồi uống cạn. Tiếng trầm vang khi đáy ly đặt lên tủ đầu giường như trói buộc của thế giới thực, kéo lại Giản Hoa. Cậu nhớ tới mình hôm nay phải đến Hải thành, nhận công việc mà nửa năm nay mới có. Biên tập: Di

Lực ý nghĩ, thế giới thời gian ngưng lại, giấc mơ kỳ quái... Tất cả đều không bằng sự khắc nghiệt trong cuộc sống cậu. Biên tập: Di

Nếu mà mất việc nữa, thì thật sự sẽ miệng ăn núi lở mất. Biên tập: Di

Giản Hoa tự làm cho mình một phần bữa sáng bình thường mà nhàm chán, rồi vứt mảnh vỡ của bình nước đi. Vì không biết phải ra ngoài bao lâu, nên cậu định xử lý hết đồ ăn sắp quá đất. Biên tập: Di

Cậu tìm trong phòng bếp nửa ngày cũng không thấy hộp nấm hôm trước mua ở siêu thị đâu.

Theo lý, nó phải ở cạnh bình nước lạnh. Giờ ở trên bàn lại không có cái hộp nào.

Đưa tay sờ mấy mảnh vụn trông giống nấm, Giản Hoa phải đối mặt với một sự thật đáng sợ, trong nhà cậu dễ là có chuột ăn trộm hết nấm rồi. Biên tập: Di

Dù rằng khẩu vị của con chuột này hơi bị quái... Biên tập: Di

Lúc này chuông di động vang lên, Giản Hoa phúi bụi, đứng lên nhận điện thoại.

Trong điện thoại có tiếng lạnh lùng cứng nhắc, thông báo với Giản Hoa là hôm nay không cần tới công ty giải trí truyền thông Tinh Thiên ký hợp đồng. Biên tập: Di

Gọi điện là người đại diện của Lý Phi. Bát cơm trong tay bị đổ mất, trong lòng Giản Hoa tất nhiên thấy kỳ lạ. Nhưng đối phương không cho cậu cơ hội hỏi han gì đã dập máy.

Nghĩ một lúc, Giản Hoa mở di động lướt weibo. Biên tập: Di

Đứng đầu bảng là tin ảnh để đổ máu ở Hoài thành, Tiêu Nhã Cầm đau lòng rơi nước mắt.

Giản Hoa bĩu môi. Tuy Tiêu Nhã Cầm diễn rất sâu, khiến công chúng cho rằng Lý Phi và cô ở cùng một chỗ nhưng người trong giới tin tức linh thông đều biết, họ không cột cùng nhau được. Biên tập: Di

Vì Lý Phi là gay. Biên tập: Di

Lúc quay phim không tránh khỏi mấy cảnh giường chiếu, Lý Phi lại là loại người rất được đạo diễn hoan nghênh. Cảm xúc của anh luôn đặt đúng chỗ, miễn là nữ diễn viên không có vấn đề gì, anh cũng sẽ chẳng có vấn đề gì. Chỉ cần một lần là qua, ngay cả cắt cảnh làm mờ cũng không cần. Vì trong màn ảnh Lý Phi trông như bị lửa tình thiêu đốt nhưng thật ra anh

chẳng có phản ứng gì. Việc này không giấu được, từ nữ diễn viên đóng cùng đến người quay phim đều biết. Biên tập: Di

Nếu anh ấy không phải là gay, thì chắc là bị yếu sinh lý, lại còn bị nặng nữa.

Đối với chuyện này, người trong giới đều có cái nhìn như nhau, chẳng quan tâm sự thật là gì, dù sao cũng không liên quan tới Tiêu Nhã Cầm. Biên tập: Di

Đề tài thu hút hết ánh nhìn của mọi người, ảnh để đổ máu ở Hoài thành, Hoài thành năm không cũng trúng đạn. Bình tĩnh nhấn vào link, tuy Giản Hoa đã chuẩn bị tâm lý tiêu đề và nội dung là hai thế giới hoàn toàn khác nhau nhưng cậu vẫn bị từ khóa trong tin tức làm kinh hãi. Biên tập: Di

Vụ hỏa hoạn ở khách sạn Trân Châu! Đêm kinh hoàng ở Hoài thành, xác chết không rõ nguyên nhân! Biên tập: Di

Lan can cầu Lâm Giang bị phá vỡ, khách sạn cao cấp Trân Châu bị nổ, một anh hùng bàn phím tuyên bố là mình bắt gặp Tiêu Nhã Cầm và Lý Phi tại hiện trường, và còn up cả video.

Trong video, Tiêu Nhã Cầm lết chân phải đi đến bên một người đàn ông, người kia không để ý đến cô ả. Sau đó trong video có tiếng thét vang lên, nhân viên y tế vội vàng chạy tới. Video rất rung nhưng vẫn quay được khuôn mặt của người đàn ông kia cùng với hai dòng máu đáng sợ dưới khóe mắt. Biên tập: Di

Ở dưới weibo, mọi người bàn cãi xem người này có phải Lý Phi hay không đến khí thế ngất trời. Biên tập: Di

Người hâm mộ hi vọng không phải, vì vết thương này trông rất đáng sợ. Đôi mắt bị thương thì càng nghiêm trọng! Vấn đề là trong video quay

rất rõ mặt Tiêu Nhã Cầm, người bên cạnh nàng có bộ dạng giống Lý Phi, chẳng lẽ chỉ là giống? Không phải người thật?Biên tập: Di

Hoài thành thật ra xảy ra chuyện gì, trở thành vấn đề cực hot.Biên tập: Di

Rất nhiều blogger ở Hoài thành công bố rằng vụ nổ, hỏa hoạn gì đó chỉ là âm mưu vì họ không nghe thấy tiếng nổ cũng không thấy ánh lửa. Nhưng ảnh chụp bức tường bị cháy đen của khách sạn Trân Châu như tát vào mặt họ, bị cư dân mạng chế giễu.

Chính quyền ở Hoài thành tuyên bố trong sự kiện này không có báo cáo tử vong, đại sảnh tầng một của khách sạn Trân Châu đã thành một đồng phế tích, thủy tinh vỡ ở khắp nơi, không ai tin rằng chỉ có người bị thương mà không có người chết. Tiếng mắng chửi lan rộng trên mạng.Biên tập: Di

Xác người trẻ tuổi bị chém chết tìm thấy trên đường Hoài thành cũng bị biến thành xe chở nhiều xác chết quá nên bị rơi xuống, còn miêu tả dấu vết bị lửa thiêu sinh động như thật.

Có thể nói Giản Hoa ngủ bao lâu, trên mạng âm ỉ bấy lâu, lời đồn cứ xuất hiện một đợt lại một đợt.Biên tập: Di

Trong đó có cả tin đồn, Lý Phi bị mù sắp rời khỏi giới giải trí.Biên tập: Di

Xoa trán, giờ Giản Hoa đã hiểu lý do bát cơm của mình bị đổ, cậu hơi lo lắng nghĩ: Người trong video xem ra thật sự là Lý Phi. Bị thương nặng như vậy, trong thời gian ngắn chắc không đóng phim được.Biên tập: Di

Nghĩ đến việc vị tướng quân tay cầm trường kích trong “Con quạ” không thể mở mắt được nữa, trong lòng Giản Hoa cảm thấy trống rỗng.Biên tập: Di

Cậu theo thói quen mở album ảnh trong di động, màn hình lại xuất hiện bức ảnh tuyên truyền. Ngón tay cậu xoa lên đôi mắt kia, hình ảnh theo đó phóng to, lại vì ngón tay chuyển động mà từ từ thay đổi. Biên tập: Di

Bỗng giao diện nhận được cuộc gọi xuất hiện khiến cho khuôn mặt quen thuộc kia biến mất.

Khí tức xung quanh Giản Hoa lúc này đã đạt đến trình độ dọa Lục Triệu lão đũa lết đi. Trong con người tối đen của cậu như có mưa rền gió dữ, đồ đạc trong phòng cũng lung lay theo.

May mà Giản Hoa tỉnh lại, nếu không bố cục trong phòng cậu sẽ thay đổi hoàn toàn.

Tiếng chuông dễ nghe vang lên, trên giao diện di động chỉ hiện một dãy số.

Vì tính chất công việc của mình, Giản Hoa không có thói quen từ chối cuộc gọi từ người lạ. Nhấn nút nhận cuộc gọi xong, cậu không có ý hỏi thăm đối phương trước mà im lặng chờ bên kia lên tiếng. Biên tập: Di

“... A lô?” Biên tập: Di

Giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ. Biên tập: Di

Trong nhà Giản Hoa có mười cuốn vé phim “Con quạ”, người lồng tiếng biên tập cho nhân vật chính cũng là Lý Phi, nên giờ có thể nói Giản Hoa cực kỳ quen thuộc với âm thanh của Lý Phi. Biên tập: Di

Cậu kinh ngạc cầm điện thoại, lại không nói ra lời. Biên tập: Di

“Cậu là Giản Hoa?” Giọng nói bên kia điện thoại dịu dàng bình tĩnh. Trong giới, ảnh đế Lý Phi nổi tiếng là người tốt tính, chỉ cần không chọc

giận anh, anh lúc cười nói đều sẽ như gió xuân thổi qua, cực kỳ cuốn hút. Biên tập: Di

“Vâng, xin hỏi có chuyện gì? Sáng nay tôi đã nhận thông báo, hợp đồng bị hủy.”

Giản Hoa nhanh chóng tìm được tiếng nói của mình. Cậu tỏ ra thông dong bình tĩnh, một chút cũng không giống bộ dạng sung sướng lại thận trọng của người nhận được điện thoại từ anh để. Biên tập: Di

Lý Phi dường như thích phản ứng này của cậu. Anh thế mà lại xin lỗi, rồi mỉm cười nói: “Người đại diện của tôi bị tin đồn trên mạng dọa. Thật ra tôi không bị thương. Hợp đồng của chúng ta vẫn tiếp tục ký.” Biên tập: Di

Giản Hoa muốn lên tiếng, không ngờ đối phương lại nói: “Vừa rồi gọi điện cho cậu, mới phát hiện số của cậu ở Hoài thành. Tôi cũng đang ở Hoài thành. Tôi để trợ lý gửi bản mềm* hợp đồng qua đây, chúng ta hẹn gặp ở đâu đi rồi ký hợp đồng luôn, để cậu khỏi phải đi một chuyến tới Hải thành.”

*bản mềm: bản trong máy tính

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gặp Mặt

Trong âm hưởng chương IV bản “The Trout” (Cá hồi) của Schubert, không khí vui vẻ lan tỏa trong quán cà phê. Biên tập: Di

Quán cà phê trang trí theo kiểu phục cổ, tạo ra không gian riêng sau tầng tầng lớp lớp dây leo. Trên mặt đất còn tinh tế rải từng hòn đá cuội, và cả dòng suối nhỏ róc rách. Ánh mặt trời xuyên qua trần nhà thủy tinh lại bị cây cối che phủ. Biên tập: Di

Thay vì một tiệm cà phê, nơi này giống như hoa viên cho cung nhân nghỉ ngơi mỗi chiều.

Trong tiệm không có nhiều khách, cách bố trí khéo léo cũng khiến người ta khó nhìn được toàn bộ đại sảnh. Biên tập: Di

Chiếc thìa sứ khuấy đều chất lỏng màu nâu đen, làm cho hương vị ấm áp tỏa ra. Ngón tay cầm một viên đường vuông lên, thả vào trong cốc. Biên tập: Di

Trên bàn đặt quyển tạp chí giải trí kỳ này, ngoại trừ cặp kính đen đang đeo, Lý Phỉ chẳng khác gì một người bình thường đang tận hưởng khoảng thời gian rảnh rỗi. Anh lật quyển tạp chí đến chuyên mục giới thiệu phim. Biên tập: Di

Trông giống như đang đọc, nhưng ánh mắt Lý Phỉ không dừng lại trên trang sách.

Anh dường như đang rất chán, nên thỉnh thoảng lại gạt bật lửa, tiếng rất nhẹ không để ngọn lửa thoát ra. Biên tập: Di

Khi viên đường trong cà phê tan được một nửa, Lý Phi thấy một người theo sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, đi tới đây. Biên tập: Di

Bản nhạc bắt đầu biến tấu, ánh mặt trời chiếu lên người kia làm khuôn mặt mơ hồ không rõ, nhưng khí chất lại rất nổi bật. Biên tập: Di

Áo khoác đen, sơ mi màu nhạt, không được thiết kế chi tiết, ngay cả nhãn hiệu cũng không có. Dù đến nơi này, chủ nhân của bộ quần áo vẫn có vẻ thong dong tự tại, không hề để ý ánh mắt dò xét của người ngoài. Biên tập: Di

Nhìn hồi lâu, Lý Phi theo bản năng chớp mắt. Biên tập: Di

Sau đó cả người anh cứng lại, bật lửa trong tay rơi trên mặt bàn. Biên tập: Di

Khi Giản Hoa bước vào tiệm cà phê này, trong lòng có dự cảm không hay. Biên tập: Di

Đây là nơi Lý Phi và cậu hẹn gặp. Với địa vị của Lý Phi, chắc không định đào hố* một tên đóng thế nhỏ nhoi như cậu đâu. Mà có muốn đào hố, cũng không cần chọn quán cà phê cao cấp như này, câu lập bộ tư nhân sẽ thích hợp chứ? Biên tập: Di

*đào hố: đại khái là trêu chọc hay ra oai phủ đầu gì đó...

Ngoài cảm giác nguy hiểm, còn có cơn hưng phấn vô danh. Biên tập: Di

Mang tâm trạng kỳ lạ như vậy, Giản Hoa đi qua bức tường chạm trổ rồng hoa lá. Khi đến gần bàn, tiếng tim cậu như đập hòa nhịp với biến tấu

bản nhạc.Biên tập: Di

Cá hồi đang tư do tung tăn trong dòng suối. Bị người bắt được, nó trở thành con mồi.

–Hung thú mở to mắt, nó phát hiện con mồi của mình.Biên tập: Di

Biến cố này đều khiến Giản Hoa và Lý Phỉ trở tay không kịp. Dù trong cuộc sống có những thay đổi không tưởng, họ vẫn chọn lý trí mà bình tĩnh quan sát, tiếp tục kế hoạch ban đầu.

Giờ đây biến cố lại bỗng xâm nhập, không biết là nên kinh hách hay kinh hãi.(sợ hay vui)

“Hóa ra là cậu/anh.” Lý Phỉ và Giản Hoa đồng thời thì thầm.Biên tập: Di

Xuất hiện ở Hoài thành, sức mạnh khiến cho mình phải để ý.Biên tập: Di

“Thưa anh, đây không phải bàn anh muốn tìm sao?” Người phụ vụ dẫn đường vội hỏi.

“Không, đúng là bàn này.” Lý Phỉ mỉm cười gật đầu. Người phục vụ là một cô gái trẻ, trên má cô ửng đỏ. Cô kéo ghế cho Giản Hoa, rồi đặt thực đơn phong phú lên bàn, sau đó lịch sự rời đi.

Giản Hoa lúc đầu còn định nói gì, nhưng rồi lại bị việc không ngờ này phá tan.Biên tập: Di

Ngây người ngồi xuống một lúc, ánh mắt Giản Hoa vô tình dừng trên mấy trang của tờ tạp chí, mà trang màu duy nhất trong đó chính là ảnh chụp trong “Con quạ”. Khác với hình trên áp phích, ảnh này chỉ chụp hình dáng.Biên tập: Di

Tướng quân đứng trên bờ sông, áo giáp rõ ràng còn lóe sáng, nhưng phản chiếu trên mặt sông lại là máu nhuộm thân, áo bào rách rưới, binh khí nằm trong tay gãy nát. Chỉ có một điểm giống nhau duy nhất, là thân hình cao ngất thẳng tắp kia. Biên tập: Di

“Ngày cuối trước khi công chiếu, tôi có việc gấp, không kịp chụp hình. Nên họ cắt một cảnh trong phim...” Lý Phỉ chỉ vào trang màu kia. Biên tập: Di

Bên bờ sông, trong mặt nước, thật ra không phải cùng một người. Biên tập: Di

“Cậu rất giỏi, là người đóng thế có thể nắm bắt nhân vật giỏi nhất mà tôi biết.” Giọng nói của Lý Phỉ như ly cà phê hòa đường, dịu dàng ấm áp. Biên tập: Di

Đây không phải lần đầu họ gặp nhau. Biên tập: Di

Khi quay phim “Con quạ”, họ từng nói chuyện với nhau, từng cùng ăn cơm hộp đoàn làm phim phát. Biên tập: Di

Trừ việc Lý Phỉ có người trang điểm chuyên trách, thì hầu như trang phục đạo cụ của họ đều dùng chung. Nhưng khi đóng máy, họ cũng như bao thành viên khác của đoàn phim, mỗi người một ngả. Biên tập: Di

Chỉ nói chuyện với nhau như người xa lạ. Biên tập: Di

Ảnh đế và một diễn viên đóng thế, thì sao có quan hệ gì được? Biên tập: Di

Lý Phỉ đóng tạp chí lại, đẩy nó sang bên cạnh. Cách một cái bàn, không có quyển tạp chí kia, khoảng cách giữa họ bỗng rộng hơn, như không chạm tới được. Biên tập: Di

“Cậu biết tại sao mình không thể làm một diễn viên giỏi, đứng sau màn ảnh không?”

“Vẻ mặt của tôi không phù hợp.” Giản Hoa lạnh lùng trả lời. Biên tập: Di

Ánh mắt, cơ mặt, độ cong của lông mày, đều không tự giác bộc lộ suy nghĩ trong lòng Giản Hoa. Cậu không khống chế được việc này. Giản Hoa cúi đầu, khi ánh mắt không tiếp xúc với người khác còn cậu giả vờ được. Nhưng một khi lộ mặt, kỹ thuật biểu diễn tốt cũng không nâng nổi vẻ mặt cản trở của cậu. Cố gắng nhiều năm, cậu chỉ có thể làm đến mức mặt không cảm xúc thôi. Biên tập: Di

Ánh mắt hiện giờ của Giản Hoa ngập tràn cảnh giác, bên trong còn mang địch ý.

Lý Phi dừng được ánh mắt thương thức của mình, anh không muốn lộ ra vẻ tiếc nuối.

Tiệc nuối ở một góc nào đó không khác gì thương hại. Giới giải trí là một nơi hoa lệ cũng là đấu trường tàn khốc nhất. Trên đời không có việc gì đáng sợ hơn là “không có tài năng”.

Đối với người kiêu ngạo từ trong khung xương, thương hại là một kiểu nhục nhã.

“Tôi nghe nói gần đây cậu không có việc.” Biên tập: Di

Lý Phi là người có thói quen dẫn dắt câu chuyện. Thân phận hai người cách xa, Giản Hoa sẽ không tranh đề tài, cậu chỉ im lặng lắng nghe. Biên tập: Di

“Giải trí truyền thông Tinh Thiên là một công ty không tệ, đãi ngộ dành cho nhân viên cũng không kém. Cậu cần một công việc, mà tôi tin

rằng mình là sự lựa chọn tốt nhất, cho đến năm phút trước...”Biên tập: Di

Lời Lý Phi vừa dứt, vài chữ cuối khiến không khí đông lại.Biên tập: Di

Dưới áp lực này, Giản Hoa từ từ cong khóe môi. Ánh dương qua từng khe hở từng lớp lá phủ lên ngưỡng mặt cậu, khuôn mặt tuần mỹ mơ hồ trong ánh sáng ảm áp. Hơi thở xung quanh cậu bỗng trở nên sắc bén – giống như vừa nãy, khi Lý Phi nhắm mắt.Biên tập: Di

Trong mắt anh, mọi người đều mờ nhạt, bóng dáng có thể bị một cơn gió thổi bay. Anh thậm chí nhìn được cả hình dáng cốt cách trong thân thể mỗi người, không có sức mạnh, cũng không có trọng lượng.Biên tập: Di

Chỉ có người trước mắt này là tồn tại, là chân thực. Mỗi đường vân đều tràn ngập sức sống, đường nét khuôn mặt khắc sâu lộ ra sức mạnh. Ngay cả nơi Giản Hoa bước qua cũng trở nên xinh đẹp chân thực.Biên tập: Di

Lý Phi càng muốn nhìn thấu dòng sức mạnh này, lòng càng thấy rung động.

Đó là vực thăm vô tận, một màu đen hun hút, nuốt trọn mọi màu sắc khác mà lại chân thực nhất. Nó yên lặng nhìn chăm chú Lý Phi, như quan sát con mồi yêu thích.

“Chúng ta giống nhau, đó là lý do ban đầu tôi chọn cậu...” Lý Phi kìm nén dự vọng muốn chinh phục trong đầu mình. Năng lượng đạt được khi khách sạn Trân Châu phát nổ đang rục rịch, “Không ngờ rằng, cậu và tôi giống nhau đến vậy.”Biên tập: Di

Giản Hoa không giấu giếm: “Anh không chế được sức mạnh kia?”Biên tập: Di

Lý Phi bỗng nhắm mắt lại, uống một ngụm cà phê, thông thả lắc đầu: “Cũng không tốt lắm.”

Đây không phải việc anh muốn thừa nhận. Ý của Lý Phi rất rõ ràng chạm đến tâm sự của Giản Hoa. Lực ý nghĩ xuất hiện kỳ lạ, thời gian liên tục ngưng lại, dường như sau đó sẽ xảy ra chuyện càng tệ hơn. Biên tập: Di

Hai người ngồi đối diện không nói gì, không khí khẩn trương từ từ tan đi. Biên tập: Di

Sức mạnh sẽ sinh ra tranh chấp, nhưng cùng chung bí mật sẽ sinh ra ăn ý. Biên tập: Di

“Tôi tưởng... ít ra anh sẽ chọn ghế lô?” Giản Hoa nhìn quanh. Tin tức về ảnh đế Lý Phi đang lan khắp trên mạng, vậy mà người thật lại công khai ngồi đây uống cà phê. Biên tập: Di

Lý Phi khẽ cười, buông xuống ly cà phê, mười ngón tay giao nhau: “Tiệm này là nhà tôi mở.”

“...” Biên tập: Di

“Khi chúng ta nói chuyện, người phục vụ sẽ không dẫn khách đến xung quanh bàn chúng ta. Cũng không khác gì ghế lô.” Lý Phi nói, môi nở nụ cười tươi. Mị lực của anh so với ánh dương còn chói mắt hơn, “Cậu muốn gọi cái gì, cứ tùy ý.” Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nửa phút, cuối cùng nói, “Là do ghế lô bị đặt hết rồi à.” Biên tập: Di

“Bị cậu phát hiện rồi.” Lý Phi cười vui vẻ. Biên tập: Di

“Chắc là tốn rất nhiều tiền để duy trì, anh không lỗ vốn à?” Giản Hoa sờ phiến lá trên dây leo, là cây thật. Biên tập: Di

“Về sau đừng nói thật trước công chúng, nhất là sự thật về tôi.” Lý Phi vỗ mu bàn tay Giản Hoa, người kia theo bản năng tránh ra, may mà ngừng kịp, không rút tay về.

“Xem ra anh không định tìm người đóng thế an toàn, không có bí mật gì.” Giản Hoa chuyển về đề tài ban đầu. Biên tập: Di

Ý Lý Phi rất rõ ràng, anh muốn tương lai hai người hợp tác. Biên tập: Di

Về công về tư, đối với Giản Hoa đều có lợi. Không cần phải nói cũng biết kiếm tiền ăn cơm là việc quan trọng nhất. Giản Hoa quan sát vị ảnh đế trước mặt, cậu muốn từ Lý Phi nhìn ra được manh mối về lực ý nghĩ. Biên tập: Di

“Tự mình còn gặp phiền toái, không có tư cách xoi mói người khác.” Lý Phi gật đầu. Anh cầm lấy di động, mở bluetooth, nghiêng đầu hỏi Giản Hoa, “Di động của cậu là cái nào?”

Có được đáp án, anh chuyển bản mềm của hợp đồng qua. Biên tập: Di

Giản Hoa cẩn thận đọc kỹ, phát hiện bản hợp đồng này không có gì để chê trách.

Chỉ yêu cầu người ký hợp đồng trong bất kỳ tình huống nào cũng phải cùng Lý Phi đi quay phim. Khi cần thì phải có mặt, khi không cần thì có thể ở nhà trồng nấm. Hợp đồng có thời hạn một năm. Nếu ném bản hợp đồng này vào giới giải trí, chắc người ta sẽ tranh nhau sút đầu mẻ trán vì đái ngộ này. Biên tập: Di

“Nếu cậu không phản đối điều gì, nửa tiếng sau trợ lý của tôi mới đến Hoài thành, chúng ta có thể ở trong này uống trà nói chuyện phiếm. Chờ cậu ta đến đưa hợp đồng đã đóng dấu là ta ký được rồi.” Biên tập: Di

“...”Biên tập: Di

Cảm giác đồng tình với trợ lý của anh để là sao đây?Biên tập: Di

Nhận ra được cảm xúc của Giản Hoa qua sự thay đổi vẻ mặt rất nhỏ, Lý Phi vui vẻ cười rộ lên, anh giơ tay hướng về người đối diện: “Vậy thì làm quen một lần nữa. Tôi mong, chúng ta sẽ càng hiểu nhau hơn, ở tất cả các phương diện.”Biên tập: Di

Giản Hoa im lặng nắm lấy bàn tay kia.Biên tập: Di

“Lý Phi, giới tính nam, thích nam.” Lý Phi buông tay, vui vẻ dựa lưng về sau, “Tôi nghĩ cậu biết chuyện này.”Biên tập: Di

Giản Hoa hạ mắt. Cậu bỗng ngẩng đầu, đồng dạng nói: “Giản Hoa, giới tính nam, thích anh.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chuyện Yêu Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vẻ mặt Lý Phi cứng lại. Biên tập: Di

Trong mắt anh lộ ra kinh ngạc, như lần đầu mới biết Giản Hoa. Anh không nhìn được đánh giá lại đối phương từ đầu đến chân. Biên tập: Di

Sau khi Giản Hoa ném ra một câu kinh hãi thế tục, cậu lại làm như không có việc gì mà mở thực đơn của tiệm cà phê ra xem. Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu luôn ở thế yếu, bị Lý Phi dắt đi, đến tận khi cậu nói ra lời không theo lẽ thường kia mới đem tình thế nghịch chuyển.

Hơn nữa... Biên tập: Di

Giản Hoa hơi nheo mắt lại: Cậu cũng không cho rằng mình lừa được ai. Biên tập: Di

Sáng sớm nhận điện thoại, Lý Phi còn chưa báo tên, cậu đã biết. Không biết đã quen thuộc với giọng nói của Lý Phi đến mức độ nào? Biên tập: Di

Vừa rồi biết Lý Phi cũng là người mang bí mật về dị năng, khi tâm tình dao động, Giản Hoa lại bị tấm áp phích trong tạp chí thu hút. Biên tập: Di

Cậu đã để lộ quá nhiều điều... Biên tập: Di

Sau khi chọn một tách Americano coffee[1], Giản Hoa rung chuông trả thực đơn cho phục vụ. Cậu không hiểu mấy ly đồ uống màu nâu này có gì ngon. Dù Lý Phỉ bảo cậu tùy chọn nhưng xem xong thực đơn, cậu nghĩ không nên để Lý Phỉ tốn tiền, cũng như một cách để tỏ ra thân thiện. Biên tập: Di

Thấy Giản Hoa chọn cái có giá rẻ nhất, Lý Phỉ bật cười. Biên tập: Di

“Cậu thật khách khí.” Biên tập: Di

Ảnh đế đã quay lại với bộ dạng trò chuyện vui vẻ, nhưng anh lại nhíu mày như đang phiền não về điều gì. Biên tập: Di

Dưới ánh nắng chiều ấm áp, họ bàn về giải trí truyền thông Tinh Thiên, bàn về phim ảnh, không khí vui vẻ yên bình. Người được tỏ tình không hề mất tự nhiên mà người tỏ tình lại càng tự tại. Biên tập: Di

Khi trợ lý Lâm đến, ngạc nhiên thấy khung cảnh trò chuyện hòa hợp của hai người.

“Xin lỗi, tôi bị kẹt xe nên đến muộn.” Trợ lý Lâm vừa lau mồ hôi, vừa mở ra cặp táp bên người, lấy hợp đồng ra. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm ở bên Lý Phỉ ba năm, người khác không biết, y chẳng lẽ cũng không hiểu?

Ảnh đế Lý Phỉ có tiếng là tốt tính nhưng đó là khi Lý Phỉ đang trong “trạng thái làm việc”. Bầu không khí trước mắt rất tốt nhưng ai biết trong lòng Lý Phỉ nghĩ gì?

Nói tiệt này tuy nói là Lý Phỉ mở nhưng người ra mặt lại là người khác, Lý Phỉ chỉ bỏ vốn.

Trợ lý Lâm cho rằng khi mình đến sẽ thấy mình Giản Hoa đang ngây ngốc chờ ký hợp đồng. Lý Phi nào có tâm trạng ngồi nói chuyện phiếm? Trên mạng đều loạn cả lên, Tiêu Nhã Cầm còn không chịu an phận, công ty đang sút đầu mẻ trán, định ngày mai mở buổi họp báo chứng thực Lý Phi không bị thương. Biên tập: Di

“Đây là trợ lý của tôi, Lâm Hiếu.” Biên tập: Di

“Chào cậu.” Trợ lý Lâm thấy bên má ran rát. Trước khi đến đây, y còn nói với người đại diện, bình luận về Giản Hoa không tốt lắm, ai biết đều nói người này rất kiêu ngạo, không biết cách làm người. So với Lý Phi là hai loại người hoàn toàn khác biệt, Lý Phi chắc đến tám phần sẽ đổi ý. Biên tập: Di

Người đại diện không muốn chọn Giản Hoa, là vì Giản Hoa có bề ngoài tốt. Trong giới, chuyện đập ông chủ một cước rồi ra mắt không phải không có. Diễn viên đóng thế có cả đồng, sao phải chọn người phiền phức này. Biên tập: Di

Kết quả, có nói gì cũng thế, ai bảo Lý Phi mới là người quyết định. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm dùng tốc độ nhanh nhất, nói điểm quan trọng của hợp đồng một lần.

Diễn viên đóng thế chuyên thuộc không phải là do công ty bố trí cho nghệ sĩ mà là do bản thân Lý Phi cam kết. Trên danh nghĩa vẫn thuộc sự quản lý của giải trí truyền thông Tinh Thiên nhưng lương của Giản Hoa là do Lý Phi trả, cũng giống như huấn luyện viên thể lực hay trợ lý sinh hoạt mà nghệ sĩ tự thuê. Biên tập: Di

Giản Hoa không nói mình xem rồi, nhận hợp đồng, xem lại điều khoản một lần nữa, rồi cậu ký tên. Biên tập: Di

Sau đó đến lượt Lý Phi. Biên tập: Di

Theo lý, nên để người đại diện ký tên nhưng giờ người đại diện không ở đây. Lý Phi đã giơ tay ra rồi, trợ lý Lâm chỉ có thể ngoan ngoãn đưa bút cho anh. Biên tập: Di

Bút bi đen trượt vài nét trên trang giấy trắng, lưu lại trên cái tên bình thường mà tương đối cứng nhắc của Giản Hoa. Biên tập: Di

Không gian đây leo ngập hương cà phê, dưới ánh mắt trời, một bàn hợp đồng đặt giữa hai người. Về mặt trợ lý Lâm nhìn hai người đầy kì lạ, không hiểu sao y lại cảnh thấy khung cảnh này có gì đó sai sai. Biên tập: Di

“Mười ngày nữa, tôi có bộ phim quay tại Bắc đô. Cậu về chờ thông báo, đến lúc thì cùng nhau đến đoàn phim.” Lý Phi xèo tay, ý nói mình cũng bất lực. “Tôi còn phải lộ mặt trước công chúng, giải thích một số việc.” Biên tập: Di

Hợp đồng có ba phần, một phần do công ty lưu giữ. Biên tập: Di

Trợ lý Lâm đóng dấu lên văn kiện rồi thu lại, nói với Giản Hoa: “Hợp đồng bảo mật của đoàn phim đến lúc đó rồi ký. Chúng ta muốn thêm người còn phải cùng đoàn phim chào hỏi.”

Giản Hoa tất nhiên không có điều dị nghị, vì thế ba người đứng lên tạm biệt.

Lý Phi cầm cuốn tạp chí lên, đưa cho Giản Hoa, có ý sâu xa mà nói: “Tặng cậu.”

Cách anh cầm rất lạ, hai ngón tay kẹp chặt một trang. Giản Hoa cúi đầu liền thấy hai ngón tay thon dài kẹp một góc trang màu tạp chí, là bối cảnh hoang vu của “Con quạ”.

Con người Giản Hoa co rút, nhận tạt chí xong thì không nói gì, xoay người đi.

“Này thật...” Trợ lý Lâm ngạc nhiên. Bình thường thì có không đứng nhìn họ lái xe đi xa, cũng phải nói hai ba câu tạm biệt chứ, vừa lấy lòng được lại không mất tiền.

Chưa dứt lời, Lâm Hiểu đã thấy ánh mắt tối tăm của Lý Phi đành nuốt toàn bộ lời còn lại.

Ban đêm đoàn người Lý Phi khởi hành về Hải thành. Khi trợ lý Lâm đã ngủ say, vệ sĩ Cảnh Điền đang lái xe trên đường cao tốc, Lý Phi bỗng hỏi: “Cảnh Điền, nếu anh có ấn tượng tốt với một người mà người kia lại chỉ thích vai anh đóng thì làm thế nào?”

“A?” Cảnh Điền kinh ngạc, khuôn mặt của người đàn ông Đông Bắc lộ vẻ vô tội, “Câu hỏi tôi?” Biên tập: Di

Lý Phi nhìn hẩn một cái, rồi thành thật xin lỗi, “Xin lỗi, tôi hỏi sai người.”

Cảnh Điền im lặng, trợn trắng mắt với kính chiếu hậu. Biên tập: Di

Đèn đường hắt vào trong xe, chiếu lên góc tối trên mặt Lý Phi. Anh nhắm mắt lại, hồi tưởng về tình tiết trong bộ phim “Con quạ”. Biên tập: Di

Nhân vật chính là Ô tướng quân, một vị tướng đóng quân ở cửa quan hiểm trọng. Oai hùng bất phàm, hẩn được binh lính dưới trướng vô cùng kính phục. Biên tập: Di

Phiên vương muốn làm loạn nên phái thuộc hạ đến âm mưu đoạt thành. Nhưng khi kế hoạch tiền hành được một nửa thì xảy ra chuyện không ngờ – trong thành bùng nổ dịch hạch. Đây là thành trấn cực kỳ quan

trọng tại biên giới phía Tây. Chỉ cần nắm giữ được nơi này, là có thể ngăn cách Trung Nguyên và nước Thục. Biên tập: Di

Nếu việc ở đây không thành, kế hoạch nhiều năm của Phiên vương sẽ bị gián đoạn. Hơn nữa khi dã tâm đã bại lộ, y sẽ bị triều đình tru sát. Biên tập: Di

Mưu sĩ tử sĩ thề sống chết trung thành với Phiên vương và quan văn võ tướng muốn bắt lấy kẻ phản nghịch, đấu trí đấu dũng. Biên tập: Di

Có bạn tốt là y sư trong thành, Ô tướng quân phát hiện dịch hạch đã lan tràn mà cửa thành lại phong tỏa để điều tra kẻ phản nghịch. Hẳn vì vậy, mang theo binh tướng, che chở bách tính bỏ trốn, suốt đêm xông ra ngoài. Biên tập: Di

Kẻ phản nghịch chiếm được thành, phong tỏa khu trấn bị bệnh dịch hoành hành, mặc kệ sống chết của bách tính. Vì che giấu việc thành đã bị chiếm đóng, y còn phái người đuổi theo Ô tướng quân diệt khẩu. Biên tập: Di

Quan văn phản nghịch báo với triều đình, Ô tướng quân bắt cóc bách tính, phản bội mà chạy hướng thảo nguyên, có khả năng là đầu nhập Hung Nô. Biên tập: Di

Hai phía đuổi giết, máu nhuộm áo giáp. Biên tập: Di

Cùng đường, muốn báo tin dịch hạch lan tràn lại không có người tin tưởng. Biên tập: Di

Cuối cùng dân chạy nạn tìm được sơn cốc bí ẩn, định cư ở đây. Biên tập: Di

Phim lấy hình thức kể lại, nhiều năm sau, một đám tiểu nhân vật trong giang hồ nghe kể truyền thuyết về con quỷ ở biên cương, Ô tướng quân.

Nghe chuyện Ô tướng quân dũng mãnh hung lệ, mang hơn trăm kỵ binh đánh lui hơn ngàn quan quân, trong lời đồn Ô tướng quân phản bội còn có chuyện về bảo tàng nơi thảo nguyên. Bọn họ vì vậy lần theo manh mối tìm kiếm. Họ gặp phải bão cát, bị mất phương hướng, lại đi lạc đến gần sơn cốc, được người dân trong sơn cốc cứu. Biên tập: Di

Kết quả là không có bảo tàng, cũng không có Ô tướng quân lấy giết người làm thói quen.

Họ nghe được một câu chuyện khác, một câu chuyện thảm thiết. Biên tập: Di

Trong sơn cốc có lão nhân cụt chân, ông từng là thân vệ của Ô tướng quân. Ông hỏi tình hình bên ngoài. Biên tập: Di

Người từ bên ngoài và người trong sơn cốc, kể qua lại chuyện năm đó. Nửa tháng sau khi phong tỏa thành, đất Thục bỗng mưa lớn, dịch hạch không kiểm soát được, hùng quan (cửa quan oai hùng) biến thành thành chết. Việc này xảy ra sau khi Ô tướng quân “phản quốc”. Những binh tướng từng đuổi giết Ô tướng quân may mắn còn sống, thành khẩn tuyên bố đây là lời nguyện của Ô tướng quân, chính miệng hắn từng nói: “Dịch bệnh hoành hành, khắp thành không người sống.” Biên tập: Di

Phiên vương soạn ngôi thành công, cố ý che giấu đoạn lịch sử này, ra chỉ thị xây thành mới.

Vài chục năm qua đi, khắp biên cương đều lưu truyền truyền thuyết về con quỷ Ô tướng quân. Khi mọi người nhìn thấy quạ đen đậu trên cành, sẽ vội vàng đuổi chúng đi. Họ tin rằng quạ đen là hóa thân của Ô tướng quân, sẽ mang đến thảm họa dịch bệnh. Biên tập: Di

“Đó cũng là một ngày bão cát lớn, truy binh đuổi kịp chúng ta. Ô tướng quân mang những huynh đệ còn lại cản phía sau, thương binh và bách tính đi trước. Nhưng khi bão cát ngừng lại, cát vàng lại che phủ tất cả. Chúng ta tìm kiếm trên phạm vi trăm dặm, đều không thấy thi thể tướng quân... có lẽ ngài đã sớm hóa thành xương khô.” Biên tập: Di

Giản Hoa thuộc lòng đoạn thoại này không sai một chữ. Biên tập: Di

Cậu đã xem bộ phim này hơn mười lần. Ông cụ trên màn ảnh, trên mặt đầy nếp nhăn, đau khổ rơi nước mắt. Biên tập: Di

Màn ảnh kéo dài, chiếu lại hình ảnh hoang mạc ngoài sơn cốc. Bão cát đầy trời, Ô tướng quân tay cầm trường kích, mặc giáp vỡ nát, thân nhuộm máu. Biên tập: Di

Ánh mắt lợi hại bỗng trở nên dịu dàng, mỉm cười nhìn sơn cốc rồi cô độc hướng về phía tịnh dương đỏ máu. Quạ đen phía sau kêu to, đậu trên cây Hồ Dương khô héo. Biên tập: Di

Màn ảnh tối dần, bóng người kia cũng dần biến mất. Biên tập: Di

Gió thổi qua, không còn tồn tại, chỉ còn lại thế gian mệnh mỏng, trời đất bao la.

Mỗi khi đèn sáng lên, dòng chữ xuất hiện, đều có thể nghe được tiếng người khóc trong phòng chiếu phim. Biên tập: Di

Họ rời khỏi rạp phim là sẽ rời khỏi câu chuyện này. Còn Giản Hoa, từ khi bước vào đoàn phim “Con quạ”, nhìn thấy Lý Phỉ đứng trước máy quay nhập diễn, cậu đã không rời khỏi được.

Kỹ thuật diễn xuất của Lý Phỉ rất cao siêu, phải nói là xuất thần nhập hóa. Không chỉ có khả năng khiến diễn viên đóng cùng anh phải nhập diễn

200%, mà đến nhân viên đoàn phim sau khi quay đoạn phim này mũi cũng chui xót. Biên tập: Di

Không có ai diễn Ô tướng quân tốt hơn được nữa. Biên tập: Di

Nhưng Lý Phi cũng không phải là Ô tướng quân. Mỗi khi đạo diễn hô cut, Lý Phi thoát khỏi vai diễn cùng người ngoài trò chuyện vui vẻ. Giản Hoa sẽ thấy trong lòng trống rỗng, như mất đi thứ gì quan trọng. Biên tập: Di

Đây là lý do ban đầu cậu do dự ký hay không ký hợp đồng với Lý Phi. Biên tập: Di

Ảnh đế là người không tệ nhưng cậu lại thích nhân vật mà ảnh đế diễn kìa. Không, chỉ là nhân vật mà cậu từng có cơ hội cùng diễn với Lý Phi thôi. Biên tập: Di

Dù không được quay nhiều, lại còn bị cắt đi không ít, nhưng mỗi đoạn phim cần người đóng thế, Giản Hoa đều cố gắng hết sức diễn suất. Giống như Lý Phi nói, dù chỉ có vài giây sau màn ảnh mà ngay cả mặt không quay đến, Giản Hoa vẫn nắm bắt rất tốt tâm trạng của nhân vật. Nên dù qua lâu vậy rồi, Lý Phi vẫn có ấn tượng sâu sắc với diễn viên đóng thế này.

Điều đấy cũng là hiển nhiên thôi. Ai lại không hiểu sâu sắc “người” đã chiếm cứ toàn bộ tâm trí mình? Biên tập: Di

Giản Hoa xé trang áp phích trong cuốn tạp chí xuống, dán trên đầu giường, nhìn thật lâu.[1] Americano coffee

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tư

Lục Triệu hút thuốc, lướt mấy trang mạng đang bàn luận khí thế. Biên tập: Di

Trên mặt đất là chậu cây vỡ nát. Khi Lục Triệu tức giận đã vung tay quét sạch đồ trên bàn xuống đất, bao gồm cả chậu cây đặt cạnh máy tính. Biên tập: Di

Trong phòng ngập mùi khói thuốc ngột thở, trong gạt tàn cũng đựng đầy tàn thuốc.

Gương mặt Lục Triệu trong màn khói có vài phần méo mó. Gã lười rửa gạt tàn nên trực tiếp đổ đồng tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày di di như muốn khiến chúng tan xương nát thịt.

“Lý Phi, Lý Phi...” Biên tập: Di

Mất ngủ cả đêm qua, Lục Triệu nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt đầy tơ máu.

Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất nhanh quá, gã chưa kịp đạt dị năng. Ngày thức tỉnh quy mô lớn chính xác được ghi lại không nhiều, mà gã lại lãng phí một cơ hội như vậy.

Cảnh tượng thần bí khi khách sạn Trân Châu bị cột lửa ngút trời thiêu cháy, gã cũng thấy được. Lúc ấy, trong lòng Lục Triệu đã có suy đoán không hay. Cái loại thức tỉnh rầm rộ của người dị năng cấp cao này, dù trong nguyên tác cũng chẳng có mấy người, chẳng lẽ là Lý Phi? Nhưng dựa

theo tình tiết, giờ Lý Phỉ đang nằm viện vì gặp tai nạn, sao giờ lại chạy tới Hoài thành?Biên tập: Di

Lục Triệu nhanh chóng về nhà tìm kiếm trên mạng.Biên tập: Di

Tìm “cầu vượt ở Hải thành bị đổ”, không có kết quả.Biên tập: Di

Tìm “vụ nổ do tai nạn giao thông ở Hải thành”, có mấy tin xuất hiện. Có chiếc xe thương vụ nào đó tự bốc cháy rơi xuống cầu. Hiện trường là một vài thanh lan can cầu bị đâm gãy, cột trụ cầu bị vỡ, nhìn qua trông rất ghê người.Biên tập: Di

“Không! Không phải như vậy!” Lục Triệu giựt tóc, kinh hoàng thì thào.Biên tập: Di

Phải là một vụ tai nạn liên hoàn, trong đó có cả xe của anh để Lý Phỉ. Mười chiếc xe đụng mạnh vào nhau, người đại diện và trợ lý của Lý Phỉ chết ngay tại hiện trường. Vụ nổ gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho cây cầu, một đoạn cầu bị sụp, chôn sống một số người. Qua vài giờ đào bới, Lý Phỉ mới được cứu ra.Biên tập: Di

Trong nguyên tác đặc biệt nêu ra, nếu không phải lúc nguy cấp Lý Phỉ và vệ sĩ Cảnh Điền thức tỉnh dị năng, họ chưa chắc đã sống sót qua tai nạn này.Biên tập: Di

Tai nạn khiến cho nửa khuôn mặt của Cảnh Điền bị bỏng, Lý Phỉ bị gãy xương đùi phải. Vì liên quan đến nhân vật làm mưa làm gió trong giới giải trí, chuyện này náo động rất lớn. Lý Phỉ phải nghỉ diễn nửa năm. Sau đó anh quay trở lại, nhưng không còn cạnh tranh với đồng nghiệp, cũng thờ ơ với phim ảnh, tỷ lệ xuất hiện cũng giảm dần. Thực ra khi ấy, Lý Phỉ đã chuyển trọng tâm lên tổ chức “Hắc Uyên”.Biên tập: Di

Giản Hoa tuy là Boss cuối trong nguyên tác nhưng vui buồn của cậu vẫn dễ nhận ra được. Là kẻ mạnh tuyệt đối, cậu không việc gì phải giả

tạo.Biên tập: Di

Nhưng Lý Phỉ thì khác. Anh ta là người có thể vừa mỉm cười vừa dịu dàng nói lời đưa bạn đến địa ngục.Biên tập: Di

Vai phụ trong nguyên tác đã dùng mạng của mình để chứng minh điều đó. Lục Triệu đã xuyên qua nhiều năm, mà vẫn chưa từng đi con đường làm thân với Lý Phỉ.Biên tập: Di

Trước khi tình tiết bắt đầu, Lý Phỉ là thần tượng rực rỡ trong mắt vô số người hâm mộ, người bình thường muốn tạo quan hệ cũng không được.Biên tập: Di

Lục Triệu không thêm quan tâm, vì trong tay gã còn con bài chưa lật, gã là bạn từ nhỏ của Giản Hoa.Biên tập: Di

Chỉ cần ở bên Boss, nguy hiểm như Lý Phỉ cũng chẳng tính là cái gì.Biên tập: Di

Nhưng giờ...Biên tập: Di

Lý Phỉ sao lại chạy tới Hoài thành?Biên tập: Di

Hai người có tiềm lực cấp S ở quá gần nhau, sau khi thức tỉnh sẽ dẫn tới tranh chấp!

Lục Triệu sâu đến rớt mấy sợi tóc. Tuy gã không thích Lý Phỉ nhưng Lý Phỉ là thuộc hạ đặc lực của Boss, anh còn thay Giản Hoa xuất hiện bên ngoài. Anh ta không thể gặp chuyện gì, cũng không thể đối đầu với Giản Hoa!Biên tập: Di

Nhất định là do kẻ xuyên sách khác làm trò!Biên tập: Di

Lục Triệu hận đến nghiến răng. Gã tìm cách rời khỏi phòng khám, là do sợ thiết lập “khi người dị năng thức tỉnh, sẽ công kích mà không phân

địch ta” trong nguyên tác. Nhưng nếu thiết lập này bị người có âm mưu lợi dụng để ly gián Lý Phỉ và Giản Hoa thì lại thành vấn đề lớn!Biên tập: Di

Nhìn tin tức hot trên diễn đàn và weibo, ánh mắt Lục Triệu dừng trên tên Tiêu Nhã Cầm, lại chán ghét dờn đi.Biên tập: Di

Chuyển đến ảnh “Cảnh sát mang đi xác chết bên đường” trên weibo. Gã nhìn qua liền nhận ra người bị hại là kẻ xuyên việt trẻ tuổi xuýt thì lộ bí mật trước mặt Giản Hoa.

“Ngu ngốc.” Lục Triệu hừ một tiếng.Biên tập: Di

Chắc đây là kẻ xuyên sách do sơ ý chủ quan mà chết nhanh nhất.Biên tập: Di

Nguyên tác cũng không phải truyện cổ tích, mà trong đó đầy rẫy những hiểm nguy và tranh chấp.Biên tập: Di

Lục Triệu quen tay đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt, vào một nhóm hiện lên con số 999 đỏ tươi, cho thấy nhóm này rất náo nhiệt.Biên tập: Di

Nhóm trưởng tức giận mắng chửi đám điên cho nổ khách sạn Trân Châu. Lục Triệu nhàm chán lướt qua rồi nhanh chóng rời nhóm.Biên tập: Di

Người giống Lục Triệu, xuyên qua từ hơn hai mươi năm trước rất ít.Biên tập: Di

Kẻ xuyên sách mấy năm gần đây mới tăng nhiều. Không biết từ lúc nào, có người lưu lại trên cộng đồng mạng một thông điệp mật và cách nhận thân, nhóm chim cánh cụt này được thành lập như thế. Khi vào nhóm còn phải trả lời câu hỏi của thành viên nhóm, sau khi được xác nhận mới được lưu lại.Biên tập: Di

Hôm qua, đốt pháo hoa trên cầu Lâm Giang chính là nhóm trưởng và quản lý viên.

Đây là một nhóm người trẻ tuổi muốn có được dị năng, hào hứng tham gia vào tình tiết truyện. Lục Triệu cảm thấy họ rất trẻ trâu nực cười, nhưng vì muốn biết hướng đi của họ, lo sợ kẻ xuyên sách ảnh hưởng tới tình tiết, Lục Triệu vẫn dùng nick clone trà trộn. Ngày thường gã cũng diễn sâu kiểu hướng tới dị năng, suốt ngày ảo tưởng mơ mộng.

Nhưng giờ không quan trọng nữa. Biên tập: Di

Nhóm chim cánh cụt này không còn an toàn, nếu tiếp tục sẽ bại lộ chính mình.

“Thằng nhóc nào, sao lại rời nhóm vào lúc này?” Biên tập: Di

Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt đang tại một khách sạn ở Hoài thành, điên cuồng gõ bàn phím, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Biên tập: Di

“Ai đó?” Y tức giận hỏi. Biên tập: Di

Vừa dứt lời, cửa phòng đã bị dùng bạo lực mở ra. Người bên trong còn chưa kịp phản ứng, há hốc mồm nhìn người mặc cảnh phục. Biên tập: Di

Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt mồm há hốc sợ hãi, bị ấn ngã trên giường, máy tính xách tay cũng bị coi là vật chứng mà tịch thu. Biên tập: Di

“Báo cáo trưởng quan, chính là cậu ta!” Tiểu ca mặc quân phục hai mắt nhìn chăm chú màn hình, dứt khoát đi về phía người đàn ông mới vào phòng giơ tay chào kiểu nhà binh: “Cậu ta không mở phần mềm giọng nói, lệnh cấm phát ngôn của chúng ta có thể gỡ bỏ.”

“Mau mở lịch sử trò chuyện của chatroom. Dãy số và tin tức của mọi thành viên, dù thật hay giả đều phải lưu lại.”Biên tập: Di

Người đàn ông này hơn ba mươi tuổi, mang quân hàm thiếu tá. Gương mặt bình thường nhưng khóe mắt trái lại có một nốt ruồi lệ rất rõ.Biên tập: Di

“Trương Diệu Kim?” Quản lý viên của nhóm chim cánh cụt buột miệng thốt ra.Biên tập: Di

Trong phòng, cảnh sát đang bắt người, quân nhân đang bận tìm vật chứng, tất cả đều nhìn qua đây.Biên tập: Di

Nhận ra mình lỡ lời. Kẻ bị bắt đáng thương cuộn mình lại, y nhìn hai khẩu súng lục dí trên đầu mình, trong lòng hiểu ra!Biên tập: Di

Có kẻ phản bội! Nhất định có kẻ phản bội, bán đứng bí mật của bọn họ!Biên tập: Di

Nếu không đối phó một trạch nam chân tay vô dụng, cần gì cẩn thận vậy?

Nếu có dị năng, giờ còn có cơ hội trốn đi. Nhưng tối qua Lý Phỉ thức tỉnh làm Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất sớm, những kẻ xuyên sách tại đó còn chưa kịp nhận dị năng. Hiện tại bị hòng súng dí, chỉ có thể thành thật.Biên tập: Di

“Bịt mắt, mang đi!”Biên tập: Di

Thiếu tá tên Trương Diệu Kim, đánh giá “kẻ bị tình nghi”, không nói gì mà hạ thẳng lệnh.

Tên trạch nam cực kỳ phối hợp, bảo đi thì đi, một tiếng cũng không kêu.

Vì y biết người xuất hiện trước mặt này là ai. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim, tương lai là đội trưởng tiểu đội dị năng của quốc gia. Vì xuất hiện tại phần ba, lại là vai phụ, nên không có giới thiệu về việc hấn thức tình dị năng. Nhưng người này lúc chưa có dị năng thì không người đánh bại, có dị năng rồi vẫn là nhân vật rất lợi hại.

“Báo cáo trưởng quan, không tìm thấy vật khả nghi trong hành lý của cậu ta.”

Trương Diệu Kim sờ cằm. Vì muốn nhanh tra ra thủ phạm vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, hấn đã mấy đêm không chợp mắt, râu ria mọc dài. Hấn không yên lòng nhìn lịch sử trò chuyện: “Xem ra cậu ta không phải kẻ trộm hóa chất nguy hiểm ở Đại học Hoài thành, mà chỉ là kẻ mua số lượng lớn pháo hoa. Này.... Mấy cuộc hội thoại này rất thú vị, xem ra có hai nhóm người đêm qua gây rắc rối tại Hoài thành!” Biên tập: Di

“Trưởng quan, chuyện này kì lạ, không có cách nào giải thích...” Biên tập: Di

“Tôi mặc kệ khoa học có giải thích được hay không. Việc đã làm sẽ để lại dấu vết, chúng ta chỉ phụ trách tìm mấy dấu vết này là được.” Trương Diệu Kim cau mày, hấn thuận tay cầm công cụ trong tay cấp dưới, mở ra bản đồ Hoài thành. Biên tập: Di

“Máy ghi hình trong vòng ba cây số quanh đoạn đường có người bị chém chết đã lấy hết rồi?”

“Vâng! Chúng tôi làm phân tích suốt đêm qua, tổng cộng có tám phần tử khả nghi!”

Màn hình chia làm tám khung, mỗi khung phát một video theo dõi. Hình ảnh là ban đêm, nhìn qua không có chuyện gì. Biên tập: Di

“Người này, còn người mặc áo thun này nữa.” Tiểu ca mặc quân phục dùng bút laser chỉ trên màn hình. Sau đó phát lại đoạn video, dừng lại từng cảnh, lập tức xuất hiện hai kẻ xen lẫn trong đám người. Trước đó trong video không có bóng dáng bọn họ, đột nhiên trong một khung hình, bọn họ lại xuất hiện giữa đường. Biên tập: Di

“Thú vị.” Trong mắt Trương Diệu Kim ánh lên nguy hiểm. Biên tập: Di

“Còn người này, cố ý tránh giám sát, máy ghi hình trên đường không phát hiện được anh ta. Nhưng khi chúng ta yêu cầu các cửa hàng xung quanh phối hợp điều tra. Ngài xem đi trưởng quan – lúc đầu máy quay ở tiệm vàng này không quay được anh ta, nhưng giây sau anh ta lại đứng ngay đây. Xung quanh trống trải, anh ta chỉ có thể từ dưới đất chui lên.”

“Làm tốt lắm. Bí mật bắt mấy kẻ tình nghi này đi!” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim tháo găng tay dùng để lấy vật chứng ra, vừa đi vừa hỏi: “Ở khách sạn Trân Châu, điều tra đến đâu rồi?” Biên tập: Di

“Không có tiến triển, hiện trường bị phá hoại nghiêm trọng.” Biên tập: Di

“Vậy còn, án mạng ở rạp phim Hoan Vũ?” Biên tập: Di

Cấp dưới của hắn phản ứng không kịp. Họ đang điều tra vụ nổ ở khách sạn Trân Châu mà, rạp phim cái gì chứ? Biên tập: Di

“Tối hôm trước ở đó có một cặp tình nhân chết rất kỳ lạ. Tôi có dự cảm là liên quan đến vụ này. Mang hết máy ghi hình ở rạp phim đến đây, làm phân tích cẩn thận! Dù kẻ phạm tội có là oan hồn thì cũng sẽ để lại dấu vết. Đừng mơ có thể giấu trời vượt biển*.”

*Giấu trời vượt biển: một trong ba mươi sáu kế của Gia Cát Lượng, lợi dụng sương mù trên biển để thuyền lẩn trốn. Ý ở đây là che giấu, lừa dối.

“Rồ!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trong Mơ Hồ*

*Tên gốc là “mộng quyền”, không tìm thấy từ này trên baike nên đành đổi lại theo ý hiểu của mình. Biên tập: Di

Trong hội trường buổi họp báo của giải trí truyền thông Tinh Thiên, trước ánh đèn flash chói mắt, Lý Phi tháo kính đen, mỉm cười với mọi người. Biên tập: Di

Máy quay lập tức tập chung trên mặt Lý Phi. Anh vẫn giữ biểu tình dịu dàng, còn giơ tay chào hỏi mấy nhà báo quen biết. Biên tập: Di

Đây là hiện trường trực tiếp, mọi hành động của Lý Phi đều được fan đang ngồi nhà xem video trên trang web quan sát. Biên tập: Di

“Đâu có bị thương đâu, là ai bịa đặt vậy?” Biên tập: Di

Nhìn thấy Lý Phi không có chuyện gì, tất cả các fan đều thở phào nhẹ nhõm, rồi lại thấy lửa giận ngút trời. Biên tập: Di

Nếu Lý Phi chỉ là ngôi sao nhỏ, chỗ dựa không chắc, thì chỉ một tin đồn bị thương thôi cũng khiến cho mấy hợp đồng quảng cáo đang quay bị hủy bỏ, vai đã nhận trong phim có khi cũng bị ảnh hưởng. Biên tập: Di

Họ một phần thì thấy may khi Lý Phi đã hai lần nhận giải ảnh đế, một phần thì lại đau lòng cho nam thần của mình. Biên tập: Di

Đến tận khi Lý Phi ngồi xuống, ánh đèn flash trong hội trường mới ổn định. Khi các phóng liên tiếp giơ tay muốn đặt câu hỏi, người đại diện của

Lý Phi lại ở đó bình tĩnh nói về tình hình bộ phim tiếp theo của Lý Phi. Biên tập: Di

Vất vả lắm mới chờ đến lời kết, tiến vào phần hỏi đáp. Biên tập: Di

“Xin hỏi, anh đã xem video trên mạng chưa? Khi vụ nổ xảy ra, anh đang ở hiện trường sao?”

“Hôm qua, trên weibo của Tiêu Nhã Cầm chỉ phát hai từ, ‘lo lắng’... Xin hỏi, cô ấy và Lý Phi có quan hệ gì? Là bạn bè nam nữ hay tính đến cưới hỏi?” Biên tập: Di

Lý Phi cầm micro, ra vẻ có điều muốn nói, hiện trường lập tức yên lặng. Biên tập: Di

“Việc video, tôi cũng không biết. Khi khách sạn Trân Châu ở Hoài thành nổ, tôi cũng có mặt tại hiện trường...” Biên tập: Di

Dưới đài vang lên một tiếng “ong”. Trong mắt các phóng viên đều tràn ngập kích động, muốn truy hỏi hai ngôi sao Lý Phi và Tiêu Nhã Cầm sao lại cùng xuất hiện ở khách sạn.

Trên mạng trực tiếp cũng sôi trào, fan của Lý Phi người không thích Tiêu Nhã Cầm rất nhiều. Nghe được lời này như nhận được tin dữ. Biên tập: Di

Mặt Lý Phi không thay đổi. Trợ lý Lâm đứng ở cạnh tường, tắt hết đèn chỉ để lại một cái chiếu lên màn hình máy tính. Trên đó có một tấm ảnh chụp, là thư mời tiệc từ thiện tối, chữ viết rõ ràng, ngày giờ địa điểm còn được cố ý viết to. Biên tập: Di

“Tiệc tối tám giờ bắt đầu. Trợ lý đặt phòng cho tôi tại tầng 48. Còn cô Tiêu, sau đó chúng tôi nói chuyện với bên công ty mới biết phòng cô ấy ở tầng 42.” Biên tập: Di

Quản lý phòng ở khách sạn Trân Châu rất nghiêm khắc. Cầm thẻ phòng ở tầng nào trong tay, khi đi thang máy chỉ có thể đến đúng tầng đó. Nhà hàng, hay các công trình thương mại giải trí, muốn đi thì phải dùng thang máy khác. Biên tập: Di

Nếu muốn thăm hỏi vị khách khác, thì phải để nhân viên phục vụ trong thang máy nhấn nút số tầng hộ.

Làm người của công chúng, muốn đặt phòng riêng tránh bị nghi ngờ, cũng chẳng cần cách quá nhiều tầng như thế.

Lý Phỉ không giải thích nhiều. Sự kiện tiệc từ thiện tối có thật hay không, sẽ có người tự đi tìm hiểu. Còn về chuyện không rõ giữa anh và Tiêu Nhã Cầm... Biên tập: Di

“Ra mắt cũng đã được mười năm. Các fan và bạn bè truyền thông chắc đều quan tâm sinh hoạt cá nhân của tôi.” Biên tập: Di

Có phóng viên định tiếp tục hỏi nhưng nhìn vẻ mặt của Lý Phỉ, nhận ra sẽ có chuyện lớn nên hồi hộp vô cùng, quên cả hít thở. Biên tập: Di

Lý Phỉ thoáng nhắm mắt, động tác bất an, vô tình xoa xoa mặt bàn của anh tạo nên không khí. Anh chưa cần nói gì, chỉ bằng “diễn” là có thể khiến người ta cho rằng anh sắp nói ra bí mật ẩn sâu trong lòng. Biên tập: Di

Người đại diện đứng bên, ngó người tròng Lý Phỉ – Chuyện này không giống như đã bàn, trong bản thảo phát ngôn làm gì có đoạn này! Chuyện sinh hoạt tình cảm, có thể nói lung tung sao?

Nhưng tròng như thế, giống như kiểu người đại diện biết chuyện không cho Lý Phỉ nói ra sự thật vậy.

Về mặt trợ lý Lâm cũng rất thú vị, nhưng tâm trạng lại là “Lão đại không nói theo kế hoạch”. Một bên còn tự hỏi lát nữa lời Lý Phỉ là thật hay

giả, là giả thì giả đến mức nào.

Lý Phi chỉ tỏ vẻ “thấp thỏm” rất mờ nhạt, tốt quá hóa xấu. Anh tự nhận là người sâu sắc, kẻ không hiểu việc quan sát sắc mặt người khác sao có thể đọc được tin tức anh đưa ra?

Trong mắt đám người phía dưới, Lý Phi chỉ có vài giây hờ hênh rồi anh bình tĩnh lại, khôi phục nụ cười dịu dàng như xưa. Biên tập: Di

“Thực ra, tôi có người mình thích nhưng chưa dám nói.” Biên tập: Di

“...”

“Cho nên sinh hoạt tình cảm cũng không coi như là trống không.” Lý Phi nở nụ cười nhạt, rồi lại ném ra một quả bom, “Tuy người kia vẫn còn độc thân, nhưng tôi biết người người ấy thích... Ừm, không phải là tôi.” Biên tập: Di

“...!!!”

Khi các fan theo dõi trực tiếp video còn đang vây trong mơ hồ, phóng viên đã kịp phản ứng kích động hỏi. Biên tập: Di

“Xin hỏi, người anh thích là người trong giới sao?” Biên tập: Di

“Là ngôi sao ca nhạc, ngôi sao điện ảnh hay là người mẫu?” Biên tập: Di

Hiện trường hỗn loạn, người đại diện sắp bị Lý Phi làm cho muốn xỉu. Nói ra dễ dàng ghê, sau đó thì phải làm sao? Tìm đâu ra người anh thích, người được Lý Phi thầm mến phải là cái dạng gì? Các fan thấy phản cảm thì phải làm sao? Biên tập: Di

– Tại sao ảnh đế trong nước đều tùy hứng như vậy? Biên tập: Di

Trong lúc hỗn loạn, người đại diện nghe được phóng viên hỏi một câu: “Xin hỏi, người anh thích, giới tính nữ sao?” Biên tập: Di

Người phát ngôn của giải trí truyền thông Tinh Thiên, mặt đen như đáy rôi.

Chỉ có Lý Phi không hề gì, vẫn mỉm cười trả lời mấy câu không liên quan. Sau đó nói không thể tiếp tục, chúc người bị thương trong vụ nổ sớm bình phục, rồi tuyên bố kết thúc buổi họp báo. Biên tập: Di

Sau khi rời đi, Lý Phi được một đám người vây quanh hộ tống đến văn phòng CEO ở tầng cao nhất của giải trí truyền thông Tinh Thiên. Biên tập: Di

Khi đóng cửa lại, nụ cười trên mặt anh biến mất không còn tăm hơi. Biên tập: Di

“Phát ngôn rất thú vị.” Người đàn ông ngồi trên ghế xoay, đóng hình chiếu trên màn hình lại, giao diện trước mặt chính là video quay trực tiếp buổi họp báo.

Chủ tịch của giải trí truyền thông Tinh Thiên, trông như người thành đạt gần bốn mươi tuổi nhưng thực ra ông đã hơn năm mươi. Biên tập: Di

Mái tóc đen của ông là có tính lừa gạt nhất, ngay cả chân tóc cũng không đổi màu.

Hốc mắt sâu mũi cao, đường nét sắc sảo, không có bụng bia, mặc trên người tây trang cao cấp thiết kế riêng. Chỉ cần kéo vị CEO này ra ngoài chụp hình rồi PS(photoshop) chút là có thể giả làm người mẫu ảnh của tạp chí nước ngoài. Biên tập: Di

Ngón tay ông giao nhau thành hình tháp, ánh mắt sắc bén. Mấy người trợ lý còn thiếu kinh nghiệm, đã bị ông nhìn đến da đầu tê dại, không

kiểm được mà cúi đầu. Biên tập: Di

Không ngờ, vị CEO này vừa mở miệng ra đã tám chuyện: “Tôi muốn biết, người này có thực không?”

Lý Phi không trả lời, tùy chọn một chỗ ngồi xuống. Thư ký của chủ tịch nhanh chóng bưng một ly cà phê đến. Trờ lý Lâm không nhận được đãi ngộ này, y ôm cặp tài liệu, cười khổ lắc đầu với ông chủ lớn. Biên tập: Di

“Có vội muốn thoát khỏi Tiêu Nhã Cầm, cũng không cần làm vậy. Cậu ném ra tin tức lớn như thế, đêm nay không biết sẽ có bao nhiêu bình luận quái lạ?” Khi CEO nói lời này, trong mắt lại tỏa sáng. Biên tập: Di

Cảnh Điền ngạc nhiên, sao giọng điệu này không giống chất vấn, mà giống như hưng phấn quá vậy? Biên tập: Di

Trờ lý Lâm liếc nhìn ánh mắt của vệ sĩ, vẻ mặt bất lực: Đương nhiên rồi. CEO Lương Quân của giải trí truyền thông Tinh Thiên thích tám chuyện, lại còn thích dùng nick giả tám chuyện. Đây cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì, mất mặt bỏ xừ, ai lại đi giải thích? Biên tập: Di

“Đại diện của cậu đã mặc kệ rồi, tự cậu giải quyết đi!” Châm thuốc lá, từ từ hút một hơi, CEO cũng không quên cảnh cáo cái bảng hiệu kiêu cái gai lớn nhất của công ty mình tên Lý Phi, “Còn có người phụ trách giám sát dư luận trên Internet, phí tăng ca đêm nay của họ do cậu trả.”

Lương Quân đợi một phút mà không thấy Lý Phi nói gì, nhìn cây rụng tiền của công ty mình bằng ánh mắt kỳ lạ, chẳng lẽ vừa rồi Lý Phi nói thật? Ông lật đi lật lại mạng lưới quan hệ của Lý Phi, trong lòng nghi ngờ, không thấy đối tượng tình nghi mà! Biên tập: Di

“Tình hình gần đây bất ổn...” Lý Phi không nói rõ, “Có khả năng gặp chuyện không may, ông để ý nhiều hơn đi.” Biên tập: Di

“Ừm?” Lúc Lương Quân không bà tám thì vẫn rất đáng tin. Ông nhận ra Lý Phi vẫn chưa nói hết. Đây là về thị trường tài chính? Giới giải chí? Hay chính sách quốc gia?

Lương Quân đang suy nghĩ thì điện thoại trên bàn vang lên, giọng của thư ký trẻ khẩn trương: “Chủ, chủ tịch, có người của cảnh sát và quân đội muốn gặp Lý Phi, nói là cần phối hợp điều tra.”Biên tập: Di

“Cái gì?”Biên tập: Di

“Bọn họ tới rất gấp, còn có –”Biên tập: Di

Ngoài văn phòng chủ tịch, vị thư ký mặc áo trắng, mặt nhẵn như quả mướp, nhìn chăm chăm vị quân nhân vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt mình.Biên tập: Di

Trương Diệu Kim không đợi thư ký nói xong, mở cửa văn phòng, trực tiếp hướng họng súng về phía Lý Phi.

Đang đóng phim à?

Trợ lý Lâm và nhân viên công tác khác ngây ngốc như gà gồ.

“Nhân viên không liên quan rời đi.” Trương Diệu Kim lạnh lùng nói.

“Chờ chút.” Lương Quân nhìn quân nhân và cảnh sát mang súng nổi đuôi nhau đi vào, sợ hãi giơ hai tay lên, quay đầu nhìn nữ thư ký vẻ mặt hoảng sợ chạy vào, “... vừa rồi cô nói, anh trai cô mang người tới, muốn bắt Lý Phi?”Biên tập: Di

Gì cơ?

Mỗi người ở đây đều bị vây trong mơ hồ.Biên tập: Di

“Cô Trương?” Trợ lý Lâm sợ hãi nhìn thư ký. Y vẫn luôn có cảm tình với em gái xinh đẹp ngọt ngào này. Hóa ra, anh ruột của cô là quân nhân bưu hãn, quân hàm có vẻ cũng không thấp.

Mà chờ đã, chẳng lẽ CEO Lương Quân chuyên bà tám này, điều tra cả gia đình của thư ký mình? Nhân tính ở đâu?Biên tập: Di

“Có chuyện gì từ từ nói. Tôi biết Lý Phỉ. Cái chuyện phóng hỏa giết người phải trả giá quá đắt, chuyện lỗ vốn như vậy cậu ấy không làm đâu.” Lương Quân ho khan một tiếng giản hòa.

Khi Lý Phỉ bị súng chĩa vào đầu, ánh mắt liền lạnh xuống. Anh đã nghĩ đến chuyện nguy hiểm sau khi dị năng bị bại lộ nhưng anh không ngờ nhanh đến vậy. Càng không ngờ đối phương không cho anh cơ hội nào, mà đã tuyên bố không phối hợp sẽ cưỡng ép mang đi.

“Khi khách sạn Trân Châu phát nổ, cậu ở đâu?” Trương Diệu Kim nhìn chăm chăm Lý Phỉ.

“Phòng tôi.”Biên tập: Di

“Sau đó?”Biên tập: Di

“Tôi và vệ sĩ, cùng nhau chạy trốn từ cầu thang xuống tầng dưới.”Biên tập: Di

“Phòng cậu ở tầng 48, gần cửa sổ thủy tinh vỡ vụn có hai vết dấu chân. Có người đứng ở đó quan sát tầng dưới phía xa, dấu chân này là của cậu.”Biên tập: Di

“Tôi muốn nhìn rõ xem xảy ra chuyện gì.” Lý Phỉ bình tĩnh trả lời.Biên tập: Di

Trương Diệu Kim cười lạnh. Đôi mắt hằn vì hai đêm không ngủ mà đỏ bừng, thần kinh căng thẳng. Biên tập: Di

Hắn cảm thấy Lý Phi rất nguy hiểm, không phải vì dấu vết ở trong phòng, mà khi hắn đứng trước mặt Lý Phi, tiềm thức đưa ra cảnh báo. Cảm giác này còn mãnh liệt hơn so với năm đó đối mặt với đám tội phạm cùng hung cực ác khi hắn đi giải cứu con tim. Biên tập: Di

Thấy tình hình không ổn, Lương Quân kìm lòng không được nói: “Đến cùng, chuyện này là sao?” Biên tập: Di

“Bố đừng nói nữa, mau ra khỏi đây đi!” Thư ký Trương đứng ở cửa gấp đến mức phát khóc.

Mọi người đều hướng ánh mắt qua trọng điểm khác: Chờ đã, bố là ý gì?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Điều Tra

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi biết cô gái mình thích có anh trai là thiếu tướng, lại là con gái của CEO, trợ lý Lâm ngạc nhiên đến rớt cả cằm. Biên tập: Di

Ánh mắt Lý Phỉ dần chuyển qua khuôn mặt Trương Diệu Kim. Biên tập: Di

Vì thường xuyên bị gió thổi nắng chiếu, Trương Diệu Kim có nước da ngăm đen, lại có khí phách dũng mãnh của quân nhân, nhưng nếu quan sát cẩn thận – nếu đường nét khuôn mặt kia dịu dàng nữ tính xuống mấy phần trăm thì sẽ thành khuôn mặt của nữ thư ký.

Trong nhà CEO có đôi trai gái là con riêng không cùng huyết thống, việc này cũng không phải tin mới trong nội bộ cao tầng công ty. Nhưng vì chưa từng thấy Lương Quân lộ ra, mà Lý Phỉ lại không hứng thú với việc bàn tán chuyện này. Không ngờ... Biên tập: Di

Lý Phỉ ngăn lại sức mạnh đang dâng trào lên cuộn cuộn. Biên tập: Di

Việc đối nghịch với cơ quan quốc gia mang độ khó quá cao, phải trả giá quá lớn, người có lý trí sẽ không chống cự. Dù Lý Phỉ có được sức mạnh mà chính anh cũng không rõ, nhưng anh không có lòng tin kiểm soát được con mãnh thú này. Biên tập: Di

Nếu sử dụng, thì trừ Cảnh Điền, những người khác trong căn phòng này khó tránh khỏi cái chết.

Lương Quân không phải một nhà kinh doanh khó tính, giải trí Tinh Thiên cũng là công ty có danh tiếng tốt nhất trong giới, Lý Phi cũng là ảnh đế duy nhất trong nước không tự mở văn phòng làm việc. Anh được công ty và Lương Quân dẫn dắt chăm sóc nhiều năm, kể cả khi hợp đồng kết thúc anh cũng không rời đi. Hiện tại, anh cũng sẽ không lấy oán báo ơn.

Sau khi Trương Diệu Kim cảm nhận được sự biến mất của hơi thở nguy hiểm kia, thần kinh căng thẳng cũng hơi thả lỏng. Biên tập: Di

Ánh mắt hằn phức tạp nhìn chăm chăm Lý Phi, nói lời chính nghĩa: “Chỉ cần cậu phối hợp điều tra, tôi cam đoan nếu cậu vô tội, người ngoài sẽ không biết hôm nay xảy ra chuyện gì.”

Nói rồi vung tay lên: “Mang người đi!” Biên tập: Di

Lý Phi không ngờ rằng, mấy quân nhân vây đến mang anh đi, tuy ánh mắt như gặp kẻ định lớn nhưng động tác lại khách khí, không thô lỗ ngang ngược, cũng không ai lôi còng tay ra khóa lại tự do của anh. Biên tập: Di

“Còn anh ta nữa.” Trương Diệu Kim chỉ Cảnh Điền đang đứng trong nhóm cấp dưới.

Vẻ mặt Cảnh Điền bỗng thay đổi. Hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lương Quân, rồi lại nhìn Lý Phi phối hợp nên cũng không nói gì mà cúi đầu để bị giải đi. Biên tập: Di

Thang máy trực tiếp xuống bãi đỗ xe ngầm. Mấy chiếc xe Jeep treo biển cảnh sát nhanh chóng lái đi. Biên tập: Di

Lương Quân đứng trước cửa sổ để quan sát, giờ mới lấy lại tinh thần, nghiêm mặt ra lệnh: “Chuyện ngày hôm nay, ai cũng không được phép nói

ra ngoài!” Biên tập: Di

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thấp thỏm lo âu nghĩ xem đến cùng Lý Phi đã làm gì, sao nháo động lớn như vậy? Chẳng lẽ vụ nổ ở khách sạn Trân Châu liên quan đến Lý Phi?

Anh ấy làm cái gì! Biên tập: Di

Chẳng lẽ làm phần tử khủng bố lại có tiền đồ hơn làm ảnh đế? Biên tập: Di

Xe Jeep lái thẳng vào quân khu Hải thành, qua vài trạm gác rồi dừng lại tại một dãy nhà đã xưa cũ. Biên tập: Di

Ngôi nhà bên trong sơn tường xanh, trên hành lang có bóng đèn mờ nhạt nhưng lính gác ở đây rất sâm nghiêm, cách một đoạn là có một quân nhân cầm súng gác. Biên tập: Di

Lý Phi được đưa đến căn phòng ở cuối hành lang. Bên trong bày biện như phòng khách của vài thập niên trước. Biên tập: Di

Đầu tiên đập vào mắt là bàn ghế đã tróc sơn, cốc uống nước cũng chỉ là cái cốc tráng men hoa văn đơn giản. Dán trên tường là một tờ báo quảng cáo tuyên truyền yêu nước yêu đảng gì gì đó.

Nếu không phải đang trong tình huống đặc thù, chắc Lý Phi đã nghi đây là bối cảnh của đoàn phim nào.

Trương Diệu Kim không có sức lực dành cho mấy tiết mục giải trí đó. Hắn bước chân vào, khóa cửa phòng lại, sau khi thấy cảnh vệ vũ trang hạng nặng đã canh gác bốn phía căn phòng, hắn lạnh lùng nói: “Ngồi xuống.”

Trong phòng chỉ có một chiếc ghế dựa, Lý Phi cũng không nhiều lời.
Biên tập: Di

Tiểu ca mặc quân phục vẫn luôn đứng sau Trương Diệu Kim, lấy một tấm ảnh từ trong cặp tài liệu, đẩy đến trước mặt Lý Phi. Biên tập: Di

Ảnh chụp có ghi thời gian ở góc phải phía trên. Đây là ảnh cắt từ máy ghi hình, người ở trong hình rõ ràng là Cảnh Điền, hắn đang lấy áo khoác che mặt một người đi xuống cầu thang.

“Là tôi.” Lý Phi nhìn ảnh chụp rồi dứt khoát thừa nhận. Biên tập: Di

“Ở tận tầng 48, mà chuyện mới xảy ra được mười phút đã chạy đến tầng ba... Tốc độ phản ứng cũng không chậm.” Biên tập: Di

Về mặt Lý Phi bình tĩnh, trước đó anh đã tính qua thời gian, cũng không có gì bất hợp lý. Nhưng anh nghĩ, Trương Diệu Kim không phải muốn cho mình xem cái này – cầu thang khách sạn không có máy theo dõi nhưng hàng lang ngoài phòng nhất định có.

Quả nhiên, mấy bức ảnh khác lại được bài lên mặt bàn.

“Thời gian từ khi việc xảy ra đến khi khách sạn bị phong tỏa, máy theo dõi ở hành lang tầng 48, chúng tôi đã kiểm tra từng chút một. Có cảnh hai người vào phòng nhưng không có cảnh hai người đi ra.” Biên tập: Di

Bọn tội phạm kia nghĩ khi thời gian ngừng lại, máy theo dõi sẽ không hoạt động nên cũng lười phá phòng theo dõi của khách sạn Trần Châu. Lý Phi không biết phải nói gì.

“Cậu có gì muốn giải thích không?” Trương Diệu Kim rất am hiểu việc phát hiện cảm xúc thay đổi của kẻ tình nghi, nhưng hôm nay hắn không thu hoạch được gì. Lý Phi rất lạnh tính, hay phải nói là kỹ thuật diễn

xuất của vị ảnh đế này rất cao siêu, đủ để sắm vai một người vô tội không biết chút gì. Biên tập: Di

Một đoạn video, không chứng minh được điều gì. Nếu chỉ bằng cái này mà có thể bắt người, lệnh bắt người cũng được ký dễ dàng quá. Biên tập: Di

Khi Lý Phi nhìn thấy quân hàm của Trương Diệu Kim, anh đã biết quốc gia rất coi trọng vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, coi trọng hơn cả mức anh nghĩ. Biên tập: Di

Có tổ chuyên án nào mời được cả người của quân đội đến thẩm vấn chứ? Biên tập: Di

Ai mà không cần lệnh bắt đã bắt người công chúng như anh, lại còn áp giải đi.

Lý Phi nhắm mắt lại, khi mở ra trong mắt sáng rõ: “Tôi muốn nói nhưng chỉ sợ không ai tin.” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim hơi cau mày. Tiểu ca mặc quân phục đứng cạnh hẳn thì không giữ vững được như vậy. Tuy rằng vẻ mặt y vẫn nghiêm túc nhưng lại không kìm được dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Lý Phi. Biên tập: Di

Lúc đầu Lý Phi còn thấy giống như phản ứng của người bình thường khi gặp mình tinh điện ảnh. Biên tập: Di

Nhưng anh cũng không phải gấu trúc, nhìn vài cái là được rồi, cứ nhìn mãi thì... Người hâm mộ của Lý Phi tuy nhiều nhưng anh cũng tự nhận mình không bằng được quốc bảo*. Chắc chắn đến tám phần là do có vấn đề gì đó. Biên tập: Di

*Gấu trúc là quốc bảo của Trung Quốc

“Tôi không biết video này là sao, nhưng khi tôi đứng trên cầu thang thì nghe được một đoạn đối thoại.” Biên tập: Di

Lý Phi kể lại đoạn đối thoại kia. Biên tập: Di

Bọn cướp lục soát toàn bộ khách sạn sau khi phạm tội, rồi còn nhắc đến việc “hôm nay là ngày thức tỉnh quy mô lớn”. Biên tập: Di

Hai mắt của tiểu ca mặc quân phục phát sáng: Giống trong lịch sử trò chuyện trong chatroom của nhóm người kia! Biên tập: Di

Y không nhìn được quay đầu nhìn Trương Diệu Kim. Người kia vẻ mặt khó đoán, không biết đang suy nghĩ cái gì. Biên tập: Di

“Phiền cậu ở trong này một thời gian nữa. Chúng tôi còn muốn hỏi vị vệ sĩ kia của cậu. Nếu nghĩ ra được thêm chuyện gì, lúc nào cũng có thể nói cho chúng tôi biết.” Trương Diệu Kim nói xong là dẫn người đi ra. Biên tập: Di

Cửa phòng không khóa nhưng trong ngoài đều canh phòng nghiêm ngặt, có khóa hay không cũng thế. Biên tập: Di

Có sự khác biệt là – Nếu sau này Lý Phi muốn tìm luật sư thì thứ nhất, anh không bị “giam giữ”. Thứ hai, anh không bị đeo còng tay. Thứ ba, anh không bị thẩm vấn, chỉ là đang “phối hợp điều tra”. Biên tập: Di

“Thiếu tá, năng lượng tối đa vượt qua giới hạn của máy thăm dò.”
Biên tập: Di

Quân nhân vừa phụ trách “trông giữ” Lý Phi trong xe Jeep, vẻ mặt vội vã đưa một tờ báo cáo.

Trên giấy trắng là các đường cong lớn tượng trưng cho số liệu, mặt Trương Diệu Kim còn đen hơn đáy nồi. Biên tập: Di

Cảm giác này như khi có người nói, vừa rồi hắn nói chuyện với một khẩu súng diệt tăng[1] hình người. Hôm nay tâm trạng của súng diệt tăng rất tốt, không bắn hắn thành bia đỡ đạn.

“Tình trạng của cậu ta, sẽ không qua được cửa kiểm tra an ninh khi lên máy bay.”

Dao động năng lượng lớn đến mức dọa người. Biên tập: Di

“Còn vệ sĩ của anh ta –” Biên tập: Di

Trong tay Trương Diệu Kim lại có thêm một bản báo cáo, lần này số liệu nhỏ hơn, đường cong cũng tương đối nhưng vẫn vượt qua chỉ số bình thường rất nhiều. Biên tập: Di

“Làm tốt lắm.” Trương Diệu Kim phun ra những từ này từ trong kẽ răng.

Hôm nay mang về hai người, dù đi sân bay hay lên tàu điện ngầm, khi kiểm tra an ninh đều sẽ gây náo động lớn! Đầu tiên phải sơ tán nhân viên, tìm hiểu tình trạng. Ảnh hưởng đến tiến độ chuyển bay là chuyện nhỏ, bị nhầm thành khủng bố tập kích gây sợ hãi cho xã hội là chuyện lớn. Biên tập: Di

“Thiếu tá, chúng ta có cần thăm dò mấy người bên cạnh Lý Phi không, có nên gọi mấy người có tên này không?” Biên tập: Di

Tiểu ca mặc quân phục phụ trách sửa sang lại lịch sử trò chuyện trong chatroom, vẻ mặt kỳ quái: “Nhất là cái người tên Giản Hoa.” Biên tập: Di

“Sau khi sửa sang lại sự việc thì báo lên trên là được.” Trương Diệu Kim cầm báo cáo, vung tay về phía cấp dưới của mình, rồi sải bước ra ngoài.

Cấp dưới của hắn, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vẻ mặt ai cũng đau khổ.

Thế giới này là một quyển sách? Đừng có đùa! Báo cáo cho cấp trên như vậy, sẽ được phê chuẩn sao? Biên tập: Di

Phiên nào của Trương Diệu Kim vẫn chưa kết thúc. Sau hai ngày tra án, lại có đầu mối mới được báo lên. Biên tập: Di

“Thiếu tá, theo dõi khách sạn Trân Châu không có phát hiện mới.”
Biên tập: Di

“Thông qua tìm kiếm, chúng ta đã tìm được phục vụ nhà hàng mất tích tên Quan Thịnh ở khu phụ cận khách sạn Trân Châu.” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim sau mấy ngày buồn phiền mới nghe được một tin tốt, lập tức hạ lệnh đem nhân viên mất tích đến. Hắn có dự cảm nhân viên phục vụ này sẽ biết được nhiều chuyện.

Vì người này “mất tích”, trong máy theo dõi là đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Khiến Trương Diệu Kim đau đầu là vụ án về cặp tình nhân đột tử hắn đang theo, bằng theo dõi bãi đỗ xe của rạp phim Hoan Vũ không biết bị ai hủy. Bằng theo dõi ở siêu thị và những cửa hàng ở tầng khác vẫn còn nhưng đều không có giá trị. Biên tập: Di

Nhân viên làm việc tại rạp phim chỉ nhớ rõ là cặp tình nhân kia tới xem phim còn việc rời đi lúc nào, đi thang máy cùng ai thì không có ấn tượng. Biên tập: Di

Hiện tại, trên tay Trương Diệu Kim chỉ có bảng định mức bán vé của bộ phim kia.

Tổng cộng hơn ba mươi tấm vé, trong đó một nửa mua theo nhóm giá đặc biệt, có tài khoản chính xác và giao dịch trực tuyến ghi lại rõ ràng. Nửa còn lại dùng thẻ hội viên mua vé giá ưu đãi, thẻ hội viên có hệ thống báo mất nên tên tuổi là thật. Biên tập: Di

Phiền phức là có ba người mua vé tại chỗ. Những người này lúc đầu không có kế hoạch xem phim, lúc đó đột nhiên muốn mua vé, nếu họ lại không xem phim thì khó mà tìm được. Biên tập: Di

“Trước mắt cứ điều tra mấy người có thể tìm được đã. Xem bọn họ có hành động cố ý nào không, giống như vào bệnh viện, hay là...” Biên tập: Di

Trương Diệu Kim còn chưa dứt lời, đã có cấp dưới cầm điện thoại chạy tới: “Đại học Hoài thành báo án, có hai nữ sinh mất liên lạc quá bảy mươi hai giờ.”

“Tên gì?” Biên tập: Di

“Ở ngay trong bảng này, mua vé qua Internet... tài khoản tên là Lộc Viên. Cô ấy và bạn cùng phòng nói đi xem phim, xong rồi không thấy về trường.”

Tiểu ca mặc quân phục lặng lẽ nhìn Trương Diệu Kim, nhắc nhở: “Thiếu tá, thật ra có việc này, vừa có thể không liên quan gì đến vụ án vừa có thể liên quan.”

“Nói!”

“Trước khi xảy ra chuyện, bộ phim mà họ xem là do Lý Phỉ diễn.”

“...”

Đúng là chỗ nào cũng có cậu ta.[1] Súng diệt tăng:

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sơ Hở

– Hình như quên mất chuyện quan trọng gì. Biên tập: Di

Giản Hoa nấu mì udon, không yên lòng rắc hạt tiêu vào bát. Biên tập: Di

TV trong phòng khách mở, truyền tiếng vào phòng bếp. Biên tập: Di

“Ảnh đế Lý Phi lần đầu tiên công khai chuyện sinh hoạt tình cảm của mình, thêm lại là tình đơn phương. Người dẫn chương trình cũng rất ngạt nhiên! Sau đây là phát sóng trực tiếp...”

Giản Hoa ngạc nhiên, hạt tiêu lệch khỏi miệng bát đổ ra bàn. Biên tập: Di

Người mới gặp qua một ngày trước, mà nay đã có chuyện tình cảm rồi? Giản Hoa nhớ đến việc Lý Phi là gay. Thấy chuyện Lý Phi yêu đơn phương cũng là bình thường. Thích phải trai thẳng thì không tỏ tình được là phải. Biên tập: Di

Tắt lửa, đem bát mì nóng hổi vào phòng khác, vừa lúc nhìn thấy Lý Phi trên màn hình TV, ánh mắt âm trầm nói: “Tuy người kia vẫn còn độc thân nhưng tôi biết người người ấy thích không phải là tôi.”

Hóa ra là tình tay ba.

Giản Hoa cầm đũa, vừa gấp mì lên ăn vừa nghĩ.

Mì nấu hơi nhừ. Ưm, nhức đầu thật, Giản Hoa thở dài. Biên tập: Di

“Người ấy... là người trong giới.” Lý Phi mỉm cười tiếp tục nói lời khiến người khác kích động.

“Là người rất chăm chỉ, luôn luôn nỗ lực hết mình. Nếu muốn hỏi tôi thích ưu điểm gì của người ấy thì không được đâu. Trong mắt tôi, người ấy chỗ nào cũng tốt.”Biên tập: Di

“Thực ra tôi cũng không hiểu hết người ấy, vì lý do khoảng cách... Các bạn hiểu mà, quan hệ của chúng tôi cũng không thân quen lắm. Nhưng tôi cảm giác mỗi lần gặp người ấy lại phát hiện ra một điều mới, khiến tôi tiếp tục say mê. Yêu đơn phương là như vậy đó.”

“Thật ra tôi đối với người ấy là tình yêu sét đánh.”Biên tập: Di

Giản Hoa dừng đũa, cậu nhìn kỹ sự thay đổi trong vẻ mặt và ánh mắt của Lý Phi. Tuy đã chấp nhận mình không có tài năng về mặt này, nhưng nhìn Lý Phi, cậu vẫn không nén được than thở, người được ông trời thưởng cơm ăn đúng là khác hẳn.Biên tập: Di

Cái người người đàn ông khi nói đến việc yêu đương không có kết quả thì trong mắt buồn phiền, lại vì một vài việc nhỏ mà đắm chìm trong thỏa mãn là ai hả? Khác biệt một trời một vực với Ô tướng quân luôn!Biên tập: Di

Đúng là liều mạng thoát khỏi Tiêu Nhã Cầm, Giản Hoa vừa ăn mì vừa nghĩ. Cậu không mấy để ý lời của Lý Phi.dao.vadao.wordpress.com

Trong giới giải trí thật giả lẫn lộn, thiên biến vạn hóa, cuộc đời như màn kịch, phải xem kỹ thuật biểu diễn. Cái loại nhân tài kiệt suất như Lý Phi, nghiêm túc với anh là cậu thua. Còn chưa nhắc đến việc ghi “cô ấy” trong phụ đề tin tức giải trí nói về “lời tỏ tình triu mến” của Lý Phi. Muốn Giản Hoa tin là thật cũng khó.Biên tập: Di

Xem xong tingiải trí hôm nay, Giản Hoa xếp bát đĩa mang vào phòng bếp rửa. Khi nước lạnh chảy qua tay, cậu mới sực nhớ ra mình quên cái gì.

Khi trong thế giới thời gian ngừng lại, máy ghi hình chỉ là vật trang trí nhưng khi cậu đi vào thang máy của rạp phim Hoan Vũ, chắc vẫn bị quay được!Biên tập: Di

Trong thang máy có năm người biến mất thần bí, bao gồm cả đôi tình nhân bị chết một cách ly kỳ...Biên tập: Di

Giản Hoa khó chịu ném đĩa vào bồn rửa, nhăn mày, suy nghĩ xem phải thoát khỏi chuyện này như thế nào. Không cần nghĩ cậu cũng biết chắc mình sẽ thành đối tượng tình nghi của án mạng này.Biên tập: Di

Cậu mở máy tính, bắt đầu tìm hiểu về án mạng ở rạp phim Hoan Vũ từ đầu đến cuối.

Vì hôm sau xảy ra vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, nên đề tài về án mạng ở rạp phim đã hạ nhiệt. Nhóm bà tám đều đang vây xem video về việc của Tiêu Nhã Cầm, giờ càng ra sức đoán xem đối tượng mà ảnh đế Lý Phi yêu thầm là ai. Vụ án của đôi tình nhân chết đột ngột vẫn chưa có manh mối mới.Biên tập: Di

Giản Hoa không ngừng đổi từ khóa, Hoài thành, rạp phim Hoan Vũ.Biên tập: Di

“Ủm?” Ánh mắt Giản Hoa dừng lại ở một tin tìm người trên weibo. Đại học Hoài thành có hai nữ sinh bị mất liên lạc. Đêm gặp chuyện không may nói là muốn xem phim “Con quạ” ở rạp chiếu phim Hoan Vũ.

Nhấn vào bức ảnh, nhìn hơn nửa phút.

Giản Hoa không có năng lực nhìn qua là không quen, ảnh chụp và người thật lại luôn có độ sai lệch, cậu không thể khẳng định hai nữ sinh này

là hai cô gái trong thang máy đêm đó.

Giản Hoa nghĩ đến việc vài ngày trước suýt thì chết đuối, mày càng
nhấn lại. Biên tập: Di

Cậu nghi ngờ với thể lực của hai nữ sinh đó, có lẽ đã chết ở góc nào
rồi. Biên tập: Di

Thế thì rắc rối đây. Năm người cùng vào thang máy mà chỉ có mình
cậu sống sót. Dù mọc thêm cái miệng nữa cũng không giải thích rõ
được. Biên tập: Di

Giản Hoa hối hận mình không có thói quen đeo kính đen khi ra ngoài.
Không nhớ rõ vị trí máy ghi hình, máy theo dõi ở bãi đỗ cũng không chắc
là có quay được biển số xe của cậu không – cậu cái gì cũng không biết. Biên
tập: Di

Nếu không phải vụ nổ ở khách sạn Trân Châu khiến cảnh sát chú ý,
Giản Hoa tin rằng mình đã ở trong phạm vi tình nghi của nhân viên điều tra
rồi. Giờ này cậu phải ở cục cảnh sát chờ lấy lời khai chứ không phải ở nhà
lướt weibo. Biên tập: Di

Sự việc từng xảy ra không thể thay đổi, trừ khi hủy bằng theo dõi. Biên
tập: Di

Chưa nói đến việc làm sao lên được vào phòng bảo vệ của rạp phim
Hoan Vũ để xóa băng ghi hình, ai chắc được sau khi chuyện xảy ra, băng
ghi hình chưa bị lấy đi? Chưa bị cảnh sát phục chế lại một phần rồi mang
đi? Biên tập: Di

Sắc mặt Giản Hoa ngày càng khó nhìn. Cậu đã không còn lựa chọn
nào khác, cũng không có đường lui. Giống như con vật cuộn mình trong
phòng, dù chạy đến góc tối nào cũng không thể trốn thoát. Biên tập: Di

Cảm giác bị buộc đến đường cùng, bị tấm lưới vô hình bóp cho nghẹt thở!Biên tập: Di

“Bốp!”

Mấy đồ vụn vặt trên bàn mất không chế mà lơ lửng trên không, rồi rơi xuống đất.

Giản Hoa không kiểm soát được sức mạnh của mình. Cảm xúc tuyệt vọng và sợ hãi vừa rồi đã chiếm lấy cậu.

Cậu khác với Lý Phi. Trên đời này cậu không có người níu giữ, không có giấc mơ thành tựu chiếm lấy linh hồn cậu, cậu thậm chí không có lòng trung thành đối với thế giới này.

Thời thơ ấu gia cảnh sung túc, muốn gì được nấy. Sau khi mắc nợ phả sản, thân thích đều đi mất, bạn bè thấy là trốn, nhà bị đem đi gán nợ, ngay cả một miếng cơm nóng cũng không được ăn. Giống như một con chó nhà có tang. Mà kẻ duy nhất không rời khỏi cậu, Lục Triệu, lại luôn mang về của một nhà đầu tư. Giản Hoa đối với con người trên cõi đời này, đã mất đi niềm tin.Biên tập: Di

Làm sao giải thích được chuyện mình đã gặp ở rạp phim Hoan Vũ. Làm sao chắc được bản thân sẽ không thành chuột bạch thí nghiệm. Nghĩ đến việc phải đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu kỳ dị hay là ánh mắt khinh miệt của người thẩm vấn, cảm xúc của Giản Hoa lại bất ổn.

Nhận ra được chính mình không thể thoát khỏi chuyện này, năng lực mất kiểm soát càng bùng nổ theo bội số.Biên tập: Di

“Oành.” Trong não bị một luồng sức mạnh hung hăng đập vào. Giản Hoa toát mồ hôi lạnh đầy người, run rẩy, một lúc sau mới ngồi dậy từ trên cái ghế bị đổ.Biên tập: Di

Trong phòng lộn xộn, xô pha trôi giữa không trung, TV treo trên giá để giày, cột nước phun ra từ bồn rửa bát trong phòng bếp, bọt nước vẫn còn đóng băng ở đó, trông cực kỳ quái dị.

“...”

Mọi vật nháy mắt trở về vị trí cũ.

Giản Hoa có hơi cứng người mà quay đầu lại, tiếng máy hút bụi kiểu cũ của nhà hàng xóm đã biến mất.

Kim giây trên đồng hồ ngưng lại, 13:10. Biên tập: Di

– Lý Phi thức tỉnh khiến Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất sớm. Lần này, di năng của Giản Hoa bùng nổ, cũng khiến Thế giới tràn ngập bất ngờ này xuất hiện. Biên tập: Di

Giản Hoa theo thói quen sờ túi. Biên tập: Di

Cậu giờ đã có thói quen mang đồ ăn bên người. Nhưng nếu cái ba lô leo núi chứa đầy đồ ăn trên người 24 giờ thì lại thành ra làm quá. Giờ trong túi cậu chỉ có chocolate và hai bình đường gluco nhỏ.

Giản Hoa mở tủ quần áo ra, chọn một cái áo khoác vận động không có gì đặc biệt. Mang mũ khẩu trang kính đen, mở cửa phòng, chạy xuống tầng. Cậu im lặng đi quanh tiểu khu một vòng, lấy đi cái xe đạp không khóa ở phòng thường trực. Biên tập: Di

Sức mạnh cường đại tràn ngập mỗi cơ bắp, mỗi dây thần kinh của cậu.

Giản Hoa thấy lần này không giống hai lần trước. Thành phố tĩnh lặng như một ao nước đọng, cậu đi qua bên trong, tạo nên từng vòng gợn sóng, đó là năng lượng dao động.

Ở nơi khác của ao nước, cũng có gợn sóng nhỏ sinh ra. Chúng không phù hợp với vẻ tĩnh lặng của nơi này. Biên tập: Di

Giản Hoa khéo léo tránh đi mấy “gợn sóng”. Thành phố rất lớn, muốn trực tiếp đụng phải cũng khó, huống chi Giản Hoa còn cố tình che giấu. Biên tập: Di

Ven đường, trong một chiếc xe cảnh sát truyền ra tiếng cười, có người nện cửa xe, dường như muốn trốn đi. Trong trại giam cũng có động tĩnh, nhưng sau khi họ tỉnh táo lại từ cảm xúc vui mừng thì lại bị còng tay làm khó. Biên tập: Di

– Không có dị năng, thì dù người trên đời này có biến mất hết, cũng không trốn được.

Vì thế tiếng cười lại chuyển thành tiếng mắng chửi, tiếng đập phá.

Giản Hoa không hề hay biết việc này, cậu chỉ muốn chạy đến rạp phim Hoan Vũ.

Trung tâm mua sắm vốn náo nhiệt nhộn nhịp giờ lại không một bóng người, Giản Hoa vòng đến khu nhân viên. Thật vất vả tìm được phòng bảo vệ, nhưng phòng theo dõi có khóa mật mã, dù là nhân viên cũng phải nhập mã mới vào được. Biên tập: Di

Giản Hoa dùng dị năng áp chế tay nắm cửa, buộc cửa phòng phải mở ra.

May mà vẫn trong giờ làm việc, tất cả máy móc còn đang vận hành. Giản Hoa nhập thời gian, mở ra bằng theo dõi, lại phát hiện bằng theo dõi thang máy và bãi đỗ xe của tối hôm đó không cánh mà bay. Biên tập: Di

Chẳng lẽ cách sát đã phục chế video. Vì nội dung sẽ mang đến bạo loạn trong xã hội nên mới cắt đi phần kia? Biên tập: Di

Khi Giản Hoa đang đau đầu, bỗng cảm thấy có vật thể bên ngoài đang tiến lại gần đây.

Nói là vật thể, vì trong lực cảm ứng của Giản Hoa, nó là một hình hộp dài. Trên đời không có loài sinh vật nào trông như vậy, Giản Hoa liền đoán đó là người dị năng. Năng lượng xung quanh người đó có hiệu lực giống như một loại “trường”.Biên tập: Di

Nhanh chân ra khỏi phóng theo dõi, Giản Hoa thu lại năng lượng, không hề hoang mang mà đi đến tầng một trung tâm mua sắm.Biên tập: Di

Nơi có thể trốn rất nhiều, trong trung tâm mua sắm cũng có vài cái cửa mở. Nhưng vị trí của vị khách không mời mà đến này trong mắt Giản Hoa lại chẳng có gì che giấu, Giản Hoa hoàn toàn có thể thoải mái tránh đối phương, lạng lẽ rời đi.Biên tập: Di

Nhưng chuyện ngoài dự kiến của cậu xảy ra.

Người dị năng kia đi đến cửa thang máy của rạp phim rồi dừng lại nhìn quanh, sau đó lớn tiếng: “Này!”

“...”

“Tôi biết anh ở trong này. Ngày đó chúng ta cùng gặp phải biến cố. Trên báo nói cặp tình nhân kia đã chết, bạn của tôi cũng chết rồi. Giờ tôi không dám về nhà!”

Giọng là của một cô gái, trong đó còn xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Giản Hoa cúi đầu, trốn sau bảng hiệu sáng long lanh của một tiệm đá quý. Từ sau quầy vòng đến thang máy phụ cận, trong bóng tối nhìn về phía cô gái kia.

Rất giống một người trong bức ảnh tìm hai nữ sinh trên weibo. Biên tập: Di

“Hôm qua Lý Phi thức tỉnh dị năng, Thế giới Bị Từ Bỏ đột nhiên biến mất. Anh chưa kịp đến rạp phim Hoan Vũ hủy băng theo dõi. Tôi biết chắc hôm nay anh sẽ đến. Đi ra được không? Tôi biết chuyện này là sao, tôi sẽ nói cho anh toàn bộ sự thật.” Biên tập: Di

Độ cong khóe miệng của Giản Hoa lớn hơn, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng. Biên tập: Di

Cậu không quay đầu lại mà rời đi, cũng không thèm nhìn qua cô gái kia.

Cô gái không thấy người đâu, lại gọi to trong trung tâm mua sắm mấy lần. Một lúc sau mới thất bại ngã ngòi trên đất, chỉ dùng âm thanh mình nghe thấy được mà thì thầm: “Kỳ lạ, chẳng lẽ lại không đến? Không thể nào. Giản Hoa cẩn thận như vậy, không tận mắt xác nhận mình an toàn, anh ta cả ngủ cũng không được.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cửa

Rời khỏi rạp phim Hoan Vũ, lại đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa, trong thành phố tĩnh lặng, Giản Hoa thấy trong lòng ớn lạnh. Biên tập: Di

Lục Triệu có bệnh, đám côn đồ phá hủy khách sạn Trân Châu, giờ còn lòi ra thêm một cô gái là sao? Biên tập: Di

Có khóc lóc cũng không thể làm động lòng Giản Hoa. Họ giờ đang ở trong thế giới thời gian ngưng lại, sức mạnh xung quanh cô gái tạo thành “trường”, so với dao động của người khác trong thành phố này mạnh hơn nhiều. Biên tập: Di

Đây là người kiểm soát được dị năng, còn khiến sức mạnh ở tại hình thù ổn định. Biên tập: Di

Chỉ bằng điểm ấy đã đủ để cho cô gái kia có khóc đến ra hoa, Giản Hoa cũng không để ý cô ta.

Còn chưa nói đến việc, sau khi “nhận ra” giả vờ bất lực là vô ích, cô gái lập tức sử dụng phương án hai: Nói rõ cô ta và Giản Hoa ở chung lập trường, cùng đối mặt với một nguy cơ. Cô ta có ưu thế biết được sự thật, lại sẵn sàng chờ “người hợp tác”, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Biên tập: Di

Thái độ rất tốt nhưng vô dụng với Giản Hoa. Biên tập: Di

Cô ta là biến số. Nếu Giản Hoa tự nhận mình có thể khống chế biến số này, cậu sẽ không hề do dự mà đi ra, từ miệng cô gái biết được những gì

cậu muốn. Nhưng Giản Hoa vẫn chưa hiểu hết được sức mạnh của mình, cậu không tin là sức mạnh này có thể vượt qua cả pháp luật và cơ quan quốc gia. Biên tập: Di

Người khác càng muốn khiến Giản Hoa lựa chọn, Giản Hoa lại càng không thích. Trừ khi tự cậu muốn, nếu không thì không bàn nữa. Biên tập: Di

Bại lộ chính mình, gặp mặt cô gái kia, cùng lắm chỉ biết được sự-thật-không-biết-có-phải-thật-không. Đây làm sao giúp Giản Hoa thoát khỏi tình cảnh bị cảnh sát nhìn chăm chăm?

Không thể. Nếu cô gái đó có cách đã chẳng thành “người bị mất liên lạc”, cũng không cần khổ sở tìm cậu. Sau bất cứ động cơ nào cũng đều có lợi ích, mọi việc không thể nhìn từ bề ngoài. Tuy không biết cô ta muốn gì nhưng hiện tại, đối với Giản Hoa mà nói, nhiều “chiến hữu” cũng chỉ để an ủi nhau chút thôi chứ không có tác dụng gì.

Nếu muốn được an ủi, cậu tìm Lý Phỉ cho rồi, ít ra mình còn hiểu rõ người ta. Tùy tiện nhặt một cô gái ở ven đường... Biên tập: Di

Chẳng lẽ cậu cảm thấy mình chưa đủ điểm đáng nghi? Biên tập: Di

Cảnh sát tìm được nữ sinh mất tích đang đồng hành với chàng trai xa lạ. Nữ sinh xác nhận xác của bạn cô ta? Đoạn này mà đặt trên tin tức xã hội sẽ thành cái dạng gì, Giản Hoa không cần nghĩ cũng biết. Biên tập: Di

Giản Hoa dắt xe đạp vút trên mặt đất của mình lên, đạp như bay, biến mất tại cuối đường.

Không lâu sau, cô gái đã đi quanh trung tâm mua sắm một vòng rồi đi ra, cẩn thận đếm xe đạp dừng trước cửa. Sau đó nét mặt cô ta thay đổi: “Không đúng, thiếu một chiếc!”

Cô gái chạy ra ngoài nhìn xung quanh. Ánh nắng chiếu trên mặt đường, thế giới tĩnh lặng, cái bóng của nhà cao tầng cũng đứng im. Biên tập: Di

Kìm lại xúc động muốn lớn tiếng kêu to, cô gái lo lắng cắn móng tay mình: “Không thể nào. Giản Hoa là người dị năng cấp S, sao phải sợ gì chứ. Trong sách nói người đến gần anh ta, chẳng khác nào đem tính mạng giao cho Giản Hoa, tùy anh ta xử lý! Tại sao dưới tình huống khổng chế được sống chết của người khác, mà anh ta vẫn buông tha cơ hội biết được sự thật?”

Vừa lầm bầm, cô ta vừa bóp đầu. Biên tập: Di

“Xui thật, xuyên qua khi cái cơ thể này chết ngắt. Nguyên chủ khi ra khỏi thang máy thấy tình hình như vậy, sao không chạy theo Giản Hoa chứ. Cơ hội tốt mà...”

Khi ảo não xong, cô gái chỉ có thể nghĩ cách khác. Cô ta nghĩ đi nghĩ lại, bỗng bừng tỉnh: “Chẳng lẽ người trong thang máy ngày đó không phải Giản Hoa? Tác giả nói trên twitter, Giản Hoa là người thức tỉnh khi Thế giới Bị Từ Bỏ lần đầu xuất hiện. Nếu sự kiện xảy ra ở rạp phim Hoan Vũ không phải là lần đầu tiên, chẳng lẽ là khi Giản Hoa ở nhà một mình thì rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thức tỉnh trong yên lặng?” Biên tập: Di

Càng nghĩ càng thấy phỏng đoán này đáng tin, nhận ra mình nhầm người, cô gái dậm mạnh chân: “Đúng là làm lợi cho người khác, dù sao mình cũng đã hủy hết bằng theo dõi.”

Cầm giận rời đi rạp phim Hoan Vũ, cô gái đi chưa được bao xa thì một người từ sau ô tô xuất hiện. Biên tập: Di

Trước mắt cô gái biến đen, sau lưng có thêm bàn tay siết chặt cánh tay và bả vai cô ta, làm động tác giam cầm. “Trường” lực xung quanh cô gái biến hóa tùy theo thay đổi của sự vật, “nuốt” cả người cô vào.

Người tập kích cô gái là Jack tóc đỏ. Gã nhìn màn kỳ dị trước mắt mà không giật mình, chỉ siết chặt cánh tay, nhìn như đang cận chiến với không khí, trông cực kỳ buồn cười.

“Ngoan ngoãn nhận thua đi! Cái loại như cô chỉ là dùng thủ thuật che mắt thôi, cũng không phải tàng hình!” Jack huýt sáo. Biên tập: Di

Gã đến rạp phim Hoan Vũ để xem vụ án trên mạng và Boss Hắc Uyên có liên hệ tới nhau không. Tuy Jack nói tiếng Trung lưu loát, nhưng xem dân mạng Trung Quốc thảo luận vẫn phải cố hết sức. Một số từ mõ không hiểu, lại còn mấy từ có cách dùng khác với những gì thấy giáo tiếng Trung dạy. Biên tập: Di

Kết quả trên đường gặp được cô gái không có bạn đồng hành cũng không có vũ khí, đôi mắt Jack sáng lên, cơ hội tốt! Không cần biết là kẻ xuyên sách hay là nhân vật trong nguyên tác, cứ bắt lại rồi nói sau. Biên tập: Di

“Hello, không cần sợ. Tôi cần giúp đỡ, chúng ta hợp tác...” Biên tập: Di

Trong không khí có tiếng cười lạnh của cô gái.

“A!” Jack che phần dưới cằm thầm thiết. Cánh tay gã thả lỏng, cô gái tàng hình có cơ hội chạy trốn. Jack run rẩy kéo quả sào riêng nện trên cánh tay mình ra, trên tay có thêm n cái lỗ. Biên tập: Di

Jack đau đến cuộn mình thành con tôm, không ngừng hít khí lạnh, mười phút sau mới đỡ hơn một chút: “Oh... My God! Giờ Trung Quốc... đã có cả người dị năng không gian rồi sao?”

Tội nghiệp Jack. Gã vừa oán giận trong nước quản lý súng ống quá nghiêm, vừa yên tâm lớn mật tập kích cô gái, vì nghĩ con gái Trung Quốc ít mang bình xịt phòng lang hay dùi cui điện. Gã không ngờ, lại gặp người đã

thức tỉnh dị nặng, hơn nữa còn có vũ khí là trái sầu riêng lớn như vậy. Biên tập: Di

Hai chân Jack phát run, lại lăn lộn hai vòng trên mặt đất.

Hoài thành rất lớn, Giản Hoa lại không biết mình nên đi đâu. Biên tập: Di

Cậu trả xe đạp về chỗ cũ, rồi đi dọc dưới bóng cây trong tiểu khu hồi lâu, trong lòng hoang mang. Biên tập: Di

Giản Hoa hồi hận về chuyện không may gặp trong thang máy đêm đó. Cậu không nghĩ tới sơ hở này, giờ nói gì cũng đã muộn. Biên tập: Di

Cậu không ngốc đến mức chạy về nhà thu dọn đồ đạc bỏ trốn. Trung Quốc tuy rất lớn nhưng không chạy thoát được. Đây không còn là mười mấy năm trước, khi vừa ra ảnh truy nã thì nhờ vả thân thích, trốn xa khỏi thành phố đều vô ích. Biên tập: Di

Trong miệng Giản Hoa đắng ngắt, cậu ý thức được có khi mình phải vào trại giam.

Tháng mười là cuối thu Hoài thành, mặt đất tiểu khu phủ đầy lá rụng.

Xích đu đã hen gỉ loang lổ, thiết bị rèn luyện của người già cũng hỏng hóc không ra dáng. Giản Hoa lại thấy thèm thuốc lá, gió lạnh thổi làm đầu óc cậu choáng váng, đành ngồi trên ghế đá ven đường. Biên tập: Di

Lá rụng và bụi bẩn trên ghế không bị cậu lau đi. Biên tập: Di

Đầu ngày càng nặng, khi Giản Hoa nâng tay muốn xoa huyệt thái dương, một quả bóng cao su nhanh như chớp lăn tới bên chân cậu. Di

Ánh mắt dừng lại, Giản Hoa đã nghe được tiếng người ồn ào. Khu vực xanh hóa vốn trống rỗng nay lại tràn ngập tiếng cười đùa của trẻ con. Ngoài rào chắn, xe cộ đi tới lui, thành phố nhộn nhịp đtrở về. Biên tập: Di

Di động kêu khê một tiếng, báo tin nhắn mới. daovadaoDi

“Giản Hoa, cậu vẫn ổn chứ.” Biên tập: Di

Đến từ tên Lục Triệu âm hồn bất tán.

Giản Hoa trực tiếp nhét lại di động vào túi. Rồi cậu nghe thấy tiếng “Oa” bên cạnh, bé con chạy đến nhặt bóng cao su, bị tạo hình “người xấu” đội mũi đeo khẩu trang kính đen của Giản Hoa dọa khóc.

“...”

Giản Hoa yên lặng rời đi trong ánh mắt cảnh giác nhìn “kẻ buồn người” của bé con.

Cậu về nhà, ôm tâm trạng trời sụp cũng không quan tâm, nằm xuống ngủ thẳng cẳng.

Đây lại là giấc ngủ tốt nhất của cậu trong mười mấy năm qua. Không mơ, không bị việc gì quấy nhiễu, khi cậu tỉnh lại, trời đã tối hẳn.

Đồng hồ chỉ hai giờ đêm.

Dù chỉ là kim giây chạy, cũng đủ để vui vẻ.

Kéo xuống trang màu in Ô tướng quân trong tạp chí, dán trên đầu giường, trong phòng ngủ, Giản Hoa nhìn đến ngẩn người. Cậu còn chưa nhìn xong, chuông cửa đã vang lên.

Giản Hoa nhú mày, chẳng lẽ là cái tên Lục Triệu?

Đêm hôm khuya khoắt mà không ra mở cửa, chắc người này sẽ điên cuồng gõ cửa đến khi hàng xóm chạy ra chửi người.

Giản Hoa lạnh mặt đi đến phòng khách, mở đèn tường ở huyền quan, nhưng khi cậu mở cửa thì lại trợn tròn mắt.

– Hai gạch một sao, quân hàm thiếu tá.

Hơn nửa đêm, quân nhân thân phận cao như vậy, trong túi bên hông căng phồng đứng ở trước cửa nhà cậu, Giản Hoa không kìm được nhìn hành lang phía sau đối phương.

Không có cảnh sát, không có nhân viên truy bắt, chỉ có một vị thiếu tá.

“Cậu là Giản Hoa?”

“Vâng, anh tìm ai?” Giản Hoa hỏi theo bản năng.

“Tôi có thể đi vào nói chuyện không?”

Ngây ngốc mở cửa, Giản Hoa suy nghĩ hướng đi của việc này hình như khác với những gì cậu đã tưởng?

Ánh mắt của Trương Diệu Kim còn đỏ hơn con thỏ, vẻ mặt mệt mỏi. mấy ngày nay hần bốn ba qua lại giữa Hải thành và Hoài thành, chỉ có khi ngồi trên xe mới chớp mắt được một lúc.

Sau khi bật đèn phòng khách, Trương Diệu Kim đánh giá căn phòng này, trang trí xưa cũ, không có giấy dán tường, mặt đất là gạch men. Đồ điện trong phòng khách cũng bình thường, sofa làm bằng da nhân tạo, phòng được thu dọn sạch sẽ gọn gàng.

Giản Hoa không định đi pha trà, chỉ gật đầu với vị khách nửa đêm không mời mà đến này với ý: “Ngồi đi.”

Tâm trạng của Trương Diệu Kim cực kỳ phức tạp. Nói thật, vì xét đến an toàn tính mạng của cấp dưới, hẳn chọn một mình đến. Những người khác đều ở ngoài tiểu khu tiếp ứng, ngay cả dưới tầng cũng không dám cho họ đứng.

Giản Hoa được ghi trong lịch sử trò chuyện của nhóm cánh cụt kia là một người tính tình quái đản, ẩn nấp ở sau màn, lại cận thận vô cùng, thực lực mạnh mẽ. Kết quả người lại ở phòng nghèo nàn như vậy, xem độ cũ của tiểu khu, chắc đến tám phần là Giản Hoa mua phòng đã sang tay hai lần – Khác hẳn với vũ khí hạt nhân hình người mà hẳn đã hình dung.

“Xin chào, tôi là Trương Diệu Kim.”

Thiếu tá vừa nói, vừa nhìn về mặt người ngồi trên sofa đối diện.

Cảm giác của Giản Hoa bây giờ như bình mề không sợ nứt*, tình hình trước mắt đã tốt hơn cậu dự đoán nhiều. Cậu càng bình tĩnh, không nói gì, quan sát vị khác không mời mà đến.

* ý là chuyện đã xấu thì không thể xấu hơn được nữa nên không thêm để ý.

“Tôi là thiếu tá của nhóm bộ đội đặc biệt quốc gia, “Hồng Long”, phụ trách mấy việc như khủng bố bắt con tim hay gián điệp chính trị gì đó.”

Ngay cả cơ quan bí mật cũng đến, mí mắt Giản Hoa giật giật. Quốc gia biết rất nhiều, xem ra ít nhất cậu sẽ không bị coi như tên điên nhốt vào viện tâm thần.

“Thiếu tá Trương, anh xem qua băng theo dõi rồi à?” Giản Hoa quyết định vào thẳng vấn đề, mặc kệ có rửa sạch được hiềm nghi hay không, tóm lại là cứ ném phiền phức này đi rồi nói.

“Cái gì?”

Trương Diệu Kim sững sốt, tuy hần phản ứng rất nhanh nhưng Giản Hoa không bỏ qua vẻ sững sốt trên khuôn mặt mệt mỏi của vị thiếu tá này. Giản Hoa nhận ra đối phương không phải vì xem băng theo dõi mà điều tra đến tận cửa.

“Vụ nổ ở khách sạn Trân Châu dẫn chúng tôi đến Lý Phỉ.” Trương Diệu Kim cũng không ngờ, điều tra lại một lần, từ mạng lưới quan hệ của Lý Phỉ, tìm ra Giản Hoa.

Vẻ mặt Giản Hoa kỳ quái: “Hóa ra là anh ta nói?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tiết Lộ Tình Tiết

Cơ hội ly gián hai người dị năng cấp S đặt ra trước mắt. Biên tập: Di

Châm ngòi hay nói ra sự thật đây? Biên tập: Di

Trương Diệu Kim do dự một giây: “Chúng tôi tìm người tên Giản Hoa, manh mối chỉ ra là cậu có khả năng liên quan tới Lý Phi.” Biên tập: Di

Lời này có ý gây nhiễu nhưng Giản Hoa vừa nghe đã hiểu. Trong lòng cậu nghi hoặc: Không bị bắt theo dõi quay lại, cũng không bị Lý Phi liên lụy, vậy sao tên cậu lại trong sổ đen của cơ quan bí mật quốc gia? Biên tập: Di

Chờ đã, nếu không có sự cố ở khách sạn Trân Châu, chẳng phải cậu sẽ không bị liên lụy mà phơi ra ánh sáng với Lý Phi? Biên tập: Di

Nồi nước đen hắt ngược trở về, Giản Hoa thật không biết nói gì. Biên tập: Di

Thiếu tá Trương thật ra có thể lảng tránh không đáp, khiến Giản Hoa hiểu nhầm Lý Phi, cũng có thể châm ngòi thổi gió, vụn vụn sự thật. Biên tập: Di

Qua điều tra cho thấy Giản Hoa chỉ là diễn viên đóng thế hôm trước mới ký hợp đồng với Lý Phi. Hai người không có giao điểm gì. Nhưng trên đời có rất nhiều việc không như vẻ bề ngoài. Trước mặt một người mới quen, bôi đen quan hệ giữa cậu ta và một người khác là lựa chọn không sáng suốt – Sao hẳn có thể xác định cậu ta không hiểu người kia?

Trương Diệu Kim tới đây, không phải để chọc giận Giản Hoa. Biên tập: Di

Thực tế, từ lúc tiến hành cuộc nói chuyện này đã không cho phép thiếu tá Trương phạm phải sai lầm nào. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim lấy ra hai tờ giấy giống như giấy nhắc kịch bản, đưa ra trước mặt Giản Hoa.

Trong đó có một tờ đầy chữ ghi độ tuổi quê quán của Lý Phỉ, từng giải thưởng đã nhận được, từng tác phẩm phim tiêu biểu, nhóm máu, chòm sao, sở thích,... Không khác gì tư liệu trong tay nhóm người hâm mộ. Biên tập: Di

Một tờ giấy thì gần như trống trơn, ngoài cái tên “Giản Hoa”, chỉ có hai câu hỏi: Có khả năng biết Lý Phỉ? Nhà ở Hoài thành? Biên tập: Di

Giản Hoa liếc nhìn hai tờ giấy, lạnh lùng hỏi: “Đây là cái gì?” Biên tập: Di

“Là hai người sẽ có ảnh hưởng tới Trung Quốc trong tương lai. Biên tập: Di

“...” Giản Hoa bị tin tức động trời này khiến cho nghi ngờ thân phận của đối phương.

Trên thân Trương Diệu Kim có khí phách dũng mãnh của một quân nhân. Dù mệt mỏi, khi ngồi sống lưng vẫn thẳng tắp, ánh mắt tràn ngập lực uy hiếp. Hắn có thói quen ra mệnh lệnh, trên mặt chỉ thiếu bốn chữ thiết huyết tinh anh*. Biên tập: Di

*tinh anh: rất giỏi giang, chuyên nghiệp, *thiết huyết: gặp máu. Đại ý là giỏi giết người đó.

Nếu là diễn trò, thì diễn giỏi như vậy trong giới giải trí cũng đếm được đầy hai bàn tay, cần gì đi làm lừa đảo. Biên tập: Di

Giản Hoa chỉ đành giật giật khóe miệng: “Thiếu tá Trương, anh đang đùa à?”

“Tôi cũng không muốn tin.” Trương Diệu Kim hít sâu một hơi. Khi dẫn người đi bắt Lý Phi, còn bán tín bán nghi về nội dung bên trong lịch sử trò chuyện. Dù sao theo dõi khách sạn Trân Châu thấy có điểm đáng nghi, có thể yêu cầu Lý Phi “phối hợp điều tra”. Nhưng khi bỏ máy thăm dò năng lượng mini cạnh Lý Phi, đúng là chọc đau mắt thiếu tá Trương.

Họa vô đơn chí, Hoài thành lại xảy ra việc lạ, nghi phạm tại trạm giam, đập phá đồ đạc có ý chạy trốn. Mấy sự việc như câu đố đều phát sinh tại một thời điểm, bao gồm cả việc một chiếc xe cảnh sát bị phá hỏng, nghi phạm đeo còng tay chạy trốn rất xa. May mà cuối cùng bắt lại được, không gây ra khủng hoảng lớn. Biên tập: Di

Thiếu tá Trương khẩn cấp chạy về Hoài thành thu thập cục diện rồi rầm. Biên tập: Di

Báo cáo đã được bí mật gửi cho bên tòa án nhưng còn chưa được phê duyệt. Thiếu tá Trương đối với việc cái người tên “Giản Hoa” là bước tiến lớn cho cuộc điều tra, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Biên tập: Di

Vội vàng tiếp xúc, là rất mạo hiểm. Biên tập: Di

Không liên lạc, ai có thể đảm bảo Giản Hoa sẽ không bước lên con đường đen tối kia? Chậm thì sẽ không kịp. Biên tập: Di

“Cậu là người dị năng, những thay đổi xuất hiện gần đây, cậu biết rõ hơn tôi.” Trương Diệu Kim cố để mình không thể hiện khí thế bức người, hẳn không quen nói chuyện theo cách ôn hòa này. Biên tập: Di

Để hai tờ giấy trắng trên bàn sang bên cạnh, Giản Hoa dựa vào sô pha, xòe tay: “Tôi không muốn vòng vo. Sao anh chắc Giản Hoa anh muốn tìm là tôi?”Biên tập: Di

Có vô số người ở Trung Quốc lấy tên này.Biên tập: Di

Trong giới, cẩn thận xem xét mạng lưới quan hệ của mấy người trang điểm, đạo diễn ánh sáng nào đó, cũng có thể tìm ra được bốn năm Giản Hoa. Tại Hoài thành, đánh hai chữ này vào hệ thống hộ tịch, chắc sẽ tìm được tận vài trang.

Đất nước hơn tỷ người, hàng trăm vạn người dân cư trú – không phải chuyện đùa.

“13 giờ chiều hôm nay, vị trí theo dõi này của Cục địa chất Hoài thành có năng lượng dao động quy mô lớn.” Thiếu tá trương lôi ra tờ giấy thứ ba từ trong túi, trên giấy chỉ có số kinh độ và vĩ độ.Biên tập: Di

Giản Hoa đắm chiêu suy nghĩ.Biên tập: Di

Trương Diệu Kim đã nói ra đáp án: “Nhà cậu.”

“...”

Đương nhiên đây là suy luận của tôi, trên bản đồ vệ tinh chỉ xuất hiện góc Đông Nam của tiểu khu này thôi. Về phần bằng chứng khác, tôi tin chỉ cần điều tra lịch trình của cậu gần đây là sẽ tìm được.”

Trương Diệu Kim không quên “băng theo dõi” mà Giản Hoa nhắc đến lúc trước. Nhưng xét đến tính an toàn, hẳn không định bức ép Giản Hoa, nên chuyển đề tài, lộ vẻ thành khẩn: “Tôi đại diện “Hong Long” tiếp nhận vụ nổ ở khách sạn Trân Châu. Bắt nghi phạm không phải mục đích cuối cùng của tôi, mục đích cuối của tôi là giữ gìn an ninh quốc gia, duy trì trật tự xã hội. Cậu và Lý Phi không có tiền sử phạm tội, không khác gì hàng

vạn người dân khác sinh sống tại thành phố này. Các cậu gặp chuyện khó khăn gì, tôi sẽ giúp đỡ.”

Đây là lần đầu tiên Giản Hoa nghe thấy tên mình xuất hiện cùng Lý Phi.

Cậu ngây người hai giây, suýt chút nữa thì phản bác Trương Diệu Kim. Sinh hoạt của anh để và cậu khác xa nhau, giống chỗ nào?

Nào ngờ, lời tiếp theo của thiếu tá Trương lại là –

“Lý Phi gặp rắc rối lớn. Trị số năng lượng trong cơ thể cậu ta rất dọa người, đi qua cửa kiểm tra an ninh sẽ vang lên chuông cảnh báo.”

Thuộc nhóm người có xe, Giản Hoa thấy may khi mấy ngày này không đi tàu điện ngầm. Nhưng nghĩ lại, không đi qua được cửa kiểm tra an ninh, không thể đi máy bay hay ngồi xe lửa, vậy anh ta đi Bắc đô đóng phim kiểu gì?

“Mấy người bắt Lý Phi?”

“Là phối hợp điều tra.” Thiếu tá Trương sửa lại.

“Như nhau thôi.” Giản Hoa không muốn bàn luận về bấy chữ nghĩa này, cậu trực tiếp hỏi, “Mấy người không định thả anh ấy à?”

“Chúng tôi sẽ không giữ cậu ta quá 24 giờ.” Trương Diệu Kim liếc nhìn đồng hồ, gạt đầu bảo: “Vài giờ nữa, cậu ta có thể đi.”

“...”

Nhìn ánh mắt Giản Hoa, Trương Diệu Kim thấy là lạ: Đây là mong Lý Phi bị giam à?

“Vậy anh ấy định giải quyết việc qua cửa kiểm tra an ninh như thế nào?” Giản Hoa thản nhiên hỏi.

– Lý Phi có thể làm việc bình thường, cậu nhất định phải đi cùng.

“Có khả năng sẽ cần sự giúp đỡ của “Hồng Long” chúng tôi, đi qua cửa đặc biệt.” Trương Diệu Kim đầy lòng kỳ quái. Chẳng lẽ thứ cuối cùng đả động Giản Hoa không phải thành ý khi hắt tự mình đến cửa, cũng không phải hành động chủ động thông báo bí mật, mà phải cảm ơn vì Giản Hoa vẫn muốn sinh sống tại đất nước này, quan tâm đến tiền gửi ngân hàng và tiếp tục công việc?

Nghĩ đến đây, Trương Diệu Kim quyết định nuốt xuống sự thật nào đó, tạm thời không nói.

Dị năng của Giản Hoa và Lý Phi khác nhau. Khi thiếu tá Trương đứng trước mặt Giản Hoa, đập vào mặt là cảm giác nguy cơ sắc bén như đao phong. Nhưng còn Giản Hoa, trừ ánh mắt mang theo địch ý khiến Trương Diệu Kim cảm thấy không khí bức bối thì cũng không có gì khác thường.

Việc này không khiến thiếu tá Trương thấy thoải mái, mà làm tinh thần hằn cằn thêm căng ra.

Khi hắt còn trẻ, truy tìm ma túy trong rừng cây Nam quốc, đi nhằm vào hang rắn, cuối cùng lại có thể lông tóc vô thương đi ra. Sau này, con mãng xà kia tấn công thôn dân bị đánh chết. Theo suy luận của thợ săn dày dặn kinh nghiệm, khi ấy mãng xà vừa mới ăn no, nên Trương Diệu Kim mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Trong hang động ẩm ướt tối đen mang không khí bức bối, bất an mơ hồ đè lên dây thần kinh nhưng cái gì cũng phát hiện được.

Máy thăm dò năng lượng mini nằm trong túi Trương Diệu Kim, rất im lặng, không có chấn động gì.

Trương Diệu Kim phiền não. Giờ hẳn đã hiểu cái thiết lập “Thủ lĩnh chân chính của tổ chức Hắc Uyên, từ khi truyện bắt đầu đến khi kết thúc, ẩn nấp mười năm không bị ai phát hiện” là gì.

Nếu không có vụ nổ ở khách sạn Trân Châu thu hút cao độ sự chú ý của chính quyền địa phương, rồi coi như báo cáo sự kiện khủng bố tấn công. Sau đó lệnh “Hồng Long” đóng quân ở Hải thành có chuyên môn điều tra – thì mấy người dị năng này yên lặng thức tỉnh, rồi hủy đi bằng theo dõi gì đó, ai có thể phát hiện được!

Khi mà Giản Hoa nhận ra được dị năng của mình là cái gì, hoàn toàn kiểm soát được nó. Cậu sẽ như một bọt nước trên Giang Hải, không cách nào tìm được.

“Anh vừa nhắc đến, ảnh hưởng tới quốc gia... là ý gì?” Giản Hoa cảm thấy Trương Diệu Kim còn giấu nhiều bí mật.

“Tôi mong cậu có thể gia nhập tiểu tổ dị năng Hồng Long mới thành lập. Cậu vẫn sẽ được sinh hoạt như cũ, mà cũng được hưởng quyền lợi cậu nên có. Không ai bắt cậu phối hợp nghiên cứu của quốc gia, tôi cam đoan!”

Ánh mắt Giản Hoa lóe lên, không khỏi lộ ra vẻ mỉa mai: “Anh đại diện cho cá nhân cam đoan à?”

Trương Diệu Kim trịnh trọng gật đầu: “Tuy tôi chỉ là một cá nhân nhưng tôi tin rằng, lời cam đoan này sẽ được thực hiện! Vì sau này sẽ xảy ra một sự kiện lớn, trên toàn thế giới!!”

“...”

Giản Hoa im lặng, vì cậu cảm thấy tế bào não mình hình như không đủ dùng. Cậu nhận ra thiếu tá Trương đang ám chỉ, Lý Phỉ và mình sẽ trở thành vũ khí bí mật, là con bài chưa lật còn mạnh hơn cả cơ quan quốc gia. Có khả năng này sao?

Một tia sáng chợt lóe, Giản Hoa thốt ra: “Anh nói là – ”

“Trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chính là thế giới thời gian ngưng lại, sẽ xảy ra một trận khủng hoảng lớn!” Về mặt Trương Diệu Kim không hề thay đổi. Đây mới là lý do chính khiến hân phải vội vàng tới đây.

Lịch sử trò chuyện của nhóm kia hoang đường nực cười, chỉ có tình trạng của Lý Phi là có thể nghiệm chứng, còn phần lớn bằng theo dõi không giải thích được sự kiện thần bí. Nhưng tai nạn sắp đến này thì thà tin có còn hơn tin không.

Thế giới Bị Từ Bỏ, cơn đồ đập phá khách sạn Trân Châu, trở về thực tại, lưu lại toàn bộ dấu vết phá hoại.

Nghĩ thử xem, một người đang ở trên tầng cao bỗng đứng lơ lửng trên không trung rồi ngã chết; người đang chạy xe trên đường cao tốc bỗng phát hiện không có xe cũng chẳng có đường nào, mình đang ngồi ngây ngốc trong hố sâu; hoặc đang ăn cơm bỗng thấy mình trong biển lửa... Những rắc rối này phải làm sao?

Ai cũng không muốn mới chớp mắt một cái, thành phố đã biến thành phế tích.

Đây là nguy cơ mà cơ quan quốc gia không thể để xảy ra!

Có thể xuất hiện trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chỉ có người dị năng. Có thể ổn định nguy cơ này, chỉ có Lý Phi và Giản Hoa, hai người dị năng cấp S.

“Tôi không muốn nói vậy, nhưng sự thật đã rõ. Nếu cậu muốn tiếp tục sinh hoạt, ngày mai đến bình yên vô sự, thì phải đối mặt với chúng.” Trương Diệu Kim trầm mặt, gằn từng chữ, “Người dị năng xuất hiện trên toàn cầu. Trước khi người dị năng của các quốc gia xảy ra chiến tranh thì Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ đi đầu mà cho ra quái vật, vô số quái vật.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Quan Hệ

Sáu giờ sáng, sương mù bao phủ Hải thành, một chiếc xe Jeep chạy ra từ quân khu.

Lý Phi bối rối chống trán. Phía sau và chỗ ngồi của lái xe đều bị che kín, chỉ có thể nói chuyện bằng vô tuyến điện, bên cạnh có rất nhiều người “hộ tống”. Tiểu ca mặc quân phục “đi cùng” cau mày hỏi anh muốn đi đâu. Biên tập: Di

“Thiếu tá Trương đã hứa, nếu cậu phối hợp điều tra thì sẽ không khiến người bên ngoài chú ý.”

Điều bộ giải thích cứng nhắc này khiến Lý Phi thấy thú vị. Anh nhớ rõ vị tiểu ca mặc quân phục này, luôn đứng sau lưng Trương Diệu Kim, dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá anh.

Lý Phi thuận miệng nói: “Nhà tôi. Ở đâu chắc các anh biết rồi.” Biên tập: D

Tiểu ca mặc quân phục cầm vô tuyến điện báo địa chỉ cho lái xe. Biên tập: D

Không giam giữ quá 24 giờ, cũng không có ai đến công bố kết quả điều tra mà đã được thả ra. So với sự an nhiên của Lý Phi, Cảnh Điền có vẻ tâm thần bất an. Biên tập: D

“Đây là báo cáo tình trạng hiện tại của cậu. Nếu cậu muốn đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện thì chúng tôi sẽ phụ trách sắp xếp.” Tiểu

ca mặc quân phục mở cặp táp, rút ra một tập giấy đưa cho Lý Phi. Biên tập:
D

“Vấn đề kiểm tra an ninh, mấy người không phải nói sẽ phụ trách sao?” Lý Phi mệt đến mức không mở nổi mắt.

Căn phòng kia trong quân khu chỉ có một cái ghế, lạnh muốn chết, không có điều kiện nào phù hợp để ở lại một đêm cả.

“Tình hình cụ thể, thiếu tá Trương sẽ dành thời gian liên lạc với cậu sau.”

“Ừm... Hẳn là nơi khác có chuyện xảy ra.” Lý Phi lười biếng nói.

Người đàn ông quân hàm thiếu tá sau mười tiếng đồng hồ cũng không lộ mặt, chỉ để một quân nhân mặt than cầm dụng cụ đến đây thí nghiệm, cứng nhắc báo cáo tình trạng của hai người.

Không thể đi máy bay, cũng không có cách qua cửa kiểm tra an ninh, đúng là phiền phức.

Về việc tham gia tiểu đội đi năng Hồng Long mới thành lập...

Lý Phi không chớp mắt từ chối. Nghe qua điều kiện không thành vấn đề, nhưng phía sau chắc chắn có tình huống khác kiểu như quái-vật-không-rõ-sẽ-xuất-hiện-ở-Thế-giới-Bị-Từ-Bỏ. Lý Phi khi tranh cãi trong các cuộc đàm phán đều rất kiên nhẫn, không biết rõ con bài chưa lật của người khác, anh sẽ không dễ dàng quyết định.

Tiểu ca mặc quân phục nhìn bộ dạng không sợ gì Lý Phi, bỗng mỉm cười.

Cảnh Điền nheo mắt, định nhắc nhở Lý Phi nhưng rồi lại không biết nói gì. Đối phương cũng không lộ ra ác ý, mà chỉ đơn giản cười đùa thôi.

Nhà của Lý Phỉ ở khu biệt thự cao cấp, ở ngoại thành.

Xe Jeep đi nửa giờ là đến, không đi vào cánh cổng bảo vệ nghiêm ngặt của khu biệt thự. Lý Phỉ lấy di động ra gọi, không lâu sau một chiếc xe Bentley màu đen chạy ra, đỗ ven đường.

Sương mù dày đặc, cách mấy mét mà nhìn không rõ là bóng người hay bóng cây.

Về mặt Lý Phỉ tự nhiên, xuống xe. Ánh mắt tiểu ca mặc quân phục rơi xuống tập văn kiện đặt bên cạnh mà Lý Phỉ chưa thềm xem. Cảnh Điền yên lặng cầm lấy rồi mới xuống cùng.

“Ra rồi?” Cửa kính xe Bentley hạ xuống, CEO của giải trí Tinh Thiên lộ ra khuôn mặt mà trên mắt lộ quầng thâm.

Lý Phỉ nhìn chiếc xe Jeep lại chạy vào màn sương mù. Anh đưa tay mở một bên cửa khác rồi ngồi vào ghế sau xe Bentley, vừa gà gât buồn ngủ vừa hỏi: “Sao ông lại tới đây?”

“Người đại diện Trần Trần của cậu suýt thì cậu bị dọa thành bệnh tim, canh giữ trước nhà cậu, đứng ngồi không yên. Tôi sợ tin tức người đại diện đột tử trước nhà ảnh đế, ảnh đế đứng sau song sắt bị đưa lên đầu báo, cổ phiếu công ty rớt giá –”

Cây rụng tiền lớn nhất của công ty gặp chuyện không may làm Lương Quân trần trọc cả đêm qua.

Cảnh Điền ngồi trên ghế lái phó, thấy mặt người đại diện đen hơn đáy nồi.

“Nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lương Quân châm một điếu thuốc. Ông đã trải qua vài thập niên mưa gió, thấy nhiều chuyện, nghệ sĩ

gặp phải vụ án cũng từng thấy qua nhưng rắc rối thành như Lý Phỉ thì chưa nghe bao giờ.

Lý Phỉ nhìn chủ tịch đương nhiệm của công ty mình, không nói trọng điểm: “Không ngờ con trai chủ tịch lại là thiếu tá của cơ quan bí mật, giấu cũng sâu đó.”

Trong lòng Cảnh Điền thấy, thư ký Trương là con gái chủ tịch, trong nội bộ công ty giấu còn sâu hơn.

“Khụ!” Lương Quân mất tự nhiên nói, “Hai anh em nó tuổi cách khá xa. Khi tôi kết hôn, Tiểu Đan còn đang học tiểu học mà anh trai con bé đã vào quân đội rồi. Đứa nhỏ kia, tôi cũng không quen thuộc lắm.”

Cảnh Điền yên lặng tính toán trong lòng. Thiếu tá mới hơn ba mươi, cực kỳ hiếm thấy trong quân đội, phải lập được nhiều công lớn, huân chương cầm đến mỗi cả tay. E rằng vị thiếu tá Trương của Hồng Long kia vì phục vụ đất nước, ngay cả người thân trong nhà cũng không biết rõ hẳn làm cái gì.

“Bộ phim mấy ngày nữa chuẩn bị quay, nếu tôi không đi thì phải bồi thường bao nhiêu tiền vi phạm hợp đồng?”

“Két!” Người đại diện phanh gấp, đánh tay lái, suýt thì khiến xe Bentley đụng vào gốc cây ven đường.

Lương Quân quát lớn: “Tiểu Trần, cậu làm gì thế! Đúng là nhiều năm cho cậu ăn cơm không mà, mới thế đã hết hoảng, xuống dưới để vệ sĩ của Lý Phỉ lái xe!”

Người đại diện vẫn đang kinh hồn: “Không, không phải! Tôi vừa thấy thứ gì đó!”

Anh tatrừng mắt nhìn phía trước, sương mù dày đặc, chưa đến bảy giờ, khu biệt thự im lặng, một tiếng người cũng không có.

“Chắc là do thức đêm nên hoa mắt.” Người đại diện dụi mắt. Vừa rồi anh ta rõ ràng nhìn thấy có bóng đen xông tới trước xe, trông hình thể không giống thú cưng lắm. Nhưng mà là thú cưng nuôi trong khu biệt tự cao cấp, thân thể quý giá đến dọa chết người. Nếu chỉ đòi bồi thường thôi thì còn dễ giải quyết, chỉ sợ đối phương ôm thú cưng tức giận muốn cho người bên mình đập mặt.

Người đại diện xuống xe đổi chỗ với Cảnh Điền, sau lại xác nhận dưới bánh xe không có gì, anh ta mới thả lỏng.

Lại ngồi lên xe, người đại diện nghĩ đến điều Lý Phi vừa nói, cực kỳ đau đầu: “Dean, tuyên truyền trước khi quay phim đã xong rồi, giờ cậu lại muốn hủy hợp đồng. Tôi cũng không thể nói với người ta là cậu bị thương tại khách sạn Trân Châu, đến tận ba ngày sau mới phát bệnh được! Cậu bị ốm đầu à, giờ lại bỏ gánh, muốn nhà sản xuất và đạo diễn kéo cậu vào sổ đen hả?”

Lương Quân cũng đang đợi Lý Phi giải thích.

“Tôi sợ mình không đi Bắc đô được.” Lý Phi khó có được một lần cười khổ.

Lúc này, Cảnh Điền đập chân ga, nhưng xe không di chuyển.

“Gì?” Cảnh Điền cho rằng xe bị hỏng, bắt đầu kiểm tra.

Lương Quân hút thuốc, buồn bực hỏi: “Lý Phi à, nhiều năm qua công ty chưa từng bạc đãi cậu. Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu nói ra đi, để mọi người cũng nghĩ cách giải quyết.”

Phải nói thế nào? Ở khách sạn có một đêm mà biến thành người dị năng?

Thấy bọn tội phạm phá hủy khách sạn Trân Châu, tìm được đường sống trong chỗ chết lại khiến cho cơ quan quốc gia chú ý?

Lý Phi thở dài, nếu Trương Diệu Kim lại liên lạc thì anh muốn giấu cũng không được. Khi anh đang cố tìm cách giải thích đáng tin, người đại diện ngồi trên ghế lái phó bóng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Tiểu Trần?”

Người đại diện cạn lời nhìn giấy báo cáo trong tay.

Đây là tiểu ca mặc quân phục đưa cho Lý Phi lúc ở trên xe Jeep. Ảnh để chỉ liếc qua, lúc xuống xe không để ý, khi Cảnh Điền mang về lại thuận tay đặt trên cửa kính trước.

Họ bị quân nhân vũ trang hạng nặng mang đi, khi được thả ra lại mang theo tờ giấy, người đại diện tất nhiên có chú ý tới. Giờ có cơ hội, anh ta liền cầm lấy xem. Tờ đầu tiên là biểu đồ trị số năng lượng, còn một đồng thuật ngữ anh ta xem không hiểu. Tờ thứ hai là tư liệu cá nhân của Lý Phi mà anh ta đã quen đến không thể quen hơn được nữa. Thế tờ thứ ba là gì?

“Người có quan hệ chắc chắn với Lý Phi: CEO Lương Quân của của giải trí truyền thông Tinh Thiên, quy tắc ngầm.”

“...”

Làm người đại diện của Lý Phi, anh ta đã xem fan ghép Lý Phi với đủ người, mạnh tay cắt ghép thành MV mờ ám, đủ thể loại kỳ quái truyện ngắn ha ha ha trên weibo. Nhưng trên một báo cáo chính thức như này, lại nói chủ tịch công ty nhà mình dùng quy tắc ngầm với Lý Phi? Chuyện như vậy, sao anh ta là người đại diện lại không biết?!

Dưới ánh mắt nghi ngờ + bất mãn của hai đương sự ngồi phía sau, tay người đại diện run lên, đưa tờ giấy kia qua.

Thấy rõ nội dung trên tờ giấy, Lý Phi hơi bị mơ hồ khó hiểu.

Tay cầm điều thuốc của Lương Quân run lên, tàn thuốc rơi trên quần tây. Phản ứng của ông khác hẳn với dự đoán của mọi người, ông không tức giận mà chỉ xuống một dòng dưới tên mình “Hắc Uyên Giản Hoa, quan hệ tình sâu nghĩa nặng giữa cấp dưới và cấp trên”, rất bà tám mà hỏi: “Giản Hoa này là ai?”

“...”

Lý Phi không nghiện thuốc lá nhưng giờ anh thấy mình cần một điều để trấn định tinh thần.

Người đại diện chưa kịp xem nội dung phía dưới, mờ mịt trả lời: “Giản Hoa? Diễn viên đóng thế chuyên thuộc Dean vừa ký hợp đồng, tên là Giản Hoa.”

“Ồ!” Lương Quân cầm tờ giấy, ngẩng đầu nhìn Lý Phi, “Hắc Uyên là cái gì?”

“Không biết.” Lý Phi thật sự không biết.

“Phía dưới còn có Johnson Brown, lập trường khác nhau nhưng gặp tình yêu sét đánh.”

Lý Phi đau đầu bóp trán, anh hoàn toàn chưa nghe đến cái tên này.

Lương Quân lướt qua toàn bộ tên trên tờ giấy này một lần. Có rất nhiều nội dung mà thành viên Hồng Long phụ trách ghi chép cũng biết là vô nghĩa nên chỉ viết tên người, không viết mấy cái kì lạ như kiểu yêu nhau giết nhau gì đó.

Nhưng mà mấy cái tên này cũng không bình thường, không có tên đầy đủ mà giống như biệt hiệu.

Poseidon, tiến sĩ điên, bộ cặp đỏ,... gì gì đó. Đáng sợ hơn là đằng sau tên còn có ghi quốc tịch, nhìn qua là Anh Pháp Đức Mỹ Nga đủ cả, cực kỳ ngoạn mục.

“Cái này từ đâu?” Lương Quân nhớ là khi ông lên xe thì chưa thấy tập văn kiện này, mà khi hai người Cảnh Điện lên thì – ”

“Khụ khụ!”

CEO bị sắc khói thuốc, trực tiếp ném tập giấy đi.

Là tư liệu đến từ quân đội? Trương Diệu Kim có biết nội dung trên này không vậy?

Lương Quân đau cả đầu. Sau khi thấy tin đồn mình dùng quy tắc ngầm với nghệ sĩ của công ty, con riêng sẽ nghĩ gì đây?

Nếu trên giấy không có tên Giản Hoa thì Lý Phi đã không coi trọng mà ném nó vào thùng rác rồi. Nhưng có vấn đề! Giản Hoa chỉ là một diễn viên đóng thế vô danh. Khi khách sạn Trân Châu nổ, Giản Hoa cũng không có mặt ở hiện trường, quân đội sao lại điều tra đến Giản Hoa.

Đáng sợ nhất là, Lý Phi chỉ mới hơi động lòng thôi, sao người khác lại biết?

Nghĩ đến việc mình từng nói bóng gió với vệ sĩ – chẳng lẽ Cảnh Điện bán đứng anh? Đừng có đùa, cơ quan đặc biệt của quốc gia điều tra khủng bố tấn công khách sạn còn quan tâm mấy chuyện tám nhảm này?

Lý Phi ổn định lại tinh thần, anh lập tức phát hiện có chuyện không ổn.

“Cảnh Điền?”

Xe Bentley không khởi động được, Cảnh Điền xuống kiểm tra, giờ lại một tiếng động cũng không có.

Người đại diện cũng lấy lại tinh thần, mở cửa xe, nhìn sương mù dày đặc xung quanh: “Cảnh Điền, cậu ở đâu?”

Xung quanh xe trống trơn, không có ai cả. Bóng dáng biệt thự phía xa bị sương mù che phủ, như cô đảo trôi dạt.

Lý Phi tỉnh cả ngủ, Lương Quân tắt thuốc lá, giật mình nhìn quanh. Người đại diện run rẩy gọi cho bảo vệ khu biệt thự, nhanh chóng có người dắt chó tìm quanh bốn phía.

Nhưng vẫn không thấy Cảnh Điền.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sương Mù

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thế giới Bị Từ Bỏ, là cách gọi của người nào đó biết chuyện về thế giới song song đặc biệt.” Giản Hoa lật xem văn kiện Trương Diệu Kim để lại. Ánh mắt cậu dừng trên từ nào đó, cầm tách trà đặc yên lặng uống.

Sắc trời không rõ, vì bị sương mù dày đặc ngoài cửa sổ ảnh hưởng nên ánh bình minh đến muộn hơn.

Sau khi Trương Diệu Kim đi, Giản Hoa lại thức trắng đêm. Cậu còn có xúc động muốn liên lạc với Lý Phi.

Nhưng một là, bọn họ còn chưa thân đến độ có thể không hề khúc mắc mà trao đổi bí mật. Hai là, Giản Hoa cũng không biết dãy số kia có phải của chính Lý Phi không. Mà cuối cùng là, nghe nói ảnh đế đã bị Hồng Long mời đi phối hợp điều tra, có gọi cũng vô ích.

Giản Hoa nhét hai viên đậu MM[1] vào miệng, đè nén mong muốn hút một điếu thuốc để xoa dịu cảm giác nôn nóng.

Về lời mời tham gia làm thành viên ngoài biên chế của Hồng Long, Giản Hoa đưa ra câu trả lời thuyết phục là “còn phải suy nghĩ”. Di

Bị những từ như quái vật, người dị năng đập cho choáng váng, thiếu tá Trương cũng hiểu người bình thường cần thời gian tiếp nhận. Hắn cũng

không làm khó Giản Hoa, để lại tập tư liệu rồi dứt khoát rời đi. Nhưng Giản Hoa cảm thấy rằng gần nhà mình chắc chắn có người canh giữ 24 trên 24.

Cảm giác bị cơ quan bí mật quốc gia nhìn chăm chăm này... Biên tập:
Di

Xoa trán, Giản Hoa lại cân nhắc về tư liệu trong tay. Di in here

Người biết chuyện, là biết được sự thật qua con đường khác? Giống như cô gái trong thang máy ở rạp phim Hoan Vũ, như bọn côn đồ phá hủy khách sạn Trân Châu, như người vô tội cưỡi xe đạp leo núi đã chết, và ngay cả Lục Triệu cũng như vậy.

Việc này làm Giản Hoa không nén được lòng nghi ngờ. Có phải cậu đã bỏ lỡ điều gì mà mình nên biết?

Cái cảm giác mà ai cũng hiểu chỉ một người không hiểu, chẳng tốt tý nào.

Giản Hoa bỏ học Trung học, vì cuộc sống mà dốc sức làm việc, rất nhiều kiến thức là do sau này cậu tự học. “Thế giới song song” nghe cao xa như vậy, hiển nhiên là không trong phạm vi nghiên cứu của cậu.

May mà trong giới điện ảnh, đề tài phim nào cũng có. Phim nước ngoài nói về lũ hành thời gian hay thế giới song song, Giản Hoa cũng xem qua mấy bộ nên hiểu đó nghĩa là gì.

“Dùng từ như không gian song song để định nghĩa Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không đúng lắm. Nó không phải thời gian trên một nhánh cây. Đa số sinh vật (như con người, động vật) không thể xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Ở đây chỉ có nhà chọc trời, biểu tượng của xã hội hiện đại hối hả nhộn nhịp, không có sức sống, lại bất biến. Nó có thể là tàn ảnh về thời gian khô cạn nơi cuối sinh mạng, lại giống như một góc đóng băng của thế giới. Vì

không có cách giải thích khoa học hơn, nên vẫn dùng thể giới song song cho thông tục dễ hiểu.”

Giản Hoa không thấy lời này thông tục, dễ hiểu chỗ nào cả!

Nhưng mà phần tư liệu trong tay này, còn quan trọng hơn kịch bản, nên dù nó có so sánh thái quá thế nào vẫn phải tiếp tục đọc.

“Chú thích đặc biệt, Thế giới Bị Từ Bỏ là cách gọi ‘loại thể giới song song đặc biệt này’. Thành viên của ‘người có tiềm lực dị năng’ sẽ qua nhiều cách thức mà tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Điểm trùng nhau của nó và thế giới thực có thể là rất nhỏ. Khi phòng bạn trùng lặp với Thế giới Bị Từ Bỏ, bạn sẽ bị kéo vào thế giới đó. Khi bạn mở cửa, sẽ rơi vào sợ hãi, bất an, giống như thế giới thực đã vứt bỏ bạn, tất cả mọi người đều biến mất.

“Có khi, phạm vi trùng lặp rất lớn, ví dụ như một thành phố.”

“Nếu bạn là một người có tiềm lực dị năng, lại đứng lúc ở ngay điểm trùng lặp thì bạn sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Ngược lại, dù bạn có là người thức tỉnh dị năng, mà không đứng ở vị trí hai thế giới trùng lặp, thì không phải lo sẽ gặp phải phiền phức.”

Giản Hoa buồn bực, cậu cảm thấy mấy từ ngữ mạng này, giống như kiểu giới thiệu bối cảnh trò chơi, hay là giới thiệu quy tắc của diễn đàn sắm vai nhân vật. Tóm lại là không giống tư liệu chính thức của quân đội.

Trương Diệu Kim để lại phần tư liệu này, trông có vẻ giải thích triệt để đấy, nhưng Giản Hoa cảm thấy sau phần báo cáo này còn che giấu nhiều điều.

Ví dụ, phân tích kinh nghiệm của cậu, lần đầu tiên đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, là thang máy ở rạp phim Hoan Vũ.

Điểm trùng lặp lần hai không phải phòng khám mà lại toàn bộ Hoài thành.

Nếu lần ba là tự cậu có ý đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, vì sao phạm vi điểm trùng lặp lại rộng như vậy. Bình thường không phải chỉ bao quát nhà cậu thôi sao? Giản Hoa nếu muốn hủy bằng chứng, tiềm thức của cậu sẽ không mang thêm nhiều người đến cản trở hành động của cậu.

Theo ý của tư liệu là, muốn có cuộc sống bình yên thì phải cầu cho mình không xui xẻo ở ngay điểm trùng lặp.

Nhưng điều khiến Giản Hoa phiền lòng là, có vẻ dị năng của cậu có thể tự mở đường đi đến cái thế giới kỳ lạ kia. Không rõ uy lực, không rõ phạm vi bao phủ, cũng không rõ hậu quả ra sao!

Một đồng không rõ này, sắp đập cậu mơ màng luôn rồi.

Chỉ đi xem phim mà khi trở về sinh hoạt cá nhân đều bị thay đổi. Thế giới không đáng tin như vậy, sao mà sống?

Thiếu tá Trương ngủ trên xe bốn giờ, khi nhận điện thoại từ Hải thành, mắt nhắm, trong giọng nói lộ ra mệt mỏi: “Ừ... Hai nữ sinh mất tích ở rạp phim Hoan Vũ, có manh mối rồi?”

Đầu óc mơ hồ không bắt được trọng điểm, người bên kia điện thoại đành phải nói chậm lại:

“Vâng, trên mặt nước gần cầu Lâm Giang ở Hoài thành, phát hiện một cái xác chết trôi. Căn cứ vào quần áo trên người nạn nhân mà phán đoán thì là một trong hai nữ sinh mất tích. Báo cáo giám nghiệm tử thi cụ thể phải chờ đến chiều mới có.”

Trương Diệu Kim vuốt mặt thật mạnh, rồi kéo tóc buột mình tỉnh táo lại.

Hắn không nói gì, im lặng gác máy.

Vụ nổ ở khách sạn Trân Châu tuy không có người chết, nhưng cậu sinh viên trẻ phơi thân đầu đường kia, qua điều tra thì thời gian gần đây, tính tình thay đổi nhiều. Có đủ loại hành vi biểu hiện, cậu ta là người chuẩn bị tham gia biến cố này.

Hay phải gọi là, kẻ xuyên sách?

Nhưng trong sự cố thang máy ở rạp phim Hoan Vũ, cặp tình nhân và hai nữ sinh mất tích, khi còn sống cũng không có biểu hiện khác thường nào. Họ vô tội bị kéo vào, có khi chết cũng không rõ cuộc xảy ra chuyện gì.

Đáng sợ hơn là, việc như vậy sẽ lại sắp sửa xảy ra. Nguy hiểm đến từ Thế giới Bị Từ Bỏ, không chỉ uy hiếp cuộc sống của người thường, mà cả người dị năng rơi vào thế giới kia. Họ sẽ gặp phải lựa chọn sinh tử – giết quái vật, tránh thoát tấn công mà sống sót hay là chết trong miệng quái vật.

“Thiếu tá, báo cáo đưa cho tổng bộ, bị giữ lại.”

Cấp dưới của Trương Diệu Kim, cẩn thận dè dặt nói: “Bên kia có tin nói, đại tá Lô ngay cả trang đầu báo cáo cũng chưa xem xong, đã mắng thiếu tá ngài đến không ra gì, muốn đưa ngài vào bệnh viện tâm thần.”

Lấy một điều thuốc ra châm lửa, Trương Diệu Kim cười khê: “Việc này tôi còn chưa sợ.”

Tình hình đã không thể khống chế bằng sức người. Nếu tại nạn đúng lúc xảy ra, thì báo cáo bị giữ lại sẽ được chuyển giao đến cấp trên bên kia trước tiên, ai còn dám nói lời vô nghĩa?

“Chuyện chỗ Giản Hoa thế nào?”

Ngồi cùng xe với Trương Diệu Kim, là cặp dưới cũng là chiến hữu lâu năm của hắn. Bình thường hi hi ha ha không ra dáng, giờ mỗi người lại không cười nổi. Buổi sáng khi thấy Trương Diệu Kim bình yên đi ra từ căn phòng kia, họ thở phào nhẹ nhõm, cũng chưa hỏi quá trình thương lượng của thiếu tá Trương và Giản Hoa.

“Khó!” Trương Diệu Kim hút thuốc, thuận tay hạ thấp cửa kính, để không khí buổi sáng làm tỉnh táo đầu óc.

Ngoài cửa, sương mù dày đặc, không thấy rõ hai bên đường cao tốc.

Trương Diệu Kim nhớ lại cái người mà mình vừa gặp vài giờ trước, thuận miệng nói: “Cậu ta nếu là kẻ bắt cóc, hay người chuẩn bị nhảy lầu tự tử, thì sẽ là loại khiến chuyên gia đàm phán đau đầu nhất.”

Không phải không nghe lời khuyên, mà người khác nói, cậu ta nghe nhưng nghe cho xong rồi thôi.

“Quyết giữ ý mình, có lòng cảnh giác cao, lại còn có thể rất đa nghi...” Trương Diệu Kim liệt kê ra một đống rồi thở dài, nói: “Ngay cả sự thật cũng không thể nói liền một mạch với cậu ta. Sự thật quá vớ vẩn, dễ phản tác dụng.”

“Thiếu tá nói, cậu ta tin?”

“Không. Chẳng qua cậu ta không tìm được cách giải thích nào tốt hơn cho biến cố xảy ra bên cạnh cậu ta.”

Trương Diệu Kim lấy hai ngón tay day day hai bên hốc mắt cạnh mũi để tỉnh táo lại, tự giễu nói: “Không trách cậu ta. Đổi lại là tôi, tôi cũng không tin.”

Tiếng phanh xe vang lên, mọi người trong xe theo bản năng ổn định thân mình rồi nhanh chóng đưa tay sờ bên hông.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tay nắm vô lăng của lái xe run lên, nhìn bóng đèn trời lên trong màn sương phía trước. Anh ta cứng người, hỏi: “Cách thí nghiệm người có tiềm lực dị năng là gì? Nếu chúng ta đều là, phải không sẽ... vô tình đi vào điểm trùng lặp?”

Trương Diệu Kim trợn tròn mắt.

Trong màn sương, có bóng dáng xúc tu khổng lồ, cách chiếc xe này không đến hai mươi mét, chắn ngang đường cao tốc, rồi lại biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Người trong xe nín thở, rút súng lục, nghiêng tai cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

“Hờ...hờ....”

Vừa giống như tiếng thở dốc, lại giống như cái gì bị xì hơi.

Rất nhanh sau đó, tiếng động khác thường biến mất, bốn phía vẫn là màn sương trắng xóa.

Trương Diệu Kim và cấp dưới của hắn, kiên nhẫn chờ đợi năm phút. Từng giọt mồ hôi thấm ra trán, độ căng của cơ bắp và thần kinh được kiểm nghiệm. Cuối cùng họ xác định, con quái vật kia đã rời đi.

“Chuyện gì vậy. Không phải nói năm mới quái vật mới xuất hiện sao?”

Giờ mới tháng mười một mà trong lịch sử trò chuyện của nhóm kia ghi là mùa xuân năm sau.

Trương Diệu Kim mặc kệ không nghiên cứu điều này, hần truy hỏi lái xe: “Lão Trương, nói rõ xem vừa rồi anh thấy gì?”

“Thấy bóng đen ẩn hiện bên trong sương mù, tôi liền đạp phanh xe....”

“Không phải! Vừa rồi anh nói, khi chúng ta vào Thế giới Bị Từ Bỏ, lúc lái xe anh có cảm giác gì?”

Lái xe lắc đầu. Sương mù dày đặc, đường cao tốc lại ngăn cách. Lúc đầu còn có thể nhìn thấy vài ba chiếc xe, sau đó chỉ còn mình xe của họ trên đường. Anh ta lái xe rất tập trung, đường giao thông lại tốt, không bị xóc nảy gì, nhưng mắt người sao quan sát hết được, trời mới biết lúc nào thì họ xảy ra vấn đề.

“Tiếp tục đi về phía trước!” Trương Diệu Kim vỗ vai anh ta.

Mọi người không dám ngồi im, phân ra bốn phía quan sát cửa kính hai bên và sau xe.

Xe Jeep lại khởi động, dùng 20 mã lực chậm chạp đi. Họ không gặp lại bóng dáng khả nghi. Khi đến dưới cao tốc, họ xác nhận được tin dữ rằng mình đã đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ –

Xe chờ trước chạm thu phí của cao tốc xếp thành hàng dài, nhưng một người cũng không thấy.

Trương Diệu Kim nặng nề dựa vào ghế, đầu lại bắt đầu đau.

“Thiếu tá, đây có thể miễn cưỡng xem như là chuyện tốt. Ít nhất, chúng ta biết cái thế giới gặp quỷ này xảy ra chuyện gì?”

Đối với việc trở thành người dị năng, cấp dưới của Trương Diệu Kim vẫn có hứng thú.

“Mấy người mang theo đồ ăn à?” Thiếu tá Trương ngờ vực.

“...”[1] Đậu MM: là kẹo M&M

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nhật Được Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giản Hoa chọn mua lương khô và đồ hộp trên kệ hàng siêu thị.

Nếu thiếu tá Trương đã cảnh cáo rằng Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ xuất hiện quái vật, thì cậu cũng phải phòng ngừa từ khi chưa xảy ra.

– Dị năng là cái gì cậu còn chưa rõ, thời điểm mấu chốt dựa vào nó để cứu mạng có đáng tin không?

Vì thế người phụ trách giám sát theo dõi cực kỳ căng thẳng khi thấy Giản Hoa lái xe đi thẳng, đến nhiều siêu thị khác nhau mua dao chặt xương, dao làm bếp, búa và búa đa năng[1]. Ở tiệm sách thì mua một tờ bản đồ toàn quốc, bản đồ chi tiết Hoài thành, Hải thành và Bắc đô cũng không bỏ qua. Làm giống như đang chuẩn bị gây án vậy.

Lo thì lo, nhưng Giản Hoa cũng không có hành vi khác thường nào nên họ không có lý do can thiệp.

Kỹ thuật của người theo dõi rất tốt, Giản Hoa đặc biệt để ý bốn phía xung quanh nhưng không phát hiện ra ai cả.

Bị cơ quan bí mật quốc gia giám sát cũng không còn cách nào khác. Nhưng đối phương bám đuôi mà không thèm kiêng nề gì hay im lặng ẩn nấp chấp hành nhiệm vụ, sẽ mang lại cảm giác khác xa nhau.

Thêm một chai nước khoáng vào xe đẩy mua đồ, Giản Hoa tính tiền rồi rời siêu thị.

Lần đi mua đồ này cậu không dè dặt gì, mua đến cạn túi. Tâm trạng nặng nề, Giản Hoa lái xe không nhanh không chậm, trên đường liên tục bị bóp còi, có khi còn lỡ cả đèn đỏ.

Có một gã trẻ trâu nhuộm tóc vàng bóp còi khiêu khích, nhưng khi gã thấy lái xe chậm rì rì vậy mà lại là đàn ông, không phải em gái như gã tưởng, thì hùng hổ chửi rủa rồi nhấn ga vọt đi.

Giản Hoa không thêm phản ứng.

Mấy người trong xe đang chấp hành nhiệm vụ thì lại lau mồ hôi thay gã trẻ trâu nọ: Ăn no đừng mỡ, không lo mà lái xe đi, tự nhiên đi khiêu khích người ta. Sao mà biết cái người gặp ngẫu nhiên trên đường, là một tài xế thành thật hay là kẻ cùng hung cực ác hả?

Kẻ xấu không viết chữ trên mặt đâu.

Gặp chuyện mà nén giận, không chắc đã là người hiền lành, có khi là tội phạm đang chạy trốn! Chịu thiệt mà không lên tiếng, chưa chắc đã là bao cát để trút giận, có khi là kẻ tinh thần bất thường sẽ có ngày bùng nổ trở thành tên giết người biến thái! Chân lý này mà cũng có người không hiểu hả!

Giản Hoa xuất hiện trong phần sáu của bộ sách, trở thành kẻ chủ mưu sau màn của rất nhiều câu đố chưa giải được trước đó. Lý Phỉ vì là người của công chúng nên làm việc cũng khiêm tốn, Giản Hoa thì hoàn toàn không phải bắn khoăn về điều này. Người dị năng có ý đồ khiêu chiến cậu nhiều như tre già măng mọc nhưng đều chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Ngay cả nhân vật chính cũng chết hụt hai lần, người như thế sao mà tốt bụng được?

Thành viên Hồng Long buồn phiền.

Nếu tin mấy lời trong lịch sử trò chuyện kia thì quá vô lý. Nhưng không tin mấy câu chuyện ảo tưởng kia, thì làm cách nào giải thích cho một đồng chuyện kỳ lạ đang diễn ra? Thôi, dù sao người quyết định là Trương Diệu Kim. Thiếu tá Trương nói giám sát, thì cứ giám sát là được! Làm việc cẩn thận!

Trong xe, Giản Hoa liếc di động đặt trước cửa kính, màn hình sáng lên hiện hai chữ “Liệu Triệu”. Người này trừ khi có việc gấp, còn không thì không dám gọi điện, sợ Giản Hoa thấy gã phiền phức.

Từ giữa trưa hôm quay không thấy tin nhắn trả lời, Lục Triều chờ đến giờ mới gọi điện.

Bật loa ngoài, Giản Hoa thích thú nghe giọng nói quen thuộc lại hốt hoảng của Lục Triệu: “Này, Giản Hoa... Cậu ở đâu?”

Tay vẫn cầm tay lái, nhấn còi, Lục Triệu ở đầu bên kia di động lập tức theo sát nói: “Cậu đang ở bên ngoài? Tôi có việc gấp. Có muốn cùng ăn cơm trưa không?”

Giọng gã rất thảm hại, ngập ngừng: “Giản Hoa, gần đây cậu không thấy có chuyện bất thường xảy ra sao. Hôm qua, tình trạng kia lại xuất hiện, mọi người biến mất. Tôi cảm thấy cứ tiếp tục như vậy là không được.”

Giản Hoa thờ ơ: “Tôi muốn tìm việc, trong nhà hết tiền rồi.”

Nói làm Lục Triệu ghen lời luôn. Suýt thì gã đã thốt ra, thế giới sắp loạn cả rồi, cậu còn tìm việc làm gì, mạng quan trọng hay tiền quan trọng? Dùng hàm dưỡng hơn hai mươi năm ngăn lại xúc động muốn rít gào, Lục Triệu cố sức khiến giọng điệu của mình nghe chân thành tha thiết: “Công việc của cậu trong giới giải trí, tớ không hiểu lắm. Nếu thiếu tiền, tớ cho cậu vay là được. Giản Hoa, chúng ta là bạn bè nhiều năm. Chút chuyện ấy còn cần phải nói sao?”

Lục Triệu chưa từng khuyên Giản Hoa rời giới giải trí. Vì liên quan đến Lý Phi, gã cảm thấy để tình tiết phát triển, Giản Hoa phải quen biết Lý Phi. Thế nên, nửa năm trước nghe nói có người phong sát* Giản Hoa, gã lập tức lấy cớ ra nước ngoài làm việc. Gã sợ Giản Hoa cùng đường, bắt gã tìm việc khác cho mình.

*phong sát: cách chèn ép người trong giới giải trí, dùng quyền lực hay tiền tài để khiến không ai dám thuê người kia làm việc.

Tìm việc không khó, nhưng nhờ gã nhúng tay mà làm bỏ lỡ mất tình tiết trong sách không viết nhưng cực kỳ quan trọng thì sao? Không có Lý Phi, thực lực của Hắc Uyên sẽ giảm bớt một nửa.

“Muốn chừng nào, tôi đưa tiền cho cậu.”

“Cậu làm kinh doanh, tôi muốn có tiền vốn.” Giản Hoa đưa đẩy.

“Cũng không thiếu chút.... Khụ, ý tôi là, gần đây cũng không có việc lớn gì, có thể giúp cậu mấy ngàn khối!” Lục Triệu mấy năm trước có buôn bất động sản được một món lời, gã giờ không thiếu tiền. Ăn ngon, đi xe xịn, nhưng trước mặt Giản Hoa, gã không dám lộ ra. Lục Triệu tự thấy rằng, nếu anh em mình làm ăn phát tài, mà mình còn phải nghèo khổ dốc sức làm việc, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình anh em!

“Haiz, tôi làm kinh doanh cậu cũng biết đó. Không ổn định, tình hình kinh tế giờ lại không tốt. Tôi giống như chim đậu bờ sông, phải chờ đúng lúc mới đớp được cá lại không được tham lam, phải cân nhắc năng lực của bản thân, trơ mắt nhìn cá to bơi qua...”

Lục Triệu than thở đủ điều, làm như chỉ cần không thấy người khác hơn mình, Giản Hoa sẽ không khó chịu.

“Thế tôi mượn cậu tiền, cùng đầu tư, chia chén canh với cậu!”

“Được thôi! Chúng ta là anh em mà! Mà chờ đã, cậu đang ở đâu...
Này?”

Giản Hoa đã treo máy, Lục Triệu tuy giận nhưng chẳng làm gì được. Vì Giản Hoa đối với ai cũng vậy, không gần gũi, cũng không cho ai có cơ hội đến gần cuộc sống của cậu.

Đây đúng là tính tình của Boss mà.

“Chà, lại qua một ngày...” Nhìn lịch trong di động, Lục Triệu thầm nghĩ, giờ mà tùy tiện tới cửa sẽ làm Giản Hoa khó chịu. Nhưng đợi đến khi Hoài thành hỗn loạn hoàn toàn, Giản Hoa không tìm gã thì gã cũng có lý do tìm đối phương!

Lục Triệu không biết, cuộc điện thoại này đã khiến gã bị bại lộ.

Dưới lệnh của Trương Diệu Kim, bất kỳ ai gọi vào di động của Giản Hoa đều sẽ ở dưới tầm mắt của cảnh sát.

Tuy không quá đáng đến nỗi nghe lén toàn bộ nhưng trong thời đại Internet này, chỉ cần số điện thoại nhập vào hệ thống là tên Lục Triệu cũng hiện ra, rồi chờ thêm bước nhận lệnh cho phép điều tra là được. Cấp dưới của Trương Diệu Kim bận đến không phân biệt được phương hướng, tạm thời không rảnh tìm Lục Triệu.

Trong trại tạm giam có nghi phạm vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, và cả mấy người đốt pháo hoa trên cầu Lâm Giang, lấy tội danh là ảnh hưởng tới trật tự công cộng. Trương Diệu Kim bày mưu tính kế, muốn bằng tốc độ nhanh nhất đào tẩu miệng mấy người này ra quy mô của “kẻ xuyên sách”, kiểm chứng tin tức lấy được từ lịch sử trò chuyện. Tính tương đối thì theo dõi Giản Hoa là việc nhẹ nhàng nhất – nếu xem nhẹ độ nguy hiểm.

“Cậu ta muốn đi đâu?” Người chấp hành nhiệm vụ cảnh giác hỏi đồng nghiệp.

Sau khi Giản Hoa ra khỏi siêu thị, hướng đi là về nhà nhưng bỗng, xe cậu rẽ vào một đường khác.

Chín giờ sáng, sương mù dày đặc vẫn chưa tan đi, vì không dám đến quá gần mục tiêu nên suýt thì không bắt kịp xe.

“Định thoát khỏi chúng ta à?” Tài xế tỏ vẻ, dù có là tài năng điện ảnh cũng đừng có mơ.

Tập trung lái xe mười phút, nhìn thấy một trạm xăng dầu xuất hiện phía trước, thấy Giản Hoa lái xe đi xếp hàng, vẻ mặt của họ biến thành xấu hổ. Biên tập:Di

Móc ra mấy tờ tiền cuối cùng để đổ đầy xăng, Giản Hoa lại lái xe lên đường. Cậu mở radio, người dẫn chương trình đang bàn luận về việc sương mù buổi sáng gây ra ách tắc giao thông.

Bình an vô sự về đến nhà, Giản Hoa xách đồ mua được lên nhà.

Người giám sát thả lỏng. Khi định tìm một chỗ thoải mái để cắm chốt thì bỗng thấy Giản Hoa đi xuống, trên lưng còn cồng một người.

“Đây là?” Thành viên Hồng Long hít một hơi khí lạnh.

Người Giản Hoa nửa cồng nửa đỡ đi xuống, cả người bần đật, hôn mê bất tỉnh.

Quân phục rách rưới, trên mặt có vết máu, đặc điểm nhận biết rõ nhất là nốt ruồi lệ dưới khóe mắt kia.

“Thiếu tá Trương không phải đi Hải thành sao? Sao lại xuất hiện ở đây?” Người ngồi trên xe há hốc mồm.

Giản Hoa đặt người trên ghế đá của tiểu khu, nhìn bốn phía xung quanh, giọng điệu nén giận: “Mang thiếu tá của mấy người về đi, sắp xảy ra

án mạng bây giờ!”

“...”

Giờ nên lộ mặt thừa nhận giám sát Boss, hay là vờ như đang tìm thiếu tá vừa lúc xuất hiện?

Không chờ thành viên Hồng Long rồi rằm xong, Giản Hoa đã lại quay về. Biên tập:Di

Nhìn thấy Trương Diệu Kim nằm kia ngất xỉu, thành viên Hồng Long rốt cuộc quyết định cứu người quan trọng hơn. Khi đến gần, mới thấy môi Trương Diệu Kim khô nứt, mặt tái nhợt, cả người cuộn tròn, giống như gặp nạn trong sa mạc.

“Mau, đem nước đến!”

Bọn họ còn chưa xong việc, Giản Hoa lại đã công một người khác xuống.

Lần này hơi bị cố sức, hình thể của người hôn mê này cao lớn hơn Trương Diệu Kim một ít. Sắc mặt cũng xấu, hơi thở mỏng manh, quần áo rách rưới như bị vũ khí sắc bén xé rách.

“Cảnh Điền?” Thành viên Hồng Long nhận ra vệ sĩ của Lý Phi, hai mặt nhìn nhau.

Lại một người hẳn là đang ở Hải thành.

Giản Hoa không muốn quản sống chết của Trương Diệu Kim, nhưng nếu thiếu tá Trương gặp chuyện không may, cậu sẽ gặp rắc rối.

Khi cậu mang đồ lên tầng, thì thấy hai người nằm trước cửa nhà mình. Trông như chạy nạn từ Châu Phi về rồi ngất xỉu, trong đó còn có thiếu tá của cơ quan bí mật quốc gia. Giản Hoa thật không biết phải nói gì.

“Đưa đi bệnh viện, truyền đường gluco và nước muối sinh lý!” Giản Hoa đem Cảnh Điền vào xe mình, không thèm quay đầu lại, nói: “Anh cứ coi như họ là công nhân bị nhốt dưới hầm mỏ là được, đói khát quá độ.”

Thành viên Hồng Long:... Cậu hình như rất có kinh nghiệm.

Giản Hoa nhấn ga chạy xe đến cửa phòng khám của ông Trình.

“Ai ai, đây là chuyện gì?” Ông Trình chấn động.

“Cứu người! Anh ta chắc vài ngày chưa ăn gì!”

Ông Trình trừng to mắt, lập tức nhớ chuyện Giản Hoa gặp trước đó. Không nói nhiều lời, để y tá nhanh chóng chuẩn bị bình truyền nước. Ông Trình tự mình cầm ống nghe xem bệnh, xem xét tình trạng.

“Có vết thương ngoài!”

Vết rách trên quần áo Cảnh Điền, như vết cào của động vật nào đó.

“Đây là đi phượt rồi gặp nạn trên núi à? Sao lại không đưa tới bệnh viện?” Hộ sĩ nói chen vào một câu, vấn đề lớn thì phòng khám nhỏ cũng không dám nhận đâu.

“Cứ xử lý cấp cứu trước, rồi lát xem tình hình lại gọi 120 sau.” Ông Trình nhúu mày, sau đó gật đầu: “Nguyên nhân cậu ta ngất xỉu, trừ đói khát còn có mệt mỏi quá độ.”

Ông Trình nghi người này đánh nhau với đám mèo điên, nhìn cả đồng vết cào xem.

“Không đi bệnh viện?” Ông Trình thấp giọng hỏi Giản Hoa.

“Chuyện này....” Giản Hoa nghĩ nghĩ rồi lôi điện thoại ra, gọi cho người đại diện của Lý Phi. Lời tác giả:

Giản Hoa ☺v☺: Nói với anh để, vệ sĩ của anh ta đang ở trong tay tôi.

Người đại diện: Excuse me?[1] Búa đa năng:

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bệnh Viện

“Đồ điên!” Người đại diện không chú ý nghĩ, ngẩng đầu động. Biên tập: Di

Lý Phi tựa trên sofa ở tầng một biệt thự. Trợ lý Lâm khuyên anh về nghỉ ngơi, nhưng Lý Phi không để ý. Anh đang suy nghĩ về tình hình khi Cảnh Điền mất tích, nhưng anh nghĩ mỗi duy nhất mà họ có chỉ là tình trạng kì lạ của chiếc xe Bentley, và đám sương mù dày đặc chậm rãi tan đi ngoài cửa sổ. Biên tập: Di

“Ai gọi điện vậy, tìm được người sao?” Trợ lý Lâm vội vàng hỏi. Biên tập: Di

Bảo vệ ở khu biệt thự cao cấp tìm kiếm khắp xung quanh, cuối cùng đề nghị báo cảnh sát. Nhưng người vừa được cơ quan bí mật thả ra, lại biến mất, người đại diện vẫn chủ trương tìm trước rồi nói sau. Người sống lớn như vậy, muốn báo án cũng phải chờ qua 24 giờ.

“Ai biết, một tên điên. Không hiểu sao lại biết chuyện Cảnh Điền mất tích. Anh nói lung tung rằng người đang ở Hoài thành.” Đầu người đại diện bốc lửa giận, trừ CEO không dám mắng, thì ngay cả Lý Phi hẳn cũng muốn nắm cổ áo, “Hai người chộc phải rắc rối ở đâu? Cảnh Điền có phải bị người ta bắt cóc hay không, cậu biết cái gì thì nói mau!”

Lý Phi đau đầu, mở mắt ra: “Là rắc rối tự tìm đến cửa.” Biên tập: Di

Người đại diện tất nhiên không tin, hẳn còn định nói gì, di động lại vang lên.

Có khó chịu cũng phải tiếp, ánh mắt liếc qua dây số kia, tọa độ ở Hoài thành, vẫn là người vừa rồi. Người đại diện đang định phát câu thì Lý Phi đã giành di động trước một bước.

“Cảnh Điền đã mất tích được ba giờ. Anh ta cũng chỉ là vệ sĩ thôi, ai rảnh mà đi lừa anh?”

Lý Phi ý bảo người đại diện cứ bình tĩnh một chút, đừng nóng giận. Anh thật tình là nghĩ vậy, nhưng khi nhìn thấy dây số, thì anh lập tức đứng về phía chủ nhân số điện thoại, không dấu vết chỉ trích người đại diện: “Không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

Người đại diện giận đến nghẹn lời, Lý Phi nhận cuộc gọi: Biên tập: Di

“A lô, tôi vừa nghe nói... Cảnh Điền đang ở Hoài thành?”

Giản Hoa có lòng tốt báo cho lại bị mắng chửi. Cậu cười lạnh gọi lại lần hai. Tình trạng Cảnh Điền không tốt, dù muốn ở phòng khám nhỏ chữa trị cũng phải trả tiền. Giản Hoa chỉ muốn cứu người, chứ không định tiêu tiền như rác. Kết quả, sau khi nhận điện lại là giọng nói này – khiến Giản Hoa không kịp phòng bị!

“Này?” Lý Phi nghi hoặc dời di động ra, xem có bị mất tín hiệu không.

“Là anh.” Khác hẳn âm điệu lạnh lùng của Ô tướng quân, làm Giản Hoa phục hồi tinh thần.

Khác với khi đối mặt nói chuyện, giọng nói tương đồng khiến định lực của Giản Hoa trượt ngã một đường. Cậu lấy lại bình tĩnh, bỏ qua việc của Hồng Long và Trương Diệu Kim, tóm tắt điểm quan trọng rồi nói lại một lần.

“Ngất xỉu gần nhà cậu?” Lý Phi nhíu chặt mày.

Đúng là rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Thời gian ở hiện thực trôi qua bao lâu, không có nghĩa là Cảnh Điền ở nơi đó đúng chừng ấy thời gian.

“Mất nước, đói, thoát lực, còn bị một vài vết thương ngoài.” Giản Hoa bổ sung.

“Nếu tình trạng nguy kịch thì cậu đưa đến bệnh viện đi. Tôi bên này sẽ nhanh chóng có người qua tiếp nhận.” Lý Phi hứa hẹn, giọng nói dịu dàng, cơn buồn ngủ không cánh mà bay. Trợ lý Lâm đứng cạnh nghe được phải trợn trừng mắt.

Tiếp nhận? Ai đến Hoài thành tiếp nhận mới được?

Cảnh Điền là giải trí Tinh Thiên thuê đến làm vệ sĩ cho Lý Phi. Giờ bị mất tích, phải là công ty vệ sĩ đến tự xử lý chứ?

Nhìn Lý Phi đóng máy, trợ lý Lâm đinh lên tiếng kháng nghị, lại thấy Lý Phi cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chờ đã, cậu đi đâu?” Người đại diện giật mình.

“Hoài thành.”

“Không được rồi, phải đưa đi bệnh viện! Miệng vết thương bị nhiễm trùng!”

Khi y tá rửa miệng vết thương cho Cảnh Điền, cô phát hiện miệng vết thương có bùn đất, còn sưng lên tím đen.

Người bình thường bị nhiễm trùng phát sốt đã phải chịu tội rồi, mà còn suy yếu thành dạng này. Nước muối sinh lý và đường gluco là vô ích, chất kháng sinh cũng được nhưng đã bị nghiêm trọng đến mức này, phòng khám nhỏ không thể tùy tiện dùng thuốc được.

“Cậu quen à?” Ông Trình gọi cấp cứu 120 xong, quay về hỏi Giản Hoa.

Giản Hoa thở dài, lục toàn bộ tiền lẻ trong túi ra: “Còn thiếu lần sau cháu trả.”

“Còn thiếu có mấy chục đồng thôi, không cần vội.” Ông Trình quan tâm đến cái thế giới thời gian ngưng lại kia hơn, “Hôm qua, tình trạng đó lại xuất hiện. Đúng là muốn chèn ép cái thân già này mà, may mà trong túi còn để ít thịt bò khô.”

“Chuẩn bị thêm vài...” Giản Hoa liếc nhìn trang thiết bị cũ kỹ trong phòng khám, ngậm miệng.

Ông Trình vẫn suy nghĩ sâu xa về vết thương trên người Cảnh Điền: “Đây là sao?”

“Thế giới kia sẽ có quái vật xuất hiện. Cháu chưa từng thấy, nhưng tin tức nhận được từ nơi đáng tin.” Giản Hoa giải thích giản lược cho ông Trình về tình hình Thế giới Bị Từ Bỏ. Cùng lúc đó, cậu cũng ý thức được một điều, chỉ người có tiềm lực dị năng mới có thể đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Nghĩa là ông Trình dù có tuổi, nhưng vẫn là một người như vậy.

Ngày khách sạn Trân Châu nổ, cái tủ tự động chặn cửa sổ, hóa ra không phải do dị năng của mình, mà là của ông Trình. Giản Hoa nhìn quanh bốn phía, thấp giọng hỏi ông Trình xem gần đây có việc lạ nào xảy ra không.

“Sao lại không có?” Ông Trình buồn phiền nghiêng đầu, “Tôi có thể nghe thấy tiếng máu lưu thông trong mạch máu của cậu. Ông Trương cách vắc, tuổi cao, bị xơ vữa động mạch. Tôi phải bắt ông ấy đi viện kiểm tra, đỡ khiến cho tôi nghe được mà khó chịu.”

“...”

Ông Trình mặt đầy vui mừng vỗ vai Giản Hoa: “Thằng nhóc cậu còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, nhịp tim bình thường, máu lưu thông không bị cản trở. Không có chỗ nào không tốt cả.”

Về mặt Giản Hoa phức tạp.

“Nói đến việc kỳ quái. Sáng sớm hôm nay, liên tiếp nghe thấy tiếng xe cứu thương ở gần đây.” Ông Trình nghĩ sâu xa, giờ cũng phải mùa cao điểm phát bệnh mãn tính.

Giản Hoa cảm giác là trong đó có cả Trương Diệu Kim. Nghĩ lại xem, hai người té xỉu trước cửa nhà mình, trên nhà mình cũng chỉ còn một tầng nữa. Hôm nay lại vừa đúng cuối tuần, nhà hàng xóm và ba hộ gia đình tầng trên không ai đi ra ngoài, nên mới không phát hiện ra hai kẻ bị thương này. Nếu ngã xỉu ở nơi khác, dù có sương mù dày đặc, nhưng chắc là vẫn sẽ được công nhân dọn vệ sinh, người đi tập thể dục buổi sáng hay bác gái đi mua đồ ăn phát hiện...

Mong rằng họ mạng lớn, có thể sống sót.

Khi đang nói chuyện thì xe cứu thương đến. Ông Trình nói ra tình trạng bệnh nhân. Nhân viên cấp cứu xác thực suy nghĩ vừa rồi của Giản Hoa.

“Sao lại như vậy!”

“Dùng thuốc rồi sao, là thuốc kháng sinh nào?”

Mọi người vội vàng nâng Cảnh Điền lên cáng, nhân viên theo thói quen nhìn quanh một vòng: “Có người nhà bệnh nhân ở đây không?”

Giản Hoa định nhìn xe cứu thương mang người đi là được nhưng nghĩ đến cú điện thoại vừa rồi với Lý Phi, không biết máu dồn lên não hay thế nào, nói: “Tôi là đồng nghiệp của anh ta.”

Phí cấp cứu cần người trả, phí gọi xe 120 cũng cần người trả, nếu lỡ như bệnh nhân rơi vào tình trạng nguy kịch còn phải đưa đơn cho người nhà ký tên. Bác sĩ không nói gì, đưa Giản Hoa lên xe. Xe cứu thương hú còi đi đến bệnh viện gần nhất.

Sau khi lấy thẻ thanh toán ở cửa sổ trả phí của bệnh viện, Gian Hoa quay lại thì biết Cảnh Điền đã được đưa đến phòng quan sát.

“Nhiễm trùng vết thương không phải là việc nhỏ, đặc biệt là do bị động vật hoang dã cào. Bệnh nhân đang rất suy yếu.” Y tá trưởng ra mặt, cô liếc nhìn Giản Hoa rồi đưa ra các khoản viện phí.

“Cần trả gấp? Tôi thông báo cho người nhà anh ta đã.”

Biết là phải trả trong hôm nay, Giản Hoa cầm biên lai. Lúc đi vào thang máy thì gặp thành viên Hồng Long từng giám sát cậu.

Thành viên của cơ quan bí mật, thân kinh bách chiến cũng không khỏi xấu hổ. Trong thang máy bệnh viện, người người chen chúc, không có cách nào nói chuyện, cứng ngắc đến tận khi ra khỏi thang máy mới nghẹn được ra một câu “Cảm ơn”.

Nếu Giản Hoa mặc kệ người trước cửa, coi như không thấy thì mạng Trương Diệu Kim coi như đi tong.

“Còn vài người khác bị đưa đến bệnh viện à?” Giản Hoa thuận miệng hỏi.

Biết bác sĩ và y tá đã bị bịt miệng, thành viên Hồng Long cũng không ngại: “Đều là mấy người đi cùng thiếu tá đến Hải thành.” Không biết sao lại chạy đến gần nhà Giản Hoa.

“Tĩnh rồi lại nói tiếp, xem là quái vật gì.”

“À?” Lời này đúng là không khách khí.

Giản Hoa thản nhiên nói: “Không chừng tôi cũng sẽ gặp phải. Ai mà không để ý tính mạng của mình chứ?”

Thành viên Hồng Long mặt rối rắm, tỏ vẻ chờ thiếu tá Trương tỉnh lại rồi nói sau. Họ không thể ở lâu trong này, sẽ nhanh phải chuyển người vào bệnh viện quân khu.

Lúc này, một dãy số xa lạ gọi vào di động Giản Hoa. Thành viên Hồng Long liếc thấy: là số di động của Lý Phi.

Nhưng Giản Hoa không biết, cậu chần chờ vài giây, ra chỗ khác nghe điện.

“Tôi đã đến Hoài thành, ở bệnh viện nào? Viện phí cậu ứng trước bao nhiêu, tôi bảo trợ lý Lâm trả tiền cho cậu.” Lý Phi dùng kỹ xảo cực kỳ cao minh hỏi thăm nơi ở của Giản Hoa.

“Bệnh viện Nhân dân Số hai Hoài thành.” Giản Hoa báo tăng năm viện, quyết định quay về, chờ ảnh để đưa tiền tới cửa.

Dị năng của Lý Phi rất cường đại, cũng rất nguy hiểm – đây là do trực giác của Giản Hoa mách bảo. Nhưng trước sự uy hiếp của quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, độ nguy hiểm này có vẻ lại thành ra quý giá. Biên tập: Di

Không tính đến phải chịu đói xuyết chết, ra khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ còn phải tiêm đủ năm mũi phòng bệnh dại, đúng là chịu đủ tội. Di

Sau hai tiếng, Giản Hoa chờ được trợ lý Lâm về mặt đau khổ và ảnh để đội mũ đeo khẩu trang.

Giản Hoa đưa hóa đơn cho trợ lý Lâm đi trả. Lý Phi xem qua phòng bệnh, thấy Cảnh Điền còn chưa tỉnh, cũng không thèm kiêng kị gì cả, trực

tiếp ngồi lên ghế dài.

Trên hành lang phòng bệnh nội trú cũng có giường nằm, ghế ngồi thì khá nhỏ. Khoảng cách của hai người quá gần, Giản Hoa phản xạ có điều kiện cứng người lại. Cậu muốn thả lỏng, nhưng cảm giác áp bách nguy hiểm mà Lý Phi mang đến so với lần trước còn mạnh hơn.

Cả hai đều thấy vậy.

Lý Phi nén được lòng khó chịu, ánh mắt vẫn như thường. Dường như chỉ có Giản Hoa là người mất tự nhiên.

“Làm phiền cậu, tôi thay Cảnh Điền nói lời cảm ơn.” Giọng điệu mềm dịu trong trẻo. Danh tiếng của Lý Phi trong giới giải trí luôn rất tốt, đa số người giao tiếp với anh đều vui vẻ, chỉ cần nghe giọng nói của anh thôi cũng là một loại hưởng thụ.

So với giọng nói, Giản Hoa càng chú ý đến đôi mắt của Lý Phi.

Thật xấu này xuất hiện sau khi cậu yêu thích Ô tướng quân. Trước đây cách một cái bàn cà phê nên còn chưa rõ ràng, nhưng giờ khoảng cách giữa cả hai, chỉ cần nghiêng đầu là nghe được tiếng hít thở. Giản Hoa bỗng phát hiện, đôi mắt của Lý Phi thật sự khác người, ánh mắt kỳ lạ khiến lòng người hốt hoảng.

Lý Phi và Ô tướng quân có khác biệt rất lớn, từ tính cách đến hành động thường ngày đều là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nhưng đôi mắt này lại quyến rũ Giản Hoa, đây thật là ảnh đế Lý Phi mỉm cười như gió xuân, mị lực đầy mình sao?

Không gian màn ảnh và hiện thực như hòa vào nhau, dẫn đến lẫn lộn trong cảm nhận, kết quả là Giản Hoa nhìn Lý Phi đến ngẩn người.

Lý Phỉ có hơi khó chịu, lại không thể tỏ vẻ gì cả:...

“Chúng ta đổi chỗ nói chuyện đi.” Lý Phỉ phá vỡ cục diện bế tắc.

“Được.” Giản Hoa đồng ý rồi mới sức tỉnh, cậu đành cố che giấu vẻ hờ hênh của mình, “Nghe nói anh bị người của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long mời đi uống trà?”

“Nghe nói? Là người mời cậu đi uống trà nói à?” Lý Phỉ nhanh chóng phản ứng, đối phương cũng bị thiếu tá Trương giám sát.

Giản Hoa không nói rõ.

“Tôi chưa từng nhắc đến cậu.” Lý Phỉ gằn từng chữ.

Giản Hoa nghiêng đầu. Vẻ mặt trịnh trọng, nghiêm túc của đối phương, khiến phòng bị trong lòng cậu bị mềm hóa

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trao Đổi

Khi bạn xem trọng việc nào đó, lại phát hiện có người còn cẩn thận khắt khe với việc này hơn, trong lòng bạn sẽ sinh ra cảm tình với người đó. Hơn hai mươi năm qua, Lục Triệu còn chưa tăng nổi cảm tình, mà Lý Phi trong lúc vô tình lại làm được. Biên tập: Di

Giản Hoa sẽ không lộ ra Lý Phi trước mặt thiếu tá Trương. Biên tập: Di

Lý Phi cũng không như vậy. Hơn nữa, ngay khi Giản Hoa có ý hiểu lầm, anh lập tức làm sáng tỏ. Thái đội này không còng để chê trách. Biên tập: Di

Nghĩ đến tương lai còn phải dựa vào ảnh để kiếm cơm ăn, Giản Hoa nhượng lại quyền phát ngôn cho anh. Cùng Lý Phi đi xuống tầng một bệnh viện, vòng vào đường mòn, đến gần vườn hoa, thấy người nhà và bệnh nhân đang thông thả tản bộ. Biên tập: Di

“Vừa rồi gọi cho cậu, là số di động của tôi.” Lý Phi bỗng nói. Biên tập: Di

Giản Hoa còn đang mãi suy nghĩ về quan hệ giữa Thế giới Bị Từ Bỏ, người dị năng và quái vật, lại nghe thấy một câu như vậy nên không kịp phản ứng. Biên tập: Di

Ánh nắng xuyên qua bóng cây chiếu xuống khuôn mặt cậu. Đôi môi mỏng được nhuộm một màu ấm áp, cánh mũi hẹp dài hình cung, đôi mắt ánh lên thần thái tĩnh lặng, lại nháy mắt trở nên động lòng người.

Trong giới giải trí mà trai đẹp gái xinh nhiều như cá diếc sang sông, Giản Hoa không phải đặc biệt xuất sắc. Cậu vừa không có nét đẹp mang tính xâm lược, lại không đẹp trai đến mức khiến người khác muốn hét lên. Nếu cậu là diễn viên thực lực, bề ngoài này sẽ là điểm cộng, nhưng nếu cậu là ngôi sao thần tượng thì khuôn mặt này chỉ được 80 điểm, so lên thì không bằng ai, so xuống thì lại hơn nhiều người.

Nhưng là ngôi sao, có gốc tốt thì chăm sóc, không tốt thì sửa, Lý Phi cũng đã thấy nhiều rồi.

Dù không nhắm mắt, Lý Phi cũng nhìn ra, Giản Hoa khác với đa số mọi người.

Giản Hoa không hay thay đổi cảm xúc. Là người bình tĩnh trầm lặng, nhưng không phải cậu không có chủ kiến. Cậu suy nghĩ rất rõ ràng, tự có cái nhìn riêng về mọi việc, người ngoài rất khó tác động.

Cảm tình là thứ mà bạn chẳng biết nó sẽ sinh ra trên người ai.

Đương nhiên, Lý Phi cũng từng xem xét qua, có phải ngày đó hoàn cảnh quen thuộc trong quán cà phê làm anh thoải mái, trên người Giản Hoa lại có sức mạnh không rõ khiến anh chú ý, tò mò về điều bí ẩn này. Hơn nữa, trong mắt anh Giản Hoa không giống người thường, là tồn tại duy nhất không phải bóng dáng mờ nhạt. Tất cả những điều đó, đủ để can thiệp vào cảm nhận và phán đoán của anh.

Khi muốn nhìn thấy Giản Hoa, anh thực ra mang tâm trạng “đã qua vài ngày làm nguội rồi, giờ cần phải dùng lý tính để phán đoán.”

Ở buổi họp báo, Lý Phi thật sự chỉ nói bừa, từ ba phần mà phóng đại lên gấp mười.

Nhưng hiện tại, Lý Phi cảm thấy như bị tảng đá đập vào đầu.

– mỗi câu đều là thật.

Tiếc là, giờ họ vẫn chỉ là người đứng có chung bí mật.

Giản Hoa lấy di động ra một cách tự nhiên, lưu dãy số kia vào danh bạ.

Nhìn hai chữ “Lý Phi” bình thường không đặc biệt, tâm tình ảnh đế khó nói lên lời, anh không kiềm lòng được mà ngăn cản: “Cậu cứ ghi tên thật thế à? Nhỡ làm mất di động, là xong rồi.”

Trong giới giải trí, người lấy cơ mượn di động của người khác rồi nhìn lên cũng không ít, dẫn đến việc nhiều ngôi sao phải dùng chút thủ đoạn. Như vậy dù có nói chuyện thân mật với người ta, thì người khác thò đầu vào cũng xem không hiểu.

Không cần đổi tên, đương nhiên là quan hệ công việc chính đáng.

Lý Phi định mượn đề tài này để nói nhưng Giản Hoa hoàn toàn không hiểu, thuận miệng nói: “Tên thân mật, hay biệt danh đều sẽ phơi bày cái nhìn của tôi đối với anh. Hình như không được chắc chắn lắm?”

“...”

Thầm mẩn một người chậm tiêu như này, đúng là đau tim.

Giản Hoa cất di động, cầm tay vào túi, thong thả tản bộ ven vườn hoa: “Dị năng của Cảnh Điền là gì?”

“Anh ta không nói. Cảnh Điền từng cách cửa đẩy then chốt ra, nên có khuynh hướng là lực ý nghĩ. Nhưng –” Tay Lý Phi động nhẹ, mấy chiếc lá bên chân như bị gió thổi lên, bay về phương xa.

Lực ý nghĩ, chỉ là nền tảng.

Dường như mỗi người dị năng đều có căn bản này, Giản Hoa nhớ tới cái tủ di chuyển trong phòng khám của ông Trình.

“Anh có thể làm được đến mức độ nào.”

“Là có thể nâng được vật nặng bao nhiêu, hay là xa bao nhiêu?” Lý Phi dõng theo chiếc lá bay xa, anh cười: “Tôi thì quan tâm xem nó có thể tinh diệu đến mức nào.”

Khi nói chuyện, họ đi ngang qua một chiếc xe đạp tùy ý khõe ven đường. Lý Phi đi chậm lại, giống như chỉ cúi đầu nhìn chiếc xe đạp kia. Năm giây sau, Giản Hoa nghe thấy một tiếng “cạch”, khóa vặn ra, nhưng vẫn còn treo trên xe đạp.

“Đây?” Giản Hoa có nhận thức mới về ảnh đế. Người bình thường ai lại đi nghiên cứu cách mở khóa?

“Dựa vào cấu tạo bên trong của khóa, dùng dị năng tác động.” Lý Phi nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng thực tế, muốn làm được điều đó, phải có đôi mắt như anh đã.

Giản Hoa bỗng muốn thay cửa nhà mình.

Cậu không muốn lần sau về nhà, lại thấy người bị thương nằm trên sàn phòng khách.

“Có ổ khóa cũng không khó, nhưng sẽ mất thời gian hơn. Kỹ thuật này, gặp phải ổ khóa cơ khí hay khóa điện tử thì thành vô ích.” Lý Phi xoay người, nhớ lại mấy căn phòng ở quân khu Hải thành, “Ví dụ như chi nhánh của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long, tất cả đều là khóa cơ khí.”

Giản Hoa thở phào, hóa ra vì kinh nghiệm đi “uống trà” mà Lý Phi suy nghĩ đến điều này.

– Đây là Lý Phi giải thích để duy trì hình tượng của mình.

Khi đó Trương Diệu Kim không hề khóa cửa nên Lý Phi cũng chẳng cần phá khóa.

Giản Hoa nhớ lại đãi ngộ của mình: Thiếu tá Trương của Hồng Long tự mình đến trước cửa, thái độ tốt, không bắt ép mang người đi, mà cũng không bắt mình ở trong phòng tạm giam lạnh băng một đêm.

So sánh thì, Lý Phi đáng thương thật.

“Tôi còn không rõ dị năng của mình là gì.” Giản Hoa thử khống chế vài chiếc lá mỏng. Kết quả, một nửa bay lên, một nửa lại bị sức mạnh vô hình xé nát.

Không có mong muốn mạnh mẽ, không có cảm xúc thay đổi kịch liệt, dị năng liên không nghe lời như thế đó.

Họ sóng vai đi dưới bóng cây. Con đường này không dài lắm, sau khi đi quanh mấy tòa nhà của bệnh viện, đã có thể nhìn thấy người người ồn ã ở cổng bệnh viện, các loại xe taxi và cửa hàng quà vặt.

Giản Hoa theo bản năng xoa bụng, chờ ở bệnh viện quá lâu nên cậu bỏ mất bữa trưa.

Đi quay phim đều phải chịu khổ, có khi cả ngày chỉ được ăn một bữa. Giản Hoa đã quen kiểu sinh hoạt không có quy luật này, nhưng từ khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, Giản Hoa không dám để mình đói.

Bóng ma bị đói khát tra tấn, tiến gần tới cái chết...

“Ăn cơm trưa với tôi không?”

Có tiếng ở bên tai, Giản Hoa ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt Lý Phi, vẻ mặt khẽ thay đổi: “Quán mì trước cổng bệnh viện không được vệ sinh

lắm.”

“Không cần nói thế! Quán nào ven đường chẳng như nhau.” Lý Phi cười.

Giản Hoa quyết định nói thật: “Tôi sợ anh không được ăn.”

“...”

Trên đời, nghề nghiệp mang thù với ăn uống nhất là nghề người mẫu. Diễn viên và người mẫu là chỉ khác nhau là người ở tầng ba địa ngục, người ở tầng bảy. Trông có vẻ tốt hơn nhưng thực ra là vẫn ở trong địa ngục.

Người giống như Lý Phi, có thể tự mình quyết định, không cần trợ lý ngày ngày nhìn cân nặng. Quay phim tăng cân giả xấu cũng không sao. Nhưng do nhiều năm cẩn thận, chuyên gia dinh dưỡng đã liệt kê thực đơn nghiêm khắc cho anh, triệt để chiều hư dạ dày của Lý Phi.

Giản Hoa ăn quán ven đường không sao, nhưng Lý Phi thì không được.

Nhiều năm ở trong các đoàn phim lớn, Giản Hoa từng gặp nhiều ngôi sao vì trời nóng, ăn có hộp cơm trưa mà ngày hôm sau phải đi truyền nước. Vì người khác trong đoàn phim không sao, nên người không hiểu, cảm thấy mấy ngôi sao này thích làm màu, tỏ vẻ mạng mình quý. Nào có phải mạng quý giá gì đâu, là do bị giày vò ra cả. Thực đơn tinh tế không chê vào đâu được nên sức đề kháng của dạ dày giảm đi. Ai mà lại không muốn ngồi ở quán ven đường, uống bia ăn thịt xiên nướng?

Nghĩ đến trong tiệc đóng máy đi ăn lẩu, mấy ngôi sao không dám ăn chỉ đành chụp hình phát weibo giả vờ mình ăn ngon, Giản Hoa cảm thông sâu sắc.

Lý Phỉ cảm thấy mặt nạ bình tĩnh đẹp trai của mình gấp rút luôn rồi.

– Giản Hoa chẳng có tí năng khiếu diễn xuất nào. Từ ánh mắt đến vẻ mặt của cậu đều đang thuyết minh rằng, cậu đang nghĩ xem phải tìm có gì bỏ lại Lý Phỉ, tự mình đi đến quán ăn vặt ăn no.

“Trợ lý Lâm chắc trả phí xong rồi. Anh đi xem tình trạng của Cảnh Điền trước đi. Hoài thành lớn như thế, chờ lát nữa tìm chỗ nào ăn cũng được.” Giản Hoa tùy tiện nói lời an ủi. Anh để là bát cơm một năm sau này của cậu, cậu không mong Lý Phỉ gặp chuyện.

“...”

May mà, cuối cùng Giản Hoa chọn ảnh đế, không chọn bụng mình.

Nhưng điều này cũng chẳng đáng mừng, vì Lý Phỉ nhìn ra Giản Hoa đã phải do dự rất lâu. Hơn nữa, Lý Phỉ không biết, Giản Hoa cuối cùng chọn chính anh hay là vì hợp đồng giữa họ.

Đề là cái sau lắm.

Lý Phỉ rất tỉnh táo, cũng rất lý trí, tuy có lúc anh rất hận điểm này của mình.

Kỹ thuật diễn xuất của người nào đó rất cao siêu, cảm xúc dạt dào mà không lộ ra sơ hở gì, Giản Hoa hoàn toàn không nhận ra. Cậu còn đang vừa đi vừa tìm đề tài nói chuyện xua đi cơn đói: “Về Thế giới Bị Từ Bỏ, thiếu tá Trương nói cho anh được bao nhiêu?”

“Anh ta qua băng theo dõi, bắt được rất nhiều người xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mà những người này lại nói cho anh ta rất nhiều điều.” Lý Phỉ chậm rãi nói ra phỏng đoán của mình.

“Đây cũng vậy.” Giản Hoa dừng bước, lặp lại câu nói trên tư liệu, “Thế giới Bị Từ Bỏ, là cách gọi của người nào đó biết chuyện về thế giới song song đặc biệt.”

Lý Phi nhíu mày. Anh không cho rằng Thế giới Bị Từ Bỏ là thế giới song song, hoàn toàn không đúng với định nghĩa, giống như không gian dị thường hơn.

Anh cũng không định cùng Giản Hoa bàn luận vấn đề này, mà dựa theo ý của Giản Hoa, cười nhạt: “Người biết chuyện, phải là nhân tài dạng nào mới được coi là người biết chuyện. Mà sao họ lại biết được sự thật?”

Dù hoang đường đến thế nào, cũng bị Hồng Long thu thập thành tư liệu. Lý Phi nhớ đến cái tờ “Bảng quan hệ thân mật” kỳ quái. Dù có người anh không biết, nhưng CEO Lương Quân năm không cũng trúng đạn, bị coi là dùng quy tắc ngầm với mình, vẫn chọc giận ảnh đế.

“Người có thể quan sát dấu hiệu núi lửa phun trào nhờ vào sự phân tích của máy móc khoa học kỹ thuật. Nhưng chuyện mà họ biết sẽ xảy ra, lại không có lý do, điều này không hợp logic.” Lý Phi cũng suy nghĩ việc này đã lâu.

“Thức tế, họ không chỉ biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ và người dị năng, mà còn có thể đoán trước tai nạn.” Giản Hoa quay đầu nhìn Lý Phi, vẻ mặt nghiêm trọng, “Thế giới Bị Từ Bỏ có quái vật. Tôi nghi vết thương trên người Cảnh Điền, là do quái vật tạo thành.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bóng Lông (Mao Cầu)

Quái vật? Lý Phi ngạc nhiên, anh còn đang nghĩ xem quái vật này đến từ đâu. Sinh vật từ không gian khác? Hay người biến thành? Dưới chân bỗng rung lắc mạnh mẽ. Lý Phi theo bản năng cầm tay Giản Hoa, muốn kéo cậu chạy tới nơi trốn tránh. Biên tập: Di

Tốc độ phản ứng của Giản Hoa cũng rất nhanh. Hai người gần như cùng lúc giơ tay về phía đối phương, sau đó cùng chọn một hướng giống nhau mà chạy. Ban đầu, suýt thì đứng không vững, mu bàn tay cả hai đập vào nhau. Biên tập: Di

Không để ý đến cơn đau, nắm lấy cổ tay áo đối phương, lại trượt từ vải áo xuống bàn tay có hơi ẩm.

Vì tình hình khẩn cấp, cả hai đều theo bản năng sờ soạng, cuối cùng bàn tay của Giản Hoa được Lý Phi bao lấy. Cậu định đối tư thế để đứng vững hơn, nhưng ngón cái lại không nhúc nhích nổi, chắc là do Lý Phi đang nắm chặt ngón tay cậu.

Mặt đất vẫn còn chấn động.

Chân thấp chân cao, cảnh trước mắt cũng lung lay.

Lý Phi nhanh chóng phát hiện tình hình bất thường. Anh không nghe thấy tiếng hét chói tai, y tá còn đang vừa đẩy xe lăn vừa nói chuyện với bệnh nhân. Thân hình họ lắc lư, nhưng dường như không thấy động đất gì.

“Đừng cử động!”

“Thế giới Bị Từ Bỏ.”

Khi hai người nói chuyện, không hẹn mà cùng dừng bước, chịu đựng chóng mặt do rung lắc kịch liệt, bình tĩnh quan sát xung quanh.

Đây là lần đầu họ tận mắt nhìn thấy Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, trước đây đều là khi mở cửa/ra khỏi thang máy, mới biết được thế giới biến dạng.

Cảnh vật bốn phía đều đang lay động, đứng tại chỗ thì phải dang hai mới giữ được cân bằng. Bỗng mặt đất nứt thành vực thẳm, cảnh tượng xung quanh sụp đổ. Lý Phỉ thấy trước mắt tối đen, lại phát hiện mình vẫn đứng một chỗ.

Đây vẫn là vườn hoa trước khu nhà bệnh nhân nội trú, trên mặt đất phủ đầy lá rụng. Không có công trình kiến trúc vì “động đất” mà biến dạng, trên mặt đất cũng không nứt thành cái khe, chỉ là đám người đang tản bộ đã biến mất.

Từng đợt gió lạnh thổi qua, tĩnh lặng không tiếng động.

Giản Hoa rút tay ra, tâm trạng buồn bực, nhắc: “Trước mắt xác định được phạm vi của điểm trùng lặp.”

“Điểm trùng lặp?” Lý Phỉ khó hiểu.

“Là nơi mà Thế giới Bị Từ Bỏ trùng với thế giới hiện thực. Nếu người có tiềm lực dị năng đứng ngay tại đó, sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Chúng ta phải lên tầng xem Cảnh Điện.”

Nếu khu nhà nội trú cũng ở trong thì Cảnh Điện đang hôn mê sẽ gặp nguy hiểm. Hẳn không thể bảo vệ chính mình.

Hai người vội chạy vào đại sảnh khu nội trú, đi thang máy lên khoa Ngoại Tổng Quát ở tầng chín. Trong phòng không một bóng người, giá sắt treo bình truyền, kim truyền đặt trên giường, máy đo nhịp tim – huyết áp dừng ở một hình ảnh, không thay đổi.

“Phạm vi điểm trùng lặp cực nhỏ?” Giản Hoa lẩm bẩm.

Khoảng cách giữa họ và khu nội trú chưa đến năm mươi mét, chỉ chênh nhau trên tầng dưới tầng.

Giản Hoa thấy lần sau mình gặp thiếu tá Trương, có thể rút ra kết luận – Điểm trùng lặp không phải cách mô tả chính xác, phải là không gian trùng lặp. Vì điểm là mặt phẳng. Có lẽ phạm vi điểm trùng lặp kéo họ vào Thế giới Bị Từ Bỏ lần này không bao gồm tầng chín.

Cảnh Điện không ở đây cũng làm Lý Phi thở phào nhẹ nhõm.

Trong hoàn cảnh nguy hiểm chưa rõ, không có cách nào chăm sóc tốt một người bị thương.

“Trận rung lắc giống như động đất vừa rồi là sao? Diễn ra trong bao lâu?”

“Nửa phút... Nhưng tôi thấy nó chẳng có nghĩa gì. Chúng ta “thấy” sự thay đổi, có thể là không thuộc về thời gian của bất kỳ thế giới nào.” Lý Phi lắc đầu. Tay anh lục trong túi, đưa hộp khoai tây nghiền qua.

Giản Hoa nhướn mày, cái này giống thực phẩm dinh dưỡng của ngôi sao.

“Xin lỗi. Nếu cậu đi ăn cơm trưa, có lẽ sẽ không bị kéo vào.”

“Chúng ta cũng đâu biết phạm vi lần này rộng bao nhiêu.” Nói mà vẻ mặt Giản Hoa không hề thay đổi, dù rằng quán ăn vặt ở cổng bệnh viện và

khu nội trú ở hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Cảm giác khi đói bụng lại rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thật không muốn nhắc đến.

“Cái này anh giữ đi. Từ sau khi gặp chuyện không may, tôi luôn mang theo ít đồ ăn bên mình.” Giản Hoa từ chối ý tốt. Lý Phỉ là người đã tạo ra “Ô tướng quân”, cũng là bát cơm tương lai của cậu, Giản Hoa sẽ không nhìn Lý Phỉ gặp nạn.

Ánh mắt kiểu “Anh cứ chăm sóc tốt bản thân là được”... Lý Phỉ lặng lẽ nhét hộp khoai tây nghiền vào túi.

Họ sóng vai đi trên hành lang bệnh viện không một bóng người. Không khí tràn ngập mùi thuốc tiêu độc khiến thần kinh Giản Hoa căng ra.

“Khi Cảnh Điền mất tích, cực kỳ quái lạ. Ban đầu là người đại diện của tôi lái xe, anh ta thấy bóng lạ trong sương mù.” Lý Phỉ vừa nhớ lại, vừa kiềm nén sức mạnh trong thân thể.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cảm giác nguy hiểm mà Giản Hoa đem tới cho anh lại phóng đại thêm vài lần. Con mãnh thú đang ngủ đông trong lòng lại hưng phấn tỉnh dậy, tham lam nhìn chăm chăm Giản Hoa.

Giản Hoa bỗng quay đầu, lại thấy trên hành lang không có gì khác thường. Ánh mắt cậu rơi xuống người ảnh đế: “Dị năng của anh à?”

“Không sao.” Lý Phỉ dời mắt. Sức mạnh trên người Giản Hoa, giống như hung thú trong bóng tối, không thêm để ý khiêu khích của mình, còn đang lười biếng ngủ ngon.

Tư thế như không hề phòng bị này, thật mê người.

Yết hầu của Lý Phỉ chuyển động.

“Bóng lạ kia anh thấy không?”

“Không... Nhưng sau khi phanh gấp, xe liền hỏng.” Lý Phi quay đầu đi, giọng bình tĩnh, “Cảnh Điều xuống xe kiểm tra, rồi lập tức biến mất. Tôi không thấy điều bất thường gì.”

Giản Hoa tập trung phán đoán dấu hiệu xuất hiện của Thế giới Bị Từ Bỏ.

So ra thì giống như thang máy rung lắc, bóng đèn trong phòng vệ sinh vỡ toang.

“Nghe có vẻ Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định. Khi va chạm vào thế giới nguyên bản của chúng ta, nháy mắt tại điểm trùng lặp sẽ gây ảnh hưởng tới gì đó của thế giới nguyên bản...”

Giản Hoa đang nói một nửa bỗng dừng lại. Cơ bắp trên người cậu căng thẳng, từ từ lui một bước ra sau.

Lý Phi lập tức nhìn theo ánh mắt cậu. Thấy ở trước cửa thang máy, trên bàn trực ban của y tá có một thứ hình cầu đen xì, lông xù, rất nhỏ. Nếu không để ý sẽ dễ dàng bỏ qua nó.

Có thứ này “nhắc nhở”, Lý Phi nhanh chóng nhìn bốn phía xung quanh.

Trong thùng rác ở hành lang, trên lớp đất của chậu cây cảnh, ngay trang thành đốm chấm trong góc tường...

Trong vô giác, mấy thứ này đã vây quanh họ. Biên tập: Di

Vừa rồi đi qua đây có chúng nó không? Lý Phi cố nhớ, lại phát hiện anh vẫn luôn đặt ánh mắt trên người Giản Hoa, ngay cả dị năng cũng xúi

giục anh. Sao mà biết mấy thứ này xuất hiện lúc nào?Thiên Đường Phóng
Trục Giả

Vẻ mặt Giản Hoa khó coi.

Cậu có thể nhận ra dấu hiệu sinh vật sống trong Thế giới Bị Từ Bỏ, mà trong bệnh viện này chẳng có động tĩnh gì. Sợ rằng Cảnh Điền đang hôn mê nên dị năng cũng không tra xét được, Giản Hoa vẫn chạy lên tầng xem sao. Sau khi thấy Cảnh Điền không vào Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu càng thêm xác định bệnh viện này rất an toàn!

Kết quả!

Nếu không phải cậu thấy trên bàn trực ban có cái gì lung lay thì sẽ không phát hiện cái hình tròn đen xì trơn tuột tuột này.

Mấy quả bóng lông dẹt này như đánh hơi được mùi “đã bị phơi bày” trong không khí căng thẳng, thân thể hình bầu dục của chúng quay tròn, cuộn lại rồi giãn ra.

Có bốn chân móng vuốt, đôi mắt xanh lè.

Khi cuộn lại chỉ lớn bằng nắm tay, khi giãn ra lại to bằng bàn tay người lớn. Khiến người khiếp sợ là móng vuốt sắc bén của chúng, dưới ánh đèn huỳnh quang của bệnh viện lóe lên tia sắc lạnh.

Giản Hoa nhớ tới vết thương trên người Cảnh Điền.

Liếc mắt cùng Lý Phi, cả hai ăn ý lùi ra sau.

Bóng lông nhảy xuống đất, chúng di chuyển giống như lăn. Đôi mắt xanh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, ở nơi tối tăm càng dễ khiến người khác phải chú ý.

Trong phòng bệnh, trên cửa cầu thang... Có càng nhiều quả bóng đen vọt về phía họ.

Trong đó có một con bật lên, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ còn tàn ảnh. Giản Hoa đá bay thùng rác, ngăn nó lại trước người.

“Rít rít!” Túi nylon trong thùng rác bị móng vuốt của bóng lông chọc thủng thành mấy lỗ. Thùng rác lăn hai vòng, vừa lúc đề lên quả bóng lông.

Nhờ khoảng trống này, Giản Hoa và Lý Phi lui trở về phòng bệnh. Đóng cửa “Rầm” một tiếng.

Ngoài cửa lập tức phát ra tiếng móng vuốt cào lên, khiến người ta ê răng.

Lý Phi không buông lòng cảnh giác, anh quan sát quanh căn phòng, xác nhận trong đây không có quái vật bóng lông nhỏ.

Căn phòng không có cửa sổ nên không phải lo lắng. Giản Hoa định nói gì, tai cậu lại giật một cái, ngay lập tức nhìn theo hướng tiếng động lên trần nhà.

“Cửa thông gió!”

Bóng lông đen bò trong ống thông gió, móng vuốt cào trên khe hở của cửa ra.

Một ngọn lửa xông đến, hơi nóng khiến cho quái vật bóng lông nhỏ phải rít lên. Nhanh như chớp lăn vào ống thông gió, tiếng cào ngoài cửa cũng dừng lại.

Giản Hoa nhìn ngọn lửa đốt quanh ống thông gió, bỗng thấy hâm mộ dị năng của Lý Phi.

Lý Phỉ tùy ý nắm chặt ngón tay, ngọn lửa lập tức tán đi: “May quá, chúng nó sợ lửa.”

“Sinh vật có lòng đều sợ lửa.” Giản Hoa ma xui quỷ khiến đáp lại.

“...”

Giản Hoa thấy mình hình như lơ lửng. Cậu có thể bình tĩnh cùng Lý Phỉ nói chuyện, nhưng khi đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú về hướng mình, cậu lại thấy hơi mất tự nhiên.

Tìm kiếm dấu vết nhân vật mình thích trên người diễn viên đóng vai đó, là việc mà tất cả fan nhân vật đều không kiềm được mà làm.

Lý Phỉ là người đàn ông dịu dàng lịch thiệp, nụ cười của cậu có thể quyến rũ người ta đến choáng váng. Vì cái điểm khác một trời một vực với Ô tướng quân này, Giản Hoa có thể nhìn anh mà không thấy sao cả. Nhưng một khi Lý Phỉ thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, sức đề kháng của Giản Hoa liền mất tác dụng.

Lần gặp ở quán cà phê, đối mặt với lời tỏ tình liều lĩnh của Giản Hoam cuối cùng Lý Phỉ lại đưa cậu cuốn tạp chí, cho thấy anh đã nhìn ra sự thật. Hiện tại, hai người không nhắc tới chuyện này, cũng là một kiểu ăn ý.

Dưới tình hình như vậy, Giản Hoa thấy nếu như mình cứ trơ trên mà thông qua Lý Phỉ nhìn thấy Ô tướng quân thì sẽ rất thô lỗ. Vì thế mà cậu cố gắng ngăn mình không làm vậy.

“Lửa của anh có thể duy trì trong bao lâu?”

“Trong một giờ thì không thành vấn đề.”

“Tốt. Chúng ta rời khỏi chỗ này!” Giản Hoa nhanh chóng quyết định: “Theo như anh nói, Cảnh Điền mất tích một mình. Sao có thể gặp người

không cùng lúc đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ? Nếu là không thể, thì sao họ lại chết khát chạy đến trước nhà tôi?”

Lý Phỉ im lặng, dùng hành động trả lời.

Anh mở cửa, gọi ra một mảng tường lửa, ngọn lửa nhanh chóng di chuyển, bóng đỏ quét qua toàn bộ hành lang. Có rất nhiều quái vật nhỏ bóng lông đen kêu rút, lão đảo bò đi, nhưng không lăn được bao xa đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Giản Hoa nhìn trần nhà, vách tường, mặt đất đều bị hun khói xám đen.

Bóng đèn huỳnh quang cố gắng được vài giây, rơi xuống đất ầm một tiếng, vỡ tan tành.

Mí mắt Giản Hoa giật giật, thật lòng nói: “Về sau chắc Cảnh Điền phải làm không công, vì ở Thế giới Bị Từ Bỏ, anh ta còn cần dựa vào anh để bảo vệ tính mạng. Một tốt một xấu, không biết là ai làm vệ sĩ cho ai.

Lý Phỉ thả tay, dịu dàng mỉm cười: “Yên tâm, tôi không thu tiền cậu.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bị Tấn Công

Lời vui đùa kéo gần khoảng cách giữa hai người, không khí có hơi thay đổi. Biên tập: Di

Giữa họ còn nhiều phần khách sáo vì thân phận khác biệt, còn vì Giản Hoa có tình kéo gần khoảng cách. Đối với cậu, Lý Phi là một sự tồn tại đặc biệt, Giản Hoa không thể dùng tâm tình bình thường đối đãi. Biên tập: Di

Dị năng đem đến rắc rối cho họ, phá hủy nhiều thứ, nhưng giờ đây, Lý Phi lại cảm ơn món quà bất ngờ trời phú này. Thử nghĩ mà xem, nếu không có dị năng, anh sẽ giống như bao người khác mù mờ khó hiểu mà trải qua sự cố ở khách sạn Trân Châu. Khi gặp Giản Hoa ở quán cà phê, có lẽ vẫn sẽ thuận lợi ký hợp đồng, nhưng cuối cùng, người trước mắt này sẽ ngày càng rời xa anh. Biên tập: Di

Không biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ, không hiểu những rắc rối của Giản Hoa...

Nếu không thể đi vào thế giới của người kia, thì sao có thể tiến thêm một bước? Cuối cùng chỉ dừng lại ở bước có ấn tượng tốt, rồi dần dần phai nhạt đi, chỉ còn lưu lại tiếc nuối mơ hồ.

Đó là đã bỏ qua nhau. Biên tập: Di

Tình cảm cần thời gian củng cố, cần hiểu biết nhau sâu sắc. Nếu không có môi trường nuôi dưỡng thích hợp, thì ngay cả khi đã bỏ qua nhau cũng không thấy buồn đau.

Rất đáng thương đó, ngay cả tư cách để đau khổ cũng không có! Biên tập: Di

Nghĩ đến kết quả như vậy, Lý Phi lại không thấy thoải mái. Anh không thích nhìn sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát, cũng không thích bỏ qua một vật quý giá – thậm chí anh còn chưa biết giá trị.

Nhìn Giản Hoa đi trước vào hành lang bị khói hun đen, Lý Phi mỉm cười, tự tin, nắm chắc phần thắng.

Bệnh viện đã hoàn toàn trở thành địa bàn của đám quái vật bóng lông nhỏ. Trên đường ra khỏi bệnh viện, Giản Hoa và Lý Phi nhìn thấy rất nhiều quả bóng lông đen dẹt. Nhưng đám quái vật nhỏ khi thấy lửa thì vội vàng lăn đi, trốn sau chậu cây, dưới gầm bàn, chui rúc trong mấy tập tài liệu dày. Thu móng, nhắm mắt, cuộn tròn thành quả bóng, giả chết.

Giản Hoa cũng không quên đôi mắt xanh lè của chúng, khi theo dõi con mồi thì lộ tia tàn bạo.

“Số lượng chúng quá nhiều. Không cần phải lãng phí dị năng vì chúng.” Lý Phi thần nhiên liếc, một con bóng lông run lên, lấy hai chiếc lá che thân.

“...”

Chiếc lá phồng lên càng dễ khiến người ta chú ý. Từ hành vi giấu đầu hở đuôi này, có thể thấy chúng không phải sinh vật có trí tuệ.

“Sinh vật quần cư?” Giản Hoa đoán. Cậu cho rằng đám bóng lông này có cách giao tiếp nào, nếu không thì sao sau khi con quái vật bóng lông ở cửa thông gió rút lên, tiếng cào cửa lại dứt?

Còn về “đãi ngộ được nhường đường” này của họ là nhờ tiếng rít gào của đám bóng lông xui xẻo bị tường lửa quét qua hàng lang nuốt chửng.

“Biết nhận biết tình hình còn tốt hơn là đám sinh vật ngu ngốc.”

Có tia lạnh lùng dưới đáy mắt Lý Phi, nhưng biến mất rất nhanh, nhanh đến mức Giản Hoa tưởng là ảo giác của mình.

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, Giản Hoa cũng biết tính cách của đa số ngôi sao khác hẳn cái vẻ mà họ vẫn thường bộc lộ. Nhưng Lý Phi cũng giống như vậy, lại làm cậu cảm thấy nguy hiểm.

“Không ồn ào, không có người mặt đầy toan tính, không có việc quan trọng cần làm... Nếu ngay cả quái vật và rắc rối cũng không có thì Thế giới Bị Từ Bỏ thật hoàn hảo.” Lý Phi mỉm cười nhẹ.

“Hơn nữa, dù ở đây có qua bao lâu thì trong thế giới hiện thực vẫn chỉ là một giây.” Giản Hoa tiếp tục đề tài, “Không cần khổ sở vì không ngủ đủ, cũng không cần vội vàng.”

“Đúng vậy.” Lý Phi đứng trước cửa sổ trên cầu thang, nhìn thành phố tĩnh lặng. Trong đôi mắt dịu dàng thoáng buồn của anh che giấu một loại cảm xúc điên cuồng mờ nhạt, như muốn ôm trọn cả thành phố này.

Lòng Giản Hoa động một chút. Cậu thấy mình có thể hiểu Lý Phi – đó là người đạt được rất nhiều nhưng lại bị “thành công” trói buộc.

Lý Phi trong mắt người khác là thần tượng hoàn mỹ, anh thành công đeo lên một chiếc mặt nạ. Anh cũng không ghét chiếc mặt nạ của mình. Nhưng thỉnh thoảng khi đối mặt với những rắc rối đi cùng với danh lợi, anh lại muốn cởi bỏ chiếc mặt nạ, ném nó đi thật xa.

“Khát vọng được tự do?” Giản Hoa đi đến cạnh Lý Phi, “Anh có thể chờ khi kiếm đủ tiền rồi thì rời khỏi giới giải trí.”

Nếu là một giờ trước, thì cái loại đề tài sâu sắc như này, Giản Hoa cũng đặt trong lòng nhưng sẽ không mở miệng nói gì.

“Trên đời này không có cái gọi là tự do chân chính, phải xem là cậu muốn bị thứ gì trói buộc.” Lý Phi quay đầu, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu lên khuôn mặt anh. Anh cũng không đứng lại trước cửa sổ nữa. Di

Họ nhẹ chân đi xuống cầu thang, nhưng trong bệnh viện đã im lặng tuyệt đối thì vẫn có tiếng vang.

Hai tiếng bước chân, như không có quy luật lại hòa hợp...

Khi Lý Phi đáng dẫm mình trong bầu không khí tĩnh tế này, bỗng anh nghe được tiếng vang lạ vọng đến từ nơi xa. Giống như có cái gì đó động vào khay, làm cho thuốc bên trong rơi rào rào xuống đất.

Giản Hoa nghiêm túc nhìn anh, lắc đầu. Kích thước của bóng lông đen quá nhỏ, nếu đựng phải khay dụng cụ y tế thì chắc tự mình ngất xỉu luôn. Trong bệnh viện rõ ràng còn có vật khác.

Tiếng động đến từ tầng bốn. Vì lượng người đến bệnh viện khá đông, trừ thang máy thì cầu thang cũng được sử dụng thường xuyên, nên cầu thang thông lên các tầng đều mở. Giờ, Giản Hoa và Lý Phi đang đứng ở cầu thang tầng bốn, tập trung nghe tiếng động bên dưới.

“Hừ hừ...chep chep...”

Tiếng hít thở và tiếng nhai nuốt kỳ quái bỗng dừng.

Giản Hoa ngăn lại Lý Phi, cậu nhận thấy chủ nhân của tiếng động đang hướng tới cầu thang. Dấu hiệu tồn tại của nó rất rõ ràng, không giống mấy quả bóng lông kia, nhỏ bé đến mức dị năng của Giản Hoa không phản ứng nổi.

Con quái vật nhanh chóng phơi bày bộ mặt, nó trông giống con khỉ, cánh tay rất dài. Đôi mắt nó đỏ tươi, nhìn chăm chăm hai người đang đứng

trên cầu thang. Trên khuôn mặt xấu xí lộ ra nụ cười sớn tóc gáy.

“Rắc rắc.”

Cánh tay của con khỉ vươn ra, xuyên qua khe hở của lan cán đánh về phía Giản Hoa, đáp trả nó là một cú đá mạnh.

“Grào!” Quái vật rú thẳm một tiếng, cánh tay bị bẻ cong hoàn toàn.

Nó đau đớn rút lại cánh tay, nhanh nhẹn lùi về tầng bốn, còn không quên dùng cánh tay lành lặt đóng lại cửa cầu thang.

“Rầm!”

Hai người bị nhốt ngoài cửa:...

Lý Phi nhìn vết rạn trên giày Giản Hoa, rồi mới tán đi ngọn lửa trong tay, anh thở dài: “Tốc độ của cậu còn nhanh hơn tôi kêu gọi dị năng.” Anh cứ nghĩ Giản Hoa sẽ lui ra sau, kết quả lại không.

“Ừ, bản năng thôi.” Vẻ mặt Giản Hoa bình thản.

Ảnh đế như bị những lời này chặn họng. Sau đó, anh mới nhớ ra Giản Hoa không những là diễn viên đóng thế, còn là võ sư, thân thủ đều được cố gắng luyện ra. Cậu thuộc về dạng người, nửa đêm gặp phải kẻ cướp cầm dao, đá một phát bay dao, đánh cho người ngã nhào.

Là diễn viên đóng thế chuyên thuộc vừa ký hợp đồng, người có tài như Giản Hoa cực kỳ có lợi cho anh.

Nhưng là đối tượng yêu thầm, Lý Phi muốn có được, độ khó hình như tăng lên!

Trên cầu thang vẫn còn dư lại một quả bóng lông, toàn thân đỏ thẫm máu, nằm thẳng căng, nửa dưới thân thể không thấy đâu. Xem ra, nó là đồ

ăn mà con khi vừa nãy nhai.

Giản Hoa lại cảm giác của cú đá kia: “Lông không cứng, nhưng lại linh hoạt. Tôi vốn định dẫm lên tay nó, giữ chặt nó để nghiên cứu một chút, kết quả lại trượt chân...” Đạp cong cánh tay con khi nhưng lại làm nó chạy mất.

– Hóa ra là vô ý.

Lý Phi đỡ trán.

“Bộ lông trơn trượt của nó chắc là dùng để đối phó đám nhỏ con này.” Giản Hoa đến bên xác bóng lông.

“Là chuỗi thức ăn trải qua chọn lọc tiến hóa của tự nhiên?”

“Móng vuốt của bóng lông tuy sắc bén, nhưng chúng quá nhỏ, sức lực hạn chế, nên dù có chen chúc mà lên cũng không vượt qua bộ lông trơn trượt của con khi. Có cả kẻ đi săn và con mồi, cho thấy chúng nó không phải sinh vật xuất hiện từ không khí, mà sinh sống ở thế giới chúng ta không biết đến.” Giản Hoa thừa nhận cùng Lý Phi nói chuyện là một việc rất vui vẻ. Dù là ai khi gặp được bạn đồng hành có thể nhanh chóng hiểu ý mình cũng sẽ xử sự khác đi.

Lý Phi không biết đánh giá về mình trong lòng Giản Hoa đã được nâng lên. Anh dựa vào kết luận vừa rồi mà suy nghĩ, nhú mày nói: “Đây không phải tin tốt.”

Con người xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, hoàn toàn không biết gì về ưu điểm hay nhược điểm của đám quái vật này.

Tuy nơi này là thành phố con người quen thuộc, nhưng ưu thế về địa lợi có thể phát huy được bao nhiêu? Con người xuất hiện trước mặt quái vật, chỉ là một loại con mồi mới.

“Lùi về sau.” Giản Hoa bỗng lên tiếng, “Anh có thể dùng dị năng.”

“...”

Cửa hành lang “rầm” một tiếng. Con khi vừa chập vạt chạy trốn che cánh tay bị trật khớp của mình, dữ tợn nhe răng trợn mắt. Sau nó là mười mấy con khi tay dài, hùng hổ đe dọa.

Con khi còn dùng một cánh tay chỉ Giản Hoa, rất có tinh thần –

“Gào gào!” Một ngọn lửa nháy mắt nuốt chửng đám khi. Chúng kinh hoàng đập lên người, chạy trốn bốn phương. Con khi tay dài trở về “tìm chết” lại không cam lòng lao lên. Chịu đựng lửa thiêu xung quanh, ánh mắt trợn trừng, thân mang lửa hung tợn vọt tới.

Sau đó, nó bị một lực lượng vô hình cô định giữa không trung, tứ chi gãy loạn, kêu rên liên tục mấy giây. Rồi nó bị cầu lửa từ màu đỏ thẫm chuyển thành đỏ cam nóng rực đốt cháy thành than, xác rơi xuống đất.

Lửa tản đi, lưu lại mùi khó ngửi.

“Tiêu hao nhiều dị năng không?”

“Trên lông chúng có phân bố nhiều dầu mỡ, dễ cháy.” Vẻ mặt Lý Phi thoải mái, không nhìn cảnh tượng quỷ dị xác chết cháy khét trộn lẫn máu tươi trước mặt.

Quá trình rời khỏi bệnh viện của họ có thể nói là hữu kinh vô hiểm*, bình tĩnh thông dong.

*có sợ hãi, nhưng không nguy hiểm

Lại đứng dưới ánh mặt trời một lần nữa, không khí lạnh lẽo do mùi thuốc tiêu độc mang lại nhanh chóng tan đi. Giản Hoa cố ý quan sát một vòng vườn hoa trước khu nhà. Cậu phát hiện, dùng mắt thường tìm bóng

lông cực kỳ khó khăn, mấy con quái vật nhỏ này rất giỏi ẩn giấu hơi thở. Thử tưởng tượng đến hình ảnh chúng im ắng bất động trốn trong bóng tối, rồi sau đó cùng nhào lên tấn công! Khó trách ngay cả thiếu tá Trương của tổ chức Hồng Long cũng bị ép buộc thành thân đầy vết thương.

Lý Phỉ tìm thấy xe của mình trong bãi đỗ. Khi anh tìm chìa khóa, Giản Hoa mới có lòng tốt mà nhắc nhở: “Chìa khóa xe có phải trên tay trợ lý Lâm không?”

“Cậu ta có một chiếc, tôi cũng có một chiếc.” Lý Phỉ trả lời.

Tuy trợ lý Lâm là chân chạy vặt của anh nhưng cũng không đến mức khi trợ lý Lâm chưa xong việc, anh lại không thể lái xe chuồn trước.

Giản Hoa rất tự giác lái xe thay anh để, kết quả Lý Phỉ lại giơ tay ngăn cản cậu: “Để tôi. Nếu gặp chuyện tôi sẽ phát hiện sớm mà dùng dị năng, để xe tránh đi đúng lúc.”

“Anh không biết đường đến nhà tôi.” Vẻ mặt của Giản Hoa khi nói lời này rất kì quái.

Sao lại giống như mời anh để đến nhà mình làm khách vậy.

Nhớ đến trang màu tạp chí in hình Ô tướng quân dán trong phòng ngủ, Giản Hoa thấy hơi ngại.

Ừm, chắc là anh ta sẽ không vào phòng ngủ đâu! Lý Phỉ không phải dạng người sẽ tự tiện xông vào phòng ngủ của người khác.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tốc Độ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thật ra trong cốp xe của tôi, có công cụ thuận tay dùng làm vũ khí được.”Biên tập: Di

“Gần một phòng khám, nơi tôi lên xe cấp cứu 120 đến bệnh viện.”Biên tập: Di

“...Đến phòng khám trước?” Lý Phi dùng giọng điệu thương lượng. Nhưng xe đã khởi động, Giản Hoa đành phải đồng ý, kéo cửa ngồi ghế sau xe.Biên tập: Di

Lý Phi làm như không có việc gì, quay đầu: “Sao không ngồi ghế lái phụ, dễ chỉ đường hơn.”

“Tôi sợ đi được nửa đường thì có quái vật khó đối phó tấn công sau xe.” Giản Hoa suy nghĩ rất chu đáo.Biên tập: Di

“...”

Ảnh để thăm thờ dài, đã đoán trước là không dễ dàng như vậy mà. Anh dựa theo lời Giản Hoa, chọn đường rẽ. Từ bệnh viện đến nhà Giản Hoa không gần, một chiếc xe cũng không phải lái chần rất tốt nhưng ít ra không cần dùng dị năng, nếu lại gặp đám bóng lông nhào đến, cứ thế đánh bay là được.

Chạy xe trong thành phố tĩnh lặng, có một niềm vui rất khác.

Lý Phỉ hưởng thụ cảm giác này. Giản Hoa còn đang cố sức tra xét hơi thở xung quanh. Cậu không phát hiện bất cứ người dị năng nào. Chẳng lẽ lần không gian trùng lặp này, chỉ xuất hiện dưới chân cậu và Lý Phỉ?

“Chờ đã!” Giản Hoa bỗng cảm thấy một hơi thở đáng sợ.

Lý Phỉ theo bản năng phanh xe, giảm tốc độ.

“Chuyển hướng, quay đầu xe!”

Ảnh đế không nói hai lời làm theo. Khi xe nhẹ nhàng rẽ vào một đường khác, Giản Hoa lại đưa ra chỉ thị mới: “Dừng xe, đừng có động.”

Chưa được một lúc, trên đường đã có tiếng có tiếng động.

Đám bóng lông lớn như con mèo chạy vụt đến.

Kích thước của chúng phải gấp bảy tám lần quái vật bóng lông nhỏ trong bệnh viện, nhưng chân vẫn ngắn cùn, chôn trong thân thể tròn xoe. Chúng còn chưa thấy Lý Phỉ và Giản Hoa trốn trong xe, hoảng loạn chạy qua xe, móng vuốt sắc bén rạch thành mấy vết lên xe.

Giản Hoa dùng ánh mắt hỏi: Xe này của chính anh à?

Lý Phỉ bóp trán, gật đầu.

Bỗng, toàn thân Lý Phỉ run lên, ngọn lửa không có sự điều khiển mà xuất hiện quanh thân anh, suýt đốt cháy ghế. May mà Giản Hoa để ý nguy hiểm, dùng sức vỗ vai anh, khiến Lý Phỉ bừng tỉnh, ngăn lại dị năng.

Con đường phía xa, là hướng mà họ vốn định đi, xuất hiện một hình dáng khổng lồ.

Có thứ trông như xúc tua, bò tới, sức nặng của nó đè lên chiếc xe con, vang lên tiếng rắc rắc.

Có tiếng rít the thé như khóc thét, Lý Phi nhìn thấy một xúc tua đang cuốn hai bóng lông kích thước khá lớn, chậm rãi nhét vào cơ thể trong bóng tối. Không lâu thì tiếng kêu dứt hẳn.

Ăn xong, quái vật xúc tua tiếp đi dọc theo ngã tư đường hướng về phía trước. Nếu vừa rồi Lý Phi không chuyển hướng thì dù có dừng xe không đâm vào nó, cũng sẽ bị đè nát trên con đường quái vật đi qua.

Đến khi bóng dáng khổng lồ xấu xí kia biến mất, Lý Phi mới nhỏ giọng nói: “Cậu dùng dị năng nhìn thấy à?”

Lúc trước, khi ở bệnh viện bị đám khỉ kia tấn công, còn có thể nói là tai Giản Hoa rất thính, phát hiện ra sớm. Nhưng tình hình vừa rồi, tất nhiên là không thể giải thích như vậy.

Giản Hoa gật đầu thừa nhận, vẻ mặt cậu khó coi: “Tôi có thể cảm nhận hơi thở của sinh vật không tầm thường trong Thế giới Bị Từ Bỏ. Nếu đối mặt với nó mà chúng ta phải trả giá đắt thì sức mạnh trong cơ thể tôi sẽ ngăn tôi tới gần.”

Lý Phi có thể thấu hiểu điều đó, hưng thú hỏa diễm trong lòng cũng nôn nóng bất an, như đang xù lông.

“Có thể tránh là tốt. Nếu ngày nào đó, thiếu tá Trương có thể mang vụ khí hạng nặng vào Thế giới Bị Từ Bỏ thì để anh ta tự giải quyết thứ này.” Lý Phi lại khởi động xe. May mà anh không phải người cuồng xe, nếu không mấy vết xước trên xe kia đủ để anh khó chịu.

“Giả thuyết rằng mấy quái vật kia vốn sống trong thế giới rừng rậm. Sinh vật có lông hình cầu giới ẩn nấp, khi có cánh tay dài khiến chúng dễ di

chuyển trên cành cây, moi ra đám đồ ăn trốn trong khe hở. Nhưng còn con quái vật giống bạch tuộc thì sao?” Lý Phi suy nghĩ nát óc cũng không ra.

Sao mà lại không phải đều là sinh vật trong rừng.

“Có thể là rừng mưa.” Giản Hoa nhỏ giọng nói.

Lý Phi ngạc nhiên. Anh nhìn Giản Hoa qua kính chiếu hậu, bỗng nhớ ra cái gì, nở nụ cười thoải mái: “Hóa ra là cậu đã xem bộ phim kia. Khi đó tôi mới ra mắt, không có cơ hội, có tệ cũng phải nhận.”

Đó là một bộ phim mạng, thể loại khoa học viễn tưởng với kỹ xảo rối tinh rối mù hoa cả mắt. Phim kể về bốn sinh viên trẻ, khi đi chơi tốt nghiệp thì gặp chuyện ngoài ý muốn, đi đến một hành tinh mà rừng mưa trải rộng. Đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn là loài mực khổng lồ với bộ da cứng rắn, di chuyển giữa rừng cây bằng xúc tua. Không khí ẩm ướt ở rừng mưa có thể cung cấp đủ hơi nước cần thiết cho chúng. Con mực có trí tuệ, cực kỳ độc ác, là nhân vật phản diện.

Thực tế khi quay phim, đoàn phim mua một đồng đồ chơi hình con mực màu hồng phấn khác nhau.

Dù là Lý Phi, nghĩ tới việc mình ở sau màn ảnh gào thét sợ hãi, mà hậu kỳ biên tập cắt nối lại chỉ dùng kỹ thuật phóng to mấy cái đồ chơi lông thú – Phải nói là, có thể xem hết bộ phim kia đều là fan đích thực của anh, không bị đánh bại bởi hình ảnh đáng xấu hổ.

“Tình tiết và hình ảnh thật sự là hơi... khụ!”

Giản Hoa thấy mình cần phải giải thích một chút, cậu không định tạo thành hiểu lầm. Vì Lý Phi không chỉ là ông chủ của cậu, mà dựa theo hình thức ở chung vui vẻ giữa họ, họ có thể thành người chung họa nạn hay có khi là bạn bè.

– Giờ thì chưa tính, vì lòng tin còn chưa đạt đến mức đó.

Đối với lời nói của người xa lạ, Giản Hoa chẳng thêm để ý đối phương nghĩ gì. Nhưng đối với người sau này sẽ trở thành bạn bè, Giản Hoa sẽ chú ý đến những thay đổi trong cảm xúc của đối phương, không nói lời thô lỗ.

“Anh biết đó. Tôi không có tài năng diễn xuất. Tôi cũng từng không từ bỏ ý định, mà cố gắng muốn thay đổi.” Giản Hoa nhìn hình phản chiếu của mình trên cửa kính xe. Cậu bỏ học từ khi học trung học, những gì cậu có được hôm nay, hoàn toàn do tự học. Trong mắt Giản Hoa, chỉ cần có hứng thú, và cố gắng nỗ lực thì không có gì cậu không học được.

Giản Hoa vấp ngã lần đầu là ở kỹ thuật diễn xuất của khuôn mặt.

Giới giải trí nhiều người tài giỏi, vào chưa được nửa năm, Giản Hoa đã phát hiện mấy Lão Du Tử* kia có thể nhìn thấu nội tâm của mình. Cậu nhận ra điểm yếu của mình. Ánh mắt, cơ mặt, bả vai, động tác của ngón tay theo bản năng, những hành vi này sẽ phơi bày nội tâm của con người, cũng là điều căn bản khi diễn một nhân vật.

*Lão Du Tử: người có nhiều kinh nghiệm trong một lĩnh vực nào đó.

“Nói về kỹ thuật diễn xuất, cách dễ nhất để hiểu nhân vật là biến chính mình trở thành người kia, hỉ nộ ái ố đều là chính mình.” Giản Hoa còn chưa nói hết, điểm trừ của cách này là quá mệt mỏi! Diễn nhiều vai có khi phải gặp bác sĩ tâm lý.

“Tuy kỹ xảo của bộ phim khoa học viễn tưởng kia khá tệ, nhưng kinh phí thấp sẽ kiểm tra được kỹ năng diễn xuất, anh thật sự... ừ, rất giỏi.” Giản Hoa nhớ lại Lý Phỉ mới mười tám tuổi trong phim. Kỹ thuật diễn xuất còn chưa thành thục, nhưng nét mặt cơ bản là đúng chỗ. Vì bối cảnh rất tệ, màn ảnh thường phải tập trung lên người diễn viên, nên cực kỳ phù hợp cho người mới học kỹ năng diễn xuất tham khảo.

Lý Phỉ vui vẻ nhận lời ca ngợi của đối tượng yêu thầm.

Dù rằng Giản Hoa giải thích cậu không phải là fan, cố tình tìm bộ phim kia xem không phải vì “yêu thật lòng” gì đó.

“Giả tưởng về con mực trong rừng mưa hơi quá...” Nét mặt Lý Phỉ đột nhiên cứng lại, phanh gấp, đánh tay lái. Chiếc Ferrari suýt thì trượt đi.

Giản Hoa phản ứng nhanh, nắm chặt tay cầm trên nóc xe.

“Trời ơi, nó thay đổi màu sắc.” Lý Phỉ cứng ngắt nói.

“Gì? Sao tôi không cảm nhận được sự tồn tại của nó.” Vẻ mặt Giản Hoa hoàn toàn thay đổi.

Lý Phỉ nhắm mắt lại, tầm nhìn càng rõ ràng hơn, “Trước toàn nhà ở hướng mười giờ kia, trong khu vực xanh hóa có cây bạch quả, tán cây của cây này so với những cây bạch quả khác trên phố rập rập hơn, đúng không?”

Con người của Giản Hoa co rút. Con đường này nổi tiếng ở Hoài thành, mỗi mùa thu đến, lá vàng phủ kín mặt đường, trông rất đẹp. Mấy cái cây bạch quả đã có hơn trăm năm lịch sử, khá to lớn. Cái cây Lý Phỉ nói ở ven đường, nếu muốn đi tiếp thì phải đi dưới tán cây kia.

Nhìn kỹ, độ dày đặc của lá trên cây không bình thường, hướng mọc của cành cây cũng không cân đối...

“Quay xe.” Giản Hoa nhỏ giọng.

“Vô ích. Nó đang hướng về phía chúng ta.”

Lý Phỉ cười khố. Bên trong đám quái vật, bóng lông chỉ biết chen chúc nhào lên, nhát như chuột; khi tay dài hay mang thù, sẽ gọi đồng bọn đi báo

thù; xúc tu quái vật còn thông minh hơn, lại giả vờ rời đi, rồi biến đổi màu sắc để ngụy trang, phục kích giữa đường.

“Bỏ xe lại?” Giản Hoa tính toán đơn giản.

Chỉ cần trốn vào công trình kiến trúc ở hai bên, chui vào trong thang máy. Quái vật lớn sẽ không biết phải làm sao. Nếu chờ trên xe, xúc tua chỉ cần khua một cái, là có thể nén họ thành đồ hộp.

“Không được! Hướng nó vừa rời đi hoàn toàn ngược lại với con đường này, nhưng nó lại có thể chạy đến đây trước rồi mai phục. Trừ khi không phải là cùng một con mực rừng mưa! Nếu không bằng tốc độ của nó, sau khi chúng ta xuống xe sẽ chẳng chạy kịp!”

Lý Phi bị Giản Hoa ảnh hưởng, dứt khoát gọi con quái vật này là mực rừng mưa.

“Dùng dị năng?”

“Muốn tôi nướng chín một con mực lớn như thế á? Hay cậu với tôi hợp sức nâng nó lên rồi ném đi?” Lý Phi hỏi lại.

Giản Hoa im lặng, nét mặt tỏ vẻ “coi như tôi chưa nói gì”.

Bọn họ còn chưa bàn ra được đối sách, quái vật xúc tua thấy con mồi đứng im rõ lâu, đột nhiên phát động tấn công. Ngụy trang lá cây vàng óng và thân cây nâu xám rút đi, chỉ còn mấy cái xúc tua đánh thẳng đến.

Cái này cũng không dừng ở mức lưu lại vài vết xước như móng vuốt của bóng lông, cửa sổ thủy tinh chắc chắn sẽ bị đâm vỡ.

Xe Ferrari chuyển hướng, Lý Phi quan sát cả tình hình phía sau xe, linh hoạt tránh chướng ngại vật.

Tốc độ của xúc tua rất nhanh, đâm xuyên qua vài chiếc xe phía sau. Mực rừng mưa đành dừng tấn công, di chuyển thân mình, rút mạnh xúc tua ra. Lý Phi nhờ chỗ trống này, đạp mạnh chân ga, chạy xe như bay.

“Anh từng tập đua xe à?” Giản Hoa cố gắng tập trung tinh thần, dùng dị năng đẩy ra chướng ngại vật chắn trước xe.

“Quay phim chủ đề đua xe, mạo hiểm đều là do hậu kỳ hợp thành đó, tính không?” Lý Phi tìm vui trong khổ trả lời.

“Nó vòng đến trước đường rồi, rẽ phải!” Di

Giản Hoa nhắc nhở kịp thời. Xe Ferrari xông lên lối đi bộ, chạy qua góc chết xúc tua của mực rừng mưa tấn công, rẽ qua đường khác.

“Không nhìn ra, anh rất có tài đó.” Giản Hoa chịu đựng vầng đầu, khen một câu.

“Chủ yếu là nhờ con mắt của tôi.” Lý Phi toát mồ hôi lạnh, nắm chính xác cơ hội, lại xuyên qua giữa hai cái xúc tu, “Sông gần ba mươi năm mới biết mình có thể làm ra chuyện điên cuồng này.”

Giản Hoa không có tâm trạng nói đùa, cậu nông nón nói: “Đáng chết. Nó lại nguy trang, tôi không thấy nó đâu cả!”

“Mái nhà bên phải!” Lý Phi liếc một cái lộ trần nguy trang.

Tay lái và lốp xe không chịu nổi gánh nặng mà rít lên. Giản Hoa thấy may mà không phải cái xe đã qua tay của mình, chất lượng kém như thế sao mà chịu được chà đạp như này?

Xe trên đường liên tiếp gặp xui, ngay cả nhà ở ven đường cũng bị xúc tu phá nát cửa thủy tinh.

Sau một lần tấn công không có kết quả, mực rừng mưa lại tàng hình.

“Trước, sau, trái, phải... lạ thật, đi đâu rồi?” Lý Phi lẩm bẩm, bỗng bừng tỉnh, “Không được rồi, bám chặt, nó ở phía trên!”

“Rầm!” Tiếng to vang lên trên nóc xe.

Lấy mắt thường có thể thấy một phần nóc xe lồm xuống.

“Cân nặng này! Không được rồi, lớp xe không chịu được, gầm xe cũng...”

Không có cách nào ném đi quái vật lớn trên nóc xe, xúc tua thôi ráp cuộn chặt lấy xe. Cửa xe bị ép biến dạng, có muốn đập cũng đập không được.

Con mắt màu vàng của quái vật từ từ xuất hiện ở cửa thủy tinh trước mặt.

Cùng lúc đó, gầm xe ô tô ma sát với mặt đất tóe ra tia lửa, bãi công.

“Năm sắp xuống!”

Hai người cùng ôm đầu năm xấp xuống. Cửa thủy tinh phía sau ô tô vỡ vụn, một cái xúc tu thò vào, muốn kéo con mồi ra ngoài.

Ngọn lửa bùng lên, thủy tinh bốn phía bị đập nát. Lửa cực nóng giống như bộ tóc rắn của Medusa[1] phân tán ra khắp nơi, đuôi tóc mở ra miệng máu, hung hăng cắn xé.

Mực rùng mưa chiếm đóng trên nóc ô tô bỗng run lên, nó dường như không có cơ quan phát ra âm thanh.

Giác mút trên xúc tua co lại toàn bộ, màu xanh xám xịt bị lửa đốt đỏ lên, nhưng nó vẫn không buông tha, tức giận quật cái ô tô sắp hỏng.

Trước khi nó bị biến thành mực nướng, Giản Hoa và Lý Phi đã bị giày vò chết.

“Nếu xăng bị tràn ra thì chúng ta xong đời.” Lý Phi cố sức kiểm soát sức mạnh của mình, cố để chiếc xe không bị hư hại, nhưng mực rừng mưa dính chặt vào chiếc xe như hai mà một.

Một cái xúc tua rực cháy chui vào trong xe. Lý Phi nhìn thấy, anh muốn cứu Giản Hoa nhưng anh ngồi ở phía trước mà Giản Hoa lại ngồi sau.

Trong lúc sợ hãi, lồng ngực Lý Phi bỗng đau nhói, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xông đến. Anh còn chưa kịp thoát khỏi cảm giác nghẹn thở chết đuối này, thì toàn bộ chiếc xe đã bị lật tung.

Một tay Giản Hoa đè lại mũi nhọn xúc tua của quái vật. Từ trong người cậu thoát ra những dải khí vô hình xua tan lửa cháy xung quanh, rồi chúng lại chui vào trong xúc tua. Toàn thân mực rừng mưa co giật mạnh, khiến cho chiếc xe cũng bị rung lên, như xe chấn*.

*xe chấn:...khụ...à thì chấn động trong xe đó

“Rầm!”

Con quái vật không lồ mang theo mùi cháy khét trượt xuống khỏi xe, ngã trên mặt đường, đã chết.[1] Medusa:

TÔI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Năm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đám lửa lụi tắt. Di Di Minh Di Di Di

Hai người khó khăn bò ra khỏi chiếc xe đã hoàn toàn biến dạng, nằm thờ hốt hên trên mặt đất.

Giản Hoa toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, ngón tay co giật. Đau đớn lan ra toàn thân, lực phủ ngũ tạng như bị vật nặng nghiền qua. Dị năng của cậu trước sống chết đã thức tỉnh hoàn toàn.

Trong cảm nhận của Lý Phi, hung thú say ngủ trong bóng tối, đang gào thét khó chịu mà tỉnh dậy, tức giận xé nát quái vật, rồi dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm anh. Khi bản năng muốn anh chống cự, thì nguy hiểm và sát ý lại như thủy triều rút đi.

Giản Hoa ho sặc sụa vì khói dư lại sau vụ cháy. Cậu tỉnh táo lại, lau đi tro xám trên mặt. Trước mắt cậu là khối thịt khổng lồ ngoài chín trong không biết sống hay chín của con mực và xác chiếc ô tô bị con quái vật này đập cho biến dạng, mảnh vỡ bay bốn phía.

“Lý Phi?”

“Tôi ở bên này.”

Vì hai người bò ra từ cửa sổ hai bên, chiếc xe ngăn ở giữa nên không thể nhìn thấy nhau. Lý Phỉ chỉ có thể vươn tay, lê thân lên trước hơn nửa mét, ý bảo mình còn sống, không có việc gì.

Lòng Giản Hoa ổn định, nhưng cậu mất sức toàn thân, không cách nào bò lên được, đành tiếp tục nằm.

Còn Lý Phỉ sau khi nghỉ ngơi xong, đứng lên đi đến cạnh Giản Hoa. Hai người nhìn bộ dạng chật vật của nhau, trong lòng đều muốn bật cười.

Mặt nhợt nhạt, tóc bù xù, bộ quần áo thời trang mùa thu mua từ Paris cũng chẳng khác gì cái Giản Hoa mua ở siêu thị, trên cánh tay lưu vài vết máu, quần cũng bị thủy tinh cắt rách.

Nếu cầm thêm hai cái bát đến tàu điện ngầm ăn xin, chắc chắn sẽ bị người ta ghét bỏ đuổi đi. Giờ ngay cả người ăn xin trong thành phố lớn cũng chú ý ăn mặc sạch sẽ, rách thì không sao nhưng không được bẩn, lại càng không cần cái dạng trông như mới đi ra từ hiện trường tai nạn này.

Lý Phỉ cũng không quan tâm, tùy ý ngồi xuống cạnh Giản Hoa, xoa trán nói: “Lần sau đi ra ngoài, cậu nhớ nhắc tôi đi xe việt dã! Cái loại chất lượng tốt, do Đức sản xuất ý.”

“Cayenne, anh có không?”

“Lần này trở về thì mua ngay.” Lý Phỉ đang hoảng hốt chặc nói.

Giản Hoa trợn mắt, không muốn nói chuyện cùng thổ hào*.

*thổ hào: người giàu có, nói theo cách mỉa mai.

– Tim đập rất nhanh, chắc là do tìm được đường sống trong chỗ chết hoặc là di chứng sau khi thức tỉnh dị năng.

Lý Phi kéo ra một đoạn xúc tua trên người mực rừng mưa. Quan sát bộ dạng của cái xác, anh đưa lưng về phía Giản Hoa, buông mắt suy nghĩ xem rốt cuộc con quái vật này chết như thế nào.

Lúc đó, anh “nhìn thấy” vô số tia khói, sức mạnh lan từ bốn phía.

Lửa cháy tan đi, mực rừng mưa co giật mạnh... Biên tập:Di

Xác nhận đoạn xúc tua trong tay và cả cái xác đều bị “co lại” một vòng so với khi mực rừng mưa còn sống, có gió lạnh thổi qua sau gáy Lý Phi.

Dù là thế, Lý Phi cũng không lộ ra vẻ hờ hênh, còn cười hỏi: “Hoài thành có thể đưa tin một chiếc xe tự bốc cháy, nhưng sao mà giải thích chuyện một con mực nướng rõ to xuất hiện giữa đường?”

Giản Hoa hít sâu: “Anh có xác định được chắc là xác của quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ xuất hiện ở thế giới thực không?”

Lý Phi nghĩ một lúc, cảm thấy rất có lý.

“Đợi đã, anh làm gì vậy?” Giản Hoa nghi hoặc nhìn Lý Phi.

“Dùng điện thoại chụp kẻ đầu sỏ gây chuyện, nếu người của Hồng Long lại đến tìm rắc rối thì đưa cho họ.” Lý Phi không để ý, nói.

Cuộc chiến truy đuổi vừa rồi lan khắp bốn con phố. Tuy không tạo thành tổn thất lớn cho kiến trúc xung quanh, nhưng xe ô tô dọc đường đều gặp xui, bị lật ngửa, bị xúc tua chọc xuyên qua cửa kính trước sau thành hai cái lỗ lớn, chỗ nào cũng có.

Vòng bảo hộ ở đường trung tâm cũng bị đổ, còn có mấy cây bạch quả bị thương tổn nặng.

“Chụp được chưa?” Giản Hoa không mấy hi vọng.

“Không được...” Lý Phỉ nhìn màn hình đen xì, thở dài cất di động vào túi.

“Chúng ta phải mau rời khỏi nơi này. Không biết con mực như này, trong Hoài thành còn có bao nhiêu.”

Giản Hoa cố sức chống mình đứng lên. Lý Phỉ định dìu cậu, lại bị Giản Hoa từ chối. Sức lực của cậu đã dần hồi phục, chỉ còn phải chống đỡ cảm giác khó chịu trong cơ thể, cơn đói khát trước đó đã không cánh mà bay.

“Vút xe ở đây?” Giản Hoa giương mắt hỏi ý kiến Lý Phỉ.

Lý Phỉ đã xác định cái xe này thành rác rồi, tiền sửa nó chắc bằng tiền mua cái mới luôn: “Không lừa được Hồng Long, vết cháy lưu lại trên hành lang tầng chín bệnh viện đã nói lên hết thảy. Còn cái khác... giấu được thì cứ giấu.”

Biển số xe Ferrari không biết rơi mất lúc nào, nếu không muốn chọn phải rắc rối, tốt nhất là tìm về.

Hai người đi dọc lại hai con phố, thuận lợi nhặt được biển số xe.

“Cậu bị thương?”

“Đều chỉ là vết thương ngoài da, không sâu. Phòng khám ở ngay phía trước, không biết cõn y tế bên trong có tác dụng không, nhưng ít ra còn có băng gạc.” Giản Hoa chỉ đường.

Hai người rách rưới đi vào hẻm nhỏ, đầu tiên là nhìn thấy xe Giản Hoa, sau đó nhìn thấy bảng hiệu phòng khám cách đây không xa.

Bên trong phòng khám không có ai, xem ra lần này ông Trình không đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Giản Hoa khó khăn cởi áo khoác và sơ mi. Sau lưng cậu bị thương, khi cởi quần áo, vết thương vừa đóng vảy lại bị nứt ra, một dòng máu đỏ sẫm theo đường cong lưng chảy xuống.

Lý Phi: “...”

Giản Hoa khó hiểu quay đầu, ánh đế vẫn luôn một đường phối hợp ăn ý sao bỗng dừng lại lơ là vậy? Thấy vết thương ở trên lưng, còn không qua giúp một tay? Chính cậu đâu có với tới.

“Dùng thế nào?” Lý Phi cúi đầu nhìn băng gạc, thuốc, cồn y tế, như thể anh vì chưa bao giờ làm việc này nên mới chậm một nhịp.

“Anh chưa đóng bác sĩ bao giờ à?” Giản Hoa thốt lên.

Lý Phi không hề hoang mang, trả lời: “Dù có diễn qua, thì cái kiểu phim thiếu thực tế, sai lầm chồng chất kia, tin được à?”

Giản Hoa không thể phản bác ngay tức khắc.

“Rửa miệng vết thương trước... Anh lấy miếng bông lau cho tôi là được.”

Giản Hoa còn muốn nói điều gì nhưng lại cảm thấy một bàn tay hơi lạnh sờ lên lưng trần của mình. Cậu không kiềm được rùng mình, vì giấu sự xấu hổ, cậu nhỏ giọng nói: “Dị năng của anh không phải lửa à? Sao tay lạnh vậy?”

“Vừa mới rửa tay xong!” Lý Phi bất đắc dĩ, không rửa tay sao dám dùng hả?

Anh công khai tới gần Giản Hoa, nhìn kỹ làn da, đường cong xinh đẹp, xương bả vai như cánh bướm, vòng eo thon gọn. Một tay dán lên làn da ấm áp, một tay dùng bông thấm cồn y tế xử lý miệng vết thương.

Cảm giác đau đớn khiến lưng Giản Hoa cứng đờ.

Vết thương này, Lý Phi xử lý cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ, Giản Hoa lại hơi không chịu nổi.

Khi bôi thuốc cầm máu, miệng vết thương co rút theo bản năng, hơi thở của Lý Phi hơi loạn nhịp. Giản Hoa xoay người, cầm băng gạc, tùy tiện quấn hai vòng.

Trong nháy mắt, Lý Phi tiếc nuối rằng, ngoài vết thủy tinh rạch trên tay thì mình không có vết thương nào cần Giản Hoa giúp đỡ.

“Trên người anh có bao nhiêu tiền?”

“Có thể.”

“...Thôi quên đi.” Giản Hoa mở ngăn kéo của ông Trình, rút ra một tờ giấy, lấy bút viết tên vật phẩm mình đã dùng, đánh dấu ghi nợ, ký tên rồi lại nhét về ngăn kéo.

“Cậu biết bác sĩ ở đây?”

“Ừ.” Giản Hoa chần chờ một lúc, rồi bổ sung một câu, “Cũng là người dị năng.”

Lý Phi đã hiểu. Dù thuốc có tự nhiên biến mất, rồi tờ giấy ly kỳ xuất hiện, đối phương cũng sẽ không ngạc nhiên.

Sau khi ra khỏi phòng khám, lần này đổi lại thành Giản Hoa lái xe. Lý Phi ném biển số xe của mình vào trong cốp, tự giác ra sau ngồi. Ô tô chạy không nhanh không chậm về tiểu khu, đỗ dưới một khu nhà.

“Dường như chỗ này không có dấu vết quái vật xuất hiện.”

Lý Phi không thả lòng cảnh giác, bóng lông đen giới ẩn nấp, càng đừng nói đến mực rừng mưa.

Nhìn bốn phía xung quanh, vẻ mặt Lý Phi dần trở nên kỳ lạ, vì anh thấy trong bụi cỏ, hay khe hở trên mặt đất đều có nấm. Chẳng lẽ mùa thu ở Hoài thành mưa nhiều vậy? Trên mặt đất cũng mọc nấm luôn được?

Mũ nấm trắng xám đầy đặn, từng cây từng cây tràn đầy.

Chúng im lặng phát triển, bộ dạng vô hại.

Nơi này cũng không phải rừng núi hoang vu, gỗ mục nơi nào cũng có, nấm từ đâu ra mà nhiều vậy?

Lý Phi lùi ra sau một bước, vẻ mặt cảnh giác. Nói cho cùng thì không ai có thể đảm bảo quái vật trong Thế giới Bị Từ Bỏ chỉ là loại có thể chạy nhảy, nhờ thực vật cũng là quái vật thì sao?

“Sao vậy?” Giản Hoa đưa mắt nhìn, ngạc nhiên.

“Có gì lạ à?” Lý Phi đã coi dị năng của đối phương như máy thăm dò an toàn.

Giản Hoa lắc đầu, nhìn chăm chăm đám nấm dưới đất.

– Là hộp nấm từng tự động biến mất ở nhà cậu à?

Ở đây không có bóng lông đen, cũng không có quái vật nào khác, gió thổi qua tiểu khu tĩnh mịch.

“Lên nhà cậu xem trước.” Lý Phi đi vào hành lang trước, sau đó anh lại đi ra. Người bình tĩnh như anh cũng không khỏi lấm bầm, “Mình đang mơ à?”

Ánh mắt Giản Hoa nghi hoặc, cũng đi vào hành lang, sau đó cậu sửng sốt ngay tại chỗ, nghẹn lời.

Nấm khổng lồ kiêu ngạo chiếm cứ không gian trong hành lang, chặn lại cả cánh cửa của hai hộ gia đình. Nấm còn chen qua khe hở ở lan can, phủ đầy trên mặt đất.

Không nhìn thấy tường, cũng không thấy cầu thang, màu xám trắng vô tận như nệm sofa da bị nhắm nhúm.

Cả hành lang trông như phòng an toàn ở bệnh viện tâm thần, ừm, chính là cái kiểu phòng để cho bệnh nhân không làm chính mình bị thương, nên dán nệm mềm bốn phía, cả trần nhà và sàn nhà.

“...”

Điều khiến Giản Hoa sợ hãi là, cậu không vì cảnh tượng kỳ lạ này mà theo bản năng chạy khỏi hành lang. Ngược lại, cậu có loại cảm giác an tâm như khi về đến nhà – Tuy nhà của cậu đúng thật là ở trên tầng.

“Đây không phải là nấm.”

Giản Hoa ở trong, Lý Phi đành phải vào theo. Khác với Giản Hoa, sau khi anh bước vào hành lang, thần kinh căng ra, mạch máu dưới da cũng nảy lên, lòng đầy dự cảm xấu.

Nhắm mắt lại, Lý Phi “nhìn” sức mạnh bao quanh tòa nhà. Chúng đã hóa thành vật chất, hình dạng giống như nấm. Sức mạnh như sợi tơ chậm rãi tụ tập lại, rồi nấm sẽ từ từ “phát triển”.

“Không phải nấm thì là cái gì?”

“Phải hỏi cậu...”

Sức mạnh này giống như tia khí trắng đã giết chết mực rừng mưa. Lý Phỉ nhìn thấy rất nhiều “sợi nấm” vọt về hướng mình, vì Giản Hoa không có ý định công kích, “sợi nấm” đành phải miễn cưỡng rời đi.

Ánh mắt Lý Phỉ hơi đăm chiêu: “Đại khái, là dị năng của cậu cụ thể hóa?”

“Anh gọi ra lửa, tôi trông nấm à?” Trong lòng Giản Hoa thấy vô lý, cái này là dị năng kiểu gì chứ?

Lý Phỉ lắc đầu nói: “Nấm này đã giết chết mực rừng mưa, chẳng lẽ cậu không nhớ rõ tình hình lúc đấy?”

“...Tôi bắt được mũi nhọn của đoạn xúc tua kia.”

“Sau đó nó chết luôn.”

Nhìn Giản Hoa đang sững sờ, Lý Phỉ bồi thêm một câu: “Sức mạnh duy trì lửa của tôi, cũng bị dị năng của cậu hút mất.” Lời tác giả: Nấm, nấm... chính là nấm chúng ta hay ăn đó.

Nghe nói nấm thật ra rất hung tàn. Khi dinh dưỡng không đủ, sợi nấm sẽ chui vào cơ thể côn trùng bay ngang qua, hút khô chúng (¯ 0 ¯).

Nấm không phải quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cũng không phải là vật cứng, nó giống lửa của Lý Phỉ, là hình dạng biểu hiện của dị năng...Trình diễn xe xịn của Boss Phỉ

No.1 Ferrari

No.2 Cayenne

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Về Nhà

Bàn tay sờ dưới mũ nấm, dùng sức xé xuống một miếng khối to bằng khăn trải bàn.Di

Bóp bóp, dù nhìn màu sắc hay sờ lên đều y hệt nấm mua tại siêu thị. Đây là dị năng của cậu – Giản Hoa đứng chờ người ra. Thế giới Bị Từ Bỏ đùa cậu như vậy, làm cho cậu choáng luôn.Di

Khối nấm trong tay bỗng méo mó biến dạng thành vô số tia khí, như suối phun, hòa tan vào những cây nấm khác ở hành lang, làm chúng phát triển thêm.Di

Giản Hoa im lặng một lúc lâu, rồi mới khó khăn nói: “Tôi vốn còn đang nghĩ xem... chúng có ăn được hay không.”Di

“Chúng cũng không phải nấm thật.” Lý Phi bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn khung cảnh đồ sộ trên hành lang. “Sợi nấm” sẽ rút đi năng lượng, ai mà hái nấm để ăn thì chẳng khác nào tự sát.Di

“Nhưng, nếu người ăn là cậu – ” Lý Phi cũng muốn biết đáp án.Biên tập: Di

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Giản Hoa thả những tia khí trắng còn sót lại ra, thở dài nói: “Tôi thấy nó giống lưới đánh bắt. Ngư dân sẽ dựa vào lưới đánh cá để kiếm ăn, nhưng không ai lại đi ăn lưới đánh cá cả.”

Dù rằng lưới bắt quái trông rất đầy đặn hấp dẫn.Biên tập: Di

Trong lòng Giản Hoa buồn bã, đám nấm giờ đã chiếm cứ tòa nhà. Từ mặt cỏ bên ngoài, đến góc tường, vết nứt trên mặt đường đều có nấm. Không những thế chúng còn đang mở rộng phạm vi.

Nếu toàn tiểu khu đều biến thành vườn nấm khổng lồ, thì sẽ không tránh khỏi thu hút sự chú ý của người khác.Di

Dù sao nơi này cũng là nhà cậu, bị cơ quan bí mật quốc gia phát hiện đã đành, giờ bất kỳ người dị năng nào cũng có thể dò nấm tìm người, biết được người ở trong tiểu khu có vấn đề. Sao Giản Hoa có thể yên bình sống qua ngày?

“Cậu xem, ít nhất ở nhà cậu, không lo bị quái vật tấn công.” Lý Phi an ủi Giản Hoa. Anh có thể tưởng tượng ra, tương lai muốn tìm nơi an toàn ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ khó khăn biết bao nhiêu, người dị năng đều cố sức giãy dụa, sinh tồn ở trong này.

Tuy rằng trốn trong hang nấm nghe có vẻ hơi...Biên tập: Di

Giản Hoa nghe được tiếng cười mơ hồ. Lý Phi dường như đang nhìn gì đó xung quanh, khi nhận được ánh mắt của cậu, ánh đề quay sang, trên mặt không hề có dấu vết từng cười qua, còn bình tĩnh nói với Giản Hoa: “Lên tầng trước đi.”

“...”

Kỹ thuật diễn xuất tốt, không có nghĩa là người khác không phát hiện ra.

Giản Hoa trầm mặc, nhưng đây là dị năng của chính mình, sao mà có thể giận chó đánh mèo ai được?

Đạp nên từng tán nấm cao thấp lên đến tận tầng nấm là một trải nghiệm vô cùng kỳ diệu.

Lý Phỉ nhớ tới một chương trình giải trí anh tham gia vài năm trước. Trong đó có một thử thách ở công viên nước, trong bể bơi là bảy cái gì đó hình nửa vòng tròn. Khi Lý Phỉ đạp lên mới biết chúng làm bằng cao su, mềm muốn chết, vừa dẫm đã lún thành cái hố rõ to, cả cẳng chân đều chìm vào.

Giờ còn tệ hơn khi đó, ít nhất phao nổi ở công viên nước không có tính công kích.

Sợi trắng trắng dính trên đế giày Lý Phỉ, ngay cả ống quần cũng không tha. Chúng tiếc nuối không muốn để con mồi trốn đi ngay trước mắt mình như vậy, theo bản năng muốn “giữ lại” Lý Phỉ.

Mặt khác, hỏa diễm hung thú cũng nôn nóng bất an. Nếu nó có thực thể, thì chắc đã dùng vuốt vồ đám nấmngã rạp rồi.

Giản Hoa trèo lên đến tầng năm, phát hiện cửa chống trộm bị nấm mọc tràn lan làm bật ra, ngay trên mặt khóa cũng đầy nấm. Cậu tức đến tái mặt.

“Cạch” nấm nhỏ bên trong ổ khóa như lò xo bung ra, rơi xuống đất.

Đám nấm mọc lung tung bịt kín toàn bộ khung cửa đã rút về một phần. Cửa chống trộm lung lay rồi đóng lại lần nữa, nghe tiếng động thì hình như còn chưa hỏng.

Lý Phỉ ngạc nhiên: “Chẳng lẽ mấy tia khí này còn có tư duy?”

“Không, là do tôi khống chế.” Giản Hoa phun ra mấy chữ từ kẽ răng.

“...”

Giản Hoa cố sức biến hình cho mấy tia khí này, nhưng chúng rất hài lòng với hình dạng nấm này. Dù Giản Hoa có là người kiểm soát dị năng,

thì mấy sợi khí phát hiện tính nghiêm trọng khi không có con mồi, cũng chỉ miễn cưỡng thay đổi bề ngoài chút chút.

Nấm trong hành lang biến mất toàn bộ, lộ ra vách tường sơn quét loang lổ, tay vịn cầu thang cũ kỹ.

Giản Hoa cúi đầu, để giày cách mặt đất hơn hai mươi cm, giống như dùng phép thuật đứng lơ lửng trên không.

Lý Phi lại có nhận thức mới về dị năng: “Ngụy trang theo bối cảnh?”

Nấm vẫn còn, nhưng nhìn không thấy. Lúc mực rừng mưa tấn công họ cũng dùng cách này.

“Còn hơn không.” Giản Hoa thả lỏng. Thế này thì dù tiểu khu có bị nấm nhồi đầy cũng thu hút chú ý của người dị năng.

Cậu nhắc chân bước vào nhà, kết quả lại đập đầu vào nấm.

Giản Hoa buồn bực nghe tiếng cười khẽ bên tai, khẽ đến mức khiến người ta nghi là ảo giác.

“Xin lỗi, hẳn là tôi nên nhắc nhở cậu.” Trong mắt Lý Phi, tàng hình không có tác dụng gì.

Đen mặt đẩy cửa nấm, Giản Hoa bước vào phòng khác, vui mừng phát hiện trong nhà không có núi nấm, đồ nội thất vẫn đang êm đẹp, chỉ là trên vách tường có rất nhiều tơ trắng dài.

Nếu phải ngồi giữa một đồng nấm để tiếp khách, hình ảnh đó thật “đẹp” đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Lý Phi đi vào, Giản Hoa dùng sức đóng mạnh cửa.

– Đám nấm bên ngoài vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Đồ ăn thức uống trong Thế giới Bị Từ Bỏ không có tác dụng gì, Giản Hoa khỏi phải đi rửa chénpha trà. Cậu lấy chai đường gluco và lương khô trong túi ra, lại phát hiện ngoài bánh quy thì chai đường gluco xem ra đã bị đụng nứt khi xe Ferrari bị mực rừng mưa lật ngửa. Chất lỏng trong chai như bay hơi hết, cho quần áo uống no luôn rồi. Vì quần áo thấm ướt máu từ vết thương nên Giản Hoa cũng không để ý.

“Tôi còn có thức ăn.” Lý Phi từ trong đồng quần áo rách nát của mình lôi ra hàng dự trữ.

Khoai tây nghiền, rau quả nghiền, và vài ống dịch dinh dưỡng.

Mấy cái này đều là dạng mềm nên dù có bị chèn ép cũng không biến dạng.

“Ăn cái này trước đi.” Lý Phi khuyên.

Giản Hoa chần chờ. Cậu định giấu chuyện sau khi giết mực rừng mưa thì không thấy đói khát nữa, nhưng cậu chưa đến mức vì giấu bí mật mà cố ý lừa gạt đồ ăn của người khác.

Đã trải qua chuyện suýt chút nữa đói chết, trong mắt Giản Hoa, trong tuyệt cảnh đồ ăn gần như quý giá ngang với mạng sống.

“Tôi không đói. Anh ăn đi.” Từ chối đồ ăn Lý Phi đưa cho, Giản Hoa lấy cớ thay quần áo, đi vào phòng ngủ.

Mở tủ quần áo chọn hai bộ áo phông và quần dài, Giản Hoa còn cố ý tìm xem trong tủ có quần lót mới không. Cậu cầm ra ngoài, ném một bộ lên ghế sofa.

“Không có bộ quần áo đẹp nào, anh mặc tạm.”

Lý Phi không để ý nhìn qua, mở ống dinh dưỡng, nói: “Cậu đi tắm trước đi, tôi ăn thêm chút nữa.”

Giản Hoa không đòi co gì thêm, cầm quần áo vào phòng tắm.

Phòng cũng không chia phòng tắm ra gian riêng, chỉ cách một tấm cửa gỗ mỏng manh, chắc là vì trên người còn có vết thương, nên bên trong chỉ có tiếng lau người. Sột soạt, tiếng nước không lớn nhưng vì Thế giới Bị Từ Bỏ quá yên tĩnh, nên Lý Phi nghe được cả tiếng xoa xà phòng, dựa vào tiếng động mà đoán động tác dùng khăn mặt. Di

Lý Phi rũ mắt xuống, chậm rãi ăn.

Anh cảm thấy cổ họng hơi khô, nhưng nghe thấy tiếng nước rồi cảm thấy khát, cũng là một loại phản xạ có điều kiện.

Giản Hoa tắm rất nhanh, mặc quần áo lên xong thì thấy toàn thân thoải mái hơn hẳn.

Hiện thực không giống trong phim. Sau một hồi sống chết đua xe đuổi bắt, từ đầu đến chân phủ đầy tro bụi, thì làm gì còn ngầu với đẹp trai nữa, chỉ trông giống ăn mày thôi.

Vứt bộ quần áo cũ thấm máu vừa thay ra đi, Giản Hoa về phòng khách, thuận miệng nói: “Không có nước ấm, khăn mặt ở bên phải giá treo là đồ mới, anh dùng đi.”

“Vết thương sao rồi?” Lý Phi quan sát lưng Giản Hoa.

Giản Hoa lắc đầu nói: “Không phải thuốc mang bên người, nên quả nhiên không có tác dụng gì. Chỉ có thể để nó tự liền lại.”

Vị trí vết thương không tốt, khi ngồi tựa trên ghế sofa sẽ chạm tới, Giản Hoa đành ngồi bằng tư thế cứng ngắc.

Lý Phi đóng cửa phòng tắm. Về mặt bình tĩnh trấn định thả lỏng, ánh mắt tràn ngập mệt mỏi – Hôm qua, anh bị Hồng Long đưa đi, cả đêm không chợp mắt. Hôm nay, sáng sớm Cảnh Điền mất tích, chiều lại suýt chút nữa vào bụng con mực, là người sắt cũng không chống đỡ được.

Căn phòng của Giản Hoa không lớn, cũng không nhỏ.

Hơn bảy mươi mét vuông, chỉ là diện tích phòng tắm hơi nhỏ, ngoài bồn rửa mặt, bồn cầu còn thêm cả máy giặt. Nếu hai người đứng bên trong thì muốn xoay người cũng khó.

Nhưng nơi nhỏ bé này, lại được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ. Dầu gội, sữa tắm, kem đánh răng đều để trên bồn rửa mặt, trên nền sứ trắng không có vết bẩn, mặt gương cũng nhìn ra được là thường xuyên lau rửa.

Từ nhà của một người, có thể nhận ra tính cách và thói quen sinh hoạt của người đó.

Giản Hoa không bị bệnh sạch sẽ, chỉ là thích hoàn cảnh yên tĩnh thoải mái, không thích vật quá phức tạp, về mặt chi tiết thì tùy ý. Kem đánh răng vừa mới mở không bao lâu, ở giữa có một vết lõm xuống.

Mấy cái khăn mặt treo bên trong cũng phong cách với buồng tắm, thoát nhìn rất thoải mái. Chắc hẳn khi mua đã cân nhắc qua nhưng Giản Hoa cũng chưa đến độ bị ám ảnh cưỡng chế, màu của chai dầu gội hay lược này nọ cùng mấy vật nhỏ rất tùy tiện.

Tơ trắng bò đầy trên vách tường phòng khách, nhìn không rõ giấy dán tường. Sô pha bọc vải giá rẻ, không có họa tiết gì, ưu điểm là dễ giặt tẩy.

Đồ nào cần có thì đều có, nhưng đồ không cần cũng không thấy đâu, ví dụ như bình hoa.

Tóm lại, Giản Hoa không phải một người rất phức tạp, nhưng muốn gần gũi cậu thì rất khó.

Thử nghĩ mà xem, trong ngôi nhà của một người đàn ông độc thân mà lại không thấy gì chỉ ra sở thích của cậu. Dù phòng sạch sẽ gọn gàng, nhìn qua rất thoải mái nhưng lại lạnh lẽo, đồ nội thất đầy đủ nhưng không có trang trí đặc biệt. Căn phòng mà thiếu người này thì không có tí hơi người nào luôn.

– Có lẽ làm Giản Hoa vui không khó, nhưng muốn cậu ấy nhớ kỹ một người, coi người ấy là đặc biệt, cho phép người ấy xuất hiện trong cuộc sống riêng tư của cậu như “điều tất yếu”, thì cực kỳ khó.

Lý Phi đến nay vẫn đang trên con đường yêu thầm, thấy tiền đồ phía trước mờ mịt không rõ.

Lý Phi tắm xong, mặc quần áo cũ của Giản Hoa, phát hiện trừ eo và nách hơi chật thì đều vừa vặn. Lúc ấy khi quay “Con quạ”, chọn Giản Hoa giữa một đoàn diễn viên đóng thế, không phải không có lý do.

Dáng người của cả hai không khác nhau mấy.

Điều kiện của Lý Phi khá ổn. Dựa theo cái khung treo quần áo như anh để tìm diễn viên đóng thế, thì không tìm được bao nhiêu người đạt tiêu chuẩn. Tuy người đại diện lớn tiếng nói, giới giải trí lớn như vậy có thể tùy tiện chọn người, nhưng vẫn nén khó chịu mà gọi cho Giản Hoa.

Xong chuyện của mình, hai người ngồi im trên sofa trong phòng sách. Giản Hoa vẫn là người mở đầu đề tài, bàn về việc nghiêm trọng nhất lúc này: Thế giới Bị Từ Bỏ lần này sẽ kéo dài bao lâu.

“Lần trước, khi anh thức tỉnh dị năng ở khách sạn Trân Châu, Thế giới Bị Từ Bỏ cũng biến mất. Tôi xác định vừa rồi khi giết mực rừng mưa, dị năng của tôi đã thức tỉnh hoàn toàn, nhưng...”

Lý Phỉ cau mày, yên lặng tính xem đồ ăn còn đủ cho mấy ngày.

“Cơ bản thì trong hai ngày tiêu hao không lớn lắm, nếu chỉ thỏa mãn nhu cầu mạng sống thì có thể chống đỡ được bốn năm ngày.” Lý Phỉ cố khiến vẻ mặt mình có vẻ nhàn nhã thoải mái, “Tôi đề nghị tiết kiệm đồ ăn. Có dị năng của cậu, thì không cần giữ sức chiến đấu và chạy trốn.”

Giản Hoa nghĩ mãi rồi hỏi ra điều cậu vẫn luôn muốn nói: “Cái con mực kia ăn được không?”

“Ừm... Tốt nhất là đừng ăn. Sinh vật ở thế giới khác, lỡ như ăn xong rồi bị nhiễm virus vượt giống loài thì làm sao?”

Giản Hoa giật nảy mình, nhìn tơ trắng trên tường.

Cậu rớt cuột thì hút mất bộ phận nào của mực rùng rưa vậy? Máu? Sức sống? Cảm giác no bụng không biết đến từ đâu này, chắc mình không phải người đi tiên phong chứ. “Sợi nấm” có chức năng lọc virus không vậy?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ấn Tượng

“Chết tiệt!” Lục Triệu đập mạnh vào tay lái. Gã vốn đang yên lành lái xe trên đường đến nhà Giản Hoa, mới vừa lơ đãng một giây mà xe gã đã lật nghiêng, bên tai là tiếng rít the thé.

Nếu là người khác, nhất định sẽ sợ hãi đến mức không tỉnh táo nổi, nhưng Lục Triệu lại nhanh chóng nhận ra: Gã đã bỏ lỡ một cơ hội đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Biên tập: Di

Lục Triệu tháo dây an toàn, phát hiện đầu xe như bị cái gì đè qua, bị biến dạng, không mở được cửa xe. Gã giãy dụa dịch sang ghế lái phó, đập cửa thủy tinh, bò ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến gã thất thần. Công trình kiến trúc và cửa hàng ở hai bên đường đều bị hư tổn ở trình độ khác nhau. Bảng hiệu và biển quảng cáo đổ trên mặt đất như bị lốc xoáy tấn công. Cây cảnh bị nhổ tận gốc, cành cây rơi đầy trên đất, mọi người sợ hãi chạy trốn.

Còn có người bị nhốt trong xe, khóc lóc kêu cứu. Biên tập: Di

Tầm mắt Lục Triệu dừng trên chiếc ô tô bị quăng lên cây bạch quả. Qua lỗ tròn lớn trên cửa thủy tinh trước, có thể thấy vẻ mặt khủng hoảng của người trong xe.

“Lẽ nào?”

Lục Triệu bị dọa cho mặt trắng bệch. Gã chạy lên trước một đoạn, nhìn thấy rõ có một cái hố giữa đường lớn, xung quanh cháy đen, như từng

bị lửa thiêu. Trong mắt Lục Triệu, cái hồ không ra dạng gì lại xác thực suy đoán của gã. Biên tập: Di

“...Mực ăn thịt người?”

Hít một hơi khí lạnh, chân Lục Triệu mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, dù đã chết, xác cũng không đến được thế giới thực.

Trong nguyên tác, người dị năng đã chiến đấu nhiều lần với quái vật, là phải có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa còn phải nắm chắc trụ cột dị năng. Dựa theo tuyến thời gian trong nguyên tác, còn cách ngày quái vật xuất hiện tận mấy tháng, sao có cả con mực cũng rồi?

Mực ăn thịt người tuy không phải quái vật đáng sợ nhất trong nguyên tác, nhưng nó tham lam nhất, một khi nhận ra sự tồn tại của người dị năng, nó sẽ đuổi theo không rời, nhất định phải nuốt vào bụng. Nó còn biết ngụy trang ẩn nấp, rất nhiều người dị năng đã chết dưới sự phục kích của nó. Ở tình tiết đầu, nó là loại quái vật cực kỳ khó giải quyết. Boss nhỏ này tự nhiên xuất hiện ở Hoài thành, sao Lục Triệu có thể không sợ hãi? Biên tập: Di

“Chết chưa vậy?” Lục Triệu kích động đi vòng quanh hồ cạn.

Có một chiếc Ferrari đã nát bét thành bốn, bị thiêu đến hoàn toàn biến dạng.

Lục Triệu đã xuyên qua hơn hai mươi năm, không thiếu tiền kiếm được từ đủ con đường. Gã cũng từng động lòng với siêu xe, muốn mua một chiếc cho đã nghiền, cuối cùng lại vì “duy trì khiêm tốn” mà từ bỏ. Chiếc xe trước mắt giống chiếc năm trước Lục Triệu thấy ở triển lãm Cảng thành. Giá báo tận tám chữ số, người thường sao mua nổi?

“Chẳng lẽ là Lý Phi?”

Lục Triệu ngẩng đầu nhìn thấy một trung tâm ở ven đường, lập tức chạy vọt vào.

Gã đi lên nhà hàng ở tầng bảy để nhìn ra ngoài. Cách một lớp thủy tinh cường lực, Lục Triệu nhìn thấy rõ xe cảnh sát hú còi đi từ xa đến, phong tỏa bốn con phố xung quanh khu vực cây bạch quả.

“Chiến trường kéo dài thật đấy.” Lục Triệu lẩm bẩm. Gã tưởng tượng đến cảnh Lý Phi chạy như bay phía trước, mực ăn thịt người đuổi theo sát phía sau, rùng mình một cái.

Lý Phi còn như thế, chứ nếu là người khác, không có mắt quỷ, chín mươi chín phần trăm là vào bụng mực rồi.

“Dấu vết ấu đả ngắt quãng ở đây, không thấy Lý Phi ở ven đường, xem ra – ” Con người Lục Triệu chuyển động, nghĩ đến tính khả thi của việc bán tin tức siêu xe của anh để bị hư tổn trong sự cố quanh khu vực cây bạch quả ở Hoài thành cho báo giải trí. Biên tập: Di

Trừ khi Lý Phi không lấy tiền bảo hiểm, lại mua một chiếc xe Ferrari y hệt đi chơi, nếu không thì cuối cùng cũng sẽ có cách phơi bày bằng chứng. Biên tập: Di

Lý Phi càng rêu rao, Giản Hoa ở trong tối càng an toàn. Biên tập: Di

“Đây không phải là vô lý sao? Rốt cuộc là ai làm, ngu ngốc! Sao lại làm nó xuất hiện?”

Jack tóc đỏ nghiêng răng nghiêng lợi lướt web, luống cuống chân tay gửi tin cho đồng bọn ở Mỹ. Dưới tình hình mà đa số người dị năng còn chưa

thức tỉnh, mà quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đã xuất hiện, đúng là tai ương ngập đầu.

Jack vừa F5, ảnh chụp hiện trường vừa mới ở trên weibo đã bị xóa.

“Shit, may mà nhanh tay lưu lại!” Jack lẩm bẩm. Gã phóng to hình, cẩn thận nghiên cứu dấu vết bị siết chặt trên ô tô, lỗ trên cửa sổ thủy tinh. Gã khó chịu đập giường, đây chắc chắn là mực ăn thịt người!

Không thể đợi ở Trung Quốc được nữa!

Jack run tay đặt vé máy bay. Kết quả động tác mạnh quá, gây ảnh hưởng đến nơi bị thương, đau đến kêu rên một lúc, toàn bộ bệnh nhân trong phòng nhìn gã bằng vẻ mặt quái dị.

Người nước ngoài tóc đỏ này, vì bị thương chỗ khó mở miệng, nên phải nằm viện trị liệu.

Đã có người lăm chuyệu trộm đi hỏi thăm. Y tá dùng bản mặt vô cảm nói đó là việc riêng của bệnh nhân, xoay người về phòng trước ban, rồi lại nhớ câu miêu tả “bị sâu riêng đánh” trong bệnh án mà nhin cười. Biên tập: Di

“Giường hai, thay băng!” Y tá bê khay đi vào.

“Tôi muốn xuất viện!” Jack toát mồ hôi đầy đầu, nói.

“Vết thương của anh còn chưa khép lại, sau khi xuất viện chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu!” Y tá sợ người nước ngoài này nghe không hiểu, cố ý nói chậm, còn thêm vài từ “no” vào.

“Hạnh phúc” nửa đời sau quan trọng hơn, hay là mạng sống quan trọng hơn?

Lý trí nói Jack chọn cái sau, nhưng cái trước gã cũng không muốn bỏ đâu!

“Tôi muốn gặp bác sĩ chính, nói về tình trạng của tôi!”

Tiếng gọi to vọng ra ngoài hành lang, hai nhân viên cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu.

“Không có. Khu bệnh viện của chúng tôi không có chuyện lạ nào xảy ra.” Y tá trực ban đang nói chuyện cùng họ.

Người nhà xách bình nước lấy nước ấm cho bệnh nhân, đứng bàn tán với nhau: “Tầng mười bốn gặp chuyện không may đó! Đèn huỳnh quang bỗng dưng rơi mất, chẳng ai thấy rõ sao lại rơi xuống.” Biên tập: Di

“Vách tường hành lang đen thui luôn. Chẳng lẽ là ma?”

“Tôi còn thấy xe quân đội ở dưới tầng một đó!”

“Ở đâu cơ?” daovadao

Mọi người đến gần cửa sổ trong phòng bệnh, nhìn thấy hai chiếc xe cứu thương ở dưới tầng. Quân nhân chuyển cáng lên xe, bên cạnh còn có y tá cầm bình truyền dịch. Y tá kia rõ ràng không phải người trong bệnh viện này, trên mũ còn có vệt màu xanh đậm.

“Này, chờ đã!” Trợ lý Lâm cuống quýt từ trong tòa nhà nội trú chạy ra, hô to, “Các người đang làm gì, định mang người của công ty chúng tôi đi đâu!” Cậu ta đi đóng viện phí, lúc trở về phòng bệnh đã trống không.daovadao

Trợ lý Lâm còn chưa chạy đến trước xe đã bị người ngăn lại, ngẩng đầu nhìn, là người nửa quen.

Tiểu ca mặc quân phục nghiêm túc nói: “Vết thương của Cảnh Điền bị viêm nhiễm, báo cáo xét nghiệm máu cho thấy đây là vi khuẩn không rõ. Chúng tôi có vài bệnh nhân tình trạng tương tự. Theo lệnh của cấp trên, đưa toàn bộ đến bệnh viện quân khu Hoài thành điều trị.”

“Sẽ lây nhiễm sao?” Trợ lý Lâm theo bản năng hỏi.

“Không biết. Cần phải cách ly quan sát, khi có bất kỳ tiến triển nào, chúng tôi sẽ thông báo!” Biên tập: Di

Khi hai người nói chuyện, hai chiếc xe đã khởi động. Tiểu ca mặc quân phục đeo khẩu trang, xoay người lên xe. Xe cứu thương chạy như bay, phun khói đầy mặt trợ lý Lâm.

Trợ lý Lâm sực tỉnh, vội lấy di động ra gọi cho Lý Phi.

Sau vài tiếng bíp, di động mới kết nối được.

“Dean! Người của Hồng Long đến bệnh viện mang Cảnh Điền đi rồi!” Trợ lý Lâm vội vàng kể lại sự việc, cuối cùng hỏi: “Anh đang ở đâu, sao không thấy anh ở tầng mười bốn? Còn Giản Hoa đâu?”

“...” Biên tập: Di

Lý Phi nửa tỉnh nửa mơ nhận cốc trong tay Giản Hoa, một ngụm uống cạn ly nước muối.

Cảnh Điền à! Lý Phi tỉnh táo lại. Ra khỏi bệnh viện, giữa đường gặp mực rừng mưa tấn công. Đối với anh, đó là chuyện đã xảy ra hai ngày trước. Biên tập: Di

Giản Hoa chưa ăn một miếng đồ ăn nào, đồ ăn dự trữ đều để Lý Phi tự mình hưởng dụng. Hiện tại, trừ dạ dày đang kháng nghị thì trạng thái tinh

thần của Lý Phi cực tốt, vì anh được ngủ mê mệt trên sô pha trong nhà Giản Hoa. Biên tập: Di

Cái kiểu ngày nghỉ, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, trong lúc mơ hồ đi vào phòng vệ sinh rồi lại trở về ngủ tiếp, thật sự rất thích. Biên tập: Di

Anh ngủ rất an ổn, không ngáy, không nói mơ, chần đấp kín đến cảm. Nếu bỏ qua Lý Phi cuộn tròn trên sô pha, Giản Hoa gần như phát hiện nhà mình không nhiều thêm ai cả.

Ảnh đế trong ấn tượng của Giản Hoa, là điểm hội tụ của ánh đèn flash, là người đóng phim cực siêu, khoe khoang đến mức mỗi lần tham dự lễ trao giải lại đi một chiếc ô tô khác nhau, thường xuyên chiếm trang đầu của tin tức giải trí. Biên tập: Di

Khó mà tưởng tượng ra một ảnh đế, lại an ổn ngủ hai ngày trên bộ sô pha không đến ba ngàn khối, nửa câu than vãn cũng không.

Chưa từng có người ở nhờ nhà Giản Hoa.

Trên vách tường trong phòng ngủ treo đầy sợi tơ, cái gì cũng nhìn không thấy. Thực ra, dù không có áp phích, Giản Hoa cũng không muốn nhường phòng ngủ của mình. Nhà là không gian rất riêng tư, phòng ngủ càng quan trọng, đừng nói đến cái giường. Biên tập: Di

Luôn có vài thứ, không thể nhường cho người khác dùng –

Kết quả, Giản Hoa còn chưa tìm được kịp lấy cốc, Lý Phi đã tự giác mở miệng đòi chăn, ngay cả gối cũng không cần, kéo đệm trên sô pha, nằm xuống ngủ luôn. Còn im lặng hơn mèo, lại bớt lo hơn chậu hoa...

Hiện tại, tâm tình Giản Hoa phức tạp, nhìn Lý Phi xốc chăn lên, chân trần đặt trên mặt đất.

Dù lồi thoi, lệch nhếch, nhưng chỉ cần có đạo diễn ánh sáng ở đây, là Lý Phỉ có thể chụp một bức ảnh với phong cách suy sụp, biếng nhác.

Lý Phỉ vừa lấy tay vò mái tóc lộn xộn của mình, vừa nói với trợ lý Lâm, “Cậu đã nói là người của Hồng Long rồi, thì chúng ta còn có thể làm gì? Chẳng lẽ chạy đến quân khu cứu người?”

“Nhưng... Chờ đã. Dean, anh đang ở đâu, sao giọng nghe như mới tỉnh ngủ.”

Lý Phỉ che mic của di động, khụ mấy tiếng cho trong giọng, rồi lại buông tay nói bằng giọng không bắt bẻ được: “Cậu nghe nhầm. Tôi không ở bệnh viện, cậu cứ đi ăn rồi tìm chỗ nghỉ đi, dù sao cũng đã bận rộn cả ngày. Tôi còn có chút việc, xong rồi chúng ta sẽ về Hải thành.”

Trợ lý Lâm còn định nói gì đó, nhưng Lý Phỉ đã treo máy.

“Anh định về Hải thành kiểu gì?” Giản Hoa vào phòng bếp rửa cốc.

Thấy Ferrari thành sắt vụn, mong trợ lý Lâm sẽ không trợn trắng mắt, phát bệnh tim.

“Không sao, tôi sẽ nói với cậu ta, xe tôi cho bạn mượn.”Biên tập: Di

“Còn nhân tiện thay một bộ quần áo luôn?”

Có loại bạn này nữa hả? Trợ lý Lâm không hiểu lắm mới là lạ.

“Ờ!” Lý Phỉ chuẩn bị ra ngoài mua bộ quần áo cao cấp hơn, nhưng dù thế nào cũng không thay đổi được chuyện đã thay bộ khác.

“Nói thật với cậu ta. Khi anh đang lái xe hóng gió – ” Giản Hoa cầu điều khiển trên bàn trà, mở TV. Kênh tin tức quả nhiên đang đưa tin hiện trường.

“Có con mực không?”

Đây là việc hai người bận tâm nhất. Màn hình chuyển qua, chỉ có người bị thương, và cảnh mặt đường lộn xộn. Không có như kết thúc trong phim Godzilla của Mỹ, hình ảnh khủng bố quái vật nằm giữa thành phố tàn lụi.

Giản Hoa thở phào nhẹ nhõm: “May quá.”

“Cũng không tốt lắm. Nếu có quái vật, nó chính là đầu sỏ gây nên chuyện, có thể chuyển dời chú ý.” Lý Phi bóp đầu vì ngủ hơi nhiều nên choáng váng, “Người của Hồng Long lại sắp đến đây nói chuyện rồi. Thừa dịp rảnh rồi, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ác Liệt

Theo lý thì lấp đầy bụng là quan trọng nhất, nhưng trước khi họ đi vào nhà hàng, Giản Hoa lại ngây ngốc lái xe đến siêu thị.

“Cậu muốn mua đồ. Không thể chờ ăn xong rồi đi mua à?” Lý Phi ngồi trên ghế lái phó nghi ngờ nhìn Giản Hoa.

“Tuy bộ quần áo anh mặc trên người, tôi không định đòi lại, – ” Giản Hoa hít sâu một hơi. Cậu không biết mình nên vạch trần ảnh đế, hay giả ngu tiếp. Cuối cùng bộ dạng không có chuyện gì của Lý Phi kích thích cậu, Giản Hoa bật thốt, “Ba ngày không thay rồi, anh không khó chịu à?”

“...”

Lý Phi đeo khẩu trang, im lặng đẩy cửa xe đi vào siêu thị.

Anh tưởng rằng Giản Hoa sẽ coi nhẹ vấn đề này. Không ngờ, khi anh ngủ, người kia lại đi dọn đồng quần áo rách anh đã thay ra.

Đúng là Giản Hoa có cho anh quần lót mới, nhưng Lý Phi không mặc, vì quá nhỏ...

Dù hình thể hai người không chênh lệch nhau nhiều, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Mặc vào hơi chật, rất không thoải mái, Lý Phi đành phải tiếp tục mặc quần cũ của mình, nếu không sẽ ngủ không ngon.

Nhìn bóng dáng Lý Phi biến mất sau cổng siêu thị, Giản Hoa thấy mình lại tái nghiện thuốc lá. Cậu rất cần nicotine để ổn định tinh thần. Thái

độ đối xử với Lý Phi, Giản Hoa thấy mình hơi bất thường.

– Nếu là người khác, cậu còn lâu mới thèm quan tâm xem đối phương mặc quần áo bẩn được mấy ngày! Có khó chịu hay không!

Không, trọng điểm là cái quần lót mới cậu đưa cho Lý Phi đâu?

Sau mười phút, anh để đi ra khỏi siêu thị, thân nhiên trả lời vấn đề của Giản Hoa: “À, trong túi tôi.”

Giản Hoa hạ tầm mắt, ngơ ngác nhìn túi quần của Lý Phi.

“Là như thế này. Tuy không mặc vừa, nhưng dù sao tôi cũng mặc rồi. Nên giặt rồi trả cậu, hay vứt trong thùng quần áo bẩn? Tôi đều thấy không ổn.” Lý Phi giải thích chậm rãi.

Giản Hoa thử nghĩ đến hai kết quả kia, cái trước hình như tốt hơn, nhưng quần lót người khác mặc rồi, Giản Hoa cũng không cần nữa, cuối cùng chắc cũng vứt đi thôi.

“Tôi nghĩ nên đưa anh đến siêu thị mua quần áo mới, dù sao cũng mặc ba ngày rồi.”

“Quần áo mới mặc vào không thoải mái, quần áo cũ thì tốt hơn. Tôi không để ý nhiều thế. Lúc quay phim ‘Con quạ’ ở ngoại cảnh sa mạc, ở đấy thiếu nước, có quần áo mặc mười ngày không giặt. Cậu cũng ở đó mà?”

Ngôi sao dưới ánh đèn phải sạch sẽ ngăn nắp, khổ cực đều bị bỏ qua.

“Yên tâm. Giờ tôi vứt đi rồi, tôi không mang cái kia theo đâu.” Lý Phi vỗ túi, ý bảo không có.

Đã mặc quần áo sạch, ai lại mang theo đồ bẩn.

Đại lộ cây bạch quả bị chặn lại, rất nhiều xe phải đi vòng qua con đường này, gây ách tắc nghiêm trọng, Giản Hoa không đi nhanh được.

Lý Phi dùng di động xem tin tức. Họ ở trên xe có thể nghe thấy tiếng xe cứu thương từ xa, và còi xe cảnh sát.

Về mặt Giản Hoa khó coi, cậu không nhớ rằng tình trạng trên đường lúc đó thế thảm như vậy. Cậu nghĩ đến một chuyện xấu: “Nếu khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, tại vị trí xe lật, có người đi đường...”

“Có khả năng là bị đè ở dưới.” Lý Phi trượt ngón tay tắt di động.

Không khí trong xe cứng ngắc, không ai định nói chuyện.

– Lần sau để ý hơn? Trước sống chết phải để ý kiểu gì?

– Không phải lỗi của mình? Gián tiếp, vô tâm tạo thành cái chết của người khác, cũng là tội giết người.

Về mặt vốn khó coi của Giản Hoa càng tái mét, cậu ghét tình cảnh không thể thay đổi này.

Quốc gia nhất định sẽ tăng cường kiểm soát người dị năng.

“Tình thế ác liệt.” Lý Phi chỉ nói bốn chữ này, chờ đến khi họ tăng cấp, e là cũng chẳng tốt đẹp gì.

Xe chạy đến một quán cơm Hoài Dương nổi tiếng gần xa ở Hoài thành.

Dưới tình huống hầu như vài ngày chưa ăn gì, đồ ăn thanh đạm thiên về vị ngọt của Hoài Dương, so với cơm Tây và các món ăn mặn khẩu vị nặng thì tốt hơn.

Nửa tiếng sau khi đồ ăn dọn ra đủ, hai người nghe được tiếng gõ cửa.

Mạnh tay, nhưng không vội.

“Mời vào.” Lý Phỉ buông đũa.

Người đến là Trương Diệu Kim. Sắc mặt hắc trắng bệnh, môi cũng không chút huyết sắc. Vị thiếu tá oai vệ của Hồng Long giờ phải ngồi trên xe lăn, trông qua rất suy yếu, dù sao cũng suýt thì chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Hai người trẻ tuổi đứng sau thiếu tá Trương cảnh giác nhìn Lý Phỉ và Giản Hoa trong phòng.

Họ mặc thường phục, nhưng khí thế của quân nhân khó mà che giấu.

“Đến rất nhanh.” Giản Hoa nói lời có ý.

“Người giám sát hai người ở cổng bệnh viện bị mất dấu, hành tung của hai người bị bại lộ bởi định vị di động!” Giọng Trương Diệu Kim trầm thấp, nhưng rất rõ ràng, “Trừ khi hai người vứt con chip đi, không dùng di động nữa.”

Giản Hoa ngăn mình sờ vào di động.

“Nghe nói người của các anh mang Cảnh Điền đi. Vết thương của mấy người bị nhiễm vi khuẩn truyền nhiễm không rõ, có triệu chứng viêm nhiễm, trước mắt không xác định được có lây truyền hay không, phải cách ly quan sát?” Lý Phỉ thông thả mở miệng.

“Đó là cách nói với người ngoài.” Trương Diệu Kim sẵn sàng thừa nhận.

Đối diện với ánh mắt của Giản Hoa và Lý Phỉ, thiếu tá Trương bỗng thấy áp lực vô cùng, cảm giác nguy hiểm y như ngồi đối diện hai con rồng hung hãn.

“Đại lộ chỗ cây bạch quả xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng điệu của Trương Diệu Kim nghe như chất vấn. Giản Hoa còn chưa trả lời, thiếu tá Trương đã nói, “Công tác điều tra hiện trường còn chưa kết thúc, nhưng theo tấm ảnh mà tôi thấy, tôi tin rằng hai người có lời phải nói trong vụ tai nạn này.”

Người trẻ tuổi đứng sau Trương Diệu Kim đẩy cái đĩa không trên bàn ra, đặt lên mấy tấm ảnh.

Giản Hoa nhìn lướt qua, Lý Phi còn không thèm xem.

Trương Diệu Kim nói chắc chắn: “Một con mực khổng lồ, phải không?”

Giản Hoa nghiên cứu mấy tấm ảnh. Lỗ thủng trên cửa kính, hay hố cạn trên mặt đường đều là chứng cứ đơn lẻ, có thể đoán ra là mực rừng mưa, trừ khi –

“Lại là người biết chuyện à?”

“Anh nhìn thấy?”

Giản Hoa và Lý Phi hỏi cùng lúc, sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau.

“Người gặp được mực rừng mưa, còn mấy ai có thể sống sót?”

Giản Hoa không định đề cao dị năng của mình, nhưng vẫn phải khách quan với sự việc, nói một là một. Lý Phi cho rằng Trương Diệu Kim đã nhìn thấy mực rừng mưa ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Giản Hoa không tán thành.

Người biết chuyện, là đáp án duy nhất mà Giản Hoa nghĩ đến.

Trương Diệu Kim không muốn nhìn thấy hai con rồng hung hãn tranh cãi trước mặt mình, hần giải thích ngay lập tức: “Trên thực tế, mực ăn thịt người... Ừm, chính là con quái vật mà hai người nói đó. Nó thích ăn thịt

người dị năng. Nếu là người không thức tỉnh dị năng, có khi còn tránh được một kiếp. Lần này tôi không sao, lần sau gặp được thì khó nói.”

Chỉ người có tiềm lực dị năng mới đi vào được Thế giới Bị Từ Bỏ. Giản Hoa nhớ khi thiếu tá Trương mời cậu gia nhập Hồng Long, nói ra tên “tiểu đội dị năng”. Quân hàm của Trương Diệu Kim chỉ là thiếu tá, dù trong Hồng Long cũng không có quyền phát ngôn tối cao. Hắn lại có thể dùng giọng điệu bình tĩnh đảm bảo về quyền lợi và tự do cho Giản Hoa. Nếu không phải là ăn nói lung tung, thì niềm tin đó đến từ đâu?

Tiểu đội dị năng sau này là do Trương Diệu Kim chỉ huy sao? Tiểu đội dị năng có quyền quyết sách khá lớn, rất được quốc gia coi trọng sao?

Giản Hoa cho thiếu tá Trương câu trả lời thuyết phục là cần phải suy nghĩ, chẳng qua không phải suy nghĩ về việc gia nhập Hồng Long, mà là thái độ che giấu bí mật đằng sau của Trương Diệu Kim.

Cho nên khi phát hiện Trương Diệu Kim là người có tiềm lực dị năng, Giản Hoa cũng không ngạc nhiên.

Trương Diệu Kim trở thành người dị năng, đây là chuyện tốt.

Có người của quốc gia tự trải nghiệm chuyện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, thì rất nhiều việc sẽ không cần người dị năng phải tốn công giải thích. Trọng trách bảo vệ công trình công cộng và mạng sống của người dân, tất nhiên tốt nhất là do Hồng Long phải tự gánh vác.

“Anh thức tỉnh dị năng?” Lý Phi hỏi trực tiếp.

Thiếu tá Trương nâng tay lên, dùng thực tế để trả lời.

Mấy tấm ảnh trên bàn bay lên, xếp chồng lên nhau ngay ngắn.

“Lực ý nghĩ là nền tảng của từng người dị năng.” Về mặt Trương Diệu Kim nghiêm túc, không giống như biểu diễn dị năng, mà giống như giảng giải về hóa chất nguy hiểm, “Sau đó phải xem thể chất và tiềm lực của từng người dị năng, đương nhiên còn có cả độ may mắn! Nói đơn giản thì thứ ở thế giới hiện thực mà cậu dùng dị năng đụng tới đầu tiên, năng lực sau này sẽ liên quan đến nó.”

Thảo nào lại là lửa, Lý Phỉ nghĩ.

Thảo nào của ông Trình là lực thánh giác, chắc là liên quan đến ống nghe bệnh. Chờ đã, khỏe mắt Giản Hoa giật giật, cậu đụng tới cái gì?

Vì muốn uống nước, nên kéo bình nước đến? Không đúng! Đó phải là lần đầu cậu sử dụng dị năng, còn chưa được thuần thục.

Kết quả không kéo được bình nước, lại chạm tới hộp nắm trên bàn bếp. Sau đó dị năng tự động lột xác thành thuộc tính cắn nuốt, vui vẻ nuốt chửng mấy cục nắm, rồi lại xác định nắm là phương thức công kích và hình dạng? Giản Hoa đau đầu.

Lý Phỉ cười ừ nhả, giọng điệu nhu hòa lại có ý sâu xa: “Thiếu tá Trương – quốc gia nghiên cứu người dị năng rất đúng chỗ đó.”

Trong thời gian ngắn như vậy, lại tổng kết ra được quy luật xuất hiện dị năng, phải nói không hổ là cơ quan quốc gia sao?

– Hồng Long tổng cộng quan sát kiểm soát bao nhiêu người dị năng? Từ bao nhiêu bản mẫu mà tổng kết ra được?

Trương Diệu Kim thở dài, bất đắc dĩ giải thích: “Sự thật không phải như hai người nghĩ đâu.”

Lý Phỉ tùy ý dựa vào ghế, ánh mắt không chút tin tưởng, khiến lời nói của Trương Diệu Kim nghẹn trong cổ họng. Cái kiểu tác phong tùy hứng

“Dù anh nói gì, nếu mục đích cuối cùng của anh là khiến tôi tin tưởng, thì không cần phiền phức, tôi tin cho anh xem”, khiến thiếu tá Trương phải nghi ngờ nhận định về tính cách trong hồ sơ của Lý Phi.

“...Tình báo đến từ nơi hơi đặc thù, tôi đã đề cập qua với Giản Hoa.”

“Người biết chuyện?” Giản Hoa lặp lại, “Tôi đoán đây là cái mà anh muốn nói, nhưng nó có ý gì?”

“Là ý theo nghĩ đen, có một đám người, biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.” Thiếu tá Trương cố làm cho sự thật vô lý nghe có vẻ đáng tin hơn một chút.

Lý Phi lạnh nhạt hỏi: “Tiên tri?”

Trương Diệu Kim do dự, không trả lời ngay.

Mùi thơm thức ăn trong phòng còn chưa bay đi, Giản Hoa cúi đầu nhìn bát canh cá bạc rau nhút sắp nguội. thản nhiên múc một thìa cho mình.

“Dị năng dự báo được tương lai này, tôi tạm thời tin rằng nó tồn tại. Người dự báo thấy được một đoạn tương lai rõ ràng, vì thế anh ta biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng họ đặt tên cho quái vật mình nhìn thấy, còn biết tập tính ăn uống của quái vật? Người dự báo này là nhà sinh vật học, thường xuyên tiến hành công tác dã ngoại như thế này hả?”

Giản Hoa đang yên lặng ăn canh, ho hai tiếng do bị sặc.

Lý Phi nhướn mày: “À, tôi nghĩ còn có khả năng là người mê khoa học viễn tưởng. Thiếu tá Trương đưa cho Giản Hoa tư liệu ‘nhìn thấy ở nhà người nào đó’, trình bày về quan điểm thế giới song song. Theo tôi lớn mật phỏng đoán thì có khi người dự báo kia thích xem tin tám nhảm của giới giải trí, dễ là phóng viên của báo lá cải lắm. Anh ta còn nhận định tôi và CEO của giải trí Tinh Thiên có quan hệ bất chính cơ mà.”

“Sặc!” Lần này là hai người trẻ tuổi đứng cạnh Trương Diệu Kim cười trộm.

Vẻ mặt thiếu tá Trương xấu hổ.

Giản Hoa ngẩn người, tập trung nhớ lại xem trong giới có tin đồn này không.

“Tôi rất tiếc. Chắc hẳn là chúng tôi không đủ tư cách để biết về bí mật quốc gia.” Trong giọng điệu nhẹ nhàng của Lý Phỉ còn pha trộn ý mỉa mai. Anh xòe tay, bày ra tư thế hiểu rõ: “Cho nên, sự thực khi đến chỗ chúng tôi, thành ra là do người dự báo có chút ít sở thích khác người.”

Trương Diệu Kim cười gượng gạo, ra hiệu với cấp dưới.

Một người trẻ tuổi ra ngoài cửa canh giữ, người còn lại lấy ra các loại dụng cụ, nhanh chóng kiểm tra toàn bộ căn phòng, đảm bảo không có thiết bị nghe lén nào.

“Đã nói đến mức này, tôi cũng không muốn giấu diếm nữa. Tôi đại diện cho quốc gia nói cho hai người bí mật của thế giới này.” Trương Diệu Kim thẳng lưng, gằn từng chữ.

Lý Phỉ không bị bộ dạng nghiêm túc của thiếu tá Trương hù dọa, vẫn dùng vẻ mặt tươi cười mỉa mai có cũng được mà không có cũng không sao.

Giản Hoa còn đang múc bát canh cá bạc rau nhút thứ hai.

“Thật ra thế giới của chúng ta chỉ là một quyển sách.”

Thìa trong tay Giản Hoa rơi mất.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Một Lòng

Mất đến năm giây, Lý Phỉ và Giản Hoa vẫn không thể hiểu nổi nghĩa của lời này.

Sách, sách gì? Biên tập: Di

Thế giới này là một quyển sách, vậy thì chúng ta –

“Cạch.” Giản Hoa đã phản ứng lại, thìa canh rơi vào trong bát, nước canh bắn lên quần áo cậu. Giản Hoa không có để ý, cậu dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn thiếu tá Trương.

Nụ cười mĩa mai trên khuôn mặt Lý Phỉ nở rộ, rồi lại bỗng cứng đờ. Biên tập: Di

Họ đều đang tự hỏi một vấn đề: Trương Diệu Kim lấy một cái cơ vô lý như vậy là có ý gì? Muốn triệt để chọc giận họ, thì có lợi gì cho thiếu tá Hồng Long? Biên tập: Di

Giản Hoa nhớ tới người trẻ tuổi đi xe đạp leo núi lưng đeo ba lô đồ ăn, nói đến hai chữ “tình tiết”.

Lý Phỉ nhớ tới đoạn đối thoại nghe được trên cầu thang khách sạn Trân Châu, ngày đó nhóm côn đồ nói là “ngày bùng nổ chính xác được ghi lại, có khi trong phòng còn có kẻ khác thức tỉnh”. Tin tức linh thông, biết được chuyện về Thế giới Bị Từ Bỏ không kỳ lạ, dự báo được hôm đó sẽ có chuyện xảy ra cũng không kỳ lạ, nhưng còn “chính xác được ghi lại”?

Ghi lại ở đâu, là trong sách tiên tri lưu truyền từ ngàn năm trước sao?
Biên tập: Di

Lý Phỉ hoang mang, còn nghĩ nếu có vấn đề không rõ thì đành gác lại, nhưng giờ chúng nó lộ ra toàn bộ, sự thật phi lý như muốn nuốt chửng anh. Lý Phỉ muốn phản bác vài lời, nhưng lần đầu tiên thấy vụng miệng. Biên tập: Di

Không khí trong phòng trở nên cực kỳ áp lực, áp lực đến không thở nổi. Biên tập: Di

Trương Diệu Kim nhú mày. Người trẻ tuổi bên cạnh hẳn đã đưa tay lên thắt lưng, thiếu tá Trương dùng ánh mắt ngăn cản.

Dụng cụ trên bàn bỗng chấn động, con số hiển thị trên màn hình liên tục tăng lên.

“Khụ!” Thiếu tá Trương chủ động phá vỡ không khí bế tắc. Hẳn cố gắng khí tức nguy hiểm sắp hóa thành lốc xoáy trước mặt, trịnh trọng nói, “Tôi biết, việc này nghe qua rất quá đáng...”

Bốn con mắt quét đến, trong đó là lửa giận thiêu đốt: “Đâu chỉ quá đáng? Rõ ràng là nói đùa!”

Trương Diệu Kim hiểu được tâm trạng này. Toàn bộ Hồng Long đều ghen lời đối với lịch sử trò chuyện được ghi lại, hiện giờ có người còn chưa chấp nhận được nội dung bên trong.

“Cơ quan bí mật quốc gia, ngay cả cái cố tốt hơn cũng không thềm lấy?” Giản Hoa trầm mặt.

“Hay là, tôi đổi cách nói khác?” daovadaoDi

Trương Diệu Kim đã mặc bộ quân phục này mười mấy năm, đã trải qua nhiều mưa bom bão đạn, số lần đối mặt trực tiếp với sống chết nhiều đến mức cả hai tay đều đếm không hết. Dù biết rõ dị năng của Giản Hoa và Lý Phi có bao nhiêu đáng sợ, thiếu tá Trương vẫn chống đỡ được, sắc mặt như thường, chậm rãi nói: “Vận mệnh của chúng ta đã được viết sẵn trên giấy. Khi chúng ta đã biết được kết cục, thì muốn thay đổi cũng không khó.”

Lý Phi bình tĩnh trở lại, hai tay lồng vào nhau thành hình tháp, cúi đầu, ngón trỏ gấp lại, đặt trán lên trên, chắc là anh đang suy nghĩ sâu xa. Biên tập: Di

Giản Hoa nhắm mắt lại, lúc sau mới dùng giọng nhẹ đến gần như không nghe thấy nói: “Bằng chứng.” Biên tập: Di

“Thuộc về hồ sơ đặc cấp của quốc gia, tôi không thể mang theo bên người.”

“Nhưng anh lại không hề để tâm, thuận miệng nói ra bí mật này?” Lý Phi cười một tiếng không rõ ý. Khi anh giương mắt lên, trong một giây từ khe mắt nhìn Trương Diệu Kim. Ánh mắt kia khiến thần kinh người trẻ tuổi buột chặt, da đầu run lên, theo bản năng lùi hai bước. Khi tỉnh lại, người ngồi trên ghế vẫn là ảnh đế ưu nhã, dịu dàng, lịch thiệp.

– vừa rồi chắc chắn không phải là ảo giác!

Trương Diệu Kim đành dùng ánh mắt trấn an cấp dưới: nếu Lý Phi trước sau như một, sao anh thành Boss của Hắc Uyên được? Dù chỉ ở mặt ngoài, nhưng trước khi thân phận bị phơi bày, Lý Phi cũng đã là người dị năng cấp S, có thể thoải mái chèn ép rất nhiều người dị năng.

Quay đầu, thiếu tá Trương tiếp tục nói chuyện với hai Boss lớn.

“Tôi thật ra không định tiết lộ bí mật kinh thế hãi tục này.”

Trương Diệu Kim nhấn mạnh bốn từ trong câu. Lý Phỉ hơi cười lạnh. Vẻ mặt Giản Hoa không hề thay đổi.

“...Nhưng dù tôi không nói, hai người sớm muộn cũng sẽ biết. Mấy người biết chuyện này cũng hơi thiếu trí tuệ, tôi nghĩ hai người cũng đã gặp được người nói lời kỳ lạ, muốn tiếp cận cả hai.”

Lý Phỉ phải nói là không có, hay phải nói là có quá nhiều. Người trăm phương ngàn kế không sợ mất mặt, muốn tạo quan hệ với ảnh đế, có thể xếp hàng từ cửa phòng đến bên kia đường, rồi lại vòng quanh năm vòng.

Giản Hoa lại không được dễ chịu lắm.

Cậu nghĩ tới nữ sinh kỳ lạ xuất hiện ở rạp phim Hoan Vũ, còn các loại hành vi bệnh vô cùng của Lục Triệu. Vô số ý nghĩ hỗn loạn thoát ra trong đầu, rồi lại bị dụi tắt.

Không, không thể nào! Sao lại có chuyện vô lý như vậy?

“Anh lặp lại lần nữa!” Cảm xúc mất kiểm soát, ngón tay đặt trên bàn của Giản Hoa bỗng xuất hiện những sợi tơ khí trắng.

Con người Trương Diệu Kim co rút, hai tay ấn chặt hai bên xe lăn, nhanh chóng lui ra cửa, còn thuận tay bảo vệ người trẻ tuổi phía sau mình.

Giản Hoa đã tỉnh lại: “...”

Trong phòng yên lặng đến nửa phút, Giản Hoa rút tay về, ánh mắt nguy hiểm nhìn thiếu tá Trương: “Anh biết dị năng của tôi.”

Là câu khẳng định.

Vẻ mặt Trương Diệu Kim rồi rã. Hắn không sợ chết, nhưng thật sự đã bị mấy ghi chép trong lịch sử trò chuyện đầu độc lâu ngày.

– Giản Hoa vì giữ vẻ thần bí, giết chết người thấy được dị năng của cậu. Cậu được giấu rất sâu, vì người biết bí mật đều chết hết, tính cách tàn bạo không cần phải bàn.

“Ừ. Tôi biết, rất nhiều người cũng biết.”

“...”

Chạm phải ánh mắt không tốt của Giản Hoa, thiếu tá Trương trấn định giải thích: “Những nhân tố gây ra ảnh hưởng lớn đối với thế giới này đều được ghi lại. Lần trước tôi đã nói qua, sau này hai người sẽ ảnh hưởng đến Trung Quốc... không, là trên toàn bộ thế giới.”

Lần đầu nghe được lời này, nụ cười trên mặt Lý Phi ngưng lại.

Nhưng anh đã nhanh chóng khôi phục lại, dùng ngón tay xoa day tâm, nói: “Nếu nói cái đầu, tôi tin là mình đã làm được, cái sau là mục tiêu cố gắng. Nhưng cái ảnh hưởng mà anh nói, hình như không phải phương diện mà tôi muốn.” Biên tập: Di

Lý Phi là diễn viên hạng nhất trong nước, đại khái còn hướng ra ngoài quốc tế.

Nhưng ảnh hưởng thế giới, là Venice, là Cannes, chứ không phải dùng dị năng để nổi tiếng toàn thế giới!

“Người biết chuyện... họ biết được tất cả những chuyện này.” Trương Diệu Kim nói chậm lại, trịnh trọng kể lại, “Hồng Long đã bắt được một phần của bọn họ, nhưng những kẻ có mặt trong vụ nổ ở khách sạn Trân Châu và tên cầm đầu, đến nay vẫn chưa sa lưới. Chúng còn đang lang thang ngoài kia, là nhân tố bất ổn của xã hội.”

Nhìn thấy sự thờ ơ của Giản Hoa và Lý Phi, thiếu tá Trương đành tung ra tin tức quan trọng: “Thế giới Bị Từ Bỏ không chỉ xuất hiện ở Trung

Quốc, người biết chuyện cũng không chỉ có người Trung Quốc. Chỉ cần chính phủ không quá vô dụng, đều sẽ phát hiện sự tồn tại của họ.”

“Họ” là để chỉ kẻ xuyên sách, không phải người dị năng.

“Hai người rất nguy hiểm.” Trương Diệu Kim không hề dọa nạt.

Giản Hoa nhú mày, cậu cố ý xem nhẹ ý chưa nói hết của thiếu tá Trương.

Lý trí nói với cậu, đây đều là mấy trò đùa phi lý, nhưng trực giác lại bảo những lời lung tung này chính là sự thật. Giản Hoa đau đầu cảm thấy mình cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

“Lần trước anh tới, chỉ nói việc Thế giới Bị Từ Bỏ sắp xuất hiện quái vật. Anh không nói đến con mực kia, cũng không nói nó là sinh vật khổng lồ như thế, tàn bạo như thế!” Giản Hoa nhìn chăm chăm Trương Diệu Kim. Nếu đã sớm biết, sao lại không nói tới?

“Vì anh biết dị năng của tôi và Giản Hoa, biết chúng tôi sẽ hữu kinh vô hiểm. Còn muốn tận dụng cơ hội để chúng tôi “thấy rõ” sự chân thật và tàn nhẫn của thế giới này sao?” Giọng điệu Lý Phi dịu dàng, nhưng lời nói lại ngập tràn địch ý.

Tội danh này tất nhiên Trương Diệu Kim sẽ không nhận: “Không, chúng không nên xuất hiện sớm như thế! Quái vật bóng lông cấp một đến mùa xuân sang năm mới tấn công người dị năng. Mực ăn thịt còn đến sớm hơn tận nửa năm!”

Vẻ mặt của Lý Phi là kiểu “anh cứ bịa tiếp đi”, nhưng thực ra trong lòng anh không được bình tĩnh như bề ngoài.

Là nói dối sao? Lý Phi đã bị lung lay.

Thiếu tá Trương uể oải, tiếp tục nói: “Trong màn sương mù sớm nay, chúng tôi đang chạy xe trên đường cao tốc thì suýt đâm vào mực ăn thịt người. Quái vật xúc tua xuất hiện... tôi vẫn còn may mắn. Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tôi mới nhìn thấy ảnh chụp hiện trường ở đại lộ cây bạch quả.

Về nguyên nhân quái vật xuất hiện sớm, Hồng Long vẫn còn phải phân tích thêm.

Giờ họ đã có rất nhiều tin tình báo, nhưng đa số xuất phát từ ghi chép lịch sử trò chuyện kia. Kẻ tham gia toàn đám nhĩ đồng lớn tuổi lý tưởng hóa thế giới. Trừ đám thanh niên trung nhị cả ngày ảo tưởng về cách đạt được dị năng, đại sát bốn phương, uy phong tám hướng, thì chỉ còn mấy kẻ giả tri thức chuyên nghiên cứu cách tấn công nhân vật tình tiết. À, còn cả mấy cô gái suốt ngày mơ mộng trở thành tình yêu đích thực của Lý Phi.

Muốn lấy thông tin có ích, nhận biết thật giả, phân tích suy luận...vô cùng khó khăn.

“Người biết chuyện gây ảnh hưởng đến tiến trình vốn có của sự kiện, thay đổi trải nghiệm của một số người.” Trương Diệu Kim liếc nhìn Lý Phi. Trong tình tiết nguyên tác, ảnh đế bây giờ còn nằm trong bệnh viện vì tai nạn giao thông kìa.

Giản Hoa lấy cái thìa từ trong bát canh ra, phát hiện canh cá bạc rau nhút đã nguội lạnh.

Cậu thất bại đặt đồ ăn xuống, tâm trạng xấu hỏi: “Nếu thiếu tá Trương gặp được mực rừng mưa trên đường cao tốc, thì sao lại xuất hiện trước cửa nhà tôi?”

Trương Diệu Kim dường như muốn sửa lại cách Giản Hoa gọi con mực kia, nhưng hao phí nước bọt vào chuyện nhỏ nhặt này thì vô nghĩa quá, đành xem nhẹ nó.

“Gặp được đám quái vật bóng lông, số lượng đạn có hạn, chúng tôi đành phải tránh lên xe. Nhưng lại bị khỉ tay dài nhìn chăm chăm, loại quái vật này có trí tuệ, lại hay thù dai. Chúng tôi cuối cùng phải quay xe về Hoài thành. Tất cả chỉ là trùng hợp, vì đường đi đến Hoài thành có khá ít quái vật. Giờ nghĩ lại, chắc là do con mực kia nên đám quái vật khác chạy hết.”

“Chúng tôi bị vây ở trên đường cao tốc, xe bị hư hỏng nặng, cuối cùng đành phải nhảy xuống sông mới thoát được đám khỉ kia. Sau khi vào Hoài thành, chọn một tòa nhà để trốn tạm. Sau vài giờ, lại có quái vật bóng lông to bằng con mèo đập vỡ cửa thủy tinh. Bị thương sau một phen chiến đấu gian khổ, lại không mang nước và đồ ăn, lo rằng lần sau bị tấn công thì không có sức. Rơi vào đường cùng, tôi mới quyết định đến gần nhà cậu – ”

Giản Hoa nhú mày, việc nhà cậu an toàn có viết trong sách?

Lý Phi bỗng thấy chua trong lòng, cảm thấy như bí mật vốn chỉ mình biết, lại đột nhiên phải chia sẻ cho toàn thế giới.

“Sự thật đã chứng minh, quyết định đó là đúng.” Trương Diệu Kim xòe tay, ánh mắt thản nhiên, “Toàn bộ tiểu khu đều im ắng, không có quái vật xuất hiện. Sau khi thể lực cạn kiệt, chúng tôi thay phiên nhau nghỉ ngơi. Tôi bỗng nghe thấy tiếng thét chói tai mơ hồ trên không chung, tôi cảm thấy như có cái gì lôi tôi xuống ghế đá. Tôi muốn mở mắt, nhưng toàn thân vô lực. Sự tình tiếp theo tôi hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nghe nói tôi được phát hiện trước cửa nhà Giản Hoa.”

“Cảnh Điền đâu?” Lý Phi hỏi.

“Báo cáo đến từ căn cứ của tôi cho thấy, bảy giờ sáng nay, Cảnh Điền – tôi không quen nói theo cách này. Được rồi, sáng sớm hôm đó, khi anh ta xuống kiểm tra trực trực xe, bị mất tích trong sương mù. Lúc bảy giờ, xe chúng tôi còn chưa chạy lên đường quốc lộ. Thời gian bị ngưng lại của

chúng tôi khác nhau, không gặp nhau ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Chỉ có địa điểm trở lại thế giới hiện thực là trùng nhau.”

Giản Hoa có dự cảm không hay, nắm tắt công Trương Diệu Kim và Cảnh Điền?

Khi cậu từ siêu thị về nhà phát hiện hai người đang hấp hối trước cửa, thực ra là năm sinh trưởng ở Thế giới Bị Từ Bỏ muốn đóng gói “đồ ăn ngon” cho cậu?

Lý Phi nhìn Trương Diệu Kim một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Nếu thế giới này là một quyển sách, thì Giản Hoa là ai?”

Trương Diệu Kim thấy cũng không còn gì phải giấu diếm, quay đầu nhìn Giản Hoa: “Cậu là nhân vật phản diện cuối cùng xuyên suốt bảy tập của bộ truyện này.”

“...”

Giản Hoa thấy vẻ mặt mình cứng đờ.

Bên tai cậu nghe thấy âm thanh như tiếng cười nhẹ. Lý Phi ừ ừ, ngón tay gõ lên mặt bàn: “Hóa ra là vậy, vậy nhân vật chính trong thế giới của chúng ta là ai?”

“Cậu ta tên là Johnson Brown, người Mỹ.” Lời tác giả: Quyển mở đầu của truyện này đã hoàn thành \ [✓ ∇ ✓] / chương sau phải đổi góc nhìn.

Tiểu kịch trường:

Lý Phi: Giản Hoa là ai?

Thiếu tá Trương: Cậu ấy là nhân vật phản diện của quyển sách này.

Lý Phi *mỉm cười*: Nhân vật chính là ai?

Thiếu tá Trương: Cậu ta tên Johnson Brown, người Mỹ.

Lý Phi: WTF!! Kịch bản này sai rồi, không phải là tôi sao??[ﾟ`□´] ﾟ
(└─┬─┬─┘

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nhân Vật Chính

Trên đường, bảng hiệu cửa hàng rơi trong nước bùn. Biên tập: Di

Căn nhà cũ kỹ nghiêng ngả, nóc nhà không thấy, nước mưa tẩy rửa đồ nội thất bên trong. Nước mưa đọng lại trong rất nhiều thứ: quần áo, chậu nhựa còn cả quả bóng rổ đã xì hơi một nửa.

Không biết tiếng radio mờ nhạt đến từ đâu: “Rè rè... Ngày thứ tư lốc xoáy Jennifer đổ bộ vào miền nam tiểu bang Massachusetts... Lốc xoáy Jennifer ban đầu được dự báo ở Mexico, rạng sáng ngày 7 tháng 11, cơn lốc bỗng chuyển hướng, cuối cùng tiến vào miền nam tiểu bang Massachusetts lúc 7 giờ tối... Khu vực lân cận vịnh Mexico bị thiệt hại nghiêm trọng nhất, làm giao thông tắc nghẽn...”

Gió thổi nhẹ lại nhưng mưa to vẫn không ngớt. Biên tập: Di

Một quả táo bị nước cuốn trôi, nửa nổi nửa chìm, chạt vạt len lách qua các tạp vật. Nước mưa xối xả dìm nó xuống, đến nơi được che dấp, quả táo lại bồng bình nổi lên.

Hành trình “gian truân” này bỗng bị ngăn cản. Biên tập: Di

Một cánh tay gầy yếu vươn ra từ bóng tối, nhanh tay mò quả táo từ trong vũng nước đục ngầu lên. Cọ bừa lên quần áo trên người, sau đó vội vàng gặm cắn. Biên tập: Di

Nước mưa tát lên mặt nó, mái tóc nâu đỏ ước sũng dính trên trán.

Cách nó gặm táo, giống như một con Hamster đang sợ hãi, hai gò má đầy tàn nhan nhô cao, ánh mắt lo sợ nhìn bốn phía. Tiếng gặm cắn nho nhỏ dừng lại, thiếu niên tiếc nuối ném hạt táo bị cắn thành hai nửa xuống nước.

Nó tên Johnson Brown. Biên tập: Di

Mười bốn tuổi, vừa lên lớp chín. daovadao

Vào buổi tối tầm bốn ngày trước, nó đã làm nổ tung trường học của mình...daovadao

So sánh với những cậu bé người Mỹ cùng tuổi, Johnson rất gầy yếu. Vì hoàn cảnh gia đình nghèo khó, nó phải mặc quần áo cũ không vừa người phát ở trạm cứu tế. Đi đôi giày thể thao bẩn thỉu, thường không đi tất. Tóc cũng không gọn gàng. Tất cả những điều này khiến Johnson trông có vẻ lồi thối, thành công trở thành kẻ bị nhạo báng trong trường.

Sách giáo khoa của nó bị xé nát, bài tập nộp lên bỗng biến mất, bị giáo viên nghiêm khắc răn dạy.

Sản phẩm của tiết thủ công bị ném hỏng. Ngăn tủ cũng thường bị cạy ra, nhét bùn đất, xác chuột vào, có lần còn có một con thỏ bị lột da. Biên tập: Di

Johnson không biết là ai làm, những kẻ xung quanh đều cười nhạo, xem nó như kẻ ngốc.

Nếu nó nói cho giáo viên, không những chẳng tra ra được gì, có khi còn bị trả thù nặng hơn.

Nó im lặng chịu đựng, dần dần hành vi bạo lực này lại leo thang.

Bạn học chơi bóng rổ thô lỗ đụng ngã Johnson đang đi ngang qua, dù miệng nói xin lỗi nhưng lại cười cợt nhạo cái răng bị gãy của nó lên. Thiếu

niên mười bốn tuổi, cánh tay còn không to bằng một nửa của bạn học, giống như con gà yếu. Đối phương chỉ “vô tình” dùng khuỷu tay đẩy một phát, nó đã ngã sấp trên mặt cỏ.

Từ đó về sau, trên người nó thường xuất hiện vết xanh tím, đều là do nó “không cẩn thận” va phải.

Gần đây, có một giáo viên mới tới, tốt bụng giúp đỡ nó, nhưng tình hình của Johnson vẫn không tốt hơn.

Khi có vị luật sư giúp đỡ miễn phí cho nạn nhân của bạo lực học đường đến trường, trừ giáo viên kia, toàn trường không có ai làm chứng cho việc Johnson bị bắt nạt.

Mọi người dường như thường lầm tưởng rằng, nạn nhân của bạo lực học đường đều là học sinh ngoan.

Đôi khi, kẻ sử dụng bạo lực lại là vài cậu học trò ngoan kia, là cậu bé sáng lạng ai ai cũng thích, còn người bị hại lại là đứa nhỏ không được giáo viên thích, bị bạn bè đồng lứa ghét.

Qua việc bắt nạt đứa nhỏ lôi thôi chỉ biết chui lủi trong bóng tối này, đám thần tượng trong trường kia lại càng được hâm mộ hơn.

Johnson là “đứa học sinh lôi thôi, không nộp bài tập” trong miệng các giáo viên khác, là “con sâu xấu xí” “con lợn lười biếng” trong miệng bạn cùng tuổi. Hai năm trước, nhà nó còn ở xóm nghèo, ai sẽ ra mặt cho nó? Biên tập: Di

Ngay cả giáo viên nữ duy nhất vì nó lên tiếng, cũng vì không lấy ra được bằng chứng, mà hai tháng trước bị trường học cho thôi việc. Di

Cánh tay trần xước lộ ra ngoài áo mưa, Johnson bò lên đồ nội thất rơi xuống từ trên cửa sổ chất thành một đống trên đường. Nó chui vào cái

thùng sau tủ quần áo để trú mưa.

Nhớ lại tai nạn ở trường bốn ngày trước, mặt Johnson trắng bệch.

Ngày đó mới sáng sớm trời đã âm u, hầu hết các tiết học buổi sáng vừa mới bắt đầu, loa phát thanh của trường bỗng vang lên, thông báo tin di chuyển khẩn cấp.

Cơn lốc đổi hướng, theo dự báo mới nhất, cách thành phố nhỏ này chưa đến một trăm kilômét.

Miền nam Massachusetts tuy thường bị ảnh hưởng bởi các cơn lốc, nhưng ít khi có lốc xoáy trực tiếp tiến vào trong đất liền. Các giáo viên hoảng sợ, sắp xếp học sinh có mặt lên xe của trường.

Trong trường rối loạn, phụ huynh biết tin vội chạy đến trường, cũng có bố mẹ vừa nhận được điện thoại, muốn đến trường đón con em mình.

Johnson chờ nửa ngày, cũng không thể chen lên ô tô trường. Thấy sân trường đã trống không, nó đành phải cúi đầu tự đi về nhà. Khi đi qua khu rừng nhỏ, mấy kẻ thường gây rắc rối cho nó nhảy ra, dùng túi nilon đen trùm lên đầu nó. Đấm nó mấy cái đến choáng váng, rồi nâng nó lên ném vào trạm biến áp của trường.

Còn khóa cửa lại.

Trước đó Johnson đã từng bị chúng lừa nhốt trong sân vận động một đêm, còn có kho hàng, phòng thực nghiệm,...

Johnson là cô nhi, ở cùng ông chú Rick đến nay vẫn chưa kết hôn. Rick là dân cờ bạc, một tháng có đến hai mươi ngày không ở nhà. Johnson đêm nay không về, gã cũng không tìm nó.

Đám thiếu niên choai choai trong trường, hoàn toàn không ý thức được hành vi của mình là độc ác và nghiêm trọng bao nhiêu.

Lốc xoáy đối với bọn nó, chỉ là cây cối bàng hiệu bị gãy đổ, là không thể ra ngoài, nhà thỉnh thoảng bị mất điện, là đường ngập nước, là thời gian nhàm chán trường học cho nghỉ, bố mẹ cũng không đi làm.

Việc trêu chọc Johnson thì bọn chúng có vô số ý tưởng.

Ban đầu, bọn nó ngồi xõm ngoài sân vận động bị khóa nghe tiếng Johnson hô gọi, sau nhiều lần, lại thấy thẳng nhóc này không khóc cũng không gọi. Hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ khóa được một đêm, bọn nó đã không còn thấy thú vị, suy nghĩ xem nên làm việc gì càng kích thích hơn.

Cảnh báo lốc xoáy!

Bọn chúng hưng phấn, chúng tin lần này dù nhốt Johnson vào chỗ nào thì có khi phải đến hai ngày mới có người phát hiện! Nghĩ mà xem, gió thổi mù mịt, trời đất tối đen, kẻ đáng thương Johnson bị nhốt trong trạm biến áp, không có ai đến, nó còn không sợ vãi ra quần à?

Nghĩ liền làm, đám thiếu niên tránh giáo viên, trốn bố mẹ, chuồn ra tấn công Johnson.

Sau khu rừng nhỏ chính là trạm biến áp, đúng là vừa lúc! Dù sao nguồn điện của toàn trường học đã bị ngắt, ném Johnson vào trong, cũng sẽ sớm bị người khác phát hiện, miễn cho con lợn lười biếng kia sau hai ngày bị chết đói.

Khóa trái cửa, đám thiếu niên hớn hở về nhà, bị bố mẹ đang nôn nóng mắng một trận rồi kéo lên xe. Đám thiếu niên còn muốn mang theo máy tính bảng, giày bóng chày, giày trượt băng, nhưng kết quả đều bị bố mẹ làm lơ.

Ngồi sau xe ô tô, nhìn mọi người hoảng loạn lái xe ra khỏi thành phố, đám thiếu niên rút cuộc cảm thấy tình hình không ổn. Có bão đến không phải chỉ cần nằm nhà ngủ nướng, ăn hot dog, chơi điện tử sao?

“Thành phố có thể sẽ bị nhấn chìm trong biển nước.” Biên tập: Di

“Là bão cấp ba, mong Thương Đế phù hộ cho căn nhà của chúng ta! Nó rất cũ, sợ là không chống đỡ nổi.”

“Chúng ta mua bảo hiểm cho căn nhà rồi, gì cơ, anh quên mang à! Mau trở về!” “Im miệng! Em định về để chết à?”

Người lớn lo âu chửi rủa, âm ỉ, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt bị dọa trắng bệch của bọn nhỏ.

Phòng ở trường mới xây, rất vững chắc, trước khi bão đến không có việc gì, lần này chắc là cũng không sao. Bọn chúng nghĩ. Không có đứa nào dám nói chuyện Johnson bị nhốt trong trường.

Vì nói ra, sẽ nhắc tới việc bắt nạt bạn học từ trước.

Có khi nghiêm trọng hơn, bạo lực học đường còn bị kết án tù.

Johnson không ngất xỉu hoàn toàn, đám thiếu niên kia đi chưa được bao lâu, nó đã tỉnh lại.

Trạm biến áp không có cửa sổ, chỗ nào cũng tối đen. Nó sờ soạng đi đến phòng trực ban, bật công tắc trên tường, nhưng đèn không sáng. May là trong ngăn kéo có cái đồng hồ điện tử bị nứt màn hình. Dựa theo ánh sáng mờ nhạt, nó phát hiện một chiếc đèn pin còn đầy trên bàn. Sau khi lục tung phòng trực ban, chiếm lợi phẩm thêm được hai lon bia nhân viên trực ban trộm giấu, và một gói khoai tây lát.

Johnson đặt mấy thứ này ở cạnh người, chuẩn bị chịu đựng qua hai ngày.

Nó cũng nghĩ như đám thiếu niên kia.

Johnson không quá hoảng loạn. Trạm biến áp của trường không nhỏ, có cửa thông gió, chẳng qua là tối đen.

Hai ngày có lẽ sẽ hơi khó khăn, nhưng so với căn nhà cũ kỹ của nó ở khu phố kia, trường học vẫn an toàn hơn.

Mấy giờ sau, suy nghĩ này liền biến mất. Tiếng gió dữ tợn xuyên qua cánh cửa dày, giống như tiếng rít gào của ma quỷ đến từ tầng chót Địa Ngục. Tấm lưới trên cửa thông gió bị thổi bay, tro bụi thổi vào trong phòng.

Johnson run rẩy chui dưới gầm bàn.

Tiếng gió càng lúc càng lớn, như tiếng nữ quý the the rít lên, còn có tạp âm hỗn loạn vô cùng.

– Sau khi lốc xoáy Jennifer đổi hướng, nó đi dọc lên phía bắc Vịnh Mexico, mỗi giờ đi được 220 km, tăng lên thành cơn lốc cấp bốn. Mọi người cho rằng nó sẽ đến đất liền miền nam Massachusetts vào rạng sáng ngày 8, kết quả tối ngày 7 nó đã đến.

Những người còn chưa kịp sơ tán sẽ gặp chuyện.

Tuyệt vọng là gì?

Johnson ôm đầu sợ hãi, cuộn tròn. Sau khi nó chịu đựng qua vài giờ kinh hoàng sợ hãi, mới phát hiện đó chỉ là khúc nhạc dạo của cơn lốc kia, lốc xoáy hung tàn giờ mới đến.

Nó quỳ rạp trên mặt đất, mặt đất đang rung chuyển, không, là cả căn phòng đang rung chuyển.

Tiếng kéo kẹt còn lớn hơn tiếng gió lớn rít gào ngoài kia. Đồ vật trong phòng đều dịch chuyển. Johnson chưa từng nghĩ rằng, khi ở trong phòng lại thấy như đang ở trên thuyền, tầm nhìn lắc lư, vật không được cố định rầm rầm rơi xuống.

Trong trạm biển điện lóe lên tia lửa, có dụng cụ nào đó bị đập vỡ.

Tầng ba biến mất, rồi tầng hai... Khi trần nhà bay mất, Johnson nhắm tịt mắt lại, phí sức bám chặt lấy chân bàn. Bỗng, tiếng động đáng sợ bên tai ngừng lại.

Johnson mở mắt ra, ngây ngốc nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt.

Thế giới tĩnh lặng.

Trên đầu là bầu trời tối đen khủng bố, như tranh sơn dầu bị đổ đầy màu mực, nơi nơi là dấu vết hỗn loạn do bị cơn lốc quét qua.

Rất nhiều thứ bị gió cuốn đi lơ lửng giữa không trung, hạt mưa cũng như bị đóng băng ngừng lại, không rơi xuống mặt đất. Johnson cẩn thận chạm tay vào, cả bàn tay ướm sưng.

Bên ngoài trạm biển áp đã sập một nửa, là tòa nhà dạy học bị sụp đổ, và khu rừng nhỏ hoàn toàn bị san thành đất bằng.

Nước ngập quá nửa người Johnson, sân vận động quen thuộc như biến thành đại dương mênh mông nước.

Bão táp đến từ cuối trời, cách màn mưa mờ hồ, bốn phía mờ mịt.

Cảnh tượng tận thế này khiến Johnson suýt thì cho rằng mình đã rơi vào Địa Ngục.

Thân hình gầy yếu không kịp được run rẩy, một sức mạnh đáng sợ bỗng phát ra –

“A!”

Lấy trạm biến áp là trung tâm, trên tầng mây xuất hiện một cột sét.

Trời cao như một tấm vải vẽ tranh sơn dầu bị xé nát, không ngừng có cột điện phóng ra, nối liền trời đất. Sắc vàng chói mắt với sức mạnh khủng bố, nháy mắt bao phủ toàn bộ khu trường học.

Tàn dư của kiến trúc nứt vỡ rải rác, những căn phòng may mắn chưa bị phá hủy hoàn toàn nay cũng tan tành, dòng điện lan rộng ra mặt nước, như một tấm lưới điện khổng lồ.

Lốc xoáy xuất hiện ngay sau đó, cuốn bay khói bụi và xác người lên trời, gió cuốn như ác quỷ cười dữ tợn.

Người dị năng cấp S thức tỉnh.

Rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, tiếng động khủng khiếp của cơn bão lại xuất hiện.

Johnson bị gió cuốn bay lên trời. Nó hoảng sợ giãy dụa, một sức mạnh vô hình bắt lấy nó, đem nó đi thật xa. Biên tập: Di

Cuối cùng nó không bị thương tích gì mà rơi xuống đồng nhà đổ nát. Giờ nó mới ý thức được: Nó hình như làm nổ tung trường học...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thằng Thẩn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Johnson Brown, người miền nam Massachusetts, nước Mỹ. Biệt hiệu là Hurican. Phiên âm là Hồ Lạp Khảm, từ này nghĩ là lốc xoáy. Hồ Lạp Khảm là thần sấm sét và lốc xoáy trong thần thoại Maya của Châu Mỹ.”Biên tập: Di

Trương Diệu Kim tạm dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi nghĩ chắc hai người đã hiểu, cậu ta là người dị năng cấp S song hệ.”Biên tập: Di

Nhân vật chính sao? Theo như cách nói chuyên nghiệp trong kịch bản thì đây là “đứa con của số phận”./

Quả nhiên không tầm thường, ngay cả dị năng cũng có hai loại.Biên tập: Di

Cũng nhờ thế mà tổn thương Giản Hoa gấp đôi lần luôn – vì sao dị năng của người khác đều phong cách như thế? Cậu đâu định so bì gì. Chỉ thầm muốn một dị năng có thể sử dụng thoải mái, chẳng lẽ ước mong này rất xa xỉ sao?

“Người dị năng song hệ, có sức mạnh gấp hai người dị năng bình thường?” Trọng điểm Lý Phỉ quan tâm ở đây.

“Không phải.” Trương Diệu Kim nhanh chóng trả lời, hiển nhiên là hẳn cũng đã nghiên cứu qua vấn đề này, “Chỉ là sức mạnh có hai dạng hình

thái thôi.”

Giản Hoa giật mình, nói như vậy, cậu có khả năng thoát khỏi đám nắm kia?

“Lốc xoáy Jennnifer, bốn ngày trước vừa đổ bộ vào đất liền miền nam Massachusetts, nước Mỹ.” Giọng điệu của Trương Diệu Kim nặng hơn, “Johnson Brown chắc giờ đã thức tỉnh dị năng.”

“Anh nói là?”

Con số trên màn hình máy thăm dò năng lượng đặt trên bàn lại nảy lên. Lý Phi liếc qua, anh đã từng thấy vật này. Ở quân khu Hải thành, người của Hồng Long dùng món đồ chơi này nói cho Lý Phi biết, năng lượng trong cơ thể anh vượt chỉ số, từ nay về sau không thể dễ dàng đi qua cửa kiểm tra an ninh được nữa. Biên tập: Di

– Hóa ra còn biến đổi dựa theo dao động của cảm xúc. Biên tập: Di

Về mặt Lý Phi không thay đổi, anh trở lại vấn đề ban đầu: “Lốc xoáy khiến cậu ta thức tỉnh dị năng nên vạch xuất phát cao hơn người khác?”

Anh không có hứng thú với tên người Mỹ này, nhưng quan hệ của nhân vật chính và nhân vật phản diện như thế nào, có kết cục nào, Lý Phi đã xem qua nhiều kịch bản như thế, sao lại không biết được?

“Người biết chuyện cho rằng, lốc xoáy Jennier cấp bốn là cơn lốc mạnh nhất hình thành trên biển Đại Tây Dương trong gần hai mươi năm qua. Nó đã phá hủy hai thị trấn ven biển... Vệ tinh của cục khí tượng nước ta chụp được bức ảnh vào tối ngày mừng 7 tháng 11, khi lốc xoáy cách đất liền hơn 60 km, xuất hiện hiện tượng sấm sét bất thường.”

Trương Diệu Kim cân nhắc từ ngữ, nói ngắn gọn: “Năng lượng phóng ra tương đương với một quả tên lửa đạn đạo[1] kiểu mới nhất, sau khi phá

hủy kiến trúc trên mặt đất còn có thể phá sập mục tiêu phòng ngự dưới lòng đất.”

“...”Biên tập: Di

Vẻ mặt của Giản Hoa, khó mà nói thành lời.

Cậu cũng chưa nhập diễn nhanh như vậy, ngay lập tức coi cái người Johnson Brown kia là kẻ thù sống chết. Dị năng đáng sợ đến thế, chính bản thân nó cũng đã khiến người khác bất an rồi.

Không lẽ còn muốn nói, không hổ là nhân vật chính?

“Tác giả của quyển sách này... cũng là người Mỹ.” Lý Phi nhướn mày, giọng điệu khẳng định.

Đây không phải chuyện bất ngờ gì.

Thức tỉnh dị năng toàn thế giới, quái vật khắp mọi nơi, thành phố bị phá hủy do chiến tranh. Cái kiểu thiết lập này, có thể đào ra một đồng từ đám phim anh hùng của Hollywood.

Rồi nhân vật chính là người Mỹ, nhân vật phản diện ở Trung Quốc. Nhân vật chính có dị năng cấp S song hệ, đến lượt Giản Hoa thì chỉ còn một đồng năm... Chênh lệch rõ ràng như thế, còn nói được gì nữa?

Thiếu tá Trương lôi bật lửa ra châm thuốc, xòe tay.

– Nếu cậu đã đoán được thì không cần nhắc đến nữa. Biên tập: Di

Nhận ra mình chỉ là nhân vật trong một quyển sách đã đủ khiến người ta tức giận, vậy mà quyển sách này còn tiểu thuyết nổi tiếng của một người Mỹ. Trương Diệu Kim lúc ấy rất muốn chửi bậy. [daovadao.wordpress](https://thuviensach.vn)

So sánh ra thì, phản ứng của Giản Hoa và Lý Phỉ đã là đủ bình tĩnh rồi.

“Giờ anh có thể nói, tôi sẽ làm việc ác tà trời gì, để trở thành...”
Khóe miệng Giản Hoa hạ xuống, “nhân vật phản diện cuối cùng trong bộ phim anh hùng Mĩ điển hình này.”

Lý Phỉ sửa lại: “Không phải phim, là tiểu thuyết.”

“Khác chỗ nào?” Giản Hoa tức giận nói.

“Nếu đây là một quyển sách, cậu phải tự hỏi xem cuộc đời của cậu có thuộc về chính cậu không.” Ảnh đế khoanh tay, trông có vẻ tùy ý, thoải mái nói, “Nếu thế giới này là một bộ phim, cậu còn phải nghi ngờ không biết mặt của cậu có phải của chính cậu không.”

“...”Biên tập: Didaovadao

Đúng là dùng góc nhìn của diễn viên chuyên nghiệp.

Nhưng trọng điểm hình như bị lệch hơi xa rồi?Biên tập: Didaovadao

Giản Hoa thử tưởng tượng Ô tướng quân đang đau khổ suy nghĩ về vấn đề mặt mày này, cả người cậu đều trở nên không thoải mái, ánh mắt nhìn Lý Phỉ cũng kỳ lạ.

Lý Phỉ tự lấy đá đập lên đầu mình: “...”

Trương Diệu Kim đang hút thuốc cũng nghĩ, thật ra rất có lý. Ai muốn người sở hữu khuôn mặt của chính mình, có thể là một tên đàn ông trắng hoa ở Hollywood, đua xe, say rượu, hút heroin, thay bạn gái như thay áo chũ? Người nước ngoài tóc đen mắt đen cũng không ít, đều có thể diễn nhân vật phản diện.

Cấp dưới của thiếu tá Trương là người thoải mái duy nhất trong căn phòng này, chiếm ưu thế của nhân vật quần chúng không tên. Ngoài trừ rắc rối trong sinh hoạt, thì không gặp vấn đề gì về khuôn mặt lẫn tính cách đã cùng mình trải qua cả cuộc đời.

Giản Hoa vứt đi suy nghĩ rồi rầm về Ô tướng quân. Mùi khói trong phòng khiến cậu thấy nôn nao, giọng điệu không tự chủ được mang ý chất vấn: “Tôi giống nhà khoa học điên, hay là kẻ dẫn đầu đám máy móc muốn hủy diệt loài người à? Dù anh có cho tôi một khẩu súng, thì ngay cả băng đạn tôi cũng không thay được. Chẳng lẽ vì trong một quyển sách hoang đường viết tôi là nhân vật phản diện, tôi sẽ phạm tội sao?”

Lý Phi cũng rất ngạc nhiên. Anh không nhìn ra Giản Hoa có tiềm năng gì để trở thành Boss trong tiểu thuyết anh hùng của Mĩ. Không phải do dị năng không ổn, mà là người có tính cách bình tĩnh, cẩn thận đa nghi, không thêm làm việc thừa thãi như Giản Hoa, sao lại liều chết cùng người dị năng song hệ sấm sét, lốc xoáy gì đó, đấu trí đấu dũng?

Dù Giản Hoa có ăn no dùng mỡ cũng không làm.

“À, việc này!” Trương Diệu Kim tắt thuốc, nói băng quơ, “Trong sách nói cậu muốn thống trị thế giới.”

“...”Biên tập: Didaovadao

Còn không bằng muốn hủy diệt loài người nữa!

Về mặt Giản Hoa như muốn ra tay xé xác tác giả.

Người trẻ tuổi sau lưng Trương Diệu Kim cúi đầu nín cười. Trước đó, người của Hồng Long đều rất khấn trương, vì tư liệu kết luận của bọn họ đã yêu ma hóa nghiêm trọng hình tượng của Giản Hoa. Cậu ta là người tính cách tàn độc, âm u vẩn vọ, lòng trả thù rất lớn, lại còn thiếu niềm tin với người khác. Hoàn toàn là một phần tử phản loài người, phản xã hội.

Dù thiếu tá Trương sau khi trở về từ nhà họ Hoa, nói rằng tư liệu có thể nhầm lẫn, hầu hết người của Hồng Long vẫn mang lòng nghi ngờ.

Chính thức nhìn thấy Giản Hoa, rồi giao tiếp cùng cậu, người trẻ tuổi mới thấy rằng hình tượng âm trầm kia bắt đầu mờ nhạt. Đúng vậy, giống như Giản Hoa nói, người bình thường sao lại có suy nghĩ động kinh trung nhị* giống như trong phim ảnh, truyện tranh anh hùng đầy nhiệt huyết?

*trung nhị: giống như bệnh tuổi dậy thì. Coi mình là cái rốn của thế giới, muốn khẳng định chính mình, thu hút sự chú ý của người khác.

Người tâm lý vụn vẹo, có khát vọng hủy diệt, thì sau khi đạt được năng lực cường đại, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu không phải là che giấu. Hẳn sẽ vội vàng thí nghiệm năng lực này, không kiềm được mà chìm đắm trong sức mạnh của nó.

Mà cả Giản Hoa và Lý Phi đều không có tình trạng này.

– Dù là trong “tình tiết nguyên tác” hay hiện tại.

Lý Phi bỗng nở nụ cười, phá vỡ không khí cứng ngắc: “Tôi nghĩ đây là chuyện tốt. Cậu xem, chúng ta có thể phân biệt chính mình và trong sách. Cậu vẫn là cậu, không phải tên bệnh hoạn mắc chứng hoang tưởng.”

Tôi vẫn là tôi sao?Biên tập: Didaovadao

Về mặt Giản Hoa dịu đi. Cậu gật đầu với Lý Phi, không nổi giận.

Hai người khác trong phòng nhìn Lý Phi bằng ánh mắt phức tạp. Tư liệu phân tích về ảnh đế Lý Phi của Hồng Long lại phải làm mới rồi.

Lý Phi trông như tùy ý, lồng hai tay vào nhau, mỉm cười nhả nhặn, nói: “Anh hùng người Mỹ thức tỉnh trong lốc xoáy vẫn để thiếu tá Trương

tự mình lo liệu thôi. Về phần tôi, còn phải cùng Giản Hoa nói chuyện nhanh chóng đến Bắc đô quay phim.”

“Cậu!” Trương Diệu Kim ngăn người.

“Nhưng?” Giản Hoa cũng giật mình, không phải không qua được cửa kiểm tra an ninh sao?

Lý Phi chỉ máy thăm dò năng lượng trên bàn: “Vừa rồi tôi phát hiện một việc rất thú vị.”

Khi Giản Hoa tức giận, trị số không thay đổi gì. Dù là chính Lý Phi, nếu kiểm soát được dao động của cảm xúc, trị số cũng sẽ giảm xuống.

Người trẻ tuổi nhanh chóng lấy biểu đồ dao động trong một giờ qua ra, sau đó vẽ mặt thay đổi.

Dị năng của Giản Hoa có thuộc tính che giấu, tra không ra cũng không lạ gì. Nhưng sao lại có khoảng thời gian trị số trong phòng gần như bình thường? Lý Phi vẫn ngồi đây chưa từng rời đi mà!

Trương Diệu Kim nhìn biểu đồ như đang suy nghĩ: “Người dị năng cấp S. Sau khi quen thuộc với năng lực của mình, có thể áp chế và gia tăng sức mạnh theo ý muốn?”

Kẻ xuyên sách không bàn luận về mọi chi tiết, hơn nữa trong sách, người dị năng cấp S trên toàn thế giới cũng chỉ có năm người. Bản thân Trương Diệu Kim cũng không phải, không có cách nào kiểm chứng.

Lý Phi không trả lời: “Tôi không định trốn tránh tai nạn, nhưng cũng không chào đón nó. Nếu Hồng Long có thể cung cấp cách hiệu quả ‘đề phòng quái vật phá hủy, ảnh hưởng đến thế giới thực’, chúng tôi sẽ rất vui lòng đón nhận.”

Anh nói, rồi nhìn lướt qua Giản Hoa. Thấy mình vừa tự ý quyết định thay Giản Hoa, mà Giản Hoa lại không có ý phản đối, trong lòng càng thêm bình tĩnh.

“Nhưng gia nhập cơ quan bí mật quốc gia, hay giao lưu với anh hùng, giải cứu thế giới thì thôi đi. Trên đời này, mong ước ban đầu của mỗi người đều chỉ là ‘muốn làm chính mình’ thôi.”

Trương Diệu Kim bình tĩnh nhìn Lý Phi, rồi lại nhìn Giản Hoa.

Cuối cùng hần thở dài, biết dù tâm trạng hai người tốt hay xấu, hần đều trái phải không xong.

“Cảnh Điền tạm thời sẽ do người của Hồng Long chúng tôi chăm sóc. Người dị năng hiện giờ khi đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ bị quái vật tấn công, chúng tôi sẽ sắp xếp chỗ an toàn vững chắc để tránh nạn. Trong khoảng thời gian ngắn, anh ta chưa về được, tôi khuyên cậu nên thuê vệ sĩ khác.” Trương Diệu Kim nghĩ, rồi lại nói, “Mục đích thật sự chúng tôi khi di chuyển Cảnh Điền là khiến người dị năng rời xa nơi đông đúc nhộn nhịp, tránh để tai nạn lan tới thế giới thực. Mong rằng sau này khi các cậu gặp được đám khổng lồ như mực ăn thịt người thì hãy đánh nhanh thắng nhanh, nếu không được thì dẫn nó đến nơi trống trải! Tư liệu về quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Hồng Long sau khi sửa chữa phân tích xong sẽ đưa cho hai người một bản.”

Đã nói đến mức này, cũng đạt được đồng thuận, Lý Phi không từ chối.

Người trẻ tuổi đẩy xe lăn. Khi Trương Diệu Kim rời đi, bỗng nhớ đến điều gì, quay đầu nói: “Đúng rồi. Thời gian cho đến lúc Johnson Brown tìm đến hai người còn nhiều lắm. Năm nay cậu ta mới mười bốn tuổi.”

“...”[1] Tên lửa đạn đạo

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bắt Giữ

Johnson mười bốn tuổi cẩn thận chui ra từ trong đồng đồ nát.

Tạnh mưa. Biên tập: Di

Có tiếng ồ từ xa, đèn cầm tay tự chế công suất lớn chiếu sáng đến chói mắt.

Có thuyền phao đi quanh vùng nước lũ tìm kiếm, trên thuyền là những người mặc áo mưa. Họ dùng thứ trông giống xiên cá đẩy chướng ngại vật đi, tìm kiếm đồ vật đáng giá.

– Họ không phải nhân viên cứu hộ, mà là người sống sót sau cơn lũ.

Họ thô bạo giành giật những vật phẩm đáng giá, xông vào cửa hàng đã sập một nửa, mạnh tay cậy ngăn tủ đựng tiền, lấy đi tiền giấy ướt sũng, tiền xu thì từ kẽ hở giữa bọn họ trượt đi, rơi xuống nước.

“Nhìn này! Lão Hawley, lão già tội nghiệp!”

Sau khi phát hiện xác chết trong đồng đồ nát, bọn côn đồ xấu tính đá một cú, rồi lớn tiếng cười nhạo.

“Nhấn kim cương trên tay lão già này đâu, mày cầm à?”

“Tao không thấy!” Gã đàn ông phát hiện xác chết sớm nhất khi nâng đồ vật lên, giơ cao hai tay, lớn tiếng biện giải.

Người kia rõ ràng không tin, một cuộc ẩu đả lại nhanh chóng bắt đầu.

Johnson nhận lúc bọn họ hỗn loạn chửi bới thì lao nhanh ra ngoài.

“Học, học.” Cậu bé thở dốc, vừa định đi chậm lại thì phía sau đồng hồ phát ra tiếng thét thảm thiết và tiếng vật sắc nhọn đâm vào da thịt. Johnson run rẩy, không còn ý định nghỉ ngơi, dựa vào bóng đêm cuống quýt chạy trốn. Biên tập: Di

Nó chưa từng trải qua chuyện đáng sợ như vậy, nhưng nó biết vì tiền, người ta sẽ có thể làm ra những chuyện gì. Biên tập: Di

Trong thành phố Pedro Lyon có rất nhiều người phá sản và dân nhập cư trái phép, kinh tế ở đây không tốt, cũng không có nhà máy lớn. Đồ tiếp tế của nhà thờ có giới hạn, phòng ốc cũng thế, rất nhiều người chỉ có thể dựng một túp lều nát lên ở tạm.

Johnson và chú Rick đã ở trong lều rất nhiều năm. Nó từng thấy khách làng chơi giết hại gái điếm, từng thấy con bạc thua đến đỏ mắt cầm dao đâm chết người, còn có tên cặn bã lừa những đồng tiền cuối cùng của bà lão mắc bệnh nặng. Biên tập: Di

Năm bảy tuổi, một người bạn của nó, chết trong một con hẻm nhỏ tĩnh lặng vắng vẻ.

Một tên cướp khi xông vào hẻm nhỏ chạy trốn, bắn chết bé trai tốt bụng gọi gã đi lĩnh đồ tiếp tế. daovadao.

Johnson nhận đồ ăn của nhà thờ, đợi mãi không thấy bạn của nó. Khi nó buồn bực chạy về tìm thì chỉ thấy bên trong con hẻm, một cái xác lạnh băng nằm trên vũng máu

Một tháng sau, vụ án đã được phá. Biên tập: Di

Tên cướp là một vận động viên bóng rổ nghỉ phép ở thành phố bờ biển. Trên ngực gã cũng loang lổ vết máu, may là còn sống. Tên cướp lúc

đầu định đòi tiền, nhưng nhận ra con mồi quá to cao vạm vỡ. Sau khi lo lắng không thể ra tay thành công, gã nổ súng trước rồi cướp tiền./daovadaoBiên tập: Di

Sau khi chạy được hai con phố, gặp một đứa trẻ gọi gã. Tên cướp không cần suy nghĩ đã nã ngay một phát súng...Biên tập: Di

Vụ án náo động không nhỏ. Tên tội phạm bị bỏ tù, báo chí rất quan tâm đứa trẻ vô tội đã chết, nhưng chỉ là thương xót, rồi phê phán tên tội phạm, ngay cả tên của đứa nhỏ cũng đánh sai.

So với đứa bạn của mình, Johnson đã rất may mắn. Báo chí khiến nhiều người biết đến ở thành phố Pedro Lyon, miền nam tiểu bang Massachusetts, có rất nhiều đứa trẻ không được ăn no, ngay cả nhà ở cũng không có.

Vụ việc ngay lập tức thu hút được chú ý. Khu ổ chuột được xây thêm nhà, rất nhiều gia đình lang thang chuyển vào, Johnson và chú của nó cũng không phải ngoại lệ. Nhưng sau những ngày sống tốt hơn, Rick lại dần dần nghiện thói cờ bạc.

Johnson đến trường muộn hơn trẻ con nhà khác một năm, nhưng cuối cùng vẫn có thể đọc sách, lại còn được ở trường ăn cơm trưa miễn phí.

Dù thế nào, Johnson cũng muốn kiên trì đi học, cơ hội có được không dễ, người sống an nhàn thoải mái sẽ không thể nào hiểu nổi.

– Khi Johnson hạ quyết tâm, chắc rằng nó cũng không thể tưởng tượng nổi sẽ có một ngày, nó làm nổ tung trường học của mình.Biên tập: Di

Trốn thoát mấy kẻ côn đồ cướp đoạt đồ đạc quý giá, Johnson cố gắng lội trong dòng nước lũ. Bốn ngày trước khi nó tỉnh dậy trong đồng phế tích, nó phát hiện trong cơ thể mình có thêm một sức mạnh.

Nhưng Johnson không dám dùng, tình trạng thể thảm của ngôi trường, nó vẫn nhớ rõ ràng.

Nó muốn ra ngoài, đến nơi ít gặp nạn hơn, tìm giúp đỡ, hoặc giả làm trẻ mồ côi bị lạc người nhà. Johnson Brown mười bốn tuổi cho rằng, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất.

Dù sợ hãi, nó cũng muốn rời khỏi nơi này. Biên tập: Di

Hai ngày sau, khi Johnson tìm kiếm đồ ăn bên trong đồng đồ nát, rốt cuộc nó cũng ra khỏi khu vực bị ảnh hưởng nặng. Nó đến một thị trấn nhỏ là điểm cứu trợ lập ra sau cơn lốc.

Đứa nhỏ gầy trơ xương lập tức được mọi người chú ý. Nó nhanh chóng nhận được một chiếc thảm ấm áp, một ly sữa nóng và bánh quy để tiêu hóa.

Nó rất đói, nhưng vẫn cố kiềm chế bản thân.

Động tác uống sữa từ ống trông như rất có giáo dục, không ai nghi ngờ đây là đứa nhỏ đến từ khu ổ chuột. Họ hỏi thăm người nhà Johnson, cậu bé cúi đầu không nói lời nào.

“Thương Đế ời! Đứa nhỏ đáng thương!”

Người phân phát vật tư là một bà lão mập mạp, bà thương xót ôm lấy cậu bé.

Thân thể Johnson cứng lại, vì nó biết bà lão này. Biên tập: Di Biên tập: Di

Bà lão là chủ của một cửa hàng bánh mì ở thành phố Pedro Lyon, bao giờ cũng ác độc xua đuổi những kẻ lang thang, Johnson mới đây còn bị bà ta dùng gậy đánh vỡ đầu. Hành động hiện tại của bà lão, hẳn là do chưa nhớ

ra Johnson. Bà ta đang ôm bé trai đáng thương mất gia đình sau cơn bão, chứ không phải thằng bé bán thiêu đến từ khu ổ chuột, sau này chắc chắn trở thành tội phạm.

Cái ôm rất ấm áp, nhưng lòng Johnson lại lạnh băng.

Sự xấu hổ này cũng không duy trì được lâu, đoàn xe cứu viện của miền nam Massachusetts trở về. Họ mang về rất nhiều người sống sót, trạm cứu trợ lại bận rộn lu bù, không có người tiếp tục truy hỏi lai lịch của Johnson.

Cậu bé lặng lẽ thả lỏng, quan sát bốn phía, bỗng có người vui vẻ gọi nó.

“Này, Johnson!”

Johnson cảnh giác lui ra sau, như một con chuột Hamster xù lông bị dọa sợ.

Người kia không táo bạo bắt lấy nó, chỉ lo lắng nhìn: “Vừa rồi Katie còn gọi cho chú. Sau khi nhìn thấy tin tức, cô ấy rất lo cho sự an toàn của cháu. Cháu không sao thì thật là tốt quá.”

Katie chính là cô giáo từng giúp Johnson, sau khi bị sa thải, cô ấy rời khỏi miền nam Massachusetts. Biên tập: DiBiên tập: Di

Người đàn ông quan tâm lo lắng, còn giúp Johnson quán chặt thăm là bạn của cô giáo, là vị luật sư từng muốn giúp Johnson thoát khỏi bạo lực học đường, nhưng vì không tìm được bằng chứng và nhân chứng nên không thành công.

“Cháu đến nơi này bằng cách nào? Chú Rick của cháu đâu?”

“Cháu không biết.” Johnson nhỏ giọng nói.

Luật sư nhìn cậu bé một cách thương hại: “Tha thứ cho chú, Johnson. Tuy rằng rất vô duyên, nhưng chú cho rằng, người giám hộ trên pháp lý của cháu mất tích hoặc chết đi, đối với cháu thực ra là chuyện tốt.”

Johnson ngẩng đầu. Biên tập: DiBiên tập: Di

“Trước đây cháu không muốn xa chú mình. Khi Rick không đánh bạc, gã đối với cháu rất tốt. Nhưng chỉ cần có tiền là gã lại mất tâm mất tích.”

“Nhưng...” Johnson cảm thấy đau khổ.

Nghèo khó là một cái gông cùm, nhưng trong mắt đứa nhỏ, nghèo khó cũng từng là chuyện tốt. Khi họ ở trong căn lều cũ nát, chú Rick dù chịu đói cũng sẽ đem đồ ăn lĩnh được chia cho nó. Nhưng từ khi có phòng ở, có phúc lợi ổn định hỗ trợ hàng tháng, Rick dù có chịu đói cũng phải đi đánh bạc, dù sao đứa nhỏ có thể ăn cơm miễn phí tại trường.

“Những đứa trẻ mất đi người thân, có cơ hội được những gia đình trung lưu ở nơi khác nhận nuôi. Cháu có thể nhận được giáo dục tốt hơn, một môi trường mới, còn có tương lai sáng lạng.”

“Nhưng, cháu không biết....”

Johnson cúi đầu, giống như muốn cuộn mình lại, đáng thương đến mức khiến người khác muốn xoa đầu nó.

“Cháu không biết, chú Rick ở đâu, có lẽ chú... chú sẽ trốn thoát.”

“Đúng, rất có khả năng này! Thượng Đế sẽ ban phước lành cho cháu, Johnson.” Luật sư xoa đầu cậu bé, cố ý không nói Thượng Đế sẽ ban phước gì, hẳn vừa ý nhìn thấy Johnson bất an.

– Hi vọng chú ruột mình chết, đối với một đứa trẻ là tội ác cực kỳ nghiêm trọng.

Người đàn ông kiên nhẫn nói với Johnson: “Sang năm, Katie sẽ kết hôn cùng chú. Vì công việc, bọn chú tạm thời không định có con, nhưng bọn chú không ngại làm thêm một phần bữa sáng mỗi ngày. Johnson, đêm tối không tồn tại vĩnh viễn, đi ra ngoài là cháu có thể chiến thắng nó.”

Johnson từ từ ngẩng đầu. Biên tập: Di

“Đứa nhỏ ngoan.” Luật sư vỗ vai thiếu niên, giống như người bố động viên con của mình.

Tên cờ bạc Rick? Đương nhiên đã chết sớm rồi, trước khi cơn lốc đến, gã đã bị bắn chết, xác còn ở trong con mương ven đường.

Sương mù dày đặc ba ngày liên tục, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đường cao tốc ra biển.

Xe vận tải đường dài vận chuyển hàng hóa chen chúc ở lối vào đường cao tốc. Máy tài xế xe tải ngáp ngáp dài, ra ngoài xe đi dạo. Chờ đợi nhàm chán, có người kể về chuyện kỳ lạ.

“...Chính ở đoạn đường này! Một ngày trước, tôi đi qua đây thấy xe cảnh sát và phóng viên vây quanh!” Tài xế trung niên ngậm thuốc, búng tàn thuốc, “Nghe nói là một cô gái trẻ, chết dưới bờ sông.”

“Nói bậy! Đây là đường quốc lộ, còn có vòng bảo hộ. Dù có lăn một vòng xuống cũng không ngã chết được, hay là nhảy sông tự sát?”

“Ai biết, nghe con trai tôi nói, có hai cô gái đi xem phim buổi tối, rồi không trở về. Tối giờ, vẫn còn một cô sống không thấy người, chết không thấy xác.”

Ông lái xe trung niên còn cố ý lấy tờ báo trên xe xuống, chỉ cho mọi người xem: “Người nhà của cô gái mất tích chấp nhận ra ba vạn đồng, treo giải tìm manh mối. Mấy người đừng trợn mắt to thể, không chừng còn kiếm được một khoản thu nhập thêm...”

Đang nói, bỗng có người chỉ vào bên trong đám sương mù dày đặc, kêu lên.

Mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

“Vừa rồi, vừa rồi có bóng người trong sương mù.” Người lái xe vừa kêu lên, giọng nói run rẩy, “Hình như là một nữ sinh, hình dáng... khá giống với bức ảnh này.”

Mọi người cười lớn. Biên tập: Di

“Người anh em, cậu đã lạc hậu rồi! Muốn dọa người, cậu phải nói là có ma nữ toàn thân ướt sũng!”

“Thật đó! Đột nhiên lại không thấy đâu!” Người lái xe đỏ mặt.

Lại thêm một trận cười nhạo, cũng không ai để ý đến dãy xe tải bên trong sương mù dày đặc, bỗng cửa của một chiếc xe mở ra, rồi nửa phút sau lại đóng lại.

Trăm mét ngoài bờ đê sông, có một cô gái xuất hiện bỗng trong đám cỏ cao nửa người, bề ngoài y hệt cô gái bị mất tích. Cô ta mở chiếc ví đen trộm được trên xe, hài lòng nhìn xấp tiền hồng nhạt bên trong. Sau khi nhét tiền vào trong túi, cô ta cầm lấy tờ báo tiện tay vợ được.

Muốn trách thì phải trách người lái xe kia xui xẻo, còn để bừa tờ báo này trên cửa thủy tinh, đúng lúc cô ta đang vội rời khỏi Hoài thành mà thiếu tiền.

“Lốc xoáy Jennifer tấn công miền nam tiểu bang Massachusetts, sức mạnh ghê người. Trên đất liền, cách đó không xa, một trạm biến áp của trường học nổ tung...” Cô gái đang đọc tin, bỗng thấy một bóng người xuất hiện trong sương mù. Cô ta sợ hãi, sử dụng dị năng, biến mất trong nháy mắt.

Đám người lao ra từ trong sương mù, tung ra một tấm lưới lớn!

Dây lưới được bện chặt, ở giữa lại lạ lùng lồi ra hình hộp dài tàng hình.

“Bộp bộp!” Biên tập: Di

Trong hộp dài bỗng bắn ra hai quả sần riêng, nhưng đám người cầm lưới dùng khiên dễ dàng ngăn lại.

“Báo cáo thiếu tá Trương, đã bắt được mục tiêu, xin ra chỉ thị tiếp theo.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tiến Triển

Cô gái bị lưới quấn chặt, nghiêng chặt rằng.

Dị năng không gian trong quyển sách này rất kỳ lạ, chắc là do người nước ngoài viết nên khác với tùy thân không gian trong tiểu thuyết – Cũng là không gian riêng biệt, nhưng ngón tay vàng* không lớn lắm. Nó có tác dụng không khác gì cái thùng, có thể đựng đồ, cũng có thể để tự cất mình vào. Khuyết điểm là khi chủ nhân của không gian chui vào, không gian sẽ biến thành thực thể, đưa tay có thể chạm tới, có thể sờ được bề ngoài của nó.

*ngón tay vàng (bàn tay vàng): các loại ưu tiên đặc biệt (may mắn, khả năng, trí thông minh, tiền tài...) mà tác giả dành cho nhân vật của mình (thường là nhân vật chính).

Nghe thì có vẻ rất gân gà, nhưng tác dụng của người dị năng không gian không thể xem nhẹ.

– Cô ta có thể dụng dị năng, mang theo đồ ăn thức uống, thậm chí cả vũ khí vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Mực ăn thịt người chém mãi không chết, nếu như có đạn xuyên thép hay có hẳn một chiếc xe tăng thì sao?Biên tập: Di

Người dị năng không gian cấp cao, dù đi đến nơi nào cũng được hoan nghênh.

Cô gái sau khi xuyên vào không lâu đã sớm thức tỉnh dị năng. Nhưng cô ta khá là xui xẻo, dị năng lúc mới đầu tiềm lực không đủ, không gian chỉ lớn có chừng đó.

Nếu gặp phải quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, người dị năng không gian có thể trốn vào trong. Đây chính là cách bảo toàn mạng sống. Cô ta không dám nhét quá nhiều thứ vào trong không gian, ngoài đồ ăn thức uống, chỉ còn một ít vũ khí. Biên tập: Di

So với đao thì sâu riêng có thể ăn, ăn xong, vỏ ngoài cũng có thể dùng làm vũ khí.

Vừa nhìn thấy lưới cô ta đã hoảng loạn. Ném sâu riêng để người cầm lưới tránh né hoặc bị đập ngã, cô ta có thể nhân cơ hội thoát khỏi lưới, trốn đi. Kết quả, người đến lại là một đám cảnh sát chống bạo động, lòng cô ta nặng nề chìm xuống.

Trong không gian còn hai con dao chặt dưa hấu, bột mì và các loại vật phẩm khẩn cấp khác, nhưng mấy thứ này trước mặt cơ quan vũ trang quốc gia còn không đủ nhìn.

Giày của cảnh sát chống bạo động được chế tạo đặc biệt, dù có dẫm phải sâu riêng, đế giày cũng không bị đâm thủng. Chất liệu quần áo chống lửa, bên trong còn có xốp đệm nhựa giảm công kích, cũng không sợ bị dao đâm. Còn mũ bảo hiểm, đừng nói là bột mì, ngay cả chui vào trong đám khói của lựu đạn hơi cay cũng chẳng có việc gì.

“Mang về quân khu.”

Bốn góc lưới bị nhấc lên, giống như bắt cá lớn mà khiêng đi.

Trương Diệu Kim thoáng nhìn qua cửa sổ xe, rồi dựa về ghế ngồi.

Hắn dựa theo mấy video quay vụ án người tàng hình trộm đồ, dễ dàng đoán ra mục tiêu là người dị năng không gian. Sau khi thiết lập phương án, dựa theo tính cách của “người biết chuyện”, bố trí bầy xung quanh nơi phát sinh vụ án ăn trộm.

Giống như là giờ tờ báo ở trang tin lố xoáy hoặc tin Lý Phi tham gia diễn xuất bộ phim mới, rồi đặt ở nơi dễ thấy. Gần đó thì chuẩn bị ví tiền căng phòng, bên trong giấu máy theo dõi...

Cô gái này xem ra cũng rất xảo quyệt, cầm được đồ nào là ném ngay vào không gian, tín hiệu bị đứt đoạn. Có khi chỉ cầm tiền, còn vứt luôn ví. Trương Diệu Kim đành phải sai người quét một lớp bột phấn vô hình lên tờ tiền. Biên tập: Di

Cô ta cũng không thể lúc nào cũng giấu trong không gian. Vật dụng hàng ngày và đồ ăn tuy đều trộm được, nhưng ai mà không muốn ăn đồ ăn nóng hổi chứ. Cô ta cũng sẽ đi mua cơm hộp, đi ăn trong tiệm mì, có khi tâm trạng tốt còn đi mua quần áo.

Sau năm ngày quan sát, Hồng Long đã xác định được phạm vi mục tiêu hoạt động.

Cuối cùng hành động vây bắt lần này rất thuận lợi, thiếu tá Trương lại không vui nổi.

“Thiếu tá Trương, không gian dị năng này quá nhỏ, e là không có tác dụng gì...”

“Quên đi.” Trương Diệu Kim thở dài. Biên tập: Di

Đoàn xe lại lái về quân khu Hải thành, phân bộ của Hồng Long, cũng chính là nơi lúc trước Lý Phi bị mang đến phối hợp điều tra.

Hình hộp chữ nhật bị trói trong lưới vẫn không có động tĩnh gì. Sau khi Trương Diệu Kim đi vào, cau mày nhìn, đối cảnh sát canh phòng thành bốn nữ cảnh sát.

Thấy người dị năng này định giả chết, hoặc là còn chưa suy nghĩ kỹ xem phải làm thế nào, chỉ có thể cố sức chống lại tình trạng bị quan sát. Trương Diệu Kim đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tạo áp lực cho đối phương, hần kéo ghế, ngồi xuống, vừa mở đầu đã nói một câu: “Chúng ta có thể nói chuyện, Lộc Viện. Hay phải nói là... kẻ chiếm cứ cơ thể Lộc Viện.”

Hộp chữ nhật run rẩy mấy cái, rồi biến mất.

Một cô nữ sinh còn trẻ, ngồi trong lưới, nhìn chăm chăm Trương Diệu Kim.

Bên cạnh Trương Diệu Kim còn có cảnh sát ghi chép, nữ cảnh sát cầm vũ khí đứng gác trong phòng, hoàn toàn là tư thế chuẩn bị thẩm vấn.

Cô gái không chống lại được ánh mắt uy hiếp của thiếu tá Trương, kích động né đi, lại không cam lòng.

Cô ta cũng tự nhận là đã lập kế hoạch một cách chu toàn tuyệt mật, vậy mà sau khi xuyên vào trong sách, một chuyện cũng không thành công.

Có dị năng, nhưng không lợi hại gì, cô ta nghĩ mình chắc cũng chỉ ở cấp E. May mà thức tỉnh sớm, nếu không sẽ rớt xuống cấp F ở dưới chót, không khác gì người thường, ngay cả bản thân cũng không vào được không gian dị năng, chỉ giống như mang một chiếc hộp bên người.

Hủy băng theo dõi, tìm Giản Hoa không biết là thật hay giả, kết quả là phí công vô ích.

Ở lại Hoài thành, chờ đợi thức tỉnh quy mô lớn lần thứ hai ở Trung Quốc được nhắc đến trong nguyên tác vào ngày 18 tháng 11. Còn chưa đến ngày, Hồng Long đã bắt được cô ta.

Xem cách vây bắt thì chắc là thiếu tá quân đội Trương Diệu Kim, người dị năng cấp A... Hồng Long rất có thể đã biết bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ, bao gồm cả chuyện của kẻ xuyên sách!

Cô gái cảm thấy mình giả ngu cũng vô ích, dù trong không gian có đồ ăn, nhưng cô ta không thể trốn mãi trong đó. Cô cần tắm rửa, còn muốn đi WC... Đánh lâu dài với Hồng Long, cô ta sẽ thua đến mức chịu không thấu.

Trương Diệu Kim nhìn cô ta chăm chăm: “Tôi muốn biết, Lộc Viện ban đầu thế nào rồi?”

“Cô ta chết rồi!” Cô gái thốt lên tức giận, “Khi tôi đến, cô ta đã chết! Bạn của cô ta cũng chết... Họ muốn đi nơi khác trong Hoài thành để cầu cứu. Giữa đường họ xảy ra tranh chấp, Lộc Viện nổi nóng đẩy bạn cô ta một cái, cô gái kia bắt được chân Lộc Viện, cả hai ngã xuống đê sông, ngã chết.”

Trương Diệu Kim nhìn cô ta, lạnh lùng lắc đầu: “Không, hai cô ấy chỉ là ngã ngất xỉu thôi.”

Cô gái trợn trừng mắt, trong cổ họng ghen ra tiếng cười: “Bạn cô ta bị đập đầu vào đá, máu chảy đầy đất...”

“Sau khi cô tỉnh lại, nhìn thấy xác người thì rất lo lắng, lại sợ gặp rắc rối nên đẩy người xuống sông. Lộc Viện và người chết cùng đi ra ngoài, nếu chỉ mình cô trở về, sẽ bị nghi ngờ, nhận được nhiều chú ý, ảnh hưởng bất lợi tới hành động của cô, vì thế cô vẫn luôn trốn tránh.” Trương Diệu Kim lật văn kiện trong tay, giọng nói lạnh lùng, giống như dao đâm vào

lòng cô gái kia, “Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy, người chết có vết thương trên đầu. Trong lúc hôn mê, lại vì đuối nước mà chết.”

Vẻ mặt cô gái cứng đờ, ngón tay nắm quần áo, ánh mắt cô ta tràn ngập sợ hãi.

– Người thường chưa từng giết người, sau khi biết được sai lầm của mình dẫn đến tai nạn chết người, theo bản năng đều sẽ thấy kinh hoàng.

“Vốn bạn của Lộc Viện là do mất máu quá nhiều mà chết, nhưng hành vi của cô, đã có thể trực tiếp cấu thành tội cố ý giết người. Lộc Viện cũng không chết, cô ấy chỉ ngất xỉu thôi.” Về mặt Trương Diệu Kim không hề thay đổi, nói: “Cô nên thấy may vì định nghĩa cái chết trong pháp luật của quốc gia chúng ta là cơ thể, chứ không phải linh hồn.”

“Không! Họ đều phải chết! Ba ngày không ăn uống gì, không ngủ nghỉ, đầu cũng chết ở Thế giới Bị Từ Bỏ!” Cô gái hét to, “Nếu tôi không thay Lộc Viện xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cơ thể này cũng không sống được.”

Trương Diệu Kim đóng lại văn kiện, hơi nheo mắt. So với việc thế giới là một quyển sách, hẳn càng đau đầu với “người biết chuyện” đến từ ngoài sách hơn. Việc này tượng trưng cho việc thế giới tồn tại nhân tố phi khoa học, không có cách nào giải thích.

Trong lịch sử trò chuyện ghi lại, có vài người đang ngủ trong nhà, trong lúc ngủ bị “kẻ xuyên sách” thay thế.

Còn có người gặp tai nạn xe cộ mà chết, kẻ xuyên sách vừa đến, người chỉ còn một hơi lại được bệnh viện cấp cứu sống lại – này còn khoa học sao? Xuyên vào người chết, gọi là xuyên hồn, nhưng chết đi vẫn là cơ thể vốn có. Sao vết thương chết người đối với chủ nhân cũ của cơ thể, người đến sau lại có thể chống đỡ?

“Thiếu tá Trương!”

Tiểu ca mặc quân phục vội vàng gõ cửa đi vào, Trương Diệu Kim nhún mào, đi ra ngoài.

“Đại tá Lô ở Tổng bộ, gọi ngài lập tức bay về Bắc đô, gặp mặt giải thích!” Người báo cáo về mặt thương hại, giải thích kiểu gì đây? Báo cáo lần đầu bị đẩy về, lần hai tuy nhận nhưng lại không có phản hồi. Hiện tại, phải đi gặp người phụ trách của Hồng Long, hoặc bị mang đi gặp lãnh đạo tối cao, thực hiện nghi lễ quân đội, rồi nghiêm trang trình trọng nói, “Xin lỗi, thưa thủ trưởng, chúng ta có khả năng chỉ là nhân vật trong một quyển sách” hay sao?

Trương Diệu Kim không chỉ thấy đau đầu, cả răng cũng đau.

Sân bay quốc tế Hải thành.

Lý Phi ngăn lại dao động bất an của dị năng. Trên người bọc một lớp tơ trắng mỏng vô hình, bước đến cửa kiểm tra an ninh.

– Không có tiếng cảnh báo kêu lên.

Giản Hoa đi sao trợ lý Lâm, cũng bình an vô sự qua cửa kiểm tra an ninh. Đoàn người bọn họ lập tức đội mũ đeo khẩu trang, kéo va li, nhìn xa trông như thành phần lao động tri thức của công ty nào đó bay đến thủ đô tham gia đàm phán thương nghiệp.

“May quá, hôm qua trời vừa đổ mưa, thời tiết sáng sủa, không có sương mù.” Trợ lý Lâm mở di động mới mua ra, tiếng báo tin nhắn dồn dập kêu lên, y đau khổ mở ra xem.

Xe ô tô của anh để Lý Phi bị tổn hại nghiêm trọng trong tai nạn ở đường cây bạch quả, ảnh chụp phát tán đầy trên mạng.

“Không cần xen vào. Cũng không có bằng chứng gì, ảnh chỉ miễn cưỡng nhìn ra được xác của chiếc Ferrari thôi.” Lý Phi liếc qua, cảm thấy chuyện này chẳng cần để ý làm gì. Anh lại không định đòi bồi thường. Trừ phi có người chui vào gara nhà anh đếm xe, nếu không anh để muốn đi chiếc xe nào, chán đi chiếc nào, còn cần người khác đồng ý sao?

Trợ lý Lâm lập tức gửi ý của Lý Phi về công ty, để cho họ xử lý.

Lần này đến Bắc đô, người đại diện của Lý Phi không đi theo. Thực tế là, người đại diện đã đưa ra yêu cầu chuyển công việc đối với CEO Lương Quân của giải trí Tinh Thiên.

Trong giới, có ngôi sao lừng lẫy, có hút thuốc phiện, còn có cả đua xe, nhưng mấy việc này còn chưa đáng sợ bằng Lý Phi. Hai việc xảy ra đều long trời lở đất! Cả cơ quan bí mật quốc gia cũng đến!Biên tập: Didaovadao

Cảnh Điện bị quân đội mang đi bảo vệ, xe Ferrari đang tốt lành bỗng biến thành sắt vụn. Người đại diện cảm thấy trái tim của mình chịu không nổi. Anh ta vốn là nửa đường mới tiếp nhận Lý Phi, bình thường Lý Phi cũng không cho anh ta chút mặt mũi nào. Giờ bị kéo vào sự việc kỳ lạ như thế này, người đại diện quyết định bỏ gánh. Người đại diện của anh để dù có phong cảnh đẹp bao nhiêu, kiếm được bao nhiêu tiền, cũng không quan trọng bằng mạng sống.Biên tập: Di

Mà trong mắt trợ lý Lâm, chỉ là anh để làm vài việc kỳ lạ thôi.

Cảnh Điện tạm thời chưa về được, Lý Phi cũng không đồng ý mời vệ sĩ khác, còn nói “Mời cũng vô ích” (mặt người đại diện ở đó xanh mét), đổi thành ký thêm một bản hợp đồng mới với Giản Hoa.

Đúng vậy, Lý Phỉ ngoài ký hợp đồng để Giản Hoa làm diễn viên đóng thế chuyên thuộc, còn mời người làm vệ sĩ riêng cho mình.

Là người có tiêu chuẩn võ thuật cao trong ngày, thực lực của Giản Hoa không thành vấn đề. Có vài chứng chỉ võ thuật Karate gì đó, chỉ là không biết về súng ống, cũng không qua huấn luyện vệ sĩ chuyên nghiệp.

Khiến trợ lý Lâm ngạc nhiên là, người đưa ra phản đối là Giản Hoa.

Cũng không biết Lý Phỉ và Giản Hoa nói gì sau lưng, hai người miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị. Vệ sĩ đổi thành trợ lý sinh hoạt, tiền lương cũng dựa theo chức vụ này, thời gian hạn chế trên hợp đồng cũng không có, nghĩa là Giản Hoa lúc nào cũng có thể mặc kệ chức vụ thứ hai này, nhắc chân bỏ đi.

Sự tồn tại của chính bản hợp đồng này cũng kỳ lạ.

Vậy thì Giản Hoa tốt chỗ nào? Đáng giá cho Lý Phỉ làm đến mức đó, chẳng lẽ giữa họ có bí mật gì? Trợ lý Lâm nghĩ sâu xa. Biên tập: Di

Trên máy bay, cậu ta quan sát Giản Hoa cả một đường.

Bề ngoài? Dù không tệ nhưng so với Lý Phỉ còn kém...

Sức hút cũng như thế. Biên tập: Di

Năng lực? Một diễn viên đóng thế chuyên nghiệp xuất sắc, cũng chỉ là một diễn viên đóng thế. Phóng mắt ra toàn quốc, ngôi sao thành công so được với Lý Phỉ cũng có thể đếm đủ một bàn tay, nhưng cũng đâu thấy Lý Phỉ thích ai?

Trái tim trợ lý Lâm xoắn xuýt khó chịu đủ kiểu, nhưng trực tiếp hỏi, cậu ta lại không dám.

“Ngày mai đoàn phim mở máy, cậu đã xem kịch bản chưa?” Lý Phi nhỏ giọng hỏi.

Giản Hoa gật đầu, khẩu trang che mất vẻ mặt cậu, nhìn không ra.

Họ trò chuyện ngắn gọn, cũng rất bình thường, trợ lý Lâm lại nhìn ra ý vị không bình thường bên trong. Biên tập: Di

– Dường như Lý Phi luôn chủ động tìm đề tài.

Khóe miệng trợ lý Lâm giật giật: Không thể nào.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhận Thức Chung

Chào đón nhóm Lý Phi là phó đạo diễn của đoàn làm phim.

Vị phó đạo diễn này mặc đồ tây đi giày da, có thêm bụng bia và quả đầu Địa Trung Hải*, khi cười lộ lên thịt gò má còn rung rung, trông còn giống doanh nhân thành đạt hơn nhóm người Lý Phi giả làm đoàn thương vụ. Biên tập: Di

*Địa Trung Hải: đầu hói

Trò chuyện vài ba câu, phó đạo diễn có ý sâu xa nói: “Lý Phi à, gần đây cậu đúng là làm mưa làm gió! Không ngừng đứng đầu đề, cuộc sống còn hưng phấn hơn nhân vật trong phim.”

Vẻ mặt của đám người trợ lý Lâm hơi khó coi, vì trên mạng không có tin gì tốt đẹp.

Xác xe Ferrari dẫn đến một phỏng đoán rằng, “Ảnh đế đua xe ở phố xá sầm uất, tạo thành tai nạn giao thông liên hoàn”. Dù tin này nhanh chóng bị xóa do tin không có thật, nhưng vẫn có người sắc bén nhìn ra “Vì sao lại liên quan tới Lý Phi”, cộng thêm vụ ở khách sạn Trân Châu, Hoài thành đã xuất hiện hai vụ tai nạn nghiêm trọng.

Đám anti-fan chen chúc mọc lên, ném ra đủ loại phỉ báng không cần tiền. Cái gì mà Lý Phi đã bị bắt, ảnh đế bị cuốn vào cuộc tranh đấu của tổ chức quốc tế nguy hiểm, các kiểu tiêu đề làm người nghe kinh hoàng trên mạng đọc đến mỗi mắt cũng chưa hết.

Còn thêm một đợt người tỏ vẻ như nhìn thấu tất cả, mĩa mai, “Tìm một chiếc xe nổi tiếng bị hỏng hóc ở hiện trường tai nạn, get cách tăng độ hot mới”, “Cọ độ hot của tai nạn đến nghiện, lương tâm ở đâu”.Biên tập: Di

Nói Lý Phi bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió cũng không quá.

“Phó đạo diễn La, ông đừng nói đùa, tôi đang sút đầu mẻ trán đây.” Về mặt Lý Phi thoải mái, hoàn toàn không có sự buồn phiền như anh nói.

“Đừng ảnh hưởng đến việc quay phim là được. Cậu cũng biết tính đạo diễn Lỗ rồi đấy.”

Phó đạo diễn nói xong, sai người đưa văn kiện ghi trình tự nghi thức mở máy cho Lý Phi. Khi nhìn thấy Giản Hoa, ông dừng lại một lúc, dường như thấy quen nên nhìn lâu hơn. Nhưng ông đã gặp qua quá nhiều người, quá nhiều việc, không nhớ ra Giản Hoa là ai.

“À, xác nhận lại lần cuối. Nhân viên trang điểm, diễn viên đóng thế tự cậu mang theo, theo hợp đồng bảo mật, trong lúc quay phim phải vào ở cùng khách sạn mà đoàn phim đã bao, nhưng chí phí là tự trả. Tôi sẽ sắp xếp cho họ gần phòng cậu. Còn có yêu cầu đặc biệt nào không?”

Việc chỉ cần một cú điện thoại là xong, nhưng phó đạo diễn phải đính thân đi ra, là do ngôi sao lớn đều có chút tính tình, gọi điện thoại lại phải cãi cọ với người đại diện rồi không nói rõ được.

Nhưng như Lý Phi, phó đạo diễn của đoàn phim nào cũng thích, không vì lý do nào khác ngoài việc bớt lo hơn.

Không yêu cầu phòng tổng thống trong khách sạn, cũng không cần đối xử đặc biệt, chỉ cần chú ý đồ ăn. Nhưng dù không ăn được, thì anh cũng tự mình mang thuốc dinh dưỡng đến, còn có một vị trợ lý biết nấu ăn.

Khi quay phim, không đến muộn, không về sớm, không xin nghỉ, khi mà anh cần có mặt thì chắc chắn sẽ thấy người. Chỉ riêng điểm ấy đã đủ làm cảm động phó đạo diễn phải chịu trách nhiệm sắp xếp công tác hàng ngày của đoàn phim.

Dù là ảnh đế hay diễn viên quần chúng, không làm chuyện vớ vẩn, không gây rắc rối cho người khác, thì đều là người tốt.

“Không có yêu cầu gì, tôi chỉ muốn hỏi một việc.” Lý Phi như không để tâm, thuận miệng nói, “Thành viên vốn có của đoàn làm phim, không có gì thay đổi chứ?”

Phó đạo diễn ngạc nhiên, không hiểu sao ảnh đế lại hỏi câu này: “Không. Chỉ có trước đó nghe tin cậu bị thương trong vụ nổ ở khách sạn Trân Châu khiến nhà sản xuất và đạo diễn lo lắng không thôi.”

Nguyên nhân lo lắng đương nhiên là do phải tìm người thay nam nhân vật chính.

Nếu Lý Phi đã không sao thì không cần phải nhắc lại.

Sau khi phó đạo diễn rời đi, tất cả mọi người đều được sắp xếp ổn thỏa. Trợ lý Lâm cẩn thận ra khỏi phòng, cậu ta bối rối khi thấy Giản Hoa không định đi ra.

Cửa vừa đóng, Giản Hoa đã hỏi: “Anh nghĩ gì vậy?” Di biên tập

Cậu và Lý Phi đã đạt đến độ có cùng nhận thức. Vì phải đối phó với nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ, họ tạm thời trở thành đồng minh. Vì quay phim mà có cơ hội cùng chung sống hai tháng.

Vốn Giản Hoa muốn từ chối, nhưng khả năng của Lý Phi khi cùng cậu nói chuyện với Trương Diệu Kim, khiến Giản Hoa hiểu rằng, ảnh đế không

chỉ có kỹ thuật diễn xuất là đáng tin. Không cần Lý Phỉ, cậu đi đâu tìm một người giống như anh?biên tập Di

Dù là ai, sống hơn hai mươi năm mới biết rằng mình không hiểu chút gì về thế giới này, thì cũng cần một chiến hữu, có thể cùng gánh vác, cùng đối mặt với nguy hiểm, cùng phân tích bí mật – mọi mặt của Lý Phỉ đều phù hợp tiêu chuẩn, có khi còn vượt qua mong đợi.

“Tự nhiên lại hỏi phó đạo diễn La về chuyện thay đổi thành viên của đoàn phim. Chẳng lẽ anh có cảm giác ‘người biết chuyện’ sẽ chạy vào đoàn làm phim?” Giản Hoa giống như Trương Diệu Kim, muốn né tránh cách xưng hô ‘kẻ xuyên sách’. Nói cho cùng thì ai cũng không muốn giây phút nào cũng nhắc nhở mình là một nhân vật trong sách.

“Khi tôi ở Hải thành gặp tai nạn giao thông liên hoàn, tình huống lúc ấy rất kỳ lạ...”

Lý Phỉ kể chi tiết lại việc chiếc tự bốc cháy rồi xuống. Giản Hoa nghe xong, sắc bén bắt được ý chính: “Người nước ngoài? Đột nhiên rẽ rồi chắn ngang đường, không có cho mấy người vượt qua chiếc xe kia, là người ngoài sao?”

Lý Phỉ biết mình không cần nói thêm điều gì.

Quả nhiên, Giản Hoa nhíu chặt lông mày. Cậu sẽ không ngây thơ cho rằng cái tên người nước ngoài kia chạy đến để cứu Lý Phỉ. Tai nạn giao thông liên hoàn cộng thêm việc chiếc xe tự bốc cháy...

“Gã muốn ngăn anh thức tỉnh dị năng.”

“Nhưng hiển nhiên gã không biết tôi sẽ đến khách sạn Trân Châu... Mấy kẻ náo loạn ở đó cũng không biết tôi ở khách sạn.” Lý Phỉ nhàn nhã khoanh tay, suy nghĩ về manh mối, vui vẻ nói ra phỏng đoán, “Xem ra, nếu tôi bị thương trong vụ tai nạn giao thông, sẽ không thể đến khách sạn Trân

Châu như lịch trình. Đồng thời, tôi có thể đoán ra rằng, bộ phim ngày mai mở máy có khi cũng phải đổi nhân vật nam chính.”

Giờ Lý Phỉ không sao, kẻ xuyên sách sẽ nghĩ mọi cách trà trộn vào đoàn làm phim sao?

– Còn phải xem Lý Phỉ trong sách có vai trò gì, quan trọng bao nhiêu.

Giản Hoa nhanh chóng có được kết luận.

“Đây là vấn đề mà thiếu tá Trương cố ý né tránh. Anh ta không nói xem tôi là người như thế nào.” Lý Phỉ rất để ý mà suy nghĩ.

Mặt Giản Hoa không chút thay đổi, cầm kịch bản lên xem, thuận miệng nói: “Còn phải hỏi sao. Một người nước ngoài viết về một nhân vật chính người nước ngoài. Tự nhiên lại xuất hiện thêm một người dị năng Trung Quốc thức tỉnh có thời gian chính xác, địa điểm chính xác. Anh đến tám phần là nhân vật phản diện. Thiếu tá Trương của Hồng Long nói tôi là nhân vật phản diện cuối cùng trong bộ truyện dài bảy tập này. Nếu là cuối cùng, chắc chắn trước đó còn có nhân vật phản diện khác. Tôi nghĩ anh hiểu, xét ra thì cái người gọi Johnson Brown kia mới có mười bốn tuổi.”

Lý Phỉ cười ra tiếng.

Anh vươn tay về phía Giản Hoa, thái độ thân thiện, nói như đùa: “Vậy thì phải để hai nhân vật phản diện có số mạng phải ngã dưới chân nhân vật chính, bắt tay hợp tác.”

Nhìn ảnh để cười như gió xuân, tựa trên sofa, Giản Hoa cúi đầu tiếp tục lật kịch bản, không thềm để ý cái tay kia.

“Nếu dựa trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, thì tôi chính là ác mộng cuối cùng của cậu ta, còn anh chỉ là một tảng đá trên đường...”

Lý Phi nhướn mày: “Tôi đây đành phải biểu hiện hết mình, cố sức không kéo chân sau của ngài Boss đây rồi?”

Giản Hoa không muốn tiếp tục đùa cợt, cậu nghĩ: “Duy trì chỉ số thông minh và năng lực của anh là được. Không cần làm chuyện giống như Ma vương trong bộ tiểu thuyết Anh kia, bất chấp muốn quyết đấu một chọi một với nhân vật chính.”

“Còn phải giết ngay tức khắc, không cần nhiều lời vô nghĩa.” Lý Phi bổ sung. Nhân vật phản diện trong kịch bản đều chết do lăm mồm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vớ vẩn và buồn cười. Họ lại có thể trò chuyện nghiêm túc về việc đối phó nhân vật chính như thế nào, khi mà mọi người đều biết, nhân vật chính kia mới có mười bốn tuổi.

“Tôi muốn nói một chuyện chính. Nếu Johnson Brown chết, thế giới của chúng ta còn tồn tại không?” Lý Phi dựa vào xô pha, ngăn người nhìn trần nhà.

Giản Hoa không trả lời được.

Nếu thế giới này thật sự là một quyển sách. Khi không còn nhân vật chính, hậu quả khó có thể đoán ra được.

“Cho nên, cậu ta có thể giết chúng ta. Nhưng mọi người trên đời này, đều không thể giết cậu ta sao?” Lý Phi lăm bằm.

Nói theo từ ngữ thông dụng trên Internet thì, đúng là ngón tay vàng to quá trời.

Giản Hoa không buồn bã vì chuyện này, bình tĩnh nói: “Nếu cậu ta chết thì cả thế giới này đều sụp đổ, biến mất. Tôi đây cũng không quan tâm.”

“...”ĐiDi

Ánh mắt Lý Phỉ ngưng đọng.

Đây là lần đầu tiên khi không dùng dị năng mà anh cảm nhận được loại cảm xúc “đáng sợ” này trên người Giản Hoa. Cùng lúc đó, Lý Phỉ nhớ lại cảm giác khi nhìn thấy cách sắp xếp trong nhà Giản Hoa: Đây là một người rất khó đối phó.

Không có sở thích, cũng không có thứ gì có thể trói buộc được cậu, lúc nào cậu cũng có thể cắt đứt liên hệ với người khác.

Nói một cách nghiêm trọng thì, đối với Giản Hoa, thế giới này không có sức hấp dẫn. Cậu sống, chỉ như một thói quen. Đương nhiên, Giản Hoa cũng sẽ không đang yên lành mà tự dưng muốn chết. Chẳng qua, lòng sợ cái chết không có uy lực lớn với cậu như với người khác.

Nói thẳng ra, khi Lý Phỉ nghĩ đến việc ai cũng không thể giết chết Johnson, tâm trạng rất không thoải mái. Nếu có người muốn giết nhân vật chính, Lý Phỉ còn phải nghĩ cách cứu người, vì anh không muốn trong lúc mơ hồ mà cùng toàn bộ thế giới này đi tong.

Nhưng vấn đề này trước mắt Giản Hoa, không phải là vấn đề.

Johnson chết thì chết, thế giới sụp đổ thì cứ sụp đổ, quan trọng sao?

– Tổ chất tâm lý của Boss cuối.

Lý Phỉ chống trán, không nhìn được cười rộ lên: “Ừ, là tôi nghĩ nhiều! Nếu thật sự có ngày đó, cứ coi như hố đen nuốt toàn bộ Hệ Mặt Trời vào là được.”

Cứ để ai quan tâm thì tự đi mà quản chuyện sống chết của thiếu niên người Mỹ kia.

Giản Hoa cảm thấy ở cùng Lý Phi là một việc rất vui vẻ. Ít nhất, cậu còn chưa gặp qua ngôi sao nào cầm được thì buông được, còn đồng ý với suy nghĩ kỳ lạ của cậu, tư duy cũng đồng điệu.

“Thế thì, quay tốt bộ phim này, chú ý tình hình trong đoàn phim.” Lý Phi cầm kịch bản trong tay Giản Hoa.

Anh nói nghe dễ dàng như vậy, nhưng Giản Hoa hiểu được chuyện này sau lưng rắc rối như thế nào.

Qua vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, có thể nhìn ra kẻ xuyên sách sẽ có hành vi cực đoan như thế nào. Hàng năm, không thiếu việc xảy ra sự cố khi quay phim, việc chết người cũng không hiếm thấy. Tổ đạo cụ lơ là, rồi có người động tay động chân vào dây cáp treo... nhiều lắm.

Khi mạng sống gặp nguy hiểm, nếu bị người quay được cảnh sử dụng dị năng thì sẽ rất náo động cho mà xem.

“Tôi sẽ cẩn thận.” Giản Hoa nói.

Làm diễn viên đóng thế của Lý Phi, độ khó cao. Trên lý thuyết, cậu mới là người dễ gặp chuyện không may khi đang trong khung hình.

“Tôi bảo mấy người trợ lý Lâm không gọi tên cậu.” Lý Phi suy xét thật chu đáo. Dù sao trong giới giải trí, từ nhân viên công tác đến ngôi sao có không ít người tự đặt tên tiếng Anh cho mình. “Cậu không phải người của công chúng như tôi. Nếu không nói ra tên, thì ‘người biết chuyện’ có đứng trước mặt, cũng chưa chắc đoán ra thân phận của cậu.”

Giản Hoa nghĩ, nhận ra cái kiểu kể sách Lý Phi ngoài sáng, mình trong tối dùng rất tốt.

“Chỉ cần trong đoàn phim không có người vốn biết tôi là được.”

Như vậy thì kẻ xuyên sách đến đối phó Lý Phỉ, rất có khả năng sẽ bỏ qua Giản Hoa.

“Vậy thì chúng ta phải chăm sóc lẫn nhau rồi.” Lý Phỉ lần này trịnh trọng vươn tay ra.

Giản Hoa do dự, rồi im lặng nắm lấy.đao

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoa Điểm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại trở về hoàn cảnh quen thuộc.

Giản Hoa ngồi trong góc, nhìn nhân viên đoàn phim bận rộn qua lại.

Dù đoàn phim có xa hoa thế nào, trường quay vẫn luôn là cảnh tượng rối loạn, dây điện giăng khắp nơi. Người thường có cái hòm để ngồi lên đã không tệ rồi.

Hôm nay, phó đạo diễn La không mặc đồ tây, ông tay cầm loa điện, cổ đeo di động, mặc áo khoác có đến n cái túi, tai còn đeo tai nghe vô tuyến để nói chuyện.

“Tổ đạo cụ! Mấy người đang làm gì thế, nâng cái cột này qua bên trái!”

Nhìn lại hình ảnh trong khung hình, phó đạo diễn La vừa lòng, sai người báo cho đạo diễn, bối cảnh đã chuẩn bị xong.

Giản Hoa cúi đầu lật kịch bản đến đoạn tương ứng với bối cảnh, sau đó cậu đứng lên. Quả nhiên, có tiếng từ trong tai nghe nói rằng, đạo diễn còn chưa quay xong cảnh kia, bên này quay cảnh của vai phụ trước.

Diễn viên đóng thế không chỉ phải quay cảnh nguy hiểm, có khi diễn bối cảnh, diễn quay nhóm. Khi diễn viên chính không có mặt, chỉ cần có

diễn viên đóng thế là quay được. Chỉ thoáng qua khung hình nên không quan trọng, đặc tả diễn viên chính có thể quay bổ sung sau.

Giống như hiện tại, bên kia Lý Phi đang ở chỗ khác trong studio đứng trước phong xanh[1] nói lời thoại với máy quay, bên này lại là cảnh hai vai phụ tranh chấp, Giản Hoa phải nhảy lên mấy cái thùng giả làm thang, đứng đó lặng lẽ quan sát.

Muốn đóng làm bối cảnh, cột gỗ, cũng không dễ gì.

“Cậu...”

“Chào đạo diễn Lưu, tôi là diễn viên đóng thế của Lý Phi, Joe.” Giản Hoa gặp ai cũng chỉ nói một câu đơn giản như vậy, không thân thiện cũng không thô lỗ. Phải xem tình huống mới có thể có “lời sau”, phó đạo diễn Lưu còn cần chú ý trả lời.

Đoàn phim có vài vị phó đạo diễn, phân công quản lý những công việc khác nhau. Phó đạo diễn La tương đương với người quản lý trường quay, gặp chuyện phải tìm ông ấy, có nôi thì để ông ấy gánh*. Còn phó đạo diễn chịu trách nhiệm quay phim thì chức vụ cao hơn một đoạn.

*ý là có chuyện sai sót gì thì phải chịu trách nhiệm

Vị phó đạo diễn Lưu này nhìn kỹ Giản Hoa vài giây, thấy lạ mặt, nghiến đầu, dùng tiếng địa phương hỏi: “Sao lại tìm loại người này? Thủ đoạn mới của giải trí Tinh Thiên à, để người mới đi theo ảnh đế, từ đóng thế đi lên?”

“Không đâu, hình như cũng làm được vài năm rồi. Nhìn mặt hơi quen.” Nhân viên đoàn phim giải thích.

Làm diễn viên đóng thế, Giản Hoa cũng xem thành công. Nhưng thành công của cậu, chính là chịu loại đối xử như thế này.

Hơn phân nửa những phim cẩu lẩn lộn là phim truyền hình, cái loại phim trên màn ảnh lớn do đoàn làm phim danh tiếng quay này, không có quan hệ rất khó vào. Giờ phim thương mại hầu hết là dùng hiệu ứng, không có nhiều nhu cầu về diễn viên đóng thế và diễn viên có kỹ năng đặc biệt.

Không đáng để người ta ôm đù, lại còn không thích xã giao, Giản Hoa tên là gì, đúng là chẳng ai chú ý.

Trong giới giải trí là như vậy đó, muốn phong sát* nhân vật nhỏ rất dễ dàng. Vốn đã không có cảm giác tồn tại, dù có cố gắng nhiều năm, chỉ cần có người muốn đâm chết nhân viên dưới tầng chót, thì sẽ dễ dàng đạt được mục đích, mà thậm chí cũng chẳng có mấy người biết được chuyện này.

*Phong sát: Từ thường dùng trong giới giải trí, chỉ hành động chèn ép bằng quyền lực hay tiền bạc để không cho người bị phong sát nhận được việc.

Giản Hoa đã bị phong sát nửa năm, khi trở về lại thành diễn viên đóng thế chuyên thuộc của anh đế. Việc này là tin lớn trong giới diễn viên đóng thế, nhưng nhân viên đoàn phim này hoàn toàn không biết gì cả.

“Làm vài năm mà vẫn là diễn viên đóng thế?” Phó đạo diễn Lưu liếc xéo Giản Hoa, thấy đối phương không lại đây thì đỡ lo. Nhưng lại cảm thấy đối phương không biết thời thế, vì vậy nên phát tay không kiên nhẫn, “Được rồi, diễn theo kịch bản.”

Phó đạo diễn lưu xoay người gọi hai vai phụ lên diễn.

Đây là một cuộc xung đột có tính tương đối mạnh, khi quay trước những cảnh khác, có thể giúp diễn viên hiểu rõ nhân vật của mình hơn.

Kịch bản Lý Phi nhận tất nhiên không tệ, nhưng đây đã xác định là một bộ phim thương mại để kiếm tiền, không cần giải thưởng, dùng diễn viên lớn thu hút cho phòng vé. Trong studio đúng là ánh sao lấp lánh, diễn

viên mang danh hiệu ảnh đế ảnh hậu có tận ba người, ngay cả diễn viên phụ cũng là tiểu Thiên Vương trong giới ca nhạc.

Kỹ thuật diễn xuất tốt, không có nghĩa là diễn viên diễn được bộ dạng mà đạo diễn muốn.

Lý Phi ở bên kia đã quay hồng năm sáu lần. Đạo diễn trước hết là giảng về cảnh quay, sau đó lại cau mày nhìn màn hình. Lý Phi bình tĩnh nhìn đạo diễn đổi ánh sáng, đổi góc độ máy quay, chính ông tự mình thay đổi mấy chỗ. Rốt cuộc, đến lần thứ tám đạo diễn mới get được điểm đó, tiếp theo thì trơn chu một đường.

Sau khi quay xong cảnh này, trợ lý Lâm đưa khăn nóng cho Lý Phi.

Ảnh đế không thấy Giản Hoa, không hề do dự đi đến trường quay bên kia xem cảnh quay.

Lúc này, Giản Hoa đã đứng trên bốn thùng gỗ chờ người ra được hai mươi phút ~~ Đúng vậy, hai diễn viên phụ này cũng quay hồng, người phụ trách làm bối cảnh như cậu, cứ một lần lại một lần bò xuống thì mệt muốn chết, thà tiếp tục đứng đó còn hơn.

“Phụt.”

Trợ lý Lâm ngẩng đầu, hình như cậu ta nghe được tiếng Lý Phi cười.

Nhưng trong studio rất ồn, vẻ mặt Lý Phi trông cũng không giống vừa cười xong, việc này làm trợ lý Lâm hoang mang.

Một đợt quay mới lại bắt đầu, bảng clapperboard[2] đập một cái, hai vai phụ đã tranh chấp kịch liệt.

May quay không quay đến mặt Giản Hoa. Cậu đứng đó đưa tay hơi tựa vào cầu thang, động tác rất chậm. Trong mắt Lý Phi thì động tác này rất

là bình thường, nhưng cả người Giản Hoa cùng với động tác này lại mang điểm khác biệt.

– Cậu đang cố hòa hợp với nhân vật trong kịch bản, tuy chỉ có thể làm hạn chế.

Tâm trạng của Lý Phỉ có hơi vi diệu.

Loại người như Giản Hoa, anh đã gặp qua nhiều. Điểm đặc biệt của Giản Hoa, chính là trong bộ phim “Con quạ”, cậu diễn nam nhân vật chính của Lý Phỉ đủ mười phần thu hút.

Sự thật đã chứng minh, Giản Hoa không phải là một thiên tài diễn xuất bị mai một. Ngoài nhân vật Ô tướng quân, do tính cách nên bình thường Giản Hoa biểu hiện hơi cứng nhắc.

Không phải tệ, nhưng cũng không xuất sắc.

Cảnh này quay hồng liên tục, không liên quan gì tới Giản Hoa, cậu đã làm một bối cảnh đủ tư cách.

Hai diễn viên phụ toát mồ hôi đầy đầu lại tiếp tục. Giản Hoa rất cuộc chú ý tới Lý Phỉ đứng cách đó không xa. Lúc này, họ mặc cùng một dạng quần áo, cùng một kiểu tóc. Do ánh đèn, nên cậu không thấy rõ mặt Lý Phỉ.

“Đổi sang cảnh thứ chín màn ba!” Đạo diễn hô lên. Diễn viên phụ im lặng đi xuống, Giản Hoa cũng không cần đứng chờ người ra đó nữa.

Về một góc, cầm kịch bản lên, Giản Hoa yên lặng quan sát đám người bận rộn.

Đây là ngày quay chính thức thứ nhất, cậu không phát hiện trong đoàn có người kì lạ nào. Từ nhân viên trang điểm đến trợ lý của diễn viên đều rất

bình thường. Kẻ xuyên sách muốn mạo danh trà trộn vào mà không lộ ra bất kỳ sơ hở nào là không có khả năng.

Ánh mắt Giản Hoa cuối cùng dừng lại trên người Lý Phi.

Đèn chiếu lên người anh, cổ tay áo xắn lên, cởi nút trên cùng của áo sơ mi, hai tay đút trong túi quần kaki, giày da dẫm lên thùng gỗ giả làm cầu thang, Lý Phi vừa xoay người, lại không còn là Lý Phi nữa.

Tươi cười tán tỉnh, cử chỉ tùy tiện, vẻ mặt kênh kiệu.

Giản Hoa đã xem đi xem lại kịch bản hơn mười lần. Hình tượng của nhân vật nam chính, Hạ Ngưng, trong lòng cậu vẫn chỉ được cấu thành từ những từ ngữ mơ hồ: Hoàn cảnh gia đình tốt, nhìn qua như tay chơi không học vấn không nghề nghiệp, thực ra lại biết rất nhiều kiến thức ngoài lề.

Nhưng sau khi nhìn gần Lý Phi, vài từ ngữ kia lại như bong bóng vỡ tan. Bóng dáng mờ nhạt của nhân vật nam chính đã hóa thành người trước mắt.

Giản Hoa còn thấy được những thứ không có trong kịch bản trên người Lý Phi.

Đạo đức giả, kiêu căng, khi nhìn người ngoài sẽ lộ ra ánh mắt không tin tưởng.

Trong kịch bản, nam chính gần như là hoàn hảo, trừ danh tiếng không tốt ra. Nam chính luôn đặc biệt cố gắng vào thời khắc quan trọng, các loại kỹ năng đều đạt điểm tối đa. Hai lần nhân vật tình tiết phản bội đều bị anh biết trước. Lại còn có EQ cao, sau khi lịch sự từ chối nữ phụ, còn giúp cô nhận ra người thích hợp với mình hơn. Có thể nói, nam chính tốt đẹp đến mức không thực tế.

Nhưng phải làm sao đây, thị trường đã chứng minh người xem thích nam chính như vậy đấy. Biên kịch viết phim thương mại kết hợp từ mọi yếu tố hoàn hảo nhất.

Hậu quả là trong mắt Giản Hoa, hình tượng nam chính rất giả tạo, trống rỗng và thiếu tính hợp lý.

Nhưng sau khi thấy Lý Phỉ, các tầng mờ ảo như bị dồn hết xuống dưới chót, tạo nên nền móng kiên cố, loại kiến trúc này có nhiều không gian mở hơn, để người xem tự mình lý giải.

Nhân vật nam chính không hoàn hảo như vậy, anh ta có làm việc tốt nào đó, thì bản chất vẫn kiêu căng.

Anh ta thông minh, liệu sự như thần, nói cho cùng cũng vì đa nghi.

Nhưng việc này cũng không bị nhân vật tình tiết phát hiện, vì nhân vật nam chính cực kỳ chú ý duy trì hình tượng của mình.

– người chỉ muốn vui vẻ xem phim, ăn bỏng ngô có thể hài lòng, mà người nhất định muốn tìm logic trong phim cũng có thể đào ra trứng màu*. Nhân vật nam chính, Hạ Ngưng ưu tú mà thực tế, dù anh ta dối trá, kiêu căng lại đa nghi, anh ta vẫn giải quyết mọi rắc rối một cách hoàn hảo, cũng không xúc phạm người khác.

*Trứng màu: điều bất ngờ, ngạc nhiên.

Giản Hoa hít sâu một hơi.

Xem người ta quay phim như cảm nhận được điều gì đó, từ một người giấy trong kịch bản hóa thành hình tượng rõ ràng.

Hạ Ngưng khác với Ô tướng quân. Trong đoàn phim “Con quạ”, Giản Hoa không được xem hết kịch bản, là do diễn xuất của Lý Phỉ khiến cậu

dần dần hiểu được người này, rồi khắc sâu ấn tượng đến khó quên.

Giản Hoa tin rằng, nếu cậu được xem hết kịch bản, vẫn sẽ bị Ô tướng quân thu hút, nhưng không sẽ say đắm như vậy.

Còn về nhân vật Hạ Ngưng này, căn bản không phải kiểu Giản Hoa thích.

Nếu không phải là diễn viên đóng thế của Lý Phi, Giản Hoa đã chẳng thèm liếc nhìn nhân vật nam chính này. Cậu chỉ dựa theo đạo đức nghề nghiệp, cố gắng làm tốt một chút, mới đọc hơn mười lần.

Rào chắn mờ nhạt và thành kiến đối với nhân vật nam chính của Giản Hoa, bị đập nát trong nháy mắt.

Mà Lý Phi, chỉ đang nhập diễn trước mặt cậu mà thôi.

Đèn trong studio bỗng chớp lóe.

“Gì vậy?” Mọi người ngẩng đầu sững sốt.

Đạo diễn đành kêu ngừng, sau khi sai nhân viên đi kiểm tra xong thì để Lý Phi làm lại.

Đây là hiện tượng xảy ra khi dị năng dao động quá mạnh, Lý Phi không biết Giản Hoa nhận ra điều gì, nghi ngờ nhìn thoáng qua bên này.

Vẻ mặt Giản Hoa không hề thay đổi, cậu làm dịu lại cảm xúc của mình, chăm chú nhìn người trong màn ảnh, giống như muốn ghi lại mọi hành động cử chỉ, vẻ mặt của đối phương trong lòng.

Buổi chiều hôm đó, khi đạo diễn tự mình xem xét cuộc xung đột mà hai vai phụ diễn. Ông nhìn máy quay, kêu nhẹ một tiếng.

“Diễn viên đóng thế Lý Phi mang đến...không tệ đâu.”

Người phụ trách đóng bối cảnh không cần kỹ thuật diễn xuất. Nhưng tư thế đứng thẳng, lại mờ nhạt lộ ra cảm giác rất phù hợp với hình tượng của nam chính, không cần cố ý làm mờ cảnh xung quanh, chỉ cần không đặc tả, cơ bản sẽ không thấy gì phi lý.

Một hai lần đạo diễn còn cảm thấy là trùng hợp, nhưng một tuần sau, ngay cả phó đạo diễn cũng phát hiện.

“Năm bắt tâm trạng nhân vật khá ổn, Lý Phi tự bồi dưỡng diễn viên đóng thể chuyên nghiệp cho mình à? Thật đúng là hợp với phong cách của cậu ta.”

“Không đâu. Nghe nói là tìm bữa được đấy.”

“Trời, vận may này!”

“Xem ra có thể giảm bớt việc quay bổ sung nhân vật chính.” Đạo diễn lẩm bẩm.

Giảm phí tổn, giảm công việc, việc này ai chẳng thích.[1] Phong xanh: dùng khi quay phim, chụp ảnh để ghép bối cảnh.

[2] Bảng clapperboard

Về tiêu đề: *Hoa điểm (华点) có từ Hoa (华) trong Giản Hoa (简华) nhưng bản thân không biết tiếng Trung nên không hiểu tác giả có ý gì T.T. Chờ cao nhân giúp đỡ.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phong Ba

Đũa gắp miếng sườn chua ngọt rời khỏi những hạt cơm được phủ một lớp nước sốt thơm ngon đậm đà. Lý Phi ăn miếng sườn kia mà không biết vị, anh còn đang chăm chú nhìn người đứng trước phong nền xanh kia...
Biên tập: Di

Mấy ngày nay, khi Giản Hoa diễn bối cảnh thì Lý Phi đang bận. Giản Hoa tan làm, thì nhân vật chính, Lý Phi, còn có đoạn diễn chưa xong, phải tiếp tục bận rộn đến khi trời tối mù mịt, không kể ngày đêm, dẫn đến việc, hôm nay Lý Phi mới nhận ra sự thay đổi của Giản Hoa.

Buông đũa, Lý Phi nhìn chăm chăm một người trong đám diễn viên.

Anh không nhắm mắt lại, không dùng dị năng, chỉ dùng cảm giác bình thường mà phán đoán. Cảm giác tồn tại của “Hạ Ngưng” đã tăng lên rõ ràng. Trên màn ảnh, dù chỉ có một giây, nhân vật chính khác sâu được hình bóng của mình đã là không thể xem nhẹ.

Đây không phải Hạ Ngưng trong kịch bản, mà là nhân vật chính do Lý Phi diễn.

Trước đó vài ngày, Giản Hoa còn đang bắt chước, hiện tại thì cậu đã nắm bắt được tâm lý nhân vật – Tư thế đứng thẳng của cậu không hoàn toàn giống Lý Phi, cũng không làm động tác theo thói quen mà Lý Phi giao cho nhân vật này. Cậu chỉ rất tự nhiên, dùng bộ dạng tương tự nhân vật chính, xoay người một cách đơn giản, đi vài bước, bóng dáng đã được khắc họa đầy đủ.

Lý Phỉ hơi nhướn mày, anh thật sự rất bất ngờ. Biên tập: Di

“Ngon à? Anh muốn hâm nóng lại không?” Trợ lý Lâm sợ sợ nhìn Lý Phỉ cầm hộp đồ ăn chưa ăn được mấy miếng. Biên tập: Di

Cơm hộp của đoàn phim cũng tạm được, nhưng Lý Phỉ không bạc đãi chính mình. Anh thường sẽ sai trợ lý Lâm đi đến nhà hàng gần đó đóng gói vài món ăn mang về.

Vị ngon mê người của sườn chua ngọt, khiến Lý Phỉ sực tỉnh. Biên tập: Di

Giây tiếp theo, Lý Phỉ thấy trong studio có không ít người đang nhìn mình chăm chăm.

Hôm nay, nữ diễn viên phụ nói cơ thể không thoải mái, muốn nghỉ ngơi hai tiếng rồi chiều quay tiếp. Đạo diễn đồng ý, nên Lý Phỉ khó có được một ngày ăn cơm ở đây, còn chạy sang bên này đi dạo. Biên tập: Di

– Người trong đoàn phim vốn muốn xem kịch, xem phản ứng của anh để đối với người này như thế nào?

Diễn viên đóng thân lại cố ý cos kỹ thuật diễn xuất của ảnh đế, đúng là gan to bằng trời. Định thu hút chú ý của đạo diễn sao? Quay xong phim này, Lý Phỉ sẽ trở thành đá kê chân của diễn viên đóng thế nhỏ nhỏ này? Hay là ảnh đế sẽ trở mặt đuổi người cút đi càng xa càng tốt? Biên tập: Di

Suy tưởng mọc đầy trong lòng đám người này, nhưng Lý Phỉ lại làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Và một ngụm lại một ngụm cơm thơm mềm, ảnh đế bình tĩnh tiếp tục xem diễn viên quay phim.

Nam phụ số ba lui về sau, vừa vắn che đi Giản Hoa trong khung hình, đạo diễn nhìn thấy nhưng không nói gì.

Cảnh này chỉ cần quần, tay áo, giày của nhân vật chính trong ống kính là được. Diễn viên khác muốn cướp cảnh quay, chỉ cần không quá đáng lắm, đạo diễn cũng thường sẽ mặc kệ, trừ khi –

“Cắt!”

Tổng đạo diễn họ Lỗ, trong giới đạo diễn, tính tình và danh tiếng thường tỉ lệ nghịch, đạo diễn danh tiếng càng tốt, tính tình càng khó chịu! Đạo diễn Lỗ tuy không mắng người đến nổi máu chó đầy mặt, nhưng nếu lãng phí cuộn phim vì chuyện không liên quan đến kỹ thuật diễn xuất, ông có thể sẽ một đá đá bay ghế.

“Tranh cái gì mà tranh! Đó là vị trí của cậu sao?” Đạo diễn Lỗ trừng diễn viên phụ, tiểu Thiên Vương của giới ca nhạc.

Trong lòng tiểu Thiên vương thấy oan ức. Vị trí của cậu ta ở cạnh nam phụ số ba, khi giảng về diễn xuất, phó đạo diễn đã nói rõ là chỉ cần đứng bên cạnh nam số ba là được. Giờ lại bị mắng làm cậu ta không hiểu sao.

Tiểu Thiên Vương không hiểu lắm về việc quay phim nên đương nhiên không biết. Nam phụ số ba lui về sau một bước che mất Giản Hoa nhưng không làm hỏng khung hình, còn cậu talùi theo lại khiến khung hình bị trống một khoảng. Đạo diễn cực kỳ để ý đến độ cân xứng của khung hình, không mắng người mới là lạ.

Cướp cảnh cũng là một kỹ năng sống. Diễn viên có kinh nghiệm phong phú đứng trước ống kính, khi muốn lừa người, sẽ tìm kẻ gánh tội thay. Vì không thấy màn hình nên người kia cũng không biết sao lại thế này.

Đoàn làm phim lớn như thế, đông người như thế, nhưng đúng lúc nhìn thấy màn ảnh thì có mấy người?

Nếu có kẻ cố ý nói xấu, tiểu Thiên Vương giới ca nhạc sẽ có thêm tin lá cái “Đi cướp cảnh rồi bị ăn mắng”.

Đạo diễn Lỗ không bị mù, sau khi ông mắng người xong thì cảnh cáo: “Diễn lại cảnh này một lần nữa. Nếu ai không biết vị trí của mình, tôi sẽ để tổ đạo cụ mang keo đa năng ra dán chặt người đó trên mặt đất!”

Nam phụ số ba im lặng, nhưng lần này tiểu Thiên Vương sợ đến mức không dám đi cùng nam số ba, lúc nên đi thì không đi. Tất nhiên khung hình lại có vấn đề, đạo diễn tức đến muốn nổ tung.

Tiểu Thiên Vương trở thành cái bia cho mọi người phê bình. Nam số ba là kẻ đầu sỏ gây chuyện lại làm như không có việc gì, đi về đứng bên cạnh trợ lý: “Lý Phỉ có phản ứng gì không?”

Trợ lý của gãbũ môi: “Cứ như vậy thôi. Độ cong của nụ cười cũng khôngthèm thay đổi.”

“Xì, đúng là diễn viên lớn tốt tính nhất giới giải trí! Dù trong lòng muốn đánh diễn viên đóng thế kia gãy xương, trên mặt vẫn giả bộ dịu dàng vô hại.” Nam số ba mĩa mai.

Người muốn xem kịch hay rất nhiều, nhưng ai cũng không ngờ trợ lý Lâm sẽ chạy đến đón Giản Hoa: “Joe, mau tới ăn cơm. Hôm nay có vài món do đầu bếp của nhà hàng Liễu Ngạn làm đó!”

Đối với ánh mắt ngạc nhiên quăng đến từ mọi góc ngách, trợ lý Lâm tỏ vẻchống được, nhưng trong lòng lại kêu rên: Là Lý Phỉ gọi Giản Hoa đi ăn được không? Sườn chua ngọt, thịt bò xào ớt xanh, lươn rán, cậu ta cũng muốn ăn mà!

Giản Hoa thật sự đói bụng.Di

Cậu không nghĩ nhiều, đi qua cầm hộp cơm, tách dưa ra, ăn đồ ăn thơm phức, nắm chặt thời gian lấp đầy bụng. Di

Máy quay sẽ không nhắm vào mặt của cậu, Giản Hoa ăn hết đồ nọ đến đồ kia mà không có chút gánh nặng nào.

Khác với những diễn viên mới nghỉ ngơi uống nước được mười phút mà đã phải trang điểm lại, Giản Hoa rất thoải mái.

Trường quay ồn ào, phó đạo diễn tự mình giảng lại cách diễn cho tiểu Thiên Vương, còn tự mình làm mẫu luôn. Những diễn viên khác thì phân tán ra khắp bốn phía nghỉ ngơi, họ nhỏ giọng nói chuyện, không đi gần thì không nghe được nửa chữ.

“Bình thường cậu... Ý tôi là, khi cậu đóng thế trong phim khác đều diễn như vậy à?” Lời Lý Phi muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ có câu này ra khỏi miệng.

Giản Hoa gạt ớt xanhhra, không để tâm, nói: “Tôi nghĩ anh sẽ không hỏi.”

“Không phải diễn viên chính nào cũng rộng rãi. Cậu xem đi, tôi cũng để ý đó.” Lý Phi cầm hộp đồ ăn lên, nghiêm túc nói, “Cậu đoán xem hôm nay có bao nhiêu người đang chờ tôi gây rắc rối cho cậu.”

“Muốn úp sọt tôi?” Giản Hoa liếc nhìn trợ lý Lâm, lại nhìn Lý Phi, ý tứ rất rõ ràng.

Muốn úp sọt cậu thì đầu tiên phải đánh thắng được cậu trước đã, không phải sao?

– Lý Phi im lặng đặt đồ về lại chỗ trước mặt Giản Hoa.

Hành động này khiến Giản Hoa muốn bật cười, rất lâu rồi cậu không có cảm giác này.

Lúc nào ở cùng với Lý Phi cũng vui vẻ thoải mái. Tầm mắt nà dịu dàng lịch thiệp của anh để rất chắc, nhưng đôi khi lộ điểm khác lạ, cũng tạo ra niềm vui mới.

Điều này làm cho thái độ của Giản Hoa khác với bình thường, sẵn lòng nói vài câu về mình: “Diễn viên đóng thế trong đoàn phim, anh cũng đâu phải không biết. Có nguy hiểm, có khó khăn thì phải đi ra, cũng không hạn chế là người nào. Có khi đóng phim truyền hình tiên hiệp mà lại thiếu nữ diễn viên đóng thế, tôi phải mặc đồ nữ cả ngày ở đoàn phim...”

Ánh mắt Lý Phi có thay đổi nhỏ, nhưng trước khi Giản Hoa phát hiện, anh đã thu lại ánh mắt đó. Di Di Di

“Hàng ngày, việc mệt mỏi nhất là thay đồ. Lúc thì là nữ chính, lúc thì là nữ phụ, có khi đổi thành nhân vật phản diện. Ai mà để ý suy nghĩ xem tích cách nhân vật này là gì chứ, bộ dạng giống là được rồi.”

Giản Hoa gạt ớt xanh xong, hài lòng ăn miếng thịt bò.

Trước mặt người không quen, bình thường cậu không ăn thứ kia, nhưng cũng sẽ không gạt đi, cố sức lấp đầy bụng là được.

Lý Phi rốt cuộc cũng có thể viết thêm một câu khẳng định trong lý lịch của người mình thích: Kén ăn!

Vậy mà lại kén ăn! Lần đầu tiên Giản Hoa bộc lộ cậu thích ghét cái gì!!

Câu nói trong một bộ phim kinh điển rất chính xác. Một người có thể xóa đi lai lịch, giấu đi sở thích, nhưng chỉ duy nhất trên phương diện ăn uống, khó mà sẵn lòng đổi món mình thích!

Trợ lý Lâm đứng ở một bên, nhận rõ được sự thay đổi trong cảm xúc của Lý Phi, mờ mịt: Ảnh đế nhà mình đang vui về chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vì Giản Hoa cố gắng chăm chỉ diễn bối cảnh?

Cả Giản Hoa cũng hiểu lầm, cậu giải thích thêm một câu: “Giờ tôi làm diễn viên đóng thế cho anh. Có thể giúp anh quay ít đi mấy cảnh, giảm bớt lượng công việc, chính là ý nghĩa của việc anh ký hợp đồng với tôi. Tôi cũng thấy tiền lương mình nhận được là xứng đáng.”

“...” Trừ tiền lương ra thì không còn cái gì khác à?

“Về phần anh có ngại khi tôi làm vậy hay không – trải qua thời gian ở đoàn phim ‘Con quạ’ tôi đã nhận ra anh khá mừng khi diễn viên đóng thế nắm bắt được tính cách nhân vật.” Giản Hoa nói xong lại tiếp tục ăn cơm.

Lý Phi thấy hơi rắc rối. “Con quạ” là bộ phim có vị trí phòng vé vừa phải nhưng lại muốn nổi tiếng, đạo diễn muốn đã tốt lại còn tốt hơn, đã vừa lòng còn mong giật giải. Ngay cả diễn viên quần chúng cũng phải biểu hiện xuất sắc vượt xa bình thường. Khác hẳn với đoàn phim của bộ phim thương mại này.

Ngôi sao tụ hợp, chính là để thu hút cho phòng vé, vai diễn cũng chỉ đến độ đẹp mắt là được.

Rất nhiều diễn viên không chịu dùng người đóng thế, cũng không phải vì chuyên nghiệp. Sự thật là, người đóng thế không đạt đủ tiêu chuẩn, vì thu hút ánh mắt mọi người, diễn viên sẽ không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Diễn viên lớn để người đóng thế làm viễn cảnh, chính là lúc cho vai phụ biểu hiện.

Nhưng cảnh này quay xong, người xem liếc qua lại thấy nhân vật chính xuất hiện trong đám người, diễn viên khác bên trong chẳng khác nào

thành bối cảnh sao? Trong rạp chiếu phim, không thể nhấn nút tạm dừng, cần thân quan sát tất cả mọi người.

Một giây kia, người xem chú ý tới ai, vai chính này là của ai...

Giản Hoa bắt chước hình tượng của diễn viên chính, Lý Phi. Có thần thái của nhân vật chính, chính là chặn đường người khác – Lý luận kì lạ, nhưng trong mắt người hay tính toán chi ly thì là như vậy đó.

“Cậu diễn khá ổn. Tôi rất mừng, tôi thấy rằng đạo diễn cũng vui đó...”

Lý Phi nói được một nửa thì ngừng. Dựa theo tính cách trước giờ của Giản Hoa, tám phần sẽ nhận được đáp án là: Máy người kia không vui thì đuổi cậu đi được sao? Có thể gây rắc rối cho cậu được sao? Cậu nhận tiền lương nhà bọn họ nên phải xem sắc mặt bọn họ chắc?

Đều là không! Khi chưa có dị năng, Giản Hoa đã không sợ bị người khác úp sọt, giờ có dị năng... Hiện tại chắc là mỗi góc ngách trong đoàn phim đều bị sợi năm bao trùm rồi!

Lý Phi lập tức ném đi cảm xúc lo lắng cho Giản Hoa, bình tĩnh nói: “Tôi hơi ngạc nhiên... Không phải vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mới đúng.”

Giản Hoa dừng đũa, buông mắt nhìn hộp cơm. Cậu biết Lý Phi có thể nhìn ra nhiều thứ từ vẻ mặt của mình, cậu có ý tránh nhìn đối diện anh.

“Cậu thích nhân vật chính này không?” Lý Phi thuận miệng hỏi, ừm, tỏ vẻ rất giống như đang thuận miệng hỏi.

“Là nhân vật chính được rất nhiều người cùng phái hâm mộ, lại được càng nhiều người khác phái theo đuổi. 100 phần ưu tú, 200 phần giả tạo, 300 phần kiêu căng sao?” Giản Hoa cười mĩa một tiếng.

“...”

May quá, nếu lại thêm một Ô tướng quân, Lý Phỉ không biết mình nên có tâm trạng gì.

– Ô tướng quân có sức hút mạnh mẽ của quân nhân, còn Hạ Ngưng chỉ là kiểu nhân vật chính tương đối thông thường, thần tượng được nữ giới trẻ tuổi yêu thích.

“Nhưng, Hạ Ngưng do anh diễn khiến tôi nghĩ rất nhiều.” Giản Hoa hơi ngần người.

Không chờ Lý Phỉ nói gì, đạo diễn ở bên kia đã hô quay tiếp.

Giản Hoa đặt hộp cơm xuống, đứng dậy rời đi, để lại Lý Phỉ với một câu hỏi: Giản Hoa get được cái gì từ nam chính này chứ?

Lúc này đèn trong studio vụt tắt, Lý Phỉ ngẩng đầu cảnh giác.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chuyện Ma Quỷ

Đám tơ trắng mềm đang yên lặng bất động, bỗng bật lên.

Trường quay rất rộng nên dù chúng chậm rãi phát triển được bảy ngày, thì khi không còn tàng hình cũng không khiến ai chú ý.

Cho dù có hiện lên hết, trong mắt người cũng chỉ là ánh đèn bỗng tối đi (do bị che lại), một lớp bụi phủ lên phong nền xanh, trên mép thùng có mấy vệt trắng là lạ...

Giản Hoa đứng trong đám người, vươn tay ra theo bản năng như muốn tựa vào cái gì đó, vì cậu thấy mọi vật trước mắt đều đang lung lay, như là có động đất.

Liếc qua Lý Phi mới thấy vẻ mặt người kia cũng nghiêm túc giống cậu.

Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện? Biên tập: Di

Người trong trường quay vẫn giữ tư thế ngẩng đầu nhìn đèn. Thời gian ngưng lại, nhưng đồ vật cũng không rung chuyển mạnh mẽ. Lần trước là cảnh tượng trời sụp đất nứt, mọi vật xung quanh đều biến thành tàn ảnh, lần này cả trường quay chỉ lắc lư như quả lắc trong đồng hồ.

Lý Phi tỉnh táo lại rất nhanh, anh muốn đi tìm Giản Hoa, nhưng bỗng dừng bước.

Đồng thời, Giản Hoa cũng giơ tay làm động tác ngăn lại với anh.

Vì họ để ý đến tiếng động khác lạ xuất hiện bên tai – âm thanh kéo dài kèm theo tiếng ồn, nghe như băng cát-sét. Âm thanh lúc to lúc bé lại có sự trùng lặp kỳ diệu với tần suất rung chuyển của trường quay. Biên tập: Di

Động tác của mọi người không dừng lại hoàn toàn, như thước phim quay chậm lại vô số lần.

“Điểm trùng lặp không ổn định?” Lý Phi lầm bầm, anh có thể nhìn thấy vật chất màu đen như đám khói không ngừng cố gắng hợp lại với trường quay. Khi khói đen biến mất, mọi người có xu hướng hoạt động trở lại. Sau khi chúng bị một sức mạnh vô hình hút đi, gần đó bỗng có tiếng nứt vỡ. Biên tập: Di

Chỉ có đám tơ rải rộng khắp trường quay là không chịu ảnh hưởng gì, hào hứng vội vàng đâm về phía đám khói đen tập trung.

Giản Hoa không thấy được, nhưng cậu phát hiện hướng đi khác lạ của đám tơ.

“Không ổn!” Giản Hoa nhắc nhở. Năm chỉ có hứng thú với hai thứ: Người dị năng và quái vật.

Cái kiểu nhảy nhót lúc này, là động tác trước khi đi săn. Còn Giản Hoa sao biết được thì – mỗi lần đám tơ ở gần Lý Phi đều có phản ứng này. Dù chủ nhân là Giản Hoa có suy nghĩ rõ ràng, không để đám tơ đi cắn nuốt, nhưng mấy sợi tơ vẫn không kìm được mà nảy lên hai ba cái.

Vật chất đen di chuyển không có quy luật, ngay cả Lý Phi cũng không nhìn ra được bí mật trong đó. Đám tơ rất bình tĩnh, chúng quanh quẩn gần vật chất đen một lúc, rồi như nhận ra điểm yếu của nó, vội tập trung lại, sau đó cố hết sức “đào thùng” vật chất đen, khiến cho vật chất đen vốn rất chắc chắn lại bị đào ra cái hố lớn. Biên tập: Di

“Dị năng của cậu đang mở Thế giới Bị Từ Bỏ.” Lý Phi kinh ngạc.

Giản Hoa không nhìn thấy vật chất đen, nhưng cậu thấy được bộ dạng “chăm chỉ làm việc” của đám tơ. Khi Giản Hoa nghe thấy thì sắc mặt lập tức thay đổi, cố sức dùng ý nghĩ khống chế đám tơ trắng mềm không yên ổn lùi ra sau: cái Thế giới Bị Từ Bỏ toàn quái vật đấy có gì hay mà đi! Biên tập: Di

Đám tơ không vui.daovadao.

Không vui vì nơi thơm mùi đồ ăn đang ở ngay trước mắt, mà chủ nhân lại muốn đóng cánh cửa nó vừa mở ra!

Sau hai phút giãy dụa, đám tơ mới miễn cưỡng nghe lời Giản Hoa, nhưng nó không về “tay” không. Lý Phi trơ mắt nhìn bóng người xuất hiện trong hố đen, một đám tơ mạnh bạo lôi một người ra.

Đồng thời, vật chất đen lơ lửng ở gần đó, cũng nhanh chóng chảy về phía hố đen, giống như giọt nước còn đọng lại trong bồn rửa mặt chảy về chỗ thoát nước.

Biên độ rung chuyển giảm dần, tiếng động bên tai lại trở nên rõ ràng.

Lý Phi căng thẳng, hiện tượng kỳ lạ biến mất, thế giới thực trở lại, nghĩa là tất cả mọi người sẽ nhìn thấy đám tơ, và...

Giờ mở mồm nhắc thì không kịp, may mà Giản Hoa không cần người khác nhắc. Việc Lý Phi thấy, cậu có thể tự suy luận ra dựa vào những đặc điểm khác.

– Đám tơ kéo theo chiến lợi phẩm của nó, lại đổi hướng bay về bên Giản Hoa.

Vừa kiểm soát để đám tơ đổi màu, tàng hình xong, hầu hết âm thanh đã rút mạnh vào tai Giản Hoa.

Tiếng mắng giận dữ của đạo diễn Lỗ với tổ đạo cụ còn chưa ra khỏi mồm, chỉ mới phát ra âm đầu tiên.

Nhân viên đoàn phim đang ngẩn đầu nhìn đèn bỗng tối đi, trong đầu lại hiện ra suy nghĩ “Gì đây, đèn có sao đâu. Vẫn sáng mà đâu có tắt”.

“A!” Biên tập: Didaovadao.wordpress.

Một khuôn mặt loang lỗ máu treo trước mặt diễn viên nam số ba.

Gã hét lên đầy sợ hãi, như bần nhào ngã ngời xuống đất, cả người run rẩy ngã ra sau, cố sức dùng tay gạt lùi. Biên tập: Di

Tiếng hét thứ hai đến từ tiểu Thiên Vương. Nghe tiếng thoát ra từ cổ họng là biết cậu ta thuộc phái thực lực, là nam ca sĩ, cao âm có thể dễ dàng lên tới hai quãng tám.

Lý Phỉ nhìn Giản Hoa, người kia lặng lẽ rút lại đám tơ đã tàng hình.

Trước mặt bao người, thân xác đầy máu, hai tay hai chân buông thõng, cứ như bị một bàn tay vô hình điều khiển, đầu tiên là chân chạm đất, sau đó toàn bộ cơ thể mềm nhũn ngã xuống chỗ nam số ba vừa đứng, không còn nhúc nhích.

Tiếng loa điện rơi xuống từ tay phó đạo diễn còn to hơn nó.

Việc này có thể so với hình ảnh trên phim ma. Sau mấy giây im ắng, toàn bộ trường quay vang lên từng tiếng hét sợ hãi.

Vừa rồi còn đang quay phim, nhiều diễn viên đứng trước ống kính như thế, còn tận hơn hai mươi con mắt nhìn cảnh vừa quay, sao lại dư ra một người, còn xuất hiện bằng cách quỷ dị như thế?

Là người hay ma quỷ?

Còn sống hay đã chết?Biên tập: Di

Nỗi sợ hãi quẩn chặt trái tim mọi người, không phân biệt nam nữ.

Không bị dọa đến ngu người, không điều khiển được tay chân, thì chính là sợ hãi gào thét chạy về phía sau.Biên tập: Di

Còn việc vấp phải dây điện, va vào người khác, đụng ngã máy quay...
Bất chấp tất!

Quay phim là người đầu tiên tỉnh táo lại, ông đau lòng nhào qua ôm lấy máy quay bị đụng ngã. Đạo diễn Lỗ thờ dốc, chộp loa điện dưới đất lên, giận dữ quát: “Đủ rồi!”

Trường quayrất rộng. Hồn loạn ở nơi này thu hút sự chú ý của nhân viên khác.

Người đang vội vã chạy trốn, trong đầu đều trống rỗng, nghe thấy tiếng đạo diễn Lỗ cảnh cáo, họ theo bản năng dừng bước, nhưng tim vẫn như muốn nhảy ra ngoài cổ họng.

Lý Phi ngã ngồi trên ghế, trợ lý Lâm tê liệt ngã bên chân anh. Hai người đều là bộ dạng sợ hãi quá độ. Nhìn qua còn giống như trợ lý Lâm chặn đường của Lý Phi, khiến Lý Phi lùi về vài bước, rồi vấp phải chân ghế.Biên tập: Di

Trong mấy diễn viên tiếp xúc gần với “xác người lơ lửng”, nữ phụ lão đạo, ngã xuống đất.

Nam số ba há hốc miệng, trong cổ họng thoát ra tiếng hồng hộc, cả khuôn mặt méo mó như vừa bị người đâm một cú. Gã dùng móng và cánh tay giật lùi lại, như quên mất cách đi, không biết bò, chỉ biết cách di chuyển như vậy.

Phó đạo diễn La không hiểu tình huống, chạy tới, suýt nữa bị bộ dạng của nam số ba chọc cười.

Nam số ba giật lùi, bỗng thấy tay ươn ướt, gãi như bị điện giật rút tay về, giơ lên nhìn, thấy rõ chất lỏng màu đỏ sền sệt dính trên tay.

Trên mặt đất là một vũng máu chảy ra từ trên người người kia.

Bước chân của tiểu Thiên Vương lảo đảo, không cẩn thận đụng vào Giản Hoa. Giản Hoa hiểu chuyện giả vờ đang thay đồ thì nhũn chân. Mấy diễn viên còn lại cũng lảo đảo, sắc mặt trắng bệch.

“Thế nào mà, sao lại thế này?” Phó đạo diễn La ghen lời.

Đoàn làm phim xảy ra sự cố? Nhưng cảnh này không phải cảnh đánh nhau mà, dây thừng cũng không có, người nằm dưới đất là ai?

Mọi người theo bản năng nhìn lên nóc trường quay, không có gì mà.

Đạo diễn Lỗ đen mặt, sai bước qua, dùng loa điện tham dò “xác người rơi xuống chết”, cơ thể bị đẩy, lộ ra nửa bên mặt. Bộ dạng loang lổ máu lại khiến vài tiếng hít khí lạnh vang lên trong trường quay.

Dưới ánh mắt của mọi người trong đoàn làm phim, đạo diễn Lỗ cắn răng, đưa tay sờ soạng...

“Gọi xe cứu thương! Còn hơi thở!”

Cơ thể không lạnh, cứng ngắt mà máu còn có độ ấm.

Mấy nhân viên không thấy “kiểu rơi quý dị” đi đến, xé vải lau khô mặt người bị thương nặng. Sau khi châu đầu ghé tai một lúc, mới xác định đây là người lạ, chưa ai từng gặp qua.

Đoàn làm phim bí mật quay, không có giấy chứng minh công tác thì không vào được chứ đừng nói xuất hiện theo cách này. Biên tập: Di

Phó đạo diễn xem lại đoạn phim quay lúc ấy, suýt thì bị bệnh tim. Họ là đoàn làm phim thương mại, sao giữa đường lại xuất hiện sự kiện ma quỷ thế này?

Không ai dám lại gần, mấy diễn viên, từng người từng người một được dìu ra.

Giản Hoa cúi đầu, lảo đảo đi theo sau người khác.

Cậu không tìm Lý Phi, vì cậu thấy có nhân viên đoàn phim trộm quay lại hiện trường.

Đạo diễn và giám chế phim vốn phải đứng ra ngăn lại hành vi này, giờ còn đang mơ hồ không biết chuyện gì. Bình thường khi đoàn phim xảy ra sự cố nhỏ nào, còn nháo nhào hết cả lên nói chilà chuyện vừa xảy ra. Biên tập: Di

“Gọi cho cảnh sát đi.” Đạo diễn Lỗ ném loa điện xuống, quyết đoán nói.

Lý Phi “nhìn” thân thể người nằm bất động kia dần trở nên trống rỗng, không khác gì rường gỗ bên cạnh.

Thực tế là, trước khi bị đâm tởm ra từ Thế giới Bị Từ Bỏ, người này đã bị thương tổn đến tính mạng. Nơi nguồn sống sói mòn rất rõ, một chỗ ở huyệt Thái Dương bên phải, một chỗ ở giữa ngực và bụng.

Lý Phi mở mắt ra, tìm kiếm Giản Hoa trong đám người.

Lúc này, bác sĩ của đoàn phim mới đến, vội vàng cúi đầu nhìn, rồi bị miệng vết thương ghê người do động vật tấn công tạo thành dọa sợ. Xương

sườn như bị đứt một đoạn, chỗ nào cũng đầy vết cào, máu chảy đầm đìa.

“Anh ta có thể sẽ không cần xe cứu thương!”

Bác sĩ đoàn phim khó khăn nói, vẻ mặt ông khó hiểu lại cự kỳ tức giận: “Bộ phim này dùng diễn viên động vật à? Vết thương không phải chỉ do một loại động vật tạo thành. Hơn nữa thời gian anh ta mê man ngất xỉu cũng rất lâu rồi, hơn nửa tiếng! Máy người rớt cuộc đang làm cái gì?”

“...”Biên tập:Di

Mặt mọi người trong trường quanh vừa trắng vừa xanh.

“Động vật nào? Ngay cả biệt thự nhân vật chính ở cũng dùng hiệu ứng đặc biệt thì tôi tìm đâu ra diễn viên động vật hả?” Đạo diễn Lỗ nổi giận.

Trợ lý quay phim đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Hay là xuyên qua không gian?”

“Đừng nói lời ngu ngốc nữa!”

“Không phải... Anh ta rớt cuộc là từ đâu đến? Giờ đang ban ngày ban mặt, lấy đâu ra ma quỷ!” Trợ lý quay phim không phục, cãi lại.

Trong trường quay lại im lặng, nam số ba vừa thở ra lại trợn trắng mắt, ngất xỉu.

Giản Hoa đứng trong đám người, cả người đều không tốt.

Đám tơ lại trải rộng ra khắp vách tường và mặt đất. Nó tàng hình nhưng chỉ là đổi màu sắc theo bối cảnh, chứ không biến mất thật sự. Đám tơ sa mà kéo được một người sắp chết, lại không dính tí máu nào? Mấy vết máu kia đi đâu rồi?

Giản Hoa thấy đám tơ đang nhanh chóng phát triển, trong lòng không thoải mái.

–Lý Phi chắc hẳn đã nhìn thấy hết, anh sẽ nghĩ gì đây? Giản Hoa bỗng thấy lo lắng không sao giải thích được.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đã Muộn

Chuyện vừa xảy ra gây hỗn loạn như vậy, việc quay phim hôm nay tất nhiên là phải ngâm nước nóng*.

*ngâm nước nóng: hoãn lại

Đạo diễn Lỗ ngồi trước máy quay nghiên cứu tình huống đã xảy ra, một vòng người vây xung quanh ông. Biên tập: Di

Dù họ có ấn nút tạm dừng như thế nào, hay dùng máy quay của đài nào khác thì người kia vẫn tự dừng xuất hiện trong không khí. Biên tập: Di

Sau hai giây xuất hiện lơ lửng không trọng lực, động tác rơi xuống đất có thể làm thành phim ma mà không cần qua khâu biên tập. Biên tập: Di

Phó đạo diễn Lưu khẩn trương chạy đi kiểm tra bối cảnh, ông nghi là bên cạnh có người động tay. Máy quay không thu được hình dây trong suốt buộc người, trò diễn xiếc này khi ông còn trẻ, đi quay phim cũng thường hay dùng, xác người toàn là gói mặc quần áo thôi. Đương nhiên cuối cùng, ông cũng không thu hoạch được gì.

Trường quay ở ngoại thành Bắc đô, lái xe mất ba giờ, khi đến di động sẽ nhận được tin nhắn mới “Thủ đô chào đón bạn”. Biên tập: Di

Trước khi xe cứu thương đến, bác sĩ đoàn phim thở dài tiếc nuối, tuyên bố người bị thương nặng bỗng dừng xuất hiện đã chết.

Các diễn viên ở nơi khác trong trường quay, khi nghe được tin này thì ồn ào đòi về khách sạn.

“Chờ cảnh sát đến xem hiện trường xong, rồi chúng ta mới đi được! Nếu không, giờ có về phòng, tý nữa cũng bị một cú điện thoại gọi đến thôi.” Người nói đã hơn bốn mươi tuổi, tay cầm điều thuốc, đôi mắt sau làn khói hơi híp lại. Trên người vẫn đang mặc trang phục quay phim, là đồ tây hàng hiệu do nhà quảng cáo cung cấp, bộ đồ màu xanh ba mảnh có thêm xích vàng gắn bên trái cổ áo.

Vị trí của ông ta ở trong đám người cho thấy địa vị của người này hết sức quan trọng.

“Tiền bối Nhậm nói đúng.” Lý Phi đúng lúc bổ sung một câu.

Giới điện ảnh dựa theo thâm niên để phân bố phận. Người này dù là thời gian ra mắt hay số lượng giải thưởng đạt được, đều đứng ở top đầu trong giới, xếp trước Lý Phi, nhưng người đã đến tuổi trung niên nên không đủ sức khỏe, độ nổi tiếng cũng giảm dần.

Vị ảnh đế lớn tuổi đóng nhân vật phản diện trong phim này, nghiên đầu nói với Lý Phi: “Cái người đóng thế của cậu có tố chất tâm lý không tệ.” .

Trong đám người đang quay phim thì “gặp” phải ma, không kể đến người đã ngất xỉu, run rẩy, vài diễn viên còn lại mặt cũng trắng bệch như giấy, chỉ có Giả Hoa và vài nhân viên đoàn phim đi xem lại hình ảnh quay được.

“Học võ mà không can đảm thì sao được?” Lý Phi tìm cách giải thích.

Ánh mắt ảnh đế Nhậm có chút sâu xa: “Cậu còn trẻ như vậy mà đã định dẫn dắt hậu bối à?”

Lỗi tai mấy người bên cạnh đều dựng hết cả lên, Lý Phi không cần nhìn cũng biết, anh cười cười, không tiếp lời.

Trước đó mọi người đã thử qua nhưng không đạt được kết quả, ngay cả ảnh để Nhậm ra tay cũng không moi ra được gì. Mấy diễn viên hạng hai đang nổi trong nước, cố không nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, dồn hết lòng dạ vào việc tám chuyện.

“Diễn viên đóng thế thì có gì đáng nói, phải nói chuyện đối tượng Lý Phi thăm mền kìa?.”

“Biết chuyện cậu nói rồi, nhưng người đó bao nhiêu tuổi, tóc dài hay tóc ngắn... Ít nhất cũng phải có cái gì để so sánh chứ!” Biên tập: Di

Mọi người không đề cập đến giới tính, nhưng nói tới nói lui cũng đều hiểu: Lý Phi là gay, nếu anh thích người để tóc dài thì tám phần không phải là ngôi sao, chỉ là người làm việc liên quan đến điện ảnh.

“Nói không chừng đối phương còn bị cô làm rung động đó!”

“Thật sự có người này sao? Mấy người đừng làm khó Dean!”

Lý Phi vẫn thản nhiên, anh nở nụ cười dịu dàng ấm áp. Dù công khai hay giấu ngấm bàn tán thì đều không còn thú vị nữa, mọi người đành nói về chuyện lạ trong trường quay.

“...May mà vừa rồi tôi ăn cơm ở bên kia, không thấy được tình hình cụ thể. Tiểu Triệu bị dọa thành cái dạng này.”

Tiểu Triệu chính là nam số ba. Không biết nhân viên nào của đoàn phim không ưa hẳn, làm trái luật, nặc danh tung video quay được bằng di động lên mạng xã hội.

Không quay được kiểu rơi xuống quỹ dị, xác người nằm đó như một phần của kịch bản, video lại còn không có tiếng, trông như nam số ba đang làm trò hề, mất hết cả hình tượng.

Các bình luận phía dưới đều tỏ vẻ ngạc nhiên, diễn xấu như thế còn muốn đạt giải?

Fan của diễn viên lại điên cuồng chạy vào mắng đạo diễn biên kịch, hủy hoại thần tượng nhà mình... Tóm lại, các bình luận đều hết sức bình thường, không ai nghĩ tới việc có án mạng xảy ra trong trường quay.

Ảnh đế Nhậm là người duy nhất cảm thấy Lý Phi hơi lạ.

Ông dùng khước mắt liếc nhìn hậu bối đang nổi bật như mặt trời ban trưa này. Nụ cười trên mặt Lý Phi hơi cứng nhắc, rõ ràng đang ngán người, tuy ngồi một chỗ không nhúc nhích nhưng lại đảo mắt quan sát xung quanh, thoát nhìn không phải donhàmchán mà là do nổi lo được che giấu rất tốt.

– Vì trong mắt Lý Phi, trường quay đang tiếp tục lắc lư như quả lắc trong đồng hồ.

Tiếng động và cảnh vật xung quanh, chốc thì bình thường, chốc lại như quay chậm, khiến người xem vừa chóng mặt vừa đau tim.

Giản Hoa trở thành tồn tại chân thật duy nhất trong mắt Lý Phi.

“Tôi có linh cảm xấu.” Lý Phi đứng trong trường quay đang lắc lư, bối cảnh bên cạnh là đám người khi dừng lại, khi hoạt động, tiếng nói mạnh lạc, “Người được dị năng của cậu mang về bị quái vật tấn công. Giờ thế giới thực lại trùng với Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu đoán xem chiến trường có xuất hiện ngay trong trường quay không.”

Khước mắt Giản Hoa giật giật. Biên tập: Di

“Người bị rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ chạy trốn tới ngoại thành Bắc Đô, lao vào trường quay định đóng cửa chống lại sự tấn công của quái vật. Khi xác của họ, hoặc là họ may ra còn sống trở về thế giới thực, điểm trùng lặp lại xuất hiện. Cậu đoán xem xung quanh chúng ta sẽ xảy ra chuyện gì?” daovadao.wordpress

Đồ vật xung quanh bị hư hỏng trong nháy mắt, đèn thủy ngân và máy quay bị hỏng hóc, mọi người ngơ ngác đứng giữa đồng hồ nát. Biên tập: Di

Không, dựa theo thảm kịch trên đường cây bạch quả ở Hoài thành, sẽ có người bị đè dưới phong nền bối cảnh, cũng có thể bị bỏng do bóng đèn thủy ngân rơi trên mặt đất... Sẽ không còn đơn giản là chuyện ma quỷ trong trường quay nữa!

Đạo diễn, nhân viên công tác và ngay cả diễn viên đều phải vào bệnh viện. Toàn bộ đoàn phim bị ngưng trệ, phim đang quay sẽ bị hủy bỏ.

Giản Hoa không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Tuy tôi không muốn xen vào việc của người khác, nhưng việc này sẽ gây ảnh hưởng tới lợi ích và an toàn của chúng ta.” Lý Phi bình tĩnh phân tích cho Giản Hoa, ý bảo cậu nhìn bốn phía, “Theo suy đoán của cậu, hiện giờ có bao nhiêu người đứng ở vị trí an toàn?”

Ánh mắt lướt từ chồng tạp hóa, đạo cụ, dây điện, lên đèn thủy ngân, lòng Giản Hoa nặng nề chìm xuống.

“Nếu dùng dị năng chống đỡ cho trường quay...” Đám thợ phát triển mạnh mẽ, tụ thành vô số cây nấm, trở thành điểm giảm xóc, dù trường quay có thành đồng hồ nát thì chắc hẳn cũng bảo đảm được tính mạng con người?

Giản Hoa nhanh chóng vứt bỏ ý tưởng này.

Sợi tơ rất nhỏ có thể giấu đi, nhưng cây nấm lại có thể sờ được! Cả đời cậu cũng không định công bố dị năng nấm này! Dù đã có rất nhiều người biết, cũng đừng mong cậu công bố đồng nấm này cho đại chúng!

“Dùng dị năng mở ra Thế giới Bị Từ Bỏ, sau đó chúng ta sẽ cứu trường quay.” Giản Hoa đen mặt quyết định.
Biên tập: Di

Họ không còn sự lựa chọn nào khác.

“Thả lỏng đi, tất cả đều vì công việc, công việc vì Hummer.”

Mực rừng mưa phá hủy siêu xe Ferrari giá tám chữ số, sao Lý Phỉ có thể không đau lòng?

“Nếu ở Thế giới Bị Từ Bỏ gặp phải một đàn mực rừng mưa thì Hummer cũng vô dụng, sao anh không trực tiếp mua xe tăng luôn đi?”
Giản Hoa phản bác theo bản năng.

“Mua được thì mua.” Lý Phỉ lập tức đồng ý.

Vì an toàn, bảo vệ mạng sống.
Biên tập: Di
Biên tập: Di

Tâm trạng Giản Hoa rất vi diệu, cậu không rõ vì sao mình đang êm đẹp lại lôi kéo Lý Phỉ vào cái chuyện xe tăng này nọ làm gì. Chẳng lẽ áp lực phải đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ lớn đến mức khiến tiềm thức của cậu tự động chuyển dời điểm chú ý?

Khi suy nghĩ Giản Hoa cũng không quên thúc đẩy dị năng, nhưng phản ứng của đám tơ rất trì trệ.

“...”

Lý Phỉ cũng rất ngạc nhiên. Lúc gặp khối đen trong trường quay thì bay lộn xộn khắp nơi, nhưng giờ đám tơ lại lười biếng, không hề có ý định nhúc nhích. Sao thế này? Đổi tính?

Ánh mắt không kìm được hướng về mặt đất từng đặt xác người kia.

Bãi máu đỏ sậmghê người, Lý Phi lại “nhìn” đám tơ phát triển khắp nơi trong trường quay, việc này dễ dẫn đến liên tưởng không tốt.

Lý Phi bỗng hiểu vì sao Giản Hoa lại hơi hơi khó chịu.

Là đám tơ này khiến người kia chết nhanh hơn?

“Nếu nó không ăn Cảnh Điền và Trương Diệu Kim, thì đương nhiên cũng sẽ không chủ động nuốt chửng người khác.”

“Khi nó quấn chặt người kia, có dính máu...” Giản Hoa nói được một nửa thì nuốt lời lại. Trong lòng cậu hậm hực, sao lại mất cảnh giác như thế? Chỉ vì một câu của Lý Phi, mà nói tất tần tật những gì mình nghĩ ra luôn.

Hơi thở của Giản Hoa trở nên lạnh lùng, cậu không muốn quá thân thiết với người khác, cũng không muốn giải thích nhiều.

Lúc này khó chịu, chẳng qua là khi ở trong nguy hiểm, đứng trước mặt bạn bè, cảm xúc trong một khắc không kiểm soát được.

Lý Phi nhìn thấy thay đổi của Giản Hoa, kiên nhẫn giải thích: “Cậu để nó tàng hình, dính máu thì tàng hình kiểu gì?”

“...” Biên tập: Di

“Chắc chỉ nuốt phần nó dính vào thôi, chứ đông máu dưới đất, cậu thấy đám tơ có hứng thú không?”

Không, tơ trắng mềm còn ghét bỏ mà đi vòng qua chỗ kia.

Lông mày Giản Hoa giãn ra, cậu chỉ có một nghi vấn: “Nếu chúng chưa ăn nó, sao lại không chịu động đậy?” Rõ ràng vừa rồi còn hưng phấn

nhảy nhót, muốn lao vào Thế giới Bị Từ Bỏ, giờ sao lại yên lặng dựa vào vách tường phát triển?

Khi dị năng giết mực rừng mưa, Giản Hoa chỉ thấy hơi khó chịu. Nếu dị năng chủ động tấn công, hút đi sức sống của con người, thì khác nào cậu nuôi con thú cưng chỉ biết ăn thịt người?

“Tôi có một phỏng đoán đặc biệt.” Lý Phỉ chậm rãi nói.

Giản Hoa nhìn anh.

Họ đứng cách xa nhau nói chuyện, cảnh tượng xung quanh đều hư ảo mờ mịt.

Đứng yên tại chỗ, vì đề phòng hiện tượng kỳ lạ này bỗng biến mất, họ lại trở về thế giới thực.

Cảm giác này rất kỳ diệu, khoảng cách không thành vấn đề, vì tiếng nói của người kia là tồn tại nhỏ bé mà bình thường duy nhất trong thế giới này.

Trong thế giới thực mới qua ba giây, mà họ đã nói chuyện rất lâu.

“Xem tình trạng ở hành lang nhà cậu, thì dù cậu không đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, năm vẫn sẽ mọc ở đó.” Lý Phỉ nhìn ánh mắt rất không thoải mái của Giản Hoa, nói, “Nhưng trước đây cậu không phát hiện.”

“Vì chưa thức tỉnh dị năng.”

“Chúng ta trở về thế giới thực, trên hành lang chỉ còn đám tơ. Trường quay này cậu ở mới được bảy ngày mà cũng như thế.”

Đây là do hoàn toàn không thích thế giới thực rồi.

Suy nghĩ của Giản Hoa suýt thì rớt xuống mương: “Nếu thích Thế giới Bị Từ Bỏ, thì vì sao giờ lại...”

Tiếng nói im bặt, Giản Hoa buộc sợi nấp mở hố đen đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Tơ trắng mềm lười biếng, phát huy nhuần nhuyễn trạng thái của tiêu cực lẫn công*. Phải qua khoảng năm phút mới tụ thành một đồng, rồi lại mất năm phút tìm được cửa để đào phá. May là Giản Hoa và Lý Phi đang ở khe hở giữa hai thế giới, có dư thời gian để phung phí.

*tiêu cực lẫn công: lười biếng không làm việc

Hồng học làm một lúc, tốc độ càng ngày càng chậm, đám tơ lại bắt đầu lười biếng.

Giản Hoa dùng ý nghĩ bắt đám tơ làm việc. Nó miễn cưỡng tụ thành một bó, đào ra được hố đen, toàn bộ trường quay lắc lư mạnh hơn.

“Đi!” Biên tập: Di

Lý Phi không hề do dự chạy về phía hố đen, tiện đường nhét mấy hộp cơm lấy ở chỗ ăn cơm vào túi nilon, rồi mang theo.

Lý Phi không chút do dự chạy hướng lỗ thủng, tiện đường từ vừa rồi ăn cơm địa phương đem mấy cái cà mèn toàn bộ che lên nhét vào túi nilon mang theo.

Giản Hoa:”...”

Khi xuyên qua hố, trước mắt bỗng tối đen.

Giản Hoa vội mở mắt ra, gọi đám tơ trắng chặn trước người để đề phòng quái vật tấn công. Nhưng trán cậu lại đập vào cái gì đó mềm, rồi tiếp đến là chân.

...Năm./

Trường quay đã biến đổi hoàn toàn. Cây năm cao nhất đã chạm đến nóc, nó còn kiêu ngạo lắc lư, vút một con khỉ tay dài vừa giết xuống cho đám năm con ở dưới.

Nơi tầm mắt có nhìn tới, đàn khỉ tay dài điên cuồng chạy trốn, năm theo sát phía sau, liên tục mọc lên từ mặt đất, truy đuổi một đường, khí thế hung hăng.

Dọc theo đường sống, lại vòng quanh đám khỉ. Khi đã vây chặn được đường đi, năm cũng không quên tăng chiều cao, tăng bề ngang khiến đàn khỉ tay dài không lao ra khỏi vòng vây được. Biên tập: Di

Giản Hoa vấp phải năm ngã xuống đất, hộp cơm trong tay Lý Phi cũng suýt rơi mất.

Lý Phi thì thầm: “Quả nhiên nó đã lên vào đây, chiếm lấy chiến trường.”

“Còn giấu tôi.” Giản Hoa đen mặt. Biên t

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cỗ Hết Sức

Có tiếng rên rỉ đến từ một góc hẻo lánh trong trường quay. Biên tập: Di

Giản Hoa nghe tiếng thì ngẩng đầu. Cậu nhanh chóng dùng dị năng cảm ứng, xác định đó là một người có tiềm lực dị năng chưa hoàn toàn thức tỉnh, sức mạnh dao động quanh người cực kỳ hỗn loạn. Biên tập: Di

Người chết xuất hiện trong trường quay, chắc là bạn của người này.

Nhớ đến vết thương ghê rợn trên xác người kia, người này hẳn cũng bị quái vật tấn công, thương tích đầy người, có lẽ đang trong giây phút giây dựa giũa sống và chết.

Giản Hoa do dự, cậu không có thuốc thang gì, lại không phải bác sĩ, dù đi qua cũng không thể cứu người được. Biên tập: Didaovadao

Nhìn đám nấm nhầy nhót, thái dương Giản Hoa nổi lên gân xanh. Sợ đám nấm tái phát bệnh cũ kéo người đến trước mặt mình để “hiến vật quý”, cuối cùng Giản Hoa đành chọn tự mình đi đến góc kia xem xét.

Trường quay cao tám mét, nấm tùy tiện phát triển khắp nơi biến đất bằng thành “đồi núi” chập chùng.

Leo lên “đường dốc”, xuất hiện trước mắt Giản Hoa là một hố sâu do nấm cố ý vây thành, bên trong là đám khí tay dài. Bọn chúng con thì chết, con thì còn kêu rên giãy dụa, nhưng hành động chậm chạp do toàn thân quần đầy tơ trắng, xiềng xích đoạt mạng.

Tâm trạng Giản Hoa khó mà diễn tả bằng lời. Biên tập: Di

Cậu như đang đi trên nhà tù, là loại nhà tù dù có đập đầu vào “tường” tự sát cũng không chết được. Không chỉ có nấm mà còn có đám tơ trắng đan xen bên thành tấm lưới lớn. Qua lưới tơ trắng, có thể nhìn thấy rõ bên trong... những sinh vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đang giãy dụa, dần dần mất đi mạng sống. Biên tập: daovadaoDi

Nơi này cũng không phải nhà tù, mà là pháp trường, là quan tài.

Bên tai chỉ còn lại tiếng xoạt xoạt khi tơ trắng lớn dần.

– Cậu là nhân vật phản diện cuối cùng của quyển sách này.

– Cậu muốn thống trị thế giới.

Lời nói mà cậu tưởng như vớ vẫn lại tái hiện trong đầu, mang theo sức mạnh phá hủy. Trong nháy mắt, Giản Hoa thấy như mình không thể hít thở. Hình ảnh trước mắt đều trở nên méo mó, nức cười, lại mờ ảo.

Giản Hoa nhìn Lý Phi theo bản năng. Người kia không hề để ý, phúi đám tơ trắng nhào lên vai mình, trên khuôn mặt không còn nụ cười, nhưng cũng không có vẻ sợ hãi.

Thấy Giản Hoa là lạ, Lý Phi quay đầu, chỉ “nhà tù nấm” ở cuối góc tường: “Người ở chỗ đó.”

Đến gần có thể ngửi được mùi quen thuộc trên người Lý Phi, cùng bàn tay vững vàng đỡ lấy cậu.

“Sao vậy?” Tiếng nói như xuyên qua tất cả hỗn loạn, cực kỳ rõ ràng.

Giản Hoa như vớ được cọc, lật tay cầm lấy tay Lý Phi. Nhiệt độ cơ thể ấm áp thấm qua làn da đánh sâu vào đáy lòng, xua tan cảnh tượng quỷ dị bốn phía và tiếng kêu rên mang đến sự lạnh lẽo không thích hợp.

Giản Hoa lại nghe được nhịp tim và tiếng hít thở của mình.

“Tôi không muốn dị năng này.” Tiếng của Giản Hoa rất yếu ớt, nhưng giọng điệu lại cực kỳ kiên định.

Đám năm bỗng yên tĩnh lại.

Phát triển tràn lan dừng lại, tờ ở khắp nơi cũng không còn rung động. Khi tay dài trong nhà tù nhân cơ hội giây dựa, tiếng tru vang hơn gấp mấy lần, có ý phá hủy thứ vây bắt chúng.

Giản Hoa đã chịu đựng đủ dị năng thôn phệ (cắn nuốt) dạng năm, không nghe lời, thích tự quyết định này rồi!

Nhưng vì cậu không quen oán trách, nên cuối cùng toàn nén giận.

Lý Phi nhỏ giọng hỏi: “Tình trạng mất kiểm soát của dị năng nghiêm trọng lắm à?”

“Không phải mất kiểm soát, đó là bản năng của nó.” Giản Hoa dùng ngón tay day day mi tâm, mệt mỏi nói, “Tôi không thể ra lệnh cho nó, kiểm soát hành động của nó 24 giờ không ngừng nghỉ được. Nó cứ như thực vật thật sự ý, không có ý thức, chỉ có bản năng sinh tồn.”

Giống như hoa hướng dương, dù dùng hết sức cũng không cách nào thay đổi được thiên tính yêu ánh mặt trời của nó.

Dị năng thôn phệ rất tham lam...

“Cậu đừng nghiêm trọng hóa sự việc.” Lý Phi giấu sắc lạ dưới đáy mắt, hết lòng hết dạ khuyên Giản Hoa, “Tôi nghĩ là do độ nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ rất cao, nên chúng mới phải mở rộng phạm vi.”

Tiếng họ nói chuyện rất nhỏ, lại xen với tiếng khi tay dài cắn xé kêu rên, nên càng thấp thoáng không rõ.

Người bị nhốt ở cuối nhà tù năm, dường như cảm nhận được gì đó từ tiếng kêu của đám quái vật, liều mạng hô to kêu cứu: “Có người ở đây sao? Có người không, tôi ở trong này. Mấy cây năm này hình như đứng yên...”

“Lớn tiếng thế, có tinh thần hơn khi tay dài nhiều.” Lý Phỉ nhìn về hướng kia, đánh giá.

“...”

“Dựa theo dị năng của tôi, nếu muốn phá hủy vật gì đó thì rất dễ, nhưng muốn dùng nó giết người thì lực kiểm soát phải tăng gấp bội. Vì việc giết người này, phá vỡ điểm mấu chốt trong tiềm thức của tôi.”

Lý Phỉ choàng một chiếc áo khoác phong cách Anh[1], bên trong là sơ mi kẻ sọc đen, dù đang đứng ở nơi kỳ lạ như đời năm, phong cách vẫn thanh lịch nhã nhặn như cũ. Thứ duy nhất phá vỡ hình tượng của anh là túi nilon đựng hộp cơm trên tay.

Giản Hoa rất muốn vứt hộp cơm đi.

Cậu không ngại thay nó bằng một điều thuốc hay bất kỳ thứ gì khác, chỉ cần hợp phong cách là được! Trong bảy ngày quay phim, đạo diễn, phó đạo diễn và nhân viên hóa trang vây quanh Lý Phỉ xoi mói ép buộc đủ kiểu, đã truyền nhiễm bệnh ám ảnh cưỡng chế chongười xem xung quanh. Biên tập: Di

“Tôi từng nói, khi cậu không biết, mấy vật nhỏ này cũng không nuốt chửng Cảnh Điền và Trương Diệu Kim. Nhưng đối với đám quái vật xấu xa trong Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu không có rào cản gì, trong tiềm thức của cậu có khi còn không có khái niệm về sự tồn tại của chúng.” Lý Phỉ lạnh nhạt kết luận, “Dị năng và buồn vui của chúng ta có liên quan đến nhau. Cảm xúc của cậu sẽ gây ảnh hưởng tới nó, ý nghĩ của cậu có thể kiểm soát nó, đừng đánh mất niềm tin vào chính mình.”

Giản Hoa lặng yên.Biên tập: Di

Thứ quấy nhiễu, gây ảnh hưởng tới cậu không phải đám năm, mà là “số phận”.

“Coi nó là một rắc rối đến bất ngờ, cuối cùng nó sẽ bị chúng ta chi phối.” Lý Phi vượt đám tơ trắng mềm trên vai rồi ném xuống đất.

“Nó lúc nào cũng có thể giết chết anh.” Giọng điệu Giản Hoa lạnh lùng.

Cây năm khổng lồ bên cạnh Lý Phi bỗng mở tán, rũ xuống lưới lớn, vây Lý Phi vào trong.

“Lý do... Tôi đoán chắc là do nợ cậu tiền lương, hay là vứt cậu ở Thế giới Bị Từ Bỏ rồi chạy trốn, khiến cậu oán hận.” Lý Phi nghiêm trang nói. Trên người anh có ánh lửa mờ ảo, dấu vết dao động sức mạnh rất rõ ràng.daovadao.Biên tập: Di

Năm nhận được kích thích, lại bùng bùng sức sống.

Giản Hoa lùi một bước theo bản năng, dị năng mạnh mẽ của Lý Phi, cậu đã từng được chứng kiến.Biên tập: Di

“Cho dù dị năng của cậu có mất kiểm soát, thì tôi vẫn có bản năng sinh tồn mà. Tôi sẽ không đem mạng mình ra đùa.”Biên tập: Di

Lửa bùng lên, đốt cháy lưới lớn. Tơ trắng mềm lúc đầu thì co rút, sau lại cọ một vòng quanh chân Lý Phi, có ý trả thù.

Giản Hoa đợi một lúc, phát hiện năm không có hành động tiếp theo.

Là do năm mềm nắn rắn buông, hay bị cậu ảnh hưởng?

“Chúng ta đi xem nạn nhân bị quái vật tấn công kia đi.” Lý Phi không cho Giản Hoa thời gian tự hỏi, xoay người đi về cuối nhà tù năm.

Đám tơ tụt thành năm cực kỳ mềm mại, bốn phía nhà giam không dùng sức được. Tên xui xẻo kia cố sức bò lên trên được một đoạn, lập tức bị đám tơ không kiên nhẫn kéo xuống một lần nữa.

“Cứu tôi với!”

Dod dẫm lên năm mà đi nên chấn động sẽ được “vách tường” truyền đạt lại. Người bị thương cảm thấy có người đang đến gần, vui mừng hết sức, liều mạng gọi: “Tôi ở trong này, cứu với! Mấy người cẩn thận đám tơ trên năm.”

“Hỗ” trong nhà tù có độ sâu ba mét.

Người chịu nguy hiểm ngửa đầu lên nhìn, lớp lưới tơ trắng đúng lúc bị cái gì đó đẩy ra, lộ ra hai người.

Đèn trong trường quay đều bị năm che mất nên nơi này rất tối, gần không thấy rõ bộ dạng của người đến, chỉ có thể phân biệt được là hai người đàn ông.

“Tốt quá! Ở nơi quỷ quái này, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy người sống!”

Người trong nhà giam lau vết máu trên mặt, lo lắng kể lại việc gã đi WC ở địa điểm du lịch, khi đi ra thì thấy mọi người đều biến mất, chỉ còn người ngồi ở một phòng khác trong WC.

Hai người hốt hoảng, chạy lên đường quốc lộ tìm người nhưng kết quả là đi được nửa đường thì bị quái vật bóng lờn tấn công, theo sau đó là mấy con khỉ. Họ hoảng loạn chạy trốn đến đây, vốn định dựa vào căn nhà để che chắn một lúc, ai ngờ cửa thông gió trong trường quay rõ lắm, nhanh chóng

có quái vật xông vào. Khi họ sắp toi mạng trong tay đám khỉ dữ tợn, trường quay bỗng rung chuyển, rất nhiều tơ trắng hiện ra kéo người bạn đồng hành mê mando bị thương nặng của gã đi “ăn”.

“Trời ơi, một cái hố đen thật lớn! Hai người có thấy không? Nhất định là mồm quái vật, tơ trắng cũng đi ra từ đó!”

“...Thật ra nơi này chỉ toàn nấm thôi.”Biên tập: Di

Lý Phỉ lôi ra một sợi dây thừng của đoàn phim dùng để buộc giá đỡ từ trong đám nấm, ném một đầu dây vào trong “hố nấm”.

“Anh tự trèo lên đi. Nơi này rất nguy hiểm, chúng tôi phải đi ngay.” Lý Phỉ nói xong, bảo Giản Hoa lui ra sau. Khắp nơi trong trường quay đều có chỗ trốn, kéo một cây nấm ra là che được cả hai người.Biên tập: Di

“Này, này, hai người đừng đi!”

Người dưới đáy hố hốt hoảng, cuống cuồng dùng tay chân bắt dây thừng rồi trèo ra.

Gầnhìn quanh bốn phía, bên tai là tiếng sột soạt của đám tơ. Đám khỉ tay dài cũng bị nhốt trong hố, cảnh tượng ghê rợn, tơ trắng siết chúng đến chết suýt dọa gã gât xỉu. Gã không quay đầu lại, lão đảo dầm lên nấm laora.

“Cứu với! Cứu với ~~”Biên tập: Di

Lý Phỉ nhìn bóng dáng đã chạy trốn thật xa của người nọ, ánh mắt hơi kỳ lạ.

Hai người cùng gặp phải quái vật, một người trong đó thương nặng mê man, người còn lại lại chạy được nhảy được. Một người chịu vết thương hại đến mạng sống ở giữa ngực và bụng, người còn lại, chân tay chỉ bị cào vài vết thương ngoài da.

“Đira, kéo theo mấy cái xác khỉ kia đi!” Giản Hoa đuổi nắm.

Đám nắm nhồi đầy trường quay, vui vẻ mở rộng địa bàn ra bên ngoài, để lại một trường quay lộn xộn cho Giản Hoa và Lý Phi.

“...”

Còn nói được gì nữa, làm việc thôi. Cố khôi phục như cũ, có thể làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

May mắn tảng của dị năng là lực ý nghĩ, dọn mấy thứ này không tốn sức.

Lý Phi ngồi xổm, kiểm tra máy quay bị đổ, phát hiện chất lượng máy khá tốt, hình như không bị hỏng.

Thời gian khi tay dài xông vào trường quay chưa được bao lâu, không phá hỏng được bao nhiêu đồ vật. Do đám tơ, đồ vật trong trường quay đều được phủ tơ trắng, nắm rất mềm nên dù đồ vật bị đè lên, cũng không bị hỏng.

Xe nhỏ gắn máy quay, phong nền bối cảnh bị đổ... Mấy cái lớn lớn Lý Phi dọn rất nhanh, nhưng mấy đồ vật nhỏ trong đoàn phim không biết có nhiều, nhất là vài cái bình thường không để ý.

Lý Phi chán nản, anh cảm thấy mình như ở trong mục kiểm tra trí nhớ của chương trình giải trí nào đó. Là một người bình thường, anh chỉ có thể nhớ đại khái hình thù, chi tiết thì thiếu nhiều lắm.

Đang chán, lúc nhìn qua nửa bên trường quay mà Giản Hoa chịu trách nhiệm mới biết cậu là đồng đội thần.

Lý Phi tự tin sắp xếp xong mấy vật to to, còn lại vứt đấy một đồng, không biết làm thế nào. Giản Hoa ở bên kia lại khôi phục từng chỗ y xì như

cũ, thời gian dừng lại tự hỏi chỉ bằng một tách trà. So sánh với trình độ của Lý Phi, không biết để ghế ở đâu, đúng là cách biệt một trời một vực.

“Cậu nhớ rõ hết?” Lý Phi sửng sốt.

“Ừ.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, dựng thẳng lại ván ép ngăn cách phòng thay đồ và những phòng khác, “Trí nhớ tốt cũng không thành cơm ăn được.”

Sau đó cậu sửng sờ nhìn phòng thay đồ của nữ diễn viên.

“Phụt.” Biên tập: Di

Lý Phi quay người, ném một đồng quần áo vào phòng bên cạnh đã dọn xong, xòe tay: “Tỷ nữa cứ bảo là động đất.”

“...Đừng vứt lung tung, nhớ có cái gì không ở trong phòng thay đồ thì sao?” Giản Hoa ngăn lại.

“Phương pháp loại trừ. Máy cái trước cậu nhớ hết mà.”

Thế giới Bị Từ Bỏ không có khái niệm thời gian. Chờ đến khi Lý Phi ăn xong hộp cơm đem theo, hai người mới ngó người nhìn đám son môi, phấn đánh mắt, các loại bàn chải, bút lông, sản phẩm dưỡng da, dầu dinh dưỡng vứt đầy trên mặt đất.

Mấy cái nứt vỡ, rơi gãy, thì không nhắc tới...

Trong đồng đồ này, cái nào là của nhân viên hóa trang cho đoàn phim, cái nào là của nhân viên hóa trang chuyên thuộc diễn viên?

Trông giống y xì nhau! Nhưng mà chỉ cần đặt sai một cái bàn chải, cũng sẽ lập tức bị nhân viên hóa trang phát hiện![1] Áo khoác phong cách Anh

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sinh Tồn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tôi nghe nói trong hộp của nhân viên trang điểm, đều là tài sản quan trọng của họ.”

“..... Cậu nói đúng.” Biên tập: Di

Lý Phi bóp trán, lấy mấy cái chai lọ trông quen mắt ra khỏi đồng lộn xộn.

Trong hộp của nhân viên trang điểm, bao gồm cả các công cụ nhỏ lật vật, thì tổng cộng cũng lên được tới sáu chữ số.

“May mà đa số đều sửa lại được, chỉ là hơi lộn xộn.” Giản Hoa nói không chắc chắn.

Lý Phi thở dài. May mà đây là đoàn làm phim thương mại, trước ống kính đều là người đang đỏ*, có người tài trợ đồ trang điểm, có tồn thất gì thì cũng không đến mức khiến nhân viên trang điểm tan vỡ.

*đỏ: nổi tiếng

Lý Phi im lặng tính xem phải phát bao nhiêu tiền trợ cấp cho người trang điểm chuyên thuộc của mình.

– Dựa vào độ nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ, tiền bồi thường chắc là đáng sợ nhất.

Vốn Giản Hoa không quá thuần thực lực ý nghĩ, nhưng sau khi hoàn thành công trình DIY* khổng lồ trong trường quay này, cậu đã giỏi đến mức có thể vừa vặn ốc vít vào giá, vừa điều khiển để đặt mấy tấm ván vào tủ. Biên tập: Di

*DIY = Do It Yourself: Tự làm việc gì đó.

Bình thường cậu làm việc khá nghiêm túc, còn Lý Phi thì không phải loại người này. Ảnh đế rất chán nên đành dùng dị năng tạo ra trò chơi mới.

Trong nháy mắt, giá dựng trên không rơi gãy đã tự động lắp ráp lại trước mặt Lý Phi.

Thật ra không cần dùng đến dị năng, trông rất là ấu trĩ. Biên tập: Di

Giản Hoa suýt thì ném câu “sang năm anh ba mươi rồi” vào mặt Lý Phi. Sau khi ngẫm lại, thấy là do nghề nghiệp khác nhau, dù ảnh đế có bốn mươi vẫn phải giả làm anh đẹp trai ngẫu lòi trên màn ảnh lớn, là mô hình nam thần tiêu chuẩn. Biên tập: Di

“Hoàn hảo.” Lý Phi về phòng nghỉ của mình, nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ. Lần đi Thế giới Bị Từ Bỏ này là mệt nhất, chết một đồng tế bào não luôn. Anh kéo gối nhung san hô[1], mở ra thành chăn đắp lên người, “Phiền cậu đế ý, thấy sắp trở về thì gọi tôi.”

Không chờ Giản Hoa trả lời, Lý Phi đã nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

Mấy ngày đầu vào đoàn phim rất mệt, cộng thêm việc đạo diễn Lỗ cố tình chạy tiến độ, Lý Phi thật sự không được nghỉ ngơi tốt.

Lý Phi đã quen coi Thế giới Bị Từ Bỏ thành cơ hội ngủ bù, ngay từ lần trước Giản Hoa đã biết rồi. Giản Hoa chỉ không ngờ, sau khi tận mắt nhìn thấy thiên tính tàn bạo của mấy cây nấm, Lý Phi còn dám không đề phòng gì mà ngủ trước mặt mình.

Phòng nghỉ chỉ có một cái ghế, vốn trên bàn có đồ trang điểm và mấy vật nhỏ khác, nhưng giờ giả là động đất, nên vứt cả đồng dưới gầm bàn. Giản Hoa không thèm quan tâm, nhảy lên bàn ngồi, đủ loại tâm trạng phức tạp bay qua, cuối cùng lắng đọng lại.

Cậu nhìn Lý Phi.

Lý Phi ngủ rất im, không hề cựa quậy.

Người quần chăn lười biếng, mặt dán lên ghế nằm, gò má đáng đẹp ườn nhả bị ép thành một vòng thịt, phá vỡ hình tượng nhả nhận của ảnh đế.

Chụp lén một tấm rồi đăng lên weibo, chắc là sẽ nhanh chóng đứng đầu, giới giải trí gần đây phổ biến cái gọi là “tương phản manh*”.Biên tập: Di

*tương phản manh: chịu không biên tập thành từ khác được, ý chỉ người đẹp trai mem lý làm mấy hành động đáng yêu.

Khi Giản Hoa bừng tỉnh, mới thấy chân phải của mình đang đung đưa hơi run run, xem ra người nào đó ngủ dưỡng da hơi bị lâu – rút lại ánh mắt kỳ lạ, một người đàn ông đang ngủ có gì hay mà xem.Biên tập: Didaovadao

Trong trường quay, không có gì để cho Giản Hoa giết thời gian.

Lần trước Lý Phi ở trên sofa nhà anh ngủ say đến tối mù tối mịt, Giản Hoa đọc xong một quyển sách mua về nhưng không có thời gian xem.

Phất tay để đám tơ ở lại phòng nghỉ, Giản Hoa lặng lẽ đi ra ngoài. Đầu tiên cậu dạo trong trường quay một vòng, xem xem có chỗ nào sơ hở không, sau đó vì dạ dày kêu đói nên Giản Hoa tìm túi nilon đựng hộp cơm Lý Phi mang đến.

Chỉ còn ớt xanh và non nửa phần cơm. Biên tập: Didaovadao.wordpress.

Giản Hoa do dự nửa phút, rồi kiên định đóng lại hộp đồ ăn.

– Đồ ăn quý giá, cứ để dành cho Lý Phỉ thôi. Cậu có dị năng thôn phệ, ra ngoài tìm con mồi là được. Biên tập: Di

Nấm hút năng lượng chỉ đủ cung cấp cho chúng phát triển điên cuồng, Giản Hoa không cảm thấy gì, cậu nhớ ngày đó giết mực rừng mưa, vẻ mặt hơi thay đổi.

Muốn bắt được con mồi, rồi phải ở gần hút sạch đối phương...

Cái trước thì không thành vấn đề, nhưng cái sau thì hơi bị chướng ngại tâm lý.

Cửa thông gió và khe hở cửa sổ trong trường quay đều có đám tơ, nhận thấy có vật thể đến gần, thì từ từ nâng lên, tạo tư thế chuẩn bị công kích.

Giản Hoa nhú mày nhìn tơ trắng đóng thành kén trên cửa, không hề bất ngờ nhìn thấy đám nấm khổng lồ xuất hiện sau cửa.

Dùng một tay ấn mũ nấm, thô lỗ đẩy nó sang bên cạnh, đám nấm run lên hai cái, vệt vàng mở ra một con đường nhỏ cho Giản Hoa.

Đi trong ruộng lúa vàng ươm cao quá đầu, ánh mặt trời lấp lánh, gió nhẹ vuốt qua má, giống như trở về với thiên nhiên.

Còn đi qua rừng nấm khổng lồ... trừ bé gái thích truyện cổ tích thì chẳng ai vui nổi.

Đường nấm mở ra cho Giản Hoa không phải đường thẳng, con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu. Trong lớp bùn đất mà nấm cắm rễ, còn có thể

nhìn thấy xác chết khô quắt của đám bóng lông và khi tay dài.

Giản Hoa bắt mình phải nhìn kỹ mấy thứ này, con người bao giờ cũng phải học đối diện với hiện thực.

Trốn tránh chỉ là sự yếu đuối nhất thời, là chuyện thường tình của con người, nhưng nếu từ đầu đến cuối không chịu chấp nhận, thì là kẻ hèn nhất.

Giản Hoa bình tĩnh đi qua đám nấm chen chúc nhau. Cậu để ý thấy đám nấm phía trước “con đường nhỏ” càng ngày càng thấp hơn, xem ra đây là điểm cuối phạm vi nấm xâm chiếm.

Cẩn thận phân biệt địa hình vốn có, Giản Hoa nhận ra đây là hướng đi đến đường quốc lộ chạy qua khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, và mấy danh lam thắng cảnh khác. Giai đoạn hai, đoàn phim định lấy cảnh gần đây, nhưng cột mốc đã bị nấm che mất.

Có âm thanh từ xa, Giản Hoa dừng bước.

Tiếng động của hơn mười người có tiềm lực dị năng.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, dị năng giúp Giản Hoa có năng lực tra xét định vị phạm vi xung quanh cậu. Đối với quái vật thì khó dùng, bóng lông đen giõi ẩn nấp, thực lực lại thấp nên không tra được; mực rừng mưa là cao thủ phục kích, có thể lừa khả năng tra xét định vị của cậu. Nhưng năng lực này vẫn có hiệu quả với con người, Giản Hoa cho đến giờ chưa từng thấy người dị năng nào tránh được năng lực tra xét.

Mười mấy người này, sức mạnh quanh thân còn hỗn loạn, bất ổn, đều là người có tiềm lực chưa thức tỉnh.

Nói là mối đe dọa thì cả đám cộng lại cũng không đủ lọt vào mắt Giản Hoa.

Nhưng hành động của họ hơi kỳ lạ, muốn chết hay sao mà chạy vào đám nấm?

Giản Hoa yên lặng, dựa vào nấm để ẩn mình, lặng lẽ đến gần.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt làm Giản Hoa sửng sờ...

Đám người đi trong khóm nấm thấp bé thừa thốt, cầm gậy trúc hay gậy gôn, cẩn thận dè dặt câu một khối thịt khi tay dài ra.

Được một khối mà như nhặt được kho báu. Họ không dám cầm lên ngay, phải đặt xuống đất trước, rồi dùng gậy nhẹ nhàng dịch chuyển. Bản thân cũng từng bước rút lui, xem xét cẩn thận chỗ đặt chân, thậm chí vì không dám dẫm nên nấm mà đứng bằng một chân.

Bộ dạng nơm nớp lo sợ của họ nhưng đang đứng trong bãi mìn.

Giản Hoa: "...”Biên tập: Di

Sự thật đã chứng minh, cẩn thận như vậy là cần thiết.

Giản Hoa nhanh chóng nhìn thấy việc ngoài ý muốn xảy ra. Sau khi một khối thịt bị lôi đi, đám tơ mềm phun ra, dính chặt cây gậy trong nháy mắt, dữ tợn giật lại đồ mình “chưa ăn xong” về.

Mặt người cầm gậy trắng bệch, nhanh tay buông gậy.

Anh ta không chạy, đứng đờ ra đó, cửa quây cũng không dám. Đám tơ hung tợn lao lên người anh ta, sau đó chậm lại, bay ba vòng quanh người như đang đánh giá cái gì đó.

Không có tính đe dọa, không có giá trị làm đồ ăn, đám tơ hậm hực rút về.

Người nọ trông như sống sót sau tai nạn, tay chân cứng đờ, chậm chạp lui về sau.

“Phù! Nguy hiểm quá!” Sau khi rời khỏi khóm nấm, lập tức ngã nhũn ra dưới đất, thở dốc.

Giản Hoa không hiểu mấy người này đang làm gì, dọn rác à? Xác quái vật cũng đâu xuất hiện ở thế giới thực. Biên tập: Di

Xa xa trên đường quốc lộ xuất hiện một chiếc ô tô Audi, cửa sổ thủy tinh vỡ hết, người đi xuống xe, quần áo tả tơi, chân khập khiễng, lớn tiếng hỏi mấy người bên này: “Mấy người đang làm gì thế? Có ai biết chuyện gì đang xảy ra không?”

“Nhỏ tiếng đi!” Người đàn ông suýt thì bị đám tơ cuốn đi, trừng mắt tức giận.

Người mới đến nhìn rừng nấm mênh mông hơn một ngàn mét, tim đập thình thịch: “Đây cũng là một loại quái vật sao?”

“Đừng chạm vào!”

“Không phải là nấm sao?” Người mới tới khó chịu, “Tôi bị rất nhiều khi tấn công, mãi mới thoát được chúng. Cảnh sát đâu? Di động của mấy người cũng không có tín hiệu à?”

“Thế giới Bị Từ Bỏ không có cảnh sát.”

“Gì cơ?” Biên tập: Di/

Giản Hoa giật mình, cậu đổi hướng, đến gần người giúp nấm dọn đồ ăn thừa.

“...Này, cậu kia, cách xa nấm ra một chút!”

Giản Hoa quay đầu. Người trẻ tuổi coi cậu là người đi lạc vào rừng nấm, nghiêm túc nói: “Cậu biết đây là cái gì không?”

“Nấm?” Giản Hoa nhướn mày.

“Này, cậu đừng coi thường nó. Đây là đám nấm cuối cùng sẽ xâm chiếm toàn bộ thế giới.”

“...”Biên tập: Di/

Người trẻ tuổi vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Giản Hoa, anh ta có lòng tốt vẫy tay: “Cậu lui ra sau đi. Rời khỏi đây rồi chúng ta lại nói.”

Giản Hoa nghe lời đuổi theo.

May mà mấy người này chỉ hoạt động ở phần khu vực rìa của đám nấm, nấm chỗ này thấp bé, phân bố thưa thớt. Nếu họ đi vào khu vực nấm dày đặc, chắc chắn sẽ thấy một con đường nhỏ khúc khuỷu ở giữa đám nấm, thế thì khó giải thích.

Quần áo Giản Hoa sạch sẽ, chỉ có tóc hơn bù xù. Trang phục diễn của nam chính đều do nhà tài trợ lớn cung cấp, nhìn qua như người thuộc xã hội thượng lưu. Cậu đứng cạnh cái người chủ xe Audi trông chật vật thì càng thêm thu hút.

“Tốt, thu hoạch hôm nay cũng được lắm!” Người đứng đầu là một người phụ nữ thuộc thành phần lao động tri thức, để tiện hành động, cô thay giày cao gót thành dép lê. Cô chỉ vào một chiếc xe ba bánh chất đầy xác khỉ, gật đầu nói, “Mau đi thôi. Qua một lúc nữa, đám cướp kia lại đến!”

Giản Hoa không hiểu cô đang nói gì, chỉ thấy nhóm người này cảnh giác lấy gậy, lấy dao phay làm vũ khí, giống như áp tiêu* khi quay phim cổ trang, vây quanh bảo vệ xe ba bánh rồi đi.

*Áp tiêu: thời xưa, tiêu cục giống bưu điện, là nơi nhận chuyển đồ, áp tiêu là hành động chuyển đồ, bảo vệ để đồ không bị cướp.

Thấy người mới tới nghi ngờ, cô nữ tri thức thuận miệng giải thích: “Ai cũng không biết chúng ta bị nhốt ở thế giới này bao lâu. Xác quái vật là đồ ăn của chúng ta!”

Chủ xe audi trợn tròn mắt: “Mấy người điên à?”

“Được rồi, anh muốn theo chúng tôi thì ở lại, không muốn thì biến đi.”
Cô nữ tri thức mất kiên nhẫn nói.

Thấy đám người đẩy xe ba bánh đựng đầy xác khỉ, chủ xe Audi cuối cùng mắng một câu “Có bệnh”, rồi quay xe đi hướng khác.

Giản Hoa từ đầu đến cuối đều không nói gì, lẳng lặng đi theo.

“Mới đến chỗ quỷ quái này à?” Nữ tri thức xem xét cậu.

“Tôi trốn một lúc. Nghe thấy chỗ này có tiếng động nên lại đây xem.”
Giản Hoa lảng tránh.

“Không có yêu cầu gì, biết quy tắc là được.” Ánh mắt nữ tri thức rất sắc bén, mở mồm hỏi: “Cậu từng tập võ à?”

Giản Hoa không giấu, việc này người biết là có thể nhìn ra. Tư thế đi đường, thói quen cảnh giác, đều là sơ hở, cậu gật đầu nhận: “Từng học qua một chút.”

“Tốt.” Nữ tri thức quay đầu đi. Sau đó không ai nói chuyện nữa.

Mọi người duy trì thái độ cảnh giác. Đi dọc theo đường quốc lộ mất nửa tiếng, cuối cùng vòng xuống dưới đường cao tốc, chui vào một kho hàng nhỏ ở vị trí khá ẩn nấp.

Kho hàng cực kỳ kiên cố, bên trong lại tối tăm, cửa sổ ở chỗ rất cao.

Chăn đệm, khăn mặt bàn chải cốc nước và một đồng quần áo dày giày để hết ở cạnh tường. Mấy thứ này nhìn là biết thu nhặt được, chất lượng quần áo không đồng đều, nhãn mác cũng chưa xé.

Xác khi bị xẻ ra, vứt da lông đi, cắt thành từng khối thịt, sau đó rửa sạch bằng nước khoáng. Không có ai đi nấu cả, chia tới tay là ăn sống luôn.

Nhiều người phải cau mày ăn, từ vẻ mặt có thể thấy họ không muốn vậy nhưng không còn cách nào.

Cảnh tượng này khiến Giản Hoa nghi không biết họ đã chờ ở Thế giới Bị Từ Bỏ bao lâu.

“Đồ ăn phải tự mình lấy. Cậu có thể nghỉ một lát. Qua mấy tiếng nữa thì theo chúng tôi đi nhặt đồ ăn.” Nữ tri thức là người đứng đầu đoàn người này, xem ra cô rất có uy tín, không ai đứng ra phản bác cô.

Nhưng, cho Giản Hoa ăn loại đồ ăn này, cậu không hạ miệng được.

“Mấy người vừa nói, nơi này gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ?” Giản Hoa lơ đãng nhắc tới.

Nháy mắt, trong nhà kho im lặng hẳn, mọi người không ăn nữa, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chăm chăm Giản Hoa. Người kia vẫn bình thản ngồi đó. Tuy cậu không thể như Lý Phi, lộ ra nghi hoặc đúng lúc, rồi dùng kỹ thuật diễn xuất nói ra thành lời, nhưng trước tư thế đánh giá cảnh giác người mới của tiểu đoàn này, Giản Hoa chưa hề hờ hênh.

“Cậu không biết?” Nữ tri thức nheo mắt.

“Ừ?” Giản Hoa khó hiểu.

“Nhìn bộ dạng thông thả của cậu, tôi còn tưởng cậu là người biết chuyện.”

Giản Hoa nheo mắt, cùng lúc đó di năng của cậu xem xét nhóm người đang đến gần kho hàng.

Cửa thép của kho hàng kêu rầm rầm, hiển nhiên là bị ai đó đá. Người bên ngoài tức giận mắng: “Đám tạp chủng, hôm nay chạy nhanh ghê! Còn không ngoan ngoãn giao đồ ăn ra đây thì đừng trách dao của bọn tao không có mắt!”

[1] Gối mở thành chăn chắc là cái này:

Vì khuôn mặt ai ai cũng biết, Boss Phi đã bị Hoa Hoa vớt lại một mình, rồi chạy theo người khác. Mấy chương hai người không ở cạnh nhau chán chết, tui lười không muốn làm :(.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Kho Hàng

Giản Hoa nghe tiếng quát này hơi quen.

Người trong kho hàng nhanh chóng đứng lên, cầm lấy vật gì đó làm vũ khí, trông họ cực kỳ sợ sệt.

Cửa cũng không chắc lắm, lúc vào Giản Hoa đã nhìn qua, trên cửa có rất nhiều vết cào, hẳn là không chống đỡ được lâu.

“Quan Linh! Người khác sợ mày, chứ tao không sợ đâu. Mày có năng lực gì tao còn không chắc?” Cái tên kêu gào bên ngoài lại đá một cú vào cửa sắt, “Cả ngày giả này giả nọ, chỉ dựa vào mấy món võ quên. Tao nhớ vào!”

Một trận cười vang lên từ bên ngoài.

Dị năng của Giản Hoa chỉ có thể xét được vật sống. Cậu biết trong đám người kia không có ai là người dị năng đã thực tỉnh, nhưng bọn chúng cầm dao bổ dừa hầu vẫn gây ra thương tích, nếu thế thì không được.

Cậu lặng lẽ ấn tay lên tường. Trong kho hàng ánh sáng mờ nhạt, không ai chú ý tới một chuỗi tơ trắng dài lan ra khắp vách tường, vì nó nhanh chóng trở nên trong suốt, hòa làm một màu với bức tường.

Nữ tri thức đi đến góc tường, chộp lấy cây xẻng, không nhiều lời vọt ra cửa kho hàng.

“Rầm.” Người bên ngoài đúng lúc giơ chân đá cửa, trọng tâm không vững, ngã ngửa ra đất.

Nữ tri thức cũng không thềm nhún nhường, nện một xẻng lên bắp chân tên kia. Nếu sức lực trời sinh không bị hạn chế, cô có khi còn ném thẳng tên kia vào đám người đói đòn bên ngoài.

Một cuộc ẩu đá bắt đầu kỳ lạ như thế.

Cửa kho hàng rất lớn, chắc để tiện cho xe trở hàng ra vào, nghĩa là chỉ mình cô nữ tri thức kia thì không giữ được cửa.

Đoàn mười mấy người, mà chỉ có một vài người cùng lao ra phía trước, những người còn lại rụt rè sợ sệt ngồi tại chỗ.

Đám cướp đồ ăn rất hung tợn, mỗi người đều cầm một con dao phay, nhưng đánh thật, bọn chúng lại rất xảo trá. Chúng né tránh mấy người dám đánh dám liều trong tiểu đoàn, còn những người còn lại thì chỉ là hình thức, trốn còn nhanh hơn bất cứ ai.

Bọn chúng nhanh chóng vọt đến cạnh xác khi tay dài chưa kịp vút.

Đẩy đám da lông ra, thấy bên trong không còn thịt ngon, chúng tức giận, lớn tiếng chửi bậy.

Vốn Giản Hoa không định can thiệp vào vụ lộn xộn này, nhưng đám côn đồ không cướp được đồ ăn lại vung dao lên chém những người đang trốn tránh. Mặt bọn chúng vụn vụn, từ tức giận chuyển thành hưng phấn khát máu.

Thế giới Bị Từ Bỏ không có pháp luật.

Đây là một nơi đầy quái vật, lúc nào cũng có thể chết.

Chết chóc không còn là điều xa lạ, bi kịch có thể xảy ra quanh ta bất kỳ lúc nào. Điểm mấu chốt do đạo đức tạo thành trong lòng ta cũng dần biến mất. Nhiều việc nghĩ cũng không dám nghĩ, giờ lại làm được mà không hề cau mày.

Khắp nơi trong kho hàng đều vang lên tiếng thét thảm thiết, và mùi máu tươi.

Nữ tri thức phát giận đập một tên, gào lên với đám côn đồ: “Bọn mày điên à? Mùi máu sẽ thu hút quái vật!”

“Thôi đi, đám đồ chơi ở gần đây đều bị nắm ăn sạch rồi!”

“Con lợn ngu! Nắm chưa mọc đến đây!” Nữ tri thức cũng không quay đầu lại, lao ra ngoài kho hàng, “Chạy mau!”

Giản Hoa nghiêng đầu tránh con dao đang chém đến, kẻ cầm dao lại kiên quyết không tha.

Tiếng thét thê thảm vang bên tai, Giản Hoa nhú mày, đâm một cú vào khuỷu tay tên côn đồ, dao phay bay khỏi tay gã. Giản Hoa lại đá một cú vào đầu gối, khi đối phương ngã nhào thì nghiêng người tránh, bàn tay cùng lúc bổ mạnh lên gáy gã.

“Hộc hộc.”

Giản Hoa nắm lực rất chuẩn, gã kia chưa kịp nói tiếng nào đã hôn mê.

Khi dao phay rơi xuống, Giản Hoa giờ tay đỡ được.

– Đây không phải là quay phim, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, có thể đỡ được là do có lực ý nghĩ điều khiển.

Nhưng trong mắt người còn chưa thức tỉnh hoàn toàn dị năng, điều đó là không tưởng, bọn chúng tránh né Giản Hoa theo bản năng.

“A! Mấy thằng không biết nhục, bọn hèn!”

Cái tên bị thương do xẻng nện lúc đầu, cố đứng lên, trên tay gã còn mấy vết thương chưa khép miệng. Giản Hoa liếc qua là nhận ra, đây chính là tên xui xẻo bị nhốt trong nhà tù năm ở trường quay.

Xem hành vi hiện tại của gã là biết cái người chết ở thế giới thực đã gặp phải chuyện gì.

Chắc là khi gặp quái vật, gã này kéo đồng bọn ra làm lá chắn, nên giờ mới có chuyện một người bị thương nặng ở đầu và giữa ngực bụng, người còn lại chỉ bị xước cánh tay.

Giản Hoa bỗng quay đầu, dấm một cú gậy răng cửa tên định đánh lên sau lưng cậu.

Gã xoay người, ném mấy tấm lông khi về phía cậu, bị Giản Hoa cầm dao trong tay cắt rơi hết, đập chính xác lên mặt mấy tên đói đòn.

– lực ý nghĩ là để dùng vào lúc này.

Đáng tiếc, dù trong kho có rõ lắm người, nhưng không ai nhìn ra được đây là dị năng. Bọn chúng then quá hóa giận, phúi lông bốc mùi tanh hôi trên người, gào to: “Thằng nhóc, mày để ý Quan Linh à?”

“Thân thủ tốt như thế, đi đầu mà chẳng được. Mày chắc là bị con đàn bà kia lừa rồi!”

Quan Linh hẳn là cô nữ tri thức kia.

Giản Hoa lúc đầu tưởng cô là người dẫn đầu tiểu đoàn này, là cái kiểu rất có năng lực. Nhưng giờ cậu hơi thất vọng, lại cảm thấy quái lạ. Quan Linh dường như biết các loại tâm tư của người trong đoàn này, cô không trông chờ người trong kho sẽ xông ra chiến đấu. Sau khi hô một câu mùi

máu dẫn đến nguy hiểm để mọi người mau chạy, cô cũng không quan tâm sống chết của những người này.

Nếu đã như vậy, vì sao mọi người không chống đối lệnh của Quan Linh?

“Ha ha, đừng bảo mày tin mấy lời ngu si của bọn nó. Tương lai Quan Linh sẽ trở thành người dị năng chó má gì đó! Ngu chết đi được! Còn có siêu năng lực, mày bảo nó đoán xem XX của tao to bao nhiêu đi... Ô ô ô!”

Mấy câu nói tởm lợm của tên kia, bị một đồng bắn bắn bay đến bịt kín.

Người bị nhốt trong kho hàng, nhân cơ hội vung vũ khí lên.

Giản Hoa đập một phát vào cái tên đá cửa vừa nãy, ngăn không cho gã lẩn đi, cúi đầu, giọng lạnh lùng, hỏi: “Dị năng? Xem ra điều mày biết cũng không ít, ví dụ đây là nơi nào?”

“Đây chẳng phải là căn cứ tạm thời của con đàn bà Quan Linh kia sao... À, mày hỏi bên ngoài!” Vẻ mặt gã trở nên kỳ lạ, lại hơi điên cuồng, “Ông trời muốn vui đùa nên tận thế đến rồi đó! Mày có biết không, cái dạng thiếu gia mặc đồ hiệu, hút thuốc uống rượu xịn như mày không hiểu được đâu. Loại cận bã vì giàu mà bất nhân nhiều lắm, nên thế giới này phải được tẩy rửa lại một lần nữa! Bất động sản, cổ phiếu của chúng mày, hiểu không, chỉ còn giấy vụn thôi!”

“...Xem ra mày có vẻ rất thích thế giới này.” Giản Hoa rút chân về, không thèm nhìn lại gã.

Bông tơ trắng bám trên tường nhúc nhích, Giản Hoa lập tức ngừng đầu lên. Cậu cảm thấy được, ở xa có vật sống đang đến gần kho hàng.

Quái vật đến.

Khi Giản Hoa muốn rời khỏi kho hàng, cậu cảm thấy dưới đất không bình thường, có rất nhiều vật không lớn lắm đang đào hầm vào trong này.

Tơ trắng trong suốt phủ một lớp từ lòng bàn chân đến cẳng chân Giản Hoa. Mười giây sau, mặt đất bê tông kiên cố xuất hiện vài ổ gà.

Tuy không biết đây là cái gì, nhưng ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mọi điều bất thường đều sẽ đe dọa đến tính mạng. Mọi người hét ầm lên, không thèm đánh nhau nữa, vắt chân lên cổ mà chạy.

Mặt mũi của kẻ tấn công từ lòng đất hiện ra, là đám chuột xám bự.

Cơ thể thon dài, chi trước phát triển, giống chuột đồng, nhưng răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài mõm.

Sau khi chúng nó chui lên từ lòng đất, một bọn cắn xé xác khỉ tay dài, một bọn tham lam xông vào đám người.

“Cứu tôi với!” Gã bị đánh què chân trở thành mục tiêu truy đuổi đầu tiên. Sức nặng của mười mấy con chuột bự đè gã không bò lên nổi. Gã ra sức cầu cứu, nhưng mọi người không nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết do bị ăn thịt. Vì đám chuột rất hung tàn, sau khi bắt được con mồi, liền cắn ngay vào chỗ cổ họng chết người.

Chỉ trong nháy mắt, gã này đã hết cứu nổi.

Xác người còn đang run rẩy, đám chuột lùi xuống, xông vào mục tiêu khác. Không biết là chúng xui hay Giản Hoa xui, Giản Hoa ném dao chém ngang một con phía trước, theo sát là tơ trong suốt chui vào cơ thể đám chuột. Mỗi một sợi chỉ cần thời gian rất ngắn để mở rộng ra thành lưới, đầu tiên trói chặt móng vuốt chuột, sau đó là răng nanh.

“Rầm rầm rầm.” Mười mấy con chuột rơi xuống đất. Vì đám tơ trong suốt, nên nhìn từ xa giống như chúng tấn công thất bại, ngã quỵ xuống.

Tơ theo sát bước chân Giản Hoa, nhanh chóng lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Khắp nơi trong kho hàng đều vang lên tiếng chuột rơi rầm rầm cùng một lúc.

Đám tơ nhanh chóng lớn lên thành nắm, mấy con chuột bị trói chặt là con mồi cất trữ của chúng.

Giản Hoa ra khỏi kho hàng, thấy nhóm người nhanh chân chạy gặp phải khí tay dài. Loài quái vật này khứu giác hơi bị lỗi, chỉ nhắm vào đám người vừa bị ném da lông tanh hôi của khí lên mặt, còn những người đã ăn thịt khí trong kho hàng lại không gặp chuyện gì.

Nữ tri thức Quan Linh vùng xẻng, mở ra một đường máu.

Bàn tay Giản Hoa mở ra, mấy lớp tơ mềm bên trong rục rịch. Một con khí xui xẻo lao thẳng vào đây, bị Giản Hoa đá một cú văng ra, nện mạnh vào cột điện.

Con khí nhắm mắt ngã xuống, cuộn tròn lại, không cựa quậy.

Không ai biết nó đã chết.

– Tuy dị năng quái vật nào cũng ăn, nhưng khí mạnh hơn đám chuột trong kho kia.

Giản Hoa hối hận ngay lập tức, mực rừng mưa chỉ ăn một con là no, nhưng khí tay dài còn không đủ nhìn. Người trải qua đói khát đều biết, một miếng ăn có thể cứu mạng người, nhưng khi không xoa dịu được cơn đói khó chịu, cảm giác khao khát với đồ ăn sẽ càng rõ hơn.

Cảm xúc ảnh hưởng đến dị năng.

Trong kho hàng, tơ trắng không vội dựng trại đóng quân, chúng lao ra như thủy triều.

Giản Hoa phân biệt rõ, chỉ có tơ trắng cậu nắm trong tay rồi biến mất mới đạt được hiệu quả như ăn cơm. Còn đám tơ trong kho hàng đang hào hứng chuẩn bị “cống hiến” cho cậu, thì cậu xin miễn cho kẻ bất tài này.

Đúng thế, đây là kỳ thị đám chuột...

Giản Hoa vừa không muốn ăn khỉ vừa không muốn ăn chuột, cực kỳ cần biết Thế giới Bị Từ Bỏ còn đồ ăn khác không.

Khỉ tay dài nhận thức được nguy hiểm, mặc kệ chuyện khác, rầm rầm tản đi.

Quan Linh thấy có hơi kỳ lạ. Lúc này một người chạy ra từ kho hàng nhân cơ hội hô lên:

“Lại là chuột đào hầm! Chúng đào rỗng hết lòng đất kho hàng rồi, chúng ta không về được!”

Nhóm người đến gây rối, co giò chạy nhanh hơn thỏ, bọn chúng tận mắt thấy một đồng bọn bị chuột cắn chết.

“Chạy mau! Đàn chuột kia thích tấn công khỉ tay dài, chúng nó đuổi theo là toi.” Quan Linh quyết định nhanh, dẫn người lui về hướng đường cao tốc, “Chúng ta tạm lánh gần chỗ nấp, ở đó không có quái vật!”

Về mặt ai cũng thâm, nhưng không ai oán trách, mạng mới là quan trọng nhất, dù là người đang bị thương cũng cần chạy đuổi theo kịp.

Nấm có nguy hiểm cũng đành bất chấp, ít nhất nó không chủ động tấn công con người.

Quan Linh nhìn chăm chăm Giản Hoa, không vì lý do nào khác, trong đám người mệt mỏi chật vật, có khi còn bị thương, Giản Hoa thật sự rất nổi bật.

Chắc là người có bản lĩnh thật sự. Quan Linh không nghĩ nhiều, vì chính cô đã gặp đủ rắc rối rồi.

Nhìn thấy rừng nấm ở xa xa, mọi người mệt mỏi đặt đồ xuống đất.

Có người im lặng xử lý vết thương, cũng có người bật khóc. Ngay cả người trẻ tuổi trông có vẻ sáng sủa cũng không còn cười cợt. Cậu ta thò đầu lên nhìn ra ngoài một lúc, rồi dịch đến cạnh Giản Hoa: “Khụ, chào anh.”

Giản Hoa không thèm nâng mắt.

“Em thấy anh còn giỏi hơn chị Quan Linh. Còn chưa biết tên anh?”

“Còn cậu?” Giản Hoa bình thản hỏi lại.

“Em là Hoắc Vi, sinh viên đại học Bắc đô!” Người trẻ tuổi tích cực giơ tay ra, thấy Giản Hoa không có ý định phối hợp, cậu ta cũng không xấu hổ, nâng tay vò đầu, thẳng thắn hỏi, “Là như này, trong nhóm của chúng ta, có người không biết gì đã bị rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, còn có người ngay từ đầu đã biết đây là chuyện gì. Anh là loại nào?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tình Huống

Kỹ thuật diễn xuất của Giản Hoa kém hơn so với Lý Phi. Thật ra trong giới giải trí cũng nhiều người không có kỹ thuật diễn xuất, chỉ có khuôn mặt, lại còn muốn làm ngôi sao điện ảnh. Nhân vật duy nhất họ diễn được mà không có khuyết điểm nào là mặt than*.

*mặt than: mặt đơ như bài tây, không có biểu cảm gì cả.

Giản Hoa cũng không tệ lắm, người thường rất khó nhìn ra cậu đang nghĩ cái gì.

“Cậu có vẻ quen với mấy chuyện này, xem ra là người biết chuyện.”

Thế mà Hoắc Vi không lảng sang chuyện khác, cậu ta nhận luôn, cười tươi như một đứa trẻ: “Điều này cũng nhìn ra được à? Đại ca, ánh mắt của anh sắc bén thật đấy, em đúng là người biết chuyện. Em có chuẩn bị ít đồ ăn đem theo bên mình, nhưng đám khỉ kia cướp ba lô của em. Đúng là thảm không sao kể hết!” Biên tập: Di

Đây là người thứ nhất nhận mình là kẻ xuyên sách trước mặt Giản Hoa.

Cậu không khỏi nhìn kỹ lại Hoắc Vi, muốn tìm ra điểm khác biệt trên người cậu ta. Đúng là phí công, dù thế giới này là một quyển sách, nhân vật trong nguyên tác và kẻ xuyên sách cũng không khác nhau về bề ngoài.

“Đại ca, anh không cần giả vờ đâu. Anh dự đoán trước được mọi việc, còn không thèm quan tâm đến đồ ăn. Chắc chắn là giống em...”

“Hoắc Vi! Đủ rồi đó!”

Quan Linh ngắt lời người trẻ tuổi, vẻ mặt cô không tốt lắm, Giản Hoa phân biệt được địch ý này hướng về Hoắc Vi.

Người bị răn dạy lộ vẻ mặt đáng thương, chạy sang bên cạnh, để lại một mình Giản Hoa đối mặt với Quan Linh.

“Tôi là Quan Linh. Cái tên vừa rồi nói đúng đó, cậu là người biết chuyện à?” Nữ tri thức không cho Giản Hoa đường sống, mở mồm ra là hỏi.

“Người biết chuyện? Chẳng lẽ có người dự đoán được tận thế đến?”

Người từ giới điện ảnh đã giả ngu, thì phải giả đến cùng.

Quan Linh nhăn mày: “Tận thế? Ai nói với cậu như thế?”

“Người vừa rồi đá cửa kho hàng.”

“Cái tên vô lại trong đầu toàn bã đậu với chất thải màu vàng á?” Quan Linh cười nhạo, “Gã cho rằng mấy người phụ nữ lái xe xịn, không phải phú nhị đại cũng là nhị nãi*. Loại người như thế, cậu tin được lời gã nói à?”

*Phú nhị đại: con cháu của ông nào lắm tiền nhiều của. Nhị nãi: vợ bé

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra với thế giới này.”

“Là một quyển sách, cậu hiểu không, thật ra chúng ta đang sống trong một quyển sách!” Quan Linh khó chịu nói.

Con ngươi Giản Hoa co lại, cậu không nghĩ Quan Linh lại dễ dàng nói ra bí mật như vậy. Chẳng lẽ cậu đã nhìn nhầm, thật ra Quan Linh không phải người thận trọng? Giản Hoa suy tư. Cậu phát hiện, mọi người đang

ngồi ở ven đường, sau khi nghe xong câu này, có người cuộn mình lại theo bản năng, có người khóc lớn hơn, nhưng không ai tỏ ra ngạc nhiên.

Xem ra đây là một bí mật được công khai.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nhìn Quan Linh. Hoắc Vi ở bên không chịu được cô đơn, chen hòng vào: “Như này, đại ca...”

“Tôi tên là Jody.” Giản Hoa thường ngày cũng hay gặp nhiều người xưng anh gọi em, kêu anh gọi chị, nhưng người trẻ tuổi tính cách sáng sủa như Hoắc Vi lại khiến cậu có cảm giác xấu.

“Đại ca Joe, hóa ra anh không phải người biết chuyện! Anh đừng giận, em vừa rồi chỉ đoán bừa thôi!” Hoắc Vi giơ hai tay lên, vẽ mặt vô tội, “Nơi nguy hiểm này gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ. Chúng ta đều rơi vào nơi đây, nhưng em lại có một trải nghiệm khác. Thế giới thực mà mọi người sinh sống, em không phải người ở đó, em bị rơi vào thế giới của mọi người!”

Giản Hoa giật mình.

Là kẻ xuyên sách, có thể nhanh chóng tìm thấy “cộng đồng cùng trải qua”, cùng hợp tác, lại biết cách loại bỏ cảnh giác của người khác đối với cậu ta. Người trẻ tuổi này còn gian xảo hơn cậu tưởng.

“Chúng ta đều mong sẽ mau quay về nơi an toàn. Mọi người muốn về thế giới thực, em cũng muốn về nhà mình.” Hoắc Vi xòe tay cười khổ.

Lời của cậu ta khiến cho cô gái ngồi ven đường khóc lớn hơn, thút thít nói lè nhè “không giống trên sách” “hối hận” “muốn về nhà”.

Người bên cạnh mất kiên nhẫn nói: “Còn chưa xong à! Ông đây vất vả sớm đi tối về, ngày đêm kiếm tiền trả tiền nhà. Làm nửa đời mới biết mình là nhân vật trong sách, tôi còn chưa giận đâu!”

“Mạng sắp mất đến nơi, còn nói tiền nhà gì nữa!”

Người trong tiểu đoàn nhanh chóng chia thành hai phe, mĩa mai lẫn nhau, không hề nhún nhường.

“Đủ rồi!” Quan Linh quát.

Lần này, cô không thành công ngăn được cảm xúc bất mãn của mọi người.

Người đàn ông trung niên kêu ca về tiền nhà, nhảy dựng lên: “Tôi thấy bọn kia nói đúng đấy. Người dị năng gì đó! Sách gì đó! Đều là họ thông đồng lừa lọc chúng ta!”

Bàn tay của hắn xòe ra, một ngón như muốn chọc vào mặt Quan Linh. Cô ghét bỏ lui về sau một bước.

“Mấy người nói, người phụ nữ này là người dị năng không gian cấp B! Nói cái gì mà là người tài ngay cả cơ quan bí mật quốc gia cũng muốn mượn sức, lại hiểu biết về chiến đấu! Tôi chỉ thấy cô ta học được vài chiêu võ mèo cho phụ nữ phòng thân, cái này có thể lừa ai chứ? Ai tin là đồ ngốc!”

Hoắc Vi nhún vai, không đồng tình nói: “Vậ chú cứ đi đi. Bọn cháu cũng đâu có bắt chú ở đây, chân mọc trên người chú chứ đâu?”

Người trung niên nhõ một tiếng “phi”: “Cho cậu biết, tôi không tin lời ma quỷ của mấy người. Chẳng qua là vì xung quanh nguy hiểm, mọi người ở cùng nhau còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, bảo vệ mạng sống. Ai thêm quỳ xuống nịnh nọt cô ta!”

Quan Linh cau chặt mày, có hơi tức giận, nhưng càng xấu hổ hơn.

Tâm trạng này, Giản Hoa có thể hiểu được.

Thân là một người bình thường, nội tâm bạn mạnh mẽ, niềm tin kiên định, luôn kiên trì sống cuộc sống của chính mình, bỗng dưng có một đồng người tung bạn lên tận chín tầng mây, nhận đủ kiểu lời khen chưa từng nghe qua mà không cần cho tiền.

Nói bạn sẽ trở thành người quan trọng!

Nói bạn có thể thay đổi thế giới!

Đã mắc phải bệnh xấu hổ, sợ hãi! Còn phải đứng lên chống đỡ, đối mặt với mấy người nói “sự thật” cho bạn.

Quan Linh nhìn chỉ muốn tung xẻng quét bay mấy kẻ cứ cãi vã không ngừng này.

Hoắc Vi phản ứng rất nhanh, cậu tanhanh chóng đổi đề tài:”Mọi người im lặng! Chúng ta cãi vã ở đây là vô nghĩa.Dù vì cái gì, thìgiờchúng ta cũng là một nhóm! Có quái vật đe dọa, còn có đám cặn bãkhông chịumạo hiểm kiểm thức ăn chỗ khóm nấm, cướp của chúng ta, làm hại chúng ta.Tất cả mọi người đều vì sống sót!”

Cậu taquay người, chỉ Quan Linh:”Mặc kệ chị Quan Linh là ai, chị ấycó năng lực, một chọi ba cũng không thành vấn đề. Mấyngười ai không phục, muốn lên làm thủ lĩnh, thì có thể đứng ra!”

“Vớ vẩn!” Người trung niênthối râu trềng mắt, kéo Giản Hoa đang đứng cạnh xem kịch xuống nước,”Tôi thấy cậuđây rất giỏi võ, mạnh hơn người phụ nữ kia nhiều! Sao không để cậutalàm thủ lĩnh?”

“Rõ ràng là chị Quan Linh giỏi hơn!”

“Không phục thì đánh nhau đi!”

“Đúng đấy! Này, người anh em Joe, cậu không thể thua một người phụ nữ đâu đấy.” Người trung niên cố gắng châm ngòi thổi gió, xem ra hẳn rất có ý kiến với hành động “gặp nguy hiểm mà không bảo vệ đồng đội” của Quan Linh.

Ánh mắt mọi người tập trung trên người Quan Linh và Giản Hoa.

Quan Linh đánh giá Giản Hoa. Giản Hoa không thèm để ý, mặt không hề thay đổi: “Tôi đồng ý vào nhóm mấy người à?”

“...”

Hoắc Vi là người trước tiên phá vỡ bầu không khí cứng nhắc, chân thành nói: “Đại ca Joe, em biết mình anh cũng có thể đối phó với nguy hiểm. Nhưng Thế giới Bị Từ Bỏ toàn là quái vật, chuột đào hầm có thể chạy từ dưới đất lên, khi tay dài biết đập vỡ cửa sổ và khóa cửa, còn một loài động vật nhỏ hình cầu lông đen là cao thủ ẩn nấp. Anh không thể lúc nào cũng mở mắt trừng trừng, đề phòng bọn nó!”

“Đúng đấy. Còn định làm đại hiệp độc hành à, có mà mạng toi mất thế nào không hay ý! Người đàn ông trung niên tức giận, nói thầm.

Hoắc Vi tức giận lườm hẳn, rồi mới tiếp tục khuyên: “Trong số mọi người, lâu nhất đã ở Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày. Lần này thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ mở ra rất dài! Thế giới cũng không ổn định, mỗi ngày bọn em đều gặp được người mới rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, đại ca Joe chắc cũng vậy!”

Lần này Giản Hoa gật đầu, cậu muốn nhiều hơn.

Dựa theo quy luật xuất hiện của Thế giới Bị Từ Bỏ, trong phạm vi diêm trùng lập của nó và thế giới thực, người dị năng và người có tiềm lực dị năng sẽ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Dù qua bao lâu, thời gian thực vẫn chỉ là mười lăm phút, nên điểm đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ phải cố định, không thể bỗng dưng có người nửa đường tiến vào.

Chẳng lẽ –

“Bọn em phát hiện Thế giới Bị Từ Bỏ cực kỳ bất ổn. Tất cả mọi người ở đây đều đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ lúc giữa trưa ngày 22 tháng 11. Em và chị Bạch Linh là 12:09, nhưng có người khác em, vào lúc 12:25.” Hoắc Vi lấy di động, mở màn hình cho Giản Hoa xem.

Giản Hoa lôi di động trong túi mình ra. Cậu là 12:25, mà trong tay Hoắc Vi là 12:09.

Tuy thời gian trên di động có thể tự mình sửa, không thể làm bằng chứng, nhưng Hoắc Vi đứng trước mặt nhiều người, nói ra lý lẽ hùng hồn – trừ khi cảnh hôm này đều là đồng lõa, nếu không thì không giấu được.

Ánh mắt Giản Hoa đảo qua mặt từng người, bao gồm cả Hoắc Vi.

Cậu rút ra kết luận: Nếu tất cả bọn họ đều đang đồng kích, thì chắc chắn phải đạt đến trình độ của Lý Phi, mới không có sơ hở nào!

Ảnh đế còn chưa đến mức phải ra đường ở.

“Sau một loạt tình huống, mới giải thích được nghi ngờ trong lòng mọi người. Đó là khi mọi người ở địa điểm khác nhau, thời gian khác nhau đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ... thì còn cùng một thế giới sao? Kết quả đã chứng minh, vẫn là một!”

Giản Hoa nhíu mày, cậu nhớ lại.

Trường quay lay động chính là dấu hiệu bất ổn của Thế giới Bị Từ Bỏ. Lần đầu, năm cướp một người ra. Lần hai, cậu và Lý Phi cùng nhau đi

vào đây. Ở giữa có khoảng cách tầm mười lăm phút, người bị thương nặng kia bất hạnh qua đời.

Sau đó Giản Hoa nghĩ tới một vấn đề, khi họ làm trò phá hoại ở Thế giới Bị Từ Bỏ, hình như không xuất hiện ở quãng thời gian trước đó. Nếu không thấy phòng thay đồ bị phá hoại, người trong trường quay đã lại nhào nhào về chuyện ma quỷ.

Suy đoán của Giản Hoa bay đi rất xa. Nếu đội cấp cứu của Hồng Long có thể đột nhập vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thì chẳng phải sẽ sửa được những công trình công cộng bị người dị năng phá hủy sao?

Về phần kỹ thuật đột nhập Thế giới Bị Từ Bỏ, chắc là chỉ có... năm?

Giản Hoa đen mặt.

Hoắc Vi không moi được tin nào từ chỗ Giản Hoa, lại còn thấy Giản Hoa trầm mặt, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

“Đại ca Joe, em biết anh không tin mấy chuyện này.....”

Người trung niên đứng bên kia cười nhạt, Hoắc Vi giả mắt diếc tai ngơ, tập trung nói:”Nhưng xin anh tin em, di động đã chứng minh điều đó. Thời gian có quy luật, chúng ta chắc chắn có thể trở về thành phố không có quái vật nguy hiểm.”

Giản Hoa không để ý, cậu nghĩ Quan Linh và Hoắc Vi chắc là không thể quay về lúc 12:09, trong vòng mười lăm phút biến mất ở thế giới thực.

Đang nghĩ, trong lòng bỗng sợ hãi, sau lưng Giản Hoa phát lạnh. Dùng dị năng quan sát, cậu cảm nhận được ở phía xa có hung thú hỏa diễm đang nhìn cậu chăm chăm đầy khiêu khích. Đây là do sức mạnh xung đột, nó khao khát chiến đấu, muốn chinh phục.

Cảm giác này rất quen thuộc!

Đồng thời, rừng năm đang tĩnh lặng bỗng “sống” dậy. Chúng vội vã phát triển dọa sợ người đang ở ven đường, mọi người hét lên sợ hãi, nhảy dựng lên né tránh.

“Đừng động đây, tất cả mọi người đừng động đây. Đừng kích thích đám năm này!” Hoắc Vi vội hô to.

Đã muộn, có người bị tơ năm trói chặt. Tất cả hỗn loạn, năm giống như thủy triều nhanh chóng bao phủ họ.

Quan Linh dùng xẻng ngăn lại năm, muốn nhảy ra khỏi vòng vây, kết quả sợi năm lại bò lên cây xẻng, cuốn lên tay Quan Linh khiến cô không sao giãy ra được. Đám tơ cân nhắc tính đe dọa của cô rồi vứt sang bên cạnh.

Nếu thức thời giống Hoắc Vi và Quan Linh thì sau khi bị bắt cũng không có chuyện gì. Nhưng chỉ sợ sau đó không biết họ có tìm nổi đường ra khỏi rừng năm cao hơn hai mét này không.

Giản Hoa ở giữa đồng năm khổng lồ nung núc, không nhìn thấy được ai khác.

Cảm giác đe dọa của hung thú nhanh chóng biến mất, Giản Hoa cũng đồng thời kiềm lại thiên tính cắn nuốt của dị năng. Năm nhường ra một con đường nhỏ, Giản Hoa vội chạy về trường quay.

Nếu không đoán sai, thì Lý Phi vừa tỉnh.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kén Ăn

Lý Phi mơ thấy ác mộng. Biên tập: Di

Dòng nước đen xì lạnh băng nuốt chửng anh, anh vươn tay, giãy dụa muốn nổi lên nhưng không thể thoát khỏi. Cuối cùng dòng nước cuốn anh vào vực sâu không đáy, ý thức anh trôi nổi, như đã chết rồi.

Tĩnh lặng vĩnh cửu, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Khi Lý Phi bừng tỉnh, trán anh toát mồ hôi lạnh. Anh muốn nâng tay lên lau, nhưng lại thấy cánh tay mình bị tơ trắng cuốn lấy.

Trên vách tường trong phòng nghỉ, treo lơ lửng đầy lưới bện bằng tơ.

Bên phải Lý Phi có một tấm lưới, trái có một tấm lưới, sau lưng có, trên đầu cũng có. Đám tơ vây anh "như hổ rình mồi", làm bộ như đối xử với phần tử khủng bố, khiến anh dở khóc dở cười.

Anh vạch đám tơ sang bên, đi xuống dưới.

Trong phòng nghỉ trống không, Giản Hoa không có trong phòng.

Lý Phi bỗng nghĩ đến, phòng nghỉ không có chỗ thứ hai để ngủ.

Ở trong trường quay, bị công trình lớn này ép buộc tận hai ngày, tuy họ vừa làm vừa nghỉ, vừa làm vừa tăng độ thuần thục của lực ý nghĩ, nhưng vẫn sẽ mệt.

Lý Phỉ hơi hốt hện, anh chẳng hỏi, mà Giản Hoa cũng chẳng phải người hay treo chữ mệt mỏi bên miệng. Khi mí mắt Lý Phỉ nặng dần không nâng lên nổi, trong mơ màng anh cảm thấy Giản Hoa đang lẳng lặng nhìn mình, trong lòng rất thoải mái, rồi ngủ luôn.

Anh tự mĩa mai trong lòng, ngủ rõ là nhanh, quên cả việc quan trọng!

Đúng là coi Giản Hoa thành trợ lý sinh hoạt của mình sao?

Lý Phỉ phủ tờ trắng mềm treo trên người mình, đi giày, không buộc dây, định ra khỏi phòng nghỉ tìm Giản Hoa.

Kết quả, anh vừa mở cửa đã thấy Giản Hoa vội vã chạy về.

“...”

Tóc Giản Hoa bù xù, như bị ai đó vò mạnh (Nấm), cổ áo gió có hai vệt đen xám, cổ tay áo sơ mi lấm đốm máu, trên giày dính lông động vật.

“Cậu đói à?” Lý Phỉ nhanh chóng rút ra kết luận, vừa rồi Giản Hoa ra khỏi trường quay để đi “ăn”.

Hai ngày nay Giản Hoa không ăn cơm hộp, cậu muốn ăn đồ nào, Lý Phỉ chỉ cần nhớ lại con mực kia là biết. **Biên tập: Di**

“Bên ngoài xuất hiện quái vật rất khó đối phó à?”

Lý Phỉ đoán tiếp, vì anh không hiểu nổi sao Giản Hoa đã có nấm làm tiên phòng, còn trông như vừa đánh nhau xong. **Biên tập: Di**

“Chỉ là một loại chuột đào đất thôi, phát hiện ra sớm là được.” Giản Hoa thuận miệng nói. Dù cậu không được thì vẫn còn có mắt quỷ của Lý Phỉ, không sợ sự đe dọa của chuột đào hầm.

Ánh mắt Giản Hoa dừng tại chỗ mấy tấm lưới tơ cạnh Lý Phỉ.

Lý Phỉ đi đến đâu, chúng đi theo đến đó, cứ giương lưới lớn giữa không trung, khí thế hùng hổ.

“Tôi đoán cậu còn rất đói.” Lý Phỉ vẫn mệt, anh cố giữ tỉnh táo, lo lắng cho việc ăn uống của Giản Hoa. Vì thứ như chuột, dù cậu có dị năng thôn phệ, cũng chắc chắn không ăn nổi.

Ánh mắt Giản Hoa nhìn anh đầy kỳ lạ, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: “Không, là do anh kích thích chúng.” Biên tập: Didaobao

Thật ra, Giản Hoa bị đám năm chen lấn xô đẩy về trường quay. Đám tơ khẩn cấp nhắc Giản Hoa “sân sau bị cháy” “lương thực dự trữ trong nhà muốn lật trời”. Nếu Giản Hoa đi chậm lại, năm khổng lồ sẽ dùng cái mũi đầy đặn của nó để đẩy Giản Hoa.

Chúng có hình năm, mọc thành khóm, mũi hơi nghiêng, cực kỳ hợp để đẩy người.

Giản Hoa hưởng thụ toàn bộ hành trình “chạy lấy đà” này, trong lòng tràn ngập cảm giác vì điều không nói nên lời. Biên tập: Didaovadao

“Dị năng của anh, tự nhiên lộ ra tính công kích.”

Lý Phỉ nghe vậy thì suy nghĩ một lúc lâu, thấy chắc là liên quan đến ác mộng của mình. Cảm giác chết đuối trong không gian tối mịt, rất dễ kích động hưng thú hỏa diễm.

“Chắc là tại tôi trong lúc đang mơ màng thì gây chuyện.”

“Ừm.” Trong lòng Giản Hoa cũng thấy đúng, chắc chắn không thể vì Lý Phỉ ngủ một giấc, tỉnh lại không thấy cậu mà giận đến mức khiến dị năng bạo động!

“Tôi nhớ còn để lại một hộp cơm và thức ăn.” Lý Phi quay vào trường quay, tìm đồ ăn anh mang đến. Biên tập: Di

Giản Hoa đi theo sau, đưa tay xé mấy tấm lưới xuống.

Bộ dạng theo đuôi Lý Phi của đám tơ khiến Giản Hoa ngứa mắt. Còn Lý Phi thì chẳng thấy sao, lấy hộp cơm về, lôi ra một đôi đũa chưa dùng từ trong túi nilon: “Mau ăn đi, điểm tốt ở Thế giới Bị Từ Bỏ là đồ ăn mang đến không nhanh bị hỏng...”

Tiếng Lý Phi im bật, vì anh thấy trong hộp cơm toàn là ớt xanh.

Ớt xanh trong món thịt bò xào ớt xanh.

Cầm lấy hộp đồ ăn đưa cho đối tượng của mình, lại nhận ra bên trong toàn món người ta không ăn, tình huống này phải làm thế nào để cứu vãn đây?

Nếu là ở trên chương trình thực tế về tình yêu, ảnh đế chắc đã bị người xem cho bình luận xấu rồi.

Thực tế không phải như diễn xuất, dù là nam thần, trước mặt người thương cũng không tránh khỏi làm việc ngốc nghếch.

– Giản Hoa không ăn thứ này, Lý Phi ăn trước mà không để ý gì, giờ đang nhìn hộp cơm trong tay, tự tổng kết phê bình bản thân.

Giản Hoa hiểu nhầm rằng Lý Phi cũng không thích ăn ớt xanh, đứng bên cạnh khuyên: “Đừng để ý nữa, đói bụng thì vẫn phải ăn đi! Đồ ăn cùng chúng ta đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, vẫn chịu ảnh hưởng của thời gian, để lại là anh không ăn được nữa đâu.”

Lý Phi im lặng, giương mắt.

Giản Hoa vì muốn thuyết minh cho tính nghiêm trọng của vấn đề, nên miêu tả lại cuộc sống của nhóm người Quan Linh, Hoắc Vi, cuối cùng nhắm mạnh: "... Đến Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày, không còn đồ ăn, chỉ có thể xé xác khi tay dài ra ăn sống."

Ảnh đế anh có ớt xanh có cơm trắng là đã đang sống ngày ở Thiên Đường rồi!

Điểm quan trọng mà Lý Phi đang nghĩ tới không phải điều này, anh nghi hoặc nói: "Họ sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ được tám ngày, chúng ta mới đến đây hai ngày, năm đã xuất hiện ở đây từ bao giờ?"

Giản Hoa vừa nghĩ lại cũng thấy không đúng. Nếu năm ở đây từ tám ngày trước, thì khi họ đến trường quay đã không thấy cảnh năm đi săn khi tay dài, còn cả người bị nhốt trong nhà tù năm.

Nhưng thật sự là năm lên vào Thế giới Bị Từ Bỏ lúc 12:09.

Giản Hoa hơi choáng, cậu không hiểu mấy vấn đề thâm ảo này.

"Lần sau mà có cơ hội gặp được người khác, thì cậu hỏi xem năm xuất hiện từ lúc nào." Lý Phi sờ khóe môi, nghiền ngẫm, anh cười nói, "Cậu xem, mấy người này hình như coi năm thành một loài quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Theo lý thuyết, năm ở trong này thì không phải cậu cũng ở gần sao? Họ hình như không sợ lắm!"

Lý Phi nhắc đến, Giản Hoa mới thấy không hợp lý.

Hoắc Vi nói "Đây là đám năm cuối cùng sẽ xâm chiếm toàn bộ thế giới", gan cậu ta to nên không sợ, Quan Linh cũng không sợ, còn những người khác? Người trung niên toàn nói về tiền nhà, không tin nên không tính, còn những kẻ xuyên sách sao lại không hề tỏ ra khác thường?

Vẫn là câu nói kia, Giản Hoa tin rằng Hoắc Vi là một người có kỹ thuật diễn xuất rất siêu.

Cả đám người đều là ảnh đế, không lộ sơ hở, điều đó là không thể.

“Tôi có một phỏng đoán.”

Giản Hoa không kiềm được nhìn chăm chăm Lý Phi.

Cảm xúc ảnh hưởng đến dị năng, đám tơ nhào lên người Lý Phi, ảnh đế hơi giật mình: “Sao cậu lại có vẻ mặt này?”

Giản Hoa có thể nói rằng cậu không muốn nghe phỏng đoán của Lý Phi sao? Lý Phi đã nói câu “có một phỏng đoán” được vài lần rồi, mà lần nào cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ví dụ như chuyện nắm lên vào đây.

“Không sao, anh nói đi.” Giản Hoa chuẩn bị sẵn sàng trong lòng.

“Cậu không chỉ có dị năng thôn phệ.”

Giản Hoa ngơ ngác. Cậu không chỉ có mỗi nắm, còn có thể dùng dị năng để quan sát định vị ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Việc này Lý Phi biết rồi mà?

“Ý tôi là dị năng của cậu có thuộc tính khác.”

“Người dị năng cấp S song hệ là Johnson Brown.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nhắc.

Lý Phi đổi cách nói: “Khi đám tơ ăn thịt này mở rộng địa bàn, chúng sẽ lợi dụng không gian giảm xóc của Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực. Nhân lúc Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, nó có thể xê dịch từ điểm 12:09 đến 12:25.”

Giản Hoa suýt thì thốt ra, nói vớ vẩn, nắm làm vậy để làm gì?

“Đồ ăn!”

Việc hai người bị khi tay dài đuổi đến trường quay không xảy ra vào tám ngày trước, vì thế điểm lúc 12:09 này không có nghĩa gì đối với năm. Phải một tuần sáu ngày mới đợi được đồ ngon, nó mặc kệ.

Người nào đó kén ăn, còn dị năng của người nào đó lại vì đồ ăn mà kéo thời gian.

Đúng là vật biết tự chủ.

“Vì chuyện này chưa từng xảy ra ở Hoài thành, nên tôi đoán chỉ có lúc Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, nó mới làm vậy được.” Lý Phi thấy phát hiện này rất quan trọng. Đám tơ đã biểu hiện năng lực phá vỡ Thế giới Bị Từ Bỏ, mà thời gian ở Thế giới Bị Từ Bỏ lại hỗn loạn không có thứ tự gì hết, nên đám tơ có thể...

Tại điểm ngăn giữa Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực, đi theo khối đen, tản đến nơi khác.

Trong sách nói, Giản Hoa muốn thống trị thế giới, nhưng trên thực tế, cậu không có khả năng đi khắp mọi nơi trên trái đất. Dù năm có mọc tốt đến thế nào, cũng không thể vượt đại dương sang tận nước Mỹ, Australia được!

Mặt Giản Hoa ngày càng đen.

Kẻ xuyên sách quen với năm, vì tương lai ở bất kỳ nơi nào cũng thấy cả đồng, nên không nghĩ đến chuyện cậu ở ngay gần đó sao? Hoặc Vì hiểu đám năm, biết kiếm đồ ăn ven rìa rừng năm, vì trong sách, đó là cách sinh sống bình thường của người dị năng sao?

Đây thật sự là tiểu thuyết anh hùng Mỹ mà không phải truyện cổ tích nước ngoài à?

Dị năng “tà ác” như này, khiến năm đáng sợ có thể săn bắt ở khắp nơi trên thế giới, bắt cóc đe dọa người dị năng. Thấy thế nào cũng giống nhân vật phản diện trong truyện thiếu niên nhi đồng dưới 14 tuổi. Biên tập: Di

Giản Hoa muốn biết rốt cuộc tác giả hận cậu bao nhiêu!

Tác giả người Mĩ kia có phải có một người hàng xóm Hoa kiều tên Giản Hoa, mùa hè không cắt cỏ, mùa đông không dọn tuyết, không lau cửa sổ, không quét dọn vệ sinh, cả ngày chỉ ở trong nhà gọi đồ ăn ngoài, nên mới nghĩ ra ý tưởng nhân đến mọc năm này, còn muốn năm chinh phục thế giới.

“Tôi không muốn bàn về đề tài này, tôi không muốn nói về dị năng của tôi nữa.” Giản Hoa bóp trán, đi vào phòng nghỉ. Đợi khi cậu sức tỉnh, thì thấy mình đã chiếm mất ghế dựa để ảnh để ngủ.

Cậu muốn ngồi dậy, lại bị Lý Phi đè vai lại, nhẹ nhàng đẩy xuống.

“Cậu mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Nhóm người bên ngoài kia...” Giản Hoa lo họ không may, lạc trong rừng năm, rồi cuối cùng lại xông vào trường quay.

Vừa dứt lời, Giản Hoa và Lý Phi liền thấy cảnh vật xung quanh lay động biên độ nhỏ.

Trở về hiện thực! Hai người liếc nhìn nhau, không hện mà cùng chạy ra khỏi phòng nghỉ, dựa theo trí nhớ trở về vị trí trước đây của mình trong trường quay.

“Không đúng, chân anh ở bên này!” Giản Hoa chạy được một nửa còn phải vòng về sửa lại đúng cho Lý Phi, “Phải là bốn mươi lăm độ. Giờ anh mà đứng ba mươi độ như này, tí nữa về hiện thực, anh sẽ thấy chân mình dẫm lên giày ảnh đế Nhậm”.

“...”

Lý Phỉ không biết bình thường Giả Hoa để ý đến mình như thế.

Này mà cũng nhớ rõ?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nói Đối

Ảnh đế Nhậm không hiểu gì cả, nhìn theo ánh mắt Lý Phi.

– Dưới chân có cái gì à? Biên tập: Di

Lý Phi nhìn góc đế chân, thừa nhận rằng trí nhớ Giản Hoa rất chính xác. Nhưng khi anh ngẩng đầu nhìn Giản Hoa ở phía xa, cảm động dưới đáy lòng lập tức tan thành mây khói.

Giản Hoa không đặc biệt để ý anh. Biên tập: Di

Trước khi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, họ vẫn duy trì tư thế này, trò chuyện với nhau vài phút.

Là một diễn viên đóng thế, việc Giản Hoa để ý từng cử chỉ hành động của Lý Phi chỉ là yêu cầu nghề nghiệp thôi, không liên quan gì đến tình cảm.

Cảm thấy nổi thất vọng dâng lên trong lòng, Lý Phi hơi ngạc nhiên, lại thấy mới mẻ.

Anh có tình cảm với Giản Hoa, nhưng tình cảm đến mức độ nào, ngay cả chính anh cũng không rõ. Lý Phi lựa chọn mặc kệ tình cảm phát triển, tùy theo trái tim mình mà làm. Nói là theo đuổi người ta thì không bằng nói rằng, anh chỉ không muốn bỏ qua một đối tượng phù hợp.

Càng hiểu Giản Hoa, càng thấy động lòng.

Khuyết điểm và ưu điểm của Giản Hoa rất rõ ràng, về ngoài không quá sáng sủa, tính cách không thú vị, khó tiếp cận, còn là một người không để ý đến cuộc sống lắm. So với Lý Phỉ, là hai loại người hoàn toàn khác biệt.

Là người của công chúng, Lý Phỉ thường phải trả lời loại câu hỏi như “thích kiểu người khác phái nào”. Mười ngôi sao thì có tám người nói dối, trả lời bằng đáp án đã được phòng quan hệ công chúng bàn bạc qua, dựa theo phong cách của nghệ sĩ.

Lý Phỉ cũng không ngoại lệ, anh sẽ mỉm cười nói “Đều được”.

Đúng là đều được, vì anh không thích người khác phái...Biên tập: Di

Lý Phỉ tất nhiên cũng từng nghĩ thầm về tiêu chuẩn chọn vợ kén chồng của mình, anh muốn một người “dễ nói chuyện”, “tri thức uyên bác”, “biết hưởng thụ cuộc sống”. Kết quả khi người đạt điều kiện “thích” xuất hiện, thì cả ba tiêu chuẩn đều vụt vào sọt rác.

Cảm giác tự tát vào mặt mình, chẳng vui gì.Biên tập: Di

Lý Phỉ định nói gì đó để hòa vào cuộc trò chuyện của các diễn viên trong đoàn phim. Bỗng, anh thấy mặt đất rung rung, rung động nhẹ, không rõ lắm. Không giống động đất, mà như bị mấy chiếc xe tải trở tấn hàng đi ngang qua.

Bình thường thì kiểu rung chấn này cũng chẳng khiến ai sợ, nhưng sau khi trải qua “chuyện ma quỷ”, mọi người đều như chim sợ cành cong.

“Sao lại thế này?”

Lại một trận rung chấn, có người ngồi không yên: “Động đất?”

Trong trường quay lại lộn xộn hết cả. Trợ lý Lâm tận tâm làm hết phận sự, kéo Lý Phi chạy ra ngoài. Đạo diễn Lỗ ôm máy quay lên, nhân viên hóa trang chạy vào phòng nghỉ... Sau đó vang lên tiếng hét chói tai, Lý Phi chột dạ, nhắm mắt.

Tình hình này so với khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện thì không đáng nhắc đến.

Giản Hoa không hề hoang mang, đi theo đa số ra khỏi trường quay, cậu còn lấy di động ra nhìn, 12:25. Biên tập: Di daovadao

Đúng lúc đó di động nhận được một tin nhắn từ số lạ, Giản Hoa nhấn đọc, nhận ra là của Lục Triệu gửi – Khi rời khỏi Hoài thành, Giản Hoa đã kéo gã vào số đen.

Mấy ngày liên tiếp không gọi được điện thoại, Lục Triệu rốt cuộc nhận ra, nhanh chóng đổi số liên lạc với Giản Hoa.

Nhưng gã không dám chọc giận Giản Hoa, chỉ dè dặt gửi tin nhắn, ngụ ý biện cho mình: "...Vì lo lắng, nên tôi mới đến phòng khám hỏi bác sĩ, chắc là khiến ông ấy giận. Giản Hoa cậu đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn biết giờ cậu ra sao thôi."

Tin nhắn nhìn qua thiếu đầu cụt đuôi, Giản Hoa vừa xem vừa suy nghĩ, đoán được có chuyện gì xảy ra. Biên tập: Di

Chắc chắn là Lục Triệu đến phòng khám quấy rầy ông Trình. Giản Hoa tuy có quen ông Trình, nhưng ông Trình không biết số di động của cậu, cũng không biết cậu đi đâu. Lục Triệu không tin, cho rằng ông Trình nói gì đó với Giản Hoa mới khiến Giản Hoa kéo gã vào số đen.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi xóa tin nhắn đi.

Thân phận kẻ xuyên sách của Lục Triệu đã bị vạch trần, Giản Hoa chỉ thiếu mỗi bước tự mình đi chứng thực, nhưng Giản Hoa không muốn thấy người này. Cái kiêu diễn quá lộ kia, trước chỉ thấy mất tự nhiên, còn giờ khi đã biết âm mưu của Lục Triệu, mọi hành vi của Lục Triệu trở nên ghê tởm.

Giản Hoa ngẩng đầu, thấy mấy người ra khỏi trường quay từ trước đang đứng trước bãi đất trống, há hốc mồm. Biên tập: Di

Phía xa, trên mặt đường xuất hiện một đồng hồ, như bị lún. Nhưng từng cái hồ chỉ to bằng miệng bát, bê tông và bùn cát ở xung quay chảy vào liên tục.

Có người gan to đi đến gần, phát hiện hồ rất sâu, ít nhất phải ba mét.

“Chỗ kia cũng có!” Biên tập: Di

Cách trường quay hai km là cơ sở điện ảnh và khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, ở đó có một đám bụi lớn bay lên, như nhà ở bị sập, có người nhanh tay lôi di động ra quay.

Giản Hoa lẫn vào trong đám người.

Trên mặt đường gồ ghề có mấy chiếc xe bị chặn, bốn phương tám hướng có đám người nhảy nhót như điên, gió thổi tiếng nói lại đây...

“Trở về rồi!”

“Chúng ta còn sống trở về!”

Cách xa không nhìn thấy mặt, nhưng vẫn dễ dàng đoán ra được họ là ai: Nhóm người Quan Linh, Hoắc Vi bị rừng năm bao vây.

Thử nghĩ mà xem, khi hốt hoảng bị năm khổng lồ bao vây, tuyệt vọng muốn trốn thoát nhưng bất lực. Không thấy phương hướng, cũng không dám gọi to, không dám cử động mạnh để tránh kích thích đám năm, chỉ có

thể lộ mọ tìm đường ra. Bỗng, lại trở về thế giới thực, nắm biến mất...Kích động đến mức nhảy lên, không phải rất bình thường sao?

Chưa được bao lâu, xe cảnh sát đã hú còi chạy đến.

“Sao nhanh thế?” Người còn sống sau khi đến Thế giới Bị Từ Bỏ, sửng sốt.

Thật ra xe cảnh sát là do hơn mười phút trước, đoàn phim gọi 110.

“Gọi cục cảnh sát. Người bị thương nặng xuất hiện một cách kỳ lạ trong trường quay không kịp cứu sống, chúng tôi đã đến địa điểm báo án. Trên mặt đường xuất hiện mấy hố rất lạ, còn có nhà ở trong khu suối nước nóng bị sập, xin nhanh gửi viện trợ tới. Lặp lại lần nữa, xin nhanh gửi viện trợ tới. Phong tỏa đoạn đường này, chặn đường giao thông!”

Nhân viên cảnh sát nhanh chóng phát hiện ra đám người trên đường quốc lộ. Trên người họ có vết máu, bộ dạng chật vật, trong tay còn cầm dao phay.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!”

Hoắc Vi cực kỳ phối hợp, giơ hai tay lên, ánh mắt nhìn về phía trường quay cách xa mấy trăm mét.

Họ đến gần đó là do nấm. Trước khi nấm sinh sôi tràn lan, họ chưa từng đến đây nên không biết trong rừng nấm có gì.

Chỉ có cái gã bị chuột cắn chết, khi bị quái vật đuổi theo, mới được tận mắt nhìn thấy tơ trắng lao ra khỏi “hang tối” sinh sôi điên cuồng. Nhưng gã cũng không phải người của Hoắc Vi, Hoắc Vi vẫn tưởng nơi nấm xuất hiện là kho hàng, hay cửa hàng nào đó.

Giờ xem ra...

Một nhóm người cầm dụng cụ quay chụp nhưng không thấy có ai mặc váy cưới. Đây chắc là đang quay phim?

Đứng xa thấy không rõ. Tim Hoắc Vi đập mạnh, cậu ta nhớ đến hoạt động mới nhất của ảnh đế Lý Phi bảy ngày trước là đến Bắc đô tham gia nghi thức mở máy phim “Trúc đen”.

Nếu Lý Phi ở đây, năm sẽ không chivì kiếm ăn mới mọc đến tận đây!

Boss Giản Hoa thu phục được Lý Phi nhanh thế sao?

– là do kẻ xuyên sách gây ảnh hưởng đến tình tiết, hay là trong nguyên tác họ vốn đã biết nhau rồi? Chết tiệt, tác giả không viết rõ chuyện này.

Hoắc Vi tiếc nuối, bị cảnh sát áp giải đến ven đường. Nếu xe cảnh sát không đến nhanh thế, cậu ta đã có cơ hội đi hỏi thăm đám người bên kia rồi. Nếu là đoàn phim “Trúc đen”, không chừng cậu ta còn có thể phát hiện gì đó từ người bên cạnh Lý Phi.

Nói ra thì, Boss cuối Giản Hoa trong nguyên tác gây ra rất nhiều tranh cãi trong đám fan.

Trước khi phần sáu của bộ tiểu thuyết xuất bản, có bao nhiêu người hào hứng thảo luận về dị năng của Boss cuối, thì khi mở đến phần kết có bấy nhiêu người phải há hốc mồm. Năm ăn thịt tiếng tăm lừng lẫy trong danh sách quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, lại trở thành dị năng của Boss. Thế mà cũng được?

Một nhóm độc giả cảm thấy mình bị lừa, nói, Giản Hoa chỉ là Boss do tác giả thêm vào để kéo dài tình tiết viết thêm hai quyển nữa thôi!

Trong sách Giản Hoa là một kẻ không nghề nghiệp, không người thân, không bạn bè, còn đang sống một mình!

Một người đàn ông phương Đông tuần tú, đúng mười năm trước, khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện thì bị thất nghiệp, sau đó vẫn không tìm được việc làm. Giản Hoa là người vô hình trên thành phố đảo này. Tài khoản trên mạng xã hội không có fan, không trò chuyện, không hẹn hò, không tương tác với người khác. Ngay cả hàng xóm cũng không biết cậu là ai, chỉ có hóa đơn tiền điện nước chứng minh cuộc sống sinh hoạt của cậu.

Đây không phải là thần bí, mà là vô hình. Biên tập: Di

Cũng có nhiều fan sách phản bác với lý lẽ hùng hồn, nêu ra chi tiết trong năm phần trước, chứng minh trong cuộc sống của Lý Phi, có thể cất giấu một người thần bí. Chẳng qua là tác giả cố ý tunghoảmù, khiến mọi người dù có phát hiện ra mấy ám chỉ này, cũng chỉ cho rằng đó là người yêu của Lý Phi.

Người yêu không biết mặt của Lý Phi...

Tình tiết ẩn này, khi Boss Lý Phi thua nhất định sẽ có tác dụng lớn!

Kết quả là, mọi người chờ đến khi tiểu thuyết kết thúc, vẫn không thấy “cô gái đáng thương” kia đâu. Không phải tác giả quên lấp cái hố này, mà do Lý Phi không hề có người yêu, mấy chi tiết kia là để ám chỉ Giản Hoa! Boss cuối và Lý Phi có liên hệ, nhưng tác giả không viết hẳn ra.

Hoặc Vì giờ đã tin cách nói này.

Nhưng chưa muộn, tất cả vẫn còn kịp! Biên tập: Di

Khi nhân viên đoàn phim quay về trường quay, đạo diễn Lỗ đau đầu, nghe mấy người trang điểm mách, có người cố ý gây rắc rối cho họ, đổ hết đồ trong hộp trang điểm xuống đất.

“Còn trong phòng thay đồ nữa, quần áo bị vứt lộn xộn khắp nơi, chắc chắn là có trộm!” Nữ chính nói lớn. Biên tập: Di

“Mọi người im lặng, kiểm tra đồ của mình xem có thiếu gì không!”

Trợ lý Lâm tích cực hưởng ứng. Lý Phỉ đi vào phòng nghỉ, trong lòng nhảy dựng, khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, anh quên mang hộp cơm ra.

May mà trợ lý Lâm không có khả năng nhìn qua là không quên, sau khi cậu ta kiểm tra mọi thứ lại một lần xong, thở phào nhẹ nhõm.

Người trang điểm của Lý Phỉ ngồi xổm dưới đất, khóc không ra nước mắt.

“Lúc này ra khỏi trường quay, ai là người đi cuối cùng? Có thấy kẻ phá hoại không?” Phó đạo diễn La lớn tiếng nói qua loa điện.

Mọi người nhìn nhau, vẻ mặt ngờ vực.

Lý Phỉ thuộc nhóm người đầu tiên đi ra ngoài, Giản Hoa cũng không chậm, họ đều không thuộc phạm vi tình nghi.

Trước khi về thế giới thực, Giản Hoa đã xem lại quần áo. Giờ tóc cậu hơi rối, cổ tay áo có vết máu nhưng cũng không ai chú ý, dù sao lúc ấy cậu cũng đứng khá gần người bị thương.

“Được rồi, mọi người phối hợp với cảnh sát điều tra, xử lý cái xác này trước đã, rồi sau đó về khác sạn!” Tâm trạng đạo diễn Lỗ rất xấu, ông thấy như trong đoàn phim có người nhân cơ hội phá hoại, không muốn ông thuận lợi quay bộ phim này.

Đoàn phim nghỉ một ngày, tổn mất trên vạn nhân dân tệ, may mà thiết bị và trường quay không bị gì...

“Ai đá máy quay phim?” Đạo diễn bỗng phát hiện ra vấn đề.

Vừa rồi máy quay di chuyển rất dễ. Nhưng máy quay phim kiểu lớn ngoài các bộ phận thiết bị quay chụp còn có dây điện và giá đỡ, không dễ di chuyển như thế. Giờ trên máy quay có vết xước, đạo diễn Lỗ đau lòng chết.

Mọi người không dám lên tiếng, ai biết được lúc chạy có va phải không.

Trong trường quay rất lộn xộn, không ai nói cái gì đó không phải để ở đây. Sau một trận hỗn loạn, rồi lại kiểm tra một lần, mọi người nghĩ chỉ cần đồ vật không hỏng là được.

Lý Phỉ nhân lúc hỗn loạn vứt hộp cơm vào thùng rác.

Anh muốn hủy thi diệt tích*, nhưng mùi cháy sẽ còn rõ hơn mùi đồ thiu.

*Hủy thi diệt tích: xóa bỏ hoàn toàn

Tác giả: Trong cuộc sống của Lý Phỉ, cất giấu một người thần bí

Người yêu không biết mặt của Lý Phỉ...

Tình tiết ẩn này, khi Boss Lý Phỉ thua nhất định sẽ có tác dụng lớn!

Tác giả đồng nhân viết, trong trận chiến cuối cùng,

[Bạn gái bị bắt cóc, Boss thua.]

[Bạn gái phản bội, Boss thua.]

[Bạn gái chân thành khuyên nhủ, Boss chết cũng không ăn năn. Bạn gái chết, Boss tỉnh ngộ hoàn toàn.]

Đó là một loạt những câu chuyện phong cách Âu Mỹ có tình yêu bi kịch.

Sau đó kết truyện lại là, không có người yêu nào cả, người kia mới là Boss cuối.

Tác giả đồng nhân: Excuse me?

Câu chuyện này cho chúng ta biết, không nên viết đồng nhân cho tác phẩm chưa kết thúc.

Nhất là truyện mà tác giả thiếu tôn trọng tình tiết ẩn.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Ngẫu Nhiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối ngày 22 tháng 11.

Gió cuốn lá cây dán lên cửa kính xe. Trời không có sương mù, nhưng đã sớm không thấy được ánh mặt trời.

Quan Linh mở đôi mắt mơ ngủ, cô nghe thấy tiếng kêu gào quen thuộc từ phía sau xe.

Lập đi lập lại vài câu “Tôi không phạm tội, mấy người không được giam giữ tôi”, “Tôi muốn phơi bày mấy người. Đăng báo, đưa tin lên đài truyền hình để phơi bày mấy người.”

Người mặt áo blouse trắng đeo khẩu trang, đè lại người trung niên đang giãy dụa đâm đá vào trong xe. Cô gái ở đằng sau co rụt cổ, sợ đến không cựa quậy nổi. Người mặc áo blouse trắng đứng bên, giải thích: “Vết thương trên người mọi người xét nghiệm ra vật chất không rõ, có thể sẽ lây truyền, nên cần phải cách ly một thời gian. Ai muốn liên lạc với người thân, bạn bè, có thể báo bây giờ.”

Cô gái là kẻ xuyên sách, cô nhìn Hoắc Vi xin sự giúp đỡ.

Hoắc Vi không phản ứng, như không thèm để ý đến hoàn cảnh này, thản nhiên đi lên xe.

Xe nhanh chóng khởi động, trở những người đồng đội ở chung mấy ngày trong Thế giới Bị Từ Bỏ, chạy khỏi tầm mắt của Quan Linh.

“Hoài niệm à?”

Người mang quân hàm thiếu tá ngồi trong xe, quan sát đánh giá Quan Linh.

Cô gái trẻ mới hai mươi tư tuổi, mặt mũi dựa vào ghế, mở miệng phát ra tiếng khàn khàn: “Lần trước các người đến tìm tôi, nói sẽ mau gặp lại, là chờ nhìn tôi chột vật, khổ sở không chịu nổi sao?”

“Cô Quan đã hiểu lầm rồi.”

Trương Diệu Kim cầm một tập giấy ghi chép trong tay, ghi lời khai của mọi người về sự cố ở khu suối nước nóng, hồ trên đường quốc lộ và án mạng trong trường quay.

Trong đó, có người nói linh ta linh tinh, có người chỉ nói không biết.

Người trung niên lớn tiếng ồn ào nói mình bị động vật hoang dã tấn công, yêu cầu nhận được bồi thường tương ứng. Khi cảnh sát hỏi sao h lẫn lại xuất hiện trên đường quốc lộ, quen biết những người khác như thế nào, h lẫn lại giả câm giả điếc.

“Hoặc Vi nói gì?” Quan Linh bỗng hỏi. Cô đọc báo ngược được, thị lực cũng rất tốt, mà thiếu tá Trương lật ghi chép cũng không nhanh nên cô cũng xem được kha khá nội dung.

“Cậu ta là người làm tôi ngạc nhiên.”

Trương Diệu Kim rút tờ giấy ghi chép dưới cùng, trên giấy viết đầy chữ, nét chữ lúc đậm lúc nhạt, có đoạn còn bị gạch đi, cho thấy cảm xúc của cảnh sát ghi chép.

Hoắc Vi kể lại chi tiết sự việc xảy ra trong tám ngày.

Mặc kệ việc cảnh sát trong đồn coi Hoắc Vi như người cần đến bệnh viện tâm thần điều trị.

“Họ đi đâu?” Quan Linh nhìn về hướng chiếc xe biến mất.

“Căn cứ bí mật của Hồng Long. Chỗ đấy đủ an toàn, đảm bảo khi mọi người lại đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, không đến nỗi ngay cả chỗ ngủ cũng không có.” Giọng điệu khi Trương Diệu Kim nói chuyện mang theo sức mạnh khiến người ta tin tưởng, dù muốn phản bác cũng không thể chống lại khí thế quân nhân của hắn.

Quan Linh chỉ là một cô nữ tri thức bình thường ở thành phố.

Cô im lặng một lúc, rồi không kiềm được được nói: “Trong số họ không có ai thức tỉnh dị năng à?”

“Qua vài tiếng quan sát, có vẻ là như vậy. Người dị năng từ cấp C trở xuống phải vào Thế giới Bị Từ Bỏ hơn hai lần mới có khả năng thức tỉnh.”

“Có vẻ?” Quan Linh truy hỏi rất sắc bén.

Trương Diệu Kim giương mắt: “Giống cô, cô đang ngăn chặn sức mạnh vô hình kia, không để nó tùy tiện động chạm này nọ. Cô tin tư liệu tôi đưa lần trước, biết người dị năng khi trở về thế giới thực, thứ đầu tiên động vào sẽ quyết định tính chất sau này của dị năng.”

Quan Linh ngay lập tức nhớ đến Hoắc Vi, người thanh niên này lưu lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Có năng lực, không che giấu lai lịch, lại cực kỳ tài giỏi.

Nếu Hoắc Vi giống cô, đã nhận ra sự tồn tại của dị năng, nhất định cũng sẽ kiểm lại được mà cẩn thận suy nghĩ.

“Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi nghe nói mình là người dị năng không gian cấp B, sau ngày sẽ vào cơ quan mật Hồng Long.” Quan Linh nở nụ cười miễn cưỡng, việc biết số phận đã được an bài, không khiến ai vui nổi.

Trương Diệu Kim dùng ánh mắt khuyến khích cô: “Ừ, đúng rồi. Thông tin chúng tôi nhận được cũng nói thế.”

“Vì việc này, các người mới liên hệ với tôi?” Quan Linh không quên ba ngày trước khi cô tan làm về nhà như bình thường, thì bị thành viên của Hồng Long mời đi uống trà. Một lúc sau khi bị bắt cô mới thấy thật vô lý.

Vì nốt nhạc đệm này, Quan Linh tuy không tin nhưng vẫn cho vài thanh sô cô la và dao dọc giấy vào túi xách.

Đặc điểm của mấy con quái vật như bóng lông đen, khỉ tay dài,... Biết và đối mặt là hai việc hoàn toàn khác nhau. Sau khi qua vụ quái vật tấn công, ánh mắt cô gái nhạt được thể công tác của cô sáng lên, nói ngọt như mía lùi, Quan Linh cũng hiểu được là vì sao.

“Tôi không có lý do gì để ra sức vì quốc gia.” Giọng điệu Quan Linh khi nói ra lời này rất bình tĩnh, không có cảm xúc gì.

Nói cho cùng thì nếu Hồng Long muốn lôi kéo người gia nhập thì có khối cách, không cần nhắc nhở cô trước làm gì.

Giờ còn mang ơn, một người làm sao chống đối được cả một cơ quan quốc gia?

Trương Diệu Kim thấy Quan Linh khó chịu, hần lắc đầu: “Ngoài việc cô có không gian dị năng quý hiếm, chúng tôi tìm cô còn vì lý do khác.”

Vẻ mặt Quan Linh cứng đờ, nhắc: “Tôi còn chưa thức tỉnh dị năng!”

Thật nực cười, ai dám đảm bảo rằng dị năng sẽ giống trong “nguyên tác” một trăm phần trăm?

Nếu Thế giới Bị Từ Bỏ sóng yên biển lặng, không có quái vật, thì Quan Linh đã sớm tìm bừa một vật nào đó để thí nghiệm dị năng. Nhưng giờ dị năng liên quan đến việc sống chết sau này của cô, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tôi không có vòng tay xuất xứ kỳ lạ, không có ngọc bội tổ truyền, ngay cả dây tơ đỏ xuyên hạt đào[1] tôi cũng chưa từng đeo.”

Dị năng không gian cái quái gì chứ, trong mắt Quan Linh còn không bằng dị năng băng, bão, lửa!

Trương Diệu Kim không xem tiểu thuyết, hẳn chưa get nổi không gian tùy thân, còn đang mãi suy nghĩ xem ngọc bội, vòng tay thì có liên quan gì đến dị năng không gian. Hắn mở miệng giải thích: “Là người đạt được dị năng theo cách viết trong nguyên tác, tôi có thể trực tiếp nói cho cô câu trả lời đúng.”

“...”

Đối diện với ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Quan Linh, Trương Diệu Kim rút ra một cái bút, vừa viết vừa nói: “Mấy người biết chuyện kia trong lòng lúc nào cũng mơ đến việc đạt được dị năng, sống tự do phóng khoáng trong thế giới của chúng ta. Đa số họ đều có kế hoạch cho tương lai, nghiên cứu phân tích kỹ càng khuyết điểm và ưu điểm của từng loại dị năng, nên tư liệu chúng tôi nhận được rất chi tiết, tường tận.”

Trương Diệu Kim che giấy, nhìn chăm chăm Quan Linh, hỏi: “Như thế này nhé. Để phòng vạn nhất, cũng là để cho cô yên tâm, trước khi tôi đưa ra đề nghị, mời cô trả lời tôi một vấn đề. Nếu chúng tôi không can thiệp vào hướng đi của cô, cô định đi đâu.”

“Về nhà.”

“Chìa khóa của cô...” Trương Diệu Kim nhắc.

Quan Linh chờ cả người. Đúng thế, túi xách và di động của cô vứt đâu mất rồi, chìa khóa đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

“Giả sử cô không biết quy tắc thức tỉnh dị năng, sau khi rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, kiệt sức về đến cửa nhà lại nhận ra mình không vào nhà được.” Trương Diệu Kim nói, hơi không đành lòng, “Cô sẽ sụp đổ, không thể chịu đựng được... kiểu như thế?”

Quan Linh lặng im mấy phút, rồi mới gật đầu từ từ.

Trương Diệu Kim mở cửa xe, gọi người lấy một lon cà phê, nóng hổi, ấm áp cực kỳ dễ chịu.

“Tốt hơn không?” Thiếu tá Trương không biết an ủi người khác, bình thường hẳn cũng chẳng cần phải làm việc này.

Lai lịch xuất thân và tính cách của Quan Linh, Trương Diệu Kim đã hiểu được một phần từ chỗ người biết chuyện. Nhưng thật sự hiểu được Quan Linh thì phải chờ đến sau khi Hồng Long điều tra cô.

Cô là một bắc phiêu*, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, công việc hiện giờ lại thường gặp phải kỳ thị giới tính, cuộc sống và công việc đều hồng bét. Sau khi thoát khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, khó khăn lắm mới về được thế giới thực, vậy mà cô lại bị nhốt ngoài cửa.

*Bắc phiêu: người từ nơi khác công tác, đi học hoặc di cư đến Bắc Kinh.

Phía bên trong cửa không phải nhà cô, chỉ là phòng thuê nhưng lại là nơi duy nhất cô có thể trở về ở thành phố này.

Trong nguyên tác, Quan Linh đại ra, dựa vào cửa chống trộm, trượt xuống đất, gào khóc.

“Tuy lý trí cho tôi biết, mình có thể đến cửa hàng ăn nhanh 24 giờ ở trung tâm mua sắm để ngồi tạm một đêm, hôm sau đi công ty nhận tiền lương ứng trước. Gọi điện cho chủ nhà xin thêm một chiếc chìa khóa phòng, sau đó lại xử lý chuyện thẻ ngân hàng và chứng minh thư nhân... Nhưng lúc ấy có thể là tôi không chống đỡ nổi nữa, nên chắc là sẽ phạm sai.” Quan Linh nói một cách máy móc, bỗng cô thấy mình nói mấy lời này với Trương Diệu Kim cũng bằng không. Cô nhắm mắt lại, điều chỉnh cảm xúc.

“Không sai, chính là kiểu... Cảm xúc mất kiểm soát, cô về nhà ấn tay lên cửa chống trộm để mô phỏng một chút là được.” Trương Diệu Kim dờ mắt, “Cảm xúc có mạnh mẽ hay không cũng không quan trọng, chỉ cần chạm và đồ vật đó là được.”

“Hả?”

“Tôi dựa theo cách thức tỉnh dị năng trong ‘nguyên tác’. Cảm xúc vô tình bùng nổ hay cố tình chạm vào cũng không khác gì nhau.” Trương Diệu Kim giải thích.

“Không, vì sao phải là cửa chống trộm?” Quan Linh ngờ ngác.

Thức tỉnh dị năng không gian còn phải chạm vào cửa chống trộm làm gì, chọc cô à?

Trương Diệu Kim nhìn vội cô một cái, kiên trì nói: “Đối với cô, đó không phải là cửa chống trộm, mà ám chỉ nhà phía sau cánh cửa kia. Cô cần một thế giới thuộc về chính cô, một không gian của riêng cô, để giải phóng nỗi bất an của cô.”

“...”

Trên mặt Quan Linh xuất hiện vẻ lạnh lùng và đối địch.

Cái kiểu nghe người khác phân tích tâm trạng riêng tư của mình này khiến người ta cực kỳ lúng túng.

Trương Diệu Kim cũng không muốn nói rõ, nhưng tình tiết đã bị lệch, nếu hẳn không nói hết, lỡ như gặp chuyện không may thì tệ lắm.

“Dị năng xuyên qua khe hở của cửa chống trộm, đi vào gian phòng của cô. Thế nên thứ dị năng thật sự chạm vào là không khí, thứ thuộc về gia đình... Khụ, là không khí.”

Mặt thiếu tá Trương tỏ vẻ “Tôi biết là nghe rất ngu si nhưng không còn cách nào, thế giới của chúng ta ngu si như thế đấy”. Quan Linh không biết mình nên khóc hay nên cười.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, Quan Linh nói: “Tôi đoán là không gian của tôi cũng rộng bằng căn phòng một phòng khách một phòng ngủ kia. Nhưng sao không để tôi đi tìm một căn biệt thự, một căn phòng lớn tôi mong mình có được để thí nghiệm? Không gian dị năng sẽ nhờ thế mà rộng hơn mà?”

“Đầu tiên là nếu dùng phòng cô chưa từng ở để thí nghiệm thì kết quả không rõ. Tiếp nữa, là dựa theo tư liệu, tiềm lực của mỗi người dị năng khác nhau. Chúng tôi không chế được một ‘người biết chuyện’ ở Hoài thành. Cô ta vì muốn có dị năng không gian nên noi theo một người dị năng không gian cấp A, động vào cùng một vật dẫn, nhưng kết quả lại chỉ đạt được một không gian cực kỳ nhỏ, chỉ đủ để cô ta chui cả người vào. Đó là do bản thân cô ta chỉ có tư chất dị năng cấp F.”

Không chờ phản ứng của Quan Linh, Trương Diệu Kim đã nói tiếp: “Hồng Long còn phát hiện một người muốn có được dị năng lửa, nhưng cuối cùng lại bị bỏng diện tích lớn toàn thân, đến giờ vẫn còn nằm viện trong phòng chăm sóc đặc biệt... Dựa theo thí nghiệm, năng lượng của anh

ta đạt đến cấp C, lẽ ra sẽ không thất bại. Qua phân tích tổng kết, chúng tôi phát hiện ngoài cấp độ trời cho của mỗi người dị năng, còn có thuộc tính thích hợp. Nói cách khác, cô Quan, cô có được lực tương tác với dị năng không gian, nếu đổi thành cái khác sẽ lãng phí năng lực trời cho của cô.”

Quan Linh như đang đắm chiêu suy nghĩ.

Trương Diệu Kim nói nghiêm túc: “Dù có cùng dị năng không gian thì chất dẫn cũng khác nhau, tóm lại là liên quan đến cá nhân. Trước mắt, Hồng Long chỉ có thể đưa ra lời khuyên tốt nhất là, nếu có miêu tả trong nguyên tác thì cứ dựa theo miêu tả mà làm. Tuyệt đối đừng vì ghen tỵ hay thích thuộc tính nào mà cưỡng ép thức tỉnh,... sẽ phản tác dụng.”

Thiếu tá Trương thở dài trong lòng.

Toàn thể giới trong nguyên tác chỉ có năm người dị năng cấp S, trong năm người đó chỉ có Giản Hoa là thuộc tính căn cước.

Nói cách khác, dù kẻ xuyên sách có ôm nắm cả ngày cũng không có được sự lớn mạnh của Boss cuối.

Quan Linh uống một ngụm cà phê nóng, dạ dày hơi nhói khiến cô nhớ ra mấy ngày nay toàn ăn đồ lạnh, e rằng không thể nhận chất kích thích. Cô dùng lon cà phê sưởi ấm ngón tay lạnh cứng, sửa lại đầu óc đang rối loạn, mở miệng hỏi: “Thiếu tá Trương, trước đó ngài nói, Hồng Long tìm tôi còn vì lý do khác, đó là gì?”

“À!” Trương Diệu Kim tìm từ để nói trước, “Anh của cô, Quan Thịnh, làm nhân viên phục vụ ở khách sạn Trân Châu, Hoài thành. Nửa tháng trước, khi xảy ra vụ nổ, cậu ta bị một đám kẻ xuyên sách bắt cóc.”[1] Dây tơ đỏ xuyên hạt đào

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tranh Chấp

Giọt mưa lăn trên cửa sổ thủy tinh, vạch ra từng đường bụi bẩn.

Giản Hoa thấy phiền, kéo luôn rèm.

Tiếng cãi cọ ồn ào ngoài cửa cả buổi chiều. Sau khi tan ca nhân viên đoàn phim còn tám chuyện suốt, suy cho cùng chuyện này rất náo động, còn có tin tức liên quan.

Mấy căn phòng ở khu suối nước nóng bị sập, trên đồ gỗ gia dụng còn có vết găm cần; đoạn đường quốc lộ gần đó xuất hiện hố lún nhỏ. Chuyên gia thăm dò mấy cái hố, phát hiện chúng thông nhau, giống như đường hầm, nghi là khu vực thành Bắc có động vật gặm nhấm.

Còn video nặc danh trên diễn đàn về việc đoàn phim “Trúc đen” có ma thì lại không mấy ai quan tâm./Di

Đề tài vẫn tập trung ở chuyện nam số ba tự hủy hình tượng. Dù có người gửi bình luận thề rằng, thật sự có chuyện xảy ra ngay cả cảnh sát cũng đến đoàn phim phải tạm ngưng, thì cũng bị phần đông fan và người qua đường lấy lý do “gây rối” “giả tạo” đẩy ra ngoài.

Trong video có cả Giản Hoa. Vì cậu không phải ngôi sao, lại đứng ở chỗ bối cảnh, sau khi nháo nhào lên mới có vài giây ống kính lia qua mặt cậu nên không khiến quần chúng vây xem chú ý.

Người qua đường không để ý, nhưng những người từng cộng tác với Giản Hoa không bị mù.

– Cái người trông giống đóng thế trong đoàn phim kia, nhìn quen quen.

Vòng quan hệ của Giản Hoa rất hẹp, nhưng người từng cùng đoàn phim với cậu, cũng sẽ có chút ấn tượng.

Còn mấy người khá quen với Giản Hoa thì đừng nói. Từ buổi chiều, tin nhắn Wechat, chim cánh cụt* của Giản Hoa, ngay cả điện thoại cũng cứ liên hồi không dứt. Giản Hoa đành chuyển di động sang chế độ máy bay.

*Wechat và chim cánh cụt QQ đều là phần mềm trò chuyện giống Yahoo hay Fb Messenger

Một diễn viên đóng thế đã bị chèn ép nửa năm, không có công việc, bỗng xuất hiện trong đoàn phim thương mại do đạo diễn có tiếng trong nước quay, có ảnh đế ảnh hậu tham gia. Đối với họ, đây là tin long trời lở đất.

Nếu sự tình đã bị rò rỉ do video kia, thì diễn viên đóng thế trong đoàn phim “Trúc đen” cũng không cần chịu trách nhiệm với hợp đồng bảo mật. Việc gây náo động là Giản Hoa được ảnh đế Lý Phi đưa đến, làm diễn viên đóng thế chuyên thuộc của nam chính.

Họ dùng tên nặc danh trò chuyện trên nhóm chim cánh cụt, vì sợ tài khoản Q của Giản Hoa cũng ở trong danh sách nhóm nên họ không dám nói chuyện quá đáng. Không chỉ mặt điểm tên, mở mồm ra là “Người cộng tác nào đó, lẫn lộn vài năm ít nhiều gì cũng coi như là đàn anh, tiếc là không biết nhìn sắc mặt người khác. Ai hiểu thì cũng biết, đó là cái người đã biến mất nửa năm kia...” Nói đến khí thế ngất trời, kéo không ít người vào bình luận.

Tin đồn lan truyền rất nhanh, đến tối, ngay cả vài nhân viên công tác trong đoàn phim cũng biết lai lịch của Giản Hoa.

“Đúng là có thủ đoạn! Rốt cuộc thì ôm đùi Lý Phỉ kiểu gì thế?”

“Dựa vào khuôn mặt à?”

Nhưng nếu Giản Hoa chỉ cần khuôn mặt là đã làm Lý Phỉ rung động, thì sao Lý Phỉ không tự soi gương cho xong? Giường của vị ảnh đế này cũng leo lên dễ thật, dễ thế mà sao không thấy Tiêu Nhã Cầm thành công?

Hơn nữa trong giới, tin đồn Lý Phỉ là gay có rất nhiều, nhưng Lý Phỉ chưa từng tự nhận một chữ nào. Biểu hiện của Giản Hoa ở trường quay lại không giống gặt được vụ tốt*, mà vẫn luôn tìm việc để làm.

*gặt được vụ tốt: có ô dù

Nói đến xôn xao, mà Giản Hoa đang dựa vào sô pha trong phòng Lý Phỉ ngủ gà ngủ gật, chẳng biết gì hết.

Căn phòng xa hoa này xếp hai chiếc giường, theo ý của Lý Phỉ là để Giản Hoa nghỉ ở đây. Mặt trợ lý Lâm méo xệch đi ra, nhưng không thể tranh luận câu nào. Giản Hoa còn đang treo cái danh trợ lý sinh hoạt kiêm bảo tiêu mà.

Đoàn phim mới xảy ra án mạng, nghệ sĩ muốn bảo vệ an toàn của mình, có đi trước mặt Lỗ đạo diễn thì cũng không thể trách được.

Nhưng Giản Hoa chờ Lý Phỉ ngủ rồi, thì lại đứng lên đi ra khỏi phòng ngủ. Cậu thà ngủ gà gật trên sô pha ngoài phòng khách còn hơn. Không phải Giản Hoa không nhìn ra ý tứ trong mắt trợ lý Lâm.

Sô pha trong khách sạn tất nhiên không thoải mái, khi Giản Hoa bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, bả vai cậu hơi nhức mỏi.

Trong phòng tối mù, khách sạn đoàn phim ngủ lại không có chuông cửa, cách âm cũng kém. Giản Hoa đành phải dùng khăn che kín khe cửa,

còn “quét” một lớp ở trên tường. Giờ đám tơ lười biếng, không thèm nhúc nhích, chứng tỏ nó không có hứng thú với người gõ cửa.

Giản Hoa tưởng trợ lý Lâm mang bữa tối về, tiện tay bật đèn, chờ đến lúc mở cửa mới biết mình nhầm.

Người gõ cửa là ảnh đế Nhậm Thành. Đối phương thấy Giản Hoa cũng rất kinh ngạc, lông mày không tự chủ nhướng lên, còn làm bộ lui một bước xem lại số phòng: “Lý Phi không ở đây à?”

Giản Hoa đứng ở cửa không di chuyển, máy móc chào ảnh đế Nhậm theo thói quen trong giới. Cậu coi ánh mắt đánh giá của Nhậm Thanh như không, trả lời thản nhiên: “Ảnh đế Nhậm có chuyện gì không. Dean uống thuốc ngủ nên đang ngủ.”

Sinh hoạt của nghệ sĩ không có quy luật, đa số đều mắc bệnh mất ngủ. Nhưng Lý Phi thì không, anh không những ngủ ngon mà còn đặt biệt khiến người ta (Giản Hoa) bất lo. Thuốc ngủ chỉ là cái cớ để Giản Hoa qua loa với ảnh đế Nhậm.

– Nếu không có việc gấp, thì cũng ngại đánh thức người khác.

Nhậm Thành không bỏ qua sự thật lúc trước phòng tối đen, khi mở cửa mới có ánh đèn. Hơn nữa, tóc Giản Hoa còn hơi rối, tuy quần áo chỉnh tề, nhưng nếp nhăn do nằm đè lên vẫn còn rõ.

Thật thú vị.

Thú vị nhất là, nếu cậu đóng thế nhỏ bé này mà có cái gì với ảnh đế thì giờ người ra mở cửa phải là Lý Phi chứ? Đóng cửa phòng ngủ, người tới chơi chỉ ngồi ở phòng ngoài để nói chuyện, cũng không nhìn được bên trong.

Trợ lý Lâm đứng lúc ra khỏi thang máy, hai tay xách túi giữ ấm. Cậu ta bước vào hành lang, thấy ảnh đế Nhậm đứng trước cửa phòng, sững sốt, vội chào hỏi: “Ảnh đế Nhậm có muốn ăn không. Tôi vừa ra ngoài mua về, cháo dinh dưỡng của nhà này khá nổi ở khu suối nước nóng đó.”

Nhậm Thành cười không nói. Trợ lý Lâm thấy không khí cứ sai sai, đứng trên hành lang tiếp tục nói chuyện cũng không phải chuyện hay. Cậu ta lia mắt qua Giản Hoa, người kia hiểu được ý cậu ta, trả lời thản nhiên: “Chưa tỉnh.”

“Này, ngài thấy đấy?” Trợ lý Lâm tỏ vẻ xấu hổ.

Nhậm Thành không phát hiện được gì trên người Giản Hoa và trợ lý Lâm, suy nghĩ trước đó cũng chỉ như nghe theo lời đồn thôi. Vì thế ông cười cười, quay người rời đi.

Trợ lý Lâm nhìn quanh một vòng, vội đóng cửa lại.

“Cậu làm thế nào mà rước lấy cả ảnh đế Nhậm thế?” Trợ lý Lâm trừng Giản Hoa, cậu không hiểu gì, nhìn lại cậu ta.

Trợ lý Lâm đặt túi giữ ấm lên bàn, nhỏ giọng kể khổ: “Tôi mới ra ngoài một chuyến mua cơm tối. Cậu hay thật, lúc trở về có ít nhất ba tốp người tìm tôi hỏi cậu ở phòng nào.”

Giản Hoa không thấy đúng: “Mấy người đó định thám thính tin đồn. Còn Nhậm Thành là người như thế sao?”

“Thật sự nhìn không giống.” Trợ lý Lâm nói nghiêm túc, “Tôi nghi ông ta nghe nói anh Lý đối người đại diện, cho rằng anh Lý xảy ra tranh cãi với công ty. Ông định đến nhân cơ hội bán nhân tình!”

Thường thì ngôi sao lớn sẽ có phòng làm việc riêng. Nếu Lý Phi trở mặt với công ty, ra ngoài làm độc lập, bước khởi đầu lúc nào cũng khó

khăn. Nhậm Thành đến giới thiệu thêm quan hệ, cũng không lạ.

Trợ lý Lâm vừa cẩn thận, vừa nhanh tay mở túi giữ ấm, cầm mấy cái bát nhựa được đóng kín ra. Mở hết nắp đậy, nháy mắt, trong phòng tràn ngập hương thơm mê người.

“Chờ đã, Lý Phi còn chưa tỉnh mà?”

Giản Hoa không hiểu trợ lý Lâm lấy hết cháo ra là có ý gì. Trong đó có hai bát cháo hải sản, nếu bị lạnh sẽ khó ăn, chẳng lẽ cậu ta định mượn lò vi sóng của khách sạn?

“Không sao!” Trợ lý Lâm xé túi nilon, tự hào nói, “Trước kia tôi làm trợ lý cho nghệ sĩ khác của công ty, đều không thoải mái bằng làm cho anh Lý. Tuy anh Lý nhiều việc, rất bận, rất chú ý việc ăn uống, nhưng vị ảnh đế này của chúng ta không bức ép người khác! Cậu chưa gặp ngôi sao gì đó, chỉ tên muốn cậu mua cháo pho mai hải sản ở nhà hàng này. Mua sai, là người ta hất cả bát cháo lên người cậu luôn, nóng đến mức tay đỏ một mảng!”

Giản Hoa không lên tiếng, việc này cậu cũng thấy ở nhiều đoàn phim. Lời nói của trợ lý Lâm khiến cậu nghĩ đến vài người. Cho nên con đường trở thành trợ lý của ngôi sao này, cậu không hề hứng thú.

“Anh Lý không yêu cầu cao, cứ ăn được là ok. Không thích ăn cái gì thì anh ấy sẽ nhắc cậu lần sau chú ý hơn.” Trợ lý Lâm nổi hứng, quên luôn thân phận xấu hổ của Giản Hoa, giống như đang tám với đồng nghiệp mới về sếp, “Cậu biết việc khó nhất khi làm trợ lý cho nghệ sĩ khác là gì không? Chính là gọi họ dậy đi làm!”

Trợ lý Lâm rón rén đi đến cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra một khe hở.

Sau đó cười hì hì đứng trước sô pha tiếp tục nói thầm với Giản Hoa. Nghệ sĩ trước đó của cậu ta rất thích ngủ nướng, cậu ta mười giờ sáng gọi

người dậy rõ tổn sức. Chưa tám xong, đã có tiếng động phát ra từ phòng ngủ.

Lý Phi mơ màng đi ra, ngồi trên sô pha, mơ màng nhìn bàn bày đầy cháo.

Giản Hoa: ...

Đúng là dễ gọi dậy, dùng mùi thơm đồ ăn là có thể thành công.

Lý Phi ngáp một cái, bình tĩnh, quay đầu nhìn Giản Hoa: “Cậu không ngủ à?”

“Đói bụng, nên dậy sớm.” Giản Hoa tìm cớ.

Lý Phi nhìn nếp nhăn trên quần áo Giản Hoa, hơi nản. Anh vất vả lắm mới giữ được người trong phòng, chưa kịp có tâm tư gì mà chỉ mệt mỏi ngủ thành thật. Kết quả, người ta lại chạy ra sô pha ngủ.

Chẳng lẽ sau này anh phải chiếm sô pha trước, sống chết không buông, mới làm Giản Hoa lên giường nằm được?

“Nếu đói thì cậu ăn trước đi!”

Nói xong, Lý Phi vào phòng vệ sinh đánh răng. Khi anh đi ra thấy trợ lý Lâm còn đang tám với Giản Hoa, cháo trên bàn trà không hề được di chuyển. Lý Phi không nhịn được, giục: “Đừng nói nữa, nguội rồi ăn không ngon.”

Trong phòng yên lặng lại, trợ lý Lâm nhìn Lý Phi một cách kỳ lạ. Theo lý thì phải để ảnh để chọn trước, làm gì có chuyện họ chọn trước ăn trước?

Lý Phi tỉnh táo cầm một phần cháo phô mai hải sản. Anh thấy ánh mắt Giản Hoa dừng lại trên bát cháo, thuận tay đưa cho Giản Hoa luôn: “Ăn đi.”

Giản Hoa còn đang sững sờ, Lý Phỉ đã quan sát cả bàn trà, không hề do dự cầm lên bát cháo gà nấm hương. Dù Giản Hoa thích cái gì, thì chắc chắn lúc này cậu cũng không muốn ăn nấm.

Trợ lý Lâm mua sáu phần cháo. Cậu ta định cầm bát cháo hải sản lên, nhưng khi cậu ta duỗi tay, Lý Phỉ lại nhìn cậu. Sau khi thử hai lần, trợ lý Lâm đành lẳng lặng cầm bát cháo rau xanh thịt nạc lên.

Không công bằng, rõ ràng thời gian cậu ta ở cùng Lý Phỉ dài hơn.

Giản Hoa uống hai ngụm cháo, phô mai thơm ngào ngạt, vị ngon từ đầu lưỡi trượt xuống, cậu suýt nữa thì bật hỏi trợ lý Lâm nhà hàng này tên gì.

Trợ lý Lâm vừa ăn cơm tối, vừa báo cáo công việc cho Lý Phỉ.

Tình trạng đoàn phim khá loạn. Ảnh đế Nhậm sau khi qua một chuyến thì không thấy đến nữa. Còn có việc rất nhiều người hỏi chuyện của Giản Hoa.

“Nói này, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.” Trợ lý Lâm vỗ ót, nói với Giản Hoa, “Trước khi ký hợp đồng, tôi nghe nói cậu đã rất lâu không nhận được việc, cậu đắc tội ai thế?”

Tay cầm thìa của Giản Hoa khựng lại.

Lý Phỉ tuy thấy trợ lý Lâm hỏi rất đột ngột, nhưng việc này ở mặt ngoài, cũng là việc trong đoàn. Trong giới giải trí, chuyện đắc tội người khác cũng khá nhiều, nếu không nghiêm trọng quá, thân phận của đối phương cũng không là gì, thì có thể vì nể mặt Lý Phỉ mà không gây sự nữa. Nếu cả mặt mũi Lý Phỉ cũng không dè được, thì phải nói trước.

Về việc xấu trong giới...

Lý Phỉ không hề cảm thấy Giản Hoa sẽ chịu thiệt. Giản Hoa vừa không phải người qua loa, vừa không muốn trở thành ngôi sao. Người khác muốn ra tay với cậu cũng không có dịp, nếu dùng bạo lực, có khi còn chưa đủ cho Giản Hoa đánh bằng một tay.

“Cũng không có gì.” Giản Hoa tiếp tục uống cháo, nói băng quơ, “Giải trí Tinh Thiên, ừm, chính là con trai một vị cổ đông của công ty hai người, gọi toàn bộ nam nữ bề ngoài vừa ý trong đoàn phim đi hát K(karaoke), uống say mềm, ở trong phòng chơi trò ba lạng chín quỳ. Tôi vốn ngồi trong góc cạnh tường...”

Vẻ mặt của Lý Phỉ và trợ lý Lâm cực kỳ hưng phấn, họ đã đoán ra người kia là ai.

“... Kết quả vị đại thiếu gia kia kéo cổ áo tôi, muốn tôi làm tổng quản đại nội cho gã, hô lên triều bãi triều.”

Khóe miệng Lý Phỉ giật giật, trợ lý Lâm trợn to mắt.

“Diễn trò thì cũng không có gì, lúc quay phim ngay cả gọi người khác là ông nội tôi cũng làm rồi. Ai biết được vị đại thiếu gia kia muốn chơi cả, còn muốn dẫm lên lưng thái giám leo lên xe ngựa. Tôi nhân lúc người khác mời rượu gã mà tránh được. Gã lại muốn thái giám lột sạch quần áo ‘phi tử’, cuốn vào trong thảm đưa tới cho gã. Nhất quyết kéo tay tôi không buông.” Giản Hoa đặt bát xuống, nhớ lại cảnh tượng hỗn loạn ngày đó, không nói gì. Cậu không đánh người, chỉ là đập đổ chai rượu, ném người lên sô pha.

Được rồi, số chai rượu đổ hơi nhiều.

Trong phòng rất lộn xộn, mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, tất nhiên là không chơi được nữa.

Nữ diễn viên bị sai làm phi tử trước đó, nhân cơ hội chạy đi. Giản Hoa đứng lên phúi quần áo, cũng định đi. Vị đại thiếu gia kia không vui, đứng phía sau, quát: “Mày dám ra khỏi đây thì về sau đừng hòng lẫn lộn trong giới nữa!”

Tưởng chỉ là lời say, vậy mà sau khi vị đại thiếu gia kia tỉnh rượu vẫn còn nhớ rõ.

Trợ lý Lâm cạn lời, cậu ta không ngờ sự thật là như vậy.

“Chẳng qua là rất phiền. Người nịnh hót vị đại thiếu gia kia quá nhiều, nói gì mà ‘vào giới này, không chơi được mà còn dám lẫn lộn’ ‘người ta là nữ diễn viên mà còn chưa nói gì’ ‘Đừng làm cậu Đồng mất vui’.” Giản Hoa nhớ khi ấy mình quay đầu đi luôn, không hề do dự.

Ánh mắt Lý Phỉ u ám, anh nhắm mắt lại, như không chuyện gì, đẩy một bát cháo hải sản khác đến trước mặt Giản Hoa: “Vẫn còn này, ăn đi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Cõi Trống

Giải trí Tinh Thiên đứng trong top 3 toàn quốc. Hai công ty cạnh tranh với nó, một thỉlão bài* đã xuống dốc, phải đi đường quan hệ, sống bằng tiền dành dụm. Tuy nhiều nghệ sĩ, nhưng lại không có ngôi sao đang nổi giúp người mới lôi kéo fan.

*lão bài: thương hiệu cũ.

Còn một là tập đoàn Quang Thế. Số lần nghệ sĩ lên trang đầu gấp đôi Giải trí Tinh Thiên, lượt tìm trên trang web cũng đứng đầu với số lượng dọa người. Nhưng thành tích này khiến người ta nửa vui nửa buồn, vì tin xấu quá nhiều.

Tập đoàn Quang Thế có bí quyết tăng sức nóng, nghệ sĩ nổi rất nhanh, mà bị ném đá cũng rất nhanh.

Nghệ sĩ tốt xấu lẫn lộn dễ gặp chuyện không may. Chi phí phát sinh mỗi năm nhiều không đếm nổi, ban giám đốc điều hành tập đoàn Quang Thế đã có lời phê bình về việc này. Dù cho lợi nhuận của công ty mỗi năm đều rất cao, nhưng mâu thuẫn nội bộ về mặt tài chính vẫn dẫn đến việc tranh chấp giữa các phe.

CEO của Tinh Thiên, Lương Quân đặt cho đối thủ cạnh tranh này một biệt danh, gọi là “Biểu Diện Quang*”.

*Biểu diện quang = sáng ngoài mặt: nghĩa là chỉ tốt đẹp ở mặt ngoài.

– Hôm nay phòng vé của Biểu Diện Quang bán được bao nhiêu? Lần này Biểu Diện Quang tốn bao nhiêu tiền để anh cả, chị cả nhà mình đạt giải thưởng thế? Mất bao nhiêu tiền để đề tin nghệ sĩ uống rượu vào đồn cảnh sát xuống...

Lương Quân có lần uống quá chén ở buổi tổng kết hàng năm của công ty, nói là ông ấy thích xem “Tập đoàn Quang Thế bề ngoài phát triển không ngừng rạng rỡ huy hoàng, sau lưng chảy nước mắt rùng rùng đếm tiền, tính sổ”, chọc cười cả ban giám đốc.

Địa vị của Giải trí Tinh Thiên xứng đáng đứng đầu trong ngành công nghiệp giải trí.

Dù tập đoàn Quang Thế có ngày ngày muốn đập đổ giải trí Tinh Thiên, thuê người nói xấu, bôi nhọ Lý Phi, thì cuối cùng, người phát ngôn của nhân hàng cao cấp, diễn viên được đạo diễn nổi tiếng chọn, giải thưởng ảnh đế, cũng đều vào tay Lý Phi cả. Tập đoàn Quang Thế chỉ có thể lên mạng kích động fan nghệ sĩ của mình kêu gào bình chọn không công bằng.

Tranh đấu giữa Tập đoàn Quang Thế và giải trí Tinh Thiên đều hướng về nghệ sĩ.

Đây là trò chơi của tư bản, nghệ sĩ chỉ là công cụ kiếm tiền. Nhưng nếu chuyện liên lụy đến mấy ông to bên trên ở sau lưng làng giải trí, thì chính là chọc tổ ong vò vẽ. Đây mới là “quy tắc ngầm” thật sự trong giới.

Lương Quân không thể khai đao với mấy vị cấp cao trong tập đoàn Quang Thế, ngoài áp lực từ tầng giai cấp kia, còn là do chính giải trí Tinh Thiên cũng vẫn còn khe hở.

Cậu Đồng mỗi lần uống đến độ phê là lại có “sáng tạo độc đáo”, chính là một trong những khe hở.

Bố gã là cổ đông của giải trí Tinh Thiên, thành viên trong ban giám đốc, nguyên lão gây dựng sự nghiệp, là nhân vật có thực quyền trong phe phái của công ty. Nhờ địa vị này và số người quen sau nhiều năm trong giới, cậu Đồng chỉ cần không gây ra tai nạn chết người, thì đi đâu cũng có người nịnh hót.

Dù có là Lý Phi, muốn gây rắc rối cho cậu Đồng này, cũng phải chờ cơ hội thích hợp.

Đoàn phim “Trúc đen” nghỉ hai ngày, khi bắt đầu quay, từ nhân viên công tác đến diễn viên đều không vào được đúng trạng thái. Đạo diễn Lỗ tức anh ách, trực tiếp quay màn đánh nhau trước.

Hậu kỳ sẽ dùng hiệu ứng đặt biệt nhưng diễn viên vẫn phải lộ mặt.

Nhào lộn trên đệm, nằm sấp, bật lên... quay đi quay lại trước ống kính, nếu không có đủ thì lấy đâu ra cảnh đánh nhau gầu lòi? Đạo diễn Lỗ yêu cầu rất nghiêm khắc, mọi người rất mệt, sức mạnh tám chuyện không còn nữa.

Vất vả lắm mới hoàn thành mấy chi tiết này, diễn viên nghỉ ngay tại trường quay, xem diễn viên đóng thế của mình tiếp tục hoàn thành những động tác khó hơn.

Xem thế thì càng rõ, chỉ cần không quay mặt, Giản Hoa hoàn toàn là một nam chính khác trong màn ảnh.

Trạng thái của cậu không thể duy trì mỗi giây mỗi phút đều giống y xì Lý Phi, nhưng mấy động tác này thì không khó.

Dựa theo trình tự đánh nhau do chỉ đạo võ thuật của đoàn phim thiết kế, sau khi tiến vào màn ảnh lại đạt hiệu quả cao, khiến đạo diễn Lỗ không kiềm lòng được phải quay thêm vào góc nữa.

“Người tài đào đâu ra đấy?” Nhậm Thành trêu ghẹo.

Lý Phi mỉm cười: “Chỉ là trùng hợp thôi, chú tin không?”

Anh nhìn Giản Hoa đứng trong bối cảnh, ánh mắt dịu dàng, như nụ cười thường trực trên môi Lý Phi.

“Diễn, anh cứ tiếp tục diễn đi.” Nam số ba xanh mặt lấm bầm. Danh tiếng gã vì bộ phim “Trúc đen” này mà cổ sức diễn xấu đã lan truyền khắp nơi. Vấn đề là, gã chỉ là nam số ba, lại diễn phim thương mại nữa, nhân vật được chỉ định là nam phụ thỉnh thoảng chơi ngu, có diễn xấu cũng chẳng được giải gì. Chờ sau khi phim ra mắt những lời này còn có ai tin sao?

Muốn đời đi sự chú ý của công chúng, thì phải làm vài trò với người trong đoàn. Dù là tin đồn hay bê bối, là thật hay giả thì chỉ cần thu hút là được.

Nam số ba nhân lúc đi hút thuốc, gọi điện cho người đại diện của mình.

“Nghe mấy người đóng thế khác nói, đóng thế của Lý Phi là cái người bị phong sát nửa năm trước...”

Lúc quay phim luôn có chuyện xảy ra. Giản Hoa diễn tốt cũng vô ích, người phối hợp không được, thì lại phải quay lần nữa.

Đạo diễn Lô thấy diễn viên đóng thế của đoàn phim toàn cản trở, mở mồm mắng. Người bị mắng dù có tức cũng không thể tức đạo diễn, đều ghi hết nợ lên đầu Giản Hoa. Họ thích nói về tin đồn nghe được trong nhóm chat diễn viên đóng thế, tiện tay bôi nhọ người ta.

Khi nghe được việc này có liên quan đến cậu Đồng, nam số ba rất ngạc nhiên: “Cậu Đồng của giải trí Tinh Thiên? Lý Phi mang người tới đây,

là định tuyên chiến với cậu Đồng à?”

“Không chỉ thế đâu. Tin mới nhất trong Tinh Thiên, người đại diện của Lý Phi từ chức rồi.”

Từ tin tức Lý Phi nói đối tượng yêu thầm, cộng thêm mấy tin linh tinh khác, không chỉ nam số ba, ngay cả trợ lý ngồi nghe bên cạnh ngồi, cũng cảm thấy có một màn kịch lớn trong đó.

Đấu tranh phe phái trong nội bộ công ty?

Diễn viên đóng thế nhỏ nhoi này là người mới giải trí Tinh Thiên chuẩn bị nâng? Lý Phi định trả tiền bồi thường vi phạm hợp đồng rồi ra ngoài làm riêng?

“Dù thế nào, thì cứ tìm cơ hội, nói cho cậu Đồng biết chuyện này.”

Kẻ mà mình từng muốn phong sát, lại đi lên, còn chuẩn bị chính thức ra mắt nữa, cậu Đồng làm sao nuốt được cục tức này? Dù có nuốt được, thì chỉ sợ cũng định gây rắc rối cho Lý Phi!

Video này nóng sốt xong, lại có tình hình mới, nên còn đang tiếp tục sốt dẻo.

Sau khi Lục Triệu xem xong video đoàn phim gặp ma trên trang web, lòng gặp tràn kinh ngạc. Gã không hiểu sao Giản Hoa lại chạy đến Bắc đô. Đoàn phim “Trúc đen”... đó là phim mới nhận của Lý Phi mà?

Tên này hay thật, Giản Hoa quen Lý Phi từ bao giờ thế? Sau không có dấu hiệu gì?

Nếu có cách của ảnh đến, sao Giản Hoa còn ngồi nhà lâu như vậy?

“Tình tiết chết tiệt lại lệch đi!”

Vì Lý Phi không gặp tai nạn giao thông! Không vào bệnh viện! Chuyện sau đó đều bung bét hết cả!

Lục Triệu đến giờ vẫn chưa đạt được dị năng! Vì sự kiện thức tỉnh quy mô lớn lần thứ hai được viết trong nguyên tác ở Hoài thành vào ngày 18 tháng 11 không xuất hiện!

Rất nhiều kẻ xuyên sách ở lại Hoài thành, chờ Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, giờ mờ mịt hoàn toàn. Có thêm nhiều quái vật xuất hiện trước mấy tháng, con người ngay cả cơ hội làm quen với dị năng cũng không có. Đứng yên một chỗ sẽ gặp nguy hiểm, mấy ai có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả?

Lục Triệu đổi sim gọi cho Giản Hoa, tiếng nói lạnh lùng cho gã biết số di động nằm ngoài vùng phủ sóng.

Đây là bật chế độ máy bay mà, sau khi bị kéo vào số đen, đổi sim gọi điện cũng không được nữa! Lục Triệu tâm phiền ý loạn, vò đầu. Gã đã tốn mất hai mươi năm bên cạnh Giản Hoa, nhất là trong đoạn thời gian nhà tan cửa nát, chịu đựng hoàn cảnh tệ hại chỗ công trường, cố sức đạt được tình cảm cùng chung hoạn nạn.

Đối với người đã lãng lãng đầu tư nhà ở, rõ ràng có thể sống ngày lành lại phải buộc mình ăn cải thảo, bán sức lao động, Lục Triệu thấy mình đã chịu đủ tội rồi.

Sao Giản Hoa lại không thêm cảm động? Nói kéo vào số đen là kéo vào số đen...

Dù cho Lục Triệu biết trong nguyên tác miêu tả tính cách của Boss rất lạnh lùng, nhưng vẫn khó mà chấp nhận nổi.

– Ngày thường Giản Hoa đối với gã không nóng không lạnh, nhưng đó không phải là tính cách của Giản Hoa sao? Lục Triệu lấy hơn hai mươi năm kinh nghiệm ra cam đoan, Giản Hoa thường ngày đều là cái dạng đó, chắc chắn không phải là do có ý kiến với gã.

Nếu cái kiểu lạnh lùng đó là chỉ có ý kiến, thì chắc Giản Hoa ngứa mắt cả thế giới này quá?

A!

Lục Triệu cứng người lại, gã cảm thấy suy nghĩ vừa rồi rất nguy hiểm. Gã cố sức trấn an tâm thần mình, bác bỏ quan điểm này.

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì Giản Hoa sẽ không tự nhiên lại trở mặt. Nhưng lão già trong phòng khám kia không có gì đáng nghi, rốt cuộc thì ai có ảnh hưởng lớn đến Boss thế? Lớn hơn cả tình bạn hai mươi năm?

Lý Phi? Không, đừng đừng là ảnh đế làm sao anh ta biết Lục Triệu là ai?

“Thật kỳ lạ!” Lục Triệu thì thào, “Chẳng lẽ vì tình tiết bắt đầu, nguyên tác tạo ra sức mạnh khổng lồ khiến Boss trở về trạng thái ‘không tin tưởng bất cứ ai’?”

Trên bức tường trước mặt Lục Triệu, sau mấy điều hòa, dán một chiếc cúc áo kim loại đen thật nhỏ.

Mọi cử chỉ, hành động, lời lầm bầm của Lục Triệu đều bị vật nhỏ này truyền đến một tòa nhà cách đó không xa.

Tổ viên Hồng Long đang nhìn chăm chăm bằng theo dõi, nhắc điện thoại: “Chim Ưng bảy báo cáo. Mục tiêu có hành động mới, mục tiêu đang sắp xếp hành lý, giờ đang mua vé trên máy tính. Dovãn đề của góc quay

nên không nhìn được nội dung trên màn hình. Xin kiểm tra tin tức qua chứng minh thư của Lục Triệu, xác định hướng đi của anh ta.”

Dập máy một lúc, vị tổ viên Hồng Long này nhận được phản hồi.

Trong điện thoại truyền ra tiếng nói khiến cậu ta sợ đến mức đứng bật dậy, suýt thì giơ tay chào theo phản xạ có điều kiện.

“Đại... đại tá Lô?”

“Chim Ưng bảy, báo cáo nhiệm vụ cậu phụ trách.”

“Chuyện này!” Tổ viên Hồng Long vã mồ hôi. Cậu ta nhận sự chỉ huy trực tiếp của thiếu tá Trương Diệu Kim. Tổng bộ của Hồng Long ở Bắc đô vẫn không tin “báo cáo về người biết chuyện”. Giờ tổng bộ lại tra hỏi tình huống, cậu ta nói cũng không được mà không nói cũng không xong.

Người có giọng nói mang áp lực, qua điện thoại cảm thấy sự chần chừ của cấp dưới. Ông vội khụ một tiếng: “Giờ cậu không chỉ báo cáo nhiệm vụ với mình tôi, có vài vị cấp cao ở đây cũng đang chờ kết quả công tác của cậu.”

Tổ viên Hồng Long giật mình, đây nghĩa là tin à? Thiếu tá Trương không cần chứng minh tình trạng tinh thần mình hoàn toàn bình thường nữa à?

“Vâng! Chim Ưng bảy xin báo cáo. Tuần đầu tháng mười một ở Hoài thành phát hiện hai tổ chức ‘người biết chuyện’. Một trong số đó có tính nguy hại lớn đối với xã hội, hành động bí ẩn rất xảo quyệt, kẻ đứng đầu còn đang lẩn trốn. Một nhóm khác tụ họp trên Internet, dựa vào IP, thành viên trên cơ bản đã bị bắt về quy án. Nhiệm vụ giám thị mục tiêu, cũng theo điều tra nhóm này để xác định kẻ tình nghi. Sau mấy ngày tiến hành theo dõi, xác nhận đối tượng rất đáng ngờ. Sau khi được thiếu tá Trương đồng ý thì tiến hành theo dõi trong nhà đối tượng này... à!”

Tổ viên Hồng Long vừa mới ý thức được việc này không hợp pháp, nhưng đã nói mất rồi, đành phải kiên trì nói tiếp: “Danh tính của mục tiêu là Lục Triệu. Thân phận là người biết chuyện, thời gian đến nước ta... Không, thế giới của chúng ta vẫn chưa rõ. Trước mắt không có dấu hiệu gây nguy hiểm đến an toàn cộng đồng. Lục Triệu hết lòng hết dạ muốn đi theo “người thôn phệ”, nhưng đối phương đã cắt đứt liên hệ với anh ta.”

“Người thôn phệ?”

“Vâng! Thiếu tá Trương đánh dấu là cấp A cần đặc biệt chú ý, là nhân vật cấp nguy hiểm!” Tổ viên của Hồng Long nhỏ giọng, “Chính là nhân vật phản diện lớn nhất trong thế giới này của chúng ta, tư liệu tương ứng có trong báo cáo!”

“Tốt lắm, tiếp tục giám thị mục tiêu!”

Sau khi ngắt điện thoại, người mang quân hàm đại tá chậm rãi ngồi xuống bàn dài hội nghị.

Mỗi người trước mặt ông đều là là gương mặt thường xuất hiện trên tin tức, bên đại tá Lô thuần một màu quân phục cấp tướng.

“Các vị chắc đã nghe đến.” Đại tá Lô bật máy tính trong phòng họp, mở ảnh khu suối nước nóng và mặt đường bị phá hủy, còn có vài đoạn video. Trong đó có một đoạn băng theo dõi trong tàu điện ngầm, chứng minh có một người biến mất trong không khí, rồi hơn mười phút sau xác người đó lại xuất hiện trên mặt đất gần máy rút tiền tự động của khu suối nước nóng.

Có hình ảnh tư liệu của đám người Giản Hoa, Lý Phi, Trương Diệu Kim, mãi cho đến ảnh mặt tường đen thui của khách sạn Trân Châu, và tai nạn ở đường cây bạch quả.

Màn hình chuyển, từ bản đồ Trung Quốc mở rộng ra phạm vi bản đồ thế giới. Miền nam tiểu bang Massachusetts có điểm đỏ mới nhất, các điểm đỏ khác phân bố ở hơn mười quốc gia, khắp bốn châu lục lớn.

“Đây là thảm họa toàn cầu với số người bị thương rất cao, từ sau tháng mười một! Không phải là một hiện tượng đơn lẻ, mà kèm theo dây kiến trúc sụp đổ, mặt đường lún xuống, xác người hiện ra giữa không trung, cửa hàng bị ăn trộm, người bị mất tích.”

Phim chiếu ra hình vẽ bóng lông đen, khỉ tay dài, mực ăn thịt người.

“Một nguy cơ mang tính toàn cầu.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vạch Trần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người sống ở Bắc đô cảm thấy không khí thay đổi.

Kiểm tra an ninh ở tàu điện ngầm nghiêm ngặt hơn. Số lượng cảnh sát giao thông ở đầu đường tăng lên. Xe cảnh sát tuần tra bật đèn quay báo hiệu một chiếc tiếp một chiếc. Gần một số kiến trúc còn có cả quân nhân canh gác.

“Sắp tổ chức hội nghị quan trọng à?”

“Có người lãnh đạo của quốc gia khác đến thăm à?”Biên tập: Di

Mọi người cũng không hoảng hốt, sống lâu tại một đất nước hòa bình, bốn chữ khủng bố tập kích nghe có vẻ cực kỳ xa xôi. Người đi làm còn để ý vấn đề kẹt xe trong giờ cao điểm hơn. Ngồi trên tàu điện ngầm lướt weibo, thấy có người nói bỗng đồ vật gì đó trong nhà bị vỡ, một dây phòng đột nhiên bốc cháy, bạn mình mới đảo mắt một giây đã biến mất... thì đều nửa tin nửa ngờ.

Thành phố này thật sự quá rộng.Biên tập: DiBiên tập: Di

Rộng đến mức thời tiết mỗi khu trong thành phố cũng không giống nhau, cùng thành phố còn phải ngồi xe lửa. Tin đồn nhiều, chuyện lạ cũng nhiều.

Tiết trời vào tháng mười hai, nhiệt độ bỗng hạ xuống, giống như gió đông trong một đêm quét qua cả thành phố, lá xanh trên cành cây rụng hết xuống. Nơi vốn là khu suối nước nóng Hồng Diệp, sau sự cố sập phòng, số khách du lịch đến thăm giảm hẳn, giờ lại vì cảnh sát điều tra mãi không kết thúc, mà bị nửa phong tỏa.

Đạo diễn Lô rất hài lòng với sự tĩnh lặng này.

Suối nước nóng bên cạnh cơ sở điện ảnh là khu bán mở. Khi đoàn phim lớn đến quay thì cũng đã được dọn dẹp chuẩn bị, nhưng không tránh được chuyện có fan cuồng, phóng viên tìm cách trà trộn vào.

Đoàn phim có làm tốt công tác bảo mật đến mấy thì khi ở chỗ đông người, cũng khó mà không lọt ra tiếng gió. Giờ có khi lại tốt. Đường quốc lộ dẫn đến khu suối nước nóng đang tu sửa, trước cửa khách sạn có thể tung lưới bắt chim*. Qua một thời gian điều chỉnh thì nhân viên đoàn phim lại trở về trạng thái làm việc, tiếng đạo diễn mắng người ít đi, mọi người ai cũng thấy vui vẻ.

*ý chỉ vắng vẻ, ít người qua lại.

Dựa theo tiến độ này, thì trước tết có thể đóng máy.

Trong lòng Giản Hoa có việc nên dù đi đến nơi nào cũng cẩn thận quan sát tình hình xung quanh. Kết quả là, Thế giới Bị Từ Bỏ chưa xuất hiện, nhưng người trong đoàn phim ngứa mắt cậu lại liên tục gây chuyện.

Cốc nước bị người ta giấu đi, cơm hộp của đoàn phim cố ý thiếu phần Giản Hoa, lúc chuyển lời thì cố tình nhằm thời gian làm cậu phải đợi, vân vân.

Giản Hoa đã lẫn lộn trong giới điện ảnh vài năm, cậu không để mấy chuyện này trong lòng.

Có đám tơ giám sát từng giây từng phút, tìm vật bị vứt thì có gì khó? Không có cơm trưa, nhưng Lý Phỉ ăn gì cũng sẽ mời Giản Hoa cùng ăn.

Quần áo giày dép đạo cụ khác trong đoàn phim đều cùng dùng với Lý Phỉ, không phân chia gì cả.

Giản Hoa lúc không có việc gì thì xem Lý Phỉ quay, lúc có việc thì không rời khỏi trường quay một bước. Cậu không vào phòng nghỉ, người trang điểm cho cậu là do Lý Phỉ mang đến, không phải người của đoàn phim.

Đừng nói mấy diễn viên đóng thế trong đoàn phim, ngay cả nam số ba cũng thấy Giản Hoa như con nhím, khiến người ta không mở mồm cần được chỗ nào.

Thời gian đóng cửa quay phim kéo dài, muốn làm ra chuyện ồn ào, phải dùng danh nghĩa của đám chó săn tin, mà muốn thế thì phải có bê bối trong chính đoàn phim đã.

Kết quả, trong đoàn phim này chẳng có gì để bùng nổ. Diễn viên lớn không cần đi quy tắc ngầm với đạo diễn.

Nhân vật phản diện là ảnh đế lớn tuổi Nhậm Thành, tin đầu đề mới nhất là việc ly hôn từ năm ngoái, giờ có hâm nóng lại cũng không ai thèm ăn.

Nữ chính là ảnh hậu đã gả cho đạo diễn nổi tiếng, ngoại trừ đưa tin cô mang thai, thì đưa tin lá cải kiểu gì cũng đắc tội người ta. Nam chính là Lý Phỉ, ở trong nước đang như mặt trời ban trưa. Nữ phụ rất muốn tạo tin đồn với anh, tiếc là ai có mắt cũng thấy Lý Phỉ không hứng thú. Nếu bịa đặt nhắm vào ảnh đế đương thời của giải trí Tinh Thiên thì quá mạo hiểm.

Muốn viết về đóng thế của Lý Phỉ, nhưng khi tin truyền đến chỗ cậu Đồng của giải trí Tinh Thiên, cậu Đồng nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra

nổi Giản Hoa là ai.

Vừa giải thích là “Diễn viên đóng thế lần trước, khiến cậu Đồng xấu mặt, làm cậu mất vui” xong, cậu Đồng đã cong lưỡi vung tay tát một cái, mắng: “Ai dám làm tôi xấu mặt. Trên đời này người dám làm tôi không vui chỉ có bố tôi thôi. Gan anh đúng là không nhỏ, dám tìm người giả mạo bố tôi”. Sau đó, gã “hừ hừ” mấy tiếng rồi đóng làm đại hiệp đánh Túy quyền, đánh người vào thẳng bệnh viện luôn.

Nam số ba sau khi biết chuyện này, tức đến đau dạ dày.

Cậu Đồng ngu như thế, cũng khó giải quyết. Có khi muốn lợi dụng họ còn khó hơn đối phó với người thông minh.

Được rồi, không nói nữa, đành phải ra tay với tên tiểu Thiên Vương trong đoàn phim vậy!

Vì thế tin đồn lớn nhất của đoàn phim “Trúc đen” là kỹ thuật diễn xuất của tiểu Thiên Vương rất tệ, liên tiếp kéo dài tiến độ quay phim. Cư dân mạng nhiệt tình bàn luận quy tắc trong làng giải trí, diễn hay thì hát dở, hát hay thì diễn dở.

Tiểu Thiên Vương chỉ là không biết quay phim, chứ người cũng không ngốc. Cộng thêm việc bị mắng trước đó, cậu ta lập tức tập trung mục tiêu oán hận lên người nam số ba.

Hai bên ngăm mờ thủy quân, đào mặt tối của đối phương lên hết.

Tiểu Thiên Vương thì tức nổ đầu, còn nam số ba lão làng lại bình thản. Dù sao đối với gã, chỉ cần đẩy cái vụ video kia đi là được, hắc hồng* nhiều còn có lợi cho việc tăng độ nóng của gã.

*hắc hồng (scandal): tạo tin đồn xấu

“... Cái kiểu thói quen dẫm lên người khác, kéo chân người khác để đi lên này, chính là sở trường của người tập đoàn Quang Thế!” Trợ lý Lâm đứng sau lưng Giản Hoa, thổ tào*, “Họ căn bản cũng chẳng quan tâm là bị ai mắng, chỉ muốn tăng độ hot. Sóng gió trong giới giải trí toàn do tập đoàn Quang Thế mang đến!”.

*Thổ tào, phun tào: xoi mói, châm chọc điểm sở hữ của người khác.

Giản Hoa bắt đầu nhớ lại tin đồn trong giới về Lý Phi.

Dựa theo vụ dự đoán phòng vé của “Con quạ” thất bại, bình luận nói Lý Phi đã hết thời, kỹ thuật diễn xuất sụt giảm nhiều không đếm hết. Nhưng toàn là kiểu giọng điệu giống nhau, ai không mù thì đều nhìn ra là đang bôi đen.

Năm Lý Phi đạt được giải ảnh đến, anh diễn vai nam chính bị bệnh tâm thần phân liệt. Phim nổi như cồn, nói xấu kiểu gì cũng không át được, sau đó lại có tin đồn lạ, nói Lý Phi vì quay bộ phim này mà bị trầm cảm.

Nước bắn hất lên đầu đạo diễn biên kịch, khiến cho một bộ phận fan của Lý Phi khó chịu, họ liền đưa ra kiến nghị phản đối việc bộ phim đạt giải phim hay nhất. Quãng thời gian đó, phản ứng của mọi người khi nhắc tới Lý Phi là, ngôi sao có fan nào tàn.

Năm đó, Lý Phi vẫn cầm chắc giải nam chính xuất sắc nhất, phim cũng đạt được nhiều giải quan trọng. Nhưng đạo diễn và đoàn phim có ý kiến với Lý Phi. Sau đó các vị giám khảo cũng cho rằng, đó là do Lý Phi muốn tăng tỷ lệ đoạt giải, là mách lới của giải trí Tinh Thiên, chẳng qua là không kiểm soát được fan.

Kết quả, năm thứ hai, tập đoàn Quang Thế vì muốn tranh thủ giải thưởng cho một nữ nghệ sĩ mà nói cô ta do thất tình nên bị bệnh trầm cảm. Cách làm nóng giống y như đúc, các loại chi tiết khác đều trở nên rõ ràng.

Nghệ sĩ trong giới bị chỉ số thông minh của tập đoàn Quang Thế chọc mù mắt, hỏa tốc sửa lại ấn tượng phản đối đối với Lý Phi.

Giản Hoa thử xác nhận. Quả nhiên, trợ lý Lâm gật đầu: “Trừ họ ra thì còn ai?”

“Tôi còn tưởng là do giải trí Tinh Thiên phản công. Giả làm nóng cho tập đoàn Quang Thế, rồi bôi đen người ta, rửa sạch chính mình.” Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nói. Lúc trước, trong lòng còn khen giải trí Tinh Thiên cao tay, Lý Phi có năng lực phi phàm, hóa ra là nã bố* nhằm hướng!

*nã bố: suy diễn

Lý Phi diễn xong một cảnh rồi đi về, nhìn từ xa thấy Giản Hoa và trợ lý Lâm trò chuyện rất vui vẻ, lúc đến gần mới thấy ánh mắt Giản Hoa nhìn anh thay đổi. Trước kia là “người có năng lực” “người bạn đáng tin”, giờ cảm giác kính nể giảm đi, thương hại lại tăng thêm – Trợ lý Lâm rốt cuộc là nói gì với Giản Hoa?

Đạo diễn Lỗ để nhân viên công tác dọn dẹp trang thiết bị, đứng ở trung tâm vỗ tay, nói ra tin tức tốt, hôm nay tan tầm sớm.

So với vẻ tươi cười rạng rỡ của những người khác, cảm xúc của diễn viên đoàn phim hơi tệ.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, đạo diễn Lỗ đã sai người lần lượt thông báo việc đêm nay có bữa ăn, mấy vị diễn viên chính đều phải đi.

Nhà đầu tư mang người trong đoàn phim đi là bình thường, nhà đầu tư yêu cầu diễn viên cùng đi ăn cũng hay gặp. Chỉ là một bữa ăn thì cũng chẳng có gì, nhưng đạo diễn ra mặt dẫn người đi hẹn gặp thì không còn là chuyện nhỏ. Đối phương dễ là có liên quan đến đơn vị xét duyệt phim,

cũng có thể là ông lớn phía cụm rạp ra mắt phim, hoặc là một nhân vật lớn trong giới, một lão tiền bối.

Gọi riêng một diễn viên đi ăn, cũng dễ có chuyện phức tạp. Nhưng kiểu gọi hết cả nhà ra thế này thì chỉ là ăn bữa cơm giao tiếp bình thường thôi. Dù có là ảnh đế ảnh hậu cũng không có quyền không đi, trừ mấy người cực kỳ nổi cực kỳ bướng cực kỳ bốc đồng.

Nữ chính sau khi nghe được tin, dưới chân như có phong hỏa luân* phóng ra khỏi trường quay. Từ giờ đến bữa tối còn có ba tiếng, đi xe đến nội thành ăn cơm mất một tiếng, còn có bao nhiêu thời gian đắp mặt nạ trang điểm đây?

*phong hỏa luân: bánh xe lửa (giống của Na Tra).

Nghệ sĩ nam cũng không nhẹ nhàng, mọi người đều phải dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm.

Lý Phi không để ý, nhưng trợ lý Lâm và người hóa trang của anh không dám qua loa.

Giản Hoa sau khi về phòng tắm rửa, chuẩn bị đến nhà hàng của khách sạn để ăn cơm tối, không ngờ lại bị ảnh đế ngăn lại.

“Cậu đi đâu?”

Giản Hoa không hiểu gì cả, trả lời là đến nhà hàng.

“Đến nhà hàng làm gì, đi dự tiệc với tôi.”

Trợ lý Lâm há hốc miệng, bữa ăn này là mời đạo diễn với diễn viên chính, Giản Hoa đi là sao? Mấy ngày này cậu ta thấy Lý Phi như hận không thể cột Giản Hoa bên mình, manh mối này quá là sai!

Càng đáng sợ hơn là, hai người kia còn tránh mặt cậu ta, đi đến góc phòng, nhỏ giọng nói chuyện.

Trợ lý Lâm: “...”

Giản Hoa ở chỗ kia nhú mào, phản đối: “Anh cẩn thận quá rồi đấy. Chỉ là đi ra ngoài một chuyến thôi, làm gì có chuyện không may? Mấy ngày nay cũng sóng yên biển lặng...”

Lý Phi vội tiếp lời: “Sóng yên biển lặng, không thấy dấu hiệu thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, nhưng cậu không lướt weibo à?”

Di động vẫn ở chế độ máy bay, Giản Hoa im lặng lắc đầu.

“Khu nào trong Bắc đô, mỗi ngày cũng có chuyện lạ xảy ra. Người chết thì rất ít nhưng sập chỗ nào đấy, vòng bảo vệ bị đổ hay biển quảng cáo rơi thì nhiều không đếm hết.” Lý Phi đặt tay lên tường, đám tơ vô hình định tránh ra, nhưng Lý Phi thấy được chúng lên vững vàng dè chặt đám tơ. “Trường quay, khách sạn, khu du lịch đều đã bị dị năng của cậu chiếm đóng. Giờ ở thế giới thực chúng chỉ là mấy sợi tơ nhỏ bé, thấy người sẽ trốn đi, nhưng ở Thế giới Bị Từ Bỏ chúng sẽ biến thành dạng gì?”

Giản Hoa hơi mím môi, không muốn nói.

“Rời khỏi địa phận dị năng của cậu không chắc đã an toàn hơn, nhưng tôi muốn quay cho xong bộ phim này.” Đoạn sau Lý Phi dùng giọng điệu đùa cợt.

Giản Hoa im lặng nửa phút, gật đầu nói: “Vậy anh định dùng cớ gì để mang tôi theo?”

“Biết lái xe không?”

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lý Phỉ thoải mái buông tay, mặc cho đám tơ trốn.

“Đạo diễn, nhà giám chế, diễn viên chính có hơn mười người, mà đi mấy cái xe liền, đều phải mang theo trợ lý, chẳng quay là lúc bữa ăn bắt đầu thì không vào chỗ ghế lô thôi. Tôi để trợ lý Lâm chờ ở khách sạn, mang cậu đi. Ai dám nói gì?”

Giản Hoa nheo mắt, cậu có linh cảm là tin đồn sau này sẽ càng thêm quá đáng.

Hai người thương lượng xong, lúc trở về thấy vẻ mặt trợ lý Lâm như bị sét đánh.

Trợ lý Lâm: “Anh Lý, động tác vừa rồi của anh rất giống katedon*, anh biết không?”

*Katedon: động tác ngẫu lòi đặt tay lên tường chặn nữ/nam.

“...”

Đám tơ ở đúng chỗ đấy, hai người cũng không phải mặt đối mặt, nhưng trợ lý Lâm đứng ở xa lại có tầm nhìn khác hẳn.

Trợ lý Lâm vô cùng đau khổ nói: “Bớt bớt tý đi, Lý ca, em xin anh bớt bớt tý đi được không? Địa vị của anh đã không còn cần bán hũ* để hút fan nữa rồi!”

*bán hũ: kiểu fan service giống mấy couple trong K-boy band đó.

“...”

“Dù có thích thật, thì cũng phải đợi phim quay xong rồi khỏi đoàn phim rồi hẵng nói chứ. Người ở đây lắm chuyện, đâu đâu cũng có ánh mắt hướng vào.”

Giản Hoa nhướn mày, thích thật cái gì cơ?

Cậu nhớ lại từng chuyện, cảm thấy thái độ của Lý Phi khi ở cùng mình đúng là hơi khác.[1] Phong hỏa luân:

[2] Kabedon = Bích động: ảnh cắt từ phim nên không rõ

~Không biết Hoa Hoa có thông ra tý gì không... Nhưng với tính cách của Hoa Hoa thì dù có thông ra chắc cũng giả vờ như không biết. Con đường đến với tình yêu của Boss Phi còn dài lắm.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bữa Cơm

Trợ lý Lâm lùi một bước, giọt mồ hôi lăn trên trán xuống. Cậu ta nhìn vẻ mặt như đang đắm chiêu suy nghĩ và ánh mắt dần dần thay đổi của Giản Hoa, lại nhìn Lý Phi tuy mỉm cười nhưng ánh mắt lạnh như băng liếc về phía này. Trợ lý Lâm rốt cuộc nhận ra rằng mình đã gây rắc rối!

Im lặng kêu than trong lòng, trợ lý Lâm lùi một bước, lưng dán lên vách tường, cẩn thận dè dặt giơ tay, cố gắng lấy công chuộc tội, hòa giải với ảnh đế: “Tôi chỉ đùa thôi. Anh Lý, Joe hai người đừng có giận!”

“Nhiệt độ giảm đột ngột, cậu bị cảm, nên sớm về phòng nghỉ ngơi đi!” Lý Phi dùng giọng điệu ôn hòa đề nghị, còn nhấn nút thang máy hộ cho trợ lý của mình, “Đoàn phim đã có xe rồi, cậu định ở đây à?”

Tay trợ lý Lâm cứng đờ, lấy chìa khóa xe ra.

Lý Phi hài lòng nhận. Vì đi ăn bữa cơm này mà anh đã xóa bỏ tạo hình trong phim, sức quyến rũ của nụ cười tăng gấp bội. Trợ lý Lâm hoảng hốt hai giây, cửa thang máy đã khép lại.

Cậu ta ủ rũ ôm đầu. Khi đi ra thang máy, đúng lúc gặp trợ lý của Nhậm Thành.

“Tiểu Lâm, cậu đi đâu thế. Đạo diễn Lỗ đang giục kìa!”

“Ờ, thế thì anh nhanh chân lên đi!” Trợ lý Lâm ỉu xù.

“Cậu sao thế?” Đối phương mờ mịt. Nói đi nhanh mà sao trợ lý Lâm vẫn còn trông như định lê chân về phòng nằm thẳng cẳng thế?

Trợ lý Lâm tỏ vẻ mệt mỏi khó chịu, uể oải mất sức nói: “Tôi bị cảm, đau đầu. Bữa tối nay không đi được.”/

“Vậy cậu mau uống thuốc, rồi đi nghỉ đi!” Biên tập: Di

Trợ lý của ảnh đế Nhậm vội chạy xuống tầng. Đi được nửa đường hăn mới nhớ, đoàn phim này ở chỗ khách sạn trừ xe buýt thì chuẩn bị tổng cộng năm chiếc xe. Ngoài một chiếc do đạo diễn chuyên dùng, còn lại là xe đi hằng ngày của hai ảnh đế và một ảnh hậu. Bữa tối này có nhiều người, xe chuẩn bị cho họ chắc chắn sẽ phải dùng đến.

Lý Phi không mang trợ lý theo, thì ai sẽ lái xe?

Hăn đi xuống tầng, nói chuyện này cho Nhậm Thành. Ảnh đế Nhậm thuận miệng nói: “Chờ tý nữa cậu mời Lý Phi đến đây. Tôi nghĩ cách gọi đạo diễn Lỗ đi cùng xe.”

Chỗ nào có người thì sẽ có phân biệt, dựa theo độ gần xa, khác biệt lợi ích thì còn phải chia nhỏ hơn nữa. Có khi ngay cả ăn một bữa cơm, ngồi một chiếc xe cũng không ngoại lệ. Suy cho cùng thì chẳng ai muốn đi cùng đứa mình ghét, có thể lựa chọn thì phải cố sức mà tranh thủ.

Kết quả là, kế hoạch tuy rất tốt nhưng không thực hiện được.

Mọi người mặc quần áo gọn gàng thấy Lý Phi ở bãi đỗ xe của khách sạn, mà chưa kịp lên đón. Khi thấy diễn viên đóng thế của ảnh đế cầm chìa khóa xe ngồi vào ghế lại, vẻ mặt họ đều có vẻ là lạ. daovadao Di

Cuối cùng người lên xe Lý Phi là tiểu Thiên Vương và người đại diện của cậu ta.

“Chào anh Lý!” Tiểu Thiên Vương thấy mình không cần đi cùng nam số ba, nữ chính, nữ phụ, thả lỏng ngay lập tức. Về chuyện giữa Lý Phỉ và diễn viên đóng thế nhà anh, cậu ta không hỏi chữ nào.

Người đại diện lẳng lặng dùng ánh mắt đánh giá Giản Hoa.

Trong đoàn phim “Trúc đen” tin tám nhảm về Giản Hoa rất nhiều. Vốn anh ta cũng chẳng quan tâm, nhưng giờ trong trường hợp giao tiếp cần đi cùng trợ lý, Lý Phỉ lại mang Giản Hoa theo, muốn người ta không suy diễn cũng khó!

Thật ra, Lý Phỉ ngồi ở ghế sau, cực kỳ muốn đổi chỗ ghế lái phụ với người đại diện của tiểu Thiên Vương.

Nhưng hôm nay, anh đưa Giản Hoa theo đã khiến mình bị người ta để ý...

Xe đạo diễn Lỗ đi trước dẫn đường, xe Lý Phỉ theo sát phía sau. Không khí trên xe lúc đầu hơi ngại ngùng, tiểu Thiên Vương rất chán nản. Cậu ta và Lý Phỉ ở trong đoàn phim cũng coi như ổn ổn. Vị ảnh đế này rất dễ nói chuyện, chỉ cần đề tài không vượt quá giới hạn, thì sẽ không có lúc nào tẻ nhạt. Nhưng hôm nay hình như anh không hứng thú lắm, nói chỉ câu được câu mất. Tâm trạng không tốt à?

Cảm xúc chán nản rõ ràng như thế, Giản Hoa tất nhiên đã phát hiện. Cậu liếc nhìn kính chiếu hậu, tiếp tục lái xe.

Lý Phỉ dùng ngón tay vuốt nhẹ lên trán. Sau khi tìm cơ đuổi trợ lý Lâm đi, họ cũng không nói chuyện gì. Lý Phỉ không giải thích, Giản Hoa cũng chẳng hỏi.

Nhìn bộ dạng bình tĩnh nắm tay lái, không hề chịu ảnh hưởng của Giản Hoa, Lý Phỉ buồn bực.

Trợ lý Lâm hất con bài chưa lật lên quá nhanh!

Cảm tình thì đầy đủ, tình yêu thì chưa đến, Lý Phi giờ kẹt ở giai đoạn này. Chính anh còn không rõ, có muốn đi con đường này với Giản Hoa đến khi tối trời (cuối đời) không. Nên anh dù có giải thích được, cũng không nói ra nổi câu hứa hẹn gì. Lời tỏ tình không hề có hứa hẹn, đối với Giản Hoa không tốt đẹp tí nào!

– tôi thích cảm giác thoải mái khi ở cạnh cậu, chúng ta thử xem sao?

Lời này nói với người khác thì không vấn đề gì, nhưng theo hiểu biết của anh đối với Giản Hoa, và vị trí của anh trong lòng Giản Hoa... Kỹ thuật diễn xuất hơn người là điểm trừ, có mồm mép là điểm trừ. Sức quyến rũ khí chất mặt mũi xuất sắc tính từ dưới lên, thân phận là ngôi sao như mặt trời ban trưa cũng gây cản trở!

Lúc này, vòng sáng của ảnh đế còn không bằng anh zai nhà bên bình thường sến sẩm.

Nghệ sĩ ngay cả trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày cũng phải diễn để giữ hình tượng, làm sao để khiến đội tượng mình thích tin mình thật lòng đây?

Thời gian sử dụng của “Thật lòng” trong giới giải trí hết rất mau, một năm không dài, ba tháng không ngắn. Lý Phi cũng muốn đóng dấu thời hạn vĩnh viễn lắm, nhưng hạn sử dụng còn chưa qua xét duyệt của chính anh đâu! Sao mà anh dám mạnh miệng được?

Tiểu Thiên Vương không hiểu chuyện gì xảy ra, sau khi khách sáo vài câu, nhìn người đại diện cầu xin giúp đỡ.

Người đại diện làm hết phận sự, tìm đề tài: “Phó đạo diễn La trước khi lên xe nói bữa cơm này mời cả Tổng cục Điện ảnh, toàn là người có máu mặt. Họ chịu nể mặt đến dự tiệc là nhà đầu tư đã tốn không ít nhân tình!”

Giản Hoa không để ý việc tám chuyện. Cửa sổ thủy tinh phản chiếu khuôn mặt cậu, không có đường cong mềm mại, không có khí chất hơn người, ngay cả kỹ thuật diễn xuất trời cho cũng không có. Lý Phi thích gì ở mình nhỉ?

Cùng kiếm ăn trong giới, lại cách biệt một trời. Cứ như việc tám chuyện này, Giản Hoa dù có muốn chen một câu cũng chen không lọt, vì mấy cái tên mà người đại diện của tiểu Thiên Vương nói, là lần đầu tiên cậu nghe thấy trong đời.

– giao điểm lớn nhất giữa cậu và Lý Phi, là Thế giới Bị Từ Bỏ?

Giản Hoa hững hờ dời ánh nhìn, mở radio, tiếng nói trong radio bỗng vang lên dọa người ta bật dậy.

“Nhiệt độ giảm mười độ, gió giật cấp sáu, không loại trừ khả năng tuần này có tuyết rơi...”

Ba người bị bắt nghe dự báo thời tiết, nhân tiện đổi đề tài.

Đêm nay Bắc đô có gió lớn, lại gập tắc đường nên họ đi mất hơn hai tiếng, cuối cùng lúc sáu giờ mới đến nhà hàng cao cấp chuyên dành cho hội viên. Trang trí theo phong cách Trung Hoa cổ điển, người phục vụ mặc sườn xám, tay nâng đĩa sứ trắng nõn như ngọc đựng đồ ăn khai vị.

Đạo diễn Lỗ đến muộn, mang người đi cùng đến ghế lô, giải thích.

Nói là ghế lô nhưng thật ra là một phòng, ở giữa có một tấm bình phong rất tinh tế trở đèn Lưu Ly ngăn cách. Trong phòng chia thành hai bàn, người trẻ tuổi tụ lại một bàn, người lớn tuổi thì không cần nói nữa, đều là chủ khách hôm nay.

Lý Phi cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm mình. Thú hóa điểm trong lòng gần đầu, xốc mí mắt lên rồi lại thấy không

thú vị mà nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Nói mấy lời giao tiếp, ân cần hỏi thăm theo hình thức xong rồi mọi người mới ổn định chỗ ngồi. Lý Phỉ có thể ngồi ở bàn chính còn tiểu Thiên Vương phải đến chỗ mấy người trẻ tuổi kia.

Người phục vụ bưng đồ ăn lên xong, nghe giới thiệu, Lý Phỉ mới biết bàn người trẻ tuổi kia là con cháu của mấy ông to bà lớn Tổng cục Điện ảnh bên này. Nói theo kiểu khách khí thì là hôm nay đến xem ngôi sao.

– có người dị năng ở bên trong, dường như đã thức tỉnh.

Lý Phỉ không tỏ vẻ gì, nhìn theo ánh mắt mọi người, thấy ánh mắt không chút che giấu sự hưng phấn của cô gái. Cô gái còn chủ động vẫy tay với Lý Phỉ, bày ra vẻ mặt fan cuồng tiêu chuẩn.

“Người biết chuyện” đúng là đâu đâu cũng có.

Lý Phỉ hạ mắt, thấy tơ mềm trong suốt từ từ kéo dài đến bên chân mình.

Nụ cười trên môi anh càng tươi hơn. Cô gái kia tưởng Lý Phỉ nhận ra mình, hưng phấn, vui sướng trong mắt càng đậm hơn, vội vàng muốn lại đây xin chữ ký.

Đám tơ bật lên, đối với người thường, nắm không thêm để ý nhưng người dị năng thì khác!

Đây là lương thực dự trữ nhà chủ nhân, không được để người khác cướp mất!

“Au!”

Cô gái bị một sức mạnh vô hình tóm lấy. Cô quay đầu, thấy vạt áo bị mắc vào khóa kim loại trang trí trên đầu gối quần của tiểu Thiên Vương.

Tiểu Thiên Vương hoảng lên, vội thò tay gỡ giúp, sờ phải đám tơ còn tưởng là chỉ áo.

“Được rồi, ngồi xuống đi! Ký tên chụp ảnh cái gì, ăn cơm xong rồi nói.”

Người lên tiếng là người có quyền đứng thứ hai trong Tổng cục Điện ảnh. Tóc đã hoa râu, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, uống một chén rượu để mà mắt không nhú tý nào. Lúc không nói lời nào trông ông bình dị gần gũi, nhưng vừa mở miệng thì dù ông có cười tươi thế nào cũng có người không kiềm được muốn rứt cổ.

Lý Phi rất ngạc nhiên, nghe đồn trong giới, vị phó cục trưởng này ít khi đi ăn ngoài, nổi tiếng là khó mời, cũng nổi tiếng là không thích nói chuyện tình cảm gì đó. Năm ngoái, có một nghệ sĩ do chịu nhiều áp lực, nên cố tình lái xe đâm đổ một loạt thùng rác ở đoạn đường không có camera. Có người qua đường về muộn vì hoảng loạn tránh né nên ngã gãy chân. Sự việc bị một người trên tầng nhà gần đó dùng di động quay lại.

Tập đoàn Quang Thế dùng tiền đề tin tức, trên mạng bàn luận đến khí thế ngất trời. Khi fan còn đang mù mờ, thì vị phó cục trưởng này đã dứt khoát vung bút, cấm phát hành toàn bộ các tác phẩm liên quan đến nghệ sĩ kia. Nửa tháng sau, vị nghệ sĩ kia bị công tố viên khởi tố tội thực hiện hành động nguy hiểm gây nguy hại đến cộng đồng.

Chuyện này vừa xong, giới giải trí ai dám không biết vị phó cục trưởng này nữa!

Trong biên bản thẩm vấn có một nội dung là “Thân là người của công chúng mà lại gây ảnh hưởng xấu”. Thực tế, Tập đoàn Quang Thế đã nhanh tay đập tiền xóa video, dẫn dắt đề tài khác trên mạng. Thân phận là nghệ sĩ nổi tiếng của người lái xe gây chuyện lại không bị công khai, chỉ có cảnh

sát biết rõ tình hình, thế mà phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh lại vung bút như thần được.

Khiến cho nhiều người trong giới giải trí cho rằng, giải trí Tinh Thiên đã bắt được dây của vị phó cục trưởng này, đào một cái hố rõ to cho tập đoàn Quang Thế.

Thực tế là, hôm nay là lần đầu tiên Lý Phỉ gặp người này. Trước khi ngồi xuống, nghe đạo diễn Lỗ giới thiệu anh còn cảm thấy giật mình.

“Cháu gái một người bạn cũ của tôi. Nghe nói mọi người đến Bắc đô quay phim, ồn ào đòi gặp thần tượng. Đúng là không phải, nhân lúc mọi người tụ họp.”

“Đâu có sao đâu. Cục trưởng Lô khách khí quá.” Giám chế vội kính một chén rượu.

Trong phòng ăn tiếng cười nói vang lên không ngừng, mọi người đều cổ vũ phát triển không khí. Lý Phỉ nghe một lúc, nhận ra người phó cục trưởng nói là cô gái kia.

Anh nhú mày, bữa cơm này là để “người dị năng chạm mặt nhau” à?

Bữa cơm bình thường thì ăn xong là tan rồi, chẳng lẽ còn chờ sau khi quen biết còn có chuyện tiếp theo? Lý Phỉ hơi buồn cười, lại thấy bộ dạng bình tĩnh tự tin của cô gái kia như một con Khổng tước kiêu ngạo, ừm... Mặt ngoài thì đẹp để chói mắt, sau lưng không biết thế nào.

Anh cũng đâu phải nghệ sĩ nhỏ đang trong thời kỳ phát triển sự nghiệp, vội tìm một ngọn núi để dựa vào, tranh cướp tài nguyên. Con gái một người bạn cũ của phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh, quan hệ này đúng là đủ quanh co!

Uống hết ba chén rượu, phó cục trưởng cười tủm tỉm nói với Lý Phi mấy lời xã hội hài hòa, cộng đồng phát triển theo thói quen lãnh đạo, cuối cùng nói một câu: "...Mấy người trẻ tuổi như cậu, phải không chịu thua kém, báo đáp quốc gia."

Tất cả mọi người đều hiểu thành ra nước ngoài đoạt giải thưởng, chỉ có Lý Phi thấy lời này như có ý khác.

"Haiz, người già rồi, không uống được cả chai như hồi trước nữa!" Phó cục trưởng cười, đứng lên, từ chối sự giúp đỡ của người phục vụ, lúc đi đến cạnh Lý Phi, suýt thì trật chân. Lý Phi đỡ lấy theo bản năng, kết quả, bị ông giữ chặt không buông, miệng còn tự giễu, "Phải nhận là mình già rồi, nhìn tôi xem! Đúng lúc, cậu trai này đỡ tôi ra ngoài một lúc cho tỉnh rượu đi!"

Cô gái ở bàn bên kia đứng lên: "Ông Lô để cháu đi cùng ngài."

"Nói linh tinh gì thế. Một cô gái như cháu vào phòng vệ sinh nào?"

Cô gái xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ngồi cũng không xong. Người ngồi ở hai bàn nở nụ cười mang ý tốt.

Trong lòng nam số ba nghi ngờ, tư thế này chẳng lẽ là vị thiên kim tiểu thư này ở nhà ồn ào không phải Lý Phi thì không gả. Nếu không sao vị phó cục trưởng này lại phải ra mặt, còn một bộ tìm cơ hội nói chuyện riêng với Lý Phi.

Mọi người đều nhìn ra được, nhưng ai cũng không dám nói, giả ngu.

Lý Phi đành phải đỡ cục trưởng Lô ra ngoài.

Người già uống say đến lắc lư, ánh mắt còn tỉnh táo hơn cả Lý Phi. Ông không đi đến phòng vệ sinh ở cuối tầng nhà, mà đưa Lý Phi vào một căng phòng khác cùng tầng.

Lý Phỉ không phải là không có ý kiến, mà là do anh thấy hai người đứng ngoài phòng trông quen mắt!

Lúc trước trong quán ăn Hoài Dương ở Hoài thành, là tổ viên Hồng Long do Trương Diệu Kim đưa đến... Mới gặp qua một lần, nhưng dù là ai khi biết được tin dữ rằng, thế giới này là một quyển sách, thì cũng sẽ khắc sâu mặt mũi những người ở chỗ đấy vào lúc ấy.

Trong phòng không có ai cả, cục trưởng Lô đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tôi nghe thiếu tá Trương nhắc đến cậu. Lý Phỉ, cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long mong nhận được sự giúp đỡ của cậu.”

“Tôi đã từ chối vào Hồng Long rồi, tôi không biết...” Lý Phỉ nghĩ nhanh xuyên qua các manh mối từ bữa cơm này, cô gái người dị năng, người biết chuyện. Anh có một suy đoán không hay ho lắm, chỉ đành nhú mày hỏi, “Ông là ai?”

“Tổng phụ trách Hồng Long, Lô Kiến. Trương Diệu Kim là cấp dưới trực tiếp của tôi.”

Phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh là tổng phụ trách của cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long. Dù là Lý Phỉ cũng bị tin tức này đập cho choáng váng.

“Cô gái kia là ai?”

“Cháu gái một vị cấp trên. Nửa tháng trước, cô ta bỗng thay đổi tính tình. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

“...” Quả nhiên.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trộm Tài Khoản

Mấy người trợ lý chiếm một cái bàn ở tầng dưới, nhìn kinh phí mà gọi mấy món có giá tương đối rẻ. Vì một vài người còn phải lái xe nên không gọi rượu – mà có gọi cũng không uống nổi.

Theo lý, mọi người nói vài câu thì không khí không khó nóng lên. Nhưng trợ lý của nữ phụ và nam số ba tám nhảm, châm chọc rằng trong giới có mấy tên nói như rồng leo, làm như mèo mửa, có vót nhọn đầu* thì cuối cùng vẫn thất bại trong buổi tuyển diễn viên mà thôi. Họ nói to rõ ràng, lại còn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Giản Hoa.

*vót nhọn đầu: đi cửa sau để đạt được lợi ích

Mấy người khác cầm di động lướt weibo, cúi đầu uống trà.

Trong lòng họ đều thầm nói, Giản Hoa đến đây làm gì, chẳng lẽ giải trí Tinh Thiên định đẩy Giản Hoa ra làm người mới thật? Không thì chẳng lẽ mắt Lý Phi bị mù, cho diễn viên đóng thế của mình có cơ hội đi ăn máng khác?

Quay phim được nửa tháng, mọi người đều nhìn ra Giản Hoa cực kỳ thích hợp làm thể thân của Lý Phi.

Diễn viên đóng thế có thân hình như này, kỹ thuật lại chuyên nghiệp lưu loát như này, ngay cả cái thần của nhân vật chính cũng bắt chước được ba phần như này, có đốt đèn lồng cũng không tìm được. Đương nhiên cũng làm gì có diễn viên đóng thế nào tốn sức bắt chước, đã chịu tội còn lấy lòng được ai.

Trong giới giải trí có rất nhiều ngôi sao khi mới ra mắt, đi làm đóng thế, diễn viên phụ của phụ, diễn xác chết.

Tương tự, diễn viên đóng thế nhân vật chính đưa đến, được đoàn phim nhìn trúng, kết quả cơ hội lại bị diễn viên chính phá hỏng cũng nhiều không đếm nổi.

Làm diễn viên đóng thế chuyên thuộc của ngôi sao lớn, rất có phong cảnh, nhưng cũng rất bất đắc dĩ. Nếu ký hợp đồng dài hạn, người thuê lại không chịu trả người, thì cơ hội có tốt đến mấy cũng chỉ đành trơ mắt nhìn nó chạy mất.

Chưa từng thấy người nào hào phóng như Lý Phi.

Giản Hoa không thèm để ý mấy lời châm chọc bên tại. Cậu cầm thực đơn, ánh mắt nhìn lướt qua tinh tế bắt mắt thu hút cậu.

Thấy khiêu khích, châm chọc vô ích, hai người không cam lòng, chuyển đề tài: “Nhà hàng này rất cao cấp đó!”

“Tất nhiên rồi, mời người của Tổng cục Điện ảnh mà. Nhà đầu tư phải bỏ được vốn gốc chứ! Thực đơn chúng ta xem chỉ là hạng xoàng thôi. Cái ở tầng trên, chắc có vài người e rằng cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy.”

Trợ lý của anh để Nhậm nghe xong còn thấy xấu hổ thay Giản Hoa. Thực đơn thì có gì hay mà xem, gọi đồ ăn xong còn đọc như đang thưởng thức tác phẩm nổi tiếng làm gì, ở trong giới đúng là khiến người khác phải chê cười. Sau khi Giản Hoa, hẳn lại cảm thấy đối phương có thể thành đạt. Nhậm Thành nói qua không ít lần rằng, muốn công thành danh toại trong giới giải trí, phải có sáu chữ “Biết nhẫn nại, biết giả vờ”.

Diễn trong phim, ngoài phim cũng diễn, trước mặt fan phải cao phú soái, hình tượng đóng gói hoàn mỹ. Trong giới, ai cũng là anh em tốt, bạn bè thân, muốn tạo tin đồn thì phải tình sâu chân thành, bị đạo diễn mắng

như cún cũng không để người khác đứng xem chuyện cười. Bình tĩnh, nhẫn nại, thông dong, dù cho có thằng SB* nào đó nhảy ra cướp giải thưởng của mình. Ai nổi giận trước thì người đấy thua, ai không cười nổi nữa thì là kẻ thất bại. Còn sau lưng như thế nào thì lại là chuyện khác.

*SB: ngu dần

Rất nhiều ngôi sao chỉ làm được “giả vờ”, mà mấy chữ trước đó thì không làm được.

Không có cách nào, tức lắm cơ! Ở trong giới này, dù không làm gì cũng bị người khác đổ nước bẩn đầy người. Gặp chuyện lạ vĩnh viễn chỉ có SB hơn, không có SB nhất. Mọi người là nghệ sĩ, không phải là ninja rùa!

Bị hất mũi, lên mặt, lại có thể như không có việc gì, biến lời trào phúng trở thành tiếng vo ve của ruồi bọ. Rất có tiền đồ đó!

Trợ lý của Nhậm Thành chưa kịp cảm thán xong, nhân viên phục vụ đã đem đồ ăn lên, còn báo rằng vị khách họ Lý ở ghế lô Vân Thủy Các trên tầng có chuyện, gọi Giản Hoa lên.

Mọi người: “...”

Hóa ra là đã sắp xếp cả rồi? Lý Phỉ ra tay trợ giúp thật à?

Nhìn từng khuôn mặt phấn khích căng ra, Giản Hoa hơi buồn cười.

Cậu biết Lý Phỉ không có việc gì sẽ không tự dưng gọi cậu đi. Bàn ăn trên tầng, đồ ăn ngon, rượu ngon thật đấy nhưng lúc ăn thì chưa chắc vừa ý như bàn này của họ. Giản Hoa nghi nhân viên phục vụ này có vấn đề, nhưng cậu cũng đâu phải thật sự muốn bò lên trên cao, không cầu thì không ngại. Cậu thản nhiên đẩy bát ra, rời khỏi bàn ăn.

Không có nhân viên phục vụ dẫn đường, Giản Hoa đi đến trước cửa phòng. Trong đó truyền ra tiếng của đạo diễn Lỗ, biết đúng là phòng này, nhưng...

Giản Hoa quay đầu, nhìn chỗ ngoặt ở cuối hành lang.

Đám tơ ở chỗ kia mà! Đúng, chính là đám tơ cậu để ở trên người Lý Phi.

Ghế lô ở sau cửa, chỗ khúc ngoặt, tổ viên Hồng Long nghe đồng đội thông báo trong tai nghe là Boss lớn đã nhận được ám hiệu, còn chưa kịp nói gì, đã thấy Giản Hoa đi thẳng tới chỗ này.

Gõ cửa sau đẩy mở ra, tổ viên Hồng Long chống lại ánh mắt khó chịu của đại tá Lô và Lý Phi, kiên trì nói: “Mục tiêu số một... À không, tôi nói là, anh Giản đến.”

Lý Phi nhìn đám tơ theo bản năng. Tơ trắng mềm dính trên giày anh nâng lên, động một cái.

Đám tơ xác nhận người bên ngoài đúng là chủ nhân. Giản Hoa hiểu thành Giản Hoa là do đám tơ gọi đến... Không đúng! Dị năng làm gì có ý thức tự chủ. Chẳng lẽ trước đây Giản Hoa đã để dị năng cảnh giác?

Tâm trạng Lý Phi đang phức tạp, thì tổ viên Hồng Long nói tiếp: “Chim bồ câu số chín tra ra, nữ phụ của đoàn phim ‘Trúc đen’ sai trợ lý đi mua chuộc nhân viên phục vụ, định lừa anh Giản đến phòng Vân Thủy Các.”

Giản Hoa đúng lúc đi vào phòng: “...”

Lý Phi nhớ lại tâm trạng vừa rồi: “...”

Cục trưởng Lô không vui lắm, ông lại không thể làm to chuyện này, chỉ có thể vội ho một tiếng, mời Giản Hoa ngồi xuống.

Thật ra, ông biết Giản Hoa cũng đang ở trong nhà hàng này, nhưng vì ấn tượng từ tư liệu khá là tệ, ông không định tiếp xúc với Giản Hoa sớm thế. Kết quả, người tính không bằng trời tính.

“Anh Giản không biết sao lại không vào Vân Thủy Các, mà trước tiếp vòng vào đây.” Về mặt của Tổ viên Hồng Long rất vô tội. Chỗ ghế lô họ đặt ở đúng góc cuối của hành lang, gần đây không có thang máy hay WC, căn bản là không có ai đi ngang qua.

Giản Hoa nhìn thấy mặt của tổ viên Hồng Long, mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Vốn cho rằng người ở ghế lô là thiếu tá Trương, không ngờ ngồi đối diện Lý Phi là một ông già.

Cục trưởng Lô lại giới thiệu thân phận của mình một lần nữa. Nhân vật lớn ở Tổng cục Điện ảnh chẳng có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của Giản Hoa, nên cậu chỉ hơi nhú mào, không sững sốt lắm.

Khi nghe thấy rằng trong bữa cơm tối nay, có một cô gái là người dị năng, là cháu gái của một vị cấp trên, tính tình nửa tháng trước đột nhiên thay đổi, Giản Hoa mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Người trong xã hội hiện đại phải có chứng minh thư, hộ tịch, bằng cấp, vân vân. Một người bỗng dưng xuất hiện, không thể sinh tồn tại xã hội này.

Do Lục Triệu, nên Giản Hoa cứ tưởng rằng kẻ xuyên sách đều đã mai phục trong này vài thập niên, chờ “tình tiết” bắt đầu. Trương Diệu Kim cũng không nói tình huống cụ thể của kẻ xuyên sách cho Giản Hoa và Lý Phi, vì thế họ đã bỏ qua điểm ấy.

“...một người biết chuyện nói với tôi, chúng ta rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, còn họ thì rơi vào thế giới thực của chúng ta.” Giản Hoa trầm ngâm, miêu tả lúc trước của Hoắc Vi đúng là tránh nặng tìm nhẹ.

Cách rơi vào như thế nào, Hoắc Vi nửa chữ cũng chưa nói.

Cục trưởng Lô hơi xót xa nói: “Lưu San – chính là cô gái mà cậu vừa thấy. Con bé là một đứa nhỏ rất trầm tính, hiểu chuyện. Nó học Đại học Ngoại ngữ ở Bắc đô, cũng giống mấy đứa con gái khác thích dạo phố mua sắm, thích mấy ngôi sao,... À, Lưu San vốn thích cậu, là thành viên trong nhóm fan của cậu.”

Lý Phi hơi bất ngờ, cũng có hơi mất tự nhiên, dù “thích” mà cục trưởng Lô có ý rất bình thường.

Giản Hoa không phản ứng gì, chỉ kiên nhẫn nghe cục trưởng Lô kể.

“Nửa tháng trước, Lưu San bỗng trở nên là lạ. Có mấy lần không đi học, chạy đến trung tâm mua sắm mua mấy bộ quần áo hàng hiệu. Trước đây, con bé cũng thích mua quần áo, nhưng không mua đồ đắt thế. Giọng điệu khi con bé nói chuyện cũng khác trước...” Cục trưởng Lô rút ra một điều thuốc, châm rồi rít một hơi, “Chắc là định bắt chước cách nói như cũ, nhưng học không giống lắm. Có khi nhanh miệng lỡ mồm nói ra mấy câu cửa miệng, là tiếng ở phía Nam.”

“Người biết chuyện có ký ức của chủ cũ cơ thể.” Lý Phi cảm thấy vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

“Đúng vậy. Bố mẹ con bé thấy nó là lạ, lại tưởng con bé bị kích thích gì đấy, như là thất tình.” Cục trưởng Lô hút thuốc, nói, “Nói ra không sợ hai người chê cười. Con cháu trong nhà mấy lão xương cốt như chúng tôi, không được sống thoải mái, bình thường đều có người đi theo bảo vệ, con bé nếu có yêu đương gì thì người trong nhà chắc chắn biết ngay. Sự kỳ lạ của Lưu San ngay từ đầu đã bị coi là yêu qua mạng. Bố con bé tìm người

tra xét, kết quả phát hiện bạn trên mạng của Lưu San nghi con bé bị trộm tài khoản.”

Ký ức của chủ cũ đầy đủ, nhưng mấy chuyện lông gà vỏ tỏi thì không nắm bắt hết được.

Qua mạng Internet, vì không thấy được mặt mũi và thân phận, nên có khi lại dễ phát hiện tình trạng kỳ lạ của một người hơn.

Lưu San cũng như bao cô gái khác thích chơi weibo. Ngoài chuyển tiếp hình ảnh thú vị của ngôi sao mình thích, cô cũng sẽ chuyển tiếp những sự kiện top đầu trên Internet, xem cãi nhau, còn lấy số mong trúng thưởng nữa.

Thử nghĩ xem, người mà cùng theo dõi lẫn nhau với bạn, bỗng dưng một ngày tham gia vào hoạt động rút thưởng mấy thứ cô ấy không thích thú gì trên weibo. Tuy chỉ chuyển tiếp mà không viết gì, nhưng nhấn like một thứ mà tam quan* của cả nhóm này không ủng hộ thì chẳng khác nào nổ bom.

*Tam quan: Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan

Bạn qua mạng gửi tin mật hỏi thăm, “Lưu San” sao lại lãng phí thời gian với mấy người xa lạ, cố sức duy trì bộ dạng vốn có làm gì? Huống chi, giọng điệu có thể bắt chước được, nhưng mấy thứ liên quan đến tính logic chưa chắc đã học được giống y như đúc.

“Lưu San” còn bình luận, like, tìm đề tài với mấy người bạn cùng thế hệ, cùng điều kiện gia đình. Dù nội dung cũng đơn giản bình thường, nhưng đây không giống việc cô ấy sẽ làm. Nghi ngờ trong lòng càng dấy lên!

Giản Hoa vốn tưởng rằng “tính tình thay đổi hoàn toàn” là do kẻ xuyên sách kia dần quá không biết cách giấu diếm. Nhưng càng nghe cậu

càng hiểu rằng một người không có khả năng thay thế người khác một cách hoàn hảo.

Ánh mắt cậu không khỏi rơi xuống người Lý Phi.

Cái khác không nói chứ, nếu Lý Phi xảy ra chuyện thì kể cả kẻ mới ở cùng Lý Phi gần nửa tháng như mình, cũng có thể thoải mái nhận ra. Nếu ngủ không im lặng, không thành thật, đặt đồ ăn ở phòng khách mà không tự tỉnh dậy, thì sao còn là Lý Phi?

Dù gặp chuyện gì cũng giữ thái độ nhã nhặn, biết cách nắm bắt trọng tâm trong mỗi cuộc trò chuyện. Bộ cứ có ký ức của Lý Phi là làm được à? Còn chưa kể diễn xuất nữa!

“Bảo mẫu của nhà con bé, ngay cả chó nó nuôi cũng thấy nó khác lạ.” Cục trưởng Lô thở dài. Chỉ là vài chi tiết nhưng thế cũng đủ rồi, nếu bố mẹ Lưu San không phải người kiên trì theo chủ nghĩa duy vật, chắc đã coi con gái mình bị người ta mượn xác hoàn hồn rồi.

“Sau này, ông nội của Lưu San đọc báo cáo của Hồng Long chúng tôi.” Sự việc mới có đáp án.

“Lưu San” lại tiến thêm một bước đòi gặp Lý Phi, càng minh chứng cho sự thật này. Lưu San chỉ là fan thường, không phải fan cuồng, nếu không thì chỉ bằng thế lực nhà cô, muốn cùng mấy bạn học con nhà thương gia tra trộn vào vài bữa tiệc đấu giá từ thiện cũng không khó.

“Ông muốn tôi tiếp cận cô gái này. Hỏi cô ta rõ ràng xem làm thế nào đến được thế giới này?” Lý Phi chậm rãi lắc đầu, “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Hồng Long đã bắt được rất nhiều người biết chuyện, mấy người đâu có thiếu đối tượng thẩm vấn.”

Cục trưởng Lô gật đầu. Ông lão này rất có uy, nên dù ông có cố giữ giọng điệu bình thản khi nói chuyện, thì cũng không tránh khỏi bộ dạng ra

lệnh: “Người trẻ tuổi, cậu nhầm rồi. Thế giới của chúng ta là một cuốn sách, nên sự việc vượt ra khỏi thế giới này không thể bắt ai mà hỏi ra được. Trương Diệu Kim đã thất bại. Nghi phạm tham gia vụ nổ ở khách sạn Trân Châu, không chút e dè, thú nhận tội, nhưng khi họ không muốn nói ra lai lịch của bản thân, thì cách nào cũng không dùng được.”

“Xem ra Hồng Long thật bại thật đấy. Không có người biết chuyện nào chủ động hợp tác với mấy người.”

“Người hợp tác thì có nhưng chúng tôi thấy chưa đủ, vì còn cần nhiều hơn nữa để phân tích...”

Giản Hoa và Phỉ Hiếu ý ngoài lời của cục trưởng.

Điều kiện để xuyên sách là gì?

Trở thành người nào, kẻ xuyên sách có được chọn không?

Cháu gái sếp lớn bị kẻ xuyên sách thay thế, còn sếp lớn thì sao? Lỡ như có kẻ xuyên sách bị thần kinh, muốn trở thành Tổng thống Mỹ, Tổng thư ký Liên Hợp Quốc, thì cũng được à?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiếp Cận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lưu San cầm đôi đũa, không yên lòng.

Cô ta hoàn toàn tập trung vào cánh cửa bên kia ghế lô. Khi người phục vụ bưng thêm đồ ăn lên, cô ta vui sướng ngẩng đầu, nhưng rồi lại thất vọng, khó chịu thu lại ánh mắt.

Thực ra người ngồi cùng bàn này, không ai biết Lưu San cả. Tổng cục Điện ảnh tuy là ngành ăn to nói lớn, nhưng so với những người cầm quyền thật sự còn kém xa. Lưu San chỉ là một cô gái rất đời thường. Chủ cũ của cơ thể này cũng không thích đi giao tiếp với nhiều người, cũng chẳng làm gì khác người nên tất nhiên không nổi tiếng.

Cục trưởng Lô đưa Lưu San đến, cũng chỉ nói là cháu của bạn cũ, mọi người đều thức thời không hỏi bạn cũ là ai.

Thấy cô gái này mất hồn mất vía, có người chờ xem kịch, cũng có người tốt thấy lo lắng: Ở Trung Quốc có người lớn trong nhà nào mà thích con cháu mình làm fan cuồng chứ? Say mê đắm đuối vượt quá mức bình thường, gào khóc đòi phải gả cho người đó, đối với Lý Phi là họa không phải phúc.

Không chỉ mọi người nghĩ vậy, chính Lưu San cũng ý thức được điều đó.

Tay cô ta ở dưới gầm bàn, siết chặt góc áo, trong lòng buồn bực.

Xuyên vào gia đình có thể lực, có thân phận tốt như thế, không lợi dụng để trèo lên Lý Phi, thì chẳng phải lãng phí lắm sao?

Dù cho Lý Phi muốn làm diễn viên, hay muốn nắm giữ Hắc Uyên ở trong tối hô mưa gọi gió, cô ta đều có đủ tư cách để giúp đỡ.

Vốn là fan của Lý Phi ✓

Nghe nói có mời cơm nên đến đây xem ngôi sao ✓

Kích động khi nhìn thấy thần tượng, vì phát hiện đối phương cũng là người dị năng ✓

Tìm cơ hội triển lãm giá trị của mình. Sau đó qua hai ba năm, có thể chờ Lý Phi yêu mình rồi gia nhập vào Hắc Uyên!

Kế hoạch tiến hành đến bước mấu chốt bỗng bị kẹt, sao Lưu San có thể không vội?

Thật là! Con gái thích ngôi sao là bình thường mà? Chủ cũ còn rất được người lớn yêu thương, phải giả ngoan ngoãn trầm lặng với một đám người xa lạ, cố sắm vai một người khác có dễ gì? Lúc này lại gặp cản trở, kế hoạch của cô ta phải làm như thế nào đây?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bữa cơm rất náo nhiệt, không ai nhắc đến chuyện sao cục trưởng Lô và Lý Phi còn chưa về.

Lưu San đứng lên, tìm cớ: “Tôi đi trang điểm lại.”

Cô ta vội đi tới cửa, cửa phòng đúng lúc mở ra, cục trưởng Lô cười mỉm đi vào.

“Uống nhiều nên hơi choáng, đi lên sân thượng hóng gió một tý.”

“...Ông Lô.” Lưu San nhìn phía sau cục trưởng Lô, không thấy bóng dáng Lý Phi đâu.

Đạo diễn Lỗ là người đưa diễn viên đến, đành hỏi nhiều một câu: “Ông Lô, Lý Phi đâu rồi? Chúng tôi còn đang chờ cậu ấy cùng uống rượu. Cậu ấy không thể bỏ chạy giữa đường như thế!”

“Xem ông nói kìa. Cậu trai đó làm gì mà khôn lỏi thế, là do tôi!” Cục trưởng Lô chỉ chỉ đạo diễn Lỗ, phối hợp với không khí náo nhiệt trong ghế lô, cười ha hả nói: “Khi tỉnh rượu, nôn hai bãi, dính vào quần áo. Đúng lúc trợ lý của cậu ấy lên đây, đi lau giúp rồi.”

Nữ phụ muốn xem kịch mà đợi mãi không thấy Giản Hoa lên, hơi dăm chiêu, cái tên đóng thế kia đúng là may!

Cô ta định bán nhân tình cho nam số ba. Nếu Giản Hoa xông vào đây, không gặp xui mà còn bay thẳng lên mây thì cô ta cũng chẳng mất gì.

Quan trọng là dù có thành công hay không thì cũng có thể khiến Lý Phi bị ghét. Đây mới là mục đích của cô ta. Ai bảo Lý Phi ngay cả ảnh tạo tin đồn thật thật giả giả cũng không chịu chụp cùng cô ta. Đâu phải muốn giả làm người yêu đâu, để nong nóng được một tuần rồi ra làm sáng tỏ cũng có sao. Rõ ràng là có lợi cho cả hai bên, mà ảnh để lại còn chảnh cún từ chối ngay và luôn.

Địa vị của Lý Phi không phải thường. Mấy vị nghệ sĩ có mặt dày cổ găng dán lên cũng không được, giải trí Tinh Thiên cũng đâu phải ăn chay. Nếu Lý Phi bị nữ phụ của đoàn phim lừa tạo tin đồn, công ty đứng đầu ngành giải trí này sẽ sẵn sàng điều động thủy quân, dựa vào quan hệ, Internet và báo chí cùng tiến lên, dạy nữ phụ cách làm người.

Nếu không đụng được đến Lý Phi, thì đành ra tay với người bên cạnh anh ta vậy.

– còn về phần, cô ta và Giản Hoa không thù không oán, lại ra tay với Giản Hoa, có thấy áy náy hay không?

Nực cười, đầu năm nay ai mà đánh bóng thắng, phải quay co hai ba vòng chứ? Áy náy giá bao nhiêu tiền? Ai bảo cậu là diễn viên đóng thế của Lý Phỉ, bị người ta ghét là phải!

Toan tính thất bại ngoài ý muốn, nữ phụ cũng không giận. Đoàn phim quay xong ở Bắc đô còn phải đến Thục Xuyên lấy cảnh, cơ hội vẫn còn nhiều, không phải vội.

Cô ta mỉm cười nhìn cô thiên kim nhà có điều kiện kia, sau khi đỡ cục trưởng Lô về chỗ, lại vội ra khỏi ghế lô, không nhìn thấy ánh mắt không vui của cục trưởng Lô.

Cảnh này so trong tưởng tượng còn náo nhiệt hơn.

Ảnh hậu có thể gả vào cửa nhà giàu, nhưng có mấy đối tượng kết hôn của ảnh đế là con gái cán bộ cấp cao? Nếu cô ta nhớ không nhầm, tháng trước Lý Phỉ còn nói với truyền thông là anh ta có đối tượng yêu mến! Ha ha, chuyện này mà lại lộ ra, Lý Phỉ rước một đồng rắc rối có rửa sạch nổi không?

Bữa cơm rất vui vẻ, thân thiện, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lưu San ngăn lại mấy tiếng cười đùa vỗ tay sau cửa ghế lô. Đèn trên hành lang rất sáng, cô ta lấy lại bình tĩnh, chỉnh lại quần áo trên người. Khi đi đến cửa WC, cô ta mới ý thức được mình đã nhầm.

Người bình thường khi quần áo bị dính bẩn sẽ chạy vào phòng vệ sinh sửa sang lại, nhưng ảnh đế thì sao?

Nhà hàng cao cấp này phục vụ cả phòng nghỉ, nhưng không phải phòng cho khách ở. Ai biết Lý Phỉ ở phòng nào? Lưu San không biết trợ lý

của Lý Phi, cũng không hỏi nhân viên phục vụ được.

Đầu óc Lưu San loạn hết cả lên. Bỗng, cô ta nhìn thấy một người đứng cách đó không xa đi tới, trong tay ôm một cái áo choàng xám, màu sắc rất quen mắt, giống cái Lý Phi vừa mặc.

Cô ta không kiềm được cùng đi, cùng vào thang máy với người kia.

Lưu San lẳng lặng đánh giá đối phương. Thân cao như người mẫu, là móc treo quần áo trời sinh. Từ ánh mắt sắc bén, đến ngón tay đặt trên vách thang máy đều lộ ra sự cuốn hút lịch sự nhã nhặn.

Vừa liếc qua, còn tưởng là ngôi sao nào.

Trước khi xuyên qua, nhà không tiền không quyền, không có nghĩa là Lưu San sẽ không ngắm soái ca.

Người trước mắt đúng là soái ca chất lượng cao, nhưng đáng tiếc thân phận như này, nhìn quần áo là biết, tóc tai cũng không được tạo hình gì. Nếu là trước đây, Lưu San sẽ vì gặp được soái ca dạng này mà vui sướng, căn bản là không kén chọn gì. Nhưng giờ trong mắt cô ta chỉ có Lý Phi, liên quan đến đến hết thảy của cô ta ở cả Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực, người khác đương nhiên phải đứng sang một bên.

Trong thang máy, soái ca sốt ruột vội vã, ánh mắt Lưu San dính chặt vào áo choàng cậu đang cầm.

Trong thời gian ngắn ngủi trong thang máy, Lưu San rốt cuộc nhận ra hoa văn logo trên khuy áo là của một nhãn hiệu xa xỉ ở nước Anh. Lý Phi là người phát ngôn của nhãn hiệu này tại Trung Quốc, đây cũng chính là cái áo Lý Phi mặc đi ăn cơm hôm nay.

Không khí trong nhà hàng rất ấm áp, rất thoải mái, người nào vào đây cũng sẽ cởi áo khoác, giao cho nhân viên phục vụ. Người này chắc là quay

lại lấy áo. Chẳng lẽ Lý Phi muốn rời đi? Không thể được!

Lưu San dán nhãn “trợ lý của Lý Phi” lên soái ca, còn cảm thán rằng ngay cả trợ lý ảnh đế cũng đẹp trai thế.

Thang máy đi đến bãi đỗ xe ngầm B2, Lưu San thấy may là mình mang theo cả túi xách. Chống lại ánh mắt xem xét của “trợ lý của Lý Phi”, cô ta bình tĩnh đi ra khỏi thang máy trước. Cô ta thọc tay vào túi xách, giả bộ tìm chìa khóa xe, dùng khóe mắt liếc nhìn người ở phía sau. Lưu San cố ý đứng hướng ngược lại với người kia.

Cô ta đi giày cao gót, lạch cạch trốn phía sau cột, nhìn chăm chăm “trợ lý của Lý Phi” ở phía xa, leo lên một chiếc Honda Geshitu[1]. Lưu San thầm khen mình thông minh, nếu không tận mắt nhìn thấy, thì cô ta có tìm khắp cả bãi đỗ xe cũng sẽ không nghi ngờ chiếc xe kia! Loại xe này không phù hợp mới thắm mỹ trước giờ của Lý Phi, chắc là đoàn phim cho dùng tạm.

Lưu San lo chiếc xe này sẽ rời đi, kết quả thấy trợ lý ngồi ở ghế sau, cô ta thả lỏng.

– Đây không phải định lái xe, mà lại định ngồi ở ghế sau để nói chuyện.

Trong lòng cô ta gian nan chọn lựa mãi một lúc, mới quyết định thử một lần.

Lưu San đi vội tới cạnh chiếc xe, vì không thấy tình hình trong xem nên đành hơi cúi người, tỏ vẻ lo lắng, nhỏ giọng hỏi: “Là Dean à? Tôi... Tôi thấy trợ lý của anh, sợ anh đi mất nên lại đây xin chữ ký.”

Vẻ mặt lo lắng của cô ta là thật, nhưng rõ là kiểu lo được lo mất.

Lý Phỉ nhìn Lưu San qua cửa sổ xe, quay đầu cười với Giản Hoa mặt đơ. Trận này người diễn không hoàn mỹ tí nào, cơ mà đối phó với người như Lưu San, thế là đủ rồi.

“Tôi là hội viên lão thành của Kỳ Áo, thật đó, tôi muốn xin chữ ký...” Lưu San cực kỳ khẩn trương. Cô ta rất sợ, suy cho cùng, Lý Phỉ cũng đâu chỉ là thần tượng, mà còn là Boss phản diện trong cuốn sách này.

Kỳ Áo là tên diễn đàn người hâm mộ phim của Lý Phỉ, xuất phát từ câu “Hữu phỉ quân tử”*.

*Hữu phỉ quân tử: trích từ “Kinh thi”, có nghĩa là “có người quân tử văn nhã”

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Lý Phỉ, anh mỉm cười dịu dàng: “Cô lui ra sau đi, tôi không mở được cửa xe.”

Lưu San vội lui một bước.

Lý Phỉ mở cửa xe ra, đi xuống, thuận tay cầm theo áo, khoác lên người. Lưu San nhìn không chớp mắt.

“Đi, chúng ta qua bên kia nói.” Lý Phỉ ý bảo chỗ này ở bãi đỗ này có máy theo dõi.

Lưu San mong còn không được, cầm túi xách theo tới trong góc.

“Ký ở nơi đâu?” Lý Phỉ nhướn mày.

“... À!” Lưu San lấy ra một cuốn sổ xinh xắn và một chiếc bút từ trong túi sách. Tất cả đều là dán ảnh nhân vật Lý Phỉ đóng.

Chịu bỏ công sức từng chi tiết, Lý Phỉ vô ý xem xét.

Nhưng dù có lập mưu chi tiết thế nào, chuẩn bị đầy đủ ra sao, mà để một người không có kỹ thuật diễn xuất thực hiện, thì đừng nói là dùng ánh mắt của Lý Phỉ, ngay cả trong mắt Giản Hoa cũng thấy một đồng sơ hở.

Bút bi đưa qua đưa lại trên giấy, thấy Lưu San vài lần muốn mở miệng, tỏ vẻ rất khẩn trương, Lý Phỉ dừng bút, đưa cuốn sổ lại cho Lưu San, lạnh nhạt hỏi: “Cô là người dị năng?”

Tay cô gái run lên, cuốn sổ rơi xuống đất.

Còn tốt hơn cả mong đợi, Lưu Phỉ cự kỳ vui, ngoài miệng lại lắp bắp nói: “Vâng... đúng, tôi nói là, nếu ý anh là như thế này!”

Cuốn sổ nhẹ nhàng từ dưới đất bay lên, dừng ở giữa hai người.

Lý Phỉ nở nụ cười thâm sâu bí hiểm, trong lòng lại gạch một dấu X cho Lưu San.

– không phải một kẻ xuyên sách không ngoan, xem ra không cần phí nhiều thời gian.

“Lúc tôi vừa vào phòng, đã cảm nhận được anh khác biệt.” Ánh mắt Lưu San tỏa sáng, “Ý tôi là, bình thường tôi không khẩn trương như thế, nhưng dị năng của anh chèn ép tôi không thở nổi.”

Mắt quý nhìn màu sắc lực lượng quanh thân Lưu San, sức sống bùng bùng.

Nhưng so với Cảnh Điền, Trương Diệu Kim vẫn kém hơn, chỉ như một người giấy mỏng manh. Qua mắt quý, người bình thường có rất nhiều màu sắc và hình dáng, không phải là ảo ảnh.

“Sự việc xảy ra gần đây, tôi chưa dám nói cho người nhà. Tôi rất lo lắng, sợ họ không tin...” Lưu San diễn đoạn này như ngựa quen đường cũ,

cô ta đã quen diễn vẻ mê muội hận không thể moi tìm móc phổi cho thần tượng,

“Đừng nói với ai. Người dị năng phải chịu nguy hiểm.”

Giọng nói rất dễ nghe, khiến tai Lưu San đỏ bừng, cuống quýt gật đầu.

“Không chỉ có vài con quái vật kia, mà hiện thực cũng có nhiều hiểm nguy...” Lý Phi thay đổi kế hoạch lúc trước. Anh nhỏ giọng nói gia thế lực nhà Lưu San, nhận được ánh mắt ngạc nhiên lại sợ hãi của đối phương.

“Ông Lô nói?” Lưu San không nghĩ được đến khả năng khác.

“Cô rất để ý tôi.” Lý Phi cười nhẹ, “Người nhà của cô rất lo cho cô.”

Ý ngoài lời ám chỉ mình bị cục trưởng Lô cảnh cáo phải tránh xa Lưu San.

Vẻ mặt Lưu San rất tức giận, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống. Cô ta cầm bút viết số di động và nick chim cánh cụt của mình, xé tờ giấy, đưa cho Lý Phi: “Dean, anh biết tôi không có ý kia. Tôi chỉ muốn sống tiếp... Anh đã thấy thế giới kia rồi, biết nó đáng sợ biết bao nhiêu. Điều kiện gia đình trong mắt quái vật cũng thành vô dụng!”

Lý Phi nhận, uyển chuyển nhắc: “Cô phải về rồi.”

Lưu San định tạo cảm tình với Lý Phi tiếp, nhưng đã có “người nhà” cản trở. Cô đành thức thời, nhanh chóng rời đi, không khiến Lý Phi gặp phiền phức.

Nhìn cửa thang máy khép lại, Lý Phi quay về xe, tiện tay đưa tờ giấy cho Giản Hoa.

Giản Hoa gấp giấy lại. Chuyện xảy ra vừa rồi cậu đều thấy hết, ngay cả tiếng nói, Lý Phi cũng cố ý gọi di động để cậu nghe được rõ ràng.

Giản Hoa còn phát hiện mình có một đam mê thầm kín: Cậu thích xem Lý Phỉ lừa người khác.

Sau nửa tháng cẩn thận quan sát trong đoàn phim, Giản Hoa nhắm mắt cũng có thể nhớ tới khuôn mặt của Lý Phỉ, từng vẻ mặt thay đổi sẽ tác động đến nhóm cơ mặt nào, hợp ánh mắt nào. Cậu có thể từ giọng nói mà đoán ra vẻ mặt của Lý Phỉ, nhân tiện đoán luôn Lý Phỉ lừa Lưu San như thế nào.

Diễn hay sẽ khiến người ta nghiện, lời này đúng là có lý.

“Cậu đoán xem họ xuyên qua như thế nào?” Lý Phỉ xoa mi tâm. Dựa theo suy nghĩ của anh, người như Lưu San vào Thế giới Bị Từ Bỏ, sống hay chết chỉ là một câu. Nhưng ai bảo thân thể này của cô ta là của chủ cũ.

Người thân của cô ta hận “Lưu San”, nhưng không dám để thân thể của Lưu San chết, nhờ Lưu San thật quay trở về thì sao?

Trọng điểm là phải đuổi mấy kẻ xuyên sách này đi, tìm chủ thật của thân xác!

Hồng Long muốn biết, Giản Hoa và Lý Phỉ cũng muốn biết. So với quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mỗi ngày tỉnh dậy thấy mình không phải là mình, mới là chuyện đáng sợ nhất.[1] Honda Geshitu:

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cầu Treo

Còn Lưu San, cần câu đã có rồi, tiếp đó chỉ cần chờ đợi.

Khi nốt nhạc đệm bất ngờ trong bữa cơm kết thúc, Lý Phi phải vào lại phòng ăn, nếu không tin đồn “con gái cán bộ cấp cao mê dâm đuổi ảnh đế, Lý Phi bị Tổng cục Điện ảnh phong sát” sẽ lan rộng trong giới.

Giản Hoa mở cửa xe, định đi xuống, bỗng cảm thấy tay trái bị kéo lại.

Cậu đã đặt một trên mặt đất. Đám tơ còn phản ứng nhanh hơn Giản Hoa, trực tiếp lan dọc lên tay trái Giản Hoa, cánh tay của Lý Phi và Giản Hoa đã bị trói lại với nhau.

“...”

Đây là cách diệt trừ nguy hiểm đấy à?

Lý Phi nghĩ, nếu không phải mình mà là kẻ đe dọa đến Giản Hoa, thì đám tơ thất bại hoàn toàn!

Khi anh muốn nói chuyện với Giản Hoa, kiểm soát dị năng một cách chính xác rất quan trọng, nhất là khi anh không tự ý thức được, mà toàn do bản năng tự kích thích dị năng –

Chờ đã, bản năng?

Người EQ thấp không thể lẫn lộn trong giới giải trí được, Lý Phi trừng mắt nhìn đám tơ trói chặt trên cánh tay mình, chúng thả lỏng dần, nhả nhả rời ra đệm ghế. Trên tay nắm, cửa kính, lốp xe và mặt đất đều có dấu vết

lan rộng của đám tơ. Có thể chúng định tạo thành lưới bao lấy chiếc xe, như kén tằm bảo vệ chiếc xe này.

Minh chứng là đám tơ ở ngoài xe nhiều hơn trong xe, trên lớp xe là lắm nhất.

Lý Phỉ ngẩng đầu, anh thấy Giản Hoa đang lẳng lặng nhìn mình, trong mắt hiện rõ ý: “Ngạc nhiên cái gì?” Có gì không nói đi, tự nhiên kéo tay người ta. Còn tưởng có chuyện gì.

Cho nên –

Bản năng của Giản Hoa không phải là tấn công hay đề phòng người bắt lấy cậu, mà là đưa Lý Phỉ vào khu vực an toàn.

Niềm vui sướng không biết từ đâu đến, Lý Phỉ không thềm dùng lời giải thích mình đã chuẩn bị tốt nữa, dứt khoát nói với Giản Hoa: “Trợ lý Lâm không nói đùa.”

Giản Hoa sững sốt, không phản ứng kịp.

Nhảy đề tài nhanh quá, trợ lý Lâm còn đang nằm tại khách sạn mà...

“Tôi cũng không nói đùa.” Lý Phỉ buông tay ra, vẻ mặt nghiêm túc.

“...” Giản Hoa lọc lại trí nhớ một lần mới hiểu Lý Phỉ ám chỉ câu nói của trợ lý Lâm: “Bớt bớt tý đi. Dù có thích thật, thì ở đây cũng nhiều người lắm mắt, không an toàn”. Rồi cậu lại đặt thêm hai câu nói vừa rồi của Lý Phỉ vào, Giản Hoa ngạc nhiên giương mắt.

Tỏ tình đó hả?

Có lời tỏ tình nào thâm thúy, lòng vòng, mờ mịt thế không?

Ánh mắt hai người giao nhau, Giản Hoa không kiềm được nhìn những thay đổi rất nhỏ trên mặt Lý Phỉ, vì hồi hộp mà môi mím chặt. Qua phân tích có thể thấy đây là vẻ mặt tập trung chờ đợi câu trả lời, ánh mắt cũng không sai.

Xem xét xong, Giản Hoa mới nghĩ tới lời tỏ tình này.

“Tôi tưởng anh không định nói ra.” Giản Hoa sắp xếp lại đầu mối. Nói thật, khi trợ lý Lâm đánh thức cậu, Giản Hoa rất ngạc nhiên, có vài phút cậu đã nghĩ xem Lý Phỉ thích mình chỗ nào.

Giá trị của người dị năng cấp S sao?

Đây là đáp án trực tiếp nhất, cũng phù hợp với logic bình thường của Giản Hoa nhất. Nhưng lý trí cũng nhanh bị tình cảm khiến cho dao động.

Cứ lấy Lục Triệu làm ví dụ, muốn lợi dụng hết giá trị của người dị năng cấp S có rất nhiều cách lấy lòng. Trở thành bạn bè anh em sống chết họa nạn có nhau, tình cảm sâu sắc, nuôi dưỡng sự ăn ý, thành thật với nhau đến mức có thể giao phía sau lưng mình cho đối phương.

Thủ đoạn này ổn quá còn gì, bằng năng lực của Lý Phỉ có thể làm việc này hoàn hảo luôn, anh chẳng việc gì phải chơi trò yêu đương làm gì cho thừa ra.

Giản Hoa cũng không phải người vì yêu ai đó, mà đánh mất lý trí, nghe theo mọi điều người ta nói.

Nếu giữa cậu và Lý Phỉ có yếu tố liên quan đến tình cảm, thì cái Lý Phỉ nhận được không phải là một lớp bảo hiểm làm vững chắc quan hệ, không phải là quyền phát ngôn tuyệt đối, mà là gông cùm, xiềng xích hạn chế tự do.

Gồng cùm, xiềng xích yêu cầu tình yêu trung thành, yêu cầu hòa vào cuộc sống lẫn nhau.

Giữa người với người, khoảng cách càng xa, mâu thuẫn càng ít.

Khoảng cách gần là khoảng cách nguy hiểm nhất... Giống như Lý Phỉ, tất cả mọi việc trong lòng anh đều có thể đánh giá rất chính xác, đâu ra đấy. Anh bình thản tự tin giao tiếp với mọi người, đạt được nhiều sự tán thưởng, thu được vô số sự tôn sùng. Người như thế sẽ khẳng khẳng một mực đi trên một cây cầu độc mộc sao?

Giản Hoa nhanh chóng loại khả năng lợi ích khiến Lý Phỉ thích cậu.

Anh nhớ lại rất nhiều chuyện.

Trường quay phim “Con quạ”, quán cà phê, bệnh viện. Lý Phỉ cùng cậu phi xe chạy trốn mực rừng mưa, cuốn thảm nằm trên sofa nhà cậu, tựa vào ghế trong phòng nghỉ ngủ mê mết.

Cả những từ ngữ cần trọng khi thương lượng với Hồng Long, Trương Diệu Kim, hay lời khuyên cậu không cần nhọc lòng vì dị năng.

Dưới ánh đèn, từ từ mở mắt ra, sẽ trông thấy một người rất sinh động khác...

Vì Giản Hoa luôn nhớ tới Ô tướng quân, nên khi lái xe đến nhà hàng, đóng kịch phối hợp với Lý Phỉ để dẫn Lưu San ra, cậu đều rất bình tĩnh.

Giản Hoa tự nhận mình không có suy nghĩ khác dành cho Lý Phỉ, nên khi biết chuyện, cậu chẳng hề để tâm. Suy cho cùng Ô tướng quân và Lý Phỉ giống nhau ở một góc độ nào đấy, mà khả năng chấp nhận của fan luôn vượt qua mức bình thường.

Giản Hoa cho rằng Lý Phỉ sẽ nói cho qua chuyện, không ngờ Lý Phỉ lại nói thẳng ra.

Cậu viết hết mấy lời nghi ngờ lên trên mặt. Không chờ Lý Phỉ trả lời, Giản Hoa đã hỏi lại: “Anh muốn thay đổi mối quan hệ giữa chúng ta à?”

“Là suy xét đến việc phát triển thành quan hệ mới.” Lý Phỉ sửa lại. Anh bình thản thừa nhận suy nghĩ của mình, “Nhiều năm lẫn xả với đời, rốt cuộc cái gì phù hợp với mình, tôi biết rất rõ.”

Giản Hoa nghĩ, cậu thu lại chân vừa bước ra, quay người ngồi lại, đóng cửa xe.

Trong ô tô tối mờ, chỉ có hai người họ.

Ánh đèn bị ngăn ở ngoài, khu vực ra vào khác của bãi đỗ cũng bị xe chắn mất. Họ ở trong không gian chỉ có lẫn nhau, chỉ nghe thấy tiếng thở gần trong gang tấc.

“Tim đập nhanh không?” Giản Hoa im lặng một lúc rồi hỏi.

Mí mắt mắt Lý Phỉ hơi hạ xuống: “Thay đổi rất rõ.”

“Nếu lúc này Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, mực rừng mưa không lờ nằm trên nóc xe thì sao?”

“Sao tôi lại thấy như là mình bị đám khỉ tay dài quây lại thế?” Lý Phỉ thì thầm.

Giản Hoa nghiêng đầu, nhìn dáng hình khuôn mặt Lý Phỉ trong bóng đêm. Bộ dạng trầm tư suy nghĩ ấy khiến tim cậu bỗng đập lệch một nhịp.

“Vấn đề ở chỗ...” Giản Hoa vừa mở miệng, mu bàn tay đã bị một lực nhẹ nhàng lại kiên định che lại.

“Tôi hiểu ý cậu. Thế giới Bị Từ Bỏ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Chúng ta bị bắt phải cùng đối mặt với hiểm nguy. Ngay cả trong chiếc xe này, khi ngăn lại mọi sự quấy nhiễu của thế giới bên ngoài, cậu và tôi cũng có thể thấy khẩn trương.” Âm thanh của Lý Phi rất đỗi dịu dàng, như một chiếc lá rơi nhẹ làm gợn sóng, lần này tần suất hít thở của Giản Hoa lại hơi loạn.

“Nguy hiểm luôn tồn tại, và dĩ năng dẫn đến ảo giác rằng mình thích người kia. Ở chung với nhau lâu dài, không có kẻ thứ ba quấy nhiễu...”

Tổng kết của Lý Phi lại làm dịu lại cảm xúc nôn nóng mơ hồ trong lòng Giản Hoa một cách kỳ diệu.

“Có một thứ gọi là lý luận cầu treo. Giữa ngọn núi hiểm trở có một cây cầu treo rất nguy hiểm. Hai người một nam một nữ đứng tách ra hai đầu cầu, nhìn chăm chăm người ở bên kia cầu treo. Hoàn cảnh nguy hiểm khiến họ không kiểm soát được nhịp tim đập nhanh hơn, sinh ra ảo giác là mình yêu người kia. Thế nên dù rời khỏi cầu treo, họ cũng sẽ phát triển thành chuyện tình.”

Lý Phi tựa vào ghế: “Vì phải nghiền ngẫm tâm lý nhân vật mình đóng, nên tôi là chuyên gia trong phương diện lý luận này.”

Ngón tay anh cọ môi dưới, động tác tự hỏi trong vô thức này khiến Giản Hoa không thể rời mắt, cậu cảm thấy bệnh của mình còn nặng hơn trong tưởng tượng.

“Ý kiến của cậu không sai. Chúng ta cần bình tĩnh suy nghĩ lại đã, để thời gian hòa tan ảo giác.”

Lý Phi mở cửa xe, sau đó làm động tác mời rất ưu nhã.

Giản Hoa vì đạt thành nhận thức chung nên rất hài lòng, gật đầu cũng anh xuống xe, đi vào thang máy.

Khi họ quay vào ghế lô, trong phòng ăn có tiếng hoan hô cười đùa, nôi thịt dê nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt.

Nghệ sĩ phải giữ dáng nên khi trước mặt là một bàn đồ ăn, cũng không thể động đũa. Chỉ có giám chế, đạo diễn và ông lớn của Tổng cục Điện ảnh là ăn uống vui vẻ.

Lý Phi như không có việc gì cầm lấy chén rượu, cười bồi tội.

Ánh mắt nóng rực của Lưu San, chuyển từ trên người Lý Phi sang chỗ Giản Hoa.

Cô ta cũng không phải người duy nhất trên ghế lô làm vậy. Mọi người đều hơi ngạc nhiên, nhưng lại cố sức che dấu ánh mắt hóng chuyện.

“Đến đây, đây là nôi thịt dê bổ dưỡng. Ăn một miếng cho ấm bụng.” Đạo diễn Lỗ sợ Lý Phi đứng ở ngoài nửa ngày bị gió thổi lạnh, lại uống rượu ngay thì làm tổn thương dạ dày, nên vội dùng thịt dê để trung hòa.

Cục trưởng Lô trên danh nghĩa là người hại Lý Phi phải đi ra ngoài rồi lâu, lại nâng chén, không nói gì.

Xem như bỏ qua.

Giản Hoa ở bàn tiệc này không có ghế ngồi, cũng chẳng ai nhường chỗ cho cậu.

Khi cậu vào phòng cùng Lý Phi, cúi đầu chào hỏi một câu. Thái độ này không giống bộ dạng của cậu trước đây trong trường quay. Cậu còn chu đáo làm cả việc trợ lý Lâm phải làm, cảm ơn đạo diễn Lỗ giúp đỡ, nhờ ảnh để Nhậm chăm sóc.

Sau đó Giản Hoa dưới ánh mắt hóng chuyện của đa số, quay đầu ra khỏi ghế lô.

“...”

Kịch bản không đúng!

Chẳng lẽ cậu thật sự chỉ làm tướng đưa Lý Phỉ về?

Chỉ có Lưu San nhớ lại nội dung trong nguyên tác. Lý Phỉ là ngôi sao nên chắc chắn phải có trợ lý, chẳng qua nhân vật này trong sách không có tên không có vai diễn, chỉ giống như một phần trong thân phận của Lý Phỉ! Là người mà không ai để ý!

Giống như trong phim cổ trang, tiểu binh cười ngựa hô “Báo” rồi xông vào lều của tướng quân. Ý nghĩa xuất hiện chỉ là để chứng minh người hắc tì là tướng quân thôi, ai thèm quan tâm hắc tì tên gì! Tác giả không viết, độc giả cũng chẳng quan tâm, sau này khi xuyên qua mới biết, nhân vật quần chúng cũng là soái ca!

Nếu có người xuyên vào trợ lý này, lấy lòng Boss thì thật sự là mưa dầm thấm lâu.

Lưu San lưu luyến nhớ lại khuôn mặt Giản Hoa.

Cô ta muốn lấy lòng Lý Phỉ, tham gia vào tình tiết, thay đổi kết cục câu chuyện, nhưng cô ta còn chưa tự phụ đến mức coi Lý Phỉ là đối tượng cửa cẩm. Lòng nghĩ rộng, mục tiêu thì cao xa, nhưng hành động thực tế còn cần phải chờ khi đứng trên thực địa đã.

Không thể tùy tiện động vào Boss, nhưng ra tay với trợ lý của Boss chắc không khó. Trong nguyên tác, trợ lý của Lý Phỉ không phải người dị năng, vệ sĩ Cảnh Điền mới là người dị năng. Thế thì càng tốt, khi cô ta muốn chia tay, có thể dễ dàng đá người đi.

Giản Hoa không biết chính mình đã trở thành mục tiêu “chơi đùa” của một người.

Sau khi ra khỏi ghế lô, cậu không xuống tầng dưới, mà đi dọc theo hành lang, vào phòng có tổ viên Hồng Long. Vẻ mặt cậu đơ đơ, nói với họ rằng mọi chuyện đều thuận lợi, còn đưa giấy viết số di động và tài khoản chim cánh cụt để họ chép ra một bản khác.

“Cảm ơn hai vị đã giúp đỡ.” Đại tá Lô không ở đây, tổ viên Hồng Long đành mặt dày đại diện cho cơ quan bí mật quốc gia cảm ơn. dao and Di

“Muốn cảm ơn thì gọi thêm hai món đi, tôi còn chưa ăn cơm tối.” Giản Hoa bình tĩnh lật thực đơn trên bàn, nói: “Yên tâm, tôi không ăn nhiều đâu.”

“...”

Không, kinh phí của Hồng Long! Trở về phải báo cáo kiểu gì giờ? Tác giả có lời muốn nói: Ồm, sợ có người không nhận ra nên tui nói rõ nè, Lý Phi biết mình không phải bị ảo giác. Anh đã phát hiện từ rất lâu, cũng nghĩ rõ ràng rồi. Anh còn nói mình là chuyên gia cơ mà? Nhưng người trong lòng cần được trấn an.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Mạo Danh

Trở về khách sạn đoàn phim ở, đạo diễn Lỗ còn không quên khen mấy món ăn mới của nhà hàng, nhất là nồi canh thịt dê kia, thơm ngon đậm đà. Giản Hoa yên lặng tán thành ở trong lòng.

Lý Phỉ đi qua phía sau cậu, cười khẽ, nói: “Cậu ăn hết rồi?”

Giản Hoa xoay người, mùi thơm của canh thịt dê đã bay gần hết, chỉ có Lý Phỉ ngồi cùng xe với cậu trở về, mới biết được sự thật.

“Chất liệu quần áo cậu đang mặc không dễ ám mùi. Cậu lại chỉ ở trong ghế lô Thủy Vân Các ba phút, đến giờ vẫn còn mùi...” Lý Phỉ có thể dễ dàng đoán được chuyện gì xảy ra sau đó.

Làm việc cho Hồng Long đã không có tiền lương rồi, còn bị lỡ mất thời gian ăn cơm. Ngày sau còn dài, nói ra thì, Hồng Long chắc sẽ còn đến gặp họ dài dài.

“Cậu ăn hết thật à?” Lý Phỉ ngạc nhiên hỏi, “Tôi nhớ đồ ăn kèm với nồi canh kia cũng đâu ít. Riêng thịt dê non đã có ba đĩa to!”

Bị người ta dùng ánh mắt ‘ngày mai chắc chắn cậu nóng trong người, mặt mọc mụn’ đánh giá, khoe miệng Giản Hoa giật giật, trả lời nhạt nhẽo: “Hai tổ viên của Hồng Long cũng có phần.”

“...Năng lực kéo người xuống nước của cậu đúng là hơn người.” Lý Phỉ như cười như không.

“Họ có thể làm như thế nào nữa. Đồ ăn đã gọi rồi, một mình tôi chắc chẳng ăn không hết. Trước sau gì cũng bị vị cục trưởng Lô kia mắng chết. Nếu đã phải chết thì chết mà lãng phí một đồng đồ ăn vừa ngon vừa đắt, hay ăn một bữa no nê rồi hăng chết, lựa chọn nào tốt hơn hả?”

Giản Hoa nói rõ là đơn giản nhẹ nhàng. Cậu có gọi nhiều đâu, cũng không đắt đến thế, chẳng qua nồi thịt dê hơi to, lại không chia nhỏ ra được. Hai tổ viên của Hồng Long vừa ăn vừa muốn khóc, vẻ mặt trông rất hài hước.

Sau một bữa cơm, kéo gần quan hệ với ông lớn của Tổng cục Điện ảnh, giám chế cũng rất vui.

Hôm sau, khi ra trường quay quay phim, đạo diễn Lỗ vì uống hơi nhiều, nên mắng chửi người khác cũng không được như trước. Để phó đạo diễn Lưu chỉ đạo cảnh tiếp theo, rồi ông tự mình cầm bản thảo, vừa uống trà đặc vừa viết tiếp.

Rất khó giữ bí mật trong đoàn phim, việc hôm qua Lý Phi vượt trợ lý lại rồi đưa Giản Hoa đi ăn đã lan truyền khắp nơi. Ngay cả công nhân bốc vác, khi đi qua trường quay cũng không kiềm được mà lia mắt nhìn Giản Hoa đang quay phim.

“Trúc đen” là bộ phim lớn, hội tụ nhiều yếu tố thương mại. Nữ chính bị cuốn vào một vụ tai nạn giao thông, rồi lại dẫn dắt đến án buôn lậu quốc tế. Phần trước bộ phim là thành phố nhộn nhịp với những khu nhà cao tầng hiện đại, có truy đuổi trên mái nhà và bắn nhau, hiệu ứng không khác gì Parkour games*.

*Parkour games: kiểu như chạy rồi vượt chướng ngại vật. GG để biết thêm chi tiết

Cảnh hôm nay là cảnh nam số ba năm vùng tại tập đoàn buôn lậu và nam chính không đánh không quen nhau.

Diễn viên và đóng thế đều ở gần đấy. Trong kịch bản viết cảnh đánh nhau ở trên mái nghiêng của tòa nhà cao trăm tầng, nhưng thực tế lại quay trên sân thượng của một ngôi nhà ba tầng cùng mấy cái quạt công nghiệp được bật cùng một lúc. Diễn viên vì biểu hiện rằng dưới chân lơ lửng, rất nguy hiểm, nên dù rõ ràng đang đứng trên đất bằng, lại còn phải nghiêng trái nghiêng phải để thể hiện sự mạo hiểm.

Trầy trật mãi mới quay xong một màn, Giản Hoa không thèm nhìn mặt nam số ba, nhấc chân rời đi.

Đồng tác đẹp trai lai láng cool ngầu lòi chỉ dành cho nam chính thôi, còn người ăn đánh là đối phương. Vì thể hiện tình huống hiểm nguy, liên tục thất bại, màn ảnh phải quay cận cảnh mặt nam số ba. Tuy không phải bị đánh thật, nhưng để tăng lựa chọn cảnh để cắt nối biên tập, họ phải điều chỉnh đồng tác tận bốn lần, còn chưa kể số lần NG.

Vì thế, nam số ba và người trong đoàn được phân làm đóng thế của gã, bị Lý Phi và Giản Hoa cho ăn hành hơn mười lần. Phó đạo diễn Lưu còn thấy vẻ mặt tức giận của gã chưa đủ, đặc tả không phù hợp lắm, quay lại thêm lần nữa.

Cảm giác bị đập cho ngã sống soài liên tục tất nhiên là không thoải mái gì, nhưng muốn kiếm cơm ở đây là phải như vậy. Nghệ sĩ dựa vào mặt để kiếm cơm, nhưng đôi khi mặt lại không đáng giá tiền.

Nam số ba tức anh ách đi ra ngoài, giương mắt nhìn trợ lý của Lý Phi đã mua cơm ngoài thơm ngào ngạt về, rồi chạy đi đưa cơm. Còn chính trợ lý của gã chỉ lấy được cơm hộp do đoàn phim phát.

“Gần đây không có quán cơm nào à, cậu không đi mua đi. Làm trợ lý mà không thông minh bằng người ta!”

Trợ lý bị giận chó đánh mèo đành im lặng câm nín, hăn không biết giải thích kiểu gì. Lý Phi có xe đoàn phim chuẩn bị cho, trợ lý Lâm chỉ cần

lái xe đi một vòng là dễ dàng mua được đồ ăn. Còn hẳn phải làm thế nào đây, gọi điện kêu ship lên à? Đường quốc lộ thông lên khu suối nước nóng còn đang bán phong tỏa kia kìa, hơn nữa đường xa như này, tiền ship còn đắt hơn tiền cơm nữa.

Lý Phi không thiếu tiền, chẳng lẽ gã cũng không thiếu tiền?

“Thôi, dù cậu không thể tận tâm tận lực chăm sóc con chó của tôi như thế, nhưng chuyện khác làm cũng được.” Nam số ba ném ra một câu nhẹ bẫng, rồi quay vào phòng nghỉ ăn cơm trưa.

Trợ lý Lâm đang lấy đĩa đưa cho Giản Hoa, trong nháy mắt đen cả mặt

Cậu ta giận mà không nói được gì. Người ta đang răn dạy trợ lý, đâu có nhắc đến người ngoài, ai mở mồm ra thì không khác nào tự vơ vào mình.

Lý Phi bị đạo diễn Lỗ gọi đi, bên cạnh trợ lý Lâm chỉ có Giản Hoa.

So với trợ lý Lâm giận đến mức suýt bẻ gãy đĩa, Giản Hoa bị chỉ cây dâu mắng cây hòe vẫn rất bình tĩnh. Cậu dường như không có phản ứng gì, chủ động nhận hộp cơm rồi dọn xong hết.

“Joe, cậu không giận à?”

“Miệng lưỡi có lợi hại thế nào, thì cũng chỉ là nói cho sướng miệng thôi.” Giản Hoa không thèm quan tâm, nói.

Mắng cho sướng miệng thì được cái gì? Lời mĩa mai trước mặt kẻ thất bại có thể thành cọng rơm đẽ bẹp kẻ đó, còn những lúc khác thì chỉ là lời vô nghĩa.

Tâm trạng trợ lý Lâm rất phức tạp. Cậu ta không tin Lý Phi thật sự thích Giản Hoa, nhưng tình hình này lại không thể nghi ngờ, khiến cho ánh mắt cậu ta nhìn Giản Hoa bây giờ hơi khác.

Hôm nay cậu ta chăm làm chân qua đây hơn bình thường, chủ động gọi Giản Hoa đi ăn cơm, còn đưa đĩa, lấy nước cho cậu, là do muốn nhận được lời xác thực nào đó từ Giản Hoa.

Giờ dò xét khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng của Giản Hoa, trợ lý Lâm bất đắc dĩ nhận ra, Giản Hoa còn khó cạy miệng hơn Lý Phi.

“Đúng rồi. Di động của cậu vừa kêu đó.”

Giản Hoa nhận di động từ tay trợ lý Lâm, mở màn hình ra, có một cuộc gọi lỡ, ba tin nhắn mới.

Di động tuy là của cậu, nhưng trong di động lại có thêm một sim mới. Ngoài sim của Giản Hoa, còn có một sim mới do tổ chức Hồng Long cấp, chuyên dùng để liên lạc với Lưu San.

Đêm qua sau khi ăn cơm xong, Giản Hoa gửi số di động mới cho tài khoản chim cánh cụt của Lưu San.

Chim cánh cụt của hai người đều là tài khoản phụ, tên trên di động cũng không phải tên thật, hai cũng không giấu diếm điều này. Bỏ qua nhân tố Hồng Long ở sau lưng, Lý Phi và Lưu San làm như vậy theo lý có thể giải thích được.

Con gái cán bộ cấp cao không muốn bị người nhà giám sát và ảnh hưởng không muốn bị người ta nắm thóp.

Tin nhắn hôm nay của Lưu San là tin về quái vật chuột đào hầm.

Trợ lý Lâm lên nhìn qua khoe mắt. Cũng không trách sao cậu ta tò mò, vì lúc quay phim di động của Giản Hoa và Lý Phi cùng đặt trước mặt cậu ta, đã bao ngày nay chẳng có chút động tĩnh gì, mà hôm nay lại hết tin nhắn đến điện thoại.

Đặc biệt, tên trên điện thoại là chữ số 3 Ả Rập, hình đại diện lại là hình đầu trâu tự động của di động, nên trông rất buồn cười.

“...Cẩn thận nhé, Dean.”

Trợ lý Lâm chỉ liếc được mấy chữ ngắt quãng đấy.

Vì có nhắc đến tên tiếng Anh của Lý Phi, nên trong lòng trợ lý Lâm thấy là lạ. Giản Hoa không cho cậu ta có cơ hội nhìn lên tiếp, ngón tay di trên di động, chuyển nhanh sang chế độ soạn thảo tin nhắn.

Chưa đến một phút sau, đã có người gọi đến.

Đúng lúc Lý Phi về, Giản Hoa đưa di động cho anh, bản thân thì đi sang bên cạnh ăn cơm.

Nhìn thấy tên người gọi trên di động, Lý Phi nhướn mày cười. Anh tiếp điện thoại, rồi không thèm để ý bên kia nói dài nói dai thế nào, năm phút sau đã vội ném ra một câu “Tôi còn đang quay phim, không tiện lắm”, rồi dập máy.

Trợ lý Lâm không hiểu gì cả.

– Giữa ảnh đế nhà tui và đóng thế có bí mật! Một bí mật mà tui không biết!

Điều khiến trợ lý Lâm buồn bực nhất là, dường như vì không muốn để cậu ta tiếp “nhằm” điện thoại, mấy ngày sau, Giản Hoa trực tiếp tắt máy.

Trung tuần tháng mười hai, đoàn phim kết thúc những cảnh quay ở Bắc đô, chỉ còn một phần cảnh quay ở ngoại địa.

Trong kịch bản, nhân vật chính đối đầu với tổ chức buôn lậu, sau đó nữ chính bị bắt cóc, từ thành phố nhộn nhịp chuyển sang rừng sâu núi thẳm. Phần sau của bộ phim thiết kế theo kiểu phim kinh dị, biến thể của phim phiêu lưu.

Nhưng giai đoạn quay phim thứ hai là chuyện mùa xuân năm sau.

Quay phim xong, mấy ngôi sao, ảnh hậu, tiểu thiên vương còn phải trở về, tiếp tục bận rộn nhận thông cáo, đi tour liveshow cuối năm, diễn tập cho dạ hội đêm giao thừa.

Nhân viên đoàn phim dần rời khỏi khách sạn. Khi trợ lý Lâm nghe nói có người tự xưng là bạn gái của cậu ta đến tìm, thì choáng luôn.

“Cô gái kia đi Audi. Thằng nhóc cậu có diễm phúc ghê cơ, hẹn hò từ lúc nào đó.” Nhân viên hậu trường trêu.

Trợ lý Lâm – cầu độc thân, thề thốt phủ nhận đủ kiểu, chạy vội ra đại sảnh khách sạn.

Không có ai.

“À, anh nói cái cô vừa tìm anh hả? Đi cùng một soái ca lên quán cà phê ở tầng hai rồi.” Tiếp tân của khách sạn nói như vậy.

Trợ lý Lâm vất chân lên cổ vọt lên tầng hai, nói với nhân viên phục vụ là mình tìm người. Đi qua đi lại một vòng quán cà phê đèn mờ, cậu ta mới phát hiện ở gần cửa sổ, Giản Hoa và một cô gái trẻ đang trò chuyện.

Trợ lý Lâm câm nín, không chạy qua quấy rầy, mà rất mưu mô lấy di động ra chụp lén một tấm, sau đó quay người! Lên tầng, tìm Lý Phi!

“Không ổn rồi, anh Lý.”

Lý Phỉ đứng trước va li đã sắp xếp gọn gàng, đang đọc tin nhắn Giản Hoa gửi, nói cho anh biết Lưu San tìm đến.

Mất tận mười ngày mới biết được tên trợ lý của Lý Phỉ và địa chỉ khách sạn được bảo mật của đoàn phim “Trúc đen”, đúng là coi trọng cô ta quá rồi.

Lý Phỉ bật mic, nói với Giản Hoa “Hẹn cô ta tối nay gặp lại ở nhà hàng kia. Ở đây nhiều người lắm mắt, không tiện nói chuyện”.

Trợ lý Lâm có đủ tố chất nghề nghiệp, chờ đến khi Lý Phỉ nói xong, mới vội mở mồm: “Anh Lý, Joe giả mạo tôi!”

Trợ lý Lâm nghĩ lại thấy không đúng, nên sửa lại: “Anh đừng bị cậu ta lừa. Cậu ta có bạn gái, còn giả mạo thân phận của tôi để hẹn hò với con gái nhà người ta!”

Khốn nạn thế cơ! Sao không nhìn ra Giản Hoa là người như thế chứ!

Trợ lý Lâm tức anh ách trong lòng, bỗng thấy sai sai, vừa rồi khi cậu ta vào phòng, Lý Phỉ nói câu kia là có ý gì? Trợ lý Lâm trợn trừng mắt, hẹn ai tối nay gặp?

Hẹn trai, hay gái đó?

Lý Phỉ là gay mà? Người anh thích không phải Giản Hoa à?

Trợ lý Lâm choáng váng, việc mình có “thêm” một người bạn gái đã bị cậu ta vứt ra sau đầu. Cậu ta ngóng trông, chăm chăm nhìn Lý Phỉ, như đang đợi một lời nào đó.

“Không có gì phải lo.” Lý Phỉ định giải quyết việc này ngay trong đêm nay.

“...”daovadao and Di

Trợ lý Lâm nhớ lại cái người có hình đại diện đầu trâu trên di động. Tác giả nói: Trợ lý Lâm đặt nick name cho “cô gái thần bí” là tiểu thư Đầu Trâu...

[⊙v⊙]

Sau đó Giản Hoa và Lý Phỉ không yêu tiểu thư Đầu Trâu → _ → cả giả vờ cũng không...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dễ Tin Người

Lưu San rất hả hê.

Trong mười ngày qua, kế hoạch của cô ta đã được tiến hành một cách thuận buồm xuôi gió.

Cô ta điều tra ra tên trợ lý của Lý Phỉ là Lâm Hiếu, hai mươi bảy tuổi, rất thành đạt [cùng kiếm cơm với ảnh đế mà còn không thành đạt, thì cái gì mới gọi là thành đạt]. Lưu San không kiếm được ảnh chụp, cô ta chỉ nhận được mấy tin vô giá trị trong giới giải trí.

Lưu San rất quan tâm việc Lâm Hiếu có bạn gái không, nhưng tin này không nằm trong phạm vi thông tin phổ thông.

– Ai thêm quan tâm trạng thái tình cảm của trợ lý Lâm chứ.

Khách sạn đoàn phim “Trúc đen” ở còn khó nghe ngóng hơn. Đạo diễn Lỗ yêu cầu quay phim phải bảo mật, từ chối tất cả các loại phỏng vấn. Theo lý, không ai biết tiến độ của đoàn phim, cũng không biết họ đẩy nhanh tốc độ ở đoạn nào.

Nhưng người khác không biết, chứ nhà đầu tư phim là Tổng giám đốc Phương chắc chắn biết. Hơn nữa, đoàn phim “Trúc đen” từng báo cảnh sát, địa điểm, thời gian phát hiện án mạng đều được ghi lại. Lưu San lợi dụng quan hệ bạn bè của nguyên chủ cơ thể này, chỉ nói là mình muốn theo đuổi ngôi sao, muốn biết Lý Phỉ quay phim ở đâu, chưa được vài ngày đã biết đáp án.

Trong xã hội mà cái gì cũng cần quan hệ này, gia đình có quyền có thể mà người khác không với tới được, đúng là làm gì cũng nhẹ nhàng.

Lưu San hưởng thụ cảm giác này, cả người cứ thấy bay bay, ba phần lý trí chỉ còn nửa phần. Nếu không bị Thế giới Bị Từ Bỏ đe dọa, cô ta chắc chẳng thêm thay đổi tình tiết, cố gắng lấy lòng Boss.

Gia đình có thể lực như thế, làm gì mà chẳng được

Nhưng thế giới này đầy rẫy hiểm nguy, dù không phải người dị năng, cũng sẽ vì thế giới đột nhiên thay đổi mà mất mạng. Khi người dị năng của các quốc gia phát động chiến tranh, thành phố sẽ bị phá hủy, đâu đâu cũng là đồng đổ nát.

Ai mà không muốn sống bình yên?

Lưu San lôi di động ra, xem lại tin nhắn. Mấy ngày nay cô ta toàn làm việc dựa theo kế hoạch, tiết lộ cho Lý Phi rất nhiều tin tình báo có ích.

Đâu tiên là đặc điểm, nhược điểm, sở thích của quái vật mới ở Thế giới Bị Từ Bỏ, chuột đào hầm.

Lưu San thận trọng sắm vai một cô gái trẻ không hiểu sự đời, bỗng đạt được dị năng mà lo âu, sợ hãi.

Cô ta thấy tiếc rằng tuổi nguyên chủ lớn quá, nếu chỉ mới mười bốn mười năm tuổi, đúng tuổi phản nghịch, mê ngôi sao, không thích nói chuyện với người nhà. Nhưng lại bằng lòng nói thật với bạn trên mạng và thần tượng. Tính cách kiểu đó mới dễ lấy được lòng tin của người khác!

– Muốn lấy lòng Boss, chỉ dựa vào cảm tình thì không đủ, phải thể hiện là mình có giá trị.

Lưu San tuân thủ định luật này rất nghiêm ngặt. Cô ta phát hiện, ban đầu thái độ của Lý Phi rất lạnh lùng, có lệ. Khi cô ta gọi điện qua, Lý Phi toàn lấy lý do “đang quay phim” để ngắt máy.

Vạn sự khởi đầu nan, Lưu San không tức giận gì, quyết định hai ngày sau lại gọi tiếp.

Kết quả, tối hôm sau, Lý Phi chủ động gọi đến.

Dựa theo ý ảnh để nói, anh vừa thoát khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ (là giả), gặp phải chuột đào hầm. Kỹ xảo giao tiếp của Lý Phi rất cao siêu, Lưu San phải cố sức lắm mới không bị giọng nói dịu dàng trầm thấp kia mê hoặc cho choáng váng đầu óc, cái gì cũng không nói thành lời.

Sau khi cúp máy, Lưu San cực kỳ sung sướng. Lý Phi đã tin tưởng cô ta!

Nói rõ ra là tin rằng cô ta còn biết nhiều tin tức hơn!

Con cá lớn này, đúng là không dễ cắn câu! Lưu San vội vàng viết một bảng liệt kê, ngâm cứu xem tin nào có thể tiết lộ, tin nào hiện tại một chữ cũng không thể nhắc đến.

Cô ta bất an đi học mấy buổi rồi không thèm đi nữa.

Còn thi cuối kỳ với giấy chứng nhận? Thôi đi, ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ đang dần mở rộng, người thường còn chưa tìm được chỗ tị nạn đây này, thi thố nữa làm cái gì?

Lưu San nhìn bảng liệt kê, đau muốn nứt đầu. Cô ta biết vì để sau này không lỡ miệng, nhất định phải chuẩn bị một kế hoạch hoàn hảo không khuyết điểm. Tin tình báo có thể nói là nhờ mạng lưới quan hệ của cô ta, nhưng những việc còn chưa xảy ra thì không thể biết trước.

Thân phận kẻ xuyên sách nhất định phải được giấu kín! Nói gì thì gì, ai mà vui khi biết mình là nhân vật trong sách?

Mà lại không thể rời khỏi thế giới này tìm tác giả tính sổ, thì kẻ xuyên sách không phải trở thành nơi trút giận, đối tượng chuyển dời oán hận rồi sao?

Trong nguyên tác tiểu thuyết, lấy góc nhìn của nhân vật chính Johnson Brown. Bảy năm sau nó mới đối đầu với Lý Phi. Tình tiết của nhân vật phản diện phía bên này có khoảng trống lớn, so với đoàn người Mỹ muốn ôm đồm, tham gia với nhân vật chính, kẻ xuyên sách ở Trung Quốc càng dễ giấu diếm thân phận hơn.

Số lượng người dị năng là một ngàn trên một vạn, đây người trong nguyên tác không có tên, không có vai diễn.

Lưu San tin rằng, chỉ cần mình không rêu rao, thì chẳng ai nghi cô ta là kẻ xuyên sách.

Trở thành nơi thu thập tin tức bí mật của Boss rất bình thường. Lưu San đã xem nguyên tác nên biết phong cách làm việc của Lý Phi. Người đàn ông này rất giỏi ngụy trang, trời sinh đã có một chiếc mặt nạ hoàn mỹ.

Lưu San xem xong những tin nhắn đến đi trong thời gian này, trong lòng đánh dấu điểm yếu của kế hoạch. Rồi cô ta thở phào nhẹ nhõm, lôi gương trang điểm ra soi.

Nguyên chủ tuy có gia thế hơn người nhưng trông cũng bình thường. Sản phẩm dưỡng da và đồ trang điểm rõ là ít, trong tủ quần áo toàn đồ theo phong cách gái ngoan, không thú vị tí nào. May mà gần đây trong nhà bận rộn nhiều việc, đừng nói người lớn khác, ngay cả bố mẹ cũng không thấy về nhà. Không ai hỏi xem Lưu San đi đâu làm gì, cô ta cũng tự do thoải mái hơn. Nếu không thì đi xe nhà hay buổi tối ra ngoài ăn cơm, cũng phải tìm lý do.

Cô ta mở cửa xe, cầm túi sách đi đến chỗ thang máy.

Lưu San nhớ tới việc sáng nay cô ta dựa vào quan hệ mà đến khách sạn đoàn phim “Trúc đen” ở, nhìn thấy trợ lý “Lâm Hiếu” của Lý Phi, còn cùng ngồi trong quán cà phê nửa tiếng, nụ cười lộ ra trên môi.

Trợ lý của ảnh đế rất trầm lặng, ít lời, làm việc cũng rất chu đáo.

Lý Phi gửi tin nhắn thoại, “Lâm Hiếu” cố ý phát ra cho cô ta nghe. Cậu không nói luyên thuyên về hành động của cô ta, cũng không tìm hiểu gia thế lai lịch, cũng không nói mấy lời như thể cảnh cáo cô ta, Lý Phi không thích hợp với cô gì đó.

Trong lòng Lưu San thực thoải mái. Sau khi cô ta xuyên qua, cuộc sống như công chúa gì đó đứt khoát trở nên vô nghĩa. Gia huấn chỉ có mấy chữ khiêm tốn khiêm tốn rồi lại khiêm tốn. Trong trường cũng không có mấy người biết được gia thế của cô ta, mà cũng không phải con cháu cán bộ cấp cao gì, mà toàn mấy lão cổ hủ, suốt ngày nói mấy thứ kinh tế tài chính nghe như thiên thư.

Không khí bên trong quán cà phê rất tốt, Lưu San cẩn thận đánh giá “Lâm Hiếu”. Cô ta phát hiện bề ngoài đối phương đúng là không tệ, cao mét tám, ngón tay thon dài, màu da hơi trắng, khí chất cũng hơn người, muốn ra mắt làm nghệ sĩ cũng được.

Lúc trước đứng cùng Lý Phi, sức hút của ảnh đế quá lớn, quá chói mắt nên che mất ưu điểm của “Lâm Hiếu”.

Soái ca chất lượng cao như thế, trước khi Lưu San xuyên qua có thể coi là nam thần rồi, nhất định phải چرا, bỏ qua thì đáng tiếc! Cho dù là hiện tại, Lưu San cũng lòng. Nhưng cô ta nhớ ra thân phận của mình đã khác trước, trong nhà chưa chắc đã đồng ý cô ta kết hôn với ảnh đế, nữa là trợ lý của Lý Phi.

Đi giày cao gót mua chưa được nửa tháng, sau khi Lưu San vào nhà hàng, di động đúng lúc nhận được một tin nhắn, viết số ghế lô.

Uyển chuyển từ chối nhân viên phục vụ dẫn đường, Lưu San đi thang máy lên tầng rồi hướng vào ghế lô, vừa diễn tập lại lời muốn nói, vừa hít sâu mở cửa phòng.

“...”

Lưu San giật mình đứng trước cửa.

Khác với dự đoán của cô ta rằng trong ghế lô chỉ có Lý Phi, bên cạnh anh để đeo kính râm để ngụy trang, có một người đàn ông mang ánh mắt dữ tợn đang ngồi, và một tên gầy như khi, còn “Lâm Hiểu” thì không thấy đâu.

Lưu San lui lại theo bản năng, tên gầy phi nhanh tiến lên một bước, đóng cửa lại.

“Anh...” Lưu San bất an nhìn Lý Phi, “Họ là ai?”

“Cô Lưu đừng hoảng.” Lý Phi tháo kính râm xuống, cười, “Những người này sau này cô sẽ gặp ở Thế giới Bị Từ Bỏ.”

Lưu San nhẹ nhàng thở ra, hóa ra đều là người là dị năng.

Không hổ là Boss, sớm thế đã có thành viên trong tổ chức rồi.

“Cảnh Điền, cậu dọa khách của chúng ta rồi đấy.” Lý Phi như cười như không.

“Xin lỗi, cô Lưu!” Người cao to đen hôi kia cúi đầu xin lỗi, chủ động kéo ghế cho Lưu San, rồi đặt lại tách trà bị đổ, tuy động tác so với “Lâm Hiểu” thì thô thiển, khó coi nhưng thái độ cũng được.

Lưu San đã nắm chắc trong lòng, nên vẻ mặt cũng tốt hơn.

Cảnh Điền, là người dị năng cấp A! Vệ sĩ của ảnh đế, người thân tín nhất của Boss Lý Phi! Vì xuất thân là quân nhân đã xuất ngũ, nên Cảnh Điền còn phụ trách đại diện Hắc Uyên thương lượng với cơ quan bí mật quốc gia, Hồng Long. Là nhân vật phụ rất quan trọng.

Lưu San nhìn chăm chăm Cảnh Điền, giả bộ vui vẻ: “Hóa ra có nhiều người dị năng như thế.”

Lý Phi không thèm quan tâm, lật thực đơn, môi vẫn giữ nụ cười.

– Anh chỉ gọi tên Cảnh Điền, cũng đâu nói Cảnh Điền là ai. Theo lý, người đóng cửa là tên gầy, vậy mà Lưu San nghe được tên “Cảnh Điền” lại không hề do dự hướng ánh mắt vào người có bộ dạng giống “vệ sĩ” kia.

Trong ghế lô, cả hai người đều là tổ viên Hồng Long, chỉ có một người là người dị năng.

Không phải Hồng Long không muốn điều động người dị năng cấp A đến phối hợp, mà do chính Cảnh Điền cũng không ở Bắc đô. Còn Trương Diệu Kim thì với nốt ruồi trên mặt đã bại lộ thân phận rồi, nốt ruồi này được nhắc tới trong nguyên tác.

“Cảnh Điền” này không phải người dị năng, Lưu San lại không hề nghi ngờ gì, hiển nhiên cô ta không nhìn thấu được sự khác nhau giữa người thường và người dị năng.

Bản thân Lý Phi có mắt quý, nên anh rất chú ý mấy chi tiết này. Dù sức mạnh của Lưu San không tập trung quanh mắt, nhưng Lý Phi vẫn đề phòng: Lỡ như kẻ xuyên sách có biện pháp đặc biệt để nhìn thấu thì sao?

Dựa theo phản ứng của Lưu San, buổi gặp mặt này có thể thí nghiệm xem kẻ xuyên sách có thể phán đoán ra được người dị năng không. Nếu có,

khi cô ta thấy tên gầy không chỉ thấy kỳ lạ, mà còn tiến thêm một bước, biết được cả cấp độ của dị năng.

“Tốt lắm.”

Kẻ xuyên sách cũng phải cái gì cũng giỏi.

Dù họ đến bằng cách phi khoa học nào, thì chỉ cần không giống trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng hay tiểu thuyết mạng, tự mình mang ngón tay vàng phi khoa học là được. Tất cả đều dễ giải quyết.

“A, cái gì tốt cơ?” Lưu San ngơ ngác hỏi.

Lý Phi đóng thực đơn lại, ưu nhã đưa cho Lưu San, đồng thời nói lời có ý sâu xa: “Số lượng người dị năng càng nhiều, thì càng có lợi cho tình cảnh của chúng ta. Tiếng nói của ít người sẽ không được quốc gia coi trọng. Hạnh động của giai cấp thống trị chỉ có một mục đích duy nhất, đó là duy trì ổn định để tiếp tục quản lý quốc gia này. Điều đó chắc cô Lưu biết rõ hơn tôi.”

Lưu San còn... không rõ, loại đề tài này thì muốn cô ta tiếp lời kiểu gì, phát biểu cái nhìn về mặt chính trị à?

Miệng Lưu San cười cứng đơ, phụ họa tán thành: “Dean, anh nói đúng. Chúng ta cần nhiều đồng loại hơn, dù là khi đối mặt với quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, hay khi che giấu bí mật của chính mình ở thế giới thực, đều sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Cô có ý kiến gì sao?” Hai đầu ngón tay của Lý Phi giao nhau, dường như rất có hứng thú với đề tài này.

Lưu San thành công chuyển đề tài, trong lòng thả lỏng, vội đề nghị: “Viết lại chuyện ở Thế giới Bị Từ Bỏ dưới dạng tiểu thuyết, đăng trên diễn

đàn hàng đầu, rồi đăng bài liên tục. Chắc chắn sẽ có người tự động tìm đến.”

“Sau đó người của cơ quan bí mật quốc gia cũng đến.” Nụ cười Lý Phi thay đổi, ngắt lời.

“Nên phải sửa đầu cắt cuối, Hồng Long cũng đâu làm gì được. Viết tiểu thuyết cũng không phạm pháp.” Lưu San kiên trì nói.

Một tiếng cười quái dị vang lên bên cạnh, tên gầy dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chăm chăm Lưu San, còn nói một câu gì đó nghe như tiếng Nga. Cô gái chán ghét tránh đi.

Lý Phi nghiêng đầu, dường như rất khó chịu, trừng mắt với tên gầy.

Tên gầy không phục, nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Anh Lý, lời em nói mà anh không tin! Các anh em đã điều tra ra, thân phận của cô gái này không phải giả, nhưng hành vi so với Lưu San trước đây thì khác xa nhau. Cô ta là sinh viên khoa ngoại ngữ tiếng Nga, vậy mà em nói gì cũng nghe không hiểu!”

Lưu San trợn trừng mắt, muốn phản bác, nhưng không chờ cô ta mở mồm, đối phương đã huyênh thuyên một đồng.

Cô ta cố bình tĩnh, tai lại nghe thấy Lý Phi dùng tiếng Nga nói chuyện với tên gầy.

Không khí trong ghế lô trở nên kỳ lạ. Lưu San nghe không hiểu gì cả, nhưng cô ta nhận ra ánh mắt Lý Phi nhìn mình dần thay đổi, từ nghiến ngấm đến nghi ngờ rồi suy nghĩ sâu xa, sau đó chuyển dần thành tức giận.

“Cô là kẻ xuyên sách?”

Như bị sét đánh, cánh tay Lưu San run lên, muốn kêu to không phải theo bản năng, nhưng lúc nguy cấp này, đầu óc cô ta lại xoay chuyển rất nhanh, lớn tiếng hỏi lại: “Kẻ xuyên sách là gì? Đây là có ý gì?”

Con người co lại, giọng lên cao, lặp lại lời nói...

Chẳng cần biết sự thật, chỉ cần nhìn vẻ mặt khẽ thay đổi là có thể vạch trần chuyện cô ta đang chột dạ.

Ánh mắt Lý Phi lạnh băng, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Kẻ xuyên sách, là một loại người rất thú vị. Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi đã gặp bốn năm người. Dưới sự giúp đỡ của Triệu Văn, để họ đến từ nơi nào thì trở về nơi đấy.”

Lưu San lắc đầu theo bản năng, đã xuyên đến, còn trở về như thế nào được nữa, chuyện này không có khả năng!

Sau khi phản ứng kịp, cô ta cố ngụy biện: “Đó là gì, sao tôi chưa từng nghe đến?”

“Một đám người biết hết những việc sẽ xảy ra ở thế giới của chúng ta, biết tôi sẽ chết như thế nào!” Lý Phi nói chậm hơn, gằn từng chữ.

Khí thế của anh ép Lưu San không hít thở nổi, diễn cũng không dám diễn nữa, kế hoạch gì đó đều quên bằng sạch. Cô ta kích động cầm túi sách lên, lắp bắp: “Dean, hôm nay anh lạ quá. Tôi... Bố tôi bảo tối nay phải về lúc chín giờ. Giờ tôi phải đi.”

Bố của nguyên chủ cũng là người có thực quyền ở Bắc đô này, Lưu San không tin Lý Phi dám làm gì mình.

“Cảnh Điền” trực tiếp đi đến trước cửa, cản đường. Lưu San nghiêng răng, muốn kêu to, tên gầy vung tay lên, một miếng vải dày bay đến bịt chặt miệng cô ta.

Lưu San vừa định dùng dị năng, mùi chất hóa học trên miếng vải đã bay vào mũi cô ta. Mắt cô ta nặng dần, hôn mê. Tác giả nói: chương này nói cho chúng ta biết, dù đối tượng là ai, cũng không được dễ tin người như thế.

Dù có thật là thần tượng của cô cũng không thể dễ dàng tin tưởng (đủ rồi đó). Trong sách đã viết rõ Lý Phi là dạng người như nào mà cô còn...

Sớm nay, ống thoát nước của bồn rửa mặt bị vỡ.

Mẹ: Kỹ thuật thông ống thoát nước của mày càng ngày càng tốt đó con.

Tôi:...

Tay đầy nước bẩn, thân bốc mùi, tôi hạn hán lời luôn.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Âm Mưu

Ánh đèn lắc lư qua lại trước mắt.

Lưu San bối rối, cô ta cố nửa ngày vẫn không bò dậy được, toàn thân không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dán trên mặt đất lạnh lẽo thở hổn hển.

Không biết qua bao lâu, Lưu San mới miễn cưỡng nhận ra mình đang ở trong một kho hàng vắng vẻ, bên cạnh chất đống container, phía trên phủ vải bạt, một con gián bò từ trên xuống.

Cô ta định hét lên, cố sức cựa quậy.

Con gián không có hứng thú với Lưu San, rất mau đã biến mất trong khe hở của vải bạt.

Lưu San vẫn hoảng hốt, cảnh trước khi hôn mê lại như diễn ra ngay trước mắt. Cô ta không ngu, sau khi phân tích sự việc, không hề do dự mà tập trung nghi ngờ lên người tên gầy kia.

Tên gầy cố ý dùng tiếng Nga để thử cô ta.

Lưu San nghe không hiểu nên không trả lời. Tên gầy lập tức nắm lấy thóp, chỉ ra cho Lý Phi rằng “Lưu San chắc chắn phải biết tiếng Nga”, còn nói ra điểm quan trọng “các anh em đã điều tra rõ”.

– Chẳng lẽ Lý Phi đã có vây cánh?

Thế giới Bị Từ Bỏ trong nguyên tác toàn là quái vật, không khác gì mấy tiểu thuyết tận thế bình thường, quái vật ăn người, người cũng ăn người. Nhân vật chính Johnson Brown trong một khoảng thời gian rất dài phải che giấu dị năng của mình, lẩn trốn.

Những gã đàn ông có sức mạnh, ngang ngược tàn bạo, cầm vũ khí đi cướp bóc đồ ăn.

Người muốn tự bảo vệ mình phải liên hợp với nhau, chống lại mấy kẻ mất nhân tính kia.

Thế giới Bị Từ Bỏ là tuyệt cảnh tàn khốc. Ở đây không có pháp luật, không có đường sống, người chết đói không ít. Khi đối mặt với sự tấn công của quái vật, họ có kêu gọi thế nào cũng không tìm được sự giúp đỡ. Cho nên trong nguyên tác mới gọi là “Thế giới Bị Từ Bỏ”.

Tên sách nguyên tác là “Outcast”, tên dịch là “Kẻ bị từ bỏ”.

Outcast là tên một đám người dị năng giãy dụa cầu được sống, gọi chính mình.

Outcast còn có nghĩa khác, là kẻ bị đuổi khỏi nhà. Đây là một đám người đáng thương, không có nhà để về, bị người ở thế giới bình thường bài xích.

Rất nhiều người bị sụp đổ tinh thần, rất nhiều người khi trở về thế giới thực không che giấu dị năng rồi bị chính phủ các nước bắt đi, còn càng nhiều người hơn nữa không thể sống sót mà rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ. Mở đầu bộ truyện anh hùng này, rất u ám, ngập tràn giết chóc máu me. Nó không phải là một câu chuyện cổ tích.

Giống như một bộ truyện nổi tiếng trên toàn thế giới của nước Anh, mọi người chỉ hướng đến thế giới ngập tràn phép thuật kia, mà hoàn toàn xem nhẹ những miêu tả về sự hiểm nguy của chiến tranh.

“Kẻ bị từ bỏ” đầy đủ các loại dị năng không tưởng, phong cách vẫn là nhóm nhân vật chính đối đầu với thế lực tà ác, mang theo sự dũng của anh hùng nước Mỹ. Nạn nhân của bạo lực học đường, lớn lên trở thành vị cứu tinh của thế giới mộng ảo, thu hoạch được tình yêu, tình thân, tình bạn. Nhân vật chính Johnson Brown có vô số fan hâm mộ trên toàn thế giới.

Chiến thắng của những người bình thường, người bình thường trên toàn thế giới sống sót!

Khi fan của John reo hò, họ cũng đang hoan hô cho chính mình. Từ nhân vật chính, họ đạt được rất nhiều thứ. Trên phương diện tinh thần, vui vẻ sung sướng là tốt rồi. Nhưng sau đó, khi nhiệt liệt thảo luận về nội dung tiểu thuyết, họ cũng không tránh khỏi bỏ qua những gian nan đau khổ của nhân vật chính.

Lưu San chính là một trong số đó.

“Làm thế nào để vượt qua ba ngày đầu ở Thế giới Bị Từ Bỏ”, “Top 10 những dị năng có giá trị nhất”. Những bài viết như thế này nhiều không đếm xuể, cái nào cũng là chủ đề hot trên Internet. Có khi tác giả viết xong rồi chẳng thèm quan tâm nữa, chỉ có người đọc như vớ được vật báu, vì mấy thứ trong đấy mà cãi nhau đến mức chết đi sống lại.

Bài viết kỹ thuật ngày càng nhiều, độ nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ cũng hạ thấp dần trong mắt họ. Cuối cùng, có người tổng kết, sửa sang lại thành “Sổ tay sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ”.

Khi Lưu San xuyên đến đây, cô ta rất hoảng hốt. Thế giới Bị Từ Bỏ nhanh chóng xuất hiện, khiến cô ta không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây gì nữa, chỉ đành dựa vào mấy điểm quan trọng trong trí nhớ mà hành động.

Cô ta gặp may, hai lần vào Thế giới Bị Từ Bỏ mà không gặp phải quái vật, chỉ ngồi chờ về thế giới thực, ngay cả quá trình ném thử dị năng cũng rất thuận lợi. Ai mà ngờ được, chuyện ngoài ý muốn lại đột nhiên xảy ra,

ngay khi cô ta tưởng kế hoạch của mình hoàn hảo không khuyết điểm, tiền đồ rộng mở trước mắt...

Lưu San ngẩn ngơ nhìn bốn phía, thử dùng dị năng.

“A!” Cô ta hít một hơi khí lạnh. Đầu đau như búa bổ khiến cô ta không thể tập trung được tinh thần, chắc là di chứng của thuốc gây mê cô ta ngủ phải trước đó.

Dị năng chỉ làm tro bụi trên mặt đất quét qua một bên, ngay cả miếng vải bạt cũng không thổi bay được. Lưu San vừa tức vừa hối hận, hối hận sao trước đây mình lại chọn dị năng phụ trợ, giờ có liều mạng đến cá chết rách lưới cũng chẳng làm được gì.

Trong khó hàng có tiếng dép lê loẹt xoẹt.

Tên gầy rút hai tay vào túi, lắc lư đi tới chỗ này.

“Anh tên là Triệu Văn?” Ánh mắt Lưu San đỏ lên, chịu đựng đau đầu, nhìn chăm chăm tên gầy đầy căm hận.

Cái tên này là do Lý Phi nói. Lý Phi nói anh gặp được một vài kẻ xuyên sách, còn cố ý nhắc tới “dưới sự giúp đỡ của Triệu Văn”. Giờ Lý Phi chẳng phải đang nhờ sự giúp đỡ của tên gầy, mà chọc thủng ý đồ tiếp cận anh của mấy kẻ xuyên sách sao?

Lưu San giãy dụa, muốn đứng lên, lại nhìn thấy tên gầy đến gần, mà sợ hãi ngửa ra sau trên mặt đất, dịch lùi.

Thấy nụ cười mỉa mai trên mặt tên gầy, Lưu San giật mình. Cô ta không tin Lý Phi to gan như thế, bắt cóc cô ta rồi tùy tiện vứt ở đây không thèm quan tâm.

Dù cô ta không phải là nguyên chủ, nhưng người nhà “Lưu San” đâu có biết.

Con gái của một nhân vật có thực quyền, cháu gái của một lão thủ trưởng đột nhiên mất tích, ảnh hưởng sau đó có thể nghĩ tới.

Đúng, Lý Phỉ không dám làm gì cô ta!

Khiến cô ta hôn mê rồi bắt cóc là có mục đích khác! Ví dụ như là ép hỏi tất cả những điều cô ta biết, về Thế giới Bị Từ Bỏ và kẻ xuyên sách. Hoặc Lý Phỉ muốn thả dây dài, câu cá lớn.

Lưu San giả bộ như choáng váng đầu, nhanh chóng quan sát bốn phía xung quanh.

Trong kho hàng toàn là container. Mấy cái bóng đèn cũ không chiếu ra xa được, hầu như chỗ nào cũng chìm trong bóng tối, không nhìn ra được ở đâu có người.

Chỉ chỗ tên gầy là có một cánh cửa, khép hờ. Có ánh đèn xe chiếu vào kho hàng.

“Cô Lưu, gan cô đúng là không nhỏ!”. Tên gầy cười ác ý, cái ống tuýp trên mặt đất lằng lằng bay lên, “Nhưng, so với người có ý định giết chết anh Lý, khiến anh ấy không thể thức tỉnh dị năng, cô còn kém xa lắm!”

Lưu San hét lên the thé: “Anh cứ thử động vào tôi xem? Chẳng lẽ mấy người không sợ bị cảnh sát truy bắt?”

Tên gầy cười nhạo, ống tuýp cũng bay lên bay xuống. Hắn khua tay, khinh miệt nói: “Cô chắc là chưa biết, cái loại người giống như cô, linh hồn dễ bị chịu ảnh hưởng nhất. Vì các người vốn không phải là người của thế giới này... Khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, kẻ xuyên sách ở điểm trùng lặp nhất định sẽ phải chịu ảnh hưởng.”

Con người Lưu San co rút lại.

Tên gầy, thật ra là tổ viên Hồng Long, vừa nói ra phỏng đoán mà cơ quan bí mật quốc gia nghiên cứu ra được từ rất nhiều “người biết chuyện”, vừa cười dữ tợn: “Cho nên các người sẽ không được thế giới này bảo vệ. Nhất định trở thành người dị năng, sẽ bị thế giới này bài xích! Lưu San thật nếu là người dị năng, với gia thế như vậy, sao kẻ xuyên sách lại không biết cô ấy. Cô Lưu, mau tỉnh lại từ giấc mơ của cô đi. Chúng tôi sẽ vạch trần sự thật cô chiếm cứ cơ thể của Lưu San.”

“Nực cười, ai sẽ tin chứ?” Lưu San tức giận hét.

“Người bình thường thì sẽ không tin, nhưng còn bố mẹ của cô thì sao? Cô có thể học xong tiếng Nga trong vài ngày được không?”

“...”

Sắc mặt Lưu San thay đổi liên tục. Dù có ngu, cô ta cũng biết mình sẽ thất bại, thân phận ở thế giới này đầy rẫy nguy hiểm. Cô ta hoảng hốt kêu to: “Lý Phi! Anh đi ra đây! Tôi biết rất nhiều chuyện, tôi có thể nói hết cho anh! Anh thả tôi về đi. Tôi sẽ làm việc cho anh, tìm hiểu tin tức của quốc gia, được không?”

Cô ta nói mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, khóc đến run bần bật: “Tôi chỉ muốn sống tiếp, tôi cũng không muốn xuyên đến đây đâu.”

“Nói dối!” Tên gầy bật thốt.

Sau đó hắn như muốn che giấu cái gì mà vội sửa lời: “Kẻ xuyên sách chúng tôi gặp được trước đây đã thừa nhận. Cô có nói dối cũng vô ích! Nếu cô vẫn cứ cứng miệng giống gã, thì chờ nếm thử mùi vị cái chết thật sự đi!

Lưu San nhìn vào sâu bên trong, cách không xa, có cái gì đó đang hơi lay động.

Tinh thần cô ta rung lên, quả nhiên trong kho hàng có người khác!

Cơ đau đầu đỡ đi một chút, Lưu San đột nhiên sử dụng dị năng chặn lại ống tuýp. Cùng lúc đấy, một cơn gió mang theo mùi cây cỏ thổi đến, tên gậy lùi một bước theo bản năng. Vải bạt ở trên container gần đấy bay phần phật, hơn mười con gián ở dưới vội chạy ra.

Loại côn trùng này, dù có không sợ, thì khi chúng xuất hiện với số lượng lớn cũng khiến da đầu người ta tê dại.

Lưu San đá một cú lên đùi tên gậy. Hắt hét to một tiếng rồi ngã quỵ xuống đất.

“Triệu Văn! Anh không cần giả vờ nữa!”

Mắt Lưu San đỏ lên, ngay cả con gián cũng không sợ nữa. Cô điên cuồng làm vật bay lên ném về phía tên gậy, tức giật hét: “Trong nguyên tác không có tên tôi, chẳng lẽ có cái tên Triệu Văn của anh chắc? Lừa Lý Phi, tiếp cận Lý Phi rồi lại đối phó với những người xuyên sách khác. Anh tính toán tốt thật đấy! Tôi sẽ vạch trần anh trước mặt Lý Phi!”

Tên gậy dùng dị năng tránh né những đồ vật bay tới, cười nhạt: “Nói hươu nói vượn.”

“Anh đã để lộ dấu vết. Đồ ngu!” Lưu San châm chọc, “Không ai có thể ép hỏi người xuyên việt đến bằng cách nào. Quy tắc thời không sẽ bảo vệ chúng tôi! Trừ khi chúng tôi tự nguyện nói ra. Anh còn nói lung tung với Lý Phi, nói rằng có thể đưa chúng tôi trở về? Nực cười, trừ khi anh có thể quấy nhiễu thời không!”

Dị năng của Lưu San không có thuộc tính tấn công, nên cô ta chỉ có thể làm vật thể bay lên. Thấy tên gậy đã tránh thoát, cô ta cuống quýt chạy vào góc kho hàng.

Bóng mờ theo khoảng cách thu hẹp càng trở nên rõ ràng, trong bóng tối quả nhiên có một người đang đứng. Hai chân thon dài thẳng tắp, thân hình cao gầy, khuôn mặt tuấn tú tao nhã...

Lưu San thất vọng.

Người này là “Lâm Hiểu”, không phải Lý Phi.

Khi Lưu San nhìn đến chiếc máy ghi âm màu đen trong tay “Lâm Hiểu”, ánh mắt cô ta phát sáng. Cô ta vội dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chăm chú người kia, sau đó cuống quýt trốn sau “Lâm Hiểu”.

Tên gầy Triệu Văn đuổi theo, rất ngạc nhiên khi nhìn thấy “Lâm Hiểu”. Hắn đen mặt, gằn từng từ: “Jody, cậu định đối nghịch với tôi à?”

Jody? Lưu San không hiểu gì cả, trợ lý của Lý Phi không phải tên là Lâm Hiểu à?

Chẳng lẽ là tên tiếng Anh?

“Lý Phi giao cô ta cho anh, không phải để anh giết người.” Giản Hoa nói lạnh nhạt.

Tim Lưu San nhảy dựng. Sau đó cô ta nhìn thấy “Lâm Hiểu” tung tung máy ghi âm trong tay, rồi ném cho tên gầy: “Anh nợ tôi một lần. Lần sau nói chuyện cẩn thận, nếu Lý Phi ở trong này, thì anh toi rồi!”

Tên gầy mở miệng cười to: “Thế nào đây, cậu còn định đe dọa tôi? Không sợ tôi cản ngược lại cậu à?”

Trái tim Lưu San nặng nề chìm xuống, hóa ra “Lâm Hiểu” cũng là người xuyên việt!

“Cậu hãm hại trợ lý Lâm, mới đạt được chức vị hiện giờ. Jody, đừng quên người giúp cậu là ai! Chúng ta là những con kiến chung một đường!”

Tên gầy vút máy ghi âm xuống đất, dầm mạnh.

Lưu San hoảng loạn lùi ra sau, đến một góc trống.

Lúc này Giản Hoa đã xoay người lại. Người đàn ông trầm lặng lạnh lùng này, hôm nay khiến cho cô ta thấy vô cùng sợ hãi.

“Anh, anh không phải là Lâm Hiếu?”

“Lâm Hiếu thật đã cùng Lý Phi tham dự tiệc sinh nhật của một ngôi sao rồi.” Tên gầy sờ cằm, không có ý tốt nói: “Cô Lưu, cô xem đây. Vốn chúng ta có thể giải quyết sự tình một cách êm thấm. Nhưng cô cứ tự cho mình là thông minh, đã biết chuyện không nên biết rồi, lại còn muốn nói ra! Giờ chúng tôi không muốn giết người diệt khẩu cũng không được.”

Mặt Lưu San trắng bệch, không nói gì, quay đầu liền chạy ngay.

Một lưỡi dao băng vững vàng dừng trước mắt cô ta. Tên gầy là người dị năng thuộc tính băng, khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Thật không công bằng. Vậy mà lại là một trong số ít người dị năng cấp C! Cùng là người xuyên việt, sao đối phương lại có tiềm lực đến thế?

Lưu San thật sự hoảng sợ. Cô ta biết Lý Phi không dám giết mình thật, suy cho cùng lúc cô ta vào nhà hàng, chắc chắn có camera quay lại. Nhưng kẻ xuyên sách sẽ không thềm kiêng nề gì. Họ cũng như cô ta, rất sợ Lý Phi. So với sự nguy hiểm khi bại lộ thân phận, hôm nay họ chắc chắn sẽ giết cô ta, rồi dùng dị năng hủy xác cô ta.

Cô ta liều mạng dùng dị năng, giúp chính mình trốn đến chỗ cửa nhà kho, nhưng lúc nào cũng bị chặn lại.

Trong lúc tuyệt vọng –

“Ba!”

Trong nhà kho sáng trưng, tất cả đèn đều vụt sáng.

Ba người đang đuổi giết và chạy trốn đều rất ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía công tắc ở cửa kho hàng. Họ thấy rõ Lý Phi đang đứng đó, vẻ mặt dữ tợn, nham hiểm, trong mắt hiện lên nét giận dữ.

“...”

Tên gậy là người đầu tiên kịp phản ứng, hấn kích động nói: “Anh Lý, con nhỏ này muốn chạy!”

Cơn tức như bật ra khỏi lồng ngực Lưu San, giọng cô ta the thé ghê người: “Dean, họ nói với em, thật ra họ đang lừa anh...”

“Tôi nghe thấy hết rồi!” Lý Phi dứt khoát ngắt lời Lưu San. Khí thế quanh thân anh như một con mãnh thú sắp sửa xông ra nuốt chửng người. Hai chân Lưu San nhũn ra, run cầm cập.

Lý Phi quét mắt nhìn kho hàng một vòng, giọng nói lạnh đến mức như đóng băng: “Các người cho rằng tôi không ở đây hả? Các người cho rằng tôi không đặt máy nghe lén trong kho hàng này sao?”

Giản Hoa lui lại vài bước. Tên gậy định nhân lúc chói mắt mà chạy trốn, lấp bắp ngụy biện: “Không, anh Lý. Sự tình không phải như thế, thật ra bọn em...”

Lý Phi không có hứng nghe hấn ngụy biện, một ngọn lửa hung hãn hiện ra, lực nổ mạnh mẽ đẩy “Jody” và “Triệu Văn” ra xa.

Ngọn lửa biến mất, hai người ngã vào một góc trống trong kho hàng, không nhúc nhích.

“Họ chết rồi?” Lưu San run cầm cập, hỏi.

“Không. Người dám lừa tôi, làm gì chỉ có chết dễ dàng như vậy?” Lý Phi nghiêng ngả, cúi đầu nhìn cô ta.

Lưu San run càng mạnh hơn. Cô ta ý thức được rằng, vì sống sót “Jody” và “Triệu Văn” chắc chắn sẽ không hề do dự nói ra tất cả những tin tức trong nguyên tác, đó cũng là thứ cô ta vốn định dùng làm lợi thế.

Không, cô ta còn hi vọng! Thân thể này có gia thế hơn người, giá trị rất lớn! Có ích hơn hai người kia nhiều!

“Lý Phi, em không có ý xấu. Em chỉ muốn sống tiếp. Vì anh rất mạnh, em muốn nhanh chóng trở thành thuộc hạ của anh, nên mới nhất thời hồ đồ. Anh muốn biết cái gì, em sẽ nói hết cho anh... Em không hề có uy hiếp gì đối với anh, em là người dị năng phụ trợ, giờ chỉ có cấp D, không thể chiến đấu! Em còn có quan hệ của gia đình cơ thể này!”

Lưu San cố gắng nói, ánh mắt vừa mong chờ vừa đáng thương nhìn về phía Lý Phi.

Lý Phi nhìn cô ta vài phút, cô ta suýt thì nhũn người trên mặt đất. Lý Phi rốt cuộc nói nhẹ bằng: “Ra đi, tôi muốn nghe một chút xem, cô có thể nói cho tôi biết cái gì.”

“Bọn họ?” Lưu San không yên lòng, quay đầu.

“Nội tạng bị thương nặng. Đừng nói là chạy, giờ đứng lên cũng khó.” Giọng nói của Lý Phi bình tĩnh không chút gợn sóng, “Sẽ có người đến xử lý họ, xem tâm trạng của tôi.”

Lưu San ngậm miệng, không dám nói thêm một chữ.

Đèn tắt đi, ô tô khởi động, tiếng động xa dần.

Hai người “hôn mê bất tỉnh” trong kho hàng bò dậy. Giản Hoa phủi bụi trên quần áo, như trầm tư mà quay đầu hỏi cái người gầy gầy tên chắc chắn không phải là Triệu Văn: “Tiềm năng diễn người xấu của anh cao đấy. Kỹ thuật diễn xuất và ứng biến tại chỗ cũng không tệ. Anh không giống người ngoài nghề, trước khi vào Hồng Long, anh làm gì thế?”

Tên gầy quay đầu, nhìn Giản Hoa là hẩn lại nhớ đến khuôn mặt đau khổ của đồng đội, khi báo cáo tiền hóa đơn lúc đại tá Lô đi ra. Vẻ mặt hẩn rất phức tạp, trả lời: “Phòng chống ma túy... làm năm vùng bốn năm.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thất Bại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỹ thuật diễn xuất tốt có thể bù lấp tất cả những lỗ hổng trong kịch bản.

Vở kịch này không thâm thúy, thậm chí còn đơn giản đến mức thô bạo. Không có bối cảnh hoàn mỹ, không có những móc nối đan xen mất vài tháng xem xét, đạo cụ bị hao tổn cũng chỉ có một cái máy ghi âm. Đó là bởi vì Lưu San không đáng giá.

Hồng Long mất hơn mười ngày theo dõi. Giản Hoa và Lý Phi thì tiếp cận thông qua tin nhắn điện thoại. Cuối cùng xác nhận được Lưu San chỉ là một cô gái bình thường, IQ không cao, kinh nghiệm xã hội cũng không đủ, lại càng không có sở trường khó nhằn gì.

Trong cơ quan trọng yếu của Quốc gia, những người chú ý đến chuyện này đều thở phào nhẹ nhõm.

Lưu San rất bình thường, chứng tỏ “xuyên sách” không phải là một kế hoạch âm mưu có tổ chức.

Nếu không thì cái thân phận có gia thế cao quý như Lưu San, kiểu gì cũng phải để nhân viên được huấn luyện có tố chất đặc công đến. Ngay cả hiểu biết cũng không sâu, chỉ có tý khôn ngoan thì định chơi thế nào?

Một cô gái tầm thường như thế, chỉ dùng một chút chiến thuật tâm lý là đủ để đánh cô ta nằm sấp rồi.

Ô tô phi nhanh trong màn đêm. Đèn đường và đèn từ bảng quảng cáo chiếu vào cửa sổ xe, soi gương mặt Lưu San càng thêm bệch bạc. Cô ta bất an co ro trong góc ghế, ánh mắt sợ sệt.

Cô ta thấy bảng hiệu của một khu vườn dâu tây ở ngoại thành Bắc đô, nơi này ở gần xưởng phim và khu suối nước nóng, đại khái ở đường vành đai sáu ngoài Bắc đô.

Trên màn hình cạnh ghế lái, con số màu đỏ chỉ thời gian, tăng lên.

Rạng sáng 1 giờ rưỡi.

Tính cả thời gian bị hôn mê, cách khoảng thời gian Lưu San vui sướng nện giày cao gót đi vào nhà hàng chỉ mới gần sáu tiếng, nhưng Lưu San lại cảm thấy như mình đã trải qua cả mùa đông.

Rời khỏi kho hàng tầm tối, ngồi ở ghế sau trong ô tô ấm áp cũng không khiến cô ta thở phào, ngược lại còn sợ hãi hơn.

Lý Phi ngồi ngay cạnh cô ta.

Khi ảnh đế nhập diễn, khí thế kia cũng chẳng phải chuyện đùa.

Lưng Lưu San nổi đầy da gà, cánh tay phải ở gần Lý Phi cứng đờ, cả người như rơi vào hầm băng, lạnh từ lòng bàn chân đến sâu trong tâm hồn.

Đường đi càng ngày càng hoang vu. Cuối cùng, ô tô dừng lại ở một khúc ngoặt, cây cổ thụ cao năm sáu mét che kín góc này, kiến trúc gần nhất lại cách đó hơn trăm mét. Trước sau đều là khu vực xanh hóa, dù xe từ hướng nào đi đến, cũng đều có thể dễ dàng phát hiện ra.

“Cảnh Điền, anh đi xuống đi.” Lý Phi bình tĩnh nói.

Tổ viên Hồng Long giả làm vệ sĩ, không nói một lời rời khỏi ghế lái.

Tắt máy, đèn xe tắt, bốn phía tối đen, chỉ có ánh sáng từ đèn đường.

Lưu San qua cửa sổ, nhìn thấy “Cảnh Điền” đi ra chỗ cách mười mét trước vườn hoa để hút thuốc, đi dạo như trông chừng.

Một dị năng cấp S lại thêm một dị năng cấp A, lòng phản kháng của Lưu San không sinh ra nổi. Cô ta dám khẳng định, nếu không phải đang ở thế giới thực, thì Lý Phi đã giết cô ta ngay mà không chớp mắt.

Không nhắc đến dị năng, chỉ tính vũ lực, Cảnh Điền là vệ sĩ chuyên nghiệp, quân nhân xuất ngũ.

Lưu San hối hận vì những ngày này muốn chạy đây đó mà cố ý bỏ lại vệ sĩ, còn cùng người nhà giận dỗi, không để người đi theo.

Không khí trong xe áp lực đến nỗi Lưu San gần như không thở nổi.

Cô ta cúi đầu, cố nhắc mình bình tĩnh, muốn tìm ra đường sống cho bản thân.

Trước mắt bỗng lóa lên, Lưu San nhìn vật Lý Phi đưa đến trước mặt mình. Đó chính là cái di động sau khi tỉnh lại cô ta không thấy đâu.

Lưu San cuống quýt nhận lấy, ánh mắt dừng lại trên tay Lý Phi.

Găng tay giản dị không có hình trang trí nào, phía trên có dày đặc lỗ thông khí[1]. Lưu San không nhận ra là của nhãn hiệu nào, nhưng điều này cũng không ngăn cô ta hiểu rằng trên di động không lưu lại dấu vân tay của Lý Phi.

“Em...”

“Cô điều tra việc của đoàn phim ‘Trúc đen’ và trợ lý Lâm.”

Lưu San nghe thấy thì tiếng như bị ghen lại, biện bạch một cách khó khăn: “Không... Em chỉ muốn biết, thực ra em, em thích Lâm... cái người giả làm trợ lý Lâm kia. Em không ngờ sự tình lại thành ra thế này.”

Cô ta cảm thấy không khí quanh Lý Phi càng lạnh thêm. Lưu San nắm lấy cửa xe, muốn chạy trốn.

Không chạy được. Dù cô ta có vừa lao ra vừa kêu to, thì khi đợi mọi người phản ứng lại với âm thanh, cũng thừa thời gian cho Lý Phi đốt cô ta thành tro.

Việc xử lý sau đó đối với Lý Phi chỉ là rắc rối, còn cô ta lại mất cả tính mạng. Lưu San nào dám hành động thiếu suy nghĩ?

“À, cô thích cậu ấy sao?” Lý Phi có ý thâm sâu hỏi.

Lưu San kiên trì thừa nhận.

“Jody biết rất nhiều bí mật của tôi. Tôi không ngờ rằng, có một ngày cậu ấy sẽ biến thành một người khác.”

Âm thanh trầm trầm khàn khàn truyền đến tai nghe của tổ viên Hồng Long, cũng truyền đến thiết bị tương tự ở chỗ Giản Hoa.

Khác với tổ viên Hồng Long vội vàng làm việc, nhìn chăm chăm đủ loại thiết bị, Giản Hoa chỉ có cái tai nghe. Cậu khoác thêm áo choàng, thong dong đi trong đêm đông đầu ở Bắc đô.

Gió rét thổi làm rối mái tóc, nhiệt độ lạnh đến mức sắp đóng băng, khu vực xanh hóa ven đường phủ một tầng sương trắng.

Âm thanh truyền qua vô tuyến có phần sai lệch, lời Lý Phi nói ra mang theo âm khàn khàn kỳ lạ, nghe từ trong tai nghe, Giản Hoa lại cảm thấy một sự tê dại lạ thường kéo dài từ sau tai đến cổ.

Câu giờ tay sờ theo bản năng.

Trong tai nghe lại đổi thành tiếng nói lắp bắp của Lưu San: “Tôi không biết. Jody, anh ta?”

“Jody là trợ lý sinh hoạt của tôi.” Tiếng nói của Lý Phi dịu dàng, nhưng giọng điệu lại khiến người ta có cảm giác không rét mà run, “Mấy kẻ xuyên sách như cô đánh cắp toàn bộ ký ức của nguyên chủ à?”

Người đại diện của ảnh đế hay trợ lý sinh hoạt đều biết bí mật lớn của nghệ sĩ. Nếu người này bỗng bị đổi, trời biết gã có nói ra hết thấy những việc không được nói hay không, Lưu San hiểu ý Lý Phi.

Cô ta càng thêm kinh hoàng.

Trong tai nghe, giọng nói của cô ta run rẩy, như đang chịu áp lực rất lớn: “...Trên cơ bản là thế. Em có được hầu hết ký ức của chủ nhân cơ thể này, nhưng không phải chuyện gì em cũng biết. Em không phải Lưu San thật, cái nhìn của cô ta đối với những người khác em cũng không biết. Suy nghĩ trong lòng, tình cảm... Những thứ này khác với ký ức.”

Tất cả những người nghe trộm đều nhú mày.

– Cô gái này, đang có ý đồ khuyên Lý Phi giết “Jody”, tuy ngấm ngầm nhưng mục đích rất rõ ràng.

Thử nghĩ mà xem, một người trợ lý biết rất nhiều bí mật của Lý Phi, lại không kế thừa tình cảm của chủ nhân cơ thể, chỉ cần có lợi là sẵn sàng phản bội mà không chút áy náy.

Lưu San đang cố gắng củng cố địa vị của mình. Cô ta định cung cấp những thông tin mà kẻ xuyên sách biết từ trước, nhưng loại ưu thế này người khác cũng có thể nói cho Lý Phi, nên địa vị và sự an toàn của cô ta đều không được đảm bảo.

“Em không có tình cảm gì với bố mẹ của Lưu San. Họ đối với em chỉ là người xa lạ. Nếu được lựa chọn, người xuyên sách chắc sẽ chọn rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc, vứt bỏ bạn bè người thân người yêu của chủ cũ cơ thể. Vì phải đóng giả chủ cũ trong thời gian dài là việc rất mệt mỏi.” Lưu San cố khiến cho giọng nói của mình nghe càng thêm yếu đuối, cô ta ấp úng, “Em không rời khỏi nhà Lưu San, lý do thì anh cũng biết rồi đấy... Nhưng còn Jody?”

Ở lại bên cạnh Lý Phi, nhất định là có ý đồ khác.

– Nếu không ngại thân phận, mấy tổ viên Hồng Long đã khen ngợi cô gái này rồi. Dưới áp lực sống chết, đầu óc hoạt động linh hoạt hơn nhiều.

“Tôi cần Jody!” Trong giọng nói của Lý Phi có sự tức giận, anh không kiên nhẫn lặp lại, “Người thật.”

Giản Hoa nhớ tới nam chính Hạ Ngưng trong “Trúc đen”. Nhìn bề ngoài thì hoàn mỹ, nhưng trong nội tâm lại ngạo mạn, ghét tất cả những chuyện ngu xuẩn hẳn không nắm giữ được.

Chỉ cần Lý Phi thể hiện loại tính cách tương phản này, người ngoài sẽ “hiếu” rằng ngôi sao trong ngoài bất nhất. Nam thần gì đó chỉ là vỏ bọc, sự tao nhã của Lý Phi cũng là mặt nạ. Người nào đầu óc linh hoạt một chút sẽ nghĩ đến các loại giao dịch trong giới giải trí. Không chừng “Jody” chính là nhân vật nắm vai trò bắc cầu, ngôi sao không thể tự mình làm việc này, tự hạ thấp mình để bị khinh thường.

“Jody” đã đổi người, dù giết hay đuổi đi, cũng không thể thay đổi được chuyện bên cạnh Lý Phi thiếu mất một người quan trọng, đáng tin.

“Người bị các người thay thế đâu? Họ ở chỗ nào?” Lý Phi chột cao giọng, dọa mọi người giật nảy mình.

“Em... Em không biết!”

“Cô không biết? Hay là, không muốn nói?” Âm thanh man ý lạnh tràn ra từ kẽ răng, lạnh thấu xương.

Giọng Lưu San run rẩy, nói không biết.

“Xem ra cô không mấy giá trị, Cảnh Điền...”

“Không không! Xin anh, để em nghĩ xem!” Lưu San cầu xin, cuống quýt nói, “Có khả năng linh hồn vẫn còn ở trong cơ thể, nhưng đang ngủ say, hoặc là đang ở một không gian khác. Một không gian không rõ va chạm với thế giới này, tạo ra Thế giới Bị Từ Bỏ. Quái vật ở đó cũng không phải tự nhiên sinh ra, chúng đều đến từ không gian khác. Quyển sách này chính là thế giới mà các không gian hỗn tạp giao nhau! Vì bọn em xuyên đến, nên linh hồn của chủ cũ cơ thể rơi vào không gian khác. Nói như thế nghe rất đúng.”

“Lúc ở trong kho hàng, cô nói quy luật thời không sẽ bảo vệ mấy người, chính là chỉ cái này?”

Lý Phi đã sớm nói rõ, anh nghe được đối thoại trong kho hàng của ba người. Lưu San cuống quýt phụ họa: “Đúng, người xuyên việt nhận được sự bảo vệ của quy luật thời không. Em đoán là vì... A!”

Âm thanh sau đó nhỏ như muỗi kêu, càng run mạnh hơn: “Ý em là, thế giới ở vĩ độ cao bảo vệ thế giới ở vĩ độ thấp. Chuyện này có người ở chỗ bọn em nghiên cứu qua, em cũng không hiểu lắm nhưng đại khái ý là... Nếu thế giới của anh có một quyển sách, anh có thể vào trong sách, nhưng người ở trong sách không có khả năng đến thế giới của anh.”

“Còn có nghiên cứu? Chẳng lẽ các người là chủ mưu?” Lý Phi như khó có thể tin.

“Không, không phải!” Lưu San như muốn ngắt đi, giải thích loạn xạ, “Nghiên cứu chỉ là vui đùa thú vị thôi!”

“Ai tạo ra tất cả những chuyện này. Tác giả của quyển sách này là ai? Hẳn là kẻ đầu sỏ tạo ra không gian hỗn loạn sao?”

“...Việc này không liên quan mấy đến tác giả. Ông ta cũng chỉ là một người bình thường, không có khả năng làm thời không hỗn loạn.” Nếu xuyên sách, đều do tác giả làm chủ, phần tử khủng bố toàn cầu còn lái máy bay đâm tháp cao làm gì, tất cả đi viết sách chẳng phải là được sao?

Lưu San dường như bình tĩnh hơn, cô ta bối rối nói: “Thật ra trong thoáng qua mơ hồ, em không biết gọi nó là gì. Em cảm được được nó trong mơ, ba ngày liên tục, hỏi em có muốn đến nơi này không.”

“Sau đó cô đồng ý?”

Lần này nụ cười lạnh của Lý Phi là thật.

Trước mặt tổ viên Hồng Long, mặt đại tá Lô dần dần lạnh xuống, giận đến tái mặt.

Dù có âm mưu “lên vào xâm lược” cũng không khiến người ta tức giận đến thế. Lưu San nói như mấy người đó chỉ tùy tiện đến đây du lịch, tới mua vui.

“Em mơ màng đồng ý, sau đó lúc vừa mở mắt ra, đã ở trong nhà Lưu San.”

“Chẳng lẽ đây là hành trình không có ngày kết thúc? Jody thật nếu vẫn còn ở trong cơ thể kia, thì lúc nào cậu ấy mới có thể thức tỉnh?” Lý Phi ép hỏi.

“Không, bọn em không thể quay về!” Giọng nói Lưu San chợt trở nên the thé, “Em cảm nhận được trong ký ức em có, khi linh hồn xuyên vào không gian bị ngăn lại, như rơi vào hố sâu không đáy, tuyệt vọng không thể

bò ra khỏi! Em cũng không ngu, không định lừa chính mình. Em không còn đường lui, em chỉ muốn sống tiếp, chẳng lẽ như vậy cũng không được?”

Bên kia im lặng rất lâu.

Giản Hoa ấn tai nghe, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Mùa đông ở Bắc đô nhìn không thấy sao, chỉ có màn đêm vô tận.[1] Găng tay có lỗ thông khí:

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Bước Cô Độc

Con đường này như không có điểm cuối.

Đèn nê on cô độc, chữ cái lấp lóe lạnh lùng, màn đêm tối đen.

Bảng hiệu phát quang trên đường vốn rất đẹp, nhưng để lâu, gương mặt người mẫu vốn lộng lẫy trở nên vàng vọt tái nhợt cũ kỹ. Trên cánh tay rơi mất một khối, ngoài bảng hiệu cũng có mấy vết bẩn, như trên mặt người mẫu nổi ban đen.

Ngọn gàng đẹp đẽ đều sẽ qua đi.bt: Di

Cuối cùng chờ đón mọi người, chỉ còn cô độc và mục nát.

Giản Hoa rút tay trong túi áo, theo bản năng muốn sờ cái gì đấy, nhưng cậu không đem thuốc lá. Cậu đã cai thuốc sắp được ba tháng, nhưng cậu vẫn chưa quen, toàn dựa vào nghị lực để khắc phục.daovaodao-Di

Khi không hút thuốc, trong lòng hoảng hốt, thường xuyên cảm thấy dạ dày trống rỗng.

Ngay cả tinh thần cũng trống rỗng.

Nện bước trên mặt đất mà không có cảm giác chân thật, gió rét như quạt bay suy nghĩ, Giản Hoa không nhớ mình đã đi được bao lâu. Cậu chỉ định tản bộ, đi đến một cửa hàng thức ăn nhanh ven quốc lộ để chờ Lý Phi kết thúc công việc ở bên kia, nhưng khi cậu sức tỉnh, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn xa lạ.

Giản Hoa đang định lấy di động ra định vị, thì một chiếc Honda Geshitu màu đen chạy từ phía sau đến, không mở đèn pha, cũng không nhấn còi, vững vàng dừng cạnh Giản Hoa.

Cửa sổ xe hạ xuống, tay phải đeo găng đặt trên bánh lái, tư thế ngồi rất phóng khoáng, như một gã tay chơi muốn gạ gẫm gái xinh đứng ven đường, nhìn Giản Hoa bằng ánh mắt hứng thú: “Lạc đường à?”

“...”

“Thế, đang trải nghiệm cuộc sống à?” Lý Phi đeo kính đen lên. Trông anh giờ hết như nam chính Hạ Ngưng trong “Trúc đen”, cả người đều bốc ra mùi ngạo mạn đối đòn, “Người bình thường không thể hiểu được cuộc sống, chỉ có thể hiểu được chính mình thất bại biết bao nhiêu.”

Giản Hoa không cần suy nghĩ, lời thoại đã thốt ra: “Chính vì cuộc sống của tôi chưa từng có thất bại, nên tôi mới muốn diễn thử một chút khi mấy người thất bại, tôi nên có vẻ mặt gì.”

Đây là lời thoại của nhân vật Hạ Ngưng trong phim.

Tay áo Giản Hoa rút trong túi lộ ra một phần, người xem thấy vẻ mặt của cậu và Lý Phi giờ gần như nhau. Khi sắm vai cùng một nhân vật, dù bộ dạng họ có không giống nhau, thì thần thái vẫn tương tự.

Lý Phi kéo kính đen xuống một đoạn, vẻ mặt thay đổi, anh dùng giọng điệu cực kỳ kiên định nói: “Chẳng lẽ các người không dám tiến về phía trước?”

Trạng thái nhập diễn của Giản Hoa lập tức bị phá vỡ. Cậu nhắm mắt lại, lui một bước, đưa tay mở cửa xe, ngồi vào ghế sau ô tô. Giản Hoa lấy ngón tay day day mi tâm, uể oải phản đối: “Không được diễn Ô tướng quân trước mặt tôi.”

“...”

“Nhất là với cái kiểu hóa trang này.” Giản Hoa nói xong mới phát hiện mình vừa chê bai Lý Phi.

May là trông Lý Phi không giống như đang giận. Anh nhún chân ga, khởi động ô tô, đóng cửa sổ, lười biếng cười, nói: “Cậu tạm chấp nhận đi. Tối mù tối mịt thế này, tôi đi đâu tìm áo giáp.”

“Ít nhất cũng vứt cặp kính đen kia đi.”

“Hàng mùa thu mới của Venice, năm con số, vứt đi là trợ lý Lâm tức đến giờ chân ngay.” Lý Phi cố ý xuyên tạc.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi: “Anh không phải được tài trợ à, người phát ngôn của nhãn hiệu xa xỉ mà còn phải tiếc tiền mua kính đen nhãn hiệu này à?”

“Đang tích góp tiền mà. Không muốn mua Hummer nữa sao?” Lý Phi nhắc nhở. Thế giới Bị Từ Bỏ lắm phiêu lưu, anh có ngồi trên cả đồng tiền cũng chẳng đủ tiêu.

“Tôi cứ nghĩ anh đã có hiệp nghị với Hồng Long rồi, mua một chiếc xe tăng của quốc gia.” Giản Hoa nói, khóe miệng không kìm được nhếch lên. Có thể trở thành quan hệ bạn bè không hề sợ hãi cố kỵ điều gì, so với quan hệ hợp tác lạnh lùng do lợi ích tạo thành thì tốt hơn nhiều.

Mày Lý Phi cũng không thèm nhận lại mà tiếp lời, nói bừa: “Thực ra tôi cũng định tranh thủ, nhưng trong quá trình giao tiếp có vấn đề nhỏ. Hồng Long nói bằng C* không được lái xe tăng. Tiền phạt giá trên trời chắc tôi không trả nổi.

*Bằng C: bằng lái xe ô tô. Chi tiết mời google

Giản Hoa: “...”

Cái loại năng lực nắm bắt đề tài này, đúng là nhạt được là vác, vác là chạy, người đóng vai phụ có muốn đuổi cũng đuổi không kịp!

Giản Hoa không còn hứng nữa.

Cậu ngã vào ghế sau thả lỏng tinh thần. Lý Phi im lặng nhìn cậu xuyên qua gương chiếu hậu.

Lúc trước khi Lý Phi phát hiện Giản Hoa không ở chỗ đã hẹn, anh không hề nghĩ ngợi mà lái xe đuổi đến đây.

Quốc lộ ở vùng ngoại thành hoang vắng, không có người đi đường, ngã rẽ rất ít. Lý Phi cũng khá may, mau chóng nhìn thấy bóng người quen thuộc.

Lúc đấy lòng Lý Phi cũng yên lại, nhưng anh còn chưa kịp mừng, đã bị hơi thở âm lạnh trống rỗng trên người Giản Hoa làm cho giật mình sợ hãi.

Trong đôi mắt quý, hình bóng Giản Hoa là một màu đen hun hút vô tận, không có ánh sáng, không có chuyển động, như một vật chết, nhưng hơi thở nguy hiểm vẫn chỉ tăng mà không giảm

Con mãnh thú hắc ám hung hãn kia, ngay cả mí mắt cũng lười nâng.

Ban đầu, khi nó cảm nhận được hơi thở của Lý Phi, nhất định sẽ cảnh giác, sức mạnh thay đổi. Giống như con thú dữ mở mắt tức giận trừng kẻ khiêu khích có gan bước vào lãnh địa của mình, khẩn cấp bày ra tư thế xua đuổi và chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng giờ con mãnh thú kia, đã chán cái tên đối thủ chẳng bao giờ tấn công này. Nếu hình dung thì sẽ là như vậy, nó chỉ vung cái đuôi, ườn cái

bụng rồi tiếp tục say ngủ. Dù có dùng máy dò năng lượng xịn nhất của Hồng Long, cũng không phát hiện được nó.

Lý Phi không nhấn còi ô tô, anh dựa vào ánh sáng mờ nhạt từ bóng đèn, nhìn chăm chú bóng người cô độc kia.

– tựa như bị cái gì đó đâm thẳng vào đáy lòng.

Anh và Giản Hoa đều là người lý tính. Tuy Lý Phi đã sớm xem xét lòng mình cẩn thận, nhưng Giản Hoa hiển nhiên vẫn chưa đến bước kia. Vì thế, hơn mười ngày trước Lý Phi mới thuận thế tán thành lời đề nghị của Giản Hoa ở bãi đỗ xe.

Lý Phi không muốn dọa người chạy mất.

Nhận thấy tình cảm thay đổi, lập tức xử lý lạnh là lựa chọn của những người coi trọng lý tính. Lý Phi có thể khẳng định, hôm đó mà anh muốn tiến thêm một bước là Giản Hoa sẽ không do dự mà quay người đi ngay.

Anh nắm bánh lái, mê đắm nhìn bóng dáng kia, thở dài trong lòng: Thật là một con mồi khó bắt.

Lý Phi lái xe dừng cạnh Giản Hoa, “lừa” người lên xe.

Anh phá vỡ sự cô độc lạnh lùng, nhìn hơi thở trống rỗng đơn độc quanh người Giản Hoa dần biến mất, anh thấy giống như mình đã dụ bắt được con mồi nguy hiểm. Giờ con thú dữ đã không còn giương nanh múa vuốt khi anh đến gần nữa, khoảng cách đến khi anh có thể đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại trên người nó còn bao xa?

Mắt Giản Hoa nhìn hướng xe chạy, nói việc chính: “Anh đưa người cho Hồng Long rồi à?”

“Giao cho vệ sĩ lâm thời của tôi rồi. Sau đó Hồng Long muốn đưa cô ta đến chỗ nào, tôi cũng không quan tâm.” Lý Phi nhắc tới Lưu San, tâm trạng đang tốt lại thay đổi.

Tuy rằng anh tức giận trước mặt Lưu San hơn nửa chỉ là diễn, nhưng khi biết quyển sách này chỉ là “chiều không gian ở vĩ độ thấp”, như một đất nước nghèo khó bị người ta xâm lược, lại không thể ngăn cản, không thể phản công vào hang ổ của đối phương, ai mà không tức?

Lưu San giờ hối hận, vì cảm thấy mình không thể trở về, khóc nói cô ta muốn sống. Trông cô ta bất lực đáng thương bao nhiêu, thì càng chứng minh lúc ấy cô ta coi chuyện xuyên việt này đơn giản trẻ con bấy nhiêu.

Mới xem mấy bài viết hot trên diễn đàn thảo luận và nguyên tác quen thuộc đã tự tin tràn đầy mà đến đây.

Không có khả năng gì, không có kinh nghiệm xã hội, ngay cả mức độ tâm lý thừa nhận cũng không cao, người kiểu này thì nói gì mới tốt đây?

Giản Hoa không quan tâm Lưu San có kết cục gì. Cái cậu để ý là một việc khác, khi Lưu San sụp đổ gào khóc, Lý Phi liền ngừng lời.

“Đáng lẽ ra anh phải hỏi tiếp về việc thời không giao nhau.” Giản Hoa nói từng câu từng chữ, “Linh hồn cũng là một loại sức mạnh. Nguyên lý khi các không gian va chạm vào nhau là gì, chúng ta không rõ. Nhưng chúng ta đã biết khi sức mạnh ở Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, ta có thể xuyên qua kẽ hở thời không.”

Nấm biết chạy theo đồ ăn, nó cũng là dị năng.

Lý Phi chạy xe chậm lại, anh không quay đầu, nói: “Tôi hiểu ý của cậu.”

Bọn xuyên sách kia không làm được gì mấy, mỗi đe dọa vẫn đến từ quái vật của Thế giới Bị Từ Bỏ, và những người dị năng khác. Nếu dị năng của Giản Hoa có thể xuyên qua thời không, thì những người dị năng khác như thế nào?

“Hồng Long luôn nhìn chăm chăm vào chúng ta, trong tình huống đó, có lẽ có thể moi tin tức có ích khác từ Lưu San, nhưng nếu liên lụy tới cậu...” thì không được.

Giản Hoa trầm ngâm, không nói gì.

Đám tơ theo bản năng tràn đến, lan rộng trong ô tô, có vài sợi còn bò lên người Lý Phi.

“Không cần lo lắng, nơi này không có máy nghe trộm.” Lý Phi đã sớm kiểm tra.

“Không phải tôi nghi ngờ dị năng của anh, tôi không yên lòng với các loại công nghệ cao của quốc gia.”

Ai biết có cái khoa học kỹ thuật nghịch thiên nào không. Quốc gia nào chẳng như vậy, tiên tiến nhất dùng trong quân sự vũ trụ, cái gì là đào thải thì để dân dụng khai phá.

“Tôi lấy được rất nhiều tin tức có ích từ Lưu San. Cậu xem, cô ta phải điều tra mới biết được tên của trợ lý Lâm, đối với lời nói dối về trợ lý sinh hoạt ‘Jody’ của tôi cũng không nghi ngờ gì.” Lý Phi sắp xếp lại suy nghĩ, nói cho Giản Hoa, “Nguyên tác có viết về chúng ta, nhưng không hoàn chỉnh.”

“Không nói chúng ta gặp nhau như thế nào, cũng không nhắc đến quan hệ của chúng ta?” Giản Hoa cũng đoán.

Lý Phi chợt nghe thấy hai chữ “quan hệ”, hoảng hốt trong giây lát, may mà anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, gật đầu đồng ý: “Từ Trương Diệu Kim đến cục trưởng Lô hiện giờ, Hồng Long vẫn luôn lảng tránh vấn đề này, không nói quan hệ giữa chúng ta là gì.”

Việc này Lý Phi đã sớm nghĩ đến, nhưng cái tư liệu đầy “CP (couple) xứng đôi” kia, hoàn toàn quấy nhiễu suy nghĩ của anh.

“Cậu là nhân vật phản diện trong quyển sách này, tôi cũng là nhân vật phản diện.”

Khác nhau chỉ ở chỗ ai là người cuối cùng đấu với nhân vật chính.

“Trương Diệu Kim từ trong mạng lưới quan hệ của anh, tìm đến tôi.” Giản Hoa nhắc nhở, việc này cậu cũng không quên.

“Anh ta cùng lúc nhìn thấy chúng ta ở Hoài thành. Tuy là ngoài ý muốn, nhưng cũng không đáng ngạc nhiên lắm.” Lý Phi cảm thấy như mình đã mò đến điểm mấu chốt. Tổng hợp tất cả những gì ở trên cộng lại, nhân vật phản diện trong nguyên tác có thể là một đôi...

“À, có vẻ như anh là tay sai của tôi.”

Lý Phi: “...”

“Thế nào, nhân vật phản diện cuối dường như là tôi mà?” Giản Hoa phát hiện mình khi ở trước mặt Lý Phi, có thể không thèm để ý mà bàn luận chuyện này. Kết luận đặc biệt này khiến cậu cảm thấy cực kỳ thú vị.

Cậu thích xem Lý Phi diễn xuất, còn nhiều hơn chính mình.

“Sao không phải là bạn bè?” Lý Phi nuốt lại lời muốn nói, “Lý do vì bạn bè mà trả thù gì đó, cũng khá ổn mà.”

“Cho nên lúc ở nhà hàng anh nói với Lưu San, anh biết ‘mình chết như thế nào’?” Giọng Giản Hoa bỗng lạnh đi.

Lý Phỉ không cần nhìn về mặt Giản Hoa, phản ứng kỳ lạ của đám tơ trong xe, đã đủ để thuyết minh Giản Hoa đang không vui.

“Không cần hốt hoảng thế. Cậu và tôi đều là nhân vật phản diện, nếu không chết thì sách kết thúc kiểu gì?”

Giản Hoa im lặng.

“Về việc chết trước chết sau...Dựa vào tính cách của cậu, cho dù có người chọc đến cậu, thì cậu quay người cái là đã quên luôn người ta rồi.” Ngón tay Lý Phỉ đặt bánh lái nhẹ nhàng nhẩy nhót, mang theo ý cười nhìn qua gương chiếu hậu, “Thật ra tính cách của Hạ Ngưng, cũng có phần giống cậu. Anh ta ngạo mạn, cậu trầm tĩnh. Trên bản chất thì cả hai đều khinh thường người khác, ngay cả cảm hận cũng lười.”

Ánh mắt Giản Hoa dao động, cậu muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

“Chuyện gì lại khiến cậu chống lại nhân vật chính?”

Sự thật về năm bị phát hiện?

Không, Giản Hoa cũng không thích năm. Dị năng này lại cực kỳ mạnh, khi cậu không chủ động nói ra, ai sẽ ngờ đến đám năm ăn quái vật ven đường, bị người dị năng coi như vách ngăn bảo hộ tạm thời chứ?

“Chỉ có khi vượt qua điểm mấu chốt của tôi, tôi không muốn chịu dừng nữa, tôi...” Ánh mắt Giản Hoa tràn ngập sát khí, đám tơ vô hình bọc lại chiếc xe.

– Cậu Đồng tùy ý làm bậy, động đến điểm mấu chốt làm người và tôn nghiêm của Giản Hoa, Giản Hoa lập tức không chút do dự ra tay, dù có phải về nhà ăn không khí cũng không quan tâm.

Như vậy, chuyện gì sẽ khiến Giản Hoa không màng an nguy, làm trái với tính cách nhất quán, dù bại lộ thân phận cũng muốn chống lại nhân vật chính?

“Khi tôi muốn báo thù.”

Giản Hoa nhanh chóng có đáp án, nhưng đáp án này lại khiến cậu không thể ghiền lại tức giận trong lòng mình.

Lý Phỉ sẽ chết, bạn của cậu, người bạn duy nhất của cậu sẽ chết...

“Bằng bất cứ giá nào, cũng muốn họ phải trả giá.”+1 cho Boss Phỉ, tui cũng nghĩ là trả thù cho người yêu...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chạy Trốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bờ Đông Hoa Kỳ, Tiểu bang Massachusetts vừa trải qua một trận bão tuyết.

Tuyết đọng ngoài phòng đã lấp cả cẳng chân, ba bậc thang trước cửa đều bị chôn dưới tuyết, chó kéo xe lúc tản bộ không cẩn thận trượt ngã, đập vào. Hàng xóm vui cười, nếu mở cửa nhà thì sẽ nghe thấy tiếng nhạc Giáng Sinh.

Đúng vậy, hôm nay là lễ Giáng Sinh, tháng mười hai sắp kết thúc, cách năm mới còn sáu ngày...

Johnson Brown ghé vào cửa sổ trên tầng hai. Cậu bé nhà hàng xóm đội mũ đeo khẩu trang, chơi đùa trong tuyết với chú chó. Trong đêm đen gió tuyết, những ngôi nhà sáng đèn ấm áp đẹp đẽ.

Cậu quay đầu, kéo rèm cửa xuống.

Trong phòng rất lạnh, Johnson quấn chặt chăn lông quanh mình, khuôn mặt trắng bệch.

Hệ thống sưởi trong nhà bị hỏng đêm qua, không thể hoạt động nên nhiệt độ phòng rất thấp.

Quê của Johnson, miền nam tiểu bang Massachusetts, không có gió tuyết lớn như thế, mùa đông ở đó ấm áp hơn nơi này nhiều. Johnson chưa từng gặp gió tuyết lớn như vậy, hiện tại trong mắt nó không có mới mẻ tò mò mà là màu xám cam lạng.

Trong phòng rất lộn xộn, như bị thú dữ tàn phá.

Tủ quần áo thủng một lỗ to, mảnh vỡ của bình hoa chất đống trong góc tường, đèn treo trên tường bị nghiêng lệch, giường mất một chân, chỉ có thể dùng sách để kê. Khi Johnson ngồi lên trên, giường phát ra tiếng kêu khiến người ra ê răng, giống như chỉ trong giây lát thôi sẽ sập.

Trong nhà không có người.

Căn nhà trống trơn, lạnh như băng.

– Katie và Charlie, lại ra ngoài cãi nhau.

Đôi vợ chồng mới cưới này là người giám hộ mới của Johnson. Nghe nói văn kiện nhận nuôi hợp pháp còn chưa được thông qua, Johnson lấy tạm thân phận thân thích của nữ chủ nhân để ở lại nơi này.

Nữ chủ nhân Katie, từng là giáo viên trường công của Johnson. Cô ấy vừa xinh đẹp vừa thiện lương.

Chồng cô, Charlie, là vị luật sư tốt bụng, đối với trẻ con lúc cũng nhiệt tình thân thiết.

Đây toàn bộ những gì Johnson biết về họ. Nhưng sau khi đến thành phố Bangolo bang Massachuttsets sống cùng họ, Johnson mới phát hiện họ không giống như mình đã nghĩ.

Ngài luật sư “nhiệt tình”, trừ lúc đi làm thì không ra ngoài, không tham gia hoạt động cộng đồng, ít khi chào hỏi hàng xóm, có lần đi về muộn

còn hung hăng đá con chó nhà hàng xóm một cú.

Katie “thiện lương”, không đi làm tình nguyện, cũng không đến nhà thờ giúp phân phát đồ ăn.

Họ nói vì gánh nặng gia đình lớn hơn, nên chỉ có thể dành nhiều thời gian hơn cho công việc. Họ vẫn tươi cười nhiệt tình thân thiết như cũ, cực kỳ quan tâm đến Johnson, nhưng tình cảm của họ... lại không ổn lắm.

Có hôm lúc nửa đêm, Johnson đang mơ màng thì nghe thấy tiếng cãi vã ở tầng dưới. Nó dụi mắt bò dậy, lặng lẽ đi đến cửa. Nó nghe được tiếng Katie và Charlie đang kịch liệt tranh cãi, dường như là vì tiền, vì vấn đề chi tiêu gia đình.

Tiếng cãi nhau như thế, lúc trước Johnson ở khu dân nghèo, mỗi ngày đều nghe thấy.

Nó về phòng ngủ, tự hỏi quyết định của mình có phải sai rồi không. Nó không nên rời miền nam tiểu bang Massachussets, khiến nhà cô giáo Katie gặp phải vận rủi.

Con lốc kéo dài phá hủy thành phố nghiêm trọng, gần như biến thành đồng đồ nát. Những người không rời đi kịp, đều ở trong danh sách mất tích, có thì thể đã được phát hiện.

Chú Rick của Johnson, vẫn đang ở trong trạng thái mất tích. Nó nghe ngài luật sư nói, thủ tục nhận nuôi tạm thời không thể giải quyết, nên giờ nó không thể đến trường, chỉ có thể ở nhà.

Ở đây có đồ ăn phong phú, có quan tâm chăm chút, có chương trình TV và trò chơi máy tính, nhưng Johnson lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Cậu bé đã từng chịu tổn thương, cực kỳ nhạy cảm.

Mỗi ngày cùng nhau sinh hoạt, mỗi bữa cơm đều bày trên bàn, mỗi đêm đều ngồi trên sofa trong phòng khách xem talk show, mỗi ngày đều nói chúc ngủ ngon... Càng ở chung lâu, Johnson càng thấy kỳ lạ.

Katie thích chương trình khách mời, rất hài hước, nhưng toàn dùng cách chế giễu người nghèo, ám chỉ họ là rác rưởi của xã hội.

Chương trình này nhằm vào giai cấp trung lưu, và những người hướng đến giai cấp này. Johnson không bị cuộc sống của thành phố phồn hoa ngập vàng son mê hoặc. Những chương trình làm Katie cười to, bao giờ cũng khiến cậu bé thấy xấu hổ, bất an.

Nó ở trong ngôi nhà này, giống như một vị khách, dù có nhận được bao nhiêu thân thiết chăm sóc, nó cũng không thể hòa nhập.

Sau vài lần cãi nhau lúc nửa đêm bị Johnson phát hiện, Katie và Charlie không ở nhà tranh cãi nữa, họ sẽ đến công viên gần nhà hoặc quán bar. Họ nói với Johnson là “trong sinh hoạt không tránh khỏi có lúc mâu thuẫn, nhưng họ cho rằng cãi nhau trước mặt trẻ con là sai, nên phải tránh đi.”

Giờ họ lại đi ra ngoài.

Tuyết rơi lớn như thế, trong lễ Giáng Sinh, để lại nó ở nhà một mình chờ trong căn phòng lạnh băng.

Ngài luật sư gọi đến chỗ sửa chữa hệ thống sưởi nhưng không ai nghe. Katie nói muốn cùng đi ra ngoài xem có siêu thị nào còn mở không. Trên mặt họ vẫn giữ nụ cười, nhưng rất miễn cưỡng.

Johnson chui đầu vào chăn lông.

Đêm qua, đêm Giáng Sinh, khi họ đang ăn tiệc lớn với gà tây trong phòng khách, ngôi nhà bỗng rung rung.

Sau đó trong phòng xuất hiện rất nhiều quái vật hình cầu, Johnson qua cửa sổ thủy tinh còn thấy một đám khỉ tay dài nhe răng trợn mắt nháy nhót, rung tuyết đọng trên cây thông rơi xuống.

Trên ngã tư đường trong khu phố, một người phụ nữ mặc áo lông, tức giận gào: “Em chịu đủ rồi, Charlie! Anh cũng thấy đấy, khi quái vật đến, Johnson chỉ biết trốn trong góc tường! May mà chỉ là mười mấy con bóng lông đen, nếu là khỉ tay dài, hay thậm chí là mực ăn thịt người thì sao?”

Người đàn ông đội mũ đen, bình tĩnh nói: “VẬY em muốn thế nào? Nói với nó, cục cưng à, thật ra trong cơ thể chúng ta có một loại sức mạnh thần bí, điều khiến nó có thể bảo vệ chính mình, đánh chết quái vật à?”

Người phụ nữ trợn trừng mắt, thở hồng hộc: “Sao lại không được?”

“Nó là nạn nhân của bạo lực học đường. Johnson Brown vì những gì gặp phải thời thơ ấu, bản thân nó cực kỳ ghét bạo lực! Katie, em quên hết nguyên tác viết gì à?”

“Khi đối mặt với sự tấn công của quái vật, chỉ biết khóc lóc run rẩy. Đây là nhân vật chính của chúng ta sao? Em hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này!” Cô ả tóc vàng Katie giận dùm dùm, “Em thà là tên Jack xui xẻo, bay qua bên kia đại dương, ở trong lãnh địa của Ác Ma, còn hơn qua những ngày như này.”

Cô ả lại chê bai những khuyết điểm của Johnson.

“Nó không giặt sạch nổi tất, dao nĩa cũng không dùng tốt được, cái đĩa sứ sắp bị cắt vỡ luôn rồi. Không biết dùng máy cắt cỏ, ngay cả lò vi sóng cũng không biết dùng! Chúa ơi!”

Mặt Katie đầy vẻ phóng đại “đây là một thảm họa”. Ả chỉ trích người đàn ông trước mặt, đã vứt hết mọi việc lại cho ả.

“Đêm qua khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, chúng ta vất vả lắm mới giết chết mấy con bóng lông đen kia. Nó không làm gì cả! Đồ nội thất, đồ điện trong nhà đều bị phá hỏng, chúng ta lấy đâu ra tiền để sửa? Tháng trước đã thiếu tiền, chi phiếu tháng này còn chưa đến đâu!”

Vẻ mặt ngài luật sư không kiên nhẫn, gã giơ tay tỏ vẻ đầu hàng, không muốn cãi nhau với Katie: “Anh đã đi giục rồi!”

“Anh đã thực giục được ba ngày.” Katie ức đến muốn khóc.

Cô ả uể oải ngồi xồm xuống ven đường. Nhớ đến căn nhà không có hơi ấm, lạnh băng, ả không muốn về.

“Nào, Katie, đừng như vậy!” Charlie đành phải khuyên, “Nghe này, chúng ta không thể để Johnson ở một mình trong nhà. Cần anh nhắc lại bác sĩ tâm lý nói gì không, đứa trẻ chịu nhiều tổn thương dễ sinh ra tính cực đoan. Nếu bị vứt bỏ hay bị phân biệt đối xử có thể sẽ xuất hiện nhân cách phản xã hội! Chúng ta không thể biến Johnson thành như thế. Em yêu, chúng ta đã cố gắng lâu như vậy, Chúa sẽ phù hộ chúng ta.”

Đôi nam nữ ở trong trời tuyết ôm nhau.

Họ thật sự là một đôi tình nhân, không thì cũng đã chẳng nhận được nhiệm vụ tốt như thế. Trước đây có rất nhiều người hâm mộ vì họ được tiếp xúc gần gũi với nhân vật chính, trở thành “người thân” quan trọng trong lòng nhân vật chính. Đây đúng là nhân bánh rơi từ trên trời xuống!

Katie muốn đánh chết chính mình vui sướng như điên lúc trước.

“Em biết ngay mà! Nếu là chuyện tốt thật, sao Boss lại không làm?”

Luật sư hoảng sợ, vội ngăn Katie, trừng mắt cảnh cáo: “Em không muốn sống nữa à? Lời này mà cũng dám nói!”

Katie thất vọng đẩy người yêu ra: “Anh có tiền đồ một chút được không! Người đến thế giới này đều là kẻ thất bại. Anh bị nghi ngờ chuyển nhượng bất động sản, em bị xóa thẻ tín dụng, suýt thì phải ngồi tù... Boss sẽ hơn chúng ta được bao nhiêu?”

“Em không sợ gã là tội phạm giết người à? Chết em một người, rồi lại chết thêm anh một người, đối với tổ chức thì tổn thất được bao nhiêu hả?”

Katie nghe thế, không dám nói nữa.

“Được rồi, cục cưng! Về nhà lấy ví tiền, đem theo Johnson của chúng ta nữa. Không có sưỡi thì chúng ta ra nhà trọ ở một đêm.” Charlie khuyên.

Hai người cuối cùng đạt được sự đồng thuận, quay về nhà.

Mười phút sau, họ giật mình sợ hãi. Tuyết đọng trước cửa lưu lại một đồng dấu chân trẻ con, một đường kéo dài ra bên ngoài. Johnson nhận lúc họ không ở nhà, một mình rời đi.

“Chết tiệt! Nó chạy rồi!”

“Johnson!”

Katie nôn nóng nói, “Mấy ngày nay nó không ra khỏi nhà một bước, ngay cả phòng ngủ cũng ít khi ra. Sao giờ bỗng lại chạy mất? Ngoài trời còn đổ tuyết lớn như thế!”

“Katie, có phải em nói gì không?” Charlie nhìn bạn gái hoài nghi.

“Chết tiệt, em cũng không biết!”

Hai người oán thầm lẫn nhau, đuổi dọc theo dấu chân. Trên đường gặp cậu bé hàng xóm dắt chó về, dấu chân biến mất trên đường lớn, trộn lẫn với những dấu chân khác, không phân biệt được.

“Không! Chúng ta sẽ chết!” Katie sụp đổ bứt tóc.

Johnson run lấy bầy đi trên đường.

Gió rét thổi khiến nó buốt óc, nhưng nó không muốn trở lại ngôi nhà kia.

Gần đây tài chính của nhà Katie hình như gặp vấn đề, đã ba ngày liên tiếp bữa cơm chỉ có khoai tây và bánh mì. Dường như nó đã mang vận rủi đến cho họ.

Căn nhà như hoàn toàn thay đổi, đồ vật vứt lộn xộn khắp nơi, Johnson không thể yên lòng thoải mái tiếp tục sống ở đây được nữa.

Nó muốn về miền nam tiểu bang Massachusetts, về tìm chú Rick. Có lẽ chú Rick bị cho là mất tích giờ đang ở nhà bài bạc ăn chơi đàng điếm. Khu phố dân nghèo dột nát mới là nhà của nó. Không có TV, không có chương trình khách mời châm chọc kẻ nghèo hèn.

Thế nhưng miền nam Massachusetts ở rất xa...

Johnson đang trong gió tuyết tìm kiếm dấu chữ thập của nhà thờ, bỗng trước mắt lóe lên. Một người đàn ông cao lớn mặt áo da, lái chiếc xe máy đã được cải tạo dừng trước mặt nó. Lốp xe rất cao, trời lạnh như vậy nhưng động cơ vẫn tỏa hơi nóng dễ dàng.

Kính phượt gần như che hết gương mặt người đàn ông.

“Ngài...” Johnson mở miệng rụt rè.

Người đàn ông dừng xe máy trên con đường đã được xe dọn tuyết dọn qua. Nếu hắn không để lại lối đi, Johnson chỉ có thể đi qua lớp tuyết đọng cao bằng nửa người ở bên phải. Cảm giác kia chắc không dễ chịu gì, quần áo toàn thân ướt sũng, lại bị gió thổi...

“Nhóc con, cậu định để bị cồng chết giữa đường à?”

Người đàn ông nhắc Johnson lên bằng một tay, nhú máy quan sát từ dưới lên trên, trực tiếp nhét người vào trong áo da của mình.

“Ngài...ngài?” Johnson đại ra, sau đó giãy dụa.

“Đừng có động đây!” Người đàn ông khởi động xe máy, vọt đi như tia chớp. Hoa tuyết bị lớp xe nghiền ép thành vụn sương trắng, bay đầy trời.[1]
Kính phượt:

Tội nhân vật chính, chắc bạn John không phải Boss của bộ này đâu, có khi là mấy thằng xuyên sách với cái “âm thanh mơ hồ” không biết là của ai mới là kẻ xấu đó.

Mong ông này không phải kẻ xuyên sách, không thì ít nhất cũng phải là người xuyên nào có tài tỷ, biết kiếm tiền nuôi trẻ con.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nhật Về

Xe máy chạy rất nhanh, tiếng nổ bô vang điếc cả tai. Johnson dựa vào lồng ngực rộng lớn của người kia. Mùi thuốc lá ám trên quần áo và mùi nước hoa của người đàn ông lẫn vào nhau, hun nó choáng váng.

Hai gò má tê lạnh dần có cảm giác, sau đó nó cảm thấy đau đau.

Nó định xoa mặt theo bản năng, trên đầu lại có tiếng ngăn lại: “Đừng động vào!”

Johnson cứng đờ người, mãi đến khi xe dừng lại, nó bị người đàn ông lôi vào nhà, mặt nó vẫn dại ra.

Hơi ẩm bao phủ toàn thân nó. Màu đỏ xuất hiện trên làn da, đó là dấu vết bị bỏng lạnh, cảm giác tê ngứa nhanh chóng xuất hiện. Johnson kiểm lại mình không gãi, nó biết rất rõ cảm giác bị nứt da.

Người đàn ông đứng trước hiên nhà, phôi sạch tuyết trên người, tháo kính phượt và mũ xuống.

Thân hình hắn rất cao to, cao gần hai mét. Johnson đứng trước mặt hắn nhỏ bé đến đáng thương, còn chưa cao đến ngực đối phương. Người đàn ông có mái tóc vàng, đôi mắt lam trong veo như bầu trời, khuôn mặt mang nét quyến rũ hoang dã, vì cằm chưa cạo nên còn một lớp râu mờ xám.

Người đàn ông giơ tay, không cần cúi người, bàn tay có thể đặt vừa đúng lên đầu Johnson: “Nhóc con, mau vào ngồi.”

Johnson lui ở chỗ tủ giày, gan nó vốn đã không to, khi nhìn thấy phòng khách có thể làm một sân bóng rổ loại nhỏ, thì càng co rụt bất an, ngay cả tay cũng biết đặt ở đâu.

Nó đã xem trong TV ở nhà Katie và Charlie, căn nhà như vậy gọi là nhà giàu.

Gối ôm mềm mại đặt trên sofa bọc da đen, cả một mặt tường là hệ sinh thái rừng mưa nhiệt đới, đúng giờ vòi phun nước hoạt động, lá cây đọng đầy nước, thằn lằn lười biếng trú mưa dưới tán lá.

Loài bò sát máu lạnh có con người dựng tăng, khiến người nhìn thấy sợ hãi.

Vai Johnson bị người đàn ông đẩy một cái, suýt thì đập lên thảm thủ công thêu hoa văn tinh tế. Nó cuống quýt giữ thăng bằng, kết quả lại phát hiện đôi tay bần bần dính tuyết của nó in lên tường hai vệt đen.

“...”

Người đàn ông treo áo khoác lên giá, hần xắn tay áo, như bắt gà mà túm Johnson đến phòng tắm bên cạnh phòng khách.

Mở vòi nước nóng, thuần thục điều chỉnh độ ấm, nước ấm rào rào chảy ra từ vòi nước, nước dần dâng lên.

Johnson vội lui về sau, dán cả người lên bức tường.

“Cậu ở trong tuyết bao lâu thế?” Người đàn ông nhíu mày. Quần áo trên người nhóc con này còn nguyên vẹn, không có đường chỉ rạn, cũng không có vết may vá nào, không giống như nhặt trong đồng rác ra. Nhưng Johnson lại có biểu cảm không khác gì trẻ lang thang.

Thành phố Bangolo rất nhộn nhịp phồn hoa, kẻ lang thang đều có lương thực cứu tế, chứ đừng nói đến một đứa trẻ.

“Cháu, cháu...”

“Bị bạo lực gia đình? Trốn khỏi nhà?”

Đầu tiên Johnson lắc đầu, sau đó di di người ra phía cửa.

“Mặt của cậu nứt đỏ rồi. Thật là, đầu năm nay nhóc con đều không sợ bị nứt da à?” Người đàn ông dùng giọng điệu cứng rắn, không cho Johnson cơ hội giải thích, đưa tay cởi áo khoác của cậu bé.

Lúc này Johnson thật sự hoảng sợ.

Tuy chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng khốn khó khiến Johnson biết được rất chuyện đen tối xấu xa. Lúc trước khi ngay cả phòng ở cũng không có, trong khu lều trại, bên cạnh gái điếm bán thân đổi đồ ăn cũng có những thiếu niên tuổi không lớn lắm. Sau này, mấy thằng nhóc trong trường bắt nạt nó, thích treo những từ ngữ mang tính xúc phạm bên miệng, Johnson có muốn không biết thì cũng đã biết.

Chắc hẳn cũng nghĩ đến việc này, người đàn ông buông tay, đi ra ngoài, vứt lại một câu: “Tự nhóc tắm đi”.

Cửa phòng tắm đóng lại.

Johnson vội khoác lại áo, nó bất an nhìn xung quanh, hơi nước ẩm áp dán lên làn da nó.

Gạch men sứ trắng nõn, công trình vệ sinh mạ cạnh vàng, bên cạnh bồn rửa mặt đặt rất nhiều chai lọ dặt tiền, bên cạnh bồn tắm lớn còn có một chai nước hoa hình vỏ sò.

Không có cửa sổ, quạt thông gió trên đỉnh đầu vang lên tiếng động nhẹ.

Người đàn ông ở ngoài phòng tắm, đặt quần áo để thay bên ngoài. Hắn đi chân trần trong nhà tìm nửa ngày cũng không thấy nước trái cây đâu, trong tủ chỉ có các loại rượu rục rờ muôn màu, hắn đành đi vào bếp đun nước nóng.

Trời mưa tuyết, lại đang là lễ Giáng Sinh, bảo mẫu và người giúp việc Philipines đều không ở đây, hắn chỉ đành tự mình làm.

Cho bột ca cao vào nước ấm, hương thơm lan tỏa trong phòng khách.

Người đàn ông nhớ lại trên khuôn mặt gầy gò chỉ to cỡ bàn tay của đứa nhỏ kia, đôi mắt xanh thăm mờ mịt xuyên qua gió tuyết nhìn hắn.

Trông như chính mình trước đây, khi nhìn vào những ô cửa sổ trong đêm Giáng Sinh.

Đứa nhóc này còn mặc ít như thế, nếu không ai quan tâm, e là sáng hôm sau sẽ chết cứng giữa đường!

Người đàn ông châm một điếu thuốc. Lồng ngực hắn như còn cảm nhận được bộ dạng rụt đầu rụt cổ, toàn thân cứng đờ của cậu bé. Xe máy chạy rất nhanh, hắn lúc ra ngoài lại không đem theo cái mũ bảo hiểm nào khác, giữa gió tuyết gào thét, chỉ đành nhét đứa nhóc này vào trong áo khoác.

– Đây là một hành động rất nguy hiểm, dù sao hắn cũng chưa điều tra rõ lai lịch của đứa nhỏ này.

Mấy vụ vì phút chốc mềm lòng mà xảy ra chuyện mỗi năm đều nhiều không đếm xuể, chưa kể đến việc trực tiếp đưa người về nhà. Hắn có hơi khác người rồi.

Hút xong một điều thuốc, thấy thời gian đã được một lúc, người đàn ông đi vào phòng tắm. Hắn thấy bồn tắm lớn khi đầy nước đã tự động tắt vòi, mà đứa nhỏ kia còn mặc quần áo bẩn đứng đó, không nhúc nhích.

Trời, thật phiền.

Người đàn ông mất kiên nhẫn đưa tay cởi quần áo của đứa nhóc kia. Hắn biết nếu mình không cứng rắn chút thì thằng nhóc này vẫn sẽ đứng chờ người ra.

Kỳ lạ là, lần này Johnson không giãy dụa.

Khi nhét đứa nhỏ bị nứt đở toàn thân vào trong bồn tắm lớn, người đàn ông nghe được tiếng hỏi rụt rè.

“...Ngài Morenza?”

Tay nhấn chai dầu gội đầu dừng lại, người đàn ông nhướn mày: Mới đổi bộ quần áo mà đã nhận ra à?

“Katie là fan của ngài, cô ấy rất cuồng nhiệt.”

Người đàn ông ngay cả một câu cũng không có hứng đáp lại, nói đến fan của hắn thì toàn nước Mỹ đều có.

“Tháng trước Katie có hôm nửa đêm mới về nhà, là do đi xem liveshow của ngài.” Johnson có hơi hưng phấn, vì dù là ở miền quê Nam Massachusetts hay là thành phố xa lạ này, Thiên Vương Federik Morenza cũng là đề tài của công chúng. Tuy nó không biết vì sao Katie, và bạn học của nó đều mê đắm vị ca sĩ này, nhưng việc này cũng không ngăn nó biết ngài Morenza là một người tốt. Hôm trước trên chương trình TV còn đưa tin về việc Morenza giúp đỡ học sinh bình dân thi đậu vào trường Ivy League danh tiếng.

Johnson đã nghe đầy tai những lời khen về người đàn ông này.

Người đàn ông tên Federik, vẻ mặt hơi thay đổi: “Katie là người thân của cậu à?”

“Là giáo viên của cháu trước đây.”

Giáo viên à...

Người đàn ông bình thường trở lại, tiếp tục bận rộn.

“Chú của cháu mất tích trong cơn lốc. Katie và Charlie là một cặp mới đính hôn, định nhận nuôi cháu, đưa cháu đến thành phố này.” Johnson ngâm mình trong nước ấm, ngốc nghếch sờ mái tóc dính đầy bong bóng xà phòng.

Người đàn ông định lấy khăn mặt, suýt thì lôi cả cái giá xuống, vẻ mặt âm trầm, không nói gì.

Nước ấm ngâm những nơi bị bỏng lạnh khiến cho chúng tê ngứa, Johnson biết không được gãi, nhưng vẫn không kiềm được mà dùng ngón tay xoa xoa.

“Đừng có gãi!”

“A...”

Mất nửa giờ, người đàn ông mới xách cậu bé được hun cho mặt mày đỏ bừng ra khỏi phòng tắm.

Johnson bọc một bộ áo lông dê rất không vừa người, bùng cốc cacao nóng hổi, chỉ biết lặp lại lời cảm ơn. Federik không tốn sức mấy đã biết lý do cậu bé bỏ nhà ra đi.

“Sang năm Katie còn muốn kết hôn với Charlie, sẽ chi tiêu rất nhiều, hôm qua...” Johnson bất an che giấu việc quái vật bóng lông xuất hiện, chỉ nói hàm hồ, “Cháu không cần thận, đừng vỡ mấy vật trong nhà. Tuy họ không nói gì, nhưng... Katie chịu áp lực rất lớn, mỗi ngày họ đều cãi vã sau lưng cháu.”

Nhìn thấy Johnson sắp cầm đầu vào trong cốc, người đàn ông ngồi trên sofa trong phòng khách, ánh mắt lạnh lùng: Một người phụ nữ vì chi tiêu trong gia đình mà cả ngày sầu lo, cả ngày cho trẻ con ăn bánh mì khoai tây, vậy mà còn có tiền đi xem liveshow của mình?

Vé vào cửa có kim ngạch nhưng cũng không rẻ.

Vừa muốn theo ngôi sao, vừa muốn kết hôn, áp lực tài chính lớn như thế, còn nhất định muốn nhận nuôi một đứa nhỏ... Là vì sao?

Không thể sinh sao? Nếu thế thì sao không tìm đứa nào nhỏ tuổi hơn, hay chờ đến khi ba mươi tuổi, gia đình sự nghiệp đều ổn định rồi lại tìm? Vội vàng như thế, đưa một đứa nhỏ từ miền nam tiểu bang Massachusetts xa xôi đến đây.

Đứa nhóc này nói nó đã mười bốn tuổi, cái cơ thể nhỏ bé này, nói mười tuổi còn có người tin!

Động tác vuốt cằm của Federik ngừng lại.

Chờ đã! Miền nam tiểu bang Massachusetts, cơ lốc, thiếu niên mười bốn tuổi sinh hoạt khó khăn, mồ côi, người giám hộ trước đây là chú... Mấy từ khóa này nghe quen quen!

“Cậu tên gì?”

Johnson do dự, nhỏ giọng nói: “Katie nói thủ tục nhận nuôi của cháu còn chưa xong, không thể tùy tiện nói tên của mình, sẽ mang rắc rối đến

cho họ.”

“...Chúng ta đổi cách nói khác, cậu họ gì?”

“Brown.”

Federik ngả vào sô pha, lăm bắm chửi bậy một câu đậm khẩu âm miền Tây.

“Thưa ngài?” Johnson bất an.

“Không có gì.” Federik cười miễn, nghiêng rằng nói, “Cậu muốn về miền nam Massachusetts hay đi tìm nhà thờ xin giúp đỡ? Tổ chức phúc lợi xã hội sẽ hỏi lai lịch của cậu, gây rắc rối cho “cô Katie tốt bụng”! Suy cho cùng họ cũng không làm đủ trách nhiệm của người giám hộ, khiến cho cậu trong đêm mưa tuyết lang thang ngoài đường.”

Johnson có hơi hoảng, cầm cốc không dám nói tiếng nào.

“Hay là, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác phù hợp hơn cho cậu. Giờ cậu có thể đi nghỉ trước.”

Federik đưa cậu nhóc rụt rè đến phòng cho khác ở tầng trên, còn nói hai câu an ủi.

Cửa đóng lại, ngôi sao Thiên Vương ngay cả lúc đứng trước đám chó săn cũng không thềm giấu tính xấu, khi giận dữ muốn quơ đũa tất cả những gì trên bàn xuống, lại cố kiềm lại, chán nản thả người lên sô pha.

“Trong Lễ Giáng Sinh ra ngoài đi dạo, nhật về nhân vật chính... Chết tiệt! Nơi này cách miền nam Massachusetts xa như thế, mà còn gặp được!”

Đứa nhóc này là rắc rối lớn đó! Đứa con của số phận, người dị năng song S, sức mạnh có thể so với thần.

Federik đau đầu, nếu “Katie” và “Charlie” xuất hiện trước mặt hắn, hắn sẽ đánh bọn họ một trận ra trò! Mấy người đồng hương xuyên sách này đúng là không biết tốt xấu, trong đầu đều là shit!

Tuy mỗi người đều có chí hướng riêng, có người giống như Federik không muốn dính vào tình tiết, cũng có người một lòng muốn theo nhân vật chính. Nhưng nếu muốn nuôi dưỡng nhân vật chính, thì phải nuôi cho tốt chứ! Để Johnson ăn khoai tây và bánh mì cứng là như thế nào? Còn làm cho nhân vật chính phải bỏ nhà ra đi, suýt thì bị chết cồng giữa đường!!

Chúa ơi, cô ả xuyên sách keo kiệt kia, còn tiêu tiền mua vé xem liveshow của mình!

Nêu đây là một quyển sách kể về nhân vật chính hắc hóa, chắc chắn Federik sẽ bị ghi hận.

Người đàn ông giận dữ hút thuốc, gương mặt mặt trong làn khói mờ hồ lộ vẻ dữ tợn, trong lòng hắn muốn phát điên, khó mà dùng từ ngữ để hình dung.

Đến nơi này được hai mươi lăm năm, thực hiện được ước mơ và khát vọng, Federik chuẩn bị khi tình tiết bắt đầu thì cẩn thận dè dặt sinh tồn. Tránh đi mọi rắc rối, chỉ cần chịu đựng qua mười năm là được, dù sao cuối cùng nhân vật chính cũng sẽ chiến thắng, hắn không phải chịu áp lực tâm lý gì.

Kết quả!

“Sao hôm nay mình lại muốn đi ra ngoài chứ?” Federik đau đầu lắm lắm.

Nghĩ lại thì, nếu hắn không xuất hiện, nhân vật chính quyết định vận mệnh nước Mỹ và thế giới không biết có bị chết cồng hay không.

Cái cảm giác vô tình cứu vớt thế giới này...

Federik dờ khóc dờ cười, trong lòng hẳn còn tồn tại một phần cầu may. Brown là dòng họ phổ thông, phạm vi hủy diệt của cơn lốc ở miền nam Massachusetts cũng rất rộng, cái cô Katie nhất định muốn nhận nuôi cậu bé có lẽ đầu óc có vấn đề...

Căn nhà bỗng chấn động mạnh, nhưng lại không nghe được bất kỳ tiếng va chạm nào.

Thế giới Bị Từ Bỏ!

Vẻ mặt Federik nghiêm túc, phi nhanh lên tầng hai, mở cửa phòng, thấy cậu nhóc sợ đến mức mặt trắng bệch, run rẩy bực chán muốn trốn xuống gầm giường.

“...”

“Đừng cử động! Mấy con bóng lông đen kia thích trốn trong góc tối!”

Mắt Johnson sáng rực lên: Người này biết chuyện về quái vật!

Johnson kích động, ngài Morenza sao lại biết được? Chẳng lẽ việc ngài ấy gặp được mình không phải ngẫu nhiên?

Thiếu niên đang miên man suy nghĩ, bỗng thấy không khí xung quanh cơ thể trở nên kỳ lạ, giống như mình đang ở trong một cái túi khổng lồ. Federik ở ngay cạnh nó, ôm vai Johnson, họ như đang ở trong hộp kính.

Trấn động dừng lại, đám bóng lông đen xuất hiện trong phòng dường như không nhìn thấy họ, tiếp tục nhảy nhót.

Tâm trạng Federik phức tạp.

Số lượng quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ lúc ban đầu cũng không nhiều, người dị năng tìm một căn nhà để trốn cũng không thành vấn đề. Nhưng sức mạnh sẽ thu hút sức mạnh, người dị năng cấp S cường đại cho dù không ở trong Thế giới Bị Từ Bỏ, quái vật vẫn sẽ tới không gian song song. Điều này dẫn đến tình huống xấu, khi họ vào Thế giới Bị Từ Bỏ, quái vật thường đã chờ ngay ở đấy.

Đây là lần đầu tiên sau khi tình tiết bắt đầu, Federik thấy quái vật ở nhà mình.

Giờ phần cầu may trong lòng hắn đã tan biến, thiếu niên này chỉ có thể là nhân vật chính.

“...Brown! Sau này cậu lớn lên, đừng đến Trung Quốc!” Federik thốt ra.

“China?” Johnson mở to mắt nghi hoặc.

“Đúng.”

Đó là địa bàn của kẻ cắn nuốt và quỷ lửa.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Kế Hoạch

Lý Phi nở nụ cười ấm áp, vẫy tay về phía ống kính. Đạo diễn tiết mục hô kết thúc, nhân viên phòng thu lập tức bận rộn lu bù.

Người quay phim dọn thiết bị, còn người dẫn chương trình thì tươi cười, xin chụp ảnh cùng ảnh đế, nói vài câu, chúc sang năm sự nghiệp càng tốt hơn, càng may mắn hơn. Trợ lý Lâm chen đến cạnh Lý Phi, giúp anh nhận quà tổ tiết mục tặng.

Đây là công việc cuối cùng của năm nay, kết thúc là có ngày nghỉ.

Trợ lý Lâm rất vui vẻ, một năm bận rộn, tiền lãi buôn bán rất nhiều nhưng cũng rất mệt mỏi.

Lễ phép tạm biệt mọi người, vì hôm nay là ngày hai mươi lăm tháng mười hai, Lý Phi còn nhận được rất nhiều lời chúc xã giao “Giáng sinh vui vẻ”.

Khi hai người đi thang máy xuống bãi đỗ xe, Giản Hoa nhận được tin nhắn báo đã quay xong tiết mục của trợ lý Lâm, đang đứng tựa bên xe chờ.

Tin đồn trong giới về “đóng thế của ảnh đế”, khi công việc quay phim của đoàn “Trúc đen” kết thúc, cũng phát tán từ đoàn phim ra bên ngoài. Nhưng mà tám chuyện cũng không mang theo ảnh, người của đài truyền hình không nghĩ rằng Giản Hoa chính là nhân vật chính trong câu chuyện kia. Khi Lý Phi quay tiết mục ở tầng trên, Giản Hoa thong dong tản bộ bên ngoài.

Mấy vệ sĩ của ngôi sao, sợ có người chụp trộm nghệ sĩ hoặc làm trò gì đó với xe ô tô, nên đều tụ tập ở bãi đỗ xe nói chuyện phiếm, thấy Giản Hoa mặt mày không giống vệ sĩ, thái độ lại lơ là không chút chuyên nghiệp, thăm lắc đầu.

Giản Hoa đương nhiên là không cần phải để ý gì nhiều. Người có đi thì vẫn còn đám tơ cơ mà...

Hầm gửi xe của đài truyền hình sáng ánh đèn, gió lạnh thổi vù vù. Thời tiết ở Hải thành tốt hơn Bắc đô, nhưng mùa đông ẩm ướt lạnh lẽo lại có lực sát thương đáng sợ. Giản Hoa quàng một chiếc khăn lông dê xám, nửa khuôn mặt gần như bị che kín.

Thấy Lý Phi đến gần, cậu xoay người, lên xe.

Trợ lý Lâm thở dài, làm đủ trách nhiệm mà mở cửa xe cho Lý Phi, rồi vào ngồi ghế sau. Nhìn Giản Hoa chậm rãi tháo khăn, trợ lý Lâm cảm thấy mình cần phải làm chút gì đó cho tiền lì xì cuối năm.

“Joe à, hôm nay là lễ Giáng Sinh.”

“Ừm?” Giản Hoa tỏ vẻ là mình đã nghe thấy, chờ trợ lý Lâm nói tiếp.

Trợ lý Lâm bóp trán, cảm thấy thậm đến nỗi không đành lòng nhìn, sinh ra cảm giác đồng cảm với anh để nhà mình.

– Đây đúng là tình tiết thâm mếm không được đáp lại mà!

Chiếc khăn quàng lông dê kia, Lý Phi phải chọn rất lâu! Từ xúc cảm khi sờ vào đến màu sắc hoa văn, anh còn tính đến cả màu da của Giản Hoa, phong cách mặc quần áo. Phải tốn ba ngày mới chọn được chiếc này, để đêm Giáng Sinh “tiện tay” đưa tặng, không đóng gói vào hộp quà vì sợ Giản Hoa nghĩ nhiều.

Trợ lý Lâm ở bên cạnh đều biết hết, hưng phấn chờ đợi. Kết quả, người nhận quả chỉ nói lời cảm ơn, đến tận hôm nay cũng không có bất kỳ phản ứng nào khác! Lẽ ra phải đáp lễ chứ?

Lý Phi liếc trợ lý Lâm, cậu ta nhanh chóng thức thời sắp xếp lại lịch trình, bàn công việc: “Bên công ty nói là sau tết nguyên đán sẽ sắp xếp một người đại diện mới cho anh. Thư mời dự tiệc tối giao thừa đã gửi đến, anh có cần đi cùng...” Bạn gái không?

Ba chữ cuối cùng, tắt tiếng dưới ánh nhìn sắc lẹm của Lý Phi.

“Chúng ta nói về việc quay quảng cáo cho Venice mùa xuân năm sau đi!” Trợ lý Lâm khổ trong lòng, đổi đề tài.

Đầu năm nay làm trợ lý cho anh đế đã khó xử rồi, làm trợ lý cho một anh đế đang đơn phương thì đúng là không phải việc cho người làm! Kỹ năng giả ngu phải đạt điểm tối đa, năng lực quan sát sắc mặt còn phải vượt cả chỉ số mong muốn.

Trợ lý Lâm không sao hiểu nổi. Tháng trước ở khách sạn Bắc đô, quan hệ giữa Lý Phi và Giản Hoa, không phải vì mình lỡ lời mà được làm rõ rồi sao? Sao hai người giờ giống như không có chuyện gì xảy ra vậy? Lý Phi vẫn công tác sinh hoạt như bình thường, Giản Hoa còn đi cùng nữa.

Chiếc xe chạy vững vàng lên cầu vượt.

Lễ Giáng Sinh ngày càng có ảnh hưởng ở Trung Quốc, nhưng khác hoàn toàn với nước ngoài. Vào ngày này, mọi người sẽ không chờ ở trong nhà, cũng không đoàn tụ. Thương nghiệp hóa mới là ý nghĩa thật sự của ngày lễ này, vì siêu thị và trung tâm mua sắm sẽ đưa ra đủ các hoạt động ưu đãi, ngay cả người lớn tuổi cũng muốn đi ra ngoài “quá tiết*” trong ngày này.

*Quá tiết: Đi chơi, sắm đồ vào ngày lễ

Trên cầu nung núc người là người, trợ lý Lâm cầm nín nhìn từ cửa sổ xe.

“Tuyết rơi.”

Cơn gió thổi từng bông hoa tuyết, giống như nước, dán lên cửa sổ rồi lập tức tan ra.

Mùa đông Hải thành ít khi nhìn thấy tuyết, mà có thì hầu hết cũng là loại này, không có sương mù, nhưng cũng chẳng đỡ rắc rối hơn.

Nhà trợ lý Lâm ở trong thành phố, khi xe lái đến ngã tư đầu tiên, trợ lý Lâm nói rằng mình muốn về cùng bố mẹ đi trung tâm mua sắm “liều mình”. Cậu ta còn rất “biết điều”, không để Lý Phỉ và Giản Hoa chờ đi.

“Bên này tắc quá, không quay đầu xe được đâu. Em đi tàu điện ngầm về cũng được!”

Trợ lý Lâm đi xuống xe, để lại hai người Lý Phỉ và Giản Hoa. Ô tô chen chúc giữa dòng xe cộ nườm nượp, từ từ di chuyển.

Yên lặng không kéo dài lâu, Giản Hoa mở lời trước: “Anh nên tăng lương cho trợ lý Lâm.”

Ánh mắt Lý Phỉ vụt sáng, vẻ mặt lại không thay đổi.

Đây là phản ứng rất điển hình. Cảm tính của anh cho rằng Giản Hoa đã nghĩ thông suốt, lý tính lại giữ vững quan niệm, tạt ngay một chậu nước lạnh, “Giản Hoa là người nói được làm được. Trước khi cậu phủ định định luật cầu treo, bất cứ dấu hiệu động lòng nào cũng sẽ bị Giản Hoa coi là phản ứng tự nhiên của định luật”.

“Cậu ấy ám chỉ rằng tôi nên đáp lễ. Khăn quàng này là quà Giáng Sinh của anh à?”

“Cái đấy không tính.” Lý Phi không hề suy nghĩ đã trả lời, “Chúng ta là người Trung Quốc, mừng lễ Giáng Sinh làm gì! Khăng quàng cổ trông hợp với cậu, nên tôi mới mua.”

Phải nói đôi ngộ của Giản Hoa, đóng thế chuyên thuộc kiêm vệ sĩ, đúng là không tệ. Mới làm việc chưa được hai tháng, Lý Phi đã mua ba bộ quần áo, hai đôi giày, một số phụ kiện cho cậu, nên lúc đầu Giản Hoa cho rằng chiếc khăn này cũng là một trong số đó.

Không công không nhận lộc, hơn nữa mấy bộ quần áo này giá còn hơn bốn chữ số.

– Lý Phi là bạn bè? Bạn bè với nhau thì càng không thể đào mỏ. Bạn có nhiều tiền thế nào cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Đối mặt với Giản Hoa cứng đầu, khăng khăng làm theo chuẩn mực của mình, Lý Phi nhẹ nhàng giải thích: Mấy cái này là cần cho công việc. Là ảnh đế nên anh rất hay bị chụp trộm. Dù là ra vào công ty, đoàn phim hay đài truyền hình thì đều có thể lọt vào ống kính, người bên cạnh ảnh đế cũng khó mà tránh thoát.

“Chúng ta cũng là một bộ phận đại diện cho hình tượng của anh Lý, không thể để anh Lý mất mặt được!” Lúc đấy, trợ lý Lâm còn ở bên cạnh đệm vào, Giản Hoa nhìn toàn thân đồ vĩa hè của mình, không từ chối nữa.

Trên thực tế, vệ sĩ mặc cái gì thì ai thèm quan tâm, áo vét kính đen là đủ, cần gì tốn công chọn quần áo chứ! Tất cả đều là lấy cớ!

Giản Hoa cũng không để ý mấy bộ quần áo đấy. Trong đồng đồ đó, chỉ có chiếc khăn này là hợp ý cậu.

Mềm mại ấm áp, không cọ xước da, nhìn kỹ thì bề ngoài cũng không tệ, Giản Hoa rất thích phong cách thoải mái khiêm tốn này.

Năng lực quan sát sắc mặt của Lý Phi rất cao, anh nhìn vẻ mặt Giản Hoa cùng động tác vuốt ve chiếc khăn, có thể nhận ra rằng Giản Hoa rất thích chiếc khăn này.

Khăn quàng cổ đúng là lập công lớn!

Trầy trật mất ba bộ quần áo, đổi đi đổi lại suy nghĩ, hôm nay Lý Phi mới thăm dò được phong cách phối đồ của Giản Hoa.

Người trong lòng như quyển sách đóng kín, khiến người ta phải phỏng đoán, đó cũng là tình thú, người thường không hiểu được.

Lý Phi đắm chìm trong lạc thú này, anh mang vẻ mặt không chút dao động, hỏi: “Tết cậu có cần về không?”

Giờ mới tháng mười hai, chưa qua tết tây mà đã bàn đến tết âm lịch thì cũng hơi sớm. Nhưng lịch trình của ngôi sao bình thường có thể xếp kín ba tháng, có khi còn đến tận nửa năm sau. Qua mấy ngày này, Giản Hoa đã quen với khái niệm thời gian kiểu đấy.

Đường tắc đến mức nước không thấm qua được, Giản Hoa đành dời tay khỏi bánh lái, cậu tự hỏi vài phút rồi quay lại trả lời: “Trừ công việc... ngoại trừ công việc với anh, tôi không có việc gì khác.”

Mí mắt Lý Phi giật giật.

“Anh có thể suy xét đến việc thành lập Hắc Uyên, suy nghĩ cho mạng sống của chính anh.” Giản Hoa đề nghị.

Cái tên Hắc Uyên, là do Hồng Long tiết lộ.

Tổ chức người dị năng lớn mạnh nhất, ẩn dấu sâu nhất trong tương lai của Trung Quốc.

“Hồng Long là cơ quan bí mật quốc gia, dù có giữ quan hệ qua lại thân thiện, ăn ý cơ bản thì cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.” Trời sinh Giản Hoa đã mang tính đa nghi, cậu cho rằng thứ mình không thể nắm chắc trong tay, thì không thuộc về mình.

“Hồng Long sẽ không gây rắc rối cho chúng ta, nhưng đám người biết chuyện sẽ. Trong nước thì còn có Hồng Long đối phó, nhưng nước ngoài thì thế nào?”

Lý Phi là nhân vật của công chúng, anh không thể trốn tránh được. Chỉ cần anh còn lặn lội trong giới giải trí này, thì người dị năng đến tìm anh cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng không thể vì điều này mà khuyên Lý Phi từ bỏ sự nghiệp diễn xuất.

Giản Hoa vừa nói vừa sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu: “Tổ chức người dị năng ở nước ngoài phát triển hoàn toàn, vượt biển đến đây thì chúng ta chống lại bằng cách nào? Chẳng lẽ gọi 110, hay mọi việc đều chờ Hồng Long ra mặt?”

Lý Phi nở nụ cười có ý sâu xa, khoe môi cong lên: “Ý tưởng hay đấy, nhưng nếu Hồng Long ngăn cản thì sao?”

“Giúp quốc gia đăng ký, điều tra số lượng và thân phận người dị năng, rồi quản lý thống nhất. Hồng Long sao lại không vui lòng? Người dị năng không muốn gia nhập cơ quan quốc gia rất nhiều, nhưng khó mà tượng tượng có người nào từ chối được anh và tôi.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi nói. Từ khi cậu biết Lý Phi sẽ chết trong chiến tranh người dị năng, cậu đã chấp nhận thân phận và tội danh nguyên tác cài cho cậu.

Bạn thân chết, còn Ô tướng quân...

Lý Phỉ chết, nghĩa là Ô tướng quân biến mất hoàn toàn trên cõi đời này. Dù cậu có xem đi xem lại bộ phim đến mười lần, thì thứ có thể chạm được cũng chỉ là hình ảnh, tàn ảnh.

Biến mất, không còn nữa.

Giản Hoa nhìn kính chiếu hậu, thấy Lý Phỉ nghe xong mà vẫn bình tĩnh như trước, vắt chéo chân, ngón tay đặt trên đầu gối gỗ gõ, bộ dạng thong dong như đã tính toán trước.

“Chẳng lẽ?” Giản Hoa quay đầu sừng sốt, “Anh đã làm rồi?”

Lý Phỉ cười mà không nói, anh nâng tay trái lên, vỗ nhẹ mu tay phải.

Giản Hoa không dám tin, ngày nào cậu cũng ở cùng Lý Phỉ, cuối năm nghệ sĩ đều bận rộn, càng hồng thì càng bận. Lý Phỉ chỉ có đủ thời gian ăn cơm, uống nước, đi ngủ, lấy đâu ra thì giờ thành lập Hắc Uyên gì đó?

“Cảnh Điền rời khỏi căn cứ Hồng Long từ mười ngày trước, dị năng của anh ta đã ổn định. Theo lý, anh ta cầm số tiền lương tôi đã thanh toán thì đương nhiên phải làm việc cho tôi.” Lý Phỉ cười tươi hơn, “Người biết chuyện đưa ‘lời tiên đoán số phận’ cho anh ta cũng là cái chết.”

“...”

Việc này Giản Hoa đã nghĩ tới.

Cảnh Điền là người dị năng cấp A, sau khi Hắc Uyên bị hủy diệt, Cảnh Điền sao trở thành đối thủ của nhân vật chính được?

“Được rồi, chúng ta bàn việc thực tế đi. Theo cậu thì bao lâu chúng ta mới về đến nhà.”

“Nhà anh.” Giản Hoa sửa lại lời “nói nhảm” của Lý Phỉ theo thói quen. Nhưng thật ra nói cũng không sai, giờ cậu kiêm chức vệ sĩ nên ở

trong biệt thự của Lý Phi.

Giản Hoa hạ cửa kính xe xuống, nhìn dòng xe cộ bên ngoài với ý thăm dò, nói không chắc chắn: “Hai tiếng?”

Lý Phi cảm thấy ghế ngồi hơi rung rung, thở dài: “Người Trung Quốc đông quá, lại còn tập trung ở một chỗ, nên luôn gặp phải chuyện không may!”

Giản Hoa cũng cảm thấy Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện: “...”

Báo cáo quan sát người dị năng của Cảnh Điền khi được đưa về căn cứ Hồng Long: Quái vật sẽ tụ tập ở nơi có nhiều người dị năng.

Nơi như thế sẽ nhanh chóng biến thành một điểm trùng lặp, kéo người vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Khổng Lồ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt đất chấn động mạnh, bóng tối bao phủ trước mắt, thế giới trở nên tĩnh lặng...

Giản Hoa đã quen với quá trình Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện.

Cậu sờ túi theo bản năng, hai thanh sôcôla, mấy hộp rau dưa khoai tây nghiền. Hàng lưu trữ không nhiều lắm.

“Hộp để đồ ở bên phải cậu.” Lý Phỉ nhắc.

Giản Hoa cúi đầu nhìn hộp đen ở giữa ghế lái và ghế phụ, bình thường thì chỗ này để đồ uống. Giản Hoa mở ra, thấy bên trong có hai chai vitamin[1].

“Trong cốp xe còn một thùng bánh quy và một thùng nước khoáng. Thời gian bảo quản của rau quả quá ngắn, không hợp để lưu trữ lâu dài.” Lý Phỉ dựa vào ghế, giọng điệu thoải mái, “Mấy ngày về Hải thành, cậu toàn lái chiếc Cayenne[2] này mà. Chẳng lẽ lại không phát hiện ra gì?”

Giản Hoa, người chưa bao giờ lục đồ của người khác: “...”

Hơn nữa nhờ có đám tơ, nên ngay cả việc kiểm tra xem xe có bị người khác động tay động chân không, cậu cũng được miễn.

“Mấy cái này dùng được à?” Giản Hoa nghi ngờ.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ có thể dễ dàng tìm thấy cửa hàng và đồ ăn, nhưng mấy thứ đấy đều không ăn được, chỉ có những thứ người dị năng mang bên mình mới ăn được.

“Về chuyện này, đã có đánh giá mới. Việc Hồng Long thăm vấn “người biết chuyện”, cũng không phải là không thu hoạch được gì.”

“Sao anh biết?” Giản Hoa hơi không vui.

Lý Phi lập tức giải thích: “Cơ quan bí mật quốc gia tất nhiên sẽ không đặc biệt làm một bản báo cáo cho tôi. Nguồn tin này là phải cảm ơn Cảnh Điền. Hồng Long lấy danh nghĩa “cách ly bệnh truyền nhiễm” để mang người dị năng đi, muốn tập trung phạm vi phá hoại ở khu vực hoang vu, một số căn cứ quân sự bị phong tỏa. Hồng Long sẽ không dùng cơ thể họ làm thí nghiệm, nhưng muốn thực tiễn một số ‘tư liệu’ trong thông tin được cung cấp thì không thành vấn đề.

Ví dụ như “số tay sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ” mà đám người xuyên sách coi như báu vật.

Thế giới Bị Từ Bỏ tràn ngập hiểm nguy, lại không có đồ ăn. Dù có mang đồ khẩn cấp trong người, thì khi bị tấn công cũng dễ làm rơi mất.

Người dị năng phải chống lại quái vật, trong tương lai còn phải tham gia chiến tranh phạm vi toàn cầu nên số lượng người dị năng không thể quá ít. Để cho những người này có thể thuận lợi sống sót trong thế giới Bị Từ Bỏ quan trọng hơn tất cả mọi việc.

“Việc những đồ vật mang theo bên mình có thể đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ có liên quan đến điểm trùng lặp.”

Điểm trùng lặp nhỏ nhất cũng có thể chứa chính bản thân người dị năng.

Nên lúc này đồ ăn giấu trong người, nhét trong ba lô đều được mang vào dễ dàng.

Không cần Lý Phỉ nói gì nữa, Giản Hoa đã dựa theo ý này để tự hỏi.

“Nếu muốn mang nhiều thứ hơn nữa, ngoài người dị năng không gian, thì còn có người dị năng có thuộc tính không gian... Hóa ra là anh có ý định với tôi.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nói.

Đám tơ bám đầy trong ngoài chiếc xe Cayenne này, như một kén tằm khổng lồ.

Lý Phỉ nhún vai xòe tay: “Cậu hiểu nhầm rồi.” ㄝ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Thuộc tính của chính sức mạnh cắn nuốt cũng đã rất nghịch thiên, nếu còn có cả không gian để cất trữ đồ vật, thì chắc là tác giả không muốn nhân vật chính sống nữa.

– Nhưng, nói anh đang có ý định với Giản Hoa thì cũng không sai.

Nụ cười của Lý Phỉ mang thêm vài ý gì đó Giản Hoa không hiểu được.

“Dị năng mà Thế giới Bị Từ Bỏ cho chúng ta thuộc về lực tương đồng nên bản thân người dị năng cũng có đôi chút ảnh hưởng đến không gian xung quanh. Phạm vi cụ thể phụ thuộc vào độ mạnh yếu của sức mạnh, độ ổn định của Thế giới Bị Từ Bỏ, không có quy luật rõ ràng nào. Kết luận cuối cùng của Hồng Long là đề nghị nhét hai thùng bánh quy, nước khoáng dưới gầm giường, trong xe ô tô cũng để hai thùng, có khi lại dùng được.”

“...”

Giản Hoa, có cả đồng tơ, không cần buồn phiền vì đồ ăn, quyết định bỏ qua hướng dẫn “làm thế nào để thành Hamster bản 1.0” do Hồng Long

phát hành.

Cậu quay đầu, không để ý mà chỉ chỉ ngoài xe: “Anh định ở trong xe chờ Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, hay là khiêng hai thùng bánh quy và nước khoáng, đi bộ về nhà anh?”

Nhìn đồng ô tô nhồi kín ngã tư đường, Lý Phỉ im lặng.

Người biến mất thì có tác dụng gì, xe vẫn bị tắc kia kìa! Dù ở Thế giới Bị Từ Bỏ hay thế giới thực cũng đừng mong lái xe ra ngoài được!

“Xuống xe trước, rồi chúng ta làm cho chiếc xe này bay lên?” Vẻ mặt của Lý Phỉ thiếu mất sự bình tĩnh trước giờ, ngay cả anh cũng hiểu rằng ý kiến này rất nực cười.

Một chiếc xe bay lơ lửng giữa không trung, hình ảnh này rất đẹp.

Chẳng qua... thay vì dùng dị năng để di chuyển ô tô, sao không dứt khoát chuyển hai cái thùng kia đi?

May mà Giản Hoa phản ứng kịp thời, người muốn cướp xe ở Thế giới Bị Từ Bỏ rất ít, nhưng cướp đồ ăn thì rất nhiều. Ai cũng không ngại mình có quá nhiều đồ ăn.

“Phanh!” Trên một chiếc taxi cách đó năm mươi mét, một người hùng hùng hổ hổ bước ra.

Đó như một tín hiệu, những người dị năng vốn trốn tránh bất động, lục đục xuống xe, giống như đang bàn bạc điều gì.

Trong đó có mấy kẻ xui xẻo lần đầu đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, ồn ào sợ hãi gào thét chói tai.

Giản Hoa nhìn Lý Phỉ, dùng ánh mắt hỏi: Trà trộn vào?

Lý Phỉ lắc đầu chậm rãi, không cần.

Mắt quý đã kiểm tra xong, tất cả đều là người dị năng cấp thấp, không có giá trị gì.

Đường cái ở Hải thành có năm làn đường, phóng mắt nhìn trước sau đều bị tắt nghẽn nghiêm trọng, tính cả trên cầu vượt, thì thiếu thừa gì cũng được hơn năm trăm chiếc xe. Cứ coi như là có tổng cộng một nghìn người đi, chỉ cần xuất hiện năm người dị năng là số phần trăm này đã rất cao rồi.

“Có gì đó sai sai.” Lý Phỉ cảnh giác quan sát bốn phía.

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đâu?

Ngay cả bóng lông đen cũng không thấy, chẳng lẽ kết luận người dị năng thu hút quái vật của Hồng Long là sai hoàn toàn?

Đám tơ dưới sự thúc giục cả Giản Hoa, lười biếng quần lên người Lý Phỉ nhưng lại không có dấu hiệu sinh trưởng. Việc này trái ngược hoàn toàn với thói quen có cơ hội là điên cuồng mở rộng lãnh địa của đám nấm.

Không ăn à?

“Au, đây là cái gì?”

Một người dị nhắc chân lên, khó chịu nhìn mặt đầy dính đầy tơ trắng ẩm ướt.

Giản Hoa còn đang suy nghĩ, sắc mặt Lý Phỉ đã thay đổi.

Trước đó, anh nhìn thấy giữa cầu vượt và nhà cao tầng ở ven đường có một màng lưới trong suốt, khu vực xanh hóa và trên mặt đất cũng có, nhưng Lý Phỉ nghĩ chúng là đám tơ nên không để ý.

Giờ đám người dị năng đi qua, võng lưới khổng lồ cũng rung rung theo, cực kỳ có nhịp điệu.

Sự rung động theo tư trắng lan ra rất xa, lan đến cả giữa không trung.

“Vào lại xe đi!” Lý Phi không ngăn lại kịp, hô to ra bên ngoài.

Những người dị năng khác ngạc nhiên dừng bước, nhìn về hướng này.

Porsche Cayenne, ở nơi tập trung của người nổi tiếng như Hải thành thì không chói mắt lắm, nhưng xen giữa một đồng xe chỉ có giá hai mươi vạn, chiếc xe này vẫn có đẳng cấp riêng.

“Ai đấy?”

“Không biết, chắc là thằng phú nhị đại nào đấy! Bị dọa cho vỡ mật rồi, không dám ra ngoài.”

Người đàn ông đầu hói đi chiếc taxi, lớn giọng châm chọc: “Thế giới Bị Từ Bỏ là nơi chỉ nói đến thực lực, có mấy đồng tiền dư thừa thì làm sao. Mà không có khả năng thì đừng...”

Tiếng nói ngưng bật, thân người mềm nhũn ngã ngửa ra đất.

Những người dị năng khác cũng như uống say, ngã trái ngã phải. Tiếng kêu cứu của họ cực kỳ nhỏ, có người đã sùi bọt mép, thân thể co giật không ngừng.

Giản Hoa bỗng ngẩng đầu, vì bị nóc xe cản tầm nhìn, cậu chỉ thấy một bóng đen khổng lồ lóe lên bên cạnh. **Biên tập Di**

Cơ thể của người đàn ông đầu hói như con rối gỗ bị nâng lên, chân tay cử động cứng đờ. Trên mặt gã toàn nước mắt nước mũi, sợ đến mức con người co lại.

“Có tơ tàn hình cuốn lấy khớp xương anh ta.” Về mặt Lý Phỉ rất nghiêm túc.

Anh cúi đầu nhìn bánh xe gần đó, trên mặt đường chỗ nào cũng có loại tơ mỏng đan thành lưới này. Mắt lưới rất to, nhưng số tầng lưới rất nhiều, gần như không có kẽ hở nào.

Người đàn ông đầu hói chỉ là người đầu tiên, những người dị năng khác đều dùng một kiểu tư thế kỳ lạ, đứng lên.

Giống như màn ma quỷ mà đoàn phim ‘Trúc đen’ quay được. Giản Hoa không kiểm được kiểm tra dị năng của mình, mới xác định được là chúng không có động tác gì, không phải đám tơ. *Biên tập Di*

“Cẩn thận, đừng gây nó.”

Giản Hoa hít một hơi khí lạnh: “Nó ở phía trên, đang lại đây.”

Người đàn ông đầu hói bước lên “cầu thang vô hình” bằng một tư thế rất quái lạ, lắc lư đi lên trời. Phía sau gã là “đoàn tạp kỹ bước lên trời cao”, cùng nhau tạo với mặt đất một góc chín mươi độ, bước lên kính thủy tinh ngoài nhà cao tầng, xếp hàng đi lên mái vòm khổng lồ của một tòa nhà.

Nhà hát Quốc gia Hải thành, một kiến trúc mang tính cột mốc.

Giản Hoa vừa rồi không cảm thấy gì, vì Nhà hát Quốc gia cách chỗ này quá xa, phạm vi dị năng rà soát bị hạn chế.

Lý Phỉ có mắt quỷ nên trực tiếp nói ra đáp án: “Là nhện, chúng ta đang ở trong mạng nhện.”

Quái vật đã lộ mặt, toàn thân phủ đầy lông đen cứng rắn, thân mình còn to hơn cả một chiếc xe tải cỡ lớn, tám cái chân có chiều dài ghê người, nhưng so với thân mình của nó thì không tính là cái gì.

Bụng nó có một cái túi trắng khổng lồ, một cái chân giữ ở giữa, giống như ôm ngang ngồi ôm.

Thứ này khiến ngay cả Lý Phỉ cũng phải nín thở.

— Nhện cái đang ôm trứng!

“Gối ôm” được con nhện che chắn là tơ lưới nó nhả ra, bọc trứng ở bên trong. Đây là tập tính sinh sản của loài nhện. Lý Phỉ quen nhiều người, người thích nuôi thú cưng kỳ lạ cũng không ít nên cái gì anh cũng đã từng thấy.

“Nó đang trong thời kỳ sinh sản.”Biên tậpDi

Đây là một kết luận khiến da đầu người ta tê dại.

“Bắt người dị năng làm lương thực dự trữ à?” Giản Hoa nhỏ giọng.

“Có thể là... nó bắt tất cả những sinh vật xâm nhập vào mạng lưới của nó.” Lý Phỉ dựa theo những gì đám người dị năng kia gặp phải để phỏng đoán, “Trên tơ nhện có độc, chắc là độc gây tê liệt có tác dụng chậm, khi phát hiện ra điểm khác thường thì đã muộn.”

Không dùng tơ nhện cuốn con mồi thành kén, cũng không vùi vàng cắn chết, mà dùng tơ nhện dẫn nạn nhân đi, rõ ràng là để giữ cho đồ ăn tươi sống.

“Gần đây còn có một con nhện khác?”Biên tậpDi

Nói đến thời kỳ sinh sản, thì ở đây nhất định phải có một đôi.

Về mặt Lý Phỉ rất phức tạp: “May ra thì có lẽ con nhện kia đã rời đi, hoặc có lẽ...” nhện đực đã vào bụng nhện cái. Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ chưa chắc đã có tập tính giống y hệt ở thế giới thực.

“Lửa có đốt được tơ nhện không?”

“Chắc là có, nhưng cậu nên nghĩ đến hậu quả khi ra tay ở đây.”

Thảm kịch ở đường cây bạch quả sẽ tái diễn, nhưng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Máy trăm chiếc xe bị quăng đi, số lượng người chết... Không chừng Hồng Long sẽ ngay lập tức bắt họ đi quy án mất.

Về việc Trương Diệu Kim nói rằng, nếu gặp phải quái vật, tốt nhất là kéo chúng đến vùng ngoài ô mà liều mạng...Biên tập Di

“Nhưng con nhện đã chọn nơi này làm hang ổ, ai cũng không dẫn nó đi được!”

Ô tô bỗng chìm xuống. Biên tập Di

Tám con mắt nhện đỏ sậm nhìn thẳng vào cửa sổ trước.

Góc độ này, đủ để nó thấy tất cả mọi thứ trong xe.

Giản Hoa thò tay ra, Lý Phỉ vội dè lại. Di

Nửa phút sau, con quái vật này dùng chân gầy gầy đâm tơ bên ngoài xe, giống như đang ngơ ngác không biết sao tơ nhện của mình lại thay đổi hình dạng.[1] Nước vitamin

[2] Porsche Cayenne

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Như Đùa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chân nhện bám lên thân xe, tạo ra tiếng động lớn.

Giản Hoa nghe thấy còn thay Lý Phi đau lòng cho tiền sửa xe...

May mà nhện khác với mực rùng mưa. Giữa đường cái và nhà cao tầng có những tấm lưới vĩ đại trong suốt, con thú khổng lồ đi trên mạng nhện của mình, còn linh hoạt hơn cả diễn viên xiếc.

Tổ ong, mạng nhện đều là kết cấu hoàn hảo trong kiến trúc tự nhiên học, sức nặng được dàn đều.

Cơ thể của con thú cỡ khủng còn treo một nửa trên mạng, nên gánh nặng đè lên lốp xe ô tô không lớn lắm. Nhưng khi con nhện nghiêng cứu đám tơ, chân căng khó tránh khỏi việc động vào thân xe, nghe tiếng động này, chắc chắn là cào bong sơn ra rồi.

Quái vật ở gần trong gang tấc, tiền sửa xe chỉ là ý nghĩ chợt lóe qua, chứ không kịp nghĩ nhiều.

Cơ cánh tay của Giản Hoa căng ra, căng chân cũng thế, cơ thể trong trạng thái chuẩn bị hành động, chỉ có khuỷu tay là khoác lên cạnh ghế, còn cả người thì căng như dây cung.

Ánh mắt di chuyển theo động tác của con nhện, vội vàng nghĩ cách đối phó.

Khi cửa sổ thủy tinh trước xe bị vỡ, phải tránh như thế nào, phải phản kích như thế nào, phải chạy trốn khỏi không gian hẹp ra sao.

Con thú khổng lồ khều khều đám tơ, hai cái răng nanh đung đưa dưới đầu nó, phát ra tiếng răng rắc khiến người ta dựng tóc gáy.

Tám con mắt mọc trên đầu và phía trước cơ thể, không có con người cũng không phải mắt kép có kết cấu tinh vi. Liếc qua giống như khám một vòng mã não đỏ[1] hình trứng xung quanh cơ thể.

Mắt nó rất to, Giản Hoa không hiểu sao mà trông nó như không nhìn thấy cậu trong xe.

Con thú khổng lồ dường như hơi khó chịu. Nó bỏ từng lớp tơ xuống, một chân vẫn giữ trạng thái ôm trứng, cơ thể động đậy lùi dần lên mạng nhện, bụng áp sát vào cửa thủy tinh, rời khỏi.

Giản Hoa bị bắt “quan sát” cận cảnh “kén tắm” dưới bụng nó.

– Thứ gì đó bên trong dường như hơi động đậy.

Sắc mặt Giản Hoa trắng bệch, loại “tiếp cận” này có là ai thì cũng không vui nổi.

Cậu không vội ườn người lên cửa kính xem con nhện đi đâu, cơ bắp vẫn căng cứng, không thả lỏng. Mãi đến khi dị năng cảm nhận được con nhện đã trèo lên câu vượt, đi về phía Nhà hát Quốc gia Hải thành, Giản Hoa mới từ từ lơ lửng, không khí trong xe cũng dịu đi.

Giản Hoa cúi đầu, tay Lý Phi còn đặt ở chỗ cậu.

Hai người nhìn nhau, ảnh đế như không có việc gì thu tay về.

“Nó không thấy chúng ta?”

“Mắt nhện không tốt lắm, nó bị cận thị nặng, nó chỉ nhạy với ánh sáng thôi.”

“...”

“Trong giới có người thích vật lạ, thú cưng là nhện Tarantula Nam Mỹ[2] có cái đầu to tận mười cm. Anh ta lại còn thích khoe khoang nên cả ngày gửi ảnh cho bạn bè.” Lý Phỉ giải thích như không muốn Giản Hoa hiểu nhầm mình ém nhem những tin tức liên quan đến Thế giới Bị Từ Bỏ.

Giản Hoa gật đầu.

Thật ra vừa rồi cậu muốn nói lại thôi, là do cảm thấy Lý Phỉ trước mắt mình giống nhân vật chính Hạ Ngưng trong “Trúc đen”.

Bình tĩnh kiên định, có kiến thức rộng, trong thời khắc quan trọng là bạn đồng hành đáng tin cậy.

Không nói việc khác, nếu người ngồi trong xe không phải là Lý Phỉ, mà là một người bình thường thì chỉ cần không sợ tới mức hét to đã tốt lắm rồi, có khi còn sợ run lấy bầy, khiến thú khổng lồ chú ý. Dù chưa từng nhìn thấy thú cưng nhện cảnh, Giản Hoa cũng biết loài sinh vật dệt lưới này phát triển cơ quan cảm ứng ở chân, trong ô tô chỉ cần hơi có tiếng động thôi, chẳng lẽ nó còn không phát hiện ra được?

Tuy tránh khỏi lần đối đầu trực diện này, nhưng sự thực ác liệt vẫn đặt ra trước mắt Giản Hoa và Lý Phỉ.

– Thú khổng lồ xây tổ trong này!

Đây là con đường nhộn nhịp nhất Hải thành. Khu vực gần mạng nhện, những con quái vật như bóng lông đen hay khi tay dài đã mất hút, giờ

người dị năng cũng gặp xui. Con nhện không chỉ muốn ăn thịt người mà còn mang theo trứng chưa nở!

Nếu không mau trừ khử nó, nơi này rất nhanh sẽ có thêm mấy chục, có khi là mấy trăm con nhện con.

Hải thành sẽ trở thành nấm mồ của người dị năng, địa bàn của loài nhện ở Thế giới Bị Từ Bỏ!

Vì đất nước, vì nhân dân lao vào hiểm nguy, hi sinh thân mình gì đó, Giản Hoa không có tình cảm cao thượng như thế.

Chỉ đơn thuần xem xét mặt lợi ích cá nhân thì cũng tuyệt đối không thể giữ lại bọn nhện, mối tai họa này!

“Thời gian không còn nhiều.” Giản Hoa thấy trong “Kén tắm” nhúc nhích.

Nếu bóc lớp tơ nhện ra, chắc sẽ nhìn thấy mấy quả trứng sắp nở.

“Hôm nay Nhà hát Quốc gia Hải thành có biểu diễn không?”

Lý Phi bị hỏi khó, anh đề nghị: “Đến cửa xem áp phích tuyên truyền đi.”

“Mạng nhện...”

“Tôi nhìn thấy, có thể tránh được.” Lý Phi đưa ngón tay chỉ nóc xe.

Mặt đường bị mạng nhện chiếm giữ, nhưng đa số nóc xe thì không, tắc đến nỗi nước không ngấm qua nổi, nóc xe chắc chắn là một con đường thênh thang.

Giản Hoa ngẩng đầu, giây sau, trong lòng cậu tràn ngập cảm giác vỡ vụn: Từ khi gặp được Lý Phi, hiện thực còn hưng phấn, kích thích hơn cả

quay phim. Lần trước là cuộc chiến đuổi bắt bằng ô tô, lần này hẳn là parkour* trong thành phố?

*parkour: trò chạy đuổi trên nóc nhà hay có trong mấy phim hành động

Mấy phút sau, họ đã đứng trên nóc xe bên cạnh Porsche Cayenne.

Nóc xe bus hơi cao, loại xe cỡ nhỏ như Chery[3] Giản Hoa cũng không dám bước lên. Lý Phi đi đằng trước, Giản Hoa ở phía sau. Thấy mạng nhện khổng lồ vắt ngang buông thông xuống, Lý Phi sẽ nhắc trước để tránh.

“Dị năng của cậu không nghe lời à?” Lý Phi vốn cảm thấy ý kiến dùng đám tơ bao trùm mạng nhện khá hay, như vậy thì dù họ có đặt chân lên mạng nhện, con thú khổng lồ cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Kết quả, đám tơ lười biếng, giống như đang ngủ đông tập thể.

“Bị nhiễm độc tê liệt trên mạng nhện?” Giản Hoa lầm bầm.

Lý Phi phủ định khả năng này: “Nó trông giống một đám tơ, nhưng thật ra chỉ là sản phẩm cụ thể hóa dị năng của cậu thôi, không phải là vật sống thật, nên độc trên tơ nhện không gây hại cho nó được.”

Lần này ngay cả Giản Hoa cũng không có đáp án.

Nếu nắm đình công, việc đối phó quái vật khổng lồ chỉ có thể dựa vào ngọn lửa của Lý Phi.

Giản Hoa nhíu mày: “Hay là chúng ta ra khỏi chỗ này trước. Anh nói có chi nhánh của Hồng Long ở ngoại ô Hải thành, chúng ta có thể đến đó trong vòng một ngày, nếu gặp được thiếu tá Trương thì để họ nghĩ cách!”

“Không kịp, trứng sắp nở rồi.” Lý Phi nhắc nhở.

Nghĩ đến việc khi trở về nhìn thấy trên mạng nhện gần cầu vượt, có mấy chục con nhện con bò, dù là Giản Hoa thì cũng thấy da đầu tê dại.

Khi nói chuyện, hai người đã đến gần Nhà hát Quốc gia Hải thành.

“Chú ơi!”

Một tiếng gọi to, bên trong buồng điện thoại ven đường có một cô bé.

Bé khoảng mười tuổi, mặc áo khoác nhỏ màu hồng phấn, buộc tóc đuôi ngựa, bé ngẩng đầu lên, lại gọi một tiếng.

Lúc này Giản Hoa mới nhận ra rằng, người dị năng rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, không phân chia nam nữ già trẻ gì cả. Dù là một bé con nhỏ như vậy, cũng phải đối mặt với tàn bạo giết chóc và nguy hiểm.

Nhân vật chính ở nước Mỹ cũng là thiếu niên mới mười bốn tuổi, chắc chắn ở Trung Quốc cũng có trẻ con tuổi gần gần như thế, có khi còn nhỏ hơn, bị nhốt.

“Đừng cử động!” Lý Phi nhìn thấy mạng nhện bên cạnh buồng điện thoại.

Cô bé không kích động lao đến đây, trong tay bé cầm một sợi dây xích bị đứt, vừa buồn lại vừa sợ: “Đoàn Đoàn của cháu bị con nhện bắt mất. Cháu muốn cứu nó nhưng nó lại cắn đứt dây xích.”

“...”

Hóa ra rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ không chỉ có người, mà còn có động vật?

“Đoàn Đoàn là?”

“Một con chó, nó rất ngoan, nhưng nó cũng rất thích chơi đùa.” Cô bé giữ dây xích chó, nước mắt chảy không ngừng.

Dây xích chó trong tay bé không chắc lắm, để một đứa bé dắt đi, chắc con chó cũng không phải loại to lớn.

Khi gặp nguy hiểm, con chó cắn đứt dây xích, động cơ cực kỳ rõ ràng. Có một vài con chó rất thông minh, nên Lý Phi cũng không ngạc nhiên lắm, nhưng điều khiến anh cảm thấy khác thường là – con chó kia có tiềm lực dị năng! Nếu sống sót, không biết sẽ biến thành dạng gì?

Thế giới trở nên kỳ lạ, không thể hiểu được.

Dù như thế nào, Lý Phi vẫn quyết định an ủi chủ nhân con chó trước đã. Anh nhận ra việc này cũng không khó lắm.

Mắt nhện rất kém, nhưng nếu cô bé này không bình tĩnh trốn mà khóc lớn hoặc chạy đi, thì hành động cắn đứt dây xích của thú cưng nhà bé sẽ thành vô ích, bé cũng không chờ được tới lúc này.

“Chú, hai người có thể gọi người đến cứu Đoàn Đoàn không?”

“Gọi người?”

“Vâng ạ, con nhện to như thế, chỉ có ba người chúng ta thì không cứu được Đoàn Đoàn!” Cô bé ngồi buồn thiu.

Nghe thấy bé tính cả bản thân trong “số người”, Lý Phi thấy hơi đau đầu.

Hình bóng cô bé trong mắt quỷ khá mờ, là người dị năng nhưng tiềm lực cũng bình thường, đừng nói là đánh nhau với thú khổng lồ, gặp phải khi tay dài cũng là quá sức.

“Cháu có gì ăn không?”

Cô bé ngừng khóc nức nở, cảnh giác nhìn Lý Phỉ.

Hiển nhiên là bé biết tầm quan trọng của đồ ăn, đây cũng không phải lần đầu bé đến Thế giới Bị Từ Bỏ.

“Mình không thể mất Đoàn Đoàn...” Bé gái ngồi bệt trên mặt đất, thì thào, vừa buồn vừa sợ.

Cô bé không nói gì nữa, chỉ yên lặng buồn bã.

Nốt nhạc đệm ngăn ngủi này trôi qua, Giản Hoa đi đến cổng Nhà hát Quốc gia Hải thành, không kiềm lòng được, quay đầu nhìn buồng điện thoại ở xa xa.

“Muốn cứu thú cưng của cô bé à?”

“Xem vận may của con chó kia.” Giản Hoa thản nhiên trả lời.

Giết chết con nhện mới là mục đích của bọn họ.

Đối với cô bé kia, con chó tên Đoàn Đoàn rất quan trọng, nhưng tình cảm không thể trở thành vũ khí. Phân tích tình hình trước mắt, người bị bắt đi lúc trước không biết có cứu được không, nữa là một con chó.

Việc không làm được, Giản Hoa sẽ không bao giờ dễ dàng nói ra lời hứa, Lý Phỉ cũng vậy.

Nhà hát Quốc gia Hải thành đã thay đổi hoàn toàn, nơi nơi bị tơ nhện che phủ.

Càng đi sâu vào trong, tình hình càng tệ, đại sảnh tầng ba vốn đẹp đẽ, nay chỗ tay vịn cuối thang cuốn lại treo một tấm lưới lớn, vô số tơ nhện rũ xuống cầu thang.

Qua những tấm áp phích may mắn còn tồn tại, Lý Phi nhận được một tin khá “may”. Tối nay có biểu diễn một vở kịch nói, nhưng ban ngày không có bất kỳ hoạt động gì, bên trong ngoài nhân viên công tác chắc là không có ai cả.

Giản Hoa tập trung nhìn bản đồ nhà hát hai phút.

Cậu kết hợp kết quả định vị của dị năng với tấm bản đồ này, nhanh chóng suy ra kết luận.

“Con nhện ở trên sân thượng, người dị năng bị bắt sống ở tầng mười... chắc là ở sân khấu trung tâm.”

Cứu người trước, hay đi gây hấn với con nhện trước?

Theo lý thì hẳn là phải chọn cái trước, nhưng con nhện rất có thể sẽ phát hiện, chạy tới đánh nhau với họ.

Cũng không thể trông cậy vào đám người dị năng được cứu... Họ không quấy rối, không cản trở đã là tốt lắm rồi, có khi ngay cả can đảm để đối mặt với con nhện cũng không có, chỉ biết hét loạn chạy loạn.

Chọn cái sau, có thể tạo bẫy để phục kích con thú khổng lồ.

Lý Phi sắp quyết định thì Giản Hoa phất tay ngăn lại, vẻ mặt nghiêm nghị: “Có người dị năng trốn ra! Vị trí của người này đang di chuyển, đến gần chỗ cầu thang.”

“Con nhện đâu?”

“Còn trên sân thượng, chắc là không phát hiện!”

Việc này thật đúng là không dễ dàng.

Lý Phi nhướn mày: “Thực lực của người này rất mạnh?”

“Đúng, chắc là...” Giản Hoa tính toán trong lòng, nói ra đáp án, “Kém hơn thiếu tá Trương một tí, nhưng cao hơn Quan Linh nhiều, có thể là người dị năng cấp A.”

Trên một con đường, lại có tận hai người dị năng cấp S, một người dị năng cấp A bị kẹt xe, thảo nào lại thu hút con thú cỡ khủng như thế.

“Đang đến gần đây!” Lần này trong tiếng nói của Giản Hoa cũng mang theo sự sửng sốt, “Sắp đến gần thang cuốn!”

Lý Phi lập tức nhìn cầu thang gần nhất-

Giây sau, vẻ mặt anh như bị ai đó đâm một cú.

Giản Hoa không có mắt quỷ, không nhìn thấy gì, chỉ thấy kỳ lạ.

Tốc độ chạy của đôi phương rất nhanh, chạy vội vàng như vậy nhưng lại không làm con nhện chú!

Còn nữa! Rõ ràng cảm nhận được có người dị năng đến gần cửa thang cuốn, sao lại không phát hiện bóng người nào?

“Dị năng tàng hình?” Giản Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Không phải.” Khóe miệng Lý Phi giật giật.

Một cái bóng kiên định chạy xuyên qua mắt lưới, nhanh như chớp dừng lại ở tay vịn thang máy rồi lại lặn xuống. Khi thấy Lý Phi và Giản Hoa, nó chấn kinh đứng im tại chỗ, tai dựng lên.

Đúng vậy...

Đây là một con Corgi chân ngắn[4].[1] Mã nào đó

[2] Nhện Tarantula

[3] Xe Chery

[4] Chó Corgi

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Trục Xuất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xâm nhập vào sào huyệt của nhện khổng lồ, hiểm nguy trùng trùng.

Bỗng phát hiện trong đám người bị bắt có một kẻ “gan lớn sức lớn” chạy trốn thành công, chạy một mạch né tránh mạng nhện như thần! Không khiến quái vật chú ý!! Thuận lợi chạy vọt tới cửa ra!!!

Dù đối phương có không chịu gia nhập tiểu đội diệt nhện, thì ít nhất cũng có thể cung cấp tin tức có ích. Ví dụ như vị trí mấy người dị năng bị bắt sống, có bị hôn mê không, có còn khả năng hành động không, chống lại độc tê liệt trên mạng nhện như thế nào... Nhưng!

Giản Hoa hạ tầm mắt, ngơ ngác nhìn chú cún lông sáng này.

Chó Corgi có cơ thể nhỏ nhắn, chân ngắn, tròn tròn một cục, cực kỳ phù hợp với cái tên Đoàn Đoàn.

– Dị năng cảm ứng chỉ định vị ngay trước mắt! Chắc chắn chính là con chó này!

Hỏi thăm tình hình trong nhà hát? Tìm hiểu tin tức? Lợi dụng sức mạnh của đối phương cùng đánh nhau với con nhện?

Ha ha.

Chỗ lan can trước thang cuốn rơi vào trạng thái yên tĩnh quái dị. Giản Hoa ngơ ngác nửa ngày, nghiêng đầu nhìn Lý Phi, ảnh đế đã trải qua sóng to gió lớn kinh nghiệm phong phú cũng không tốt hơn cậu chút nào.

Corgi dựng tai, móng vuốt dè xuống đất, trông rất căng thẳng, đám lông xù trên mặt nhú lại.

Hai bên yên lặng “giăng co” mấy phút, chú Corgi chân ngắn lùi sang bên trái, lách qua Giản Hoa và Lý Phi, bốn chân nện bước, lắc lắc cặp mông tròn tròn rời đi.

Trong tầm nhìn của mắt quý, toàn thân con chó này tỏa ra ánh sáng lóng lánh, chói mắt, không phải bóng hình mà là thực thể sinh động linh hoạt. Đó chính là tượng trưng của sức mạnh. Kỳ lạ là vẻ mặt của chú Corgi này rất phong phú, trong con mắt đen bóng lộ ra sự sợ hãi, nhìn đôi mắt chấn kinh khi chạy tới kia!

Lý Phi hơi híp mắt, nghi ngờ.

“Tôi cảm thấy con chó này, hình như biết tôi.”

“Anh...”

Giản Hoa trong vô thức, định nói lòng tự tin của ảnh đế đúng là bành trướng – ngay cả con chó cũng quen mặt Lý Phi. Số lần xuất hiện trên truyền hình, tạp chí đứng thứ hai, trên biển quảng cáo đứng thứ ba là nhiều đến mức độ nào?

“Bắt nó!” Lý Phi nhanh chóng quyết định.

Kẻ xuyên sách tới thế giới này, có người có gia thế tốt, địa vị tiền bạc đến dễ như trở bàn tay... Có người xui xẻo, cái gì cũng không có, nơi nơi trắc trở, không có cơm ăn. Còn xui xẻo cùng cực thì sẽ như thế nào? Ngay cả thân phận con người cũng không có?

Vận may sao thấp được như thế!

Xuyên thành một con chó, không phải Samoyed[1], không phải Husky[2], cũng không phải Golden Retriever[3], mà là một chú Corgi chân ngắn. Đây đúng là nỗi đau mà cuộc đời này không thể nào gánh nổi. Loài chó này đứng bên va li cả buổi cũng không nhấc chân vào được.

“Anh chắc không?” Giản Hoa nghi ngờ, chuyện người biến chó này rất nực cười.

“Không chắc, nhưng trừ con người, sinh vật khác chưa từng rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ!”

Lý Phi chưa từng bắt chó. Trước đây khi đoàn phim muốn dùng diễn viên thú cưng hệ đáng yêu cũng đều là chuyện của nữ nghệ sĩ. Đã ai từng thấy nam chính diễn giám đốc sát thủ nhạc sĩ ôm một con chó chưa?

Corgi nhanh nhạy trốn đông trốn tây, lực chú ý của nó đều đặt ở trên người Lý Phi.

Khi Giản Hoa vòng ra phía trước nó, Gorgi sợ hết hồn.

Nó bước sai chân, thân mình béo tròn trượt một đoạn trên sàn nhà.

Nơi nơi trong đại sảnh nhà hát đều có mạng nhện. Khi con chó sắp đụng vào một tấm mạng nhện, đuôi phải của nó dùng sức đập vào không khí, cái thân tròn vo lại xoay giữa không trung hai vòng, mông béo đỡ người, trở về khu vực an toàn.

“...”

Tư thế xoay người tự do trên không có thể trở thành quán quân hội thể thao cho chó.

Corgi lăn trên mặt đất một vòng, lại cách cánh cửa gần hơn một chút.

“Nó thấy mạng nhện?” Giản Hoa nhú mày. Mạng nhện khổng lồ trong suốt, ngay cả cậu cũng thường bỏ qua, vậy mà một con Corgi nhảy nhót khắp nơi vẫn bình yên vô sự.

“Trên mạng nhện có tám độc tê liệt, chắc là nó ngửi thấy!”

Giản Hoa cẩn thận phân biệt, quả nhiên ngửi được trong không khí có một mùi tanh tanh.

Mũi chó có khả năng phán đoán khu vực an toàn không bị tơ nhện bao trùm.

“Lưu San” có ký ức của nguyên chủ cơ thể, nhưng không có năng lực và học thức của Lưu San thật. Kẻ xuyên sách xui xẻo sống trong cơ thể con chó, chẳng lẽ lại biến thành một con chó hoàn hảo?

Trí thông minh của loài người, bị nhốt trong thân chó hoàn toàn không thể dùng được!

Diễn một chú cún ngoan, so với làm người khó hơn nhiều. Hành động này ngay cả Lý Phi cũng không làm.

– Ai lại đi bắt chước một con chó làm gì?

Tâm trạng Lý Phi rất phức tạp, anh cảm thấy con chó Corgi này không phải là “người biết chuyện”.

Nhưng một con chó sao lại sợ anh?

Giản Hoa không nhìn thấy tơ nhện, việc đối phó Corgi đành giao cho Lý Phi. Giờ Lý Phi đang mãi suy nghĩ nên chậm mất một nhịp, Gorgi lắc mõng nhanh chân vọt tới cửa ra, mắt thấy sắp không ngăn được.

Giản Hoa không hề do dự nâng tay lên, một sợi nắm bay về phía Corgi. Tơ nắm dán vào lớp lông trên lưng nó, nhanh chóng lan ra, trực tiếp

trói chặt hai chân. Chú Corgi ngã xuống đất, không cam lòng giãy dựa trên sàn, còn cúi đầu muốn dùng răng cắn đứt sợi nấp.

Chú Gorgi tốn sức giãy dựa. Sợi nấp dính nước miếng của nó, đứt khoát mọc thành một cục nấp xám trắng, như khẩu trang bịt lên mõm nó.

Ngay lập tức, dọa chú chó ngây người, ánh mắt nó nhìn nấp đầy hoảng sợ. Giống như một chú chó đang vờn cá bên bờ sông, bỗng thấy cá trong nước biến thành Godzilla[4] đứng trước mặt nó.

Sau khi sợi nấp không chế được con Corgi, nó lại lười biếng kéo dài quần quanh, biến con chó Gorgi thành một cái hotdog.

Bị nấp bịt chặt mõm, kêu mấy tiếng ư ử đáng thương. Chú cún nằm trên sàn nhà, hai chân bị trói chặt cùng một chỗ, mõm bị bịt bằng nấp, chân trước co lên. Giờ trông chú Gorgi như một cái đuôi gà, ý cười tràn đầy trong mắt Giản Hoa.

“Nó không chỉ biết tôi mà còn biết cậu.” Lý Phi cực kỳ hứng thú.

“Nó biết nấp.” Giản Hoa sửa lại.

“...” Thế thì càng kỳ lạ, một con Gorgi sợ nấp!

“Nó không phải người biết chuyện, chẳng sẽ là chủ nhân nó?” Giản Hoa nghi ngờ, hỏi.

Ví dụ như huấn luyện Corgi né tránh nấp và Lý Phi.

Tưởng tượng ảnh mình và cây nấp đặt chung một chỗ để chú chó phân biệt, khéo miệng Lý Phi giật giật.

“Cô bé kia? Không giống lắm...”

Lý Phỉ nhớ lại cô bé trong buồng điện thoại, tuổi còn nhỏ, nhưng bình tĩnh không hoảng sợ, rất vượt trội. Nhưng có vượt trội đến mấy cũng không thể dạy ra thú cưng khôn như thế.

“Cô bé không tò mò về cậu, cũng không biết tôi.” Lý Phỉ giải thích.

Dù anh đã cầm giải ảnh đế hai năm liền, là nam thần quốc dân, fan vô số nhưng sức hút cũng chưa đến mức hút cả mẹ từ bé gái 7 tuổi đến cụ bà 70. Cô bé không biết Lý Phỉ là rất bình thường.

Có kẻ xuyên sách không biết Lý Phỉ sao? Dù là kẻ xuyên sách định cư ở nước ngoài, việc đầu tiên khi tới thế giới này cũng là leo tường tới đây, tìm hiểu tư liệu về Lý Phỉ, nghiêm túc nghiên cứu.

Bỗng thấy Lý Phỉ xuất hiện ngay trước mắt, bên cạnh còn có một vệ sĩ nhìn kiểu gì cũng không giống Cảnh Điền trong nguyên tác, không kinh ngạc, không tò mò, lại còn có thể che giấu hoàn hảo, đến ngay cả Lý Phỉ cũng không nhìn ra sao?

Không thể nào!

Lý Phỉ bác bỏ khả năng chủ nhân chó Corgi là người xuyên sách.

“Dị năng cấp A... Con chó này?” Giản Hoa cố gắng bỏ qua thân phận của Corgi, đầu đầu hỏi: “Anh định làm thế nào? Để nó dẫn đường à?”

– Họ đã lãng phí rất nhiều thời gian ở trong này, con của nhện khổng lồ có thể nở bất cứ lúc nào. Nhà hát Quốc gia Hải thành to như thế, sức mạnh của nhện con mới sinh lại yếu, không thể định vị được, chúng mà chui vào xó xỉnh nào đó, thì rất khó phát hiện.

“Làm cho con cún này, ngoan ngoãn phối hợp.” Lý Phỉ nhìn chú chó Corgi đang nằm đó giả chết.

Chú Corgi cup tai lại, cái tai lẳng lẳng vênh sang bên này.

“Không tốt!” Giản Hoa phản ứng chậm một bước.

Hai chân trước của chú Corgi phịch một cái, cơ thể bay lên lơ lửng, liều mạng bơi chó ở giữa không trung – sợi nấp vẫn một mực dính trên mặt đất, trông giống như đang thả diều chú Corgi, sợi nấp bị kéo càng ngày càng dài.

“Dị năng bay lượn?”

“Dị năng trục xuất?”

Hai người mở miệng cùng một lúc lại bị người kia dọa cho hết hồn.

“Nó có thể làm cho chính mình bay lên! Lực ý nghĩ của chúng ta mạnh hơn nó nhưng lại không làm được điều này!”

“Sợi nấp đang bị tróc ra ngoài! Có một sức mạnh kỳ lạ đang quấy nhiễu, thoát ra từ cơ thể con chó kia.” Về mặt Giản Hoa như không tưởng tượng nổi, đây là lần đầu tiên sợi nấp mang thuộc tính cản nuốt thất bại.

Corgi đã lao ra khỏi đại sảnh Nhà hát Quốc gia Hải thành, nhanh chân tìm chủ nhân của nó.

“Đuổi theo!”

Hai người dị năng cấp S, không bắt nổi một con chó, việc này mà truyền ra chắc là bị Hồng Long cười chết!

“Đoàn Đoàn!” Cô bé ngồi trong buồng điện thoại vui sướng nhìn chú Corgi nện từng bước chân ngăn cản, vọt về phía bé.

Bé muốn bế Corgi nhưng không đủ sức, đành phải đổi thành xoa bụng thú cưng.

“Cảm ơn chú!” Cô bé sung sướng, ngay cả nước mắt trên mặt cũng không kịp lau. “Hai người cứu Đoàn Đoàn về rồi!”

“...Nó tự chạy về.”

Cô bé hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Lý Phi. Bé cọ đám lông mềm của Corgi, đắm chìm trong niềm vui với chú thú cưng mất đi lại có được.

Giản Hoa im lặng nhìn Lý Phi: Lời khách sáo thôi.

Việc ảnh đế quen thuộc hơn cậu, có Lý Phi ở đây, Giản Hoa chẳng buồn làm nữa.

Trong ánh mắt đầy tin tưởng của Giản Hoa, Lý Phi đi đến bên cạnh cô bé. Gorgi cảnh giác lẩn một cái, đứng ngăn trước cô bé, cổ họng phát ra tiếng gừ gừ cảnh cáo.

Vừa kêu vừa run rẩy sợ hãi.

“...”

Cô bé thấy kỳ lạ, vỗ vỗ Gorgi: “Đoàn Đoàn, mày sao thế?”

“Nó cảm nhận được nguy hiểm. Con nhện kia chưa rời khỏi.”

Lời nói của Lý Phi khiến cô bé không an lòng, bé khóc nức nở, nói: “Cháu... Nhà cháu ở gần đây, nó còn không đi thì phải làm sao?”

“Giết con nhện kia.”

“Đúng vậy...”

“Con chó này rất thông minh. Nó không sợ độc trên mạng nhện! Chúng tôi muốn nhờ nó dẫn đường, tìm ra sào huyệt ẩn núp của con nhện.”

Cô bé không nỡ buông chú Corgi ra, nhện khổng lồ đáng sợ đến mức nào, bé đã được tận mắt thấy.

“Không được đâu, tháng trước Đoàn Đoàn mới bị bệnh.” Cô bé ghen gào nói, “Nó nằm trong ổ, suốt hơn hai mươi ngày đều không đi được, ăn cơm nuốt không trôi, uống nước cũng không xong. Toàn là cháu phải đút!”

Con người Lý Phi co lại, không cần anh dẫn dắt từng bước, sự thật đã lộ ra trước mắt.

Trừ việc con chó bị bệnh, nó còn có thể gặp chuyện gì mà lại như vậy?

Sau khi nó bị xuyên vào...

“Đến bệnh viện thú ý chữa, bác sĩ nói thế nào?” Lý Phi tỏ ra là mình rất thích thú cưng, nhỏ giọng an ủi cô bé.

“Bác sĩ nói nó không bị bệnh! Quá đáng, Đoàn Đoàn không lừa người! Nó thật sự bị bệnh!”

“Thế làm sao nó khỏi?”

Cô bé nghiêng đầu, nghĩ: “Ngày đó có rất nhiều khi chạy đến, Đoàn Đoàn bỗng phát sáng, dọa chúng chạy mất! Ôi, chú ời, chú trông giống trong quyển tạp chí mà Đoàn Đoàn từng rất thích. Lúc nó bị bệnh, ngày nào nó cũng kéo quyển tạp chí vào trong ổ!”

“...”

“Đúng rồi, sau khi Đoàn Đoàn khỏi bệnh, nó cực kỳ sợ nấp! Trước đây nó không như thế!”

Trong lời nói ngây thơ của cô bé, cất giấu một sự thật đáng sợ.

Một kẻ xuyên sách xui xẻo bị biến thành chó. Còn chưa kịp thích nghi với cuộc sống của một chú Corgi, Thế giới Bị Từ Bỏ đã xuất hiện, kẻ xuyên sách và cô bé gặp nguy hiểm, thức tỉnh dị năng – sau đó kẻ xuyên sách bỗng biến mất.

Linh hồn của hắn không biết đã đi về đâu, chỉ để lại nỗi sợ Lý Phỉ và Giản Hoa khắc sâu trong tâm trí chú chó Corgi.[1] Samoyed

[2] Husky

[3] Golden Retriever

[4] Godzilla

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Triển Vọng

Corgi ngồi xồm bên chân cô chủ nhỏ.DiDi

Nấm không xuất hiện, nó chỉ cảnh giác Lý Phỉ, còn Giản Hoa là người qua đường.

Về quan hệ giữa Giản Hoa và nấm, Corgi... Nó còn chưa làm rõ được!

Nó rất thông minh, nhưng mà một con chó thông minh cũng không hiểu nổi mối ràng buộc giữa con người và nấm: Mẹ của cô chủ đi siêu thị sẽ mua hai hộp nấm về, cả nhà vui vẻ ăn canh nấm.

Corgi sợ là chính bản thân nấm, tiềm thức nói cho nó biết nấm rất đáng sợ.

Dị năng của Giản Hoa rất giỏi che giấu, ngay cả dụng cụ dò tìm năng lượng tinh vi nhất cũng có thể qua mặt. Corgi không cảm nhận được sự uy hiếp từ Giản Hoa, đương nhiên sẽ chuyển ánh mắt đến chỗ Lý Phỉ.

Nó giữ tinh thần tỉnh táo, lưng hơi cong lên, tuyệt đối không dám lơ lửng cảnh giác.

Trải nghiệm ly kỳ của con Corgi này là do Lý Phỉ dựa vào tình hình khi người dị năng thức tỉnh, biểu hiện của kẻ xuyên sách, nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cộng với những gì cô bé nói mà suy luận ra.

Mang dị năng cấp A, thì lần đầu tiên đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ dù chưa ra khỏi, cũng có cơ hội trực tiếp thức tỉnh dị năng. Trong vụ nổ ở khách sạn

Trân Châu Hoài thành, người dị năng thức tỉnh không chỉ có mình Lý Phi, mà còn có cả Cảnh Điền, chẳng qua Cảnh Điền không tạo ra thanh thế lớn như thế.

Dị năng ở Thế giới Bị Từ Bỏ phát huy tác dụng gấp mấy lần thế giới thực.

Cũng như thế, thức tỉnh trực tiếp ở Thế giới Bị Từ Bỏ mang lại đau đớn càng lớn. Đây là phỏng đoán của Lý Phi. Vì người dị năng cấp S có thể vượt qua thức tỉnh, còn Cảnh Điền ở cấp A đầu lại đau muốn nứt, cuối cùng không chịu nổi đau đớn mà ngất xỉu ngay tại chỗ.

Thức tỉnh không hoàn toàn, nghiêm khắc mà nói, Cảnh Điền chỉ mới sử dụng được dị năng ở cửa sơ cấp nhất, lực ý nghĩ.Di..Di

Cô bé nói mình bị rất nhiều khỉ tấn công, còn nhắc tới việc Corgi phát sáng – tính mạng gặp nguy hiểm, thì thức tỉnh dị năng. Đây là việc rất bình thường.

Không bình thường là ở chỗ, cô bé cho rằng Corgi bị bệnh, sau khi “thức tỉnh” thì khỏi hẳn.

Một con chó lúc bị bệnh sao còn muốn nghiên cứu bìa tạp chí in mặt Lý Phi?

Corgi biết Lý Phi, lại sợ hãi, nó giống một kẻ xuyên sách biết thân phận của Boss, nhưng lại là một con chó thật, chạy nhanh, mũi thính, trung thành với cô chủ nhỏ.

Cộng thêm đủ loại tình huống, manh mối chỉ đến hướng, có kẻ xuyên sách đã đến, sau đó lại biến mất một cách thần bí.

Chó không ăn không uống, không thể đứng thẳng và chạy nhảy, nhưng lại không bị bệnh. Cũng không phải rất kỳ lạ. Đang là người bỗng biến

thành chó, từ hai cái đùi biến thành bốn cái chân, biết đi mới là lạ!

Ngay cả việc cúi đầu ăn thức ăn cho chó trong khay, cũng không thể làm dễ dàng được. Khác nghề còn như cách cả quả núi, hưởng chi là giống loài.

Lật nghiêng khay, không ăn được vào mồm, ăn vung vãi khắp nơi, đều rất bình thường... Đang làm người lại xuyên thành chó, vẫn còn giữ tâm lý mâu thuẫn.

Trong đôi mắt quý của Lý Phỉ, sức mạnh của Corgi rất khổng lồ, hình thái lại ổn định, không có gì khác thường.

Một người có bị kẻ xuyên sách thay thế hay không, mắt quý cũng không thể nhìn ra.

Lưu San nói, linh hồn cô ta đi đến thế giới này.

Thứ linh hồn này, có lẽ cũng sẽ thay đổi theo lực lượng mạnh yếu. Phần nào mắt quý nhìn thấy là linh hồn, ngay cả Lý Phỉ cũng rõ. Nếu một cơ thể tồn tại hai linh hồn, Lý Phỉ chưa chắc đã phát hiện, nhưng linh hồn chó và người, chắc chắn sẽ khác biệt lớn! Có mù mới không nhìn ra!

Con Corgi này thật sự là một con chó.

Kẻ xuyên sách biến mất, đã đi đâu, Lý Phỉ không thể đoán ra, nhưng kẻ xuyên sách biến mất như thế nào, thì anh đã xác định được. Khi thức tỉnh dị năng, tinh thần chịu áp lực kích thích quá mạnh, chủ thể sẽ ngất đi.

Linh hồn một con người và cơ thể một con chó có thể có độ phù hợp bao nhiêu đây?

Nhớ lúc vừa rời trong đại sảnh nhà hát, Corgi tránh thoát hành động kinh người của đám tơ – có sự ảnh hưởng của dị năng trực xuất, gần như

tương đương với việc trong khoảng thời gian ngắn có thể không chịu công kích của dị năng.

Quả nhiên là dị năng cấp A đáng giá, chẳng sợ kẻ có được dị năng này là một con chó.

Sức mạnh không đạt đến cấp S, chắc là vì nó thuộc loại phòng ngự bị động, dù có tác chiến cũng không thể tạo thành thương tổn thật sự cho người khác.

Cuối cùng là kẻ xuyên sách với ý nghĩ mãnh liệt muốn trục xuất khỏi tay dài mà kích phát dị năng, hay là chú chó Corgi với bản năng muốn bảo vệ chủ nhân, trục xuất kẻ chiếm lấy cơ thể nó? Linh hồn chú chó Corgi ở đâu, rồi lại trở về như thế nào – vấn đề này vẫn phải giao cho Hồng Long nghiên cứu.

Giản Hoa không nói ra suy nghĩ của mình, chú chó này có lẽ sẽ trở thành vũ khí bí mật của quốc gia, chuyên môn đối phó kẻ xuyên sách.

“Việc của Lưu San có thể giải quyết rồi.”

“Chưa chắc.” Lý Phi lắc đầu, anh không đồng ý với ý tưởng của Giản Hoa, “Xem trước mắt, nó chỉ có thể trục xuất dị năng ‘phi thể giới thực’. Việc nó chiến thắng kẻ xuyên sách chỉ là ngẫu nhiên.”

Kẻ chiếm cơ thể nó, lại đúng lúc gặp phải dị năng có thuộc tính kỳ quái như vậy, hoàn toàn là do xui xẻo.

Hai linh hồn tranh đoạt cơ thể của một con chó, người có thể giành được với chó sao? Hơn nữa kẻ xuyên sách còn không thể “dùng” thân thể của Corgi. Có mạnh có yếu, ai thất bại ai biến mất đã được định trước.

“Nếu như vậy...” Giản Hoa khó có được một lần do dự.

“Không định nói chuyện này cho Hồng Long?”

Giản Hoa trầm mặc một lúc lâu, sau đó thở dài: “Họ sớm hay muộn cũng sẽ gặp được người khác.”

Cô bé mang theo chú Corgi chào tạm biệt họ. Bé mới có bảy tám tuổi, mong muốn lớn nhất là Đoàn Đoàn sống tốt, người nhà của bé đều bình an, những việc quá xa xôi, bé không tưởng tượng nổi.

Việc nguy hiểm, cô bé không muốn Corgi làm.

Khi chú Corgi chân ngắn chạy, cái mông sẽ không tự giác mà lắc lắc, tư thế chạy bước nhỏ vừa vui vẻ lại vừa ngốc nghếch đáng yêu. Cứ như vậy, Corgi đi trước dẫn đường, dẫn cô bé vòng qua mạng nhện, đi dọc theo lối đi bộ ở phía xa.

Nhện khổng lồ chiếm cứ nơi này, nên gần đây không thấy con quái vật nào khác, Giản Hoa cũng không cần lo họ gặp nguy hiểm.

Dù gặp nguy hiểm, Corgi cũng có thể nghiền nát.

Thành phố tĩnh lặng, không có sự sống.

Bóng người bé nhỏ, cùng chú Corgi nhỏ nhắn, cùng đi đến một thế giới chưa biết.

– Thế giới Bị Từ Bỏ không có an bình. Corgi và cô chủ nhỏ cũng sẽ gặp những người dị năng khác, sự tồn tại của họ khó mà giấu diếm được. Nhưng Giản Hoa không muốn sự tĩnh lặng này bị phá vỡ.

Ít nhất, không phải tự tay cậu phá vỡ.

Lý Phi nhìn về mặt thay đổi của Giản Hoa, anh bỗng cảm thấy “nguyên tác” rất đáng giận.

Giản Hoa là người không có dã tâm, chỉ muốn sống theo ý thích, cậu không yêu cầu điều gì dư thừa. Dù xã hội có khắc nghiệt, công tác trong giới vất vả khó khăn, chỉ cần không dẫm lên điểm mấu chốt của cậu, Giản Hoa có thể không thèm quan tâm.

Không phải là người tốt, cũng không phải là tính cách yếu đuối. Chẳng qua người khác rõ ràng phải tranh nhau tới đâu rơi máu chảy, trở mặt thành thù, không từ thủ đoạn để đạt được thứ gì đấy, còn Giản Hoa lại không hề hứng thú.

Sở thích như vậy, tính tình như vậy, ở trong niên đại này thật sự khó tìm được mấy người, có thể coi là động vật quý hiếm.

Cậu và toàn bộ xã hội như có vài phần khác biệt.

Tự do ngoài vòng danh lợi, nhưng lại không tỏ vẻ thanh cao kiêu ngạo. Giản Hoa không khinh thường kẻ truy danh trục lợi, đối với cậu, đó chỉ là mỗi người chọn một cách sống khác nhau.

Giống như “thích uống cà phê vị gì”, ngoài ra, còn có một loại người không thích uống cà phê, không phải sao?

Giản Hoa như vậy, lại là Boss độc ác nhất trong một bộ tiểu thuyết.

Dù rằng nguyên nhân biến thành Boss, Lý Phi đã phân tích ra, nhưng chính vì nguyên nhân đó, nên nổi tức giận trong lòng anh tích lũy càng nặng.

“Anh sao vậy?”

Lần này ngay cả Giản Hoa cũng thấy ánh mắt Lý Phi nhìn mình không đúng.

Cảm xúc phức tạp, khó có thể nói thành lời. Đây không phải ánh mắt nhìn bạn bè.

Mặt nạ hoàn mỹ quanh năm của anh để xuất hiện vết nứt, anh hít một hơi thật sâu, nhanh chóng khôi phục như cũ, giọng điệu thoải mái, nói: “Thường thì ai biết sau khi mình chết, còn có người vì mình báo thù, trong lòng đều sẽ sinh ra cảm tình đối với người đó.”

Lời này nói không sai, Giản Hoa rất đồng tình.

“Cảm kích, ngạc nhiên, áy náy...”

“Áy náy?” Giản Hoa nhú mày, không hiểu.

Cảm kích có thể hiểu, ngạc nhiên cũng không khó hiểu, nhưng áy náy đến từ đâu?

“Vì người kia, báo thù cho bạn, mà cuối cùng cũng chết.” Lý Phi nghiêm túc nói.

“...”

Giản Hoa muốn phản bác theo bản năng. Cậu là người cẩn thận, lại không như Lý Phi đi đâu cũng có người biết, nên tính che giấu rất cao, còn chưa nói đến chuyện cậu có dị năng cắn nuốt.

Dù cậu không thích nắm, nhưng cũng phải thừa nhận loại dị năng này mạnh đến nghịch thiên.

Theo thời gian, năm mở Thế giới Bị Từ Bỏ sinh trưởng, đâu đâu cũng là lãnh địa an toàn của Giản Hoa. Muốn giết cậu, gần như không có khả năng.

Nhưng...

Làm Boss cuối, bị nhân vật chính xử lý, mới là kết thúc tiêu chuẩn của một quyển tiểu thuyết anh hùng nước Mỹ!

Nên Lý Phỉ nói không sai, người vì trả thù cho bạn mà thành Boss, sẽ ngã dưới chân nhân vật chính, trở thành một trang công tích hào hùng vĩ đại của nhân vật chính.

Điều này khiến Giản Hoa cực kỳ khó chịu, vô thức nói: “Có lẽ tác giả còn định viết phần sau?”

Lý Phỉ: “...”

Giản Hoa nhanh chóng nhớ lại, rồi so sánh mấy phần sau của truyện anh hùng nước Mỹ, ngẩng đầu bổ sung: “Trong phần sau, khả năng Boss sống lại chiếm 30%, thuộc hạ của Boss gốc đầu trở lại chiếm 10%, còn lại 60% là sau lưng Boss còn có độc thủ hoặc thế lực lớn hơn nữa.”

“Phụt!” Ảnh đế bật cười.

Đa số phần sau trong phim đúng là như vậy.

“Cho nên, có khi tôi không chết...”

“Anh giả chết, ve sầu thoát xác, thực ra là chờ cơ hội nhân lúc nhân vật chính chưa chuẩn bị, mà hủy diệt thế giới một lần nữa.” Giản Hoa cảm thấy đề tài này rất thú, nói đùa với Lý Phỉ cũng rất vui.

Hai người lại đi đến Nhà hát Quốc gia Hải thành, đi đánh nhau với con nhện khổng lồ kia.

Dọc theo đường đi, cuộc đối thoại vẫn tiếp tục.

“Tôi giả chết như vậy, khi xuất hiện trước mặt nhân vật chính, có phải sẽ cười nhạo chỉ số thông minh của nhân vật chính, cười nhạo sự ngây thơ

của cậu, cho rằng tôi chết thật. Thật ra tôi chỉ đợi mấy người tự giết lẫn nhau, hao tổn lẫn nhau, còn tôi trở thành chim sẻ?*”

*Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau: ý chỉ việc (bọ ngựa) chỉ thấy cái lợi (con ve) trước mắt, mà không thấy cái hại (chim sẻ) phía sau.

Giản Hoa sửa lại: “Nhân vật chính là người Mỹ, anh không cần dùng đến điển cố.”

“Nghe không hiểu thì để cậu ta đưa phiên dịch đến.”

“Tác giả cũng là người Mỹ, anh ta không viết ra loại từ ngữ này được, anh căn bản là không có cơ hội nói ra!”

“...Không thay đổi thì sao biết được.” Lý Phi không thêm ý, trả lời.

Hai người đứng song song, Giản Hoa bị lây nhiễm loại cảm giác “so với bạn bè còn thân mật hơn” này. Ở trên đời, có mấy người có thể tùy ý bàn luận việc mình vì người kia mà chết?

Bạn bè sẽ như thế sao?

Dù cho đây có là một quyển sách, có tình huống đặc biệt.

“Anh mong sẽ có thay đổi gì?” Giản Hoa suy nghĩ nửa phút, rồi hỏi: “Giết chết nhân vật chính?”

“Sống sót, dù là ai.”

Giản Hoa ngạc nhiên quay đầu, không tin được đây là lời Lý Phi nói.

Lời này để cậu nói còn được. Mấy ngày nay ở chung, đã đủ để Giản Hoa hiểu Lý Phi là dạng người gì.

Lý Phỉ có dã tâm, cũng có năng lực, dù bất cứ khi nào cũng không thừa nhận mình ở thế yếu. Muốn anh phục thù số phận đã rất khó, chứ đừng nói là một quyển tiểu thuyết nguyên tác lý tưởng hóa.

“Con người đầu tiên phải sống đã, rồi mới có thể bàn đến việc khác.”
Lý Phỉ như có ý sâu xa khác, bổ sung...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thưởng Thức Dấm Chua*

*Dấm chua = ghen

Tơ nhện giăng đầy trên đèn, tầng hai nhà hát vốn sáng sủa trở nên u ám.

Mùi tanh của mạng nhện xộc vào mũi, Giản Hoa nhìn thấy một thứ trông là lạ ở trong góc, rõ ràng là một vật thể hình cầu nhưng ở giữa lại lõm vào, trông giống như...

“Xương sọ của khỉ tay dài.” Ánh mắt Lý Phi tốt hơn Giản Hoa.

“Xem ra nó ăn không ít thứ.”

Giản Hoa ngẩng đầu, bốn phía trên mạng nhện còn treo một vài vật thể màu đen khô quắt như vỏ trái cây, chỉ còn sót lại một ít lông thú.

Nhện không có cơ quan tiêu hóa lớn, cũng không có răng, ngoài khoang miệng chỉ có một đôi răng nanh sắc bén dùng để xé xác con mồi hoặc tấn công, nhưng không thể nhai nuốt. Phương thức giết chết con mồi của nó rất tàn nhẫn, tiêm độc tố khiến con mồi chết trong đau đớn tê liệt, rồi dùng tơ nhện bọc lại để thưởng thức từ từ.

Khi đó, cơ thể con mồi đã biến thành một bãi máu, nhện hút vào, sau đó vứt luôn xác rỗng đi.

Bình thường nhện ăn côn trùng, vỏ ngoài của côn trùng giống như xương cốt, nên khi xác chúng treo trên mạng nhện, con người không cảm

thấy gì.

Nhưng sau khi đổi con mồi thành khi tay dài...

Thiên tính chán ghét và e ngại tự nhiên sinh ra. Trời mới biết nguyên nhân tử vong của mấy con mồi này là gì: Độc tố đi theo máu vào tim, chết đau đớn nhưng nhanh chóng, hay là từ dưới làn da bị dần dần...

“Giản Hoa.”

“Không có gì.” Giản Hoa nhắm chặt mắt, bắt mình quên đi chuyện về năm.

Xác quái vật chôn dưới rừng nấm, không thấm hại đến nỗi chỉ còn da với xương như thế này.

Sau khi chó Corgi rời đi, đám tơ lại quay về trạng thái tiêu cực lẫn công*. Dưới sự thúc giục của Giản Hoa, nó chỉ chậm rì rì phân ra một ít tơ trắng mềm, nhẹ nhàng vén mạng nhện lên hoặc là làm tơ nhện lệch khỏi vị trí cũ, để Giản Hoa và Lý Phi có thể đi qua.

*tiêu cực lẫn công: lười biếng không làm việc

Chất dính của mạng nhện, không có hiệu quả với chúng.

Tơ nhện kiểm tra không thấy “con mồi” nào giẫy dụa, chủ nhân của nó đương nhiên cũng không có hành động.

Nhà hát vốn rộng rãi, vì tơ nhện giăng khắp lối, mà khu vực có thể hoạt động được trở nên cực kỳ nhỏ hẹp, trong không khí tràn ngập mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Có mấy khe hở do móng vuốt tạo thành trên sàn nhà.

Lý Phi cúi người, xem xét. Trong khe hở một sợi màu xanh đậm trông giống như tơ vải.

“Dựa vào vị trí mà dị năng của cậu cảm ứng được, nhện khổng lồ để lương thực dự trữ ở chỗ gần sân khấu. Khi con Corgi trốn ra, có thể móng vuốt đã cào phải mặt ghế hoặc rèm che gì đó...”

Giản Hoa không nói gì.

Xâm nhập vào hang ổ nhện khổng lồ, nguy hiểm là chắc chắn.

Nhìn qua Lý Phi thoải mái hơn cậu nhiều, hiểm nguy không chỉ mang đến sự cẩn thận, mà còn cả niềm hứng thú to lớn.

Đây thật sự là một thói quen xấu! Giản Hoa dời tầm mắt, yên lặng nghĩ. Biết bao nhân vật phản diện chính là vì muốn truy cầu kích thích, yêu thích mạo hiểm, muốn tự thể nghiệm niềm thỏa mãn chinh phục, cảm nhận sự vô lực của kẻ bại trận, mà kết quả là lật thuyền trong mương, ngã quỵ trong tay nhân vật chính.

Mưu trí, thực lực, vận may, thiếu một cái cũng không được.

Hai cái trước Lý Phi có, nhưng cái thứ ba mới là mấu chốt quyết định thắng bại trong cuộc chiến anh hùng kiểu nhiệt huyết.

“Nó còn đang bận ấp trứng, chúng ta có thể đặt bẫy giữa con đường từ sân khấu kịch đến sân thượng tòa nhà. Sau đó, lợi dụng nhân tố địa hình để tránh né sự tấn công của con nhện. Chỉ cần vây khốn nó, vấn đề đã được giải quyết một nửa.”

Lý Phi nhìn bản đồ đường thoát hiểm treo trên tường, chỉ mấy vị trí.

“Cẩn thận đừng để bị tơ nhện của nó quấn lấy!” Lý Phi nghiêm túc dặn, “Loại độc tê liệt này, chưa biết được hậu quả. Nếu cậu mất ý thức, sẽ

không khống chế được dị năng.”

– Thật ra năm không cần khống chế cũng có thể mọc như điên, có thể tấn công và phòng ngự.

Giản Hoa cúi đầu nhìn đám tơ lười biếng, quyết định nuốt lời này lại.

“Nhìn trên bản đồ, có một nơi cực kỳ thích hợp.”

Lý Phi nói xong, rẽ phải theo hướng chỉ trên bản đồ.

Nhện khổng rất xảo quyệt. Nó giăng mạng nhện ở cả đường ống chính và cửa thông gió, mấy góc chết lại không có gì. Đây là sự khác biệt của chủ động ngăn chặn và bị động chờ đợi.

“Ở cửa cầu thang này, chúng ta chia thành hai đường. Dù con nhện đuổi theo ai, cũng đều không được quay đầu lại.” Lý Phi vừa lòng dừng chân, chỉ cho Giản Hoa xem.

“Phòng hòa nhạc?”

Phía trước là một phòng hòa nhạc của Nhà hát Hải thành, diện tích nhỏ, dùng cho các buổi hòa nhạc loại nhỏ. Giản Hoa và Lý Phi đi thẳng một đường, thấy chỗ này có rất nhiều ngã rẽ, cực kỳ thuận lợi cho việc chạy trốn.

Khi họ đi vào phòng hòa nhạc, càng cảm thấy khó tin. Chắc nhện khổng lồ chưa đi qua chỗ này, trong phòng hòa nhạc ngay cả một cái mạng nhện cũng không có, có thể hoạt động thoải mái.

Sân khấu hình tròn ở phía trước, chỗ ngồi phân bố theo dạng bậc thang. Không gian như hội trường trường học.

Vì hiệu quả âm thanh, vách tường chắc chắn sẽ rất dày, nhện khổng lồ không phải quái vật dạng lực lượng cơ bắp, nên không thể phá vỡ vách

tường.

“Hai con đường khác nhau, sau khi đi một vòng đều có thể vào phòng hòa nhạc. Một chỗ gần, một chỗ xa. Tôi đề nghị là con nhện đuổi ai, thì người đó phải đi xa khỏi con đường đó, để người khác có cơ hội vào trốn trước.

Giản Hoa nghe vậy, gật đầu đồng ý.

“Sau khi con nhện đi vào, tôi sẽ dùng lửa ngăn đường lui của nó.”

Lý Phi nhìn xung quanh phòng hòa nhạc, vừa lòng phát hiện trừ một đường thoát hiểm đóng kín quanh năm, chỉ có một cửa ra vào.

“Muốn bò lên cao, nó phải dựa vào mạng nhện. Thiêu cháy tơ nhện nó nhả ra, thì vậy nó ở chỗ này không khó lắm.”

Giản Hoa cũng giương mắt, nhìn thấy khán đài loại nhỏ trong phòng hòa nhạc. Chỗ kia đã gần đến trần nhà, khi nhện khổng lồ muốn nhảy, phần lưng chắc chắn sẽ bị kẹt.

“Tôi sẽ đứng ở chỗ này.”

Lý Phi chỉ khán đài. Con nhện muốn tấn công, thì chỉ có thể vươn chân ra thật dài, hoặc nhả tơ nhện mạnh bạo dính chặt con mồi ở đây.

“Nếu con nhện đuổi cậu, cậu cứ trốn trước vào chỗ này...” Lý Phi đi đến toilet ở chỗ tối trong phòng hòa nhạc. Cửa nhỏ hẹp chỉ vừa đủ cho hai người đàn ông trưởng thành cùng lúc đi qua.

Sau khi vào cửa phải đi bốn mét, mới nhìn thấy được hai cánh cửa có ký hiệu khác nhau.

Nhện khổng lồ dù có chém hết tám cái chân của mình, cũng không chen vào được.

Nhét chân vào để “đào móc” con mồi ra, cũng không hold được ở chỗ rẽ sang toilet nam. Mạnh bạo thò chân vào rồi lại chuyển hướng một trăm tám mươi độ, thứ chân nhện gặp được cũng chỉ là cái gương, còn chưa nói đến chuyện chân nhện khổng lồ có vươn thẳng cũng không được bốn mét.

“Ở chỗ này rất an toàn, lúc nó phần nộ, chỉ có thể nhả ra tơ nhện, bịt đường vào và cửa toilet.”

Lý Phi gợi ý Giản Hoa dùng đám tơ bao quanh thân mình, chống lại độc tính của mạng nhện.

“Trên khán đài có hai đường đi, một đường ngược hướng với toilet. Khi con nhện bị vây lại, tôi đi vào là có thể đi lên.”

“Nếu nó đuổi theo anh?”

“Tôi lên khán đài luôn.”

Câu trả lời của Lý Phi khiến Giản Hoa cảm thấy ngạc nhiên, lại hơi tương tặc. Anh kiềm lại nỗi buồn bực không thích hợp này, lạnh nhạt hỏi: “Vì sao không phải là ai bị đuổi theo thì xông lên khán đài, mà phải phân rõ như thế?”

Chẳng lẽ số phận của cậu là trốn trong WC?

Loại cảm giác bị coi thường này, ghen lại trong ngực Giản Hoa, rất khó chịu.

“Đường thông với khán đài hơi dài.”

“Khi anh bị đuổi theo phải đi đường này.” Tiếng nói của Giản Hoa càng lạnh hơn.

Lý do này rất gượng ép, không thuyết phục được cậu.

Lý Phi bất đắc dĩ giải thích: “Tôi muốn sắp đặt vài thứ trong phòng hòa nhạc và tắt đèn. Cậu có thể sẽ không thấy con đường an toàn đi thông qua khán đài.”

“Ví dụ như?”

“Lối đi bộ gần cửa Nhà hát Quốc gia Hải có hai hàng xe đạp tự phục vụ. Tháo bi thép trong ổ trục ra, rải trên mặt đất trong phòng hòa nhạc.”

“Hạt nhỏ như thế, chưa chắc nó đã đạp phải.” Giản Hoa bắt đầu tự hỏi theo ý tưởng này, hoàn toàn quên việc cậu vừa giận.

“Tát dầu lên mặt đất và lưng ghế. Tồn thất là không tránh được nhưng tôi sẽ không chế thể lửa.”

Giản Hoa tưởng tượng khung cảnh đó, cậu không nói muốn lên khán đài nữa. Thử nghĩ mà xem, trong lúc nguy cấp, vừa có hỏa hoạn vừa có nhện khổng lồ đang nổi điên, Lý Phi làm sao mà phân tâm bảo vệ Giản Hoa không bị lửa thiêu cho được.

Trong toilet vịn vòi là có nước, chờ vài phút cũng không khó.

“Kế hoạch này nghe có vẻ làm được.”

“Tin tưởng tôi, được chứ?” Lý Phi cười.

Tần suất hô hấp của Giản Hoa đột nhiên nhanh hơn. Cậu lui nửa bước, khiến khoảng cách giữa hai người giãn ra một chút.

Quả nhiên tình huống càng nguy cấp, ảo giác do hiệu ứng cầu treo mang lại càng rõ ràng. Giản Hoa nhíu mày, cố gắng khiến suy nghĩ của mình rời khỏi chuyện này đi: “Toàn bộ kế hoạch là sau khi anh nhìn thấy bản đồ nghĩ ra à?”

Cậu còn đang oán thầm Lý Phi từ trong khung đã có hứng thú với mạo hiểm và chinh phục, dễ gặp phải nguy hiểm. Kết quả, ảnh đế ngay phút đấy nói cho cậu, người chưa chuẩn bị kế hoạch rõ ràng ỡn thỏa đối phó nhện khổng lồ, chỉ có Giản Hoa cậu mà thôi.

Chênh lệch giữa người và người, có phải hơi lớn hay không?

Mạo hiểm là cái gì chứ? Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, mới là phong cách của Lý Phi.

Đây đúng là dạng người Giản Hoa muốn trở thành nhất. Giản Hoa không có hứng thú với danh lợi, cũng không tranh đoạt. Thoạt nhìn cậu rất dễ nói chuyện, nhưng cậu lại ngoan cố giữ vững những gì mình thích, từ chối bị cuộc đời mài dũa thành một người khéo đưa đẩy. Bản thân cậu là một người rất khó giảng đạo lý cùng, chính cậu thích cuộc sống tùy theo ý mình, ghét người và việc có ý đồ thay đổi nó.

Thế giới Bị Từ Bỏ phá hủy cuộc sống vốn có của Giản Hoa, dù có không biết thế giới này là một quyển sách, thì cũng đủ để Giản Hoa buồn phiền.

Tất cả rời khỏi khống chế. Sự việc không thể khống chế, cậu đều không thích.

Nhưng khi ở cùng một chỗ với Lý Phi, cậu mới phát hiện ảnh đế vẫn quay phim, đuổi thông cáo như trước. Có chuyện gì thì liên hệ với Hồng Long, không có chuyện gì thì cân nhắc đặc tính của người dị năng, noi theo Hamster dự trữ lương thực. Lúc nhàn rồi còn đến quán cà phê nhà mình mở ngồi một lát, mua vài bộ quần áo thích hợp với tạo hình của Giản Hoa... Nhàn nhã, bình tĩnh biết bao.

Lý Phi phát hiện Giản Hoa nhìn mình đến gần người, ánh mắt có chút mê đắm.

Tiến triển rất tốt, nhưng đáng tiếc đó là khi hồn đang bay lơ lửng trên mây... Không chừng là đang nghĩ về Ô tướng quân kia!

“Khụ, thật ra lúc tôi còn trẻ định làm đạo diễn phim thương mại. Tình tiết mạo hiểm kích thích, bản thảo phân cảnh đánh nhau phức tạp, trong lòng tôi đã thiết kế ra rất nhiều cảnh.”

Phim thương mại ngoài đuổi bắt bắn nhau thời hiện đại, thì là các loại quái vật tấn công con người, thiên tai phá hủy thành phố. Kịch bản đều đi một đường.

“Khi còn trẻ?” Giản Hoa bắt được trọng điểm khác trong lời này. Cậu nhìn ảnh để bằng ánh mắt kỳ lạ.

Nếu nhớ không nhầm, sang năm Lý Phi mới ba mươi. Nếu Lý Phi không còn trẻ, Giản Hoa hai mươi bảy tuổi cảm giác mình cũng sắp bước vào phạm trù người già.

“Trong giới giải trí, ba mươi tuổi là đã sắp hết thời. Người xem cũng nhìn chán khuôn mặt này rồi.”

“Anh khác với người khác. Máy kẻ dựa vào mặt kiểm còm chỉ nhảy nhót được vài năm là cùng.” Giản Hoa vô thức biện minh cho Lý Phi, “Còn mỗi nhân vật anh diễn thì đều nhìn không giống nhau, người xem sẽ không nhàm chán.”

“...”

Ô tướng quân và chính anh có hai khuôn mặt à?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ký Sinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùi tanh hôi truyền đến từ cuối hành lang, càng ngày càng đậm. Giản Hoa không quay đầu lại, vọt chạy dọc hành lang, trên đường đi thô bạo kéo đứt mạng nhện, giẫm lên tơ nhện.

Nhện khổng lồ bị kinh động, chạy đến đi săn. Trứng dưới bụng nó vẫn động đậy, con của nó sắp ra đời, nó cần càng nhiều đồ ăn hơn nữa. Tuy đây không phải thế giới quen thuộc của nó, nên con nhện cái ôm trứng này có hơi nôn nóng, nhưng ở đây không có thiên địch, con mồi cũng bắt rất dễ, không có vỏ ngoài cứng rắn không cắn được, cũng không có răng sắc nhọn để cắn đứt tơ nhện. Nó đến chưa lâu mà đã dự trữ được rất nhiều đồ ăn.

Nếu nói đến khuyết điểm, thì mấy con mồi ngu ngốc này đều gây quá.

Có một con tròn tròn biết sửa gâu gâu gì đó, chỉ đủ nhét kẽ răng, ăn còn tốn sức tiêu độc vào, đành để lại bên cạnh, dù sao con nó lúc mới sinh còn rất nhỏ, sẽ không chê đồ ăn ít thịt.

Nhện khổng lồ leo lên tơ nhện, đến gần.

Đống mạng nhện trong Nhà hát Quốc gia Hải thành trông như chẳng có liên kết gì với nhau, nhưng thật ra mỗi mạng nhện đều có một điểm “trục”. Nó lại được nối với mạng nhện khác, bằng cách cùng những điểm “trục” khác dệt thành một mạng nhện mới, từ thấp lên cao, cuối cùng tạo

thành một “mạng lưới truyền tín hiệu”. Nhện khổng lồ dựa vào “giao điểm”, nhanh chóng tìm ra hai con mồi xâm nhập!

Con nhện mới miễn cưỡng có hứng thú một tí. Nếu lúc bò đến lại phát hiện chỉ là một con Corgi tròn xoe, nó sẽ rất tức giận mà xé nát con mồi thành mảnh nhỏ!

Trứng ôm dưới bụng lại nhúc nhích, xem ra hai con mồi này không cần dự trữ nữa, dứt ngay cho con nó là được...

Tốc độ của nhện khổng lồ nhanh hơn, nó đã thấy bóng dáng con mồi, nó rất hài lòng.

Khỉ tay dài và con người trong mắt nhện khổng lồ là cùng một loài sinh vật, điểm khác biệt duy nhất là một con có lông, một con không lông. Tất nhiên, con không lông dễ bắt hơn, cũng hợp để nuôi ấu trùng nhện hơn.

Tơ nhện trắng phun ra, dính một đồng trên vách tường.

Giản Hoa nhảy lên, dễ dàng né tránh. Cậu cố ý chạy chậm lại, giữ tư thế bảo vệ Lý Phi đang chạy trước mình. Trong lòng Lý Phi có hơi không vui, nhưng nhện khổng lồ đang đuổi phía sau, mà còn lôi kéo tranh cãi vấn đề tôi không đi cậu đi trước mới là có bệnh.

Rất nhanh họ đã đến chỗ rẽ ở cầu thang.

Nhà hát vì muốn chia dòng người ra vào nên xây một cái cầu thang hình chữ Y, cứ đi là có thể chia thành hai đường lên tầng cao hơn. Hai đầu chéo phần đầu (v) của chữ Y rất rộng, chia thành hai phương hướng khác nhau đi lên tầng trên.

Nơi này trong toàn bộ kế hoạch là khu vực nguy hiểm nhất.

Leo cầu thang rất tốn thời gian, con nhện có thể nhả tơ treo mình lên, rồi ở giữa không trung trực tiếp đánh hai người.

May là gần chỗ này không có nhiều mạng nhện. Giản Hoa và Lý Phi đã sắp đặt tốt tất cả, khi chuẩn bị gây sự chú ý với nhện khổng lồ, họ đã xử lý tơ nhện giăng quanh chỗ này trước.

Dệt mạng nhện không phải việc vô trung sinh hữu*, khi nhện khổng lồ muốn chặn hai người, mạng nhện nó nhảy lên bỗng rơi xuống.

*Vô trung sinh hữu: Không có mà làm thành có.

Một tiếng “Rầm” vang vọng.

Con nhện dùng phần lưng đỡ thân mình khi rơi xuống đất, một chân của nó còn cẩn thận ôm kén trứng.

Cú ngã vừa rồi đã đốt cháy lửa giận của nó. Hóa ra lúc nó bò, không phát hiện tơ nhện bị đứt, bị một đám tơ mềm trắng này thay thế.

Thị giác của nhện không tốt, chỉ có cơ quan cảm nhận trên chân phát triển.

Nó chậm rãi đi quanh đám tơ, rồi “xoạt” một tiếng, không chút do dự đuổi theo hướng Giản Hoa chạy.

Lý Phi: “....”

Cái này coi như là gian lận đấy hả?

Kết quả đã được quyết định, Lý Phi đành vòng qua bức tượng điêu khắc rồi xông thẳng vào phòng hòa nhạc. Giản Hoa để con nhện trèo lên kính cường lực đuổi theo sau cậu, chạy thật xa. Cậu định chạy hết một vòng tầng này mới quay lại cửa chính phòng hòa nhạc.

Mặt đất trơn bóng ảnh hưởng lớn đến tốc độ của con nhện.

Kính cường lực bên ngoài tòa nhà, bị chân con nhện vạch lên, phát ra tiếng kít chói tai.

Con nhện lần chiếm hết cả đường đi, bốn cái chân đặt trên tường ngoài phòng hòa nhạc, không có chậu hoa bên tường nào may mắn thoát chết, đều nghiêng đổ, vỡ nát, bùn đất lá cây rơi đầy sàn.

Vai phải của Giản Hoa bị một lực đánh trúng, là tơ nhện do quái vật phun ra.

Khi nhện khổng lồ muốn đẩy ngã con mồi, nó mới phát hiện tơ nhện không dính chặt, lại là cái thứ dạng tơ làm trò.

Nhện khổng lồ tức giận dùng đũa răng nanh, nó giơ tám cái chân, quyết định nhào lên xé xác con mồi. Chân nhện sắc bén cào thành một vết lõm rất sâu trên tường.

Bốn cái chân đập lên kính cường lực vừa bước vừa trượt, bốn cái chân khác cố sức chống đỡ đuổi theo Giản Hoa, cơ thể con nhện cứ luôn vô thức nghiêng sang một bên.

Nó tức giận, phun ra càng nhiều tơ nhện hơn, làm hành lang thay đổi hoàn toàn.

Giản Hoa “giữ chân” nhện khổng lồ đủ lâu, rồi cuộc chuyển hướng chạy sang cửa chính phòng hòa nhạc.

Trên tóc cậu dính lá cây, quần áo cũng đầy bùn đất. Khi rẽ, cậu đập lên tường lao về phía trước, dấu chân của cậu ngay sau đó bị chân nhện khổng lồ cào hỏng.

Nhịp thở của Giản Hoa rất gấp gáp, lâu rồi cậu không chạy nhanh như vậy.

Loại chuyện tăng tốc khi đối mặt với sống chết này, người thường cả đời cũng không có cơ hội gặp.

Cảm giác nguy hiểm làm người ta dựng tóc gáy, gấp gáp không tha, sau gáy và lưng nổi đầy da gà, khí lạnh xông thẳng lên trán, mùi tanh tươi của nhện khổng lồ khiến con người ta không thở nổi, ngực ghen chặt.

Dù là Giản Hoa, cũng không thể giữ bình tĩnh.

Vài lần cậu đã liếc thấy căng chân sắc bén của con nhện qua khóe mắt, nghe thấy tiếng khép mở của răng nanh trên đỉnh đầu, chỉ cần chậm một giây là sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Giản Hoa giống như lao vào trong phòng hòa nhạc.

Bên trong tối đen, bản đồ mới lướt qua lúc ở tầng dưới nhanh chóng hiện ra trong đầu. Đi qua cửa rẽ hai lần, rồi đi thẳng về phía trước...

Cửa phòng hòa nhạc truyền đến tiếng va đập lên tường của con nhện khổng lồ vẫn bám sát không tha.

Một chút thời gian kéo dài này cũng đủ để Giản Hoa kéo giãn khoảng cách.

Chờ đến khi con nhện choáng váng bò vào, Giản Hoa đã chạy sang nửa sân khấu bên kia.

Trong không khí có một mùi nhầy nhựa là lạ, như trong phân xưởng nhà máy. Con nhện chần chờ, khứu giác của nó không nhạy lắm, nhưng là một thợ săn thứ thiệt, nó có bản năng cảnh báo nguy hiểm.

Bất an mãnh liệt đánh tới khiến nó thấy khác thường mà buông bỏ việc đuổi giết con mồi.

Mãi đến khi Giản Hoa trốn vào toilet trong phòng hòa nhạc, con nhện khổng lồ cũng không di chuyển.

Răng nanh của nó phát ra tiếng răng rắc nghe rợn, nó do dự ôm chặt kén trứng, xoay người định rời khỏi đây.

– Tơ nhện cũng có hạn, không có đủ đồ ăn, thì không thể chuyển hóa thành tơ nhện. Con nhện bị phá mất mạng nhện có thể sẽ chết đói. Không phải chúng không muốn sửa lại mạng nhện, mà là vì không có sức.

Nhện khổng lồ quyết định đi ăn một bữa no nê, rồi đợi khi nhện con sinh ra hết, nó sẽ lại đến...

“Oành!”

Một ngọn lửa bùng lên giữa không trung.

Tám con mắt của nhện khổng lồ bị kích thích, cùng nhìn về hướng đó.

Ánh hồng chiếu vào mắt nó, đại não của con nhện còn chưa hoàn toàn xử lý được cảnh tượng này tượng trưng cho điều gì. Khí nóng quét đến, nó không cần xoay người, mấy con mắt phân bố quanh cơ thể nó có thể quan sát ba trăm sáu mươi độ xung quanh.

Cửa phòng hòa nhạc bùng lên ngọn lửa cháy rừng rực.

Con nhện thử bước lên trước một bước, ngay lập tức nó bị hơi thở nguy hiểm bên trong ngọn lửa dọa lùi lại.

Nó vội nhảy lên lưng một dây ghế, định phá hủy chúng, để ném lên ngọn lửa- hoặc che trước thân mình làm lá chắn, lao ra khỏi đám cháy.

Hành vi này, đã phơi bày chuyện nó là một sinh vật có trí tuệ, năng lực tử hời.

Quái vật chưa từng nghe đến ở Thế giới Bị Từ Bỏ!

Hang ổ của loài sinh vật lớn mạnh có độc, đáng sợ tàn nhẫn lại có trí tuệ, sinh sôi nhanh.

Nó mới trèo lên ghế đã suýt thì trượt xuống, mấy cái chân đạp loạn xạ, may mà có còn mấy cái chân chống trên mặt đất, mới không ngã thành cái dáng nực cười ngửa bụng lên trời.

Một ngọn lửa dẫn đến phía sau con nhện.

Cảm giác bị bỏng khiến con nhện nhảy lên theo bản năng, nó muốn tránh ra, nhưng hầu khắp phòng hòa nhạc không có chỗ nào đặt chân. Nó chật vật trượt ngã sau vài bước đi, chỉ có thể nhả tơ nhện để giữ thăng bằng.

Thân ảnh Lý Phi phơi bày dưới ánh lửa.

Hiểu đây là một cái bẫy, con nhện phát ra tiếng kêu chói tai do răng nanh ma sát. Nó điên cuồng lao về phía trước, khi bị kẹt giữa trần nhà nó mới tỉnh táo lại. Nó phun tơ nhện về phía Lý Phi, muốn kéo kẻ định mệnh đến trước mặt mình.

Lý Phi lùi ra sau vài bước, tránh thoát.

Ngọn lửa không hề do dự, lan ra theo tơ nhện. Trong không khí có mùi hắc đặc trưng khi albumin bị đốt cháy.

Lý Phi mắt tinh nhìn thấy cái kén nhện cái ôm lồi ra, như thể trứng nhện cảm thấy cái nóng nguy hiểm mà vội muốn chạy trốn.

Con nhện đâu dám để con nó cứ nở ra như thế. Nó không hề do dự cuộn mình lại, phun thêm tơ nhện lên trên kén.

Lửa đã cháy lên lưng nó, phần lông cứng bị đốt cháy rụi, nó tức giận đạp đổ một đồng ghế ngồi.

Nó nghiêng ngả lão đảo, định chạy trốn.

Trứng được nó ôm thật chặt, lông trên chân dài run run cũng thể hiện rằng nó đang hoảng loạn. Nhện khổng lồ phát ra tiếng nứt nở vừa ghê rợn vừa khó nghe.

“Trói chặt nó!”

Vô số tơ lao ra, quấn kín nhện khổng lồ. Nó cố hết sức giãy dụa, kéo đứt rất nhiều tơ.

“Lực ý nghĩ, làm cho nó bay lên!” Lý Phi vừa dùng hết sức khổng chế phạm vi cháy của lửa, vừa bình tĩnh suy nghĩ.

Con nhện cảm thấy một lực lạ nâng nó lên, tám cái chân không tìm được chỗ đứng. Nó mặc kệ vết thương, mạnh bạo phá vỡ lớp giáp trên lưng, tự mình thoát khỏi vị trí bị kẹt cứng.

Nhưng mà chào đón nó, là một chùm lửa.

Tiếng kêu dị hợm kinh khủng vang vọng trong nhà hát.

“Đường thoát hiểm ở bên cạch, đạp cửa ra!” Lý Phi tập trung toàn bộ lửa cháy lên người con nhện.

Giản Hoa đã mở cửa thoát hiểm, lộ ra hành lang phủ màu đèn khẩn cấp xanh lục ở bên trong.

“Ném ra!”

Con nhện bị giữ chặt trong quả cầu lửa, sau đó bị Lý Phi và Giản Hoa hợp sức ném xuống tầng dưới. Rơi xuống nhanh như một tia chớp, ánh lửa

chiếu sáng mấy tầng trên dưới.

Tiếng kêu gào thảm thiết kéo dài hơn một phút rồi cuối cùng im bất không chút tiếng động, phòng hòa nhạc lại yên tĩnh trở lại.

Giản Hoa không yên lòng, Lý Phi cũng vậy. Họ cẩn thận đi dọc theo cầu thang, đi xuống tầng chót, thấy con nhện cuộn tròn, cháy đen thui, tỏa ra mùi kỳ lạ.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, nó dùng thân mình và tám cái chân tạo thành bức tường rào ngăn lửa hoàn hảo, giấu trứng ở bên trong.

“Nếu trợ lý Lâm ở đây, chắc sẽ cảm thán quái vật cũng có nhân tính, là người mẹ tốt.” Lý Phi thuận miệng nói, về mặt anh lại mang theo chút ít vẻ mỉa mai.

Giản Hoa không nhìn nó nữa: “Có tốt mấy, cũng không che giấu được bản chất.” Nhện là loài sinh vật ăn thịt. Sau khi xây tổ, nó ăn hết tất cả những con vật ở xung quanh, còn đi theo bầy. Trong thành phố mà xuất hiện cảnh tượng cỏ dại mọc tràn lan là đã thấy rợn người.

Giản Hoa ghét cái loại đề tài cường ép dính líu đến “nhân tính” này. Cứ như là chỉ cần toàn thể giới động vật “giống người” thì sẽ thành làm việc có ý nghĩa, nực cười! Chỉ là bản năng sinh sản cơ bản nhất của sinh vật thôi mà.

Lý Phi ngưng tụ một ngọn lửa, chiếu đường thoát hiểm ở tầng chót sáng hơn nữa.

Khi anh làm xác con nhện bay lên, kén tằm bỗng rơi ra, bên trong chỉ có một ít chất dịch nhày và vỏ trứng, không thấy nhện con đâu.

“Không tốt!”

Nhện con nở ra rồi? Trốn mất rồi?

Lý Phi vừa ném ngọn lửa lên cao, vừa dùng mắt quý quét mọi góc âm u xung quanh. Anh nhanh chóng phát hiện mấy con nhện con xám trắng vừa sinh ra, còn chưa mọc giáp trên lưng.

“Này, đây là?” Giản Hoa không hiểu gì, lùi một bước.

Vì đã có một con nhện con gian nan, khó nhọc bò đến trước mặt cậu, đứng im.

Sau đó là con thứ hai, giống như kiểm duyệt trong quân đội, tư thế đi lại của nhện con rất ngốc nghếch. Thứ nổi bật nhất trên toàn thân xám trắng của chúng là một cây nấm nhỏ ở gần mấy con mắt chưa mở.

Mũ nấm mở ra, gấp khúc thành mảnh dài, trông như cây nấm bạch ngọc¹].

Nấm dẹt dẹo leo lên đầu nhện con, giống như là mọc ra thêm mấy cái xúc tua.

Giản Hoa mờ mịt, cảnh giác dùng lực ý nghĩ ném mấy con nhện con còn chưa lớn đầu sang bên cạnh. Kết quả, đám tơ nhện lúc chủ nhân dùng dị năng, không chịu cô đơn chạy đến quấn lên người nhện con, khiến cho nấm bạch ngọc lộ ra cảm xúc vui sướng.

“Giản Hoa?” Lý Phi giật mình, thì thào.

Bỗng, mấy con nhện cùng lúc quay đầu “đối mặt” với Lý Phi, rồi nhanh chóng tấn công.

“Dừng tay!” Giản Hoa vội ngăn cản.

Nấm trên đỉnh đầu nhện con lắc lư lắc lư, rồi chúng tản ra bốn phía, bò xuống cầu thang.

Giản Hoa vội đề tay Lý Phi lại, khó khăn giải thích: “Chúng không phải là quái vật. Đám tơ đã xâm nhập từ ngoài vỏ trứng vào, đã xâm chiếm... não bộ của mấy con nhện này.”

Lý Phi: “...”

“Anh định phá chuyện tốt của chúng.” Năm rất tức giận.

“Sao nó lại ra tay với trứng nhện chưa nở?” Lý Phi suýt thì dùng lửa thiêu cháy đám quái vật con chường mắt này.

“...Muốn đi nhờ xe.” Tác giả lần này nói rất nhiều, chủ yếu là phổ cập một số tri thức sinh học. Tóm lại là có hai ý chính, một là về nhện Ngóa Phụ Đen, hai là về kiến cây ma. Về nhện Ngóa Phụ Đen, sau khi giao phối với con đực và mang thai, nó sẽ ăn thịt con đực để làm chất dinh dưỡng cho nhện con. Về Kiến Cây Ma, nó là một loại vi khuẩn (nấm) ký sinh trên cơ thể kiến hoặc loài côn trùng khác. Sau khi bị ký sinh, con kiến trở thành cây ma, rời khỏi tổ của mình và đến nơi thích hợp cho nấm sinh trưởng rồi chờ bị đói chết hoặc tự sát. Thế nên mới nói nấm muốn mượn xác côn trùng để “đi nhờ xe”. Hơn nữa loại nấm này sẽ truyền nhiễm, là loại bệnh truyền nhiễm gây tử vong trong đám côn trùng.[1] Nấm bạch ngọc

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Culi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nấm không có chân dài, nhưng nhện có.

Mấy con nhện vừa nở ra này, đã không còn là nhện nữa.

Hạt giống của một vài loài thực vật mang đầy tơ móc, có thể dễ dàng móc vào da động vật hoặc quần áo của con người để “đi nhờ xe” đến nơi khác, nhưng chạy đến chỗ nào không phải do chính “cái xe” quyết định.

Thấy đàn nhện con đã bò đi đâu mất dạng, lại cảm nhận được cảm xúc vui vẻ mãnh liệt khi mở rộng địa bàn của đám nấm, Giản Hoa đoán chúng đã ngấm giở trò.

– Sau khi phát hiện con nhện cái ôm trứng, nó nguy trang thành mạng nhện, chờ con nhện nghi ngờ, bò đến cạnh ô tô của họ quan sát rồi bỏ đi. Khi bụng nhện áp vào nóc xe, đám tơ nhện cơ hội trà trộn vào trong kén trứng, rồi từ từ xâm nhập trứng nhện chưa nở.

Đây chính là lý do nấm không mọc như điên, biến cầu vượt và Nhà hát Quốc gia Hải thành thành rừng nấm.

Nó có mục tiêu lớn hơn, nên dùng bản năng giấu kín, không muốn nhện khổng lồ cảnh giác.

Kế hoạch chuẩn bị giết chết nhện khổng lồ của Giản Hoa và Lý Phi rất tốt, hành động cũng tốt, nhưng năm không có ý thức tự chủ cao siêu như vậy để hiểu, nó chỉ mở rộng lãnh địa theo bản năng.

Khi không gian của Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, đám tơ có thể xuyên qua khe hở, đi đến nơi lương thực dồi dào để tùy ý sinh trưởng.

Nhưng nếu không gian ổn định thì sao? Tìm đâu ra khe hở để xuyên qua?

Suy cho cùng, đám tơ cũng chỉ là một dạng cụ thể hóa năng lượng. Khi phá vỡ tường ngăn không gian, chính nó cũng bị tiêu hao. Một kén trứng nhện sắp nở đặt ngay trước mắt, sao nó có thể bỏ qua?! Xâm chiếm não bộ còn đang phát triển của nhện con, lợi dụng chân của chúng để đến nơi có càng nhiều đồ ăn ngon hơn!!

Đây không phải là bản năng sinh sản của sinh vật, đám tơ không phải năm thật. Đây là thiên tính dị năng của Giản Hoa.

Dị năng lửa của Lý Phi có bản chất hủy diệt, còn biểu hiện của dị năng cắn nuốt là lòng tham không bao giờ thỏa mãn nổi.

Lúc đầu khi thức tỉnh dị năng, thể lực của Giản Hoa kiệt quệ nên không khống chế được nó, thậm chí còn không phát hiện sự tồn tại của nó, để nó phát triển tùy ý. Sau đó, vì không thích hình thù và đặc tính của năm, nên cậu không muốn đối mặt với năm, cố vũ niêm kiêu ngạo của năm.

Tính cách của nó đã định rồi, không ai có thể thay đổi.

Khả năng khống chế dị năng của Giản Hoa chỉ hiệu quả khi cậu ý thức được năm đang làm gì.

Khi cậu vô thức, năm có thể nhanh chóng sinh trưởng, mở rộng địa bàn, xâm nhập con nhện. Trước khi thành quả của nó lộ ra – Giản Hoa sao

có thể nghĩ đến?

“Mấy con nhện nhỏ thế kia thì ăn được cái gì?” Lý Phi do dự, nhưng vẫn quyết định hỏi rõ.

“Chúng nó không ăn gì cả, chỉ đi nhờ xe thôi.” Giản Hoa đau đầu, bóp trán.

“Ý của cậu là gì? Mấy con nhện này đã chết rồi à?”

“Phải xem định nghĩa cái chết của anh là gì đã. Theo pháp luật hiện hành của nước ta, chết não không tính là đã chết.” Giản Hoa nhún vai, mặt không hề thay đổi, nói, “Cơ thể tuy vẫn sống, nhưng tôi cảm thấy... đám tơ sẽ không phân đồ ăn chúng hấp thụ cho vật chủ đâu. Chúng chỉ muốn tìm một nơi chúng thích để sinh trưởng.”

Lý Phi nghe lời Giản Hoa nói, dù là anh cũng thấy hơi ghê ghê: “Tôi cứ tưởng chúng nó đang ký sinh. Thật ra là khống chế cho con mồi chết à?”

Ký sinh là cướp dinh dưỡng của vật chủ, nghiêm trọng sẽ dẫn đến việc vật chủ bị chết. Nhưng hầu hết các trường hợp, vật chủ vẫn sống, vì vật chủ chết, thì chúng cũng không có nguồn lương thực nữa.

Nhưng sự thật là năm vì muốn đi nhờ xe, mà cướp luôn xe người ta, chạy một mạch. Cuối cùng sau khi đến nơi mình thích thì đập xe?

Phải nói gì mới tốt đây...

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ giết người dị năng. Dị năng cắn nuốt hình thái năm vốn đã ghê rồi, giờ lại thêm cái quần thể “Năm nhện thây ma” này nữa, chưa nói đến kẻ xuyên sách và thành viên trong đoàn nhân vật chính ở Mĩ cảm thấy bất an, có khi ngay cả Hồng Long cũng sẽ phải xếp Giản Hoa vào danh sách phần tử khủng bố.

Giản Hoa là người thường, trong tiềm thức không thật sự có ý giết người, nên năm cũng sẽ không làm thế. Nhưng sự thật này chưa chắc người khác đã tin, dù sao thì ai cũng không muốn cho năm “đi nhờ xe”.

Lý Phi nhíu mày, hỏi: “Có thể ngăn cản không?”

Giản Hoa không nói gì, Lý Phi cũng đã nghĩ đến đáp án: E là không thể.

Năm vẫn dựa vào Giản Hoa uốn éo.

“Tình hình còn chưa tệ đến thế.” Giản Hoa biết Lý Phi đang lo lắng điều gì.

Có người lo lắng cho mình, vì tình hình có thể thay đổi mà lo lắng... Cảm giác này làm dịu đi hoàn toàn cơn đau đầu vừa rồi của Giản Hoa.

Khi đối mặt với chuyện ngoài ý muốn, có người cùng đi bên cạnh, cùng đồng hành, là cảm xúc trong lòng khác hẳn.

“Số lần chúng ta đến Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không ít, nhưng trước đây nó không có hành động này.”

Bóng lông đen, khỉ tay dài, chuột đào hầm, ngay cả mực rừng mưa! Năm cũng không biến chúng thành vật chủ để ký sinh. Theo lý mà nói, ừ thể mấy con quái vật này rõ ràng hơn hẳn.

Chuột có thể đi dưới lòng đất, thân hình của mực rừng mưa thì khổng lồ, ít ra đầu nó có thể chứa nhiều tư hơn. “Tôi đoán, phải là vật sống, vì nó không động vào xác mực rừng mưa.”

Lý Phi lại biểu hiện một lần nữa rằng khi phân tích những sự việc phía trên, anh có cùng suy nghĩ với Giản Hoa.

Loại quá trình trao đổi này, khiến ai cũng trở nên thoải mái hơn. Chỉ cần nêu ra lời dẫn, không cần phải triển khai đề tài, rất tự nhiên mà thảo luận đến vấn đề trọng điểm của sự việc, ngay cả giải thích cũng không cần, vì đối phương và mình có cùng quan điểm.

Đây chính là lý do mấu chốt đầu tiên giúp ảnh đế dùng mấy tên như “trợ lý sinh hoạt” “vệ sĩ” “đồng bạn”, lấy cớ “Thế giới Bị Từ Bỏ nguy hiểm” “bắt tay nhau thì càng có lợi”, ép Giản Hoa ở cạnh mình, mà lại không bị cậu phản cảm.

Trả tiền lương không tệ cho Giản Hoa, có nhiều phúc lợi đãi ngộ trong công việc, chỉ là bề ngoài.

“Hơn nữa, đám tơ không chắc có thể thành công xâm chiếm cá thể quái vật trưởng thành ở Thế giới Bị Từ Bỏ.” Lý Phi đã có quan điểm thứ nhất, quan điểm thứ hai dứt khoát đưa ra, không tốn nhiều sức, “Trứng nhện là mở đầu sự khác thường của nó. Như vậy, những con quái vật trước đây chưa gặp xui xẻo là có lý do.”

Bóng lông đen không biết là loài sinh vật gì, mực rừng mưa chỉ có một con. Còn khi và chuột, rõ ràng không phải là giống loài đẻ trứng thụ tinh bên ngoài cơ thể.

“Chuyện này tạm thời giấu đi đã.”

“Chuyện này có thể Hồng Long đã biết rồi.”

Hai người nói cùng một lúc, sau khi nói xong, cả hai đều ngạc nhiên.

Ngay lập tức, Lý Phi cảm thấy mình quan tâm quá sẽ loạn. Vì che giấu sự thật, anh đành bổ sung một câu: “Thế giới của chúng ta là một quyển sách, có rất nhiều phần ngoài lề không viết vào được. Khi sự việc còn chưa hoàn toàn rõ ràng, tôi khuyên cậu nên giấu đi.”

Lần này Giản Hoa không phản bác lại, cậu nhìn xác nhện ở cuối đường thoát hiểm: “Thieu nó xong, chúng ta ra khỏi đây.”

Xác quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ không xuất hiện ở thế giới thực, nhưng xác có thể dẫn đến quái vật khác. Năm lại không ý muốn ăn hết luôn con nhện khổng lồ này, Giản Hoa đành quyết định để Lý Phi hủy thi diệt tích.

Lại trở về phòng hòa nhạc, bi thép vung vãi trên mặt đất, dầu nhớt bôi đầy trên lưng ghế.

Tìm khăn lau trong phòng vệ sinh, dùng lực ý nghĩ khống chế khăn lau bay lên bay xuống, lau xong tự động nhúng vào thùng nước, rồi lại nhắc ra vắt khô, đổi nước tiếp tục lau...

Dù toàn bộ quá trình đều ngồi bất động, dùng tinh thần để thao túng dị năng làm việc, đây vẫn là một công trình lớn.

So với ở trường quay thì dễ hơn, nhưng trong lòng vẫn ửng ứ vì hoàn toàn không cần làm việc này khi năm đã lên vào thế lực của quân địch.

Giản Hoa cảm thấy hình như mình đã quên cái gì đó. Suy nghĩ một lúc sau cậu mới giật mình nhớ tới, họ còn chưa có đi cứu những người lúc trước bị nhện bắt đi!

Nhện khổng lồ tuy rằng đã chết, nhưng mấy người dị năng bị tơ nhện bao kín kia, vẫn còn bị nhốt trong đại sảnh sân khấu chính.

Có sẵn tay chân để làm việc! Thế mà lại quên!!

Khăn lau bay vút vào thùng nước bắn. Lý Phi ưu nhã đứng lên, gạt đầu: “Trên tơ nhện có độc tê liệt, để lâu sẽ rất nguy hiểm. Cứu người quan trọng hơn, chúng ta đến chỗ kia trước đi.”

“...”

Ảnh để lại đang diễn trò, nghiêm túc đang hoảng lấy cớ với cậu.

Giản Hoa tuy oán thầm, nhưng cũng không bác bỏ cách làm này. Hai người lập tức dựa vào dị năng cảm ứng của Giản Hoa để đến “nhà kho” dự trữ lương thực của nhện khổng lồ.

Trên đường đi Lý Phỉ thiêu cháy rất nhiều tơ nhện.

Tiếng bước chân của họ vang vọng trong nhà hát yên tĩnh.

Khi đi vào phòng hòa nhạc chính phủ đầy mạng nhện và ngập mùi tanh hôi, một tiếng nói thều thào truyền đến: “Đừng...vào! Mau chạy đi! Ở đây có một con quái vật, các người mau chạy đi!”

Lý Phỉ nhướn mày, rất ngạc nhiên.

Có người tỉnh, còn nhắc nhở họ chỗ này nguy hiểm.

Người dị năng không biết mình đang lấy lòng hai Boss lớn, kiệt sức hô: “Nó có thể đang đi sẵn, các người mau chạy đi. Đừng chạm vào tơ nhện, trên chúng có thuốc tê!”

Khóe miệng Giản Hoa hơi giương lên: Lại còn thuốc tê nữa, con nhện cũng có phải tay buôn người đâu.

Lý Phỉ dứt khoát ném một ngọn lửa ra.

Lửa lan dọc theo tơ nhện. Mạng nhện ở trong lửa bị biến dạng, đứt lìa, sau khi bị thiêu cháy gần như không còn gì, chỉ có sao lửa đầy trời rơi xuống đất, giống như một màn trình diễn của lửa. Chúng rơi vào mạng nhện khác ở giữa không trung thì lại thiêu cháy, trong khoảnh khắc giống như là hang ổ của dị thú trong nhà hát bị phơi bày.

Đa số người dị năng không thể cửa quây, dần mặt ra nhìn, chỉ thấy sau khi ánh lửa sáng lên, có một bóng người từ cửa bước vào

Nhẹ nhàng trong nháy mắt, sao lửa đốt sạch tơ nhện biến mất, như phép thuật.

– Bóng người phóng khoáng, khí thế như cướp lấy ánh mắt của người ta, “vừa thấy đã biết không phải người thường”.

Khi người này bước đến gần, ánh mắt sợ hãi, sùng kính, ngưỡng mộ và tham lam của đám người dị năng bị trói thành bánh tồng[1] đều thay đổi toàn bộ.

Đối với người ở thế giới này, đây là ảnh đế Lý Phi, là “người chiến thắng cuộc đời” kẻ thù cùng quay phim với nữ thần trong lòng họ, là kẻ “kiếm rất nhiều tiền”, hai năm nay nhận giải thưởng đến nhũn tay, danh tiếng rất lớn.

Sau khi hiệu quả tê liệt của độc tốt mất đi, những người này sợ hãi, kích động, rồi lại hi vọng được cứu, ảo tưởng đến cảnh quân đội hoặc cảnh sát xông vào giết quái vật, vạn vạn không ngờ tới người đi vào lại là Lý Phi.

Mồm họ mở lớn đến mức có thể nhét vừa một quả bóng bowling.

Về phần đám người xuyên sách trong số họ... Còn cần nói sao, ai dám không biết Lý Phi chứ?

Boss Hắc Uyên đến? Họ được cứu rồi! Nhóm người xuyên sách bắt đầu sung sướng như điên.

“Dị năng Hỏa diễm mạnh thật.” Một cậu thanh niên đỡ dẫn thì thào, từ giọng nói có thể nghe ra, cậu ta chính là người lúc trước cảnh báo Lý Phi và Giản Hoa nên chạy đi.

Lý Phi cũng rất sẵn sóc người này, giải cứu cậu ta ra trước tiên.

Ngọn lửa biến thành lưỡi dao, sóng nhiệt phả vào mặt khiến nhiều người sợ đến mức ré lên. Cậu thanh niên đã ngã ra khỏi kén nhện.

“Cám ơn hai người, con nhện khổng lồ kia...”

“Đã chết.” Giản Hoa nói lạnh nhạt.

Cậu đứng sau Lý Phi, gần như bị mọi người bỏ qua, khả năng thu hút ánh sáng của ảnh để quá mạnh.

Thanh niên vui sướng nói lời cảm ơn. Dù là ai sau khi tuyệt vọng, cho rằng mình sẽ trở thành bữa ăn ngon cho quái vật, rồi lại được cứu ra, đều sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Phi thả mọi người ra khỏi mạng nhện, nhìn xung quanh: “Chỉ có những người này?”

Người anh hỏi là Giản Hoa, vì cậu có dị năng cảm ứng.

Nhưng những người được cứu không biết, họ tranh nhau trả lời: “Vốn là còn một con chó.”

“Đúng, có thể là thuốc tê của nó ít hơn, nên hồi phục rất nhanh, rồi sau đó chạy thoát!”

“...”

Xem ra chuyện Corgi không giấu được, cứ để Hồng Long đi thăm dò đi.

Về mặt Lý Phi không thay đổi, nói: “Nghỉ ngơi xong thì đi theo tôi. Chúng ta dọn dẹp nhà hát này một chút.”

Lập tức có người hỏi: “Đây cũng đâu phải nhà tôi, sao tôi phải dọn? Rảnh rồi không có việc gì làm à?”

“Xem ra mấy người muốn tiếp tục chờ trong mạng nhện.” Lý Phỉ sờ cằm, nụ cười vẫn nở trên môi, nhưng ánh mắt lại khiến người ta không rét mà run.

“Chẳng qua chỉ là một thằng nghệ sĩ chết tiết thôi sao, dọa cái gì...”

Vừa dứt lời, trên người kẻ này đã bùng lên ánh lửa, mọi người sợ hãi lao đảo bò lết (vì tay chân không có sức) tránh ra. Sau khi kẻ xui xẻo lăn trên mặt đất hai vòng, cả người rách nát đứng lên, tuy không bị thương nhưng không dám nói một chữ nào nữa.

“Nghe nói nhện khổng lồ đã ăn thịt rất nhiều người. Thật là đáng thương.” Lý Phỉ mỉm cười nói.

Mọi người nghe hiểu, câm như hến.

Trên đường đi đến phòng hòa nhạc, nhìn thấy bốn vết cào sâu trên kính và tường, sắc mặt mọi người tái nhợt. Đặc biệt là khi phát hiện vết giầy trên mặt tường ở góc rẽ, họ tự tưởng tượng ra cảnh con nhện đuổi giết ở phía sau, có người chạy trốn không ngừng, linh hoạt né tránh.

Sau khi phân chia công việc, bắt đầu quét dọn phòng hòa nhạc, họ nhìn thấy vết cháy trên trần nhà, sự thật người dị năng cấp cao dẫn nhện khổng lồ rơi vào bẫy được miêu tả sinh động trong đầu họ. Ánh mắt họ nhìn về phía Lý Phỉ chứa đầy kính trọng và sợ hãi: Đây là việc người bình thường có thể làm sao?

Từ đầu đến cuối, không một ai hỏi Giản Hoa là ai.[1] Bánh tồng (Zongzi):

có người dịch là bánh ú hay bánh chưng gì đó nhưng D vẫn giữ nguyên là bánh tồng vì dù hình dạng trông giống bánh ú ở Việt Nam nhưng bánh ú làm bằng bột nếp còn bánh tồng vẫn giữ nguyên hạt nếp.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Kiểm Tra

Dọn dẹp phòng hòa nhạc không phải là một chuyện dễ dàng.

Mấy hàng ghế kia, vải bọc bên ngoài bị cắt rách, đồng xộp bên trong rơi ra bay tứ tung khắp nơi. Có vài cái còn bị thiêu cháy mất nửa đoạn, trong không khí sặc sụa mùi dầu nhớt và tro tàn.

“Hắt xì!” Người đang làm việc hắt xì liên tục, tâm trạng rất không vui.

Đèn đóm trên trần nhà bị hư hỏng nghiêm trọng, vết cháy trải rộng khắp khiến cho phòng hòa nhạc thiếu ánh sáng. Bóng đèn rơi vỡ đầy đất, rất khó thu dọn.

Người đã thức tỉnh dị năng có thể lặng lẽ dùng lực ý nghĩ để nhàn hạ, còn một số người chỉ có thể tự tay dọn dẹp.

Lau mồ hôi chảy ra như mưa, còn phải chịu đựng loại mùi khó ngửi này. Cảm xúc kính sợ lúc đầu với Lý Phi đã biến mất gần như không còn, mọi người càng làm, ánh mắt lại càng không kiềm được bay về hướng cửa, có ý định chạy trốn.

Có người nhát gan, sau khi nhớ lại uy hiếp của Lý Phi, thì lại vùi đầu oán thăm, tiếp tục làm việc.

Có người không cam lòng. Tính tình họ nói dễ nghe là du côn, nói khó nghe thì chính là không có mắt nhìn. Bình thường không quan tâm người khác nói cái gì, họ đều thích nháy ra châm chọc, khiêu khích. Càng là nhân vật của công chúng, khi họ bàn luận lại càng bày ra bộ dạng khinh thường.

Trong miệng họ, có tiền đều là vi phú bất nhân*, làm quan đều tham ô nhận hối lộ, có tiền đồ hơn so với mình đều là do gặp vận cứt chó*.

*vi phú bất nhân: vì giàu có mà làm việc ác

vận cứt chó: như kiểu dẫm phải phân chó thì gặp may.

Ngôi sao? Đó là đám người họ khinh thường nhất. Ban ngày bán mặt, ban đêm bán thân, loạn đến rối tinh rối mù.

Nếu Lý Phi không thể hiện dị năng hệ lửa khiến người ta sợ hãi, mấy gã này có khi còn nói khó nghe hơn. Về phần ơn tình Lý Phi cứu giúp họ, họ lại không nghĩ thế. Giết con nhện rồi nhân tiện đến đây cứu người, đừng tưởng chỉ như vậy là đã khiến họ mang ơn. Mơ đi!

Dù Lý Phi có là người dị năng cực mạnh, thì những kẻ không biết được sự rung chuyển nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ trong tương lai cũng không bằng lòng thuận theo.

– Người có thân phận, có địa vị, phải biết giữ phong độ. Chẳng lẽ lại còn không biết xấu hổ so đo với mấy nhân vật nhỏ bé như họ?

Kết quả, Lý Phi thật sự so đo, còn đe dọa sẽ giết họ trong hang ổ của nhện khổng lồ.

“...Đi ra ngoài rồi tôi sẽ vạch trần anh ta.”

Người bên cạnh nghe thấy thì mắt trợn trắng: “Vạch trần như thế nào, viết bài đăng lên mạng à? Ai tin?”

“Chúng ta có nhiều người như thế, Nhà hát Quốc gia Hải bị hư hỏng là chuyện có thật. Anh ta muốn giết người, còn định giấu trời qua biển* chắc?” Người nói chuyện là đầu trọc, gã xui khiến cái kẻ xui xẻo lúc trước

nói năng lỗ mãng nên bị đốt quần áo, “Sợ cái gì, tôi thấy Lý Phỉ chỉ nói thôi! Ở đây nhiều người nhiều miệng như thế, anh ta quản được hết chắc?”

*Giấu trời qua biển: một trong 36 kế. Lợi dụng sương mù để thuyền ẩn nấp. Ở đây có ý là tìm cách lừa gạt cho qua

“Nếu là anh ta giết hết những người ở đây thì sao?” Một người xuyên sách lạnh lùng nói lại, nào tàn muốn đi chết, cùng đừng hại họ.

Đầu trục nghẹn họng, không trả lời được, nhưng con người vẫn đảo tròn, hiển nhiên trong lòng gã vẫn không tin hoàn toàn.

Lòng gã dao động, làm việc không chú ý, nên giẫm phải bi thép, cả người lẫn thùng đều ngã chổng vó.

Mọi người chế giễu cười cợt.

Đầu trục nổi giận bùng bùng đứng lên, không muốn mất mặt, nên gã đá văng luôn thùng nước, ném khăn lau, đi nhanh về phía cửa phòng hòa nhạc.

“Một lũ quỷ nhát gan! Không chừng người đã đi từ sớm rồi, các người còn ở trong nhà hát ngô nghê làm việc. Bệnh à... Á?”

Đập mạnh một cái, đầu trục cảm thấy như mình đã va vào một tấm lưới rất dày.

Chẳng lẽ còn có nhện khổng lồ không chết?

Đầu trục sợ tới mức run lên, lùi lại hai bước định kêu lên. Có người đi xuyên qua “bức tường vô hình” ở cửa phòng hòa nhạc, gã còn chưa kịp nhìn rõ, cánh tay đã bị bắt lấy.

Gã muốn giãy tay ra nhưng năm ngón tay kia còn chặt hơn gọng kìm, hai ngón tay chỉ cần dùng hơi dùng sức là đã khiến gã tê hết cả chân tay.

Thân mình gã trọc to gấp đôi người kia nhưng nháy mắt đã không giữ được thăng bằng, lao đảo một cái, cánh tay bị bẻ quặt ra sau, mũi cũng trúng một cú, bị đá ra xa hai ba mét, ngã đập mặt lên cái thảm đầy dầu nhớt.

“...”

Ánh đèn mờ tối, người đứng ở cửa hòa mình trong bóng tối, giọng nói lạnh nhạt: “Không muốn làm cho xong để được sống nữa à?”

Mọi người vội vàng lau dọn quét tước, bận rộn đến mức không ngẩng được đầu lên, ngược lại hoàn toàn với bộ dạng ất ơ vừa nãy.

Đầu trọc nhổ nước bọt, nhỏ giọng mắng: “Coi như ông đây xui, không ngờ con chó săn còn ngồi ở bên ngoài!”

Thân thủ này đúng là vệ sĩ của anh đế! Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, cả đầu trọc cũng không ngoại lệ.

Giản Hoa dựa vào vách tường cạnh cửa phòng hòa nhạc, không phản ứng gì đầu trọc hùng hùng hổ hổ.

Cậu quan sát nhóm người này trong bóng tối, nếu muốn thành lập Hắc Uyên thì phải chiêu mộ tay chân. Cậu nhìn tới nhìn lui, cuối cùng phát hiện ngoài người thanh niên nhắc họ cẩn thận con nhện thì chẳng có ai nhìn được cả.

Mười phút sau, Lý Phi trở lại.

Trên người anh có mùi bánh quy, tay còn cầm nửa chai nước dinh dưỡng uống dở.

Lý Phi liếc vào trong phòng hòa nhạc, thấy đã dọn được kha khá rồi, thì không xuất hiện nữa. Anh đưa chai nước cho Giản Hoa, hai người lặng lẽ rời đi.

Chờ đến khi mọi người đổ mồ hôi như mưa làm xong, đổ nước bồn vào toilet, thấp thỏm lo lắng chờ đợi Boss và chó săn của anh đến thăm soi. Kết quả, chờ mãi cũng không thấy bóng người nào, rốt cuộc có người thò đầu ra nhìn lên.

Được rồi! Ngoài phòng hòa nhạc không có ai cả!

Nửa tiếng sau, mọi người đổ đầy mồ hôi, bụng đầy oán giận đi ra khỏi Nhà hát Quốc gia Hải thành.

Mấy kẻ xuyên sách còn chưa từ bỏ, đi qua đi lại gần đấy, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, muốn tìm ra Lý Phi.

Họ tìm rất cẩn thận, nhưng Giản Hoa có dị năng định vị, muốn tránh họ cũng không cần tốn sức. Cuối cùng, mấy kẻ này từ bỏ việc tìm kiếm, sau khi miễn cưỡng sửa soạn lại bản thân, thì ủ rũ đi thẳng.

Lý Phi và Giản Hoa đứng sau một sạp báo, nhìn đám người này tụ tập một chỗ bàn bạc.

Tuy phân tán nhưng đa số mọi người đều chọn một phương hướng.

“Chỉ đoán bừa mà cũng đúng.” Lý Phi lầm bầm lầu bầu.

Giản Hoa không nói gì, sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, anh đã nghi ngờ rồi. Tuy con đường này có rất nhiều xe bị tắt, nhưng một lúc mà có lắm người dị năng như vậy, tỉ lệ hình như hơi cao.

Quá nhiều người dị năng tập trung một chỗ sẽ khiến Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện. Nói ngược lại, thì sao lại có nhiều người dị năng chạy trên con đường này vậy?

Khi con nhện tấn công, Giản Hoa ngồi trong xe Lý Phi thấy rõ ràng, xe của mấy người dị năng này cách nhau không quá một kilomet, có vài cái

chỉ cách nhau một chiếc xe.

Khi những người này phải làm culi cũng không lên tiếng, sợ hãi trong mắt khi nhìn Lý Phỉ cũng nhiều hơn, biểu hiện cực kì giống kẻ xuyên sách.

Làm xong việc rồi đi qua đi lại xung quanh cũng là bọn họ.

“Hợp thành tổ chức có quy mô, hôm nay là ngày tập trung của họ, địa điểm ở hướng họ cần đi bây giờ.” Ngón tay Lý Phỉ xoa môi dưới, suy nghĩ sâu xa.

Giản Hoa phản bác: “Chưa chắc, giờ họ đi thì có ích gì? Vứt xe trên đường cái, khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc không phải sẽ làm lộ chính mình sao?”

“Kẻ ngu sẽ không nghĩ đến điều này.”

Lý Phỉ vừa dứt lời, liền thấy có người lén lút trở lại.

“Xem đi, vẫn có người thông minh.” Lý Phỉ bình tĩnh sửa lời.

“...”

Giản Hoa yên lặng quay đầu, cậu nên cậu thanh niên có biểu hiện xuất sắc kia thì hơn.

Thời gian duy trì liên tục của Thế giới Bị Từ Bỏ lần này còn dài hơn so với tưởng tượng.

Nếu trong cỗ xe không có một thùng nước khoáng, năm ngày thật sự sẽ trôi qua rất gian nan.

Đặc biệt là khi Lý Phi còn chuẩn bị bắt một người cho Hắc Uyên trong tương lai.

Cậu thanh niên kia tên là Dương Siêu, ngồi xổm trước cửa Nhà hát Quốc gia Hải thành không đi. Vì tuy nhện khổng lồ đã chết, nhưng mùi của nó vẫn còn, cậu là một người dị năng đã thức tỉnh, Thế giới Bị Từ Bỏ có bao nhiêu quái vật khó đánh, cậu ta biết rất rõ.

Sau khi ăn hết đồ ăn mang bên mình, ngày thứ ba, cậu thanh niên đã đói đến mức không chịu được, đi ra tìm đồ ăn. Nhưng cậu ta chưa cần lao lực, một chai nước mấy miếng bánh quy đã xuất hiện, đưa thanh sủi ấm trong ngày tuyết rơi, Dương Siêu suýt thì quỳ xuống cảm ơn hai người dị năng cực mạnh này.

Dương Siêu làm người không tệ, đầu óc cũng sáng sủa.

Cậu ta tự thấy mình không có giá trị gì, không đáng để Lý Phi mưu tính. Trong lòng đoán chắc là người ta thiếu chân chạy vật, nên cậu ta xưng phong nhận việc. Sống sót ở Thế giới Bị Từ Bỏ rất khó, có lựa chọn tốt, sao phải vứt bỏ?

Hôm nay, khi Dương Siêu đi tuần tra ở xung quanh như bình thường, phát hiện một con khỉ tay dài ngồi trên đèn đường.

Cậu ta ngay lập tức hết hoảng.

Khỉ là loài sinh vật sống bầy đàn, xuất hiện một con, chắc chắn ở gần đây có một ổ.

– Lý Phi có thể giết nhện khổng lồ, một đám khỉ chắc hẳn không phải là vấn đề lớn? Dương Siêu không chắc chắn lắm, nghĩ.

Cậu vội chạy vào khách sạn bốn sao gần Nhà hát Hải thành.

Đây là nơi Lý Phi và Giản Hoa ở tạm, dù sao khóa cửa đứng trước dị năng cũng chẳng có tác dụng gì. Muốn ở thoải mái, cũng không thể đi ngủ ở cửa hàng lớn bày giường Simmons được.

“Không ổn rồi!”

Dương Siêu thở hổn hển chạy lên, thấy Giản Hoa không ở đây, Lý Phi thì đứng ở trước cửa sổ như đang suy nghĩ.

“Cậu nói đám khí kia?” Lý Phi nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Dương Siêu ghé vào cửa sổ, vừa nhìn thấy, đã hít một hơi khí lạnh. Xung quanh cầu vượt đã trở thành công viên khí.

Khí trong thành phố phần hoa cực kỳ tự tại, chúng trèo lên đèn đường, cột điện, cào xước rào chắn ven đường, biển quảng cáo cũng biến thành điểm mượn lực để nhảy lên của chúng.

Một đàn khí đông nghìn nghịt, ít nhất cũng phải đến trăm con.

Mặt Dương Siêu trắng bệch, cậu ta sợ hãi nhìn Lý Phi, không biết vì sao tình hình nguy cấp như vậy, họ còn không mau chạy? Chẳng lẽ đây chính sự tự phụ của người dị năng cường đại?

Đàn khí kêu một trận, mục tiêu chính xác là hướng tới chỗ này.

“Đi thôi!” Lý Phi kéo rèm lên, xoay người, đi ra ngoài.

Dương Siêu ghen hòng, giờ chạy thì còn kịp sao?

Khiến cậu ta càng ngạc nhiên hơn là Lý Phi đi rất thong thả, khi đến thang máy thì không hề do dự ấn tầng một. Đây chẳng lẽ là muốn dâng lên tận miệng đàn khí?

“Cậu không vào à?” Lý Phi bình tĩnh hỏi.

Dương Siêu rồi rắm vài giây, rồi lẳng lặng đi vào trong thang máy.

Nếu không có Lý Phi, cậu ta đã bị con nhện ăn thịt rồi, hoặc là chết đói chết khát trong năm ngày này. Cậu ta thấy Lý Phi không giống như nghĩ mình đã sống đủ lâu, nên đành tin tưởng hết mình.

– Biết nghe lời, không phản bác, chỉ là trình độ dị năng hơi kém một chút.

Lý Phi dờ mắt, thang máy đã đến tầng một, vừa mở ra, tiếng thét chói tai dựng tóc gáy bên ngoài đã tràn vào. Dương Siêu sợ tới mức suýt thì ấn nút đóng cửa thang máy.

Lý Phi đưa tay ngăn lại, sau đó đi ra ngoài, giống như không hề ý thức được sự nguy hiểm ở bên ngoài.

Thấy bóng dáng Lý Phi đã đi xa, Dương Siêu đổ mồ hôi đầy đầu, vẫn gian nan đi ra ngoài theo. Cậu ta không trốn trong thang máy run rẩy, cũng không sợ hãi đóng lại cửa thang máy, chạy lên mái nhà.

Nghe thấy tiếng động ở phía sau, Lý Phi vẫn im lặng.

– Trừ dị năng hơi kém một chút, thì Dương Siêu gần như đạt điểm cao, qua được tất cả các bài kiểm tra.

Cách tiếng thét chói tai ngày càng gần, sắc mặt Dương Siêu trở nên khó coi. Nếu không phải Lý Phi đang đi trước cậu ta, cậu ta nghĩ mình sẽ quay đầu lại chạy ngay.

Nhưng khi nhìn thấy khung cảnh bên ngoài, cậu vẫn choáng đầu hoa mắt.

Chặn kín trên đường, trên nóc xe to nhỏ đều là nấm, lắc lư trong gió, trên mặt đất cũng có rất nhiều. Mũ nấm đầy đặn trông bộ còn mọc nhanh

hơn mǎng mọc sau mưa. Đàn khỉ chìm trong chúng nó, giống như rơi xuống sông, chỉ có thể nhìn thấy mấy cánh tay, nửa cái đầu còn lộ ra bên ngoài.

Tiếng kêu the thé không dứt bên tai.

Hai chân Dương Siêu như nhũn ra, ngã ngổi trước cửa xoay của khách sạn.

“Từng thấy rồi?” Lý Phi cúi đầu hỏi.

“...Nghe đồn nó gọi năm thôn phệ.” Sắc mặt Dương Siêu trắng bệch, gật đầu “Chúng nó xuất hiện từ lúc nào?”

Vài phút trước cậu ta còn đang đi trên đường này mà! Chắc chắn là đi qua miệng Tử Thần.

– Không, thật ra, cậu quen Tử Thần đó.

“Nếu cậu biết, thì không cần ngạc nhiên nữa, năm không có hứng thú với con người. Đồ ăn của chúng ta không còn nhiều, đợi lát nữa năm ăn xong, đi tìm xác khỉ đi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Trù Nghệ

Sau khi làm lao công phòng hòa nhạc, người tuần tra trên đường cái, Dương Siêu bắt đầu công việc người làm vườn nấm, xử lý xác khi tay dài mà nấm thôn phệ ăn còn thừa.

Đi trong khu rừng nung núc nấm, mũ nấm đầy đặn dán lên cánh tay và cơ thể, mềm mại hơn cả sô pha, nhưng cùng với sự thoải mái là sự nguy hiểm của chúng.

So với Dương Siêu đang nơm nớp lo sợ, Lý Phi rất thong dong đi trong rừng nấm. Dù đôi khi đám tơ sẽ quấn lên cánh tay, thắt lưng anh, mũ nấm khi không vui sẽ chặn kín đường đi, bắt người đi đường vòng.

Dương Siêu cũng được trải nghiệm, bị đám tơ trói chặt đến xanh cả mặt.

Nấm buông cậu ta ra rất nhanh, rồi đi “thử” Lý Phi. Dương Siêu nhân lúc này lôi xác khi tay dài dưới thân nấm ra. Cậu ta tưởng Lý Phi đi vào cùng cậu ta là để “thu hút” nấm, nên không dám làm mất thời gian, chạy đến chạy đi nhanh như gió. Lý Phi quay đầu lại thì phát hiện chỉ qua mấy phút mà phía sau đã không còn gì.

“...”whotakethistranslationwithoutpermissionisadog

Năng suất làm việc như thế này, chắc nấm cũng phải hài lòng mà cho Dương Siêu điểm cao nhỉ?

“Không cần nhiều như thế, ăn không hết.” Lý Phi nhắc Dương Siêu.

Cậu ta nghe thấy thế mới ngồi xuống ven đường thở dốc, nhìn chiến lợi phẩm chất cao thành một đống, cậu ta vừa vui vừa buồn.

Việc không đủ đồ ăn cậu ta đã đoán được, mấy ngày nay ăn bánh quy, chỉ là đồ ăn vặt. Hai ngày Dương Siêu ăn năm túi, không đói chết nhưng cũng không đủ no, mà một thùng bánh quy thì có được là bao? Cứ như vậy cũng không phải là cách.

Lần trước khi cậu ta vào Thế giới Bị Từ Bỏ cũng từng ăn thịt khi tay dài rồi. Dùng một cái móc thật dài kéo hơn nửa đoạn cánh tay của khi tay dài trong đám nấm ra, cắt không được bao nhiêu thịt, lại còn cứng đến nổi cắn không nổi. Sau khi ăn xong, Dương Siêu bị đau răng mất ba ngày.

Nhưng vì sống sót...

Vẻ mặt Dương Siêu đau khổ, tìm một con dao để cạo lông, cúi đầu uống một ngụm máu.

Lý Phi chưa kịp ngăn, đã thấy Dương Siêu cắt một miếng thịt, nhắm mắt chuẩn bị nhét vào miệng. Cái kiểu dứt khoát kiên định “tôi có chết cũng không nôn ra” này khiến người ta phì cười.

“Chờ đã.”

Dương Siêu ngơ ngác quay đầu, sau đó vỗ đầu, đưa miếng thịt kia ra: “Anh Lý, anh ăn trước.”

Lý Phi nhìn chăm chăm Dương Siêu, thông minh có thừa, mưu trí không đủ, không biết đường mở rộng tư duy, liên hệ với thực tế.

“Cậu quên dị năng của tôi là gì à?”

“...” Dương Siêu đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó hai mắt mở to, niềm vui sướng vô tận tràn ra từ trong ánh mắt cậu ta, nhanh chóng lan lên khuôn

mặt, lên khoe miệng, cuối cùng Dương Siêu như trầm mình vào trong vui sướng như điên.

Dị năng hệ lửa!

Người dị năng hệ lửa cấp cao! Có thịt chín ăn!!

Không chờ Lý Phi nói, Dương Siêu đã nhảy dựng lên, chạy đến một cửa hàng lớn. Mười phút sau, cậu ta mang ra một rổ mua sắm đựng hai túi ni lông xanh, một túi gồm que xiên inox chuyên dụng cho đồ nướng, tiêu, muối, bột gừng, còn một túi là vỉ nướng chuyên dụng.

“...”

Mặc dù ở Thế giới Bị Từ Bỏ, mọi người không cần trả tiền, thấy căn nhà nào là chạy vào cầm quần áo mặc luôn, nhưng cái kiểu chuẩn bị nướng thịt ăn dã ngoại này rất quá đáng!

Lý Phi ngẩng đầu nhìn tên cửa hàng lớn, Dương Siêu đã bắt đầu dùng muối xát thịt.

“Thứ gì không phải cậu mang theo vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thì dùng cũng không có tác dụng đâu...”

“Không sát khuẩn thì có cảm giác không tốt lắm.” Dương Siêu cặm cùi làm.

“Cứ xát muối như thế, thì lúc ăn xong, về lại thế giới thực, cậu sẽ có cảm giác mình sắp bị mận chết.” Lý Phi vung tay lên, chai gia vị lại bay về rổ mua sắm.

“Cái này cũng không cần.”

Hộp vỉ nướng inox mới tinh còn chưa mở ra đã bị trả về.

“Có cái này là đủ rồi.” Cuối cùng Lý Phỉ chỉ lấy que xiên nướng.

Dương Siêu đành phải xách rổ về cửa hàng.

Lòng tràn đầy mong chờ có thể ăn được thịt nướng chín, kết quả chờ đợi của Dương Siêu là mười mấy cục than cháy khét. Lý Phỉ không kịp hủy thi diệt tích, trông đã biết là sát thủ phòng bếp. Anh cũng không xấu hổ, thông dong nói với Dương Siêu: “Tiếp tục xiên đi.”

Người dị năng hệ lửa cấp S, trình độ kiểm soát dị năng rất cao – cũng không có nghĩa là, lần đầu tiên ra tay đã có thể làm ra thịt nướng.

Dương Siêu: “...”

Yên lặng cắt thịt, tiếp tục xiên vào, lần này Dương Siêu thấy một ngọn lửa bay giữa không trung, mấy que xiên nướng treo ở trên chuyển động, tốc độ đều đều, lửa cũng không to lắm, nhưng trông rất thành thực.

Nhớ đến đồng thịt lần trước, Dương Siêu cảm thấy là do thịt có vấn đề, chứ chẳng liên quan gì đến kỹ thuật của Lý Phỉ.

Thịt từ từ chuyển màu, mười phút sau chuyển hẳn sang màu đen, không có mùi thịt chín chỉ có mùi khói khét.

Dương Siêu khó khăn nói: “Anh Lý, em nghĩ là nướng được một nửa thì phải cắt mấy dao lên miếng thịt...”

Đề nghị này nghe không sai.

Lần thí nghiệm thứ ba, bên cạnh ngọn lửa có thêm một con dao, thường bay qua bay lại giữa khối thịt, lần này rốt cuộc có mùi thịt bay ra, nhưng mùi khét càng nồng hơn.

Dương Siêu không chờ Lý Phỉ mở miệng, đã yên lặng bắt đầu xiên xiên thịt thứ tư.

“Mùi gì vậy?” Giản Hoa hít một hơi thật sâu, vẻ mặt nghi hoặc.

Đi qua dòng xe cộ chen chúc, thấy nấm mọc đầy đất, Giản Hoa biết ngay là từng có quái vật đến.

Có mùi kỳ lạ, Giản Hoa cũng biết lý do là gì. Đây là ngày thứ năm họ ở Thế giới Bị Từ Bỏ, phần lớn đồ ăn nước uống họ mang vào đã sắp hết, xác quái vật sẽ thành nguồn lương thực mới. So với những người khác chỉ có thể ăn sống, có dị năng hệ lửa ít nhất cũng có thể ăn chín.

– Sau khi nhìn thấy một đồng da lông xương khỉ xếp cạnh Dương Siêu hai mắt đờ đẫn, và một đồng than đen bên cạnh Lý Phi, Giản Hoa cảm thấy mình có khi phải nuốt lại câu nói kia rồi.

Biết chơi lửa thì có ích gì ngay cả thịt cũng không nướng được!

“Anh Lý, đây hai cơ hội cuối cùng.” Dương Siêu trong lòng run sợ, nhắc nhở.

Cậu ta cảm thấy thịt sống ăn cũng được, ít nhất thì vẫn có thể ăn.

Giản Hoa càng đến gần, mùi khét càng nồng, cậu không thể chịu đựng được nữa, hỏi: “Hai người đã nướng bao lâu rồi?”

Lý Phi đang hết sức chăm chú, suy nghĩ cẩn thận mối liên hệ giữa lửa và thịt, lần sự tình này, anh mới phát hiện khóm nấm đã được xử lý sạch sẽ, trong phạm vi tầm nhìn đã không còn xác tay chân khi tay dài, mà da lông chất bên cạnh Dương Siêu đã ít nhất một mét.

“Đến khi học được cách nướng chín thì thôi.” Lý Phi giải thích hàm súc.

Lần này họ bị nhốt ở Thế giới Bị Từ Bỏ năm ngày, lần sau thì sao? Nếu là mười ngày, một tháng, thì phải làm thế nào?

Nếu không làm được việc này, Lý Phi nghĩ sau này mình đi ra ngoài không thể chạy Porsche Cayenne được nữa mà phải chạy xe tải.

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, hỏi: “Vậy anh nướng chín chưa?”

“...” Mới học được một cách làm khét thịt khi nướng thôi.

Lý Phi dời mắt, hiếm hoi lắm mới lộ ra dấu vết chột dạ. Giản Hoa thở dài trong lòng, nếu Lý Phi không phải bạn cậu, thì cậu đã chẳng thèm khuyên: “Dù anh có thể nướng chín thịt thì sao, dạ dày của anh ăn được mấy thứ này à?”

Rõ ràng ngay cả quán mì hồn đồn sủi cải bánh bao ở cổng bệnh viện cũng không ăn được!

Một câu của Giản Hoa đã chọc trúng tử huyệt, Lý Phi đơ ra một giây, thịt trên xiên lại bị nướng khét.

“Tôi không ăn được, nhưng có người ăn được.” Lý Phi vẫn giữ bình tĩnh, trả lời, chuyển đề tài sang chỗ Dương Siêu, “Đồ ăn ở Thế giới Bị Từ Bỏ thiếu thốn, muốn hoàn thành mục tiêu của hai ta, thì không thể để người khác chết đói.”

Về phần tính toán ban đầu của anh, muốn học được tay nghề nấu nướng, miễn cho Giản Hoa khi đang đói bụng lại còn phải ra ngoài đối diện với sự lựa chọn khó khăn giữa khỉ và chuột, Lý Phi một chữ cũng đều không muốn nói.

“Anh Joe, anh khuyên đi... Thịt thật sự không còn nhiều lắm.” Dương Siêu muốn khóc.

Giản Hoa cố ý giấu tên, Lý Phi trước mặt người ngoài gọi tên tiếng Anh của cậu, hoặc “Jody”.

Tuy Dương Siêu không biết hai người này có quan hệ gì, nhưng chuyện này không ngăn cậu ta đoán ra được rằng Giản Hoa cũng là một người dị năng có thực lực rất mạnh. Ở Thế giới Bị Từ Bỏ, kính sợ kẻ mạnh đã là không sai, chứ đừng nói đến việc Giản Hoa và Lý Phi có ơn cứu mạng cậu ta.

Dương Siêu mong chờ nhìn đám thịt, muốn nói lại thôi.

Không biết là nhờ sự hi sinh của những xiên thịt trước, khiến kỹ thuật của người nào đó từ lượng biến thành chất, hay là do Giản Hoa kích thích Lý Phi, lần này khi xiên thịt rút ra khỏi ngọn lửa, tỏa ra mùi hương đặc biệt của thịt. Bên ngoài khối thịt là mười vết rạch song song chính xác tỉ mỉ, từ trong ra ngoài thịt màu sắc đều rất đẹp còn bóng mỡ.

Đây là không thành công thì thôi, đã thành công thì nhất định phải khiến người khác ngạc nhiên!

“Tiểu Dương.” Lý Phi ý bảo Dương Siêu đeo găng tay chống nóng rồi nhận xiên thịt.

Cậu ta luống cuống chân tay, suýt thì mơ màng trong hương thơm.

“Chờ nguội rồi ăn đi.”

“A?” Dương Siêu giật mình.

Có Lý Phi và Giản Hoa ở trước, sao xiên đầu tiên này lại đến phiên cậu ta?

“Tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.” Giản Hoa đang nói thật, dù chưa ăn, cậu cũng sẽ không động đến số đồ ăn có hạn.

Về phần Lý Phi, là không thể...

Dương Siêu đói bụng nửa ngày, vất vả lắm mới đợi được thịt nguội một tí, kích động cắn một miếng, sau đó cả mặt cậu ta nhăn tít lại. Khóe miệng Giản Hoa giật giật, có linh cảm chẳng lành.

Sau khi cố gắng nuốt xuống, Dương Siêu ngẩng đầu, đưa ra đáp án cho Lý Phi: “Không bị khét.”

“Chỉ thế thôi à?”

“So... So với thịt sống tốt hơn nhiều.” Dương Siêu bấm bụng tìm ra một lời khen.

Trời mới biết sự kích thích miếng thịt này tạo ra cho đầu lưỡi của cậu ta!

Sau khi nướng chín, mùi tanh của thịt sống không còn nữa, cũng có thể cắn được dễ dàng, rất tốt cho răng, nhưng chẳng tốt hơn cho đầu lưỡi chút nào! Vị khô cắn đắng ngắt, như vị sau khi nướng cháy hết mỡ rồi nấu cùng Hoàng Liên* ba tiếng liền.

*Hoàng Liên: một vị thuốc Đông y rất đắng

Đắng đến nỗi mắt Dương Siêu cũng phải nhắm tịt lại.

“...Khó ăn thì đừng ăn.” Lý Phi không định đầu độc chết tay sai tương lai của Hắc Uyên.

“Không phải đâu. Anh Lý, dễ ăn hơn thịt tươi thật mà.” Chỉ là hơi đắng, vị hơi sai sai một tí, nhưng so với thịt sống ngửi mùi đã muốn nôn thì vị tốt hơn nhiều.

Hai người dùng vẻ mặt vi diệu nhìn Dương Siêu ăn hết xiên thịt nướng này, không lãng phí tí gì.

Mà Dương Siêu cảm thấy mình ngay cả thở ra cũng có vị Hoàng Liên...

Đáng sợ nhất là, Dương Siêu cảm thấy mình chưa ăn no, cậu ta đau khổ nhìn về phía thịt sống xiên trên que.

Lúc này mặt đất bỗng hơi đung đưa, Dương Siêu nháy dựng lên, cái loại may mắn “được cứu” này, như sắp biến thành thực thể đập vào mặt cậu ta.

“Dọn đồ vào trong xe, xác quái vật không cần nhét vào!”

Độ mạnh của chấn động, liên quan đến tính ổn định của Thế giới Bị Từ Bỏ.

Lý Phỉ và Giản Hoa chạy đến cạnh ô tô, khi mở cửa xe ngồi vào trong còn có thời gian thắt dây an toàn cho mình. Lúc này, họ mới cảm nhận được bóng tối quen thuộc, trước mắt tối mịt, sau đó tiếng còi, tiếng âm ỉ lại trở về.

Ngày giờ hiển thị trên xe là ngày 25 tháng 12.

“Lần này cậu ra ngoài, tìm Corgi và cô bé kia à?” Chính lại ghế lái phụ, Lý Phỉ nghiêng đầu hỏi.

Thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ duy trì lần này quá dài, người dị năng có thể sẽ chết đói. Giản Hoa từ ngày thứ ba đã bắt đầu đi ra ngoài tìm kiếm, cô bé từng nhắc đến việc nhà mình ở gần đây.

“Ừ, tìm được rồi. Chúng chạy đến chỗ cách sông Lô Châu năm kilomet.” Giản Hoa đeo găng tay lái xe, nói, “Trong sông xuất hiện một loài quái vật mới. Trông giống giống cua, chúng dựa vào việc ăn cái con đấy để sống. Tôi đã ném thử, vị cũng được. Dương Siêu đúng là mất công chịu khổ.”

“...”t

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Siêu Đề (超題)

Dòng xe cộ chen chúc vẫn không nhúc nhích.

Giản Hoa đuổi đám tơ bò trên màn hình ô tô đi, mở bản đồ dẫn đường ra nhìn một lúc, chọn đường, phóng to khu vực mục tiêu.

“Nhà hàng đồ Tây Danube, chính là chỗ này.”

Lý Phi và Giản Hoa ở Thế giới Bị Từ Bỏ đã năm ngày, ngoài việc tìm bé gái và con chó và dùng đủ mọi cách để kiểm tra Dương Siêu, đương nhiên họ còn làm những chuyện khác. Họ theo dõi một nhóm người dị năng, vì cảm thấy số người dị năng bị kẹt xe trên con đường này quá nhiều, tỉ lệ rất bất bình thường.

– Là trùng hợp hay là họ vốn đã hẹn tụ tập ở một nơi nào đó từ trước?

Cả hai người đều cho rằng trường hợp sau có khả năng lớn hơn.

“Lần này điểm trùng lặp của Thế giới Bị Từ Bỏ, chỉ có một đoạn cầu vượt Nam An và Nhà hát Quốc gia thôi, phạm vi không lớn lắm. Năm ngày nay, cũng không nhìn thấy người dị năng lạ mặt nào.”

Vì họ xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, nên bị nhện khổng lồ một lưới bắt gọn, sau khi trốn thoát, lại bị Lý Phi biến thành nhân viên vệ sinh bận rộn nửa ngày, nên mỗi người trong số họ, Giản Hoa đều đã gặp qua.

Thế giới Bị Từ Bỏ cũng rất ổn định, không có tăng thêm “nhân viên bên ngoài” trên đường đi.

Chuyện này làm cho công tác truy tìm của Lý Phi và Giản Hoa dễ dàng hơn nhiều.

Nhóm người xuyên sách kiên trì chạy đến địa điểm tụ tập nên rất nhanh đã làm lộ địa chỉ. Sau khi họ thấy điểm tụ tập không có người lạ, bèn nôn nóng lên tiếng, thế là đủ để Giản Hoa biết được phần nào sự thật.

“Một tổ chức cực kỳ nghiêm mật, thành viên bên ngoài đều không rõ thân phận thật của người lãnh đạo. Họ liên lạc qua diễn đàn nặc danh, dùng tiếng lóng để bàn bạc. Lần này, người được triệu tập đều là người mới. Không đào ra được thông tin có ích từ trong miệng họ.”

Giản Hoa lấy điện thoại di động đang sạc ra, ném cho Lý Phi: “Gọi cho Hồng Long! Tôi nghi ngờ đây chính là thủ phạm của vụ nổ ở khách sạn Trân Châu Hoài thành mà họ vẫn chưa bắt được.”

Nhà hàng đồ Tây Danube, là một nhà hàng có danh tiếng lớn, nhưng vẫn ở cấp bậc bình thường.

Tọa lạc ở điểm giao nhau giữa hai con đường, lưu lượng người rất lớn, nên việc làm ăn cũng không tẻ lắm, hôm nay là lễ Giáng Sinh thì chỗ ngồi lại càng chật kín. Thịnh thoảng có người đi vào hỏi thăm nhân viên phục vụ, rồi lại thất vọng đi ra.

Đèn trong nhà hàng tối mờ. Một đôi tình nhân ngồi ở khu chờ giống như vừa cãi nhau, người nữ đang chơi di động, người nam thì đi qua đi lại trước bàn tiếp tân, thường lấy hạt dưa nước hoa quả nhà hàng cung cấp miễn phí để lấy lòng bạn gái, nhưng ít có hiệu quả.

Một người đàn ông vào hỏi “Ghế lô số bảy”, người phục vụ tiến đến dẫn đường.

Mấy phút sau, người này cùng hai người khác tươi cười hớn hở vừa trò chuyện vừa đi ra ngoài. Nhân viên quầy bar lại rung chuông gọi nhân viên phục vụ, bưng nước hoa quả đến ghế lô số bảy, hiển nhiên bên trong vẫn còn người, chưa có ý định rời khỏi.

Cô gái tóc dài ngồi ở khu chờ chơi di động, nhờ “người yêu” che chắn, nhanh chóng nhận tin “Chim Ưng chín đã xác định ghế lô là vị trí tập hợp tạm thời của bọn họ, có thể sẽ chuyển đến địa điểm khác. Trước cửa nhà hàng có một bàn người đang bàn bạc công việc, trông giống người canh gác. Tôi nghi là ngoài nhà hàng cũng có những người này.”

Vài giây sau, cô gái nhận được dấu hiệu tay OK.

Trong dòng người qua lại trên đường, có rất nhiều người hết nhìn đông lại nhìn tây. Họ đều nằm trong phạm vi trọng điểm chăm sóc của kính viễn vọng. Sau khi làm xong phán đoán loại trừ cơ bản, ba mục tiêu khả nghi nhanh chóng được chú ý.

“Nhà hàng đồ ăn nhanh và quán băng đĩa gần nhà hàng kia! Phải kiểm tra tất cả các cửa sổ ở ngã tư này!” Trương Diệu Kim ra lệnh.

Một người chạy ra từ phía sau hắt, chào kiểu quân đội một cách nghiêm túc: “Thiếu tá Trương, mục tiêu đặc cấp S nghe nói anh đang ở Hải thành, nên yêu cầu được nói chuyện với anh.”

“Mang vào đi.”

Trương Diệu Kim nhắc điện thoại chống nghe trộm lên, chờ đợi một lúc sau, điện thoại kết nối, truyền ra tiếng của Lý Phi: “Thiếu tá Trương, tôi phát hiện một quy luật, bình thường tôi ở đâu, thì anh xuất hiện ngay ở thành phố đấy nhỉ?”

Mí mắt Thiếu tá Trương hơi giật giật, nghiêm túc sửa lại: “Không, là các cậu ở đâu thì tôi phải đến đấy. Nơi người dị năng cấp cao ở dễ xảy ra

chuyện rắc rối.”

Lý Phi ở đầu bên kia điện thoại dường như cười một tiếng.

“Cảm ơn tình báo lần này, bắt được kẻ phạm tội, thì chắc chắn là các cậu cũng thoải mái hơn...”

Trong lần thức tỉnh quy mô lớn ở Hoài thành xuất hiện hai tổ chức người xuyên sách. Một tổ chức đã bị bắt, trừ việc gây mất an ninh trật tự nơi công cộng, họ không phạm tội gì, nên chỉ bị phạt tiền và giam giữ hơn mười ngày, rồi bị Hồng Long giám sát. Còn tổ chức ác tính kia, thành viên trung tâm vẫn đang chạy trốn. Khi lên mạng thì qua vài tầng trung gian, nguồn mua chất hóa học tạo thuốc nổ tự chế cũng bị che giấu, nên không thể truy tìm được thủ phạm.

“Chúng tôi đang đối mặt với một tên tội phạm có kinh nghiệm phản trình sát phong phú. Hồng Long nghi ngờ gã ở ‘thế giới ngoài sách’ đã có hành vi phạm tội bị ghi lại, hoặc làm nghề nghiệp liên quan đến điều tra hình sự.”

Trương Diệu Kim nói, là đang giải thích lý do Hồng Long cho đến nay vẫn không bắt được tội phạm, nhưng ý ngoài lời của hã không phải là việc này. Lý Phi trầm giọng, nói: “Anh đối với phạm vi thân phận của kẻ xuyên sách, vẫn nghi ngờ.”

“Có lẽ Lưu San nói thật, nhưng hàng mẫu thống kê trong tay chúng tôi quá ít, không nhìn ra được gì.”

Trước mắt, kẻ xuyên sách bị phát hiện, đa số là người trẻ tuổi, có cả nam lẫn nữ.

Học sinh chưa hiểu sự đời, công nhân viên chức, trạch nam trạch nữ*, kẻ lang thang thất nghiệp, còn có cả phú nhị đại,... Trương Diệu Kim suyết thì đem độ đe dọa của “kẻ xuyên sách”, ở phần trí tuệ này nọ hạ thấp

xuống. Vì thiếu tá Trương cảm thấy rằng những người có logic bình thường đều sẽ không chọn xuyên vào trong một quyển sách, lại còn là một thế giới ngập tràn hiểm nguy.

*Trạch nam/nữ: chỉ những người không thích ra ngoài chỉ ngồi nhà đọc truyện, xem phim,...

Hồng Long còn làm một hạng mục điều tra chuyên môn, nhằm vào nhóm độc giả yêu thích tiểu thuyết mạo hiểm để phân tích.

Kết quả không khác nhiều lắm với số liệu Hồng Long nắm giữ trước mắt, nhưng Trương Diệu Kim vẫn từ chối ký tên lên bản báo cáo suy luận này. Nguyên nhân là do thủ phạm chính và mấy tông phạm quan trọng trong vụ nổ ở khách sạn Trân Châu Hoài thành đến nay vẫn chưa sa lưới.

Trương Diệu Kim có suy đoán rất đáng sợ: Ngoài những người trẻ tuổi lòng tràn đầy ảo tưởng không thực tế, còn có một loại người không tìm thấy đường sống ở nơi họ từng sinh tồn. Ví dụ như bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo, có khuynh hướng phạm tội hoặc dứt khoát là tội phạm tử hình trong ngục giam.

Kẻ liều mạng càng xảo quyết, khó đối phó hơn. Còn chưa nói đến mấy kẻ có dã tâm, phần tử cuồng chiến... Bọn chúng không có điều kiện làm gì ở thế giới của chúng, nên càng muốn thoải mái làm bừa ở thế giới tràn ngập nguy hiểm và cơ hội này.

“Bắc đô có một người xuyên sách biểu hiện rất tích cực, muốn cùng Hồng Long hợp tác. Tên cậu ta là Hoắc Vi.”

“Tôi đã gặp người đó.”

Bên kia điện thoại có tiếng của Giản Hoa, còn có tiếng còi, hiển nhiên là Lý Phi đang mở loa ngoài.

“Hai người đang đi trên đường?” Trương Diệu Kim nhú mày.

“Kẹt xe ở cầu vượt Nam An, Hải thành năm ngày hai giờ.” Lý Phi nghiêm túc nói.

“Cậu nói là?”

“Địa điểm gặp chuyện không may là Nhà hát Quốc gia Hải thành, tổn thất không lớn lắm.” Lần này Lý Phi muốn hỏi về chuyện của nhện khổng lồ, anh miêu tả đặc điểm của con quái vật này, bỏ qua chuyện năm ký sinh lên người nhện con.

“Cậu nói cái gì, nhện?” Trương Diệu Kim ngạc nhiên, lặp lại một lần nữa, “Một con nhện to bằng xe tải loại nhỏ?”

“Có thói quen xây tổ, tơ nhện có độc làm tê liệt con mồi.... Trong Phòng hòa nhạc phía đông Nhà hát Quốc gia Hải thành, anh có thể thấy hoa văn trên lưng nó in trên trần nhà. Tôi từng làm nó mắc kẹt ở chỗ đấy.”

Trương Diệu Kim không nhịn được, lấy tay day day mi tâm: “Ở Thế giới Bị Từ Bỏ hiện tại, ngay cả quái vật tương lai sẽ xuất hiện, trong phạm vi hiểu biết của chúng tôi, không có con nhện!”

“...”

“Đừng nói là loài to bằng xe tải, ngay cả loài nhện dệt mạng nhện trong tủ quần áo cũng không có.” Thiếu tá Trương nghiêm túc nói.

Khả năng Lý Phi nhìn nhầm là không, xác suất Lý Phi ăn nói bậy bạ là 10%, nhưng mà đáng sợ nhất là tình báo Lý Phi cung cấp là sự thật không hề sai.

Nguyên tác cũng không giải thích quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ đến từ đâu! Đúng là hay ghê, còn thêm nhiều loài mới nữa!

Xâm nhập phi pháp vào thế giới này không chỉ có kẻ xuyên sách, còn thêm một loài quái vật khác sao? Là vì cái gì? Trong nguyên tác không có nhận, đây là hiện tượng ngẫu nhiên hay là dự báo cho một mối nguy hiểm càng lớn hơn?

Trương Diệu Kim tâm phiền ý loạn, Lý Phi ở đầu dây bên kia dường như cũng bị tin tức này làm cho đơ ra.

Quái vậy mà ngay cả “kẻ xuyên sách” cũng không biết, Thế giới Bị Từ Bỏ xảy ra sự thay đổi đáng sợ gì sao? Thay đổi chạm đến phạm vi tình tiết của “quyển sách” này?

“Báo cáo thiếu tá, đường dây khẩn cấp 110 nhận được thông báo về ba vụ án mạng, đều xảy ra ở đoạn đường nhộn nhịp ở Hải thành. Không ai thấy án mạng xảy ra như thế nào, chỉ thấy xác và các phần của cơ thể. Nghi ngờ là liên quan đến Thế giới Bị Từ Bỏ...”

“Đã biết.” Trương Diệu Kim quay đầu lại, nói vào điện thoại, “Tư liệu về quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi sẽ sửa lại một lần rồi sao chép một phần. Vài ngày nữa sẽ sai người đưa cho cậu, tin tức tình báo hôm nay sẽ dùng cái đấy để trao đổi.”

Trước khi dập máy, Lý Phi lặp lại lần nữa: “Chúng tôi kẹt ở trong đây năm ngày.”

Nghe thấy tiếng tí tí báo bận, Trương Diệu Kim nhú chặt lông mày.

Do nghề nghiệp mà sống kiếp sống nguy hiểm nhiều năm, truy đuổi các loại tội phạm cùng hung cực ác, giám sát các vụ án lớn, án bí mật, khiến Trương Diệu Kim nhanh chóng suy xét về mặt đáng sợ của nhân tính – sau đó sắc mặt hẳn thay đổi.

“Theo dõi khu vực xung quanh nơi tìm ra cái xác, tìm kiếm kẻ khả nghi, nhất là những kẻ có vũ khí và dính máu.”

“Vâng, thiếu tá!”

“Mời bác sĩ pháp y nhanh chóng khám nghiệm vết thương trên xác người. Tôi cần một đáp án, mấy cái xác không đầy đủ kia, trên người trừ dấu vết bị thú hoang cắn xé, có điều bất thường gì khác không... Dấu vết phá hủy miệng vết thương chẳng hạn.”

Tổ viên Hồng Long nghe thiếu tá Trương hỏi vậy, sao còn không rõ. Họ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và căm ghét, giữ tâm tình phức tạp đi truyền đạt mệnh lệnh.

“Chim Ưng chín báo cáo, trong nhà hàng xảy ra chuyện bất ngờ, người trong ghế lô bị kinh động, nên có thể sẽ chọn bỏ chạy. Mong các đơn vị chú ý!”

Trương Diệu Kim giật lấy bộ đàm chỉ huy mini, hỏi trên kênh mã hóa: “Sao lại thế?”

“Có một người cả người bắn thủ muốn vào nhà hàng, bị nhân viên phục vụ và bảo vệ chặn lại. Anh ta muốn vào ghế lô số bảy, động tĩnh anh ta gây ra quá ồn ào.”

“Một đám thành viên mới của tổ chức này trên đường đến nhà hàng đã tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ! Có thể có người đã thức tỉnh dị năng, chú ý an toàn! Dùng tốc độ nhanh nhất không chế nghi phạm, giải quyết từng nhóm. Bắt đầu hành động!”

Trong nhà hàng, đôi tình nhân đang vừa xem trò hay vừa hoảng hốt tránh né thì thấy một người đội mũ quàng khăn vội vàng chạy ra từ bên trong. Khi bàn ở gần cửa cũng gọi tính tiền, cô gái dưới sự che giấu của cộng sự, cầm di động, như vô tình quẹt qua lưng người đàn ông đội mũ. Người kia ngay lập tức co giật ngã xuống.

“Trời!” Nam thanh niên ôm bạn gái nhảy ra, kêu lớn tiếng hơn bất cứ ai.

Người đàn ông đội mũ cuồn người lại trên mặt đất.

“Có người phát bệnh!”

Bị dụng cụ phóng điện quân dụng loại này giật, thì không thể một lúc mà hồi phục được.

Nhóm người đang bàn bạc việc ở cửa hoảng sợ, họ không chạy đến xem xét tình hình của “kẻ đồng lõa”, mà ngay lập tức dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chăm đôi tình nhân kia.

Khi họ lấy di động định gọi người canh gác bên ngoài và đại ca của mình, thì bỗng thấy tín hiệu bị mất (nửa phút trước Hồng Long đã gây nhiễu tín hiệu ở khu vực xung quanh), không gọi điện được.

Kẻ xuyên sách biết tình hình không ổn, ánh mắt thay đổi, dự tợn quan sát bốn phía, chuẩn bị không trốn thoát được thì bắt con tin uy hiếp.

Kết quả, vừa ngẩng đầu, trên mặt đã bị đập một cú!

Còn chưa kịp phản ứng, huyết Thái Dương đã lại bị phang một cái, lực vừa đủ, không gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ khiến đầu óc choáng váng, mê man, dị năng đang tụ lại cũng tán loạn, không thể sử dụng.

Khách hàng và nhân viên phục vụ nhà hàng trợn trừng mắt, há hốc mồm.

Tổ viên Hồng Long giả làm người yếu, bất đắc dĩ lấy giấy chứng nhận giơ ra: “Cảnh sát đây, bắt kẻ vượt ngục.”

Ngoài nhà hàng cũng vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Mọi người giật mình, chạy ra xem.

Người phụ nữ tóc dài tóm lấy kẻ côn đồ mà cô vừa đối phó, ghé vào lỗ tai gã, giọng nói đượm mùi chết chóc, truy hỏi: “Bọn mày đưa anh trai của tao, Quan Thịnh đi đâu?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Anh Em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quan Thịnh, người Hoài thành.

Ngày 7 tháng 11, trong vụ nổ ở khách sạn Trân Châu Hoài thành, Quan Thịnh, nhân viên phục vụ nhà hàng của khách sạn mất tích, bị đám tội phạm ‘kẻ xuyên sách’ đe dọa, bắt cóc. Sau này có người ở kho hàng gần khu công nghiệp khai phá thấy một số kẻ khả nghi, trong đó có một người trông mặt rất giống Quan Thịnh. Khi Hồng Long đang muốn sắp xếp nhân viên tiến hành điều tra tìm kiếm tung tích, thì thiếu tá Trương Diệu Kim bỗng đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, gây kinh động đến tổng bộ ở Bắc đô, gây cản trở một vài kế hoạch Hồng Long đang tiến hành lúc ấy.

Đám tội phạm xảo quyệt mang theo Quan Thịnh bỏ trốn mất hút. Hồng Long đang bận bịu xử lý một loạt những vụ tàn phá mà Thế giới Bị Từ Bỏ mang đến, mà số nhân viên có hạn, nên cho đến ngày hôm nay, vụ án mất tích của Quan Thịnh vẫn chưa được phá.

Trung Quốc rất lớn, có một vài nơi vẫn là điểm mù.

Một vùng núi ở Kinh tỉnh, Quan Thịnh đói đến vàng vọt xanh xao, ngồi xổm bên cửa sổ, hai mắt dại ra.

Trong phòng còn có bốn người khác, tình trạng tinh thần đều hơi kỳ lạ. Có người nằm thẳng đơ trên giường, có người lăm bà lăm bầm, đều bị nhét hết vào căn phòng nhỏ này.

Người canh giữ bên ngoài đang hút thuốc lá, đánh bài tú lơ khơ.

Khóa lại cửa ra vào và cửa sổ, bên cạnh là súng săn tự chế, tất cả đều có điểm không tầm thường.

Có tiếng động cơ xe vang lên từ xa, một chiếc xe điện công nông ba bánh[1] chạy trên đường đất gồ ghề chở túi gạo, khoai tây, dưa gang, còn có cả mì ăn liền sư phụ Đường, dầu gội Mai Phi Ti vừa thấy đã biết là đồ giả*.

*Mì sư phụ Đường (唐师傅) làm giả mì sư phụ Khang (康师傅)

Dầu gội đầu Mai Phi Ti (梅飞丝) làm giả dầu gội đầu Mai Phi Ti (梅菲丝)

Bốn người đàn ông đang đánh bài, lười biếng đi qua giúp đỡ hàng.

Nhìn thấy đồng đồ ăn khó nuốt kia, họ hùng hống hổ hống: “Cái gì thế này, cái chỗ thậm tệ này, muốn uống ngụm bia cũng không được, ăn mì ăn liền cũng TM* là hàng giả! Mấy anh em chỗ này mòn mỏi hơn nửa tháng, đã sắp hết năm rồi, bọn Hồng Long còn điều tra à?”

*TM: tiếng Đan Mạch

“Nhanh lên!” Gã lái xe đưa hàng rằng vàng khè, ngậm thuốc lá, nói, “Chờ quái vật xuất hiện càng ngày càng nhiều, số lượng người chết tăng lên, họ làm gì còn sức để ý mấy kẻ mất tích này chứ? Đây đây, mấy người đỡ hàng nhẹ nhàng thôi. Không phải do đại ca keo kiệt, cũng không phải người trung gian là tôi kiếm lời đút túi tiền riêng mà là do gần đây chỉ có bán mấy đồ này thôi, không có quyền lựa chọn đâu!”

Gió rét thổi qua, trong phòng vang lên vài tiếng ho khan.

“Eo, ai mắc bệnh thế?”

“Cái thằng trông sợ sệt nhất ý...tên gì nhỉ, Quan Thịnh à?”

“Cho uống mấy viên thuốc đi, đừng để chết.” Lái xe căn điều thuốc lá, đến gần hết cũng tiếc không vứt, cẩn thận hút từng tí.

“Chết thì chết, nghe nói nó ở trong sách cũng không phải là nhân vật quan trọng gì. Thành viên bên ngoài của Hắc Uyên, chết trong một lần ngoài ý muốn, xui cực kỳ. Nhưng cũng có người nói rằng thằng này là kẻ phản bội, định tìm thằng tóc đỏ bán tình báo của Hắc Uyên. Kết quả, người ta không tin, còn nó phải bù vào cái mạng của mình, ha ha ha.”

Tiếng cười nhạo từ bên ngoài cửa sổ quanh quẩn bên tai không dứt, Quan Thịnh run rẩy, thu mình lại.

“Người như thế này, bắt tới làm gì? Lãng phí lương thực!”

“Aiz, mày không hiểu rồi! Thằng này tuy vô dụng, nhưng nó có một đứa em gái tốt! Người dị năng hệ không gian cấp B, nhân viên cốt cán của Hồng Long. Anh trai cô ta là lợi thế, làm sao mà vứt đi được??”

Vẻ mặt ngơ ngác của Quan Thịnh hơi thay đổi.

Trong đôi mắt đầy tơ máu ngập tràn căm hận, ôm chặt đầu, rồi lại vội ấn ngực, ho khan kịch liệt.

Nơi này là núi sâu, nửa đêm thường xuyên nghe thấy tiếng sói tru. Lần trước có hai người bị nhốt trong phòng này, nhân lúc trời lạnh mấy gã kia không đi gác đêm mà bỏ trốn, Quan Thịnh sợ chết không dám đi. Kết quả, không quá ba ngày sau, xác kẻ bỏ trốn đã được tìm thấy dưới vực, trời tối lại không dám đi đường lớn, nên bị trượt chân ngã chết.

Ra khỏi thôn núi phải đi mất mấy tiếng, đến trấn trên chỉ có xe buýt con tư nhân, lại đi xe mất ba tiếng lên thị trấn mới có bến xe. Muốn chạy trốn còn khó hơn lên trời.

Còn thôn dân thì không lên đến đây, dù đi ngang qua, có nghe được tiếng thều thào kêu cứu thì cũng sẽ thờ ơ.

– Căn phòng này chuyên để người ngoài thuê, mà đã đặt chân đến chỗ này thì đều là bọn buôn người.

Người bị bán không chỉ có phụ nữ và trẻ em, mà cả đàn ông cũng có, bị bán đến mấy khu hầm mỏ đen* ở xa, hoặc là bị buôn lậu qua biên giới ở phía Nam, chuyển lên Đông Nam Á bán lại cho mấy tàu đánh bắt xa bờ để làm công. Đều là địa ngục trần gian.

*hầm mỏ đen: hầm mỏ trái phép

Bọn bắt cóc giam cầm Quan Thịnh, cũng không phải là kẻ buôn người.

Nhưng chúng cũng là những tên tội phạm tàn bạo, là kẻ điên! Nhớ đến đêm khách sạn Trân Châu nổ, bọn chúng chém giết người qua đường, Quan Thịnh liền sợ hãi đến mức phát run.

“Nơi núi sâu rừng già này, nửa ngày cũng không gặp được người sống, ngay cả Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không xuất hiện. Cứ tiếp tục như thế, chúng ta sẽ bị bọn phế vật trong này liên lụy! Không có cơ hội thức tỉnh dị năng, sau này làm sao mà lặn lội được?”

“Chờ đến lúc tổ chức có quy mô, rồi lại đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ mới an toàn chứ! Những nguyên lão như chúng ta...”

Quan Thịnh còn muốn nghe lén tiếp, nhưng kẻ thần kinh không bình thường trong phòng bỗng cười hì hì thì thầm: “Dị năng! Đúng vậy, phải có dị năng!”

Quan Thịnh căm tức nhìn hẩn chăm chăm, sau khi bị nhốt ở đây, cậu ta chưa từng được ăn no, nên không có sức, nếu không thì đã đâm một cú

cho kẻ kia cầm miệng rồi. Nhóm “bạn họa nạn” của cậu ta không rõ thân phận, dường như giống với cậu ta, là người bị bọn bắt cóc bắt được.

Nếu không có Quan Linh, Quan Thịnh cảm thấy mình lúc này còn đang nằm nhà xem bóng đá uống bia, đi làm sống tạm, tạo quan hệ tốt với đồng nghiệp nữ ở khách sạn Trân Châu, không chừng còn có thể tìm được đối tượng, để năm sau kết hôn luôn!

Giờ đây...

Quan Thịnh ho khan, trong lòng lại càng oán hận, nhưng cậu ta không dám mắng ra nửa chữ.

Cậu ta biết, nếu nhóm người này phát hiện em gái cậu ta đã bỏ nhà ra đi từ nhiều năm trước, gần như cắt đứt hoàn toàn với bố mẹ và anh trai, thì chắc sẽ trở mặt giết người ngay!

Trên ngọn núi này rất lạnh, trong phòng này không có giường sưởi[2], tuy kín gió nhưng đập chăn bông rách vẫn thấy cóng. Quan Thịnh mê man cảm thấy bệnh của mình nặng thêm, vì mọi thứ trước mắt cậu ta đều đang xoay tròn.

Tiếng kêu sợ hãi vang lên từ ngoài cửa sổ.

Quan Thịnh giật nảy mình bừng tỉnh, nhóm “bạn họa nạn” cùng phòng hoảng sợ chạy đến cửa, kêu la có động đất, cứu mạng, còn có người chạy đi đập cửa sổ.

Một cái chân vuốt sắc bén mọc đầy lông đen, từ từ giẫm vào trong sân, đạp đổ hàng rào.

Tiếng thét sợ hãi, tiếng súng bắn vang lên liên tiếp.

Con thú khổng lồ lộ ra nửa thân hình, đạn bắn vào chỉ khiến cơ thể nó hơi lung lay. Tư nhện trong suốt được phun ra, làm đổ một cây thông thấp bé.

Nóc nhà bị đổ vào, căn phòng rung lắc mạnh, cánh cửa bị đổ lộ ra một khe hở rất lớn.

Quan Thịnh hoảng sợ há hốc miệng, nhìn người lái xe và kẻ canh giữ hoảng loạn chạy trốn, nhưng nhanh chóng bị con quái vật khổng lồ đuổi theo, bị tư nhện bọc quanh người, treo trong rừng cây bên ngoài.

Người trong phòng chạy đi bịt miệng kẻ điên, không để cho gã kêu lên.

Kẻ điên giãy dụa chân tay ngô ngô vài tiếng, rồi vì thiếu không khí mà té xỉu xuống đất.

Quan Thịnh toát mồ hôi lạnh, cổ họng ngứa ngáy, cố sức kiềm lại tiếng ho khan, nhưng không thể nhịn được, đành hoảng loạn nhét mảnh chăn bông rách vào miệng, phát ra tiếng ho nặng nề. Cho dù như vậy, cùng vẫn bị người cùng phòng tức giận trừng mắt.

Nhện khổng lồ dường như coi nơi này là hang ổ, nó kiên nhẫn phun tơ dệt lưới, bò quanh bốn phía căn phòng, bận rộn xong con nhện bò đến cạnh rừng cây, bắt đầu ăn.

Rất nhanh chóng, đồng “kén tắm” treo trên cây đã thiếu mất hai cái. Nhện khổng lồ nằm bò trên cái mạng lớn, giống như đang ngủ say, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Quan Thịnh gồng mình lâu quá nên cơ thể gần như cứng lại, cậu ta nhìn những khe hở trên cánh cửa, trong mắt có hi vọng.

Mọi người vừa sợ hãi vừa cẩn thận tìm thứ gì đó để cạy cửa, nới rộng cái khe, tường đất cho họ hi vọng trốn thoát. Rốt cuộc, công sức không phụ lòng người, dù cái khe được nới ra chỉ đủ cho một người miễn cưỡng nghiêng người chui ra, còn căn phòng cũng lung lay như sắp đổ.

Những người đói đến xanh xao vàng vọt dễ dàng chen qua.

Họ chạy đi không quay đầu lại, chạy về hướng đường xuống núi, không ai để ý đến kẻ điên nằm trên mặt đất, cũng không ai nhận ra khi họ chạy khỏi cửa sân, đã giẫm vào tơ nhện.

Sự rung rung rất nhỏ truyền về theo mạng nhện, con nhện đang nghỉ ngơi từ từ nâng người dậy...

“Cạch!” Cốc trên bàn vỡ tan tành, nước ấm và mảnh thủy tinh rơi đầy bàn.

Quan Linh lui về sau, sức tỉnh, đi tìm chổi và xẻng hót rác.

“Này này, cô đừng động, để tôi!” Người cộng tác với Quan Linh nhảy dựng lên giúp, anh ta vừa quét, vừa an ủi Quan Linh đang không yên lòng, “Chờ lát nữa có kết quả thẩm vấn là có thể biết được tung tích của anh trai cô mà! Chắc chắn là không có việc gì, cô không cần lo đâu.”

Cảm xúc của Quan Linh vẫn suy sụp, sau khi cảm ơn, cô tiếp tục cúi đầu lật văn kiện nhiệm vụ.

Cô đã trải qua huấn luyện tác chiến ngắn hạn ở thành phố, gia nhập Hồng Long được ba ngày, còn đang trong kỳ khảo sát.

“Hôm nay, khi cô bắt thành viên của tổ chức ác tính kia, có hơi quá...” Người cộng tác làm động tác tay, hiển nhiên là có ý tốt muốn nhắc nhở

nhưng lại không biết nói sao cho hàm súc.

Gã tay sai xui xẻo rơi vào tay Quan Linh, răng cửa mất hai cái, não cũng bị chấn động nhẹ.

Người cộng tác hơi rầu, đang định khuyên vài câu, thì điện thoại nội tuyến bỗng kêu lên khiến anh ta phải đi sang văn phòng khác.

Trong phòng chỉ còn duy nhất một người là Quan Linh.

Không lâu sau tiếng cửa mở nhẹ nhàng vang lên, Quan Linh thấy người bước vào là Trương Diệu Kim, cô đứng lên chào kiểu nhà binh nhưng không chính xác lắm

“Đây là?” Ánh mắt Trương Diệu Kim dừng ở đồng thủy tinh vỡ trên xẻng hót rác.

“Ở Bắc đô đã lâu, đã không còn thích ứng với mùa đông ở phương Nam nữa. Không đoán được nhiệt độ mà đã đổ nước sôi vào cốc thủy tinh, hậu quả của nhiệt độ không khí quá thấp.” Trong nụ cười của Quan Linh có ý chua xót.

“Cô là người Hoài thành.”

“Đã nhiều năm không về...” Quan Linh nói theo bản năng, sau đó lại ngậm miệng.

Trương Diệu Kim trầm giọng: “Tôi có tư liệu chi tiết về cô. Cô cắt đứt liên hệ với người trong nhà đã lâu, không có cảm tình gì với anh trai và bố mẹ, chỉ còn quan hệ huyết thống. Nên hành động hờ hênh hôm nay, là vì sao?”

Quan Linh không nói một tiếng nào.

“Trước mắt Hồng Long chỉ có một người dị năng cấp B là cô, dù là tổ trưởng của tiểu tổ dị năng quốc gia, hay là chiến hữu tương lai của cô, quan tâm đến cảm xúc của cấp dưới, cũng là chức trách của tôi.” Trương Diệu Kim ngồi xuống ghế đối diện Quan Linh.

Thời gian của Hồng Long thiếu tá Trương tất nhiên là rất quý giá, Quan Linh không muốn lại phải nghe về “giá trị dị năng” của mình nữa, cô dứt khoát nói: “Hai người kèm một người, tránh né sự truy đuổi của cảnh sát, tốn rất nhiều thời gian và sức lực, họ làm như vậy là có ý đồ khác. Coi Quan Thịnh là lợi thế của họ, định chuẩn bị để hãm dọa tôi à?”

Trương Diệu Kim gật đầu: “Không sai, ngoài ra cũng không có nhiều tin tức lắm. Bọn chúng không có đường điều tra tình cảm anh em giữa cô và Quan Thịnh như thế nào.”

“Quan Thịnh bị bố mẹ tôi ảnh hưởng, anh ta cũng không hẳn là người xấu, chỉ là quen thói... Quen việc tất cả trong nhà đều chu cấp cho anh ta. Tiền tôi làm công để nuôi anh ta đi học, để sau này mua nhà cho anh ta kết hôn. Nếu nói đến tình cảm anh em, thì trước đây vẫn có, khi tôi bị bạn học bắt nạt, anh ta cũng sẽ đánh nhau cùng người kia, chỉ là sau này thì đã đổi thay.” Mặt Quan Linh không hề thay đổi, nói, “Tôi đã xem toàn bộ tư liệu ‘người biết chuyện’ cung cấp, khi bố mẹ tôi chết, anh của tôi cũng chết, người ta dựa vào hộ tịch mà báo tôi về thu dọn di vật, tôi sẽ trở về Hoài thành.”

“Khi ở Bắc đô, cô nghe nói Quan Thịnh mất tích, liền đồng ý vào Hồng Long ngay... Lúc ấy tôi hơi ngạc nhiên.” Giọng điệu của Trương Diệu Kim, khiến người ta không thể nhìn ra hẳn đã giữ nghi vấn này từ lâu.

“Nếu Quan Thịnh chết, bố mẹ tôi sẽ tan vỡ mất. Công ơn sinh thành nuôi dưỡng vẫn còn dư lại, chưa bị bọn họ tiêu xài hết.” Về mặt Quan Linh mệt mỏi, trả lời.

Đặc biệt là khi cô phát hiện, Quan Thịnh bị thế lực kia bắt, có thể là liên quan đến mình.

“Kẻ bắt cóc chọn phá hủy khách sạn Trân Châu Hoài thành để làm tín hiệu triệu tập thành viên của tổ chức, tòa khách sạn này là một cột mốc kiến trúc ở Hoài thành, giống lý do một nhóm người khác chọn cầu Lâm Giang.”

Lương Trương Diệu Kim thẳng tắp, bị ánh mắt của hắn liếc qua, Quan Linh cảm thấy tình trạng suy sụp của mình như bị phê bình trong im lặng, đành phải cố giữ vững tinh thần, ứng phó với “lãnh đạo”. Kết quả, câu nói tiếp theo của đối phương, khiến cô ngạc nhiên.

“...Việc Quan Thịnh làm ở Khách sạn Trân Châu chẳng liên quan gì đến cô, cậu ta bị bắt cóc cũng là do ý định lâm thời của kẻ bắt cóc. Sau này tình thế thay đổi, kế hoạch mở rộng phát triển của tổ chức ác tính này bị phá vỡ. Nếu Quan Thịnh bây giờ còn sống, cậu ta nên cảm ơn cô mới đúng. Những rối rắm trong lòng cô chẳng có nghĩa gì, việc cậu ta bị bắt cóc cũng đâu phải do cô làm.”

Trương Diệu Kim nhớ tới, kẻ xuyên sách không nhà nhận xét Quan Thịnh bằng ba chữ: Là pháo hôi ngay cả cơ hội xuất hiện trực tiếp cũng không có, nguyên nhân tử vong là bị liên lụy bởi cuộc xung đột giữa hai tổ chức dị năng, công nhận là “quá xui xẻo”.

“Không phải trách nhiệm của cô, thì đừng vác trên vai!” Trương Diệu Kim vỗ vai Quan Linh.

“Tôi...”

“Áp lực lớn, thì xem tư liệu của Giản Hoa và Lý Phỉ đi. Họ còn đang sống tốt kia kìa!” Trương Diệu Kim châm một điếu thuốc, chậm rãi nói.[1]
Xe điện công nông ba bánh

[2] Giường sưởi: đốt củi hoặc than phía dưới để sưởi

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sống Chung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện con nhện không rõ lai lịch không khiến Giản Hoa lo lắng.

Vì đối với cậu, dù là Thế giới Bị Từ Bỏ, nắm dĩ năng, hay là cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long và kẻ xuyên sách, đều là khách không mời đột ngột xông vào cuộc sống của cậu. Có thêm nhện khổng lồ thì sao, cũng chẳng đả động được cậu nữa.

Khó khăn lắm mới lái xe ra khỏi khu vực chen chúc được, sau khi chạy về garage biệt thự nhà anh để, Giản Hoa chạy ngay về phòng cho khách thay quần áo, tắm rửa, nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ đến tận giữa trưa ngày hôm sau, khi Giản Hoa mở mắt ra, một tia sáng qua khe hở của rèm cửa chiếu lên sàn gỗ, đám tơ rừ bên mép giường chậm rì rì nhúc nhích, khi không có đồ ăn ở xung quanh, chúng thường là loại tính tình này.

Kim đồng hồ đã chỉ số 11, mà Giản Hoa lại không muốn dậy.

Nếu trong nhà Lý Phi có cái gì khiến Giản Hoa thấy hài lòng nhất, thì chắc chắn là cái giường.

Đệm trong phòng cho khách là hàng cao cấp. Chuyện ấy Giản Hoa không biết, cậu chỉ biết rằng nằm trên đây gần như không cảm nhận được trọng lượng cơ thể mình. Phần lưng có đệm đỡ, từ phần eo trở xuống cũng

có, nên không cần phải tìm tư thế nghỉ ngơi thoải mái, có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại cơ bắp vốn đau nhức tê mỏi cũng đều được thả lỏng, tinh thần thoải mái.

Ga trải giường và vỏ chăn dán sát vào da thịt có màu nhạt đơn điệu, nhưng sờ vào thì thích vô cùng.

Ngay cả gối cũng không chên vào đâu được.

Thế nên người có tính cách như Giản Hoa, cũng bị mắc bệnh dính giường, ngay cả khi không ngủ được, cậu cũng muốn nằm xuống để cơ bắp và thần kinh thả lỏng.

Không cần phải nói cũng biết, giá cái đệm này chắc chắn là rất đắt.

Lý do Giản Hoa không khăng khăng đòi về nhà mình, cái đệm này có công lớn.

– Nhưng cậu không thể ngủ ở phòng cho khách trong biệt thự của Lý Phi cả đời được.

Nghĩ đến đây, Giản Hoa buộc mình phải rời giường.

Trong phòng cho khách có phòng vệ sinh. Sau khi rửa mặt, thay quần áo ngủ xong, Giản Hoa mở cửa phòng, cậu phát hiện tầng trên tầng dưới đều rất im ắng, Lý Phi chắc là còn chưa tỉnh.

Giản Hoa thông thả đi đến phòng bếp, mở cửa tủ lạnh, suy nghĩ nửa phút.

Nhà của anh để là do trợ lý sinh hoạt Giải trí Tinh Thiên ký hợp đồng đến dọn dẹp. So với người chỉ treo cái danh như Giản Hoa, trợ lý sinh hoạt của công ty thật sự làm việc, dựa vào lịch trình những ngày ở nhà của Lý Phi, để mua hoa quả, nhét thêm đồ ăn vào tủ lạnh.

Khi Lý Phi có việc, trợ lý sinh hoạt sẽ đặt bữa sáng chuẩn bị sẵn trên bàn, trợ lý Lâm có khi cũng đến ăn ké. Nhưng hôm nay trong biệt thự lại không có động tĩnh gì, đám tơ cũng không “thông báo” có người lạ vào phòng để đánh thức Giản Hoa, nên cậu ngủ yên đến tận giữa trưa. Chắc là Lý Phi hôm qua đã báo là không để ai đến nhà.

Nếu cầm hai phần tiền lương, lại không làm việc thì khó ăn nói.

Giản Hoa tự nhận là tay nghề nấu ăn của mình tốt hơn Lý Phi chuyên nướng khét thịt gấp n lần, nên làm bữa sáng không có gì khó.

Đun nóng sữa bò, rửa sạch rau xà lách, rán trứng và thịt hun khói nhét vào bánh mì lúa mạch.

Giản Hoa lần đầu tiên dùng máy nướng bánh mì, cũng không thấy khó lắm. Nhìn món bánh mì sandwich thơm ngon, Giản Hoa ở trong phòng bếp lảng lảng ăn trước một cái.

Đặt bữa sáng vào đĩa rồi bê đến phòng ăn, Giản Hoa mới nhận ra một vấn đề: Nhà Lý Phi rộng quá, mùi thơm đồ ăn không bay lên tận tầng trên được.

– Nhưng cũng không thể để khay đồ ăn trước cửa phòng ngủ Lý Phi!

Giản Hoa bất đắc dĩ đi gõ cửa phòng ngủ chính.

Bên trong không tiếng động gì, cậu vặn tay nắm cửa, thế mà cửa lại không khóa.

Trong biệt thự chỗ nào cũng có tơ trắng mềm, tự động chui vào ổ khóa, quần lên cổ tay Giản Hoa và tay nắm cửa, “giúp” chủ nhân mở cửa.

Giản Hoa: “...”

Rèm cửa kéo kín mít, tối như mực, không biết mùi thảo mộc ở đâu phả vào mặt nhưng mùi cũng không nặng lắm.

“...Sao thế?” Giọng nửa mơ nửa tỉnh, có hơi thấp, giọng mũi rất nặng.

Tai Giản Hoa tê tê, cảm giác tê dại kỳ lạ theo ốc tai truyền vào trong đầu, Giản Hoa suýt thì nói lại Lý Phi, bắt anh nói chuyện hăn hoi.

“Ừm?” Mắt Lý Phi khép hờ, trong nhà chỉ có hai người, anh đương nhiên biết người vào là ai.

Nhưng cơn buồn ngủ vẫn đè nặng mí mắt anh, Giản Hoa không quan tâm gì cả, Lý Phi lại không thoải mái như vậy được. Anh phải xử lý công việc tương ứng với thân phận nghệ sĩ ở thế giới thực, lại còn phải lập vài kế hoạch thành lập Hắc Uyên, gồm việc liên lạc với Cảnh Điền, sắp xếp Dương Siêu đi giám sát nhóm thành viên đầu tiên trong tương lai của Hắc Uyên, cuối cùng là nghiên cứu hết văn kiện tuyệt mật ‘sổ tay về quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ’ mà Hồng Long thiếu tá Trương đưa, cho đến tận năm giờ sáng.

Kết quả mơ thấy mực rừng mưa.

Trong mơ, Lý Phi cắt lát cả một con mực rừng mưa, cuối cùng nướng ra một cái vòng mực chiên xù. Đợi khi anh mơ màng tỉnh lại, hình ảnh Giản Hoa đang đứng ở cửa trùng với cảnh trong mơ. Phòng ngủ tối thui chất một đống sản phẩm thất bại, anh cầm vòng mực chiên xù sung sướng vô cùng, nhưng sao cánh tay vẫn ở trong chần nhĩ?

Sau khi tỉnh táo lại, Lý Phi cảm thấy giấc mơ này đúng là hoang đường cực kỳ! Vòng mực chiên xù là do chiên lên, có thể nướng thành mới là lạ!

Hơn vòng mực chiên xù làm sao lại có mùi như bánh mì sandwich thịt hun khói được... Hử?

Lý Phỉ bật dậy, dùng kinh nghiệm nhiều năm trà trộn trong giới giải trí – anh không cần gương, cũng có thể dùng tay không tạo ra một kiểu tóc đơn giản nhất trong vài giây, rồi sửa lại cổ áo và cúc áo.

Nhưng Giản Hoa không bật đèn, cũng không đi vào kéo rèm, cậu đứng ở cửa nhìn nhạ nói một câu: “Tôi ở phòng ăn chờ anh.”

“...”

Mùa thơm của bữa sáng bay xa theo tiếng bước chân.

Có thể thấy được rằng Giản Hoa chỉ bưng khay đồ ăn, lượn một vòng qua cửa phòng ngủ chính thôi.

Lý Phỉ mất công mất sức một lúc, suýt thì lại nằm vật xuống giường.

Mười phút sau.

Ánh nắng hiếm có trong ngày đông xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng ăn, trong cái lọ cổ dài là bó hoa thanh cúc[1], trên sofa chất một chồng tạp trí giải trí thời trang, có mấy quyển vút trên thảm lông dê.

Bàn trong phòng ăn không rộng lắm, trên thực tế diện tích ngôi biệt thự này của Lý Phỉ cũng rất bình thường, khác xa một trời một vực với căn biệt thự sang trọng có thể mở tiệc rượu của một ngôi sao Thiên Vương.

Phía trước là bãi cỏ, là khu giếng trời[2] làm thành một khu vườn nhỏ.

[2] Khoảng sân rộng ở giữa nhà.

Phòng khách, phòng bi da, phòng bếp, hai căn phòng cho khách ở đều ở phần trước của căn biệt thự, phòng làm việc của chủ nhà, phòng sách,

phòng ăn cùng với một phòng ngủ phụ ở phía sau. Tầng hai không thông nhau, tầng một phải đi qua khu giếng trời.

Nói là vườn hoa, nhưng thực ra chỉ có giàn trồng hoa và bồn hoa, trên mặt đất không có bùn đất, giếng trời cao bằng hai tầng nhà, nóc giếng trời trong suốt, hơn nữa có thể mở ra một phần, nên muốn đứng trong nhà nhìn trời mưa cũng chẳng có vấn đề gì.

Cửa sổ sát đất ở phòng ăn đối diện với giếng trời.

Nhưng không có phong cảnh gì đáng xem...

Vì một năm Phi Lý chẳng ở nhà được mấy ngày nên cũng không tốn công sức vào việc này. Giàn hoa trên không tuy được trang trí xinh đẹp nhưng lại trống rỗng, chỉ có duy nhất một chậu cây tiên nhân cầu[3], những cây khác đều héo hết cả.

Trong mắt người thường là như thế, nhưng trong mắt Lý Phi, vườn hoa nhà anh đã bị nấm chiếm cứ, vì sự an toàn của trợ lý Lâm và trợ lý sinh hoạt của anh, Lý Phi đành khóa hai cánh cửa đi qua giếng trời, để mọi người đi qua cửa thông nhau giữa nhà bếp và phòng ăn.

Ngay cả như vậy, mỗi ngày ngồi đối diện với một khu vườn nung núc nấm để ăn sáng, cũng là một sự khảo nghiệm tinh thần.

Đáng sợ nhất là, thật ra cả tòa biệt thự này đều được che bóng bởi một cây nấm khổng lồ...

Đám tơ bám trên tường có màu trong suốt, nên người thường không nhìn thấy. Nói cách khác, Giản Hoa ngồi trong phòng ăn, khi ngẩng đầu sẽ thấy trời xanh mây trắng phía trên giếng trời, còn Lý Phi lại thấy nếp uốn phía dưới của mũ nấm khổng lồ.

Nếu kỹ thuật diễn xuất kém, thì đã không thể giấu diếm nỗi xấu hổ trên mặt.

Lý Phi dời ánh mắt, đưa máy tính bảng cho Giản Hoa: “Thiếu tá Trương đưa tư liệu về quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Tư liệu của Hồng Long đầy đủ hơn bản sổ tay người dị năng cần biết Cảnh Điền lấy được.”

Giản Hoa tùy tiện lật vài trang, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

Ong đọc, thần lẫn, mẫn xà... Mấy con này thì thôi, nhưng ngay cả thực vật cũng có! Dây leo hút máu, hoa ăn thịt người là như thế nào?

Lật sang trang sau còn có cả loài chim, quái vật trên tranh phác họa có hình thể không lớn lắm, cánh chưa tiến hóa hoàn toàn, có vuốt sắc. Trông giống như loài chim ở kỷ Jura, kỷ Phấn Trắng, cái đuôi thật dài, miệng đầy răng nhọn, trông rất dữ tợn.

“Quạ ăn xác, sống theo đàn, lực tấn công mạnh mẽ.” Giản Hoa đọc dòng chữ cạnh bức tranh, “Cực kỳ khát máu, nếu bị thương xin mau chóng trốn vào khu vực kiến trúc, không đi một mình, không để lộ thân mình ra ngoài. Quạ ăn xác khi ngửi được mùi máu sẽ hợp thành đàn bay đến tấn công. Khi đi săn sinh vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ làm đồ ăn cũng phải chú ý, cắt thịt nhanh nhất có thể, rồi nhanh chóng rời khỏi. Nếu không bạn và con mồi của bạn, đều sẽ thành đồ ăn của quạ ăn xác.”

Giản Hoa có thể tưởng tượng, sau khi loài chim này xuất hiện, người dị năng ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ trải qua những ngày tháng nước sôi lửa bỏng như thế nào.

Vốn giết chết một con khi tay dài, đủ cho một người ăn hai ba ngày, giờ chỉ có đủ thời gian cắt hai miếng thịt, toàn bộ phần còn lại đều cho quạ ăn xác miễn phí.

Dưới tư liệu còn đặc biệt ghi một câu bổ sung: Số lượng nhiều, sinh sôi nhanh.

“Quạ ăn xác không phải là quái vật đáng sợ nhất ở Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng lại là nguyên nhân lớn nhất hạn chế thể lực của người dị năng các quốc gia.” Sau khi Lý Phi nhận được tư liệu thì cũng giống như Giản Hoa coi quạ ăn xác là đối tượng cần đặc biệt chú ý.

“Nói trắng ra là không chế được sự sinh trưởng của đàn quạ ăn xác, thì người dị năng cấp thấp mới có đường sống.”

“Cản trở khứu giác của chúng sao?” Giản Hoa hỏi.

“Phần phụ lục của tư liệu viết, trong nguyên tác, trong những vật phẩm quan trọng để người dị năng có thể sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ, có một loại bình xịt, có thể khử mùi máu tươi, còn có thể giấu mùi cơ thể, giảm bớt khả năng bị quái vật khác tấn công.” Lý Phi dùng ngón tay ấn vào màn hình, chỉ câu đó cho Giản Hoa.

“Bình xịt sinh tồn Constan, nước Mỹ sản xuất.” Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi.

Lý Phi nở nụ cười: “Không cần lo, đây chỉ là thiết lập của tác giả.”

Khi tình tiết phát triển đến giai đoạn nhất định, loại bình xịt này sẽ được phát minh. Nhưng trong những tình tiết ban đầu, nhất là khi quạ ăn xác còn chưa xuất hiện, ngay cả nước Mỹ cũng không có loại bình xịt này.

“Vì tác giả chỉ phụ trách nghĩ ra một vật phẩm, ông ta sẽ không viết hết cả thành phần, cách làm như thế nào.”

Dù là kẻ xuyên sách, cũng chỉ có thể há hốc mồm chờ.

Nếu không thì tự mình làm, hay là trông cậy vào chính phủ hoặc cơ quan nghiên cứu khoa học phát minh...

“Làm cái này có khó lắm không?” Giản Hoa không rõ lắm về kiến thức lĩnh vực này.

“Cái này thì phải xem... Độ nhạy của quạ ăn xác với mùi máu tươi cao bao nhiêu.” Lý Phi đặt cốc thủy tinh xuống, thừa nhận rằng việc này anh cũng không biết nhiều, “Nếu có thể làm ra dễ dàng, thì đã chẳng cần cái bình xịt nước Mỹ sản xuất, cứ đi siêu thị mua đại một bình gia vị nặng mùi, cồn, hoặc nước hoa là có thể che giấu được.”

Giản Hoa nắm được trọng điểm: “Nói cách khác, dù đã có được tình báo từ kẻ xuyên sách, chính phủ các quốc gia đều đang dốc toàn lực nghiên cứu loại bình xịt này, nhưng rốt cuộc có hiệu quả hay không, thì phải chờ quạ ăn xác xuất hiện mới có thể nghiệm chứng được?”

Lý Phi nhún vai: “Chắc là như thế.”[1] Hoa thanh cúc

[2] Giếng trời:

[3] Cây tiên nhân cầu

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Graffiti

Ở một nơi khác bên kia đại dương, Thành phố Bangolo, Bang Massachuttssets.

Tuyết dày đến đầu gối phủ lên bãi cỏ, hoa tuyết ngừng lại giữa không trung tạo ra một khung cảnh kỳ dị.

Nơi này là Thế giới Bị Từ Bỏ, là tàn ảnh của hiện thực, cũng là Địa Ngục tuyệt vọng.

Trong không khí đầy mùi máu tươi, người đàn ông đeo kính phượt dùng dao cắt hai miếng thịt trên đùi quái vật, dùng giấy nâu gói kín. Trong gió tuyết có một bóng đen đánh tới.

Người đàn ông phản ứng nhanh nhẹn, nhảy ra.

Hoa tuyết giữa không trung dính vào áo hần – nếu loại thời tiết ác liệt này duy trì ở Thế giới Bị Từ Bỏ, thì mọi người sẽ rất khó che giấu tung tích. Dấu chân in trên mặt tuyết thì dễ che giấu, nhưng hoa tuyết cô đọng giữa không trung thì không tan ra được.

Bóng đen vừa tấn công cũng không ngoại lệ.

Một vệt đen từ trên trời xông xuống, giống như có người dùng tẩy xóa ra một vệt trống trên bức tranh graffiti vẽ đầy hoa tuyết. Hần thấy ở cuối đường quỹ tích, một con chim màu đen miệng đầy răng nhọn đậu trên cái xác.

Nó cúi đầu đến gần miệng vết thương của con quái vật đã chết, sau đó nó giương cánh, kêu thét lên một tiếng hưng phấn.

“Quạ ăn xác?!”

Người đàn ông sợ hãi lùi lại hai bước, giây sau cả người đã biến mất, không còn bóng dáng.

Con chim răng nhọn híp mắt, nó mất dấu một mùi máu tươi khác, nhưng đồ ăn lớn như vậy cũng đủ để nó ăn no nê. Quạ ăn xác thỏa mãn vùi đầu cắn xé thịt sống.

Bọn chim răng nhọn màu đen lại lục đục bay tới, trên cái xác nhanh chóng xuất hiện bảy tám con, cắn xé một lúc rồi xảy tranh cướp. Chúng lộ ra vuốt sắc trên cánh, nhe hàm răng dính đầy máu tươi, kêu lên đe dọa.

Quạ ăn xác hình thể nhỏ hơn sẽ tự giác buông cánh xuống, từ bỏ cuộc tranh cướp, quay ra cắn xé phần thịt ít hơn.

Nếu thực lực ngang nhau, hai con chim răng nhọn sẽ trực tiếp đánh chiến trên cái xác. Lông chim bay toán loạn, tiếng kêu the thé không dứt bên tai. Quạ ăn xác là một loài sinh vật sống theo đàn, lấy đơn vị gia đình để tụ tập cùng một chỗ. Khi tìm kiếm đồ ăn thường xuyên sẽ gặp phải đồng loại không cùng đàn, rồi xảy ra xung đột.

Khi chúng nó hung hăng lên, sẽ liều chết mà đấu cho đến khi một bên bị bẻ gãy cánh, hoặc không thể đứng lên được nữa mới thôi.

Lúc này quạ ăn xác ở bên cạnh “ăn uống kiêm vây xem” sẽ ngừng ăn, vỗ cánh bay sang bên cạnh cùng kẻ bại trận cùng đàn, nhường ra quyền lợi được ăn trước.

Kẻ thắng sẽ cao ngạo kêu to hai tiếng, sau đó nó vung móng vuốt chọc thủng cổ kẻ bại trận để dòng máu đỏ sậm phun ra, rồi vặt lông vũ, chia kẻ

bại trận ra ăn.

Chúng loại quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ rất nhiều, nhưng giống loài ăn thịt đồng loại, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mấy con quạ ăn xác no nê rời đi, đám cùng đàn với kẻ bại trận tiếp tục bay xuống ăn, không thèm liếc một cái đến xương cốt của kẻ bại trận.

Chờ xung quanh yên tĩnh lại, “cảnh tuyết giữa trời” đã bị đám quạ ăn xác phá loạn.

Một đám chuột đào hầm chui ra khỏi lớp tuyết đọng, chạy về phía đồ ăn còn thừa.

Có con đâm phải chướng ngại vật vô hình, ngã vào trong đồng tuyết tạo thành một cái hố rất sâu. Nó bò ra, thử dò đường đi hai bước đến chỗ đó, chồm râu rung rung, cố sức ngửi mùi trong không khí.

Sống trong thành phố Bangolo giá lạnh, khiến hành động của chuột đào hầm cũng trở nên trì hoãn.

Chỉ có hơi lạnh tràn đầy vào mũi, chuột đào hầm quay đầu, chạy đến hướng đồng loại đang cắn xé. Lúc này, bỗng một lực rất lớn xuất hiện sau lưng nó, mạnh mẽ chính xác nện lên xương sống con chuột.

Khi nó muốn kêu lên thảm thiết, thì cơ thể bị nguồn lực này ấn vào trong hố tuyết, há miệng là một đồng tuyết chảy vào, tiếng chít chít kêu to biến thành tiếng thều thào.

Thính giác của chuột đào hầm rất nhạy, chúng quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy một đồng loại ngã trong đồng tuyết, giống y như vừa nãy. Chúng nó mất hứng quay đầu, tiếp tục cắn xé đồ ăn.

Mỗi con chuột đào hầm đều to bằng một con mèo nhà, xương cốt quạ ăn xác và xác quạ vật ăn thừa lại nhanh chóng bị chúng nó càn quét sạch sẽ. Khi chuẩn bị rời khỏi, đám chuột mới phát hiện con chuột ngu ngốc “nghịch tuyết” kia không thấy đâu, ở chỗ đấy chỉ còn lại có một hố sâu, và vài giọt máu đỏ sẫm đã đóng băng.

– Gần đây có kẻ địch ẩn núp!

Chuột đào hầm kêu to chít chít, cảnh giác hết nhìn đông lại nhìn tây, tìm kiếm xung quanh.

Nhưng hung thủ chúng muốn tìm, đã đem theo “chiến lợi phẩm” chạy xa.

Federik Morenza đi đến cửa nhà mình, nhìn xung quanh không phát hiện nguy hiểm gì, mới đến cửa nhỏ bên cạnh garage, dựa theo nhịp điệu đã bàn bạc sẵn gõ vài cái.

Hắn cúi đầu lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Toàn bộ quá trình, hắn cũng không bỏ dị năng không gian đi, nên trong mắt người xung quanh là một loạt dấu giầy trên tuyết mỏng kéo dài đến cửa, xóa tan hoa tuyết trong không khí. Cuối cùng “người tàng hình” bước vào cửa.

– Thời tiết ác liệt chính là vật cản lớn nhất khi người dị năng không gian muốn che giấu chính mình.

Nhưng Federik không lo mấy dấu vết này sẽ thu hút sự chú ý của người dị năng khác, vì trong garage nhà hắn, có một cậu thiếu niên mười bốn tuổi đang chờ hắn trở về.

Đây là anh hùng tương lai của nước Mỹ, vị cứu tinh... Ngoài mấy danh hiệu này, ở trong nhà ngôi sao Thiên Vương Morenza, giờ Johnson

Brown là người dọn tuyết.

Khi cửa nhỏ bị gõ, Johnson trốn ngay ra sau thùng.

Nó vẫn không nhúc nhích, cho đến khi “người tàng hình” bước vào, bỏ không gian dị năng bao bọc quanh mình đi, tháo kính phượt và mũ, lộ ra mái tóc vàng, đôi mắt xanh, và khuôn mặt mang sức hút hoang dã, Johnson mới đi ra từ bóng tối.

“Chào buổi tối, John.”

Federik ném con chuột đào hầm xách trên tay xuống mặt đất.

Cậu thiếu niên sợ sệt thò đầu nhìn lướt qua, sau đó đi giày da dê quá cỡ, chạy âm âm ra cửa garage, nhìn chăm chăm dấu chân bên ngoài, và vùng hoa tuyết biến mất giữa không trung mà chờ người ra.

Cơn gió vô hình cuốn tuyết động lên, từ từ lau mất dấu chân.

Gió thổi hoa tuyết bay xuống, khiến chúng tụ lại, rồi lại tản ra trước mắt. Vùng trống đã được lấp đầy, một đường kéo dài đến mấy trăm mét. Nếu có người đuổi theo dấu vết Federik lưu lại, thì nhiều nhất chỉ có thể đi đến khu phố toàn nhà giàu và danh nhân này, rồi sau đó sẽ choáng váng trong những quỹ tích rắc rối hỗn loạn.

Chạm vào hoa tuyết, không chỉ có người dị năng, mà còn có cả quái vật.

Chuột đào hầm biết đào hầm, quạ ăn xác biết bay, khi tay dài biết trèo cây đi trên mái nhà, nên dấu chân biến mất cũng rất bình thường, không có gì lạ.

Johnson giống như sắp xếp trò chơi mê cung, kéo mấy cái quỹ tích trống cuối cùng lên nóc nhà, hoặc bên cạnh cống thoát nước.

Rõ ràng là không có ai đuổi đến nhưng nó lại tưởng tượng ra cảnh tượng rất nhiều loài quái vật chạy loạn trong khu phố. “Vẽ” nhằm cũng không sao, dị năng gió có thể tẩy đi sửa lại.

Johnson lại tưởng tượng có một đám người “lạc vào mê cung”, tin tưởng chắc chắn mà phân tích tung tích quái vật, rồi cuối cùng lại thất vọng khi đi đến “đường cụt”, chán nản vô cùng.

“Làm không tệ.”

Có tiếng vang lên phía sau, dọa Johnson sợ tới mức dị năng rung lên, quỹ tích trống rỗng sát qua nóc một căn biệt thự, rồi vẽ một đường vòng cung, dừng trên một cây đại thụ.

“...”

Sức bật của con khỉ tay dài này đúng là kinh người!

Federik đứng sau thiếu niên, vỗ vai Johnson: “Đóng cửa lại đi, cậu sẽ bị cảm.”

“Sắp xong rồi.” Johnson nói.

Nó dùng dị năng gió rung lắc cây đại thụ, rất nhiều tuyết đọng rơi xuống, rồi lại đổi sang một cái cây khác, khiến con khỉ giả tưởng kia nhảy qua cây cối trong khu phố này. Sau đó Johnson tiếc nuối đóng cửa lại, tạm biệt “tác phẩm hội họa” của mình.

Federik xoa đầu cậu thiếu niên: “Mau tới đây, chúng ta nên ăn tối rồi.”

“Mọi bữa ăn của chúng ta đều là bữa tối.” Johnson nhỏ giọng nghi ngờ.

“Vì thời gian ở thế giới này không chuyển động, vĩnh viễn dừng lại ở buổi chiều muộn.”

“Nhưng...”

Johnson do dự mãi, vẫn cứ lặp lại từ “but” này, ấp a ấp úng không biết nên nói gì. Nó và ngài Morenza, đã ở nơi kỳ lạ gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ này rất lâu rồi.

Năm ngày, hay là một tuần?

Johnson không rõ nữa, vì họ sinh hoạt trong này, lúc đói bụng thì ăn, lúc mệt thì nghỉ.

Không gian dị năng của ngài Morenza rất an toàn, mỗi khi đi ngủ, họ sẽ vào căn phòng trong suốt kia. Rất ấm áp, quái vật cũng không thể đi vào.

Đôi khi Morenza cũng sẽ dẫn nó ra ngoài, quan sát những con quái vật dữ tợn kia ở khoảng cách gần, thấy rõ đặc điểm hình dáng của chúng, cùng với tư thế khi tấn công. Nhưng việc này rất nguy hiểm, cho dù ở trong không gian, quái vật cũng có thể đụng vào khung viền của “không gian”, chỉ là không nhìn thấy cũng không ngửi thấy mùi của họ.

Nếu như bị quái vật bao vây, sau khi dùng hết dị năng, người dị năng không gian chỉ có đường chết.

“Ngài Morenza, chúng ta còn có thể trở về sao?” Johnson do dự rất lâu, rốt cuộc vẫn hỏi ra mồm.

Nó muốn trở về thành phố Bangolo có rất nhiều người qua lại nhộn nhịp, có TV tiết mục, có ca khúc Giáng Sinh. Dù cho mỗi cánh cửa trên đường đều không rộng mở chào đón nó, dù cho người dẫn chương trình trong tiết mục trò chuyện trên TV thích mĩa mai kẻ nghèo hèn, dù cho sau khi bài ca Giáng Sinh kết thúc nó cũng không được tặng quà. Johnson vẫn nhớ cái thế giới không có quái vật kia.

Cậu thiếu niên đã tận mắt nhìn thấy mấy loài sinh vật dữ tợn kia, mỗi lần Federik ra ngoài, Johnson ở trong garage yên lặng chờ đợi, đều lo lắng đứng ngồi không yên.

Federik ngừng lại một giây, rồi trả lời: “Người cố gắng sống sót, đều có thể trở về.”

“Nơi này gọi là Thế giới Bị Từ Bỏ... Chúng ta là kẻ có tội bị thần lưu đày sao?” Johnson cực kỳ bất an.

“Nghe này, Johnson, thế giới này không có thần.” Federik nhìn thẳng vào ánh mắt sợ hãi của thiếu niên, dùng giọng điệu khinh miệt mà khi tin đồn nghe được sẽ phát điên, “Cho dù có, ông ta cũng nhìn không đến chúng ta.”

Johnson xuất thân từ khu dân cư nghèo không có nhiều lòng thành kính đối với Thượng Đế, chỉ là nữ tu sĩ ở giáo hội vẫn đối xử với nó rất tốt, hơn nữa tin tưởng Thượng Đế sẽ mang cho nó niềm tin rằng những kẻ bắt nạt nó khi chết sẽ bị xét xử, để nó cảm thấy được an ủi.

Khi dần lớn lên, qua cái tuổi dễ bị lừa, Johnson đã không còn tin vào điều ấy nữa, nhưng khi hoàn cảnh tác động sâu sắc, cậu thiếu niên vẫn bị những lời vô lễ của Federik làm cho hoảng sợ.

“Ngài Morenza?”

“Không, không có gì!” Federik cảm thấy mình đã nói sai.

Nếu thế giới này có thần, thần sẽ là loại người nào?

“Narnia chắc? Ôi, đừng đùa.” Federik lăm lăm, hắn cởi áo khoác, lấy ra hai miếng thịt trong bọc giấy nâu, đặt vào chậu, dùng nước tuyết đọng để rửa máu.

Johnson rất tự giác đứng sang bên cạnh.

“Đây là thịt lợn rừng, hôm nay gặp may, nó rơi vào bẫy tôi đào. Thịt trên đùi rắc hạt tiêu, vị ăn sống cũng được.”

Federik không có tâm trạng tiếp tục nói món này ngon ra sao, quạ ăn xác xuất hiện sớm hơn, khiến hắn cảm thấy nguy hiểm. Federik cầm giấy bút, vẽ một bức tranh cho Johnson.

“Hôm nay chúng ta giảng về loài quái vật này, nó là một loài chim...”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Phòng Ngự

Hai kẻ xuyên sách làm mất Johnson, chịu đựng giá lạnh, trong bão tuyết tìm kiếm tung tích cậu thiếu niên bỏ trốn.

Xe dọn tuyết đã dọn qua trên đường một lần, nhưng gió tuyết quá lớn, mặt đất nhanh chóng phủ một lớp tuyết mỏng. Họ phát hiện dấu chân của Johnson biến mất bên cạnh vết lốp xe máy. Đôi tình nhân mưu mô này lập tức rút ra kết luận “nhân vật chính bị người khác bắt đi”.
whostealsthistranslationisadog-Di

Họ vội vã đi tìm theo vết lốp xe máy.

Tuyết rơi quá lớn, dấu vết càng ngày càng mờ, cuối cùng bị tuyết vùi lấp hết. Luật sư Charlie không cam lòng, ngồi xổm xuống, dùng tay áo phủi hoa tuyết, phân ra được vài vết hoa văn mờ nhạt không rõ.
M.Di

Trên đường bỗng xuất hiện một hố tuyết, Katie bị ngã xuống, dưới đáy hố còn có một cái kẹp bắt thú đã qua sử dụng được làm rất ấu. Khi cô ta bò ra, phát hiện cảnh vật xung quanh ngã tư đường đã thay đổi. Cây cổ thụ ngã nghiêng, hòm thư đổ xuống, tủ kính của một cửa hàng ở ven đường vỡ tan tành, tiếng cảnh báo vang lên ngay sau đó.

“Thế giới Bị Từ Bỏ?”

Rõ ràng, có người dị năng đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, rồi lại đi ra.

Người dị năng này chưa chắc đã ở gần đây, Katie và Charlie cũng không thèm nghĩ xem người đấy là ai. Không ở điểm trùng lặp, thì họ

không liên quan gì đến lần thay đổi này. Nhưng họ phải đối mặt một rắc rối: Mặt đường bị phủ kín dấu chân lợn xộn, manh mối duy nhất cũng ra đi.
thistranslationbelongstoDi

Lễ Giáng Sinh, hai khu phố phía nam Thành phố Bangolo xuất hiện các loại dấu chân kỳ lạ trên mặt tuyết. Có người còn phát hiện dấu vết khi leo lên mái nhà. Trận tuyết lớn đã lưu lại dấu vết của đám “ma quỷ” này. Sau khi chương trình TV đưa tin, rất nhiều người đi ra cửa nhà, chụp những bức ảnh mới đăng lên mạng xã hội.

Đề tài về “yêu tinh Giáng Sinh” nhanh chóng nhận được sự hoan nghênh trên Twitter.

Một đám ảnh chụp tạo dáng quái dị bên cạnh dấu chân kỳ lạ, trang điểm cho thú cưng hoặc thú nhồi bông thành quái thú xuất hiện trên mạng xã hội, đến buổi tối, ngay cả trong chương trình trò chuyện của Châu Âu cũng nhắc tới chuyện này.

Đồng thời cũng có một ít ảnh chụp “cùng phong cách” được chụp bởi người nước khác, cũng cùng một loại ảnh chụp, nhưng số người tham gia lần này tăng vọt. Tuy nhiên nơi họ ở tuyết không rơi nhiều như vậy, nên dấu vết mờ nhạt hơn nhiều. Lại còn có kẻ nhàm chán làm giả hình ảnh dấu chân định dùng làm mánh lới, nhưng phát ngôn của họ không được chú ý mấy.

Về phần vấn đề ở Thành phố Bangolo, mọi người cảm thấy đây là do động vật trốn ra khỏi vườn bách thú, hoặc là một buổi biểu diễn thành công của một đoàn xiếc thú trong lễ Giáng Sinh. Mọi người đều vui cười hơn hở, chỉ có người dị năng và kẻ xuyên sách là sợ đến mất hồn mất vía.
DiDi

“Khỉ tay dài, chuột đào hầm, lợn rừng răng kiếm!”

Người phụ trách Hồng Long đại tá Lô tìm từng tấm ảnh chụp trên mạng, mở từng cái ra.

Mạng internet của Trung Quốc và thế giới cách nhau một bức tường, mặc dù có một vài tài khoản vẫn thường xuyên cập nhật hình ảnh và tin tức từ nước ngoài, nhưng hầu hết những người lên mạng, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Trong tương lai, Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ gây ảnh hưởng càng nghiêm trọng, khi đó mọi người đều sẽ rơi vào khủng hoảng.

Đại tá Lô rất đau đầu, nhưng ông đã ở trên vị trí này, thì phải cho cấp dưới lòng tin, lúc báo cáo với quốc gia, cũng phải tỏ ra rằng Hồng Long đang rất tích cực đối phó. Thở dài chán nản không giải quyết được vấn đề.

“Nhà Trắng vẫn chưa có động tĩnh gì, nhưng vệ tinh quân sự của họ có động tĩnh, cho thấy rằng đối thủ cũ của chúng ta đã biết rất nhiều bí mật.”

Hải thành là khu vực nhộn nhịp nhất Trung Quốc, bị vệ tinh quân sự chụp vào là rất bình thường, nhưng chỉ tập trung chụp Hoài thành thì sao? CIA không biết gì, ai tin?

Vị tướng một sao lớn tuổi, rút ra một tập văn kiện rồi đẩy ra giữa bàn hội nghị bàn: “Trong tháng mười hai, có hơn một trăm người có thân phận đáng ngờ nhập cảnh. Hiện giờ, chúng ta còn chưa thể xác định họ đến từ tổ chức tình báo nước ngoài, hay là kẻ xuyên sách. Tôi đề nghị chúng ta nên từ chối cho các đoàn khảo sát thương nghiệp đến từ nước Mỹ và Châu Âu nhập cảnh, tuy sẽ tạo ra ảnh hưởng rất lớn, nhưng dựa theo tin tức của Hồng Long, chắc chắn chúng ta không thể giữ bề ngoài yên bình đến mùa xuân sang năm.”

“Nói thế là như thế nào?”

“Vì tấm ảnh chụp này...”daovadao.wp

Vẻ mặt đại tá Lô rất nghiêm túc, đèn trong phòng họp bị tắt đi, trên màn hình lớn xuất hiện một tấm ảnh chụp được phóng to, nguồn phát ra là

từ một ngôi nhà ở Thành phố Bangolo, Bang Massachusetts, nước Mỹ của một người sử dụng Twitter.

Trong ảnh chụp là cửa trước thủy tinh của một khách sạn, bảo tuyết phủ một lớp trắng thật dày, ở giữa có một vết đập vỡ rất rõ ràng. Có hình đôi cánh đang mở ra, có vết lông vũ, còn cả vuốt nhọn trên đỉnh cánh cũng rất dễ khiến người ta chú ý.

Đuôi chim bình thường đều có lông vũ, nhưng ở đây lại xuất hiện vết khớp xương ghê người, không giống loài chim mà lại giống loài bò sát có xương sống kéo dài thành xương cụt dài mảnh.

Đại tá Lô không chỉ ra những bình luận cười nhạo ảnh chụp là giả. Ông thu nhỏ ảnh chụp sang bên phải, rồi mở ra một bức vẽ, ông nói về thiên tính và sự đe dọa của loài sinh vật này.

“Hiện giờ, đất nước chúng ta còn chưa nhận được tình báo có quạ ăn xác xuất hiện. Nhưng quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ không có tính khu vực, chúng sẽ nhanh chóng xuất hiện trong nội cảnh nước ta, đe dọa nghiêm trọng đến an toàn tính mạng của người dị năng.”

Hai bức hình biến mất, trên màn hình xuất hiện một dòng chữ, cùng với bức vẽ một cái bình giống như thuốc diệt côn trùng.

Chỉ có vài nét vẽ, tô thành màu vàng, không có cái gì khác.

“Bình xịt sinh tồn Constan, có thể làm cho quái vật bị mất dấu mùi máu khi truy tìm.”

“Tên gọi của bình xịt này là gì không quan trọng, chỉ cần nghiên cứu ra cách điều chế của nó, thì bất cứ quốc gia cũng có thể sản xuất!” Đại tá Lô cầm ra phần báo cáo cuối cùng của hội nghị hôm nay, “Theo chúng ta điều tra không có cơ quan nghiên cứu khoa học nào tên là Constan, công ty mang tên này thì có hơn một trăm. Nhưng đáng nghi nhất chỉ có công ty

này, nó vốn sản xuất nước hoa. Dựa theo tin tức Hồng Long tra được trên internet, công ty này đã tuyên bố phá sản từ hai năm trước, không còn có tin tức gì.”

– Bố cục của kẻ xuyên sách, sớm hơn chính phủ các quốc gia rất nhiều.

Vật quan trọng như thế, kẻ xuyên sách nước Mỹ không thể nào bỏ qua.

“Hồng Long ở Hoài thành bắt được một người dị năng đến từ nước Mỹ, tên là Jack. Tuy gã không chịu khai ra, nhưng dựa vào phản ứng và lời lẽ miệng của gã, chúng ta có thể đoán được rằng nước Mỹ đã có ‘tổ chức người biết chuyện’ có quy mô. Bọn chúng không thể chỉ đơn giản là mua công ty Constan. Tổ chức này đã thâm thấu vào chính phủ bao nhiêu? Là quan hệ hợp tác, hay quan hệ phụ thuộc? Tất cả những điều này đều là ẩn số.”

Đại tá Lô nói một câu cuối cùng: “Tôi không mấy lạc quan.”

Có người bên cạnh phản bác: “Năng lực của mấy kẻ xuyên sách này có hạn. Tôi không cho rằng bọn chúng có thể làm nên việc lớn gì, chứ đừng nói đến thao túng chính phủ một nước.”

“Bọn chúng không cần đối phó với chính phủ!” Đại tá Lô lớn tiếng nói, “Nếu thế giới của chúng ta là một quyển sách, thì nhân vật chính ở chỗ nào? Năm nay cậu ta chỉ mới mười bốn tuổi, ở tuổi này rất nhanh sẽ rơi vào thời kỳ phản nghịch, nếu gặp phải kẻ có ý xấu, thì không biết sẽ biến thành dạng người gì. Sự đe dọa của Johnson Brown đối với chúng ta cũng giống như sự đe dọa của Giản Hoa và Lý Phi đối với nước Mỹ. Hai người sau là người trưởng thành, nhưng người trước vẫn còn là một đứa trẻ!”

Mọi người hơi thay đổi sắc mặt.

Người đàn ông lớn tuổi ngồi ở vị trí chủ trì, trầm giọng hỏi: “Nếu ông đã nhắc tới... Hai mục tiêu chú ý đặc cấp của Hồng Long hiện giờ như thế nào?”

“Lý Phỉ là nhân vật của công chúng, khó mà tránh né được sự chú ý của kẻ xuyên sách. Gần đây Hồng Long phát hiện cậu ta có ý định thành lập tổ chức người dị năng. Vì đối phương có thể tự nhiên ra vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nên rất khó theo dõi dự phòng. Hiện giờ Hồng Long không có cách nào đối phó.” Đại tá Lô giải thích, “Cậu ta nguy hiểm hơn Giản Hoa, cũng chủ động hơn. Tuy đều là cấp S, nhưng trong danh sách đặc biệt chú ý ở Hồng Long, cấp bậc của Lý Phỉ mới là cao nhất.”

“Tôi biết giờ Hồng Long không đủ người, nhưng cũng đừng xem nhẹ Giản Hoa.”

“Họ... hiện giờ đang ở cùng một chỗ, chắc là đã có nhận định chung nào đấy.”

Cấp dưới tốt của đại tá Lô là Trương Diệu Kim, con riêng của vợ CEO Giải trí Tinh Thiên, Lương Quân. Trương Diệu Kim không cần tốn nhiều công sức đã có thể lấy được một phần lịch trình của ảnh đế, bao gồm cả tình trạng hiện tại.

Nếu như thiếu tá Trương muốn, Hồng Long có thể lấy báo cáo hóa đơn từ chỗ trợ lý sinh hoạt của Giải trí Tinh Thiên, biết được mấy ngày nay Lý Phỉ và Giản Hoa ăn gì.

“Chỉ cần là nơi có Lý Phỉ tham gia quay phim, thu âm chương trình, thì Hồng Long đều sắp xếp đầy đủ nhân viên, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với bất cứ tình huống đột ngột phát sinh nào!

“...” Thực ra những người đang ngồi đây, định đề nghị Lý Phỉ tạm thời tránh bóng*.

daovadao*Tránh bóng: rút khỏi giới giải trí

Nhưng nghĩ lại thì, dù có đưa Lý Phi và Giản Hoa đến cao nguyên Thanh Tạng, quái vật của Thế giới Bị Từ Bỏ cũng sẽ không ít đi. Cả nước có nhiều người dị năng như vậy, bắt cũng không kịp.

“Để cậu ta giảm bớt cơ hội xuất hiện ở trường hợp công cộng, giống như cái gì mà... diễn xuất thương nghiệp?”

Việc của giới giải trí, người tham dự hội nghị này cũng không hiểu lắm. Lúc này đại tá Lô mới có cơ hội biểu hiện ra năng lực khi ông nhiều năm kiểm soát ở Tổng cục Điện ảnh: “Chuyện đấy thì có thể yên tâm, Lý Phi có thể coi như là một diễn viên trẻ tuổi ưu tú, không cần phải thường xuyên tham gia các loại tiết mục. Nhưng thân phận của cậu ta bị phơi bày rất rõ ràng, người dị năng và tổ chức tình báo nước ngoài đều chú ý đến cậu ta. Nếu cậu ta bỗng dưng mất tích, có thể sẽ gây ra rắc rối càng lớn, cũng sẽ làm lộ trình độ nắm giữ bí mật về Thế giới Bị Từ Bỏ của nước ta.”

Hồng Long còn muốn ôm cây đợi thỏ kia!

Lý Phi muốn nhận được tình báo từ chỗ Hồng Long, Hồng Long cũng muốn dùng Lý Phi thu hút những kẻ lòng dạ khó lường. Nếu bắt được gián điệp của tổ chức tình báo nước ngoài thì càng tốt.

Đại tá Lô nhớ lại lịch trình của Lý Phi...

Buổi tối ba ngày sau, trong tiệc tối mừng giao thừa của Giải trí Tinh Thiên.

Từng chiếc xe xịn mở ra, bên ngoài tòa nhà tổng bộ Giải trí truyền thông Tinh Thiên ở Hải thành, chật ních phóng viên tin tức giải trí.

Người hâm mộ cách thật xa gọi tên thần tượng của mình, họ chỉ có thể nhìn thấy bóng người xuống xe. Người duy trì trật tự ở hiện trường rất nhiều, họ có cầm kính viễn vọng, cũng sẽ bị đám người che mất tầm mắt.

Sau này ngoài fan cuồng ra thì hầu hết fan đều ở nhà xem internet trực tiếp.

Tiệc tối giao thừa của các công ty giải trí lớn, chính là dịp để tranh tài khoe sắc.

Nhưng trò hay này bình thường người ngoài không nhìn thấy, chỉ có thể chụp ngôi sao nào đến, mặc quần áo gì, đi cùng ai. Còn tiết mục chính thì phải xem Giải trí Tinh Thiên đồng ý thả ra bao nhiêu nội dung, bình thường đều là bài phát ngôn dài dòng của CEO để xoát độ tồn tại.

Vì CEO bà tám có giá trị nhan sắc không thấp, nên loại video toàn lời vô nghĩa này cũng có lượt click không thấp. Trong giới giải trí còn có một bộ phận fan có thân phận kỳ lạ – fan của tổng giám đốc Tinh Thiên.

Quanh năm suốt tháng, họ chỉ có thể tìm kiếm thần tượng trên màn ảnh. Tiệc tối giao thừa mới là phúc lợi của nhóm fan này, sao có thể bỏ qua.

Lý Phi đến lúc cuối*, bước ra khỏi xe.

*ý chỉ người quan trọng luôn đến cuối cùng.

Đèn flash sáng đến mù mắt, Giản Hoa chạy xe về hướng bãi đỗ. Khi chạy xa khỏi tiếng ồn ào phía sau, cậu không kiềm được day day mi tâm.

Sau đó cậu thấy thiếu tá Trương mặc quần áo bảo vệ của Giải trí Tinh Thiên.

“...”

Yên lặng quay cửa kính xe xuống, Giản Hoa chờ “bảo vệ” đến chỉ khu vực đỗ xe.

“Có đặc công CIA trà trộn vào.” Thiếu tá Trương dùng ánh mắt chỉ hướng bãi đỗ xe.

Một đặc công là đã xuất động Hồng Long thiếu tá Trương?

Giản Hoa còn đang nghi ngờ, thiếu tá Trương đã giải thích: “Ngoài ra còn có hai người thân phận không rõ, chúng tôi còn chưa điều tra được lai lịch thật sự của họ. Trong đám phóng viên bên ngoài cũng có kẻ đáng ngờ. Nghi thức mở máy của ‘Trúc đen’ không long trọng lắm, nên chỉ mời người trong giới và phóng viên, nhưng tiệc tối giao thừa hôm nay, thời gian và địa điểm không phải là bí mật, đã sớm có đáp án chính xác, nên người quý xa thần đều sẽ nhảy ra.”

Thiếu tá Trương không chờ Giản Hoa mở miệng đã đưa cho cậu một thiết bị liên lạc mini.

“Lý Phỉ bị người ta nhìn chăm chăm, chỉ đành nhờ cậu đến giúp đỡ chúng tôi.”

Sau khi vào hội trường, nhân duyên tốt đẹp và danh tiếng của Lý Phi khiến xung quanh anh chật ních người.

“Vệ sĩ” lần này anh đưa theo là Cảnh Điền, nghệ sĩ cùng công ty cũng từng gặp, nên không ai thấy nghi ngờ. Trong trường hợp này, nếu Lý Phi còn kiên quyết muốn Giản Hoa đi cùng, sẽ gây bất lợi đối với Giản Hoa.

Trong giới giải trí không có bí mật, chắc chắn ở đây có người biết tin đồn ảnh để muốn nâng diễn viên đóng thế của mình làm người mới trong đoàn phim ‘Trúc đen’.

Lý Phỉ vừa giữ phong độ ưu nhã cùng mọi người trò chuyện, vừa dùng khéo mắt nhìn xung quanh hội trường.

Trong lòng anh buồn bực, theo lý Giản Hoa phải đến từ sớm rồi, chắc là sẽ ở trong nhóm nhân viên công tác – việc này họ chưa nói qua, hoàn toàn là do Lý Phỉ dựa vào tính cách của Giản Hoa mà đoán.

Tối nay quá nhiều người, nên khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng rất cao.

Giản Hoa sẽ không sơ ý như thế, cậu ít ra sẽ dẫn “đám tơ” đến, xác định hội trường an toàn.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không thấy bóng người quen thuộc kia, lòng tự tin của anh để dần bị mài mòn.

Lấy cớ muốn đi vào phòng vệ sinh, Lý Phỉ ra khỏi đám người, vừa lấy di động ra đã nhận được tin nhắn của người trong lòng.

“Chờ trong hội trường, đừng đi đâu.”

“...”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Âm Sát

Lý Phỉ tắt màn hình theo bản năng.

Từ khi nhìn thấy dòng chữ, cả người anh đã rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ, nhưng bề ngoài không lộ ra chút nào. Anh đi qua một vị cổ đông công ty, mỉm cười chào, nhân tiện chào hỏi nữ nghệ sĩ đi cùng ông ta.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, y hương tấn ảnh*, siêu sao tụ hội.

*quần áo, mùi hương, tóc tai, vóc dáng: ý chỉ việc ăn mặc lộ liễu xa hoa

Người như Lý Phỉ, chính là tâm điểm tập trung mọi ánh mắt. Khi anh cùng vệ sĩ đi về hướng cửa hông đại sảnh, rất nhiều người tiếc hùi hụi vì bỏ lỡ cơ hội liên lạc tình cảm cùng vị ảnh đế này. Giờ thấy anh đi được nửa đường bỗng dừng lại, thì lại sinh ra hi vọng, người lớn gan vội đi đến gần.

Lý Phỉ cũng không làm họ thất vọng.

Người có danh trong giới giải trí là tính tình tốt nhất khiến cho họ cảm nhận rõ thế nào là giọng nói dịu dàng, nụ cười như gió xuân. Dù đề tài có nhạt nhẽo đến mức nào, thì Lý Phỉ cũng có thể khiến nó trở nên thú vị, khiến mọi người đều hiểu ý mà cười.

Chờ khi mọi người muốn tiến thêm một bước nói về chuyện mang tính lợi ích thực chất, hợp tác, hoặc là mấy lời sáo rỗng, thì bỗng phát hiện đề tài dùng để tiếp cận đã bị Lý Phỉ rời đi. Chỗ này lại là trường hợp công cộng, nên không thể nói trắng ra.

Họ bị mắc kẹt, bên cạnh là những người khác cũng đang chờ cơ hội, vội vàng tung đề tài mới ra. Đối tượng trò chuyện lại đổi người, người vốn đứng ở chỗ trung tâm đành phải buồn bã mà lui về sau, nhìn Lý Phi đi qua, tính đường tìm cơ hội khác.

Tâm điểm như vậy, trong đại sảnh còn có vài người. Ngoài anh cả chị cả đương thời của Giải trí Tinh Thiên, còn có đạo diễn nổi tiếng, cấp cao của công ty, và nhà đầu tư nhận lời mời mà đến.

Một năm qua, ai phong cảnh đặc ý, ai có sự nghiệp thành công, liếc qua một cái là thấy không thiếu người nào.

Người mới hơi có danh tiếng, nghệ sĩ trẻ tài năng muốn tranh giải... Dù tiếp cận được với bất kỳ tâm điểm nào trong giới cũng rất hữu ích, đây hứa hẹn.

Lòng hư vinh và ham danh lợi, vận may và thực lực là lợi thế chống đỡ họ đứng dưới ánh đèn sân khấu.

Lý Phi ở trong này như cá gặp nước, anh lễ phép nhưng không mất thân phận ứng phó hết đoàn người này đến đoàn người khác, đi qua đi lại nửa đại sảnh, để lại một đồng người vừa tiếc nuối trong lòng, vừa thán phục sức hút của anh để.

Có người bị Lý Phi chinh phục, đương nhiên cũng có người nhìn anh không vừa mắt.

“Hứ, chỉ giỏi diễn!”

Cậu Đồng mất hứng, lời nữ ca sĩ đứng bên cạnh đang nhìn chăm chăm Lý Phi đi, vị đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng này nói lỏng caravat, cầm lấy ly cocktail trên bàn lên uống.

Trợ lý và mấy nghệ sĩ nhỏ cuống quít khuyên nhủ gã, dù sao cũng phải chờ đến khi tiệc tối chính thức bắt đầu, Lương Quân phát biểu xong, vài phóng viên kia mới rời đi. Nếu giờ cậu Đồng uống nhiều thì sẽ hỏng việc vui.

Ánh mắt cậu Đồng đảo quanh những người đang đứng cạnh Lý Phi, Cảnh Điền, trợ lý Lâm rồi mất hứng, xoay người đi.

Lý Phi không cảm nhận được ánh nhìn này.

Vì người xung quanh chú ý đến anh nhiều lắm, có ánh mắt đầy nóng bỏng, có mang theo ác ý, cũng có ánh mắt nhìn anh như một đồng tiền... đếm không hết.

Anh mỉm cười, nhìn như đang trò chuyện tùy ý, nhưng ánh mắt lại đảo qua hơn nửa hội trường.

Ngoài Cảnh Điền, nơi này không có người dị năng, Giản Hoa cũng không thấy bóng dáng. Lý Phi đoán mãi ý nghĩa của tin nhắn kia, dựa vào hiểu biết của anh đối với Giản Hoa, đây là cảnh báo nguy hiểm.

– Không để anh đi trốn, nghĩa là mọi hành động của anh, có thể đều đã bị giám sát.

Lý Phi dùng mắt quý xác định trên người mình và Cảnh Điền không có vật nhỏ đáng ngờ, như máy nghe lén, máy theo dõi gì đó. Nhưng người trong hội trường quá nhiều, hội trường lại lớn, nếu giấu ở mấy góc hẻo lánh không người chú ý, thì rất khó bị phát hiện.

Giản Hoa không để Lý Phi rời đi, không để anh đánh rần động cỏ, điều này cho thấy kẻ địch không yếu, rất khó giải quyết.

Lý Phi án binh bất động chờ đợi, kẻ xuyên sách biết bí mật về “mắt quý”, người dị năng có ý xấu, đều không dám tự dưng xuất hiện trước mặt

anh. Nếu những người này không giống Lưu San, “tình cờ” làm quen, thì chắc chắn có kế hoạch khác.

Lúc này, Lương Quân đi đến bục phát biểu.

Đèn bị tắt hết, tuyên bố chủ nhân bữa tiệc đang đứng ở trên bục phát biểu, được đèn chiếu rọi.

Khi hội trường tối đen, tinh thần Lý Phi căng thẳng, hai tay anh kéo Cảnh Điền và trợ lý Lâm, kéo theo hai người không biết chuyện gì xảy ra, định dịch đến phía sau một cây cột trong hội trường.

Lương Quân lớn tiếng phát biểu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tiệc tối đón giao thừa của Giải trí Tinh Thiên là hoạt động nội bộ, phóng viên được mời đến chụp cái gì, phát biểu cái gì, đều do Giải trí Tinh Thiên quyết định. Cơ bản là chờ khi Lương Quân đọc diễn văn xong, họ sẽ rời đi.

Giờ đang là lúc phát biểu, theo lý thì các phóng viên phải hướng về phía bục để chụp ảnh, nhưng một ánh đèn flash lại hướng về vị trí Lý Phi vốn đang đứng.

Trong lòng các nghệ sĩ của Giải trí Tinh Thiên rất khó chịu, thậm chí phóng viên này không biết nguyên tắc, vì vụ này cũng từng xảy ra trong giới giải trí. Có người đứng trong bóng tối lộ ra vẻ mặt khinh thường, bị chụp một tấm mà trở thành mục tiêu tám chuyện.

Các nghệ sĩ không thể hạ thấp thân phận mà quát mắng phóng viên, chỉ đành làm bộ như không có việc gì, giữ vẻ mặt hoàn mỹ, đề phòng mình không cẩn thận lọt vào ống kính.

Nhân viên bảo vệ của Giải trí Tinh Thiên, đã đi đến chỗ phóng viên kia.

Nốt nhạc đệm này, nói lớn thì không lớn, nhưng nói nhỏ thì cũng không nhỏ lắm, chỉ có vài người phát hiện Lý Phi không đứng tại chỗ, nhưng họ cũng không nghĩ chuyện này liên quan đến Lý Phi.

Phóng viên chụp ảnh lung tung kia, bị lễ phép mời ra khỏi hội trường.

Lương Quân không chú ý tới rắc rối nhỏ dưới bậc, ông nói xong lời của mình, vung tay, mời ảnh đế ảnh hậu đương nhiệm của công ty lên bậc.

Hai ánh đèn cùng chiếu xuống, nữ minh tinh điện ảnh và mọi người mỉm cười vỗ tay, nhưng Lý Phi đứng bên lại không thấy bóng dáng đâu.

Lương Quân cảm thấy kỳ lạ, ông định tìm Lý Phi trong đám người, nhưng tìm kiếm trong bóng tối rất khó. Người phụ trách hội trường của Giải trí Tinh Thiên phản ứng rất nhanh, sai người bật đèn lên.

Hội trường lại sáng đèn, ảnh hậu Ôn Đồng cho rằng Lý Phi đi sau cô, nên không nghi ngờ gì mà đi lên trước.

Lương Quân rốt cuộc nhìn thấy Lý Phi đứng một góc, nếu không phải đang ở dưới ánh mắt công chúng, ông đã hỏi Lý Phi đang định làm trò gì. Lý Phi trong trường hợp công cộng rất ít khi lơ là làm hỏng việc, chứ đừng nói đến việc suýt thì làm cho ông bẽ mặt.

Lý Phi như không có việc gì đi qua đây.

Khi anh bước lên bậc thang, con thú hỏa diễm đang ngủ say bỗng thức tỉnh, Lý Phi suýt thì không nén được hơi thở hung hãn, cả người anh đều căng thẳng.

Ảnh hậu Ôn Đồng đang đi lên bậc thì cảm thấy khác thường. Đều là cao thủ diễn xuất, cô phát hiện vẻ mặt Lý Phi vẫn như thường, nhưng Lý Phi lại có động tác rất nhẹ nhàng, rõ ràng tỏ vẻ anh muốn đi xuống bậc phát biểu, quay đầu đi luôn.

Ôn Đồng rất buồn bực, là người cùng công ty, bình thường cơ hội cô và Lý Phi chạm mặt tuy không nhiều, cũng không thân thiết gì, nhưng quan hệ cũng không tệ. Tình cảm trong giới giải trí rất quý giá, nếu Lý Phi có gì khó xử, cô không ngại giúp đỡ.

Kết quả, cô vừa ngẩng đầu, thì phát hiện có một điểm đỏ trên bức tường phía trên đỉnh đầu Lý Phi.

Đèn trong đại sảnh sáng trưng, nên điểm đỏ này cũng không dễ khiến người khác chú ý. Ôn Đồng chú ý vì điểm đỏ này đang chuyển động, rồi nhanh chóng dừng trên người Lý Phi.

Một kết luận vớ vẩn xuất hiện trong đầu, Ôn Đồng không thể tin được, đây cũng không phải là quay phim! Cô muốn kêu to, nhưng lại sợ là nhầm. Lý Phi đứng bên đã phát hiện tia sáng kỳ lạ kia.

Anh nhanh chóng nhào về phía trước để tránh đi, khi sắp đụng vào Ôn Đồng, thì phát hiện ảnh hậu bị “trật chân” ngã ngửa ra sau, một tay chống đất.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại với “sự cố ngoài ý muốn” này, phóng viên phản ứng nhanh lẹ đã lách cách chụp ảnh, đèn flash chói lóa một vùng, làm nhiều tầm mắt của tay súng bắn tỉa.

Trước khi Lý Phi tránh, một viên đạn của gã đã bắn ra ngoài.

Dù qua kính ngắm đã phát hiện Lý Phi tránh đi, nhưng đám phóng viên quấy nhiễu, khiến gã không có cách nào bắn thêm một phát. Tay súng bắn tỉa tức giận mắng một câu, rồi vội vàng dỡ súng ngắm xuống, cất vào xe đẩy của nhân viên vệ sinh.

Cao ốc tổng bộ Giải trí Tinh Thiên là tháp đôi.

Tiệc tối giao thừa tổ chức trên sân thượng tòa nhà thấp hơn, tòa nhà còn lại là tòa nhà hành chính, ban đêm đã có nhiều nhân viên tan tầm. Tay súng bắn tỉa đáng người thấp bé, dựa vào lịch trình của tiệc tối, gã đến địa điểm ám sát từ chính xác năm phút trước, mặc quần áo nhân viên vệ sinh công ty Giải trí Tinh Thiên, lặng lẽ mở cửa sổ, hướng nòng súng đã lắp ráp xong nhắm về phía hội trường.

Giờ ám sát thất bại, gã cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng cởi bao tay da, đóng cửa, rời đi.

Phát đạn thất bại này, từ trong nòng súng xoáy tròn bay vút ra, xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất của hội trường, cắt đứt một chuỗi dây dưới đèn chùm, hơi lệch đi, cuối cùng đập vào bức tường phía sau bức phát biểu.

Nếu Lý Phi còn đứng ở vị trí cũ, viên đạn chắc chắn sẽ bắn trúng vai hoặc cổ anh.

– Tuy rằng tay súng bắn tỉa ngắm chuẩn là huyết Thái Dương.

Mọi người không chú ý tới viên đạn, họ cuống quýt tránh né thủy tinh trang trí trên đèn treo rơi xuống.

Đèn chùm chịu lực va chạm, bắt đầu nghiêng lệch, ngay cả phóng viên cũng không chú ý chụp ảnh hậu “trật chân” và Lý Phi tự nhiên ngã quỵ. Họ chụp một loạt ảnh đèn chùm, còn muốn nhân lúc người của Giải trí Tinh Thiên đang rối loạn, nhanh chóng lưu lại ảnh chụp. Đây chính là tin tức lớn! Giải trí Tinh Thiên nếu muốn ngăn cản họ không đăng lên, thì phải dùng rất nhiều tiền mua.

Lý Phi nhìn thấy Lương Quân còn đang đứng đờ ra, không nói lời nào, lập tức đẩy ngã người.

Ôn Đồng dứt khoát đá bay giày cao gót, trốn sau bức phát biểu. Lý Phi kéo ngài CEO đang choáng váng rẽ sang một bên, bỗng cảm thấy có cái gì

chợt léo qua khóe mắt.

Lý Phi đá văng Lương Quân ra, rồi chạy đi đỡ Ôn Đồng.

Giây sau, một mũi tên nhọn hoắt nhỏ bay ra từ đèn chùm thủy tinh, xuyên thủng bọc phát biểu, cắm phập vào bức tường. Bọc phát biểu bằng gỗ thay đổi hoàn toàn, mảnh vỡ bắn ra tung tóe..

Ôn Đồng vì phối với lễ phục dạ hội mà búi tóc cao xinh đẹp. Búi tóc bị mảnh vỡ cắt đứt, trang sức trên châu phía trên rơi đầy đất.

Cùng lúc đó, đèn chùm chịu lực phản chấn của cơ quan nổ tên nhỏ giấu bên trong, đinh ốc cố định long ra, rơi “rầm” xuống đất.

Trong hội trường vang lên tiếng kêu la sợ hãi, những người áo mũ chỉnh tề giờ mới ý thức được đây không phải là ngoài ý muốn. Họ hoảng loạn lao đến cửa hội trường, bảo vệ không thể duy trì trật tự.

Nhân viên phục vụ vốn đứng dựa vào tường, cũng theo dòng người chạy loạn khắp nơi.

Trong đó có một người giả bộ hoảng loạn chạy trốn sau cây cột, gã liếc nhìn bốn phía xung quanh, lặng lẽ lấy ra súng lục trong áo, mở chốt an toàn, nhắm ngay bọc phát biểu...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hỗn Loạn

Trên gương mặt rõ ràng là người Châu Á của nhân viên phục vụ lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Thấy có người ló đầu ra sau bức phát biểu, gã không chút do dự bóp cò súng, đồng thời nhờ lực giật của súng mà tựa lưng vào tường, xoay người lăn một vòng ngay tại chỗ, nhanh chóng rời khỏi vị trí cũ.

Tiếng la hét sợ hãi trong hội trường quấy nhiễu phán đoán của gã, gã không biết phát súng này có giết được người không.

Hơn nữa sau bức phát biểu có ba người...

“Bằng!”

Lại là một phát súng, viên đạn không có lực sát lớn như súng ngắm và nổ tên, viên đạn ghim sâu vào một nửa bức phát biểu, vết rạn rất rõ ràng. Viên đạn trước đây còn bay sát qua da đầu Lương Quân. Hình tượng của CEO năm nay đã gần năm mươi mà vẫn giữ giá trị nhan sắc cao đã đi tong, tóc bị cắt một đồng trông như bị bệnh rụng tóc, làm cho gương mặt đang sừng sốt càng thêm buồn cười.

Lương Quân không kịp tức giận, ông và Ôn Đồng đều bị một chuỗi biến cố này làm cho ngu người, không kịp phản ứng, không biết vì sao chuyện chỉ có thể xảy ra trong phim ảnh lại xảy ra trong tiệc tối đón giao thừa của công ty, xảy ra ngay trên người mình.

Lý Phi nén lại lửa giận trong lòng.

Dị năng tấn công không phân địch ta, anh cần tìm ra vị trí của tay súng, thế nhưng giờ họ còn không thể lộ mặt.

Hai phát súng đến từ hai hướng khác nhau, đối thủ cực kỳ xảo trá, lạnh lùng, hoàn toàn không thêm quan tâm đến khả năng sẽ ngộ thương đến người khác. Khi phát hiện họ trốn tránh không định đi ra, phát súng thứ hai bắn ngay vào bụng phát biểu, đầu đạn ghim vào ván gỗ có thể thấy được rõ ràng, người có tố chất tâm lý kém có khi sẽ sợ tới mức hoảng loạn, đầu óc hoang mang mà chạy ra ngoài.

Trong hội trường chỗ nào cũng có tiếng kêu thét sợ hãi, súng lục không đeo ống giảm thanh, là tiếng súng thật.

Mọi người không kịp chạy trốn, ôm đầu tránh né xung quanh, Cảnh Điền bị dòng người cản lại không thể đi tới, dự tợn trừng tên sát thủ mặc quần áo nhân viên phục vụ.

Hai chiếc đĩa sứ bay lên, bay vụt về hướng ót người kia.

Gã nhân viên phục vụ không thêm quay đầu lại, nghe được tiếng gió phía sau thì hạ thấp người ngồi xuống, chui vào gầm bàn, nhìn chăm chăm phía sau bụng phát biểu, nâng tay lên lại nã thêm một phát súng.

Súng gã bắn rất chuẩn, hai viên đạn chồng lên nhau, nửa dưới của bụng phát biểu vỡ hết ra, ầm ầm đổ xuống, người trốn sau bụng sắp lộ ra không có chỗ nào che giấu...

“Cách!”

Bàn dài đặt rượu cocktail bay ngang qua, cản trở tầm mắt.

Rượu có màu sắc xinh đẹp và cốc thủy tinh cùng bị quăng ra, vỡ tan tành dưới đất.

Nhân viên phục vụ biết thời cơ tốt nhất đã qua, gã đổi hướng họng súng, nhắm vào vị trí công tắc tổng hệ thống đèn trong hội trường, bóp cò súng.

Tiếng súng biến mất, toàn bộ hội trường rơi vào một mảng tối đen.

Khóc cùng rít the thé càng thêm thê thảm, nhân viên phục vụ nhờ bàn ghế che giấu, đổi hướng, đi theo đám người ý đồ chạy ra khỏi hội trường.

– Gã không phải người dị năng, không sợ bị Lý Phi phát hiện.

Tuy sự việc tối nay rất ồn ào, nhưng gã tin rằng, trước khi cảnh sát Trung Quốc đuổi đến, gã có đủ thời gian để bỏ trốn mất dạng. Người có kế hoạch ra tay trong đêm nay không chỉ có họ, mấy kẻ điên loạn kia sẽ thu hút sự chú ý của Hồng Long, làm nhiều phán đoán của người dị năng Trung Quốc.

Đáng tiếc, kế hoạch được sắp xếp tỉ mỉ như vậy, cuối cùng vẫn không thành công.

Nhân viên phục vụ đứng trong bóng tối kéo nơ, vứt găng tay dính mùi khói thuốc súng đi, tháo hai viên đạn còn trong súng lục ra, dứt khoát ném vũ khí vào bồn hoa trong hội trường.

Lý Phi dùng dị năng kéo qua bàn dài chắn ở trước người, Lương Quân cùng Ôn Đồng vội vàng từ mặt đất bò lên.

Khí thế quanh thân Lý Phi giống như muốn giết người, khi anh chống tay đứng lên, Lương Quân thấy trên bàn tay Lý Phi có màu đỏ thẫm kỳ dị.

Hội trường tối đen không cản trở được Lý Phi, anh có thể “thấy được” vẻ mặt kinh hoàng của mọi người. Mấy nghệ sĩ thường ngày vẫn giữ hình tượng tốt, là nhân vật lớn trong giới có thể vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, giờ lại lộ ra vẻ mặt hoàn toàn khác biệt.

Có người che chở bạn bè, cũng có người vì tránh né mà đẩy bạn gái sang bên cạnh.

Cảnh Điền lại dễ khiến người khác chú ý, hần đi qua đám người, muốn bắt kẻ nổ súng, mắt quý tìm kiếm bốn phía xung quanh Cảnh Điền, không phát hiện phần tử khả nghi.

Cửa hội trường chen chúc đến mức nước không ngấm qua được, nếu dùng dị năng lửa, thương vong sẽ rất nghiêm trọng.

Cũng không có cách nào dùng năng lực ý nghĩ đóng cửa lại, hoặc là chặn cửa.

“Dừng lại! Mong mọi người giữ bình tĩnh, ngồi xõm xuống tại chỗ!” Lương Quân cướp lấy microphone, thấy vẫn dùng được, thì vội lên tiếng hô to, nhưng mấy nhân vật nổi tiếng trong xã hội này, không một ai nghe theo.

Không thể trấn tĩnh đám người, đành phải trơ mắt nhìn tay súng lần vào trong bỏ trốn!

Tòa nhà tổng bộ của công ty Giải trí Tinh Thiên không nhỏ, thiết kế tháp đôi khiến tay súng có rất nhiều con đường để bỏ trốn.

Một mưu đồ tấn công tỉ mỉ như vậy, lại còn dùng súng làm vũ khí, làm sao lại không chuẩn bị điểm rút lui được?

Lý Phi đè lại lửa giận, đám tơ trong suốt quần quanh người anh bỗng hơi đung đưa.

Cửa sổ thủy tinh sát đất bị viên đạn bắn xuyên qua, vết nứt vang lên tiếng “cách”, đám tơ leo lên, từ vết nứt thò vào bên trong, tơ trắng cũng cùng lúc tràn vào một đồng qua cửa hội trường vách tường và mặt đất.

Mọi người cảm thấy mắt cá chân cứng đờ, như có cái gì dọc theo bàn chân bò lên.

“Rắn, có rắn!”

“Cứu mạng!” Cảm giác vật sống bò lên bàn chân rồi hướng lên trên, quần quanh, khiến người ta không rét mà run.

Khi cúi người muốn kéo ra, lại sờ được vật dạng sợi lạnh lẽo. Có người hoảng sợ ngã xuống đất, cánh tay cũng nhanh chóng bị trói chặt.

Nguồn sáng mỏng manh từ người tòa nhà chiếu vào hội trường, mọi người thấy rõ ràng trên đất đầy tơ đang lan ra. Chúng phản xạ lại ánh sáng nhạt nhòa màu xám trắng, trông như là đàn rắn xâm nhập vào tòa nhà.

Chút ánh sáng mỏng manh này, mau chóng biến mất, giống như ánh trăng bị mây đen che phủ.

Mọi người hoảng sợ quay đầu, thấy rõ ràng tường thủy tinh phía xa bị một đồng tơ trắng che phủ, dù là ánh trăng hay là ánh đèn từ nhà cao tầng bên cạnh, cũng đều bị ngăn bên ngoài.

Đưa tay không thấy rõ năm ngón.

“Ma, có ma!”

Không biết ai kêu lên, kẻ bình thường hay làm điều xấu, run như cây sậy.

Người may mắn nửa phút trước đã chạy ra khỏi hội trường, đứng dưới ánh đèn sáng rõ trong hành lang, quay đầu theo bản năng, phát hiện trong bóng tối có mười mấy cánh tay vươn ra, tiếng hét cao vút đến tận trời, nhưng không một ai có thể tránh thoát.

Họ sợ đến mức mất hồn mất vía, có người hai chân như nhũn ra, vịn vách tường đi xuống, có người liều lĩnh chạy đến chỗ thang máy.

Lúc này, còn có phóng viên xoay người, chụp vài bức ảnh, hai cảm xúc hoảng sợ và hưng phấn khiến ngón tay nhấn nút bấm của hân run rẩy.

Ảnh hậu Ôn Đồng bỗng nhiên trật chân, đèn treo rơi xuống, trong đèn treo có gắn cơ quan âm sát, có tiếng nổ sùng, hình thành sự kiện chen chúc giẫm đạp ở cửa lớn hội trường! Đều là tin tức đứng đầu trong giới giải trí, nếu tất cả đặt cùng nhau, sẽ thành tin tức nóng hổi độc nhất vô nhị!

Đây không phải là tin tức giải trí, đây là tin tức xã hội! Là một vụ án!

Tin tức ngoài lề cũng không thiếu! Người mới trong giới ca hát té xỉu bên hành lang, thắt lưng trên lễ phục của nữ ngôi sao bị giật đứt... Phóng viên đang chụp hăng, bỗng có bàn tay như kim sắt bắt lấy cánh tay hân, giật lấy máy ảnh.

“Này!”

Trương Diệu Kim không thềm liếc nhìn tên phóng viên này, đưa máy ảnh cho cấp dưới: “Xóa hết đi!”

“Mấy người sao có thể làm như vậy? Người của Giải trí Tinh Thiên đúng là không được, có giỏi thì mấy người vào bắt tội phạm đi!”

Trương Diệu Kim vẫn đang mặc đồng phục của bảo vệ bãi đỗ xe ngầm. Tên phóng viên ngu ngốc này sao mà bỏ được ảnh chụp hiện trường có giá trị lớn của mình, chửi rửa xong thì định xông lên đánh.

Tổ viên Hồng Long đứng bên cạnh dùng một tay lôi người đi.

“Chim Ưng chín báo tin, cô ấy phát hiện tay súng bắn tỉa, mặc quần áo của người dọn vệ sinh, bộ phận dỡ ra từ súng bắn tỉa giấu trong xe đẩy!”

“Ở hướng nào? Gọi tiếp viện ngay!”

“Không... Đối phương ở cửa thông gió tầng ba, cả người lẫn xe đều bị nắm bao vây.” Tổ viên Hồng Long mang vẻ mặt xấu hổ báo lại.

Tâm trạng của Trương Diệu Kim cũng giống cậu ta. Trước khi tiệc tối bắt đầu hẳn nói với Giải Hoa, phát hiện phần tử khả nghi trong tổng bộ Giải trí Tinh Thiên, ai ra ai vào đều ở trong lòng bàn tay Hồng Long. Vì kẻ xuyên sách không dám xuất hiện trước mặt Lý Phi, nên người ra tay có thể là đặc công của tổ chức tình báo các quốc gia. Kế hoạch là bắt cóc hoặc mưu sát, bao gồm các địa điểm không bị hạn chế như bãi đỗ xe, phòng vệ sinh, phòng khách dùng để mật đàm trao đổi, vân vân. Tốt nhất là để Lý Phi chờ ở chỗ đông người không rời đi.

Thật ra là, trước khi ám sát xảy ra, họ đã phối hợp thuận lợi bắt được sáu nhân viên khả nghi mang theo công cụ gây án, mỗi người đều là đặc công thân thủ lưu loát, đến từ tổ chức tình báo tiếng tăm lừng lẫy của các quốc gia, hung khí có độ gây thương tổn nhẹ nhất là kim tiêm gây tê, có người còn mang theo cả dao găm bôi độc rắn.

Tiệc tối tinh quang lóng lánh, bên ngoài tổ viên Hồng Long vội vàng bắt người.

Thực ra Trung Quốc là nơi thế giới công nhận rằng đặc công rất khó hành động, dù trong một thành phố lớn như Hải thành, Giải trí Tinh Thiên không thiếu người trong ngành âm nhạc hóa trang thành người nước ngoài, người nước ngoài vẫn dễ khiến người ta chú ý.

Phần tử khả nghi xuất hiện trong tòa nhà này đêm nay, có thể đánh ngất nhân viên công tác trong này, cầm thẻ thân phận trà trộn vào, thì nhất định phải là Hoa kiều, người có gương mặt Châu Á chấp hành nhiệm vụ.

Tiêu chuẩn của những người này có cao có thấp, tổ viên Hồng Long phải phí tâm sức mới có thể nhanh chóng, không ai chịu thương tích gì kéo

người xuống, cũng nhờ có Giản Hoa ẩn thân trong bóng tối, dùng đám tơ giúp đỡ.

Chỉ có một người nguy trang thành người mẫu con lai, không biết có phải là MI6 không, chạy mất.

Người này khá xảo trá, khi thấy đồng bọn gặp chuyện không may, liền quyết đoán rút lui, đám tơ cũng không kịp ngăn chặn.

Sau khi giải quyết xong mấy nhân sĩ tinh anh này, Hồng Long quay đầu đối phó vài nhóm kẻ xuyên sách, người dị năng kia, đề phòng họ làm ra hành động nguy hiểm gì.

Khi thấy nguy cơ sắp được giải quyết hết, đột nhiên...

Trương Diệu Kim đau đầu, đây là sơ hở của Hồng Long, cũng là sai lầm của hắn! Âm sát nhằm vào Lý Phi vẫn xảy ra, còn suýt nữa thành công!

Bảo vệ trong hội trường cũng có người của Hồng Long, tin tức truyền ra thông qua thiết bị liên lạc.

Trương Diệu Kim chia người thành ba đội. Một đội đi tìm tay súng bắn tỉa, đa số thì canh phòng nghiêm ngặt không cho bất cứ ai ra vào trong tòa nhà, còn hắn đem theo mấy cấp dưới tự mình chạy đến hội trường.

“Thiếu tá! Tay súng bắn tỉa kia không phải là đặc công, trong rừng nhanh hắn giấu thuốc độc, đã tắt thở!”

Sắc mặt Trương Diệu Kim trầm xuống.

Khi tổ chức tình báo các quốc gia đấu nhau, khác với trong phim ảnh, rất ít người sẽ tự sát. Sau khi họ bị bắt, sẽ bị giam giữ, nhưng các quốc gia sẽ giao đổi tù binh, cũng đồng ý trả giá lớn để cứu người.

Khi chấp hành loại nhiệm vụ này mà đã sẵn sàng hi sinh, thì không phải là đặc công mà là đội cảm tử, có làm cũng là làm chuyện lớn! Những người này khi chết ở bên ngoài, tổ quốc sẽ không thừa nhận thân phận của họ, cũng sẽ không thừa nhận ý đồ nhiệm vụ. Ám sát Lý Phỉ, một nhân vật phản diện trong “nguyên tác”, có cần phải làm đến mức này không?

Thiết bị thông tin chuyển được, tiếng Quan Linh từ trong tai nghe mini bên truyền ra: “Tôi đã vào khóm năm bao vây tay súng bắn tỉa, trên thi thể có xăm hình, là người da vàng, làn da hơi đen, đường nét khuôn mặt rất sâu.”

“Chim Ưng chín, chú ý an toàn, một đồng bọn của tay súng bắn tỉa bị nhốt trong hội trường, chúng tôi vẫn chưa biết có đồng bọn khác đang trốn hay không.”

“Nhận được, xin hết!”

Trương Diệu Kim nghe câu trả lời thuyết phục xong, đang muốn dẫn người vào hội trường, thì một giọng nói ngăn cản hẳn.

“Chờ đã!” Giản Hoa ra khỏi thang máy.

Vẻ mặt của cậu thật sự không thể nói là tốt, ở dưới ngọn đèn còn thấy rõ có bóng ma.

Trương Diệu Kim đuối lý, hẳn rất muốn giải thích, nhưng nhìn Giản Hoa không muốn nói bất kỳ câu nào, thiếu tá Trương đành sửa lời: “Hong Long đang thông qua tư liệu của Giải trí Tinh Thiên, điều tra ghi chép về cửa hàng và nhân viên lau dọn đèn treo thủy tinh trong hội trường.”

Giản Hoa im lặng nhìn hẳn, ánh mắt rất lạnh.

Là một người bình thường, cậu chưa bao giờ nghĩ tới một ngày sẽ bị súng ngắm chĩa vào đầu, nhưng tối hôm nay chuyện như vậy lại xảy ra trên

người Lý Phi.

Thiếu tá Trương chịu đựng được, nhưng cấp dưới của hắn không thể chống được áp lực của người dị năng cấp S, nhịn không được biện giải: “Hồng Long đã kiểm tra toàn diện hội trường, nhân viên phục vụ và danh sách khách mời cũng đều được kiểm tra xác nhận. Đèn chùm gần đây có ghi chép lau dọn, nhưng công ty vệ sinh cũng là công ty cũ đã phục vụ Giải trí Tinh Thiên được năm năm. Người ngày đó phụ trách việc lau dọn trang thiết bị cũng là nhân viên đã làm việc được hai năm. Muốn động tay chân, thì ít nhất phải bắt đầu kế hoạch từ hai năm trước...”

“Đủ rồi!” Trương Diệu Kim quát bảo dừng lại, sơ xuất chính là sơ xuất.

Vì cảm thấy rằng kẻ tấn công sẽ không ra tay trước mắt công chúng, hơn nữa xác xuất thành công của nỗ lực giấu trên đèn treo rất thấp – hướng tấn công, chỉ thành công khi mục tiêu đứng trên bục phát biểu.

Hồng Long đã kiểm tra toàn bộ hội trường, nhưng lại bỏ qua đèn chùm bề ngoài không có vấn đề gì. Ai ngờ được viên đạn của tay súng bắn tia sẽ mở ra bí mật?

“Tin tức nhận mới nhất là Lý Phi không bị thương.” Trương Diệu Kim hi vọng tin tức này có thể khiến Giản Hoa bình tĩnh lại một chút.

Hắn không nghĩ quá sâu xa về quan hệ của hai người này, mấy lời nói bậy bạ về CP của kẻ xuyên sách, hắn không tin.

Cơn tức giận của Giản Hoa, Trương Diệu Kim cũng thấy dễ hiểu: Cuộc chiến của người dị năng, bàn cờ của các quốc gia, “lời tiên đoán” của kẻ xuyên sách, quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, chỉ mấy nguy cơ này đã đủ hồng hét lắm rồi, giờ bỗng có kẻ phá vỡ cân bằng, trực tiếp đưa mức độ nguy hiểm bay lên tầng cao mưu sát! Môi hở răng lạnh, thỏ chết cáo buồn, nếu là người dị năng cấp cao khác thì cũng đều sẽ tức giận.

“Tôi sẽ tìm người kia.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi, nói.

Một đám người chen chúc ở cửa hội trường, bỗng bị một vật thể mềm mại mọc ra từ mặt đất đẩy sang hai bên.

Họ không thể động đậy, thậm chí không nhìn thấy trên hành lang xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cảm thấy rằng có một người, một người không thềm giấu tiếng bước chân, đi qua bên cạnh mình.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Mối Đe Dọa

Trong hội trường tối đen, không khí tràn ngập mùi rượu cocktail bị đổ tung tóe.

Đám tơ mọc phủ kín mặt đất, mũ nấm mềm mại như ghế sofa bao vây đám người ở bên trong.

Người không ngất thì thở hỗn hển, hoang mang lo sợ gọi to tên bạn bè hoặc tên người đại diện, trợ lý, lục đục có người đáp lại. Cảm giác “gặp khó khăn nhưng xung quanh không chỉ có mình tôi” này khiến nhiều người miễn cưỡng bình tĩnh lại, tìm về lý trí.

Cuối cùng chỉ còn lại mấy người có năng lực thừa nhận kém, trong đầu trống rỗng, vẫn còn toán loạn hét lên.

Lương Quân bị hét cho ong hết cả đầu, sốt ruột sờ tóc, tay dính đầy màu đen xám.

Ngọn đèn trên hành lang cửa hội trường, nhìn qua cực kỳ xa xôi, lại yên tĩnh kỳ lạ.

Cửa không bị chặn kín, sao một đám người lại chỉ biết hét to, mà không biết đường chạy ra ngoài? Lương Quân đang buồn bực, thì bỗng thấy giữa khung cửa tượng trưng cho nguồn sáng, xuất hiện một bóng người.

Đó là một người đàn ông, người đó đi vào hội trường, bóng bị ngọn đèn kéo dài, lại che mất một phần ánh sáng ở hành lang, trông có vẻ ma

quái cực kỳ.

Người đó cứ đi vào như vậy, không nói rõ thân phận, cũng không có lấy ra thứ gì để đe dọa mọi người.

Không phải cảnh sát, không phải tên tội phạm đã nổ súng, họ chờ được một kẻ kỳ quái không nói tiếng nào. Từ chỗ sáng sủa đi vào bóng tối, bóng người dần dần biến mất, ai cũng biết “người đó” đang ở trong hội trường, nhưng không ai biết người đó là ai, muốn làm gì.

Tiếng hốt hoảng và hít khí lạnh vang lên liên tiếp.

Không ai dám nói chuyện, nhất là Lương Quân. Ông còn chưa biết sát thủ đến vì ai, không biết là mình hay là Lý Phi, dù sao cũng không phải là Ôn Đồng. Khi ảnh hậu ở trên bục phát biểu, không khí vẫn rất tốt, chuyện ngoài ý muốn xảy ra khi cô đi xuống còn Lý Phi đi lên.

Vấn đề là dạng thâm cừu đại hận gì, lại có năng lực đến mức nào, mà có thể dùng tới cả ám sát liên hoàn!

Giới giải trí là vòng danh lợi, bên ngoài ngăn nắp cất giấu dơ bẩn bên trong, chuyện không nói rõ được có cả đồng. Nhưng đây không phải là Hồng Kông năm XX, cũng không phải là xã hội đen chuyển hình đầu tư công ty giải trí như trong phim ảnh. Một lời không hợp là chơi ám sát luôn.

Lương Quân đã rất nhiều lần bị gây bất lợi, bị làm giả bằng chứng để vu khống, lừa nghệ sĩ hút chích ma túy, nghiện cờ bạc, hoặc là xuống tay từ chỗ người nhà, lấy lòng họ rồi lừa đảo. Nhiều đêm không xuể! Chỉ chưa từng đối diện với cái chết, viên đạn bay xẹt qua tóc, suýt thì khiến đầu ông có thêm một lỗ thủng.

Việc này quá táo tợn! Lương Quân ngay cả đối thủ cũ của mình, tập đoàn Quang Thế cũng không nghi ngờ.

– Quang Thế không có đủ chỉ số thông minh cũng như năng lực để làm chuyện ám sát này!

Nhớ đến việc Lý Phỉ từng bị cơ quan bí mật quốc gia mang đi, gân xanh trên trán Lương Quân giật giật. Ông không biết nên trả lời thế nào với công chúng về sự việc đêm nay, lẩn tránh là không thể được rồi, nghệ sĩ của công ty Giải trí Tinh Thiên đều đang ở hội trường. Nếu fan của họ làm ầm lên thì ngay cả trang web chính thức của công ty cũng bị đánh sập.

Lương Quân không dám mở mồm khiến “sát thủ” chú ý, ông cũng không hiểu cái người kêu có ma bị làm sao. Mãi đến khi ông lui lại rồi dựa lên vách tường, mới cảm thấy được có cái gì mềm mềm đang đỡ ông.

Cổ găng nuốt lại tiếng kêu to, vòng tay ra sau sờ, nếp uốn rất kỳ quái, không giống thảm.

Sau đó, Lương Quân không thể nhúc nhích được nữa, đám tơ cuốn lấy tay ông, cố định giày của ông trên mặt đất.

Gặp phải chuyện tương tự còn có Ôn Đồng, họ vì cách Lý Phỉ không xa, nên lúc đầu đám tơ không tấn công họ, giờ khi phát hiện “họ muốn chạy”, năm mới không khách khí.

– Lệnh của chủ nhân, tất cả mọi người trong hội trường đều không được rời khỏi!

Là người dị năng cấp A, Cảnh Điền đạt được đãi ngộ đặc biệt: Trói thành bánh tông.

Năm từng đặt lương thực dự trữ này trước cửa nhà Giản Hoa, giờ nó lại vui vẻ đưa bánh tông đến.

Giản Hoa:...

Sự yên tĩnh trong hội trường không duy trì được lâu, di động trên người mọi người bắt đầu rung lên liên tiếp, vì trong đám người chạy trốn lúc trước, đã có người đăng tin tức phát lên mạng xã hội.

May là vì tiệc tối vừa mới bắt đầu, còn đang ở giai đoạn đọc diễn văn, di động không đặt ở chế độ máy bay thì là chế độ rung, nếu không thì các loại tiếng chuông đã kêu toán loạn.

Màn hình tự động sáng lên, làm cho hội trường tối đen xuất hiện từng điểm sáng.

Tiếc là không ai có thể nhúc nhích, di động trong túi chỉ có thể chiếu sáng một vùng nhỏ. Còn có không ít di động trong lúc lộn xộn bị rơi trên mặt đất, ánh sáng chiếu lên trần nhà, cực kỳ dễ khiến người khác chú ý.

“A!”

Trong hội trường vang lên tiếng hét thảm, dọa sợ tổ viên Hồng Long trên hành lang.

Mọi người thấy rõ khung cảnh xung quanh: Nơi nơi đều là nấm, nấm bản phóng đại, từng khóm tùy tiện mọc, ánh sáng âm u từ màn hình di động chiếu vào khiến chúng trở nên đáng sợ.

Giản Hoa đứng ngay trước một cái bàn.

Nhìn xuống nguồn sáng di động còn lại duy nhất, cậu tiện tay vén khăn lên, một khuôn mặt béo tròn tái nhợt đập vào mắt.

Giản Hoa hơi ngạc nhiên, cậu không ngờ sẽ nhìn thấy người này: cậu Đồng khiến cậu nửa năm nay không xin được việc, suýt thì phải rời khỏi ngành giải trí.

Cậu Đồng trốn dưới gầm bàn, lưng chống đỡ mặt bàn, bốn chân bàn đều cách mặt đất, mà đám tơ lại trói gã lại, giờ trông cậu Đồng như con rùa định khiêng bàn đi. Khăn trải bàn bị lật ra, gã liền trợn trắng mắt, co giật toàn thân giống như sợ đến mức sắp ngất.

“...” Mặt Giản Hoa không chút thay đổi, vứt khăn trải bàn đi.

Đám tơ nhảy lên, nhanh chóng bò lên màn hình di động, các điểm sáng dần biến mất, hội trường lại tối mịt.

Lý Phi đi đến cạnh Giản Hoa, anh thấy được mọi hành động của Giản Hoa, cũng có thể cảm nhận được con thú dữ đang ẩn sâu trong bóng tối kia cực kỳ phản nộ. Khuynh hướng nắm tấn công rất rõ ràng, chúng mạnh bạo ngăn chặn tất cả những kẻ có gan phản kháng.

Anh từ từ tới gần Giản Hoa, thấy đám tơ không có dị động rõ ràng, lúc này mới xác định rằng Giản Hoa không bị lửa giận chiếm mất lý trí, dĩ năng vẫn chịu sự kiểm soát của Giản Hoa. Lý Phi thở phào nhện nhỡm.

Dựa vào tiếng khóc thét xung quanh để giấu, Lý Phi thì thầm bên tai Giản Hoa: “Tôi không bị thương.”

Tổ viên Hồng Long giả làm bảo vệ trong hội trường, viên đạn không lấy được mạng anh, nổ tên trong đèn treo chỉ đâm nát bọc phát biểu, tay súng bắn ba phát liên cũng không có hiệu quả. Phát súng cuối cùng bắn hỏng công tắc đèn của hội trường, Giản Hoa đều đã nghe từ kênh thông tin của Hồng Long, nhưng không tận mắt nhìn thấy Lý Phi, không nghe thấy Lý Phi nói chuyện, Giản Hoa vẫn cảm xúc tức giận lo lắng nặng nề quấy nhiễu.

Trong đại sảnh không có mùi máu, đám tơ vẫn quấn trên người Lý Phi lẳng lẳng trở về trong tay Giản Hoa.

– Lý Phi thật sự không bị thương.

“Người của Hồng Long ở bên ngoài?” Lý Phỉ vẫn đang nghĩ về ý nghĩa tin nhắn kia của Giản Hoa.

Vụ tấn công xảy ra trong hội trường, ngược lại hoàn toàn với tin tức cảnh cáo của Giản Hoa. Giản Hoa sẽ không cố ý hại anh, như vậy nghĩa là Giản Hoa nhận được tình báo sai.

Người nào có thể khiến Giản Hoa tin tưởng, còn không nghi tin tức là giả?

Không cần nghi ngờ gì nữa, là Hồng Long.

“Hồng Long phát hiện cái gì bên ngoài? Họ mà lại bị tung hỏa mù thu hút lực chú ý, bỏ qua vụ tấn công thật sự?” Lý Phỉ không kiềm được mỉa mai. Dù cho ai trải qua chuyện vừa rồi, cũng đều không thể giữ cho lòng bình tĩnh, sơ sẩy kiểu này hơi bị lớn quá rồi.

Thấy Lý Phỉ không có việc gì, phần nộ trong lòng Giản Hoa đã giảm rất nhiều, không còn giận chó đánh mèo nữa. Cậu còn vì Hồng Long giải thích một câu: “Không phải tung hỏa mù, mà là vài nhóm người khác! Đặc công các quốc gia, họ muốn bắt cóc hoặc giết chết anh. Hai CIA bị thiếu tá Trương bắt được, có một MI6 chạy.”

CIA: cục tình báo của Mỹ

MI6: cục tình báo của Anh

Lực tấn công của tin tức này, khiến cho Lý Phỉ sợ hãi không khác gì khi nhìn thấy viên đạn bay về phía mình.

Dù đã nhận thức đầy đủ tính nguy hiểm trong nguyên tác của Thế giới Bị Từ Bỏ trong tương lai, Lý Phỉ cũng vẫn chưa chuẩn bị tốt để trở thành mục tiêu ám sát hàng đầu của cơ quan bí mật của các quốc gia.

“Họ điên rồi à?”

Trong nguyên tác Lý Phỉ không rời khỏi Trung Quốc, so với những người dị năng cấp S, dị năng cấp A khác tạo thành “công tích vĩ đại” khi chiến đấu, trên danh nghĩa Lý Phỉ chỉ có một loạt các tội ác như “xúi giục” “sai khiến phía sau màn” “châm ngòi đại chiến người dị năng”, chứ không phải là “thiên rụi Nhà Trắng” hay “phá hủy London Eye”.

Người dị năng cấp cao trong quyển sách “Kẻ bị vứt bỏ” này, đều có chung một phong cách là “không phá hủy một kỳ quan thế giới hoặc một kiến trúc nổi tiếng, thì sẽ ngại nói ra năng lực của mình rất mạnh”.

So với Tiến Sĩ Điên lấy giết người làm vui, Bọ Cạp Đỏ thích ăn thịt người, tính đe dọa của Quỷ Lửa khi tình tiết vừa mới bắt đầu không mạnh như vậy. Mọi người đều biết chiến tranh người dị năng sẽ bùng nổ, cũng biết hướng đi thay đổi của Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng độc thủ phía sau màn không thể cứ chờ ở phía sau màn được nữa.

“Họ không điên, là vì anh và tôi, vì Hắc Uyên còn chưa được thành lập, vì đất nước này có hai người dị năng cấp S!” Giản Hoa gằn từng chữ, giọng điệu lạnh lùng.

Bốn phía tràn ngập tiếng bàn luận hoảng loạn, tiếng kêu khóc, và tiếng kêu cứu.

Tổ viên Hồng Long ở bên ngoài đều nghi ngờ không biết hai Boss lớn đã làm chuyện đáng sợ gì đối người ở bên trong, nhưng không có lệnh của thiếu tá Trương, họ đành phải chờ bên ngoài.

Trên thực tế, khi Hồng Long vào hội trường, cũng chỉ có thể lần lượt điều tra khách mời.

Nhân vật của công chúng không chịu phối hợp, thân phận tay súng không rõ, Hồng Long còn phải giải thích vấn đề đám tở. Đối mặt với tiếng

kháng nghị ồn ào, thiếu tá Trương cũng đau đầu, nếu có biện pháp xử lý tốt hơn, Trương Diệu Kim đương nhiên sẽ đi tìm rắc rối.

“Im lặng, chờ đi!”

“Thiếu tá, đã có phóng viên đến bên ngoài tòa nhà Giải trí Tinh Thiên.”

“Duy trì trạng thái phong tỏa, tiếp viện của chúng ta đâu? Cảnh sát chống bạo động không ngăn được phóng viên à?”

“Ngăn được, nhưng người của cục cảnh sát Hải thành đến tìm chúng ta nói có chuyện quan trọng, hỏi lý do thoái thác với công chúng.” tổ viên Hồng Long ngượng ngùng bổ sung.

“Trả lời họ, chờ chỉ thị của cấp trên!” Trương Diệu Kim đau đầu cực kỳ, đám người CIA này chọc tổ ong vò vẽ rồi! Bắt đầu thủ đoạn đường ngangngõ tắt thì sẽ không có kết cục tốt. Hoám sát, giết người dị năng cấp cao, giết nhân vật tình tiết quan trọng trong nguyên tác, ngăn cản quốc gia khác phát minh bình xịt sinh tồn. Đe dọa tranh đoạt lợi ích, đánh nhau đến mức người chết ta sống, cuối cùng thì còn lấy ai đối phó với quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ?

“Dù anh không thành lập Hắc Uyên, anh không phải là Lý Phi, anh là người tốt ra sức vì sự sinh tồn của loài người ở Thế giới Bị Từ Bỏ, nhân phẩm hoàn hảo không khuyết điểm – họ cũng vẫn sẽ giết anh!” Giản Hoa giữ chặt lấy cánh tay Lý Phi, loại cảm xúc bộc lộ ra bên ngoài này khiến cậu đánh mất sự bình tĩnh ngày xưa.

“Vì anh là một người dị năng cấp S, một người không dễ lừa gạt, người dị năng cấp S không thể bắt!”

“....”

Lý Phỉ bỗng im lặng nở nụ cười thật tươi.

Khác với Giản Hoa không thể nhìn thấy xung quanh, anh có thể đưa tay chính xác, ôm chặt vai Giản Hoa, vây người này trong khuỷu tay của mình, trông như là tư thế nói chuyện thì thầm.

“Có cậu ở đây, không ai có thể giết được tôi... Tôi hứa, chuyện như ngày hôm nay sẽ không xảy ra nữa.”

“Anh không thể hứa được!” Cảm giác kỳ lạ xuất hiện một giây trong lòng Giản Hoa, lại bị cuộc trò chuyện thu hút toàn bộ tâm trí, “Chỉ có người chết mới có tư cách nói anh ta sẽ không bao giờ phạm sai lầm!”

“Vậy thì trước khi chết, tôi sẽ nghe cậu hết.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Sơ Suất

Giản Hoa ngạc nhiên không nói nên lời.

Nghe theo cậu hết là ý gì... Chẳng lẽ ý Lý Phi đang giao tính mạng của anh cho cậu?

Đám tơ không phải là vạn năng, Giản Hoa cũng không thể dự đoán được nguy hiểm. Kiểu “nghe theo” này giống như tin tưởng mù quáng. Trong lòng Giản Hoa sinh ra nghi ngờ, lúc này cảm giác cách tay khoác trên vai cậu trở nên rõ ràng.

Cậu không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt Lý Phi nữa, chỉ có thể nghe được tiếng nói của đối phương.

Từng chữ rõ ràng, khi cổ ý trầm giọng, từng chữ đều như rất nặng, nặng trĩu đè lên vai

Giản Hoa có hơi mơ màng, khi tỉnh táo lại cậu bỗng cảm thấy không đúng. Dù là lúc trước tức giận bất an, hay giờ phút này lòng vui ý đẹp, cũng đều lộ ra một loại ý vị không bình thường.

– Cậu bị người người đàn ông này hấp dẫn.

Từ mọi mặt, dù là Lý Phi mang kỹ thuật biểu diễn tinh xảo đứng trước máy quay, hay là khi đối mặt nguy hiểm tỏ ra rằng dự liệu được trước.

Đây là một người người đàn ông phức tạp, mang vẻ ngoài dịu dàng nhã nhặn, luôn là tâm điểm ánh sáng giữa đám người.

Giỏi giải quyết vấn đề, quả quyết lý trí, ngôn từ sắc bén. Nếu là người khác ngã xuống, thì sẽ rúc vào sừng trâu không đi ra được, nhưng Lý Phi thì sẽ thoải mái chém một đao, dễ dàng bước qua.

Đồng thời, người đàn ông này trong sinh hoạt có một mặt khác, khác hẳn với vẻ ưu tú.

Ngủ rất im lặng, khi ngủ được mùi đồ ăn sẽ tự động tỉnh, liên tục nướng khét mấy trăm xiên thịt... Rất nhiều thói quen, những tiểu tiết rất nhỏ, Giản Hoa đều có thể không cần cố sức mà vẫn nhớ lại được.

Tim đập không chính xác, cảm giác cũng không chính xác. Lâu rồi không để ý hai điều này, Giản Hoa cảm thấy rõ ràng rằng ánh mắt của mình đã không thể rời khỏi người đó được nữa.

Sau khi ý thức được điều này, ánh mắt cậu nhìn Lý Phi trở nên kỳ lạ.

“...Cạch.”

Lúc này, đám tơ mọc lung tung bên cạnh chậu hoa trong góc tường “sờ” thấy một khẩu súng lục.

Giản Hoa lệnh năm tìm kiếm thứ này, khi đám tơ quấn quanh leo lên, cách quần áo “kiểm tra” từng người, không phát hiện vật thể có dạng như súng.

Giờ năm có phát hiện, phản hồi mạnh mẽ truyền vào trong ý thức của Giản Hoa.

“Hung thủ để lại súng trong chậu hoa.” Giản Hoa đè lại cánh tay Lý Phi, chỉ hướng cho anh.

“Đừng đi đâu! Để tôi qua xem.”

Từ khi đèn tắt đến khi đám tơ xuất hiện, thời gian cũng không quá lâu, việc có thể làm trong bóng tối rất có hạn. Sau khi hung thủ ném súng đi, gã trà trộn vào đám người, giờ phút này có thể gã đang ở nơi cách chậu hoa không xa.

“Vừa rồi ai nói sẽ nghe lời tôi?” Giản Hoa hỏi lại.

“...”

Khi Giản Hoa đi qua, đế giày giẫm lên mảnh vỡ ly rượu, ở giữa cách một lớp tơ, mảnh vỡ ma sát lên mặt đất vang lên tiếng kệt kệt, khiến người ta sờn tóc gáy.

“Đừng kêu nữa! Mọi người không nghe thấy tiếng gì sao?” Có người run rẩy hỏi.

Một khoảng im lặng, rồi sau đó tiếng càng vang lên chói tai hơn, giống như một con dã thú đang cắn nuốt đồ ăn.

“Có... Có cái gì vừa đi qua trước mặt tôi!” Người nói chuyện giống như sắp sụp đổ.

Hội trường lại trở nên hỗn loạn, Giản Hoa chạy đến bên cạnh chậu hoa, đám tơ bao lấy bàn tay cậu, cậu cầm lấy khẩu súng, nòng súng vẫn còn nóng.

Vút vũ khí dứt khoát như vậy, chắc chắn là không lo trên súng có dấu vân tay.

Là một người đàn ông đeo găng tay... Không, có lẽ gã đã cởi găng tay ra rồi, vì sau khi nổ súng, trên mu bàn tay và quần áo đều lưu lại mùi khói súng.

“Không cần tìm nữa.” Lý Phi cùng đi tới, bỗng mở miệng.

Giản Hoa nghi ngờ quay đầu.

Lý Phi nhìn mặt đất cách xa mấy mét, dưới lớp tơ phủ lồi lên một chỗ có hình người: “Gã đã chết.”

Năm không có hứng thú với người chết, Giản Hoa ý thức được sơ sót của mình, không chế dị năng một lần nữa “kiểm tra” toàn bộ hội trường. Cậu nhanh chóng phát hiện một người đặc biệt đã ngừng hô hấp.

“Tay súng bắn tĩa kia khi bị Hồng Long phát hiện, đã uống thuốc độc tự sát.”

“Sát thủ ngay cả mạng cũng không cần...” Lý Phi lẩm bẩm.

Giản Hoa nghiêng đầu, mở thiết bị thông tin mini Trương Diệu Kim đưa cho hẳn ở bãi đỗ xe: “Đã tìm thấy khẩu súng, người nổ súng đã chết.”

Trương Diệu Kim nghe được trả lời thuyết phục, thở dài, mắt nhìn lối vào hội trường tối đen như trong phim kinh dị, nổ súng cảnh cáo: “Cảnh sát đây! Tất cả giơ tay lên. Đừng hoảng loạn!”

Tiếng hô này như một mũi tiêm an thần, khiến cho mọi người đang hoảng loạn vừa mừng vừa sợ.

Lúc này tổ viên Hồng Long khống chế cả tòa nhà, cũng tìm được công tắc mạch đèn điện của hội trường trong phòng điện tổng.

Viên đạn phá hỏng bộ phận mạch điện, nhưng trong hội trường còn có đèn chiếu sân khấu, đèn tường tạo không khí, không cùng một mạch điện với đèn thường dùng để chiếu sáng.

Trong hội trường tối mù mịt, lục tục có ánh đèn sáng lên.

Mọi người cảm thấy trên người thả lỏng, cuống quýt cúi đầu, không nhìn thấy có thứ gì đang cuốn lấy cơ thể mình, trên mặt đất cũng không có

thứ gì lạ màu trắng, xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất có thể nhìn thấy tòa nhà bên cạnh.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khi tổ viên Hồng Long mang theo người của cục cảnh sát Hải thành đi vào, mọi người hoảng sợ quá độ, còn chưa tỉnh táo lại, hai chân như nhũn ra bị nâng ra ngoài. Có người bám chặt lấy cảnh sát, liều mạng nói có ma, có người khẳng khẳng rằng có nấm ăn thịt người, chỉ có ít người còn giữ lại trọng điểm về vụ đấu súng.

Trong hội trường giày cao gót, mảnh thủy tinh, nơ cổ áo, trang sức trên lễ phục nữ vứt toán loạn.

Xác người nửa nằm sấp, lúc đầu không có ai chú ý, vì gần đó còn có không ít người bị ngất.

Chờ đến khi tổ viên Hồng Long lật người lại, mới phát hiện một gương mặt bầm tím, máu me be bét.

Khi đám tư biến mất Cảnh Điền mới đạt được tự do, vẻ mặt hẩn đau khổ đi tìm Lý Phi,. Trợ lý Lâm bị dọa sợ, mặt trắng bệch như đĩa sứ, run rẩy hỏi Lý Phi có bị thương không.

“Không được, chúng ta phải trở về ngay lập tức!” Trợ lý Lâm ôm đầu, cậu ta ngẩng đầu thì thấy Giản Hoa, cũng không nghi ngờ việc Giản Hoa lúc trước không ở trong hội trường, mà bỗng dưng bây giờ lại xuất hiện.

Trán Lương Quân đổ mồ hôi lạnh, cảnh sát đến thì nguy hiểm đã qua, nhưng ở trong mắt ông, nguy cơ trong quan hệ xã hội của Giải trí Tinh Thiên chỉ vừa mới bắt đầu.

“Rốt cuộc là sao lại thế này?” Người của ban giám đốc công ty vây quanh Lương Quân chất vấn.

Nhìn xác đèn treo trên mặt đất, người nhát gan thì một phút cũng không muốn ở lại đây, trời mới biết có chỗ nào khác có vấn đề hay không, có giấu cơ quan ám sát hay không.

Lỗ đạn xuyên qua cửa thủy tinh còn chói lọi ở đó kia kìa!

“Phóng viên sắp đến rồi, để các nghệ sĩ mau rời đi! Đừng nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào!”

Tham gia tiệc tối đều là nghệ sĩ đã ký hợp đồng với công ty Giải trí Tinh Thiên, nghe theo tổng giám đốc mà lên tiếng cũng là điều đương nhiên. Không nhận phỏng vấn, nhưng không có chuyện nào là không có tin đồn, việc này ai cũng không ngăn được. Hôm nay có nhiều người ở đây như vậy, ai biết là tuôn ra từ miệng người nào?

Mọi người nhìn ảnh hậu Ôn Đồng quần áo bắn thủ tóc tai bù xù, lại chuyển ánh mắt sang Lý Phi mặc áo khoác dính đầy vụn gỗ và vết rượu, cuối cùng vẫn cảm thấy Lương Quân giống mục tiêu ám sát hơn.

Nghệ sĩ xuất đầu lộ diện cả ngày, mỗi năm đều có chuyện người hâm mộ cuồng nhiệt gây rắc rối, nhưng đặt cơ quan trong đèn treo ư? Kế hoạch tỉ mỉ như vậy, vụ ám sát mất nhiều thời gian bố trí như thế, chắc là phải nhắm vào CEO Lương Quân không thường tham gia các trường hợp lộ diện trước công chúng.

Lương Quân vác nồi lớn sút đầu mẻ trán.

– Vì sốt ruột mà tóc rụng một đồng.

Cô Trương, thư kí tổng giám đốc, khi sự việc xảy ra bị đám người xô đẩy, ngã sấp xuống đất, mặt và cánh tay bị thâm tím vài chỗ. Trương Diệu Kim sau khi thay quần áo bảo vệ của Giải trí Tinh Thiên xong, lúc đi vào, nhìn tình trạng của cô Trương, mặt đen lại.

“Tất cả tránh ra. Người biết đến sự việc phải phối hợp điều tra với chúng tôi, tìm ra kẻ chủ mưu!”

Trương Diệu Kim nhờ vào chức vụ, “cứu” Lương Quân và thư ký Trương bị bao vây bên trong ra.

“Anh là ai?”

“Cảnh sát vũ trang!” Tổ viên Hồng Long thuận miệng nói tên một đơn vị.

Người đến tiếp viện thật sự là cảnh sát vũ trang, vũ trang hạng nặng còn cả mặc quần áo chống đạn. Họ không phủ nhận, nên người của Hồng Long bên này mặc quần áo thương phục đương nhiên có một “thân phận vô cùng xác thực”.

“Đây là một vụ án đặc biệt hiểm ác. Kẻ nổ súng đã chết, nên chúng tôi cần phải tiến hành thêm một bước điều tra, về quan hệ giữa các nhân viên trong công ty, quan hệ tài chính, và cả ân oán cá nhân của mọi người!”

Ánh mắt Trương Diệu Kim đảo qua, các cổ đông vừa rồi đuổi theo Lương Quân ép hỏi lúc này lại không ai nói gì. Ai mà muốn trước mặt cảnh sát thể hiện rằng mình có quan hệ không tốt, có lòng oán hận với “người bị hại” chứ?

Lương Quân cuối cùng cũng thoát ra, thở hỗn hển.

Ông không tâm trạng giả vờ giả vịt chào hỏi Trương Diệu Kim. Ông hỏi thăm tình trạng của Ôn Đồng trước, rồi sau đó tìm Lý Phi, né tránh ánh mắt dò xét của mọi người, nhỏ giọng nhanh chóng cảnh cáo: “Cậu mau rời khỏi chỗ này, đừng về nhà! Địa chỉ nhà cậu không ở trong tư liệu của công ty, nhưng ít nhất cũng có hơn mười người biết, tính thêm cả bảo vệ khu biệt thự...”

“Chờ đã, ý ngài là, chúng đến vì anh Lý của chúng tôi?” Trợ lý Lâm lộ vẻ mặt muốn xỉu.

Lương Quân cố ngăn lại xúc động muốn truy hỏi Lý Phỉ sự thật. Ông nhìn Cảnh Điền, rồi lại nhìn Giản Hoa, cảm thấy rằng có hai vệ sĩ cũng không ngăn được sát thủ, ông ám chỉ: “Nếu không được, thì cậu cùng họ đi. Có quân nhân ở đây, chắc chắn không có việc gì.”

“Vào cục cảnh sát gì đó, lỡ như truyền ra ngoài...”

Lần này, trợ lý Lâm chưa dứt lời, đã bị Cảnh Điền trừng mắt cho nín luôn.

Lý Phỉ không đồng ý với Lương Quân, cũng không giải thích, chỉ nói: “Tôi rất xin lỗi.”

Liên lụy khiến CEO suýt bỏ mạng, Giải trí Tinh Thiên còn phải đối mặt với cục diện rối rắm không thể kết thúc. Giá cổ phiếu của công ty chắc là sẽ rớt vài điểm, rất có thể một năm tương lai phát triển này đều sẽ bị công ty lớn khác ngăn chặn.

“Dù hung thủ có vì cậu mà đến, thì người nên xin lỗi cũng không phải là cậu.” Lương Quân thiếu kiên nhẫn, phất tay, giống như muốn đuổi ruồi bọ, “Trước khi sự việc được giải quyết, cậu không cần ra mặt.”

Đây đúng là chuyện Lý Phỉ muốn nói.

Đột nhiên tránh bóng, rất dễ khiến người ta chú ý, cũng làm mọi người liên hệ lại hai chuyện này với nhau,. Nhưng giảm bớt thời gian xuất hiện thì vẫn làm được.

“Việc này... rất khó giải quyết.” Lý Phỉ ám chỉ xong, nói thẳng dự định của mình, “Sau khi quay xong ‘Trúc đen’, ngoài việc làm người phát ngôn, chắc sang năm tôi không thể nhận phim mới nữa. Coi như là ở trong

trạng thái nửa nghỉ hưu. Công ty nên bồi dưỡng người mới, hoặc cướp người của công ty khác thì hơn!”

Lương Quân cũng không so đo việc này. Tiền so với mạng, bên nào nặng bên nào nhẹ, đương nhiên không cần phải nói nữa.

“Cậu còn sợ tôi không có cây rụng tiền? Ai, vốn muốn tìm cho cậu một người đại diện đáng tin. Giờ thì không cần nữa!”

Đuổi Ôn Đồng và Lý Phỉ đi xong, Lương Quân mới có lòng suy nghĩ là chuyện gì mới khiến Lý Phỉ ám chỉ ông rằng, dù cảnh sát và cơ quan bí mật quốc gia có nhúng tay vào cũng không giải quyết được.

Nửa giờ sau, ảnh chụp CEO rụng tóc bị phóng viên chụp lại đăng lên mạng, thu hút một lượng lớn cư dân mạng. Tổng giám đốc của công ty Giải trí hàng đầu bị tấn công liên hoàn, hung thủ sử dụng súng ngắm. Chuyện này còn phần khích cả trong phim, làm sao người ta có thể không chú ý được.

Về phần đám fan của tổng giám đốc Lương Quân, không bị dọa cho chết ngất, cũng khóc ngất trước ảnh chụp.

Làm fan của Lương Quân đã rất khổ, mỗi năm chỉ trông chờ vào tiệc tối đón giao thừa, vậy mà người còn suýt chết.

Họ đang oán giận thảo luận trên địa bàn nhà mình, thì trong đó xuất hiện hai tin nhắn rất kỳ lạ.

“CEO? Người bị tấn công không phải là người nào đó sao?”

“Là yêu thật à? Ngay cả nôi* này cũng vắc?”

*ý chỉ là gánh tội, gánh việc không hay

Người hâm mộ của tổng giám đốc xem không hiểu, truy hỏi rầm rộ, nhưng hai tài khoản kia bắt đầu giả chết, không trả lời.

Tài khoản là tài khoản cũ, trong nhóm này của họ người đến người đi cũng chỉ có chừng đấy. Người bình thường quen thuộc, có cùng sở thích bỗng trở nên kỳ lạ, trong lòng mọi người đều khó chịu, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thì chắc là hai người kia thích chuyện tình trai trong giới, Lương Quân x Lý Phỉ.

Cho nên người nào đó là chỉ Lý Phỉ hả?

Ảo tưởng quá mức là bệnh!! Người quản lý diễn đàn tức giận treo hai tài khoản kia để cảnh cáo, rồi sau đó cũng sống chết mặc bây với chuyện này.

Một mặt khác, Lương Quân đã ứng phó với đám phóng viên xong. Khi phối hợp với tổ viên Hồng Long điều tra trong văn phòng, ông rốt cuộc có cơ hội hỏi con riêng của vợ mình, Lý Phỉ đã chọn đến ai?

“Theo lý mà nói, đây là chuyện cơ mật. Tôi không thể nói cho ngài.” Trương Diệu Kim liếc ông một cái.

CEO bà tám vừa nghe là biết có cửa, ông tỏ rõ lập trường ngay lập tức: “Giấy không gói được lửa, hiểu được tình hình, thì tôi mới có thể thu dọn tàn cục được, giúp các cậu che giấu tin tức.”

“Không cần, có lẽ chuyện này cũng không lừa được bao lâu nữa.”

“...”

“Theo tình báo chúng tôi nắm giữ hiện tại, có chính phủ của ít nhất bốn quốc gia, muốn Lý Phỉ chết.”

Lương Quân ngơ ngác.

Chờ đã, là bốn quốc gia, không phải bốn công ty à?

Ông khó khăn chớp mắt, vẻ mặt kỳ lạ: “Tôi có thể biết là bốn nước nào không?”

“Không thể.” Trương Diệu Kim nghiêm túc nói, “Tin tức vừa rồi cũng là để thuyết phục ngài, để ngài hiểu rằng, Lý Phỉ không an toàn. Công ty Giải trí Tinh Thiên nên ngừng mọi công việc hiện giờ của cậu ta, hoặc là suy xét đến việc hủy hợp đồng.”

“Tôi phải lấy lý do gì thuyết phục ban giám đốc đây, ảnh đế bị FBI đuổi giết?”

“Là CIA.”

“Hóa ra cậu đang nói thật?” Lương Quân sợ đến ngu người.

Thiếu tá Trương không biết nói đùa:...

Tác giả có lời muốn nói: Lương Quân: cây rặng tiền của công ty nhà khác, kết thù bên ngoài, toàn là mấy đạo diễn lớn mình tinh lớn tức giận muốn bôi đen cậu ta, muốn cậu ta mất mặt. Đến phiên cây rặng tiền của công ty chúng ta...

Phong cách này không đúng!

Vốn kết thúc phải là như vậy

“Hóa ra cậu đang nói thật à?” Lương Quân sợ ngây người.

CEO Giải trí Tinh Thiên rất cuộc ý thức được rằng mình đã vác một cái nôi rất ghê gớm.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tết Nguyên Đán

Lý Phi đổi một chiếc ô tô thông dụng do Hồng Long cung cấp, chạy thẳng lên đường cao tốc, trở về nhà Giản Hoa ở Hoài thành.

Đã gần hai tháng không ở nhà, nơi nơi đều phủ đầy tro bụi.

Ảnh đế đành xắn tay áo, cùng Giản Hoa quét dọn.

– Không dùng dị năng.

Trong nhà Giản Hoa không trang trí nhiều, ném vải trắng phủ trên đồ gia dụng vào máy giặt, rồi lau lại lớp thủy tinh bên dưới.

Nhân lúc Lý Phi đang lau gương trong phòng vệ sinh, Giản Hoa vội vàng vào phòng ngủ, bóc áp phích dán trên tường xuống.

Quạ đen, cây cối chết khô, Ô tướng quân mặc trên người áo giáp nhuốm máu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn cậu...

Vứt áp phích đi thì tiếc, mà cũng không muốn gấp lại, Giản Hoa nhìn trái nhìn phải đều không chỗ nào đặt được cả, đành nâng đệm lên, đặt trên khung giường.

Sau khi làm xong, Giản Hoa mới tỉnh táo lại.

Rõ ràng là cậu lo Lý Phi khi đi vào sẽ nhìn thấy tấm áp phích này. Nhưng vấn đề là, tấm áp phích tạp chí này là khi cậu gặp Lý Phi ở quán cà phê, ảnh đế cho cậu! Giản Hoa chưa bao giờ giấu chuyện cậu thích Ô tướng

quân, dán áp phích nhân vật mình thích trong nhà, thì cũng không có gì lạ. Cố ý giấu áp phích đi, mới là làm quá.

Giản Hoa dựa vào ghế, bóp trán.

Cậu trở nên không giống mình nữa.

Người lý tính sẽ tự hỏi hậu quả mỗi sự thay đổi trong sinh hoạt. Giản Hoa im lặng ngồi trong phòng, đám tơ trong suốt trên vách tường và dưới sàn bò đến gần.

Tòa nhà này, không, toàn bộ tiểu khu đều ở trong phạm vi giám sát của đám tơ. Chịu ảnh hưởng bởi ý nghĩ của Giản Hoa, chúng sẽ chú ý những người đến gần nơi này. Đặc biệt là khi có kẻ cầm các loại như súng ống gì đó, đám tơ sẽ không thèm khách khí mà quần lên “kiểm tra”.

Giản Hoa suốt đêm trở về Hoài thành, giờ là rạng sáng 3 giờ, đa số mọi người còn đang ngủ. Những người trong nhà có trẻ con, không hề biết có đám tơ lặng lẽ len vào nhà họ, cẩn thận “kiểm tra” súng bắn nước đồ chơi của con họ.

Trong đó, một cậu thanh niên có một cái bật lửa hình cây súng lục mini. Tin rằng, bắt đầu từ ngày hôm nay, cậu ta sẽ không thể sử dụng vật này để châm thuốc được nữa.

Trên mỗi nắp hố ga, đều có một sợi tơ quần lên, tiến hành “giám sát”.

Trên mỗi một nắp cống trong tiểu khu và hai con phố phụ cận, cũng có đám tơ bò lên.

Về phần những góc âm u không nhìn thấy, nấm càng mọc tùy ý, thể hiện chủ quyền của chúng đối với vùng lãnh địa này. Nấm có hình thể khá nhỏ thì mọc dưới cửa sổ, trong bụi cỏ, trên cây cổ thụ, ngay cả nóc sạp báo cũng không bỏ qua. Chúng trong thế giới thực là tiềm thức của Giản Hoa,

bình thường đều trong suốt, chỉ có khi chạm vào mới phát hiện được sự tồn tại của chúng.

Khi cảm xúc của Giản Hoa lên xuống, nấm sẽ mọc cực nhanh, thậm chí một vài sợi còn lặng lẽ trong đêm tối bò xuống dưới tiểu khu, khiến cho một chiếc taxi đi ngang qua cổng tiểu khu phải phanh gấp. Tài xế ngơ ngác thò đầu ra, không biết vì sao vừa nãy lại thấy một cái bóng lớn ở tầng phía trên phòng bảo vệ tiểu khu, cái bóng to như một chiếc ô khổng lồ.

Là ảo giác sao? Lái xe dụi mắt, không thấy bất cứ thứ gì, hần buồn bực tiếp tục lái xe đi.

Đám tơ che giấu hoàn hảo sự dao động năng lượng của chúng.

Chúng ăn cả chuột và gián trong tiểu khu, rồi vứt xác khô quắt vào cống thoát nước. Trong lúc đó, thỉnh thoảng có thú cưng của hộ gia đình nào đó bị giết mình, kêu to.

Mèo chó bị đám tơ nhào đến “đe dọa” đành ngậm miệng, chỉ dám giữ tiếng kêu ư ử trong cổ họng. Nằm trên giường, chủ nhân mệt đến mức không mở nổi mắt trở mình, lẩm bẩm vài câu nói thú cưng ngủ ngoan đi, rồi lại tiến vào mộng đẹp.

Sau khi “tất cả đều an toàn, không có vấn đề gì”, đám tơ bỏ lại mấy bé thú cưng, tìm một bò lên.

Giản Hoa không biết bọn nấm làm ra những công tích vĩ đại này, dĩ năng phản hồi cậu nhận được là toàn bộ tiểu khu đều dưới sự giám sát của đám tơ, cho dù là công nhân bảo vệ dọn rác, cũng đều sẽ chú ý toàn diện.

Lần đầu tiên Giản Hoa thấy hài lòng đối với dĩ năng xấu hổ này của mình.

Giờ điều cậu cần là an toàn, có chỗ nào an toàn hơn nơi mà dị năng của mình làm chúa tể?

“Giản Hoa?” Cửa phòng phòng ngủ bị gõ nhẹ.

Đang tại dọn dẹp phòng ở, bỗng thấy bên này một lúc lâu không có tiếng động gì, nên Lý Phi đi đến, phát hiện Giản Hoa đóng cửa phòng. Sau khi do dự nửa phút, anh quyết định gõ cửa hỏi thăm.

Cửa mở ra, Lý Phi thấy căn phòng gần như không có gì sau lưng Giản Hoa, hơi nhướn mày: Phòng ngủ cũng trang trí đơn điệu như vậy. Thực ra có thể đặt đèn sứa trên tủ đầu giường, đèn chiếu hình nước biển cũng được. Khi bật có thể chiếu lên trần nhà và vách tường một màu nước biển xanh thẳm, ánh sáng nhẹ nhàng, đậm nhạt không đều, chắc chắn rất phù hợp với thẩm mỹ và sở thích Giản Hoa.

“Anh đang nhìn cái gì?”

Biết trong phòng ngủ của mình không có gì, nhưng bộ dáng dăm chiêu suy nghĩ của Lý Phi vẫn khiến Giản Hoa nghiêng người chặn tầm mắt anh.

Lý Phi mỉm cười, nét mặt vừa xuất hiện trên mặt anh biến mất không tìm ra dấu vết gì.

“Tôi nghĩ cậu mệt quá nên ngủ rồi.”

“...”

Đối mặt với một ảnh đế kỹ thuật diễn xuất cấp cao thủ, Giản Hoa không thể đoán được đối phương đang nghĩ gì, và... có cùng một dạng cảm tình hay không. Lý Phi từng nói đến đề tài này ở bãi đỗ xe, nhưng cuối cùng họ dùng “lý luận cầu treo” để giải thích sự nóng lên trong quan hệ giữa hai người, mỗi quan hệ trên bờ vực mất cân bằng, rồi lại trở về đề tài sự nguy hiểm của Thế giới Bị Từ Bỏ.

Giờ nhớ đến mới thấy cái kiểu lừa gạt cảm giác của chính mình này, thật sự là một lời khó nói hết.

– Cũng tốt, cậu phải suy nghĩ cẩn thận lại đã.

Giản Hoa chưa từng suy nghĩ đến phương diện tình cảm này, bạn bè và người yêu khác nhau.

Khi cậu dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá Lý Phỉ, cậu không biết rằng chính động tác nhỏ của mình đã bán đứng cậu.

“Mệt thì nằm trên sofa phòng khách nghỉ ngơi đi, Hồng Long không tra ra manh mối nhanh như thế đâu. Chờ đến khi họ muốn giao tin tình báo cho chúng ta, cũng là chuyện của ít nhất ba ngày sau.” Lý Phỉ nhìn ánh mắt Giản Hoa, nhẹ giọng nói, “Phòng để sáng sớm ngày mai dọn cũng được.”

Giọng nói của anh bên tai Giản Hoa, mang lại một cảm giác kỳ lạ làm cho người ta tin phục.

Nhưng nhà cậu chỉ có mấy chục mét vuông, khác xa với biệt thự của Lý Phỉ, cũng không có bí mật cá nhân gì. Sau khi ý thức được mình bị người nào đó hấp dẫn, có cảm tình, còn phải tiếp tục cùng người đó sống chung một nhà, Giản Hoa có hơi đau đầu. Vì sao khi Lý Phỉ lái xe đến Hoài thành, cậu không nói ra ý kiến phản đối?

Lúc ấy Giản Hoa cho rằng ý này không tệ.

Nơi Lý Phỉ có thể đến, chắc là đã bị người ta điều tra rành mạch. Dù là nhà của Lương Quân hay trợ lý Lâm cũng không an toàn, khách sạn thì càng không đáng tin.

Có câu nói kia của Lý Phỉ làm đệm, Giản Hoa rất tự nhiên mà nghĩ tới chính mình.

Địa bàn ban đầu cũng là nơi được nắm bảo vệ vững chắc nhất, tất nhiên là nhà của cậu.

Sau khi bước vào nhà, Giản Hoa mới nhận ra phòng này nhỏ quá thế, có thể lúc đang nói chuyện vô thức quay người mà đụng sát vào nhau.

Lần trước khi Lý Phi tới nơi này, chỉ là một vị khách đến ở nhờ, một người bạn đồng hành cùng Giản Hoa đối phó với nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Họ cùng nhau sống trong phòng này hơn hai ngày, nhưng Lý Phi toàn ngủ, nên Giản Hoa không cảm nhận được rằng trong nhà còn có một người khác.

Giờ Lý Phi đang đứng ở trước mặt cậu, cảm giác tồn tại mạnh đến mức cậu không thể bỏ qua.

Giản Hoa vô thức nhìn ánh mắt Lý Phi, càng bị người nào đó hấp dẫn, thì lại càng dễ bị cảm xúc của đối phương lây nhiễm. Nếu đối tượng này còn có kỹ thuật diễn xuất cao siêu, thì bản thân sẽ ngay lập tức bị đối phương nắm bắt...

Cảm giác mệt mỏi nặng nề ủa đến, Giản Hoa vẫn còn nhớ mà hỏi: “Vậy anh ngủ chỗ nào?”

“Tôi không cần. Tôi phải xem phản ứng của bọn Dương Siêu đối với sự việc bất ngờ này. Người dị năng không dùng được, thì sớm thả ra, loại bỏ khỏi Hắc Uyên.” Lý Phi còn một câu chưa nói, giờ trên mạng chắc chắn có nhiều kẻ xuyên sách để lộ sơ hở hơn, có thể thông qua các phương thức khác để tiếp cận. Có thể lợi dụng thì lợi dụng. Không thể cứ bán tất cho Hồng Long được.

Giản Hoa thả lỏng, dựa vào sofa trong phòng khách, còn chưa kịp lấy chăn ra đã ngủ.

Trong lúc ngủ, cậu toàn nhăn mày, vẻ mặt cũng rất bất an.

Lý Phỉ thò tay kéo chăn, đám tơ đang bám vào sô pha bỗng nhảy lên trên đùi, chưa gì đã cướp lấy chăn, đắp lại kín kẽ.

Giương mắt nhìn đám tơ bốn phía, Lý Phỉ có ảo giác như bị người máy quân gia giám sát.

Đừng nói là nhân lúc Giản Hoa ngủ mà làm này nọ, có khi dựa vào hôn một cái cũng không được, khả năng cao là sẽ bị nắm trói chặt, tha đi.

Chắc là không bị đuổi ra khỏi nhà đâu, Lý Phỉ hiểu rất rõ vị trí của anh đối với năm, lương thực dự trữ.

Đêm nay khi tách ra khỏi Cảnh Điền, đám tơ còn lưu luyến không rời để lại một sợi tơ trên vai Cảnh Điền. Cảnh Điền không nhìn thấy, Giản Hoa không để ý, chỉ có Lý Phỉ nhìn thấy mà tâm trạng phức tạp vô cùng.

Trước đây Lý Phỉ còn cho rằng loại đãi ngộ này, chỉ có mình anh nhận được, còn tự hỏi xem chuyện này do tiềm thức của Giản Hoa hay là do tuân theo lời hứa mà bảo vệ bạn đồng hành. Nhìn thấy đám tơ quấn lấy Cảnh Điền, ngay cả Hồng Long thiếu tá Trương cũng không bỏ qua (người thứ hai bên cạnh có các loại máy thăm dò tinh vi, nên phát hiện được), Lý Phỉ đã có được đáp án, dù đáp án này không hợp lòng người.

Tắt đèn phòng khách, Lý Phỉ đi đến phòng ngủ.

Ga trải giường và vỏ gối còn đặt ở trong tủ chưa lấy ra, Lý Phỉ tiện tay mở tủ quần áo. Bên trong cũng không có gì nhiều, nhìn qua có bốn năm bộ đồ mùa đông, đồ mùa hè có nhiều hơn một tí, muốn chọn cũng không có mà chọn.

Số quần áo Lý Phỉ đưa cho Giản Hoa trong hai tháng cũng bằng chừng này.

Anh không nhận được, tưởng tượng trong đầu cảnh Giản Hoa mặc mấy bộ đồ thời trang mùa đông hàng hiệu, phát hiện có không ít bộ phù hợp, số đo không phải là vấn đề, Lý Phi có thể mặc, thì Giản Hoa cũng có thể.

Chỉ “thử” đồ thôi, mà ánh mắt Lý Phi đã hơi mơ hồ.

Giới thời trang năm nay lưu hành chủ đề là thâm trầm cuồng dã, thâm trầm thì không thành vấn đề, nhưng từ sau thì...

“Chờ sang năm vậy... Không, tháng hai năm nay có Tuần lễ thời trang ở Paris.” Lý Phi bỗng nhận ra, giờ đã là ngày đầu tiên của năm nay, rạng sáng ba giờ rưỡi.

Người anh thích ở trong ngôi nhà này.

Không có lò sưởi, điều hòa không có ích mấy, trong tủ lạnh trống trơn, cái gì cũng không có mà ăn.

– Người trong lòng đã ngủ, nhưng không có cách nào đến gần được.

Lý Phi cảm thấy rất thú vị, giống như phần mở đầu của một bộ phim điện ảnh, tràn ngập hồi hộp khi sự co giãn của các mối quan hệ đạt đến cực hạn: Phiêu lưu liên quan đến tính mạng, nguy cơ mất đi công việc, từ bỏ ước mơ, khát vọng và đã tâm ấn sâu trong lòng, tình cảm thâm mềm lâu ngày sắp bùng phát, thay nhau tấn công.

“Hử?”

Trên tường có một chỗ số lượng đám tơ phân bố không đúng.

Nấm có tính trơ, chúng có thể bám ở một chỗ rất lâu, không di chuyển. Vùng hình chữ nhật khác biệt kia, giống như từng treo thứ gì.

Lý Phi đi qua nhìn cho kỹ, phát hiện có dấu vết băng dính ở mấy chỗ, giờ ngón tay ra chạm vào vẫn còn hơi dính dính.

Giản Hoa ra ngoài đã gần hai tháng, nếu là dấu vết cũ thì chắc chắn đã sớm bị bụi che mất, cho nên đây là do cậu vừa bóc một thứ ra khỏi vách tường.

Lý Phỉ xoay người nhìn bốn phía xung quanh, gian phòng ngủ này vốn cũng không lớn, chỗ có thể đặt đồ cũng có hạn.

Ánh mắt anh dừng ở trên giường, không hề do dự lật đệm lên.

Lý Phỉ đối diện với vẻ mặt kiên nghị của Ô tướng quân:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Yêu Thầm

Vụ đấu súng tại tiệc tối giao thừa của Giải trí Tinh Thiên rất ồn ào.

Ảnh chụp xuất hiện trên mạng bao gồm cả ảnh vết đạn trên cửa sổ thủy tinh, hội trường lộn xộn, và bức phát biểu tan nát.

“Người biết chuyện” còn lộ ra việc đèn treo trang bị cơ quan nổ tên, tin tức làm người nghe kinh sợ xuất hiện liên tiếp. Người trong giới giải trí thay nhau ra mặt nói về vụ mưu sát này, các phóng viên chạy tin tức cả đêm.

Một vài tài khoản tin tức giải trí, tài khoản marketing có mấy chục vạn người hâm mộ, bắt đầu phát liên tiếp các tin tức thật giả lẫn lộn. Trong đó có bàn tay của bộ phận quan hệ xã hội Giải trí Tinh Thiên, dẫn đường dư luận. Cũng có những kẻ cầm tiền của Tập đoàn Quang Thế, ra sức hắt nước bẩn lên người Lương Quân.

Lương Quân trong nghề coi như là một người khá khiêm tốn.

Tuy ông có sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, coi như là người chiến thắng cuộc đời, nhưng ông không phải một trong những người giàu nhất, con trai không chơi bởi đàn đúm, con gái cũng không phải minh tinh lớn. Đầu năm nay theo đuổi thần tượng, có fan còn không biết thần tượng của mình thuộc công ty nào, chứ đừng nói đến việc biết bộ dạng Tổng giám đốc tròn méo ra sao.

Lần này, Tập đoàn Quang Thế không định chế giễu, bỏ đá xuống giếng, mà luôn ám chỉ rằng cấp cao của Giải trí Tinh Thiên có tác phong hủ

bại, có giao dịch tiền quyền với Tổng cục Điện ảnh. Trong đó có con trai một cổ đông họ D, đã ngủ với nhiều minh tinh nhỏ, người mẫu nhỏ đến mức đếm không hết, người “không nghe lời” sẽ bị phong sát. Trong bài viết còn nói linh tinh về một nữ diễn viên “giấc mộng ngôi sao tàn lụi, tự sát cũng chưa nguôi lòng”, bịa chuyện bạn trai vứt bỏ cô ta, bố mẹ cắt đứt quan hệ với cô ta, muốn cầu huyết bao nhiêu thì có bấy nhiêu, câu chữ nào cũng ám chỉ đến tấm màn đen của giới giải trí. Xem thì thấy lạc đề vụn vặt, nhưng mục đích của nó là dẫn hướng chú ý của công chúng lệch đi!

Cấp cao của công ty Giải trí Tinh Thiên không sạch sẽ → từng có nữ diễn viên vì tuyệt vọng mà tự sát → chẳng lẽ là do người chủ mưu bí quá hoá liều?

Có người đưa ra ý kiến này, nhanh chóng bị cư dân mạng sáng suốt phun vào mặt: Kẻ chủ mưu ngay cả súng ngấm cũng có, phù hợp với hình tượng “người bị hại đến bước đường cùng” à?

Tập đoàn Quang Thế thấy không ổn, ngay lập tức chuyển đề tài sang hướng CEO Lương Quân không được lòng người. Việc lắp cơ quan trong đèn treo này, chắc chắn chỉ có nhân viên trong công ty mới có thể làm được!

Điểm khớp này, mọi người không có gì để tranh cãi.

Người của Quang Thế trong bóng tối chuyển trọng điểm bàn luận cuối cùng lên người nhân viên phục vụ, cho kẻ này đội cái mũ “có nỗi khổ trong lòng”, tẩy não những người còn ồn ào “vì sao không giết người khác mà lại cố tình nhắm vào Lương Quân”. Không cần biết súng từ đâu đến, thân phận thật của nhân viên phục vụ là gì, dù sao thì không có ruồi bọ thì sao có giòi, cái này gọi là oán hận chất chứa từ lâu!

Tổng giám đốc của công ty giải trí khác cũng không bị ám sát!

Cứ có chuyện là phải tìm lỗi trên người bị hại – Lần này Quang Thế coi như đánh chuẩn vào tâm lý của đa số cư dân mạng không mang theo đầu óc, dư luận bỗng trở nên phức tạp.

Fan đau lòng thần tượng nhà mình bị hoảng sợ, bị giẫm đạp bị thương, lại không có được tin tức của hung thủ, nên chuyển ánh mắt sang người Lương Quân. Fan có tính cách kích động trực tiếp mắng chửi, còn ai bình tĩnh lý trí hơn cũng hiểu rằng Giải trí Tinh Thiên không thể trốn tránh trách nhiệm. Ít nhất việc đổi đèn treo, hung thủ nguy trang thành nhân viên phục vụ này, thật sự là do công ty quản lý không nghiêm mà tạo thành.

Khinh địch để cho chúng trà trộn vào, hôm nay là kẻ có thù oán với Tổng giám đốc, ngày mai nhớ là kẻ nào tàn cảm hận thần tượng nhà mình thì sao? Tuyệt đối không được! Phải kháng nghị!

Bảo vệ và tăng quản lý của công ty Giải trí Tinh Thiên oan đến mức muốn khóc.

Phụ trách việc lau dọn đèn treo là công ty vệ sinh đã cùng hợp tác với họ nhiều năm. Nếu là lần đầu lau dọn, bình thường sẽ có người vì lo lắng đèn treo bị phá hỏng mà giám sát rất chặt chẽ. Nhưng đã lau dọn nhiều lần như vậy, thì chỉ cần kiểm tra thành quả sau khi trang thiết bị được lau dọn xong thôi, ai mà giám sát được toàn bộ quá trình người ta lau dọn đèn treo như thế nào? Người dọn vệ sinh còn làm cả việc lau kính thủy tinh trên cao, có cần cùng trèo lên hóng gió luôn không?

Về phần nhân viên phục vụ uống thuốc độc tự sát trong hội trường, cũng không phải người xa lạ trà trộn vào! Chính là bạn nhảy công ty giao cho nghệ sĩ nhỏ! Đầu năm nay người mới chờ ra mắt rất nhiều, một người trẻ tuổi điều kiện bình thường không có gì đặc sắc, chỉ biết nhảy street dance, cơ bản là không có cơ hội lộ mặt. Người này phải lặn cúi rất lâu, mới nhận được cơ hội làm nhân viên phục vụ trong hội trường, có người cười nhạo trong lòng, nhưng không ai nghi ngờ. Ai có thể ngờ rằng một

người trẻ tuổi không có tiền đồ, lại trong chớp mắt trở thành sát thủ, còn chờ trong Giải trí Tinh Thiên hơn nửa năm?

Sau khi điều tra ra việc này, người đại diện quản lý đám vũ công cấp thấp bị dọa cho ngất xỉu ngay tại chỗ. Về việc hần có bị liên lụy vào vụ án hay không, Giải trí Tinh Thiên cũng không biết, vì nhân viên liên quan bao gồm cả người quản lý công nhân vệ sinh, đều đã bị cảnh sát mời đi phối hợp điều tra.

Giải trí Tinh Thiên có khổ cũng nói không nên lời.

Khi thấy Lương Quân trên đầu đội mũ đen, trên lưng vác cái nồi, bị nước bắn tạt đến mức sắp chết đuối, người của bộ phận quan hệ xã hội rốt cuộc tìm được cơ hội chuyển hướng dư luận – từ đám fan ít đến mức đáng của Tổng giám đốc.

Trên mạng mắng như tát nước vào mặt, fan của Tổng giám đốc hoảng hốt, lao ra còn chưa kịp biện bạch vài câu đã bị sóng xô biển lớn đập về, càng bại càng muốn đánh.

Họ không là ai cả, nói chuyện cũng không ra tiếng, nhưng bộ phận quan hệ xã hội của Giải trí Tinh Thiên có tiếng nói!

Ảnh chụp CEO bị rụng tóc, nửa khuôn mặt đen xạm lại, bị phóng viên truy đuổi, chặn đường đều đăng trong bài viết, nhìn thôi đã thấy thương! Nhưng chắc chắn chưa đủ, phải lấy tài nguyên sưu tầm các fan của Tổng giám đốc vất vả tích góp ra, mua ngay một tài khoản marketing bắt đầu phát weibo “Tư liệu về vị Tổng giám đốc này chói mù mắt tui”, “Tinh Thiên tuyển CEO cũng nhìn mặt sao”, “Kỳ tích hồi xuân, năm tháng như dao cũng không chém được người ấy”.

Số lượng chuyển tiếp bùng nổ.

Một nửa đám người đang cãi nhau, mắng chửi, bỗng im hơi lặng tiếng, chạy đi thường thức bộ sưu tập nhiều năm của fan Tổng giám đốc.

Không có biện pháp, thế giới này chỉ nhìn mặt.

Rất nhiều ảnh chụp là khi Lương Quân mở cửa xe, đứng trong góc nói chuyện với người khác trong lễ trao giải, nói chuyện với người đứng đầu công ty điện ảnh... Hiệu quả chụp hình ngang ngửa đứng tạo dáng trong studio chuyên nghiệp, tố chất này không phải trên người nghệ sĩ nào cũng có

Mọi người quay đầu xem lại video đọc diễn văn trong tiệc giao thừa. Khi bốn phía tối đen như mực, một luồng chiếu sáng lên mặt Lương Quân, trong hình ảnh có thể nhìn ra phong thái. Đương nhiên lúc ấy phóng viên chụp ảnh và người xử lý ánh sáng bị mắng như tát nước vào mặt.

Trong một đêm, Tổng giám đốc bỗng “hồng” đến khắp mọi miền đất nước, ảnh chụp trở thành đầu đề của rất nhiều tạp chí.

Ừ, so với đa số nghệ sĩ đã ký hợp đồng với công ty Giải trí Tinh Thiên còn hồng hơn! Cái tên nóng nhất trên weibo, mang theo độ nóng của người bị hại trong vụ án động trời, tỷ lệ tìm kiếm đi lên ổn định, số lượng từ khóa chuyên chúc được nhấn xem vô số lần.

Fan Tổng giám đốc toàn bộ ghen hòng trần trối. Họ ngồi im lặng tự xem tự vui biết bao lâu nay, ai ngờ được sẽ có một ngày như vậy, số người theo dõi weibo tăng lên vô số, xông vào quét sạch toàn bộ tài nguyên, truyện ngắn, lời văn họ nhiều năm vất vả sinh ra.

Trong nháy mắt tranh vẽ và truyện ngắn tràn ngập khắp nơi.

Lương thực có nhiều quá, cứ cảm thấy không thực.

Đáng sợ nhất là, trong số người mới gia tăng nhanh như vận tốc ánh sáng, có ít nhất một nửa là fan “Quân Phi”, sức sản xuất cũng tập trung vào CP(couple) này.

Điểm đen Tổng giám đốc quy tắc ngầm ảnh đế, tập đoàn Quang Thế còn chưa nghĩ đến, chờ đến khi người của họ kịp phản ứng chạy đi bơi đen, thì kết quả liều mạng cố gắng bơi đen của họ lại thành ra người mắng rất nhiều, nhưng người bị mắng còn nhiều hơn... Tình thế phát triển theo xu hướng rất ly kỳ, sóng triều dư luận chạy như điên theo phương hướng không biết tên, chín trâu cũng không kéo lại được.

Sau khi Trương Diệu Kim nghe được tin đồn, bẻ gãy một cái bút bi.

Về phần Lý Phi, ảnh đế đang dùng tâm trạng phức tạp nhìn fan cuồng của mình, phần nộ phản đối chuyện nam thần của mình nằm thoi cũng trúng đạn.

“Quân Phi ở đâu ra! Nói hưu nói vượn! Mắt Dean đâu có mù, Tổng giám đốc người ta cũng đã hơn năm mươi rồi!”

“Dean của chúng ta mà cần bị quy tắc ngầm, nực cười, anh ấy giờ có thể quy tắc ngầm người khác được rồi!”

“...”

Lý Phi theo phản xạ có điều kiện nhìn về phía Giản Hoa trong phòng bếp.

– Quy tắc ngầm gì đó, chắc Giản Hoa sẽ không đồng ý.

Giữa trưa Giản Hoa đi đến siêu thị nhỏ trong khu mua một ít rau dưa hoa quả, và bàn chải, cốc nước, đồ dùng cho mấy hôm tới. Sau khi trở về vẫn bận rộn đến tận giờ, Lý Phi không dám chắc là đối phương đã nhìn thấy mấy tin đồn trên mạng hay chưa.

Nghĩ lại thì tổ chức tình báo của các quốc gia đến đây bắt cóc ám sát, lại thành ra kết quả như vậy, chắc cũng được.

Nửa tiếng sau, Lý Phỉ đối mặt với một bàn đồ ăn gia đình, chủ động ám chỉ với Giản Hoa rằng trên mạng xuất hiện “phát ngôn kỳ lạ”.

Ngoài dự kiến của ảnh đế, Giản Hoa hóa ra đã lướt weibo, biết hết mấy chuyện này.

Chủ nhân căn phòng dùng chiếc đũa khều thịt tôm, không hề để ý nói: “Ai bảo anh công khai tuyên bố là yêu thầm một người, còn nói người kia thích người khác!”

Ai đáng để ảnh đế yêu thầm mà không dám nói?

Lúc ấy rất nhiều người đoán là phụ nữ đã có chồng, người đoán lúc ấy là thẳng nam. Giờ đối chiều thì thấy, trừ tuổi tác và giới tính, Lương Quân rất phù hợp với điều kiện này, người “bỗng dưng hiểu ra” không ít.

“Vì chặn Tiêu Nhã Cầm, mà anh lại thuận miệng nói linh tinh, giờ tự ăn quả đắng...”

Về mặt Lý Phỉ kỳ lạ, ra vẻ nghi ngờ: “Tiêu Nhã Cầm?”

“Sao? Ngoài cô ta ra còn có ai quấn chặt anh không buông à?”

Giản Hoa tập trung nhớ lại chuyện xấu liên quan đến Lý Phỉ, nữ ngôi sao không ít, nam nghệ sĩ thì một người cũng không có. Tiêu Nhã Cầm coi như là người bám riết không tha nhất trong số đó, thường xuyên muốn hâm nóng nhắc nhở công chúng, quan hệ giữa cô ả và Lý Phỉ không bình thường.

Trong vụ nổ ở Khách sạn Trân Châu, Tiêu Nhã Cầm còn thiếu mỗi việc dán nhãn nói cô ả và Lý Phỉ đi thuê phòng. Ngày thứ ba, Giải trí Tinh

Thiên mời phóng viên đến họp báo, Lý Phỉ lại nói ra tiếng gió có đối tượng thâm mến, không phải là để quét sạch dư luận, thoát khỏi Tiêu Nhã Cầm thì là gì?

Giản Hoa không có hứng thú với việc này, cậu hỏi chính sự: “Điều tra được thân phận của nhân viên phục vụ và tay súng bắn tĩa chưa?”

“Việc này phải nói thế nào đây, người bị tấn công không phải là CEO của Giải trí Tinh Thiên, kế hoạch ám sát liên hoàn cũng không phải là của CIA.” Lý Phỉ nói giống như lạc vào sương mù, anh chậm rãi lột vỏ tôm.

Đồ ăn chắc chắn chưa đạt trình độ của bếp trưởng nhà hàng, nhưng lấy theo tiêu chuẩn gia đình, thì đã là quá đủ.

“Cậu từng học nấu ăn à?” Lý Phỉ nói một câu ngoài đề, giờ người biết làm cơm rất ít, chứ đừng nói đến những người trong giới làm công việc cả ngày cả đêm như họ. Lý Phỉ đến nay chỉ thấy một vài nữ ngôi sao biết nấu canh, hoặc là nướng bánh quy, làm món ngọt tráng miệng.

“Chưa từng học. Tiền học nấu ăn rất đắt, có thể ăn là được.” Giản Hoa không giấu diếm, nói với anh.

Trước mặt anh để đi xe ô tô tám con số, hầu hết mọi người đều nghèo, không thiếu mình cậu.

“Không phải tổ chức tình báo của nước Mỹ, là do quốc gia khác tại đực nước béo cò vu oan hãm hại?”

“Theo tin tức của Hồng Long, tay súng bắn tĩa cầm hộ chiếu nước Mỹ đến Trung Quốc, vũ khí cũng rất giống cái đặc công CIA dùng, nhưng trên vai của cái xác có vết đốt xóa hình xăm. Dựa vào phần còn lại của đồ án để phân tích, rất giống dấu hiệu của một tổ chức mafia trong cảnh nội Mexico.”

Giản Hoa nghe thấy thì nhú mào, không còn tâm trạng ăn cơm, truy hỏi: “Người nhân viên phục vụ kia thì sao?”

“Không phải nhân viên chính thức của Giải trí Tinh Thiên, làm bạn nhảy với ca sĩ nhỏ, thỉnh thoảng nhận làm nhân vật nền cho MV. Tư liệu đăng ký là từ Hàn Quốc trở về. Chứng minh thư là thật, nhưng ảnh chụp không giống với người.”

Lý Phi vừa nói như vậy, Giản Hoa đã hiểu ngay, chắc là dùng chứng minh thư của người khác, về phần mặt mũi, từ Hàn Quốc trở về còn phải nói gì à? Việc này mọi người trong giới đều lười hỏi.

Mấy người ở tầng dưới chót kiểm cơm ăn, tiền lương chỉ đủ sống, thu nhập cũng không đủ để nộp thuế. Không cần ký hợp đồng, nên Giải trí Tinh Thiên đương nhiên không biết những thứ như văn bằng, bằng cấp, hồ sơ, số phúc lợi xã hội của đối phương. Mà những thứ này cũng đều có thể làm giả được, không hiếm gì, mà công ty sẽ chẳng vì những nhân vật nhỏ như vậy mà kiểm tra độ thật giả, xem có mạo danh, đóng giả người khác không.

“Công ty phục vụ vệ sinh kia thì sao?”

“Chủ công ty tự thú với cảnh sát, có phóng viên nói muốn chụp lên tiệt tối đón giao thừa của Giải trí Tinh Thiên, đặt một số đồ ngụy trang trong đèn treo là được. Hắn mang hai người lạ vào. Ngày đó, một nhân viên vệ sinh khác đi cùng không thấy được chuyện xảy ra với đèn treo, nhưng nhớ rõ là có người lạ mặt. Biết không giấu được nên hắn đành báo cáo với cảnh sát. Đã thu trước tiền đặt cọc hai mươi vạn, vốn nói sau khi chụp xong, hoàn thành công việc, sang năm mới sẽ đưa tiếp hai mươi vạn còn lại.”

Rõ ràng là không định trả khoản còn lại.

“Mới là giai đoạn một liên hoàn ám sát, đã trực tiếp ném ra hai mươi vạn, xác suất thành công cũng không cao. Cơ quan tình báo nước nào hào

phóng như thế?” Giản Hoa suy nghĩ sâu xa.

Lý Phi mỉm cười nâng cốc với cậu, tỏ vẻ tư tưởng lớn gặp nhau.

Chẳng qua thứ trong cốc thủy tinh là sữa đậu nành...

“Thiếu tá Trương nhìn với tôi, dù là nước nào cũng không có kinh phí hào phóng như thế. Việc mà có thể dùng một đặc công là làm được, thì đừng mơ họ dùng nhiều tiền. Cho dù có kinh phí, thì đặc công làm nhiệm vụ cũng sẽ trăm phương nghìn kế móc ra, tự mình giải quyết vấn đề, sau đó tự mình nhận tiền.”

Cho nên CIA cũng vác nôi.

Thế giới Bị Từ Bỏ hàng lâm chưa được hai tháng, mà đã chôn sâu một quân cờ như vậy, theo thời gian mà nói thì tổ chức tình báo của các quốc gia đều không có đủ.

“Xem ra kẻ xuyên sách ở nước ngoài rất có tiền đồ.” Giản Hoa chán ghét nói.

“Không phải chúng trà trộn vào CIA, mà chúng đã thành lập một tổ chức sát thủ riêng, mời chào người thường. Lực khống chế mạnh đến mức có thể khiến kẻ thực hiện sau khi hành động thất bại, ngay lập tức tự sát.” Lý Phi vuốt ve khóe môi, đắm chiêu suy nghĩ, “Nói như vậy, tôi bỗng thấy đồng cảm với cậu nhân vật chính mười bốn tuổi kia.”

Giản Hoa không muốn để ý tới cuộc đời của một cậu thiếu niên ngoại quốc.

“Đúng rồi, chuyện yêu thầm là thật, tôi không nói đùa.” Lý Phi bỗng nói.

Giản Hoa giương mắt theo bản năng, muốn nói hai tháng này cậu cùng với Lý Phi như hình với bóng, đối phương có đang yêu hay không, có thích ai hay không, chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?

Kết quả là, cậu chống lại ánh mắt sâu sắc của Lý Phi.

Lý Phi bình tĩnh nhìn cậu, không cười, nhưng vẻ mặt và ánh mắt tiết lộ quá nhiều thứ.

“Cạch.” Ý thức được có gì không đúng, chiếc đĩa trong tay Giản Hoa rơi mất.

Tin tức ảnh đế thổ lộ mình yêu thầm, là ngày thứ ba sau khi Khách sạn Trân Châu nổ, cũng là sau ngày anh gặp Giản Hoa ở quán cà phê.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chùng Mực

“Cậu từng nói, cậu thích tôi!”

Lý Phi nhún vai, hành động phản kích này, khiến Giản Hoa không nói được gì.

“Vì thế sau khi ký hợp đồng, tôi đưa ngay tạp chí có tấm áp phích phim cho cậu.”

Giản Hoa quay đầu nhìn phòng ngủ như phản xạ có điều kiện, cậu nghi rằng bí mật giấu dưới nệm đã bị bại lộ.

“Cậu thích nhân vật tôi diễn... À không, phải là nhân vật chúng ta cùng diễn mới đúng!” Giọng điệu Lý Phi thoải mái, tâm trạng Giản Hoa lại phức tạp. Cậu còn chưa dám tin nhìn chằm chằm Lý Phi.

Tuy rằng Giản Hoa trong lòng cũng cho là như vậy, bóng dáng Ô tướng quân trên màn ảnh, cũng có một phần nhỏ thuộc về cậu, nhỏ đến mức không đáng kể, nhưng thật sự có. Không có sự thật nào làm một fan của nhân vật là cậu thỏa mãn hơn. Nhưng loại thỏa mãn này Giản Hoa chỉ có thể tự nghĩ mà thôi, tự mình vui vẻ, chứ không thể nói nên lời.

Chưa nói đến chuyện Lý Phi thuộc phái thực lực, dù có là một bình hoa chỉ biết trườn mặt ra trước ống kính, nhân vật cũng là do họ diễn. Đi đến đâu cũng đều là cái lý này, trên phần phụ đề cuối phim cũng thể hiện rõ ràng, đóng thế thì tính là gì? Không biết xấu hổ nói nhân vật là do cậu diễn? Có khi còn bị đuổi ra khỏi giới giải trí, bị người ta cười nhạo.

“Cậu xem hiểu được tôi diễn thế nào, còn nắm bắt được thần vận.”

Đây không phải hoàn thành công việc, mà là sáng tạo nghệ thuật.

“Cậu khác những người khác.” Lý Phỉ khom lưng nhặt đĩa lên, anh có dị năng có thể khiến cho đĩa tự động bay lên, nhưng anh không làm như vậy.

Giản Hoa không đưa tay nhận, Lý Phỉ tiếc nuối đẩy chiếc đĩa sang bên cạnh, ngón tay giao nhau, vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu là người đáng để tôi chú ý.”

“...Chuyện này anh đã từng nhắc tới rồi. Anh chú ý tới tôi từ lúc đó, và liên hệ với tôi để ký hợp đồng.”

Giản Hoa thấy hơi bất ổn, thái độ của Lý Phỉ rất cứng rắn, không chỉ đơn giản là muốn làm rõ mọi chuyện. Vốn không định mở miệng, nhưng khí thế trên người Lý Phỉ quá mạnh, cậu không tự chủ được mà phải tiếp lời.

Lý Phỉ mỉm cười: “Khi tôi nhìn thấy cậu, đã phát hiện cậu khác những người khác.”

Câu này đã lặp lại lần hai. Giản Hoa nhú mày muốn nói gì đó, nhưng có một luồng sóng nhiệt như đập vào mặt, trong lòng rung động mạnh, giống như có một con hung thú hỏa diễm, đang xuyên qua ánh mắt của Lý Phỉ nhìn cậu.

Không phải nhìn chằm chằm con mồi, mà là vui sướng khi gặp được đối thủ, vội vàng muốn cắn xé kẻ địch, chinh phục cường địch. Đó là ánh mắt hỗn hợp của dục vọng và khát vọng! Liều lĩnh, muốn đạt được bằng mọi giá.

Sắc mặt Giản Hoa thay đổi, cậu rất không thoải mái, lạnh lùng nói: “Là cảm ứng với người dị năng cấp cao sao? Tôi trong mắt anh, đúng là khác với người khác thật.”

“Tôi đã tự hỏi rất lâu.” Lý Phi tự mình nói, hoàn toàn không thêm để ý đến vẻ mặt của Giản Hoa, “Quyết định yêu thầm trước rồi nói sau.”

“...”

Người vinh dự nhận được tình yêu thầm lặng của anh để, vẻ mặt ngơ ngác, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nuốt vào.

Không khí trong phòng khách trở nên kỳ lạ, Giản Hoa cảm thấy một áp lực vô hình, Lý Phi lại giống như không có chuyện gì, nói chuyện thông thả: “Cậu thích kiểu người đồng tính như thế nào?”

“Tôi không thích đồng tính.”

“Trước khi gặp tôi à?”

“...”

Giản Hoa nhin rồi lại nhin, mới kiềm chế được cảm xúc, không dọn hết bát đĩa, đuổi vị anh để này đi ăn không khí.

– Thời tiết Hoài thành hôm nay có mưa tuyết, gió Tây Bắc thổi mạnh.

Lý Phi thông thả nói: “Tôi đã từng hỏi chính mình vấn đề này vô số lần. Tôi thích kiểu người đồng tính như thế nào, giống như thế người nào thời niên thiếu cũng sẽ có một chút khát khao ảo tưởng về đối tượng kết hôn tương lai của mình.”

Mặt Giản Hoa không hề thay đổi: Không, cậu thì không.

Vì khi đó, cậu không có hứng thú gì với chuyện cùng chung sống với một người khác, cùng nhau trải qua một đời!

Không đợi Giản Hoa nghĩ xong, Lý Phi đã lại nói: “Tôi đã thử nghĩ về rất nhiều tiêu chuẩn, rất nhiều loại hình.”

Ánh mắt Giản Hoa hơi tiêu cực.

“...Nhưng vẫn không có nhận định chính xác, mãi đến gặp cậu.”

Nghे xong câu cuối, bỗng Giản Hoa lại muốn cười. Tiêu chuẩn của mấy lời ngon tiếng ngọt này đúng là quá thấp, ném cho biên kịch trong giới điện ảnh thì chỉ đạt trình độ hạng hai thôi.

“Cho nên, anh thích kiểu người như tôi?” Giản Hoa không định bỏ qua cho Lý Phi.

Cậu bị người người đàn ông này hấp dẫn là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác. Giản Hoa còn chưa nghĩ ra nên xử lý đoạn tình cảm đến bất ngờ này như thế nào, đã bị Lý Phi trực tiếp vạch trần, còn cứng rắn bày tỏ tình cảm “yêu thâm đã lâu”.

Cảm giác này từng bước ép sát này, khiến trong lòng Giản Hoa không vui.

Có thứ gì đã rời khỏi khống chế...

“Trước đây chúng ta đã từng nói về khả năng này, anh biết rất rõ rằng thay đổi giữa quan hệ của chúng ta sẽ mang đến bao nhiêu nguy hiểm và trôi buộс.” Giản Hoa cố bình tĩnh lại, cố gắng quên đi cảm giác khác thường cậu dành cho Lý Phi, “Bạn bè không thích hợp để trở thành người yêu, bạn đồng hành lại càng không cần pha tạp quá nhiều loại tình cảm.”

Lý Phi muốn nói gì đó nữa, nhưng bị Giản Hoa ngăn lại:

“Tôi không nhìn thấy tình yêu của anh, không phân biệt được lời nào của anh là giả, lời nào là thật. Chúng ta cũng không có thời gian nói về mấy chuyện này.”

Làm thế nào để sống sót ở Thế giới Bị Từ Bỏ, sinh tồn ở thế giới thực, mới là chuyện quan trọng nhất.

“Chúng ta có thể không nói chuyện tình cảm.”

Giọng nói trầm thấp tràn ngập ý vị mê hoặc không nói nên lời, Giản Hoa không kịp phản ứng, cậu nghi ngờ nhìn Lý Phi.

“Sự thật hiện giờ là, chúng ta thu hút lẫn nhau.”

“...Biểu hiện của anh mới giống như bị tôi thu hút.” Giản Hoa sửa lại.

Kỹ thuật diễn xuất của người nào đó rất tốt, dù có biểu hiện ra là tình sâu nghĩa nặng, Giản Hoa cũng khó mà nhanh chóng tin tưởng.

Lý Phi ngả người dựa vào ghế, quần áo mặc trên người anh đã nhăn nhúm, cánh tay đặt ở nửa quần áo bên phải, cúc cổ áo sơ mi để mở, lộ ra xương quai xanh và cẳng cổ trắng nõn.

Khi nói chuyện hầu kết hơi di động, khóe miệng cong cong ý cười.

Rõ ràng anh không làm động tác dư thừa nào, nhưng Giản Hoa vẫn cảm thấy mình đã phải ngừng thở ba giây.

Lý Phi sâu sắc nhìn cậu: “Chúng ta có thể không nói chuyện tình cảm, chỉ nói về cảm giác.”

Ánh mắt Giản Hoa nhìn anh đầy nguy hiểm.

Đồ ăn trên bàn đã không còn hơi nóng, trên mặt canh đóng một lớp váng dầu nhờn nhật.

Thành phố phương Nam không cung cấp sưởi, điều hòa cũ kỹ cũng không có ích mấy. Hơi lạnh men theo hai chân tràn lên trên. Cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo len lọt vào tận xương tủy, dù cửa sổ có đóng chặt, thì vẫn có luồng gió lạnh thổi quanh phòng.

Một bàn tay lạnh lẽo, phủ lên mu bàn tay Giản Hoa.

Trên người hai người đều rất lạnh.

Lạnh đến mức gần như không có độ ẩm.

Giản Hoa rút tay lại theo bản năng, kết quả khớp xương ngón tay vô tình cọ vào lòng bàn tay Lý Phi, ngay sau đó bàn tay run lên, bị Lý Phi nắm lấy toàn bộ.

Hơi ẩm ùn ùn không dứt thấm thấu qua tiếp xúc giữa hai bàn tay, rót vào làn da.

Hiệu quả so với lò sưởi còn tốt hơn, độ ẩm vừa đủ, Giản Hoa phải dùng ý chí rất mạnh, mới rút tay mình về được.

Đám tơ len qua, lớp sau tiếp lớp trước bò lên bàn tay Lý Phi – nào có lò sưởi gì, rõ ràng là dị năng hỏa, nắm tham lam sao có thể bỏ qua? Nếu chủ nhân đã từ bỏ, thì chúng ăn luôn năng lượng này cũng không có việc gì nhỉ?

“Thả ra!” Giản Hoa thấy không ổn, nhanh chóng ra lệnh cho năm đời đi.

Đám tơ bò xung quanh bồi hồi không nỡ.

– Lương thực dự trữ đã nuôi lâu như thế! Mà sờ một cái, cũng không cho!

Hóa ra là vật tư hữu của chủ nhân!

“Anh điên rồi, dị năng của tôi, sẽ cản nuốt sức mạnh của anh!” Giản Hoa phát hiện sự thật “lò sưởi” là Lý Phi dùng dị năng lửa để sưởi ấm cho cậu.

“Tôi có chứng mực.”

“...”

Người có chứng mực sẽ hỏi bạn mình thử làm bạn tình à?

“Cài cúc áo hần hoi vào.” Giản Hoa bực mình nhắc.

Lý Phi không thèm để ý nói: “Không người dị năng hệ hỏa nào bị chết cóng đâu.”

“Anh!”

Giản Hoa dùng cánh tay đỡ trán, vô lực đi về phòng ngủ, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại.

Nước mưa tạt lên mặt thủy tinh, hoa tuyết bé xíu nhanh chóng tan thành nước, chảy xuôi xuống cửa sổ.

Cách một cánh cửa, loáng thoáng nghe được tiếng động bên ngoài, chắc là Lý Phi đang dọn bàn ăn, phòng bếp vang lên tiếng xả nước.

Mùng một tháng Giêng, trong khu phố cũ có thể nghe thấy tiếng pháo vang. Các hộ gia đình trong tiểu khu người đến người đi, ồn ào chơi Bài Cờ, tiếng trẻ con khóc, tiếng thú cưng kêu, âm ỉ không ngớt.

Do sống lâu rồi khổ không chịu được, ngủ quen nệm cao cấp trong phòng cho khách ở biệt thự, giờ Giản Hoa nằm trên giường trong nhà mình, lại thấy không thoải mái, gần như mỗi khối cơ đều đang ghét bỏ cái giường này.

Xương cốt đang oán giận, lưng eo đang kháng nghị, ngay cả bả vai cũng bắt đầu đau nhức.

Giản Hoa bắt mình nhắm mắt lại, xem nhẹ cảm giác không thích ứng này.

Nhưng mà vừa nhắm mắt lại, gương mặt Lý Phi đã xuất hiện trước mặt Giản.

– Không còn là người khi gặp ở quán cà phê, người xa lạ có ánh mắt quen thuộc.

Trước đây Lý Phi trong lòng Giản Hoa giống như một tờ giấy trắng, ngoài nhân vật Ô tướng quân có màu sắc rõ ràng, những chỗ khác trên giấy chỉ có những đường cong do bút chì phác thảo, không sinh động mà xa lạ.

Theo thời gian, trên tờ giấy có thêm một vài màu sắc khác, nhợt nhạt hơn Ô tướng quân, nhưng cũng không tệ.

Cuối cùng Giản Hoa phát hiện tờ giấy trong tay không còn là giấy trắng nữa. Nó có được phẩm chất kiệt xuất, lúc này màu sắc trên giấy trở nên loá mắt, không giống bình thường.

Giờ muốn Giản Hoa tìm kiếm bóng dáng Ô tướng quân trong vẽ ngoài của Lý Phi, đã càng ngày càng khó.

Cậu bị chính Lý Phi, và những điểm đặc biệt khác quấy nhiễu sự chú ý.

Giản Hoa tâm phiền ý loạn lấy áp phích dưới nệm ra.

Cậu phát hiện bóng dáng, vẽ mặt Ô tướng quân trong trí nhớ của mình trở nên mơ hồ. Cậu bắt đầu không phân biệt được ai là “Ô tướng quân”, ai

là Hạ Ngưng nam chính trong “Trúc đen”, vì khi hai nhân vật này trùng điệp cùng một chỗ, cuối cùng sẽ xuất hiện gương mặt của Lý Phi.

– Anh là tất cả những người đó, lại khác xa so với họ.

Giản Hoa lại dán áp phích lên trên tường.

Cậu mở cửa, đến đứng trước sofa trong phòng khách, ánh mắt mệt mỏi nói với Lý Phi: “Kể cho tôi về người nhà của anh đi.”

Lý Phi có chút ngoài ý muốn.

Anh mạnh bạo, đều là vì muốn bắt Giản Hoa đối mặt với phần tình cảm này.

Vì dựa theo tính tình của Giản Hoa, nếu anh không chủ động, Giản Hoa có thể vẫn chờ đến khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, thế giới trở lại bình thường, mới mở miệng.

“Người nhà của tôi? Họ hơn hai mươi năm trước đã có gia đình mới rồi. Một người cho rằng tôi đang làm nhân viên kinh doanh bảo hiểm, một người cho rằng tôi thuộc tộc đi làm chín giờ sáng, về nhà năm giờ chiều.” Lý Phi cười tự giễu.

“...Chẳng lẽ họ không xem tin tức giải trí gì?” Giản Hoa không dám tin.

Khuôn mặt này của Lý Phi rất hút màn ảnh, người xa lạ thì thôi, chứ chẳng lẽ bố mẹ ruột lại không nhận ra?

“Họ chỉ từng thấy khi tôi năm tuổi, giờ chắc không còn ấn tượng gì. Khoảng vài năm trước tôi có tìm đến họ. Chỉ vừa kịp nhắc máy, há mồm đã nói với tôi rằng, tuổi tác của tôi hình như không còn nhỏ nữa, chắc là cần mua phòng kết hôn, nhưng họ không có tiền. Có cũng phải cho con trai con

gái, bảo tôi đừng tới tìm họ.” Lý Phỉ lười biếng nói, “Ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho tôi. Nên tôi đành thôi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Căn Cứ

Hải thành, khu quân chế quân sự.

Trời đổ mưa tuyết, một đám người đang thao luyện trên sân thể dục.

Tiếng hô của họ hữu khí vô lực, trên lưng mỗi người đeo một chiếc ba lô hơn năm cân, quần áo thống nhất một màu xám, có rất nhiều túi, đế giày rất dày, chống trơn trượt, mài mòn.3plqkgl

Bên cạnh sân thể dục có hai tòa nhà cũ, xây theo phong cách nhà ngang của thế kỷ trước.

Trên tường ngoài có vết vỏ đạn màu đen, bị hư hại, rất nhiều chỗ trông như được chắp vá tu sửa lại.

Ngoài sân là một đám binh sĩ mặc đồ ngủ trang, họ dùng ánh mắt nghiêm túc tập trung nhìn vòng người đang chạy, nhưng không có người nào trông giống huấn luyện viên, mà giống như đang giám sát mọi hoạt động của phạm nhân hơn.

Một chiếc xe Jeep từ xa chạy đến, treo biển thông hành đặc biệt.

Sau khi Trương Diệu Kim xuống xe, tất cả quân sĩ đều dừng lại, chào kiêu quân đội với hân.

Không khí rét lạnh, biến thành sương trắng, che mờ tầm mắt, hoa tuyết nhỏ bé rơi trên đầu vai.3plqkgl

“Báo cáo thiếu tá, đây là địa điểm đêm qua phát hiện quạ ăn xác!”

Thứ có thể khiến Trương Diệu Kim tạm thời gác lại tiến triển của vụ án đầu súng tối giao thừa ở Giải trí Tinh Thiên, tất nhiên là những thay đổi mới nhất của Thế giới Bị Từ Bỏ.

Khu quản chế quân sự này có rất nhiều người dị năng.

Những người phụ trách giám sát quản lý khu vực này, cũng là người dị năng xuất thân từ hệ thống quân đội và cảnh sát.

Đồng thời, nơi này cũng rất dễ xuất hiện điểm trùng lặp với Thế giới Bị Từ Bỏ. Theo kinh nghiệm tổng kết phát hiện Thế giới Bị Từ Bỏ có quy luật nhất định, sau một lần xuất hiện, trong vòng 24 giờ, sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

Tiếp cận nghiên cứu phân tích quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cùng cận chiến với chúng, phạm vi hủy hoại phải rời xa khu cư dân và thành phố. Căn cứ cùng loại đã thành lập mười mấy cái trên toàn quốc. Mỗi ngày đều có báo cáo mới về Thế giới Bị Từ Bỏ được chuyển đến tay các nhà sinh vật học, để tổng kết tập tính sinh hoạt của bọn quái vật, phỏng đoán mấy sinh vật, thực vật được nhắc tới trong nguyên tác vốn là cái gì.

Sau khi mùa đông bắt đầu, phân bố chủng loại quái vật xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ có sự thay đổi rõ ràng.^{3plqkgl}

Khỉ tay dài có da lông chống rét, không chịu ảnh hưởng nhiều. Chuột đào hầm trốn dưới lòng đất, vì giá lạnh nên sức ăn của chúng tăng lên. Bóng lông đen vốn dễ dàng thấy được, nay số lượng lại giảm mạnh, đặc biệt là vài cá thể bóng lông đen có hình thể khá lớn, trừ lần tấn công lúc mới đầu được ghi lại, sau này mọi người không thấy bóng lông đen to như mèo nữa.

Tiêu biểu là mực ăn thịt người. Loài quái vật khủng bố này, trừ một con có xác nằm ở đường cây bạch quả Hoài, đến nay vẫn chưa thấy con thứ hai.

Xác con mực do người dị năng của Hồng Long kéo về căn cứ, ngâm trong dung dịch chống phân huỷ, khóa lại trong phòng dưới lòng đất.

Ở thế giới thực, trong lọ thủy tinh cường lực không có gì, nhưng chờ đến khi hai thế giới trùng lên nhau, bộ dáng ghê rợn của nó sẽ xuất hiện trong lọ. Người dị năng nào từng thấy xác của nó cũng đều sợ tới mức mặt trắng bệch.

Quạ ăn xác thuộc về chủng loại quái vật được chú ý trọng điểm, nó vừa xuất hiện, Trương Diệu Kim nhận được báo cáo ngay.

“Đêm qua trong căn cứ có một trăm linh ba người, toàn bộ một trăm linh ba người đều tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Thời gian ở Thế giới Bị Từ Bỏ, dựa theo thiết bị đo lường thời gian tính ra là 18 tiếng! Khi đang cận chiến với khí tay dài, thì bị một loài chim màu đen tấn công, dựa theo đặc thù để phỏng đoán thì đó là quạ ăn xác. Đây là ảnh chụp người bị thương.”

Trương Diệu Kim nhận mấy tấm ảnh chụp miệng vết thương máu me be bét, tập trung quan sát một lúc, cảm thấy bức vẽ quạ ăn xác của Hồng Long còn chưa chính xác.

“Đây không phải là móng vuốt mà là lưỡi dao!”

Trước đây khi thiếu tá Trương chấp hành nhiệm vụ, gặp phải một loài chim hung ác, ba cái móng vuốt giống như cái liềm, vừa sắc vừa nhọn. Khi chúng tấn công, vụt một cái đã cắt đứt cổ họng con mồi, chui vào khí quản của con mồi. Dù không nguy hiểm đến tính mạng, con mồi bị loài chim ác này bắt cũng không chạy thoát được, vì móng vuốt đã cắt vào da thịt, trừ khi cắt luôn khối thịt kia.

“Có người dị năng nói, móng vuốt của quạ ăn xác giống như của loài khủng long bạo chúa trong phim.”

“...” Thế thì phải cảm ơn tác giả đã nhẹ tay, chỉ để hình thể của quạ ăn xác to bằng một con quạ đen bình thường.

“Qua tiếp cận trực tiếp, có thể thấy rằng người thường không thể chống lại quạ ăn xác. Mức độ đe dọa của nó còn vượt qua cả dự tính! Ban ngành cấp trên đã thông báo tất cả các căn cứ trên toàn quốc sở phải chú ý đề phòng. Cố gắng giết chúng nhưng phải ưu tiên đảm bảo an toàn tính mạng của chính mình!

“Được rồi!” Trương Diệu Kim gật đầu.

Họ đang đứng trước nhà ngang, xem xét vết cào trên bức tường.

Thiếu tá Trương bỗng xoay người, nhìn đám người đang luyện tập trên sân thể dục: “Một người dị năng đang huấn luyện này như thế nào?”

Chính Cảnh Điền cũng đi ra từ “ban huấn luyện sinh tồn” của căn cứ này. Hồng Long đưa toàn bộ người dị năng phát hiện được đến đây. Trong đó có một phần là kẻ xuyên sách, kẻ phạm tội thì bị giam giữ, nếu phạm tội nhẹ, như thành viên nhóm chim cánh cụt cung cấp nhiều manh mối, sau khi giam giữ mấy ngày sẽ được đưa đến nơi này.

Không có người dị năng cấp cao, đa số đều là cấp D, cấp F.

“Tổ chất rất kém, từ thể lực đến tâm lý đều không được, có mấy người có biểu hiện không tệ, đã được thả ra ngoài. Nhưng Cảnh Điền vẫn liên hệ với họ, điều này cho thấy rằng Lý Phi vẫn muốn thành lập Hắc Uyên.”

“Chuyện này không cần quan tâm.” Trương Diệu Kim thở dài.

Hiện giờ Lý Phi là một con hổ bị chọc tức, hân hận sau còn có một nỗi giận dùm dùm Giản Hoa.

Lúc này, một tổ viên Hồng Long chạy đến báo cáo: “Thiếu tá, có tin từ Bắc đô, đại tá Lô hỏi ngài xem có cần phái người bảo vệ bố mẹ Lý Phi không.”

“Lý Phi và bố mẹ cậu ta không có liên lạc với nhau. Sau khi Lý Phi tự sửa tên mình, người thân còn sống của cậu ta ngay cả tình trạng hiện giờ của cậu ta cũng không biết. Tin tức liên quan Hồng Long cũng đã thay đổi, chắc chắn không ai có thể điều tra ra được, không cần phí nhân lực.”

“Vâng!”

Thiếu tá Trương quay đầu tiếp tục nhìn đám kia người dị năng, hẳn thuận miệng hỏi, “Trong đó có người tên Lục Triệu, biểu hiện của cậu ta như thế nào?”

Người phụ trách căn cứ suy nghĩ vài giây, mới nhớ ra Lục Triệu là ai, anh ta cau mày báo cáo với Trương Diệu Kim: “Người này rất biết nói chuyện, nên vốn khá quen thuộc với những người dị năng khác. Nhưng lần nào chiến đấu cậu ta cũng núp phía sau, lâu dần, người khác cũng thấy rõ con người cậu ta, nên không còn thân thiện nữa.”

Trương Diệu Kim lắc đầu.

Lục Triệu có một thân phận vô cùng tốt, kết quả hơn hai mươi năm lại không thể làm thành cái gì bên cạnh Giản Hoa. Sau một đoạn thời gian Hồng Long bố trí nhân viên giám thị Lục Triệu, chờ đúng lúc Giản Hoa cắt đứt liên hệ với Lục Triệu, Lục Triệu thu thập hành lý muốn đến Bắc đô, Hồng Long trực tiếp đến sân bay mang người đi.

Xét về giá trị, Lục Triệu gần như không có.

Gã không phạm phải hành vi phạm tội nghiêm trọng nào, nên không có lý do gì để giam hãm lâu dài, nhưng lại không thể thả gã. Cuối cùng đành đuổi gã đến nơi này, chịu giám sát nghiêm khắc.

“Người như thế, nếu không ở trong tình trạng thảm họa và hiểm nguy rập rình này, mà gã vẫn giữ bộ dạng nhiệt tình và thân thiện, thì ai cũng nghĩ là cậu ta đáng tin.”

Trương Diệu Kim cầm lấy kính viễn vọng, tìm được đúng Lục Triệu trong đám người.

Gã chạy cuối cùng hàng ngũ, uể oải lê chân, ánh mắt nhìn về phía xe Jeep, có vẻ không yên lòng, suýt va vào ba lô của người khác.

“Chim Đỗ Quyên nói thế nào?”

“Không có báo cáo đặc biệt nào về Lục Triệu.”

Chim Đỗ Quyên là quân nhân do Hồng Long sắp xếp vào trong đám người bình thường có dị năng. Họ có người nguy trang thành người vốn ở thế giới này, có người nguy trang thành kẻ xuyên sách, họ có thể thám thính được rất nhiều tình báo. Cách này rất hữu ích, có một số kẻ xuyên sách muốn liên hợp với người khác tấn công nhân viên quản lý, cướp đoạt vũ khí khổng chế căn cứ, kết quả trước khi hành động đã bại lộ.

“Được rồi, chúng ta đến đi khu B đi, thăm vấn tên người Mỹ kia.”

Người Trương Diệu Kim nói tên là Jack, bị một cô gái có dị năng dùng sâu riêng tấn công. Điểm đặc biệt này khiến Hồng Long nhanh chóng bắt được người trong một bệnh viện ở Hải thành. Thủ tục nhập cảnh đầy đủ, thân phận trong sạch, nhưng lại thuê thám tử điều tra hành tung và lịch trình của Lý Phỉ khi ở Hải thành. Còn từng thuê một chiếc xe Ferrari, dựa theo kết quả phân biệt của Cảnh Điện, người Mỹ này đã ngăn Lý Phỉ thức tỉnh dị năng trong tai nạn liên hoàn trên cầu vượt ở Hải thành.

Vì cảm thấy có thể moi thông tin về tổ chức kẻ xuyên sách ở Mỹ từ Jack, nên Hồng Long canh giữ người này rất nghiêm mật, giam giữ gã một mình trong phòng dưới lòng đất.

Trải qua một loạt các thủ tục nghiệm chứng thân phận rất phức tạp, Trương Diệu Kim đưa người xuống lòng đất, đến khu kiến trúc chính của căn cứ này.

Tường ngoài vốn kiên cố, đề phòng ngựa chuột đào hầm, mà lắp thêm cửa hợp kim nhiều lớp và trang bị phòng hộ.

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ xuất hiện trong phòng, vì có cửa sổ. Nếu là một căn phòng đóng kín, bên trong sẽ không xuất hiện bóng lông đen.

Cửa thang máy mở ra, bên trong hoàn toàn là phong cách hiện đại công nghệ cao, khác hẳn với nhà ngang từ thế kỷ trước trên mặt đất.

Mọi người trước đây, bao gồm cả Trương Diệu Kim, đều chưa bao giờ tự hỏi quân khu và văn phòng của Hồng Long, vì sao lại có phong cách thập niên bảy mươi của thế kỷ trước. Trên tường dán áp phích tuyên truyền, uống nước bằng cốc sắt tráng men. Họ đã quen với cách sinh hoạt này, cho rằng đây là phong cách của quân đội. Kết quả, sau khi kẻ xuyên sách đến, tỏ vẻ kỳ lạ, bộc bạch rằng trong thế giới của họ, kết cấu và trang trí của văn phòng chính phủ, quân đội Trung Quốc không “lạc hậu” như thế. Trong này như vậy, chắc là vì hiểu biết của tác giả quyển sách này đối với Trung Quốc chỉ có chừng đấy.

Hơn nữa trong nguyên tác từng miêu tả văn phòng cơ quan bí mật Hồng Long của Trung Quốc... Nếu là vì nguyên nhân này mà khiến cho kiến trúc trên mặt đất của chính phủ và quân đội Trung Quốc đều phải như vậy, Trương Diệu Kim rất muốn “nói chuyện” với tác giả.

Khi Trương Diệu Kim đi vào phòng thẩm vấn, cái tên Jack xui xẻo kia đã ở bên trong.

Gã lồi thoi hơn trước đây nhiều, mặt đầy râu, trên cổ tay còn đeo một chiếc vòng sắt. Nó kết nối với máy thăm dò năng lượng, một khi Jack sử

dụng dị năng, máy tính chủ sẽ phát hiện ngay lập tức, đồng thời vòng tay sẽ phóng điện, khiến gã tê liệt ngã quỵ, mất đi năng lực tấn công.

Nghe thấy có người đi vào, Jack cúi đầu, mí mắt cũng không nâng.

Trương Diệu Kim rút ra hai tấm ảnh, đẩy ra trước mặt Jack: “Anh đã từng gặp hai người này chưa?”

Là tay súng bắn tỉa đã chết, và người phục vụ.

Mí mắt Jack giật giật, tuy gã nhanh chóng không chế được vẻ mặt, nhưng phản ứng của gã vẫn bị camera theo dõi trong phòng quay được. Tổ viên Hồng Long đang tập trung quan sát phòng thẩm vấn, dùng thiết bị truyền tin nói với Trương Diệu Kim: “Anh ta biết.”

Thiếu tá Trương lấy ảnh nhân viên phục vụ ra, người này đã trà trộn vào Giải trí Tinh Thiên hơn một năm, Jack cũng đến vì Lý Phi, nếu có liên hệ thì người nhân viên phục vụ này có khả năng cao hơn.

“Tôi chưa từng gặp anh ta.” Jack bắt đầu nói dối.

Trương Diệu Kim trầm giọng nói: “Anh nên nghĩ lại cẩn thận.”

Ánh mắt hằn rơi xuống vòng tay kim loại của Jack, gã run bắn người, lộ ra vẻ mặt không biết làm sao: “Được rồi, tôi biết anh ta là ai.”

Jack còn cố đánh bóng bên rìa*, gã tránh nặng tìm nhẹ nói: “Anh ta là một tên tội phạm truy nã của Canada, liên quan đến việc buôn lậu thuốc phiện và bắt cóc mưu sát. Thế lực bang hội người Hoa ở Canada rất lớn, các người cũng biết mà! Kẻ nguy hiểm như vậy, tôi nhìn thấy lệnh truy nã là nhớ kỹ.”

*ý chỉ việc dựa vào may mắn.

“Nói dối.” Trương Diệu Kim lạnh lùng nói.

Người phương Tây nhìn một gương mặt Hoa kiều, rất khó nhớ kỹ. Ngũ quan không kỳ lạ hình dáng không đặc biệt, chỉ nhìn thấy lệnh truy nã vài lần mà đã nhớ đến tận bây giờ, lại còn cảm thấy sợ hãi – đó là chuyện nghìn lẻ một đêm*.

* ý chỉ việc ảo tưởng, không có thật.

Thiếu tá Trương phát hiện kẻ xuyên sách biết rõ tình tiết đều có thể đoán ra thân phận của hắn qua quân hàm trên vai + nốt ruồi. Sau khi biết rõ khả năng của mình, hắn liền quen với việc dùng vẻ đe dọa để đối diện với bọn họ.

“Tôi... Tôi lần này đến Trung Quốc, tổ chức để tôi liên lạc với hắn.” Trán Jack đỏ mồ hôi, cố gắng biện giải, “Tôi chỉ thông qua hắn, biết một số tin tức của Giải trí Tinh Thiên thôi. Chưa làm cái gì khác cả!”

“Tổ chức của các người, đã thâm thấu vào CIA và FBI đến mức độ nào rồi.”

Jack không nói: “Đúng là có người trong đó, nhưng cụ thể là ai, làm cái gì, tôi thật sự không biết.”

“Tổ chức của các người thành lập mấy năm rồi?”

“Tôi đã nói rồi, lúc tôi xuyên đến, nó đã tồn tại rồi.”

“Anh cái gì cũng không biết, là người không có giá trị, không cần giữ lại đây nữa!” Trương Diệu Kim nâng tay phân phó, “Đưa anh ta đến chỗ Lý Phi, người của Hắc Uyên sẽ thích món quà này.”

“Không không, tôi có biết một số chuyện, nhưng mấy người không hỏi!” Jack kinh hãi, liều mạng giãi dụa.

“Vậy thì viết đi, viết hết tất cả những điều anh biết.” Vẻ mặt thiếu tá Trương lạnh lẽo.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thánh Môn

“Jack Jones, tuổi của thân thể này là 24, sống bằng cách làm tay đua ngầm, và đánh bạc, thành viên tổ chức ‘Thánh Môn’, nước Mỹ...” Lý Phi thấy ảnh chiếc Ferrari, và ảnh một người Mỹ tóc đỏ đeo kính đen cắt ra từ băng theo dõi hiện trên màn hình máy tính, ánh mắt hơi nheo lại. Anh cười nói với Cảnh Điền, “Người giúp chúng ta không bị cuốn vào tai nạn giao thông ở cầu vượt.”

Cảnh Điền từ khi nhìn thấy Lý Phi xuất hiện trong quán cà phê này, sắc mặt đã rất xấu.

Người đàn ông Đông Bắc khoanh tay, giọng ồm ồm nói: “Trên danh nghĩa cậu vẫn là ông chủ của tôi, quán cà phê này cũng là cậu bỏ vốn. Nhưng giờ đang có người muốn đuổi giết cậu! CIA, MI6... cả cái tổ chức xã hội đen Thánh Môn gì đó nữa. Vậy mà cậu còn gọi tôi đến đây để gặp? Dị năng cũng không ngăn được súng ngắm!”

“Tạm thời không ngăn được thôi.” Lý Phi bưng tách lên, không hề quan tâm uống một ngụm, “Phần tình báo Hồng Long giấu diếm, họ sẽ không chủ động nói cho người dị năng biết, có thể khống chế dị năng đến mức nào!”

Tách vung lên, hắt ra chất lỏng màu nâu tỏa hơi nóng, quá trình này như chậm lại vài lần, sau khi cà phê rời khỏi tách, bỗng rụt lại hết, rơi vào trong tách.

Cảnh Điền tròn tròn mắt, nếu hăn nhớ không nhầm, dị năng của Lý Phi là lửa, không phải điều khiển nước.

“Anh trở về cũng có thể thử xem, nhưng chỉ có những chỗ gần mình, mới có thể làm được. Trước khi dị năng mạnh mẽ thể hiện đặc tính của nó, lực lượng của bản thân đã có thể hình thành một loại ‘trường’ đặc biệt.”

Lý Phi phẩy tay vào trong tách, cà phê lại từ từ bốc hơi nóng như lúc trước.

“Có thể ngăn được đạn?” Yết hầu Cảnh Điền khô khốc, vui sướng vô cùng.

Hăn là một quân nhân xuất ngũ, sau này lại làm vệ sĩ, nên hăn rất thông thạo với vũ khí nóng. Dù Thế giới Bị Từ Bỏ khiến hăn đạt được dị năng rất mạnh, Cảnh Điền cũng không cảm thấy quá vui vẻ. Vì hăn biết rõ, dù một cá thể có mạnh mẽ bao nhiêu, thì một viên đạn là đã có thể giải quyết vấn đề từ khoảng cách rất xa. Người dị năng cấp cao cũng không có quyền tự đại.

“Tôi nói là, tạm thời không được.”

“...”

Lý Phi cười cười, đặt tách cà phê xuống, thoải mái tựa vào trên sofa: “Ngoại lực có thể phá vỡ ‘trường’, lực của súng ngắm quá lớn, hiện giờ chưa có cách nào ngăn được. Nhưng súng lục khẩu kính nhỏ thì vẫn có thể cố gắng phòng ngự.”

Tốt xấu gì cũng còn hi vọng, Cảnh Điền lấy lại tinh thần.

Việc quan trọng liên quan đến tính mạng, trở về phải huấn luyện!

“Tin tức này, Hồng Long biết không?”

“Phải xem thiếu tá Trương lúc nào sẽ phát hiện.”

Lý Phi ám chỉ, Cảnh Điền suy nghĩ nửa phút mới hiểu ra.

Nếu sức mạnh có thể hình thành “trường”, thì chắc là chỉ người dị năng cấp cao mới có.

Dựa theo tin tức kẻ xuyên sách mang đến, 80% người dị năng đều là cấp D cấp F, cấp C đã là khá ưu tú, cấp B không gì lông phượng sừng lân. Về phần cấp A, Cảnh Điền mới chỉ biết có mình và vị thiếu tá Trương của Hồng Long.

Từ cấp A trở lên, mới có thể gọi là người dị năng cấp cao.

Nói thế thì, bên cạnh Lý Phi bao gồm cả chính anh đã có ba...

Cảnh Điền vô thức dừng ánh mắt trên người ảnh đế. Lý Phi đã khác với ngày xưa, anh mặc quần áo chất liệu thô ráp, kiểu dáng áo lông là siêu thị hóa, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ của Lý Phi.

Cảnh Điền tuy cao lớn thô kệch, nhưng hẳn không ngốc.

“Giản Hoa đâu?”

“Cậu ấy cần yên tĩnh một lúc.”

Lý Phi không nói người nào đó đang bị vây trong lốc xoáy tình cảm mâu thuẫn phức tạp. Lúc này chỉ cần Giản Hoa liếc nhìn Lý Phi một cái, là cảm xúc sẽ lại càng loạn hơn, không thể nào bình tĩnh suy nghĩ được gì.

“Trong vụ ám sát này, nếu mấy vị đặc công kia thông minh, sẽ hiểu rằng họ đã trở thành quân cờ thu hút sự chú ý của Hồng Long! CIA còn để ý đến kẻ chủ mưu sau màn hơn chúng ta. Nếu tôi không đoán nhầm, Hồng Long đã chuẩn bị cầm tư liệu của ‘tổ chức Thánh Môn’ này, cũng với những đặc công họ bắt được, đi thương lượng với người Mỹ.”

“Tôi chưa từng nghe đến tổ chức này.” Cảnh Điền làm vệ sĩ, trước khi được Lý Phi thuê, cũng từng làm vệ sĩ đi theo thương nhân, các gia tộc lớn và tổ chức xã hội đen ở nước Mỹ, không thể nói là rõ như lòng bàn tay, nhưng ít ra cũng từng nghe đến.

“Chẳng lẽ là tà giáo mới xuất hiện?”

Bắc Mỹ có rất nhiều tổ chức nhỏ treo cờ hiệu tôn giáo, có cả khuyến khích các thành viên tự sát tự thiêu, trong nội cảnh nước Mỹ cũng bị truy nã.

“Không, đây là một tổ chức do kẻ xuyên sách khống chế, hoặc nên nói là, thành viên cấp cao của ‘Thánh Môn’ phần lớn là kẻ xuyên sách. Họ cũng là một tổ chức có kỷ luật, cấp trên cấp dưới chỉ liên lạc một chiều, nên những điều tên Jack biết quá ít.”

“Chắc là gã có đồng lõa?”

“Jack vốn không biết nhân viên phục vụ kia, là tổ chức Thánh Môn để gã tiếp cận, hai người chỉ trao đổi tình báo. Cũng là nhờ Jack hay để ý nhiều chuyện, nên mới phát hiện người này là tội phạm truy nã của chính phủ Canada.”

“Cái gì?” Cảnh Điền kinh hãi, phần nộ.

Tay súng bắn tĩa là thành viên của mafia Mexico, còn tên nhân viên phục vụ lại đến từ Canada?

“Tổ chức Thánh Môn này, lực lượng còn vượt xa so với tưởng tượng của chúng ta. Hồng Long cho rằng phần có giá trị nhất trong khẩu cung của Jack, là thân phận hai đồng bọn ở nước Mỹ của gã. Trước tháng mười một năm nay, nhiệm vụ của Jack là giám sát chú của nhân vật chính.”

Hồng Long sẽ không gửi hết chi tiết tình báo đến, mà chỉ nhắc qua qua.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Lý Phi phỏng đoán sự thật...

“Cậu thiếu niên Johnson của chúng ta, sinh hoạt khổ cực, có ông chú làm người giám hộ là một tay cờ bạc!”

Khi nhắc đến nhân vật chính, Lý Phi khó tránh khỏi mĩa mai.

Dù là ai, đối kẻ “số phận an bài” sẽ giết chết mình, đều sẽ không có giọng điệu tốt đẹp gì.

“Muốn tiếp cận cậu thiếu niên này, có rất nhiều cách, ra tay từ phía người giám hộ của cậu ta, là một ý tưởng hay, dân cờ bạc rất dễ bị lợi dụng, cũng dễ giải quyết. Nhiệm vụ của Jack không phải là tiếp cận nhân vật chính, mà là giám sát chú của cậu ta, rõ ràng là gã đang phòng bị kẻ xuyên sách ngoài ‘tổ chức Thánh Môn’.”

Hai đồng bọn của Jack, một người làm việc giống Jack, một người “làm quen” với nhân vật chính.

Cậu thiếu niên nhân vật chính là con mồi thơm ngon nhất.

Phàm là kẻ xuyên sách có thể tìm đến nhân vật chính, nếu không bị tổ chức Thánh Môn thu vào, thì kết cục e rằng không tốt, nhất là những người đến giành trước việc lấy lòng nhân vật chính.

Johnson Brown là nhân vật chính, những gì nó trải qua được viết chi tiết nhất, không có bất kỳ điều riêng tư nào.

Bao gồm thân thể của nó, thời thơ ấu của nó, mối tình đầu của nó...

“Nghĩ mà xem, những người có ý tốt với cậu ta, quan tâm chăm sóc cậu ta, cuối cùng đều biến mất! Dù cậu ta có tỏ ra cố gắng, có ưu tú đến mức nào, thì mọi người cũng sẽ vì một ‘việc khác’ mà sinh ra thành kiến với cậu ta. Trong nguyên tác, Johnson sống rất bất hạnh, lần này còn khó khăn hơn.” Lý Phi chậm rãi đổ một thìa đường vào tách cà phê.

Tổ chức Thánh Môn giữ chặt Johnson.

Vì một đứa nhỏ đáng thương, chỉ cần không làm chuyện xấu, thì cuối cùng cũng sẽ được thương xót. Johnson bị bạn cùng lứa bắt nạt càng nhiều, thì càng dễ xúc động khi gặp người có ý tốt. Sự giúp đỡ của họ có thể nhỏ bé không đáng kể, nhưng lại cực kỳ quan trọng. Như khi giáo hội phân phát vật phẩm, sơ cố ý chọn cho cậu ta một đôi giày vừa chân, hàng xóm cho một chén canh nóng, hoặc chỉ là một nụ cười thân thiện của người qua đường.

Rất có thể, lần này Johnson cái gì cũng không có.

“... Biến thành kẻ có tính cách càng thêm nhu nhược, âm u.”

Da đầu Cảnh Điền tê dại, đây là kẻ địch của Lý Phi, cũng là kẻ địch tương lai của Hắc Uyên.

Không có gì rắc rối hơn một kẻ địch vừa mạnh mẽ vừa đáng sợ, tâm lý lại còn vụn vẹo.

“Hành động này có tính phiêu lưu cao. Nói đến mặt tốt, đứa trẻ chưa từng cảm nhận được lòng tốt và sự ấm áp, một khi gặp được ‘người tốt’, sẽ nhớ mãi không quên. Nhưng Johnson cũng có thể sẽ biến thành một kẻ tâm lý âm u hận cả thế giới. Khi tôi mới ra mắt có quay một bộ phim truyền hình, diễn nhân vật pháo hôi, tình tiết là xui xẻo giúp một phần tử tâm lý biến thái. Đối phương sau khi cảm động xong quyết định giết chết ‘người tốt’, giữ cái xác lại vĩnh viễn làm bạn với mình.”

“...” Cảnh Điền thấy hơi buồn nôn.

Hắn từng suýt thì không làm nghề vệ sĩ này nữa, vì một vài thương nhân giàu có có khẩu vị lạ, ném tiền để hai người trai xinh gái đẹp diễn bản hiện trường*, xem đấu quyền anh ngầm, chơi cá cược chọi chó, ra nước ngoài tìm gái mại dâm vị thành niên... Mấy chuyện đen tối hơn, Cảnh Điền cũng từng nghe nói.

*diễn bản hiện trường là diễn *khụ* AV *khụ*

Cảnh Điền bị gọi lên hỏi ức không tốt, nốc một ngụm cà phê.

“Nếu Johnson phát hiện sự thật, vốn cậu ta đang ở tình huống thứ nhất, rất có thể sẽ biến thành tình huống thứ hai. Jack và đồng bọn của gã, cho rằng mình được tổ chức coi trọng, nhận nhiệm vụ vừa quan trọng vừa ưu việt như vậy, nhưng trên thực tế là đang đánh đổi mạng sống.”

Lý Phi giả sử mình là thành viên cấp cao của tổ chức Thánh Môn, nghĩ về bước tiếp theo trong kế hoạch. Anh phát hiện chỉ cần trở thành chiến hữu, sau đó vạch trần đám người Jack dụng tâm kín đáo trước mặt Johnson, giúp Johnson cùng nhau “tiêu diệt” Thánh Môn, lợi ích sẽ càng lớn hơn.

Tổ chức Thánh Môn có thể ve sầu thoát xác, nhanh chóng biến hóa, từ một tổ chức bụng dạ khó lường, xé chần thành lẻ, gia nhập cục quản lý người di nãng nước Mỹ, hoặc trở thành chiến hữu, thế lực dưới trướng của Johnson, trực tiếp tẩy trắng.

Dù Johnson tính cách thiện lương, hay là tâm lý vắn vẹo, thì trong nguyên tác, nó cũng không phải một người giỏi về mưu tính.

Johnson thiếu bạn đồng hành, thiếu chiến hữu.

Dùng thân phận “bạn bè”, “cấp dưới”, nhìn như đang dẫn đường giúp đỡ, nhưng thực ra là đang khống chế Johnson, ý tưởng cực kỳ hay, đáng được thực thi.

“Tiếc là nước Mỹ quá xa, chúng ta cũng không tìm thấy cậu thiếu niên nhân vật chính kia.” Lý Phi tiếc nuối nói.

Cảnh Điền toát mồ hôi lạnh.

“Hắc Uyên của chúng ta trong tương lai, tình hình sẽ như thế nào?”

“Cái người tên Dương Siêu kia cũng tạm tạm. Tâm tư người khác thì dao động, muốn gia nhập Hồng Long. Vụ ám sát khiến cho họ thấy rõ được uy lực của cơ quan quốc gia.” Cảnh Điền hơi bất an.

Thành lập một tổ chức người dị năng không phụ thuộc quốc gia, Cảnh Điền cũng cho rằng là rất quan trọng.

Ít nhất trong tương lai khi xảy ra chiến tranh ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Hắc Uyên có thể không cố kị ván cờ giữa các nước mà tự do hành động.

Giờ họ và Hồng Long vẫn giữ quan hệ thân thiện, tương lai nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ không thay đổi, nhưng bề ngoài Hắc Uyên và Hồng Long không có quan hệ gì. Tách ra xương mặt trắng, mặt đỏ* luôn là sở trường của người Trung Quốc.

*Trong Kinh Kịch Trung Quốc: người vẽ mặt đỏ là người tốt, vẽ mặt trắng là người xấu.

“Kẻ địch của chúng ta có thực lực hùng hậu, chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, tiến độ cũng nhanh hơn nhờ lợi dụng tâm lý sợ hãi của người dị năng. Cả thế giới này đều đang thay đổi, trận chiến Thế giới Bị Từ Bỏ này, không thể giống như trong nguyên tác duy trì liên tục mười năm.”

Lý Phi nhìn vẻ mặt sùng sốt của Cảnh Điền, giọng điệu anh dịu dàng, ánh mắt lại hung ác.

“Chúng ta không có thời gian đâu.”

“Rầm!”

Một tiếng vang lớn nổ ra bên ngoài quán cà phê.

Đèn treo đung đưa, mặt bàn run động, trên cửa thủy tinh xuất hiện vết rạn, nhưng không vỡ mảnh nào.

Cảnh Điền nhảy dựng lên che trước mặt Lý Phi, sau đó hẩn nhìn thấy vô số tơ mềm xám trắng xuất hiện trên sàn. Chúng giống như cố ý đến xác nhận sự an toàn của “lương thực dự trữ”, phát hiện Lý Phi không có việc gì, chúng lại ẩn đi.

Thời gian rất ngắn, nhưng đủ để Cảnh Điền thấy rõ trên mặt bàn và trên trần nhà quán cà phê trét đầy những đám tơ kiểu này, bên ngoài cửa sổ còn ghê hơn, mũ nấm che khuất mọi khe hở.

Trong quán cà phê sặc mùi khói thuốc súng.

Vì không mở cửa, nên ngoài Lý Phi và Cảnh Điền, không có vị khách nào khác.

“Có cửa sau không, mau rời khỏi nơi này!” Cảnh Điền cực kỳ khẩn trương.

“Không cần.”

Lý Phi “nhét” cà phê bị hắt ra vào tách.

Họ ngồi nói chuyện trên một chiếc ghế dài không ở cạnh cửa sổ, núp sau một cây cột, từ cửa đi vào không thể nhìn thấy chỗ này. Cảnh Điền bắt

đầu hồi hận mình không xin súng ống của Hồng Long để tự vệ, vì hơn phân nửa sẽ không được phê chuẩn.

Hai phút sau, có người vào tiệm cà phê.

Lý Phi cười với đối phương trước: “Có người qua đường bị thương không?”

Cảnh Điền nhìn chăm chăm Giản Hoa.

“Vừa rồi có kẻ buộc thuốc nổ trên người, tôi dùng đám tơ lật nắp cống nhét gã vào, sóng xung kích khi nổ bị nắm ngăn lại. Chắc là chết không ít chuột trong cống thoát nước.” Giản Hoa nhú mày, chắc là cũng không đồng ý để Lý Phi ra ngoài, bắt được một tên sát thủ, cũng không khiến tâm trạng cậu tốt lên.

“Chờ bọn chúng biết, cậu đã sớm ở cùng tôi, thì sẽ không dễ dàng đến đây chịu chết nữa.”

Lúc trước, Giản Hoa sẽ không nghĩ nhiều về hàm nghĩa của những lời này, nhưng giờ cậu lại không nhận được phải liếc Lý Phi, vẻ mặt không vui: “Trên cùng một con phố, đám tơ còn phát hiện có người đáng nghi mang theo hung khí và kính viễn vọng. Tính cả máy tính xách tay cùng được của họ, trước khi người của Hồng Long đến, anh có thể kiểm tra chiến lợi phẩm trước.”

Cảnh Điền đứng bên cạnh cảm thấy mình rất dư thừa: “...”

Vừa rồi Lý Phi hình như nói người nào đó cần yên lặng một lúc?

Mai phục bên cạnh chờ sát thủ mắc câu, là yên lặng một lúc hả?!

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Bút Danh

Con phố quán cà phê tọa lạc rất vắng vẻ, khi khói thuốc súng tan đi, dòng nước tanh hôi từ cống thoát nước cuộn cuộn chảy ra. Những người chạy tới khi nghe được tiếng động, lấy tay bịt mũi, hoảng sợ hỏi có phải rò rỉ khí thiên nhiên gây nổ hay không.

Mười phút sau, xe cảnh sát và xe duy tu công trình của thành phố hú còi đến, cẩn thận xem xét, điều tra, loại trừ tình huống nguy hiểm.

Nắp cống bị hất bay sang một bên, máu trộn lẫn trong nước bùn không thể nhìn ra được. Một vài mảnh áo rách khiến cảnh sát nghi ngờ, muốn kiểm tra lại cảm thấy bên trong cống nước ngầm có lực cản kỳ lạ.

Khi tổ viên Hồng Long chạy đến, tìm được một khẩu súng lục bọc trong miếng vải đen và một cái máy tính xách tay trên quầy của quán cà phê. Họ đeo kính thăm dò năng lượng, nhìn thấy đám tơ đầy đất, và động nắm dưới cống nước ngầm.

Khi họ cố đi vào cống thoát nước, thì phát hiện xác kẻ đánh bom cảm tử.

Dựa vào dấu vết lưu lại ở hiện trường, Hồng Long rất nhanh được ra khi nổ ít nhất có mười tầng trên đây nắm gắt gao bao lấy kẻ tấn công, nắm cầu “Nhảy vào” Giếng kiểm tra ống nước ngầm kết luận.

Uy lực của phần thuốc nổ này, để cho kẻ tấn công tự mình “hưởng thụ” hết.

Tổ viên Hồng Long giẫm lên nước bùn, xem xét tình hình, nhìn quanh bốn phía, sắc mặt bỗng thay đổi: “Thông báo cho thiếu tá Trương, tình hình không ổn.”

Không phải chỗ nào ở Hoài thành cũng có nấm, nhưng dưới cống thoát nước của thành phố thì nhiều vô cùng. Dùng loại kính đặc biệt để nhìn thì sẽ thấy nấm mọc tràn lan không có điểm dừng, toàn thân nấm lấp lóe ánh sáng, từng đám lúc nhúc.

Đám tơ là sản phẩm của dị năng, một loại kết tinh năng lượng đặc biệt. Khi đặc tính “căn nuốt” không bị kích hoạt, dù là máu hay nước bùn cũng chỉ phù ngoài đám tơ, không dính vào nó chút nào.

Máy thăm dò nhiệt năng nhắc nhở có chuyện xảy ra cách đó không xa.

Tổ viên Hồng Long bật đèn pin, đi dọc theo ống dẫn hơn hai mươi mét, phát hiện hai kẻ bị đám tơ kéo vào ống nước ngầm. Chúng ra sức giãy dụa, nhưng toàn thân chỉ có mũi và đôi mắt lộ ra ngoài, trông không khác gì xác ướp.

Mùi tanh hôi trong cống thoát nước hun hai người đến chết đi sống lại.

“Có người sống!” Tổ viên Hồng Long đeo khẩu trang cực kỳ kích động.

Lần này có nhét độc trong răng cũng vô ích!

Không có bằng chứng, nhưng có thêm hai sát thủ còn sống của tổ chức Thánh Môn, đại tá Lô có thể thông thả thương lượng tổ chức tình báo nước Mỹ. Vì tên Jack Hồng Long đang nắm giữ trong tay, nghiêm khắc nói lên thì gã cũng không vi phạm pháp luật Trung Quốc, cưỡng ép bắt giam gã là không phù hợp trình tự, dùng để đàm phán thì hiển nhiên là không chiếm ưu thế.

Tổ viên Hồng Long tìm túi vải bạt, nhét “xác ướp quần tơ” vào, chờ sau khi ngã tư đường này phong tỏa hoàn toàn, thì trói người ném vào xe quân đội, chạy thẳng đến quân khu Hải thành.

Ban đêm, tấm ảnh chụp hai kẻ bị nắm bắt trói, được đưa cho giám đốc công ty vệ sinh để nhận dạng, xác nhận được đó chính là kẻ lúc trước lên vào Giải trí Tinh Thiên, giả vờ quay lén, thật ra là động tay động chân với đèn treo.

“Theo như lời khai của giám đốc công ty vệ sinh, ông ta tiếp xúc với ba kẻ tình nghi. Ngoài hai người hôm đó lau dọn đèn treo, còn có một tên giả làm phóng viên, cũng chính là người cho ông ta mười vạn làm tiền đặt cọc.”

Thiếu tá Trương trầm mặt, lật xem bản ghi chép thẩm vấn.

Hai người bị nắm trói chặt, không có ghi chép nhập cảnh, có thể là đi lậu vào.

Mặt mày dùng là kiểu châu Á, nhưng da hơi đen, dáng người thấp bé, xấp xỉ người Đông Nam Á.

“Hiện tại nghi ngờ người chết là...”

“Không thể nào!” Trương Diệu Kim cắt đứt lời nói của cấp dưới.

Nếu người chết là phóng viên giả, thì số người vừa đúng, nhưng cái xác đã bị nổ, không thể nhận dạng được, chỉ có thể so sánh DNA đã ghi lại trong hệ thống.

“Tổ chức Thánh Môn thần bí như thế, chấp hành hành động lớn như vậy, thì ở Trung Quốc chắc chắn phải có một thủ lĩnh. Những sát thủ của tổ chức Thánh Môn được phát hiện gần đây, bại lộ là phải chết. Như thế sao có thể là người chỉ huy?”

Cho dù là phần tử cuồng tôn giáo trở thành tổ chức khủng bố, thủ lĩnh cũng rất yêu mạng mình, sẽ không động một tý là muốn chết.

“Thiếu tá nghi ngờ phóng viên kia?”

Trương Diệu Kim nhíu mày, hỏi: “Có kết quả phân tích xét nghiệm thuốc độc trong miệng họ chưa?”

“Là một loại chất độc thần kinh, chắc là lấy ra từ động vật. Nghi ngờ bước đầu là độc rắn.”

“Khẩu cung của giám đốc công ty vệ sinh, nói phóng viên có bề ngoài như thế nào?”

“Cao tầm một mét bảy, trông giống người khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài bình thường, không có đặc điểm rõ ràng, nhưng chắc chắn là người Trung Quốc, đạo cụ và trang phục cũng rất giống phóng viên. Về thẻ phóng viên, vì làm như vậy là trái với pháp luật, nên người kia từ chối cung cấp. Giám đốc công ty vệ sinh cũng không nghi ngờ.”

Trương Diệu Kim hạ lệnh: “Ngay lập tức phái người tra xét các phóng viên báo chí, các cơ quan báo chí ở Hải thành!”

“Thiếu tá, phạm vi điều tra của chúng ta là gì? Chỉ có tuổi tác và giới tính?”

“Tuổi tác không chính xác lắm, nhóm người hăng ngày tiếp xúc với giới giải trí như thế này, có thể dễ dàng hóa trang cho mình trẻ ra mấy tuổi hoặc lớn hơn mấy tuổi! Phạm vi điều tra là phóng viên đêm giao thừa ở trong hội trường Giải trí Tinh Thiên, vài ngày gần đây nhận nhiệm vụ đi thành phố biên cảnh phỏng vấn. Điều tra không được thì lại mở rộng phạm vi đến phóng viên trước khi xảy ra chuyện canh trước cửa công ty Giải trí Tinh Thiên chụp ảnh.”

“Vâng!”

Một tổ viên Hồng Long vội vàng rời đi, mệnh lệnh mới được truyền đạt xuống dưới, hai mươi phút sau lại có người đến đây báo cáo.

“Người của Giải trí Tinh Thiên cung cấp một manh mối quan trọng. Ngày đó trong hội trường có một phóng viên sau khi đèn tắt, không để ý quy định mà chụp ảnh, ống kính nhắm đúng ngay vị trí của Lý Phi. Có hiềm nghi là giúp tay súng bắn tía xác định mục tiêu. Mời ngài ra chỉ thị bắt hay không bắt!”

“Người còn ở Hải thành?”

“Vâng!”

“Không vội, giám thị trước đã! Một người chỉ huy hành động, không ngu như vậy, chủ động làm hành động đáng ngờ! Điều tra đồng nghiệp của phóng viên này, hoặc là...”

“Báo cáo thiếu tá, điều tra phát hiện ra một kẻ có hiềm nghi rất lớn! Một phóng viên của tòa soạn này mấy tháng trước nhận nhiệm vụ đi Tây Bắc Cam Châu phỏng vấn trường học dạy ca múa dân tộc, nhưng ngày hôm qua anh ta đột nhiên xuất phát sớm!”

Di chuyển vào lễ nghỉ Nguyên Đán đông đúc chen chúc, hiện giờ mà muốn đi ra ngoài, thật sự rất khó hiểu.

“Đến Cam Châu rồi lại đi lên phương Bắc, chính là Tân Cương...”
Trương Diệu Kim thay đổi sắc mặt, “Ngay lập tức thông báo cho phân bộ bên Hồng Long, sắp xếp người ở nhà ga, bến xe và cả cửa khẩu cao tốc thu phí. Nhất định phải chặn được người!”

Tuyết rơi lớn hơn, gió rét lạnh buốt thấu xương.

Vì sợ lốp xe trượt, nên Giản Hoa lái xe rất chậm, vẻ mặt cậu cũng không dễ nhìn.

“Khi cậu lấy máy tính xách tay, máy tính chưa thoát đăng nhập nên tôi xem được lịch sử lướt web. Máy kẻ này khá là cẩn thận, trừ này dấu vết hôm nay, mọi thứ khác đã bị dọn sạch.”

Giản Hoa im lặng lắng nghe, vì tiếng Anh của cậu không tốt lắm, nên mấy trang web kia cậu xem cũng không hiểu.

Lý Phi viết mấy tin tức giao cho Cảnh Điền đưa đi. Giản Hoa từ khi lên xe, vẫn đợi Lý Phi giải thích, nhưng đến tận giao lộ thứ ba, Lý Phi mới mở mồm.

“Không có người theo dõi.” Lý Phi vẫn luôn đảm bảo điều này.

“Nhà cao tầng mọc lớp lớp trong thành phố, có người đứng trên nhà cao tầng phía xa dùng kính viễn vọng giám thị nơi này, thì anh cũng không nhìn thấy được.” Giản Hoa lạnh lùng nói.

Lý Phi mỉm cười: “Điều ấy cậu không phải lo, tôi có thể cảm nhận được, có người nào đang nhìn tôi hay không.”

Giản Hoa lúc nào cũng nhìn Lý Phi qua kính chiếu hậu: “...”

Khi Lý Phi lên xe định ngồi chỗ phó lái, Giản Hoa trực tiếp khóa cửa xe lại, có lý do đằng hoàng là cửa thủy tinh phía trước trong suốt, không đủ an toàn.

Lý Phi không định chọc giận Giản Hoa, anh thấy cũng tốt nên làm theo, chỉ thở dài: “Nhưng trong tình huống bình thường, năng lực này không có tác dụng báo động trước nào, vì người nhìn tôi nhiều lắm.”

“...”

Tuy đây là sự thật, nhưng khi nghe được lại khiến người ta thấy ngửa răng.

“Không cần mặc áo lót giữ ấm và áo lông dê nữa, mặc nhiều thêm mấy tầng quần áo, nếu không ngăn được đạn, thì quần áo dày cũng chẳng có tác dụng gì.” Giản Hoa nói mà vẻ mặt không hề thay đổi. Cậu không tin mặc thành một quả cầu, mà còn có người nhận ra Lý Phỉ.

Mùa đông chính là mùa tốt để ngụy trang đi ra ngoài.

Vì bố trí bấy chờ sát thủ tổ chức Thánh Môn mắc câu, họ mới đến quán cà phê này.

Tuy việc tiệm này do Lý Phỉ bỏ vốn cũng không công khai trong giới nghệ sĩ, nhưng trước giờ Lý Phỉ cũng không định giấu diếm chuyện này, nên một năm trước có người chụp được ảnh Lý Phỉ đến trước cửa quán cà phê.

Đối phương nếu đã mai phục từ lâu, Hoài thành lại ngay gần Hải thành, ở đây ôm cây đợi thỏ rất thích hợp.

Qua trận nháo loạn này, quán cà phê sẽ đóng cửa ngừng kinh doanh, mà kẻ ám sát cũng không cho rằng Lý Phỉ sẽ trở lại nơi này nữa.

“Suy cho cùng thì việc trang trí tiệm này cũng khiến tôi phí rất nhiều tâm huyết, phải hủy đi thì thật đáng tiếc!” Lý Phỉ lẩm bẩm.

“Chờ đến khi bùng nổ chiến tranh người dị năng các quốc gia, đóng cửa cũng không ngăn được hủy hoại. Anh cứ cầu cho nó có đủ vận may là được!”

Lý Phỉ nghe ra trong giọng nói của Giản Hoa có vẻ không vui, nghĩ lý do một lúc rồi anh lại lập tức dẫn đề tài về việc chính: “Trong cái máy tính kia không có nhiều tin tức lắm, có một địa chỉ hòm thư ở trong nước, và một tài khoản nước ngoài. Tài khoản đăng kí trên một diễn đàn ở nước ngoài, nhìn qua thì không có bất kỳ quan hệ với tổ chức Thánh Môn. Nội dung diễn đàn là các trận đấu bóng bầu dục, và tình hình thời tiết các bang ở nước Mỹ.”

“Cho nên?”

“Có lẽ là nguy trang, bên trong có giấu mật mã. Nhưng khi không có bản mật mã để đối chiếu, thì chúng ta giữ cũng vô dụng. Cứ giao cho Hồng Long xử lý đi!” Lý Phỉ thoải mái nói, “Có một vấn đề là tên miền của diễn đàn, laniakea.”

“...”

“Hồng Long không nói cho cậu biết, tên tác giả quyển sách này à?”

Việc phanh gấp đã nói cho Lý Phỉ biết, đáp án là không.

“Đây cũng không phải tin tức đặc biệt quan trọng.” Lý Phỉ nhanh chóng sửa lời.

Giản Hoa nhìn dòng xe cộ di chuyển thông thả phía trước, dứt khoát đánh tay lái, lái ô tô vào bãi đỗ xe ngầm của một siêu thị.

“Báo cho Hồng Long, bảo họ mang chìa khóa dự bị đến lấy xe đi!” Giản Hoa ý bảo Lý Phỉ và mình đi bộ về nhà, “Vì an toàn, chiếc xe mượn của Hồng Long này, nếu đã xuất hiện trước cửa quán cà phê, thì không thể lái về nữa.”

“...” Vừa rồi rõ ràng đã nói, không có người giám thị mà.

Đúng là người cẩn thận nhất!

Lý Phi ra khỏi bãi đỗ xe, anh tính thử khoảng cách từ chỗ này đến nhà Giản Hoa còn khoảng năm cây, đi bộ... Ừm, cảm giác đi bộ cùng người trong lòng cũng không tệ.

Nếu không phải là mùa đông phía Nam thì càng tốt hơn.

Gió thổi trên mặt ẩm ướt lạnh lẽo, dù có đeo khăn quàng cổ che kín nửa khuôn mặt, Lý Phi vẫn muốn dùng dị năng sưởi ấm.

Còn rắc rối hơn giá lạnh, tất nhiên là tâm trạng của Giản Hoa...

“Laniakea là tên tác giả bộ tiểu thuyết “Kẻ bị vứt bỏ” này. Tôi đã tra qua từ này, ý nghĩa cực kỳ thú vị.”

Giản Hoa đi bên cạnh anh, chờ nghe đoạn tiếp.

Cậu rất dễ bị Lý Phi hấp dẫn. Bộ dáng đối phương khi vạch trần bí mật, bàn bạc chuyện tình có thể khiến Giản Hoa quên hết những suy nghĩ vớ vẩn, vô thức bị cuốn theo đề tài của Lý Phi.

“Trái Đất thuộc Hệ Mặt Trời, Hệ Mặt Trời thuộc hệ Ngân Hà, hệ Ngân Hà thuộc về cái gì?”

“Vũ trụ?”

“Hệ Ngân Hà thuộc siêu thiên hà Laniakea, chỗ chúng ta đứng, phạm vi hoạt động của chúng ta trong cả cuộc đời này, đều sẽ không thể vượt qua không gian tên Laniakea này. Không thú vị sao?”

“Bên cạnh việc là một bộ tiểu thuyết anh hùng kiểu Mỹ, nó được cho là có tý dính dáng đến khoa học viễn tưởng. Tác giả khoa học viễn tưởng dùng bút danh này thì không có gì bất thường.” Giản Hoa không ủng hộ

cách Lý Phi nói. Đây chỉ là một sự trùng hợp, không cứ nhất thiết phải liên hệ với tình cảnh bản thân rồi cảm thán cho số phận mình.

“Không giận nữa?”

“...”

Giản Hoa quay đầu, đi nhanh hơn.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Năm Tay

Khi chưa có tình cảm, hai người ở chung dưới một mái nhà, Giản Hoa rất vừa lòng với vị khách biết điều như Lý Phi.

Nhưng giờ đã khác, dù Lý Phi chỉ chiếm cái sô pha, dùng máy tính bảng giải quyết công việc, khi ngủ như một chậu hoa, lúc tỉnh lại tiếng động cũng không to hơn một chú thú cưng, thì Giản Hoa vẫn cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Không phải do dư thừa, mà là vì không biết nên “đặt” Lý Phi ở chỗ nào.

– Vì trong tiềm thức đã tiếp nhận Lý Phi là vật mình sở hữu, là một bộ phận của ngôi nhà nên mới có loại tâm lý mâu thuẫn này. Nếu chỉ là một vị khách qua đường không có quan hệ gì, thì sao phải phí tâm?

Giản Hoa chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ thích người khác. Lý Phi vừa phá vỡ bức tường “sự tồn tại đặc biệt”, Giản Hoa đã vội vàng tự hỏi nguyên nhân xuất hiện ngoại lệ này, chứ không hề suy nghĩ các loại vấn đề như kiểu “vì sao lại là một người đàn ông, một người đồng tính”.

Cho dù có suy nghĩ, thì đáp án cũng hiện ra rất rõ ràng. Lý Phi giống như nam châm có thể thu hút ánh mắt của mọi người. Anh rất có tài, loại sức hút này Giản Hoa chưa từng thấy người thứ hai có, ngay cả so cũng không so được, chứ đừng nói gì đến giới tính.

Giờ loại sức hút này phá vỡ vách ngăn tình cảm, khiến cho Giản Hoa nhìn thẳng vào chính mình.

Lý Phi dụ dỗ Giản Hoa “nghĩ không ra thì dựa theo cảm giác”, ý ngoài lời khiến Giản Hoa muốn đổi cái tên cũ canh me dê xôm mình này đi, kéo dài khoảng cách, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng khi cậu bình tĩnh cẩn thận nghĩ lại, thì lại gian nan phát hiện lời này cũng có lý.daovadao/Di

Cậu không yên lòng khi để Lý Phi rời đi!

Giống như khi ám sát xảy ra, trong lòng cậu sôi trào lửa giận. Năm coi Lý Phi là lương thực dự trữ, chẳng lẽ loại cảm xúc này cũng lây cho cậu? Dưới tình huống nào, mới có thể coi một người thành vật sở hữu của mình chứ?

Giản Hoa đã cảm thấy bất ổn, nhưng cậu còn muốn giã dũa.

Khi Lý Phi đề nghị đặt bẫy để bắt cá lọt lưới, Giản Hoa cảm thấy mình như phân liệt thành hai nửa, một giọng nói kiên quyết phản đối, một giọng nói khác lại tán đồng ý tưởng này.thistranslationbelongstoDi

Giải quyết tổ chức sát thủ Thánh Môn thì rất có lợi cho họ.

Cuối cùng Giản Hoa vẫn nghe theo tiếng nói của lý tính.

Kẻ tấn công bỏ mình ngay tại chỗ, vứt hai kẻ còn lại cho Hồng Long. Sau khi tất cả kết thúc, Lý Phi thế mà lại nhắc đến việc quán cà phê đúng lúc có thể đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, người muốn mai phục anh sẽ không chọn quán này nữa, đỡ phá mất công sức trang trí của anh?

Chỉ vì cái quán này?!

Còn đi xe làm gì! Cứ hưởng thụ gió tuyết Tây Bắc của phương Nam đi!

“Hắt xì!”belongstoDi

“...Bị cảm à?” Giản Hoa quay đầu, chỉ một cửa hàng quần áo ven đường, “Đi mua một cái áo lông đi!”

Cơ thể Lý Phi đương nhiên không kém như vậy, chỉ là phản ứng bình thường khi đi ra từ chỗ ấm áp, lại bị gió rét thổi vài phút.

“Không cần.” Lý Phi có dị năng, cơ thể anh ấm lên nhanh chóng, còn nhờ quần áo che lấp, mà thò tay ra phía trước cầm bàn tay đang buông thõng xuống của Giản Hoa.

“...”

Ngón tay lạnh lẽo bỗng được bọc trong lòng bàn tay ấm áp, hơi nóng như muốn theo mạch máu chảy vào tim.

Sau khi hoảng hốt, Giản Hoa nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cậu định rút tay ra, nhưng không được. Giản Hoa không phải là không có cách nào, nhưng nhốn nháo trên đường, vịn tay người ta ra sau lưng gì đó, thì rất khoa trương.

Ấm áp này không ngừng hòa tan ý chí của cậu.

Hoài thành là một thành phố du lịch, mỗi gặp ngày nghỉ khu phố trung tâm thành phố phồn hoa đều rất náo nhiệt. Cho dù giờ là mùa đông, cũng không ngoại lệ. Giữa ngã tư đường chen chúc, hai người đàn ông nắm tay nhau, không có mấy người nhìn thấy, cũng không ai nghĩ nhiều.

Từng gương mặt xa lạ, một đám người mặc dày đến mức nhìn không rõ hình dáng, đi ngang qua bên cạnh hai người.

Loa thùng trong cửa hàng phát quảng cáo khuyến mãi liên tục, Giản Hoa đi xa mới phát hiện mình cứ ngẩn ngơ đi mà không nghe xong nổi một lần.

– Như thế thế giới ồn ào náo động này, đều là phù du.

Lý Phi nhắm mắt lại, tất cả xung quanh giống như ảo ảnh, đều là hình bóng không thực, sương mù vây quanh, đen trắng bất động, chỉ có bóng dáng người bên cạnh rõ ràng, từng nét mặt nhỏ khi hoảng hốt đều sinh động. Anh suýt thì đưa tay vuốt phẳng vết cau mày trên mặt Giản Hoa, vì muốn nhìn thấy vẻ mặt khác xuất hiện trên khuôn mặt kia.

Nhưng không khí như vậy, khiến anh không muốn nói thêm bất cứ một câu, làm thêm bất cứ hành động dư thừa.

Bỏ lại âm thanh ồn ào rộn rã phía sau, họ đi qua phố mua bán, không chậm bước, cũng không có phong cảnh gì đáng cho họ dừng chân. Từ quảng trường đông đúc, đến khu phố dòng người thưa thớt, chỉ có hoa tuyết bay xuống là không thay đổi.

Một con Samoyed chạy ngang qua đường, lông xù bay phất phới, bỗng lao đảo một cái ngã dưới chân Giản Hoa.

Giản Hoa suýt thì giẫm lên người nó.

Nốt nhạc đệm này khiến cậu sức tỉnh, lùi lại một bước, ngạc nhiên nhìn con chó tuyết lớn.

Mũi Samoyed giật giật, cái đuôi cụp sau người, nó không biết vì sao trên đường cái lại xuất hiện hơi thở đáng sợ như vậy, ập đến áp chế cả người chó cứng đờ, run rẩy móng vuốt, nước nử tội nghiệp.

Một người trẻ tuổi thở hổn hển chạy đến, vừa lôi vừa kéo dắt Samoyed đi.

Lý Phi cúi đầu, phát hiện Giản Hoa đã rút về tay, còn đút bàn tay vào túi áo khoác, tuyên bố không có cơ hội thứ hai.

Anh tiếc nuôi thờ dài.

Bàn tay Giản Hoa cũng không mềm mại, lòng bàn tay hơi thô ráp, chỗ khớp xương ngón tay có vết chai, giống như chính con người Giản Hoa, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Cách nhà cậu còn bao xa?”

“Mấy trạm nữa.” Giản Hoa cho một đáp án chung chung.

Nếu cậu muốn ở bên ngoài, có thể mang Lý Phi đi vòng đường xa. Có cũng có sẵn, đường đi xe và đi bộ vốn không giống nhau.

Nhưng như vậy, sau này sẽ bị vạch trần.

“Sắp tối rồi, hay chúng ta tìm nhà hàng ăn một bữa rồi về?” Lý Phi khuyên Giản Hoa.

Vì căn phòng này thật sự quá nhỏ.

Lần trước tình cảm của anh đối với Giản Hoa không mãnh liệt như thế, lại thêm quá mệt mỏi, nên ngủ li bì hai ngày. Lúc này vẫn là sơ pha trong nhà Giản Hoa, ba ngày ngắn ngủi, còn chưa hết ngày nghỉ tết Nguyên Đán, Lý Phi đã cảm thấy tinh thần mình bị khảo nghiệm.

May là phương Nam không cung cấp sưởi, điều hòa trong nhà Giản Hoa cũng không hoạt động.

Quần áo mặc nhiều, không nhìn thấy “cảnh đẹp”, nên cũng có thể tránh được xấu hổ.

Nhưng giờ rắc rối đến, vẻ mặt do dự mềm hoá, hành động trong vô thức của Giản Hoa, giống tưới dầu lên củi, chỉ thiếu một môi lửa là sẽ “bùng cháy”.

Lý Phi để ý phản ứng của Giản Hoa, anh vốn chỉ hi vọng có chút thay đổi, vì anh không muốn chọc giận Giản Hoa, cũng không muốn dọa người chạy mất, nhưng giờ anh cảm thấy không chờ nổi nữa.

“Anh muốn đi đâu?”

“Gần đây có một nhà hàng Italia khá ngon.”

“Đang là ngày nghỉ, không đặt trước còn bàn không?” Giản Hoa không đợi Lý Phi trả lời, nhanh chóng hỏi, “Giá đồ ăn của nhà hàng này cũng xứng với lời khen sao? Anh không thể để lộ thân phận, nhất định phải lấy một phòng đơn. Tôi nhớ rõ phòng đơn của nhà hàng cao cấp trang trí rất xa hoa, còn ít người dám chọn nhất.”

“...”

“Tôi nghĩ anh biết mình đang nửa thất nghiệp.” Giản Hoa bổ sung một câu cuối.

Chỗ nào cũng cần tiền, nếu chỉ nói Hắc Uyên, thì nó cũng như tên của mình là cái động không đáy.

Tổ chức người dị năng lớn nhất Trung Quốc? Thế lực thần bí nhất trong nguyên tác? Tất cả những tên tuổi này đều là trong tương lai. Thứ cần thiết đầu tiên khi thành lập một tổ chức là tiền, rất nhiều tiền.

Không có vật chất, chỉ bằng sức mạnh, thì không thể lung lạc lòng người.

Đừng nói tạm thời Lý Phi không thể kiếm tiền, dù một năm anh quay bốn bộ phim điện ảnh, bộ nào bán vé cũng hơn mười triệu, thì cũng không đủ cho anh tiêu.

“Cậu đang lo lắng về vấn đề tài chính của tôi? Không cần nghĩ nhiều, tôi chỉ đưa tiền lúc đầu thôi, về phần còn lại... Nếu một tổ chức chỉ biết tiêu tiền, mà không có ích lợi gì, thì còn thành lập nó làm gì nữa? Làm cơ quan từ thiện à?”

“Tôi không hiểu.” Giản Hoa nghi ngờ.

Tiền không từ trên trời rơi xuống, cách đầu tư kiếm tiền, trong thời điểm sắp xảy ra bạo loạn, thậm chí bùng nổ cả chiến tranh thế giới, thì không có ích gì. Chẳng lẽ lại tìm Hồng Long thu phí bảo vệ ở Thế giới Bị Từ Bỏ, kiếm tiền của quốc gia sao?

Chắc chắn không được! Quốc gia ngầm đồng ý để Hắc Uyên tồn tại, đã là sự nhượng bộ rất lớn.

Cậu đưa ra nghi vấn, Lý Phi cười: “Hắc Uyên không thể lừa quốc gia, nhưng có thể để quốc gia lừa người khác mà!”

“...”

“Tổ chức Thánh Môn cũng không tệ, đáng tiếc nước Mỹ hơi xa.”

Lý Phi thở dài thật dài, giống như tiếc rằng không thể trực tiếp tìm đối phương gây rắc rối.

“Bọn chúng đã tị mị lập mưu nhiều năm, đã có bối cảnh xã hội đen Châu Mỹ.” Giản Hoa nhắc nhở.

Xã hội đen Châu Mỹ và xã hội đen Trung Quốc không giống nhau, tổ chức buôn lậu thuốc phiện trong cảnh nội Mexico càn rỡ đến mức mua cả vũ khí quân đội, lái tàu ngầm đánh nhau với chính phủ. Mỗi năm có vô số người chết trên vùng đất kia.

Kẻ xuyên sách không khoa trương được như vậy, nhưng hoàn cảnh “được trời ưu ái”, “có ưu thế” hơn Trung Quốc. Đây là suy nghĩ đứng trên lập trường của nhân vật phản diện.

“Dưới tình huống bình thường, đúng là không thể trực tiếp chống lại Thánh Môn, nhưng tôi có một ý tưởng.” Lý Phi đưa tay phủi hoa tuyết trên vai Giản Hoa, sau đó chỉ chính mình, “Cậu không cảm thấy lạ sao? Dựa theo tình báo mới nhất của Hồng Long, nhân viên phục vụ kia đã trà trộn vào Giải trí Tinh Thiên hơn một năm. Tuy phạm vi có thể hoạt động của gã ở công ty bị giới hạn, cũng khó gặp được tôi, nhưng tổ chức Thánh Môn đã có năng lực này, vì sao không sắp xếp tay súng bắn tỉa trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện?”

Giản Hoa ngơ ngác nhìn chằm chằm Lý Phi.

Cư nhiên có người có thể dùng giọng điệu thoải mái như vậy phân tích người khác ngu như thế nào, có cách ám sát chính mình tốt hơn?

Nhưng... “Anh nói đúng, chuyện này không hợp lý.” Giản Hoa yên lặng phủ nhận lý trí của chính mình ở trong lòng.

Về mặt cậu bối rối biến hóa phức tạp, khiến Lý Phi vui sướng, nhớ lại Giản Hoa lúc mới gặp, và người đang ở trước mắt có sự khác biệt rất rõ ràng.

Không có gì thành công hơn việc thấy người trong lòng từ từ thay đổi vì mình.

Hoài thành phát triển rất nhanh, nhưng quy hoạch thành phố lại không theo kịp. Vì đi đường tắt, họ đi vào một con hẻm nhỏ.

Hẻm nhỏ cản gió, phía trước có nhà cao tầng, những bức tường mở rộng trái phép khiến con hẻm càng thêm ngóc ngách. Nước tuyết tan khiến con đường lầy lội vô cùng, không ai đi qua.

Vì đang bàn bạc việc khiến người nghe ghê người, nên Giản Hoa không thể không đến gần Lý Phi, cánh tay kề sát vai đối phương. Hành động này vốn rất thân mật, nhưng quần áo mùa đông rất dày, nên cũng không có cảm giác gì.

“Có chuyện tôi muốn nói với cậu...”

Khi nghe được tiếng thì thầm của Lý Phi, Giản Hoa đến gần hơn theo bản năng. Kết quả, trên vai bỗng nặng trĩu, cả người bị nhốt giữa hai cánh tay của Lý Phi, phía sau là bức tường vừa đúng tạo thành một góc chữ V.

Không biết lúc nào, Lý Phi đã tháo xuống lớp khăn quàng cổ che khuôn mặt, chiếc khăn bông thông hai bên.

Anh bình tĩnh nhìn Giản Hoa.

Giản Hoa linh cảm có điều gì đó, nghiêng đầu muốn tránh đi, bỗng cậu nghe được giọng nói trầm thấp dán bên vành tai mình: “Từ khi cậu diễn đóng thế Ô tướng quân cho tôi, tôi đã bị cậu hấp dẫn.”

“...”

Định trả đũa à?

Khi Giản Hoa đang sửng sốt, trước mắt bỗng tối sầm lại, một thứ ấm áp dán lên môi.

Hơi thở quen thuộc, Giản Hoa có thể dễ dàng tránh thoát cánh tay Lý Phi, cũng có thể đá văng người ra, nhưng cậu không làm thế.

Chạm thử nhẹ nhàng như lông vũ, rồi nhanh chóng biến vị, đầu lưỡi trượt vào trong miệng. Lý Phi cũng không quá phận dây dưa, đoạt lấy, hấp thu khiến Giản Hoa khó chịu.

“Kẻ xâm nhập” xa lạ, lưu luyến bồi hồi ở chân răng. Khi đầu lưỡi ẩm áp lơ dang chạm lên hàm trên, Giản Hoa không được nhịn được run lên một cái. Khi cậu muốn phát ra tiếng, kẻ xâm nhập lại cuốn lấy cậu, tinh tế liếm mút.

Khóa ở cổ áo khoác bị kéo xuống, gió rét thổi vào.

Rất lạnh, cũng rất nóng.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đau Đầu

Từ chạm thử mới mẻ ban đầu nhanh chóng chuyển thành xâm chiếm, đòi hỏi. Răng môi đụng chạm, lưỡi dọc theo hàm trên trượt chân răng, chạm vào lưỡi Giản Hoa. Lý Phỉ dây dưa dẫn đường người kia cùng anh say mê, đi đến biên giới nhạy cảm. Tê dại kích thích dọc theo hàm trên nhanh chóng lan rộng ra ra, lan đến sau gáy. Vàng tai Giản Hoa phút chốc phủ một màu hồng.

Hô hấp không đều.

Vì quá gần nhau, “trường” người dị năng cấp S tự hình thành không tránh khỏi va chạm vào nhau.

“Trường” chuyển động, đánh thức chủ thể dị năng đang ngủ đông.

Đây là ảo giác do sức mạnh khổng lồ hình thành, là hình chiếu trong ý thức của người dị năng, tinh thần đầy đủ, trông rất sống động.

Hung thú hỏa diễm từ trên cao nhìn xuống, xông tới cự thú hắc ám vừa thức tỉnh.

Vừa tiếp cận, đã thấy hình thể của cự thú tạo thành từ hỏa diễm khá nhỏ. Nó không nhận được kinh ngạc, nâng móng vuốt, vì nó nhớ rõ kẻ tranh cướp lãnh địa đứng trước trước mắt này, thế lực ngang hàng với nó. Sao chỉ một thời gian không thấy, hơi thở âm u khủng bố đã tăng lên nhiều vậy?

Ra khỏi bóng tối, đuổi người, cự thú toàn thân tối đen dữ tợn, tham lam nhìn chăm chú kẻ khiêu khích.

Không thử nữa, mà trực tiếp cận chiến cận xé...

“Rầm!”

Sau lưng Giản Hoa, các bức tường trong hẻm nhỏ đều sụp đổ vì bị dòng khí “chảy ra ngoài” đụng vào.

Giản Hoa sức tỉnh, đám tơ toát ra còn siết chặt Lý Phỉ hơn cánh tay cậu. Không ngừng có đám tơ tan trong ngọn lửa, dị năng lửa bị chúng hấp thu cũng ùn ùn không dứt, thoải mái như là ngâm mình trong suối nước nóng. Suýt thì Giản Hoa chìm trong sự hưởng thụ này, may mà cậu tỉnh lại đúng lúc, chặt đứt đám tơ.

Lý Phỉ không để ý việc sức mạnh của mình bị hút đi. Tiếng tường sụp quá lớn quá lớn, các hộ gia đình đều mở cửa sổ ra xem.

Phần tường sụp không nhiều, vốn là hai bức tường dựa vào nhau thành một góc, giờ thì không ngăn chặn được thứ gì. Mặt tường sụp đổ, khói bụi bay mù mịt, mái hiên lụp xụp của tòa nhà hai tầng, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tầm mắt cư dân trên tầng, không thấy rõ bóng người phía dưới.

“Bên này!” Giản Hoa kéo ống tay áo Lý Phỉ.

Hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu có rất nhiều lối rẽ, thông với khu cư dân, người không quen đường rẽ vài vòng là choáng váng đầu óc.

Đi khoảng mấy trăm mét, nghe tiếng ồn ào phía sau, Lý Phỉ đau đầu bóp trán.

Giản Hoa cũng thấy vô lực, cậu không ngờ rằng mới ngo ngoe ngấn một lúc mà lại gây ra chuyện hỗn loạn như vậy.

Hai người dị năng cấp cao, “trường” tất nhiên là đối chọi gay gắt, không ai nhường ai! Biết thêm tin mới này, Lý Phỉ hoàn toàn không vui

nổi, chẳng lẽ về sau anh không thể thân cận Giản Hoa?

Thế giới Bị Từ Bỏ muốn buộc người dị năng cấp cao độc thân cả đời à?

“Có lẽ là do thuộc tính dị năng không hợp nhau.” Giản Hoa thốt ra.

Nói xong cậu hồi hận ngay. Mình đã bị chiếm tiện nghi, sao lại còn suy nghĩ giúp Lý Phi xem giải quyết trở ngại khi có hành động thân mật kiểu gì?

“Đừng tự nhiên hôn tôi.” Giản Hoa lãnh mặt.

Hậu quả nghiêm trọng đã đặt ngay trước mắt, Lý Phi ngẩng đầu hỏi: “Bảo trước với em một tiếng thì sao?”

“...”

Giản Hoa từ chối tưởng tượng hình ảnh này. Trước khi hai người đàn ông trưởng thành hôn môi còn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, hỏi trước, một khi thấy bất ổn thì tách ra ngay lập tức sao?

Đây là chuyện gì?

Bỏ qua, không nói đến chuyện ấy, hai người vô thức nhớ lại cảm giác của nụ hôn vừa rồi.

Giống như lá cây rơi xuống dòng suối, sau khi dòng nước thấm vào từng gân lá, thì trôi nổi biến mất tăm.

Dòng nước nhiễm hương cỏ cây thấm vào trong lòng, theo mạch đập, lan ra toàn thân.

Hàm trên Giản Hoa còn lưu lại cảm giác kích thích tê dại. Cậu không kiềm lòng được, dùng đầu lưỡi lướt qua những chỗ kia, lạnh lạnh cảm nhận

loại cảm giác khác thường này.

Gió rét cũng không lau được vành tai hồng, tinh thần tự nhiên lại phần khởi. Không biết là do cắn nuốt được “sức mạnh của người dị năng khác”, hay là do điều gì khác... Nghĩ đến đây, Giản Hoa có hơi xấu hổ.

Ánh mắt Lý Phi dừng lại trên môi Giản Hoa, ánh mắt tối lại.

Anh rất muốn nụ hôn này tiếp tục, muốn nếm nhiều vị hơn, tiếc là ông trời không chiều lòng người. Lý Phi vốn tưởng rằng cuối cùng sẽ là lý trí phanh gập, không ngờ rằng tách họ ra là dị năng.

“Thuộc tính dị năng xung đột?” Lý Phi nhíu mày thật chặt.

Nấm là cắn nuốt, lửa là hủy diệt. Đúng là không giống dị năng có thể hòa hợp chung sống.

Dị năng lại không thể nhét về thức tỉnh một lần nữa, xung đột của chúng, chỉ có thể dựa vào ý chí của Giản Hoa và Lý Phi khống chế. Là người dị năng cấp S, làm điều ấy không khó, nhưng chỉ giới hạn khi trao đổi, sinh hoạt bình thường thôi! Nhưng một khi ý loạn tình mê, tâm động thần trì*... phạm vi phá hủy càng lớn hơn.

*Tâm động thần trì: kiểu như lúc “thân mật” thì không nghĩ được gì nữa.

“Thuộc tính gì cũng vô dụng, dị năng của tôi sẽ cắn nuốt tất cả sức mạnh.”

Dù dị năng của Lý Phi không phải là lửa, nấm vẫn sẽ chống lại không bỏ qua.

Giản Hoa không rõ mình đang thấy mất mát hay là thở phào nhẹ nhõm. Hành động của Lý Phi quá bất ngờ, vượt qua điểm mấu chốt của

cậu, nhưng cậu lại không hề có suy nghĩ muốn giáo huấn hay ngăn lại đối phương.

Còn đang rối rắm, thì trên môi đã lại thấy ẩm áp.

Lần này chỉ là chạm nhẹ, Lý Phi nhanh chóng rời ra, nếu không có chút độ ẩm còn lưu lại, Giản Hoa suýt thì cho rằng nụ hôn này là ảo giác.

“Chưa chắc là đã có chuyện.” Giọng Lý Phi hơi khàn. Sống lưng Giản Hoa tê dại.

Đã đến bước này, sao Lý Phi có thể buông tay, lại để con mồi lần vào trong bóng tối?

“Tuy nói ‘trường’ của người dị năng là do sức mạnh thoát ra tự động hình thành, nhưng nói tóm lại cũng là của chúng ta. Sau này còn muốn nhờ nó đỡ đạn, không nghe lời thì sao được?”

Bang Massachusetts nước Mỹ, bão tuyết còn chưa tan.

Một chiếc xe Bentley màu đen thong thả chạy đến trước biệt thự. Một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, cầm một tập tài liệu thật dày bước ra khỏi xe, đây là người đại diện kiêm người của công ty phát hành đĩa nhạc cho ngôi sao Thiên Vương Federik Morenza. Vệ sĩ của ông ta theo sát phía sau.

“Ông chủ, có gì đó không đúng!” Vệ sĩ đến bên cạnh người đại diện, nói.

Thực ra không cần vệ sĩ nhắc, người đại diện cũng phát hiện người quét tuyết gần khu phố trông rất quái lạ, một đám người mặt mày dữ tợn,

làm việc cũng không tập trung, hết nhìn trái lại nhìn phải, giống như đang tìm cái gì.

Xe Bentley vừa dừng lại, ánh mắt sắc bén như dao của họ đã hướng về phía này.

“Bọn chó săn nhà ai mà không biết quy tắc như thế?”

Người đại diện bất mãn nói.

Có người ngồi canh giữ trước cửa nhà Federik, chuyện này cũng rất bình thường, nào có ngôi sao nào đang hot mà không bị bọn chó săn nhìn chăm chăm?

Quan hệ giữa chó săn và ngôi sao khó mà dùng một lời nói hết. Bình thường, bọn họ rất ăn ý, theo đuôi ngôi sao, quan sát ngôi sao đến nơi nào, lúc nào về nhà, xác định mục tiêu theo dõi không đi ra ngoài nữa, chó săn mới có thể thoải mái “tan tằm”, ngày mai lại đến. Nhưng hôm nay thời tiết xấu, qua lễ Giáng Sinh năm mới cũng qua, không biết một đám chó săn xa lạ từ đâu đến, cải trang chạy đến chỗ này làm người ta chướng mắt?

Người đại diện phủi hoa tuyết trên quần áo, đi vào biệt thự.

Federik đang ở trong phòng khách cho loài bò sát hăn nuôi ăn, thẩn lẩn ở trong bể sinh thái liếc nhìn người đại diện, thông thả xoay người, bò đi.

Người đại diện vừa nhìn Federik một cái đã bùng nổ: “Thượng Đế của tôi ơi! Cả ngày nghỉ Giáng Sinh cậu làm gì vậy? Thử trải nghiệm sinh hoạt của Hippy à? Nhìn vòng râu và quần thâm mắt của cậu đi. Cậu lúc nào thì biến thành thành viên ban nhạc rock heavy metal thế?”

Federik đứng trước gương nhìn chính mình, phát hiện thật sự hơi bị mất hình tượng.

Sau khi trở lại thế giới thực, hắn vẫn dạy dỗ Johnson, dạy cậu thiếu niên kia giết chết quái vật như thế nào, làm sao để sinh tồn trong Thế giới Bị Từ Bỏ. Và quan trọng nhất là, cẩn thận ý tứ trong lời nói của người khác, đừng dễ dàng tin tưởng người khác!

Chờ sau khi Johnson lớn lên, sẽ có rất nhiều kẻ xuyên sách có ý đồ tiếp cận, mua vui cho nó làm nó vui vẻ, rồi lại lợi dụng nó lừa gạt nó, thậm chí là tổn thương nó. Tất cả đều là việc không thể tránh khỏi.

Nghĩ đến điều này, lại nhìn cậu thiếu niên gầy yếu dùng dị năng như bút vẽ, im lặng “vẽ” trên bầu trời. Federik cảm thấy thật đau đầu, trách nhiệm của hắn rất trọng đại.

Suy cho cùng nhân vật chính mới là người quan trọng nhất của thế giới này.

Hiện giờ Johnson đang ngủ trong phòng ngủ trên tầng, Federik bận rộn đến mức quên chăm sóc chính mình, đang rất sâu.

– Hắn phải giải thích như thế nào với người đại diện về việc bên cạnh hắn có thêm một cậu thiếu niên mười mấy tuổi?

Không phải lừa đến, không phải bắt đến, mà là hắn nhặt được? Hắn không thích trẻ con, mà cũng không định xảy ra quan hệ với trẻ vị thành niên. Nhưng có rất nhiều lý do không thể nói nên đành phải thu nhận cậu bé này?

Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, đổi lại lập trường, Federik đảm bảo nếu bản thân mình là người đại diện, đối với ngôi sao đưa ra yêu cầu như vậy, chắc chắn sẽ không lưu tình mà mắng to, nghi ngờ đầu óc đối phương có vấn đề.

Federik thở dài, bôi bột cạo râu lên, chuẩn bị cạo râu.

“Tất cả mọi người trong thành phố đều đang chụp ảnh chung với dấu vết động vật trên tuyết. Đúng là ngu ngốc mà! Đạo này cậu đang làm gì thế, ngoài cửa xuất hiện một đám người kỳ quái!” Người đại diện truy hỏi, ông ta chú ý thấy trong thùng rác có một hộp sữa bò rỗng, mở cửa phòng bếp thấy trong bồn rửa bát có hai cái bát, trên thảm có vết bẩn, cạnh tủ giày gần cửa còn có một vết bàn tay bẩn thỉu, không to như bàn tay người trưởng thành.

Người đại diện càng nhìn, càng nghi ngờ: “Cậu không phát hiện người quét tuyết ngoài cửa có vấn đề à?”

Theo pháp luật của bang Massachusetts nước Mỹ, tuyết trước cửa nhà mình phải dọn dẹp sạch sẽ, nếu không sẽ vi phạm pháp luật. Nếu có người bị ngã trước cửa nhà thì chủ hộ phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Ở khu phố của người giàu và nhân vật nổi tiếng, tất cả đều thuê người quét tuyết. Năm trước đều là người trẻ tuổi ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, có rất nhiều người là sinh viên.

Năm nay lại xuất hiện một đám người mặt mày dữ tợn.

“Cậu phải ngay lập tức rời khỏi nơi này, Federik! Nếu không tôi sẽ báo cho chú cậu, để ngài sai người đến đây bảo vệ cậu!” Người đại diện của ngôi sao Thiên Vương, không chỉ có thân phận đơn giản là người của công ty phát hành đĩa nhạc.

Thực ra, ông ta làm thuê cho gia tộc Morenza.

Federik cảm thấy có thể người bên ngoài đến là vì Johnson, hẳn định giải thích vài câu, bỗng thấy một vệ sĩ vốn ở ngoài cửa bảo vệ, vội vàng chạy vào.

“Không phải chó săn, là người của Thánh Môn.”

“Cái gì?” Người đại diện giật mình, tổ chức Thánh Môn tuy rất thần bí, nhưng người từng có quan hệ lợi ích với họ, tất nhiên sẽ biết đến họ.

“Thánh Môn không phải đến vì chúng ta, khi họ biết người của gia tộc Morenza ở trong này cũng rất ngạc nhiên. Họ nói là có một thằng bé mười bốn tuổi, trộm bánh thuốc phiện chạy tới khu phố này!”

Nói linh tinh, Federik kiềm lòng không phản bác.

“Được rồi, gần đây tránh xa tổ chức Thánh Môn ra. Cấp cao của bọn họ trong khoảng thời gian trước có xảy ra tranh đấu nội bộ, việc làm ăn bên ngoài cũng không lo được, còn định đến Trung Quốc kiếm tiền, chắc chắn là kẻ điên!”

Federik giật mình, trợn trừng hai mắt: Trung Quốc?

Trên tầng bổng có tiếng động, một cậu thiếu niên mặc áo ngủ hoang mang chạy xuống, khi nhìn thấy nhiều người như vậy, thì sợ tới mức lùi lại một bước.

Người đại diện khiếp sợ nhìn Federik.

Từng có một ngôi sao Thiên Vương bị đồn là kẻ ấu dâm, dính phải chuyện này sẽ thành rắc rối lớn, sao Federik còn chủ động làm?

“Brown?” Federik không có thời gian để ý cái nhìn của người đại diện, hắt vội vàng trấn tĩnh Johnson. Thiếu niên vốn rất nghe lời, đã nói nó không cần xuống, sao nó còn liều lĩnh như thế?

“Xảy ra chuyện gì?”

“...Cháu cảm nhận được có một người dị năng rất mạnh, hắt ở ngay bên ngoài!” Về mặt Johnson khẩn trương.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Bọ Cạp

“Cái gì?” Người đại diện của Federik nghe không hiểu từ siêu năng lực này. Ông ta ghét nhất mấy đứa nhỏ còn chưa tốt nghiệp trung học, tính cách xúc động dễ gây chuyện rắc rối, hâm mộ anh hùng lý tưởng hóa trong truyện tranh, cứ treo mấy từ ngữ kỳ quái ngoài miệng.

Federik nhận ra trong âm thanh hoảng hốt của Johnson có gì đó không đúng.

Dựa theo tính cách của thiếu niên, khi đối mặt với người xa lạ đều vội vã trốn đi, nào dám tùy tiện nói ra bí mật “người dị năng”?

“Năm sắp xuống!” Federik hô to.

Lúc này có tiếng vang lớn, ống nước nổ tung.

Cột nước từ phòng vệ sinh, phòng bếp, từ dưới lòng đất cuồn cuộn phun lên.

Một vệ sĩ đứng phía sau người đại diện bị cột nước mang áp lực lớn phun trúng vào người, kêu rên té ngã xuống đất, miệng vết thương máu thịt lẫn lộn, máu tươi theo dòng nước chảy ra đầy sàn.

Vòi phun trong khu sinh thái ở phòng khách cũng nổ, mảnh vỡ thủy tinh bay bốn phía, cắm vọt vào sofa.

Federik gấp gáp giang hai tay, muốn tạo không gian bảo vệ mọi người, nhưng dị năng của hắn không xuất hiện, giống như bị thứ gì ngăn chặn lại.

Sức mạnh trong cơ thể hần giãy dụa, nhưng chỉ thoát ra được một chút mỏng manh, rồi cũng biến mất rất nhanh.

Trơ mắt nhìn một mảnh thủy tinh bén nhọn bay đến chỗ mình, con người Federik co rút.

“Oành!” Lại là một tiếng nổ lớn.

Mảnh vỡ thủy tinh lơ lửng trước mặt Federik.

Cột nước phun trào, đồ đạc nghiêng đổ, tất cả đều dừng lại, sau đó chúng bay lên. Một dòng khí xuất hiện trong phòng, nó không ngừng lớn mạnh, mới vài giây đã biến thành lốc xoáy đen mắt thường có thể thấy.

Nó cuốn theo dòng nước và mảnh vỡ đồ đạc, vòng ngoài lốc xoáy còn lồi ra mảnh thủy tinh, lốc xoáy phá vỡ cửa sổ sát đất, xông thẳng ra ngoài bãi cỏ.

Người đại diện trợn mắt câm nín, ngửa đầu nhìn lốc xoáy sát trên đỉnh đầu ông ta.

– Gió quá mạnh, thổi bay cả tóc giả trên đầu ông ta.

Federik biết thuộc tính dị năng của Johnson, quay đầu đã thấy, thiếu niên nắm chặt tay vịn ở tầng hai, mặt ghen đỏ.

“Rắc rắc!” Ngoài cửa sổ vỡ tan lóe lên tia sáng sấm sét, chiếc sắc mặt xanh trắng mọi người trong phòng.

Sấm sét bổ một hố to trên bãi cỏ.

Cùng lúc, Federik cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, dị năng bị ngăn chặn cũng thoải mái dùng thoát ra, bao lại hần, người đại diện và hai vệ sĩ.

Hắn muốn đưa Johnson vào, nhưng sấm sét màu đen quấn quanh thân cậu thiếu niên, không gian có chết cũng không chịu đến gần.

Ngoài cửa sổ, trên bãi cỏ có một vật thể không rõ tối đen như mực, là hình trụ cao hai mét, điện quang bao quanh, phóng ra tia sáng không ngừng.

Toàn bộ những thứ bị lốc xoáy cuốn đi đều được chất đống một bên, gồm cả bộ tóc giả màu vàng kim của người đại diện, bị ném trên thảm cỏ, đáng thương ngâm trong bãi nước đọng.

“Hình trụ” dịch thẳng hướng vào trong ngôi nhà.

“Đừng, đừng động!” Tuy người đại diện răng nanh run bần bật, nhưng vẫn là đúng lúc ngăn cản vệ sĩ bóp cò súng.

Bọn họ đều ở trong không gian dị năng của Federik, nhìn bên ngoài giống như phủ lên một lớp vải lụa. Phòng khách biệt thự đã hoàn toàn thay đổi, khi hình trụ “đi” vào, tấm thảm ướt đầm bị sét đánh thành than, toả ra khói đen.

“Làm hay lắm, nhóc con!”

Một giọng nói chói tai phát ra từ hình trụ, giống dao mài trên mặt thủy tinh.

Federik nheo mắt, hắn nhớ ra “hình trụ” này là ai.

Rất rõ ràng, tuy cũng là người dị năng không gian, nhưng lại ngăn cản được hai lần tấn công “lốc xoáy” và “sấm sét” của Johnson. Còn thêm chuyện trước đây Federik không dùng được không gian, và dị tượng ống nước bị nổ. Chỉ cần biết nội dung quyển sách “Kẻ bị từ bỏ”, dù có không nhớ tình tiết, thì thân phận kẻ đột kích đặc biệt này cũng không khó đoán.

– Người dị năng không gian mạnh nhất Thế giới Bị Từ Bỏ.

Là cấp A duy nhất, sức chiến đấu có thể so với người dị năng cấp S, Bộ Cặp Đỏ.

Khó trách sao Johnson lại bình tĩnh trong lúc ngủ, Bộ Cặp Đỏ chắc chắn đã bao vây tòa biệt thự này trong không gian của gã, mãi đến khi Johnson dùng sấm sét cường ép mở ra không gian này, dị năng của Federik mới khôi phục.

Nhưng người này sao lại tìm đến đây?

Nghi vấn hiện lên trong đầu Federik, nỗi lo cũng cùng lúc xuất hiện, không gian này của hắn trong mắt đối phương, còn yếu hơn bóng bay, có thể dễ dàng chọc thủng.

Người gặp nguy hiểm lớn nhất là Johnson đang đứng trong phòng khách! Nó mới là mục tiêu của kẻ tấn công!

Thiếu niên buông lỏng bàn tay nắm lan can, mặt vẫn phiếm hồng, đôi mắt tròn to, đỏ lên như tức giận. Nó liếc vị trí trước đó của Federik theo bản năng, phát hiện Federik đã “trốn kỹ”, Johnson đứng thẳng lưng, hai tay run run phát ra tia sáng, giống như một con rắn kim sắc quấn quanh người nó.

“Hurricane.” (Cuồng phong, bão táp)

Tiếng hô chói tai tượng trưng cho lời phán của vị thần gió lốc và sấm sét, người ở trong hình trụ phát ra tiếng cười ghê người, “Một thằng nhóc ngờ nghệch sẽ thành kẻ mạnh nhất thế giới này... Vì không để chuyện nực cười này xảy ra, tao sẽ tự tay giải quyết!”

Johnson không hiểu gã đang nói gì, nó cố gắng tập trung nhìn hình trụ, kiềm lại nỗi sợ trong lòng.

Ngài Morenza từng nói, thế giới này tràn ngập nguy hiểm, sợ hãi không giải quyết được vấn đề gì. Johnson lấy ra lòng can đảm khi nó giằng co với chó dữ, một bước cũng không lùi.

“Sao mà lại chạy từ nhà cô giáo đến đây, thằng nhóc nghịch ngợm! Katie đáng thương rất buồn đấy! Cô ta ôm chân tao, gào khóc nói là không trông chừng mà tốt, lạc mất mà vào ngày Giáng Sinh. Cô ta còn cam đoan với tao rằng chắc chắn sẽ tìm được mà!”

Da đầu Federik tê dại, hắn cảm thấy như mình đang bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, trong lòng biết vị trí của mình đã bị lộ.

Lời Bỏ Cạp Đỏ khiến hắn cảm thấy không đúng, dựa theo những gì hắn nghe được từ chỗ Johnson, Katie và Charlie đều là kẻ xuyên sách dụng tâm kín đáo. Họ đưa nhân vật chính từ Massachusetts đến thành phố này, chắc là muốn đầu cơ trục lợi, làm sao có thể nói ra bí mật này? Hai người kia chắc hắn đã mất mạng!

Rơi vào trong tay Bọ Cạp Đỏ, còn đáng sợ hơn cái chết.

Federik bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hắn cướp một cây súng trong tay vệ sĩ.

Viên đạn không thể xuyên qua tường của người dị năng không gian, hắn không thể giết Bọ Cạp Đỏ, nhưng trong thời khắc nguy cấp...

Sau khi hình trụ di chuyển đến bên này, một dòng sức mạnh trực tiếp phá tan không gian của Federik. Không gian như một bức tường trong suốt bị đập nát trong nháy mắt, đám người Federik hiện ra trong phòng khách.

“Giết chúng thì thế nào?” Bọ Cạp Đỏ cười quái dị.

Người đại diện, vệ sĩ và cả Federik đều bị một lực vô hình áp quỳ rạp trên mặt đất.

Người vệ sĩ bị thương nặng nhất đã ngất, mùi máu tràn ngập trong phòng khách.

Tiếng động lớn như thế, các hộ gia đình trong cùng khu biệt thự cũng không ra xem, họ có thể đang tránh sau bức màn, cũng có thể đang gọi 911.

“Đáng tiếc thời gian của chúng ta không nhiều, không thể khiến chúng kêu gào chậm rãi chết đi.” Đương nhiên Bỏ Cạp Đỏ có thể nhìn ra cậu thiếu niên đứng trên cầu thang đang cố sức kiềm lại nỗi sợ. Trong tiếng nói chói tai của gã mang theo ý hưởng thụ, “Chỉ chọn một người là được. Là gã trung niên hói đầu này, hay là người đàn ông đáng người khá đẹp này? A, khi anh ta giãy dụa, chắc chắn hình dáng cơ thể trông rất mê người. Sao lại không thể hiện ra nhỉ?”

Cúc áo sơ mi của Federik bỗng văng ra, áo phanh ra hai bên.

Lớp mồ hôi phủ trên làn da màu mật ong khỏe mạnh, đường cong cơ bắp tuyệt đẹp, toàn thân căng ra chống lại sức mạnh vô hình kia, cơ căng lên, đường vân cơ bụng cơ ngực rõ ràng.

“Ồ!” Bỏ Cạp Đỏ phát ra tiếng tán thưởng kỳ quái, rất rõ ràng, không hề giấu tiếng nuốt nước miếng.

Biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, Federik không hề do dự dùng dị năng khiến tay phải thoát khỏi khống chế, nhanh chóng nâng tay, để họng súng nhắm vào huyết Thái Dương của chính mình.

“Ngài Morenza!” Johnson sợ hãi kêu lên.

Một dòng khí đậm mạnh, tay Federik trượt, viên đạn bắn ra từ khẩu súng, đập vào tường.

Federik thở dài trong lòng, muốn trách cứ Johnson, nhưng lại không thể mở miệng, chỉ có thể cười khổ nghĩ, quả nhiên vẫn là một đứa nhỏ,

không biết có đôi khi chết đứt khoát cũng là một loại giải thoát.

Bỏ Cạp Đỏ có được dị năng không gian mạnh mẽ nhất, kỳ lạ nhất. Bỏ Cạp Đỏ muốn giết ai, có thể trực tiếp dùng dị năng bắt người đi, nghênh ngang đi qua dưới mắt cảnh sát và Johnson cũng không có việc gì. Trừ phi có mắt quỷ của Quỷ Lửa, bằng không thì không thể tìm ra “không gian giấu người” kia. Hoặc là Johnson san bằng cả khu phố này thành bình địa, mỗi chỗ không gian đều phá tan, cho đến khi đánh ra Bỏ Cạp Đỏ mới thôi.

– Nhân vật chính mới mười bốn tuổi, không có khả năng nắm bắt dị năng tốt như vậy. Dù làm được, thì từ này Johnson cũng trở thành trọng phạm truy nã của chính phủ nước Mỹ.

“Thằng nhóc, mày vừa nói gì?”

Bỏ Cạp Đỏ bỗng sửng sốt, kéo Federik đến bên người mình, Johnson đương nhiên không chịu, hai sức mạnh giằng co, người đại diện suýt thì bị cuồng phong thổi lên tầng hai.

Khi tập kích xảy ra, Federik đang cạo râu, nửa dưới khuôn mặt còn dính bọt cạo râu, Bỏ Cạp Đỏ nhìn người chỉ nhìn cơ thể, không hề thấy rõ mặt Federik, sau khi nghe được tiếng kêu của Johnson, gã mới chú ý đến.

“Chết tiệt!” Bỏ Cạp Đỏ tức giận mắng chửi, giọng nói không cam lòng.

Gã “bắt” một người ở ngoài biệt thự.

Kẻ này mặc quần áo dày, bề ngoài dữ tợn, trên người còn có tuyết, nhìn bề ngoài thì chính là người vừa quét tuyết bên ngoài.

“Sao không nói cho tao biết nơi này có người của gia tộc Morenza?”

“Tôi, chúng tôi cũng không biết!” Người bị bắt run rẩy không ngừng, “Katie và Charlie nói ở hướng này, chúng tôi dùng tiền mua băng theo dõi của cục cảnh sát gần đây, thấy một chiếc xe mô tô ngụy trang đi vào khu phố này! Lại có người nói từng nhìn thấy xe mô tô ở khu biệt thự này. Chúng tôi mới... Chúng tôi mới...”

“Rác rưởi! Đồ con lợn!”

“Không không, là do thời gian quá gấp! Ở nơi này đều là kẻ có tiền, chúng tôi không thể nghe ngóng được tên chủ nhân mấy căn biệt thự này. Lần sau chúng tôi chắc chắn sẽ kiểm chứng lại...” Người nói chuyện hoảng sợ nhìn chính mình bị hình trụ nuốt hết, sợ hãi cầu xin, tiếng của gã biến mất rất nhanh.

Johnson nhân cơ hội cướp lại Federik.

“Ồi! Cậu bé này, đừng hoảng hốt!” Bỏ Cạp Đỏ hít hít mũi, tiếc nuối thở dài, “Cậu đã chứng minh được thực lực của cậu với tôi... Tuy rằng nhỏ yếu, nhưng muốn nhẹ nhàng giết chết cậu, tôi cũng phải trả giá lớn. Đồ ăn có ngon đến đâu, cũng phải có mạng để ăn đã. Tuy rằng tôi rất đồng ý với việc bóp chết nguy hiểm từ trong nội, nhanh chóng loại bỏ người có uy hiếp đối với tôi, nhưng nếu không giết được, thì tôi cũng sẽ không tích cực đâu! Vì sao cứ phải đánh đánh giết giết, cũng đâu tốt đẹp gì!”

Cẳng chân thiếu niên run lấy bầy, nhưng vẫn tiến lên một bước, đứng trước mặt Federik thoát lực run rẩy.

Bỏ Cạp Đỏ kỳ dị cười rộ lên: “Tôi sẽ không giết anh ta, Federik Morenza, Thiên Vương giới âm nhạc... cháu của Wolf Morenza. Ngài Morenza người người kính ngưỡng đã cảnh cáo mọi người phải tránh xa cháu ông ta, tôi cũng không phải ngoại lệ. Thay tôi chuyển lời hỏi thăm đến Ngài Morenza, không gặp được đúng là tiếc nuối vô cùng!”

Hình trụ màu đen bỗng mở rộng, chống lại sấm sét.

“Chờ đã, anh là thủ lĩnh mới của tổ chức Thánh Môn!” Federik nhìn chăm chăm hình trụ.

“À, chuyện này không phải rất rõ ràng sao?” Bỏ Cạp Đỏ phát ra tiếng cười chói tai, “Vài năm trước có người đến đây, muốn khống chế lung lạc tôi. Tôi cảm thấy trò chơi này rất thú vị, nên chơi đùa với họ rất lâu, không ngờ rằng chuyện càng thú vị hơn xảy ra! Thế giới Bị Từ Bỏ đúng là quá tốt đẹp, không phải sao? Ngược lại, sau khi họ mất đi nguy trang thần bí, trở nên vụng về khó coi, đã có tài sản phong phú, một tổ chức khổng lồ có thể khống chế đặt ngay trước mắt, thì sao tôi lại không xử lý họ, để chính mình đi lên?”

Sắc mặt Federik trắng bệch, hắn nhớ đến Katie mà Johnson nói, rồi lại nhớ đến hướng đi gần nhất của tổ chức Thánh Môn.

“Đại minh tinh của chúng ta, dường như rất hiểu tôi, tự sát cũng quyết đoán như thế, chắc chắn! Anh cũng giống họ sao? Thật thú vị, nếu Ngài Morenza tôn kính biết cháu trai duy nhất của ông ta, thực ra không phải cháu ông ta thì sẽ như thế nào?”

Johnson nghe không hiểu, người đại diện và vệ sĩ cũng không hiểu gì.

Federik không hề hoảng hốt, sau khi hắn xác định Bỏ Cạp Đỏ thật sự sẽ không ra tay, bình tĩnh hỏi: “Là anh phái người đến Trung Quốc, anh muốn ra tay với Quỷ Lửa?”

“Không ngại nói cho anh biết, dù sao mấy người cũng sẽ nhanh nghe được tin tức, Quỷ Lửa đã thoát khỏi hai lần ám sát. Đối thủ thật kích thích, tôi rất hưng phấn, muốn gặp anh ta. Đáng tiếc, tin tình báo mới nhất từ Trung Quốc cho tôi biết, Kẻ Cản Nút đã xuất hiện bên cạnh Quỷ Lửa, có người nhìn thấy năm.”

Bỏ Cạp Đỏ cười hai tiếng quái dị, hình trụ bỗng vỡ tan, biến mất không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Federik khó coi, hắn cảm thấy nặng nề trong lòng. Cậu thiếu niên mềm nhũn chân ngã ngòì xuống đất, vô thức cọ vào lòng hắn, run rẩy, chắc chắn sợ hãi cực kỳ.

“Không sao đâu, gã đi rồi!”

“Cháu biết, cháu cảm nhận được...” Mặc Johnson còn trắng hơn giấy.

Bỏ Cạp Đỏ là ai Johnson không biết, lời mê sảng của gã nó cũng không nghe hiểu, nhưng Johnson biết rõ người này đến vì nó.

Bỏ Cạp Đỏ tìm đến nó bằng cách nào? Khi nghe được Bỏ Cạp Đỏ và mấy người công nhân quét tuyết nhắc tới Katie và Charlie, Johnson đã hiểu, đôi tình nhân kia đã chết, còn chết rất thảm.

Nó không nhận được ôm chặt lấy Federik, ngoài cửa sổ có tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Sơ Cấp

Một tháng sau.

Khắp nơi trên thế giới xuất hiện nhiều sự cố ngoài ý muốn, các tòa kiến trúc nghiêng đổ, mặt đường sụp lún, tai nạn giao thông liên hoàn.

Sự cố lớn nhất xảy ra ở phố mua bán nổi tiếng của một quốc gia Châu Âu, số người tử vong hơn trăm. Kỳ lạ nhất là ở Hy Lạp, trong năm ngày gần ngủ Địa Trung Hải xuất hiện hai cơn sóng thần. Vì báo động sơ tán đúng lúc, nên trừ tổn thất về kinh tế không có quá nhiều người thương vong, nhưng Địa Trung Hải là nội hải, xuất hiện sóng thần quy mô như vậy cũng rất lạ. Chính phủ Hy Lạp đã nhiều năm thu không đủ chi, toàn dựa vào ngành du lịch chống đỡ, sóng thần vừa đến số khách du lịch đã giảm mạnh, kinh tế rơi vào khủng hoảng.

Nhiều sự cố xảy ra hơn, trong quá trình điều tra sự thật, càng ngày càng nhiều quốc gia nắm giữ bí mật Thế giới Bị Từ Bỏ.

Thế giới của chúng ta là một quyển sách nào đó... Kích thích quá lớn.

Có người không muốn tin, nhưng các loại dấu hiệu bắt họ phải đối mặt hiện thực.

Bởi thế giới chính là một bộ tiểu thuyết đang lưu hành, sử dụng trình độ văn hóa hữu hạn, đa số các quốc gia Châu Phi cũng không có kẻ xuyên sách xuất hiện, chỉ có kẻ bị từ bỏ, cho nên trong khi nhiều nước bị bí mật trọng đại này đả kích, những khu vực ít người còn chưa biết gì.

Phái cấp tiến trong chính phủ các quốc gia mạnh mẽ yêu cầu đưa tất cả người dị năng đến sa mạc ở Châu Phi hoặc các hoang đảo ở Thái Bình Dương, để cho họ tự sinh tự diệt, đánh đánh giết giết.

Nếu người dị năng chỉ có mấy chục, hoặc mấy trăm, đề nghị này có thể sẽ được cường chế chấp hành.

Sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ ổn định, người rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ càng lúc càng nhiều, toàn cầu có mấy chục vạn, có khi đến hơn trăm vạn người dị năng đã thức tỉnh hoặc sắp thức tỉnh. Kẻ xuyên sách chỉ là một bộ phận nhỏ trong số họ.

Có vài người dị năng địa vị xã hội rất cao, cũng giàu có, họ đương nhiên sẽ không để phái cấp tiến thông qua quyết án này.

Con số mấy trăm vạn này nghe rất khổng lồ, nhưng trên thực tế toàn cầu trung bình mỗi năm đều có một trăm vạn người chết trong chiến tranh, đồng thời có hơn trăm vạn người chết vì bệnh AIDS, còn có hơn một ngàn vạn người chết vì đói khát.

So với số người chết đi vô thanh vô tức này, những người dị năng may mắn sống sót sẽ gây lên sóng to gió lớn trên mạng internet.

Trong khoảng thời gian ngắn, các loại tôn giáo kỳ quái luận về tận thế rất thịnh hành.

Rất nhiều người không dám nói ra sự thật, nhưng cũng có nhiều người đầu óc đơn giản, coi việc đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ như một cuộc mạo hiểm thú vị, ghi lại tỉ mỉ, rồi phóng đại thổi phồng khen chính mình anh dũng.

Thấy cách nói này xuất hiện nhiều, người dân cũng bắt đầu cảm thấy không ổn. Họ bắt đầu nghi ngờ công bố của chính phủ về việc “công trình công cộng xung quanh khu vực tổ chức khủng bố thường xuyên hoạt động bị phá hủy”.

Mặt khác, tổ tự phát của người dị năng lập ra một nhóm nhỏ, tích cực tìm kiếm đồng loại.

Vì gặp mặt tụ hội sẽ có nguy cơ bị rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, họ sử dụng internet. Rất nhiều người vì vậy mà bại lộ thân phận, đi vào phạm vi theo dõi của chính phủ.

Đối người dị năng, cảm giác mừng như điên khi đạt được dị năng duy trì không lâu, nỗi tuyệt vọng ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ nhanh chóng đánh đổ người dị năng. Họ phải cận chiến sống còn cùng quái vật, không có đạo đức và pháp luật giới hạn, rất nhiều người lộ ra bộ mặt dữ tợn, cướp đoạt đồ ăn, làm nhục phụ nữ, giết người thậm chí những sự việc càng làm cho người ta giận sôi gan, lạng lẽ xảy ra.

Rõ ràng sống ở xã hội văn minh, thời đại phồn hoa, lại giống như bị ném vào Địa Ngục.

Người có khả năng tự điều khiển đi đến bệnh viện tâm thần, tìm bác sĩ tâm lý cố vấn, đến nhà thờ xưng tội. Còn nhiều người không thể thoát khỏi ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ, trở về thế giới thực cũng không thu tay, phạm phải hành vi phạm tội nghiêm trọng.

Chính phủ các quốc gia vừa sứt đầu mẻ trán giải quyết, vừa hướng ánh mắt đến Phương Đông.

“Nhân vật chính” ở nước Mỹ thì thôi, Trung Quốc lại còn có tận hai người dị năng cấp S, còn là nhân vật “cực kỳ nguy hiểm”. Tình tiết trong sách phát triển như thế nào, chính phủ các quốc gia không quan tâm, thứ họ cảm nhận được là sự đe dọa thật sự.

Trên thế giới tổng cộng có năm người dị năng cấp S, tư liệu thân phận rõ ràng nhất, dễ dàng nhất tìm thấy nhất, chính là Lý Phi.

Lý Phi từ sau vụ đấu súng ở tiệc tối giao thừa thì mất tích.

Tuy họ có hứng thú với “Kẻ Cản Nuốt”, muốn tìm đến người này. Nhưng thứ nhất, dân cư Trung Quốc quá đông. Thứ hai, nguyên tác được phiên dịch thành ngôn ngữ của nhiều nước, thậm chí trong một quốc gia còn có hai bản dịch khác nhau. Tất cả mọi người đều biết boss cuối là “Kẻ Cản Nuốt”, nhưng tên Kẻ Cản Nuốt là gì, 70% kẻ xuyên sách nói theo ngôn ngữ quốc gia của họ.

Những kẻ xuyên sách còn lại, phát âm theo bản nguyên tác ở nước Mỹ.

Lại rắc rối, nghe nói bản phiên dịch tiếng Trung cũng không chính xác, “Giản” cũng có thể là “Tiền”, “Hoa” thì không có dị nghị gì. Người nước ngoài nghe nói đây là từ tự xưng của người Trung Quốc (Trung Hoa), nên chấp nhận khả năng là chữ này.

Vắt hết óc mới tiếp xúc được đến tư liệu hộ tịch, chuẩn bị mò kim đáy bể tìm ra “Kẻ Cản Nuốt” từ sổ dân cư khắp các vùng, rồi lại mất công vô ích.

– Hồng Long đã xóa hồ sơ thân phận người dị năng cao cấp trong cơ sở dữ liệu hộ tịch.

Đừng nói Giản Hoa, ngay cả ghi chép về Quan Linh cũng không có.

Còn tạo thêm một trình tự, có người giám sát 24 giờ ghi âm lại ai chọn đọc tài liệu liên quan.

Hồng Long dùng đặc công bắt được đối lấy không ít lợi ích. Sự tồn tại của tổ chức Thánh Môn cũng khiến CIA hoảng hốt, họ vội vàng trở về tra rõ. Kết quả, phát hiện Thánh Môn đã tồn tại hai mươi năm, thế lực che giấu rất lớn, chiêu nạp rất nhiều tội phạm hung ác, dùng ma túy tiền tài hoặc người nhà khống chế bọn họ, còn dùng tôn giáo tẩy não một bộ phận người. Mặt ngoài, tổ chức Thánh Môn là một tập đoàn khổng lồ do Thợ săn tiền thường thành lập, có sát thủ, liên quan đến xã hội đen.

Tại nhiều bang ở nước Mỹ, làm thợ săn tiền thưởng là hợp pháp, nhiều thành viên của tổ chức Thánh Môn cũng không biết sự thật.

Thợ săn tiền thưởng là một kiểu nghề nghiệp truy bắt tội phạm truy nã, có khi cũng sẽ nhận giải quyết các vụ bắt cóc do cá nhân thuê. Nghề này nguy hiểm nhưng có tiền nhanh, thành viên tự mang trang bị và vũ khí. Họ được tổ chức huấn luyện chuyên môn, nên mỗi khi nhiệm vụ hoàn thành, tổ chức và thủ lĩnh sẽ trích phần trăm.

Tổ chức Thánh Môn ngầm thu nạp tội phạm, là dựa vào mạng lưới tình báo của Thợ săn tiền thưởng mặt ngoài. Nước Mỹ có rất nhiều Thợ săn tiền thưởng, tổ chức cũng rất nhiều, Thánh Môn xen lẫn bên trong cũng không thu hút lắm.

Lợi ích hợp pháp và mua bán ngầm được phân biệt rõ ràng, có kẻ xuyên sách, nhưng nhiều hơn vẫn là người thường không phạm pháp, không hay biết gì.

Tổ chức Thánh Môn cực kỳ nghiêm cẩn, đa số mệnh lệnh được tuyên bố cũng là truyền miệng, gần như không tìm thấy chứng cứ gì. Nếu cấp cao của tổ chức Thánh Môn không xảy ra xung đột, muốn tra ra gốc gác của nó cũng khó.

Đây là thế lực kẻ xuyên sách lớn nhất được biết đến trên thế giới.

– Nhưng không có mấy người biết, nó đã rơi vào tay một người dị năng cấp A.

Chuyện xảy ra ở bên kia bờ đại dương, tạm thời Trung Quốc chưa chú ý đến. Điều khiến thiếu tá Trương cảm thấy cảnh giác là, Hắc Uyên thật sự trong một đêm trở nên có quy mô, dù vẫn chỉ là sơ cấp, nhưng cũng không thể khinh thường.

Người dị năng ở Thế giới Bị Từ Bỏ đào mệnh cầu sinh, được nắm cứu giúp, nên họ tất nhiên phải đặt trọng tâm chú ý lên đám nắm hung tàn. Hắc Uyên ra tay từ điểm đó, thực ra ban đầu chỉ là một nhóm nhỏ phổ cập khoa học “Làm thế nào để lợi dụng nắm mà sinh tồn”.

Với kinh nghiệm nhiều năm trong giới giải trí, Lý Phi biết cách giữ độ nóng, cách khiến người dị năng tự nguyện phát tán tin tức. Sau khi có đủ nhiều “thành viên nhóm phổ cập khoa học bí mật”, Hắc Uyên không cần tin tình báo của Hồng Long cũng có thể đổi mới liên tục tư liệu về Thế giới Bị Từ Bỏ. Thông qua cách “dùng tin tức thân phận thật”, phân chia cấp bậc quyền hạn, thành viên có quyền hạn mới có thể đọc được nhiều bài đăng hơn, biết cách sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Dù mấy tin tức này là Hồng Long phát miễn phí cho người dị năng, chỉ cần người dị năng đồng ý liên hệ với nhà nước, để Hồng Long đưa đến các khu căn cứ huấn luyện là được. Nhưng đa số người gặp phải chuyện này đều hoảng loạn bất an, không dám tin tưởng bất kỳ ai, dù là chính phủ cũng không, thà rằng tự mình tìm một con đường.

Cư dân mạng nói một câu, còn hơn một trăm câu do bác sĩ/ người nhà/cảnh sát nói.

Thế giới mạng ảo mang cho mọi người cảm giác an toàn hư ảo, đây là tâm lý rất bình thường.

“Nhóm phổ cập khoa học” yêu cầu cung cấp thân phận thật để chứng minh, bị phản đối rất nhiều, nhưng Lý Phi là loại người nào chứ!

Trong giới giải trí hút lượt xem, kinh nghiệm dẫn đường dư luận, phun kẻ chống đối bay đến tận chân trời, để người qua đường cảm thấy mình có lý... có rất nhiều. Một cái mũ chói lọi “Ai biết anh là người tốt hay người xấu. Dù có muốn anh trả tiền cũng đều hợp lý, người khác phải mạo hiểm để tổng kết ra kinh nghiệm, muốn biết nói cho người nào thì cũng là thiên

kinh địa nghĩa. Sợ thì đừng xem cũng chẳng ai bắt anh” chụp xuống. Sau khi cãi nhau mấy vòng, người dị năng nghĩ lại, bắt đầu lấy trộm tư liệu thân phận hoàn chỉnh của người nhà, bạn bè, người quen, rồi như ý lấy được phần nội dung thông thường.

Đáng tiếc quyền hạn này vẫn không đủ.

Nhưng người dị năng đã được lợi, thì càng thêm rối rắm.

Những quyền hạn tiếp theo, nhất định phải đối thoại video trực tiếp với người quản lý, chứng minh dị năng ngay tại chỗ, thậm chí yêu cầu “gặp mặt”.

Trong nguyên tác, Hắc Uyên dùng ba năm để xây dựng, gần mười năm mới phát triển thành quy mô như vậy, giờ phát triển nhanh hơn vô số lần. Lý Phi không cần tốn sức thu nhiều thân tín để xác nhận tư liệu của “người dị năng đăng ký” đã trải qua thời gian khảo hạch lâu dài, vì đã có Hồng Long.

Đồng ý hợp tác cùng Hắc Uyên, Hồng Long bắt được phạm tội người dị năng, đại tá Lô vừa lo lắng về quy mô của Hắc Uyên, vừa không có ý định tách khỏi Hắc Uyên. Lý Phi cũng không có biểu hiện gì khuynh hướng phản xã hội, ngược lại là số lượng nắm khiến người ta bất an.

Trương Diệu Kim thiếu tá nhin rồi lại nhin, rốt cuộc đại diện Hồng Long gọi điện cho Giản Hoa: “Xin cậu không chế hành vi chiếm công thoát nước của đám năm!”

Giản Hoa nhận điện thoại rất ngơ ngác. Trừ một tháng trước cậu vì mai phục sát thủ của tổ chức Thánh Môn, mà nhét kẻ tấn công cảm tử vào miệng cống nước ngầm, cậu không còn để ý năm đang mọc ở chỗ nào nữa.

Cống thoát nước bắn như thế, thối như thế...

Rất lâu trước kia Giản Hoa phát hiện đám tơ ăn chuột, đã quyết tâm, trừ đám tơ chính mình gọi ra còn phải để ý xem chúng nó đang làm gì, đám tơ ở chỗ khác sẽ không dùng dị năng thu về cơ thể nữa! Nấm mọc ở ngoài, như bát nước hắt đi!

Trương Diệu Kim không biết suy nghĩ của Giản Hoa, hăn nghiêm túc lên án: “Hoài thành và tám thành phố phụ cận đều bị bao vây, phạm vi lên tới hàng trăm kilomet, qua dụng cụ quan sát có thể thấy phía dưới thành phố toàn là nấm! Giờ Hải thành cũng không được! Hải thành có bao nhiêu dân cư, cậu biết không? Áp lực đối với mạng lưới cống thoát nước của thành phố võng lớn bao nhiêu, cậu biết không?”

“...”

“Nước bẩn không dính phải đám tơ, nhưng sự tồn tại của chúng giống như làm cho cơ thể người bị tắc động mạch vậy! Nấm khiến cho mặt trong ống dày thêm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến độ thông thoáng, nhân viên cơ quan sửa chữa duy tu công trình sắp sập đổ rồi! Xin cậu biến bọn nó nhỏ lại đi! Biến nhỏ lại!!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kiểm Tra

“Cạch.” Nắp cổng hơi nâng lên, lộ ra một khe hở. Biên tập: Di

Nơi này là Thế giới Bị Từ Bỏ, đúng lúc ban đêm, đèn đường mờ mờ chiếu xuống mặt đường. Biên tập: Di

Trên mái nhà có tiếng khỉ kêu chi chi, một bóng người chạy như điên, phía sau anh ta thỉnh thoảng lóe lên bóng dáng khỉ tay dài.

Mấy con khỉ nhảy nhót linh hoạt trên mấy tòa kiến trúc, vươn ra cánh tay thật dài, muốn bắt luôn người đi. Người đang chạy bán sống bán chết thở hổn hển, vừa lơ là, cánh tay đóng đưa của anh ta đã bị một con khỉ tay dài bắt được, người bị kéo mất cân bằng, ngã ngửa ra sau. daovadao Biên tập: Di

Thấy con mồi tới tay, khỉ tay dài hưng phấn kêu lên.

Lúc này đồng bọn đang ngồi trên cao của chúng bỗng kêu mấy tiếng cảnh báo.

Quạ ăn xác lại đến? Khỉ ngẩng đầu tức giận, tìm kiếm kẻ vô liêm sỉ gần đây lúc nào cũng cướp đoạt đồ ăn với chúng.

“Cạch!” Nắp cổng bay tung lên trời, đập hai con khỉ choáng váng cả đầu óc, ngã từ trên bảng hiệu cửa hàng xuống.

Nấm khổng lồ mọc lên, cán dù cao bằng một người. Sau khi mở nắp cổng, đám tơ lan ra khắp nơi, giống như một tấm lưới lớn, bao vây mấy con

khí tay dài.

Đám khí vút bỏ đồng loại, xoay người chạy.

Đám nắm đám trước nổi đám sau trong cống thoát nước, trôi ra khỏi nắp cống, truy bắt chặn đường con mồi.

Một vài con khí nhanh chóng bò lên trên nhà cao tầng, mặt vài con khác hoảng loạn đập vỡ cửa thủy tinh trốn vào trong nhà. Một số con sau rất xui xẻo, cửa ra bị chặn kín, nắm đoán phương hướng, rồi đám tơ chui ra từ vòi sen và vòi trong bồn rửa chén.

Đám tơ vừa rơi xuống đất đã mọc nhanh như gió thổi. Giống như bánh bông lan phủ đường chen trong túi, một đám tròn vò, mọc ra cái tán đặc biệt của loài nấm. Chỉ trong chớp mắt, nấm đã mọc đầy đất.

Tiếng hét thảm không dứt bên tai, kết thúc một cuộc săn bắn.

Người sống sót sau tai nạn ngồi trong khóm nấm, cả người cứng đờ không nhúc nhích.

“Đã qua bài kiểm tra, biểu hiện khá tốt.”

Trong một cửa hàng bán hoa ven đường, một người trẻ tuổi tay cầm bảng đi ra, cậu ta dùng bút bi ghi chép, viết mấy câu sau các ý tuyển chọn. Trên bảng có một bức ảnh màu chụp bằng máy ảnh kỹ thuật số, khuôn mặt giống y hệt người đang ngồi yên trong khóm nấm.
this translation belongs to Di

Người trẻ tuổi cầm bảng đi vào khóm nấm, đám tơ lập tức quẩn lên. Cậu ta rất thản nhiên, không hề giãy dụa. Sau khi đám tơ phát hiện không phải đồ ăn, lại mất hứng mà rời đi.

Vì thế cậu ta dễ dàng đi đến trước mặt cái người suýt bị khỉ tay dài bắt đi, sau đó vươn tay: “Chào anh, tôi là Dương Siêu. Hoan nghênh anh đã gia nhập Hắc Uyên, nhóm sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ!”

Sau khi qua bài kiểm tra sống chết “cho năm ăn”, mặt dương sự trắng bệch, cố gắng không nhìn năm bên cạnh, mất hơn nửa ngày mới bò được lên.

“Anh Dương, chào anh, tôi là Chương Thao.”

Tên ở trong bảng, Dương Siêu đương nhiên biết, cậu ta nhìn kỹ thành viên mới. Thấy bộ dạng khúm núm của đối phương, trong lòng có hơi không thoải mái.

“Anh bị người bắt lên vùng núi, mãi đến một tháng phía trước, nhện khổng lồ tấn công cứ điểm của bọn bắt cóc. Anh và vài người cùng nhau vội vã chạy trốn, kết quả là bị nhện khổng lồ phát hiện, tất cả đều bị ăn. Chỉ có mình anh nằm trong căn phòng tàn tạ giả ngất xỉu, khổn khổ chờ đợi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, mới chạy đi báo cảnh sát. Cuối cùng, bị cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long đưa đến quân khu Hải thành, tham gia một kỳ huấn luyện người dị năng sinh tồn?”

Về mặt Chương Thao ngạc nhiên, rồi lại cảm thấy Hắc Uyên thật sự rất thần thông quảng đại, ngay cả chuyện hết chỗ chê của anh ta cũng đều tra ra được.

Trong lòng anh ta có nhiều chuyện, suy nghĩ cũng nhiều.

Sau khi được cứu, Chương Thao vốn định ở lại căn cứ bí mật Hồng Long. Nhưng vô tình anh ta biết được, cái người tên Quan Thịnh lúc trước bị kẻ bắt cóc giam cầm cùng anh ta, là anh trai một người dị năng cấp B ở Hồng Long.

Sau khi tin Quan Thịnh chết được xác định, người dị năng cấp cao kia rất buồn. Chương Thao suy nghĩ, rồi nhanh chóng xin rời khỏi căn cứ.

Khi nhện khổng lồ tấn công, anh ta giả điên giả ngất, để người khác ra sức phá cửa phòng, rồi chạy ra trước dẫn nhện khổng lồ đi cho anh ta chạy trốn. Không ngờ rằng quái vật rất dữ tợn, không một ai trốn được. Vì an toàn, Chương Thao đành phải ở trong phòng chịu khổ, cuối cùng nhặt về cái mạng.

Chuyện này anh ta không dám nói, cũng sợ người khác biết.

Nếu ở lại Hồng Long, Chương Thao lo rằng sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta vạch trần, nên vội vàng rời khỏi căn cứ bí mật Hồng Long. Vì quân đội có tư liệu về thân phận của anh ta, Chương Thao cảm thấy bó tay bó chân, anh ta muốn mau mau thoát khỏi sự theo dõi bí mật này, ít ra cũng phải thuận lợi sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Hắc Uyên, Chương Thao nghe được cái tên này từ những người dị năng khác.

Ở trên mạng tìm thấy “Nhóm phổ cập khoa học” này, sau mấy ngày do dự, Chương Thao quyết định được ăn cả ngã về không lựa chọn bài kiểm tra để đạt quyền hạn cao nhất.

Một người không thể sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Chương Thao khát khao sức mạnh, nhưng anh ta không phải một người dị năng mạnh, chỉ đành hi vọng vào quyền lực.

Anh ta nhận ra rằng Hắc Uyên có tiềm lực vô hạn. Chỉ có ngay vừa mới bắt đầu đã trở thành thành viên chính thức của tổ chức, thì sau này mới có cơ hội bò lên vị trí cấp cao trong tổ chức.

Người có thể nhìn xa giống như anh ta, chuẩn bị đánh cược một phen cũng không ít. Hắc Uyên phát triển dữ dội, chính là nhờ có sự phấn đấu của

những người này. Tuy rằng một đám người tâm tư không trong sáng, tránh xui cầu may, nhưng chỉ cần là đối tượng có thể lợi dụng, Lý Phi sẽ không bỏ qua.

Về phần tương lai, phải xem Chương Thao thể hiện như thế nào.

– Nếu thông minh thức thời, hơi khác người cũng không sao, kẻ kiêu ngạo, cuồng vọng đều phải loại bỏ.

Làm tâm phúc chân chính, khi Dương Siêu kiểm tra, sẽ có thêm một cuộc “phỏng vấn” độ tín nhiệm, biểu hiện của Chương Thao có hơi không phù hợp. Che giấu quá khứ, hơn nữa từ quá khứ xem ra, Chương Thao vốn không phải loại người không có chủ kiến này, mà là muốn giả thành như vậy.

Ở trong lòng đánh một dấu X đỏ cho thành viên mới, Dương Siêu cất bảng đi.

“Tôi... Tôi có thể hỏi về đặc tính này của năm thôn phệ sao?” Chương Thao tỏ ra tò mò.

Rất nhiều người dị năng biết có thể lợi dụng năm. Lúc chạy trốn cứ chui thẳng vào khóm năm là được, nhưng khi họ làm vậy, cũng nơm nớp lo sợ. Cảnh tượng năm xé xác khi tay dài, bóng lông đen ra ăn ở ngay trước mắt, tiếng hét thảm cũng ở bên tai. Có người nào đứng trong khóm năm mà không hoảng sợ?

Người của Hắc Uyển thì không!

Loại bình tĩnh này, khiến Chương Thao nghi rằng người của Hắc Uyển phát hiện ra cách khắc chế năm. Đáng tiếc rằng anh ta trộm quan sát Dương Siêu, cũng không phát hiện đối phương mang theo đồ vật lạ gì trên người, cũng không ngửi được mùi đặc biệt gì.

“Không có đặc tính gì. Chúng coi quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ là đồ ăn, có đôi khi cũng sẽ hút dị năng của chúng tôi. Cho nên ở trong khóm nấm không nên sử dụng dị năng.” Dương Siêu không để ý, trả lời.

Cậu ta tách nấm ra, dẫn đường.

Nơi nơi đều là màu máu đỏ sẫm, bên chân còn có nửa người của con khỉ tay dài đang co giật. *this translation belong to Di*

Dù hận mấy con quái vật này sâu sắc, Chương Thao vẫn cảm thấy rợn người. Lòng khinh thường khi phát hiện Dương Siêu cũng là người dị năng cấp thấp tan thành mây khói.

“Chúng ta vì sao phải tốn sức nuôi mấy khóm nấm này?”

“Thế giới Bị Từ Bỏ có một loại quái vật rất rắc rối là chuột đào hầm. Chúng thích đi lại dưới lòng đất, nên nếu không có nấm sinh trưởng, mặt đường bị phá hủy là việc nhỏ, nhà cao tầng cũng sẽ bị sụp đổ.”

Đây chính là lý do quốc gia tùy ý để nấm chiếm đóng cổng thoát nước.

Tám thành phố lấy Hoài thành làm trung tâm, chuột đào hầm đã tuyệt tích, bóng lông đen cũng không thấy bóng dáng, chỉ có quạ ăn xác biết bay và khỉ tay dài linh mãnh là còn sống.

“Thế nhưng đợi khi bọn chúng ăn hết chuột và khỉ, sau đó chúng sẽ ăn cái gì?” Chương Thao truy hỏi.

“Đây không phải chuyện chúng tôi quan tâm.” Dương Siêu ném ra một câu cứng rắn.

Thực ra lúc trước cậu ta cũng lo lắng, lần đầu tiên nhìn thấy nấm bao vây chém giết khỉ tay dài, con mắt còn trợn to hơn Chương Thao! Còn bay giờ, Cảnh Điền đã tiết lộ với cậu ta, nấm thực ra là dị năng cắn nuốt, không

phải sinh vật. Không ăn gì cũng không chết, cùng lắm chỉ là sau khi tiêu hao năng lượng không được bổ sung, hình dạng thu nhỏ lại, có khi còn biến mất.

Đúng lúc, thông điệp mới nhất của Hồng Long là hi vọng năm giảm béo.

“Báo cáo thiếu tá, toàn bộ thùng đã kiểm tra xong!”

Trương Diệu Kim mặt lạnh nhìn một đồng thùng kim loại trên bãi đất trống.

Mấy cái thùng này chỉ to bằng ngăn kéo, tuy đã đóng nắp, nhưng vẫn có tơ trắng mềm chui ra từ khe hở.

– Không có đồ ăn, cũng không thể mở rộng không gian, năm không thích.

Giản Hoa vỗ thùng, đám tơ lại chậm rì rì rút về.

“...Tôi đại diện quốc gia cảm ơn sự giúp đỡ của cậu!”

Thiếu tá Trương nói mà như phun ra từ kẽ răng. Vài thành phố lớn ở phía Bắc có dân cư phân bố dày đặc, đã xuất hiện hiện tượng nhà dân bị sụp lún. Phía Nam thì một tòa cũng không sao, giờ đành phải chuyển năm từ nam ra bắc. Năm đặc biệt nguy hiểm, nhưng không có lại không được.

Một mình Giản Hoa không kịp đi nhiều thành phố như vậy, cậu cũng không chịu rời khỏi Lý Phi, rời khỏi địa bàn năm đã hoàn toàn chiếm cứ, như thế không an toàn.

Từ khi Hắc Uyên thành lập, quan hệ giữa hai người dị năng cấp S và Hồng Long càng trở nên vi diệu.

Quốc gia đề phòng họ, tạm thời lại không xung đột mâu thuẫn, chỉ có thể nói sự tồn tại của năm và chính Hắc Uyên là một loại uy hiếp.

Nguy cơ ở ngay trước mặt, còn uy hiếp có thể tạm thời mặc kệ, vì Thế giới Bị Từ Bỏ mới bắt đầu được ba tháng...

“Mấy người định đưa năm đi như thế nào?” Giản Hoa hỏi.

Có hơn một trăm cái thùng, muốn chuyển đến Phương Bắc, Tây Nam, và khu vực Trung Bộ.

“Nhét vào xe có thùng đông lạnh, đến nơi thì lại thả ra.” Trương Diệu Kim cũng rất đau đầu, mấy đám tơ này bị Giản Hoa khống chế, mới không có tàng hình, thấy được vị trí của chúng. Nhưng muốn tránh cho năm trên đường nhìn thấy “đồ ăn ” mà chạy trốn, khi thu hàng phát hiện chỉ còn “thùng rỗng”, thiếu tá Trương cũng vắt hết óc suy nghĩ.

“Càng nhanh càng tốt, tôi không biết khi chúng không có đồ ăn, có thể duy trì hình dạng này được bao lâu.”

“...” Khi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, sợ nhất tình huống ngoài ý muốn này!

“Chúng tôi sẽ mau chóng chuyển đồ đi!” Trương Diệu Kim không quên hỏi “hướng dẫn sử dụng”, “Nếu khi tới nơi, năm ở trong thùng không chịu đi ra thì làm sao?”

Lúc này đến phiên Giản Hoa đau răng, cậu in lặng nửa phút, mới cam chịu trả lời: “Để thùng cạnh cống thoát nước. Chỉ cần có đồ ăn, chúng sẽ chạy nhanh đến mức anh đuổi không kịp!”

“...” Giống như biết được việc khó lường gì.

Trong cống thoát nước thì có cái gì? Chỉ cần có chuột là đã chịu đi?

Giản Hoa có khổ mà không nói được nên lời. Vì cậu muốn “an toàn”, nên dám tỏ chịu sự điều khiển trong tiềm thức của cậu, loại bỏ “nhân tố quấy rối”, con chuột con gián không biết sao mà cũng bao gồm trong nhóm đấy.

Cuộc gặp xấu hổ này sắp kết thúc, thiếu tá Trương bỗng gọi Giản Hoa lại.

“Một tháng trước, vụ ám sát đêm giao thừa và vụ nổ trước cửa quán cà phê ở Hoài thành, chúng tôi đã tra ra được kẻ đứng đầu tổ chức Thánh Môn ở Trung Quốc. Thân phận là phóng viên, là kẻ mua chuộc giám đốc công ty vệ sinh, còn nói phóng viên khác sau khi tắt đèn, cố ý dùng đèn flash chụp Lý Phi.”

Giản Hoa không nói gì, nhưng ánh mắt đã thay đổi: “Gã trốn khỏi truy bắt của Hồng Long?”

“Không, gã mất tích.” Trương Diệu Kim cười khổ, “Gã phóng viên này đã sớm lên kế hoạch rút lui, muốn chạy trốn đến Tây Bắc sau đó tiếp xúc với một nhóm thám hiểm nước ngoài, để chạy khỏi Trung Quốc. Nhưng gã còn chưa đến Cam Châu, đã xảy ra chuyện trên đường.”

Trương Diệu Kim tùy ý vung tay lên, dị năng khống chế cát vụn dưới đất vẽ ra một bộ bản đồ Trung Quốc đơn giản, vẽ một vòng tròn trong phạm vi tỉnh Cam Túc.

“Chính là nơi này! Gồm cả xe buýt gã đi, đã có mười chiếc xe mất tích ở đây. Máy chục chiếc xe tự dừng bị lật nghiêng. Tổ viên Hồng Long đến gần điều tra tình hình cũng mất tích. Hiện tại đoạn quốc lộ này đã được phong tỏa, phạm vi dị thường còn đang mở rộng. Đại tá Lô hi vọng nhận được sự giúp đỡ của Hắc Uyên, công việc cụ thể và thù lao, chúng ta có thể bàn bạc thêm.”

Việc đàm phán này, Giản Hoa tự nhận mình làm không được, cậu nghĩ thì thấy không có hại gì, nhưng cũng không đồng ý luôn: “Tôi sẽ nói Lý Phi cho mấy người câu trả lời thuyết phục.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Trùng Hợp

Cùng với sự gia tăng số lần Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, người dị năng cũng bị bắt chuyển trọng tâm sinh hoạt đến thế giới tràn ngập nguy hiểm này. Hồng Long qua số liệu thu thập được, phát hiện ở mỗi thành phố đều có mấy điểm xuất hiện tuân theo quy luật chu kỳ.

Mấy địa điểm này có điểm đặc biệt rất rõ, trên lý thuyết, mỗi lần phạm vi bao phủ đều như nhau, dù không có người dị năng bước vào, nó cũng sẽ xuất hiện đúng hạn. Máy thăm dò mới nghiên cứu của Quốc gia, đã có báo cáo chi tiết đối với việc này.

Người dị năng bình thường muốn tránh xa Thế giới Bị Từ Bỏ, Hồng Long thì ngược lại. Họ phải tiêu diệt quái vật, cố gắng giảm khả năng Thế giới Bị Từ Bỏ gây ảnh hưởng đến thế giới thực.

Thành viên tiểu đội người dị năng quốc gia do thiếu tá Trương đứng đầu, đang không ngừng cố gắng.

Giống như sinh hoạt của Hồng Long từ trước, công huân không để công chúng biết. Họ ở nơi không ai biết đồ máu liều mạng, chấp hành nhiệm vụ.

Trong tay Hồng Long có một tấm bản đồ Trung Quốc, phía trên có rất nhiều điểm sáng. Màu xanh lục là điểm đã xác định có quy luật xuất hiện. Màu vàng là điểm mới phát hiện. Còn có vài điểm màu lam. Điểm màu lam và điểm xanh lục khác nhau ở chỗ “Hắc Uyên đã biết hay chưa”.

Hai điểm xuất hiện lúc đầu, là Hồng Long nói cho Lý Phi. Sau này Hắc Uyên phát triển lên, tự mình phát hiện không ít điểm xuất hiện. Một vài điểm trong đó cũng được coi như tình báo chủ động trao đổi cùng Hồng Long.

Điểm sáng phân bố trên bản đồ, mỗi ngày đều tăng. Mỗi ngày cũng có điểm vàng chuyển thành hai màu xác định lam và lục.

Đối với Giản Hoa, Thế giới Bị Từ Bỏ so thế giới thực còn an toàn hơn. Vì thế cậu từ chối gặp mặt người của Hồng Long trong thế giới thực.

Tìm một điểm xuất hiện, bố trí nắm lớp lớp bảo vệ, tính thời gian đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, rồi lại đi đến “điểm hẹn” gặp thiếu tá Trương.

Sau khi “nhét” nắm vào trong thùng, lấy được tình báo về thành viên tổ chức Thánh Môn biến mất ở Tây Bắc, Giản Hoa một mình rời đi.

Cậu mặc một cái áo choàng màu xám, vừa dày vừa ấm áp, mũ kéo xuống có thể che nửa khuôn mặt. Trước ngực cậu đeo huy chương màu đen viền vàng.

Trên huy chương không có hoa văn đặc biệt gì, cũng không có chữ viết, chỉ có một màu đen.

Cậu thong dong đi trên ngã tư đường im ắng. Nắm đã chiếm cứ thành phố này hoàn toàn. Chúng leo lên trên biển quảng cáo, chiếm cứ khe hở giữa các tòa nhà cao tầng, ẩn nấp không thấy bóng dáng.

Còn chưa nói đến việc tung hoành phân bố khắp mạng lưới ống thoát nước dưới lòng đất.

Xa xa vang lên tiếng súng, là bảy tổ viên Hồng Long bố trí để bắt giết quạ ăn xác.

“Toang!”

Tiếng thủy tinh vỡ vụn, hấp dẫn sự chú ý của Giản Hoa.

Dị năng truyền đến tin tức, báo rằng bên kia có hai người dị năng nhỏ yếu. Giản Hoa đi đến góc đường âm u, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hai người đang dùng ghế đập tủ kính tiệm vàng.

Mấy bộ trang sức thiết kế tinh xảo, giá cao ngất ngưỡng, gọi lên lòng tham của họ.

“Nhanh lên!”

“Sợ cái gì chứ, nơi này làm gì có ai!”

“Mày không nghe thấy tiếng súng à? Chắc chắn có quân đội và cảnh sát, còn có người dị năng khác... Đồ ngu, đeo găng tay vào, đừng lưu lại vân tay... Chờ đã, cái vòng cổ lục bảo thạch này là của tao!”

Giản Hoa thờ ơ lạnh nhạt, chờ đến khi họ lấy được vàng bạc đá quý, ý niệm vừa động, đám tơ đã lẳng lặng trói người.

Hai người dị năng hoảng loạn kêu sợ hãi, nhưng miệng cũng nhanh chóng bị bịt kín.

Giản Hoa đang muốn rời đi, bỗng cảm thấy có mấy người dị năng hướng đến chỗ này. Cậu lui về phía sau một bước, vào một cửa hàng, sau đó xuyên qua khe hở cửa chớp quan sát ngã tư đường.

Mấy người dị năng này mặc đồ khác nhau, nam nữ đều có, đứng đầu là một người trẻ tuổi trông giống sinh viên, trước ngực đeo huy chương màu đen.

Giản Hoa ngạc nhiên, vì cậu quen người này, khi ở Bắc đô.

Cậu sinh viên này tên là Hoắc Vi, lúc ấy đi cùng người dị năng không gian cấp B Quan Linh. Quan Linh gia nhập Hồng Long, Giản Hoa khi tiếp xúc với thiếu tá Trương từng nhìn thấy, nhưng cậu Hoắc Vi này lại không có tung tích. Một thời gian không thấy, không ngờ cậu ta lại trở thành thành viên chính thức của Hắc Uyên.

Hoắc Vi từng không thêm để ý mà thừa nhận chính cậu ta là một người xuyên sách, hơn nữa còn tích cực thể hiện thái độ “muốn trở lại thế giới ngoài sách”. Bộ dạng lúc nào cũng thành khẩn, rất biết ăn nói và am hiểu cách để người khác ủng hộ mình, thậm chí còn không giống đang diễn.

Nếu cấp độ lừa người của Lục Triệu miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, chỉ lừa người không hiểu kỹ thuật diễn xuất, thì năng lực Hoắc Vi sắp đạt cấp cao nhất rồi.

Dù là Giản Hoa, cũng không nhìn ra được ý đồ thật sự của Hoắc Vi, không nhìn ra được nhân phẩm của cậu ta là tốt hay xấu, chỉ có cảm giác không thích.

Hắc Uyên là một tổ chức lớn, thành viên mời chào hiện giờ và trong tương lai chắc chắn sẽ có cả người xuyên sách, đây là việc không thể tránh khỏi.

Chiếm cứ thân xác người khác, có được coi là giết người hay không, tội danh này quốc gia không thể định ra ngay được. Vì phải suy xét đến việc những người dị năng có trở nên đặc biệt xui xẻo hay không, bị chúng bạn xa lánh, bị vu oan thành “kẻ xuyên sách chiếm cứ thân xác”.

Căn cứ bí mật Hồng Long giam một vài kẻ xuyên sách có “hành vi nguy hiểm”, như Lục Triệu, Lộc Viện, Lưu San.

Kẻ xuyên sách giống như Hoắc Vi, không phạm tội, cũng không biểu hiện ra ý đồ nguy hiểm gì, thì chỉ cần biểu hiện tốt, sau một thời gian quan sát sẽ đều được thả ra.

Hoắc Vi là người Bắc đô, giờ lại xuất hiện ở Hoài thành, cho thấy ý tưởng “tránh xa tình tiết” mà cậu ta lúc trước luôn mồm đã thay đổi. Tẩm huy chương Hắc Uyên kia không dễ mà lấy được, xem ra một tháng này Hoắc Vi rất cố gắng.

“Cướp tiệm vàng, bị năm bắt tại trận?”

Ánh mắt cầu xin của hai người kia, Hoắc Vi coi như không thấy, cúi người cười hì hì nói: “Các người sẽ có hai loại kết cục. Một là nằm ở đây chờ đến khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, sẽ có quần chúng báo cảnh sát đưa các người đi ăn cơm tù. Hai là vận may không tốt, lần này thời gian duy trì Thế giới Bị Từ Bỏ cực kỳ dài, các người sẽ chết đói.”

Ánh mắt hai tên cướp càng thêm khổ sở cầu xin.

Hoắc Vi cố ý xuyên tạc ý của họ, lớn tiếng nói: “Yên tâm! Năm sẽ ăn thịt quái vật, nhưng dù các người nằm đói chết trong này, thân xác cũng không trở thành đồ ăn như khi tay dài đâu.”

Vẻ mặt mấy người phía sau Hoắc Vi rất khác nhau, có người đang cười, có người lại hoảng sợ.

Lơ đãng liếc nhìn xung quanh, Hoắc Vi biết trước khi Lý Phi chết, năm thôn phệ sẽ không chủ động giết người. Hai kẻ nhất thời bị mê hoặc, đi cướp tiệm vàng mà không nghĩ cách tiêu tang như thế nào là đồ ngu, cũng không thể là nhân vật lớn gì. Cảnh tượng trước mắt cực kỳ rõ ràng, người dị năng cấp S truyền kỳ Giản Hoa chắc chắn ở gần đây, hoặc là vừa đi qua nơi này.

Hoắc Vi kêu gọi dị năng, dùng lực ý nghĩ gom mảnh thủy tinh rơi khắp nơi lại, sau đó phúi tay: “Đi thôi.”

“Anh Hoắc, chúng ta vì sao phải quan tâm loại chuyện này.” Mấy người đi cùng Hoắc Vi hỏi.

“Nếu mấy người muốn gia nhập Hắc Uyên, thì phải biết quy tắc của Thế giới Bị Từ Bỏ. Trong tình huống khẩn cấp, chúng ta có thể lấy một vài vật phẩm, nhưng tuyệt đối không cho phép hướng ánh mắt vào tiệm châu báu và tiền mặt.”

“Nơi này không có quan lý gì, sao ngăn được người khác phạm tội.”

“Là không ngăn được người khác, hay là ngăn không được chính mình?” Hoắc Vi trào phúng.

Sắc mặt người nói chuyện trắng nhợt, không dám lên tiếng nữa.

“Nhưng chuyện cướp bóc không liên quan đến chúng ta. Đây là chuyện của nhà nước, Hắc Uyên sao phải xen vào chuyện của người khác.” Trong đội ngũ có một cô bé còn trẻ tuổi, bĩu môi nói, “Chẳng lẽ chúng ta có nghĩa vụ bắt trộm cướp, gặp nguy hiểm thì sao?”

Hoắc Vi liếc mắt nhìn cô: “Nếu có một ngày kẻ cướp xông vào nhà, cướp tài sản của cô thì sao?”

“Nhà tôi không mở cửa hàng, cũng không phải ngân hàng...”

Cô bé còn định nói gì nữa, nhưng bị ánh mắt âm u lãnh lẽo của Hoắc Vi dọa sợ.

“Khi bọn chúng quen thói, lá gan sẽ càng lúc càng lớn hơn, rồi sẽ như thế nào? Tuy đây không phải thế giới của chúng ta, nhưng ai cũng không muốn sống ở một nơi trật tự bị phá vỡ, không có pháp luật, không được bảo đảm an toàn! Đừng nói chúng ta đều là người dị năng bình thường, nếu là người dị năng cấp A, thậm chí cấp S, anh ta có thể phá hủy một thành phố, sau thì sao? Chẳng lẽ anh ta thích sống trong đồng phế tích sao?”

Giản Hoa khẽ nhú mày, rời khỏi chỗ cửa sổ.

Mỗi câu của người này đều có thể gợi sự đồng tình của cậu, nhưng cậu lại cảm thấy Hoắc Vi cố ý nói cho cậu nghe.

“Đừng có nói muốn sống, rồi lại không coi chính mình như một thành viên của thế giới này!” Hoắc Vi trách cứ bạn đồng hành, “Mấy người đều biết tình tiết, ở Trung Quốc trừ vào Hắc Uyên, cũng chỉ có một con đường là gia nhập vào chính phủ.”

“Nhưng chỉ có nhân vật chính ở nước Mỹ sẽ cười đến cuối cùng!”

“Đúng vậy, Hắc Uyên sẽ bị hủy diệt. Sao chúng tôi phải gắn mình lên một con thuyền chìm chứ?”

Hoắc Vi cười châm chọc, nói: “Đương nhiên vì không lên thuyền sẽ chết đuối! Chết ngay bây giờ, hay là mười năm sau chết, mấy người tự chọn đi.”

Bạn đồng hành của cậu ta ghen hòng.

Đoàn người chậm rãi đi xa dọc theo ngã tư đường, Giản Hoa loáng thoáng nghe được cô bé kia không phục nói thầm: “Chìm thì thôi, thuyền trưởng và người cầm lái đều là kẻ điên, trời mới biết lần này họ sẽ lái thuyền như thế nào, còn có thể an toàn hoàn thành mười năm sao?”

Khi Giản Hoa phục hồi tinh thần, phát hiện đám tơ dán lên cánh tay cậu, cọ xát thân mật.

Mặt cậu không hề thay đổi vung đám tơ ra: Ai biết mấy thứ này đã ăn cái gì, đến từ chỗ nào?

Lại ra khỏi cửa hàng, không để ý hai tên cướp tiệm vàng giãy dụa cầu cứu. Trên đường về nhà Giản Hoa không xảy ra chuyện gì.

Trong nhà trống trơn, không có bóng người quen thuộc kia.

Giản Hoa cởi áo khoác và giày, đi đến trước sô pha nhìn thấy máy tính bảng đặt ở trên bàn trà, bên cạnh còn có một cốc nước mới uống một nửa, dép lê giữ ấm của Lý Phi đặt cạnh sô pha.

– Chắc là trong thế giới thực Lý Phi đang bận rộn.

Giản Hoa đi vòng qua sô pha, giống như Lý Phi đang thật sự ở nơi này.

Cứ một lúc lại không kiềm lòng được nhìn sô pha trống không.

Không biết lần này Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ kéo dài bao lâu, Giản Hoa không yên lòng giờ báo, lúc thì nghĩ về Hoắc Vi, lúc thì nghĩ về Quan Linh, còn cả chuyện thiếu tá nói hôm nay.

“Tổ chức Thánh Môn...”

Tiếng ngưng bật, Giản Hoa ý thức được trước mắt không ai, cậu sững sờ, bóp trán.

Thôi, một tháng này Lý Phi lúc nào cũng tìm cách làm ra hành động thân mật, đủ khiến Giản Hoa hiểu được một sự thật.

Có dị năng đối chọi gắt gao “đè ép”, hai người cùng dưới một dưới mái hiên, lại không có cảm giác lửa dục khó nén, vì trước đó, vừa thấy không ổn là đã bị tách ra.

Thế xác và tinh thần Giản Hoa đều mệt mỏi, cậu không biết “cuốn sách này” cuối cùng sẽ biến thành thế nào, cậu và Lý Phi cuối cùng sẽ đến nơi nào.

Ngắn ngủi một lúc, Giản Hoa xoa trán, chuẩn bị nghỉ ngơi, định ngủ đến khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc.

Cậu nhìn quần áo trên người, nghĩ đến chuyện đám tơ lai lịch không rõ từng bờ lên, không hề do dự xoay người đi vào phòng tắm. Bên trong có ba bình nước nóng, để tránh khi vào Thế giới Bị Từ Bỏ không có nước ấm để tắm, dù sao giờ cũng là mùa đông.

Trong nhà không ai, nhưng Giản Hoa vẫn là đóng cửa.

Cậu đổ nước ấm vào trong bồn, ném khăn mặt vào, cởi quần áo.

Cởi lớp áo cuối cùng, tay kéo áo lên, vừa qua đầu, Giản Hoa đã cảm thấy hơi nước dày sương đập vào mặt – không đúng!

Nước ấm trong chậu rửa mặt hẳn phải vĩnh viễn là độ ấm kia, không có hơi nước rõ ràng.

Không chỉ mặt, cả thân trên trần trụi cũng cảm thấy hơi nước ấm nóng dễ chịu. Cảm giác da thịt khát vọng được nước gột rửa chỉ ở thế giới thực mới cảm thấy được.

Giản Hoa vội vàng mở mắt ra, cảnh tượng trong phòng vệ sinh đang lay động.

Một đáp án hiện ra trong đầu, Giản Hoa không kịp mặc quần áo, cậu vội vàng xoay người đi kéo cửa phòng vệ sinh muốn ra ngoài...

Tay không đụng đến tay nắm cửa, mà là một người.

Giọt nước lăn trên lồng ngực, da thịt hồng hào, vì vừa tắm rửa nên còn toát ra chút hơi nóng.

Trên người Giản Hoa còn một cái quần, mà Lý Phi thì ngay cả khăn mặt cũng không có. Ai mà ngờ được đang tắm rửa, thì người trong lòng bỗng xuất hiện chứ?

“Em về rồi?”

“...” Giờ là trường hợp nên nói lời này sao?

Trong hơi nước quen thuộc có giọng nói kỳ lạ xuất hiện, biếng nhác khàn khàn, như đang cười: “Trùng hợp ghê, em cũng đang tắm à?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đi Săn

Giản Hoa phát hiện mình nghĩ quá đơn giản. Chỉ vì một đôi dép đặt cạnh sô pha, đã cho rằng Lý Phi ở phòng khách. Sô pha rõ ràng không có vết lõm do người ngồi vào, lại nói ai khi đi tắm cũng sẽ không đi dép lê giữ ấm.

Dép lê và máy tính bảng đặt cạnh sô pha, đã đánh lạc hướng Giản Hoa.

Dù Lý Phi ở trong phòng tắm, hai thế giới không hiện điểm trùng lặp, họ cũng sẽ không thấy đối phương, nhưng Thế giới Bị Từ Bỏ bỗng kết thúc.

Hơi nóng xông hai má đỏ lên, vì là mùa đông nên nhiệt độ không khí rất thấp. Trong phòng vệ sinh còn bật đèn sưởi, rất ấm áp.

Lý Phi vì tắm một lúc thấy quá nóng, mới tắt vòi hoa sen, dùng khăn mặt lau khô bàn tay, đi đến cửa chuẩn bị tắt đèn sưởi. Cảnh tượng trước mắt bỗng thay đổi, Lý Phi cảnh giác dừng lại chờ Thế giới Bị Từ Bỏ biến hóa. Kết quả, quái vật không thấy đâu, chỉ chờ được một Giản Hoa thân trần mặc quần đùi.

Trường hợp vừa xấu hổ vừa kích thích như này, Lý Phi cảm thấy dây thần kinh tượng trưng cho lý trí trong đầu mình đứt đoạn.

Quanh năm rèn luyện, dáng người gầy gò sau khi cởi quần áo, lại lộ ra sự mềm dẻo bị ẩn dấu. Đặc biệt là lúc này, căng thẳng khiến cho toàn thân căng ra, có thể nhìn thấy rõ ràng đường cong cơ bắp trên cơ thể trắng nõn.

Thân hình người Phương Đông không quá cơ bắp, nên Giản Hoa không có tám khối cơ bụng. Nhưng khi cơ thể căng ra, trước bụng có đường cơ xinh đẹp, đường cong dọc theo xương hông kéo xuống, ẩn vào quần cụt màu trắng.

Sau khi nhiễm hơi nước, quần và làn da đều có cảm giác ướt sũng.

Cái quần tất nhiên rất vừa người, cũng có nghĩa là nó sẽ bao chặt từ phần eo lưng trở xuống, dáng đùi duyên dáng cũng vẽ nên rõ ràng.

Lý Phi cố nín lại hơi thở của mình, không để nó nghe nặng nhọc.

Nhà Giản Hoa không rộng, phòng tắm cũng thế, hai người trưởng thành cùng đi vào, cho dù muốn xoay người, cũng phải lui vài bước để tránh ra.

Giản Hoa muốn ra ngoài, Lý Phi dựa trước cửa.

Cậu muốn lui ra sau, lại đụng vào cánh tay Lý Phi – một tay khoát lên vai cậu.

“Trường” của người dị năng cấp cao va chạm, Giản Hoa cố ngăn dị năng hoạt động. Cậu muốn nhắc Lý Phi đi ra, nhưng khoảng cách này khiến cậu không thể tránh nhìn cơ thể của đối phương.

Ảnh đế Lý Phi chỉ có một lần khi mới ra mắt, chụp một kiểu mặc áo sơ mi không cài khuy làm ảnh bìa tạp chí, khoe da cực ít, áo sơ mi thậm chí còn không rộng mở hoàn toàn, nhưng ảnh chụp lại vừa hàm súc vừa quyến rũ. Dưới ánh đèn, sơ mi tơ lụa màu đen, ánh lên sáng bóng, nếp uốn đường cong hoàn mỹ đến mức như là nét vẽ cao cấp nhất của một nghệ thuật gia lớn. Tầm mắt có thể di chuyển thẳng một đường từ quá táo Adam đến thắt lưng quần bò. Làn da cũng như sáng lên, khiến người ta không nhịn được muốn đưa tay sờ chiếc áo sơ mi trên ảnh chụp.

Sự quyến rũ này không phân chia giới tính, dẫn đến việc năm đó xuất hiện một đề tài bàn luận “Người mẫu lộ bao nhiêu là đủ”. Vì tấm ảnh bìa này của Lý Phỉ, vài năm sau đó phổ biến một kiểu ảnh chụp, là kiểu ảnh chụp tả thực, người mẫu mặc quần áo ướt đầm có thể mơ hồ nhìn thấy cơ ngực.

Đúng lúc gặp phải khi Tổng cục Điện ảnh rộ lên việc chỉnh đốn giới giải trí, nghiêm khắc hạn chế việc lấy ảnh tả thực làm bìa tạp chí. Kiểu ảnh của Lý Phỉ theo lý tức nhiên là được thông qua, danh tiếng nổi lên như cồn và người hâm mộ trung thành, sớm nhất xuất hiện lúc ấy.

Tấm ảnh chụp kia cứ cách một khoảng thời gian sẽ lan truyền trên mạng, Giản Hoa đương nhiên cũng đã từng thấy.

Cậu còn từng thấy hình ảnh đặc tả cơ thể đầy vết máu của Ô tướng quân khi áo giáp vỡ tan trong phim.

Cơ bắp căng đầy kéo duỗi theo từng động tác, mồ hôi phủ khắp cơ thể láng bóng, rồi nhanh chóng bị nhiễm lên cát bụi và máu tươi. Kiểu tấn công hợp lực của cả cái mạnh và cái đẹp này gần như muốn trào ra từ màn ảnh.

Nhưng sự rung động này, đối với Giản Hoa chỉ tồn tại ở phương diện tâm lý. Giản Hoa thật ra rất đồng tình với việc Lý Phỉ gợi nên phong trào này: Lộ không bằng mặc, quyến rũ nhất là khi đối phương vô ý tạo ra sự quyến rũ, mà không phải là cố ý phơi bày cơ thể. Về phần việc khóa toàn thân, sau khi mất đi tính bí ẩn, lực hấp dẫn sẽ giảm mạnh.

Giờ phút này, Giản Hoa mới biết mình đã quá sai.

Không cần dùng trí tưởng tượng miên man bất định, cảm giác tim đập nhanh thật sự biến mất, nhưng định luật lộ không bằng mặc, chỉ có thể dùng với người hâm mộ đam mê thưởng thức thôi, còn cảm của Giản Hoa dành cho Lý Phỉ đã biến chất. Dù ánh mắt cậu có cố né tránh như thế nào,

khi không cẩn thận nhìn thấy vị trí quan trọng, thì trong đầu cậu bỗng trống rỗng.

Thân thể đồng tính, đối với Giản Hoa tính hướng vô cảm, vốn không có ý nghĩa gì, cùng lắm là thưởng thức cái đẹp hoàn mỹ.

Nhưng thưởng thức sẽ sinh ra mê luyện, mê luyện sau đó sẽ biến vị. Đây chỉ là một loại thái độ tích cực muốn cùng đối tượng thân mật của mình “trao đổi sâu sắc”, không việc gì phải kiềm chế! Giản Hoa lập tức phản ứng lại.

Giản Hoa bị hơi nóng xông có hơi choáng.

– Tim cậu đúng là không đập nhanh, nhưng mỗi bộ phận trên cơ thể đều như không khống chế được mà cực kỳ bối rối.

Cố gắng muốn gọi về lý trí, nhưng trong đầu không nhìn được nhớ lại tất cả những gì vừa nhìn thấy.

Tư thế thả lỏng, hạt nước lăn trên đường cong trơn bóng, không hề che chắn...

Giản Hoa bỗng cảm thấy cánh tay Lý Phi từ vai cậu trượt đến lưng.

Bàn tay ấm áp, thân thể Giản Hoa lại lạnh, ấm áp đâm vào thần kinh, lan dọc theo xương sống.

Nghĩ đến vấn đề “trường” xung đột, Giản Hoa bắt chính mình phải rời khỏi sự đụng chạm ấm áp này. Cậu không muốn căn phòng của mình biến thành đồng hồ nát, cũng không muốn trong tình huống như vậy vì tiếng nổ mà dẫn hàng xóm đến vây xem.

Nhưng một việc kỳ lạ xảy ra.

“Trường” với khí thể bùng nổ không bài xích hành động của Lý Phi, nó tham lam hút lấy hơi thở không thuộc về mình.

“Trường” bao quanh người dị năng cấp cao là phản ứng tự nhiên do lực lượng cực mạnh tụ lại, khi va chạm với “trường” có lực lượng tương tự sẽ sinh ra ma sát. Hành động hôn môi, chính là khi “trường” hoàn toàn giao thiệp, xảy ra xung đột trong phút chốc.

Hơn một tháng này, Lý Phi đã thăm dò đặc tính của “trường”. Khi anh tới gần Giản Hoa sẽ cố ý khống chế, không có hành động rằng môi dây đưa thân mật, “trường” của cả hai cũng bình an vô sự.

Phát hiện cơ thân dán lên bàn tay cứng đờ, còn định tránh thoát, Lý Phi cúi đầu tựa vào hõm vai đối phương, giọng nói biếng nhác dán lên vành tai Giản Hoa: “Đừng hoảng, chúng ta có thể thử xem.”

Thử cái gì?

Trán Giản Hoa giật giật nhăn lại, cậu hoảng hốt vài giây, suy nghĩ lại bị dị năng đang sôi trào dẫn đi mất.

“Đừng cố ý đè nén dị năng, càng ép chặt, lực phản càng lớn. Xem phản ứng của nó, có xảy ra chuyện gì, anh cũng có thể khống chế được.” Lý Phi nhẹ nhàng thở dài, mang theo giọng điệu ấm áp làm người ta mềm yếu, khiến sau gáy Giản Hoa tê dại.

Hung thú hỏa diễm kiêu ngạo, sau khi phát hiện thực lực kẻ địch mạnh rất khó lường, hình thể khổng lồ hơn hẳn chính mình, cũng không vội vã nhào lên nữa. Nó đi loanh quanh, chiến ý tăng vọt, móng vuốt không kiềm được muốn xé rách máu thịt kẻ địch, hoàn toàn chiếm cứ nơi này, tuyên thệ chủ quyền lãnh địa.

Cự thú ẩn trong bóng tối, có hơi lười biếng. Nó nhàm chán nhìn kẻ khiêu khích lúc nào cũng đi loanh quanh mà không bao giờ xuất chiến, ánh

nhìn tham lam quét qua hung thú hỏa diễm. Nếu nó có thực thể, nước miếng đã chảy đầy đất.

Thật ngon miệng, thật mê người!

Thiên tính của dị năng cắn nuốt lại thoát ra mạnh mẽ.

Chúng đối chọi gay gắt, bản chất lại không giống nhau, một bên khát vọng chém giết cận chiến, một bên lại tính toán muốn nuốt cả da lẫn xương kẻ địch.

Cự thú bóng đêm ngửa ngáy trong lòng, biết món đồ ăn thơm ngon này có thực lực rất mạnh. Không thể dễ dàng hạ miệng, nó cũng rất phiền đó! Lòng tham tích lũy càng ngày càng lớn, đến bây giờ – chủ thể tượng trưng cho lý trí mới có hành động!

Cự thú bóng đêm hưng phấn: Ăn nó, mau ăn cái tên cả ngày khiêu khích nó!!

“A...”

Bàn tay đã trượt đến vị trí phía dưới.

Giản Hoa không dám cử động, cậu khẩn trương chờ “trường” biến hóa, đồng thời sự tấn công của những đốm lửa, cũng khiến cậu không thể khống chế phản ứng của cơ thể. Đôi môi bỗng khát khô, yết hầu vô thức hoạt động, giống như đang nuốt cái gì.

Lý Phi cúi đầu, động tác dụi dằm dùng đầu lưỡi bao lấy yết hầu.

Giản Hoa không kiềm được run lên, không chỉ có kích thích do vị trí mạng yếu ớt bị cắn nhẹ mang đến, còn xúc cảm khác thường khi hai cơ thể hoàn toàn gần sát nhau.

Hóa ra Lý Phi nhìn như bình tĩnh, thực ra cũng...

Trong lòng Giản Hoa bỗng vì diệu cân bằng lại, cảm giác bối rối biến mất.

Cự thú bóng đêm án binh bất động nhìn kẻ địch tới gần, chẳng những không xù lông lộ ra nanh vuốt, răng nhọn, mà còn làm bộ mệt mỏi lười nhác bất động, tùy ý hung thú hỏa diễm dò xét.

Giản Hoa thấy là lạ, cậu không biết vì sao “trường” lại không phản ứng.

Cậu có thể nghĩ được hơi thở tràn ngập nguy hiểm của Lý Phi, thậm chí có thể cảm nhận được “trường lực lượng” đông đầy dị năng lửa dần dần xâm nhập thâm thấu, mang đến cảm giác khác thường. Da đầu cậu tê dại, không phân được rõ phản ứng kích thích là do phản xạ thần kinh trước nguy hiểm, hay là sinh ra từ hai bàn tay đang lưu luyện trên khu vực miễn cảm của cậu, từ nếm thử ngốc nghếch đến dần thành thạo.

Cự thú bóng đêm không kiên nhẫn, hơi thở dao động.

Kích động hung thú hỏa diễm đầy thân chiến ý, vì hơi thở biến hóa, phát hiện kẻ địch đang giả vờ, lập tức đề phòng gấp vạn lần.

Lý Phi dừng tay lại, Giản Hoa cảm thấy chính mình như bị treo ở đó, lên không được xuống cũng không xong, đầu óc mê man, không kìm lòng được muốn thò tay tự giải thoát.

Lý Phi đặt tay lên mu bàn tay Giản Hoa, theo ý Giản Hoa, cùng cậu làm ra động tác.

Trong không gian nhỏ hẹp, vang lên tiếng thở dốc trầm trầm.

Hai người dựa, chống đỡ lẫn nhau.

Vật che chắn cuối cùng bị kéo xuống, cảm quan của Giản Hoa tập trung ở phía trước, lý trí cũng bị phân tán, chú ý dị năng biến hóa.

Cự thú bóng đêm thềm mà không được, phát hiện mình dọa con mồi chạy mất, đành phải lùi bước, giấu toàn bộ cơ thể mình trong bóng tối, mặc kệ sinh vật vừa mạnh mẽ vừa ngon miệng kia trêu chọc như thế nào, cũng kiên quyết không lộ ra tiếng động gì.

Lý Phi cũng rất ngạc nhiên.

Việc này thật đúng lúc, anh bị xúc động thúc giục, vốn cũng chỉ định hơi thân mật cùng Giản Hoa.

Nhưng hiện giờ đã “thân mật” đến chỗ cuối, dư vị phóng thích khiến ý thức Giản Hoa mơ hồ, thân mình gần như dựa hoàn toàn vào người Lý Phi. Lý Phi không kiềm được càng muốn tiến thêm một bước thử khai thác. Sao “trường” của Giản Hoa vẫn không phản ứng?

Đúng, còn “trường” của chính mình nữa. Từng bước xâm nhập vào bên trong phạm vi “trường” quanh thân đối phương, gần như lấy được ưu thế tuyệt đối, nhưng vẫn không đặc ý hiện hình dẫn đến xung đột va chạm.

Chúng im hơi lặng tiếng, ngưng chiến à?

Sự thuận lợi không tưởng được, cùng với xúc động vội vàng trong cơ thể, khiến Lý Phi vô tâm cân nhắc phản ứng kỳ lạ của dị năng. Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua, hơn nữa sự nhẫn nại của anh, chỉ đủ khiến Giản Hoa không cảm thấy khó chịu khi chuyện tiếp theo xảy ra.

Giản Hoa cảm thấy mình giống như ngâm trong nước ấm, từng lỗ chân lông đều mở ra, có hơi nước và hơi thở quen thuộc, quanh chóp mũi là mùi hoa Thạch Nam[1]ái muội. Cảm giác khó chịu khi bị dị vật xâm nhập, còn kém xa cảm giác nguy hiểm dày đặc khi cậu bị dị năng lừa bùa vây.

Thần kinh bị đè ép, tiềm thức lại khát vọng.

Cánh tay ôm Lý Phỉ, không muốn buông ra. Một loại suy nghĩ nói không rõ tả không được lại quấy phá, nó khiến Giản Hoa mê man không có suy nghĩ đối vị trí, ngay cả động cũng không muốn động.

Trong tầm mắt, hơi nước mù sương khiến khuôn mặt Lý Phỉ trở nên mơ hồ, giống Hạ Ngưng, giống Ô tướng quân... Cuối cùng bởi vì vẻ mặt Lý Phỉ không thuộc về bất cứ ai trong hai người tưởng tượng kia, Giản Hoa tỉnh táo lại.

– Cậu không muốn chinh phục người này, mà muốn vĩnh viễn nhất người này bên cạnh mình.

Ngón tay bám vào vai lưng Lý Phỉ hơi dùng lực, cắm vào da thịt

Lý Phỉ hiểu lầm Giản Hoa không thoải mái, nên ngón tay càng nhẹ nhàng hơn. Anh muốn cúi đầu hôn Giản Hoa, nhưng lại không dám kích thích trường dị năng thay đổi, đành phải dừng ở vành tai và sau gáy.

Cự thú bóng đêm toàn tâm toàn ý chờ đồ ăn vào miệng.

Khi cơ thể chủ thể đau đớn khó nhin, cự thú bóng đêm trong ý thức lĩnh vực cũng bị đối thủ hung hãn cản cơ thể. Cảm giác đau đớn này xông thẳng lên thần kinh, nó nhin, vì hơi thở quyến rũ ngon miệng gần trong gang tấc.

Càng gần hơn một chút, nó càng dễ một ngụm cắn chặt cổ họng con mồi mạnh mẽ xinh đẹp này.

Gần gũi cũng có thể giúp nó “thưởng thức” dáng người mạnh mẽ của “đồ ăn”, chỗ nào cũng khiến nó muốn nuốt vào. Không thể cận chiến, chỉ có thể ứng phó, cự thú bóng đêm cảm thấy hứng thú và dục vọng chinh

phục tăng vọt. Muốn chơi đùa với con mồi, lặng lẽ nuốt không ít năng lượng, nó tiếc không muốn một ngụm ăn hết.

Hỏa diễm hung thú dây dưa một lúc, phát hiện đối thủ lười biếng, nó muốn cắn xé đánh giết, hơi thở nguy hiểm của cự thú bóng đêm lại khiến nó không dám thả lỏng cảnh giác. Nhất là, chỉ cần tới gần đối phương, lực lượng sẽ xuất hiện hiện tượng cuộn cuộn không ngừng xói mòn, càng làm cho nó cảnh giác.Di-Di

Nó muốn lui lại, cự thú bóng đêm không chịu thả, cắn chặt.

– Nỗi khổ vừa rồi không dễ bỏ qua như vậy!Di

Khiến cho hung thú hỏa diễm kinh hoàng là chủ thể không chịu đi! Chết tiệt, không cảm thấy nguy hiểm sao?belongstoauthorandDi

Giản Hoa tựa trên tường, vì không thể đứng vững, cơ thể cứ trượt xuống, lại được một đôi tay nâng dậy.daovadao Di

Kích thích mạnh mẽ nhồi đầy ý thức Giản Hoa.

“Trường” dị năng xảy ra biến hóa, nó lộ ra bộ mặt dữ tợn, toàn bộ mọi thứ trong phòng tắm đều không chịu trọng lực mà bay lên, nước từ vòi hoa sen phun ra, tưới lên hai người.

Giản Hoa mở to mắt mơ hồ, Lý Phi ấn chặt người trong lòng mình.

Cự thú bóng đêm há miệng chuẩn bị ăn, nó con mồi phần nộ muốn phản kháng. Lúc này cự thú bóng đêm cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ từ chỗ đó truyền đến, nó cứng lại.

Xin hòa, đầu hàng sao?

Thu hoạch khá ổn, cự thú tham lam đạt được thỏa mãn, lại một lần nữa rút về bóng đêm, dùng ánh mắt hoàn toàn mới đánh giá con mồi.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thời Gian

Vòi hoa sen phun nước ấm lên mặt, Giản Hoa tỉnh táo lại. Hai chân mềm nhũn nên cậu phải vịn tay lên tường, nhưng gạch men sứ lạnh băng lại khiến cậu rụt tay lại.

Nước ấm cọ rửa làn da nhạy cảm dị thường sau cao trào, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ. Di

Trong phòng tắm tràn ngập hơi thở ái muội, bị hơi nóng xông, càng trở nên rõ ràng.

Đau đớn đến từ nơi bí ẩn, không ngừng nhắc nhở Giản Hoa, vừa rồi cậu đã làm cái gì.

Giản Hoa dựa lưng vào lồng ngực ấm áp, khi mơ màng cậu dựa cả người vào lòng Lý Phi, dép lê không biết đã bay đi đâu mất. Giản Hoa cảm thấy trên bắp chân phải hình như có cái gì, trong sương mờ cậu nhìn không rõ.

Cậu cúi lưng muốn lấy, cảm giác tê mỏi nhanh chóng lan dọc theo xương sống xông thẳng lên đỉnh đầu, ngón tay cứng lại.

Nhật không được còn có dị năng... Di

Sau khi được kéo mạnh lên, ánh mắt Giản Hoa ngơ ngác, cảm lạnh trong phút chốc.

Quần cụt bị vò đến không còn hình dạng, cũng không được cởi ra hoàn toàn, cứ như vậy treo trên cổ chân cậu.

Giản Hoa vừa tức giận vừa xấu hổ, nhắc chân muốn đem kéo quần cụt xuống. Kết quả, động đến vùng cơ đùi còn hơi co rút, chân cậu mềm nhũn, mất cân bằng. Nếu không có Lý Phi đỡ nhanh, chắc là đã ngồi xụp xuống đất.

Vì trong toàn bộ quá trình, “trường” không hề quấy rối, nên không chỉ Lý Phi cảm thấy kỳ lạ, Giản Hoa sau khi lấy lại tinh thần cũng cảm thấy hoang mang.

Là ý nghĩ đột xuất, dự vọng thúc giục trao đổi sâu sắc hơn, không kịp rời khỏi phòng tắm, đành dựa vào tường ôm nhau làm. Vì địa điểm thật sự không thích hợp, nên thời gian cũng không quá dài, nhưng cảm giác eo mỗi chân mềm lại cực kỳ rõ ràng.

Người nào đó thực tủy tri vị vừa dịu dàng lau người cho Giản Hoa, vừa nhẹ nhàng hôn chỗ lõm giữa xương quai xanh.

Giản Hoa đã giải phóng hai lần, bị ôm vào lòng, cũng không có phản ứng gì.

Lý Phi chỉ có thể tiếc nuối kiềm nén ý nghĩ lại làm một lần nữa.

Ngón tay đi vào nơi còn chưa khép kín hoàn toàn, dòng nước ấm áp cũng chảy vào, Giản Hoa không kiềm được run lên.

Vì lúc trước Lý Phi đã dùng toàn bộ kiên nhẫn của mình cho bước này, nên hiệu quả khá ổn, không bị thương, chỉ hơi sưng.

“Anh đi ra ngoài.” Tiếng Giản Hoa hữu khí vô lực, khàn khàn như vừa tỉnh ngủ.

“Em rửa không thuận tay đâu...”

“Đi ra ngoài!” Di

Lý Phỉ lui một bước, ra khỏi phạm vi vòi tắm sen.

Anh đương nhiên biết Giản Hoa không chỉ nói anh rút ngón tay ra, còn muốn bắt anh ra khỏi phòng tắm, nhưng cảm xúc của Giản Hoa có hơi lạ, Lý Phỉ không yên lòng.

Ngoài dự kiến, Giản Hoa cũng không đuổi anh đi.

Ngơ ngác đứng dưới dòng nước ấm nửa phút, Giản Hoa mới yếu ớt nói: “Đừng rửa, không có.”

“...”Didao

Lý Phỉ phải mất một lúc mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Giản Hoa, phút chốc không nói nên lời.

– Dị năng căn cước chắc là không phải dùng như thế đâu!

“Sao em biết?” Lời vừa ra khỏi miệng, Lý Phỉ đã hối hận.

“Cảm nhận được.” Giản Hoa bóp trán.

Ngọn lửa nóng bỏng xuất hiện kích thích cả người cậu phát run. Bỗng cảm giác nóng rực biến mất, khi ấy Giản Hoa mơ màng không kịp phản ứng, lúc tỉnh mới nhớ lại. Cảm giác giống như ấm áp hòa vào tận linh hồn và cả cảm giác thỏa mãn lại tiếp tục ngủ đông của dị năng. Khi Giản Hoa hiểu ra, cả người đơ ra như gỗ.

Cậu không biết sự thỏa mãn tràn trề của cả tinh thần và cơ thể, là do phần cướp được của dị năng lửa, hay là...

“Mặc quần áo của anh vào. Đi ra ngoài thử xem dị năng thế nào rồi!”

Giản Hoa tắt vòi hoa sen, lấy khăn mặt nhanh chóng lau khô cơ thể.

Những thứ rơi vãi nghiêng đổ trong phòng tắm, Giản Hoa không định dọn dẹp lại. Kéo cửa đi ra ngoài, hơi lạnh tập kích khiến được cậu rùng mình.

“Quần áo này!” Lý Phi từ phía sau đưa qua một chiếc áo lông dê.

Giản Hoa vội vàng mặc vào, kéo Lý Phi đến cạnh cửa sổ, cẩn thận vạch một góc rèm.

“Kiểm tra dị năng của anh đi.” Giản Hoa tiện tay cầm một quyển tạp trí giải trí.

Lý Phi cúi đầu, thấy ảnh bìa là vị tiểu Thiên Vương trong đoàn phim “Trúc đen”.

Thôi, dù sao cũng đã xem rồi.

Anh kêu gọi một ngọn lửa, tạp chí bốc cháy ngay lập tức. Độ nóng của cầu lửa cực cao, khi tạp chí toả ra khói đen thì đã, biến hình hoàn toàn. Giản Hoa mở cửa sổ, quét tro và mùi khói ra ngoài.

Lý Phi không chắc chắn lắm nhìn bàn tay mình, nhắm mắt lại cảm nhận hồi lâu, mới chần chờ nói: “Dị năng hình như ít đi.”

Sức mạnh của người dị năng cấp S giống như một kho báu, vì có rất nhiều nên khi xói mòn một bộ phận nhỏ sẽ rất khó phát hiện. Nếu không cố ý cảm nhận, e là khi dùng cũng khó phát hiện. Trừ khi gặp phải đối thủ cùng đẳng cấp, hao tổn một lượng dị năng lớn.

Sắc mặt Giản Hoa trắng bệch.

Lúc trước đám tơ cũng sẽ nhân cơ hội hút dị năng lửa Lý Phi thả ra, nhưng kia chỉ là ngọn lửa dị năng phóng ra. Ngẫu nhiên bắt cá nhảy lên mặt nước, và quăng lưới lớn vào trong nước là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

“Có thể khôi phục không?”

“...Cần thời gian.” Lý Phi cũng phản ứng kịp, sắc mặt anh còn khó coi hơn Giản Hoa.

Hôn môi sẽ phá hủy đồ vật, làm tình sẽ tổn hại dị năng của chính mình. Đủ rồi đó!

Lý Phi khó khăn đề nghị: “Lần sau thử đổi vị trí xem?”

“Không liên quan đến vị trí trên dưới.” Giản Hoa coi như là đã nhìn thấu dị năng của mình, là một con quỷ tham ăn, ai cũng không nhận.

Mặc dù lần đầu thử nghiệm đầy rẫy những điều xấu hổ không thể nói, niềm thỏa mãn vui sướng vẫn rất rõ ràng, nếu được chăm sóc tốt, Giản Hoa cũng không có suy nghĩ khác. Suy nghĩ của cậu rất thực tế, ai biết nhiều ai làm tốt thì để người đấy tới.

Lý Phi đã chứng minh điều ấy, về phần phát triển sau này thì thật sự không có cách nào, không phải trách nhiệm của Lý Phi.

“Trước khi dị năng của anh khôi phục, chúng ta phải giữ khoảng cách.” Giản Hoa kiềm nén cảm xúc muốn nhớ lại, cố gắng kéo lý tính về. “Trước khi tắm treo giấy nhắc trên cửa. Không được mặc thiếu vải, hoặc không mặc quần trước mặt tôi. Có thể không nhìn tôi, thì đừng nhìn tôi chăm chăm. Khi nói chuyện đừng dựa vào tôi quá gần, đặc biệt không được dán bên tai tôi nhỏ giọng nói chuyện.”

“...”

Cái này có tính là người yêu thẳng thắn, trình bày em ấy thích động tác nào?

Đối tình hình để đáng giá việc vui sướng kia, đặt ở chỗ này, lại khiến anh để không vui nổi.

“Tóm lại, trừ khi anh có cách tăng sức mạnh dị năng!” Giản Hoa nghĩ, cảm thấy thế cũng không ổn, sửa miệng nói, “Ai cũng không biết nguy hiểm sẽ đến lúc nào, dưới bất kỳ tình huống nào sức mạnh của anh bị tổn hại, cũng không tốt. Tốt nhất là...”

Câu nói kế tiếp đã bị Lý Phi bịt kín.

“Không thể!”

“...”

“Anh sẽ tìm ra cách tăng sức mạnh cho người dị năng!”

Nhìn Lý Phi cầm máy tính bảng, vùi đầu nghiên cứu một đồng tư liệu, Giản Hoa không biết nên nói gì.

– Đàn ông khi đã nhét thịt vào mồm, mà còn muốn họ phun ra thì khó khăn muôn trùng, muốn họ không động vào, thì càng khó khăn hơn.

Không nói Lý Phi, ngay cả Giản Hoa cũng thấy có hơi vi diệu.

“Tôi nhớ rõ trong quyển sách này... người dị năng của Thế giới Bị Từ Bỏ, sức mạnh không thể tăng cấp.”

Người dị năng cấp thấp tăng cấp vẫn là người dị năng cấp thấp, tiềm lực sẽ quyết định thức tỉnh dị năng đẳng cấp gì. Dù sau này có gặp chuyện gì, thì vĩnh viễn cũng chỉ ở đẳng cấp đấy. Dù rèn luyện, thì cũng chỉ là làm quen hơn với “kỹ thuật” và “cách khống chế chính xác”.

“Đúng vậy, nhưng trong tình tiết thiết lập có một chi tiết.” Lý Phi xếp hầu hết mọi người vào một cái bảng, cũng không ngần đầu lên, nói: “Thời gian người dị năng cấp cao hoàn toàn thức tỉnh không được xác định. Thời gian thức tỉnh bước đầu không chênh lệch lắm mà cùng thời gian rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Tập trung vào tuần đầu tháng 11 năm ngoái, người sớm nhất chắc là em, chiều tối ngày 6 tháng 11.”

Giản Hoa nhớ đến vụ nổ ở khách sạn Trân Châu xảy ra vào ngày mùng 7 tháng 11.

“Anh đã có tư liệu về người dị năng cấp S rồi à?” Về mặt Giản Hoa thay đổi vi diệu, cậu không hỏi đến chuyện của Hắc Uyên, nhưng cậu rất không thích Lý Phi giấu diếm cậu tin tình báo quan trọng.

“Không, những chi tiết này thuộc về ‘tình tiết’, chúng ta và Hồng Long cùng chia sẻ những văn kiện này. Ký ức của kẻ xuyên sách về quyển sách này rất khác nhau, trọng điểm cũng khác nhau. Có khi gặp phải kẻ ngu, còn nhớ nhầm tin tức, nên cần sưu tập tư liệu để xác minh.”

Lúc này sắc mặt Giản Hoa mới tốt hơn một tí.

Lý Phi không biết mình vừa tránh được một “kiếp”, đưa máy tính bảng cho Giản Hoa, ý bảo cậu xem.

Người dị năng song hệ Johnson Brown, thức tỉnh vào đầu giờ chiều ngày mùng 7 tháng 11 khi cơn bão cấp bốn “Jennifer” tấn công Massachusetts. Dựa vào thời gian, cậu ta chắc là người dị năng thứ hai xuất hiện trên thế giới, sớm hơn Lý Phi khoảng hai tiếng.

“Nếu không có người của tổ chức Thánh Môn phái tới, thì anh mới là người thứ hai.” Giản Hoa nhớ cực kỳ rõ chuyện của Lý Phi, vụ tai nạn giao thông trên cầu vượt Hải thành xảy ra khi quá giờ trưa chưa được bao lâu.

Thấy sự lạnh lẽo giấu dưới đáy mắt Giản Hoa, Lý Phi giật mình. Anh rất muốn đè người này dưới thân thêm lần nữa, trêu chọc cái người thường ngày vẫn vô cảm này, khiến cho cậu thở dốc rên rỉ...

Nhưng chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

Ngăn chặn suy nghĩ vui sướng, Lý Phi nhắm mắt rồi lại mở ra, tiếp lời Giản Hoa: “Anh cũng vì sự kiện này mới chú ý tới sự khác biệt giữa thời gian thức tỉnh. Em chắc là không biết, bọn tội phạm kích nổ Khách sạn Trân Châu, tìm người dị năng trong khách sạn, rồi lại giết người xuyên sách khác trên đường, có lý do cả.”

“Tôi cho rằng chúng chỉ là kẻ điên, vì muốn phô trương thực lực để xây dựng thế lực, đe dọa người khác.” Giản Hoa nhú mày, cậu không suy nghĩ nhiều về vấn đề này, vì người bình thường không thể hiểu được logic của bọn tội phạm, nhất là cái bọn điên khùng.

Tập đoàn Quang Thế liên tiếp đổi mới khái niệm của mọi người về sự ngu si, thậm chí vì thủ đoạn vụng về, chớ ngáy phải ruồi, mà người ngoài giới còn phân tích giám định thành ra là công ty bị hắt nước bẩn. Tập đoàn Quang Thế rất vô tội, thật ra là công ty lâu đời chèn ép công ty mới thành lập chưa đầy hai mươi năm. Chuyện này làm Giải trí Tinh Thiên đầu đội nước bẩn dờ khóc dờ cười. Việc như này đầy rẫy trong giới giải trí, muốn so đo với đám kỳ dị là bạn thua liền.

“Không, sau khi Hồng Long thẩm vấn, họ viết một bản kế hoạch.”

“Suy đoán về lực lượng của Thế giới Bị Từ Bỏ?” Giản Hoa nghi ngờ, đọc tiêu đề, sau đó cậu bị nội dung dọa sợ.

Đây là một phần báo cáo chi tiết, có khẩu cung của bọn tội phạm thực hiện kế hoạch, được sự xác nhận của kẻ xuyên sách khác, cuối cùng mới tiến vào hệ thống phân tích tình báo của Hồng Long. Tổng kết là...

“Người sớm đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, chưa chắc đã là người dị năng mạnh. Nhưng người dị năng mạnh, chắc chắn phải đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ từ sớm.”

Lý Phi giải thích: “Cái này có thể liên quan đến việc điểm trùng lặp ưu tiên vị trí của người dị năng cấp cao, vài người dị năng cấp thấp kia chỉ đúng lúc ở gần đấy, đi nhờ một chuyến.”

Giản Hoa vô thức gật đầu.

Hiện tượng thức tỉnh quy mô lớn ở Hoài thành trong miệng kẻ xuyên sách, rất có khả năng là chính mình gây ra.

Lý Phi tâm linh tương thông với cậu, đoán được Giản Hoa nghĩ gì, lại mở thời gian biểu lên, chỉ màn hình, nói: “Vì đạt được dị năng càng sớm, khi đối mặt với nguy hiểm càng vững lòng hơn. Đây là suy nghĩ của kẻ xuyên sách, nhưng có một vài người cho rằng, dị năng là một loại lực lượng vô hình tồn tại ở Thế giới Bị Từ Bỏ, người có thiên phú có thể kích hoạt. Loại lực lượng này trong Thế giới Bị Từ Bỏ có hạn, người thức tỉnh càng sớm thì càng mạnh. kẻ xuyên sách không biết chỉ số tiềm lực dị năng của mình, nên liều mạng chạy đến Hoài thành vào mấy ngày, mùng 7 tháng 11 và ngày 18 tháng 11. Đây là thời gian xảy ra hai lần thức tỉnh quy mô lớn.”

Kết quả, ngày 18 không xảy ra chuyện này, tình tiết thay đổi.

Giản Hoa tự hỏi nguyên nhân, phát hiện có lẽ liên quan đến chuyện mình rời khỏi Hoài thành đi Bắc đô quay phim.

“... Vì giữ loại ưu thế này, tiêu diệt người cạnh tranh, chúng giết người trên đường, loại bỏ nhân vật người dị năng không có trong tình tiết. Nghiên cứu của Hồng Long đã chứng minh suy đoán vớ vẩn này của chúng là thật. Người dị năng cùng đẳng cấp, ai đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ sớm hơn, sẽ mạnh hơn.”

Giản Hoa do dự, nhỏ giọng hỏi: “Nếu dị năng của chúng ta có nguồn gốc từ Thế giới Bị Từ Bỏ, giết một người dị năng cấp cao, lực lượng trở về Thế giới Bị Từ Bỏ, thì có thể tạo nên một người dị năng cấp cao mới.”

“Chỉ e là như vậy.” Sắc mặt Lý Phi tối tăm.

Giản Hoa lạnh lòng, cậu đã hiểu vì sao có nhiều người muốn giết Lý Phi như vậy.

Nhân vật chính có khả năng là nền móng cho sự tồn tại của thế giới này, không thể động vào.

“Kẻ Cản Nuốt” rất nguy hiểm, năm có thể chống lại quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, tạm thời cũng không thể động vào.

Lý Phi có tin tức thân phận rõ ràng, không phải một miếng thịt mỡ là gì? Tiêu diệt được một mối đe dọa, người dị năng cấp S mới sinh ra, chưa chắc đã ở Trung Quốc.

“Kẻ giết chết người dị năng cấp cao, có thể nhận được năng lực của đối phương sao?” Giản Hoa lạnh giọng hỏi.

“Không biết, nhưng chúng ta có thể thử giết chết quái vật mạnh, cấp bậc như mực ăn thịt người.” Lý Phi tắt máy tính bảng, kéo ghế tài trở về, “Đám quái vật kia có chuỗi thức ăn và tập tính sinh vật hoàn chỉnh, không giống sinh vật vốn có ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Nếu đều bị kéo vào, vì sao loài người có dị năng, chúng nó lại không có? Nếu thiên phú dị năng vốn do loài người độc chiếm, lực lượng của Thế giới Bị Từ Bỏ chỉ kích phát nó, thì loại lực lượng này cũng có thể tồn tại trên bọn quái vật, chỉ không thể hiện bằng dị năng mà thôi.”

Nói xong anh không quên bổ sung một câu: “Nói một cách chính xác, anh không cần chờ dị năng thông thả tự khôi phục.”

Giản Hoa:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cơn Gió Kỳ Lạ

Bão cát đầy trời, một chiếc xe việt dã treo giấy phép quân đội xóc nảy đi tới.

Đường quốc lộ phía trước có rào chắn đường, một đội quân nhân vũ trang hạng nặng đang tuần tra. Xe việt dã đi chậm lại để kiểm tra, cửa sổ xe hạ xuống, lái tài đưa một quyển sổ bìa đen ra.

Người phụ trách kiểm tra cầm đèn pin đặc biệt chiếu lên, trên trang bìa vốn trống trơn bỗng xuất hiện một con rồng màu đỏ, mình như rắn, sừng như hươu, râu dài hai bên mép, vảy lóe sáng. Dưới vuốt rồng là một tấm huy chương hình bầu dục, ở trên khắc quân hàm.

Quân nhân kiểm tra đưa tay chào, hai tay cầm quyển sổ trả lại.

Người lái xe việt dã trông rất gầy, xương gò má nhô ra, đôi mắt nhỏ tí hi, nhìn qua không phù hợp với hình tượng quân nhân anh vĩ chút nào. Tên gầy cầm thiết bị liên lạc không dây trên xe, nói vào microphone: “Hải Âu đã đến phong tỏa đoạn đường, cách điểm mục tiêu một km. Xin nhận mệnh lệnh của phân bộ, hết.”

“Chờ tại chỗ hai phút, chuẩn bị tiến hành định vị vệ tinh.”

“Vâng!”

Tài xế đóng lại cửa sổ xe, quay đầu giải thích: “Ngày hôm qua lại có một đội bộ đội đặc chủng mất tích, vệ tinh chỉ phát hiện xác chiếc xe. Thiếu

tá Trương nhờ tôi chuyển lời tới hai vị, hành động lần này cực kỳ nguy hiểm.”

Người ngồi sau xe chính là Giản Hoa và Lý Phi.

Giản Hoa không đồng ý để Lý Phi rời khỏi thành phố phía Nam đã bị nắm “xâm chiếm”, càng không muốn tiếp xúc với người của Hồng Long ở thế giới thực, nhưng quái vật khổng lồ Lý Phi muốn tìm ngay cả bóng cũng không thấy.

Hồng Long cung cấp hai địa điểm. Một là vùng núi xuất hiện nhện khổng lồ nơi Quan Thịnh chết, nhưng núi quá rộng, cách một thế giới tìm nhện khổng lồ khó hơn lên trời, lại không phát hiện điểm vào cố định của Thế giới Bị Từ Bỏ, nên nhanh chóng bị Lý Phi loại trừ.

Cái còn lại là một đoạn của quốc lộ Cam Châu đã từng xảy ra sự cố, cũng là nơi gã thành viên giả làm phóng viên của tổ chức Thánh Môn mất tích. Chuyện đoạn đường bị phong tỏa khiến chính phủ chịu áp lực rất lớn, dư luận bên ngoài bàn luận rất nhiều. Sau vài lần không thể giải quyết vấn đề, Hồng Long nghĩ đến Hắc Uyên.

Hoặc là nói, nghĩ đến Quỷ Lửa và Kẻ Cản Nuốt.

“Trước khi phong tỏa con đường này, liên tiếp xuất hiện các vụ tai nạn giao thông, xe tự dừng bị đâm, rồi lật nghiêng. Chúng tôi nghi ngờ là do ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng không tìm ra đầu sỏ gây nên.”

Tên gã đang lái xe đối với Giản Hoa và Lý Phi mà nói, thì là người quen.

– Họ từng hợp tác lừa Lưu San khai ra.

Lúc ấy tên gã gọi là Triệu Văn, rõ ràng là tên giả, nhưng Giản Hoa không truy hỏi. Người chỉ cần có xưng hô, tên gì mà chẳng được? Tên gã

còn nhắc một câu về quá khứ, trước kia nằm vùng ở chỗ trùm thuốc phiện. Có quá khứ như vậy, chắc hẳn anh ta đã quen các loại tên giả.

Lần này đại tá Lô ở Bắc đô cố ý gọi tên gầy đẽm đây, quen mặt dễ hợp tác.

Trương Diệu Kim là tổ trưởng tiểu tổ dị năng quốc gia, mỗi ngày phải làm biết bao nhiêu việc, không thể bỏ đi được, hơn nữa dị năng hẳn thích hợp chiến đấu với con người hơn, chống lại quái vật không có nhiều ưu thế lắm.

“Địa điểm gặp chuyện không may có địa hình trống trải, không có đồi núi, cũng không có ngã rẽ. Dùng dụng cụ điều tra bước đầu phát hiện dưới lòng đất có một cái hố rất sâu, phía trên có tầng đất dày nửa mét che giấu.”

Lý Phi nghĩ rất kỹ về hình ảnh kia, nhưng vẫn không tìm được sinh vật có miêu tả phù hợp từ “sách tranh quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ”. Quái vật sống trong hầm cũng có, nhưng đều là hầm âm u ẩm ướt. Trực tiếp đào hầm chỉ có chuột đào hầm, nhưng đám chuột trước mặt người dị năng cấp cao không chịu nổi một kích, không khó giải quyết như vậy.

“Lại là quái vật không có trong tình tiết nguyên tác?”

Giản Hoa đến giờ còn nhớ con nhện khổng lồ ôm trứng kia. Đám tơ ép nhện con biến thành con rối, rồi nắm nhanh chóng lan rộng khắp tám thành phố phía Nam. Từ đó về sau, Giản Hoa không thấy đám tơ dùng thủ đoạn này đối với quái vật khác.

Rốt cuộc là nhện con nở ra có thể lợi dụng, hay là chỉ nhện khổng lồ “không nên xuất hiện” mới có thể làm được? Giản Hoa vẫn không thể hiểu rõ.

Thiết bị liên lạc trong xe truyền ra mệnh lệnh mới.

“Hải Âu xin chú ý, qua quan sát hình ảnh vệ tinh mới đây, địa điểm khả nghi không có gì khác thường, mọi người có thể đi tiếp”

Tên gầy ghé vào cửa xe, sau khi chờ rào chắn đường bị đẩy ra, khởi động xe.

“Quốc lộ này đi qua Cam Châu?”

“Còn có mấy thị trấn lân cận, thật ra chúng tôi đã đi qua, năm ngoái lúc quay ‘Con quạ’.”

Đoạn đối thoại ngắn gọn này khiến cho không khí trong xe trở nên kỳ lạ, tên gầy tò mò quét mắt nhìn kính chiếu hậu. Giản Hoa nhìn không chớp mắt, Lý Phi đang tìm đọc tư liệu trên máy tính bảng. Hai người ngồi cách nhau một đoạn, trông thế nào đều rất bình thường, cảm giác kỳ lạ này đến từ đâu vậy?

“Nghiêm khắc mà nói thì nơi xảy ra chuyện ở đoạn quốc lộ mới 430 nghìn mét.”

Về mặt tên gầy nghiêm túc, anh ta nhìn bản đồ, giải thích: “Vì phỏng đoán là ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng chặn đường để người dị năng không đi qua lại hoàn toàn vô ích! Nhóm bộ đội đặc chủng mới nhất được điều đến, đã xác nhận đều là người thường, theo lý thì không thể rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng kết quả hai người cũng nghe thấy rồi đấy.”

“Vệ tinh cũng không chụp được?”

“Năm ngoái vào thời điểm này, bão cát không lớn như thế.”

Ý ngoài lời của tên gầy, khiến Giản Hoa nhú mày.

Ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ đối với thế giới thực ngày càng lớn. Dù quốc gia có không muốn, tốn bao nhiêu công muốn che giấu việc này,

thì sự thật cuối cùng vẫn sẽ trôi lên mặt nước, có lẽ sẽ dùng một cách thâm thiết xuất hiện trước mặt mọi người.

Trước đó, Hồng Long chỉ có thể được ngày nào hay ngày đó.

Lần này điều kiện quốc gia đồng ý với Hắc Uyên rất dày, đừng nói Lý Phi, ngay cả Giản Hoa cũng động tâm.

Đối với sự dàn trải của năm, họ đã sớm nghĩ đến việc lợi dụng nó để chuyển phát nhanh.

Lượng mua hàng qua mạng ở Trung Quốc tăng vọt dẫn đến ngành chuyển phát nhanh phát triển tốt bậc. Cho dù nhà ở nước Mỹ hay châu Âu, mua một thứ cũng khó mà nhận được sau một ngày, ba ngày đã là nhanh, bảy ngày là bình thường, nhưng đám tơ sẽ bỏ chạy giữa đường. Trong túi chuyển phát nhanh không có “đồ ăn”, thì dù Giản Hoa có ngồi xổm trước cửa kho hàng công ty chuyển phát nhanh, cũng không có cách nào đảm bảo đám tơ có thể thuận lợi đi đến nơi khác.

Giờ thì tốt rồi, sau khi viện nghiên cứu Bắc đô nhận được thùng “nấm từ phía nam”, cung cấp cho Hồng Long một loại bình kín, là sản phẩm cải tạo từ bình vận chuyển hóa chất nguy hiểm, còn đề nghị để chuột bạch vào bên trong làm chất dinh dưỡng cho nấm.

Hắc Uyên giúp giải quyết tai họa ngầm quốc lộ ở Cam Châu, Hồng Long sẽ trực tiếp cung cấp cho Hắc Uyên một ngàn loại bình này làm tài liệu đặc biệt, cộng thêm việc gia tăng trao đổi tin tức, hợp tác nghiên cứu, quan trọng nhất là bàn bạc vấn đề người dị năng thông qua cửa kiểm tra an ninh.

Lý Phi có đám tơ, không sợ kiểm tra an ninh, nhưng người dị năng khác thì khác, nửa bước cũng khó đi.

Phần sau nguyên tác trật tự xã hội gần như bị phá vỡ, người dị năng có thể tự do qua lại, nhưng lúc ban đầu mọi người đều chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Giờ vấn đề này cũng đã được viện nghiên cứu Bắc đô giải quyết.

Máy làm nhiều năng lượng mini, người dị năng cấp B trở xuống có thể thoải mái thông qua cửa kiểm tra an ninh.

Chỉ có tác dụng đối với năng lượng trên người người dị năng, vật phẩm nguy hiểm khác không chịu ảnh hưởng.

Sản phẩm mới này, Hồng Long đồng ý đưa hai trăm cái cho Hắc Uyên. Dù Lý Phi nghi ngờ máy làm nhiều mini này sẽ phát ra tín hiệu, để cho quốc gia dễ giám sát, nhưng việc người dị năng dưới tay không dám đi ra ngoài này gây ảnh hưởng quá lớn. Rất nhiều người không thể nào sinh hoạt bình thường như cũ, từ chức nghỉ học không phải là số ít.

Về phần người dị năng trên cấp B.

– Vẫn dùng bình chứa năm thôi, công nghệ cao, nắp kín hoàn toàn, có tác dụng trong năm ngày. Khi chuẩn bị kiểm tra an ninh thì đổ một bình lên người, đặc tính của người dị năng cấp cao sẽ khiến năm vui mừng bám trên người họ, mãi đến khi phát hiện đồ ăn.

Quanh cửa kiểm tra an ninh trong sân bay và tàu điện ngầm, về sau chắc là không còn quái vật sinh tồn.

Con đường quan trọng cứu lấy công trình công cộng...

Ngay cả Lý Phi cũng nói thế không ổn, tiền đề để hợp tác như vậy là cái gì.

Quan hệ giữa Hắc Uyên và Hồng Long quá chặt chẽ, cục diện cả hai cùng thắng cùng có lợi đúng là rất tốt, nhưng ràng buộc quá sâu, sẽ không còn bí mật nữa. Đáng tiếc hiện tại không thể từ chối, Hắc Uyên chỉ là cái

xác không, nó không có sở nghiên cứu có khả năng, cũng không có nhà máy chế tạo công nghệ cao. Nếu để chính Hắc Uyên tự đi thăm thấu không chế, thì không biết sẽ tốn bao nhiêu năm.

Đặc biệt là, người từng xem sách, biết tình tiết đều đang nhìn chăm chăm Hắc Uyên! Đây là chuyện muốn nhảy nhót ngay dưới mí mắt của quốc gia, đã định sẵn rằng Hắc Uyên phải đi một con đường khác hoàn toàn nguyên tác.

Khiêm tốn gì đấy, còn phải xem tâm trạng.

Thần bí cái gì, cho Corgi ăn!

Đám tơ quần quanh lốp xe việt dã, Giản Hoa cố ý kêu gọi dị năng, không chế năm mọc ven đường. Đám tơ không có đồ ăn thì thiếu sức sống, cũng không mọc nhiều.

“Tôi gọi trợ giúp, để máy bay trực thăng thả nhảy dù một thùng chuột bạch xuống?” Tên gầy thành khẩn hỏi.

“...Đừng, nếu thật sự có quái vật khổng lồ, nó sẽ tích cực ngay.” Giản Hoa không thể tưởng tượng cảnh tượng quái dị máy bay trực thăng thả một thùng chuột xuống, việc này làm cho cậu không khỏi suy nghĩ về hình ảnh khi Hồng Long chuyển năm phía nam vào phía bắc, dùng chuột bạch dẫn đường cho năm mọc một cách trật tự.

Trước cửa tòa kiến trúc quan trọng nào cũng để một thùng sao?

“Quên nói, thời gian trước có phần tử khủng bố xx tập kích nhà ga Cẩm thành, sự việc vừa xảy ra, năm bị máu tươi kích thích đã trói người bị hại và kẻ hành hung lại với nhau. Không xảy ra chuyện lớn hơn, đại tá Lô rất vui mừng, nhưng đánh giá của các vị cấp cao ở Bắc đô lại chia thành hai hai cực.”

Nắm có tác dụng ngăn các vụ giết chóc và nắm cũng rất nhạy cảm với máu tươi.

Về mặt Giản Hoa không hề thay đổi, Lý Phỉ cũng không để ý.

Lúc này, bão cát nổi lên, che khuất tầm nhìn, tên gầy đạp chân phanh lại, tay cầm tay lái nổi gân xanh.

“Có gì đó không đúng.”

Tên gầy Triệu Văn chỉ là một người dị năng hệ băng cấp C, nhưng kinh nghiệm chiến đấu, và độ nhạy với nguy hiểm của anh ta, có thể sánh cùng mắt quý của Lý Phỉ và dị năng phản hồi của Giản Hoa.

“Bên trong bão cát không có gì cả.” Lý Phỉ nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này còn cách nơi xảy ra chuyện một khoảng.

“Sau mỗi lần Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, cùng địa điểm thì ít nhất phải mất 24 tiếng mới lại xuất hiện điểm trùng lặp. Hôm qua, người mất tích vào lúc nào?” Giản Hoa cũng không phát hiện mục tiêu khả nghi.

“Buổi chiều ngày hôm qua, cách lúc này 18 tiếng.”

Theo lý thuyết, chắc hẳn là an toàn, thời gian đủ để nắm mở rộng địa bàn, điều tra hoàn cảnh giúp ba người họ.

“Đi tiếp thôi, chúng ta phải giải quyết vấn đề, trì hoãn ở bên ngoài càng lâu, tình hình càng bất lợi.” Lý Phỉ bình tĩnh nói.

Sau khi có gió thổi qua, loại dự cảm không may này lại biến mất.

Xe việt dã lại lên đường.

Năm phút sau, hai bên quốc lộ xuất hiện một vài cái ba lô và dép lê vứt toán loạn khắp nơi, còn có cả mảnh vỡ của đèn xe. Chúng bị cát vàng

che phủ một nửa, trông rất bẩn thỉu.

“Hồng Long đã góp nhặt một vài vật phẩm, không thấy vết máu, vết hư hỏng giống như là từ trên cao rơi xuống.”

Tên gầy đi xe chậm lại, khởi động một đồng máy thăm dò rồi ném ra cửa sổ xe. Khi chúng bị phá hủy hoặc tra xét được năng lượng không rõ, có thể báo cho máy thu trên xe biết đã biết trước nguy hiểm đến từ hướng nào.

Xe vượt dải dưới đất không bị di động, địa điểm có nhân viên mất tích vài lần cũng để lại một đồng máy, nhưng không phát hiện điều lạ nào.

Đèn chỉ thị an toàn của máy thăm dò vẫn là màu xanh, phát ra từng tiếng đô đô đều đều.

“Từ trường bình thường, năng lượng bình thường, hình ảnh vệ tinh chụp lại cũng bình thường...”

“Bíp!”

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, ba người cùng nhìn thẳng vào màn hình.

Trong khu vực hình trụ phân bố máy thăm dò năng lượng có mười mấy cái đèn sáng lên, sau đó lại tắt đi, mười mấy cái đèn khác lại sáng lên. Dấu hiệu màu vàng cảnh báo kéo dài một đường, giống như có cái gì đó đang lao đến như điên, hướng về phía chiếc xe này.

Lý Phi lập tức quay đầu nhìn phía sau xe, vô số tơ trắng mềm phủ kín mặt đường.

“Đến gần rồi!”

Tinh thần ba người căng thẳng, kết quả chỉ có một cơn gió cát thổi qua.

“Gì?”

Đường màu vàng trên bản đồ, đã lướt qua chiếc xe này đi về phía trước.

Thế nhưng vừa rồi không có cái gì hết...

“Chẳng lẽ là cơn gió kia?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Động Trời

Hai giờ sau, máy thăm dò năng lượng đã thành công ghi lại mười mấy lần cảnh báo đèn vàng.

Đây là một cơn gió nam kỳ lạ, hạt cát là cát vàng bình thường, mỗi lần xuất hiện hướng gió cũng không khác lắm. Nguồn gốc của cơn gió lạ này là cái hố gần đây, thời gian trôi qua càng dài, sức gió càng mạnh hơn. Ban đầu, gió cát cuộn lên chỉ phủ kín cửa thủy tinh phía trước, giờ xe việt dã đã bị đẩy trượt về phía bắc nửa mét.

“Chắc chắn là do cơn gió này!” Sắc mặt tên gầy rất khó coi.

Trong ghi chép tai nạn giao thông, toàn bộ những chiếc xe gặp nạn đều bị lật nghiêng, ngay cả phương hướng cũng giống nhau.

Đi dọc về theo đường quốc lộ, lại phí một đồng máy thăm dò mini, rốt cuộc mới kiểm tra được phạm vi ảnh hưởng của cơn gió này.

“Trong vòng tám trăm mét, khi xe chạy qua bỗng gặp phải gió mạnh, lái xe sẽ không kịp đánh tay lái ổn định chiếc xe. Nếu cường độ sức gió tăng...”

Giản Hoa không tính ra được là phải cần bao nhiêu lực mới khiến một chiếc xe bus, một chiếc xe tải lật nghiêng, nhưng không sao, Hồng Long lúc nào cũng có thể liên lạc với một đồng chuyên gia để tính toán.

“Trước tiên cứ lui ra khỏi phạm vi sức gió đã.”

Không phát hiện tung tích quái vật, Giản Hoa có hơi thất vọng, nhưng đã đến rồi, thì nhanh chóng giải quyết vấn đề mới là điều quan trọng.

“Tôi đề nghị, sau khi sức gió yếu đi, lái một chiếc xe đến đây, sau đó dừng xe trên đường. Trong xe... trói một con heo sống là được!” Lý Phi cân nhắc, sau đó nói, “Chúng ta đã tìm được nguyên nhân của các vụ tai nạn giao thông xe lật nghiêng. Nhưng những người bị mất tích còn chưa biết đang ở nơi nào, hi vọng là họ chỉ rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ.”

Khóe miệng tên gầy giật giật, dường như muốn nói cái gì.

Cuối cùng anh ta không mở miệng, chỉ có người dị năng mới có thể tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, người thường thì thật sự là lành ít dữ nhiều.

“Bộp!” Một khối nhỏ gì đó đập vào cửa xe.

Vì cơn gió kỳ lạ này, tiếng cảnh báo cứ cách vài phút lại vang một lần. Khi ba người bàn bạc chỉ để ý xem trên màn hình là đèn vàng cảnh báo hay đèn đỏ báo nguy hiểm, chứ không phát hiện trên bản đồ phạm vi thăm dò, một máy thăm dò năng lượng đã biến mất.

Sức gió tăng lên, một vài cục đá nhỏ bị thổi bay, nện vào xe việt dã.

“Xem ra đi lại trên quốc lộ này, phải đội mũ bảo hiểm, mặc quần áo chống bạo động.” Tên gầy thở dài, anh ta bỗng nghe thấy trong vô tuyến điện tạp âm xùy xùy, giống như có cái gì đang đi tới.

Lý Phi nhìn ngoài cửa sổ xe, sắc mặt hơi thay đổi: “Năm sắp xuống!”

Chiếc xe việt dã mang giấy phép quân đội này được trang bị kính thủy tinh chống đạn, thân xe cũng rất kiên cố, chỉ nghe thấy tiếng vang bùm bùm, thân xe lay động, lại gặp phải cơn gió kia.

“Là máy thăm dò.”

Mắt quý có thể nhìn thấy vật thể di chuyển tốc độ cao.

Tên gậy kiểm tra khu vực màu đen trên màn hình, vừa nhìn đã giật mình hoảng hốt, trận gió vừa rồi đã hủy mất một phần tư. Thể tích máy thăm dò mini không lớn, có thiết kế bên trong khiến chúng giống như con lật đật, dù xóc nảy thế nào khi ngã xuống cũng sẽ đứng lên. Thiết bị nòng cốt ở bên trong nên muốn phá hủy cũng không dễ.

“Cơn gió này, đừng nói một chiếc xe, ngay cả rùa bò trên quốc lộ cũng sẽ bị thổi bay.”

“...Còn có một luồng sức mạnh không rõ, có thể khiến thiết bị điện tử ngừng hoạt động.” Lý Phi bổ sung.

Giản Hoa cảm ứng năm trên mặt đường, phát hiện trong cơn gió này đa số chúng đã bị thổi thành đám tơ, bay tứ tán, như câu dương liễu thàng ba phát phơ trong gió. Sau khi rơi xuống đất cũng không mọc lên ngay.

Đám tơ tự tụ tập lại với nhau, đan thành dây thừng khá thô.

Dây bện thành lưới rồi lại như bị thứ gì đó “nâng” lên. Năm mọc bên dưới, nghiễm nhiên biến thành một cái lán nhựa, cây cột là những cây nấm khá cao, dưới mũ nấm che phủ, năm con nhanh chóng mọc lên.

Xem ra trận gió lạ tiếp theo không thể thổi bay “trần nhà”.

“Dưới lòng đất này không có đồ ăn... động vật nào.”

Giản Hoa vô thức nói chuyện dưới lập trường của năm, sửa lời cũng không được.

Lý Phi để ý tình hình sinh trưởng của năm hơn, anh nhíu mày hỏi: “Không có chuột, không có côn trùng, cái gì cũng không có?”

“Máy thăm dò nhiệt năng và máy thăm dò sinh mệnh đặc biệt đúng thật là không nhận được tin tức gì, nhưng ngay cả côn trùng cũng không có... Độ nguy hiểm lại tăng lên.” Tên gầy không tin cơn gió kỳ lạ kia có thể thổi xuống lòng đất hoặc vào động đá.

Vô tuyến điện sau khi cơn gió thổi qua lại bình thường trở lại:

“Tình từ ngày hôm qua, nhân viên đã mất tích 20 giờ. Hải Âu, xin hãy nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm.”

Tên gầy khẩn trương cao độ, mỗi dây thần kinh trong đầu đều đang thúc giục anh ta nhanh chóng chạy khỏi nơi này. Nghe thấy mệnh lệnh phân bộ Hồng Long truyền đến, anh ta không giống như trút được gánh nặng mà đạp chân ga phóng xe đi, mà ngần ngừ một lúc, ngẩng đầu hỏi: “Hai vị cảm thấy sao?”

“Cứ lui ra sau trước, chờ xem có gì xuất hiện.”

“Đừng xe ngoài phạm vi gió thổi để quan sát.”

Lý Phỉ và Giản Hoa cùng nói một lúc.

Tên gầy:...

Cái loại cảm giác kỳ lạ này lại đến, anh ta cảm thấy giữa hai người kia có cái gì!

Hai người dị năng cấp S có sự ăn ý không tầm thường, đây là chuyện tốt, nhưng cũng là chuyện xấu.

Triệu Văn không bà tám lắm, anh ta không tự hỏi ảnh hưởng của người dị năng cấp S đối với tình hình thế giới, tương lai chính trị gì đó, anh ta chỉ phát hiện không khí giữa Giản Hoa và Lý Phỉ đang thay đổi.

Lần trước lúc gặp ở Bắc đô, Giản Hoa và Lý Phỉ cho nhau sự tin tưởng, không có tranh chấp. Khi họ ở cùng nhau, rất tự nhiên mà tìm được vị trí của chính mình. Chỉ có duy nhất một điểm không hợp, là vì hai lực lượng quá mức cường đại cùng tồn tại, nên không biết lúc nào sẽ bùng nổ.

Hiện giờ...

Rõ ràng Giản Hoa không nhìn Lý Phỉ, nhưng quanh người đều tỏa ra ý rất dễ tâm suy nghĩ của Lý Phỉ. So sánh với mấy chục ngày trước, Giản Hoa giống như biến thành một người khác. Theo cảm giác của tên gầy, chính là từ “rất khó lấy lòng” biến thành “lấy lòng người bên cạnh tôi là được”. Thay đổi rất rõ rệt, tên gầy muốn không chú ý cũng khó.

Nắm dọc theo bánh xe mọc một đường.

Không có đồ ăn, chúng mọc không tốt lắm, vì giám sát sự thay đổi trên con đường này, và cũng vì an toàn, nên Giản Hoa thúc dục dị năng chiếm cứ khu vực này.

Ra khỏi phạm vi sức gió, Giản Hoa xuống xe, đi một vòng xung quanh.

“Khu vực nguy hiểm, tốc độ gió cấp tám.” Tên gầy còn ở trên xe với dụng cụ giám sát, giữ liên lạc.

Lý Phỉ mở cửa xe ra, đi đến bên Giản Hoa, hai người nhìn cát vàng cuộn lên phía xa trên quốc lộ.

“Gió này rất lạ, biến mất cũng rất nhanh, như là đang kêu gọi cái gì đó.”

“Điềm báo khi quái vật xuất hiện?” Giản Hoa nghiêng đầu, cậu cho rằng Lý Phỉ vẫn nhớ mãi không quên cái lý luận giết chết quái vật có thể khôi phục sức mạnh kia.

Lý Phỉ bật cười: “Sao có thể?”

Bão cát xuất hiện thường xuyên như thế, chẳng lẽ đây là một con quái vật thích lăn lộn dưới lòng đất?

“Vậy ý anh là gì?”

“Ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ, gió không phải là đầu sỏ gây nên, chỉ là một loại biến hóa dẫn đến tai nạn.” Lý Phỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa trán, bàn tay còn lại nâng khuỷu tay, trên con đường quốc lộ trọng tải lộ ra vẻ tùy ý tiêu sái.

Khóe mắt Giản Hoa giật giật, bắt chính mình phải quay đầu, mặt không hề thay đổi hỏi: “Anh từng đồng ý với tôi chuyện gì?”

Lý Phỉ ngạc nhiên, mấy giây sau anh mới ý thức được Giản Hoa đang nói đến cái gì, anh không tự giác lui về sau, nghiêm túc giải thích: “Anh không làm gì cả.”

“Anh đứng ở chỗ này là đã...”

Tiếng của Giản Hoa ngưng bật, vì cậu ý thức được nếu mình nói ra sự thật “Lý Phỉ đứng ở đó là đã giống như đang quyến rũ cậu”, thì sẽ khiến trong lòng Lý Phỉ đặc ý đến mức nào.

Đám tơ khi Lý Phỉ xuống xe, đã hưng phấn chạy lại, nếu Giản Hoa không cố ý ngăn cản, chắc giờ Lý Phỉ sẽ không khác gì bánh tồng.

Giản Hoa phát hiện mình lỡ lời, xoay người vòng đến bên kia xe viết đã, Lý Phỉ muốn đuổi theo lại lảo đảo, hóa ra là đám tơ quấn chặt căng chân anh không buông.

“Anh kiên nhẫn một chút, chúng nó không được ăn, đều đang bị đói.” Giản Hoa cũng không quay đầu lại.

Lý Phi:...

Anh cũng không thể so đo với dị năng của người yêu.

Tên gầy Triệu Văn cách cửa sổ xe thấy toàn bộ quá trình, vô thức xoa cánh tay, nghĩ ra một kết luận đáng sợ: hai người này giống đang yêu đương.

Đột nhiên, tiếng cảnh báo chói tai vang lên.

Ba người bất chấp đang suy nghĩ cái gì, vội vàng nhìn về quốc lộ phía xa, chỉ thấy một trận bão cát dấn mặt đất thổi qua, thổi toàn bộ ba lô du lịch và giày dép vút toán loạn bay lên trời.

Máy thăm dò năng lượng trong nháy mắt hồng một đồng, tên gầy vội vàng ấn lệnh truyền số liệu. Chỉ có mấy cái máy thăm dò mini kiên trì nhận lệnh thành công, nhưng số liệu còn chưa phát xong đã mất liên lạc.

“Cấp 12! Không, đã vượt qua cấp 12!”

Giản Hoa lui về sau dựa vào thân xe, đám tơ quần Lý Phi càng chặt.

Thảm họa bão cát diễn ra không đến năm giây, cả quốc lộ đã hoàn toàn thay đổi. Cát bụi bị thổi bay lên còn chưa rơi xuống, quốc lộ trước mắt giống như bị sương khói màu vàng phủ lên.

Chính mắt nhìn thấy thảm họa lốc xoáy, lại nhìn thấy nó biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, loại rung động này ngôn ngữ khó thể miêu tả.

Sắc mặt Giản Hoa tối tăm. Cậu nghĩ đến nhân vật chính Johnson Brown là người dị năng hệ gió, nghe nói trên thế giới còn một người dị năng hệ nước cấp S. Cái loại dùng uy thế khổng lồ của tự nhiên này cậu làm sao ngăn cản được?

“Lùi lại!” Tên gầy mở cửa sổ xe, quyết đoán nói với hai người, “Cách quy luật 24 giờ Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện còn hơn ba tiếng. Tốc độ gió đã vượt qua dự tính của phân bộ Hồng Long, chờ đến khi nó thật sự bùng nổ, nơi này của chúng ta cũng không an toàn.”

Lần này Lý Phỉ không dị nghị, Giản Hoa sau khi lên xe mới nhớ đến người nào đó còn đang bị đám tơ trời chân, giật giật ngón tay, thả Lý Phỉ ra.

Thắt dây an toàn, xe việt dã quay đầu lao đi.

“Chúng ta chắc là cần một chiếc xe bọc thép.” Lý Phỉ lấy mặt nạ phòng độc từ phía sau ghế.

Giản Hoa im lặng nhìn anh, Lý Phỉ giải thích: “Chẩn một chút, gió mạnh quá sẽ xước mặt.”

“Nói đúng, còn không thở được, không thể mở to mắt...” Tên gầy thuận miệng tiếp lời, anh ta bỗng cảm thấy không ổn. Giác quan thứ sáu cảm nhận nguy hiểm ở trên quốc lộ này giống như mất giá, vội vàng chạy ra ngoài.

“Hải âu xin chú ý, phạm vi sức gió... xù xì... trên trời...”

Vô tuyến điện bị toàn là tạp âm.

Ngoài cửa sổ xe là một vùng vàng nhạt, rõ ràng xe đã bị bão cát đuổi kịp.

“Đừng lo, trông vậy thôi, chứ cơn bão kia còn cách chúng ta một khoảng rất xa.” Sau khi Lý Phỉ nhìn chăm chú khung cảnh ngoài cửa sổ, phân tích, bình tĩnh nói, “Mỗi lần gió thổi, thời gian duy trì không lâu lắm, muốn đuổi theo chúng ta thì phải tốc độ gió trên cấp 14 mới được.”

Tên gầy đạp chân ga hết cỡ.

“Chúng ta đã rời khỏi khu vực nguy hiểm, cơn bão vượt quá giới hạn để đuổi theo, chẳng lẽ cơn bão này có ý thức tự chủ?”

Không chịu bỏ qua con mồi đã đến miệng.

“Chưa từng xảy ra chuyện này, đa số tổ viên Hồng Long phụ trách điều tra đã trở lại an toàn.” Tên gầy cắn răng, sau lưng anh ta rét run, khí lạnh liên tục lan lên trên.

“Năm bị thổi bay.” Giản Hoa nhíu mày.

Chịu hai cơn cuồng phong liên tiếp, “lán” năm bay lên. Cột trụ mới còn chưa kịp mọc lên đã bị tấn công mạnh hơn, đầu tiên là bị thổi thành đám tơ, sau đó sụp đổ...Giản Hoa cảm thấy tàn dư dị năng của mình bay đầy trời.

Cảm giác này rất tệ.

Trán Giản Hoa đổ mồ hôi, cố gắng khống chế hội tụ dị năng, kết quả lại thất bại.

Bỗng cánh tay cậu rung lên, lần này hai người ngồi rất gần, Lý Phi lập tức phát hiện, anh không thêm nghĩ, mà trực tiếp ngưng tụ một bức tường lửa phía sau xe việt dã.

Chiếc xe chấn động, cảnh vật xung quanh nhòe đi. Đây là dấu hiệu Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện.

Không kịp nghĩ vì sao lại phá vỡ quy luật thời gian, Giản Hoa đã phát hiện nguồn gốc của nguy hiểm: “Ở trên trời!”

Cùng lúc, tên gầy theo bản năng đánh mạnh tay lái, xe việt dã lao ra khỏi đường quốc lộ.

Chiếc xe xóc nảy, cốp xe biến mất, Giản Hoa dùng đám tơ cố định chính mình và Lý Phi, vì lưng dựa của ghế sau mất đi một nửa.

Cảnh tượng xuất hiện trong mắt ba người cực kỳ đáng sợ.

Bầu trời giống như nứt ra một cái hố lớn, là khoang miệng phủ đầy răng nhọn của con quái vật, vỏ ngoài xe việt dã biến thành mảnh vỡ trượt xuống từ kẽ răng.

Cái miệng khổng lồ nối liền với một đoạn cơ thể thật dài màu nâu vàng, tròn vo giống như côn trùng, lớp vỏ ngoài thân rất thô. Khi nó miệng mở, đường kính khoang miệng dài bằng chiều ngang cơ thể.

Thấy không cản trúng ô tô, nó từ từ rút một đoạn đầu lại, giống như đó không phải là bầu trời, mà là hang động nó đào ra.

“Bỏ xe lại!”

Một tiếng này của tên gầy hô rất đúng lúc, ba người nhảy ra khỏi ô tô, lăn vài vòng trên mặt đất.

Giản Hoa và Lý Phi có đám tơ giảm xóc, tên gầy Triệu Văn dùng động tác chiến thuật tiêu chuẩn. Khi họ ngẩng đầu, cả chiếc xe đã bị cái miệng khổng lồ của con quái vật cắn chặt mang theo lên trời.

Bánh xe còn đang xoay tròn liên tục.

– Bầu trời rách ra một cái động lớn, một con quái vật từ bên trong chui ra, đuổi theo cắn người. Chuyện này rõ ràng vượt qua giới hạn bình thường.

“Chắc là xe bọc thép cũng không được nữa.” Lý Phi tự lẩm nhẩm.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Côn Trùng Khổng Lồ

Lúc này còn quan tâm xe bọc thép hay xe tăng gì nữa, chạy trốn mới là việc chính.

Cái miệng khổng lồ khi hoàn toàn mở ra, đường kính khoảng tám mét, có thể dễ dàng cắn đứt chiếc xe việt dã, đầu nhẹ vung, đồ vật trong ô tô rơi hết xuống.

Giấy phép, linh kiện ghế ngồi, bình nước...

Ba người giờ đã hiểu sao lại có ba lô và giày rơi trên quốc lộ. Cái miệng khổng lồ giống như ăn bánh quy, cắn xe việt dã thành vài khúc, rồi nuốt chửng, hoàn toàn không sợ khó tiêu.

“...”

Ô tô lật nghiêng là do bị cơn gió kỳ lạ hất ra ngoài, xe và người mất tích là do bị con côn trùng này ăn?

Da đầu Lý Phi tê dại, kéo Giản Hoa dậy, quyết đoán nói: “Chạy!”

Con côn trùng khổng lồ khép lại miệng rộng, trên đầu nó không có mắt, chỉ có mấy cọng râu màu đen ngắn cùn, lắc lư, giống như phát hiện ra cái gì.

“Vù” một tiếng, con côn trùng khổng lồ lại duỗi dài cơ thể. Cấu tạo miệng của nó rất đặc biệt, có khớp xương để gập lại, khi mở miệng sẽ dẫn

ra một đoạn. Loại miệng rộng này trông rất ghê rợn, đủ để con mồi sợ đến mức hồn bay phách tán.

Tay chân tên gầy rất nhanh nhẹn, vội vàng quay đầu lại, phát hiện quái vật đang đuổi theo hai người khác.

Con côn trùng khổng lồ này có tốc độ rất nhanh, cứ nhắm chuẩn là há miệng như tia chớp cắt một cái.

– Tại chỗ đó xuất hiện một hố cạn.

Khoảng cách giữa đầu con côn trùng dữ tợn và chân Lý Phi chưa đầy năm mét, có thể nhìn thấy cơ thể màu nâu vàng có ánh như kim loại của nó, trên mình còn có móc câu thừa thớt mà ghê rợn.

Lý Phi không cần suy nghĩ, tay đã phóng ra một bức tường lửa.

Con côn trùng khổng lồ nghiêng đầu cắn, xuyên qua tường lửa, nó phát ra một tiếng sấm rền nộ gọi, mạnh lung lay dưới đầu, râu run run.

“Cơ thể nó không sợ lửa, nhắm vào râu nó!”

Vì con côn trùng vĩ đại cúi đầu xuống cắn một cái, Giản Hoa bị tách khỏi Lý Phi. Cậu thấy con côn trùng khổng lồ lại lao đầu về phía trước, khiến cho ngọn lửa chỉ kịp thiêu phần sau cơ thể nó.

Đám tơ dưới sự kêu gọi của Giản Hoa, điên cuồng xông về phía con côn trùng khổng lồ, trong nháy mắt đã “dính” đầu nó trên mặt đường quốc lộ.

Một lưỡi dao băng theo sát sau bay tới, ngắm rất chuẩn, bắn thẳng vào râu của con côn trùng khổng lồ.

“Grừ!” Con côn trùng khổng lồ bỗng ngửa đầu, kêu to phần nộ.

Khí phun ra từ miệng nó, có một mùi rất tanh tươi ghê tởm, giống mùi cá tôm thối rửa, còn có mùi xăng rất đậm (do vừa nuốt xe việt dã). Tất cả hỗn hợp lại cùng một chỗ, khiến Giản Hoa suýt thì ngửi mùi đến ngất xỉu luôn. Lý Phi phải dùng lửa để ngăn ra một khu vực mới miễn cường tỉnh táo lại.

Tên gầy cách khá xa, nhưng cũng không nhìn được phải dùng bàn tay phủ sương băng che mũi miệng để tỉnh táo lại.

Con côn trùng khổng lồ vặn vẹo giấy dựa, cơ thể trượt xa vài mét.

“Tấn công từ trên không?” Giản Hoa chật vật sai đám tơ “lôi” mình ra khỏi phạm vi khí độc bao phủ.

Cậu nói trên không, là chỉ cái hố khổng lồ khi con côn trùng khổng lồ xuất hiện.

Lúc trước thấy bầu trời như bị rách ra một cái hố lớn, cực kỳ đáng sợ. Giờ có chiều cao của con côn trùng khổng lồ để đánh dấu so sánh, ba người mới phát hiện cái hố con côn trùng này chui ra, chỉ cách mặt đất hơn hai mươi mét, nhưng vì Tây Bắc rất hoang vắng, phía trước phía sau quốc lộ này lại không có công trình kiến trúc để tham chiếu, nên thoát trông cực kỳ cao.

“Quá cao.” Sắc mặt tên gầy Triệu Văn rất khó coi.

Anh ta có thể ngắm mục tiêu cách đó mấy chục mét, nhưng khoảng cách và độ cao không giống nhau.

Đám tơ lan ra không ngừng, bao trùm từ cái đầu khổng lồ của con côn trùng đến khắp cơ thể.

“...Không thể hút sức mạnh.” Giản Hoa chưa từng gặp sinh vật nào mà nắm không ăn vào miệng được.

Con côn trùng này rốt cuộc là thứ gì, lớp da cứng rắn như vậy, không sợ lửa, ngay cả đám tơ cũng không làm gì được nó?

Lý Phỉ quyết định nhanh chóng: “Chúng ta không giữ được nó bao lâu nữa. Chạy mau!”

“Không chạy được!”

Chưa biết con côn trùng khổng lồ này dài bao nhiêu, một khi chạy trốn, nó có thể giương miệng “càn quét” khu vực này luôn một thể. Giờ họ không có ô tô, chỉ dựa vào hai cái đùi để chạy, trình diễn cuộc truy đuổi tốc độ trong giờ phút sống chết, không cần thận sẽ rơi vào miệng con quái vật này.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Tên gầy ném lưỡi dao băng vào râu con côn trùng khổng lồ. Tấn công của anh dường như có tác dụng, sau khi râu bị đóng băng, phương hướng khi con côn trùng khổng lồ giãy dụa mở miệng rộng hướng về phía họ bị lệch.

“Nó không có mắt, nên phải dựa vào râu để cảm giác thế giới bên ngoài!”

Chỉ tiếc là một khối băng không giữ được bao lâu, con côn trùng vĩ đại này giống như có tính đề kháng với tất cả dị năng.

Giản Hoa khống chế đám tơ nhanh chóng quấn quanh râu nó ba vòng, giống như đội cho nó một cái mũ lông.

Tên gầy đang chạy, bỗng phát hiện có thứ gì đó rơi vãi ven đường trông quen quen, chạy đến nhìn kỹ, thì ngay lập tức sung sướng hô to: “Mặt nạ phòng độc!”

“Ở đâu, mau đưa cho tôi!”

Ba bộ mặt nạ phòng độc chỉ thấy một bộ, Lý Phỉ đeo một bộ, mạo hiểm xông về phía con côn trùng khổng lồ.

– Lốp da ngoài thân cứng rắn như kim loại, lửa chỉ có thể nhắm vào cái miệng khổng lồ của con côn trùng.

Những đốm lửa tụ lại thành một con rồng lửa, khí thể hùng hổ nhào đánh về phía cái miệng phủ đầy răng nhọn của con côn trùng.

Tên gầy và Giản Hoa cảm thấy đầu óc chấn động, cả người thoải mái – ngọn nguồn khí độc đã bị chặn lại. Không, phải là “khí độc” bị lửa ép về. Xăng còn trong khoang miệng quái vật bốc cháy, cổ họng sặc khói đen còn tốt hơn mùi tanh tươi.

Con côn trùng khổng lồ quay cuồng trên quốc lộ, cơ thể nó lại rút ra hơn mười mét.

Tên gầy hít phải khí lạnh, đúng là chưa xong, con này đến cùng dài bao nhiêu thế?

Cát bụi bay đầy trời, mặt đất không ngừng chấn động.

Ba người vội vàng lui về phía sau, tránh cho bị cơ thể cao lớn của con côn trùng đè chết.

“Có thể đưa nắm vào không?” Lý Phỉ vừa chạy vừa hỏi Giản Hoa.

Bên ngoài không thể cắn nuốt, thì đành phải trượt vào trong theo đường miệng thôi. Tuy kế hoạch này nghe có hơi ghê, nhưng coi khoang bụng con côn trùng này là cổng thoát nước, thì hẳn là có thể chấp nhận...

“Không được!” Giản Hoa phản đối ngay lập tức.

Đương nhiên không phải vì bệnh sạch sẽ.

Trên mặt trên người Giản Hoa đều là tro và cát bụi, quần áo còn có chỗ bị rách, trông rất tả, hai người kia cũng giống cậu. Phạm vi con côn trùng giãy dựa quá rộng, Lý Phi thường phải dùng năng lực ý nghĩ kéo Giản Hoa đến chỗ an toàn, tránh cho bị cơ thể con côn trùng khổng lồ đè bẹp.

Giản Hoa có thể một cú đá bay khi tay dài, nhưng luận công phu đánh ngã lẫn lê trườn bò chạy trốn thì thật sự không thông thạo bằng tên gầy.

Cuối cùng, ba người dựa vào khối mù khi lửa cháy, gắng sức vọt đến phạm vi an toàn.

Lúc này Giản Hoa mới giải thích chuyện nắm không thể tiêu diệt con côn trùng khổng lồ: “Cái miệng của con côn trùng này, chính là nơi hiện giờ anh đang thiêu, chỉ có răng nanh và xương thôi. Tôi nghĩ là chỉ khi nó chủ động rút miệng về bên trong khoang miệng thật sự, đồ ăn nó cắn mới có thể đi vào trong cơ thể.”

Đám tơ bị nhốt trong kẽ răng con côn trùng khổng lồ, sẽ không tìm thấy đường vào.

“Hiện giờ trong miệng có lửa, nó sẽ lại càng không rút về!” Tên gầy rút súng ra, cách màn cát bụi bay lên, nhắm ngay vào con côn trùng khổng lồ đang quay cuồng, nã một phát súng.

Không ngoài dự đoán, anh ta nghe một tiếng “đông” vang lên, viên đạn giống như bắn phải tấm sắt.

Khóe mắt Lý Phi giật giật: “Chắc là phải dùng xe tăng ống phóng tây lửa.”

Tên gầy:...(bản dịch chỉ post trên wp daovadao và wattpad)

Anh ta không biến ra thứ đấy được đâu!

Hơn nữa, khi con côn trùng khổng lồ này xuất hiện, họ đã tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, giờ ngay cả tri viện bên ngoài cũng không có.

“...Này!”(bản dịch chỉ post trên wp daovadao và wattpad)

Giản Hoa chợt ngưng lại, nghiêng đầu nhìn, cậu nghe thấy tiếng từ phía xa. Nhưng trên quốc lộ cát bụi may mù mịt, không thấy rõ gì trong phạm vi năm mươi mét, dị năng cũng không báo là bên kia có người.

Tên gầy cũng nghe thấy, anh ta suy nghĩ vài giây, rồi ngay lập tức lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Sau đó Giản Hoa và Lý Phi nghe thấy tên gầy Triệu Văn bắt chước tiếng kêu của Cú Đêm, giống như đúc.

Bên kia đồng cát bụi cũng truyền đến tiếng y hệt, hơn nữa Giản Hoa dám khẳng định hai bên còn trao đổi hai loại âm điệu, giống như ám hiệu liên lạc.

Tên gầy cực kỳ vui sướng: “Có người sống! Những người mất tích hôm qua còn sống!”

Là đội bộ đội đặc chủng kia?

Nhưng trong này là Thế giới Bị Từ Bỏ, theo lý người không có dị năng sẽ không xuất hiện.

“Chúng ta đến đó tập hợp đi.”

“Bên kia là nơi cơn gió kỳ lạ bắt đầu!” Trải qua một cuộc hỗn loạn, Lý Phi vẫn nhận ra phương hướng chính xác.

Tên gầy đang muốn nói gì đó, chợt tim đập nhanh, không cần suy nghĩ, anh ta đã ôm đầu lẫn qua.

Trong khói bụi, cái miệng rộng của con côn trùng khổng lồ xuất hiện, bị lửa thiêu đen thui, nhưng răng nanh vẫn tốt như lúc ban đầu, một tiếng “răng rắc” là đủ để người ta sờn tóc gáy.

“Nó thoát khỏi đám tơ!” Giản Hoa không dám tin.

Lại là tàn dư dị năng dị năng mảnh vỡ bay đầy trời, lúc này họ không đi qua, cũng bị con côn trùng đuổi theo!

May mắn là, tuy con côn trùng khổng lồ dựa vào sức mạnh khiến cơ thể trở về với tự do, nhưng nó không làm gì được đám tơ trên râu của nó. Nó dúi đầu cọ xát trên mặt đường cũng không được. Con côn trùng khổng lồ rít gào phẫn nộ, nó muốn tính sổ với con mồi dám “che” lại cơ quan cảm giác của nó!

Con côn trùng khổng lồ là một loài sinh vật cực kỳ mạnh mẽ. Đám tơ dày đặc quấn quanh cũng chỉ khiến nó “cận thị nặng”, không phải “mù” hoàn toàn, nó đuổi theo ba người ngay lập tức.

Khi có thể dùng tốt râu xúc giác, con côn trùng nhìn chăm chăm Giản Hoa và Lý Phi cấp S không buông.

Giờ râu xúc giác không dùng tốt được nữa, cộng thêm đám tơ có tác dụng “ăn nấp”, lòng cổ chấp của con côn trùng khổng lồ đối với Lý Phi và Giản Hoa giảm xuống. Nó nhắm thẳng đến tên gầy, dị năng hệ băng, cảm giác được lạnh lẽo, nên rất rõ ràng, không nhận sai được.

“Hai người chạy trước, tôi sẽ dẫn nó rời đi!” Trong quá trình chạy trốn, tên gầy phát hiện con côn trùng khổng lồ có vẻ khá hăng hái với mình.

“Tiếp!” Lý Phi ném mặt nạ cho anh ta.

Triệu Văn nhanh chóng đeo bộ mặt nạ phòng độc đơn giản này vào, dẫn con côn trùng chạy theo đường cong, nhảy cao, lộn nhào, nhảy xa ba

bước,...

Giản Hoa cũng không nhàn rồi, cậu kêu gọi nhiều tơ hơn quấn quanh râu của con côn trùng khổng lồ, “mũ lông” trên đầu nó ngày càng dày. Cơ thể nó run lên như phát cuồng, không nhìn được cúi đầu cọ sát.

Cùng lúc ấy, đám tơ cũng dùng trăm phương nghìn kế ngăn con côn trùng khổng lồ vọt lên phía trước. Những mảnh dị năng bị phá vỡ lúc rơi xuống lại tiếp tục tái chiến, giữ chặt con côn trùng. Dị năng của Giản Hoa tiêu hao nhanh chóng, nhưng tốc độ của con côn trùng khổng lồ cũng chậm lại, giúp tên gậy thuận lợi hoát hiểm vài lần.

Giản Hoa muốn toàn lực khổng chế dị năng, đương nhiên càng chạy càng chậm, Lý Phi cũng không nói cái gì, dứt khoát cánh tay nhất sao đem người ôm lấy đến.

Tên gậy trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy cảnh tượng này, suýt thì ngã sấp xuống.

– Hai tay nâng dưới nách và đầu gối, tư thế này dường như tục xưng là bế công chúa?

Chắc là Lý Phi cũng cảm thấy như vậy sẽ cản trở tốc độ, nên nhanh chóng điều chỉnh tư thế, cõng Giản Hoa lên.

Về phần người yếu dựa trên lưng mình, hai chân còn bị mình tách ra tạo tư thế “giam cầm” ổn định, Lý Phi có áp lực tâm lý hay không, Triệu Văn không biết.

Trừ Giản Hoa, hai người khác đã hết hơi đến mức phổi cũng đau.

Môi khô, hoa mắt. Khi chạy tăng tốc mang sức nặng sống chết!

Cuối cùng, tên gầy dùng một động tác cực kỳ mạo hiểm, khi phản hướng nhảy qua cơ thể con côn trùng khổng lồ, áo sau lưng anh ta bị răng nhọn xé rách một mảnh, nửa đoạn phía trước áo gió cũng không còn.

“Gầm!”(bản dịch chỉ post trên wp daovadao và wattpad)

Mùi tanh tươi của con côn trùng lại tấn công, dù cách mặt nạ Triệu Văn cũng suýt ngất xỉu.

Nhưng anh ta đã thành công.

Hai người đàn ông mặc quần áo ngực trang cầm súng tiểu liên đang nôn nóng nhìn ra xa, cát bụi cuồn cuộn, chỉ có thể nhìn thấy nửa thân mình treo ngược trên trời của con côn trùng vĩ đại, không thấy rõ tình hình chiến đấu.

Vài phút sau, họ nhìn thấy bóng người mơ hồ xuất hiện trong cát bụi.

“Chuẩn bị tiếp ứng!”

Cầm súng tiểu liên lên, bộ đội đặc chủng ngấm vào râu xúc giác của con côn trùng khổng lồ. Đầu tiên, cậu ta thấy Lý Phỉ công Giản Hoa chạy, hai người mặt xám mày tro, mệt mỏi rũ rượi, không thấy rõ mặt.

“Đi mau! Đến địa động, cơ thể khổng lồ của nó không thể chui vào hang sâu!” Bộ đội đặc chủng cầm súng, nói lớn tiếng.

Đã có thể thấy bóng dáng con côn trùng khổng lồ dữ tợn trong cát bụi.

“Cái gì vậy?” Chiều ngang cơ thể trông khác quá, sao con côn trùng khổng lồ lại béo thêm ba vòng?

Các anh lính còn chưa phản ứng kịp, đã thấy một người gầy gò bùn cát đầy thân phi như điên đến. Cái miệng rộng mọc đầy răng nhọn đuổi sát anh

ta không tha, khoảng cách ngày càng gần, hình dạng con côn trùng cũng lọt vào mắt mọi người.

“Ha ha, làm tốt lắm!”

Phần sau cơ thể của con côn trùng vĩ đại bị thắt nút, khi nó di chuyển thì cong vẹo khắp khiêng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ.

“Tất cả chạy vào địa động! Như thế này thì ngay cả cửa động nó cũng không vào được. Mịa, không bị nó hà hơi đến phun ra rồi!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Di Ngôn

Địa động quanh co khúc khuỷu, giống như đường hầm.

Bên trong còn có đồ để chống đỡ, thanh chắn ô tô, ghế hỏng,...

Thông đạo tuy hẹp, nhưng không khí bên trong không khó thở, Lý Phi nghĩ rằng nơi này có lỗ thông gió thoáng khí.

Con côn trùng khổng lồ rít gào, trần vách động chấn động không ngừng, có đất cát lẫn xuống người, nhưng đường hầm không có vẻ gì giống như sắp sụp. Nghệ thuật xây dựng công trình đất đá bậc này, thật sự khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên.

“Bên trong có một người dị năng.” Giản Hoa nói.

“Em tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Giản Hoa hơi mất tự nhiên đẩy ra Lý Phi, không gian địa động nhỏ hẹp, không thể không sát vào nhau.

Tên gầy theo sau họ chui vào, lẳng lặng quay đầu.

Hai anh lính đặc chủng tiếp ứng ở bên ngoài, cũng ghìm súng lại rồi thuận lợi lui về. Không chờ họ hợp lực đẩy tảng đá lên chặn cửa, đám tơ đã phủ một lớp lên cửa động, rồi nhanh chóng biến thành một cây nấm béo mập, mũ nấm hướng ra ngoài.

Đây là loại quái vật gì? Người bị dọa nhảy dựng suýt thì dùng tay xé nắp.

“Đừng động, đây là dị năng!” Tên gầy đúng lúc lên tiếng ngăn cản.

Bộ đội đặc chủng mặc đồ ngụy trang: “...”

Tuy biết rằng trên đời này có dị năng, nhưng nắm gì đó, vẫn vượt qua phạm vi nhận thức. Gió, lửa gì đó còn dễ hiểu, đất và nước cũng có thể tưởng tượng ra, nhưng nắm thì...

“Chẳng lẽ có thể ăn được?”

“Không thể!” Tên gầy vội vàng giải thích, “Chúng là một dạng dị năng cắn nuốt, chỉ là trông giống nắm thôi.”

Hai vị lính đặc chủng phụ trách tiếp ứng vừa rồi cũng thấy được “cái mũ lông tơ trắng” trên đầu con côn trùng khổng lồ, hiểu kì đảo mắt nhìn ba người đầy thân cát bụi. Họ nhanh chóng nhận ra tên gầy mới là quân nhân quốc gia tinh thông ám hiệu Cú Đêm, hai người còn lại hoàn toàn không giống chiến sĩ đã trải qua chiến hỏa nguy hiểm. Không cần nói gì nhiều, chỉ nhìn màu da và vết sẹo trên người là đã biết.

“Hai vị này là người dị năng?”

“Vâng, tôi là thành viên Hồng Long, biệt hiệu Hải Âu.” Tên gầy định lấy giấy chứng nhận ra, nhưng sờ mãi không thấy, vì quần áo anh ta đã rách tả tơi, có gì trong túi thì tất nhiên cũng không còn.

“Hồng Long!” Cậu lính đặc chủng cầm súng tiểu liên, mắt sáng lên, “Có khua tay múa chân như chúng tôi không!”

“Được rồi đấy!” Một vị quân nhân đứng tuổi hơn vội quát bảo dừng lại.

Hồng Long, ngành bí mật quốc gia, trừu nghiệm cứu kỹ thuật, những người lính đặc chủng khác đều là tay lính có biểu hiện nổi trội xuất sắc lấy

ra từ trong quân đội địa phương, bộ đội đặc chủng. Những hiểm nguy đã trải qua nhiều không đếm được, vì phải giữ cơ mật nên bình thường không thể để lộ tính danh.

“Đừng thể hiện, cậu mới lập công vài lần, không chừng quân hàm của người ta còn cao hơn đội trưởng của chúng ta đó, chỉ không nói ra mà thôi!”

“Nhìn ra được, thế mà thắt nút được cả con côn trùng kia!” Người nói chuyện tâm phục khẩu phục tên gầy Triệu Văn.

Tên gầy lại có hơi mất tự nhiên, anh ta vội ho một tiếng, chuyển hướng đề tài: “Hai vị này là Hồng Long mời đến. Là người dị năng cấp cao cùng tôi điều tra chuyện kỳ lạ ở quốc lộ này.”

Lúc này, năm chặn cửa động bị đâm vào một đoạn.

Hai khẩu súng tiểu liên lập tức hướng ra bên ngoài, đám tơ từ trong năm vượn ra nhiều hơn, đi quấy rối con côn trùng.

Con côn trùng khổng lồ không cam lòng, đập phá ở cửa động, cuối cùng phải tránh thoát đám tơ, mà hậm hực rời đi.

Người bên trong động đều thở phào nhẹ nhõm.

“Con côn trùng chết tiệt này! Nếu có cơ hội thì chắc chắn phải nổ nó thành bã.” Cậu lính đặc chủng nói thầm.

“Được rồi, chúng ta vào đi thôi!”

Động rất sâu, họ bò qua một đoạn đường hầm nhỏ hẹp, phía trước rộng mở sáng sủa hơn, đáy động rộng khoảng ba mấy mét vuông, những vị lính đặc chủng khác cầm súng cẩn thận quan sát người mới đến.

Đường hầm không cách âm, lời tên gầy nói lúc trước, người bên trong đều nghe thấy.

“Gặp nhau trong này, không biết nên nói là vui sướng hay bất hạnh.” Người đàn ông đứng đầu cơ bắp cuộn cuộn, cánh tay để trần băng bó treo trên cổ, sau lưng còn có hai vết thương đang rỉ máu, hắn cười trừ, đi đến bắt tay tên gầy.

Cửa động thì tốt, nhưng trong này thì lại nóng nực.

Giản Hoa nhìn quanh một vòng, phát hiện họ hoàn toàn đem nơi này tạo ra thành một pháo đài dưới lòng đất.

Không, khung cảnh bên trong giống như địa đạo chiến tranh, một “phòng” trống để đồ ăn và nước uống, số lượng tồn trữ rõ ràng không nhiều lắm, có một vài thứ chắc là nhặt được trong xác ô tô gặp chuyện không may, khoai lát và đồ ăn quân đội đóng gói bằng giấy bạc được phân chia rõ ràng.

“Mọi người đã ở trong này bao lâu.” Tên gầy nghiêm túc hỏi.

“Còn chưa được một ngày.” Người đàn ông có cánh tay bị thương trả lời, “Phán đoán bằng độ khép lại của miệng vết thương.”

Lý Phi và Giản Hoa trao đổi ánh mắt nghi ngờ, suy nghĩ sâu xa: Thế giới Bị Từ Bỏ này có thời gian giống như bên ngoài?

“Hang động này?”

“À, là kiệt tác của một người dị năng. Anh ta là người dị năng hệ thổ, nếu không có hang động này, chúng tôi đều đã chết trong miệng con côn trùng kia.” Người đàn ông treo cánh tay lộ ra vẻ mặt cảm khái.

“Người dị năng?” Tên gây nghi ngờ, ngày hôm qua nhóm bộ đội đặc chủng đi vào đường quốc lộ không có người thường, cũng càng không có người dị năng.

“Tình hình của anh ta không tốt lắm...” Giản Hoa nhỏ giọng nói.

Dị năng có thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh của người trong “phòng ” rất mỏng manh.

“Xin hỏi cậu là bác sĩ à?”

“Xin lỗi.” Giản Hoa lắc đầu, nói rõ, “Tôi chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của người dị năng và quái vật.”

Đám người lộ ra vẻ mặt thất vọng, họ rời đi để ba người mới tới đi chào hỏi người dị năng hệ thổ hấp hối trong “phòng”.

Một người đàn ông trung niên không có đùi phải nằm trên đồng quần áo đơn sơ trải dưới đất.

Miệng vết thương tỏa ra mùi thuốc, còn có mùi máu.

“Anh ta là người lần trước Hồng Long phái đến xem xét tình hình, kết quả lại gặp chuyện không may. Lúc rửa miệng vết thương, anh ta tỉnh lại được hơn mười phút. Nghe nói lúc trước vì bị nhốt trong chiếc xe lật nghiêng, nên anh ta dùng dị năng đào một đường hầm. Kết quả người trên xe chui ra chưa được bao lâu, Thế giới Bị Từ Bỏ đã xuất hiện, họ bị côn trùng tấn công, đành phải trốn dưới lòng đất một lần nữa... Khi chúng tôi nhận được báo cáo nhiệm vụ, cũng cho rằng sinh vật tấn công đến từ lòng đất, không ngờ rằng đường hầm kia là nơi người dị năng ẩn nấp.”

“Chính là nơi này?”

“Ừm... Hẳn là sau khi đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, dùng dị năng để mở rộng, không trùng với vị trí các địa huyết lớn nhỏ trong bản vẽ do vệ tinh cung cấp. Khi chúng tôi đến bên trong địa động có hai người, một người đã tắt thở, chúng tôi chôn anh ta ở ‘phòng’ bên cạnh. Miệng vết thương của người dị năng này cũng bị nhiễm trùng nghiêm trọng, sốt cao không dứt, dù chúng tôi giúp anh ta rửa miệng vết thương, cắt bỏ thịt thối, thế nhưng...”

Đội trưởng nhóm bộ đội đặc chủng lắc đầu, ý tứ rất rõ ràng.

Không chờ được bao lâu nữa.

Lý Phỉ nhíu chặt mày, sự việc xảy ra trên quốc lộ này ngày càng ly kỳ, kéo người không có dị năng vào Thế giới Bị Từ Bỏ thì thôi, thế nhưng mà nơi này vẫn chưa ổn định!

– Vì thời gian những người đến Thế giới Bị Từ Bỏ gặp nhau có sự khác biệt, cộng thêm anh, Giản Hoa và Triệu Văn, đã có ba đợt người. Hơn nữa, khác với sự việc lần trước ở trường quay Bắc đô, hai nhóm người bên kia chỉ cách nhau vài phút, bên này thì ngược lại, cách nhau vài ngày!

“Vì không ngờ rằng sẽ tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nên chúng tôi không mang theo vũ khí có lực sát thương mạnh.” Đội trưởng tiểu đội đặc chủng suy nghĩ nát óc cũng không hiểu được, “Đội của chúng tôi đã trải qua thí nghiệm, từng thí nghiệm ở điểm trùng lặp cố định nào đó, xác định không có thiên phú dị năng.”

Tên gầy thì thầm: “Đây đúng là một điều bí ẩn.”

Lúc này, người đàn ông trung niên đang hôn mê thì thào, các quân nhân không nghe rõ anh ta đang nói cái gì, trong lòng ba người Giản Hoa lại chấn động.

“Nuốt... Kẻ Cản Nuốt.”

Ánh mắt Lý Phi híp lại, vẻ mặt trở nên nguy hiểm.

Anh vội giấu đi cảm xúc, xóa bỏ vẻ mặt khác thường, tốc độ cực nhanh, ngay cả tên gầy cũng bỏ qua.

Bởi vì tên gầy sau khi nghe đến câu này, dành càng nhiều lực chú ý tập trung trên người Giản Hoa.

Giản Hoa không giỏi che giấu cảm xúc như Lý Phi, biểu hiện ngạc nhiên trong nháy mắt kia không phải giả vờ, trong mắt tên gầy, đủ để nói lên nhiều điều.

Giản Hoa lại xác nhận người dị năng hệ thổ suy yếu trước mắt không thể đứng lên được, cậu đến gần hai bước, nhìn chăm chăm đối phương, muốn nghe rõ hơn.

“Chỉ có Kẻ Cản Nuốt... nói cho anh ta...”

Tiếng của người đàn ông trung niên dứt quãng, sau đó lại lặp lại.

“Khi anh ta mê man, còn nói gì nữa?” Tên gầy truy hỏi.

Sau khi đi vào hầm, Lý Phi và Giản Hoa đều nói chuyện không nhiều lắm, vì Triệu Văn mới là người của hệ thống quân đội, nên để anh ta trao đổi với bộ đội đặc chủng thì tốt hơn, tùy tiện chen vào nói vừa không sáng suốt vừa không có ý nghĩa gì.

Trước mắt, quan hệ giữa Hắc Uyên và Hồng Long khá tốt, Triệu Văn lại là người họ quen, không có xung đột mâu thuẫn gì, hơn nữa đối với bản lĩnh của tên gầy, trong lòng họ cũng bội phục.

Người dị năng mạnh, tố chất cơ thể cao, thân thủ tốt đến mức, thì xét cho cùng lúc trước vẫn là người thường, khác hẳn với bộ đội đặc chủng và người chấp hành nhiệm vụ bí mật như tên gầy. Dù là cấp S như Giản Hoa

và Lý Phi, cũng không thể chỉ trong một đêm mà đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Người dị năng trong thời gian ngắn các hạng mục tố chất phản ứng đều kém những người chuyên nghiệp một khoảng!

Nhưng kẻ xuyên sách với lòng tự tin bành trướng kia, khi có được dị năng, đã quên luôn mình họ gì.

Dị năng không đề cao tố chất cơ thể họ, mà ngược lại lại ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của họ.

Sai lầm như thế, Lý Phi đương nhiên sẽ không phạm phải, mà Giản Hoa khi có Lý Phi ở cùng, thì cũng lười ra mặt.

Đội trưởng tiểu đội đặc chủng do dự liếc nhìn Lý Phi và Giản Hoa, tên gầy lập tức hiểu ý hẩn, giải thích: “Quan trọng nhất lúc này là làm thế nào để sống sót rời khỏi nơi này, dùng chung tin tức, có lợi cho việc diệt trừ con côn trùng khổng lồ kia. Độ nguy hiểm của nó cùng cấp với khủng bố, trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ.”

Đội trưởng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Kẻ Cẩn Nuốt chắc là biệt hiệu của một người. Khi anh ta mê man nói là chỉ có Kẻ Cẩn Nuốt mới có thể giải quyết con côn trùng kia, còn mê sảng nhắc tới nguy hiểm xuất hiện, toàn thế giới bị phá hủy linh tinh.”

“...”

Nhưng năm không thể hấp thu con côn trùng!

Giản Hoa còn đang suy tư, Lý Phi đã không kiềm được nhỏ giọng nói: “Anh ta là ‘người biết chuyện’?”

Đội trưởng không hiểu ý nghĩa của từ này, tên gầy rùng mình, ánh mắt Giản Hoa nhìn kẻ sắp chết cũng thay đổi, cậu rất khó có cảm tình với kẻ

xuyên sách.

“Sao lại nói thế?”

“Trực giác.” Về mặt Lý Phỉ không hề thay đổi, nhằm vào thuộc tính dị năng của Giản Hoa không buông, người dị năng bình thường không có thói quen này. Loại tin tưởng mù quáng này chỉ có người lý giải triệt để về nguyên tác mới có. Người dị năng bình thường chẳng phải sẽ hiểu kỳ người dị năng cấp cao và mình khác chỗ nào, khoảng cách lớn bao nhiêu sao?

Đoàn người ra khỏi ‘phòng’, ăn chút gì đó, khi trái bản đồ ra tiếp tục bàn bạc chiến thuật, người phụ trách chăm sóc người dị năng hệ thổ chạy đến nói cho họ biết là người đã tỉnh.

Lại đi vào, Giản Hoa liếc nhìn đã hiểu người đàn ông trung niên này đang hồi quang phản chiếu.

Sắc mặt bỗng tốt hơn nhiều, thậm chí còn nửa ngồi dậy, bác ta đang nói gì đó với đội trưởng, khi ngẩng đầu nhìn thấy Lý Phỉ, vẻ mặt bỗng hoang mang.

– Lý Phỉ cố ý lau sạch sẽ bụi bẩn trên mặt.

Mặt anh, đối với người hàng năm sống trong quân doanh nhân thì không có sức tấn công gì, đối với người dị năng bình thường cũng không khiến người ta ngạc nhiên, khiếp sợ lắm, nhưng với kẻ xuyên sách thì khác. Dù là kẻ xuyên sách hoàn toàn không có dã tâm gì, sau khi đến thế giới này cũng sẽ “biết” người dị năng cấp S Quỷ Lửa trông như thế nào.

Phản ứng của người đàn ông trung niên đã nói lên tất cả.

Bác ta run rẩy toàn thân, như sợ hãi, lại như vui sướng.

“Lửa... Ngài Lý, tôi có một chuyện quan trọng!” Ánh mắt người dị năng hệ thổ ánh lên vẻ cầu xin, gian nan vươn tay.

Mọi người không hiểu lắm, nhường đường cho Lý Phi.

Giản Hoa đặt thêm một đồng tơ trên người Lý Phi, mới yên tâm để Lý Phi đến gần người dị năng kia.

Nhưng lo lắng của cậu là dư thừa, người đàn ông trung niên không dám chạm vào Lý Phi, lại rút tay về, về mặt sợ hãi.

“Anh quen biết tôi?” Lý Phi nói ra bốn chữ này với rất nhiều ý vị, giống như cảnh cáo, lại giống như hứng thú.

“Vâng! Tôi biết tất cả... Biết tương lai.” Người đàn ông trung niên mơ hồ thừa nhận thân phận của mình, rồi vội vàng nói, “Mong anh chuyển lời đến Kẻ Cẩn Nuốt, con côn trùng khổng lồ trên bầu trời không phải là quái vật bình thường xuất hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Laniakea chưa từng miêu tả về nó... Dựa theo tình tiết, mười năm sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, khắp các nơi sẽ lục tục xuất hiện ‘Thế giới Rỗng’. Đây là nơi được tạo ra khi Thế giới Bị Từ Bỏ và thế giới thực trùng lặp với nhau trong một thời gian dài, mà sự trống rỗng chính là dấu hiệu của việc thế giới bị phá hủy. Tôi cảm thấy tình huống nơi này rất giống với động rỗng, tôi không thể nói rõ ràng, nhưng...”

Màu đỏ ửng trên mặt người đàn ông trung niên biến mất, bắt đầu nói lộn xộn, “Dị năng rất mạnh, nhưng cuối cùng đều sẽ vô dụng... Tôi cho rằng mình còn mười năm, không ngờ rằng sẽ chết ở chỗ này. Hóa ra là dù có xuyên việt thì vẫn không sống được bao lâu... Động rỗng sẽ dẫn đến thế giới bị phá hủy, Quỷ Lửa... Xin cậu thuyết phục Kẻ Cẩn Nuốt, dị năng không đáng gì, chỉ có từ bỏ dị năng, chúng ta mới có thể...sống...”

Tiếng bác ta càng ngày càng thấp, hơi thở mỏng manh.

Vài giây sau, đội trưởng ngồi bên cạnh đưa tay che đôi mắt vô hồn của người đàn ông trung niên, vuốt mắt cho người chết.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Bị Lừa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Phi nhớ tới một việc.

Sau khi biết thế giới này là một quyển sách, còn mình là đồng lõa của boss phản diện, thì đều sẽ để ý chính mình chết như thế nào.

– Không quan tâm nó sẽ xảy ra hay không, phân tích tìm hiểu nhiều cũng tốt.

Dù Hồng Long cố ý lảng tránh vấn đề này, Lý Phi đương nhiên vẫn có cách khác. Kẻ xuyên sách có nhiều như vậy, khi xây dựng Hắc Uyên nhờ “diễn đàn phổ cập khoa học sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ” để ngụy trang, không tự mình ra mặt, trên mạng dụ mấy người trả lời, đối ảnh đế mà nói hoàn toàn không phải việc khó.

May mắn là, mấy kẻ xuyên sách này có vài người biết toàn bộ tình tiết, cũng có người chỉ xem qua một phần nguyên tác, nghe nói là do thời điểm xuyên viết khác nhau. Đóng giả thành loại người thứ hai rồi hỏi thăm kết thúc câu chuyện, không phải là rất bình thường sao?

“Kẻ bị vứt bỏ” tập đầu là câu chuyện giãy dụa sinh tồn của thiếu niên Johnson, cậu ta có bạn đồng hành,, có mối tình đầu, cũng gặp phải sự phản bội và đả kích cho đến khi kết thúc gặp được nhân viên của cục dị năng quốc gia.

Johnson giấu một tay, cậu ta vẫn thể hiện dị năng hệ gió, không khoe khoang khắp nơi,, cũng không làm điều ác. Nếu không phải gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cậu ta sẽ không bị cục dị năng quốc gia phát hiện. Người dị năng cấp thấp nhiều lắm, trị những người đó không có giá, cục dị năng ngay cả lliếc nhìn cũng lười.

Trong tập hai của tiểu thuyết, Johnson trẻ tuổi gia nhập cục dị năng, cũng ở nơi này cậu ta lần đầu tiên biết đẳng cấp dị năng của mình. Vì thiên phú mà Johnson bị quốc gia coi trọng, tham gia huấn luyện, bắt đầu nhận nhiệm vụ, thế nhưng Johnson Brown gặp phải rất nhiều rắc rối. Học viên cùng kỳ không thân thiện, cũng không có người cố ý chạy đến làm thân, bị người ở thượng tầng cục dị năng xa lánh. Bởi vì tập hai xảy ra ở năm năm sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ bắt đầu, những người dị năng mạnh đã sớm nắm được quyền thế, có được địa vị, bỗng một thằng bé mười chín tuổi, cái gì cũng không biết, thế mà lại là cấp S!

Johnson gặp phải rất nhiều ánh mắt mang theo dò xét và địch ý.

Cuộc chiến “công sở” dài dòng lê thê, nhân vật chính bị làm khó dễ các kiểu. Kết thúc tập hai, Johnson được cục trưởng cục dị năng gọi đến, trình trọng nói với cậu ta,, hi vọng Johnson có thể trở thành biểu tượng của quốc gia, trở thành lãnh tụ người dị năng, chống lại kẻ địch bên ngoài và lực lượng đen tối mục nát bên trong cục dị năng, thậm chí là quốc gia.

Người trẻ tuổi có thời thơ ấu niên thiếu bất hạnh, số phận bị tàn phá, nổi đau thất tình,, bạn bè phản bội, lại một lần nữa nhận thức thế giới, kiên trì với chính nghĩa, lại được cục dị năng cấp cao bồi dưỡng, cuối cùng trở thành thần tượng anh hùng như trong chuyện.

Nhân vật Johnson Brown này có sức cuốn hút và phẩm cách cao thượng phi thường. Là nhân vật chính, ở Trung Quốc cậu ta cũng có rất nhiều fan. Cậu ta thích đội mũ chạy đến đầu đường xếp hàng mua trứng rán thịt hun khói[1], còn tự mình nướng bánh Brownie[2]. Mỗi lần Johnson lấy

bánh ngọt ra cho bạn bè ăn, chưa bao giờ nói đây là do chính mình làm, nhưng có thể ăn bánh ngọt đều là bạn bè cậu ta thật lòng công nhận.

Có thể nghĩ ra rằng, vô số kẻ xuyên sách sẽ coi khối bánh ngọt chocolate này là tiêu chuẩn “thành công”.

Nhưng...

Thiếu niên Johnson mười bốn tuổi, bây giờ ngay cả lò nướng cũng không biết dùng, bánh Brownie gì đó thì khỏi cần phải suy nghĩ.

Trong nguyên tác Johnson Brown có một đối thủ, nhân vật đại diện cho thế lực xấu của cục dị năng, Bộ Cạp Đỏ.

Vì đặc tội thế lực xã hội đen bản địa ở nước Mỹ, lại bị tổ chức buôn lậu thuốc phiện Mexico đuổi giết, Bộ Cạp Đỏ chuyển sang đầu nhập vào cục dị năng nước Mỹ. Làm người dị năng không gian cấp A, gã không thể bị thay thế.

Không gian của Bộ Cạp Đỏ lớn đến mức có thể nhét vừa một chiếc Boeing 747. Sau khi số lượng lớn vũ khí quân đội bị mang vào Thế giới Bị Từ Bỏ, chiến tranh thế giới người dị năng trở nên gay gắt.

Quý Lửa trong tình hình như vậy, thay đổi phong cách thần bí, lên kế hoạch vài lần hành động phục kích Bộ Cạp Đỏ và người dị năng nước Mỹ. Tuy Hắc Uyên giấu trong bóng tối, các quốc gia không hiểu rõ được đã xảy ra chuyện gì, thậm chí nghi ngờ lẫn nhau, nhưng số lần nhiều lên, mọi người đều cảm giác được có một thế lực đang tác quái, nhật ký của Quan Thịnh đúng lúc ấy bị tiết lộ.

Là thành viên bên ngoài của Hắc Uyên, Quan Thịnh rất có “dã tâm”, nhưng chỉ số thông minh hoàn toàn không đi cùng với dã tâm.

Cậu ta chỉ là một gã tiểu nhân rất điển hình, không hài lòng với cuộc sống của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào địa vị quyền thế và tài phú, nhưng biểu hiện bên ngoài lại trung hậu thành thật, làm việc cũng kiên định, ngay trang rất giỏi.

Trong “Kẻ bị vứt bỏ”, Quan Thịnh cũng không có vai diễn gì, mấy cái này cũng là dấu hiệu ngầm thôi.

Sau khi Quan Thịnh chết, không chỉ Hồng Long, mà ngay cả cục diện nước Mỹ cũng nhận được “báo cáo tuyến người”, nhắc tới thành viên tiếp xúc với “tổ chức kia”, nhưng đối phương lại tử vong ngoài ý muốn.

Chuyện này còn bị người ủng hộ Johnson dùng để công kích Bộ Cặp Đỏ, vì Bộ Cặp Đỏ sơ sẩy, không coi trọng sự đầu hàng của “thành viên tổ chức kia”, mà coi Quan Thịnh là một tên lừa đảo.

Tổ chức người dị năng khổng lồ Hắc Uyên, rốt cuộc trời lên mặt nước.

Tội ác nhiều năm qua của Hắc Uyên “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”, “châm ngòi xúi giục” người dị năng các quốc gia hiểu lầm nhau. Tất cả các “công trạng huy hoàng” đều bị bại lộ. Đa số các tổ chức người dị năng bị nó hắt nước bẩn cực kỳ tức giận. Khoảng thời gian đó, ngay cả tội phạm cướp bóc của nước Mỹ cũng phải tuyên bố mình là người của Hắc Uyên.

Đối với mấy kẻ ngu ngốc, lợi hại là rất cool, hoàn toàn mặc kệ đúng sai.

Đừng nói Hắc Uyên, một bộ phận người trẻ tuổi nước Mỹ tôn vinh bạo lực, họ thậm chí còn cảm thấy kẻ giết người liên hoàn rất cool, phần tử khủng bố cũng rất cool.

Hắc Uyên thần bí mà cường đại, trải qua các cuộc giao phong, cũng không bị tổn thất quá lớn.

Nước Mỹ đành phái ra người dị năng mạnh nhất Johnson Brown, để cậu ta đến Trung Quốc.

Sức mạnh Quỷ Lửa so ra thì kém Hurricane, nhưng Quỷ Lửa rất xảo quyệt. Anh ta sẽ không đánh một trận chiến không nắm chắc, cho dù tự mình chiến đấu cũng có thể lợi dụng quái vật “nấm” ở Thế giới Bị Từ Bỏ để toàn thân trở ra. Uy hiếp của Hắc Uyên đối với các quốc gia trên thế giới càng lúc càng lớn.

Johnson bắt đặc dĩ, đồng ý cùng Bộ Cạp Đỏ hợp tác ám sát Quỷ Lửa.

Mâu thuẫn giữa Johnson Brown và Bộ Cạp Đỏ, còn có quan hệ lợi ích giữa các thế lực sau lưng họ là tình tiết dài nhất, cũng phần kích thích nhất trong nguyên tác, từ tập hai kéo dài đến tận tập sáu.

Người dị năng cấp S là con út chủ bài của quốc gia, nên địa vị của Johnson được giữ vững. Nhưng cậu ta không am hiểu cách giao tiếp với chính khách, lại rất phản cảm với bạo lực, còn cực kỳ ghét người dị năng xuất thân từ xã hội đen, nhất là Bộ Cạp Đỏ.

Bộ Cạp Đỏ là một kẻ điên không hơn không kém, một tên tội phạm. Gã phạm phải một tội ác cực kỳ đáng sợ, có chứng cứ chứng minh sau khi gã tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, khi không có thức ăn, đã ăn thịt người. Bộ Cạp Đỏ cũng thường xuyên dùng ngôn ngữ uy hiếp, trêu chọc để chọc giận Johnson, ám chỉ rằng gã thích giết chết đối thủ mạnh, và thưởng thức mỹ vị của chiến lợi phẩm.

Vì trong nguyên tác không viết kỹ tình tiết “ăn thịt người”, nên hình tượng của Bộ Cạp Đỏ được một bộ phận độc ép buộc tẩy trắng, cho rằng gã chỉ đe dọa ngoài miệng, phạm phải tội ác ở Thế giới Bị Từ Bỏ cũng là vì bản năng cầu sinh.

CP giống như Quỷ Lửa và Kẻ Cản Nuốt rất thịnh hành, Hurricane và Bộ Cạp Đỏ cũng là CP đứng đầu.

Lý Phi rất vừa lòng đối với kết luận trước, cái sau thì anh thầm cười lạnh.

– Nếu tất cả mọi người và “tác giả” đều miêu tả như vậy, thì trừ khi Johnson uống nhầm một đồng thuốc, mới nào tàn mà coi Bộ Cạp Đỏ là kẻ vô tội “bị số phận chọn cho bóng tối”, càng miễn bàn đến việc nhìn hợp mắt.

Lý Phi để ý mấy cái này, là do “người biết chuyện” đã lộ ra: Quỷ Lửa chết khi bị Johnson và Bộ Cạp Đỏ liên thủ tấn công.

Hai thế lực của cục dị năng thỏa thuận, thỏa thuận miễn cưỡng để Johnson đại diện chính nghĩa này lập tức mang lại “thành quả kiệt xuất”. Dù cho kết thúc tập năm đã ám chỉ Quỷ Lửa không phải là Boss thực sự của Hắc Uyên, nhưng cái con đường sau khi Boss chết thì càng nhảm chán này, không bị độc giả để trong lòng! Họ quan tâm đến tình thế của cục dị năng nước Mỹ sau này hơn. Sau khi hợp tác vui vẻ, song phương sẽ quyết định cùng lùi lại một bước tranh thủ cho tương lai, hay là nhân vật chính diệt trừ mục nát bại hoại?

Về phần Quỷ Lửa, chết rất oan.

Johnson ở trong trận chiến đấu này lần đầu tiên lộ ra bí mật cậu ta là người dị năng hệ lôi cấp S (độc giả đã sớm biết), nhưng điều độc giả không biết là Bộ Cạp Đỏ cũng có con bài chưa lật.

Lý Phi trong nguyên tác đã đoán ra được khả năng Johnson có dị năng thuộc tính thứ hai, còn đoán được chính xác là Lôi hệ. Anh ta rất chú ý điểm ấy, lệnh cho người dị năng khác của Hắc Uyên chặn lại ngoại viện cục dị năng nước Mỹ gọi tới, người dị năng cấp S “Poseidon”. Xung quanh chiến trường không có người dị năng hệ thủy nào, ngay cả ống nước cũng bị nắm cuốn chặt [...].

Hai người dị năng cấp S đánh đến long trời lở đất, Bọ Cạp Đỏ ở bên cạnh đánh lén, vì mắt quỷ của Lý Phi, mỗi lần tấn công đều không thể thành công, nhưng...

Bọ Cạp Đỏ triệu hồi nước.

Một người dị năng không gian cấp A, trong không gian chiến đấu gã sáng lập, triệu hồi nước lũ.

Khi Quỷ Lửa phát hiện thì đã quá muộn, anh ta biết mình đang ở trong con bài chưa lật của Bọ Cạp Đỏ, nhưng mãi đến lúc chết anh ta cũng không hiểu được Bọ Cạp Đỏ đã làm như thế nào.

Tia lửa điện chói mắt bao phủ chiến trường.

Trong nguyên tác, ảnh đế Lý Phi không bị thân bại danh liệt, tội ác của Hắc Uyên cũng không bị ném lên trên đầu ảnh đế, vì xác của Quỷ Lửa thật sự....không nhận ra nổi anh ta là người này.

Johnson bị thương nặng, về nước Mỹ điều trị, tên Bọ Cạp Đỏ nham hiểm vẫn luôn núp phía sau, còn thêm cho chính mình tầng tầng lớp lớp không gian chống chói với biển lửa bùng nổ phút cuối, nên lông tóc vô thương.

Không gian dị năng của Bọ Cạp Đỏ rất đặc biệt, không giống không gian của người khác như một cái lồng, không gian của gã là từng lớp tạo thành, dị năng hình thành kết cấu dạng lát, sau đó xếp chồng lên nhau, giống như một không gian có thể tháo dỡ, khi cần thiết có thể co lại chống chọi với sát thương, có được lực phòng ngự siêu cường.

Laniakea công bố đáp án trong tiểu thuyết, Bọ Cạp Đỏ không phải người dị năng song hệ, gã không gọi ra nước, mà là khi thức tỉnh dị năng không gian, có thêm một hạng mục đặc biệt “năng lực chứa nước”.

Dòng nước tồn tại bên trong không gian dị năng, Lý Phi không nhìn thấy được bên trong, nên khi chiến đấu “mảnh vỡ” không gian của Bọ Cạp Đỏ bay đầy trời, xả dòng nước ngấm chuẩn về phía Lý Phi, vì thế mà Quỷ Lửa sơ sót.

Về việc khi Bọ Cạp Đỏ thức tỉnh, dùng dị năng chạm vào vật đầu tiên là... dứa.

Thực vật họ dứa, kết cấu lá hình hoa sen, và có năng lực chứa nước...

Sau khi thuộc tính dị năng của Bọ Cạp Đỏ được công bố, danh tiếng của gã lên tới đỉnh.

– Vô số kẻ xuyên sách cho đến nay vẫn còn noi theo, như hồ rình mồi nhìn chăm chăm dứa, mơ mộng trở thành người dị năng hệ không gian cấp A nghịch thiên thứ hai.

Hồng Long xóa bỏ tất cả mọi việc, không nói cho Lý Phi.

Sau khi Lý Phi tự tra ra sự thật, tâm trạng một lời khó mà nói hết. Cũng giống như Giản Hoa không ăn nấm, anh nhìn thấy dứa là đã buồn nôn.

Nếu nói cái chết của Quỷ Lửa, Hồng Long nhìn như là giấu diếm, nhưng trên thực tế chỉ là không tiện mở miệng, để cho Lý Phi tự đi điều tra. Nhưng kết thúc thật sự của nguyên tác, nguyên nhân cái chết của Giản Hoa có thể nói là tràn ngập thần bí.

– Sau khi Quỷ Lửa chết, trên thế giới chỉ còn bốn người dị năng cấp S, Johnson cùng hai người khác liên thủ, cuối cùng chiến thắng Giản Hoa, kết cục là Thế giới Bị Từ Bỏ triệt để biến mất, mọi người mất đi dị năng.

Thế nhưng quá trình chiến đấu như thế nào, Johnson thắng như thế nào, ai cũng không chịu nói rõ.

Dù “bạn xuyên sách đồng hành” sốt ruột tỏ vẻ muốn biết, cũng sẽ bị hàm hồ cho qua.

“Dù sao Kẻ Cản Nuốt cũng chết.”

“Dị năng biến mất, nhưng rất nhiều người dị năng đã có địa vị quyền thế, bố cục thế giới bị thay đổi, không có bao nhiêu người giống như nhân vật chính chạy về xã khu làm nghĩa công.”

“Nhân vật chính là anh hùng bình dân, đương nhiên sẽ lựa chọn như vậy. Yên tâm, cơ hội chúng ta nắm được sẽ không giống thế!”

Càng không tìm hiểu được, Lý Phi càng coi trọng.

Chuyện này có thể là sự thật mà ngay cả Hồng Long cũng không biết. Lý Phi quyết tâm lên một kế hoạch càng thêm hoàn thiện, cân nhắc những người có thể tin tưởng, để người này nắm mai phục trong thế giới nhỏ của “kẻ xuyên sách”.

Kết quả là, kế hoạch còn chưa kịp thay đổi, còn chưa đầu vào đầu, Lý Phi đã bất ngờ nghe được nội tình mang tính bùng nổ “phải từ bỏ dị năng, vì động rộng sẽ phá hủy thế giới”.

Trong địa động, Lý Phi nghiêng đầu nhìn về mặt âm trầm của Giản Hoa, thấy lo âu trong lòng. Tác giả có lời muốn nói: Truyện này không có âm mưu phức tạp, không có bố cục vĩ đại, có cũng chỉ là nguyên tác đơn giản, bạo lực, không khoa học, ba nguyên tắc của truyện này ㄋ [ㄋ ▽ ㄋ] ㄋ

P.S. Bộ Cặp Đỏ chết rất buồn cười, tôi cá là mọi người không đoán được, tôi cam đoan tâm trạng của độc giả nguyên tác cũng là một ngày như dog, giống như khi nhìn thấy vật khiến Bộ Cặp Đỏ thức tỉnh dị năng → _ →

Độc giả A: Trời, biệt hiệu Bộ Cặp Đỏ này liên quan gì đến dị năng của gã??? Có đến một centimet liên quan không?

Độc giả B: Tui vẫn cho rằng Bộ Cặp Đỏ là con bài chưa lật, là độc
châm tinh hồng...

Laniakea: Không phải đâu. Bộ Cặp Đỏ là biệt hiệu ở thế giới ngầm
trước khi gã trở thành người dị năng.[1] Trứng rán thịt hun khói

[2] Brownies chocolate

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Trao Đổi

Di ngôn của người dị năng hệ thổ, đội trưởng tiểu đội đặc chủng không ghi sai chữ nào vào quyển sổ trên tay.

Anh ta không rõ ý nghĩa của những lời này, anh ta chỉ phụ trách việc báo cáo những lời này lên trên sau khi nhiệm vụ kết thúc. Về phần động rỗng, thế giới bị hủy diệt gì đó, người không hiểu có sốt ruột cũng vô dụng, di ngôn của người chết chưa chắc đã chính xác.

Khi đội trưởng ghi lại, còn quan sát Lý Phi.

Quý Lửa... Biệt hiệu này nghe như là người dị năng hệ lửa.

Thể trạng của Lý Phi trong mắt đội trưởng tiểu đội đặc chủng chỉ ở mức bình thường, thái độ của anh ta đối với Lý Phi hợp cách, là do nghe nói khi bị côn trùng khổng lồ truy đuổi, Lý Phi đã công “đồng đội” trên lưng mà chạy trốn.

Theo lý thì đương nhiên, “đồng đội” Giản Hoa này bị nhóm bộ đội đặc chủng coi thành “người dị năng có thuộc tính phụ trợ”.

Về phần “Kẻ Cản Nuốt” xuất hiện trong di ngôn, tuy rằng họ đã nghe thấy tên gây nói trước cửa động, nắm là dị năng cản nuốt, cũng đoán được nó ở trên người Giản Hoa, nhưng hành động chỉ nhận biết Lý Phi, không nhìn đến Giản Hoa của người dị năng hệ thổ, khiến họ cho rằng mình đã nghĩ sai.

Hai anh lính đặc chủng chuyển xác người chết sang “phòng” bên để “an táng” tại chỗ. Đội trưởng cất sổ tay ghi chép đi, ngẩng đầu hỏi: “Mọi người thấy thế nào về động rỗng?”

“Chắc là chỉ cái động trên trời kia.”

Trong lòng tên gầy như sông cuộn biển gầm, lúc thì là thế giới bị hủy diệt, lúc thì là núi năm đồi năm.

Từ bỏ dị năng là ý gì?

Sao lại phải “chuyên biệt” báo cho Giản Hoa, chẳng lẽ chỉ cần một mình Giản Hoa từ bỏ dị năng là được? Hay do Giản Hoa quan trọng, là nhân vật quan trọng quyết định sự kiện động rỗng ảnh hưởng đến toàn thế giới?

Tên gầy không ngừng lắc lư giữa luận sự hủy diệt của năm và luận sự hủy diệt của dị năng.

Anh ta là một người dị năng đã hoàn toàn thức tỉnh, đẳng cấp không thấp cũng không cao, nhưng anh ta thừa nhận sau khi có dị năng, chiến đấu cũng dễ dàng hơn, thực lực tăng lên rất nhiều.

Nhưng, nếu từ bỏ dị năng là có thể phong bế Thế giới Bị Từ Bỏ, tên gầy sẽ không hề do dự mà lựa chọn từ bỏ.

Đồng thời anh ta cũng hiểu rằng, phần lớn người dị năng sẽ không chịu.

Người dị năng cấp cao thì càng khó nói...

“Lại nói, chúng tôi có một tin tốt!” Đội trưởng vui vẻ bắt tay tên gầy, “Cái động trên trời kia không cố định. Sau khi con côn trùng khổng lồ rứt

đầu về, chúng tôi không biết tiếp theo nó sẽ xuất hiện từ nơi nào. Mỗi lần rời khỏi hang động đều là một hồi mạo hiểm sống chết!”

Hiện tại? Phần sau của con côn trùng đã bị thắt nút, chắc là không lui về được.

“Nó có thể xé cửa động, khiến cửa động mở rộng ra hẳn không phải là việc khó.” Giản Hoa cảm thấy cái nhìn của đội trưởng quá lạc quan.

“Con côn trùng kia vẫn đang rít gào. Việc này khác với hành vi lúc thường khi rút lui của nó.” Đội trưởng ý bảo họ lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Hố trời rất kỳ lạ, con côn trùng có thể dùng miệng cắn, hoặc dùng râu xúc giác. Nhưng giờ râu xúc giác của nó quấn chặt “khăn trùm đầu”, cơ thể lại bị thắt nút, con côn trùng khổng lồ bị trói chặt.

Lý Phi nhướn mày: “Sao nó không trượt xuống?”

Nửa đoạn sau cơ thể khổng lồ của con côn trùng vẫn núp trong hố trời, nếu nó “rút” cơ thể ra, trượt xuống đường quốc lộ, co rút cơ nhục từ từ xoay quanh, thì sẽ dễ dàng cởi được nút thắt.

“Có thể xuống dưới rồi không lên được?”

Treo ngược lên trời thì rất dễ, nếu đứng thẳng thân mình cao hơn hai mươi mét, thì có thể hoàn thành động tác từ mặt đất chui hố trời, nhưng nếu trong cơ thể không có xương cốt chống đỡ thì rất khó làm được.

“So với chuyện này, thì tôi càng quan tâm đến việc phía sau hố trời có gì.” Về mặt Lý Phi rất khó coi, nếu quy tắc vật lý cũng giống ở nơi này, “Con côn trùng khổng lồ không vì quán tính thể trọng mà trượt ra hoàn toàn, đã cho thấy rằng cơ thể nó giấu trong hố trời còn dài hơn so với đoạn chúng ta nhìn thấy.”

Tất cả mọi người chưa từng có kinh nghiệm giao tiếp với quái vật, trong lòng sợ hãi.

Tiếng gầm gừ của con côn trùng khổng lồ loáng thoáng bên tai.

Giản Hoa thấy mọi người bàn bạc nửa ngày, cũng không ra kết quả gì, thì rời khỏi đám người, chọn một góc vắng lặng lặng ngồi gần người.

Vài phút sau Lý Phi cũng đến.

“Xin lỗi.”

Lý Phi thử tới gần Giản Hoa, phát hiện “trường” không có phản ứng gì, lúc này mới như trút được gánh nặng mà ôm lấy bả vai người yêu.

Nhìn thấy những vết thương do bị cào rách trên người Giản Hoa, Lý Phi hối hận: “Nếu anh không kiên quyết tìm kiếm quái vật hình thể khổng lồ, mong ngóng chứng minh Thế giới Bị Từ Bỏ tồn tại một loại sức mạnh vô hình, thì chúng ta sẽ không bị nhốt trong này.”

“Phải nói là chúng ta lần này đến đúng lúc, động rỗng...” Giản Hoa lặp lại hai từ “động rỗng” này.

“Anh không hi vọng em gặp phải nguy hiểm.” Lý Phi nâng tay lau mồ hôi trên trán cho Giản Hoa.

Sâu trong địa động rất oi bức, mặc dù có cửa thông gió, nhưng vẫn không dễ chịu lắm.

Giản Hoa thản nhiên nói: “Chúng ta đang sống trong nguy hiểm rồi, dù không có Thế giới Bị Từ Bỏ, thì cuộc sống cũng sẽ có lúc gặp chuyện ngoài ý muốn.”

“Ít nhất không có chuyện bị một con sâu đuổi vào trong hang động.”

“Anh để ý như thế à...” Giản Hoa nghiêng đầu nhìn Lý Phi.

Bên trong địa động dùng loại bóng đèn nào đó sáng rất mờ, là do bộ đội đặc chủng tự mang bình ắc quy đến. Họ thấy mọi người phía xa không lật xem bản đồ nữa, thì chỉnh thấp độ sáng đèn điện. Ở trong hoàn cảnh mờ lung đến mơ hồ này, tập trung nhìn bất cứ thứ gì đều phải cố hết sức, cho dù gần trong gang tấc, Giản Hoa cũng cần phải thông qua ký ức để hoàn thiện khuôn mặt Lý Phi.

Nhưng ký ức của cậu với Lý Phi nhiều lắm.

Mỗi một cái đều hấp dẫn cậu.

Cổ họng Giản Hoa có hơi khô, oi bức khiến cậu cảm thấy khó chịu. Lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, khi cậu nghe thấy tiếng thở của Lý Phi cũng trở nên nặng nhọc, thì vẻ mặt thay đổi.

“Chờ khi chúng ta trở lại Hoài thành, anh có thể soạn cho tôi một đoạn lời thoại tôi muốn nghe. Ví dụ như Ô tướng quân rời khỏi sa mạc, sợ liên lụy đến người khác, nên mai danh ẩn tích ở lại một trấn nhỏ ở biên cương, nuôi ngựa chăn dê, cuối cùng bình thản chết đi.”

Giản Hoa cảm thấy cánh tay mình dựa vào cứng đờ trong nháy mắt.

– Hóa ra không phải là ảo giác, Lý Phi thật sự để ý Ô tướng quân.

Giản Hoa đắm chiêu suy nghĩ. Cậu đã gặp nhiều chuyện trong giới giải trí, nghe thấy nhiều tin đồn, biết rằng đa số ngôi sao đều không thích bạn giở giọng nói về bộ dạng trên màn ảnh của họ, hay chơi nhân vật sắm vai gì đó. Đây không phải là tình thú, mà đôi khi thậm chí còn là một loại vũ nhục. Trong giới có chỗ tăm tối, mấy ngôi sao bị bao dưỡng kia, có quyền lên tiếng nhất...

Giản Hoa cho rằng Lý Phi đi đường lên làm ngôi sao thuận buồm xuôi gió như thế thì sẽ không có suy nghĩ này, nhưng hóa ra là chuyện ghen tuông này, dù là người người đàn ông tài giỏi đến mức nào, cũng không tránh được.

Lý Phi nhanh chóng điều chỉnh trạng thái cơ bắp, để mình thả lỏng, tiếng nói chuyện cũng rất thản nhiên: “Vì sao lại là Ô tướng quân, anh thấy em cũng rất thích Hạ Ngưng mà.”

Hạ Ngưng là nam chính “Trúc đen”.

“Không, tôi để ý Hạ Ngưng là vì tôi thấy chính mình trên người anh ta. Nếu bố tôi không phá sản, bọn họ đều còn trên đời, thì tôi rất có thể sẽ trở thành như vậy. Ai sẽ thích chính mình chứ, còn là một mình có tính cách đặc biệt đáng ghét?” Giản Hoa cố ý cường điệu, cậu chưa từng có nghĩ muốn trêu đùa ai, riêng Lý Phi đã trở thành vô số lần đầu tiên.

Khi cảm thấy Lý Phi không thể không lại cố gắng thả lỏng cơ bắp, điều chỉnh hô hấp, giữ nụ cười, Giản Hoa không kiềm được cười trước.

Khóe miệng nhếch lên không tiếng động, nhưng cảm xúc vui sướng cực kỳ rõ ràng, Lý Phi rất mau thì nhận ra được.

“Em, đang nói đùa à?” Lý Phi không thể nói nên lời tâm trạng của mình, anh vừa sung sướng vừa buồn bực.

Sung sướng đương nhiên là vì đã nhuộm lên người trong lòng bóng dáng của chính mình. Người tính tình càng trầm lặng, thì khi anh ta vì người đặc biệt mà vui mà buồn, sẽ tạo ra một sức hút khác.

“Em không lo về di ngôn kia à?” Lý Phi chỉ muốn dùng một ngọn lửa thiêu cháy xác người dị năng hệ thổ kia.

Anh thành lập Hắc Uyên, định hướng phát triển, trừ suy tính vì đại còn, còn vì muốn giống như nguyên tác, đi ra trước màn, khiến lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người mình.

Đây là cách duy nhất bảo vệ Giản Hoa.

Đối với kẻ địch, Kẻ Cẩn Nuốt không ai hiểu được, là đáng sợ nhất.

Đối với quốc gia, Giản Hoa nói ít làm ít, lại không có dã tâm rõ ràng, độ đánh giá nguy hiểm sẽ hạ xuống rất nhiều.

Người dị năng hệ thổ này dùng một đoạn di ngôn thật giả chưa rõ, phá hủy mất cố gắng nhiều ngày của Lý Phi. Liên lụy tới sự tồn vong của thế giới còn không ghê à? Giản Hoa sẽ mau không thể yên ổn sống qua ngày!

“Tôi phải lo lắng điều gì? Động rỗng xuất hiện hay là thế giới bị hủy diệt?” Giản Hoa hỏi lại.

Cậu tuy không nỡ để Lý Phi chết, nhưng nếu toàn thế giới đều phải chết, thì không nỡ cũng vô ích.

Giản Hoa hơi buồn cười: “Hay là anh tin rằng chỉ mình tôi có thể ngăn cản thế giới bị hủy diệt?”

Loại định vị này, hẳn là cho nhân vật chính, không đến phiên cậu.

“Em đối với việc từ bỏ dị năng thấy thế nào?”

Những lời này của Lý Phi đã hỏi đến trọng điểm, cũng là suy nghĩ của Giản Hoa khi mãi luôn nhíu mày sau khi nghe xong di ngôn. Cậu nghĩ, sau đó nói: “Suy đoán của anh rất đúng, Thế giới Bị Từ Bỏ tồn tại một loại sức mạnh vô hình, nó kích phát dị năng, cũng mang đến rất nhiều quái vật. Khi người dị năng cấp cao sử dụng dị năng ở thế giới thực, dòng sức mạnh này

có thể phá hủy thế giới. Từ bỏ dị năng, phong bế hoàn toàn Thế giới Bị Từ Bỏ, nếu là thật thì ý tưởng này không tệ.”

Đáng tiếc không thực hiện được.

Trong địa động thỉnh thoảng rung lắc, Giản Hoa hít vào hơi thở quen thuộc của Lý Phi, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cảm nhận được sức nặng trên vai, Lý Phi nghiêng đầu, để Giản Hoa dựa thoải mái hơn. Trong ánh sáng mờ mờ ảo, vẻ mặt của anh lát thì lo âu bất an, lát lại có vẻ âm trầm lạnh lẽo.

Thực ra, lời nói của người dị năng hệ thổ cũng không khó đoán, đi theo xuống, sẽ có kết luận đáng sợ.

Khi Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, đám tơ sẽ xuyên thấu không gian, chủ động kiểm ăn, thói quen này cực kỳ giống con côn trùng khổng lồ bên ngoài. Nhưng lai lịch con côn trùng khổng lồ không rõ, sau khi động rỗng xuất hiện năm sẽ gia tăng hủy diệt thế giới. Chỉ cần Giản Hoa từ bỏ dị năng, tất cả sẽ có đường sống để giảm xóc... Đồng thời, Giản Hoa sẽ thay Lý Phi trở thành mục tiêu ám sát của tổ chức tình báo các quốc gia.

Sự phát triển đáng sợ này, khiến Lý Phi không kiềm được muốn cắt đứt tin tức trong này.

– Ánh mắt lạnh lẽo của anh đảo qua nhóm lính đặc chủng đang ôm súng nghỉ ngơi, và đội trưởng vẫn còn đang bàn bạc với tên gầy.

Sát ý nhanh chóng tan thành mây khói.

Lý Phi không phải là người tốt, nhưng anh vẫn có nguyên tắc của chính mình, chuyện vượt qua điểm mấu chốt, anh khó mà làm được.

Hơn nữa, giết người diệt khẩu không có ý nghĩa gì. Động rỗng vẫn tồn tại, nguy cơ sẽ không biến mất, kẻ xuyên sách ai ai cũng biết tình tiết, anh có thể bịt được bao nhiêu cái miệng?

Lý Phi hơi cúi đầu, cằm dưới và má dán lên mái tóc Giản Hoa.

Dính chút bụi đất, nhưng chất tóc vẫn mềm mại. Tần suất hít thở đều đều ảnh hưởng đến Lý Phi, anh thở dài, ôm người chặt hơn.

– Dù cho xảy ra chuyện gì, họ cũng luôn phải cùng nhau đối mặt.

Dù có là định mệnh, là số phận đã được viết xong.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Dừng Giả

Thế giới Bị Từ Bỏ không chia ngày đêm, chỉ có thể dùng cảm giác để nghỉ ngơi vào “ban đêm”.

Một đêm này đã định sẵn là không yên ổn. Con côn trùng khổng lồ ở trên mặt đất lăn lộn quay cuồng, tiếng gầm gừ không ngớt.

Bộ đội đặc chủng gác đêm bên trong địa động cảnh giác lắng nghe động tĩnh phía trên. Tên gậy Triệu Văn và Lý Phi cũng không nghỉ ngơi, họ đang ngăn người suy nghĩ trong bóng tối. Suy nghĩ rất nhiều, nhưng oi bức khó chịu lại một lần nữa kéo suy nghĩ của họ về thực tại.

– Phải sống trở về.

Biên độ chấn động trên mặt đất càng lúc càng lớn.

“Rầm!”

“Khụ khụ!” Những anh lính đặc chủng đang ôm súng nằm nghỉ, nhảy dựng lên, bùn đất trên đỉnh hầm rơi đầy mặt họ.

Giản Hoa cũng bừng tỉnh, khi mở mắt ra lại không thấy rõ tình hình trong hầm. Đất ở Tây Bắc khá khô cằn, bụi đất bay tứ tung, mọi người đều bị nghẹn, phải che lại miệng mũi.

“Con sâu kia đang phát điên gì chứ?”

“Mau, mang theo đồ cứu trợ, rút lui vào đường hầm!” Đội trưởng hô lớn.

Mọi người hỗn loạn một lúc, mới khiêng vật phẩm lên chạy. Đèn ắc quy chiếu sáng chỗ tên gầy, anh ta nhìn thấy thanh chắn ô tô chống đỡ đỉnh hầm đã bị va đập lệch vị trí.

“Không ổn rồi! Đi mau, không cần quan tâm mấy thứ kia nữa!”

Ngay sau đó một khối nham thạch nện xuống bên chân tên gầy.

Đỉnh hang bỗng phủ đầy hoa lửa, giống như dải lụa đỏ thắm, lại giống như biển lửa treo ngược. Ánh sáng chói xạ chói mắt xuyên qua khói bụi, hình dáng con côn trùng khổng lồ xuất hiện rõ ràng phía sau.

“Chặn cửa hang lại!”

Người cuối cùng trốn vào đường hầm là đội trưởng, anh ta vừa nhảy về phía trước, lập tức có cậu lính đặc chủng chờ sẵn, nghiêng mình liều mạng lôi ghế sofa chặn lại.

Trong hồ băng có một khe hở, lại có rất nhiều tơ dán lên.

Đám tơ không có đồ ăn đã lâu, không kiềm được đi cắn nuốt dị năng hệ băng của tên gầy. Khi con côn trùng khổng lồ xông đến, nắm mang theo vụn băng trực tiếp trượt vào trong miệng nó, va đập vào răng nanh, phát ra tiếng vang kỳ quái.

“Mau ổn định, đừng hoảng loạn, tiếp tục lui về phía sau!” Đội trưởng bình tĩnh chỉ huy.

Chiều ngang đường hầm có hạn, con côn trùng khổng lồ đụng hổng ghế ngồi ô tô, thò đầu vào đường hầm, một mùi tanh tươi xộc vào.

Sát thương của loại khí này, loài người không cách nào chịu được, cộng thêm việc không khí bên trong hang động khó tuần hoàn, “khí độc” con côn trùng khổng lồ phun ra khiến đội trưởng lung lay, suýt thì ngã quy.

Mũ năm to mọng bịt kín miệng con côn trùng khổng lồ.

Nó phần nộ dùng răng mài dị vật nhỏ. Năm vụn vụn biến thành đám tơ, lại kết thành khẩu trang che kín miệng con côn trùng.

Càng nhiều tơ mọc dọc theo vách động, cuốn chặt lấy đầu con côn trùng khổng lồ. Chúng hội hợp cùng với bạn đồng hành trên râu xúc giác. Vì năng lượng không đủ, năm xuất hiện hiện tượng cắn nuốt lẫn nhau, đám tơ trên râu xúc giác đứt đoạn, bay ra bổ khuyết cho dây tơ năm mới bện thành lưới.

“Hấp thu dị năng của anh đi!”

Lý Phi kêu gọi hoa lửa tới gần cửa hang, độ ẩm tăng lên, mọi người mồ hôi ướt đầm.

Đám tơ không khách khí rút đi năng lượng ngọn lửa, tên gậy cũng ném thêm lưỡi dao băng vào.

Nóng lạnh luân phiên, con côn trùng khổng lồ phát điên va đập vào hang động. Đội trưởng được mọi người nâng dậy phải tự tát mạnh mình một tát, mới tỉnh lại từ mùi tanh tươi, hữu khí vô lực, nói: “Rút lui!”

“Nhưng, ở trên mặt đất chúng ta không có chỗ trốn tránh...”

“Đường hầm sẽ sụp! Sau khi người dị năng hệ thổ kia chết, độ vững chắc của địa động đã giảm xuống.”

Không đi, thì sẽ bị chôn sống dưới lòng đất.

Thế nhưng rời khỏi sự bảo vệ của hang động, con côn trùng khổng lồ có thể tận tình truy đuổi con mồi của nó. Khi mọi người còn đang mâu thuẫn lựa chọn, bỗng bị năm mọc bên chân đẩy sang bên cạnh.

“Trời chết con côn trùng trong hang động này!” Giản Hoa kêu gọi dĩ năng, đám tơ tràn vào “phòng trống” bị con côn trùng khổng lồ nện sập, mọc dọc theo cơ thể con côn trùng khổng lồ.

“Răng rắc... Lách cách...”

Trong khói bụi mù mịt, chỉ Lý Phi có thể thấy rõ chuyện gì xảy ra.

Răng nanh con côn trùng khổng lồ đang rơi ra.

“Chờ đã, ngấm chuẩn vào khoang miệng nó!” Lý Phi quy thành quả cho việc “tẩy lể” nóng lạnh luân phiên.

Tên gậy bắn vài lưỡi dao băng về hướng Lý Phi chỉ.

“Mau lên đây, đường hầm không chống đỡ được nữa!” Đội trưởng tiểu đội đặc chủng ở phía sau thúc giục họ.

“Còn có thể chịu được năm phút!” Giản Hoa không quay đầu lại, nắm đã móc tốt cắm chắc trong bùn đất, giờ chỉ còn một ít đất cát trượt xuống từ mũ nấm.

Ngày sau thì bớt lo, Lý Phi càng thêm bình tĩnh không chế tần suất tấn công của lửa và băng. Anh không ngừng nhắc nhở tên gậy. Cùng lúc đó, trong hang động tràn ngập tiếng vang lách cách răng rắc kỳ dị.

Với hình thể con côn trùng khổng lồ, nó có thể một ngụm nuốt vào ba người. Cường lực khi cái miệng rộng kia khép lại chắc chắn có thể nghiền người thành bánh thịt. Giờ nhỡ răng nó thì ít nhất cũng có thể cam đoan lúc chạy trốn sẽ không bị lột mất một lớp quần áo kèm da thịt, máu tươi chảy đầm đìa, khiến cho họ vì thương nặng mà mất sức chiến đấu.

Con côn trùng rốt cuộc cảm thấy không ổn, nó liều mạng giãy dụa lui về sau, đường hầm chấn động càng mạnh hơn.

Cuối cùng nấm cũng hoàn toàn chống được cát đá sụp đổ, con côn trùng khổng lồ “rụt” đầu về. Nó rít gào đám nấm lớp lớp núc ních trong đường hầm phía sau, rồi bắt đầu chui đầu xuống đất.

Con côn trùng này cũng định đánh địa đạo, đánh lên họ từ dưới lòng đất sao?

“Nhảy lên phía trên nấm!”

Mọi người nhất nhất làm theo, ngay cả Lý Phi, Triệu Văn cũng không ngoại lệ. Dù rằng sau khi ôm lấy mũ nấm, tâm trạng mỗi người đều rất phức tạp.

Vì cùng cố mặt đất, nấm lớn nấm nhỏ lại mọc thêm một lớp trên mặt đất đường hầm. Giờ tất cả mọi người đều ở trong “nhà nấm”, chỗ nào cũng thấy mũ nấm dưới chân.

Đừng nói là Tây Bắc, dù ở rừng mưa nhiệt đới, cũng hiếm thấy cảnh tượng này.

Trong tay Lý Phi ngưng ra một ngọn lửa, chờ khi dị năng của Giản Hoa báo đã “thấy” con côn trùng khổng lồ chuẩn bị phá đất chui ra từ chỗ nào, thì ném lên đầu nó một quả cầu lửa cực nóng.

“Nó đang đào bùn đất... Không hướng về phía bên này, nó không định đào hầm, nó...”

Giản Hoa bỗng tạm dừng, tất cả mọi người đều có thể nghe được tiếng động đào đất bên ngoài, còn có tiếng cắn nuốt rõ ràng.

Tên gậy nghi tới cái gì, sắc mặt trở nên khó coi, bàn tay nắm thành quyền dấm lên tán nấm, đám tơ run lên, trực tiếp cuốn lấy anh ta. Giản Hoa phất tay xua tan đám tơ vây quanh tên gậy, thấp giọng nói với mọi người: “Nó đang ăn xác người các anh mai táng.”

Đội trưởng lộ ra vẻ mặt hối hận.

Chôn người trong địa động, là do tin rằng sau khi mọi chuyện kết thúc, dù toàn bộ người nơi này chết, quốc gia cũng có thể dựa vào vết thương trên xác người phán đoán về con côn trùng khổng lồ, ngay cả nhật ký dự bị của nhiệm vụ lần này cũng được “mai táng”.

Nếu biết con côn trùng khổng lồ sẽ đánh sập địa động, cắn nuốt xác người, thì còn không bằng để người dị năng hệ lửa kia hỏa táng người chết.

Con côn trùng khổng lồ không tấn công cửa hang năm nữa, nó chậm rãi rời đi.

“Nó chỉ nuốt người dị năng vừa qua đời kia. Lúc trước các anh nói là còn mai táng một người gặp nạn bất hạnh?” Giản Hoa quay đầu hỏi.

Đội trưởng gật đầu, miêu tả cho Giản Hoa vị trí vùi lấp hai cái xác.

Con côn trùng cách đây không xa lại không phát hiện, xem ra sức mạnh trên người người dị năng vừa chết đi thì còn chưa biến mất, nhưng khi chết vài ngày thì sẽ không còn nữa. Vài lần biểu hiện của con côn trùng khổng lồ đã cho thấy nó rất nhạy cảm với độ mạnh yếu của người dị năng.

Lý Phi còn đang mãi suy nghĩ sâu xa, Giản Hoa bỗng hô to: “Cẩn thận!”

Con côn trùng khổng lồ giả bộ “ăn xong rồi đi”, nó vòng vèo một lúc, rồi bỗng phát động tấn công, đầu hung hăng đường hầm phía trên Lý Phi. Năm cũng bị lực chấn động này ép sập vài phần.

Đám tơ nối đuôi nhau bọc Lý Phi lại, giống như mặc đồ phòng hộ, chỉ lộ ra ánh mắt, mũi và miệng, ngay cả tóc cũng không nhìn tới một sợi.

Đám tơ ngăn cách dao động dị năng, nhà năm gia tăng đám tơ phòng hộ có tác dụng gấp đôi, khiến con côn trùng khổng lồ với cái râu xúc giác khó dùng, chuyển hướng tấn công đường hầm phía trên đầu Giản Hoa.

Giản Hoa bình tĩnh mặc cho mình và tên gầy đồ phòng hộ.

Mất mục tiêu định vị, con côn trùng khổng lồ phát điên va đập mặt đất. Khi đội trưởng lo lắng nhà năm có thể chống đỡ được hay không thì con côn trùng khổng lồ lại bởi vì không muốn bị trói trong đám tơ mà hậm hực rời đi.

Sợ nó luẩn quẩn trong lòng lại sát hồi mã thương*, ba người chỉ đành tiếp tục mặc đồ phòng hộ đám tơ.

*Ý chỉ việc bất ngờ tấn công

Ánh sáng của quả cầu lửa chiếu rọi xuống, trông họ như xác ướp.

Đám lính đặc chủng ôm súng:...Vẫn nên dập lửa đi, xác ướp ngồi trên năm khổng lồ, đúng là không nhìn nổi.

Họ sờ năm bên cạnh, chợt phát hiện đám năm “dị năng phụ trợ” này cực kỳ xuất sắc, có thể leo có thể dính, lúc quan trọng còn có thể làm “vật liệu kiến trúc”.

“Con côn trùng khổng lồ chắc chắn sẽ lại đến. Địa động đã sụp 70%, chúng ta bị nhốt trong này.” Về mặt đội trưởng nghiêm túc, nói, “Nếu nó được ăn cả ngã về không, đập đổ nơi này, chúng ta đành phải lên mặt đất.”

“Năm có thể mọc trên bãi đất trống sao?” Tên gầy hỏi về tốc độ dựng “nơi ẩn nấp lâm thời”.

Giản Hoa nhẹ nhàng lắc đầu: “Bên ngoài có gió lạ.”

Gió đến, thổi một cái là biến tán năm thành tơ, sao có thể ngăn cản tấn công của con côn trùng khổng lồ?

Tim mọi người cùng trầm xuống.

Cầu lửa bay lơ lửng trong đường hầm, năm xung quanh nó đều liên mạng vươn ra đám tơ hướng về phía cầu lửa, biểu hiện ra bản tính tham ăn. Giản Hoa ngăn chúng nuốt mất “bóng đèn”. Đám tơ không cam lòng chịu đi, rất nhiều tơ trắng cứ “dính” gần cầu lửa, khiến cầu lửa đang lẳng lẳng cháy thoát trông như trứng của sinh vật ngoài hành tinh, quay phim khoa học viễn tưởng cũng không cần dùng máy tính.

Lý Phi phát hiện mình cự nhiên còn có tâm trạng thưởng thức loại vẻ đẹp “quỷ dị” này.

Người của phim ảnh bao giờ cũng khó kháng cự ảnh hưởng của hình ảnh đẹp mắt tấn công thị giác....

Mắt quỷ không thể nhìn xuyên qua đám tơ, Lý Phi không biết vẻ mặt hiện giờ của Giản Hoa, nhưng anh cảm thấy Giản Hoa không quá lo lắng như người khác. Hơi thở đậm đặc quanh thân lại trở lại, giống như không quan tâm sống chết của những người này, bao gồm cả chính cậu.

Nếu là trước đây, Lý Phi sẽ cảm thấy Giản Hoa khó tiếp cận. Nhưng sau khi thông qua các kiểu “xâm nhập” thấu hiểu Giản Hoa, Lý Phi đoán là người yêu mình giờ đang ngăn người.

– Có chi tiết nào bị xem nhẹ?

Lý Phi khẽ nhú mày, nhớ lại quá trình con côn trùng khổng lồ tấn công, nửa phút sau anh chớp mắt, cẩn thận hỏi: “Trên xác có đám tơ?”

Mọi người yên lặng, tên gây giết mình, dị năng của họ vô dụng đối với vỏ ngoài con côn trùng khổng lồ, nó lại có cấu trúc khoang miệng kép. Thế

nhưng đám tơ bị côn trùng nuốt vào này thì khác! Chẳng lẽ trong cơ thể nó cũng là gân răn xương thép sao?

“Chỉ có một sợi rất nhỏ, nhân lúc con côn trùng khổng lồ đào xác người, rơi xuống từ râu xúc giác.” Giản Hoa không yên lòng nói, cậu nhắm mắt lại tựa như đang cảm thụ gì đó, “Liên hệ của nó với tôi đã bị gián đoạn, không biết tình hình hiện tại...”

“Rầm!”

Phía trên đầu vang lên một tiếng, không phải phía trên bị va đập, mà là có vật nặng gì đó nện trên mặt đất, sau đó là tiếng rít thật dài của con côn trùng khổng lồ.

Đội trưởng lập tức quyết định ra ngoài xem xét.

“Tôi đến!” Tên gầy xung phong nhận việc, trên người anh ta còn mặc đồ phòng hộ đám tơ.

Xuyên qua con đường năm nhượng ra, tên gầy bò lên trên mặt đất, liền nhìn thấy cái hố trên bầu trời. Con côn trùng khổng lồ đã trượt ra từ bên trong, cơ thể cao lớn run rẩy, xếp thành núi thịt trên đường quốc lộ, có thể nhìn thấy hình lỗc xoáy trống rỗng, có gió mãnh liệt thổi ra từ bên trong.

“Không ổn rồi, chúng ta phải chặn cái động kia!”

“...”

Nghe tiếng bò ra mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bầu trời gần động rỗng đã tối đen một mảng, vùng đen này còn đang mở rộng, tuy rằng không biết đó là cái gì, nhưng thật sự không phải điềm báo may mắn gì.

Cơ thể con côn trùng khổng lồ như bị điện giật, run rẩy run rẩy, không hề có quy luật, khiến mặt đất cũng rung rung.

Nó dài tận mấy trăm mét, nửa đoạn sau cơ thể mọc ra mấy vật hình móc tam giác, giống như chân lại giống như vật gì đó cố định cơ thể. Giờ móc có cái cuộn lại, có cái mở ra, không chịu khống chế lung tung.

Vỏ ngoài cứng rắn của con côn trùng khổng lồ lại bị những cái móc này móc cào ra vài vết trắng phớt, chỗ nặng nhất da thịt đã bị cắt mở, chảy ra chất dịch màu gỉ sét.

Giản Hoa kêu gọi càng nhiều đám tơ chui vào miệng vết thương, nhanh chóng giết chết con quái vật này.

“Chặn lại?” Năm có thể mọc cao hai mươi mét, sau đó chống đỡ bầu trời sao?

“Không được, bên trong động rỗng có một loại vật chất kỳ lạ, cuốn đám tơ đi.” Sắc mặt Giản Hoa tái nhợt, lời cậu nói nửa thật nửa giả, cậu cảm thấy đám tơ chủ động chui vào động rỗng, giống y như lúc trước xuyên qua không gian để kiếm ăn.

Nhìn thấy vùng đen trên bầu trời ngày càng mở rộng, gió lớn thổi ba “xác ướp” lộ ra hình dáng. Khi họ đành chui về đất một lần nữa...

“Gâu gâu gâu!”

Bên trong bão cát trên đường quốc lộ, một bóng dáng bé nhỏ hiện ngang chạy ra.

Corgi chân ngắn, nhưng chạy mau.

Nó sủa liên tục lên bầu trời, vùng màu đen bỗng ngưng lại, sau đó nhanh chóng rút xuống như thủy triều, cuối cùng động rỗng bắt đầu thu nhỏ

lại. Khi Corgi chạy đến trước mặt mọi người, động rỗng đã hoàn toàn biến mất, trên quốc lộ này, chỉ còn con côn trùng khổng lồ đang hấp hối nằm sấp một bên.

“Gâu?” Mũi Corgi giật giật, nhận ra Giản Hoa, nó vươn lưỡi nhiệt tình liếm Giản Hoa một cái.

Lý Phỉ:....

Mọi người:...

Tâm trạng khi để một con cún cứu vớt thế giới, thật sự khó mà diễn tả.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Cứu Viện

Một chiếc máy bay trực thăng bay bay trên mũ chương ngại vật trên đường quốc lộ cách đó không xa.

Cánh máy bay hất cát lên, thổi đầy mặt Trương Diệu Kim, hẳn không chú ý quan sát được nữa, chỉ nhìn được chỗ cuối quốc lộ.

“Thiếu tá!” Một quân nhân bối rối chạy đến báo cáo, “Cô bé kia muốn xuống máy bay.”

“Đúng là quậy mà, chỗ này gió lớn như thế!” Trương Diệu Kim cực kỳ buồn phiền, bán kính cơn gió lạt kia thổi lại mở rộng.

Dựa theo kết quả quan sát của vệ tinh, chiếc xe của Giản Hoa và Lý Phi thoát trông như tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng nếu không có việc gì thì hẳn là giây tiếp theo phải xuất hiện một lần nữa mới đúng. Kết quả, cả người lẫn xe đã mất tích hơn mười tiếng.

Vệ tinh quân sự đã tra xét khắp con đường quốc lộ này, mà không thu hoạch được gì.

Họ tính toán hành trình mười tiếng đi xe, kiểm tra toàn bộ khu vực xung quanh, vẫn không thấy ghi chép về xe quân đội Triệu Văn đi, ngay cả người có ngoại hình tương tự ba người kia cũng không thấy.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Hồng Long chỉ có thể đánh một báo cáo khẩn cấp: Chuyện lớn hỏng rồi!

Không chừng cả hai người dị năng cấp S đều xảy ra vấn đề!

Sự kiện mất tích ở quốc lộ Cam Châu lại thăng cấp, cấp cao trung ương bàn bạc tổ chức hội nghị khẩn cấp cho Hồng Long, cần lập tức đưa ra phương án, cho phép điều động tất cả tài nguyên của quốc gia.

Thiếu tá Trương Diệu Kim bận tối mày tối mặt, cũng bị mời đến.

Vì “mối quan hệ tốt” giữa hãn và Kẻ Cẩn Nuốt cùng Quỷ Lửa, không cần đại tá Lô thúc giục, Trương Diệu Kim đã tự mình gấp đến độ thượng hoả. Trung Quốc chỉ có hai người dị năng cấp S, hậu quả khi cả hai gặp chuyện không may là không thể lường được, đặc biệt còn là do hãn đề nghị Lý Phi đi.

Sau chuyển giao hết công việc cho cấp dưới tạm thời xử lý, Trương Diệu Kim liêu mạng suy ngẫm về đồng tư liệu người dị năng của Hồng Long. Cách bình thường không cứu viện được, dị năng mạnh mẽ cũng không có đường đi, tốt nhất là có một người dị năng có thể thăm dò nguy hiểm...

Cuối cùng ánh mắt Trương Diệu Kim dừng trên một phần hồ sơ đặc biệt.

Trên ảnh chụp là một cô bé ôm chó Corgi lông vàng.

Mở đầu phần tư liệu này là do bố mẹ cô bé báo án. Lúc ấy cô bé ở trong bệnh viện khoa tiêu hóa, bệnh tình không nặng lắm, chỉ là do ăn nhiều đồ lạnh.

Cặp bố mẹ này cảm thấy bệnh của con gái mình rất kỳ lạ. Đứa nhỏ ba bữa đều ở nhà, nào có cơ hội ăn lượng lớn đồ lạnh? Bố cô bé nhớ ngày hôm qua con gái dắt chó ra ngoài chơi, khi về thì quần áo rách rưới, cả người bần thiêu, hỏi đứa nhỏ cũng không chịu nói, báo cáo xét nghiệm và bác sĩ lại phán định là cô bé đã ăn loại đồ ăn lạnh như tôm cá hải sản tươi được vài

ngày... Nếu là người lớn thì chỉ hơi khó chịu, nhưng trẻ nhỏ sức khỏe yếu nên phải nằm viện chuyên nước.

Cặp bố mẹ vẫn kiên trì rằng con gái mình bị kẻ xấu theo dõi.

Loại vụ án không chứng cứ không đầu mối này, tuy rằng rất kỳ lạ, nhưng cục công an tiếp nhận cũng không có cách gì. Phụ huynh không thôi tra xét, đúng lúc Hồng Long sàng lọc trọng điểm tất cả các án kiện khả nghi – Nhất là cái loại người nhà, người yêu báo án này, nghi ngờ người thân bên cạnh mình có vấn đề.

Một trọng điểm khác là vài người vì ăn đồ sống dẫn đến khó tiêu hóa, ca bệnh nằm viện do viêm ruột cấp tính, cũng không cần đi điều tra các bệnh viện lớn, hiện giờ bệnh viện đều nổi mạng, Hồng Long sử dụng đặc quyền là có thể tìm đọc trên mạng.

Sự việc của cô bé không thuộc về cái trước, biểu hiện của vụ án là của cái sau.

Hồng Long lập tức phái người đến, vốn chỉ định “ghi vào tư liệu người dị năng”, kết quả vì bố mẹ cô bé nghi ngờ con gái bị người ngoài dụ dỗ, năm lần bảy lượt ép hỏi, dẫn ra tâm lý nghịch phản của cô bé. Khi người xa lạ tự xưng nhân viên cảnh sát điều tra tới cửa, cô bé không chịu trả lời, cún Corgi bảo vệ chủ cũng khiến nhân viên điều tra ngay cả cửa phòng cũng không vào được, vừa bước vào là ngã.

Mọi người lúc đầu cũng không nghi ngờ con chó, tưởng là dị năng của cô bé.

Bố mẹ cô bé sau khi trải qua sự kiện “bức tường không khí thần kỳ” này, rốt cuộc nhìn thẳng rằng vấn đề không giống như họ tưởng, nhanh chóng giải thích với bé, an ủi các kiểu, nôn nóng hi vọng biết được đã xảy ra chuyện gì.

Vì điểm đặc biệt của dị năng này, sự việc ngay lập tức được báo cáo lên trên, xuất động người dị năng không gian cấp B, Quan Linh.

– Kết quả, ngay cả Quan Linh cũng không vào được.

May mà máy thăm dò họ mang đến, phân tích ra kết quả.

Một kết quả khó tin, chỉ số năng lượng là cấp A, nhưng dao động lại khác với tất cả những người dị năng khác.

Nếu Giả Hoa thu lại sức mạnh, thì kết quả đo lường của máy thăm dò năng lượng lúc trước sẽ là không có dị năng! Chỉ số là một tiêu chuẩn để cân nhắc, thế nhưng không phải là tuyệt đối.

Người dị năng cấp A!

Toàn bộ Hồng Long chỉ có một người là Trương Diệu Kim!!

Dựa theo nguyên tác, nghe nói Hắc Uyên còn có hai cấp A, một trong số đó là Cảnh Điền, người kia tên là “ông Trình”, tuổi không nhỏ, dị năng âm thanh, lực sát thương cũng rất mạnh. Nhưng ông Trình có phong cách giống với tổ chức Hắc Uyên, rất ít khi tham dự hoạt động của Hắc Uyên, cũng không có ghi chép gì về việc giết người.

Vì phiên dịch sang tiếng Anh, không biết là “ông Trình”, “ông Trần” hay “ông Trương ”...

một thân phận đặc biệt khác ông Trình là hẳn hiểu được y thuật, khẩn cấp cứu trị một vài người.

Trung Quốc đã tiến vào thời kỳ già hóa, dù là Trần hay là Trương cũng đều là thế gia vọng tộc, muốn tìm một người không biết mặt mũi, không biết họ tên cụ thể, nghề nghiệp là bác sĩ già (có thể đã về hưu), độ khó rất cao.

Ba tháng bước đầu sàng lọc, đáp án là không có.

Nhưng tổ viên Hồng Long từng theo dõi Giản Hoa lại báo cáo về một đối tượng đáng ngờ. Gần tiểu khu Giản Hoa ở có một phòng khám tư nhân, bác sĩ gọi là ông Trình, có quen với Giản Hoa.

Ông lão nghỉ ngơi có quy luật, nhiều năm ăn cơm không phải là ăn cho có, cũng không phải những người trẻ tuổi dễ xúc động kia, không có bất cứ hành vi khác thường nào. Thỉnh thoảng ông sẽ đi siêu thị, ra công viên, nhưng kiểm tra an ninh cũng không bại lộ. Nếu tổ viên Hồng Long không cẩn thận, thì đã bỏ qua rồi. Lúc mang theo máy thăm dò năng lượng đến kiểm tra, quả nhiên cũng là!

Tiếp cận ông Trình không được thành công cho lắm. Ông lão thích sinh hoạt bình lặng, nên trước mắt không có ý định gia nhập Hắc Uyên, tất nhiên là cũng không đồng ý gia nhập Hồng Long.

Bỏ qua Cảnh Điền và ông Trình, giờ Trung Quốc lại phát hiện người dị năng cấp A thứ tư, tin tức này ngay lập tức chấn động cơ quan cấp cao của quốc gia.

Sự việc xảy ra ở Hải thành, Trương Diệu Kim cũng giúp một tay.

Dù lúc ấy tâm trạng hẳn rất buồn bực. Vì sao người dị năng cấp cao của Trung Quốc, không phải ở Hải thành, thì là ở Hoài thành? Chuyên môn ở khu vực hẳn quản lý!

May là cô bé tuy còn nhỏ, nhưng đã được mười tuổi.

Nói đạo lý, cô bé cũng hiểu.

Trong quá trình nói chuyện, Quan Linh lại phát hiện một sự thật có tính bùng nổ – khi cô bé hoảng sợ ôm Corgi, Corgi cũng bảo vệ chủ nhân, máy thăm dò năng lượng không đưa vào phòng được, không thể kiểm tra

đo lường ở gần. Khi thái độ cô bé dịu đi, Corgi cũng vì thái độ của bố mẹ cô bé (cũng là chủ nhân), thu lại dị năng cho phép họ vào nhà. Máy thăm dò năng lượng biểu hiện ra có hai ánh sáng chỉ người dị năng, đang xếp chồng cùng một chỗ, một cái trong đó khá yếu, nên không bị phát hiện. Cô bé mới là điểm năng lượng yếu ớt kia!

Trong phòng chỉ có cô bé và con cún!

Con chó Corgi ngay từ đầu ai cũng không nghi ngờ!

Bị ý nghĩ của bố mẹ cô bé dẫn sai hướng, mọi người đều cho rằng người dị năng cấp A này có năng lực tàng hình, không có ý tốt! Thử nghĩ xem, một người dị năng trốn trong phòng một cô bé mười tuổi, người bình thường đều sẽ nghĩ đến cái loại biến thái gì đó.

Sau khi Quan Linh phát hiện cũng không dám tỏ ra khác thường, sợ sẽ kinh động đối phương.

Trương Diệu Kim vào đúng lúc này chạy đến nhà cô bé, sắp xếp bộ đội đặc chủng, mang đến nhiều máy móc hơn. Khi hẳn đã chuẩn bị tốt để đối mặt với tình cảnh “người dị năng cấp A thần bí có thể sẽ bắt giữ cô bé”, máy móc lại cho ra báo cáo chi tiết, màn hình thể hiện biểu đồ năng lượng, là một con chó!

Tất cả tổ viên Hồng Long ở đó đều ngớ người.

Thiếu tá Trương không muốn nhớ lại cái vẻ há hốc mồm của chính mình lúc ấy.

Sau một trận rối loạn, kế hoạch bị huỷ bỏ, làm lại! Gọi chuyên gia tâm lý không có dị năng của Hồng Long đến. Bác sĩ tâm lý nói chuyện với cô bé, cũng không quên làm việc cùng bố mẹ cô bé.

Người dị năng nhỏ tuổi như vậy, làm sao sinh tồn được ở Thế giới Bị Từ Bỏ? Vấn đề này vừa xuất hiện liền đáp án, công thần không thể nghi ngờ chính là con chó kia.

Bố mẹ không muốn con gái đặt chân vào nguy hiểm, nhưng Thế giới Bị Từ Bỏ nói đến là đến, sẽ không báo trước ai, cũng sẽ không vì tuổi nhỏ mà có được đối xử khác biệt. Vì thế, một nhà ba người tính thêm một con chó tham gia huấn luyện sinh tồn đặc biệt ở Thế giới Bị Từ Bỏ của Hồng Long. Để cho chủ của Corgi cũng là bố mẹ đứa bé, hiểu được sự thật ác liệt, cũng biết được cách xác đối xử với sự biến hóa trên người con gái và thú cưng.

May mà cặp bố mẹ này hiểu lý lẽ, cũng không ngoan cố, rất yêu đứa nhỏ, cũng có tình cảm sâu đậm với thú cưng.

Ở một vùng khác của Trung Quốc, cũng xuất hiện một đứa trẻ là người dị năng, kết quả bị bố mẹ đưa vào trại tâm thần không chính quy, đã từng có án lệ về việc dùng giật điện để trị liệu. Tuy được giải cứu đúng lúc, nhưng sau khi bố mẹ đứa bé bị cảnh cáo, vẫn tiếp tục đánh đập đứa nhỏ ở trong nhà. Cho rằng dù có bệnh tật gì cứ đánh là xong hết, đánh chết còn đỡ phá hỏng đồ đạc trong nhà.

Hồng Long cường chế can thiệp, sau đó bố mẹ để lại đứa nhỏ ở bệnh viện, không muốn thanh toán phí trị liệu, từ chối người quân đội đến cửa giải thích, kêu gào đứa nhỏ là quái vật, muốn vứt bỏ.

Người phụ trách khu vực kia của Hồng Long, vung tay, kiện người giám hộ đứa bé tội vứt bỏ, tội bạo hành gia đình, có bằng chứng ghi âm, có giấy tờ của bệnh viện, cùng với tội quyt nợ phí bệnh viện. Chưa nhắc đến việc phạt tiền ngồi tù gì đó, cuối cùng, toà án cũng phán quyết đối người giám hộ cho đứa bé.

Còn con Corgi may mắn tên Đoàn Đoàn, chủ nhân nó, bố mẹ cô bé khai báo với Hồng Long rằng có một khoảng thời gian Corgi có phản ứng rất lạ, giống cún con mới sinh không thể đi, không thể ăn uống, đối không nhiệt tình với chủ nhân. Sau đó một ngày bỗng lại trở về như thường, ăn uống đi lại như cũ. Hồng Long kinh nghiệm phong phú, cũng như Lý Phi, lập tức đoán rằng có kẻ xuyên vào Corgi trên.

Qua sự quan sát của chuyên gia thuần dưỡng quân khuyến cho quân đội, con Corgi này là chó thật, không có linh hồn con người.

Chỉ số thông minh của nó vượt xa đồng loại, chắc là gần như trẻ con bảy tuổi. Phản xạ thần kinh rất tốt, mũi rất thính, tố chất ưu tú, dù có đi làm chó săn ma túy cũng không thành vấn đề.

Tại căn cứ Hồng Long, người dị năng quân đội đi theo bảo vệ cô bé, tận mắt nhìn thấy hiệu quả dị năng của Corgi, thuận lợi tổng kết cho “trực xuất”. Corgi trở nên rất quen thuộc với mấy con quân khuyến, vì thông minh biết bán manh, quan hệ với người chăm sóc quân khuyến cũng tốt.

Corgi cũng rất tài năng trong việc phân biệt kẻ xuyên sách, nó sẽ sủa ầm lên với những người có linh hồn không thích hợp kia. Những kẻ xuyên sách ở gần Corgi, nghiêm trọng thì ngất xỉu tại chỗ, nhẹ cũng phải ngủ mấy ngày mấy đêm.

Lục Triệu xui xẻo trở thành vật thí nghiệm đầu tiên, ngày qua ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng.

Trong báo cáo của Trương Diệu Kim cho thấy, Corgi ngoài bản năng nhận ra “dị vật”, bản năng bảo vệ chủ nhân vẫn chiếm đa số. Nó trực xuất được kẻ xuyên sách bám trên thân nó, cũng là trường hợp đặc biệt. Trừ khi có kẻ xuyên sách gây bất lợi đối với cô bé, nếu không thì rất khó trực tiếp “trực xuất” linh hồn mấy kẻ xuyên sách này. Động vật nhạy bén hơn so với

loài người, hoàn toàn không nên lợi dụng tình cảm của Corgi đối với cô chủ.

Thiếu tá Trương còn thêm một ý quan trọng nhất: Dù linh hồn kẻ xuyên sách có bị trục xuất, thì cũng không thể cam đoan chủ cũ có về hay không. Corgi tự mình đuổi kẻ xuyên sách đi, người khác không có điều kiện này. Trường hợp tệ nhất là linh hồn kẻ xuyên sách vừa rời đi, cơ thể họ chiếm cứ sẽ chết luôn.

Bố mẹ Lưu San cũng vì ý này, mà nhịn xuống ý nghĩ muốn mượn Corgi. Họ cho rằng, đợi đến khi Hồng Long càng hiểu thêm về dị năng, sau khi viện khoa học quốc gia nghiên cứu triệt để tình huống linh hồn kẻ xuyên sách bám vào người, thì suy xét cũng không muộn.

Báo cáo nộp chưa được nửa tháng, Giản Hoa và Lý Phi lại mất đi liên hệ ở quốc lộ Cam Châu Tây Bắc. Thiếu tá Trương đọc lại báo cáo, do dự nửa giờ giữa ông Trình và Corgi, vẫn cảm thấy mang theo Corgi có phần thăng khá lớn!

Nhiệm vụ cứu viện vốn cũng không đặt trên người Corgi. Trong kế hoạch của thiếu tá Trương, Corgi là đòn sát thủ, là máy dò nguy hiểm.

Máy bay của Hồng Long đến căn cứ Tây Bắc, sau đó đổi máy bay trực thăng quân dụng. Kết quả, còn đang trên trời, cách chỗ xảy ra chuyện không may mấy km, Corgi đã bắt đầu sủa điên cuồng, ầm ỉ muốn đi xuống. Máy bay trực thăng hạ xuống cạnh mũ chướng ngại vật, cửa cabin vừa mở, Corgi đã xông ra như tia chớp, ai cũng không ngăn được.

Trương Diệu Kim sứt đầu mẻ trán, hẩn nhìn chỗ cuối quốc lộ, tâm trạng phức tạp, xoay người còn phải dỗ cô bé đang chảy nước mắt rùng rùng vì lo cho thú cưng.

“Đoàn Đoàn chắc chắn là phát hiện nguy hiểm, lần trước khi gặp nhện khổng lồ, nó cũng như vậy.” Cô bé khóc không thành tiếng, kéo quần áo

ngồi xồm trong góc, ngóng trông cầu xin được xuống trực thăng.

Trương Diệu Kim cũng hiểu rằng để một con chó xông pha chiến đấu, thật sự rất quá đáng. Hắn vừa sai người đặt dụng cụ thăm dò trên quốc lộ, vừa chuẩn bị để người tiến vào quốc lộ.

Đội ngũ còn chưa sắp xếp xong, chỗ cuối bão cát đã truyền đến tiếng chó sủa gâu gâu.

Máy truyền tin cũng vang lên đúng lúc này: “Hình ảnh vệ tinh biểu hiện trên quốc lộ xuất hiện tám người... Toàn thể năm thành viên tiểu đội đặc chủng mất tích hôm trước, còn có Hải Âu đã mất liên lạc từ mười giờ trước...”

Bóng dáng Giản Hoa và Lý Phỉ xuất hiện bên trong màn hình.

“Hủy bỏ hành động, hoàn thành cứu viện.”

Tâm trạng Trương Diệu Kim phức tạp, giống trống khua chiêng đến, nhưng việc hắn làm chỉ là mở cửa cabin thả ra một con Corgi.

Được rồi, chó trong quân đội cũng có thể đạt được huân chương, làm người phụ trách hành động cứu viện lần này, hắn muốn xin bên trong báo cáo.

Nửa giờ sau, nghe xong toàn bộ báo cáo của tên gầy Triệu Văn, thiếu tá Trương đã choáng váng.

– Thường, huân chương gì mà lượng vàng đủ nhỉ?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Giao Phong

Con côn trùng khổng lồ chết rất đau đớn, nó từ từ tắt thở, cuối cùng cơ thể rút thành một lớp da kim sắc sáng bóng.

Một đám người ngồi xõm cạnh địa động, ngơ ngác nhìn con côn trùng khổng lồ, rồi quay đầu lại nhìn Corgi.

Bão cát thổi lùa xòa bộ lông vàng của Corgi, nó lắc mình, giống như một ổ bánh mì yến mạch mập mạp vị rơi, vừng vãi đầy đất, sau đó nó ngồi cạnh Giản Hoa.

Giản Hoa yên lặng bò ra khỏi địa động.

Lúc này, mặt chó phóng to, vẻ mặt tựa như đang cười lao đến trước mặt cậu, lực tấn công hơi bị lớn.

Giản Hoa còn chưa nâng tay, Lý Phi đã đến lau nước miếng Corgi trên mặt Giản Hoa.

Mọi người dè dặt nửa ngày, tên gầy Triệu Văn mới nhớ ra lai lịch của con Corgi này. Anh ta chạy việc ở bên ngoài tương đối nhiều, rất hiếm khi ở lại căn cứ, ngay cả tư liệu của Hồng Long cũng ít khi xem. Nếu không phải “lại xuất hiện người dị năng cấp A” được xếp vào loại tình báo quan trọng, được tự động phát cho tổ viên Hồng Long đọc, Triệu Văn giờ chắc cũng ngơ ngác như bộ đội đặc chủng.

“Này, nó có dị năng...”

Triệu Văn giới thiệu chú cún Corgi.

Đội viên tiểu đội đặc chủng vẫn đang choáng váng, vẻ mặt Lý Phỉ vô cảm, Giản Hoa cũng làm bộ như không biết lai lịch Corgi.

Vì từng cùng đám tơ “tác chiến anh dũng” với con côn trùng khổng lồ nên Corgi thẳng thắn cho rằng họ là “đồng bọn”.

Không ai biết một con chó suy nghĩ gì, Corgi chủ động thân mật với Giản Hoa, đám người Lý Phỉ chỉ có thể khó khăn phân tích đó là vì cảm tình của “đồng bọn tác chiến”. Ai nói lửa và băng không thể tìm đường chung sống?

Sau khi Corgi xông vào bão cát thì dễ dàng đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nó cùng những người “cứu viện” đi trên đường quốc lộ nửa giờ. Ở thế giới thực, chỉ mới có một giây.

Động rỗng biến mất, con côn trùng khổng lồ chết, gió lạ tan đi, họ thoát khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ.

Khi thiếu tá Trương nhìn chỗ cuối đường quốc lộ phía xa, họ đã đi đến hướng này. Đợi khi vệ tinh chụp được họ, phân bộ Hồng Long lại báo cho Trương Diệu Kim, thì những người toàn thân lấm lem mỗi một này còn có tâm trạng dùng sức phất tay với bầu trời.

Corgi lắc lắc cái mông, nhào xuống bên cạnh cô chủ nó.

“Đoàn Đoàn thật lợi hại. Đây là phần thưởng!” Cô bé lấy hộp thịt bò chuyên dụng cho thú cưng ra từ máy bay trực thăng.

Tổ viên Hồng Long phụ trách mở hộp.

Quân nhân đều thích chó, tuy rằng hình thể Corgi kém xa đồng bọn họ thấy hằng ngày...

“Hải Âu về đội!” Triệu Văn giơ tay chào Trương Diệu Kim.

Báo cáo nhiệm vụ có thể chờ nói sau, thiếu tá Trương mang quân y và y tá đến, đón tiếp những người vừa trải qua kiếp nạn, tẩy rửa bằng bó vết thương một lần nữa, đưa nước muối, đường glucô, thuốc vitamin dinh dưỡng..vân.vân. Cuối cùng còn phát mỗi người một bộ quần áo, ngồi trong địa động lâu như vậy, ai cũng trông như tượng đất.

“Lần này khiến hai vị mạo hiểm, là do công việc tình báo của chúng tôi làm chưa tốt.” Trương Diệu Kim đi đến trước mặt Lý Phi.

Lý Phi chưa nói gì, vì anh phát hiện trạng thái tinh thần Giản Hoa không tốt.

Sau khi con côn trùng khổng lồ chết, năm nháy mắt mọc đầy hai bên đường quốc lộ – Đây là cảnh tượng ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Nếu năm là hoa tươi, cảnh tượng này còn có thể gọi là hòa bình tươi đẹp, nhưng tất cả đều là năm khiến người thấy sợ hãi trong lòng. Giản Hoa nửa khép mắt, bước đi khó khăn, có vài lần suýt đụng vào Lý Phi.

Lý Phi giữ vị trí gần Giản Hoa nhất, vừa thấy không đúng sẽ chạy đến đỡ.

Trương Diệu Kim không nghĩ nhiều, vì người khác cũng trông kiệt sức như vậy, nhưng trình độ khác nhau mà thôi.

“Chúng ta sẽ lập tức lên máy bay đến phân bộ Hồng Long ở Cam Châu, đến đấy nghỉ ngơi hoặc trị liệu.” Trương Diệu Kim tỏ vẻ hai người Lý Phi muốn về Hoài thành lúc nào thì cũng sẽ nhanh chóng sắp xếp.

Không lâu sau khi máy bay trực thăng bay lên, Giản Hoa liền nhắm mắt lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ tối đen, cái gì cũng không có.

Cậu lơ lửng, trong thế giới tĩnh lặng vô thanh, Giản Hoa cảm thấy mình giống như biến thành một con diều, bị gió thổi bay quá xa, cúi đầu cũng không tìm thấy đường về.

Chỉ có loáng thoáng một hơi thở nóng cháy, từ từ thấm vào linh hồn cậu. Đó là dây diều, buộc chặt cậu, nói cho Giản Hoa biết thế giới tĩnh mịch này chỉ là giả tưởng, cậu không cô độc.

Khi Giản Hoa tỉnh lại, suýt thì cho rằng mình còn trong mơ.

Trong phòng tối đen như mực, không có ánh sáng, hơi thở quen thuộc của Lý Phi quần quanh chóp mũi.

Ánh đèn xẹt qua cửa sổ, chiếu lên bức màn hoa cũ kỹ, Giản Hoa cũng thấy rõ bày biện trong phòng: hai chiếc giường đơn bằng sắt, một cái bàn thấp và hai chiếc ghế dựa. Tranh báo kiến thiết thời đại mới dán trên tường, trên bàn có cốc tráng men và bút lông, còn có một cái đèn bàn màu xanh.

Lý Phi ngồi tựa trên ghế bên giường, cúi đầu ngủ ngon.

Mấy phút ngọn đèn lại xẹt qua, Giản Hoa có thể thấy rõ mi mắt sụp xuống của Lý Phi, khuôn mặt rõ ràng gầy yếu hơn so với mấy ngày trước. Dưới đôi mắt anh có vết màu xanh đen, bóng dáng uế oải.

Bộ dáng này của Lý Phi, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước màn ảnh.

Nghệ sĩ cần phải coi trọng hình tượng, trên đời này không có trai xinh gái đẹp không góc chết. Cho dù người có điều kiện tốt đẹp như thiên tiên giống Lý Phi, làm sao để khiến cho mỗi cử động của mình đều tràn ngập

sức hút, mỗi góc độ đều dễ nhìn, đều phải trải qua khổ luyện, giống như là đạo diễn chỉ đạo sau máy quay vậy.

Biết bộ dạng nào của mình là đẹp nhất, còn phải biểu hiện bộ dạng đấy. Đây mới là tu dưỡng chức nghiệp ngôi sao.

Lý Phi là người làm tốt nhất trong số ngôi sao giới giải trí Giản Hoa từng gặp.

Sau khi cậu ở cùng Lý Phi rất lâu, mới có thể tìm thấy mặt khác của Lý Phi. Đa số thời gian, Lý Phi ở trước mặt cậu cũng hoàn hảo như trên màn ảnh.

Lúc trước Giản Hoa không biết vì sao, còn tưởng rằng đây là bệnh nghề nghiệp cùng thói quen của ảnh đế, sau này...

Trước mặt người mình thích, thật sự là phải càng ra sức hơn so với lúc kiếm cơm!

Dù là vị trí Lý Phi đặt ghế dựa hiện giờ, và góc độ khuôn mặt lúc ngủ của anh, nếu coi tầm mắt của Giản Hoa là màn ảnh, thì Lý Phi tuyệt đối sẽ chọn vị trí tốt nhất. Đây không phải do anh cố ý, mà đại khái là một loại bản năng.

Giống như Khổng Tước khoe ra lông vũ.

Giản Hoa hơi buồn cười, cậu nằm trên gối, thử từ những góc độ khác nhìn Lý Phi.

Con Khổng Tước này càng kiêu ngạo, càng yêu thích triển lãm bộ lông vũ hoa mỹ của nó, thì lại càng không muốn để người ta nhìn bộ dáng sau lưng nó, như cái mông trụi lủi gì đó...

Quan sát khoảng mười phút, Giản Hoa rút cuộc phát hiện có một góc độ, vì tia sáng tạo thành bóng mờ, xương gò má Lý Phi bị to ra, khóe miệng cũng có vấn đề. Điều này làm cho bộ dạng anh thay đổi lớn, miệng nhỏ mất một nửa, giống như đang phồng má tức giận. Vì ngồi tựa trên ghế nên không có thân cao “chỉnh sửa”, giả non đi diễn phim vườn trường thanh xuân cũng được.

Giản Hoa thấy mới mẻ, suy cho cùng không phải ai cũng có vài gương mặt, có loại năng lực nói khí chất thay đổi là thay đổi này.

Tiếng cựa cựa người hơi lớn, khiến Lý Phi bừng tỉnh.

Mắt còn chưa mở ra, một tay đã bắt lấy Giản Hoa, sau khi xác nhận người ở trong này, Lý Phi mới mơ màng mở mắt chứng thực. Anh nhẹ nhàng thở ra: “Em tỉnh?”

“Đây là... căn cứ Hồng Long?”

Giản Hoa bị âm thanh của chính mình dọa sợ, biếng nhác vô lực.

Lý Phi nhướn mày, có hơi mất tự nhiên vắt chân, đổi tư thế ngồi.

“Sau khi con côn trùng khổng lồ chết, tinh thần em vẫn luôn không tốt, đã ngủ gần ba mươi tiếng. Giờ là đêm khuya, nếu em còn không tỉnh, tôi chỉ đành đồng ý đề nghị của Hồng Long, để bác sĩ đến chẩn trị cho em.”

Khi Giản Hoa mê man, tim đập bình thường, hô hấp bình thường, sắc mặt cũng bình thường, cộng thêm việc trên người họ có quá nhiều bí mật, đương nhiên có thể tránh tiếp xúc với bác sĩ quân đội thì không cần giao tiếp với họ.

“Tôi rất khó chịu.”

Lúc trước nằm còn tốt, giờ Giản Hoa vừa mở miệng, đã phát hiện mình muốn nói thêm vài chữ cũng phải cố hết sức.

“Sao lại thế?” Lý Phi hoảng hốt.

Giản Hoa rất khó hình dung cảm giác này, nhìn ánh mắt sốt ruột của Lý Phi, cậu chỉ có thể kiên trì giải thích, “Là không muốn động, nhưng không phải do mệt...” Là khó chịu do ăn quá no.

Trên đường quốc lộ, mí mắt cậu đã cực nặng, tiêu hóa ba mươi giờ, ngủ đến mức sâu ngủ chạy sạch, mà giờ còn không muốn động.

Giản Hoa búng ngón tay xuống, tơ trắng mềm rơi xuống đất. Chúng mọc tốt như thế khiến Lý Phi cảm thấy khiếp sợ. Chỉ vài lần hô hấp, trong cả gian phòng chỉ còn lại giường và ghế không gặp chuyện. Ngọn đèn bên ngoài không chiếu được vào, tranh báo trên tường cũng bị đám tơ nắm dính kín không lộ ra chút nào.

Không có ánh sáng, cơ thể Lý Phi cũng thả lỏng.

– Giọng nói chuyện vừa rồi của Giản Hoa, khiến Lý Phi nhớ tới chuyện của họ trong phòng tắm lần trước. Lúc ấy, sau khi tắm xong, Giản Hoa cũng dùng giọng này.

Thoả mãn, lại khàn khàn kiệt sức.

Giờ nằm chặn ánh sáng xuyên vào cửa sổ, Lý Phi biết Giản Hoa không thấy gì trong bóng tối, anh bình tĩnh lại, gù lưng rất khó chịu. Kết quả, toàn thân anh đều thả lỏng, chỉ có bộ phận nào đó là không!

Chẳng những không yên, mà còn càng khoa trương tạo cảm giác tồn tại.

Lý Phi kiểm chế mình không suy nghĩ đến tiếng rên rỉ của Giản Hoa, làn da bị nước ấm hun hồng lên khi động tình, còn có phản ứng hơi hơi run rẩy theo động tác của anh...

“Bên ngoài không có ai. Sự việc lần này thiếu tá Trương nói như thế nào?”

“Triệu Văn sẽ báo cáo tất cả mọi chuyện lên trên...” Lý Phi cố gắng giữ cho giọng nói thật bình thường. Trong đầu anh rối loạn, ý nghĩ duy nhất là Giản Hoa dùng loại giọng thoả mãn này để nói chuyện chính sự rất phạm quy! Sự tự chủ anh vẫn lấy làm kiêu ngạo đâu rồi?

So với vài người tuổi trẻ thực tủy tri vị*, anh là người đàn ông sau khi ăn thịt vào miệng, còn có thể nhịn không cùng người yêu sớm chiều ở chung lán giường! Suy cho cùng, tình cảm mới là quan trọng nhất, nhục thể chỉ là một nhân tố của tình yêu, cũng không phải tuyệt đối...

*ý chỉ việc ăn một lần thì không nhịn được muốn ăn thêm.

Không! Nhục thể vẫn quan trọng!

– Lý tính vỡ đê trong nháy mắt, quân lính tan rã là loại thể nghiệm như thế này đây.

“Cho dù động rỗng có thể giải quyết, Hồng Long vẫn sẽ coi trọng cách nói ‘từ bỏ dị năng’ này, vì động rỗng không thể chỉ xuất hiện ở Trung Quốc. Dù con chó Gorgi kia có thể làm, thì Trương Diệu Kim cũng không thể mang nó bay đi khắp nơi trên thế giới cứu giúp.”

Ai thêm quan tâm con chó kia thế nào!

“Em nói đúng. Khi đắm tư lợt vào động rỗng, không biết Triệu Văn có nhìn thấy không. Nếu đặc tính dị năng cắn nuốt có thể xuyên qua thời

không không ổn định bị đào ra, chúng ta sẽ gặp rắc rối.” Lý Phi dùng lý trí gần chạm đáy phân tích.

“Đã điều tra được nguyên nhân của cơn gió kì lạ kia chưa?”

“Báo cáo mới nhất cho thấy đã hình thành động rỗng, Hồng Long còn phát hiện khi Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, Corgi có thể tự xâm nhập khu vực kia, trục xuất những thứ khác thường.” Lý Phi không thể không vung trộm thở ra một hơi, chịu đựng dày vò nóng cháy thiêu đốt thần kinh, tiếp tục nói, “Chuyện này cho chúng ta biết, tình cảnh chắc chắn sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, có trùng hợp cao độ với hiện thực, cho dù là người thường không có dị năng, cũng sẽ rơi vào.”

Động rỗng như vậy xuất hiện mười, hoặc trên trăm... Khó trách có cách nói thế giới bị hủy diệt.

“Dị năng của anh thì thế nào?”

“Ý tưởng đúng. Sau khi con quái vật mạnh chết đi, người dị năng cạnh xác đều có thể đạt được một lượng bổ sung chắc chắn, không thể tăng tiến dị năng, nhưng...”

Lý Phi hít mạnh một hơi khí lạnh, vì bàn tay Giản Hoa giờ ra đây.

Trong bóng tối không thấy rõ, sau khi xẹt qua lồng ngực thì mò đến nơi nóng bỏng kia.

– bị bắt hiện thân.

Lý Phi cố sức kiềm nén xúc động muốn ấn tay Giản Hoa cho chính mình sung sướng, khó nhọc nói vài câu giản hòa. Kết quả lại nghe được tiếng nghi ngờ của Giản Hoa.

“Anh làm thế nào vậy, đã như thế này, mà giọng anh còn không lộ ra chút gì. Tôi suýt cho rằng lúc trước anh đổi tư thế, là do tôi đoán sai.”

“...”

Hóa ra khi đó đã bại lộ sao?

“Anh đi dội nước lạnh!” Lý Phi dùng mười hai vạn phần nghị lực, kéo tay Giản Hoa ra, còn chưa buông xuống, đã lại chịu một kích.

“Không cần, dị năng của tôi ăn quá no, đối với anh, hay bất kỳ thứ gì đều không thấy hứng thú.”

Giản Hoa vừa nói xong, Lý Phi đột nhiên xoay người, ngăn người lại.

“Em đang mời anh?” Giọng nói trầm thấp nỉ non bên tai Giản Hoa.

“Trường” dung hợp mà không hề có chướng ngại gì. Hung thú hỏa diễm khiếp sợ nhìn chăm chăm phía đối diện. Trong sào huyết, cự thú bóng đêm nằm giang chân bốn chân ngủ say, dù kẻ địch trêu chọc như thế nào, nó cũng lăm cũng chỉ động móng vuốt, thỉnh thoảng nhấc mí mắt nhìn hung thú hỏa diễm.

Mùi vị thơm ngọt.

Đáng tiếc, ăn no chỉ có thể ngủ, nhưng chỉ ngủ cũng rất dễ chịu!

Hung thú hỏa diễm lớn mật đề lại cơ thể đối thủ, từng bước tới gần.

Trạng thái thả lỏng biếng nhác của Giản Hoa giúp Lý Phi rất nhiều, ngay cả khi rơi lỏng cũng rất thuận lợi. Vì lần này hai người không vội, lại càng không cần chú ý hậu quả nghiêm trọng khi “trường” Va chạm, tinh thần thả lỏng, ngay cả động tác cũng không cần vội vàng, họ có đủ thời gian cảm thụ lẫn nhau, dịu dàng thăm thiết thì thầm.

Dù dịu dàng cũng vẫn sẽ cảm thấy đau đớn, Giản Hoa nhăn mày.

Lý Phi nhìn vẻ mặt và phản ứng của cậu, anh vuốt ve thắt lưng Giản Hoa vì đau đớn mà căng ra. Hôn nhẹ cổ cậu, cánh môi, đầu lưỡi cuốn lên hàm trên, hàm răng cắn chặt phát ra tiếng rên rỉ không rõ.

Cự thú bóng đêm bị ép không thoải mái, nó liếc hung thú hỏa diễm ghé trên người mình diều võ dương oai, nâng móng vuốt lên, lại vì lưỡi mà hạ xuống. Ăn no muốn chết, ai muốn chiến đấu với người, loại lương thực dự trữ này... Hừ.

Hỏa diễm hung thú hưng phấn mài móng vuốt, hành động của chủ thể, khiến dục vọng chinh phục trời sinh của nó được thỏa mãn.

Cắn xé, dây dưa cận chiến, thương tích, đây chính là khoái cảm chiến đấu.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Dạ Thoại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Diệu Kim bước thong thả trong phòng.

Trên bàn hãn đế một bản báo cáo Triệu Văn, trong gạt tàn chứa đầy đầu thuốc lá, khói dày đặc đến mức suýt thì chuông báo cháy kêu lên. Giờ cửa sổ đang mở, gió lạnh thổi vù vù vào trong, thổi cho Trương Diệu Kim tỉnh cả người.

Việc xảy ra lần này, quá lớn.

Về chuyện Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, xuất hiện động rỗng, dẫn đến thế giới bị phá hủy... Vậy mà không có một kẻ xuyên sách nào nhắc tới, hiện tượng này rất không bình thường!

Suy nghĩ của mỗi người đều khác biệt, mục đích khác nhau, cái nhìn đối với “tình tiết” cũng khác nhau, không thể có chuyện những người xa lạ ăn ý giấu diếm sự thật. Người dị năng hệ thổ để lại di ngôn kia, đã loại bỏ khả năng “kẻ xuyên sách muốn nói nhưng không được phép nói ra” này.

Trên thực tế, mấy “vị khách đến từ bên ngoài” này chỉ có chuyện họ không muốn nói chứ không có dấu hiệu nào cho thấy họ bị trói buộc vô hình.

Khả năng ở trước mặt Trương Diệu Kim, chỉ còn lại một cái cuối cùng...

“Reng reng.”

Trên bàn, cái điện thoại bàn kiểu cũ vang lên, Trương Diệu Kim thuận tay nhấc máy.

“Báo cáo thiếu tá Trương, phân bộ Hải thành điều tra suốt đêm đã có kết quả, trừ những người thật sự không nhớ rõ tình tiết, có bảy người không muốn phối hợp trả lời, còn có ba người ám chỉ rằng động rỗng có liên quan đến kết cục Kẻ Cản Nuốt thất bại trong nguyên tác.”

Hô hấp Trương Diệu Kim nặng nề hơn, hần trầm giọng hỏi: “Họ có phản ứng gì đối với chuyện từ bỏ dị năng này?”

“Cực kỳ ngạc nhiên, trông không giống giả vờ. Đề nghị này chắc là không xuất hiện trong tình tiết, mà là ý nghĩ của mình người gặp nạn ở quốc lộ Cam Châu kia. Ông ta cho rằng làm như vậy có thể tránh việc động rỗng xuất hiện và thế giới bị hủy diệt.”

Người gọi điện báo cáo công việc là cấp dưới đặc lực của thiếu tá Trương, xuất thân từ tham mưu, làm phân tích tình báo.

Trương Diệu Kim muốn điều tra rõ sự thật, nhưng hần ở Tây Bắc, nơi này không phải khu hần trực thuộc, chỉ đành khẩn cấp gọi điện trở về, bày mưu đặt kế để căn cứ Hồng Long ở quân khu Hải thành bắt đầu điều tra.

“Dựa theo mệnh lệnh của thiếu tá, lần điều tra này có nhân viên tâm lý và hành vi học của Hồng Long cùng đi toàn bộ hành trình. Kết luận rất thái quá, người biết chuyện không hện mà cùng lựa chọn giấu diếm, nguyên nhân có thể có nhiều mặt, nhưng chủ yếu là bởi họ không đem chuyện này để trong lòng. Nguy cơ động rỗng sẽ không uy hiếp cuộc sống của họ, hi sinh cũng không phải do họ tạo ra, tất cả đều không liên quan đến họ.”

“Cái nhìn của người chơi?”

“Cũng không hoàn toàn là...”

Hồng Long có một tiểu tổ chuyên môn, phân tích nghiên cứu tâm lý và phương thức logic của kẻ xuyên sách. Chuyện này cũng không lạ, giống như tâm lý học phạm tội vậy, nghiên cứu là muốn lý giải đặc thù của quần thể, để tránh né và đối phó với những thảm họa xảy ra ngoài ý muốn.

Danh từ “cái nhìn của người chơi” này, ý chỉ là đa số kẻ xuyên sách đều có một loại ý thức rất lạnh lùng. Bệnh cường độ thấp là không quan tâm tình hình gia đình và bạn bè của “chủ cũ cơ thể”, chỉ cảm hứng thú với tình tiết, không thêm chú ý đến thiếu sót đạo đức sống còn. Biểu hiện nặng là không kiêng nể gì mà vi phạm pháp luật, coi thường tổn người khác là ‘công lược sinh tồn’ hơn nữa còn làm ra hành động.

“Báo cáo nói, là giống như đối với episode của trò chơi...”

“Cái gì?” Năm tháng tuổi trẻ trước khi Trương Diệu Kim vào quân đội, hẳn chỉ từng chơi máy game thùng[1], bỗng nói với hẳn một danh từ game online thì hẳn không kịp phản ứng.

“Tôi đã cố ý điều tra, ý đại khái là bối cảnh trò chơi xảy ra một sự kiện lớn, bản đồ trò chơi đổi mới, tiến trình thế giới nhanh hơn, trước khi kết thúc một đoạn tình tiết, mở ra chương mới.”

“...”

“Cho dù xuất hiện cảnh trời sụp đất nứt, xác chết khắp nơi thì cũng đều là bối cảnh, người chơi trò chơi không ngăn cản được, cũng không uy hiếp đến an nguy họ. Có lẽ họ sẽ vì nhân vật tình tiết chết mất mà buồn bã, muốn làm mâu thuẫn tình tiết, thế nhưng đa số mọi người đều không quan tâm, họ chỉ quan tâm xem giai đoạn tiếp theo mình sẽ đạt được lực lượng như thế nào, thích ứng với thay đổi...”

“Tốt!” Trương Diệu Kim vô lực bóp trán, hân chân thành muốn đề nghị ngành nghiên cứu nói trắng ra trong báo cáo, nếu không cấp cao trung ương Bắc đô có thể sẽ không hiểu.

Thiếu tá Trương bình tĩnh lại.

– Không thêm quan tâm đến sống chết của Giản Hoa sao? Như vậy thì tìm người sẽ quan tâm!

Lục Triệu dùng cách “đầu tư tình cảm” cố gắng lâu như thế, gã chắc là có suy nghĩ khác với kẻ xuyên sách bình thường, muốn coi Giản Hoa là núi dựa, chẳng lẽ không nghĩ tới đường lui sau khi Kẻ Cắn Nuốt thất bại chết đi?

“Định ra kế hoạch mới, đừng chủ động nói chuyện với Lục Triệu. Làm cho anh ta biết Hồng Long đang điều tra chuyện này, để ‘Chim Đổ quyền’ chú ý phản ứng của anh ta.” Chim Đổ quyền là người Hồng Long sắp xếp đóng giả kẻ xuyên sách.

Sau khi cúp điện thoại, Trương Diệu Kim cầm báo cáo.

Trang cuối đề nghị gia tăng giao tiếp với Kẻ Cắn Nuốt, tăng cấp bậc theo dõi.

Giản Hoa cảnh giác rất nặng đối người ngoài, tính cách lạnh nhạt, cậu không thể có chuyện chủ động từ bỏ dị năng, nếu cậu phản cảm với “số phận”, khó mà nói được cậu ta sẽ có lựa chọn gì.

“Reng reng.”

Trương Diệu Kim nhìn điện thoại lại vang lên, vừa nhắc lên đã nghe thấy một giọng nói ngại ngùng: “Thiếu tá, họ, họ...là loại quan hệ đó à?”

“...”

Vài phút sau, tên gầy Triệu Văn ngáp ngáp dài, mơ màng nhìn Trương Diệu Kim mới xông vào phòng.

Sắc mặt Trương Diệu Kim khó có thể hình dung, một tổ viên Hồng Long mặt đỏ bừng lắp bắp nói cậu ta được sắp xếp trực ban hành lang tầng sáu. Phòng nghỉ Lý Phỉ và Giản Hoa ở chỗ này, sau đó cậu ta nghe được loáng thoáng có tiếng không hài hòa.

“Khe cửa đều bị chặn, một tia sáng cũng không có, tiếng động rất nhỏ.” Người trẻ tuổi ở căn cứ Hồng Long phân bộ Tây Bắc này chưa từng nghĩ rằng hai người đàn ông cũng có thể có chuyện này, vẻ mặt rối rắm, xấu hổ cực kỳ. Cậu ta lúc đầu còn tưởng là nhu cầu sinh lý cần quay tay một phát, kết quả nghe càng thấy sai sai, mời thoảng còn lọt ra hai ba từ, càng có thể thuyết minh sự thật.

Theo lý thuyết, hai người kia là “ngoại viện” Hồng Long mời đến, cơ quan bí mật quốc gia cũng không quản được sinh hoạt cá nhân của người khác.

“Là thật à?” Trương Diệu Kim nhìn chăm chăm tên gầy.

“Ừm...”

“Sao báo cáo của cậu không nhắc đến?”

Vấn đề tình cảm của nhân vật nguy hiểm, cũng cần phải lập hồ sơ chứ!

Triệu Văn gãi đầu, thành khẩn nói: “Tôi định quan sát thêm hai ngày nữa mới xác nhận!”

Thiếu tá Trương nhìn Triệu Văn, đầy mặt tỏ vẻ mệt mỏi quá. Trong tư liệu Hồng Long về vấn đề độ tin nhiệm giữa Lý Phỉ và Giản Hoa phải sửa toàn bộ, bởi vì hai người dị năng cấp S sẽ có bất đồng hay không, đối Thế

giới Bị Từ Bỏ và tình thế của quốc gia có ảnh hưởng gì, đây là quan hệ trực tiếp.

“Trên đời này không có phụ nữ hay sao?”

“Trong tư liệu đã viết, định hướng giới tính của Lý Phỉ vốn là nam giới.” Tên gây nhắc Trương Diệu Kim.

Thiếu tá Trương lập tức sửa lời: “...Không có người đàn ông nào khác sao? Sao cứ nhất định phải cùng với Kẻ Cẩn Nuốt!”

Triệu Văn nghĩ nghĩ, rồi lại ngậm miệng, không nhắc Trương Diệu Kim về những điều linh tinh “kẻ xuyên sách” cung cấp trong tư liệu, chỉ cần là người dị năng cấp cao có tên có họ trong sách, đều có khả năng có một chân với Lý Phỉ.

Trừ người dị năng, người thường cũng trúng đạn như thường.

Quan Linh người dị năng không gian cấp B, tên Bọ Cạp Đỏ xấu xa, Tiến Sĩ Diên tội phạm giết người liên hoàn, Poseidon người dị năng cấp S ở Liên minh Châu Âu, nhân vật chính Johnson Brown... Còn có vệ sĩ của Lý Phỉ, CEO công ty của Lý Phỉ, ngôi sao điện ảnh Tiêu Nhã Cầm từng cùng hợp tác, Boss Giản Hoa phía sau màn của Hắc Uyên.

Người may mắn duy nhất không bị liên lụy vào cấp cao của Hắc Uyên, chắc chỉ có ông Trình... Ông lão đã lớn tuổi rồi.

Nguyên nhân xuất hiện tình huống này, chuyên gia tâm lý học xã hội học từng nghiêm túc phân tích. Nguyên tác không miêu tả chi tiết dung mạo, nhưng Lý Phỉ làm ảnh đế là “nhân sĩ ưu tú” đã như ván đóng thuyền.

Chuyện anh hùng nước Mỹ nhiều năm trước có hình thức là truyện tranh, khi hình tượng trên màn ảnh là dòng chính, thì pha lẫn các yếu tố gợi

cảm, dễ dàng kích phát mọi người liên tưởng đến phương diện nào đó, còn rất thường thức.

“Kẻ bị vứt bỏ” chỉ có hình thức chữ viết, nhưng không cần được một bộ phận độc giả phát huy ảo tưởng.

Vì thế Lý Phi do nghề nghiệp, mà trở thành đối tượng CP hàng đầu.

– Khái niệm về CP, sau khi Trương Diệu Kim được phổ cập kiến thức khoa học mới biết.

“Tình cảm là nhân tố không ổn định nhất, hai người có thể làm bạn bè nhiều năm, vì sự nghiệp chung phấn đấu nhiều năm, thế nhưng một đôi yêu nhau cuồng nhiệt, quan hệ có thể duy trì tốt đẹp bao lâu? Toàn thế giới có bao nhiêu đôi tình nhân không cãi nhau, có bao nhiêu đôi tình nhân có thể chia tay hòa bình, lại có bao nhiêu đôi tình nhân sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè?”

Trương Diệu Kim đau đầu vô cùng, hẳn không kỳ thị đồng tính luyến ái, dù Giản Hoa và Lý Phi có là một nam một nữ, hẳn cũng sẽ phản đối.

“Thiếu tá, chuyện này sẽ không thay đổi vì suy nghĩ của chúng ta.” Giọng Triệu Văn khô khan, anh ta sờ mũi, nói “Cũng không ai có thể can thiệp.”

“...”

“Là Giản Hoa, còn tốt hơn so với Bộ Cạp Đỏ!”

Trương Diệu Kim bị câu an ủi này ghen được không nói ra lời.

“Nếu thiếu tá anh hỏi tới, chuyện này tôi đã tính báo cáo, nhưng vì tư liệu trong sách nên tôi không viết ra. Xin thiếu tá Trương tự thuyết minh tình hình khi ra Bắc.” Tên gầy đồng tình nhìn Trương Diệu Kim.

“Quốc gia sẽ không mời họ rượu mừng đâu...”

Trung Quốc còn chưa cho phép hôn nhân đồng tính, dù cho phép, cũng có thể tự do ly hôn, nhét hai người cùng một chỗ, mà không xảy ra mâu thuẫn, đây không phải là điều chín khối tiền cộng một quyền chứng nhận là có thể làm được.

Hồng Long thiếu tá Trương cảm thấy việc này vớ vẩn cực.

Hắn, và cả quốc gia thế mà lại tổn sức vì vấn đề tình cảm hòa thuận của hai người đàn ông!

Tên gậy phát hiện Trương Diệu Kim vẫn giữ vẻ mặt không nhìn được, vì muốn mời người đi để anh ta ngủ tiếp, đành phải tiếp tục khai đạo cho thiếu tá Trương: “Có lẽ trong nguyên tác họ đã có quan hệ rồi!”

“Cái, cái gì?”

Tam quan của thiếu tá Trương trong buổi tối hôm nay đã nát hoàn toàn, nhặt lên ghép lại cũng không như cũ được, hắn nhìn chăm chăm Triệu Văn, “Đó đều là nói hươu nói vượn, kẻ xuyên sách đã xác nhận là trong nguyên tác không miêu tả tình cảm của Lý Phi.”

“Tôi sao lại nhớ có một cái gì mà ‘Người tình bí mật ẩn giấu trong cuộc đời Lý Phi’?”

“...”

Cái tên gậy nói là một phần văn kiện cơ sở dữ liệu Hồng Long thu nhận sử dụng, nguồn từ nhóm QQ của kẻ xuyên sách. Bên trong có trích dẫn không ít nguyên văn, tuy rằng nội dung văn chương và kết luận trong mắt Trương Diệu Kim đều là vô nghĩa, thế nhưng “trích dẫn nguyên tác” rất quan trọng, phải làm hồ sơ bảo tồn.

Trong nước cũng có một vài người gọi là chuyên gia phân tích tác phẩm nổi tiếng, gò ép, cứng rắn nói “ám chỉ sâu sắc” cái gì đó, văn kiện này cũng không khác mấy.

Ảnh đế nhận điện thoại, lộ ra “vẻ mặt thả lỏng tự nhiên, giọng nói dịu dàng”, vệ sĩ Cảnh Điền đi vào, báo cáo hành trình đêm nay đã sắp xếp ổn thỏa, cảnh tượng chuyển đến chỗ những người dị năng đánh nhau đến người chết ta sống.

Lý Phỉ trong tiệm đồng hồ nổi tiếng chọn trúng một chiếc, lại mua hai chiếc hoàn toàn giống nhau.

Trong hội sở tư nhân uy hiếp nhân vật tình tiết, xử lý kẻ phản bội. Giống như để biểu hiện sự lãnh khốc hờ hững của nhân vật phản diện, ảnh đế như không có chuyện gì xoay người tiếp tục đánh gôn với CEO công ty. CEO hỏi hẩn đi đâu (CEO ngay cả tên cũng không có), Lý Phỉ cười trả lời nói gần đây có nhà hàng thịt bò không tệ, để trợ lý chạy đi mua một phần mang về nhà. Khi trợ lý thở hỗn trở về oán giận Lý Phỉ, không thích ăn vị này sao còn muốn đi mua?

Những thứ này, như thật như giả.

Khi sự thật lộ ra, độc giả vốn phải bỗng chốc hiểu thật ra Lý Phỉ đang báo cáo công việc tặng quà cho Boss chân chính. Nhưng bởi vì lúc trước tác giả cố ý khiến độc giả hiểu lầm mà viết quá ái muội, tư duy theo quán tính của độc giả lại quá mạnh, tạo thành chuyện không phải không đọc ra phức bút, mà là nhận định người kia không phải (cũng có thể) là Giản Hoa, mà là người tình bí mật của Lý Phỉ.

Tiêu Nhã Cầm chính là nhân vật tác giả cố ý viết ra, nữ ngôi sao, có cảm tình đối với Lý Phỉ...

Ngoài ra còn có nữ dị năng ngoại quốc, Quan Linh của Hồng Long đều là tác giả tung hỏa mù.

“Độ chính xác của chuyện này không cao, nhưng tôi nhớ rõ còn có một cái gọi là ‘Tham khảo sâu sắc bí mật nội tâm của Kẻ Cẩn Nấu’. Cái này thì khá đáng tin. Lần đầu tiên Giản Hoa ra mặt là ở tập sáu trong tang lễ của Lý Phi.”

Lý Phi chết thảm, cũng rất kỳ lạ.

Thế nhưng trong nguyên tác Thế giới Bị Từ Bỏ đã xuất hiện mười năm, mỗi ngày đều có người chết. Cái chết của Lý Phi theo cách nói đối ngoại là do bị cuốn vào cuộc chiến của người dị năng. Khi đó tất cả hoạt động giải trí đều bị ngưng, mọi người cả ngày hoảng loạn bất an, sống trong chiến tranh.

Giao thông bị cắt đứt, không thể rời khỏi nước, đa số mọi người đều thất nghiệp...

Trong hoàn cảnh này, lễ tang của Lý Phi rất đơn điệu, không có lễ truy điệu, cũng không có phóng viên.

Ngoài CEO của công ty điện ảnh và một vài người bạn, chỉ có người hâm mộ mạo hiểm đuổi đến, thành viên Hắc Uyên cũng xen lẫn bên trong.

Trong nguyên tác, Hồng Long và tổ chức người dị năng của các quốc gia đều đến giám thị lễ tang này.

Đợi đến khi toàn bộ bọn họ rời đi, đêm khuya tĩnh lặng, trong nghĩa trang xuất hiện một người cầm bó hoa thanh cúc[2].

Trọng điểm của ‘Tham khảo sâu sắc bí mật nội tâm Kẻ Cẩn Nấu’ ghi rõ, ý nghĩa của hoa thanh cúc là gặp được hạnh phúc.

Sau khi Giản Hoa rời đi, trời bỗng đổ mưa to, miêu tả là “Bó hoa thanh cúc trước bia mộ, bị nước mưa ào ạt trút xuống, cành hoa bị bẻ gãy”.

“Nói vậy, rõ ràng là ám chỉ cái chết!” Trương Diệu Kim kiên trì.

“ ‘Cái chết của Lý Phi, khiến thế giới của hắn rơi vào bóng tối’, cũng là do mất đi trợ thủ đắc lực à?” Triệu Văn cố chống lại dự vọng muốn ngáp, nói tiếp.

“Đó không phải là vì Giản Hoa bị bệnh trầm cảm sao?”

“Nguyên tác từng viết cậu ta bị bệnh này à?”

“...”

Không, cũng đều là phân tích.

Đều là tình tiết được phân tích, nhưng có cái quan trọng được Hồng Long nghiên cứu, có cái bị vứt sang một bên.

Giờ Trương Diệu Kim càng nghĩ càng cảm thấy trong “số phận” của hai người kia thực sự có cái gì đó. Tóm tắt lời tác giả muốn nói: Tác giả nói rất dài D tóm tắt lại thế này. Trong nguyên tác, ý của Laniakea đúng như Kim Kim nói, không phải hạnh phúc yêu thương gì hết, là ám chỉ cái chết thôi. Giản Hoa đúng là bị trầm cảm, do lúc đầu không gặp Lý Phi sớm chỉ lẻ loi một mình lại còn có dị năng kỳ dị (nấm). Sau đó gặp Lý Phi, Lý Phi yêu và theo đuổi Giản Hoa nhưng hai người ban đầu chỉ làm bạn giường do không có thời gian bồi đắp tình cảm. Lúc Lý Phi gặp chuyện, Giản Hoa phải mang người đi ngăn chặn mấy kẻ dị năng cấp S khác nên không đến kịp. T.T[1] Máy game thùng

[2] Hoa thanh cúc

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đưa Nước

Đèn tuần tra xẹt qua cửa sổ theo quy luật, trong phòng lúc sáng lúc tối. Rèm cửa bị nấm mốc dày đặc vén lên một khe hở, chỗ đó thường có ánh sáng chói mắt xuất hiện.

Dị năng cắn nuốt thực thể hóa thành nấm phân bố dày đặc, trừ giường thì mọi góc ngách đều không được bỏ qua, nấm nhỏ chen giữa khe hở của nấm to, mũ nấm chen chúc.

– Trong mắt người nào đó, cả gian phòng bị nấm che kín không có chút ánh sáng nào.

Tối đen, nóng bức, thần kinh bị áp bách khi cảm thấy nguy hiểm do bị vây quanh bởi dị năng cắn nuốt, mồ hôi trượt xuống dọc theo cổ, tiếng thở dốc kịch liệt tràn ngập bên trong không gian nhỏ hẹp.

Lý Phi không kiềm được vuốt ve khuôn mặt Giản Hoa, vuốt phẳng mày nhăn.

Vẻ mặt Giản Hoa giống như thay đổi theo sự di chuyển của đầu ngón tay anh. Anh che mắt Giản Hoa, nhìn Giản Hoa vô lực quay đầu, mở ra đôi môi trông cực kỳ mềm mại. Lý Phi lại không kiềm được trượt ngón tay xuống, chạm vào cánh môi khẽ mở.

Hơi thở nóng cháy phun trên mu bàn tay Lý Phi.

Người dưới thân bị anh bức ra giọng mũi dày đặc, khàn khàn lại ngọt nị.

Lý Phi giống như bị mê hoặc, cúi đầu hôn Giản Hoa, họ trao đổi hơi thở. Bởi vì sức lực đều đã dùng ở chỗ khác, nên nụ hôn này rất nhẹ, cũng rất cạn.

Bởi vì nơi nào đó bị xâm nhập quá mức, bàn tay Lý Phi siết chặt eo người yêu cảm nhận được sự giãy dụa và né tránh.

Giản Hoa không kịp thở, bản năng chống cự kẻ đầu sỏ khiến hô hấp cậu không thông. Nhưng việc này giống như kích thích Lý Phi, giây tiếp theo cậu cảm thấy đầu lưỡi mình bị một thứ mềm mại chắt chẽ dây dưa, mạnh mẽ bức lui cậu, tùy ý để anh liếm mút, vừa không cho phép cậu né tránh, cũng không lưu lại cho cậu đường thở dốc.

Loại tư thái xâm lược này, động tác chiếm giữ... giống như trong cơ thể cậu vậy.

Mỗi lần đều đụng vào những chỗ khác nhau, đây là lý do Giản Hoa còn có thể duy trì vài phần lý trí, nhưng cậu hiện giờ không xác định được Lý Phi có phải cố ý hay không.

Lúc đầu tình trạng này khiến Giản Hoa thấy may mắn, cậu không muốn mình mất lý trí.

Giờ khi đau đớn biến thành tê dại, cảm giác đau đớn trở nên trì độn.

Cảm giác khó chịu khi chỉ trượt dài bên cạnh, khẽ chạm lướt qua, thậm chí không đụng đến, giống vuốt mèo gãi ngứa đáy lòng Giản Hoa. Bởi vì dị năng tác quái, tay chân cậu mềm nhũn, không muốn nhúc nhích chút nào.

“Trường” dị năng giao hòa trong không khí quý dị.

Hung thú Hỏa điểm đập lên cơ thể kẻ địch, thử cắn một cái, không nhẹ cũng không nặng. Cự thú bóng đêm hừ một tiếng, nhún vai, hung thú hỏa

diễm chơi xấu trên người nó đứng không vững, trượt xuống một chút.

Loại suy sụp này tính là cái gì, hung thú hỏa diễm nhảy chồm lên.

Nó lập chí muốn chinh phục kẻ địch này, đây là đối thủ mạnh nhất nó từng thấy. Nó muốn cắn xé máu thịt cự thú bóng đêm, cảm thụ cảm giác sung sướng khi chất lỏng nóng chảy chảy vào cổ họng, khiến cho cự thú bóng đêm ở dưới vuốt nó cầu xin tha thứ.

Khi hung thú hỏa diễm cúi đầu, dán lên lớp lông của kẻ địch, cảm nhận dòng máu sôi sục, nó lại bị loại hơi thở này mê hoặc.

– Sức mạnh, là sự quyến rũ mạnh mẽ nhất, là xuân dược mạnh nhất kích thích dục vọng chinh phục.

Cự thú bóng đêm bị cái kiểu đập trái đập phải, ngửi đến ngửi đi này chọc cho phát phiền. Nó không lo lắng lương thực dự trữ sẽ thật sự mở miệng cắn, nếu tên kia dám làm như vậy, kiếp sống lương thực dự trữ của nó có thể chấm dứt!

Nuốt chừng luôn!

Giờ chịu đựng khó chịu, cự thú bóng đêm hữu tâm vô lực, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nó ngay cả mở miệng cũng lười.

– Đồ ngon phải để từ từ thưởng thức, sao có thể ăn hết luôn, phá hủy đồ quý!

Cự thú bóng đêm khoan nhượng, bị đập nhiều lại toát ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Lúc này nó lại cảm thấy chủ thể có hành vi khác thường, cự thú bóng đêm giật mình, cũng hơi di chuyển, để một phần cơ thể khác đến dưới

móng hung thú hỏa diễm, nhắc nhở cái tên đang làm càn, muốn mát xa đến vị trí nào.

Lười biếng điều chỉnh vị trí, tuy rằng hơi tốn sức, nhưng thật thoải mái, khó trách bản thể trầm mê như vậy.

Cự thú bóng đêm ngáp một cái, càng thêm thả lỏng mở rộng cơ thể, nửa mơ nửa tỉnh.

Giản Hoa quắc ánh tay Lý Phi, cậu miễn cưỡng mở to mắt, đèn từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào – Không gian tối đen, đó là cảm giác của Lý Phi, khi năm lặng lẽ trở nên trong suốt, Lý Phi không chú ý. Vì trong mắt quý, năm tàng hình vẫn có cảm giác tồn tại như thường.

Lý Phi cho rằng chỉ có anh mới có thể nhìn thấy vẻ mặt Giản Hoa trong bóng tối.

Giản Hoa khổng lồ chế dị năng, khi Lý Phi ý loạn tình mê, nhờ ngọn đèn bên ngoài nhìn Lý Phi.

Mồ hôi phủ đầy trên trán và cơ thể, cơ bắp căng ra, dưới bụng bằng phẳng là Nhân Ngư tuyến, đường cong gọn gàng. Trong bóng tối không thấy rõ thứ gì đó, chỉ có thể lộ ra một ít theo động tác, nhưng cho dù không nhìn thấy, Giản Hoa cũng có thể phác thảo ra hình dáng vật thể kia bằng cảm giác.

Từ khóe mắt đến gò má đều phớt hồng, gân xanh trên bàn tay nổi lên, nửa khép mắt, tia sáng chiếu xuống lồng ngực, mỗi một giọt mồ hôi đều phản xạ tia sáng mờ lung.

Lý Phi thấy rằng hành vi dụ dỗ Giản Hoa đến gần phối hợp của mình lại thất bại, anh khát khao Giản Hoa hiểu được sung sướng là cái gì, càng thêm chủ động. Vốn của tình yêu là một việc cần hai bên phối hợp cao độ, không ăn ý và không có ý thức đối thoại cơ thể thì sẽ khác.

Loại khát vọng phát ra từ trong xương này, khiến Lý Phỉ cố ý tránh khu vực trọng điểm.

Vốn Giản Hoa chậm rãi tìm được tiết tấu, không khí cũng vừa lúc, sao bỗng dừng lại, sức lực miễn cưỡng cũng biến mất, cả người đều dựa trên cánh tay anh?

Lý Phỉ mở mắt ra, anh nhìn thấy Giản Hoa ngẩn người nhìn mình, con người không có tiêu cự.

– Là do thời gian duy trì liên tục quá dài, nên thoát lực sao?

Đầu óc Lý Phỉ bị nhiệt độ cao đốt cho hồ đồ, lúc này vốn cũng không ai có thể giữ năng lực tự hỏi, Lý Phỉ trong bóng tối cúi người xuống, dịu dàng đối tư thế, ôm Giản Hoa nằm nghiêng trên giường.

Giường đơn rất nhỏ, họ nằm song song thì không ngủ được.

Thế nhưng không dễ ngã xuống giường, vì năm mọc so với mép giường còn cao hơn. Thỉnh thoảng đám tơ còn phất qua lưng Lý Phỉ, chúng mềm mại như đệm dựa, đập vào cũng dễ chịu.

Mỗi lần đều đặt ở chỗ thoải mái nhất, cự thú bóng đêm vừa lòng nheo mắt lại, cảm thấy hung thú hỏa diễm là lương thực dự trữ đủ tư cách. Lúc nuôi chờ ăn, cũng phát huy tác dụng khác không tệ.

Hung thú hỏa diễm đáng thương cảm thấy cơ thể dưới móng vuốt run run, biên độ rõ ràng, phản ứng lớn hơn chỗ khác, cào mạnh cự thú bóng đêm còn phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, như là thống khổ, nó còn tưởng rằng phát hiện điểm yếu của kẻ địch! Không nói hai lời, điên cuồng đập lên, học theo bản thể, mỗi phát đều trúng “điểm yếu”, dùng cơ thể đè lại “kẻ địch” đang “liều mạng phản kháng” và trốn tránh.

Cuối cùng, hung thú hỏa diễm dựa cả người lên cự thú bóng đêm, một đến thở dốc, “trường” hỏa diễm khí thể hùng hổ cũng yên tĩnh lại.

Cự thú bóng đêm chép miệng, do dự một giây, cuối cùng không thừa cơ hút sức mạnh của hung thú hỏa diễm, bởi vì ăn đã rất no rồi, lại nhờ “chiến đấu” với “trường” khiến nó rất thoải mái.

Xoay người, đuổi lương thực dự trữ đi, cự thú bóng đêm thích ý chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nhận thấy “trường” xuất hiện hiện tượng bài xích, tuy hơi thở Lý Phi còn chưa ổn định, vẫn lập tức dùng khuỷu tay nâng người lên, xuống giường.

Khắp phòng đều là nấm, nửa bước khó đi, đám tơ còn lưu luyến không rời dán trên người Lý Phi, giống như đang nhấm nháp hương vị của anh.

“Ồn không?” Lý Phi sờ trán Giản Hoa.

Loại tiếp xúc phạm vi nhỏ trong thời gian ngắn này, “trường” sẽ không phản ứng, cự thú bóng đêm mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lý Phi phát hiện nhiệt độ trên người Giản Hoa giảm dần, hô hấp vững vàng hơn, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Bình nước nóng ở góc tường, em hạ thấp nấm xuống đi.”

Giản Hoa hỗn loạn, không phát ra tiếng, nhưng suy nghĩ lại rõ ràng.

Tình huống này, lúc trước khi cậu cực mệnh cũng từng xuất hiện, khi nằm cổ họng cũng khát khô, muốn uống nước. Muộn giây dựa, thậm chí cảm thấy mình đã rời giường, khi đang cầm cốc chuẩn bị uống, lại tỉnh táo lại, phát hiện mình còn đang trên giường không nhúc nhích.

May mà sau khi có dị năng, ý nghĩ cũng dùng được.

Nắm chen đến bên cạnh, nhường ra một con đường, cốc trên bàn bay đến.

Lý Phỉ dựa vào nhãn lực, nhanh tay bắt được cốc, dùng dị năng đánh tan lực ý nghĩ của Giản Hoa.

“Trong này là nước lạnh, để anh rót cốc khác.”

Giản Hoa nhắm mắt lại, nghe tiếng sột soạt trong phòng.

Bây giờ còn là mùa đông, tuy trong phòng có quạt sưởi, tòa nhà căn cứ Hồng Long này cũng cung cấp khí sưởi, nhưng kiến trúc quá cũ kỹ, độ nóng không cao lắm, sau khi chảy nhiều mồ hôi cơ thể sẽ nhanh chóng thấy lạnh.

Góc tường có chậu rửa mặt, là hình thức chậu đồng xưa cũ.

Lý Phỉ có hơi đau đầu, mỗi lần quay phim đề tài quân đội anh đều cảm thấy quân đội và cơ quan chính phủ Trung Quốc trang hoàng quá đơn sơ, vật dụng hàng ngày quá cũ kỹ. Cách nói của quốc gia là trong khổ nhớ ngọt, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nan, giữ gìn truyền thống, ai cũng không nghi ngờ.

Kẻ xuyên sách vừa đến, sự thật liên lộ ra, nhưng tác giả quyển sách này là người ngoại quốc, hiểu biết đối với Trung Quốc toàn từ phim ảnh mà ra. Cho nên hôm nay nơi ở của Lý Phỉ bọn họ mới như thế này, cho nên ở thủ đô cũng toàn là xe đạp. Cuộc sống như vậy có tốt có xấu, tốt chính là chỉ có thành phố lớn mới kẹt xe, xấu ở chỗ không tiện nhiều việc.

Bên trong biệt thự của Lý Phỉ có đầy đủ bình nóng lạnh, bình điện, lò vi sóng.

Nơi này lại ngay cả một “cái bình siêu tốc” cũng không có, bình nước nóng cũng là kiểu cũ, không giữ được nóng. Tổ viên Hồng Long muốn

dùng nước ấm phải tự mình đến phòng nước sôi lấy.

Hai bình nước trong phòng là lúc chiều chuyên gia đưa tới. Giờ đã hơn nửa đêm, Lý Phi nghi là nước ấm cũng không có chứ đừng nói đến nước sôi.

Anh đổ một ít nước ấm ra, đi đến bên giường nâng dậy Giản Hoa dậy, để khiến người yếu dựa vào mình, vừa kiên nhẫn chờ Giản Hoa uống xong, vừa phát sần phải lau rửa như thế nào.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, rất nhẹ.

Nghe thấy bên trong đã yên lặng, người gõ cửa dừng lại, giống như đang do dự.

Giản Hoa mở mắt ra, nghi ngờ nhìn Lý Phi, anh cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì.

“... Đây, hai người cần nước ấm không? Thiếu tá Trương lệnh tôi mang đến!” Ngoài cửa có tiếng người xấu hổ, nhanh chóng bán Trương Diệu Kim đi.

“...”

Thực ra họ không ở căn cứ bí mật Hồng Long, mà là ở khách sạn!

Không, phục vụ của khách sạn Hải thành cũng không chu đáo như vậy, không cần gọi điện thoại, chủ động cung cấp phục vụ.

Sắc mặt Giản Hoa trắng bệch, cậu bỗng nghĩ đến, công trình phòng ở của quân đội rất đơn sơ, vách tường vốn không thể cách âm! Dù cho đám tờ có chặn khe hở cửa sổ, còn dán một lớp thật dày trên tường. Nếu đổi thành chỗ khác thì không sao, nhưng ở trong này chắc chắn người khác đã nghe được toàn bộ quá trình và nghe thấy mấy âm tiết khác lạ.

“Là tôi không nghĩ tới.” Giản Hoa vô lực nhận lỗi, tiếng cậu khàn khàn kỳ lạ.

“Anh cũng sơ suất.”

Nói là như thế, nhưng nếu Lý Phỉ được lựa chọn, anh vẫn sẽ không bỏ qua cơ hội khó có được như vậy – Đi đâu mà tìm con côn trùng khổng lồ thứ hai đây?

Lý Phỉ mặc quần dài chuẩn bị đi mở cửa, Giản Hoa giữ chặt anh lại: “Mặc áo sơ mi với áo khoác vào, không, anh cứ mặc áo khoác luôn đi!”

“...”

Áo khoác của Lý Phỉ là một cái áo len trùm đầu, không có khóa kéo cũng không có nút thắt, cổ áo cũng rất cao.

Nghe lời mặc áo vào, Lý Phỉ mới phát hiện có gì đó sai sai.

“Em nhìn thấy?!”

“...” Phát hiện chính mình lòi đuôi, Giản Hoa yên lặng nghiêng đầu trên gối.

Lý Phỉ nhanh chóng hiểu ra, nắm vổn trong suốt, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Tổ viên Hồng Long ngoài cửa ngồi nhìn hai bình nước ấm bên chân: Rốt cuộc có cần hay không, trả lời một câu đi chứ?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Tài Xế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặc kệ người dị năng không muốn cỡ nào, mùa xuân vẫn đến.

Hoa Nghênh Xuân[1] nở rộ, nhánh cây đâm chồi, áo lông đổi thành áo gió nhẹ nhàng, Giang Nam ấm lại rất nhanh.

Trương Diệu Kim thậm chí không kịp đau đầu về vấn đề tình cảm giữa hai người dị năng cấp S, đã phải ngáp đầu trong công việc. Toàn bộ Hồng Long tăng đề phòng lên tới cấp C, đồng thời chú ý chặt chẽ các nơi xảy ra tình trạng dị thường trên toàn quốc.

Nửa tháng sau, Trương Diệu Kim thở dài đối với báo cáo.

Mặt đường sụp đổ ở hơn mười chỗ, nhà máy nổ ba cái. Các vụ án người dân báo án nói nhà mình bị trộm đồ đạc bị phá hỏng, cửa hàng báo án vật phẩm bị mất thế nhưng máy ghi hình lại không quay được nhiều đếm không xuể.

Lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn, mỗi ngày đều sẽ xảy ra vô số chuyện ngoài ý muốn, chuyện lớn không ai chú ý, đề tài “bị trộm” này lại được bàn luận nhiệt tình, bởi vì đây là chuyện thật sự xuất hiện ngay bên cạnh. “Thần trộm” “cao thủ võ lâm” là danh hiệu cho tên tội phạm thần bí này.

Tìm tòi trên mạng một lát, phát hiện dấu chân thần trộm trải rộng khắp đại giang nam bắc, còn xuất hiện các sự kiện kỳ lạ. Chuyện thú cưng nuôi

trong nhà căn hàng xóm không buông, sửa to đe dọa người qua đường, báo án là vừa tìm ra đồ ăn, vật quý bị mất ở trong nhà những người này.

– Mỗi người dị năng đều có khả năng trộm đồ mà thần không biết quỷ không hay, nhưng không phải mỗi người đều biết giấu diếm kín đáo.

Nơi người đến người đi như siêu thị thì thôi, vậy mà còn nhân lúc ở Thế giới Bị Từ Bỏ cạy ra cửa nhà hàng xóm trộm đồ này nọ, ngay cả gắng tay cũng không đeo, Hồng Long không bắt mấy kẻ ngu như thế thì bắt ai?

Còn có một vài kẻ chú ý đến ngân hàng, tiệm châu báu, loại án trộm lớn này thuộc trong phạm vi cần trọng điểm điều tra phá án. Vết giày, sợi tóc lưu lại hiện trường đều sẽ bị lấy ra làm bằng chứng. Không nhìn thấy quá trình ăn trộm, nhưng lại điều tra ra được chỗ của tang vật! Hơn nữa, trong thành phố lớn, Hồng Long và Hắc Uyên sẽ đóng giữ tuần tra mấy khu vực này, có nhiều kẻ bị bắt ngay tại trận ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Một bên muốn bắt tội phạm, một bên muốn nắm giữ hương đi mới nhất của quái vật.

Sách tranh quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ lại thêm mấy loài mới, tranh miêu tả bị sửa thành bộ dạng thực tế.

Trừ côn trùng và nhện khổng lồ, không còn xuất hiện quái vật không có trong nguyên tác “Kẻ bị từ bỏ”.

Chuyện giết chết quái vật cường đại, có thể đạt được năng lượng du tán này được Hồng Long xác nhận, đồng thời cũng nghiệm chứng ra rằng người dị năng thức tỉnh trước mạnh hơn những người sau. Nếu như người dị năng chết đi, người dị năng ở gần xác người đó cũng có thể đạt được nửa điểm lợi.

Phát hiện này khiến chính phủ các quốc gia lạnh lòng, dù họ có khổng chế như thế nào, chiến tranh người dị năng quy mô lớn vẫn sắp xảy ra...

Có người giãy dựa cầu sinh, cũng có người như đang sống ở thế ngoại đào nguyên.

Sáng sớm sáu giờ rưỡi, ông Trình đưa đám chim trong công viên nhỏ ở khu nhà xong, vòng đến trước phòng khám.

Nơi ông ở và phòng khám nhỏ này đều ở gần tiểu khu của Giản Hoa, năm mọc tươi tốt coi nơi này là một phần của lãnh địa, ông Trình ngày qua ngày nhàn nhã tự tại, ngay cả bóng dáng quái vật cũng chưa từng thấy.

Lúc đầu, ông Trình cũng bị năm mọc đầy đất ở Thế giới Bị Từ Bỏ dọa sợ. Sau khi được Hồng Long “phổ cập khoa học”, ông hẳn liền hiểu. Không hoảng loạn bất an như những người khác, ông Trình đã quen Giản Hoa vài năm trực tiếp coi năm như cây long não trong khu vực xanh hoá, cái loại mùi xông người phòng côn trùng.

Vốn ông lão đã lớn tuổi, tai có hơi không tốt, giờ có dị năng, rất vui nhưng cũng phải nghĩ nhiều.

Bao giờ cũng không cần thận nghe thấy chuyện bí mật nhà ai, đi ở trên đường còn có thể nghe thấy được tim ai không tốt, khi đến gần nhắc nhở, lại bị người ta coi là lừa đảo.

Hôm nay là ngày đầu tiên phòng khám mở cửa lại sau tết âm lịch. Khi ông Trình đến, cô y tá chăm chỉ đang quét dọn, ông Trình cười tủm tỉm đưa cô một phần bánh quấy sữa đậu nành, lái nhai: “Mấy cô mấy cậu trẻ tuổi, chẳng chịu quan tâm cơ thể...”

Ngoài phòng khám có tiếng còi ô tô.

Ngõ nhỏ này hơi hẹp, nếu có người đỗ xe ô tô ba bánh ở ven đường, sẽ rất chật chội.

Ông Trình vốn cũng không để ý, mãi đến khi nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc dừng trước cửa phòng khám, lúc này ông mới sững sốt dụi mắt. Ông nghĩ rằng khi thân phận Giản Hoa thay đổi, không cần buồn rầu vì phí sinh hoạt, mắc bệnh bị thương có thể tìm tài nguyên chữa trị của quốc gia, thì còn đến phòng khám nhỏ này làm gì nữa?

“Cô ăn sáng đi, tôi đến tiếp.” Ông Trình ngăn y tá, ông cảm giác là có chuyện liên quan đến Thế giới Bị Từ Bỏ.

Giản Hoa đi xuống xe, xe ô tô màu đen đi vào ngõ nhỏ, tìm điểm dừng xe.

“Thằng nhóc này, giờ có cả lái xe à?” Ông Trình trêu.

“...”

Không những là lái xe, còn là người ở chung, ông chủ phát tiền lương, đối tác ở Hắc Uyên!

Y tá cũng là người quen với Giản Hoa. Cô có ấn tượng rất sâu đối với anh đẹp trai này, chủ yếu là do nghe nói “làm diễn viên đóng thế trong giới giải trí”. Cô uống sữa đậu nành, cười nói: “Ông Trình vừa rồi còn nhắc đến cậu đấy!”

“A?” Ông Trình mờ mịt không hiểu.

“Cái câu ‘người trẻ tuổi phải chú ý cơ thể’, mỗi lần cậu đến ông Trình lúc viết bệnh án phải nói đi nói lại vài lần.”

“Chẳng lẽ tôi nói sai? Như cậu ấy, không ăn được cơm, ngủ không đủ. Một năm bệnh lớn bệnh nhỏ đến vài lần. Trụ cột cơ thể kém còn không mau suy sụp?” Ông Trình cầm lấy báo buổi sáng, tiện tay một chỉ, “Cô xem ngôi sao gì đó này, quay phim bị thương, danh tiếng có lớn bao nhiêu cũng không dùng được. Kiếm bao nhiêu tiền đều bù vào cơ thể hết.”

Y tá nhanh chóng nhận báo buổi sáng, theo ý ông Trình nói: “Ngoài ý muốn bị thương đã là gì, Nguyên Đán năm nay Giải trí Tinh Thiên đã xảy ra một vụ đấu súng. Rất nhiều ngôi sao trong hỗn loạn bị trật chân, bị thương... Nói đến thì Dean đã hơn một tháng không xuất hiện. Đừng có nói là bị hủy dung, giờ đang đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ giống như báo lá cải nói nha...”

Khóe mắt Giản Hoa giật giật, cậu yên lặng rút di động ra, nhắn tin cho Lý Phi, để anh ở bãi đỗ xe chờ, không cần đi vào, y tá phòng khám là fan của anh.

– Mùa đông đã qua, nếu Lý Phi còn đội mũ, đeo khăn quàng cổ, che mặt ở trong phòng, sẽ trông rất quái dị.

“Ngồi đi, lần này là chỗ nào không thoải mái?” Ông Trình cầm cốc dùng một lần ra chỗ bình đun nước rót nước ấm, thái độ vẫn như thường.

Nửa năm nay, cuộc sống của Giản Hoa thay đổi nghiêng trời lệch đất. Cậu không thể tiếp xúc với người ngoài, đã rất lâu chưa trò chuyện với ai về những đề tài bình thường.

Người đàn ông tuổi xế chiều trong phòng khám nhỏ, vách tường loang lỗ, tiếng chim hót sáng sớm. Tất cả đều bình yên như vậy.

“Thằng nhóc cậu lần trước chạy đến phòng khám của tôi... Ủm, cầm đồ còn vớt lại tiền, viết tờ giấy.” Ông Trình bỏ qua mấy từ nhạy cảm như Thế giới Bị Từ Bỏ, “Vài chai còn iốt, băng vải gì đó, không đáng nhiều tiền như thế. Tôi ghi sổ cho cậu, định chờ trả tiền cho cậu. Cậu thì hay rồi, lại chạy đến đây tiêu tiền!”

Giản Hoa cũng không nhớ rõ lúc trước mình để lại cho ông Trình bao nhiêu tiền.

Sau khi hai người ngồi xuống, ông Trình mở miệng nói chuyện, đã quan sát Giản Hoa một lần, không béo lên cũng không gầy đi, sắc mặt hồng hào khí huyết sung túc, trông không giống bị bệnh.

“Gần đây cứ vừa ngủ là không dậy được.”

“... Cậu đi theo tôi.”

Ông Trình đưa người ra phía sau phòng khám, nơi này có giường kiểm tra và một vài dụng cụ đơn giản, ông Trình không lấy ống nghe ra, chỉ đóng cửa phòng lại, nghiêm túc hỏi: “Có thể ngủ được bao lâu, bắt đầu từ lúc nào?”

Bởi vì khu vực này dưới đất đều là nấm, Giản Hoa cũng không lo lắng, cậu lại tin tưởng ông, nên nói thẳng tình hình của mình: “Bắt đầu từ nửa tháng trước, thời gian ngủ tăng dần, lúc đầu là ba mươi tiếng, sau này... Lần này khi cháu tỉnh lại, đã qua ba ngày.”

Thấy không ổn, Lý Phi đề nghị đi tìm Hồng Long, Giản Hoa do dự quyết định đến đây chào hỏi ông Trình trước.

“Cháu đi Châu Phi à?”

“...” Giản Hoa không hiểu gì cả.

“Châu Phi có một loại côn trùng gây bệnh truyền nhiễm. Sau khi lây bệnh sẽ mê man ngủ chùng hai năm, cuối cùng thì chết.” Ông Trình niết dưới mũi, sửa lời, “Nhưng cậu có dị năng cắn nuốt không phải sao? Chắc là không sợ côn trùng.”

Giản Hoa nghe nói Hồng Long đã từng tìm đến ông Trình, nhưng không biết Hồng Long đã đưa tin đến trình độ nào, giờ xem ra, hẳn là ông không biết chuyện con côn trùng khổng lồ và động rỗng.

Đồng hồ treo trên tường tích tắc, ông Trình đun một bình nước nóng. Giản Hoa cũng kể xong về thay đổi ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cùng những chuyện ngoài ý muốn gặp phải nửa tháng trước.

“Cháu không thấy đói chút nào, mỗi ngày đều là... Bạ cháu bắt cháu ăn. Anh ấy thử đánh thức cháu, nhưng không hiệu quả lắm.” Giản Hoa đúng là rất phiền não vì chuyện này, cậu cảm thấy chính mình đang thay đổi, theo một phương hướng kỳ quái.

Ông Trình nhúu chặt mày, ông kiểm tra bao quát cho Giản Hoa, bao gồm nhiệt độ cơ thể và thử máu. Kết quả cho thấy tất cả đều bình thường, phòng khám không có chụp X quang và siêu âm B, thế nhưng ông Trình có dị năng âm thanh cấp A, sau khi lắng lắng nghe một hồi cảm thấy khả năng trong cơ thể Giản Hoa có vấn đề không lớn lắm.

“Không yên lòng, thì cậu có thể đến bệnh viện kiểm tra thêm mấy hạng mục.” Ông Trình cầm lấy giấy bút bắt đầu viết, còn thở dài, “Nếu người dị năng các quốc gia đánh nhau thật, còn không bằng mấy ngày cậu dãi nắng dầm mưa kiếm ăn.”

Nói xong lại cảm giác thái độ này của mình không tốt, nhanh chóng an ủi, “Theo ý tôi, cơ thể cậu rất khỏe mạnh, cậu không cần lo quá, chờ khi tìm được nguyên nhân căn bệnh, có lẽ sẽ giải quyết được. Ngoài việc ăn con côn trùng kỳ quái kia, cậu còn có manh mối khác không?”

Giản Hoa không nói chuyện nắm tiến vào động rỗng biến mất.

“Sau khi cậu trở về từ Tây Bắc, có tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ không?”

“Không.”

“Đề nghị cậu lát nữa tìm cái Hồng Long nói... điểm cố định gì đó xem.” Ông Trình chăm chú phân tích, “Nếu vấn đề ở chỗ dị năng căn cốt,

nó ăn rất no sẽ ảnh hưởng đến bản thân cậu, chờ khi cậu tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nắm chắc chắn sẽ có phản ứng. Đúng rồi, thời gian cậu ngủ dài như vậy, có đồ mồ hôi trộm không? Có nằm mơ không?”

Giản Hoa chậm rãi gật đầu: “Bao giờ cũng mơ cùng một cơn ác mộng.”

“Ừ, là mơ thấy gì?” Ông Trình định hỏi chất lượng giấc ngủ, nhưng không ngờ đến tình huống này.

“Thế giới tối đen, giống như không gian vũ trụ, rất lâu mới có thể nhìn thấy một tia sáng, thế nhưng rất xa xôi, như thế thế nào cũng không tới gần được. Mỗi lần đều sẽ cảm thấy chính mình như đang lạc lõng trong mơ...”

“Một chút cảm giác quen thuộc cũng không có?”

“...” Có, hơi thở của Lý Phi.

Giản Hoa không cách nào nói thẳng ra miệng, cậu đổi sang một lý do thoái thác, “Tài xế của tôi. Anh ấy là người dị năng cấp khá cao, khi tôi mê man cũng có thể cảm giác được sức mạnh của anh ấy, rất mơ hồ, nhưng đây là thứ duy nhất giúp tôi tìm con đường trở về.”

“Đúng là tài xế, người dẫn đường.” Ông Trình gật đầu, cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi Lý Phi đọc tin nhắn, hạ cửa sổ xe xuống một khe hở, rồi ngồi tựa trên ghế lái.

Bệnh ngủ của Giản Hoa anh nghi có liên quan đến năm chạy ra khỏi động rỗng. Chưa từng thấy dị năng nào hay chọc phải phiền toái như vậy, chẳng lẽ con côn trùng khổng lồ thật sự là sinh vật ở thứ nguyên cấp cao?

Nơi ý thức Giản Hoa bị nhốt trông như là vũ trụ, nhưng thực ra là thế giới bên cạnh?

Lý Phi đẩy kính đen.

Cho dù ở trong xe anh vẫn che kín mặt, kính đen cũng không phải loại có tiếng mình làm đại diện, mà là hàng bình thường ở siêu thị, mũ và khăn quàng cổ cũng vậy.

Thu lại khí chất, giả làm người thường – Dù sao Giản Hoa cũng không ở bên cạnh.

Khi Lý Phi đang suy nghĩ sâu xa bỗng thấy một người chạy tới, thò tay muốn kéo cửa xe, kết quả bị đám tơ vô hình trói chân, ngã xuống đất.

Người nọ liều mạng bắt lớp xe, cầu xin: “Giản Hoa, Giản Hoa cậu cứu tôi. Hãy nhớ đến việc chúng ta là bạn từ nhỏ nhiều năm, Hồng Long đã nhốt tôi nửa năm rồi, tôi vất vả lắm mới thoát ra. Tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho cậu!”

“...”

Khi di động Lý Phi lóe sáng, anh nhìn thấy trong con hẻm nhỏ phía sau Lục Triệu có một người thò đầu ra, giống như đang ra hiệu cho anh, rồi mau chóng rút vào trong bóng tối.

Tin nhắn trên di động là: Xin thứ lỗi, thiếu tá Trương muốn moi sự thật từ trong miệng người này ra.

Lại diễn trò? Sắc mặt Lý Phi không tốt, rất muốn đạp chân ga nghênh ngang rời đi.

Nhưng anh không thể, vì Giản Hoa còn đang ở phòng khám, người này không cam lòng chắc chắn sẽ tìm đến chỗ ông Trình.

“Sự tình liên quan đến tính mạng của cậu, Giản Hoa cậu nghe tôi nói!”
Lục Triệu liều mạng giãy dụa, giữa cửa thủy tinh.

Lý Phi lạnh lùng nhìn gã, Lục Triệu rốt cuộc phát hiện có gì đó không đúng, gã kinh ngạc hô: “Anh, anh là ai? Vì sao lại trông giống Giản Hoa, còn đi xe Giản Hoa?”

Cửa xe mở ra, đám tơ trên ghế ngồi nhận ra không phải chủ nhân lập tức chen chúc mà lên, trối Lục Triệu thành bánh tông. Lý Phi dùng lực ý nghĩ kéo người vào, ung dung khoanh tay nói: “Tôi là tài xế của cậu ấy, nói bí mật của anh ra, không thì chết trong này đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Phổ cập khoa học: bệnh ngủ từ 19 thế kỷ đến thế kỷ 20 từng khiến cho 25 vạn người chết. Đến nay, bệnh này còn tàn sát bừa bãi ở Châu Phi. Cực kỳ đáng sợ, chỉ bị cắn một cái, người không sống được, có đôi khi động vật cũng sẽ bị lây nhiễm.[1] Hoa Nghênh Xuân

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lưu Đày

Lục Triệu trợn tròn mắt.

Cuộc sống của Giản Hoa cũng đâu được như ý, lấy đâu ra lái xe?

– Tuy rằng trước khi gã bị Hồng Long mang đi, Giản Hoa đã tìm được công việc mới, đáp lên Lý Phi trước, rồi bay đến Bắc đô quay phim. Thế nhưng Lý Phi trong đêm giao thừa của Giải trí Tinh Thiên sẽ gặp một vụ đầu sungs, tin tức rất huyền náo, ngay cả ở căn cứ Hồng Long cũng có người dị năng bàn luận. Theo lý, Giản Hoa hẳn là đang thất nghiệp mới đúng!

Lục Triệu cảm thấy mình là người hiểu Giản Hoa nhất trên thế giới.

Ngoài công việc, Giản Hoa không muốn đi chỗ nào khác, không chỉ bởi vì cảm thấy nhà rất an toàn, mà còn vì khái niệm “nhà” này đối với Giản Hoa rất quan trọng. Một căn nhà quen thuộc, thuộc về chính mình, một nơi để Giản Hoa thoải mái thả lỏng.

Cũng như vậy, Giản Hoa không hoan nghênh bất luận kẻ nào tùy tiện tiến vào, đến nhà cậu chắc chỉ có người thu tiền điện nước và người lắp điều hòa.

Sớm đã có người phân tích tính cách “Kẻ Cẩn Nuốt”, Giản Hoa tuy là nhân vật phản diện lớn nhất trong nguyên tác, thế nhưng bút mực tác giả dùng trên người cậu còn không nhiều bằng Lý Phi, ngay cả một phần ba Bộ Cạp Đỏ cũng không bằng, nhưng cũng không chịu nổi các độc giả liều mạng quỳ lạy.

Trong đó trầm cảm và tính đa nghi trời sinh là hai cách nói phổ biến nhất.

Muốn lấy lòng Kẻ Cẩn Nuốt, không có bất cứ cách nào, chỉ có một cách ngu ngốc nhất: Dựa vào thời gian!

Quý Lửa chính là ví dụ tốt nhất, bán mạng trung thành nhiều năm với Kẻ Cẩn Nuốt, đến khi chết mới có đái ngộ nhận được một bó hoa. Hơn nữa, sau khi Lý Phi chết, Hắc Uyên bị mất khống chế, không có người quản lý ưu tú thay thế, Giản Hoa rất khó chịu, sẽ nhớ đến mọi điểm tốt của Lý Phi. Đối với người khác, “Giản Hoa không hề có tình cảm, những sinh mệnh này ngay cả sinh mệnh của chính cậu, đều không đáng giá”.

Loại giúp đỡ này, nước chảy thành sông, bất tri bất giác... Cuối cùng mới có thể khiến người ấy cảm giác được tầm quan trọng của mình, có thể nói là cách tốn thời gian nhất, cách không thể đầu cơ trục lợi nhất.

Lục Triệu dùng hơn hai mươi năm, từ phú nhị đại bạn từ nhỏ, đến anh em làm ở công trường cùng chung hoạn nạn, ăn thịt cũng phải chia một miếng. Bình thường tuyệt đối sẽ không quên ban ơn, nhưng lại không thể để Giản Hoa phát hiện gã rất có tiền, lấy lòng mà muốn hộc máu luôn.

Thật vất vả mới đợi đến khi nghiệm thu thành quả, Giản Hoa có thể đã nghe được lời đồn gì đó, không để ý tới mình nữa!

Lục Triệu mệt tim, nhưng gã nhìn, ai bảo Lý Phi là người dị năng cấp S. Dù sao trong nguyên tác Giản Hoa cũng không có phản ứng gì với Hồng Long, những người ngoài Lý Phi, ngay cả tổ chức Hắc Uyên cũng đều không cảm thấy hứng thú.

Nếu nói Lý Phi giỏi mê hoặc lòng người, dẫn dắt Hắc Uyên thống trị thế giới, thì Giản Hoa chính là Boss trời sinh. Trong nguyên tác cậu căm ghét mạng sống, hay mang thù, thủ đoạn tàn bạo, muốn khống chế tất cả. Cậu không cần bạn đồng hành, trực tiếp xử lý Tiến Sĩ Điền muốn gia nhập

với cậu. Dù thế giới có hủy diệt, thì Giản Hoa cũng sẽ không hoảng hốt, thậm chí còn cảm thấy tất cả nên kết thúc từ sớm.

Người chán đời như vậy, vì độ khó của mục tiêu nên Lục Triệu cực kỳ bình tĩnh. Nhìn xem, Giản Hoa sẽ mở cửa cho gã, sẽ nói chuyện với gã – dựa theo tình cảnh trong nguyên tác đã là rất không bình thường rồi. Kết quả những hành động đối lập của Giản Hoa khiến cho gã tự tin hơn! Dù lấy lệ cũng có thể trở thành thật lòng.

Lục Triệu nhận định là Giản Hoa vẫn luôn đơn độc một đường, nên khi nhìn thấy trên ghế lái chiếc xe là người khác, đám tơ cũng mặc kệ không quan tâm, Lục Triệu ngơ ngác.

Gã mang theo vũ khí, có cả bình xịt hơi cay, nhưng khi bị trói thành bánh tông, thì cái gì cũng không làm được, dù có sử dụng dị năng, cũng sẽ ngay lập tức bị đám tơ hút mất.

Lục Triệu không dám kháng cự.

Khi đến gần, gã nhìn thấy hơn nửa khuôn mặt lộ ra dưới kính đen của Lý Phi.

Lúc trước cảm thấy bóng người này rất giống Giản Hoa, nhưng khuôn mặt hoàn toàn không giống nhau, lại nhìn kỹ hơn thì phát hiện “lái xe” còn ưa nhìn hơn Giản Hoa một chút.

Người phù hợp những điều kiện này là ai, còn phải đoán sao?

Sắc mặt Lục Triệu trắng bệch, cắn chặt răng, buộc chính mình không được phát ra tiếng răng va vào nhau cầm cập vì sợ hãi.

Dù là Giản Hoa hay Lý Phi, Lục Triệu đều sợ. Ở chỗ Giản Hoa gã còn có tý cảm tình bạn cũ, đối mặt với Lý Phi thì không ưu thế này. Lục Triệu tin rằng lời Quỷ Lửa nói vừa rồi không chỉ là uy hiếp miệng không.

Khái niệm cố hữu trong đầu rất khó đảo điên, khi sinh mạng bị nguy hiểm đe dọa, Lục Triệu lại có thể nhanh chóng nào bổ thành “Lý Phỉ và Giản Hoa xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Đoạn Thế giới Bị Từ Bỏ kia duy trì nửa năm liên tục hoặc thậm chí hơn một năm. Điều này cũng có thể giải thích vì sao tình tiết nguyên tác lại nhanh hơn”...

Lục Triệu vô cùng đau đớn, lại không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể mắng chửi “bố mẹ” mình vô dụng, sinh con ra, thiên phú dị năng lại thấp như thế. Nếu gã cũng là người dị năng cấp S... Không, chỉ cần cấp A là được! Gã sao có thể rơi vào tình cảnh ngày hôm nay?

Có sức mạnh mới là quan trọng, lấy lòng cũng vô dụng!

Sau hiểu được “sự thật”, Lục Triệu nhanh chóng phán đoán bán bí mật cho Lý Phỉ và Giản Hoa gã sẽ được lợi gì: Lý Phỉ sẽ chiếm được niềm tin của Giản Hoa, gã lại còn có thể lấy lòng Quỷ Lửa.

Đầu óc gã xoay chuyển rất nhanh, Lý Phỉ đang chuẩn bị gia tăng áp lực cho Lục Triệu, kết quả ảnh đế không có đường phát huy, Lục Triệu đã rất phối hợp bắt đầu đóng kịch.

“Hóa ra là anh!” Lục Triệu đầu tiên thì nghi ngờ, sau đó giật mình.

“...”

Đã rất nhiều năm rồi Lý Phỉ chưa thấy kỹ thuật diễn xuất lố như vậy!

Lần trước khi anh còn là người mới vừa cầm giải nam phụ tốt nhất, nhà đầu tư nhét vào đoàn phim một cái bình hoa hoàn toàn không có kỹ thuật diễn xuất, một nữ nghệ sĩ khi đứng ở trước màn ảnh, từng tế bào trên toàn thân đều viết “Tôi đang diễn tôi đang đọc thoại”.

Trong giới giải trí, luôn có người không biết diễn nhưng lại muốn diễn, số lượng còn không ít. Thế nhưng bình thường họ rất tự giác về khả

năng diễn xuất của mình, giữ mặt than trong cả quá trình. Kẻ cực phẩm giống như Lục Triệu, kỹ thuật diễn xuất như sh*t chó còn tự mình thấy say mê, thập phần hiếm thấy.

Trình độ này của Lục Triệu thực ra vẫn có thể làm một nhân vật trong câu lập bộ kịch ở một trường trung học bình thường, về mặt đúng lúc, còn thu phóng tự nhiên! Ở trên đường cái, tùy tiện bắt mười người qua đường ra so, cũng không làm tốt bằng Lục Triệu có kỹ thuật cao hơn một bậc (tốt xấu gì lấy lòng nịch bỏ nhiều năm cũng phải thuần thực).

Nhưng mà kỹ thuật diễn xuất, người thường không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng không thiên phú diễn xuất gì đó, thì sẽ không get được điểm mấu chốt. Toàn thân họ sẽ bốc một mùi rất “giả”, đừng nói là trong mắt của người chuyên nghiệp như Lý Phi, dù đặt trước mặt một người thành công kinh nghiệm phong phú, cũng sẽ lộ nguyên hình.

Nếu là người thường, hơi nhạy cảm một tí sẽ cảm thấy có chỗ nào sai sai, nhưng lại không nói rõ được.

Người thiếu xã hội kinh nghiệm, tâm tư đơn thuần, dây thần kinh thô một tý, sẽ bị Lục Triệu lừa quanh vòng vòng.

“Anh là Lý Phi, trong Hồng Long có tư liệu chi tiết của anh, tôi đã xem qua...”

Lục Triệu bay nhanh cấp Hồng Long lên mắt được, sau đó lại chuyển từ vẻ mặt sững sốt thán phục thành sốt ruột: “Anh... Ừm, anh là bạn của Giản Hoa? Bí mật này rất quan trọng, tôi vất vả lắm mới tìm hiểu được, không phải tôi không muốn nói, mà là sợ anh cảm thấy tôi nói gió thành mưa... Giản Hoa là bạn từ nhỏ của tôi, cậu ấy sẽ biết tôi không nói linh tinh, cho nên...”

Lục Triệu ấp a ấp úng, ám chỉ rất nhiều điều.

– Gã tin tưởng bạn bè Giản Hoa, không nói cũng là vì không dám, sau đó lại ám chỉ gã rất quen thuộc với Giản Hoa.

Diễn xuất ngẫu hứng của Lục Triệu, kịch bản và thoại đều không tệ, nhưng kỹ thuật diễn xuất này thật sự làm Lý Phi đau răng.

Đây cũng coi như là một loại bệnh nghề nghiệp, nhìn thấy kẻ biểu diễn vụng về chường mắt, chỉ muốn xông lên đá một cú văng ra xa.

Lý Phi hít sâu, nhịn xuống.

“Giết anh ta.” Lý Phi nói với đám tơ.

Đây là một hành động không hề có ý nghĩa, đám tơ chỉ có trách nhiệm “bảo vệ” Lý Phi, biểu hiện cụ thể là bắt trói những người đến gần chiếc xe này, nó không nhận mệnh lệnh của Lý Phi, cũng không hiểu anh đang nói cái gì.

Lục Triệu không tin, trừ khi Giản Hoa ở ngay bên cạnh.

Gã làm bộ như bị dọa, “bị bắt” nói ra sự thật: “Tôi là vì lo lắng cho bạn bè, nếu Giản Hoa không nghĩ cách, số phận cuối cùng chờ đợi cậu ấy chỉ có thể là cậu ấy cùng biến mất theo Thế giới Bị Từ Bỏ!”

“...”

Trong ô tô không có tiếng động.

Tổ viên Hồng Long ngồi xổm trong hẻm nhỏ phát hiện trị số trên dụng cụ trong tay tăng.

“Trời ơi, tên kia chọc giận Quỷ Lửa! Gã nói gì đó?”

“Thôi rồi... Máy ghi âm mini cài vào người Lục Triệu gặp trục trặc! Người dị năng cấp S quá mạnh. Phạm vi “trường” của Lý Phi lớn gấp mười

lần thiếu tá Trương, có thể làm nhiều tất cả năng lượng!”

“Nghe không được bí mật, chúng ta trở về báo cáo như thế nào?”

Chẳng lẽ trông chờ vào Lý Phi sẽ báo cho Hồng Long sao? Suy cho cùng cũng là nói đến vấn đề sống chết của Giản Hoa.

Khi hai tổ viên Hồng Long sút đầu mẻ trán, Lục Triệu cũng cảm thấy rõ ràng sự đáng sợ của người dị năng cấp cao. Gã gần như không thể hít thở, ngực quặn đau, làn da như bị gió trong sa mạc nóng bỏng thổi qua, dường như muốn nứt ra.

Giờ phút này, gã quên mình phải diễn kịch, quên mình chuẩn bị dùng tin tức này để “lấy lòng” Giản Hoa. Bản tính nhát gan nao núng đã chiếm thế trên. Gã thích nhân vật Giản Hoa này trong nguyên tác, nhưng ở trước tính mạng của mình, thì không khác gì Diệp Công thích tranh rồng, nhưng phút sau đã vứt sang một bên!

“Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ biến mất?” Lý Phi tháo xuống kính đen, gần từng chữ hỏi.

Vẻ mặt anh lạnh lùng, cái này bản không cần kỹ thuật diễn xuất, lừa giận trong lòng anh đang sôi trào cuộn cuộn.

“Vâng, vâng.... Cuối cùng dị năng của mọi người đều biến mất, thế giới lại trở về như bình thường.” Lục Triệu lắp bắp, gã phát hiện biểu hiện của chính mình không ổn, rốt cuộc lý trí quay lại, cố gắng giải thích, “Đây là Hồng Long, tình báo của Hồng Long, có người biết về tương lai!”

“Vì sao Giản Hoa sẽ cùng Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất?” Lý Phi trừng mắt nhìn gã.

Lục Triệu sững sốt, khóe miệng kéo xuống lộ ra vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn: “Vì dị năng, Giản Hoa muốn khống... À, năm mọc khắp

nơi, chúng và toàn bộ Thế giới Bị Từ Bỏ có quan hệ rất sâu sắc. Sau khi động rỗng xuất hiện, thế giới có dấu hiệu bị phá vỡ, nước Mỹ... Ý tôi nói là tổ chức người dị năng nước Mỹ sẽ nghiên cứu ra một loại máy dẫn hướng năng lượng rất mạnh. Tác dụng của nó là sinh ra tần số giống với năng lượng của tất cả người dị năng, có thể trong vài phút khiến toàn cầu rơi vào một trường năng lượng đặc thù.”

Lục Triệu cố gắng nhớ lại, phát hiện nguyên lý khoa học này gã cũng không rõ lắm. Hơn nữa nguyên tác ngay cả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cũng chưa tới, chỉ là một bộ truyện anh hùng nước Mỹ mà thôi.

“...Sau đó vệ tinh liên thông mà các quốc gia trên trái đất phóng ra trong vòng mười năm, trong nháy mắt tiêu trừ dị năng của mọi người. Thế giới Bị Từ Bỏ chỉ xuất hiện khi người của thế giới này trùng với nó, nếu không việc xảy ra ở chỗ nó sẽ không ảnh hưởng đến hiện thực. Chính phủ nước Mỹ muốn cứu thế giới, cũng vì ‘giải quyết’ người dị năng, khiến chúng ta biến lại thành người thường, thế nhưng không ngờ rằng... Ý tôi là không phải người dị năng nào cũng gặp chuyện không may, chỉ có Giản Hoa, vì nắm là sức mạnh của cậu ấy. Có nhiều năm quá, nên khi hai thế giới xảy ra bài xích, cậu ấy bị phần lớn sức mạnh kéo đến bên kia Thế giới Bị Từ Bỏ, biến mất theo Thế giới Bị Từ Bỏ, vĩnh viễn nốt cậu ấy ở thế giới không có loài người chỉ có quái vật, mãi đến chết.”

Lục Triệu lộ ra vẻ mặt sợ hãi, trắng bệch, “Không ai biết rằng sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, cảnh tượng xuất hiện không còn là thành phố yên bình của chúng ta. Có lẽ đó là cảnh tượng yên lặng ở hành tinh khác, có lẽ là một vùng đen tối hư vô.”

Kết cục so với cái chết còn tệ hơn.

Đáng sợ nhất là bị lưu đây.

– Đây có thể coi như là kết cục bi thảm của nhân vật phản diện. Nếu như tác giả đổi ý muốn viết bộ thứ hai thì cũng có điều kiện có thể lợi dụng.

Kết cục của “Kẻ bị vứt bỏ” là như thế này.

Bởi vì sợ người dị năng cấp cao phá hủy kế hoạch, cơ quan vũ trụ và chính phủ nước Mỹ lừa gạt Johnson Brown, để cậu ta cho rằng đây là cuộc chiến cuối cùng bao vây tiêu diệt Kẻ Cản Nối, máy nhiều năng lượng và vệ tinh là vũ khí công nghệ cao.

Ngày đó, toàn bộ Hoài thành vì cuộc chiến của ba người dị năng cấp S mà bị san bằng [Lý Phi và Tiến Sĩ Điền đều đã chết], phối hợp tác chiến với Johnson là Poseidon của Liên minh Châu Âu.

Tấm lưới vàng khổng lồ lóe sáng trên màn trời, Johnson từ giữa không trung rơi xuống, suýt bỏ mạng.

Chờ đến khi nhân vật chính tỉnh lại, cậu ta phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, hai chân gãy xương, xương sườn cũng gãy xương, dị năng biến mất, một lần nữa trở về làm một người bình thường. Cục trưởng cục dị năng cũng bị lừa gạt, mệt mỏi nói cho cậu ta biết sự thật.

Anh hùng bị quốc gia bán đứng.

Johnson im lặng rất lâu.

Cậu ta cảm thấy rằng sinh mạng đã mất đi ý nghĩa, nhiều năm chiến đấu biến thành trò cười. Khi tất cả đều trở nên ảm đạm, cậu ta nhìn thấy đứa trẻ chơi đùa vui vẻ trong sân bệnh viện, ánh mặt trời ấm áp, gió không có mùi máu, thành phố đang được xây dựng lại. Cậu ta rút cuộc đi ra khỏi bóng ma đau thương. Dù như thế nào, cậu ta cũng sẽ vì cuộc sống bình yên này mà cố gắng.

Johnson từ chối tất cả những lời mời chức vụ, dựa vào thành tích tốt khi huấn luyện ở cục dị năng, cậu ta làm cảnh sát một trấn nhỏ ở quê, Massachusetts, còn kiêm chức nhân viên xã hội.

Ảnh hưởng của Thế giới Bị Từ Bỏ bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng lợi ích của nó vẫn lưu lại. Từng người dị năng thể lực xuất hiện.

“Trường” Trái Đất bị thay đổi.

Vài năm sau, trong số bạn bè của Johnson có người sinh con. Khi đứa bé mới sinh khóc thét trong nôi thì một món đồ chơi nhẹ nhàng bay lên.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Mất Bình Tĩnh

Khi Giản Hoa cầm danh sách đề nghị các hạng mục kiểm tra sức khỏe ông Trình viết đi tìm xe mình, thì phát hiện đám tơ gần cửa xe mọc hơi lằm, giống như vừa ăn gì đó, chưa thu lại trạng thái tấn công.

Kéo ra cửa xe, đám tơ trên ghế phụ lập tức nhào đến cọ tay áo.

“Có ai đến sao, xảy ra chuyện gì?”

Lý Phỉ không đáp lại, anh đeo kính râm và mũ, tất cả đều giống như khi Giản Hoa rời đi, nhưng Giản Hoa vẫn cảm thấy trên người Lý Phỉ có một loại cảm giác sa sút, tỏ rõ “tâm trạng không tốt”.

Từ sau khi Giản Hoa xuất hiện bệnh trạng ham ngủ không rõ, sự chú ý của Lý Phỉ đối người yêu đề cao đến độ cao mới, học cách nấu ăn, nếu không thì ngay cả một ngụm cơm Giản Hoa cũng không ăn.

Giản Hoa trở về, Lý Phỉ không có chào, cũng không chủ động hỏi thăm ý kiến của ông Trình, rất khác thường...

Người yêu ngồi trong xe, mình đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về lại phát hiện trên ghế có vài sợi tóc của người xa lạ (mắt Giản Hoa không tốt đến thế, là do đám tơ dính vào mặt). Tâm trạng người yêu rất khó hiểu, chính mình lúc trước lại bị bệnh lạ – Đúng là đầy đủ nội dung máu chó của phim truyền hình lúc tám giờ!

Giản Hoa còn chưa hiểu lắm gì, đã bị bệnh nghề nghiệp quấy phá. Là người lặn lội ở giới giải, tỷ lệ tham gia mấy đoàn phim có “tình tiết một lời

khó nói hết, vai chính vai phụ xâu xé nhau” rất lớn, số lần rất nhiều.

Lý Phi cho phép người khác lên xe, không phải cách cửa sổ nói chuyện, đã rất lạ rồi.

Đám tơ mọc cao như vậy, tám phần đối phương là người dị năng...

Người duy nhất nhận được đãi ngộ này là thiếu tá Trương, thế nhưng Trương Diệu Kim sẽ không lên xe để được trải nghiệm cảm giác đám tơ gắt gao quấn quanh.

“Em từng nói với anh, em có một người bạn từ nhỏ tên Lục Triệu, thân phận đáng ngờ.”

“Ừ?”

“Vừa rồi gã đến, cách cửa thủy tinh tưởng anh là em.”

Lý Phi tháo kính râm xuống, vẻ mặt còn tối tăm hơn khi anh biết chính mình sẽ chết như thế.

Giản Hoa nghe vậy nhú mày, cậu dường như đoán được điều gì đó.

Về sự thật, Lý Phi đương nhiên đã nghĩ tới việc giấu Giản Hoa, nhưng ý nghĩ này bị chính anh loại bỏ ngay lập tức. Giấu diếm không có ý nghĩa gì, mỗi người đều có quyền được biết về chuyện của chính mình, người càng gần gũi, thì càng không cần “thay người ta chọn”. Giản Hoa không phải kẻ yếu ớt không thể thừa nhận được sự thật tàn khốc.

Lý Phi cố sức giữ cho giọng điệu vững vàng, kể lại những gì Lục Triệu nói.

Vẻ mặt của Giản Hoa dần thay đổi, trông không đẹp đẽ gì. Cậu vốn không thích dị năng cắn nuốt, ghét nắm, tuy rằng sau này thái độ có thay đổi chút chút, nhưng chưa được bao lâu lại thêm chuyện con côn trùng

khổng lồ và động rỗng. Giản Hoa nghi bệnh lạ mê ngủ của mình có liên quan đến việc nắm xông vào động rỗng, lại thêm một “kết cục báo trước” như vậy, cậu không xé đám tơ ra, đuổi chúng ra xa, đã là rất lý trí rồi.

Đợi đến Lý Phi nói xong, bên trong xe lặng im rất lâu.

Sáng sớm người tiểu khu đi mua đồ ăn qua bãi đỗ xe gần đó, bên ngoài trở nên ồn ào. Ở địa bàn của năm, cư dân nơi này cũng không rõ thế giới và cuộc sống đã có thay đổi lớn bao nhiêu.

“Anh thấy thế nào?” Cuối cùng, Giản Hoa mở miệng hỏi.

Lời này có nhiều ý lẫn, Lục Triệu có nói dối hay không, Hồng Long có biết hay không, và quan trọng nhất là, làm thế nào để tránh cho kết cục này xảy ra.

Lý Phi cân nhắc, đầu tiên anh nói rằng lúc tức giận đã dùng năng lực ý nghĩ ném Lục Triệu ra khỏi ô tô. *This translation belongs to Di*

Anh không muốn về sau khi nhìn thấy Giản Hoa, gã này lại dùng bộ dạng khoe mẽ lấy lòng trước mặt người yêu mình, kỹ thuật diễn xuất còn hại mắt như vậy. Nếu người của Hồng Long phối hợp, chắc sẽ làm bộ như “bắt được tội phạm trốn trại”, mang Lục Triệu về.

Đương nhiên là thả Lục Triệu chạy thì rất nguy hiểm, nhưng bí mật mà Lục Triệu biết cũng không phải có một không hai.

“Nếu là thật, tổ chức Thánh Môn sẽ vì “bảo toàn” dị năng của mình, mà tích cực chống lại hoặc có ý đồ khống chế kế hoạch nghiên cứu máy dẫn hướng năng lượng ở nước Mỹ, tiến hành phản thẩm thấu. Chúng muốn nắm giữ mấu chốt “kết thúc Thế giới Bị Từ Bỏ” trong tay chính mình, như vậy thì có thể dễ dàng cướp được quyền thế. Cuối cùng...” Tiêu diệt mối đe dọa lớn nhất, Kẻ Cản Nướng.

Mặc kệ là Hurricane, hay là Kẻ Cản Nuốt, không có dị năng thì cũng đều là lão hồ không răng.

Nếu cuối cùng thế giới sẽ quay về trật tự bình thường, quyền lực mới là mục tiêu cuối cùng.

“Người có dã tâm, có tổ chức sẽ không nói vì nếu gọi ra sự cảnh giác của chính phủ, kế hoạch của họ sẽ không dễ dàng như vậy. Mà những người dị năng cấp thấp có ánh mắt thiện cận cũng sẽ không nói.”

Vì đối với người dị năng không có tổ chức, nắm là tồn tại cơ bản giúp họ chống đỡ quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, là yếu tố sinh tồn. Nắm mọc khắp nơi, cuối cùng sẽ liên lụy đến Giản Hoa. Nếu Giản Hoa biết được tin tức này? Bọn họ sẽ phải làm thế nào?

Chuyện đáng sợ nhất trên đời cùng lắm chỉ như thế thôi, mọi người ngậm miệng không nói, theo bản năng lựa chọn lợi ích của bản thân.

Nhưng trên đời không có chuyện tuyệt đối. Như khi mình sắp chết, bảo vệ bí mật cũng chẳng có nghĩa gì nữa.

“Tiếng gió của người dị năng nước ngoài sẽ không nhanh như vậy. Họ nghĩ dù sao tin tức cũng không truyền được đến bên này, nên có thể đã lên trao đổi.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi nói.

Cái loại “có một bí mật tôi chỉ nói cho mình anh biết, đừng nói cho ai khác” là hành động ngu ngốc nhất, vì bạn tốt vĩnh viễn khác bạn tốt có thể tin tưởng, rất nhanh tất cả mọi người đều sẽ biết.

Chẳng qua việc truyền miệng này cần thời gian, xem tình hình cụ thể nha, xem bao nhiêu người đầu óc không tốt lắm.

Lý Phi chậm rãi gật đầu: “Nước Mỹ đồng ý hợp tác cùng người dị năng, hay là chính phủ quốc gia khác?”

Đáp án rất rõ ràng, nếu sở nghiên cứu của nước Mỹ chịu áp lực quá lớn, không thể thoát khỏi sự cản trở người dị năng, các quốc gia trên thế giới chắc chắn sẽ ký tên một hiệp nghị bí mật, rồi lại chọn một khu vực không bóng người xây dựng máy dẫn hướng năng lượng.

Hồng Long sớm hay muộn cũng sẽ biết.

Sau khi biết tình hình đã tệ hại hơn, Giản Hoa không thể không suy nghĩ cách giải quyết.

Nhưng không có.

Nấm mọc lên không chịu sự khống chế, chúng nó đã lan tràn khắp nơi, dù có thể xử lý hết trên toàn bộ Trung Quốc, nhưng nấm trong động rỗng thì phải làm thế nào?

“Người dị năng hệ thổ kia có ý tưởng.” Lúc này Lý Phi chỉ có thể tin tưởng di ngôn của người kia là ý tốt, “Trên thực tế, em thả nấm đi, chỉ cần có đồ ăn chúng có thể tồn tại, không liên hệ nhiều với em. Nếu em từ bỏ dị năng, nấm có khả năng lớn là sẽ không biến mất toàn bộ, bởi vì năng lượng duy trì cho chúng là quái vật tồn tại ở Thế giới Bị Từ Bỏ! Chờ thời khắc kia đến, em cũng sẽ không gặp chuyện không may!”

Đây chính là ý của câu “từ bỏ dị năng, chúng ta mới đều có thể sống sót”. Người dị năng cần nấm, Giản Hoa không cần. Phỏng đoán này đáng tin, Lý Phi rất đồng ý.

Giản Hoa im lặng nhìn người yêu quan tâm quá mà loạn, sau đó cậu thở dài, người dị năng hệ thổ kia bị thương nặng nên đầu óc hồ đồ, mà Lý Phi sao cả một chuyện cơ bản nhất cũng quên?

“Dị năng không phải một bộ quần áo, lúc nào cũng có thể cởi ra.”

Từ bỏ dị năng? Nói thì dễ, nhưng từ bỏ thế nào?

Lý Phi cứng đờ người.

– Giản Hoa ghét dị năng, đã từng xuất hiện ý nghĩ không muốn dị năng cắn nuốt rất mãnh liệt.

Thành công vứt bỏ sao? Không!

– Chỉ có người dị năng mới phải vào Thế giới Bị Từ Bỏ, người thường chỉ bị liên lụy mà gặp phải cái chết bất ngờ. Chắc chắn có rất nhiều người dị năng thà rằng từ bỏ dị năng, cũng không muốn đối mặt quái vật và tranh đấu ở Thế giới Bị Từ Bỏ, trở thành một kẻ bị từ bỏ.

Trong nguyên tác có ai thành công không? Không, dù là nước Mỹ cũng chỉ có thể chế tạo ra “trường” tạm thời để con người mất đi dị năng, khiến toàn cầu đều bao phủ trong phạm vi này. Mục đích là bài xích đầu sỏ Thế giới Bị Từ Bỏ, mang trị phần ý nghĩ muốn trị phần ngọn phải trị từ gốc, nhưng trên bản chất chỉ là “áp chế”, không có hiệu quả khiến con người thoát khỏi dị năng.

Cuối cùng dị năng không biến mất triệt để trên địa cầu, đây chính là chứng cứ tốt nhất.

“Thu hồi đám tơ không được, từ bỏ dị năng cũng không thành...”

Lý Phi thì thảo tự nói, vẻ mặt tuyệt vọng, anh cố sức tỉnh táo tự hỏi cách giải quyết, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến con Corgi kia.

Giản Hoa cấp S ôm Corgi cấp A, không biết có thể chống lại sự lôi kéo của Thế giới Bị Từ Bỏ không?

“Nghĩ nhiều cũng vô ích, chúng ta về nhà trước.”

“Đến bệnh viện kiểm tra thì sao?”

“Đừng đi, ông Trình nói không có việc gì.” Về mặt Giản Hoa không thay đổi lấy giấy đề nghị.

Giản Hoa nhìn Lý Phỉ, phát hiện sự tồn tại của vị ảnh đế này thật sự rất quan trọng với cậu. Nếu một mình cậu biết sự thật này, Giản Hoa sẽ rơi vào khủng hoảng và phần nộ, giống như Lý Phỉ liệt kê từng cách rồi lại phủ định từng cái...

Còn hiện tại? Không thể để cả hai đều bị phần nộ chiếm giữ, mất đi lý trí.

Lý Phỉ đạp chân ga, hoàn toàn dựa vào khả năng lái xe tốt, mới không đâm vào tường.

Tình huống nguy hiểm khiến Lý Phỉ tỉnh táo lại.

Hắn tất yếu bình tĩnh, bởi vì Giản Hoa còn tại trên xe, xảy ra loại sự tình này, hắn cũng không thể khiến Giản Hoa đổi đến trên ghế lái lái xe về nhà.

“Anh đừng đồng ý với tôi, dù kết cục ‘số phận’ an bài là gì, đều sẽ cùng tôi đối mặt.” Giản Hoa mãi đến lúc này mới kéo dây an toàn, từ từ cài lại.

Lý Phỉ siết chặt tay lái, giống như coi nó là bàn tay Giản Hoa.

“Anh sẽ.”

“Nghĩ thử đi, thế giới chỉ có hai người chúng ta...”

Lý Phỉ lập tức ngắt lời cậu:

“Anh có thể tìm ra cách, chắc chắn có cách khác! Chúng ta có thể đến quán cà phê nghe âm nhạc, em có thể sống cuộc sống mình thích, xoi mổi ốt xanh trong đồ ăn, đổi một cái nệm tốt hơn... Thế giới không có ai thì

làm sao vui vẻ được? Anh không đồng ý, trên đời này không ai chỉ cần tình yêu, cái gì khác cũng không cần, mà sống thoải mái được!”

“...”

Giản Hoa dờ khóc dờ cười, không biết nên vui hay oán thăm. Ngay cả thời điểm này Lý Phi cũng không bị ngôn ngữ “cảm tính hóa” trấn an, lãng mạn là tiếng ngoài hành tinh, thuyết có tình yêu là có tất cả cực kỳ vớ vẩn!

Nhưng Lý Phi khó lừa dối, sự tồn tại của lý tính ngoan cố như vậy đặc biệt lấy lòng Giản Hoa! Vì chính Giản Hoa cũng là người như thế...

“Tôi chắc chắn sẽ nghĩ cách, tuyệt đối sẽ coi trọng tính mạng mình.”
Giản Hoa thuận theo hứa hẹn.

Lý Phi không hài lòng, giọng điệu anh không tốt, nói: “Dù không đi bệnh viện, cũng muốn phải ăn cái gì đấy. Trừ khi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, không cho em dựa vào năng lượng của năm để duy trì tiêu hao của cơ thể nữa!”

“Ừ, anh làm tôi sẽ ăn.”

Một phút sau, Lý Phi rầu rĩ bổ sung một câu: “...Mấy sản phẩm thất bại thì không cần ăn.”

Giản Hoa nhẹ nhàng thở ra.

Lý Phi:...

Rõ ràng quá rồi đấy! Giả vờ một chút không được à?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tin Tức

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Corgi nghi ngờ lắc lắc đầu, bốn chân ngấn cùn giẫm trên cân.

Con chó thông minh biết con số Ả Rập, biết giải bài toán cộng trừ đơn giản, vài loại chó có chỉ số thông minh của trẻ con loài người ba bốn tuổi, mà con chó Corgi tên Đoàn Đoàn này, vì chịu ảnh hưởng của linh hồn “kẻ xâm nhập”, nó còn thông minh hơn đồng loại của mình.

Dù không ai dạy nó số học, Corgi vẫn nhớ kỹ con số tượng trưng cho thể trọng của nó.

Giờ kim đồng hồ run run chuyển đến từ con số bên phải, cách một đoạn lớn.

“Gâu!”

Nhìn đi, nó béo!

Béo trong lòng động vật, là tượng trưng cho sự khỏe mạnh và thực lực mạnh mẽ.

Một con chó bụng nhỏ, lông xù, mới là biểu tượng uy phong lẫm liệt, khí phách đến nỗi khiến chó cái vừa gặp đã thương!

À mà, điều sau Đoàn Đoàn nó không cần.

Nó là thú cưng nuôi trong nhà, định kỳ tiêm phòng, kiểm tra sức khỏe ở phòng khám thú y. Trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, nó đã làm giải phẫu triệt sản rồi.

– Đây cũng là nguyên nhân thứ nhất khiến người nào đó, sau khi phát hiện mình xuyên thành một con chó, cảm thấy sống không bằng chết.

Giờ con Corgi thông minh lại khỏe mạnh này, đứng vịn vẹo tự sướng trên cân, lại khiến chủ nó hiểu lầm là lo lắng.

“A, Đoàn Đoàn béo! Gần đây nó ăn được quá, phải giảm béo nha Đoàn Đoàn!”

Cô bé buồn phiền, bé cúi người ôm lấy “bánh mì béo tròn”, bàn tay mò từ sau cẳng chân đến cái mông mũm mĩm.

Cô bé cúi mình, cố sức ôm Corgi đến trước nệm sofa, dùng cái mặt gấu Teddy làm vật so sánh, xác định mông Corgi lại tròn thêm.

“Đoàn Đoàn, chúng ta thương lượng một việc đi. Phải khống chế cân nặng, còn béo lên nữa, thì mày sẽ sinh bệnh!” Cô bé đổi hướng, nghiêm túc nhìn Corgi.

“Gâu?” Hôm nay ăn cơm tối ở đâu?

“Quyết định rồi nhé. Về sau, thời gian rèn luyện mỗi ngày của mày sẽ tăng!”

Kỳ nghỉ đông kết thúc, ngày mai cô bé phải khai giảng. Corgi ghé trên thảm lông, nhìn cô bé chuẩn bị văn phòng phẩm và sách vở.

“Tao phải nói với mấy chú Hồng Long kia, còn cả dì Quan, để họ không cho mày ăn nữa! Mấy con chó bên kia đều rất to, ăn được nhiều, còn

mày thì không giống!” Cô bé khoa tay múa chân ám chỉ chiều cao chênh lệch giữa chó quân đội và Corgi.

Corgi nghiêng đầu nhìn bụng nhỏ của mình, không hiểu gì, mình khố soái như vậy không tốt sao? Lúc trước, cô chủ nhỏ nhìn trúng mình ở cửa hàng thú cưng, không phải vì nó mập tròn như bóng sao?

Corgi giật giật lỗ tai, ôm chân bàn bắt đầu tự hỏi câu sinh.

“Cách.” Mẹ cô bé cười tủm tỉm chụp ảnh.

Người một nhà đều vây đến xem, bánh mì béo nghiêng đầu nhìn ống kính, mặt ngơ ngác, Corgi và chân bàn đối lập yêu cực kỳ.

Đáng tiếc không thể phát trong vòng bạn bè cũng không thể phát weibo. Tổ viên Hồng Long nói với họ, người dị năng sẽ gặp được nguy hiểm, từ ảnh chụp của Đoàn Đoàn đến cô bé đều không thể tùy tiện phát lên mạng, giống như là đi ăn cơm hay du lịch gì đó trên weibo, phải đến khi rời khỏi chỗ đó mới có thể phát.

Họ nhìn ảnh chụp cười vui vẻ, Corgi nhồm lên, cảnh giác nhìn ngoài cửa sổ.

“Gâu gâu!”

Corgi sửa loạn, nhào đến chỗ họ.

Trải qua “huấn luyện không chuyên” ở căn cứ Hồng Long, ngay cả cô bé cũng không nhìn thú cưng bị làm sao, mà trước tiên rời khỏi vị trí cũ, chui ra sau tủ quần áo.

“Rầm!” Cửa sổ thủy tinh vỡ toang, một căn dây leo màu xanh đậm thò vào.

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp xuất hiện bên ngoài.

Không chỉ nhà họ, nhà dân bên cạnh cũng bị dây leo khủng bố tấn công. Tất cả đều giống như trong phim khoa học viễn tưởng, mọi người kinh hãi chết khiếp.

Corgi vọt tới cửa sổ, hung hăng nhìn chăm chăm dây leo phá cửa sổ mà vào.

Thứ này thoát nhìn giống cây hồ leo tường[1], có nhánh leo dày đặc, sau khi được phóng đại trông rất dữ tợn.

Chịu ảnh hưởng của dị năng trực xuất, dây leo rụt xuống, bất động ở chỗ này.

Bố mẹ cô bé nhanh chóng ôm bé rời khỏi căn phòng này.

“Đoàn Đoàn, mau ra đây!”

Lông cả người Corgi đều dựng lên, nó không sủa nữa, mà phát ra tiếng grừ grừ uy hiếp từ trong cổ họng, cố gắng nhếch miệng lộ răng nanh.

Cuối cùng dây leo rời khỏi cửa sổ, Corgi quay đầu ngoạm quần áo chủ rồi chạy.

Trong hành lang náo loạn, mọi người bị thương, ai cũng mở cửa phòng, chờ đến khi thấy phiến lá và dây leo dày đặc rậm rạp trên cửa sổ hành lang, thì càng thêm sợ hãi.

“Không được, mau trở về!”

Dây leo màu xanh vươn ra từ kẽ hở bên trong cửa thang máy, dùng sức mạnh mở cửa thang máy.

– Thang máy trên tầng mười sáu, theo lý, bên trong phải là đường thông thang máy tối đen như mực, nhưng bên trong lại là một đồng thực vật dây leo màu xanh không rõ.

Mọi người lão đảo bò lết xông về nhà, cửa phòng trộm âm âm đóng lại.

Corgi lại không để một nhà chủ nhân đi vào, nó vừa che thang máy, vừa lắc đầu với cô bé.

Mặt đất dưới chân rung lắc, vách tường cũng nghiêng.

“Phòng sắp sập rồi!” Không biết ai ở trong nhà gào to một tiếng, sau đó là tối đen và mặt đất rung lắc.

Có người nhìn thấy tơ trắng mềm chui ra từ vòi nước, cũng có người nhìn thấy nắp bồn cầu bị bật tung, một thứ trông rất giống nấm mọc ra, sau đó bản thân giống như bị cái gì trói lại, không thể động đậy.

Người nhà cô bé nhờ Corgi nên không bị đám tơ quấn lên, cũng không bị dây leo trực tiếp tấn công. Họ tận mắt nhìn thấy đại quân nấm tấn công, “bao trùm” lên dây leo, dây leo xanh đậm như măng xà sắp chết, không ngừng giãy dụa.

Thời gian của trận quyết đấu này cũng không dài, nửa phút sau, dây leo giống như lớp da xanh khô quắt rơi giữa đám nấm, rồi nhanh chóng bị cắt thành từng đoạn nhỏ.

Kiếp nạn qua đi, tòa nhà đã bị phá hủy không ít chỗ, nấm khổng lồ chậm rãi biến thành trong suốt. Kiến trúc tường ngoài vì bị dây leo phá hủy, nên chỗ nào cũng có thể nhìn thấy cốt thép.

Cửa thang máy bị biến hình, bên trong là từng chùm nấm xám trắng.

Bố cô bé hoảng hốt đứng lên, nhận ra rằng cả tòa nhà đều đang nghiêng, vẫn đứng vững không sụp đổ, là nhờ có nấm.

Chạng vạng ngày 29 tháng 2, một tiểu khu ở phố xx Hoa, Hải thành bị người dị năng xấu tấn công.

Sự thật Hồng Long tốn sức che giấu, rốt cuộc không thể giữ được nữa. Các vị lãnh đạo không đứng ra giải thích nguyên nhân, tin tức về thực vật biến dị tấn công loài người tràn trên màn hình TV và internet.

Giản Hoa đang ở trong phòng bếp nhìn Lý Phi. Tuy ban ngày Lục Triệu mang đến một tin rất tệ, khi họ về nhà suy nghĩ cả buổi chiều, vẫn không nghĩ ra gì ngoài tìm đến “Corgi”.

Đặt hi vọng trên một con chó, đúng là... Có vẻ Hồng Long và Hắc Uyên đều cực kỳ vô dụng đến.

Lý Phi rầu rĩ không vui, Giản Hoa vì đời chú ý, nên để anh đi làm cơm tối. Chính mình cũng theo vào phòng bếp để giám sát, cậu cẩn thận xem xét mấy loại “gia vị” hắc ám của Lý Phi, còn cả việc làm thế nào mà cháo có màu sắc bình thường mà ăn lại dính nhão như thế.

Trước kia Lý Phi từng tham gia một vài tiết mục giải trí, làm trứng trắng cà chua cũng không tệ. Lăn vào hậu viện người hâm mộ của Lý Phi, nghe nói Lý Phi từng tham gia tiết mục “nấu ăn”, Giản Hoa lập tức tìm video kia trên mạng, xem sau lưng Lý Phi.

Lý Phi cảm thấy ánh mắt lợi hại của Giản Hoa nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của mình.

Như áp lực khi đi thi nấu ăn...

Nửa giờ sau, Giản Hoa như có vẻ đâm chiêu vượt cằm, Giản Hoa phát hiện vụ tay nghề nấu nướng tệ hại này hoàn toàn không thể trách Lý Phi, cũng không phải vì ảnh đế không có thiên phú trong phương diện này.

Lý Phi làm theo từng bước trong sách nấu ăn, nghiêm túc chăm chú. Ngoại trừ động tác không lưu loát dễ nhìn như đầu bếp, thì hoàn toàn không có gì để xoi mói, cũng không phạm phải sai lầm cấp thấp như đầu còn chưa nóng đã đổ đồ ăn vào.

Đầu sở gây nên có thể là “trường dị năng” của Lý Phi!

Dị năng lửa quá mạnh, vô thức ảnh hưởng đến nguyên liệu nấu ăn... Lý Phi không dùng dị năng, nhưng anh muốn làm chín đồ, tiềm thức vẫn khiến dị năng làm chuyện xấu.

Vừa nghĩ như vậy, Giản Hoa đã hiểu trong lễ Giáng Sinh năm trước ở Hải thành, bị kẹt xe rồi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, nguyên nhân Lý Phi lãng phí nhiều thịt khi tay dài như vậy cũng không nướng tốt.

Khí tay dài lông dày, phía dưới có rất nhiều dầu mỡ, đối với Lý Phi mà nói thì chắc chắn là khó càng thêm khó, vừa không chú ý là xiên thịt đã thành thịt khô. Muốn nắm chắc độ “có thể ăn”, nói đạo lý với “hung thú hỏa diễm”, hoàn toàn là chuyện hên xui!

“Tôi cảm giác, anh so với tôi càng cần từ bỏ dị năng.”

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Lý Phi sau khi được Giản Hoa khai sáng mới phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào: “...”

Giản Hoa làm bộ như chợt nghĩ đến, gật đầu nói: “Tôi quên, thân phận anh bại lộ, không có dị năng bảo vệ thì không an toàn. Trừ việc nấu ăn, dị năng lửa cũng sẽ không kéo chân sau anh. Tôi nghĩ anh chắc là cần một cái công tắc khống chế dị năng giống như khoa học kỹ thuật vậy.”

“... Đừng nói nữa, anh sẽ gọi đồ ăn ngoài.”

Ảnh đế tỏ vẻ anh đã hiểu, trước khi biến trở về làm người thường, anh đừng nghĩ đến việc thắp sáng kỹ năng nấu nướng này.

Lý Phi còn chưa cầm di động ra, di động Giản Hoa đặt ở phòng khách đã vang lên trước.

Người gọi là ông Trình, Giản Hoa cho rằng đây chỉ là cuộc gọi hỏi thăm tình trạng cơ thể cậu hôm nay, nhưng khi kết nối lại nghe thấy tiếng ông nôn nóng: “...Cậu đang ở nhà hả? Bật TV lên... Kênh nào cũng được, Hải thành có chuyện lớn xảy ra!”

Lý Phi ở phòng bếp nghe được tiếng trong TV, anh đi ra xem, đúng lúc trên màn hình xuất hiện bức ảnh do di động chụp được lúc ấy. Chỉ thấy thực vật trong khu vực xanh hoá ở tiểu khu phát triển vùn vụt, vật thể khổng lồ vặn thành dây leo, người quay chụp liên tiếp hô lên kinh ngạc. Ngay sau đó, hoa Nguyệt Quý[2] trên cửa sổ và nhiều thực vật thân mềm khác xảy ra biến hóa.

Cảnh kéo dài, hình thái vặn vẹo, bộ rễ phá đất chui ra.

Người quay chụp hoảng sợ, xoay người chạy trốn, màn ảnh nhoáng lên mơ hồ.

Theo sát sau đó là tiếng người chạy, tiếng thủy tinh bị phá vỡ, tiếng rít the thé – cuối cùng, tối đen.

Video ngưng hẳn, mặt biên tập viên đài tin tức địa phương Hải thành rất nghiêm trọng tuyên bố, đây là một đoạn video người sống sót sau tai họa phát lên mạng. Lướt click trên internet đã đạt tới sáu con số, còn đang không ngừng tăng lên.

“Đây là Khu phố Nam Hải thành, một tiểu khu ở phố xx Hoa, tại chạng vạng hôm nay, khoảng 17 giờ 10 phút xảy ra chuyện. Chưa đến một giờ, đã thu hút được sự chú ý của cộng đồng mạng trong và ngoài nước... Hoạt động tìm kiếm cứu trợ tại hiện trường vẫn đang được triển khai.”

Giản Hoa đổi kênh, trên TV phát cảnh tượng nhà lầu nghiêng lệch, còn có tiếng sừng sốt của phóng viên ở hiện trường: “Đây là tòa chung cư số ba, chúng ta có thể nhìn thấy nó đã bị phá hủy nghiêm trọng. Trong tiểu khu còn có bảy tòa nhà trong tình trạng nguy hiểm, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Hiện tại là thời gian cứu viện quý giá...”

Không, tòa nhà nào có năm sẽ không sao.

“Tiến sĩ Điện... Gã đến Trung Quốc rồi.” Vẻ mặt Lý Phi hơi thay đổi.

Một tên người dị năng cấp cao rất xui xẻo, dị năng thực vật cấp S, có thể khống chế thực vật trong một phạm vi.

Trong tiểu thuyết anh hùng nước Mỹ tất yếu có hình tượng nhà khoa học điên, Tiến Sĩ Điện không chủ yếu dựa vào dị năng, mà gã nghiên cứu phát minh ra các loại dụng cụ. Trong đó có một loại có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến quái vật phát triển điên cuồng, trong nửa phút là có thể biến bóng lông đen to bằng nắm tay thành to như một chiếc ô tô.

Loại phương thức tăng trưởng thực vật, sau đó dùng dị năng tấn công này, là đặc điểm của Tiến Sĩ Điện. Ở trong mắt kẻ xuyên sách, độ nổi tiếng giống như năm của Giản Hoa.

“Đến Trung Quốc tìm chết sao?” Giản Hoa lạnh lùng nói.

“Dựa theo tóm tắt trên tư liệu, gã nhiệt tình yêu thích sự hỗn loạn và chiến tranh, hoàn toàn là một kẻ điên... Xem ra gã rất bất mãn thái độ giấu diếm dân chúng của chính phủ các quốc gia, muốn vạch trần mở màn chiến tranh người dị năng, muốn thế giới mau chóng rơi vào khủng hoảng.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Giản Hoa: Đến Trung Quốc tìm chết sao?

Lý Phi: Không, gã muốn trở thành tin tức lớn.

[1] Cây leo tường hồ

[2] Hoa Nguyệt Quỳnh

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thị Uy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối tám giờ ở Bắc đô, vụ việc phố xx Hoa, Hải thành ở trên mạng đã nóng đến đỉnh cao. Khi gần như tất cả mọi người đang bàn luận đề tài này, trang web video nước ngoài xuất hiện một video thần bí.

Tám giờ rưỡi, lượng view video này lên đến trang đầu, rất nhanh đã được phát lên mạng xã hội trong nước.

– Có người tuyên bố nhận trách nhiệm đối với vụ việc ở phố xx Hoa, Hải thành, Trung Quốc.

Video quay tại một gian phòng trông như tầng hầm, trên tường dùng sơn màu đỏ viết câu nói nổi tiếng của Nietzsche “Thượng Đế đã chết”, và treo những bức danh họa Hoa hướng dương[1] phục chế của Van Gogh, chất lượng rất tệ, có khung ảnh trên mặt kính còn chưa rửa sạch vết keo dính.

Một người đàn ông mặc trang phục Venice Carnevale, đeo mặt nạ lông vũ, đứng trên một cái rương gỗ cũ nát, dang tay trước ống kính.

Âm thanh trong video đã bị chỉnh sửa, nói tiếng Anh.

Lại qua nửa giờ, video trên trang web Trung Quốc có người thêm phiên dịch.

“Hỡi những con người được ánh mặt trời chiếu rọi, ta tuyên bố niên đại khủng bố đã hàng lâm!”

“Mau ôm lấy người thân của người, bạn bè của người, và sweetie của người....”

Gã đàn ông trên video khua chân múa tay giống như tên hề, rất say sưa. Nửa khuôn mặt vẽ màu nước, vết hằn trên khóe miệng càng thêm rõ ràng. Gã cầm một con búp bê nhựa rẻ tiền lên, khoa trương chu môi hôn búp bê. Kết quả, do dùng nhiều sức quá, cánh tay búp bê rơi xuống.

“Tạm biệt họ đi, vì họ sẽ mau chóng biến thành như vậy!”

Người đàn ông giơ ra con búp bê rách nát, sau đó ý xấu cầm sốt cà chua đổ đầy lên bộ quần áo bẩn thỉu của búp bê.

“Hoặc là như vậy... Ai, thật đúng là bất hạnh.”

Người đàn ông nhẹ buông tay, búp bê rớt xuống đất, đầu bị rơi ra. Gã như diễn viên hài kịch, đánh ngực khoa trương sự thống khổ, thương xót vì búp bê “chết đi”.

Những người sốt ruột nhìn video gần như muốn chửi ầm lên, cho rằng mình bị lừa, đây đúng là video của một tên thần kinh. Khi kéo xuống dưới xem bình luận, thì phát hiện trên cùng có một bình luận nhiều like nhất, “Cố xem hết thì đúng là sợ vãi cả mồ hôi. Kẻ điên từ đâu đến vậy, là người siêu năng lực sao?”.

Gã đàn ông trong video dùng ba phút đã thành công gợi lên sự phản cảm của người xem. Sau khiêu chiến điểm kiên nhẫn mẫu chốt của mọi người, gã vung áo choàng sau lễ phục Carnevale lên, có vài sợi dây leo bò ra từ trong tay áo gã, tốc độ mọc có thể dùng mắt thường để thấy được.

Đoạn này gợi lên nhiều tiếng kêu sợ hãi, dấu chấm hỏi chiếm toàn bộ video, rất nhiều người vì hình ảnh và làm phiên dịch, chỉ đành chuyển sang làm phụ đề ở trang web khác.

“Ma thuật, thủ thuật che mắt, vu thuật? Không không, đây chỉ là một kỹ xảo nhỏ!” Người đàn ông khống chế nụ cười của mình, lộ ra bộ dáng khoa trương như tên hề.

Lý Phi đem tay để máy tính đặt ở phòng khách trên mặt bàn, khoanh tay xem trong video người đàn ông vụng về biểu diễn.

“Dừng.” Lý Phi nói theo bản năng, sau đó mới phát hiện bên cạnh mình không phải trợ lý Lâm mà là Giản Hoa, vội tự lấy con chuột. Giản Hoa đi trước anh một bước, ấn nút tạm dừng, sau đó tua lại, phát đoạn này một lần nữa. Cuối cùng, khi đến đoạn vừa rồi Lý Phi bảo dừng, thì lại nhấn nút dưới cùng bên trái.

“Âm thanh và khẩu hình của tên này không giống nhau.”

Giờ phim truyền hình đều phối âm hậu kỳ, có mấy bộ phim chế tác không tốt, thường sẽ xuất hiện mấy tình huống làm lộ này, chẳng qua người xem rất khó nhìn ra.

Nếu tiếng không phải người trong video nói ra, như vậy thì phân tích thói quen ngữ ngôn cũng không có ý nghĩa, bởi vì tiếng nói có thể ghi vào phần mềm, sau đó để máy điện tử đọc ra.

– Khi quay video không ghi tiếng vào, giờ tiếng nghe được là do ghép âm thanh khi cắt nối biên tập video.

Bên trong có tiếng giậm chân của gã đàn ông khi nhảy xuống, có tiếng búp bê bị ném xuống đất, thậm chí gã đàn ông trong video còn biết dùng khẩu hình hơn phần lớn diễn viên ca sĩ, bởi vậy nên mãi đến phút thứ tư Lý Phi mới nhìn ra vấn đề.

“Người này bị rối loạn nhân cách ái kỷ.” Lý Phi bóp trán, “Trong vòng một ngày liên xem hai người kỹ thuật diễn xuất tệ hại, đau mắt quá.”

Giản Hoa có ý kiến khác, cậu nghi hoặc nói: “Cũng tạm tạm mà?”

Phương thức biểu diễn của hài kịch vốn phải khoa trương, đừng nói đối với một con búp bê, dù đối với một cái chổi cũng phải khóc đau thương cho bằng được, tốt nhất là người xem cách đó mười mét cũng có thể nhìn thấy loại cảm xúc phóng ra bên ngoài này.

Mặt Lý Phi không hề thay đổi nói: “Gã đã diễn đi diễn lại rất nhiều lần, đoạn video này chắc là cái thành công nhất.”

“...”

Giống như ca sĩ hát nhép hả, luyện đến mức khẩu hình đều khớp?

Giản Hoa yên lặng nhấn nút tiếp tục dưới video, gã đàn ông biểu diễn khoa trương vừa dùng dây leo “tập kích” chồng gỗ đồ chơi xếp thành nhà cao tầng, vừa khóc lóc, vẻ mặt phong phú: “Đáng thương biết bao, nhìn đi! Ta có ý tốt phải nhắc nhở các người, những video của ta không có bất kỳ kẻ nào quan tâm, các người chỉ nhìn thấy sự kiện lớn!”

Tiếp đó, gã lại căn nhắc nói mình đã từng phát video, từng “cảnh cáo”, thế nhưng không có người nhấn xem, vì thế gã không hề do dự lựa chọn Trung Quốc “không thêm chú ý đến” gã.

“Đội đã, Trung Quốc?” Giản Hoa xác định lại là mình đã nghe được từ đơn China này.

“...Nếu không xuất hiện vụ ở Hải thành, không dán nhãn tag, phát ở trên trang web video của Trung Quốc sẽ chìm xuống đáy trong nháy mắt!” Lý Phi nghiêm túc nói, ngay cả Giải trí Tinh Thiên khi phát tin tức cũng phải mua tài khoản marketing để phối hợp. Bài post trên trang web nước

ngoài có mấy chục vạn lượng view, có vài trang số video mỗi ngày cũng không nhiều, cuối cùng sẽ có người chú ý, nhưng mà Trung Quốc!

Giản Hoa không biết phải đáp lại thế nào.

Gã đàn ông trong video lại bắt đầu cos nhà giảng đạo, gã nghiêm trang đối diện màn hình nói, các người là những con dê bị che mắt, mau bắt chính phủ thu thuế các người công bố sự thật đi! Ra ngân hàng rút tiền, đi mua đủ đồ ăn, đi mua vu khí, chuẩn bị nghênh đón tận thế tiến.

“Đến cuồng hoan đi! Giết chết kẻ các người hận nhất, giết người các người yêu nhất, bởi vì...” Gã đàn ông vặn vẹo cười lớn, ghé sát vào màn hình, “Ngày mai các người có thể sẽ chết.”

Video kết thúc, xuất hiện lựa chọn phát lại.

Giản Hoa không hề do dự tắt video, cậu thật sự không muốn xem thêm chút nào.

“Đúng là kẻ điên.”

Cái loại hơi thở chỉ e thiên hạ không loạn này, gần như muốn xuyên qua màn hình trào ra.

Đừng nói Hồng Long ngay cả Giản Hoa cũng muốn xóa video này đi. Vì người đầu óc không tốt thật không ít, video của Tiến Sĩ Điên nhìn qua như một vở hài kịch vớ vẩn, thế nhưng sau từng vụ tấn công xảy ra, có bao người có thể tỉnh táo?

“Hồng Long còn chưa ra tay?” Cường độ hài hòa của Internet Trung Quốc cũng không phải là thối phòng.

“Khủng hoảng đã bắt đầu, hiện giờ xóa bỏ sẽ phản tác dụng.”

Vì dân chúng có một quan điểm rất “mộc mạc”, họ cảm thấy cái gì bị che giấu thì chính là sự thật, càng không được nói, thì lại càng nghi ngờ đó là chân thật.

“Nếu ăn đi toàn bộ mấy video này, gã này có thể sẽ còn điên hơn, tấn công càng nhiều địa điểm hơn, ‘Vì để mọi người biết được sự thật’.” Lý Phi bắt đầu phát lệnh cho thành viên quan trọng của Hắc Uyên.

Giản Hoa nhíu mày hỏi: “... Anh vừa rồi nói, người này bị gì?”

“Rối loạn nhân cách ái kỷ, lấy bản thân làm trung tâm, coi việc chính mình hoang tưởng ra là sự thật. Biểu hiện tình cảm phong phú khoa trương, không có lý trí và logic cơ bản hoặc rất kỳ quái.” Lý Phi nghĩ, bỗng phát hiện kẻ xuyên sách lấy Lục Triệu làm cầm đầu cũng rất phù hợp với chứng bệnh này.

Nhưng trời sinh có bệnh và kẻ xuyên sách vẫn khác biệt rất lớn.

Giống như Tiến Sĩ Điên, sẽ vì mọi người không chú ý đến diễn xuất của gã mà đi trả thù xã hội.

“Trên tư liệu Hồng Long thu thập không viết chuyện gã có bệnh?” Giản Hoa có hơi ngạc nhiên.

Lý Phi dừng một lát, sau đó trả lời: “Chắc là vì gã theo khuôn mẫu.”

“A?” Giản Hoa không rõ ràng lắm.

“Trong phim ảnh, trò chơi, tiểu thuyết không phải cũng có loại nhân vật phản diện này sao? Nói là nhân vật phản diện, nhưng thực ra là đưa manh mối cho độc giả và người xem, giải thích tình tiết. Họ sẽ đứng trước mặt nhân vật chính thao thao bất tuyệt, kể ra kế hoạch của mình, trình bày mục tiêu to lớn của mình, cuối cùng cười nhạo nhân vật chính một trận...”

Sau đó bị nhân vật chính xử lý.

Giản Hoa yên lặng bổ sung, hơn nữa vì mình không phải nhân vật phản diện như thế mà cảm thấy may mắn.

“Tình huống giống như Tiến sĩ Điền nhiều lắm, mọi người cũng đã quen với nhân vật phản diện không hợp logic, làm âm ỉ như vậy, cho nên chưa từng suy xét... Tôi nghĩ là ngay cả tác giả, Laniakea cũng không nghĩ đến vấn đề tính cách của Tiến Sĩ Điền.”

Nhân vật phản diện chết vì nói nhiều, căn bản là có bệnh!

“Vì tính hợp lý, thế giới sẽ tự tiến hành bổ sung diễn biến?” Giản Hoa lầm bầm.

“Nghĩ đến mặt lợi, thì ít nhất chúng ta đang sống trong một thế giới rất có logic. Nếu cứ đối nghịch với nhân vật chính, là chỉ số thông minh sẽ hạ xuống, thì rất đáng sợ.”

Lý Phi mặc dù đang nói đùa, Giản Hoa vẫn cảm thấy không thích hợp.

– Di chứng sau khi lặn lội ở nhiều đoàn phim nào tàn, đặc biệt là cái loại kịch bản thanh xuân* vườn trường.

*Đáng ra là thanh xuân, nhưng Giản Hoa cố tình nghĩ sang “thanh xuân”, xuân nghĩa là ngu ngốc.

“Anh phải cảm thấy rất vui.” Giản Hoa đơ mặt, cậu không dám tưởng tượng mình là nhân vật trong một câu chuyện nhân vật chính có chỉ số thông âm năm, nhân vật phản diện có chỉ số thông minh âm vô cùng.

“Phì.”

Giản Hoa quay đầu, Lý Phi không chỗ nào trông như đang cười, nghiêm túc nói: “Nếu đúng là tình huống này, em cũng không cần buồn.”

Bởi vì sẽ không nhận ra được sự thực mình không có đầu óc.

Giản Hoa trừng mắt nhìn anh.

Lý Phi thông minh ném đề tài này đi, trở về chuyện chính.

“Hải thành giới nghiêm, Hồng Long sẽ điều tra người ngoại quốc đi đến Hải thành trong khoảng thời gian này... Đây là một công trình rất lớn.”

“Manh mối trong video thì sao?”

Trang phục Venice, tranh phục chế Hoa hướng dương của Van Gogh thấp kém, búp bê...

Lý Phi cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chỉ cần gã không quá ngu, trong video chắc hẳn đều là giả. Đoạn video này cũng không phải là gã thu âm sau khi tấn công Hải thành, mà là đã chuẩn bị tốt từ sớm. Dựa theo ý nghĩ nhất quán của kẻ tấn công khủng bố, thu âm video trước đó cũng rất bình thường. Nếu có thể làm sớm hơn vì sao không làm sớm hơn? Gã mắc loại bệnh này có thể tưởng tượng ra cả phản ứng khi mười năm sau mình gặp chuyện ngoài ý muốn, tình cảm dư thừa như thường, diễn lại việc chưa từng xảy ra giống như là sự thật.”

Video này không chừng là quay trước khi tới Trung Quốc, manh mối có cũng như không.

“Gã sẽ không dừng tay, vì gã muốn khiến ánh mắt của toàn thế giới đều tập trung trên người gã.”

Lý Phi mở bản đồ lên, nhìn chăm chăm vị trí tiểu khu kia, suy nghĩ sâu xa nói, “Điều duy nhất khiến anh cảm thấy kỳ lạ là, loại người giống như gã hẳn là sẽ chọn một vài điểm kiến trúc nổi tiếng để ra tay, như vậy sẽ càng thêm oanh động! Gã vì sao lại tìm tới tiểu khu này?”

“Người dị năng cấp cao ở chỗ đó?”

“Có thể... máy thăm dò năng lượng của Hồng Long rất nhiều quốc gia đều có thể chế tạo. Tiến Sĩ Điền nếu cũng có thể làm được, thì nghĩa là gã có ý đồ giết người dị năng cấp cao. Không phải ai cũng giống chúng ta, có dám tơ che giấu dao động năng lượng.”

Khác với năm trốn dưới cổng thoát nước Hải thành, xung quanh nhà Giản Hoa là khu vực bị cắt đứt triệt để, ông Trình cũng có thể hưởng xái.

Hồng Long thiếu tá Trương cũng không cần lo lắng, sau đó...

Lý Phỉ vội mở ra trang mạng bí mật liên lạc trao đổi tin tức cùng Hồng Long, ba phút sau sắc mặt anh khó coi nói với Giản Hoa: “Nhà của con Corgi cũng ở tiểu khu kia.”

“Cái gì?”

Nếu là người dị năng cấp A khác, Giản Hoa đã không hoảng hốt như vậy. Sự tồn tại của con chó Corgi này rất đặc biệt, còn liên quan đến số phận tương lai và sống chết của cậu.

“Chắc là trùng hợp, trong nguyên tác không có Corgi, Tiến Sĩ Điền chắc là dùng máy phát hiện người dị năng cấp A ...” Lý Phỉ lấy di động gọi điện cho Cảnh Điền.

“Ông chủ, có chuyện gì?”

Sắc mặt Lý Phỉ hơi đổi, anh nói vào di động: “Hồng Long chắc là sẽ tăng mạnh điều tra, kêu người của chúng ta trốn đi.” Không chờ Cảnh Điền trả lời anh đã cúp điện thoại, sau đó tháo pin và sim ném đi.

Giản Hoa nhận ra rằng có chuyện gì đó: “Cảnh Điền xảy ra chuyện à?”

“Anh ta chưa từng gọi anh là ông chủ.” Sắc mặt Lý Phi khó coi, động tác của Tiến Sĩ Diên quá nhanh.[1] Tranh Hoa hướng dương của Van Gogh: Những bức vẽ hoa hướng dương từ khi còn tươi đến khi héo úa.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thư Tình

Cảnh Điền nghe thấy âm báo bận truyền đến trong di động, khuôn mặt vắn vẹo.

Cơ thể hắn vô lực, cánh tay buông thõng hơi run rẩy, sắc mặt lộ ra một vẻ xanh trắng kỳ lạ.

“Trời, ông chủ của cậu đúng là kẻ lạnh lùng, trừ hạ mệnh lệnh, cậu ta không trao đổi gì khác với cậu sao?”

Gã dùng hai ngón tay cầm di động, đặt bên tai Cảnh Điền, nở nụ cười quái dị. Tiếng Trung của gã rất lưu loát, không có loại khẩu âm mất tự nhiên của người nước ngoài.

Thân hình cao lớn, mặc một cái áo khoác vận động màu xám, gương mặt hóa trang giống như đúc trong video trên mạng, mặt nạ lông vũ, và nửa khuôn mặt vẽ màu.

Vì cuộc trò chuyện kết thúc, di động lại về trạng thái khóa màn hình.

Tiến sĩ Điền không bắt Cảnh Điền mở khóa. Gã tự tháo vỏ di động ra, nhét một dụng cụ nhỏ mình mang đến vào trong, màn hình lại sáng lên, hiện dòng chữ “đã cắm vào di động mới, đang giải khóa mật mã”, góc phải bên dưới màn hình bắn ra một cửa sổ nhỏ bằng tiếng Anh, bắt đầu điền cường giải toán.

“Phát minh nhỏ rất hữu hiệu, nó có thể ngăn sim di động phát tin cảnh cáo đối mặt khẩu với hòm thư của cậu, lại cho thêm một phần mềm đáng

yêu có thể vô hiệu mật mã sai...” Tiến sĩ Điền khoanh tay, cười tủm tỉm cúi đầu nhìn Cảnh Điền.

Con đường này là nơi có cây tùng mọc xum xuê.

Năm phút trước khi Cảnh Điền đi ngang qua nơi này, hai lon bia rỗng ven đường bỗng phun ra sương mù dày đặc, người đàn ông vừa dắt chó đi ngang qua ngã thẳng xuống đất, con chó kia cũng yên lặng.

Cảnh Điền nín thở lao ra khỏi sương mù dày đặc, một sợi dây leo toát ra trói chặt chân hắn.

Đám tơ theo sát lùi ra khỏi cổng thoát nước, kích động đánh về phía dây leo, nhưng nắm phản hiệu quả, chúng cuốn lấy Cảnh Điền, người dị năng mỹ vị này theo bản năng.

Cảnh Điền là người dị năng thuộc tính bạo lực, nên hắn dùng sức kéo đứt dây leo và nắm, liều mạng chạy ra – không thể nín thở được lâu nữa, bị nắm trói chặt thì sẽ rắc rối. Càng nhiều tơ nhào lên. Cuối cùng, sau khi Cảnh Điền tính ra chất khí không thể bay tới chỗ mình, hắn nhanh chóng hít một hơi thật sâu, nhưng khi muốn nghênh chiến kẻ địch trong chỗ tối, hắn ngã xuống.

Dây leo và đám tơ bị đứt có dính chất lỏng màu xanh đậm, khi nắm cuốn lấy Cảnh Điền, tiếp xúc qua da, nên nó đã thấm thấu trong cơ thể Cảnh Điền.

Cảnh Điền cảm thấy cơ mặt mình cứng đờ, đau đớn bén nhọn xuyên thấu qua dây thần kinh ở mặt đâm thẳng vào bộ não.

Khi người dị năng tấn công cần lực ý chí, nhưng tinh thần Cảnh Điền không thể tập trung, đau đớn như lửa thiêu. Hắn liều mạng đấu tranh, mặt đường vì động tác giãy dụa của hắn xuất hiện vết nứt thật dài.

Đáng tiếc, hắc giầy dựa càng mạnh, nắm không có năng lực tự hồi chỉ có bản năng cắn nuốt cuốn lấy càng chặt.

Đám tơ sung sướng hưởng thụ dị năng chạy toán loạn trên người Cảnh Điền. Sau khi ăn được mấy miếng, chúng mới phát hiện hình như là người quen (lượng thực dự trữ số hai), vì thế nó dừng lại không tiến thêm một bước “lựa đồng đội”.

Cảnh Điền đau đầu như muốn nứt, mồ hôi lạnh thấm vào quần áo hắc, hắc cảm thấy mình như muốn gất xỉu, nhưng lại cố chống đỡ qua khoảng thời gian này. Hắc cố hết sức ngẩng đầu, phát hiện một chiếc ô tô ven đường vì dị năng cường đại hắc vô ý thả ra mà đã biến hình toàn bộ.

Hắc không đứng dậy được, đầu ong ong.

Nhà Cảnh Điền ở nơi tương đối hoang vu, thực ra nơi này cách căn cứ Hồng Long ở Hải thành không đến nửa giờ, lại cách nội thành Hải thành rất xa. Đây là một tiểu khu mới xây không lâu, không có nhiều người chuyển vào, nên chín giờ tối xung quanh đã gần như không có ai.

Sau khi Cảnh Điền phát hiện không ai chú ý đến tiếng động trên con đường này, hắc chịu đựng đau đầu đi để di chuyển.

– Trên di động có nút khẩn cấp, sau khi ấn, sẽ có người biết hắc bị tấn công.

“Người dị năng cấp A, ‘Con gấu tinh’... Chào cậu, lần đầu gặp mặt.”

Một gã đàn ông đeo mặt nạ nạ sắc sỡ chậm rãi đi tới, gã cười khẩu trang, lộ ra nửa khuôn mặt vẽ màu trắng xanh, rất giống một tên hề Carnevale.

Hình tượng này rất giống video Cảnh Điền vừa xem qua.

Mặt nạ và vẽ màu lên mặt thì ai cũng có thể giả mạo, thế nhưng hơi thở thuộc về người dị năng cấp S bỗng xuất hiện thì không thể làm giả. Đám tơ nhanh chóng xông đến, gã đàn ông chậm rãi cầm một vật nhỏ hình bút máy ra, ấn công tắc, đảo mắt hơi thở mạnh mẽ kia lại biến mất.

Đám tơ mất đi mục tiêu, “con mồi” lại không phản kháng, chúng liền lười nhác rút lui.

Cảnh Điền khiếp sợ trong lòng, hẳn biết Hồng Long có người trà trộn vào đội cứu viện ở hiện trường phố xx Hoa, nhưng không có cách nào phát hiện kẻ tấn công. Sau khi vụ tấn công quy mô lớn của dây leo qua đi, nắm chống đỡ cho tòa nhà khỏi sụp đổ, chắc hẳn là cũng trói những người ở phạm vi bên trong. Đám tơ tính trở nặng, đặc biệt tại sau khi ăn no. Người thường còn có thể thoát thân, người dị năng cấp cao muốn đúng lúc trốn thoát hiện trường thì rất khó.

Chỉ vón vện ba giờ sau, Tiến Sĩ Điền đã bắt đầu tấn công lần thứ hai?

Trong đầu Cảnh Điền xuất hiện vô số ý nghĩ, hẳn nghi ngờ có người bán đứng mình, nhưng ngoài một phần tổ viên Hồng Long và Lý Phi, không ai biết địa chỉ của hắn.

“Cậu Cảnh, đêm nay cậu đúng là con mồi của tôi.”

Tiến sĩ Điền cổ quái cười rộ lên, gã giang hai tay, đắc ý nói, “Để tôi đoán xem anh đang nghĩ gì, ai bán đứng anh sao? Không không, không có người này! Người dị năng các người, dù có được sức mạnh khổng lồ, vẫn vô tri nông cạn như trước, khinh thường khoa học.”

Không đợi Cảnh Điền phản ứng, gã đã vội vàng nói: “Hải thành... Ừm, ngoài là thủ đô của quốc gia này, nó còn là thành phố nhộn nhịp nhất. Vận may của tôi thật quá tốt, mười ngày đã phát hiện hơi thở của hai người dị năng cấp A! Cảm ơn Thượng Đế đáng chết, tôi phải đi dạo gần nửa Italia, mới tìm được một con mồi đó.”

Tiến sĩ Điền búng tay, gãi đeo găng tay vải lanh bình thường, đầy hào hứng nhìn gương mặt trở nên vắn vẹo của Cảnh Điền: “Hoan nghênh hưởng thụ cảm giác đau đớn này. Cậu từ chối khí gây tê lon bia phun ra, lựa chọn Địa Ngục, ôi! Độc tố tê liệt thần kinh, tôi đã tiêm nó vào một cây thực vật... Ba giờ trước cho năm thực nghiệm đặc tính. Biết sao không, tôi thích mấy vật nhỏ tròn vo đáng yêu này lắm. Chúng nhiệt tình như vậy, khâu vị cũng tốt, ăn đây leo lại không bị độc tố ảnh hưởng, xem cơ thể hoạt bát này... Ai, lại biến trong suốt rồi.”

Giống như có một tổ ong mật ong ong bên tai, Cảnh Điền cảm thấy toàn bộ cơ mặt mình đều mất khống chế, không thể điều khiển cơ thể, đầu óc cũng hỗn loạn.

Lúc này, di động hân vang lên, đối với Cảnh Điền, đây là một tiếng chuông đặc biệt.

Cảnh Điền muốn nhắc nhở Lý Phi, Tiến Sĩ Điền cũng không phải một kẻ điên thực sự, vụ tấn công phố xx Hoa chỉ là một lần thí nghiệm của Tiến Sĩ Điền...

Tiến sĩ Điền kéo di động ra từ trong túi Cảnh Điền, nhìn tên hiển thị trên điện thoại là “Ông chủ”, khóe môi gãi cong lên nụ cười quỷ dị, gãi nhẹ giọng nói: “Cậu là người thông minh, biết phải làm như thế nào.”

Di động kết nối, Cảnh Điền nghe được tiếng quen thuộc bên kia điện thoại.

Đầu lưỡi hân cũng hơi tê liệt, hàm hồ chậm chạp nói một câu nói: “Ông chủ, có chuyện gì?”

Loa ngoài mở ra, Tiến Sĩ Điền cũng nghe được tiếng Lý Phi.

Lý Phi lạnh lùng nhanh chóng ra lệnh cho Cảnh Điền, rồi cúp điện thoại. Tiến Sĩ Điền khoa trương mở miệng thành hình chữ O, sau đó giả mù

sa mưa thương tiếc cho Cảnh Điền, rút sim di động ra, chuẩn bị phá mặt mã.

Cảnh Điền nghiêng người nửa ghé trên mặt đất, trên đùi phải hẳn có một bao đựng súng, không thể bị Tiến Sĩ Điền phát hiện.

Tiến sĩ Điền dường như không có thói quen soát người tù binh của chiến sĩ, gã giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, đánh giá Cảnh Điền, ý xấu chờ ánh mắt đối phương lộ ra cảm xúc sợ hãi.

“...Chữ Trung Quốc đúng là rắc rối, chữ trên màn hình điện thoại, hình như không phải là Hải thành, vận may...người cứu viện cậu ở đâu, nhanh nhất lúc nào mới đến?” Tiến sĩ Điền tiếc nuối lắc đầu.

Cảnh Điền cố giữ tỉnh táo, hẳn căn đầu lưỡi, máu tươi chảy ròng.

Ven đường, chiếc ô tô với vỏ ngoài biến hình lại bay lên, Tiến Sĩ Điền khoát tay, chiêu tấn công mà Cảnh Điền chịu đau đầu để phát ra cú thất bại như vậy. Ô tô rơi xuống xa hơn mười mét ngoài trong khu vực xanh hoá, bình xăng bị vỡ, gió thổi mùi xăng nồng nặc.

Ô tô nổ, khí nóng xung Cảnh Điền lẫn lộn, Tiến Sĩ Điền cũng lăn trên mặt đất cười ha hả.

Cảnh Điền dựa vào giúp đỡ của lực ý nghĩ, rút cuộc rút súng ra, tay hẳn run run, trước mắt biến đen, khói dày đặc khiến hẳn gần như không thể hô hấp.

Sau khi tiếng súng vang lên, Cảnh Điền mất đi ý thức.

Bệnh viện quân khu Hải thành.

Trương Diệu Kim mang người vội vàng đi ra thang máy, Quan Linh lập tức ghênh đón, đi theo sau hẩn báo cáo tình hình: “Hiện trường có một xác xe ô tô bị cháy hết, có vài mảnh vỡ linh kiện chưa biết, còn có một khẩu súng lục phòng thân của Cảnh Điền. Viên đạn và vỏ đạn đều đã được tìm thấy, không thấy xác kẻ địch, cũng không phát hiện kẻ tình nghi giống Tiến Sĩ Điền. Dựa theo miêu tả của một người dân bị vạ lây ở hiện trường, anh ta nhìn thấy chất khí màu trắng thoát ra từ trong lon bia, sau đó thì ngất đi.”

“Cảnh Điền thế nào?”

“Rất không lạc quan, thần kinh cơ mặt của anh ta đã hoại tử, nếu trị liệu không kịp thời, có thể sẽ tổn thương đến bộ phận tổ chức của đại não. Tôi nghi là đối phương đã sử dụng một loại độc tố thần kinh có tính thẩm thấu. Nhưng hiện trường vụ nổ không tìm thấy chất còn sót lại.”

Mày Trương Diệu Kim nhăn chặt đến mức có thể kẹp chết muỗi: “Kẻ điên kia tìm đến Cảnh Điền như thế nào. Một lần còn có thể là ngẫu nhiên, một đêm tận hai lần, trên người gã chắc chắn có dụng cụ thăm dò cường độ năng lượng của người dị năng cấp cao.”

Hải thành là một thành phố phồn hoa có ngàn vạn dân cư. Bản đăng ký người dị năng của Hồng Long có tận vài cặp văn kiện, có dụng cụ vẫn còn chưa đủ, e rằng dụng cụ trên người Tiến Sĩ Điền chỉ nhằm vào việc thăm dò người dị năng cấp cao.

“Chúng tôi còn phát hiện một phong thư ở hiện trường, chứng thực Tiến Sĩ Điền biết trước mục tiêu mình ra tay là ai.”

Quan Linh lấy ra một túi nilon đựng vật chứng, rồi đưa thiếu tá Trương một đôi găng tay trong suốt.

Trương Diệu Kim vừa đi vừa mở phong bì, là một bức thư. Ngoài phong bì có một dòng chữ, thiếu tá Trương nghiêng đầu, tiểu ca mặc quân

trang phía sau hần liếc một cái lập tức phiên dịch: “Là tiếng Pháp, ‘Gửi mỹ nhân phương xa’.”

Thiếu tá Trương run tay.

Mở phong bì ra, bên trong là một tờ giấy tiếng Trung đánh máy. Dòng đầu là ‘người cướp đi nhịp đập trái tim tôi’, chữ ký là ‘Một kẻ điên’. Nội dung càng tởm hơn, toàn bộ giống như sao chép đoạn thơ lộ buồn nôn nhất của ‘Romeo và Juliet’, miễn cưỡng phiên dịch một chút ý đại khái là “Em không giống như người bình thường, tôi ngàn dặm xa xôi đến đây theo đuổi em, em lại khiến tôi thất vọng”.

“...Gã nói ai?”

Quan Linh đồng tình nhìn thoáng qua thiếu tá Trương lừa mình dối người, vì không đắc tội sếp, cô nói hàm hồ: “Dù sao cũng không phải là Cảnh Điền.”

Đương nhiên, nào có ai “theo đuổi” người ta mà khiến toàn bộ dây thần kinh cơ mặt người ta bị hoại tử!

Cảnh Điền từng là vệ sĩ của Lý Phỉ, nên chẳng lẽ là...

“Hắn là Kẻ Cắn Nuốt!”

“Tôi cũng hiểu được, cướp đi nhịp đập trái tim gì đó, thực ra là chỉ việc Giản Hoa giết gã.”

Từ khi có kẻ xuyên sách, người dị năng cấp cao gần như đều biết mình chết như thế nào.

“Vì báo thù, nên tấn công Người của Hắc Uyên?”

“Nhưng là Corgi không chọc đến gã!”

Trương Diệu Kim gầm lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Mọi người im lặng, thiếu tá Trương hít sâu nửa ngày, lúc này mới mở miệng hỏi: “Hương đi hiện tại Lý Phi và Giản Hoa là gì?”

“Bọn họ đang chạy đến từ Hoài thành, tin Cảnh Điền gặp chuyện không may, là Lý Phi báo cho chúng ta trước. Địa điểm xảy ra sự việc cách quân khu Hải thành cũng không xa. Tôi nghi rằng Tiến Sĩ Điền đã từng dừng chân tại Trung Quốc hoặc gã đã từng đến Hải thành, nên có hiểu biết chắc chắn đối với nơi này.” Quan Linh bổ sung, “Tiểu khu của Đoàn Đoàn ở trung tâm thành phố, có xuất hiện một điểm trùng lặp cố định với Thế giới Bị Từ Bỏ, mà Cảnh Điền lại ở nơi cách căn cứ chúng ta không xa. Tiến Sĩ Điền phát hiện họ có thể chỉ là do ngẫu nhiên.”

Phỏng đoán này là kết quả tốt nhất, nếu không thì chính là do cấp cao của Hồng Long hoặc Hắc Uyên có vấn đề.

“Thiếu tá Trương, bức thư này...” Tổ viên Hồng Long đứng bên chờ ý kiến.

Trương Diệu Kim thấy đau đầu, hẳn không thể tưởng tượng ra nổi phản ứng của Giản Hoa khi nhận được bức thư tình khiêu chiến này. À, còn cả Lý Phi nữa.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Lệnh Cấm

Khi Lý Phỉ đến Hải thành, đã là nửa đêm.

Vì nửa tiếng sau khi xuất phát nhận được thông báo của Hồng Long, biết Cảnh Điền đã được đưa đến bệnh viện quân đội, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, lửa giận của Lý Phỉ mới hơi giảm.

Nửa sau của hành trình, Giản Hoa vốn muốn thay Lý Phỉ lái xe, nhưng bị Lý Phỉ kiên quyết từ chối, vì thời gian Giản Hoa tỉnh táo đã vượt quá 24 giờ, lỡ như trong lúc lái xe Giản Hoa ngất đi, thì sẽ xảy ra tai nạn giao thông

“Hôm nay tinh thần của tôi khá ổn.” Giản Hoa giải thích.

Nửa tháng nay, cậu vì “ăn không tiêu” nên cả người biếng nhác. Hôm nay cảm giác ấy đã giảm đi rất nhiều, giờ đã là nửa đêm, mà cậu không mệt mỏi chút nào.

Thế nhưng Lý Phỉ không ủng hộ cách nói này.

“Em giờ không thấy mệt mỏi, là vì trong một ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

“...”

Đầu tiên là biết kết cục nguyên tác, sau đó lại gặp Tiến Sĩ Điền chạy đến Hải thành tiến hành vụ công kích.

Giản Hoa nuốt lời biện giải mình chuẩn bị lại. Trong xe không bật đèn, chỉ có đèn hai bên đường xẹt qua theo quy luật, cậu nhìn mặt Lý Phi, nghiền ngẫm nỗi lo âu giấu dưới gương mặt tuấn mỹ kia. Giản Hoa bỗng cảm thấy Lý Phi chịu áp lực rất lớn, phải hao tâm tốn sức vì chuyện của Hắc Uyên, còn phải lo lắng cho tình trạng cơ thể cậu.

Hai vấn đề này lại cố tình “không thể kiểm soát”.

Hắc Uyên không có thời gian thông dong phát triển, không điều kiện ẩn giấu, ngay cả bản thân Lý Phi cũng vì bại lộ thân phận mà không thể không rời khỏi ánh mắt công chúng, đi trên đường còn phải che mặt.

Giản Hoa còn nhớ rõ lần đầu tiên mình và Lý Phi cùng tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, khi đó đối phương chăm chú đôi mắt nhìn thành phố tĩnh lặng, trong mắt là yêu thích và thưởng thức, như vị chúa tể thế giới sắp bước lên vũ đài, rời xa tình cảm trói buộc.

Dù họ nhanh chóng phát hiện Thế giới Bị Từ Bỏ có không chỉ tĩnh lặng, còn có các loại quái vật, Lý Phi vẫn thông dong đối phó như trước, bàn luận những chuyện mạo hiểm, mỉm cười thương lượng với Hồng Long. Nhớ đến đây, Giản Hoa cảm thấy khi đó toàn thân Lý Phi giống như phát sáng, rất rõ ràng, rất đột xuất, tràn đầy con mắt người khác, để không ai có thể dời đi tầm mắt.

Nhưng giờ Giản Hoa rất ít khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Lý Phi...

“Số phận” lệch đường ray lao vun vút, Lý Phi nắm giữ và xây dựng Hắc Uyên, có thể cảm nhận rõ nhất việc “tình iết nhanh hơn”. Dù là tổ chức người dị năng, chính phủ các quốc gia, hay là mấy kẻ xuyên sách kia, đều cần nhất là thời gian, nhưng “Thế giới Bị Từ Bỏ” không có cho họ cơ hội này.

Nếu dùng sách tranh quái vật xác định chủng loại quái vật xuất hiện để phán đoán “thời gian của tình tiết”, thì đây đã là năm thứ ba trong tiểu

thuyết “Kẻ bị vứt bỏ”. Vấn đề là, đối với họ, Thế giới Bị Từ Bỏ mới bắt đầu được gần ba tháng.

Có lẽ sẽ không có các anh hùng trợ lực cho cục diện nước Mỹ nữa, cũng không Hắc Uyên thần bí kia.

– Anh hùng và nhân vật phản diện đều chưa có cơ hội lên sân khấu, chỉ có kẻ điên, dù trong hoàn cảnh tệ hại thế nào, chúng cũng có thể tiếp tục nhảy nhót.

“Đang lo lắng cho Cảnh Điền à?”

“Không, cho anh.”

“...”

Lý Phi ngạc nhiên.

Hai người đều không biết nói tình thoại, nên lời nói ra khỏi miệng đều là nói thật.

“Nhà tôi không có cân, tôi chỉ có thể đoán là anh gầy đi ít nhất năm cân, trợ lý Lâm nếu thấy, chắc chắn sẽ rất vui.”

Vì khi lên màn ảnh, gương mặt và cơ thể sẽ trở nên hơi bị dẹt, người bình thường thì nhìn mặt sẽ bị to, người mặt to thì hoàn toàn không thể nhìn thẳng, nên ngôi sao trong giới giải trí đều phải ăn kiêng. Ở Trung Quốc mà muốn kìm miệng ăn, là một việc cực kỳ đau khổ, đặc biệt là mùa đông còn phải trải qua tập tục truyền thống quá niên của Trung Quốc. Không mập là chuyện tốt, qua năm mới lại gầy một vòng, trợ lý Lâm, nhà tạo hình và người trang điểm chuyên thuộc của ảnh đế đều sẽ vui đến mức ăn thêm nửa bát cơm.

Lý Phi hơi cong khoe miệng: “Họ không cần vui mừng cho anh, anh hiện giờ coi như thất nghiệp, họ cũng phải tìm công việc khác sống tạm.”

“Anh còn có hợp đồng với đoàn phim ‘Trúc đen’.” Giản Hoa nhắc ảnh đế, làm diễn viên đóng thế của người nào đó, Giản Hoa rất rõ hợp đồng quay bộ phim này chưa hủy bỏ.

“Vốn là giữa tháng ba sẽ quay ngoại cảnh, thế nhưng giờ có thể quay hay không, cũng là một ẩn số.” Lý Phi nhìn ô tô chạy qua ngã tư đường phồn hoa, nụ cười trên mặt giảm dần, đến khi biến mất.

Việc anh chỉ đương nhiên không phải là việc đoàn phim đổi nhân vật nam chính, mà là ban đêm tĩnh lặng, cuộc sống hòa bình không biết còn có thể duy trì bao lâu.

Sự thật Hồng Long cố sức che giấu, bị Tiến Sĩ Điện tùy ý vạch trần.

“Chiến tranh người dị năng quy mô lớn đã đến gần, sớm hay muộn chỉ là vấn đề thời gian.” Giản Hoa bình tĩnh nói.

“Chỉ là không muốn nó đến nhanh như vậy...” Lý Phi tiếc nuối thở dài.

Tâm trạng của anh, Giản Hoa có thể hiểu. Giống như một kẻ nguy trang giấu kín thân mình sẵn con mồi, lại bị kéo ra dưới ánh mặt trời, không thể giấu tài, cũng không thể giả heo ăn lão hổ. Kế hoạch phát triển tổ chức đều trôi theo dòng nước, nếu lại nghĩ ra kế hoạch mới, mà “số phận biến chuyển” không thể thấy rõ, thì kế hoạch cũng không theo kịp biến hóa. Khó chịu cực kỳ, như đâm một cú vào không khí, không có chút lực nào.

“Kẻ điên đó sẽ mau phát video thứ hai, không quấy đục cả dòng nước, gã sẽ không bỏ qua.”

Giản Hoa lặng lẽ nghe, không nói gì.

Thái độ của Lý Phi giống như đang tùy tiện nói chuyện: “Em cảm thấy gã sẽ công bố cái gì? Giết chết sinh vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ nhận được sức mạnh, giết chết người dị năng cũng thế...Nhưng Thế giới Bị Từ Bỏ mỗi ngày đều có người chết, hiệu quả cũng không rõ ràng, cho nên phải ra tay với mục ăn thịt người hoặc người dị năng cấp cao. Giết người hay giết quái vật dễ hơn?”

Cậu cười trầm một tiếng, mệt mỏi nhìn đèn đường ngoài xe.

Thế giới Bị Từ Bỏ, thật giống như bóng ma sau lưng xã hội gần đây này, sau khi bóc trần tất cả nguy trạng văn minh, tư duy lợi kỷ trắng trợn có thể bành trướng tới mức độ nào?

Đó là tương lai Hồng Long cố sức muốn ngăn cản, lại là một buổi cuồng hoan đáng mong chờ với Tiến Sĩ Diên.

“Người dị năng cấp cao của Hồng Long, sắp phải mệt mỏi rồi.” Gặp phải loại người như Tiến Sĩ Diên, chỉ có thể tìm người dị năng cấp S giúp đỡ.

Lý Phi như là hạ một quyết định, hần từng chữ nói: “Em ở lại Hoài thành.”

“Không được.”

“Đám tơ không thể lan rộng ra nữa. Nếu đa số chúng đều rơi vào động rỗng, không trở về thì có thêm hai con Corgi cũng vô dụng.” Lý Phi không nhìn được cao giọng.

Giản Hoa vẫn luôn không phản đối ý kiến của Lý Phi, nhưng chuyện này không thương lượng được.

“Anh không chịu nói cho tôi biết, ‘số phận của anh’ là sẽ chết như thế nào, nhưng tôi có thể đoán được.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi nói,

“Nếu tôi ở cạnh anh, chuyện này sẽ không xảy ra.”

“...”

Lý Phỉ nói không nên lời.

– Cái gọi là “chuyện này”, thực ra không phải là “Lý Phỉ sẽ không chết”, mà là “chỉ còn mình tôi sống sót”.

Hai người không hện mà cùng im lặng, trong tình huống cả hai đều chặn họng nhau, ai cũng không thuyết phục được ai, tiếp tục tranh cãi cũng không còn ý nghĩa.

Năm phút sau, họ đi vào nội thành, điện thoại của Hồng Long thiếu tá Trương cũng đến đúng lúc.

Hải thành có nhiều người dị năng, tuy giờ là nửa đêm không có nguy cơ bị kẹt xe, thế nhưng chuyện lần này rất trọng đại, nên thiếu tá Trương phải tự mình dẫn cấp dưới đến đây gặp. Vì đề phòng họ vừa gặp mặt đã trực tiếp rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ, Hồng Long tìm các điểm sáng ở Hải thành trên bản đồ, chọn địa điểm an toàn vài giờ trước vừa kết thúc chuyển giao.

Trước mắt, điểm trùng lặp Thế giới Bị Từ Bỏ ở Trung Quốc, trừ lần ngoài ý muốn ở quốc lộ Cam Châu, thì tất cả đều theo quy luật, trong vòng 24 giờ sẽ không mở ra Thế giới Bị Từ Bỏ lần thứ hai, cũng không có người thường bị rơi vào.

Thiếu tá Trương tìm địa điểm trên màn hình, một lúc sau, chọn một quán lẩu bán xuyên đêm.

Người Trung Quốc tư duy theo thói quen, trên bàn ăn bao giờ cũng tương đối dễ nói chuyện, dễ xử lý đề tài xấu hổ khó giải quyết...

Lý Phi đang lái xe, điện thoại đương nhiên là do Giản Hoa nhận.

“Quán lẩu? Gần đây dạ dày tôi không tốt, không ăn được.” Giản Hoa không hề nghĩ đã từ chối luôn.

Dạ dày cậu tốt hay không, nhìn nắm là biết, người không ăn được là Lý Phi.

Trương Diệu Kim đành phải chọn công viên Tân Giang. Vì cảnh đêm ở Hải thành rất đẹp, công viên Tân Giang đến buổi tối sẽ càng náo nhiệt. Hai bờ đều là kiến trúc mang tính cột mốc, tàu chạy đường sông ngắm cảnh đêm làm ăn rất tốt, lưu lượng người lớn, tính an toàn còn không tốt bằng quán lẩu!

Sau khi cúp điện thoại, thiếu tá Trương mới nhớ đến dị năng của Giản Hoa là cắn nuốt, ai cũng có thể bị mắc chứng khó tiêu, nhưng Giản Hoa sẽ bị bệnh này sao? Lời này nực cười như Poseidon chết đuối trong bể bơi, mùa đông Quỷ Lửa bị nứt da.

“Thiếu tá, chúng ta phải nghĩ đến mặt tốt. Chúng ta đã giảm được một lần báo cáo phí ăn uống.”

Trương Diệu Kim nhìn Quan Linh, phát hiện vẻ mặt của tổ viên Hồng Long đều là “cô Quan nói đúng”, hắc vô lực bóp trán, hạ lệnh: “Bảo tồn phong thư khiêu chiến này cho tốt, xem xét lại nội dung một lần, rồi chụp lại mấy tấm mang cho Lý Phi, đề phòng hai vị kia quá tức giận mà hủy vật chứng.”

“...Thư tình này viết cho Giản Hoa.” Dựa vào động cơ của Tiến Sĩ Điện, cấp dưới của Trương Diệu Kim cấp dưới kiên trì giữ ý kiến của mình.

“Là thư khiêu chiến!” Thiếu tá Trương lớn tiếng nhấn mạnh.

“Vâng, thiếu tá.” Mọi người nghiêm chỉnh nói.

Trương Diệu Kim chưa đi bao xa, đã nghe thấy người phía sau bàn tán.

“Loại thư viết linh tinh này, Giản Hoa sẽ giận sao?”

Trong Hồng Long cũng phân tích tính cách Kẻ Cẩn Nuốt, đáng tin hơn văn kiện lấy được từ nhóm chim cánh cụt của kẻ xuyên sách.

“Kẻ Cẩn Nuốt thì không, nhưng Quỷ Lửa sẽ.”

“Cũng đâu phải viết cho anh ta, Quỷ Lửa giận cái gì? Tôi mà nhận được loại thư này, chắc mấy người phải trêu chọc tôi tròn một năm.”

“Anh không biết quan hệ giữa họ à?”

Trương Diệu Kim ho khan một tiếng, âm thanh phía sau lập tức biến mất.

Hắn đi vào thang máy. Quan Linh muốn nói lại thôi, sau khi nhấn phím chọn tầng, cô quyết tâm đưa ra ý kiến với cấp trên: “Thiếu tá Trương, tôi không tán thành việc chỉ để báo cáo về người dị năng cấp S mới nhất cho người có quyền hạn cao độ. Tôi cho rằng tất cả mọi người ở Hồng Long đều phải biết chuyện này.”

Thiếu tá Trương trừng cô.

Giản Hoa và Lý Phi lăn giường, chẳng lẽ hắn còn phải tuyên truyền cho hai người này?

Tiểu tổ tình báo dưới tay hắn bà tám bao nhiêu, chẳng lẽ thiếu tá Trương không rõ? Có một thì kể hai, không chừng sau đó còn muốn viết ai trên ai dưới, một lần bao lâu, cuối bản báo cáo có khi còn thêm một câu phỏng đoán “Có thể tình thú là nằm trong đồng năm, đám tơ còn có tác dụng khác”?

Giống như hiểu ý Trương Diệu Kim, Quan Linh xấu hổ đến mức hồng từ mặt đến cổ.

May là cửa thang máy chặn giữa hai người chậm rãi khép lại, ngăn cách sự bối rối.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hoạn Thất

Nước sông trong veo, phản chiếu thành phố đèn nê ông, ngũ quang thập sắc.

Đám người ngắm cảnh Tân Giang khi bóng đêm bao trùm, thì dần dần tản đi, ngoài khách tham quan ban đêm, thì chỉ có một vài người trẻ tuổi thích chơi đùa.

Có gã say rượu nằm trên ghế băng công viên, gió sông ban đêm rất lạnh, sức gió lại mạnh, thổi lòng người lạnh lẽo.

Trương Diệu Kim lấy một điều thuốc ra, đang định châm lửa, thì nhìn thấy biểu tượng cấm hút thuốc ở nơi công cộng, hắt lại cất điều thuốc đi. Giản Hoa mỗi lần thấy vị thiếu tá Hồng Long này, đều thấy bực xanh đen dưới mắt đối phương, chắc là cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Trương Diệu Kim đều bị chuyện phiền lòng nhồi đầy, không có thời gian thở dốc.

Nghe nói Tiến Sĩ Điền viết một bức “thư tình” hoang đường kỳ quái, còn rất có thể là gửi cho mình, Giản Hoa sửng sốt. Lý Phỉ lại rất tự nhiên giơ tay cầm bản sao chép xem.

Ngoài dự kiến của mọi người trong Hồng Long, Lý Phỉ mãi đến khi đọc xong cũng không tức giận, chỉ có lông mi hơi giương lên, khóe miệng dường như nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Đèn đường cách nơi này khá xa, họ lại đứng dưới bóng cây, vẻ mặt Lý Phỉ thay đổi rất nhanh, nếu không phải mắt Trương Diệu Kim tinh, thì sẽ không nắm bắt được sự thay đổi này.

Nói thật lòng, Trương Diệu Kim không thích giao tiếp cùng người như Lý Phỉ.

Diễn cũng diễn thành quán tính, vì kỹ thuật diễn xuất tốt, nên người ngoài không phân biệt được câu nào là thật, câu nào là giả. Trương Diệu Kim không để tổ viên Hồng Long bàn luận về chuyện của Lý Phỉ và Giản Hoa, thực ra chính hản cũng rất sâu đôi này, rất khó xem!

Ai có thể chứng minh Lý Phỉ đối với Giản Hoa là thực lòng, không phải xuất phát từ hấp dẫn lợi ích?

Việc này không phải chỉ mình Lý Phỉ, đi cục dân chính tùy tiện kéo một đôi nam nữ chuẩn bị đăng ký kết hôn, cũng sẽ gặp cùng vấn đề. Thói đời ngày nay, người kết hôn vì tình yêu càng ngày càng ít. Đa số tình huống là phù hợp với nhau. Cái gì gọi phù hợp? Điều kiện gia đình vừa lòng, điều kiện cá nhân tạm ổn, lại đến tuổi cần kết hôn, nếu người này phù hợp nhất, thì chọn người này đi!

Giản Hoa đối với Lý Phỉ, là người cực kỳ phù hợp.

Trương Diệu Kim có một ông bố dưỡng làm CEO Giải trí Tinh Thiên, tư liệu trong tay hản về Lý Phỉ còn nhiều hơn người khác, như tin đồn Lý Phỉ thích đồng tính trong giới giải trí, ở chỗ hản chính là một tin tức vô cùng chính xác.

Nói đến vẻ ngoài, Giản Hoa cũng không tệ, Lý Phỉ không tính là “cố tình làm mình tủi nhục”. Dựa theo báo cáo do vô ý nghe góc tường của tổ viên Hồng Long, người nào còn đó ở trên...

Thiếu tá Trương không hề thích tán nhảm, thái độ của hản rất nghiêm túc.

Nhưng từ buổi tối tên gầy Triệu Văn gọi cho hản “suy nghĩ mới”, Trương Diệu Kim đã không kiềm được nghi ngờ động cơ của Lý Phỉ.

Đặc biệt là trong nguyên tác, một tay Quỷ Lửa nắm giữ toàn bộ Hắc Uyên. Nói Giản Hoa là nhân vật phản diện cuối, thực ra nhìn qua càng giống như là con bài chưa lật của Quỷ Lửa, chẳng qua Lý Phi chết ngoài ý muốn, con bài chưa lật anh không kịp dùng tới. Nếu Lý Phi không chết, người làm “độc thủ phía sau màn” cuối cùng sẽ là ai?

Trương Diệu Kim phút chốc cảm thấy sự tình không phức tạp như vậy, giống như kẻ xuyên sách nói, tác giả vì muốn kéo dài bộ truyện nên mới cứng rắn ép “người yêu Lý Phi” ám chỉ ở đầu truyện đổi thành boss cuối, làm cho nhân vật chính đánh xong một phó bản còn phải đánh tiếp phó bản ẩn. Phút sau hẳn lại cảm thấy khả năng của Lý Phi ẩn giấu rất sâu, không thể chỉ làm con rối của Giản Hoa.

Hai người dị năng cấp S của Trung Quốc, lợi thế vũ trang và bảo đảm an toàn này đang buộc trên nhân phẩm của Lý Phi. Nếu Lý Phi lừa đảo tình cảm, là tên cặn bã chỉ nhìn thấy lợi... Trương Diệu Kim ngăn mình tiếp tục tưởng tượng, cũng lập tức cấm thành viên Hồng Long bàn luận về “quan hệ thân mật” của Lý Phi và Giản Hoa.

Rất xấu hổ.

Giờ Trương Diệu Kim càng quan sát hành động của hai người, lại càng muốn nhú mày.

– Giản Hoa rất tin tưởng Lý Phi, gần như giao hết quyền quyết sách cho Lý Phi.

Lúc trước thiếu tá Trương cảm thấy là họ đã thương lượng trước, nhưng Lý Phi biết cách đàm phán hơn, nên khoe tài, còn Giản Hoa ở phương diện này khuyết thiếu thiên phú và khí thế, không phân tích sự việc được sâu sắc, ánh mắt cũng không đủ tinh tường.

Thư “thư tình” này, lúc trước hai người Giản Hoa đều không hề hay biết. Lý Phi thò tay lấy thư xem, không hề để ý đến suy nghĩ của Giản Hoa.

Trương Diệu Kim rất muốn hút điều thuốc, tìm Giản Hoa nói rằng người bên gối cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, có rất nhiều ví dụ bị lừa mắc nợ trong xã hội.

Nhưng hần không thể!

– Nếu Lý Phi đang diễn, Trương Diệu Kim đứng trên lập trường quốc gia, hi vọng Lý Phi có thể diễn hoàn hảo cả một đời. Nếu Lý Phi đang lừa gạt tình cảm, Trương Diệu Kim đứng trên điểm xuất phát duy trì ổn định, hi vọng Giản Hoa vĩnh viễn không thức tỉnh khỏi lời nói dối tình yêu này.

Việc này vi phạm nguyên tắc làm người và lương tâm của thiếu tá Trương. Hần đau đầu, báo cáo với Bắc đô, đề đại tá Lô dùng danh nghĩa cá nhân phụ trách nhiệm vụ giao tiếp với người dị năng cấp S.

Đại tá Lô không phê duyệt.

Tâm trạng Trương Diệu Kim phức tạp nhìn Lý Phi đưa bản sao bức thư cho Giản Hoa.

“Đúng là đến vì Hắc Uyên.”

“Ừ?” Giản Hoa nghi ngờ giương mắt.

“Lúc trước anh từng nói với em, Tiến Sĩ Điền chết trên tay em...” Lý Phi dời ánh mắt, không nhìn về mặt suy nghĩ sâu xa của Trương Diệu Kim, chỉ nói với Giản Hoa, “Gã định theo em, giúp em đối phó người dị năng cấp S Poseidon của Liên minh Châu Âu và Johnson Brown của nước Mỹ. Kết quả, em giết gã.”

Chuyện này bị đa số độc giả chê bai vì không hợp lý, Kẻ Cẩn Nuốt tự cắt đường lui. Dù nhân vật chính chắc chắn sẽ thắng, nhưng chẳng lẽ chỉ số thông minh của nhân vật phản diện bị giảm sút, tự mình tìm chết, muốn một mình chống lại hai người dị năng cấp S sao? Dù thực ra trong trận

chiến có thêm một Tiến Sĩ Diên, hay thiếu một Tiến Sĩ Diên thì cũng không khác gì, nhưng nhân vật trong sách không biết, nên hẳn là không nên làm như vậy.

Trương Diệu Kim muốn nhìn ra sự thật từ Lý Phi, hẳn biết kiểu chết của Tiến Sĩ Diên, nhưng kết cục thì không một kẻ xuyên sách nào chịu thẳng thắn, Hồng Long chỉ biết đại khái là “nước Mỹ thẳng, Giản Hoa chết”. Lý Phi cũng không định nói cho hẳn, giống như sáng sớm hôm qua ném Lục Triệu cho tổ viên Hồng Long vậy.

Hi vọng bên kia đã cạy được miệng của Lục Triệu, Trương Diệu Kim nghĩ.

Giản Hoa không hề cảm thấy cậu xử lý Tiến Sĩ Diên cò gì không hợp lý.

“Nếu Tiến Sĩ Diên chính là người chúng tôi thấy trong video, thì tôi một phút cũng không muốn nhìn gã.” Mặt Giản Hoa không hề thay đổi nói.

“...Thực tế là, em nhịn gã, hứa hẹn sẽ để gã thay vị trí của tôi, giao Hắc Uyên cho gã. Tiến Sĩ Diên cũng thật sự lăn lộn được mấy ngày không tệ.”

Cái tát này đến quá nhanh, người nói chuyện lại là Lý Phi, lòng tức giận của Giản Hoa vừa khởi lên đã bị lý trí ngăn cản.

Giản Hoa nghiêng đầu nhìn thiếu tá Trương, thấy người tỏ vẻ một lời khó nói hết, thì cậu đã hiểu, việc này không phải là bí mật, dù Lý Phi không nói, Trương Diệu Kim cũng biết.

Thôi, đều là vả mặt, thì giao cho người quen thì tốt hơn.

“Tôi đối với gã rất tốt, sau đó thì sao?”

“Sau đó, khi quyết chiến, trước mặt Poseidon và Hurricane, cậu bỗng giết người.” Thiếu tá Trương lên tiếng, không phải chuyện của hắn nhưng hắn cũng phải giải thích một chút, phòng ngừa tình cảm của Kẻ Cẩn Nấu và Quỷ Lửa nảy sinh hiềm khích. Đây là chuyện gì chứ!

“...”

Giản Hoa bắt đầu nghi ngờ mình có bệnh.

Thử nghĩ xem, hai bên chuẩn bị quyết chiến, khi chống lại hai người dị năng cấp S, Giản Hoa không nói hai lời đã tự mình giết người mình. Đây là định làm gì? Dọa sợ kẻ địch à?

Hiệu quả đúng là rung động, nhưng là ý gì?

Chẳng lẽ là để châm chọc Tiến Sĩ Điên, cho gã cảm nhận được việc có người càng điên hơn gã sao?

“Vì rất khó để giết chết gã.”

Lý Phi có thể đúng thời điểm trấn an Giản Hoa, hơn nữa cũng không phải lời nói suông, mà toàn bộ đều có lý lẽ, có bằng chứng.

“Gã không chỉ là kẻ điên, còn rất có thủ đoạn. Khi Tiến sĩ Điên tìm đến Giản Hoa, cho dù là vì thế cục mà bình tĩnh để đạt được tín nhiệm, hay là vì Giản Hoa không thể không tiếp nhận gã, gã cũng không thể không phòng bị chút nào.”

Cho nên trong sách, Giản Hoa không lập tức ra tay.

Cậu làm tê liệt chí lớn của Tiến Sĩ Điên, lại tỏ vẻ thờ ơ với quyền thế, giống như kẻ điên không để ý sống chết. Mấy cái này đều rất hợp với tính tình Tiến Sĩ Điên. Vì có thể tùy ý kiêu ngạo tiếp tục nhảy nhót, Tiến Sĩ

Điền cũng sẽ tập trung duy trì Kế Cẩn Nuốt, vì hòa bình đối với loại người như Tiến Sĩ Điền, quá nhàm chán.

Giản Hoa bỗng trở mặt, e rằng Tiến Sĩ Điền đến chết cũng không nghĩ ra là vì sao.

“Gã biết ‘nguyên tác’, nên mới dùng cách nói này?” Giản Hoa vung vẩy bức thư trong tay. Mấy câu buồn nôn này chỉ tổng kết một ý, chàng trai trẻ lòng tràn đầy tình yêu bị tiểu thư quý tộc vô tình làm thương tâm, lại vẫn bồi hồi dưới ban công tiểu thư, không chịu rời đi.

Nói là tiểu thư, vì Tiến Sĩ Điền hình như không rõ cách phân biệt “anh” và “cô” trong tiếng Trung, dùng sai vài chỗ.

“...Người cướp đi nhịp đập trái tim tôi. Nó nhớ mong hình dáng của người biết bao lâu, chỉ người có thể khiến nó lại nhảy lên nhịp đập sức sống.” Lý Phỉ thuận miệng lặp lại đoạn cuối thư.

Ánh mắt thiếu tá Trương phức tạp: Đúng là vấn đề ý, xem một lần đã nhớ.

Lý Phỉ trong lúc vô tình dùng bản lĩnh nhớ lời thoại, không chú ý về mặt Trương Diệu Kim.

“Nhìn như là vì báo thù, nhưng hành vi lại không giống.” Lý Phỉ đánh giá, “Gã về mặt tinh thần có vấn đề, nhưng người bệnh tâm thần không phải kẻ ngốc. Gã có thể bắt cóc Cảnh Điền, ép Hắc Uyên đưa ra điều kiện trao đổi, cũng có thể để thư lại nói mình đã hạ độc, bắt em một mình đến gặp gã. Em ngoài sáng gã trong tối, loại khiêu chiến mạo hiểm này hẳn là rất có sức hấp dẫn với Tiến Sĩ Điền.”

Lý Phỉ nhìn xung quanh, nói: “Nơi nhiều người qua lại như thế này, cũng dễ thoát thân.”

Giản Hoa như có điều suy nghĩ.

“Nhưng việc gì gã cũng chưa làm, chỉ để lại một phong thư chẳng ra sao.”

“Ý cậu là, đây là hỏa mù chuyển dời lực chú ý của chúng ta?” Trương Diệu Kim bắt được trọng điểm, hần khó chịu, “Làm như vậy để làm gì?”

“Đương nhiên là để che giấu mục đích thật gã đến Trung Quốc.” Lý Phi nhìn chăm chăm thiếu tá Trương, “Tôi muốn chờ Cảnh Điền tỉnh, nghe anh ta kể chuyện đã xảy ra, là có thể chứng minh suy đoán của tôi.”

Tiến sĩ Điền đến vì người dị năng cấp cao.

Nếu không phải vì giết người để đạt được sức mạnh, thì là vì thí nghiệm hiệu quả nghiên cứu chống lại người dị năng cấp cao gì đó của gã. Chọn Trung Quốc cũng không phải vì lý do video không ai xem chó má gì đó, mà là do ở Hải thành Trung Quốc có năm. Thực nghiệm nhằm vào chiến tranh người dị năng và Thế giới Bị Từ Bỏ, làm sao có thể thiếu đám năm, nhân tố quấy nhiễu quan trọng này?

“Cảnh Điền chưa tỉnh.”

Trương Diệu Kim vừa nói xong, di động trên người hần đã vang lên.

Sau đó là Giản Hoa – di động của Lý Phi đã bị chính anh phá hỏng, Hắc Uyên chỉ có thể chuyển tin đến chỗ Giản Hoa.

Sắc mặt thiếu tá Trương vội vàng nhận điện thoại và Giản Hoa đang đọc tin tức đồng thời trở nên khó coi.

“Trong tối nay có ba thành phố xuất hiện các vụ người dị năng tấn công nơi công cộng.”

“Trên trang web nước ngoài còn xuất hiện video do kẻ tấn công tự mình phát lên.” Giản Hoa vội cầm điện thoại mở một video, gặp xui là Đại lộ Champs-Élysées nước Pháp.

“Đức có hai tòa Giáo Đường bị phá hỏng...”

“Còn có thắng địa du lịch, chương trình ca múa trên nước của Venice bị tấn công, thương vong đã vượt qua ba con số.”

Người dị năng bắt chước phạm tội.

Tiến sĩ Diên như hạt giống trồng xuống, quả ác như măng mọc sau mưa, bắt đầu tranh nhau lộ đầu.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cứu Mạng

Ngay từ đầu, tên những thành phố xuất hiện trong video trên mạng rất xa lạ, nội dung ngắn gọn, hình ảnh mờ nhạt. Sau này, video như vậy nhiều lên, nhưng chỉ có mấy thành phố và thẳng cảnh nổi danh là có nhiều lượt xem, có thể trở thành video đứng đầu thì chất lượng cũng tương đối rõ.

Mười tiêu đề đứng đầu toàn là cái này, mấy tin tức giải trí, tuyên truyền phim mới linh tinh gì đó đều bị đè xuống không thấy đâu. Tất cả đề tài đều xoay quanh mấy video này.

Người siêu năng lực không thèm quan tâm đến pháp luật, tấn công người dân.

Chiếm vị trí thứ nhất trong top hot, rõ ràng là “video tên hề Carnevale”, cùng với vụ dây leo biến dị tấn công tiểu khu phố xx Hoa, Hải thành. Chuyện này xảy ra năm ngày trước, ngày đó chấn động toàn thế giới.

Các quốc gia trên toàn thế giới lục tục xảy ra một loạt các sự kiện, làm người ta phần nộ nhất là video tàu hỏa bốc cháy ở Ấn Độ. Vụ tấn công xảy ra khi tàu hỏa vừa rời khỏi sân ga. Lửa lớn nhanh chóng nuốt sống ba toa tàu, vì quá nhiều người chen chúc, nên chỉ có hành khách trên nóc xe, cạnh cửa sổ, và treo ngoài toa tàu kịp chạy trốn... Video do một vị khách nước ngoài quay được, vì vội vàng chạy ra, nên không quay nửa đoạn sau, trong video chỉ có thể nhìn thấy quả cầu lửa to như người và tiếng gào thét khủng bố.

Video tàu hỏa bốc cháy này chỉ tồn tại nửa giờ trên mạng Internet Trung Quốc, rồi bị xóa vì “điều lệ tương quan”, chỉ có vài screenshot lưu truyền rất hot. Có người kháng nghị, thì ngay lập tức bị người từng xem video và người trèo tường ra ngoài xem video nghiêm khắc chỉ trích, tỏ vẻ quá đáng sợ xem sẽ gặp ác mộng, Trung Quốc lại không có chế độ phân cấp, không xóa bỏ, người mắc bệnh tim xem được, có thể sẽ tai nạn chết người.

Vụ tấn công Đại lộ Champs-Élysées nước Pháp chiếm vị trí thứ ba trong các đề tài đứng đầu, có hơn mười video liên quan. Có thể thấy, ngay từ đầu chỉ là mấy người đập phá các cửa hàng, sau đó nhanh chóng biến thành nhân lúc rối loạn mà cướp bóc, tấn công người qua đường. Số lượng tội phạm cũng càng ngày càng nhiều, có vài kẻ không phải người siêu năng lực mà là người thường cũng tham gia hàng ngũ điên cuồng này.

Sau khi xe cảnh sát đến, mặt đất bỗng gồ lên một gò đất, mặt đường biến hình rạn nứt, lốp xe cảnh sát bị mắc kẹt, chiếc xe cảnh sát thứ hai bỗng bay đập vào nóc xe của đồng đội, khí nóng sinh ra trong vụ nổ làm vỡ nát tủ kính cửa hàng ven đường.

Video tấn công cảnh sát này, cũng bị cắt mất.

Có một vài video kết thúc bằng tiếng kêu sợ hãi và màn hình tối đen, vì là video nổi Internet vừa quay vừa truyền phát nên người quay có bị thương hay không, còn sống hay không đều là ẩn số. Các loại suy đoán xuất hiện đầy phần dưới video.

Chính phủ các quốc gia chịu áp lực dư luận, công khai thừa nhận sự tồn tại của người siêu năng lực.

Nước Mỹ còn tuyên bố người siêu năng lực được tạo ra do hoàn cảnh thay đổi, trước đây có rất ít sự việc như thế này được ghi lại. Dù tin tức tuyên bố có nói biến hóa liên quan đến “trường” của không gian vũ trụ và

tình cầu này, thì khi tin tức vừa đưa ra, người dân tất các các quốc đều sẽ hiểu là “Thực nghiệm sinh hóa thất bại, dẫn đến việc loài người biến dị”.

Nghe nói các nhân vật cấp cao thống trị các quốc gia, ở sau lưng tức giận mắng chửi mấy bộ phim điện ảnh về thảm họa tạo ra loại văn hóa tẩy não này.

Quần chúng kích động yêu cầu “sự thật”, yêu cầu giao ra hung thủ làm thí nghiệm sinh hóa trên cơ thể người, coi sự thật vài người dị năng tốt bụng công bố trên mạng về Thế giới Bị Từ Bỏ là nói linh tinh, quấy đục nước chờ chính phủ tẩy trắng.

Ở Trung Quốc, đa số mọi người đều không tận mắt thấy vụ tấn công, họ chỉ biết tình hình từ tin tức báo chí và mạng Internet, nên cuộc sống sinh hoạt vẫn trật tự như cũ. Có vài người hoảng loạn bất an, nhưng đa số đều cảm thấy tai nạn sẽ không xảy ra bên cạnh mình.

Đối với các bi kịch xảy ra ở nơi công cộng, một vài cách nói kỳ cục cũng lộ diện, theo thói đồ nước bắn lên đầu người đã chết.

“Ai bảo mấy người ra ngoài mua sắm cơ”, “Ai bảo mấy người đi du lịch cơ”, “Ai bảo mấy người đi xem náo nhiệt, tham gia tụ hội”, “Đàn ông và phụ nữ có gia đình sẽ đi quán bar sao”, đủ các thể loại nguy hiểm.

Mỗi lần nhóm nào tàn bình luận đến vui vẻ, tổ viên cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long lại muốn thở dài.

Họ theo lý trí rất khinh thường mấy lời nói này, nhưng vì ổn định trật tự, trấn an dân chúng, nên họ phải tùy ý mấy kẻ này tiếp tục phát ngôn.

Hành vi đổ lỗi cho người bị hại rất hay được thực hiện bởi những người đang sợ hãi. Nếu người chết, người bị thương sai, thì chỉ cần không làm như vậy là có thể bảo đảm an toàn của mình – cách lừa mình dối người này cực kỳ hiệu quả, con tốt hơn bất kỳ lời tuyên bố chính thức nào. Vòng

tuần hoàn chết này, phải chờ đến khi tiêu chuẩn tổ chất của dân chúng phổ thông cao lên mới có thể phá vỡ, giờ thì không có cách.

Các lời mắng chửi trên mạng liên miên không dứt, nhưng trong thực tế lại rất nhiều người nghe Tiến Sĩ Điền trong video xúi giục.

Nhiều người giảm bớt thời gian ra ngoài giải trí, bắt đầu tích trữ lương thực.

Trợ lý Lâm cũng là một trong số đó.

Cậu ta vừa lướt weibo trên di động, vừa sốt ruột nhấn còi.

Phía trước là lối vào bãi đỗ xe ngầm của siêu thị, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, mà bảo vệ bãi đỗ lại dừng lại nói chuyện với chủ một chiếc xe. Đã dừng gần mau ba phút, mấy chiếc xe phía sau muốn vào bãi đỗ chỉ có thể kẹt ở đây.

Tiếng báo tin nhắn weibo vang lên, trợ lý Lâm trượt ngón tay, phát hiện trên trang đầu xuất hiện một weibo mới đứng đầu, có một video cậu ta chưa xem.

Cậu ta chửi một tiếng, trong lòng càng thêm bất an.

Mấy vụ tấn công tăng lên mỗi ngày, trợ lý Lâm vừa lo lắng an nguy của người thân và bạn bè, lại vừa cảm giác thấy đám năm quái dị xuất hiện trong vụ đấu súng đêm giao thừa ở hội trường, cũng là người siêu năng lực làm trò quỷ.

Đã đến tháng ba, đoàn phim “Trúc đen” và Lý Phi đều không có tin tức gì, trợ lý Lâm không thể không đối mặt với một sự thực đáng sợ, có lẽ cậu ta sẽ thất nghiệp.

Nếu Lý Phi không cần trợ lý, cậu ta sẽ phải trở về Giải trí Tinh Thiên, đi cùng một vị nghệ sĩ khác.

Dù trợ lý Lâm có hai năm lý lịch huy hoàng, từng làm công việc bên cạnh ảnh đế Lý Phi. Thế nhưng bên cạnh ngôi sao lớn đều có nhân viên cố định, rất ít khi đổi người. Trợ lý Lâm không chen lọt, thì tiền đồ khó nói.

– Trừ khi đổi nghề đi học làm một người đại diện.

Tâm trạng trợ lý Lâm rất tệ, cậu ta lần lượt điểm lại từng nghệ sĩ có chút danh tiếng ở Giải trí Tinh Thiên ở trong lòng. Kết quả, không thể tìm nổi một người có tính tình tốt hơn Lý Phi. Không có tính tình xấu, dễ kích động, thì lại hay xoi mói, đầu đầu nhất vẫn là cái loại nghệ sĩ đẹp trai lai láng nhưng mà EQ thấp, khi quay chương trình có thể đắc tội một đồng người mà chính mình hồn nhiên không biết...

Đương nhiên, mấy tật xấu này so với nghệ sĩ Tập đoàn Quang Thế, đều là trò nhỏ.

Cho nên trợ lý Lâm không nghĩ tới việc đi ăn máng khác, rời khỏi Giải trí Tinh Thiên. Cậu ta không muốn làm trợ lý cho cái loại nghệ sĩ thích đua xe, quan hệ nam nữ bừa bãi, hại nhân viên cùng đoàn phim này. Nói không chừng còn phải phối hợp với người đại diện kiêm chức dẫn mối để nghệ sĩ làm quy tắc ngầm. Nếu rơi xuống tình trạng đó, trợ lý Lâm thà rằng bỏ luôn nghề.

Tiếng còi chói tai khiến trợ lý Lâm tỉnh lại, cậu ta thò đầu ra nhìn, phát hiện lối vào phía trước vẫn tắc.

“Này, sao thế?”

Bảo vệ bãi đỗ chạy tới luôn mồm giải thích, trợ lý Lâm cũng vừa lúc nhìn thấy trước bãi đỗ xe đặt một cái bảng “Đã đầy xe”.

“Gì vậy. Bãi đỗ xe gần đây đều đầy rồi, tôi vừa xem qua.” Người lái chiếc phía phía sau cau có.

Bảo vệ vội nói đã có người đứng trên đường thông báo cho mấy chiếc xe sau. Còn những chiếc xe bên này, sẽ rất mau có xe trong bãi đỗ đi ra. Chắc chắn một lúc nữa sẽ có chỗ để xe.

Khi nói chuyện, quả nhiên có một chiếc xe Q chạy ra, cửa sổ xe hạ xuống, lái xe nói với những người này: “Tất cả đừng chờ nữa, đi chỗ khác đi! Dầu và gạo giá rẻ đều hết rồi, rau dưa cũng chỉ còn rau héo thôi. Tôi đành lấy mấy bình nước khoáng và hộp bánh quy.”

Nghe lời này, tất cả mọi người đều ca thán.

Trợ lý Lâm cảm thấy tình hình của siêu thị khác hẳn cũng không tốt hơn là bao, nên dự định mua được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Nhưng xe cậu ta bên trong, chỗ này lại đồ kín không còn chỗ trống, chỉ đành theo dòng người vào đỗ xe rồi ra ngoài tính sau.

Bên trong bỗng náo loạn, có lái xe kỹ thuật không tốt, đụng nhẹ vào đuôi xe khác, tranh cãi nổ ra.

Đầu trợ lý Lâm như muốn to gấp đôi, cậu ta nôn nóng vỗ tay lái, cầm di động gọi cho bố mẹ ở nhà trước, khuyên họ ở trong nhà, đừng ra ngoài tranh đồ để phòng bị thương, sau đó cậu ta lại gọi Giản Hoa.

– Hai tháng trước, Lý Phi rời khỏi Hải thành. Vì người quen trong giới giải trí đều truy hỏi về sự việc tối giao thừa, Lý Phi ngừng dùng di động đổi sim mới. Nhưng bốn ngày trước, trợ lý Lâm phát hiện số mới này cũng không gọi được, may mà cậu ta có số di động của Giản Hoa.

Khi chờ nhắc máy, trước mắt trợ lý Lâm nhoáng lên một cái, cậu ta hoảng sợ trợn trừng hai mắt, nhìn người bỗng xuất hiện trước xe cậu ta.

Đầu tóc bù xù mặt mũi bẩn thiu, quần áo không thể che thân, vài chỗ trên người còn có vết thương.

Gặp quý!

Trợ lý Lâm dám thề lúc trước chỗ này không có ai.

Mùi máu tươi vẫn bay vào cửa sổ xe. Người kia quay đầu, ánh mắt dữ dằn nhìn chăm chăm trợ lý Lâm.

“A!” Trợ lý Lâm sợ tới mức đánh rơi di động.

Cậu ta rít lên, muốn kéo cửa sổ xe lên. Cái kiểu “di chuyển trong nháy mắt” này chắc chắn là người siêu năng lực!

Di động rơi trên ghế lái phụ truyền ra tiếng Giản Hoa: “A lô?”

Trợ lý Lâm luống cuống tay chân tháo dây an toàn, cầm di động, xuống từ cửa xe bên kia.

Vừa xuống xe trợ lý Lâm đã hối hận, vì người bộ dạng bẩn thiu bỗng xuất hiện không chỉ có một người, có người còn cầm dao dính máu trong tay.

“Được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi. Ha ha ha!”

Mấy kẻ điên này hoan hô, ánh mắt hung ác, khi phát hiện đám người trợ lý Lâm đang kinh hoàng chạy trốn, chúng trừng con mắt đỏ như máu, chộp lấy dao chém về hướng họ.

“Cứu mạng!”

Tiếng la hét thảm thiết, tiếng cầu xin, bãi đỗ xe hỗn loạn.

Người còn ở trong xe, nghiêng chặt răng, không quan tâm, đâm ngã rào chắn ở cửa ra vào, định lao ra.

Một kẻ dữ dằn lăn người tránh xe, nhìn chiếc xe đang lao nhanh, gã cười dữ tợn đuổi tay. Trợ lý Lâm trơ mắt nhìn chiếc xe bốn bánh kia nhẹ nhàng bay lên.

Người trong xe cũng thấy không ổn, gào thét mở cửa xe, nhảy ra.

Độ cao chưa đến hai mét nên không ngã chết, người lái xe giãy dụa chống tay đứng lên xong liền chạy. Trong xe còn có tiếng trẻ con khóc, thế nhưng tên lái xe kia không thèm quay đầu.

Mấy kẻ dị năng như thấy chuyện gì thú vị, nở nụ cười vắn vẹo, rồi vươn tay, ô tô lơ lửng trên không lập tức bay ra ngoài đuổi theo người chạy trốn.

“Rầm!”

Ô tô rơi xuống, một chân của người chạy trốn bị kẹp dưới bánh xe, thảm thiết cầu cứu.

Hai chân trợ lý Lâm nhũn ra, lão đảo bò lết xông về phía khu vực xanh hoá, sau lưng cậu ta là tiếng kêu điên cuồng của mấy kẻ hành hung: “Giết chúng. Sao bọn chúng không phải chịu đói khát. Sao bọn chúng không gặp phải quái vật!”

“Giết chúng!”

“Tay chân mất cảm giác rất đáng sợ sao. Đáng sợ gì chứ! Bọn mày cũng đâu bị xé xác nuốt sống!”

“Chạy đi. Sao mày không chạy?”

Có người phụ nữ đi giày cao gót té trên đất, cô ngay cả cầu xin cũng không kịp, đã nằm trong vũng máu.

Bảo vệ bãi đỗ xe mau lẹ tránh thoát dao phay, nhưng sau lưng anh ta bị một trùy bằng sắt trúng tim, máu tươi phun đầy mặt trợ lý Lâm.

“Đồ ngu. Dừng dao, đừng dùng dị năng, sẽ dụ nắm ra!”

Mấy kẻ hung ác phía sau phát hiện túi mua sắm siêu thị trong xe dừng đầy đồ ăn.

“Có đồ ăn!”

“Đây là của tao!”

“Cầm xong đi mau. Bọn mày m* nó quên mất đây là thế giới thực à?”

Những vẫn có kẻ dị năng mắt diếc tai ngơ, bắt đầu đập xe đập cướp xe. Trợ lý Lâm lao đảo chạy xuyên qua khu vực xanh hoá.

Khi thấy một đám người đến, cậu ta suýt thì bật khóc: “Cứu mạng. Chạy mau, có...”

Mấy âm sau bị kẹt trong cổ họng.

Vì nhóm người này cũng không bình thường, trên người có máu tươi.

Bộ dáng quần áo không rách rưới bẩn thỉu lắm, cho nên ban đầu trợ lý Lâm không để ý.

Trên ngực những người này đeo một chiếc huy chương đen để khiến người khác chú ý, phía trên không có hoa văn gì.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Con Tin

Trợ lý Lâm bị chặn lại, sợ đến mức hoảng lên.

Cậu ta cho rằng hai nhóm người là một bọn.

Thấy đường chạy trốn bị chặn kín, trợ lý Lâm đang run rẩy bỗng phát hiện di động còn cầm trên tay, lập tức nhét nó vào túi áo, nghĩ lỡ như mình chết, ít nhất Giản Hoa còn nghe thấy chuyện đã xảy ra, có thể kể cho cảnh sát. Không chừng Giản Hoa đã bật ghi âm.

Cậu ta hoảng hốt quan sát hai bên, muốn tìm một miếng gạch hoặc gậy gộc gì đó.

Nhưng hai bên không có gì cả, cậu ta chỉ có năm đấm là thứ lực sát thương lớn nhất...

Nhìn từng gương mặt lạnh lùng kia, cùng nụ cười dữ tợn của kẻ hành hung, trợ lý càng run rẩy hơn. Cậu ta không hề biết võ vẽ hay kỹ thuật chiến đấu gì. Đừng nói Cảnh Điền, ngay cả Lý Phi cũng có thể một tay đập cho trợ lý Lâm nằm úp sấp.

Trên đường cái cách đó không xa, vài ô tô dừng cũng không dám dừng, đạp chân ga lao vút đi.

Đường rẽ còn có bóng người, trợ lý Lâm muốn kêu to, nhưng những người kia nhanh chóng cả người lẫn đầu đều biến mất – Tiếng kêu thảm thiết như thế, ai dám đến đây quan sát tình hình? Chỉ cần là người từng xem video và tin tức trên Internet, đều muốn nhanh chóng rời đi, đổi lại là trợ lý

Lâm, cũng sẽ nghĩ tới việc tự mình chạy trốn đến nơi an toàn mới gọi cảnh sát.

Phía trước có người xa lạ, phía sau là kẻ điên vung dao, trợ lý Lâm tuyệt vọng lui đến sát tường tòa nhà.

Tuy rằng người đeo huy chương đen không có vũ khí, nhưng họ là người siêu năng lực, trong tay có dao hay không cũng không khác gì.

Khiến trợ lý Lâm cảm thấy đáng sợ là họ ánh mắt, không phải khát máu điên cuồng, mà là một loại mệt mỏi chết lặng.

Có một lần khi trợ lý Lâm cùng tiết mục tổ đi vùng núi lấy cảnh, tại một thanh tráng niên sức lao động toàn bộ ra ngoài vụ công “Lưu thủ thôn” bên trong nhìn thấy không sai biệt lắm cảnh tượng: Mọi người ánh mắt là mờ mịt, từ lão nhân đến hài tử đều giống phủ đầy tro bụi bài trí, như là bị quên đi rất lâu gì đó. Nghe được tiếng còi ô tô khi, họ vội che lỗ tai, lộ ra không thích ứng vẻ mặt.

Mùi máu tươi trong không khí cực kỳ rõ ràng.

Trong đám người đeo huy chương đen, có người thở dài, còn đa số thì không có cảm xúc gì nhiều.

“Đúng là xui... Thế giới Bị Từ Bỏ đúng lúc kết thúc. Nếu chậm hơn mười phút, chúng ta đuổi kịp đám người kia, giao chúng cho Hồng Long, thì chỗ này sẽ không có người chết.”

“Lần này Thế giới Bị Từ Bỏ kéo dài một tháng, cậu còn muốn tiếp tục ở trong đấy?”

Trong đám người đeo huy chương đen, một người trẻ tuổi trông như sinh viên đi ra hoà giải: “Bớt lời đi, nhanh chóng giải quyết đám người kia, nơi này là thế giới thực, cảnh sát rất nhanh sẽ đến.”

Người đi cùng phản đối: “Không được, chúng ta nên rời đi ngay lập tức. Một khi sử dụng dị năng, năm sẽ xuất hiện trời chập tất mọi người ở chỗ này. Cảnh sát không phải người dị năng của Hồng Long, họ cái gì cũng không biết! Chúng ta có thể sẽ bị coi là kẻ tình nghi, rồi bị đưa đi. Chuyện này cũng chẳng sao, nhưng nhờ lúc họ thi hành pháp luật, do quá sợ hãi mà coi chúng ta thành kẻ cực kỳ nguy hiểm, trực tiếp nổ súng thì sao?”

“Anh không nghe thấy tiếng hét thảm thiết ở chỗ kia sao? Có thể còn người sống!” Người trẻ tuổi cố gắng tranh thủ.

Mặt người đi cùng âm trầm: “Hoắc Vi, sự tàn khốc của Thế giới Bị Từ Bỏ chưa khiến đầu óc cậu khôn ra à? Cậu phải hiểu rằng, đây không phải là cái nhóm nhỏ toàn người trẻ tuổi dễ kích động mà trước kia cậu mang. Người của cậu chết sạch, chúng tôi ở Thế giới Bị Từ Bỏ gặp được, tiếp nhận cậu. Đó là bởi vì chúng ta cùng thuộc Hắc Uyên, chúng ta vì sinh tồn mà đi cùng nhau. Làm việc cho Hồng Long cũng là vì sinh tồn, cậu đừng cần lẫn lộn đầu đuôi! Chẳng lẽ cậu không phải vì muốn sống, mà là toàn tâm toàn ý bán mạng cho Hắc Uyên hay quốc gia sao? Ngu ngốc, cậu bị tẩy não rồi.”

Người trẻ tuổi đầu tiên là tức giận, sau đó nở nụ cười châm chọc: “Tôi không bán mạng cho bất kỳ ai cả. Tôi vì ‘giữ gìn chính mình’, tôi không muốn thay đổi! Nhìn bộ dáng của anh đi. Anh về đến nhà, vợ anh con anh còn có thể nhận ra anh sao? Quen nhìn xác chết, quen nhìn tàn sát, anh nằm trên giường trong nhà ở thế giới thực, đắp chăn mềm mại, quanh chóp mũi vẫn là mùi máu và hôi thối. Người bên gối anh từ sau lưng vươn tay chuẩn bị che mắt anh, chỉ định đùa một chút, anh lại theo bản năng bóp chặt cổ cô ấy... Chúng ta đều ở trong khốn cảnh, thừa nhận đi! Vì nguyên nhân này, tôi mới không muốn vứt bỏ đồng tình và cảm tình mà người thường có được!”

Tiếng họ cãi nhau cũng không lớn, trợ lý Lâm không nghe rõ họ đang nói gì, chỉ cảm thấy lời người trẻ tuổi kia nói ra, giống như tác động đến

mọi người, về mặt họ thay đổi.

Người này so với những người khác “có sức sống” hơn, cũng không giống tội phạm giết người.

Trong mắt trợ lý Lâm ánh lên tia sáng hi vọng.

Lúc này, một tiếng cười khó nghe, khàn khàn quái dị vang lên: “Chó săn đuổi tới rồi!”

Trợ lý Lâm hoảng sợ quay đầu, vừa vặn thấy nhóm tội phạm kéo đồ ăn, uống bia đi đến hướng này. Đầy mặt đầy thân đều là máu, gần như không thấy khuôn mặt.

Hai bên hình như có thù oán, vừa đến đã đánh nhau.

Dao phay dính đầy máu bị ném ra, khoảng cách hai bên khá xa, người đeo huy chương đen chỉ cần lui về sau vài bước, lại cùng nhau nâng tay...

Dao phay ngừng giữa không trung, giống như có hai sức mạnh đang giằng co.

Trợ lý Lâm nơm nớp lo sợ lui sát tường, cậu ta xui xẻo ở chính giữa hai bên. Cậu ta phát hiện mấy kẻ siêu năng lực đang giằng co vừa hung tợn nhìn chằm chằm đối diện, vừa liếc về hướng này.

“...”BelongstoDi

Trợ lý Lâm sợ hãi. Nửa phút sau cậu ta phát hiện mọi người thực ra không nhìn cậu ta, mà là phía trước cách cậu ta không xa, lối đi bộ nhỏ dưới cầu thang có một nắp cống.

Cậu ta chú ý tới điểm này là vì nắp cống kia hơi rung rung, giống như có cái gì muốn chui ra.

“Ngừng tay!” Rất nhiều người cùng lúc hô to.

Dao phay mất lực khống chế, rơi xuống đất, tinh cồng của nắp động cũng ngừng lại.

Xa xa trên đường cái truyền đến tiếng còi báo động.

Nhóm tội phạm mắng một tiếng, xoay người chạy hướng bãi đỗ xe.

Trợ lý Lâm vừa thả lỏng, cả người bỗng không khống chế được ngã ngửa ra sau, giống như có một sợi dây thừng kéo cơ thể cậu ta...

“Các người muốn làm gì?”

Trợ lý Lâm nghe được tiếng tức giận của người trẻ tuổi kia, lực kéo kỳ lạ biến mất. Cậu ta bị một cánh tay siết chặt cổ, hai cậu ta chân phí sức chống mặt đất muốn giãy dụa, lại bị mạnh mẽ lôi đi, sức lực tên tội phạm rất lớn.

“Mang theo con tin, để phòng vạn nhất.”

Trợ lý Lâm bị bóp không thở nổi, cậu ta cố sức muốn kiểm tý không gian cho cổ, tầm mắt lại rơi trên mặt đất, phát hiện nắp cồng đã mở, rất nhiều tơ trắng mềm xông ra.

Chỉ một nháy mắt, khi trợ lý Lâm nhìn lại, nắp cồng ven đường bị đẩy ra rất kỳ lạ, gần như không có người đụng nó.

Người trẻ tuổi kia dường như muốn đuổi đến, bị người đi cùng ngăn cản.

“Chúng ta cũng phải đi, chậm sẽ không kịp nữa!”

“Thế nhưng anh ta...” Người trẻ tuổi nôn nóng nhìn bên này.

Không biết vì sao, trợ lý Lâm cảm thấy người trẻ tuổi có vẻ là người tốt này, có vẻ mặt là lạ. Cậu ta vừa sững sốt vừa sợ hãi, trong đầu hỗn loạn, tất cả những gì nhìn thấy dường như đều là ảo giác.

Vì hít thở không thông, nên trước khi hôn mê cậu ta cũng chỉ nghe được loáng thoáng, là tiếng đám tội phạm mắng chửi, tiếng còi báo động xa xôi, và một vài lời nói kỳ lạ.

“Chạy mau, nắm đến.”

Nắm? Chẳng lẽ là cái loại nắm cậu ta đang nghĩ đến?

Khi trợ lý Lâm tỉnh lại, cậu ta đau đầu vô cùng, trước mắt biến đen, có một lúc không rõ mình đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì.

Có người đang khóc lóc, tiếng cực kỳ đè ép, tràn ngập sợ hãi.

Lỗi tai trợ lý Lâm ong ong, qua vài phút cậu mới hiểu ra là bên ngoài có người đang dùng loa công suất lớn kêu gọi.

Đây là?

Ký ức một lần nữa trở lại trong đầu, trợ lý Lâm kinh hoàng nhìn xung quanh. Nơi này hình như là cửa hàng thức ăn nhanh Hamburg thường xuyên nhìn thấy bên cạnh siêu thị. Trên mặt đất có thủy tinh vỡ, bàn cũng bị lật đổ. Một người phụ nữ mặc đồng phục của nhân viên phục vụ lui ở quỳ bên cạnh phát run.

Bên chân trợ lý Lâm còn nằm một xác chết lạnh cứng, trên cổ có một vết chém ghê rợn.

Cách đó không xa, phía sau chậu cây cảnh còn có một chân, chắc cũng là của người chết, nhưng mà cái chân kia cũng không to, đi loại giày giẫm trên mặt đất sẽ phát sáng của trẻ con.

“Ngoan ngoan đi!”

Trợ lý Lâm bị đập một cú nằm sấp xuống, cậu ta đau đớn thở hỗn hển. Lúc này cậu ta mới thấy bên bàn còn có mấy kẻ đang ngồi biếng nhác, trên bàn đặt dao phay, nhân mác còn chưa xé, trông giống như vừa cướp từ siêu thị.

Nhìn tình hình xung quanh, trợ lý Lâm cảm thấy mấy kẻ ác này rất ngu, thế mà lại chọn loại cửa hàng thức ăn nhanh không có gì che chắn này, cửa ra lại nhiều, sau đó cậu ta lại nghĩ mấy kẻ này có siêu năng lực.

“Chúng ta phải ở chỗ này chờ thật sao?” Gã đàn ông cường tráng suýt siết chết trợ lý Lâm khó chịu vỗ bàn.

“Tao đã đốt hai cửa hàng phía dưới, nếu chúng dám xông vào, tao sẽ nhét lửa vào ống dẫn khí thiên nhiên của cửa hàng, khiến cho bọn này chết cùng chúng ta!”

Người nói chuyện cánh mũi mở ra, ánh mắt hung ác, nhân viên phục vụ sợ tới mức tiếng khóc đều ngừng.

“Nơi này chính là chỗ tao tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ! Một tháng trước...không, là giữa trưa hôm nay! Chúng ta có thể chờ ở chỗ này. Khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, chúng ta có thể trốn thoát!”

Nhóm tội phạm nở nụ cười quái dị.

“Cảnh sát, quân đội gì chứ. Là người thường thì vĩnh viễn đừng mong đi vào! Chúng ta có thể nghênh ngang rời đi!”

Sau một lúc cười ha hả, đầu óc bọn chúng hoạt động lại, phát hiện kế hoạch có sơ hở.

“Nếu đám chó săn kia còn canh bên ngoài thì làm sao?”

“Sợ cái gì, trong đám kia ngay cả kẻ giống người dị năng cấp cao cũng không có.”

“...Hồng Long có mà?”

“Câm miệng!”

Không khí nháy mắt cứng lại, trợ lý Lâm bị nhắc lên, dao đặt trên cổ cậu, kẻ kia điên cuồng kêu: “Mạng ông đây là nhặt về từ miệng quái vật, giết một là đủ, giết hai thì lời. Nếu tao không thể sống thì cả tòa nhà này cũng đừng nghĩ muốn sống!”

Trợ lý Lâm sợ đến mất hồn mất vía, nghe tiếng kẻ khác chửi ầm lên, nói nếu không phải e ngại nắm, chúng lúc xông ra sẽ không chỉ dùng dao chém, lúc đấy bên trong siêu thị còn là biển người tập nập.

“Tao nghe nói nắm là của Hắc Uyên...”

“Tin đồn ngu xuẩn này mà bọn cũng tin? Tao còn nghe nói bọn chúng có người dị năng cấp S gì đó kia. Mạnh miệng cái gì cũng dám nói, phi! Nếu đúng là lợi hại như vậy, sao còn phải làm chó săn cho Hồng Long? M* nó, sớm đã vênh mặt muốn bao nhiêu gái có bấy nhiêu, còn sợ không có tiền. M*, ngay cả con tin cũng không cần, đi đến đâu mà không có kẻ bưng người quỳ?”

Những kẻ này vừa không vào Hắc Uyên, vừa không phải kẻ xuyên sách, có kẻ thậm chí còn chưa được Hồng Long phát hiện ra, nên biết rất ít, ngay cả trong vòng 24 giờ ở cùng một địa điểm sẽ không bị kéo vào Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không biết.

Thế giới thực không có quái vật đánh lén, bọn chúng có vẻ cực kỳ vui vẻ, hận mình không thể lập tức biến thành người dị năng cấp cao, một bàn tay quất bay chiếc xe tăng.

“...Người ngoại quốc dùng dây leo hay cái gì đẩy tấn công rất ghê gớm. Chắc chắn là người dị năng cấp cao, có thể nương tựa gã.”

“Một gã quý phương Tây, ghê gớm cái gì?” Người nói chuyện cứng rắn chống chế, nhưng có thể nghe ra là không đủ khí thế.

Loa công suất lớn bên ngoài lại vang lên.

Trợ lý Lâm cùng mấy nhân viên phục vụ bị tên tội phạm ép vào WC.

“Cứ cách bốn giờ giết một người, để phòng bọn chúng mất mù mà xông tới...”

Làm con tin nam, duy nhất trợ lý Lâm lại xui xẻo bị kéo ra.

“Người này đưa đến từ bãi đỗ xe, không biết có bị thương hay không... Con tin không đủ, hay là cắt mấy ngón tay trước?”

“Cắt ngón tay cái gì, trực tiếp chém một nhát lên cổ rồi ném xác xuống dưới!”

“Thế thì có thể dùng mấy cái xác trên mặt đất mà. Lãng phí làm gì?”

Nhóm tội phạm ngạc nhiên. Khi trợ lý Lâm cảm thấy may mà mình tránh được một kiếp, thì bỗng có máu tuôn ra, phun đầy mặt cậu ta.

Theo sát là khi màu trắng tràn ngập, cay mắt vô cùng, trợ lý Lâm ho muốn bẽ phổi.

Trong mịt mờ cảm thấy có người kéo cậu ta ra khỏi cửa hàng thức ăn nhanh, theo sau là mấy tiếng súng.

“Cú Đêm gọi chỉ huy đài, đã giải cứu con tin thành công. Lặp lại, toàn bộ tội phạm bị đánh gục, giải cứu con tin thành công.”

Trên mặt trợ lý Lâm đeo một chiếc mặt nạ phòng độc giản đơn, rốt cuộc cậu ta cũng thở được, nhìn thấy rõ trên xác tên tội phạm có năm đưng vật thể màu trắng quần quanh.

Bộ đội đặc chủng đang sắp xếp để tay súng bắn tia lên vào. Khi ném mạnh lựu đạn hơi cay vào cửa hàng thức ăn nhanh, còn thả đám tơ ra chặn kín. Mấy kẻ dị năng thấy tình hình không ổn, toàn bộ bạo động muốn cá chết lưới rách, đám tơ lại chen chúc mà lên.

Không bị nó cuốn lấy đều là người thường, phân biệt rõ ràng.

Trợ lý Lâm sống sót sau tai nạn, ánh mắt đại ra, cậu ta luôn cảm giác thứ này là tơ trắng xuất hiện trong hội trường vào đêm giao thừa.

Con tin được giải cứu, lần lượt được nâng lên, đưa lên cáng.

Đám tội phạm chết, năng lượng tan biến, đám tơ ăn xong phát hiện hết đồ ăn rất khó chịu.

Người đưa trợ lý Lâm rời đi phát hiện có vài sợi tơ trắng mềm vòng đến, dính trên quần áo trợ lý Lâm. Trợ lý Lâm lập tức từ con tin biến thành kẻ khả nghi.

Người chỉ huy cứu viện bên ngoài lập tức ra lệnh, nhanh chóng khống chế mục tiêu khả nghi, không cho mục tiêu đến gần nhân viên y tế.

Vì thế trước mắt trợ lý Lâm xui xẻo bỗng biến đen, người đỡ cậu ta nhận được lệnh, một mũi tiêm gây tê giải quyết vấn đề. Trợ lý Lâm thậm chí còn không biết xảy ra chuyện gì.

“Chờ đã!”

Trợ lý Lâm dường như nghe thấy tiếng Lý Phi, sau đó liền ngất xỉu.

Khi Lý Phỉ đuổi tới, nguy cơ đã được giải trừ, anh suýt thì đi chỗ người gặp nạn để tìm trợ lý Lâm, may là khi chuẩn bị rời đi thì phát hiện người.

“Đây không phải là tội phạm, cậu ấy hình như là trợ lý của tôi.”

“Hình như?”

“...Phải mặt lau cậu ấy sạch sẽ đã.” Lý Phỉ thản nhiên, bộ dáng máu trét đầy mặt này, dù là người quen cũng chỉ có thể nói rất giống.

Sau một lúc rồi ren, Lý Phỉ gật đầu: “Không sai, cậu ấy là trợ lý của tôi, Lâm Hiếu, người thường, không có dị năng.”

“Nhưng năm...” Người của Hồng Long chỉ dám tơ dán trên lưng áo trợ lý Lâm.

“Cậu ấy cứ cách một thời gian sẽ đến nhà tôi sửa soạn lại đồ đạc.”

Vốn bên trong biệt thự nhà Lý Phỉ tất cả đều là năm, nhưng không có Giản Hoa ở trong không chế đám tơ, khi đồ ăn thiếu thốn, đám tơ chắc chắn lạng lẽ trốn không ít.

“Chắc là hôm nay lúc vừa đi qua, dính khí tức của đám tơ... Nói đơn giản, cậu ấy là người năm quen.” Định đi nhờ xe, nên rất tự nhiên trèo lên.

Tổ viên Hồng Long:...

Điểm này đã không đơn giản rồi biết không?Đã định cố gắng làm nhanh xong truyện này trong năm nay, nhưng giờ D đang bận thi cuối kỳ (lý do phụ) và chìm đắm vào một Hoa Hoa khác (lý do chính) nên được đến đâu hay đến đó thôi =))

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Mất Liên Lạc

Cứ như vậy, vệ sĩ và trợ lý của Lý Phi đều vào bệnh viện.

So với Cảnh Điền bị Tiến Sĩ Điền tìm đến cửa, trợ lý Lâm chỉ là do xui xẻo. May mà cuối cùng chỉ bị dọa sợ, không bị thương nặng. Sau khi nằm viện trị liệu ba ngày, bệnh viện đã thông báo xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

Vốn làm người sống sót trong đám “con tin vụ án siêu thị xx Hải thành”, trợ lý Lâm gặp phải hết đợt phỏng vấn này đến đợt phỏng vấn khác, sau đó bị lộ trên TV.

Tuy Lâm Hiểu không tính là nhân vật của công chúng, nhưng người hâm mộ Lý Phi biết mặt cậu, không chừng sẽ dẫn ra đề tài mới. Vì thế Lý Phi yêu cầu Hồng Long, trong tin tức công bố xem nhẹ Lâm Hiểu, để người an tâm dưỡng thương.

Anh vội vàng đến hỏi thăm trợ lý Lâm, an ủi mẹ Lâm Hiểu khóc hết nước mắt. Nhưng không đợi trợ lý Lâm hỏi anh, có phải Giản Hoa báo cảnh sát thông qua định vị di động để bộ đội đặc chủng thuận lợi giải cứu con tin hay không, Lý Phi đã rời đi.

Trong đầu trợ lý Lâm có một dấu hỏi chấm lớn: Năm.

Cậu xâu chuỗi lại mọi chuyện, cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy Lý Phi có bí mật, hơn nữa liên lụy rất lớn – Bị ám sát liên hoàn. Trước khi ngắt xiu, hình như cậu nghe thấy tiếng Lý Phi. Dù là người báo án, bạn bè người nhà cũng không thể vào hiện trường ngay được.

Trợ lý Lâm nhanh chóng phát hiện trong tin tức vụ bắt cóc con tin này không đưa tin mình. Cậu dường như bị coi là “quần chúng không may bị thương khi từ siêu thị chạy ra,” đã được đưa tới bệnh viện. Làm con tin và người chứng kiến, cậu thấy người đeo huy chương đen tranh chấp cùng đám tội phạm, nghe được một vài tin tức, nhưng không có cảnh sát nào tới hỏi cậu. Khi nhận được thông báo xuất viện, nói cậu đi làm thủ tục, trợ lý Lâm cực kỳ ngạc nhiên.

– Còn làm cho cậu sốt ruột một trận, sợ người siêu năng lực đeo huy chương đen chạy đến giết cậu diệt khẩu!

Ban đêm trước ngày xuất viện, trợ lý Lâm có nhiều chuyện trong lòng nên không ngủ được.

Di động đặt dưới gối, cậu cầm ở trong tay vài lần, định gọi Giản Hoa, Cảnh Điền, hoặc là dứt khoát gọi dây số của CEO Giải trí Tinh Thiên, Lương Quân, tâm sự với họ trải nghiệm chạy thoát chết của mình, và bí ẩn trên người Lý Phi. Sau khi do dự rất lâu cậu vẫn buông điện thoại xuống.

Ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi xuống, tiếng lá xào xạc.

Bệnh viện lớn này vừa tiếp nhận rất nhiều bệnh nhân bị thương do bị chen lấn giẫm đạp trong hỗn loạn. Trên hành lang nhét rất nhiều giường bệnh lâm thời. Khu cấp cứu đối diện bận rộn không ngớt.

Khi có người đến bên này, trợ lý Lâm lúc đầu cũng không để ý.

Cái bóng đứng thẳng, bóng của cái đầu che phủ mặt trợ lý Lâm, cậu vừa mở mắt đã hoảng sợ.

“Cậu, cậu...”

Người đêm khuya xuất hiện ở hành lang bệnh viện là chính người trẻ tuổi đeo huy chương đen, từng có ý khuyên đồng đội cứu trợ lý Lâm.

Trợ lý Lâm cảm lấy di động, cảnh giác.

“Xin chào.” Đối phương cười thân thiện.

Nhưng này thái độ này không đánh tan nghi ngờ của trợ lý Lâm, cách tìm đến như vậy đã khiến cậu toát mồ hôi lạnh. Điều duy nhất khiến trợ lý Lâm thấy may mắn là, vì tình hình tốt thì ngày mai có thể xuất viện, nên cậu đã khuyên bố mẹ đến chăm sóc về nhà.

Trên bầu trời đêm xuân vang lên tiếng sấm sét, chiếu ngoài cửa sổ thủy tinh một mảng sáng như tuyết.

“Không tính là lần đầu gặp mặt, tôi tên là Hoắc Vi. Thấy anh không có chuyện gì, thật đúng là quá tốt.” Người trẻ tuổi nở nụ cười chân thành, lại rất thẳng thắn.

“Các người...”

Hoắc Vi lập tức đặt ngón tay bên môi làm động tác im lặng, nhỏ giọng nói nài nỉ: “Xin đừng lộ ra, tôi đúng là người siêu năng lực như trong tin tức nói, nhưng tôi không phải kẻ điên. Trong số chúng tôi cũng có người tốt và người xấu.” Trợ lý Lâm nghi ngờ.

Đối phương đúng là không có hành động khác người nào, còn rất đồng cảm quan tâm đến sống chết của người thường. Nhưng đêm hôm khuya khoắt trà trộn vào bệnh viện tìm cậu, việc này không bình thường.

“Tôi biết anh là Lâm Hiếu, là trợ lý của Dean. Tôi là fan của Dean, nên nhìn anh rất quen mắt!”

Hoắc Vi lại lộ ra nụ cười mà trợ lý Lâm thường xuyên có thể nhìn thấy ở những người trẻ tuổi sống trong tháp ngà.

Trợ lý Lâm theo bản năng nghĩ hình tượng của mình xong đời rồi, còn dọa người cho Lý Phi luôn, nhưng cậu lại mau tinh táo: Cũng không đúng, bị người bắt cóc kèm hai bên, còn muốn mặt mũi hình tượng gì.

“Khi đó cậu đã nhận ra tôi?”

“Làm sao có thể, khi đó mặt anh đầy máu.” Hoắc Vi bật cười.

Một người trông như vậy xông ra hô cứu mạng, điều đầu tiên người ta chú ý tới không phải là cậu, mà là có chuyện gì phía sau cậu.

Trợ lý Lâm đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, dù cậu không phải “người thành công” gì, cũng không phải lão hồ ly tâm cơ thâm hậu, nhưng trải qua nhiều việc, cũng nuôi được trực giác.

Trực giác nói cho trợ lý Lâm biết Hoắc Vi không đơn giản.

Một cậu sinh viên trẻ tuổi trà trộn trong một đám người siêu năng lực tâm tư khó lường, có thể sống giờ cũng là một loại năng lực. Hoắc Vi nói không nhận ra cậu, nhưng như thế thì sao lại tìm đến nơi này?

“Thực ra, tôi cũng là cấp dưới của Dean.” Hoắc Vi giống như người hâm mộ, cười vừa thần bí vừa hưng phấn, cậu ta sờ huy chương màu đen viền vàng trước ngực.

“...”

Thấy trợ lý Lâm ngơ ngác, vẻ mặt Hoắc Vi cứng đờ, hình như nhận thấy mình lỡ lời, cậu ta che giấu ho khan một tiếng, giải thích cậu ta không phải tội phạm, mà là người dị năng đã đăng ký với quốc gia. Chờ khi người xử lý sự việc liên quan của chính phủ đến, cậu ta có thể tham gia cứu viện. Kết quả, trong lúc đấy vô ý phát hiện Lý Phi cũng đến, Lý Phi còn muốn tìm một người trong những người gặp nạn và bị thương, nên lúc này cậu ta mới chú ý.

Khi Hoắc Vi nói những lời này, tiếng thấp lại hàm hồ, lúc nhắc tới Lý Phi đều dùng tên tiếng Anh, có mấy từ lướt qua rất nhanh. Suy cho cùng, nơi này cứ vài bước là một cái giường bệnh, không có tính bảo mật gì, lại càng không thích hợp để nói đề tài nhạy cảm.

Về mặt trợ lý Lâm thay đổi liên tục, ý Hoắc Vi ám chỉ cậu nghe hiểu: Lý Phi cũng là người siêu năng lực, còn là một người rất lợi hại, khiến người ta cảm thấy sợ hãi, là cường giả không thể không kính sợ và quỳ phục.

Quay phim sao?

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, trợ lý Lâm phát hiện từ rất sớm trước khi toàn cầu xảy ra các vụ án, Lý Phi đã bị cơ quan bí mật quốc gia mời đi uống trà, thậm chí cả việc vệ sĩ Cảnh Điền mất tích sương mù. Từng cảnh đều m* nó như là phim Mỹ, mà cậu chính là người bạn bình thường bên cạnh nhân vật chính, hoàn toàn không biết gì về việc ác ma đánh nhau, hồn ma giết người cả, mãi cho đến một ngày chính mình trở thành một người bị hại trong số đó.

Trợ lý Lâm run lên, thật sự rất đáng sợ.

“Anh Cảnh mấy hôm trước mới gặp chuyện không may, may mà không bị thương nặng, không biết bộ phim kia Dean còn quay không, người hâm mộ chúng tôi đều rất nóng lòng...”

“Chờ đã, cậu nói cái gì, Cảnh Điền?”

Trợ lý Lâm vô thức lên giọng, người bệnh giường cách vách loáng thoáng mắng vài câu.

Hoắc Vi ngạc nhiên nhìn trợ lý Lâm: “Mấy ngày hôm trước có vụ nổ ô tô ở vùng ngoại thành Hải thành, không phải anh Cảnh ở bên đấy sao?”

Trợ lý Lâm không biết Cảnh Điền ở đâu, cậu đã ngơ ngẩn rồi, Hoắc Vi và cậu ta hàn huyên vài câu, phát hiện cậu không yên lòng, Hoắc Vi rất sáng khoái chào tạm biệt rồi đi, để lại trợ lý Lâm trong đầu hỗn loạn.

Trên hành lang, một người đàn ông dựa ngáy vào tường, đầu nghiêng xuống, anh ta nói vào máy liên lạc mini giấu trong tóc: “Mục tiêu đã rời đi.”

Thiết bị nghe lén giấu trên giường bệnh ghi lại toàn bộ cuộc trò chuyện.

“Mục tiêu không có hành vi khả nghi gì. Tôi không rõ vì sao Quý Lửa muốn chúng ta chú ý cậu ta.”

“Không chỉ Quý Lửa, thiếu tá Trương cũng đưa ra yêu cầu tương tự.”

“Cái gì?” Tổ viên Hồng Long cải trang làm người nhà bệnh nhân buồn bực nói, “Nhưng từ báo cáo và ghi chép theo dõi có thể thấy, Hoắc Vi chỉ là một sinh viên mới ra trường, tương đối dễ kích động, không có nhiều kinh nghiệm mà thôi. Vì tính cách bản thân cậu ta và chủ nhân cơ thể tương tự, nên người thân, bạn bè cũng chưa từng nghi ngờ, cậu ta cũng không có ghi chép phạm tội nào.”

Hồng Long nếu muốn chi tiết điều tra một người, thì ngay cả lịch sử đen như mua đồ không xếp hàng, qua đường vượt đèn đỏ cũng không bỏ qua, rất ít người có thể bị “kiểm tra” như vậy mà không lộ mặt thật.

Hoắc Vi qua được loại “kiểm tra” này.

“Người này lẫn lộn trong tổ chức Hắc Uyên như phong sinh thủy khởi*, nghe nói còn có một đám người theo cậu ta!”

*gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc (Trích tangthuvien). Nghĩa là mọi việc đều thuận lợi

“Đấy là tin cũ rồi, ba ngày trước Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện tận một tháng, rất nhiều người dị năng không chống đỡ nổi, các vụ tấn công bạo phát như nước giềng phun. Các vụ án xảy ra một ngày còn nhiều hơn cả một tuần trước đó. Người Hoắc Vi mang theo, dường như đều chết, xương cốt cũng không giữ lại được bao nhiêu. Nghe nói là người chết trong các cuộc tàn sát giữa người dị năng còn nhiều hơn vì bị quái vật tấn công. Nhưng người chết rồi nếu muốn giữ xác không bị quái vật ăn mất thì đúng là rất khó.”

Hai tổ viên Hồng Long đang liên lạc với nhau này đều không là người dị năng, một người phải tiếp tục theo dõi Hoắc Vi, người còn lại thì ở bệnh viện tiếp tục “bảo vệ” Lâm Hiếu. Không nhiều chuyện được mấy câu, khi định cắt đứt liên lạc, thì người phụ trách theo dõi Hoắc Vi bỗng hô lên một tiếng: “Hoắc Vi biến mất.”

“Cái gì? Cậu ta đâu phải người dị năng Không Gian...”

“Dụng cụ phát hiện giá trị năng lượng bùng nổ, đồ hình sóng gợn rất quen thuộc. Cậu ta đã vào Thế giới Bị Từ Bỏ.”

Bên trong bệnh viện, tổ viên Hồng Long “chăm sóc” trợ lý Lâm, dùng giọng điệu đồng tình nói: “Lại đi vào? Trên người cậu ta nhiều lắm chỉ có một bình nước nhỏ, chắc là ngay cả đồ ăn cũng không có.”

“Tôi sẽ thông báo lên trên.”

Dù một giây sau, Hoắc Vi sẽ rời khỏi Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng xác suất cậu ta xuất hiện ở bệnh viện quá nhỏ, người phụ trách theo dõi cậu ta có thể tạm thời tan tâm, trở về nghỉ ngơi.

“Đúng là do vận may!” Tổ viên Hồng Long nói thầm một câu, không biết là cảm thán cho vận may của đồng đội, hay là sự xui xẻo của Hoắc Vi.

Ba phút sau, hắc cười không nổi nữa.

“Anh nói cái gì, anh không liên hệ được với Quan Linh?”

“Đúng vậy, mất liên lạc với toàn bộ tiểu tổ người dị năng Chim Ưng! Tôi đang tại chờ tin tức từ đường khác!”

Tổ viên Hồng Long bên trong bệnh viện đứng ngồi không yên: “Chẳng lẽ họ đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ hết?”

Sau đó hẳn lại lắm bầm nói không thể nào. Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện lâu như vậy, thiếu tá Trương cũng cách vài ngày lại biến mất một lần, thế nhưng chưa từng có chuyện không liên hệ được. Thời gian ở thế giới thực đối người dị năng mà nói thì không hề thay đổi, dù có người của tiểu tổ dị năng quốc gia ở Thế giới Bị Từ Bỏ bị mất công cụ liên lạc, thì cũng không thể tất cả mọi người đều không liên hệ được.

Bọn họ không có quyền hạn biết nhiều tin tức hơn.

Bắc đô, đại tá Lô đang say giấc ngủ bị cảnh vệ khẩn cấp đánh thức...

Trong ngục, phạm nhân có dị năng mất tích trong phòng tạm giam. Thành viên tiểu tổ dị năng quốc gia bị mất liên lạc hàng loạt, gồm cả người phụ trách Hồng Long phân bộ Hải thành thiếu tá, Trương Diệu Kim.

Hồng Long đang xác nhận lần lượt từng người trong danh sách người dị năng được quốc gia tập trung chú ý. Không ngừng có những cái tên biến thành màu xám, ý chỉ đã mất liên lạc. Người đầu tiên xác định chính là Cảnh Điền còn đang ở phòng bệnh bệnh viện quân khu.

“Tín hiệu di động của Kẻ Cản Nuốt không trong vùng phủ sóng.”

“Tín hiệu máy định vị mini trên người Corgi Đoàn Đoàn bị gián đoạn.”

“Người dị năng cấp A, ông Trình biến mất khi đang lái xe về nhà...”

“Phạm vi mất liên lạc tập trung ở Hải thành, Bắc đô, còn... trước mắt thành phố Tây bộ không có gì khác thường.”

Sắc mặt đại tá Lô xanh mét, ngay cả giày cũng không lo đi, lớn tiếng ra lệnh: “Khẩn cấp thông báo cho những người dị năng không bị mất liên lạc, để họ chuẩn bị đồ ăn và nước uống, đảm bảo khả năng sinh tồn của mình lớn nhất có thể!”

Đây là tình huống trong nguyên tác có viết, toàn bộ tình cầu dần dần biến thành một điểm trùng lặp khổng lồ.

Dựa theo phân chia múi giờ, người dị năng từng nơi biến mất.

Trong nguyên tác, quốc gia xuất hiện tình huống này sớm nhất mừng rỡ như điên, cho rằng người dị năng không trở về đã chết, sẽ không gây họa người khác. Mười hai giờ sau toàn cầu biến động, vô số kiến trúc biến thành đồng đổ nát, mười mấy vạn người chết oan.

“Tăng cấp bậc phòng ngự lên, thông báo cho toàn bộ các quân khu ở mọi thành phố trên toàn quốc chú ý, phát cảnh báo phòng không! Tất cả nhân viên cơ cấu chính phủ đều rút lui khỏi cương vị, xuống hầm ngầm phòng thủ quân sự! Thông báo cho người dân đừng đến gần các tòa kiến trúc, tòa nhà quy mô lớn có dấu hiệu sụp đổ. Mặt đất sụp lún, chảy nổ bất cứ lúc nào đều có thể xảy ra! Thời gian xảy ra... là trong một giây tất cả người dị năng trở lại thế giới thực!

“Lúc người dị năng ở múi giờ cuối cùng biến mất, giây sau đó chính là thời khắc thảm họa mà toàn bộ loài người chờ đợi hàng lâm!

“Liên lạc chính phủ các quốc gia, xác nhận người dị năng thứ nhất mất liên lạc ở múi giờ nào... Lãnh thổ nước ta vắt ngang qua năm múi giờ. Nếu may mắn, thì chúng ta còn mười một tiếng rưỡi nữa, nếu xui xẻo, chúng ta chỉ còn hơn hai tiếng!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Mật Mã

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong phòng ngủ chỉ bật đèn tường, ánh sáng mờ nhạt chiếu ra trên bức màn hai bóng người giao nhau, ngoài cửa sổ mưa phùn không dứt.

Trên cửa thủy tinh phủ một lớp tơ thật dày, làm tốt việc che kín tia sáng trong phòng, từ ngoài cửa sổ không thể nhìn thấy bất cứ động tĩnh gì bên trong.

Tiếng thở dốc dồn dập từ từ trở nên ổn định.

Giản Hoa nằm nghiêng trên giường, tay phải buông thõng bên mép giường, gối mềm ở sau thắt lưng cậu lộ ra một góc. Tư thế này khiến cho bụng cậu hơi nâng lên, mồ hôi theo làn da đỏ hồng lăn xuống ngực và cổ.

Các điểm đỏ đỏ rải khắp người, ngay cả chỗ khuỷu tay cũng có.

Chỗ nhiều nhất là bụng. Vì cơ thịt còn đang co rút, mồ hôi phản xạ dưới ánh đèn, càng dễ khiến người khác chú ý.

Hai chân thon dài, tách ra, chân banh thẳng có hơi mất tự nhiên, đùi gấp khúc không đứng lên được vì mất sức, nghiêng dựa vào chăn xếp trên giường.

Lý Phi đi ra ngoài rót cốc nước, lúc vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng này. Anh dừng bước, ánh mắt hơi trầm xuống, chờ đến khi kiểm chế được

dục niệm dâng lên trong lòng, anh mới đến bên giường. Cánh tay anh dán lên giường và da thịt còn hơi nóng, ôm vai và lưng Giản Hoa, nâng người lên.

Giản Hoa nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề, không biết là kiệt sức tiến vào mộng đẹp, hay là lại rơi vào căn bệnh say ngủ kỳ lạ.

Lý Phi để cậu tựa vào lòng mình, đầu gối vai mình, cúi đầu dán bên vành tai người yêu, nhỏ giọng gọi tên Giản Hoa.

Vành tai cậu run rẩy, Giản Hoa nhạy cảm quay đầu đi, Lý Phi lập tức biết cậu chỉ mệt mỏi, không có chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm từ đáy lòng.

“Uống nước rồi ngủ tiếp.”

Giản Hoa đúng là cảm thấy cổ họng khô khốc, sau khi hoạt động cổ họng, cậu cau mày.

Môi chạm vào mép cốc lạnh lẽo, cậu há miệng theo bản năng, chờ dòng nước mềm mại tràn qua kẽ răng. Nước vừa đủ ấm, sau khi nuốt xuống, cảm giác dễ chịu dọc theo cổ họng lan ra trong lồng ngực.

Lúc không chú ý đã uống xong cả một cốc nước.

Lý Phi đặt cốc lên tủ đầu giường, tay còn lại vươn ra giữ đầu gối, ôm người lên.

Rất nhanh chóng, trong phòng tắm có tiếng nước.

Kim đồng hồ chậm rãi đi đến số 12, Lý Phi quay vào dọn dẹp, tháo ga trải giường, ngay cả gối anh cũng không quên. Khi anh sờ thấy mấy chỗ chất lỏng màu trắng trơn trượt trên vỏ gối, vẻ mặt vi diệu.

Đây là một khách sạn chung cư ở Hải thành, thành viên Hồng Long khi biết họ không định ở tại căn cứ, đều vẻ mặt cổ quái tỏ vẻ tán đồng.

Tiến sĩ Điền xuất hiện ở Hải thành, hiện giờ còn chưa có tin tức xác thực chứng minh gã đã rời khỏi thành phố này. Người dị năng cấp S có thể gây ra phá hủy khá đáng sợ, Cảnh Điền còn đang trong bệnh viện, hôm nay trợ lý Lâm lại xảy ra chuyện. Suy xét mấy chuyện này, hai người Lý Phi chỉ có thể tạm thời ở lại Hải thành.

Trong nhà khách sạn có máy giặt và phòng bếp, rất thích hợp để ở.

Ga đệm vỏ gối lật ra ném hết vào máy giặt chờ sang ngày mai lại xử lý. Bên trong phòng ngủ vốn có hai chiếc giường, Lý Phi ôm người về giường, đắp chăn kín, lúc này mới quay lại phòng khách xem video liên quan đến các vụ tấn công trên máy tính.

Tuy đã nửa đêm, ban ngày còn vì “điện thoại cầu cứu” của trợ lý Lâm chạy đến hiện trường vụ án và bệnh viện, giờ lại bận rộn như vậy, Lý Phi chẳng những không mệt, tinh thần còn rất tốt.

Anh nửa tựa vào sofa, chỉ mặc một chiếc quần dài, thân trên trần trụi.

Tay phải nhấn mở video, đeo tai nghe, hết sức tập trung tìm tin tức trong video.

Có rất nhiều video anh chưa xem đã tắt, con chuột hơi di, chuyển sang kế tiếp, ánh sáng màn hình biến ảo trên khuôn mặt Lý Phi, có khi anh sẽ lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Lúc này khí chất quanh thân anh càng thêm mê người.

Tầm mắt Lý Phi dừng trên trang nào đó rất lâu.

Đây là trang web video lớn nhất trong nước, Tiến Sĩ Điền luôn miệt mài nói mình từng phát video trên này nhưng thất bại, không ai chú ý lời hô hào của gã. Sau vụ tấn công dây leo, mọi người dựa theo tài khoản của Tiến Sĩ

Điền trên trang web nước ngoài, tìm kiếm trên mạng rất lâu cũng chưa phát hiện video giả nói.

Tìm kiếm của Hồng Long càng toàn diện hơn, còn sử dụng cả “Hoa hướng dương” “Nietzsche” và danh hiệu tiếng Anh của Tiến Sĩ Điền. Cuối cùng, chuyên gia dịch mật mã lấy quỹ tích tần số âm thanh trong video tên hề Carnevale ra, tìm thấy một chuỗi tạp âm kỳ lạ, rồi coi con số tài khoản vô nghĩa của Tiến Sĩ Điền như nốt nhạc, viết vào khuông nhạc, thêm cả đoạn tạp âm kỳ lạ kia, tạo ra được một đoạn nhạc.

Coi tên đoạn nhạc này là ID tìm trên trang web, phát hiện một video có một lượt click và không bình luận.

Video này rất nhàm chán, là cảnh vẽ một bức tranh sơn dầu về mặt biển dưới màn đêm. Một bức tranh mà chỉ cần đeo găng tay, cầm bút lông dính đầy màu trắng, chấm mấy chục điểm trên bầu trời là được.

Có điểm lớn điểm nhỏ, nhìn qua không có quy luật gì. Một năm trước, Lý Phi tuyệt đối sẽ không nhìn ra đây là gì, sau khi nắm giữ một vài tin tức về “nguyên tác”, Lý Phi cũng tra xét không ít tư liệu. Hiện giờ, anh có thể nhanh chóng nhận ra những điểm này là “chòm sao Gấu lớn” trong bản đồ sao, cũng là danh hiệu của Cảnh Điền trong nguyên tác.

Gấu lớn[1] là chòm sao dễ khiến người khác chú ý nhất trong những chòm sao. Bảy ngôi sao tạo thành lưng và đuôi “gấu” chính là bảy ngôi sao Bắc Đẩu nổi tiếng.

Mỗi lần Hắc Uyên hành động, đều có bóng dáng Cảnh Điền, hẳn lại là người dị năng cấp A cường hãn, nên được một danh hiệu như vậy.

Người vẽ tranh thật sự rất cẩn thận, cũng rất quý củ, nhưng lại phá hỏng bức tranh, sửa nó thành ra chẳng ra gì cả, chứ đừng nói đến đẹp. Lại thêm ở cuối video, người vẽ tranh còn đùa dai dùng màu trắng vẽ một thập tự giá trên mặt biển.

Ngày video đăng lên là một tháng trước. Nếu vẽ chòm sao Gấu lớn ám chỉ gã muốn gây rắc rối cho Cảnh Điện, thì sao còn cần vẽ rằn thêm chân ra một thập tự giá? Tiến sĩ Điện có thể lấy một tờ giấy trắng, hoặc một bức tranh nào đó có bầu trời để vẽ bảy ngôi sao Bắc Đẩu. Trong video này, một nét vẽ cũng có thể là ngẫu nhiên sao?

Chuyên gia mật mã rất hoang mang về video Tiến sĩ Điện đưa. Người thường có thể không phát hiện được, nhưng người thích nghiên cứu các loại câu đố chắc hẳn là không thấy quá khó, đưa tới tay tổ chức tình báo của các quốc gia, lại càng không phải chuyện lớn. Lấy tính thích khoe khoang của Tiến Sĩ Điện, cũng sẽ không tạo ra một mật mã mà mọi người đều không giải được.

Nước biển, thập tự giá, chòm sao Gấu lớn trên bầu trời...

Khi Lý Phỉ phát lại video này, Hồng Long đã gửi tin tức đến, cũng không nói gì khác. Đối với video này, Lý Phỉ cũng có cách hiểu của mình, chỉ là đáp án có hơi kinh sợ.

Thập tự giá tượng trưng cho tổ chức Thánh Môn, có thể là ám chỉ, nhưng thập tự giá cũng có ý nghĩa khác.

– Bia mộ.

“Poseidon chết?”

Toàn thế giới có năm người dị năng cấp S, nhưng chuyện này trong nguyên tác, chỉ sau khi Giản Hoa lộ mặt thì người người mới biết đến.

Sớm nhất được mọi người chỉ có ba người, Hurricane ở nước Mỹ, Poseidon ở Liên minh Châu Âu, còn một kẻ không biết quốc tịch nhưng rõ ràng là người da trắng, Tiến Sĩ Điện. Sau đó người trong sách ngoài sách đều đoán Tiến Sĩ Điện là người Nga, cũng rất phù hợp với phân chia thế lực trên thế giới.

Sau này Hắc Uyên xuất hiện Quỷ Lửa cấp S là người Trung Quốc. Mọi người như đương nhiên mà cảm thấy Tiến Sĩ Điền tuyệt đối là người Nga. Nhân vật phản diện cấp S là hai người kết hợp, còn cục dị năng nước Mỹ và Liên minh Châu Âu cũng hợp tác.

Lý Phi chết, Kẻ Cản Nuốt cấp S lại xuất hiện, và mãi đến khi câu chuyện kết thúc, Tiến Sĩ Điền vẫn là kẻ quốc tịch không rõ. Tác giả Laniakea từng lộ ra trên Twitter, Tiến Sĩ Điền không phải người Nga, đáp án sẽ khiến mọi người cảm thấy “ngoài ý muốn”, nhưng phải đợi đến khi tiểu thuyết chuyển thể thành phim, lúc tuyển diễn viên, mọi người mới biết được.

Đáng tiếc, trước mắt không có kẻ xuyên sách nào từng xem qua “bộ phim trong truyền thuyết của bộ truyện này cả”, lai lịch Tiến Sĩ Điền đương nhiên cũng trở thành câu đố.

Hiện thực khác với tình tiết. Đầu tiên, thế giới này có năm người dị năng cấp S tồn tại. Tiếp theo, trừ Tiến Sĩ Điền, những người khác đều có dấu vết để lần theo, trong đó tin tức cá nhân của Lý Phi lộ nhiều nhất, sau đó chính là Poseidon.

Người dị năng Nước cấp S này, là người thừa kế của một tập đoàn, không chỉ là phú nhị đại, chính mình cũng rất có năng lực, hơn ba mươi tuổi, là người đàn ông độc thân Hoàng Kim, gia sản hàng tỷ.

Nhân vật chính Johnson Brown chỉ là một cậu thiếu niên ở một thị trấn nhỏ, nước Mỹ, tên cũng rất đại chúng. Muốn tìm thì phải lọc ra tất cả những đứa trẻ ở Massachusetts bị bạo lực học đường, có một người giám hộ thích đánh bạc. Poseidon thì khác, tuy trong sách không đề cập đến dòng họ của hắn, cũng không nhắc tới tên của tập đoàn kia, thế nhưng có màu tóc và màu mắt, cộng thêm tin tức của những người thừa kế gia sản lên tới hàng tỷ của tập đoàn lớn còn độc thân, sàng lọc cũng không khó.

Lý Phỉ bị truy sát, Poseidon e là cũng vậy.

– Thế giới Bị Từ Bỏ vừa xuất hiện, các quốc gia trong Liên minh Châu Âu làm sao có thể đồng lòng thống nhất. Không có sức mạnh quốc gia, cũng không có năm, nếu vận may Poseidon không tốt, rất có thể sẽ không tránh được một kiếp này.

Lý Phỉ tìm tin tức một tháng trước khi video công bố, chọn ra tin hai lần xảy ra sóng thần trên một hòn đảo ở Hy Lạp. Hai lần sóng thần cách nhau không đến vài ngày, rất giống như Poseidon bị tấn công, thế nhưng không có tin tức gì vì người thừa kế tập đoàn lớn gặp nạn bỏ mình.

Hết thấy đều là suy đoán, còn cần tiến thêm một bước nghiệm chứng.

Lý Phỉ nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng động rất nhỏ, Giản Hoa dường như đã tỉnh.

Anh ngẩng đầu, bỗng cảm thấy mặt đất đang đung đưa, Lý Phỉ ba bước thành hai bước xông vào phòng ngủ. Anh yên lòng khi phát hiện Giản Hoa vẫn còn, không mơ nhạt theo khung cảnh xung quanh.

Đã đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ nhiều lần, không phải là chuyện lớn gì, Lý Phỉ lo lắng chuyện khác.

Mấy gã tội phạm giữ lý Lâm làm con tin, nghe nói đã ở Thế giới Bị Từ Bỏ ba mươi ngày.

– Vừa cùng người yêu vượt qua một đêm sung sướng, bỗng phải chờ tới một tháng sau mới có thể gặp. Chuyện này còn không sốt ruột sao?

Lắc lư dừng lại, Giản Hoa ngồi ở trên giường, vẻ mặt kỳ lạ.

“Làm sao vậy?”

“...Không gian không ổn định, đám tơ rất phát triển.” Giản Hoa nói xong, mới phát hiện cổ họng rất khàn.

Cậu hất chân lên, muốn xuống giường, kết quả, chân nhũn lại ngã ngồi về giường, cũng động đến bộ vị bí ẩn đang đau đớn phía sau. Giản Hoa im lặng không nói gì, nhìn Lý Phi bằng ánh mắt khiển trách.

Sao không biết tiết chế một chút? Tiến sĩ Diên còn đang ở Hải thành. Đây tính là chưa chiến đã giảm quân số hả?

“Trước khi chuyện này xuất hiện, tôi cảm thấy lạ lẫm. Dự năng phản ứng rất mạnh, thậm chí còn đánh thức tôi...”

Lời Giản Hoa còn chưa nói xong, đám tơ ngoài cửa sổ đã giống như sóng biển cuộn cuộn lên, cửa thủy tinh bị đập vang bộp bộp, vài giây sau sẽ nát. Lý Phi dang tay bảo vệ người, thực ra đây là một động tác dư thừa, mảnh vỡ thủy tinh bay tứ tán cũng không thể phá vỡ “trường”.

Gió lớn thổi rèm bay lên, họ nhìn thấy rõ quái vật ngã bên ngoài.

Một con măng xà da dày thịt béo, toàn thân bị đám tơ bao trùm, đang đau đớn giãy dụa.

Ban đêm tĩnh lặng bị tiếng kêu của các loại quái vật phá vỡ. Mắt quỷ vừa tùy tiện nhìn đã phát hiện trên các tòa nhà cao tầng xung quanh phủ đầy bóng dáng quái vật không có ý tốt, hầu hết đều là các loại quái vật mới nhìn thấy trên sách tranh.

[1] Chòm sao “Gấu lớn”

Giải thích một chút về đoạn giải ra mật mã từ video của Tiến Sĩ Diên. Viết lại các tap âm trong video thành “Đô-Rê-Mi-....Si” vào khuông nhạc. Sau đấy lấy số tài khoản của Tiến Sĩ Diên, coi Đồ là 1. Mi là 2,...đến Si là

7, viết thêm vào khuôn nhạc. Rồi tìm tên đoạn nhạc đấy, xem nó là ID của để tra trên mạng.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tiếp Ứng

Giản Hoa dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào.

Trong phòng vốn mở điều hòa, độ ẩm thích hợp, giờ cửa sổ vỡ, gió rét mang theo mưa lạnh tạt vào.

Mãng xà quét đuôi, tới gần cửa sổ bị nó đập vỡ một nửa, nó mở ra miệng máu, phát ra tiếng gió bay kỳ dị.

Tơ trắng mềm xuyên qua khe hở trong vảy măng xà, đâm sâu vào cơ thể con quái vật này. Đám nấm khác phát hiện đồng bọn đã đang ăn rồi, còn mình thì chưa, nên không kiềm được mà lao tới. Chớp mắt, măng xà đã giống như bị nhét vào một cái túi dài vải trắng.

Kết cục thảm thiết của măng xà, không có dọa sợ đám quái vật như hồ rình mồi bên ngoài.

Trong đêm tối lại có vài cái bóng lao đến bên này, bốn chân chúng mở ra, phát ra tiếng kêu quái dị, đa số người dị năng đều có thể nhận ra chúng. Đây là khi tay dài.

Con khi tay dài xông về phía lỗ thủng trên cửa sổ sát đất, tư thế giữa không trung rất mất tự nhiên.

Chúng không nhảy lên, mà như bị ném tới. Chúng giống như con măng xà gãy dựa dưới đất này, chỉ là công cụ “mở đường” của bọn quái vật.

Đám tơ vui sướng nghênh đón “đồ ăn”, quẩn lên một con lại một con.

Khi con khi tay dài cuối cùng ngã xuống, đã không còn nắm “đờ” nó, nên sau khi rơi xuống đất, nó còn có thể nhảy lên chạy trốn.

Không chỉ cửa sổ, cửa phòng khách sạn chung cư cũng có tiếng nổ vang. Đám nắm chiếm cứ hành lang cũng dần dần hiện thân, so với cửa sổ trở trội, vài con quái vật chọn tấn công từ cửa ra vào gặp càng nhiều khó khăn.

Mấy con quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ này khoe ra trí tuệ của chúng.

“Ác ác!” Quạ ăn xác bay trên không quanh thành phố.

Bọn quái vật ngồi trên nóc phòng và ban công khu vực xung quanh, tham lam nuốt nước miếng. Trong gian phòng đó có mỹ vị cực phẩm, mùi hương từ xoang mũi chui vào não, bốc đến mức chúng muốn ngay lập tức làm thịt đồ ăn, phi đến chém giết.

Nhưng mà, không được...

Giống như bên ngoài các loại hạt* thơm ngon có một lớp vỏ cứng rắn, thịt cua non mềm cũng giấu trong vỏ, muốn ăn vào miệng, thì phải phí công sức.

*Ví dụ như hạt dẻ, hạnh nhân....

Khỉ tay dài ở Thế giới Bị Từ Bỏ lâu, cũng biết chân không chạm đất, tránh thoát nắm. Một con quái vật càng hung dữ hơn này, tận mắt thấy cảnh đồng bọn bị đám tơ cuốn lấy, không thể thoát khỏi mà chết đi, sao còn không rõ?

Tiếng động cách cửa phòng ngày càng gần, ngoài cửa sổ lại là tiếng kêu hưng phấn của đám quái vật. Sau khi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, phát

hiện chính mình trở thành cá trong chậu, con mồi trong bẫy, rất nhiều người dị năng sẽ bị dọa chết, chứ đừng nói đến chuyện thành công chạy trốn từ tuyệt cảnh này.

“Em nghe đi.”

Giản Hoa nghe Lý Phi nói, nghiêng đầu cẩn thận nghe tiếng động bên ngoài.

Xa xa có tiếng người, như là rít the thé, lại giống thứ gì nổ.

“Điểm trùng lặp không chỉ ở chỗ chúng ta, còn có người dị năng khác bị kéo vào.” Ánh mắt Lý Phi tối tăm.

Lần này Thế giới Bị Từ Bỏ hàng lâm, như là thịnh yển của quái vật. Đa số quái vật mới đến thế giới này không lâu, sau đó đã nhận được “hoan nghênh chiêu đãi” mà “Thế giới Bị Từ Bỏ” tổ chức cho chúng.

“Đáng chết.”

Lý Phi không muốn để nắm nuốt nhiều năng lượng hơn, nhưng mà sự thực ở trước mắt là, không có nắm, họ muốn rời khỏi nơi này cũng khó. Đốt lửa trong phạm vi rộng, giống như lần thức tỉnh ở khách sạn Trân Châu, Hoài thành. Thế thì chẳng khác gì một cây đuốc trong đêm tối, cách xa mấy cũng có thể thấy, như là dùng loa hô to “Quý Lửa” ở chỗ này.

“Anh chờ lát nữa hẵng ra tay. Nếu Tiến Sĩ Diên cũng vào Thế giới Bị Từ Bỏ, gã so với tất cả quái vật bên ngoài còn nguy hiểm hơn!” Giản Hoa kêu gọi dị năng, nắm mọc diên cuồng trong nháy mắt đã “chen” hai người ra khỏi phòng ngủ.

Phòng khách bên ngoài căn hộ, đèn đóm lung lay, tiếng động ngoài cửa khiến người ta sợ hãi.

Nhưng hành lang rất hẹp, cũng tiện cho chiến đấu, một lần chỉ cần tấn công hai ba con quái vật.

“Rầm!”

Cửa phòng bị nắm khổng lồ chen bay ra hành lang, mũ nắm đầy đặn đầy trợn tuyền ra tận bốn năm mét, vừa đến đúng cửa thang máy. Khi Lý Phi và Giản Hoa đập cửa phòng ra, nhìn thấy một cánh tay lông, đuôi măng xà, dán chặt trong khóm nắm.

Một con thằn lằn khổng lồ, toàn thân màu lam, chân rất to khỏe, chân màng to lớn, còn to hơn của con vịt, rất giống đi một đôi chân vịt của thợ lặn phiên bản lớn.

Nó đập thẳng lên quái vật khác lao về hướng này.

Lớp màng khổng lồ trên chân có dịch nhầy, tốc độ nó lại mau, nên đám tơ nhảy lên trước cũng không cuốn được, chỉ có thể đuổi theo phía sau.

Sắc mặt Lý Phi hơi thay đổi, vươn tay ném một ngọn lửa nện thẳng vào lòng bàn chân khổng lồ khi nó nâng lên. Mắt quỷ có thể bắt được quỹ tích vận động, nhưng trong tình huống này cũng khó ném chính xác như vậy.

Ngọn lửa màu xanh lam có nhiệt độ cực cao, con thằn lằn khổng lồ đau đến mức phát ra tiếng kêu khàn khàn đứt quãng. Cái chân kia nâng lên rồi vung vẩy theo bản năng, cơ thể đang chạy mất thăng bằng, ngã xuống.

Lúc trước, nó lao lên với tốc độ quá nhanh, nên đụng vào “trường” của Lý Phi. Hung thú Hỏa diễm tức giận tỏa ra sóng nhiệt, nhiệt độ không khí trong hành lang đột nhiên tăng tới hơn bốn mươi độ, quái vật như măng xà đau đớn không chịu nổi.

Cái chân còn tốt của con thằng lẩn không lồ màu lam giãy dựa đá đập lung tung. Đám tơ sau vài lần gặp cản trở, di chuyển đến vách tường và trên trần nhà. Trong thời gian ngắn, tơ trắng mềm đã giống như giăng một chiếc lưới vĩ đại ở giữa không trung. Không ngừng có đám tơ bị kéo đứt, lại có càng thêm nhiều nắm từ mặt đất dâng lên, mũ nấm đầy đặn “kẹp” con mồi ở trung tâm, trông giống như nắm muốn nhét thịt làm sandwich.

“Phía trên!”

“Chú ý!”

Lý Phi và Giản Hoa đồng thời mở miệng, cầm tay người kia lui về phía sau. Kết quả, vì mạnh tay quá, mà cả hai ngã vào khóm nấm trong góc tường.

Trần nhà trên hành lang bị thủng một lỗ lớn, miếng xi măng nện trúng đầu con thằng lẩn màu lam. Mấy con quái vật chưa bị chôn ở dưới, đều đề lên nấm, đám tơ chỉ có thể từ khe hở của miếng xi măng thoát ra, “mọc” một lần nữa.

Một cái bóng màu đỏ tươi từ lỗ hồng trên đỉnh đầu bắn xuống.

Lý Phi ôm lấy vai Giản Hoa, lẩn khỏi chỗ cũ, góc tường họ vừa đứng xuất hiện một động rỗng.

Cái bóng đỏ lại rụt trở về, khi nó lại tấn công, thì Lý Phi nắm chặt...

Trên tay Lý Phi là lửa đốt, bóng đỏ nhanh chóng rụt về, lực lớn đến mức kéo Lý Phi ra ngoài một đoạn. Lý Phi buông tay đúng lúc, trên trần nhà có tiếng vật nặng lẩn lộn.

Lửa lan ra, quái vật không sợ chết xông qua được đám cháy thì cũng bị đám tơ vây chặt.

Trong không khí tràn ngập mùi thối do da lông bị đốt trụi, mùi máu, còn có hơi thở khó ngửi của loài quái vật nào đó. Mùi kỳ lạ như là sau khi thứ gì thối rữa, lại dùng nước rửa và phun cả đồng nước hoa để che giấu.

Khi hai người đi đến cửa cầu thang thoát hiểm, cái mùi này càng thêm rõ ràng.

Nhanh chóng giải quyết mấy con quái vật không có mắt. Khi còn năm tầng là có thể rời đi khỏi tòa nhà này, Giản Hoa kéo mạnh Lý Phi.

“Có gì đấy không đúng, quái vật phía dưới càng ngày càng ít.”

Chỗ gần lối ra càng trống vắng, bọn quái vật tụ tập trên một con đường khác, vội vàng leo trên tường ngoài phòng. Trong đêm khuya chỉ sáng một ngọn đèn nhỏ mờ mờ, cửa cầu thang trống rỗng, cái gì cũng không có.

Lý Phi bảo Giản Hoa thúc dục năm tiếp tục mọc ra ngoài cửa sổ, nhờ sự bảo vệ của đám tơ, anh cúi đầu vội liếc xuống dưới, rồi nhanh chóng rời khỏi vị trí.

Về mặt Lý Phi nghiêm túc, anh gật đầu với Giản Hoa.

Đúng là có mai phục, mắt quỷ thấy một con quái vật giỏi về ẩn nấp.

Trong suốt, giống một con rắn có cơ thể thô to, nhưng toàn thân lại mọc những cái móc bén nhọn. Nó đang hoạt động trên đường, lặng yên không một tiếng động, thường liếc nhìn vào trong cửa cầu thang bên này.

“Dị năng phản hồi, trên mái nhà có một con rất to, có lẽ là mực rừng mưa, có lẽ là nhện khổng lồ, dù sao thể tích không nhỏ.” Giản Hoa nhíu mày, thân thủ cậu rất tốt, dù tay không đấu với khi tay dài cũng không có vấn đề gì, nhưng cơ thịt đau mỏi không ngừng kháng nghị, khiến cậu rất khó chịu.

“Xin lỗi.” Lý Phi nhỏ giọng nói.

Lúc này họ lại nghe thấy tiếng vang lớn ở trên tầng.

Giản Hoa dùng dị năng tra xét quái vật, nhanh chóng có được đáp án.

“Căn phòng chúng ta ở, vách tường có cửa sổ trong phòng ngủ, đã bị bọn quái vật phá hủy.”

“Bên cạnh có người ở không?”

“Không, nhưng có người trên tầng lúc trần nhà sụp.” Giản Hoa nhìn thấy trong đồng hồ vật rơi xuống có vali hành lý. Cái bóng màu đỏ kia rõ ràng là đầu lưỡi, con quái vật này sau khi phá hủy cũng không chịu hiện thân, bị Lý Phi dùng lửa thiêu cũng không xuất hiện. Giản Hoa đã dùng dị năng phác thảo bộ dáng của nó: bốn chân nằm sấp, cơ thể hình dẹt, chắc là một con ếch máu.

Nhiệt độ lửa rất cao, dù con ếch máu tức giận nóng nảy, cũng không dám nhảy xuống.

Trong tòa nhà này, mật độ nấm đã lên mức tối đa, quái vật đột nhập từ phòng ngủ, phải dùng cách “thân giữa trận địa lôi” gian nan bò tới.

Phía trước có quái vật không rõ canh gác, đám phía sau cũng đã đuổi tới, Giản Hoa cực kỳ nôn nóng.

Lý Phi nhanh chóng nghĩ xem con rắn trong suốt dữ tợn này là giống loài trong sách tranh quái vật Thế giới Bị Từ Bỏ. Thời gian của họ không còn nhiều, còn kéo dài nữa, thì muốn an toàn thoát thân cũng chỉ có cách dùng dị năng nâng cả tòa nhà, con đường này để đi.

Tình ra thì họ đã đấu với ba loại quái vật mới xuất hiện.

Mãng xà, chân màng của thằn lằn khổng lồ màu lam, đầu lưỡi con ếch máu... Đầu lưỡi...

Giản Hoa giật mình, bật thốt: “Ốc thủy tinh?”

Lý Phi sửng sốt, rồi mau chóng phản ứng: “Lớn như vậy?”

Giản Hoa đang muốn trả lời, đám tơ đột nhiên phản hồi, phía xa có mấy điểm sáng thuộc về người dị năng đang đến gần, theo sát là một ánh sáng đèn chiếu đến.

Trong đêm khuya bật đèn cao áp, hiệu quả chiếu xa của loại đèn này khiến cho Giản Hoa ở trong hành lang cũng phải nghiêng mặt đi.

Mắt quý Lý Phi không bị ảnh hưởng, anh nhìn ra đó là một chiếc Hummer.

Hai tổ viên Hồng Long ôm súng tiểu liên, bắn theo hình quạt phía sau và bên cạnh chiếc xe.

“Đừng đi tiếp, có ốc thủy tinh khổng lồ!” Lý Phi hô to.

Hummer một đột nhiên dừng, các loại quái vật phía sau lao tới, Giản Hoa gọi năm ra, đám tơ trong cổng thoát nước cũng lớp sau tiếp lớp trước bò ra thamdùngchiếncơ. Chớp mắt, Hummer đã bị mười mấy cái mũ năm bao lại trung tâm.

“Là hai người?” Tên gầy Triệu Văn thò đầu ra từ cửa sổ bên ghế lái.

Chiếc Hummer này là xe cải tạo, xe bọc thép, mui xe có thể mở ra.

Nhờ năm yểm hộ, một vật tối đen có giá đứng, bị một tổ viên Hồng Long khiêng ra, không nói hai lời đã bắn một phát về hướng mà Lý Phi cảnh báo họ đừng đi tới.

Tiếng âm âm vang lên, ánh lửa chọc trời, khói bụi mù mịt.

Con đường phía trước xuất hiện một loài sinh vật thân mềm khổng lồ, cao khoảng mười lăm mét, cái thứ giống rắn lúc trước, chỉ là lưỡi nó thè ra. Vì hình thể khổng lồ, nó không thể tiến vào con phố này, chỉ có thể chờ trên đường cái, thò lưỡi vào chỗ này.

Ốc thủy tinh không phải ốc biển, mà là ốc sên, con này còn lớn hơn con ốc sên nhân vật chính giết chết ghi trong nguyên tác.

“Súng phóng tên...” Ánh mắt Giản Hoa chăm chú.

Lần này cực kỳ chính xác, trúng ngay trung tâm xoắn ốc vỏ ngoài con ốc sên. Ánh sáng toát ra khỏi khe nứt, con ốc sên bị chia năm xẻ bảy, xương cốt cũng bốc hơi.

Lực phản chấn của ống phóng tên lửa Hummer không chống được, nên thật ra là do nắm nâng.

“Mau, nhảy xuống!” Tên gậy Triệu Văn nhanh chóng tiếp đón, đập chân ga đi đến hướng này.

Hai người Lý Phi ở tầng cách mặt đất năm mét, anh nhìn khóm nấm mọc phía dưới, sau đó quay đầu nhìn Giản Hoa, Giản Hoa gật đầu, ý bảo nhảy xuống không thành vấn đề.

Lý Phi cực kỳ thuận tay ôm ngang lấy người, đẩy nắm chặn đường ra, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Tên gậy ngẩng đầu chuẩn bị tiếp ứng, để người đập lên nắm rồi lên xe:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Phá Vòng Vây

Khác với xe của người dị năng, bên trong toàn là bánh quy và nước khoáng, trong xe người của Hồng Long chuẩn bị súng phóng tên lửa.

Một phát trúng mục tiêu kia, trực tiếp nổ ốc thủy tinh thành mảnh vỡ, mà kiến trúc gần đó lại không bị ảnh hưởng, từ kỹ thuật ngắm đến cách chọn hỏa lực đều chính xác khiến Giản Hoa phải kinh ngạc.

Trong sách tranh quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ: ốc thủy tinh di chuyển chậm, nhưng vỏ cứng có thể so với hợp kim.

Là ốc sên, răng nanh của nó mọc trên lưỡi, cực kỳ sắc bén. Thường mai phục trong cùng đồng đồ nát hoặc góc rẽ để đi săn, đầu lưỡi vừa quét một cái, con mồi bình thường sẽ máu thịt be bét, bị lột sống một lớp da thịt.

Người dị năng gặp phải ốc thủy tinh, xác chết rất đáng sợ, khi nhân vật chính Johnson Brown mười sáu tuổi đã từng gặp. Bạn đồng hành vừa đi vừa quay đầu nói chuyện với cậu ta bằng kêu gào thảm thiết. Johnson dựa vào dòng khí phán đoán vị trí ốc thủy tinh, cậu ta sử dụng dị năng gió kéo đồng bọn ra, trong nháy mắt rời khỏi phạm vi trăm mét. Nhưng cậu ta vừa cúi đầu nhìn, đã sợ hãi quỳ rạp xuống đất, người bạn xấp xỉ tuổi đầu tiên có dị năng đồng hành cùng cậu ta, hơn nửa bên cơ thể đều biến mất, chỉ còn lại khung xương và cơ thịt không trọn vẹn.

Chuyện này trở thành ác mộng của Johnson thừa thiếu niên, đặt song song với khi cơn lốc tấn công trạm điện tối đen.

Khi Johnson hai mươi hai tuổi, cậu ta trong một nhiệm vụ của cục dị năng gặp phải ốc thủy tinh, vấn đề tâm lý bùng nổ. Khi đó cậu ta đã là người lãnh đạo một trong hai thế lực ở cục dị năng, áp lực hằng ngày rất lớn. Vấn đề tâm lý của siêu anh hùng là loại tình tiết tiểu thuyết rất thích tập trung giảng giải..

Cuối cùng Johnson yêu cầu một mình đi giết con ốc thủy tinh chiếm cứ một căn cứ thử nghiệm vũ khí hạt nhân bỏ hoang dưới lòng đất, ở gần Las Vegas. Quá trình chiến đấu cực kỳ nguy hiểm, Johnson lợi dụng địa hình tránh né, nhuộm màu để phác thảo ra bộ dạng dữ tợn của ốc thủy tinh, Johnson dùng súng sét đánh vào trung tâm xoắn ốc trên vỏ ốc sên, thành công giết chết con quái vật này.

“Chúng ta không có dị năng súng sét mạnh như vậy, nên dùng súng phóng tên lửa là đủ rồi.”

Tổ viên Hồng Long trên Hummer vội vàng dọn dẹp đồ đạc.

“Bộ ống ngắm này mới được nghiên cứu ra, chuyên dùng để tấn công loại quái vật nguy trang dựa vào chiết xạ ánh sáng như ốc thủy tinh.” Tổ viên Hồng Long cơ thể cường tráng sử dụng ống phóng tên lửa nhếch mép cười, lấy thấu kính vừa dùng xuống cầm ở trên tay.

Nóc xe khép lại, tên gầy Triệu Văn đạp chân ga, phóng thẳng về phía trước, ra ngoài.

Trừ ghế lái được giữ lại, ghế ngồi khác trong xe đều bị dỡ bỏ, như vậy có thể mở rộng không gian, hai bên cửa sổ có người cầm súng tiểu liên ngồi. Cửa sổ cũng được cải tạo, một cửa có thể để nòng súng vươn ra, phần thủy tinh chống đạn rất nhỏ, tầm cái màn hình di động, chỉ đủ để người nổ súng quan sát hoàn cảnh bên ngoài.

Gầm xe cao một đường nghiền nát quái vật, xóc nảy đi trên mặt nham.

“Trên xe có hai người, tốc độ nhanh hơn.” Triệu Văn cười tủm tỉm, nói.

Lúc trước khi họ bị quái vật truy đuổi, nắm trong cồng thoát nước cũng không chịu cô đơn mà bò ra giúp vui, đập hết chân ga, mở hết mã lực, tốc độ cũng chỉ bằng một nửa hiện tại.

Nắm rất “nhiệt tình”, hết lòng muốn giữ lại tất cả đồ ăn và người đi qua lãnh địa của chúng.

Giờ Giản Hoa ở trên xe, cậu muốn “rời đi”, đám tơ chỉ có thể hậm hực tránh ra một con đường.

Xe chạy lắt lự, bản lĩnh nhiều năm làm diễn viên đóng thế của Giản Hoa chỉ có thể khiến cậu miễn cưỡng ổn định, không đến mức đụng vào người khác, thế nhưng mấy tổ viên Hồng Long này còn có thể ổn định nổ súng.

Lúc này họ không nổ súng, gián đoạn nheo mắt lại, di chuyển vị trí nòng súng, hiển nhiên là đang lựa chọn mục tiêu.

Lý Phỉ thấy một con quạ ăn xác nện vào trước xe.

Triệu Văn khẩn cấp đánh tay lái, tránh khỏi một con thằn lằn khổng lồ vọt tới trước mặt, theo sát là hai phát súng trúng đầu con thằn lằn màu lam, một viên trong đó trực tiếp đâm vào hốc mắt, phun ra một đồng máu.

Hummer chạy nhanh, tiếng súng không dứt. Vài con quái vật bỗng ngã xuống kia, người thường sẽ khó phân biệt chúng là bị nắm kéo đổ, hay là trúng đạn.

Dị năng của mấy tổ viên Hồng Long này đều không cao, nhưng cho dù trong tay không có súng, đối mặt với tình huống nguy hiểm như vậy, tỷ lệ họ sống sót vẫn cao hơn người thường rất nhiều, vì họ không hoảng loạn.

– Thời đại người dị năng cấp cao làm chúa tể thế giới, vĩnh viễn sẽ không đến.

Trong nguyên tác không, hiện tại cũng sẽ không.

Vì cơ thể biến dị, có được sức mạnh cường đại, mà nháy mắt đã có thể kéo ra một tổ chức, mỗi người đều ưu tú hơn quân đội cảnh sát, thì tổ chất quân đội quốc gia này cũng quá tệ.

“Rất có khả năng, rất chuẩn!” Tổ viên Hồng Long đối bằng đạn cho súng, cười trêu ghẹo.

Bọn họ có thể ngắm chuẩn mấy con quái vật nguy hiểm kia, đương nhiên cũng có thể nhìn thấy mục tiêu mình lựa chọn bị ngọn lửa bùng bùng xuất hiện đánh trúng.

Cầu lửa giấu lớp máu tung tóe khi đạn bắn, có khi dẫn cả đám tơ đi tấn công vài con xảo quyết khá khó giải quyết trong đám quái vật (nắm chỉ dùng bản năng đuổi theo lương thực dự trữ mà thôi).

“Số lượng quái vật nhiều lắm, tiết kiệm đạn đi!” Triệu Văn cao giọng.

Tổ viên Hồng Long cầm súng tiểu liên đáp ứng, không nhúc nhích tiếp tục nhìn chăm chú tình hình hai bên đường, phòng ngừa Hummer xâm nhập vào phạm vi tấn công của quái vật mạnh như ốc thủy tinh.

Một vài con quái vật vốn vây quanh khu nhà dân, đập cửa sổ, nghe được tiếng động của Hummer, nhanh chóng bị “món ngon” hấp dẫn. Mấy con tự nhận mình thực lực mạnh mẽ, không cần suy nghĩ, ném con mồi vốn có của mình, truy đuổi chiếc xe này.

“Hi vọng họ có thể nắm chắc cơ hội, thành công giết chết quái vật cấp thấp, bảo vệ tính mạng!” Một tổ viên Hồng Long lẩm bẩm.

Số lượng quái vật quá nhiều, dù Lý Phi và Giản Hoa, hai người dị năng cấp S cùng tiến lên, cũng là ném hòn đất xuống biển. Trừ khi họ có thể phá hủy toàn khu phố, khiến cho quái vật chết người dị năng cũng không còn, giống như trận quyết chiến người dị năng cấp cao trong nguyên tác. Sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, người thường chết rất nhiều, không bị đập chết thì bị chôn sống.

Hummer lao ra khỏi vòng vây. Trước mắt, mật độ quái vật trên con đường này hạ thấp rất rõ, tên gầy thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Văn lấy ra một tấm bản đồ, ném cho người phía sau xem: “Tìm điểm tập hợp gần nhất.”

“Điểm tập hợp?” Lý Phi cảm thấy lần Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện này rất khác thường.

“Từ khi trợ lý nhà cậu gặp chuyện không may, tin tức mới nhất của Hắc Uyên là phát hiện một lần Thế giới Bị Từ Bỏ kéo dài ba mươi ngày. Thiếu tá Trương chia thành viên tiểu đội dị năng Hải thành chúng tôi thành hơn mười tiểu tổ. Đạn sáng, bom cay, súng phóng tên lửa... đều là để tấn công cái bọn to lớn như mực ăn thịt người, ốc thủy tinh!”

“Chúng tôi trúng ngay mấy cái cuối.” Người khác tìm vui trong khổ trên chọc.

Chuẩn bị là một chuyện, khi thật sự phát hiện mình ở trong vòng vây quái vật, người tổ chất tâm lý kém đã sớm sụp đổ.

“Lần này phạm vi trùng lặp không nhỏ, địa điểm chúng tôi vào cách khách sạn chung cư hai người ở tận vài km! Không biết người của tiểu tổ khác có đến hay không, nên phải đi điểm tập hợp trước.”

Vài km...

Cách khá xa, không có người dị năng cấp S hấp dẫn, số lượng quái vật ở bên kia hẳn là không nhiều, nói cách khác, bọn Triệu Văn cố ý đi tới chỗ có nhiều quái vật.

Nguyên nhân thì có rất nhiều, có lẽ là do nhận mật lệnh của quốc gia, cố sức tiêu diệt quái vật khó giải quyết, có lẽ là định từ chỗ lắm quái vật tìm ra tung tích Tiến Sĩ Diên. Vì việc hai người Giản Hoa ở nơi này, Triệu Văn chưa hẳn đã biết. Hồng Long là một cơ quan khổng lồ, tin tức tình báo có quyền hạn đọc khác nhau, quân hàm không đủ, hoặc người không nhận nhiệm vụ liên quan, rất khó biết được tin tức gì.

Số lượng quái vật ít đi, không có kẻ nào đáng để nổ súng, các tổ viên Hồng Long đổi người, thu dọn băng đạn.

Lý Phi ổng ngắm, cẩn thận tập trung nhìn.

Anh nhìn ra rất nhiều thứ, như ống ngắm này đúng là chuyên môn chế tạo. Điều này đã nói lên rằng sau khi quốc gia lấy được tin do kẻ xuyên sách cung cấp, tuy không nghiên cứu ra bình xịt che giấu mùi của người dị năng để tránh né quái vật, nhưng rất có chuẩn bị đối với việc làm thế nào tiêu diệt quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Trong nguyên tác, tập tính, nhược điểm, phương thức đi săn của một loài quái vật mới đều là kinh nghiệm người dị năng dùng máu tổng kết ra.

Các quốc gia chỉ có thể dựa vào tình báo người dị năng mang về, để thiết kế phương án, nghiên cứu vũ khí, để nhân viên chuyên môn hành động mang vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Quá trình này cần mấy tháng thậm chí nửa năm. Thế giới Bị Từ Bỏ hỗn loạn duy trì liên tục, thật vất vả tìm được cách đối phó quái vật nào đó còn cho thông dụng rồi, thì loại quái vật mới lại xuất hiện.

Còn hiện tại, người dị năng quân đội, cầm súng trong tay, quái vật dữ tợn thế nào cũng từng thấy trong sách tranh, không cần thử, hòng súng

ngắm chuẩn nhược điểm, thông dong bóp cò súng. Gặp được loại khó đối phó như ốc thủy tinh, thì nâng vũ khí chuyên dụng ra.

“Người biết chuyện đúng là giúp chúng ta lấy được nhiều lợi ích.”

Triệu Văn nghe thấy thì sửng sốt, lúc nhìn thấy động tác của Lý Phi trong kính chiếu hậu, mới hiểu ý Lý Phi.

Anh ta lảng lảng đánh giá Lý Phi, lại nhìn Giản Hoa. Tin tức Tiên Tri kẻ xuyên sách mang đến đã kéo dẫn khoảng cách giữa quốc gia và người thường. Nếu chính phủ quốc gia vô năng, thì các tổ chức phi pháp có vũ trang sẽ chiếm cứ ưu thế. Người dị năng cấp cao bây giờ rất khó có được thể lực và phong cảnh như trong nguyên tác. Loại chênh lệch này, không biết Lý Phi sẽ có phản ứng gì.

“Hải Âu, anh nhìn đường đi!”

Hummer suýt thì xông lên via hè, kỹ thuật lái xe của tên gầy rất đỉnh, nhanh chóng kéo về hướng đúng.

Mấy tổ viên Hồng Long chen lên nói Triệu Văn: “Không được thả lỏng, nơi này còn chưa an toàn đâu. Mệt thì đổi người lái! Tôi ở sau anh chờ lâu lắm rồi!”

“Nghe kẻ xuyên sách nói, thế giới của họ...Ở Trung Quốc mỗi ngày đều kẹt xe, trên đường gần như không thấy xe đạp. Người chỉ cần mua được xe đều muốn lái xe, ngay cả nửa đêm, trên đường cũng toàn là xe, thật đáng sợ! Chúng ta chạy Hummer cũng vô dụng, đi máy bay trực thăng mới được!”

Việc này Giản Hoa cũng nghe nói lần đầu tiên, cậu kinh ngạc hỏi: “Không có xe đạp? Toàn dân đều mua xe ô tô sao, nếu không mua nổi thì sao?”

“Đi xe chạy bằng điện, nghĩ lại thì cũng không an toàn. Nghe nói họ ngay cả bột điện thoại ven đường cũng không có.”

“Thật sao, thế thì gọi điện bằng cách nào?”

“Đều dựa vào di động, ngay cả trẻ con cũng có!”

“Đúng là khoa trương, chúng tôi làm binh lại không thể mang...”

Khi đang nói nói cười cười, Triệu Văn đột nhiên quát bảo ngưng lại: “Im lặng, phía trước có xe!”

Cùng là xe quân đội, tổng cộng có ba chiếc từ các con đường khác nhau chạy đến, đèn xe lấp lóe, giống như ra đèn tín hiệu.

Thấy rõ biển số, vẻ mặt Triệu Văn nghiêm túc: “Là mấy tiểu tổ khác, xem ra phạm vi trùng lặp lần này, chắc là mở rộng khoảng ba khu phố.”

Mấy chiếc xe chạy đến cùng nhau, có người mở cửa sổ xe, chào hỏi bên này: “Đi bệnh viện quân khu, số lượng người dị năng ở chỗ đấy khá đông, quái vật rất có thể tụ tập ở đấy.”

Triệu Văn không nói gì mà đi theo.

Lý Phi và Giản Hoa càng không có ý kiến, Cảnh Điền còn đang chờ đó.

Đoàn xe đi trong bóng đêm, khi đến bệnh viện quân khu, hỗn chiến giữa quái vật và người dị năng không dứt, chờ đến Lý Phi đạp lên xác quái vật bị đốt thành than đi vào bệnh viện, đã là nửa giờ sau.

Giản Hoa nhìn cô bé ôm Corgi, lại nhìn Cảnh Điền trong phòng bệnh, Trương Diệu Kim bận rộn ra mệnh lệnh, cảm thấy dường như lần này gom rất đủ người.

Ba mươi sáu tiếng, Trương Diệu Kim đối với một người dị năng Hồng Long chạy tới từ khu thứ bảy phía Đông, nét mặt nghiêm túc: “Cậu lặp lại lần nữa!”

Đối phương chào kiểu binh, rồi lên tiếng trả lời rõ ràng: “Báo cáo thiếu tá, tôi nhận được thông báo từ tổng bộ. Nửa giờ sau khi mọi người biến mất vào Thế giới Bị Từ Bỏ, đại tá Lô đã ra lệnh cho tôi mang đến lời nhắn, tất cả người dị năng ở tám khu phía Đông đều mất liên lạc, lặp lại lần nữa, tất cả người dị năng đều tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Đường Sống

Bầu trời không sáng, dưới màn đêm đen kịt, gió đưa tới tiếng gào thét của quái vật phía xa.

Một chiếc xe bán tải loại nhỏ ngay cả đèn cũng không dám mở, dè dặt chạy trên đường.

Trên thùng xe phủ mấy lớp vải bạt thật dày, hai bên có lan can kim loại. Trên xe có một mùi rất khó ngửi, bốc ra từ một đồng túi nilon, túi giấy bọc lại thứ gì đó chất trong góc, có máu chảy ra từ bên trong.

Một người dị năng tuổi còn trẻ nhìn đồng túi giấy ghét bỏ. Cậu ta sờ dạ dày trống rỗng, rồi rầm hỏi: “Chú Mã, tin tức chú hỏi thăm được không sai chứ? Trong căn cứ quân đội có thể ăn đồ chín hả?”

“Xem cậu nói kìa, người của quốc gia còn thiếu được à? Không lo không có người dị năng hệ Lửa...”

Người đàn ông trung niên có làn da ngăm đen tên là chú Mã, trông giống một người lao động chân tay, bàn tay thô ráp còn có vết chai thật dày. Ông ta hình như là thủ lĩnh nhóm người này, trên mặt cười ha hả, nhưng chính mình lại ngồi xồm vị trí an toàn nhất trong xe.

Kia vài người dị năng bị xóc nảy được chịu không nổi, ngồi ở chỗ gần cửa thông gió và đuôi xe.

Trên người họ hoặc ít hoặc nhiều đều dính máu, cho dù là con gái cũng đầu tóc rối bù, mặt mũi bẩn thỉu, trên mặt còn dính vết bùn. Ai cũng

như chim sợ cành cong, nắm chặt vật bén nhọn trong tay.

Có dao, cũng có non nửa ống thép, có người còn lấy cả dụng cụ mở chai.

Bọn họ đều cách nhau một khoảng. Đây là kinh nghiệm gian nan sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ dạy họ, đánh sát vào người khác, nếu bị tấn công thì cả hai đều xong.

Thế giới Bị Từ Bỏ nguy cơ bốn phía, vì sống, mọi người bị bắt dựa vào lực lượng quần thể, thế nhưng con người so với quái vật còn đáng sợ hơn. Người dị năng đề phòng lẫn nhau, lúc ngủ cũng phải mở to mắt.

Đối với đa số người dị năng, thế giới này không có người thân, không có bạn bè, không có bất kỳ người đáng tin nào – sống cô độc, ăn tươi nuốt sống như người nguyên thủy.

“Quân đội chẳng những có người dị năng Lửa, còn có cả người dị năng Nước!”

Đồ ăn chín, nước uống sạch, có thể nằm ở trên giường mềm mại không lo bị quái vật tấn công, Thiên Đường nhân gian cũng chỉ là như thế.

Những người dị năng trên xe bán tải đều lộ ra ánh mắt hi vọng, hi vọng tin đồn là thật, lại sợ hãi sự thật không được như thế.

“Khi chúng ta đi cùng chú Mã, không phải còn có người không tin sao. Nói là trong tay quân đội có súng, vật tư dự trữ có nhiều cũng không thể mang vào, đồ ăn cho binh lính còn chưa đủ, nào thêm quan tâm sống chết của chúng ta.”

Chú Mã hừ một tiếng từ lỗ mũi: “Không có tin tức chính xác, tôi dám mang mọi người đi hơn nửa ngày đường, mạo hiểm bị quái vật ăn, để chạy tới Hải thành sao?”

“Ngài nhìn cao trông rộng...”

“Thu lại cái vẻ nho nhã của cậu đi. Nhìn xa trông rộng thì chưa đến, chỉ là thấy đám người dị năng kia đi Hải thành... Các cậu cũng gặp qua rồi đấy, đám người đeo huy chương đen.”

“Hắc Uyên?” Mọi người cực kỳ sửng sốt.

Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện đã lâu, các loại bang hội, nhóm hỗ trợ tên dọa người, mọc còn nhanh hơn măng sau mưa. Nhưng mấy tổ chức này chỉ cần quy mô hơi lớn một chút, sẽ gặp được người “tới cửa tự tiến cử”. Đeo huy chương đen viền vàng, tuổi không giống nhau, điểm giống nhau là rất hiểu biết về quái vật, còn có thể biết được một vài tin tức cơ mật, rất được các đoàn thể người dị năng nhỏ hoan nghênh.

Cũng có người có ý đồ giả làm người của “Hắc Uyên”, nhưng bình thường sẽ nhanh chóng bị vạch trần. Tổ chức Hắc Uyên rất nghiêm mật, người dị năng nào muốn tiến vào Hắc Uyên cũng cần người tiến cử, còn phải qua bài kiểm tra. Cho dù vào được Hắc Uyên, cũng chỉ ở bên ngoài, không có tư cách đeo huy chương cũng khó thám thính được bí mật gì.

Còn có tin đồn rằng, Hắc Uyên có bối cảnh rất lớn.

“Hi vọng sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, người của quân đội sẽ không bắt chúng ta.”

Đây là việc người dị năng sợ nhất, vừa trở lại thế giới thực đã bị bỏ tù, làm sao đối mặt với bố mẹ và bạn bè?

Chú Mã ngâm một đầu mẫu thuốc lá trong miệng, ông ta thở dài: “Các cậu không phải nghe được sao? Vài ngày trước có người tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, ở cái chỗ đáng chết này đúng một tháng. Hải thành chỗ nào cũng là quái vật, chúng ta thế đơn lực bạc, có thể giữ được mấy ngày?”

Lúc này, bánh xe như cán phải thứ gì đó, bỗng nảy lên.

Trong xe, người dì năng vô cùng sốt ruột, run sợ trong lòng nhìn bầu trời tối như mực bên ngoài.

“Sao thế, tôi có bảo cậu đi theo khóm nấm đâu?”

“Vâng... nhưng, chú Mã, chú nhìn hai bên đường đi.”

Hai bên đường đương nhiên đều là cây cối, vì bị quái vật tấn công, đổ ngang, nghiêng ngả giữa đường cao tốc. Hình như không có đèn đường, tầm nhìn rất thấp, thân cây và bóng của chúng nối liền một mảnh.

Chú Mã không biết lái xe, đang lúc nửa đêm ông chú này cũng không thấy rõ xung quanh, chỉ thấy tim đập nhanh, cảm thấy như bị con quái vật nào đó nhìn chăm chăm...

“Đó không phải là cây!” Bên trong xe có tiếng kêu sợ hãi của người dì năng.

Hai bên đường cao tốc sao lại có cây cao hơn mười mét, nếu ở chỗ rẽ, không phải sẽ chắn tầm mắt sao?

Trong hoảng hốt, tài xế bật đèn xe, chiếu sáng con đường phía trước, cùng với đám nấm đứng lặng yên ven đường!

Sắc mặt mọi người trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm.

Họ không biết từ lúc nào đã lái vào đại bản doanh của nấm, con đường này xuyên qua rừng nấm, giống như có người cố ý tạo ra một con đường an toàn, hai bên đường là nấm khổng lồ, cao tới năm tầng.

Trên một vài mũ nấm, còn treo cánh tay và cơ thể khô héo của quái vật, trong đêm tối khiến người ta sởn tóc gáy.

Hình như bị ngọn đèn kích thích, mũ năm nghiêng về phía trước chậm rãi chuyển hướng, lộ ra đám tơ đang kéo dài đến chiếc xe bán tải. Đám tơ năm thô như dây thừng, đánh thẳng tới giống như từng cái roi, có thể đánh nát ô tô.

“A a a!” Lái xe nhắm mắt nhấn ga.

“Bình tĩnh, đồ ngu!”

Đám tơ kết thành mấy cái “chương ngại vật”, khiến ô tô giảm tốc, thông lọng “dây thừng” ném hướng ô tô, cuối cùng xe bán tải bị treo lên lơ lửng, bánh xe quay như điên.

Người dị năng hoảng sợ giữ lấy thùng xe, cơ thể không tự chủ được nghiêng theo thân xe.

Đám tơ không khách khí xóc tăng vải dày che nóc xe lên, như rắn bò vào trong xe, bá đạo “lục soát” trong xe. Cẩn thận “ngửi” túi giấy dầu tẩm máu tươi, phát hiện mấy thứ này đều là đồ ăn thừa của “mình”, năm lập tức không còn hứng thú, chuyển tập trung sang người dị năng.

Dù cho họ đều từng tiếp xúc gần gũi với năm, cũng từng bị đám tơ trói chặt, thế nhưng đám tơ với đám tơ, cũng có khác biệt rất lớn! Mỏng hơn sợi tóc, có thể xem nhẹ, to như sợi mì, trong lòng mọi người đã ngứa ngáy, chờ đến khi cả đám to như miệng bát xuất hiện trước mắt, người có năng lực thừa nhận hơi kém chút, hai chân đã nhũn ra.

May mà người giết ra từ đồng quái vật, không dễ ngắt ngay tại chỗ.

Đang trong sợ hãi, tiếng còi ô tô bỗng vang lên phía sau quốc lộ.

“Có chuyện gì, sao phía trước lại dừng?”

“...Đừng tới đây, có năm!” Tiếng nói run rẩy của người trên xe truyền ra.

“Đương nhiên là có năm, mấy km gần chỗ này đều là địa bàn của năm!” Người ngồi sau trên chiếc xe nọ, tức giận nói.

Nêu không thì nhiều người dị năng tụ tập trong căn cứ Hồng Long như vậy, trong mắt quái vật chẳng khác gì một bàn Mãn Hán toàn tịch thơm ngào ngạt sao?

“À? Biến số ở Hải thành, mấy người là người nơi nào. Đến nơi đây làm gì?”

Vải bạt giả làm nóc xe phía sau xe bán tải bị hất bay, sắc mặt mấy người dị năng trắng bệch, ngây ngốc nhìn đám tơ cuộn lại chiếc xe việt dã phía sau, nâng cao bằng bọn họ.

Đám tơ cũng không khác biệt mà tiến hành “điều tra” họ.

So với đám người gác ngoài bên này, người trên xe việt dã có vẻ thoải mái hơn nhiều, dựa vào ghế ngồi, tùy ý đám tơ quấn quanh lục lọi, trông như đã rất quen.

“Đen, huy chương đen.” Người dị năng nữ bên cạnh chú Mã thấy dấu hiệu của Hắc Uyên.

Đeo huy chương là một người tuổi trẻ, cười hở tám cái răng, khiến vẻ ngoài bình thường lộ ra vài phần đặc biệt, nhưng khiến bọn chú Mã để ý là những người khác trên xe đều mặc quần áo nguy trang.

“Chúng tôi muốn đi... Chúng tôi nghe nói gần nơi này có căn cứ quân đội đóng quân.”

Nhìn từng đôi mắt khát cầu, người trẻ tuổi Hắc Uyên gật đầu, kéo dài âm điệu hỏi: “Các người đã đăng ký tư liệu thân phận chưa?”

“A?”

“Tôi hỏi là, các người là người dị năng, đã đăng ký thân phận của mình với quốc gia chưa?”

“...” Việc này giấu còn không kịp, sao còn chủ động báo cảnh sát?

“Không có tư liệu thì rắc rối rồi, vì tin tức thân phận hộ tịch chỉ có thể điều tra ở thế giới thực. Tin tức về người dị năng đăng ký có sổ ghi chép chuyên môn ở căn cứ. Máy người không có, thì không thể tiến vào căn cứ, chỉ có thể ở bên ngoài. À, bên ngoài nghĩa là trong lều trại tạm dừng tạm thời.”

Mấy người dị năng trên xe bán tải muốn nói lại thôi.

Năm kết thúc điều tra, đám tơ từ từ buông ra, đặt hai chiếc xe xuống mặt đường, chúng kéo mấy cái xác quái vật tìm được trong xe việt dã, kích động rời đi.

“Cho đám này ăn đúng là chịu tội, không phải đồ mới chúng không chịu ăn.” Người Hắc Uyên trẻ tuổi nhỏ giọng oán giận.

Năm rút ra năng lượng trong cơ thể quái vật, không phải là ăn xác thịt, nên xác chết lâu năng lượng biến mất, chúng đương nhiên sẽ không thèm nhìn.

“Cậu không phải chuyên môn phụ trách đám này sao?” Tổ viên Hồng Long đang lái xe, trêu chọc, người trẻ tuổi lên tiếng, “Tôi đã từng cho vài km năm ăn đâu. Bên ngoài ăn no, bên trong còn đói!”

Người trẻ tuổi Hắc Uyên này chính là Dương Siêu, trong lòng cậu ta còn giữ một chuyện, gần đây Lý Phi ám chỉ cậu ta không chế phạm vi và số lượng nấm.

Việc này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Nói như rừng nấm gần căn cứ Hồng Long, chỉ bên bìa rừng là có đồ ăn để ăn. Đám tơ bên trong hao hết năng lượng tự nhiên sẽ biến mất, nấm bên ngoài ăn no lại phân ra đám tơ kéo dài về, có mọc dài có biến mất, tuần hoàn hợp lý. Vấn đề là nấm chạy loạn khắp nơi, ngăn cũng không ngăn được, bắt nấm không lan ra địa bàn mới, còn khó hơn bắt kẻ nghiện cai nghiện.

“Đuổi kịp xe!”

Dương Siêu hô một tiếng với chiếc xe bán tải kia.

Bốn phía đều là nấm, những người dị năng này không có lựa chọn nào khác, tài xế run run nắm tay lái, cẩn thận dè chừng đuổi kịp xe việt dã.

Quốc lộ dần biến mất, mặt đường ngày càng xóc nảy, có khi vòng vèo như mê cung.

Khi phía trước xuất hiện ánh sáng đèn, người dị năng trên xe bán tải không ai có thể nói rõ căn cứ Hồng Long ở nơi nào, họ đã ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân biệt được.

Ngọn đèn ấm áp, gió thổi hương thịt nướng tới, làm cho tinh thần họ rung lên.

Chờ khi đến gần cổng căn cứ, đám người chú Mã kinh ngạc phát hiện nơi này có rất nhiều xe đỗ. Đếm sơ sơ, ít nhất cũng có mấy chục người dị năng tụ tập trong này, có người đang xếp hàng đăng ký, có người vây quanh nồi lớn nấu này nọ, còn có người mặc võng ngủ dưới mũ nấm, cực kỳ náo nhiệt.

Xe việt dã chạy rất nhanh, chạy thẳng vào cổng căn cứ phòng thủ sâm nghiêm.

Một thứ bằng đồng cao bằng hai người có tạo hình kỳ lạ trông như chiếc đồng hồ cát dựng ở cổng, người dị năng mới tới không hiểu, nhỏ giọng hỏi thăm người khác.

“Để tính thời gian...”

Máy móc bằng đồng vung cánh tay phát ra âm va chạm trầm thấp, tất cả mọi người lặng im, đang ăn cũng dừng lại, người đang nói chuyện tranh chấp cũng thẳng lưng, vẻ mặt phiền muộn mà thất lạc.

Người mặc đồ ngự trang trèo lên hai cây nắm trước cổng căn cứ nhảy xuống sàn nhà, đổi thẻ bài bằng sắt đang treo từ số 7 thành số 8.

– Ngày thứ tám toàn bộ Hải thành tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Cổng căn cứ cứ cách một lúc sẽ có xe chạy đến, có vài người dị năng nghe được tin tức như chú Mã, còn có tổ viên Hồng Long từ thành phố khác đến đây truyền tin.

Mấy chiếc xe này tổn hại nghiêm trọng, còn có người bị trọng thương được nâng từ trên xe xuống. Họ bốn ba vài ngày mới tới được Hải thành, dọc đường đi gặp vô số nguy hiểm, có chuẩn bị đầy đủ, thì đạn dược cũng sẽ có lúc dùng hết, huống chi chuyện ngoài ý muốn không chỗ nào không có.

Trên tường trong văn phòng thiếu tá Trương treo một tấm bản đồ, phạm vi vòng tròn càng lúc càng lớn.

“Phương châm trước mắt là phòng thủ vững căn cứ, dốc toàn bộ khả năng bảo vệ nhiều người dị năng thường, giữ liên lạc với bên ngoài...” Trương Diệu Kim tạm dừng một chút, nhìn người trong phòng hội nghị,

“Lần này, toàn bộ địa cầu đều tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, thời gian duy trì trong nguyên tác là một năm. Máy người ai đi nói cho Quỷ Lửa và Kẻ Cản Nuốt biết tin tức này?”

Mọi người đều quay đầu nhìn tên gây biệt hiệu Hải Âu.

Triệu Văn:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ác Mộng

Thực ra Triệu Văn không đến thông báo Lý Phỉ cũng đoán được vài phần, chung quy căn cứ thay đổi, người có tâm đều thấy trong mắt.

Đặc biệt là người thông minh, khi họ phát hiện người của Hồng Long có ý tiếp nhận người dị năng đến đây nương tựa, còn tốn sức xác minh thân phận, cho phép một vài người tiến vào căn cứ theo chuyên môn mà phân chia khu vực, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Chờ khi thấy Hồng Long sắp xếp một đám người đi xới đất, bận rộn bố trí phòng tối gì đó, lại thấy người dị năng Không Gian, Quan Linh cầm một bao nhỏ rễ cây khoai tây đã cắt, một bao hạt giống rau dưa, và một bao đậu tương, thì sự thật đã được miêu tả rất sinh động.

Giá gì đó, chỉ cần dùng cách phù hợp, thì một ngày là mầm đậu có thể lộ đầu. Loại giá thân dài mình mông thường thấy trong chợ mọc không mất bao lâu, nhét một nắm vào bình lớn không có ánh sáng là được, cũng không tốn công. Thế giới Bị Từ Bỏ không có gì ăn, trồng giá là một cách rất tốt, nhưng khoai mọc chậm hơn một chút, chừng một tháng mới có thể nảy mầm, tính từ giờ trở đi, ít nhất phải bốn tháng sau mới có thể nhìn thấy kết quả.

Trừ khi quốc gia chuẩn bị làm thí nghiệm trồng cây ở Thế giới Bị Từ Bỏ, như để hạt giống dạo một vòng trong vũ trụ, xem xét xem không gian không bình thường có ảnh hưởng đối với sự sinh trưởng của khoai tây hay không. Hoặc là nghiên cứu sau khi thời gian ngừng lại, hạt giống được

mang theo vào còn có thể hấp thu chất dinh dưỡng trong đất hay không. Nếu không thì hành vi trồng khoai tây này thật sự rất kỳ lạ.

Kẻ xuyên sách như Hoắc Vi, liên hệ với tình tiết nguyên tác, là có thể nhanh chóng đoán ra.

Hồng Long làm việc này không cố ý tránh người, không hề giấu diếm, nhìn mấy người dị năng chạy đến tìm kiếm giúp đỡ kia liền biết. Số lượng quái vật tăng nhiều, mọi người đã mất đi niềm tin sống sót ở thế giới tàn khốc như vậy, giờ lại nghe nói thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ duy trì dài ra, trong lòng lập tức dao động.

Dù vật quý giá vượt đầy đường, tiền có thể tùy tiện lấy, đa số mọi người vẫn muốn bảo vệ tính mạng trước.

Mấy kẻ cướp bóc cửa hàng, tổn thương người khác, thậm chí phạm phải hành vi phạm tội nghiêm trọng, ít nhất trong giây phút kia chúng phải cảm thấy chính mình rất cường đại, an toàn, mới có thể không kiêng nể gì.

Trước mắt, người dị năng căn cứ tiếp nhận, cấp bậc cao chiếm đa số, chỉ có một cấp D. Nói là người dị năng, còn không bằng nói là người thường biết chút võ nghệ và có khả năng đảm đương hơn. Người dị năng cấp thấp không có chút sức chiến đấu nào, giờ đã trở thành đồ ăn của quái vật.

Sau ngày Giản Hoa tiến vào căn cứ Hồng Long, bệnh ngủ lại phát tác.

Gian phòng cậu ở tạm đã bị năm nhồi đầy, trừ Lý Phỉ ai cũng vào không được. Dù chỉ tới gần cửa cũng sẽ bị năm không hề khách khí nhắc lên ném sang bên cạnh.

Khi Giản Hoa ngủ say, có hô hấp, tim đập 50 nhịp mỗi phút, nhiệt độ cơ thể 36 độ C. Theo lý thì không phải rơi vào trạng thái ngủ đông giả chết,

nhưng cậu không cần uống nước, cũng không cần ăn gì, sinh lý bài tiết cùng ngừng lại.

Vì Giản Hoa từng nhắc rằng mỗi lần cậu ở trong cảnh mơ tối đen, thứ duy nhất có thể cảm nhận được là hơi thở của Lý Phỉ, nên Lý Phỉ không dám rời Giản Hoa lâu, lo lắng ý thức Giản Hoa không tìm thấy đường về.

Khi Triệu Văn đến, vừa lúc đi qua tiểu đội Hồng Long mới đến từ Hoài thành.

Khoảng cách giữa Hoài thành và Hải thành rất gần, chênh lệch múi giờ không nhiều. Những người này không phải là người đại tá Lô sắp xếp đến báo tin, mà phụ trách hộ tống một người dị năng cấp A.

Nói chính xác hơn là chăm sóc người dị năng cấp A này.

Ông Trình lớn tuổi, nhưng ở trong khu vực trọng điểm năm bảo vệ, lại là người dị năng cấp cao, giết lui đợt tấn công đầu của quái vật không phải là vấn đề, nhưng lương thực dự trữ trong nhà ông có hạn, ăn đồ sống lâu dài thì người già thật sự không chịu được.

Tổ viên Hồng Long ở Hoài thành thương lượng, chịu sự tấn công của quái vật để đi đến nhà ông Trình, thuận lợi tiếp người ra.

Ông Trình cũng không muốn ở lại trong nhà.

Vì suy nghĩ đến căn nhà, vì bạn già, và cũng vì an toàn của hàng xóm, ông quyết định rời đi.

Vốn lái xe từ Hoài thành đến Hải thành chỉ mất mấy tiếng, giờ họ đến tận ngày thứ tám mới đến, có công thêm thời gian trì hoãn khi xử lý phương diện ở Hoài thành thì cũng quá lâu.

Ông Trình mặc một cái áo khoác dày, còn đội mũ, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn lộ vẻ lo lắng. Hai tổ viên Hồng Long hộ tống ông không bị thương, nhưng vẻ mặt rất uể oải.

Ông Trình không thể vào phòng, Lý Phi nghe thấy tiếng, đi ra cùng nói chuyện.

Tổ viên Hồng Long kết thúc nhiệm vụ hộ tống xoay người rời đi, chuẩn bị đến trước mặt thiếu tá Trương của căn cứ Hải thành báo cáo tình hình. Triệu Văn ngăn người lại hỏi, mới biết được Hoài thành có chuyện lớn xảy ra.

“Đã nhiều tuổi rồi, còn phải trải qua kích thích suýt chết đến đứt xương này.” Ông Trình vừa nói vừa thở dài, kể lại chuyện mình gặp phải với Lý Phi. Năm ngày trước, trên đường họ xe chạy đến Hải thành, gặp một con quái vật khổng lồ.

Xúc tu thật dài, lớp da xấu xí, chiếm cứ trên quốc lộ trong đêm tối, giống một con quỷ không áo choàng.

“Mực ăn thịt người?” Lý Phi nhíu chặt mày.

“Là tên này, tôi đã xem qua sách tranh của Hồng Long, nhưng nó còn ghê hơn trên giấy nhiều.” Lòng ông Trình còn sợ hãi. Ông là người đã chôn nửa người xuống đất vàng, một đời trải qua nhiều chuyện. Nhưng khi ông tận mắt thấy bóng dáng mực khổng lồ xuất hiện trên con đường phía trước trong mưa đêm, ông Trình mới rõ sóng to gió lớn vài thập niên trước cũng chính là gợn sóng nhỏ trên lốc xoáy mà thôi.

Mực ăn thịt người gặp được con mồi sẽ đuổi theo không bỏ, Lý Phi gặp qua người này khó triền, hẳn có thể tưởng tượng ra cảnh ngộ nguy hiểm trăm bề của ông Trình.

“Mực ăn thịt người cuối cùng đi hướng nào?”

Ông Trình thở dài nặng nề: “Tôi dùng dị năng lần lộn khiến nó đi sai hướng. Trốn thoát được vài lần, lại bị nó đuổi theo vài lần. Đến ngày thứ ba, chúng tôi mới thoát khỏi truy đuổi của nó. Không ngờ rằng nó không cam lòng, vẫn xâm nhập Hoài thành. Ít nhất có hơn mười người dị năng chết thảm. Hồng Long dẫn nó vào một mảnh đất trống, người khác dùng dị năng bao vây nó.”

Cuối cùng mực ăn thịt người bị ống phóng tên lửa nổ thành hai đoạn. Nó không giống ốc thủy tinh vỏ ngoài cứng rắn mà bên trong yếu ớt, xúc tu bị gãy đập bẹp một loạt kho hàng phía xa, còn có hai người dị năng bất hạnh gặp nạn.

Ông Trình cũng vì vậy mà kinh tâm động phách vài ngày, cả người trông cũng già đi vài tuổi.

Lý Phi và ông Trình không quen thuộc lắm, nếu không có tư liệu người dị năng cấp cao do Hồng Long cung cấp, thì dù họ có mặt đối mặt cũng chưa chắc đã nhận ra nhau. Sau khi ông Trình cảm khái vài câu, liền vội vàng truy hỏi tình hình của Giản Hoa.

“Giống như lúc trước.” Lý Phi không muốn nói nhiều.

Bệnh ngủ của Giản Hoa liên quan đến “vận mệnh cuối cùng”, nếu có thể khiến Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, nhưng không thể cứu Giản Hoa, quốc gia sẽ chọn làm như thế nào, đáp án cực kỳ rõ ràng.

Sống chết của một người, và sống chết của mọi người...

Dù đáng tiếc, dù không đành lòng, dù coi trọng tình hữu nghị, cũng không biết phải làm sao.

Có khi Lý Phi ghét chính mình lý trí như vậy, nếu anh là một người vì tư lợi, ánh mắt thiên cận, gặp được rắc rối thì đổ tội, đổ trách nhiệm lên đầu người khác, thì hiện giờ anh có thể lòng đầy oán hận, điên cuồng sát hại

người dị năng, gây chuyện, khiến Thế giới Bị Từ Bỏ tai hoạ kéo dài càng lâu, càng dài, bởi vì “Thế giới từ bỏ họ, họ sao còn phải suy nghĩ cho cái thế giới này”.

Lý Phi cũng không phải một người chính trực, anh thậm chí còn không tính là một người tốt.

Anh không làm như vậy, chỉ vì bình tĩnh tự hỏi lòng mình một vấn đề: Phá hủy tất cả, giết chết càng nhiều người, khiến Thế giới Bị Từ Bỏ càng hỗn loạn hơn, làm như vậy có thể ngăn Giản Hoa biến mất vào phút cuối sao?

Đương nhiên không thể!

Hai người dị năng cấp S nguy hại sinh tồn của loài người, các quốc gia sẽ nghiên cứu cái loại kỹ thuật “nguyên tác” nhắc tới nhanh hơn, khiến Thế giới Bị Từ Bỏ mau chóng biến mất. Kết quả hoàn toàn ngược lại mong muốn.

Đây là đường chết...

Quảng thâm mắt Lý Phi cũng trở nên rõ ràng, không còn bộ dáng thông dong ưu nhã trước màn ảnh như xưa. Người ngoài không nghĩ nhiều, nhưng Giản Hoa ngủ vài ngày không ra ngoài, người Hồng Long đều thấy được.

“Cậu ấy ngủ bao lâu rồi?” Ông Trình nghe tiếng nhìn mặt Lý Phi, cảm thấy tình hình không ổn, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Bảy ngày. Trước đây không lâu như vậy...”

Lý Phi nói một nửa, bỗng “trường dị năng” quanh thân xảy ra biến hóa. Hung thú hỏa diễm thức tỉnh, nó gào thét, giống như phát hiện kẻ cạnh

tranh lãnh địa lớn nhất của mình rời đi. Mới đầu nó rất nghi hoặc, sau đó thì cực kỳ vui sướng tự mãn, dần dần lại cảm thấy một loại mất mát kỳ lạ.

Chắc chắn là do bản thể ảnh hưởng cảm xúc của nó! Hung thú hỏa diễm ngẩng đầu nghĩ.

Trong mắt người khác, toàn thân Lý Phi toát ra ánh lửa chói mắt, lửa lớn nổi lên. Ông Trình bất ngờ không kịp phòng bị, suýt ngã vào trong đám lửa, may mà người dị năng cấp cao có “trường”, lực lượng bài xích lẫn nhau, ông Trình lại lui về phía sau.

Trong không khí vang lên tiếng chói tai bén nhọn, chỉ chớp mắt, tiếng đã biến mất, thế nhưng cảm giác khác thường tràn ngập màng tai không biến mất. Những người gần đây đều cảm thấy đau đầu, người dị năng cấp thấp càng đau vầng mắt hoa hơn, phải vịn tường mới đứng thẳng được.

Sau khi ông Trình đứng vững, vệt vàng khổng lồ chế dị năng, dấu hiệu đau đầu của mọi người mới biến mất.

Lý Phi cũng chịu ảnh hưởng, chỉ là không rõ ràng như người khác, anh không nhiều lời hơn một câu, xoay người chạy vào phòng Giải Hoa, đám tơ chịu kích thích, bày ra tư thế tấn công, mọi người lui lại.

Dù hung thú hỏa diễm vênh vào tự đắc, thì năm cũng không coi nó là kẻ địch, đám tơ kéo lương thực dự trữ vào cửa, bọc dưới “tán” bảo vệ của mình, phân vài luồng tơ tuần tra nguồn phát năng lượng dị năng vừa rồi

– Ông Trình được Triệu Văn tay nhanh mắt lẹ đưa xuống lầu.

Năm không tìm thấy đầu sỏ gây chuyện, nên hậm hực dừng động tác.

Tiến vào phòng, Lý Phi phát hiện hơi thở Giải Hoa mỏng manh, bàn tay lạnh lẽo, màu máu trên mặt đang dần dần biến mất. Dấu hiệu sự sống dần dần biến mất khiến Lý Phi hồn bay phách tán.

Anh nắm tay Giản Hoa, vội muốn hô gọi, thì cảm thấy ngón tay lạnh lẽo cử động.

Sau đó, khác thường trên người Giản Hoa biến mất. Hơi thở của cậu trở nên rõ ràng, tim đập cũng có lực hơn, người tuy chưa tỉnh lại, nhưng năm ngón tay đã nắm lấy Lý Phi theo bản năng.

Động tác của Giản Hoa rất mạnh, chỗ bàn tay hai người nắm chặt, gân xanh xuất hiện, sau đó lại chuyển thành màu đỏ.

Đau đớn trên bàn tay, càng làm Lý Phi hiểu ra vừa rồi Giản Hoa đang bồi hồi bên cạnh sống chết.

Rất lâu sau, Giản Hoa mới mở to mắt.

Ác mộng mỗi lần của cậu đều là thế giới tối đen hư vô, cái gì cũng không có. Lý Phi để cậu ngồi dựa vào mình theo thói quen, chờ con người mất đi tiêu cự của Giản Hoa khôi phục, cậu chú ý tới thứ gì đó trong phòng và còn cả – anh.

“Tôi thấy một con côn trùng động rỗng.”

“...” Lý Phi chấn động, nghiêng đầu nhìn Giản Hoa đang thấp giọng nói chuyện.

“Nó rất tham lam, sau khi chúng tôi đối mặt trong hư không thì bắt đầu đánh nhau sống chết. Tổn thất rất nhiều năm, nó cũng bị thương, cuối cùng nó thoát khỏi tôi. Chúng tôi đề phòng lẫn nhau, lơ lửng tìm kiếm rất lâu.” Giản Hoa nhớ lại cảnh trong mơ, cậu cảm thấy mấy ấn tượng mơ hồ này mà không nói ra, thì sẽ biến mất rất nhanh. Giống như đa số mọi người khi nằm mơ, lúc nửa tỉnh nửa mơ thì còn nhớ rõ quá trình, sau khi bị đồng hồ báo thức đánh thức thì quên sạch sẽ.

Lý Phi không nói chen vào, anh tập trung nghe.

“Chúng tôi phát hiện một điều rất kỳ lạ, một khe hở lộ ra tia sáng. Nó giành xé khe hở kia, thò đầu vào, sau đó lắc lư giống như ăn thứ gì đó, thế nhưng nó không chịu tiến hẳn vào cái động kia. Khi nó ăn no sang bên cạnh nghỉ ngơi, tôi cảm thấy chính mình mất kiểm soát, bị kéo đến gần cái động...”

Phía dưới là thế giới khác, cao ốc chọc trời, đám người kêu sợ hãi, kiến trúc sụp đổ bốc cháy, một thảm cảnh.

Nấm muốn đi vào, Giản Hoa cố sức chặn lại. Cậu đã dùng hết sức, lại còn không cảm nhận được sự tồn tại của Lý Phi, mối liên hệ như bị cắt đứt, Giản Hoa suýt thì cùng nấm trầm mê không gian hư vô.

Thế nhưng khi đứng gần động rỗng, Giản Hoa mới hiểu vì sao con côn trùng khổng lồ không chịu đi vào.

Đây không phải thế giới nó muốn tìm, không phải nơi nó muốn trở về.

“Con côn trùng khổng lồ kia, cũng từng là một người có được dị năng cắn nuốt, sau đó gã trầm mê.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 121: An Ủi

Một người, trong hư vô không biết có thể chống đỡ bao lâu.

Thời gian là vĩnh hằng, một ngày nào đó sẽ chịu không nổi.

Giản Hoa rất lạnh, khí lạnh toát ra từ trong xương tủy.

Cậu không giống như nằm trên giường, mà cảm giác như nằm trong hầm băng, chỉ có lòng bàn tay, đầu ngón tay là ấm áp.

– Bóng ma ác mộng chậm rãi rút đi, cậu lại trở về thế giới tươi sống, có màu sắc và âm thanh này.

Cậu không để ý đến chuyện sống còn này, nhưng “sống như thế nào” vẫn rất quan trọng. Trong căn nhà trang trí đơn giản thoả mái còn có người mình yêu, sao cậu lại chịu trở thành kẻ mê muội đáng buồn như vậy.

Nếu tâm trí không thể duy trì kiên định, Giản Hoa nghĩ chắc hẳn mình sẽ dứt khoát chọn cái chết.

Ý nghĩ không cam lòng, không tình nguyện, dù thế nào cũng muốn giãy dụa cầu sinh, cậu không có.

“Anh ở đây.” Người cầm tay cậu nhỏ giọng nói.

Giản Hoa bỗng ôm lấy anh, dùng lực rất lớn.

“Nghe nói anh chết trước tôi.”

Lý Phi nghe câu hỏi này, hơi sửng sốt, ngay sau đó Giản Hoa lại tự nhủ: “Cũng rất tốt, không cần phải tìm đường trở về.”

Nếu là người khác sẽ không nghe ra ý ngoài lời của Giản Hoa, đương nhiên Lý Phi thì khác.

Anh dùng tay trái vỗ lưng Giản Hoa, hồi lâu mới cảm thấy hơi lạnh trên người Giản Hoa biến mất, cánh tay giam cầm mình hơi thả lỏng, Lý Phi đặt người trên giường.

Anh nhẹ hôn trán và bên gáy Giản Hoa, dừng lại thật lâu bên mạch máu đang luân động.

Cởi nút cổ áo, khiến làn da lạnh lẽo không có khoảng cách, dán trên lồng ngực mình.

Quần áo trên người hai người ngày càng ít, tuy biên độ động tác kịch liệt, hơi thở trao đổi cấp bách, thế nhưng hành vi thân mật cũng chỉ đến bước này mà thôi.

Họ nằm trên giường, hô hấp gần trong gang tấc.

Đêm xuân hàn lạnh, chăn ném bên cạnh, trong phòng lại không có điều hòa, nhưng khí lạnh không còn tồn tại.

Cảm giác ấm áp đều phát ra từ người bên gối, Giản Hoa có hơi mất hồn.

Trong bóng tối, nét mặt của cậu đều dừng trong mắt Lý Phi.

Lý Phi rất muốn khiến Giản Hoa “ướt” hơn, nhìn khoe mắt người yêu hồng đỏ, lộ ra vẻ mặt ần ần lại khó chịu, nước mắt sinh lý không thể khống chế thấm ra, lăn qua má rơi vào trong những sợi tóc bên vành tai. Rất muốn khiến Giản Hoa trừ thờ dốc rên rỉ cũng không nói được gì nữa.

Khiến người yêu cảm nhận sâu sắc sự tồn tại của mình...nhưng anh không thể.

Cơ thể càng vui sướng, nội tâm càng cảm thấy trống rỗng.

Tình yêu không phải thuốc tốt, không thể chữa bệnh.

Nếu khi Giản Hoa bất an, Lý Phỉ tiến vào cơ thể cậu, tiềm thức của Giản Hoa cảm giác được sự thật bị “xâm chiếm” này, cảm xúc của cậu sẽ mất khống chế, có thể càng thêm yếu ớt. Đây không phải sự thay đổi Lý Phỉ vui lòng nhìn thấy, cũng không phải sự thay đổi Giản Hoa thích.

Yêu là tôn trọng, không phải giữ lấy.

Trường dị năng giao hòa, cự thú bóng đêm cảm nhận độ ấm quen thuộc, ngay cả mắt cũng lười mở ra, thoải mái hắt đầu, tiếp tục ngáy. Hung thú hỏa diễm cảm thấy kẻ địch lại trở về, cảm xúc cực kỳ phức tạp. Thấy hai mắt đối phương dờn đi, nó tiến gần vài bước, sau khi phát hiện trong động yên ắng, nó suy nghĩ sâu xa nằm sấp tại chỗ nghỉ ngơi. Thôi, dù sao cũng quen rồi.

Hai người ôm nhau mà ngủ, trong phòng yên ắng không tiếng động.

Bốn giờ sau, Giản Hoa lại mở mắt, lần này cậu không nằm mơ, không nhìn thấy thế giới hư vô bóng đêm vô tận kia. Cậu ngủ như bình thường, khi tỉnh lại thì thoải mái biếng nhác, lưu luyến gối và giường ấm áp.

“...”

Giản Hoa tỉnh táo lại, phát hiện không thấy gối đầu, chăn cũng bị ném sang bên cạnh, hơi ấm là phát ra từ người Lý Phỉ đang ôm cậu.

Bởi vì năm không kiêng nể gì nhồi đầy căn phòng, khi dị năng của Giản Hoa mất khống chế, chúng ngay cả bên giường cũng không bỏ qua.

Chắc là sau khi Lý Phỉ ngủ say, coi một mảnh mũ nấm dày là gối, chẳng những tự mình dùng, ngay cả Giản Hoa cũng tựa lên.

Giản Hoa sau khi tỉnh lại, thoáng ngẩng đầu, đám tơ nhanh chóng trốn.

“Gối đầu” phân giải thành sợi tơ chạy đi, khuôn mặt của Lý Phỉ không thể tránh khỏi bị “đập” ở trên giường. Anh mơ màng mở to mắt, không biết chuyện gì xảy ra.

Vài giây sau, Lý Phỉ mới nhớ đến việc xảy ra trước khi ngủ. Lo lắng Giản Hoa, anh vừa định mở miệng nói gì đó, má đã bị vuốt nhẹ.

“...”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nằm trên giường, ngay cả quần áo đều chưa mặc.

Giản Hoa không xấu hổ, dù sao trong bóng tối cậu cũng không thấy rõ ràng, ngón tay chạm đến mặt Lý Phỉ, cậu xác nhận suy đoán vừa rồi của chính mình.

Nấm bị đè lên, mũ nấm tất nhiên là bóng loáng, nhưng mặt dưới thì không bằng phẳng.

Giờ trên mặt Lý Phỉ có vết từng sợi tơ.

Anh tự đưa tay sờ, chính mình cũng tự hiểu, tâm trạng cực kỳ vi diệu.

“Tôi đói bụng.”

“Anh đi lấy... Ủm?” Lý Phỉ trả lời theo bản năng, chờ khi nghe rõ Giản Hoa nói gì, anh lại cảm thấy nghi hoặc.

“Trong mơ, tôi không để nắm tiến vào cái động rỗng kia, bởi vì tôi hiện tại có cảm giác đói khát.”

Lần Giản Hoa nhớ lại này, cảm xúc kinh sợ khi phát hiện thứ kia đã không còn rõ ràng, cậu lại khôi phục lý trí, bắt đầu tự hỏi làm sao để đối phó với vấn đề, không để mình rơi vào thế giới hư vô kia.

“Người của Hồng Long trông giá đỡ trong căn cứ, còn có súp ăn liền họ mang vào, hương vị và dinh dưỡng đều tạm tạm. Em đã lâu chưa ăn gì, không thể ăn đồ khô cứng, anh đi lấy một phần cho em nhé?”

Giản Hoa gật đầu.

Lý Phi chuẩn bị mặc quần áo đi ra ngoài, dù đã nhìn thấy rõ, anh vẫn phải lục nửa ngày trong đồng nắm bên giường, mới tìm được nội y, áo khoác và quần dài từ trên trong đồng quần áo bị quăn vào nhau.

“Lần Thế giới Bị Từ Bỏ này còn chưa kết thúc?” Giản Hoa dỗi mắt nhìn xung quanh, nhìn trong phòng thì đương nhiên không thấy manh mối gì, chỉ là ý trong lời vừa rồi của Lý Phi, bao hàm quá nhiều tin tức.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Đã được trải nghiệm dịch vụ “đưa nước ấm” của Hồng Long, khoe mắt Lý Phi giật giật, vẻ mặt âm trầm trong nháy mắt.

“Là Triệu Văn.” Giản Hoa dựa vào dị năng phản hồi, biết ngoài cửa người là ai.

Cửa phòng tự động mở ra, tên gậy bị một đám nắm “đẩy” vào phòng.

Trong phòng không có đèn, thực ra có đèn cũng không tốt, vì trước mắt Triệu Văn đều là nắm. Anh ta đang muốn nói gì đó, đã nghe thấy giọng điệu Lý Phi không tốt: “Đúng lúc như vậy?”

Họ vừa tỉnh, Triệu Văn đã đúng giờ đến, sao lại thế được?

Loại giọng điệu giở giở ương ương này mang hàm ý chất vấn không vui, sao Hải Âu lại không hiểu, anh ta “khụ” một tiếng: “Thực ra, không phải tôi muốn tới, mà là khi tôi đi ngang qua, năm trói tôi lên lâu.”

“...”

Đúng rồi, Giản Hoa nói cậu đói bụng, năm lại là dị năng của cậu, chịu khống chế của tiềm thức.

Triệu Văn rất hiểu hai người vì sao lại xấu hổ. Thực ra thì, anh ta có nhiệm vụ làm vai phụ, lại còn cố tình đi dạo gần đó, anh ta không trúng chiêu thì ai trúng chiêu?

“Căn tin bên kia vừa ăn cơm, tôi mang Giản Hoa đi?”

“Đợi lát nữa.”

Tiếng mặc quần áo sột soạt.

Sau khi Triệu Văn thoát thân khỏi đám năm, lơ đãng nhìn Giản Hoa và Lý Phỉ ra khỏi cửa. Sau tai và trên cổ người trước có vết đỏ nhàn nhạt, trên mặt người sau... Đây là bị năm dùng mũi năm và một cái sao?

Tên gầy muốn cười, nhưng nhịn xuống.

“Người dị năng Hải thành rất đông, không có mấy vạn, nhưng cũng có mấy ngàn. Hiện tại căn cứ không đủ để tiếp nhận nhiều người như vậy, nhưng trước mắt, người đến nương tựa căn cứ chưa đến ba trăm, đa số vẫn là người Hắc Uyên của các cậu.”

Triệu Văn vừa đi vừa nói, Giản Hoa ở chỗ sâu trong căn cứ, rất im ắng, không bị quấy rầy. Căn tin thì khác, có tổ viên Hồng Long, người dị

năng quân đội, còn có người được tin tưởng vì đã đăng ký trong danh sách như Dương Siêu.

Giản Hoa không quen mấy người, Lý Phi thì khác.

Nhất là tổ viên Hồng Long có quyền hạn đọc đầy đủ cơ mật, ánh mắt nhìn hai người, mang theo một loại rồi rẫm không nói nên lời.

Tổ chất họ tốt, trong lòng nghĩ gì, cũng sẽ không lập tức tìm người thì thầm, cùng lắm chỉ động tay động chân hai người bên cạnh.

“Anh Joe, các anh cũng đến.” Dương Siêu nhìn thấy người thì rất là vui.

Cậu ta không biết tên thật của Giản Hoa, cậu ta làm việc cho Lý Phi. Khi nhìn thấy dấu vết mờ nhạt trên mặt Lý Phi, Dương Siêu cũng không nghĩ nhiều, khi cho nắm ăn, không cần thận bị quẩn lấy, có vài vết thì sao? Không phải rất bình thường à?

(Nhưng cách hai người cho nắm ăn đâu giống nhau)

Ánh mắt Giản Hoa dừng ở thịt nướng trên tay Dương Siêu, có lực lượng còn sót lại, người dị năng Lửa làm?

Anh quay đầu nhìn Giản Hoa, anh để không nói gì nhìn cậu: Người dị năng cấp thấp nắm giữ độ lửa khá dễ, dị năng quá mạnh cũng không phải chuyện tốt.

Chờ khi thấy căn tin ngay ngắn có trật tự với các loại thịt nướng, Giản Hoa nhú chặt mày, Hồng Long đang làm gì vậy? Quy phạm hoá sinh hoạt ở Thế giới Bị Từ Bỏ?

Súp Lý Phi nhắc tới rất loãng, bên trong còn có giá nấu chín, hương vị rõ ràng là đồ đóng hộp. Nhưng thứ như vậy, không phải ai cũng có.

“Đáng tiếc không có kỹ thuật canh tác, mấy người ngoài nghề chúng tôi không thể làm được. Nếu có, đồ ăn cần tin còn có thể nhiều hơn.” Triệu Văn xếp hàng, cầm ba phần đồ ăn lại đây.

Giản Hoa trầm mặc ít lời, bình thường không muốn nói nhiều cùng người khác, nhưng trước mặt người quen, nhất là người cậu ư, cậu vẫn sẽ biểu lộ một vài cảm xúc.

“Xảy ra chuyện gì.”

Triệu Văn chờ Giản Hoa hỏi câu này, anh ta hàm súc lộ ra việc toàn cầu tiến vào điểm trùng lặp, tất cả người dị năng đều biến mất ở thế giới thực. Trọng điểm là tình huống như vậy trong nguyên tác, phải ở Thế giới Bị Từ Bỏ sinh tồn một năm.

Giản Hoa ngẩng đầu, phát hiện Lý Phi không có vẻ ngạc nhiên, dường như đoán được từ những thay đổi.

Sự thật ác liệt, Triệu Văn nghiêm túc nói: “Chúng ta vẫn ở Hải thành tìm kiếm tung tích Tiến Sĩ Điền. Cậu biết đấy, quái vật biết tìm con mồi hơn chúng ta nhiều. Dù gã có dị năng giỏi về ẩn nấp, nháy mắt rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ cũng vô dụng.”

Giản Hoa đồng ý với cách nói này, giống như cậu và Lý Phi khi ở khách sạn chung cư, phát hiện mình bị vây trong đám quái vật.

“Tình báo từ nhiều nguồn cho thấy, Hải thành có hơn mười điểm quái vật tập trung quy mô lớn. Ngoài chỗ hai người, thiếu tá Trương, và Cảnh Điền được đưa tới, mấy chỗ còn lại đã tìm ra xong, đều tạo thành do người dị năng tụ tập quá nhiều. Trong đó có bảy người nước ngoài, không có ai nhìn giống kẻ bị tình nghi, còn đang tiếp tục quan sát.” Triệu Văn lắc đầu, “Ý kiến trước mắt là sau khi Tiến Sĩ Điền tấn công Cảnh Điền đã chạy ra khỏi Hải thành.”

Một phần tử nguy hiểm như vậy ở Trung Quốc, Hồng Long như ghen ở cổ.

Giản Hoa không kiềm được nói ra: “Hồng Long chuẩn bị canh gác biên cảnh sao?”

Trung Quốc giáp biên giới với rất nhiều quốc gia, giờ không có biên phòng đóng quân, kẻ bên ngoài rất dễ dàng tiến vào cảnh nội Trung Quốc.

Triệu Văn và Lý Phi đồng thời thở dài, Giản Hoa nói đến trọng điểm.

“Không có cách, trừ Australia, quốc gia nào cũng không giữ được.”

Xung quanh Australia đều là biển.

“Nước Mỹ cách chúng ta cả Thái Bình Dương, tạm thời chúng ta không tìm họ gây rắc rối, nhưng vấn đề họ đối mặt, so với nước ta lớn hơn nhiều.” Triệu Văn chậm rãi nói, “Trùm thuốc phiện Nam Mỹ, xã hội đen không thềm theo luật pháp... Người dị năng ở bên kia, cũng không dễ đối phó.”

Càng không cần nói trong nước có một tổ chức Thánh Môn bụng dạ khó lường.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Khúc Chiết

Viên đạn bắn vào vách tường, mùi khói súng ngập cả khu phố.

Johnson trốn sau tủ lạnh, trên gương mặt thiếu niên dính đầy vết bắn đen xám. Nó mặc một bộ quần áo cực kỳ không phù hợp, áo khoác màu phấn hồng và váy len, trên đầu còn có kẹp tóc.

Nó nhắm mắt lại, hô hấp dồn dập, trông như rất sợ hãi, cơ thể cũng hơi phát run.

Tiếng súng ngừng lại, Johnson còn lui ở đó, mép váy lộ ra một góc phía sau tủ lạnh.

Tiếng giày da giẫm lên gạch ngói vụn cách ngày càng gần, cái tủ lạnh Johnson dựa vào bỗng bay lên, nó chật vật té ngã xuống đất, phát ra tiếng thét chói tai đầy sợ hãi.

“A ha, xem tao phát hiện thứ gì này, một con mèo hoang nhỏ.”

Mái tóc nâu đỏ của Johnson đã dài ngang tai, vì thiếu dinh dưỡng nên nó rất gãy yếu, lại dùng tóc che một bên má, khiến cho khuôn mặt chỉ nhỏ cỡ bàn tay, dính đầy tro bụi, đôi mắt màu lam ướt sũng, tràn ngập sợ hãi.

Một cái nay thô to nắm bả vai “cô bé”, nhắc Johnson lên.

Nó giống như một cô bé giấy dựa, đá chân, giơ tay định cào.

Một cây súng chọc vào ngực nó, đối phương có ý xấu dùng họng súng tỏa ra hơi nóng, cách quần áo xoa nắn bộ ngực hơi có đường cong của

“thiếu nữ”. Cảm giác mềm mại hơi lồm vào khiến tên côn đồ rất vừa lòng.

“Mèo hoang nhỏ, rất sợ đúng không! Muốn kêu gào gọi bố mẹ cưng, tài xế nhà cưng, vệ sĩ nhà cưng?”

Quần áo trên người Johnson đều là hàng hiệu, nó còn cài một cái ghim cài áo bạch kim và đeo một chuỗi vòng cổ trân châu. Giờ ghim cài áo của nó bị giật xuống, áo bị rách một lỗ nhỏ.

Johnson đứng gần nhìn thấy gương mặt dữ tợn của kẻ đầu trọc, râu quai nón cầm súng.

Có chút nhìn quen mắt, ở trên TV từng nhìn đến, trên lệnh truy nã...

Thấy “thiếu nữ” nhận ra mình, gã côn đồ càng thêm hưng phấn, gã liếm môi, tưởng tượng bộ dạng cô bé trong tay kêu rên thảm thiết.

“Bọn mày ngồi trong đồng đô la Mỹ mà lớn lên, uống rượu đỏ, đi siêu xe, mười mấy tuổi đã ra ngoài thông đồng với đàn bà, quyến rũ đàn ông. Bố mẹ bọn mày có tiền, dù phạm sai lầm gì cũng có thể tha thứ, người khác đều là rác rưởi... Mèo hoang nhỏ, cưng sẽ nhanh chóng biến thành món đồ chơi cho đám rác rưởi cuồng hoan!”

Sắc mặt Johnson tái nhợt, nó bị siết chặt cổ, kéo thẳng ra ngoài.

Ven đường có xác chết do trúng đạn, không ngừng có tiếng hét thảm vang lên từ trong đồng đồ nát.

Tên tội phạm truy nã huýt sáo, đưa “chiến lợi phẩm” đến giao lộ, nơi này có mấy chục tên dị năng võ trang hạng nặng, nam nữ đều có, đi giày tác chiến, cầm súng tiểu liên.

“Ai bảo mày mang người ra, giết đi.”

“Chơi xong thì giết.” Bạo đồ sờ ngực Johnson, cò kè mặc cả với đồng bọn.

“Mày phải hiểu chúng ta đang làm gì, có một tên dị năng cấp S ẩn mình trong khu phố này...”

Nói chuyện là một người đàn bà, cô ả rất tức giận, lại dùng ánh mắt kỹ càng, đánh giá Johnson.

“Thiếu nữ” ở dưới tay tên tội phạm phát ra tiếng khuất nhục, sợ hãi khóc nức nở, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Rất nhiều kẻ cảm thấy hứng thú với “cô bé”, có gã thậm chí còn huyết sáo.

“Mau làm xong chính sự, mèo hoang nhỏ đã đợi không kịp.”

Đáy mắt ả đàn bà lộ ra vẻ trào phúng: Những kẻ này không hề biết người dị năng cấp S nghĩa là gì. Nhưng thế cũng tốt, dù sao đều là kẻ bán mạng mà ma túy và vàng bạc có thể mua được.

Người đàn bà kia ra ký hiệu, lập tức có kẻ kéo ra một người bị trói tay sau lưng từ trong một chiếc xe.

“Tay súng bắn tỉa chuẩn bị tốt chưa?”

“Vâng, tất cả đã ở đúng vị trí.”

“Đạn gây mê thì sao?”

“Đủ khiến một con voi ngủ say. Nếu vị cứu tinh của chúng ta không thể chống lại được dược hiệu mà đột tử, thì là do nó xui xẻo!”

Con tin bị kéo về phía trước, vài cây súng chĩa vào điểm yếu của hãn, miệng của hãn nhét một miếng khăn mặt bẩn thỉu, khắp nơi trên cơ thể đều

dấu vết bị ngược đãi, con người tan rã, môi tím đen.

“Tiêm bao nhiêu rồi, mấy người định giết luôn gã sao?”

“Vốn đủ lượng cho một lần là nghiện. Ai biết vị đại minh tinh này chưa từng thử heroin. Sau khi tiêm vào kiểu mới chiết xuất, cơ thể phản ứng lớn như vậy...”

“Tốt! Chúng ta phải không chế mục tiêu lâu dài, hãn nếu chết quá sớm, chúng ta cũng đừng nghĩ sống. Tin tức người dị năng cấp S, là chúng tôi mua từ tên đứng đầu tổ chức Thánh Môn, giá rất cao. Vị Morenza nhỏ này, phải sống trở về thế giới thực, chúng ta mới có thể vơ vét tài sản từ Wolf Morenza.”

“Không được, Federik Morenza không thể sống rời đi, đám người các người chạy đến nước Mỹ giết người xong là trốn. Lão sói Wolf kia không dễ chọc! Đặc tội vị bố già này, bọn tao sẽ không thể lẫn lộn ở vùng biển Đông được nữa!”

Tên giang hồ bóp chặt bả vai Johnson cũng rít gào phản đối: “Bởi vì nơi này là Thế giới Bị Từ Bỏ, bọn tao mới đồng ý giao dịch này. Nếu không dù mày có cho tao thêm mấy vạn đô la Mỹ, tao cũng sẽ không gây rắc rối với cháu Ngài Morenza!”

Đối mặt nội chiến, người phụ nữ khoanh tay, khinh thường nói: “Wolf Morenza chỉ là một người bình thường, ông ta không có dị năng. Chúng ta có được sức mạnh cường đại, là người được Thượng Đế lựa chọn. Các người còn e ngại một lão già sao, hãn là phải để bố già nhường ghế chứ?”

“Shit, mày biết gia tộc Morenza có bao nhiêu người đi theo không?” Có người lớn tiếng châm chọc, “Bang Túc Mễ ở Mexico của bọn mày. Vì sao tổ chức Thánh Môn bán tình báo cho bọn mày. Vì chúng không muốn đắc tội Ngài Morenza! Giết người thì thôi. Mày còn muốn giữ ra, tao ở vùng biển Đông này sẽ không mua được vũ khí. Khách sạn, làng du lịch,

ngay nhân viên tiệm rửa xe ô tô cũng sẽ nhận được ảnh truy nã của tao. Không thể vào phố đen, không thể vào sòng bạc, đám điểm đầu đường cũng bán tao được! Ở chỗ FBI tao còn chưa nói. Người Wolf Morenza muốn giết, chỉ có đường chạy dọc theo nông trại phía Tây!”

“Bọn mày có thể rời khỏi nước Mỹ.” Cô ả lạnh lùng nói.

Đối mặt số lượng súng ống lớn, đầu trọc ngậm miệng.

Một bên hung tợn nghĩ muốn giáo huấn nhóm buôn ma túy Mexico, bên kia cười lạnh nghĩ sau khi không chế Johnson Brown, cơn giận thiếu niên phải được giải tỏa, để cho đám người này đi gặp Thượng Đế.

Người đàn bà lui về phía sau, bọn bắt cóc lập tức cầm lấy loa, kêu gọi trong khu phố đổ nát.

Bé trai mười mấy tuổi, uy hiếp dụ dỗ trước, sau lại dùng con tin hù dọa vài câu, là cũng đủ rồi.

Tình báo mua được từ tổ chức Thánh Môn là Federik Morenza thu lưu vị cứu tinh thiếu niên không nhà để về. Khí chất của ngôi sao Thiên Vương, rất dễ khiến thiếu niên sùng bái, Federik lại có tiền, cho dù rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ cũng có tay chân của chú hãn viện trợ cho hãn, giúp hãn trốn tránh.

Nhưng không phải mỗi người đều trung thành và tận tâm với Ngài Morenza. Dù rất trung tâm, sau nửa tháng Thế giới Bị Từ Bỏ bắt đầu, mấy kẻ nghiện không có hàng tồn, không chỗ mua, trước thuốc phiện, chúng không hề do dự bán Federik.

Federik ra ngoài tìm đồ ăn mãi không trở về, vị cứu tinh thiếu niên kia chắc chắn rất sốt ruột.

Trên mặt người đàn bà vừa hé ra nụ cười, bỗng cảm thấy lạnh gáy.

Gió.

Gió xoáy màu đen thổi mọi người ngã trái ngã phải, đạn súng tiểu liên bay loạn xạ, không ai mở được mắt.

Gió hình thành một vòng chắn bên cạnh Federik, viên đạn bắn vào đều chếch hướng. Không chế chính xác như ở ngay gần đây, trước khi bọn chúng kịp phản ứng, Johnson đã chạy qua, cố sức khoác cánh tay Federik lên vai mình.

Sau khi dùng dị năng gió làm giảm bớt trọng lượng, Johnson quay đầu, nó do dự không đến mười giây, cuối cùng vung tay lên, quầng trắng phía sau giáng xuống mấy tia sét.

Nòng súng bằng kim loại dẫn điện, trong gió truyền đến tiếng kêu thảm thiết và mùi khét.

Johnson đã mang người chạy xa.

Gió lau đi tro bụi trên mặt nó, mặt Johnson căng cứng, nó vẫn run sợ nhè nhẹ, nhưng vẻ mặt lại kiên định.

Gió truyền âm thanh rất nhỏ phía xa vào trong tai nó, Johnson nghe được tiếng quát to tức giận lại đặc ý của người đàn bà kia, cảnh cáo nó, hai giờ sau, Federik Morenza sẽ lên cơn nghiện, loại thuốc phiện kiểu mới này chỉ trong tay bọn chúng mới có hàng.

Johnson không thèm quay đầu.

Nhiều năm khốn khổ khiến Johnson hiểu rằng, một người khi khuất phục ma túy, bài bạc và những kẻ hiếp bức khác, chỉ có thể rơi vào vực đen sâu thẳm, không thể trốn thoát.

Johnson có người chú là dân cờ bạc, có không ít người dụ dỗ nó ăn cắp và cướp bóc. Bé trai có xuất thân giống như nó, rất nhiều đứa đều đi lên con đường này, cuối cùng chúng phải vào ngục giam. Sau khi mấy kẻ trưởng thành cầm tiền ăn cắp, ăn to uống lớn hết rồi, lại tiếp tục đi tìm những đứa trẻ nghèo khổ khác.

Ném lại bọn côn đồ phía sau, xác nhận xung quanh an toàn, Johnson chọn một phòng ngầm.

Federik không trúng đạn, vết thương của hắn chỉ nhìn qua nghiêm trọng, là do gậy bóng chày hoặc vật cứng khác đánh. Johnson có kinh nghiệm chăm sóc người chú dân cờ bạc, nó nhanh chóng xử lý tốt vài vết thương kia, nhưng thuốc phiện phải làm thế nào...

Johnson đứng ngồi không yên.

Nó đương nhiên biết trong mắt người hít thuốc phiện, ngoài thuốc phiện không còn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Từ trong đối thoại của đám côn đồ, Johnson nghe ra được tất cả mọi chuyện lại là do chính mình. Hoài nghi nảy sinh trong lòng thiếu niên, nó bắt đầu nghi người cô giáo Katie và luật sư Charlie, thế nhưng ngài Morenza...

Lúc này, Federik tỉnh lại, hắn muốn đứng lên theo bản năng. Sau khi nhìn thấy gương mặt kinh hoàng của Johnson và hoàn cảnh xung quanh, hắn lại từ từ nằm xuống. Đầu hắn đau muốn nứt, dạ dày run rẩy, hắn hôn mê nhưng chỉ là ý thức không thể khống chế cơ thể, Federik vẫn biết sau khi mình bị tấn công thì gặp phải cái gì.

“Đi mau.”

“Ngài Morenza...”

“Nhớ kỹ lời tôi, tên cậu gọi là Hurricane, tương lai của cậu liên lụy đến số phận của rất nhiều người.” Federik cố sức khiến chính mình tiếng rõ ràng một vài, hẳn dùng đơn giản nhất câu đem này thế giới là một quyển sách, nhân vật chính Johnson · Brown sẽ gặp được sự tình miêu tả một lần.

Hắn không đánh giá cuộc sống trong nguyên tác của Johnson, cũng không đánh giá chọn lựa của vị cứu tinh, càng không đề nghị cái gì mà về sau nó đừng nên tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

“Đây là điều cậu nên được biết.”

Sau khi cố sức chống đỡ nói xong những lời này, trước mắt Federik hóa đen, hẳn thúc giục Johnson rời đi, cảnh cáo nó: “Tác dụng gây ảo giác của thuốc phiện kiểu mới rất rõ ràng. Tôi sẽ không còn là tôi, nhìn thấy đều là quái vật. Mau rời đi!”

Johnson bị con người mất đi tiêu cự, vẻ mặt nghiêm khắc của hắn dọa sợ tới mức không ngừng phát run.

Ngoài tầng hầm, một đám quái vật bị người dị năng cấp cao hấp dẫn đến nhanh chóng tụ tập.

Johnson thấy tiếng gầm rú, xoay người chạy ra ngoài. Federik nhẹ nhàng thở ra, hẳn nằm trên sàn nhà lạnh lẽo ẩm ướt, giật mình cảm thấy mình như trở về lúc trước khi xuyên việt.

Phòng ở cũ nát, bệnh nặng quẩn thân, một ca sĩ biết sáng tác nhưng cỡ họng không tốt, thường trú ở một quán rượu nhỏ, xuất thân cô nhi, tìm không thấy đường ra, khốn cùng và thất vọng.

Lần đầu tiên khi trong mơ hắn nghe được câu hỏi có muốn xuyên qua hay không, hẳn dù sắp không ăn được cơm, nhưng vẫn còn hi vọng, còn cơ thể khỏe mạnh, hẳn cảm thấy xuyên vào trong quyển sách “Kẻ bị vứt bỏ” này rất hoang đường. Một năm sau đó, âm thanh kia cũng xuất hiện nữa.

Lúc hắn chịu đủ tra tấn ốm đau, kẻ cướp bản nhạc của hắn thì bắt đầu chuẩn bị lưu diễn liveshow trên toàn nước Mỹ. Khi sắp chết hắn lại nghe thấy âm thanh kia, một ý thức, vì có thể sống, sau giây phút chần chừ, hắn đồng ý.

Vừa mở mắt, hắn phát hiện mình biến thành một đứa trẻ bảy tuổi, trên người trúng đạn, cả người toàn là máu. Người đàn ông đang ôm đứa trẻ khóc rống, kinh ngạc nhìn hắn, nhưng chưa kịp nói gì đã ngất đi vì vết thương quá nặng...

Kẻ thù của Wolf, bắn chết cả gia tộc ông để trả thù, chỉ có một người còn sống, cháu trai Wolf Morenza.

Không, cháu ông cũng đã chết.

Thật trùng hợp, đó cũng là một phòng ngầm.

Federik không rõ vì sao hắn lại sống lại trong cơ thể cậu bé kia, vết thương mất mạng khép lại rất nhanh. Chú cậu bé lại vì bị thương quá nặng, mà được hắn chăm sóc hơn một tháng.

Một đứa trẻ thật sự, đương nhiên không thể vừa chăm sóc người bị thương lại vừa đi ăn xin, chờ cứu tế sống qua ngày.

Cháu của Wolf đã chết, hắn chẳng qua chỉ là một người thay cơ thể này sống sót. Mấy năm Wolf gặp may, Federik không hề hỏi đến, chỉ phụ trách mang đồ ăn về nhà.

Sau này hắn cũng sớm rời khỏi Wolf Morenza, bởi vì dù là ai, khi nhìn thấy một kẻ ăn cắp cũng sẽ không vui, sự sống đánh cắp được này cũng sẽ phải kết thúc.

Đau đớn toàn thân giống như có côn trùng bò cắn, khiến Federik biết cơn nghiện phát tác.

Hắn giãy dụa, phát ra tiếng kêu đáng sợ, móng tay cào mặt đất, đâm đầu vào tường. Đây là một cuộc chiến của ý chí, cái chết đau đớn hắn đã quên đi hai mươi năm, giờ trở về như thủy triều cuộn trào mãnh liệt.

Hôn mê, đau tỉnh, lại hôn mê, liên tục.

Khi Federik có lại ý thức, hắn cảm thấy có người đang cho mình uống nước. Thấy hắn mở mắt ra, thiếu niên hoảng sợ, giống như mèo nhảy xa vài mét, trốn trong góc tường lặng lẽ nhìn hắn, giống như sợ hắn lại phát điên.

“...”

Không đi sao?

Federik kéo động khớp miệng, Johnson cẩn thận dè chừng tới gần hắn, vẻ mặt vui mừng: “Ngài Morenza, ngài tỉnh rồi?”

“Những người đó?” Ba chữ gần ngủ, Federik phải cố hết sức để nói ra

Johnson co lại, gần như dúi đầu vào ngực: “...Chết.”

“Cậu?”

Johnson hoảng loạn gật đầu, những người đó đuổi theo theo tung tích quái vật, nọ lại không thể mang Federik rời đi, lại càng không dám dẫn quái vật rời đi, để Federik một mình ở trong này.

Federik có hơi mất hồn, Thế giới Bị Từ Bỏ nguy hiểm như thế, nhân vật chính Johnson một ngày nào đó sẽ trở thành người như thần có được cơn lốc sấm sét, đương nhiên tránh không được việc giết người, thế nhưng biết và tận mắt chứng kiến là hai việc hoàn toàn khác nhau.

“Cháu, cháu lần sau...”

“Bé ngoan, cậu rất thông minh.” Federik nhớ rõ quần áo Johnson mặc khi tới cứu mình.

Xuất thân cô nhi khiến nó khát vọng nhận được khen ngợi và thương xót, thế nhưng một lần cũng không được. Bàn tay phủ kín vết máu sờ gương mặt dính đầy tro bụi của thiếu niên, Federik thờ dài trong lòng.

Johnson bỗng vui hân lên, nó chạy đến bên cạnh cầm một cái áo ngực màu trắng cho Federik xem.

“Cháu từng thấy cái này khi Katie xem kênh mua sắm trên TV, cái này gọi là nâng tụ thần kỳ gì đó. Người mẫu là một người đàn ông, sau khi mặc vào lại có ngực. Dưới phố có một cửa hàng, cháu mất mười phút mới biết mặc như thế nào, quả nhiên không bị phát hiện.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Nguyên Nhân Cái Chết

Tác dụng gây ảo giác của thuốc phiện kiểu mới các quốc gia đều đã từng đưa tin. Sau khi chiết xuất nồng độ cao lại hút quá liều, đa số sẽ dẫn đến đột tử, số người còn lại sẽ trở thành nhân vật chính trong các loại tin tức như “vụ án xác sống cắn mặt người”, “tấn công ăn thịt người”.

Khi lên cơn nghiện, thế giới trong mắt Federik vụn vỡ, hắn sẽ nhìn một chiếc chìa khóa lớn như một con mực ăn thịt người. Mất đi ý thức và năng lực tự hỏi, thậm chí không thể gọi là “người”, chỉ còn lại bản năng sinh tồn của dã thú, chỉ cần thấy vật thể di động là muốn cào cắn xé.

Johnson không dám tới gần, lại sợ Federik bị thương, vẫn luôn dùng gió trời buộc hành động của Federik.

Nó dựa theo những gì Federik từng dạy, chọn xuống tay với vài loài quái vật có chất thịt dễ tiêu hóa. Nó còn lớn gan lục xác mấy kẻ đuổi giết, tìm được một ít đồ ăn và nước uống. Sau khi tự mình thử qua, nó mới dám cho Federik đang nửa hôn mê ăn.

Tầng hầm nhỏ hẹp, đa số thời gian Johnson đều cuộn trong góc tường, mờ mịt ngẩn người.

Lời nói của Federik khi lần đầu tiên xua đuổi nó rời đi, giống như hất nước lạnh vào mặt, khiến toàn thân thiếu niên lạnh lẽo.

– Hóa ra số phận của vài người, sớm đã định?

Johnson vẽ một dấu Thập tự trước ngực, nó muốn cầu nguyện, nhưng khi cúi đầu nhìn máu tươi và vết bẩn trên bàn tay không rửa sạch, nó lại chán chừ.

Thần yêu loài người, nhưng thế giới trần đầy quái vật này, có phải là Địa Ngục hay không?

Người giãy dựa cầu sinh trong địa ngục, dù thành kính như thế nào, cũng không được thần thương hại.

Nó dùng sức kéo đứt thập tự giá màu bạc rẻ mạt đeo trên cổ, ném vào trong bóng tối. Đây là thứ Katie đưa cho nó sau khi đến bang Massachusetts.

Johnson cầm lấy một bộ quần để thay, dùng miếng vải dệt hơi sạch, cẩn thận lau bàn tay.

Trong hầm ngầm chỉ có tiếng Federik thở dốc.

Bất luận kẻ nào khi lên cơn nghiện cũng sẽ không dễ nhìn. Cơ thể vốn khỏe mạnh của Federik trong vài ngày ngắn ngủi đã bị phá hủy, hằn gầy yếu nhợt nhạt, trên trán và trên người còn có vết thương do tự mình hại mình, cơ mặt vằn vẹo. Người đàn ông cao lớn như một con dã thú bị thương, hung ác lại xấu xí.

Sau ngày đó tỉnh lại, Federik lên cơn nghiện ba lần.

Hắn càng ngày càng suy yếu, nhưng khoảng cách thời gian mỗi lần càng dài hơn, đây là một dấu hiệu tốt.

Cảm thấy bị dị năng gió bao vây, Federik ngừng giãy dựa. Johnson bóc vảy ở bụng xác thằn lằn khổng lồ màu lam ra, móc ra một khối thịt nhỏ, đặt trong bát. Khối thịt này màu trắng tuyết, bên trong bộ ra hoa văn màu hồng đỏ, mềm như pho mát, dù không nhai cũng rất dễ nuốt vào bụng.

“Ngài Morenza?”

Federik hỗn loạn, hắn không nói nên lời, cũng không nghe rõ âm thanh bên ngoài.

Trong tiềm thức, hắn cảm thấy được mình sắp chết. Hắn biết rõ độ nguy hại của thuốc phiện kiểu mới, độ tinh khiết rất cao, trực tiếp phá hủy thần kinh và lực miễn dịch của con người. Dù có ý chí hơn người có thể chịu đựng khi lên cơn nghiện, thì cơ thể cũng không chịu đựng được, gần như không có khả năng cắt cơn.

Thế giới Bị Từ Bỏ không có thuốc thích hợp trị liệu, bên cạnh cũng không có bác sĩ. Federik thúc giục Johnson rời đi vài lần, chính là bởi vì dự kiến được cái chết của chính mình.

Hắn cảm thấy mình đang bị dày vò trong chảo nóng, trong cổ họng phát ra tiếng cầu xin thều thào. Đây là khi ý thức không rõ, hắn hi vọng có người có thể một dao cắt đứt cổ họng hắn, để hắn thoát khỏi tra tấn.

Bên trong khoang miệng thiêu đốt bỏng có một miếng đồ ăn lạnh lẽo.

Hương vị trong trẻo chậm rãi thẩm thấu, giống như có thể hòa tan bằng nhiệt độ, không nuốt, cũng có thể tự nhiên trượt xuống thực quản. Sau đó lại thêm một miếng, chúng mang đến mát lạnh kỳ lạ, hình như còn có tác dụng giảm đau. Ăn xong không lâu, Federik hít thở đều đều ngủ mất.

Johnson yên lặng tính khoảng thời gian cách lần trước Federik lên cơn. Nó nghiêng đầu nghe tiếng gió truyền đến, sau khi xác nhận an toàn, nó thúc dục dị năng giảm bớt trọng lượng, nâng Federik dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Bọn họ đã chờ trong tầng hầm này lâu lắm rồi, Johnson sợ sùng, cũng sợ mấy người cầm vũ khí hạng nặng kia, nó muốn sống.

Căn tin căn cứ Hồng Long, Hải thành, Trung Quốc.

“Người bị thương này, hai ngày nay đã ăn mấy thứ này. Bên trong chắc chắn có thứ gì đó có thể tăng khả năng khép lại của vết thương, khôi phục thể năng.” Người nói chuyện cực kỳ hưng phấn. Bị quái vật tấn công, đa số người dị năng đều mất màu, Thế giới Bị Từ Bỏ lại có thể duy trì tận một năm. Đạn và thuốc dự trữ ngoài tổ viên Hồng Long mang theo bên người, chỉ có người dị năng Không Gian mang vào, số lượng rất có hạn. Nếu có thể phát hiện thịt quái vật có tác dụng như thuốc, thì quá tốt!

Trương Diệu Kim cẩn thận nhìn lại trong phòng bếp.

Thực ra không có mấy thứ, chỉ mấy cái xác quái vật.

Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ có quan hệ trong chuỗi thực ăn, như là sinh vật từ thế giới khác, cũng có thể là sinh vật đến từ quá khứ hoặc tương lai của Trái Đất. Không phải quái vật nào cũng thích hợp làm đồ ăn. Quạ ăn xác là loại ăn xác thối nên không được, trước mắt đã có vụ người dị năng bị nhiễm virus không rõ mà chết, nhưng khi giải phẫu xác lại không phát hiện bất cứ virus kiểu mới nào. Hình như trong nháy mắt khi cái xác trở lại thế giới thực, virus nào đó lây truyền từ quái vật sang loài người cũng biến mất.

Khái niệm bức tường không gian, hình như càng cụ thể hơn.

Việc phá hủy sự tồn tại của bức tường này, như kẻ xuyên sách, lại như con côn trùng khổng lồ trong động rỗng trên quốc lộ Cam Châu, rất được quốc gia coi trọng.

“Nguyên liệu nấu ăn” căn tin sử dụng, đều đã được xác minh.

Có thịt rất cứng, có thịt lại non mềm. Có thịt vị kỳ lạ, ăn không ngon nhưng có thể làm gia vị.

Trương Diệu Kim đặt mấy miếng thịt đã xử lý được một nửa sang bên cạnh. Căn cứ có mấy trăm người, nhưng chỉ có bốn, năm người có hiện tượng vết thương tăng tốc độ khép lại. Nếu không phải do vấn đề thể chất, mà nồi lớn đồ ăn trong căn tin ai cũng ăn, thì sao lại xuất hiện khác biệt?

“Nguyên liệu nấu ăn nào số lượng ít, nấu ra cũng ít?”

Tổ viên Hồng Long làm việc trong phòng bếp vắt hết óc, nửa ngày sau, mới liệt kê ra một danh sách. Đầu là đuôi rắn, thịt bụng và trái tim thằn lằn khổng lồ màu lam,... các loại nguyên liệu râu ria này.

Xét đến ảnh hưởng của cách nấu nướng, nên trên tờ giấy ghi cả thời gian nướng chừng nấu, người di năng tạo ra nước và lửa là ai, nhìn qua còn tưởng là hướng dẫn nấu ăn. Sau khi tham mưu với cấp dưới đặc lực của thiếu tá Trương, trên giấy đánh dấu mấy “món ngon” viết trong nguyên tác, như thịt ếch máu non mềm, thịt bụng thằn lằn màu lam trông như thịt cá hồi Đại Tây Dương, cho vào miệng là tan...

Trương Diệu Kim nhìn mà khóe mắt giật liên tục.

Kẻ xuyên sách đều xác nhận là trong nguyên tác không nhắc tới thịt quái vật nào có tác dụng kì diệu gì. Cái gì ăn bổ dưỡng, cái gì uống vào dục hỏa đốt người, đó là tiểu thuyết chí quái của Phương Đông, “Kẻ bị vứt bỏ” không hề miêu tả dù chỉ nửa chữ.

Tương tự, tình tiết ăn lầm cái gì trúng độc, nhiễm bệnh cũng không có.

Đừng nói thiếu tá Trương, ngay cả kẻ xuyên sách sau lưng cũng mắng to tác giả, tình lược sự tình mấu chốt, làm hại họ suýt xong đời.

Danh sách món ngon vốn bị xem nhẹ, nay trở thành phương hướng hoài nghi, nên nghiệm chứng cũng nhanh, mấy ngày sau, Trương Diệu Kim đã nhận được báo cáo vô cùng chính xác.

“Thịt bụng rắn lằn khổng lồ màu lam rất mềm?”

“Đúng vậy. Hồng Long đã phái người đi giết rắn lằn khổng lồ. Đối với người dị năng cấp thấp, loại quái vật này không đối phó.”

Chạy nhanh, lòng bàn chân và vảy đều rất cứng rắn, các thủ đoạn tấn công gần như không có tác dụng.

Việc rất khó đối với người khác, đến tay Lý Phi thì lại không tính là cái gì. Anh ra phố bắt một con rắn về, hi vọng loại “vật phẩm thay cho thuốc” gần đây rất thịnh hành này, có thể xoa dịu bệnh ngứa của Giản Hoa.

Giản Hoa nhìn lát thịt trắng tuyết có hoa văn đỏ hồng trong bát, nghi ngờ gấp một miếng, ăn.

“Thế nào?”

“...”

Giản Hoa lại gấp một miếng, sau đó đưa bát cho Lý Phi, ý bảo anh ăn.

Lý Phi ăn xong mới hiểu ý Giản Hoa. Không nói đến tác dụng của nó, dù không có tác dụng gì, chỉ bằng mùi vị này, rắn lằn khổng lồ màu lam sẽ phải tuyệt chủng ở Trung Quốc!

Em một miếng anh một miếng, vài phút sau bát đã trống rỗng.

Lý Phi còn chưa thỏa mãn, suýt thì lại muốn đi ra ngoài tìm một con rắn lằn, may mà lý trí ngăn cản anh.

– Việc cần làm nhiều lắm, sa vào dục vọng ăn uống thì sao được?

“Anh đã nhắc tới nguyên nhân Bọ Cạp Đỏ chết với em chưa?”

“...Bọ Cạp Đỏ, là người cùng nhân vật chính giết anh sao?” Về mặt Giản Hoa hơi thay đổi.

Lý Phỉ hơi sửng sốt, anh không nói cho Giản Hoa chuyện của mình.

“Anh không nói, tôi cũng có cách khác.” Giản Hoa liếc Lý Phỉ.

Ảnh đế không buồn bực chút nào, anh cảm thấy bộ dạng bình tĩnh của Giản Hoa, rất thu hút.

Cái loại người thích chờ trong vòng bảo vệ của người yêu, không biết chút gì về thế giới bên ngoài, cũng không muốn đi thăm dò anh đã thấy rất nhiều. Trợ lý Lâm thường giải thích đó là vì “yêu là mù quáng”, người đang yêu chỉ số thông minh bao giờ cũng rất thấp, tin tưởng mỗi một từ người yêu nói.

Tín tưởng thì được thôi, nhưng mù quáng? Lý Phỉ cười nhạt, đầu óc không mọc lúc yêu đương, thì còn làm được gì?

Giản Hoa thường xuyên say ngủ, lại không hỏi mọi chuyện của Hắc Uyên, nhưng chuyện cậu muốn biết, Lý Phỉ có giấu cũng vô ích.

“Để anh đoán xem, là ai nói cho em.” Lý Phỉ rất hứng thú.

Hoặc Vì sao? Không, người này nặng tâm tư, tâm cơ thâm sâu, tuy cậu ta cố gắng nịnh nọt, nhưng Giản Hoa không để ý.

Triệu Văn? Dựa theo tính cách Triệu Văn, hẳn là sẽ tránh nặng tìm nhẹ đề nghị Giản Hoa tự hỏi Lý Phỉ.

Thiếu tá Trương? Hồng Long thiếu tá Trương đã bận đến mức không phân được Đông Nam Tây Bắc, Giản Hoa cũng sẽ không vì việc này mà tự tìm tới cửa, bởi vì nhắc đến cái chết của Lý Phi, sẽ không tránh được nghĩ đến kết cục nguyên tác. Họ và Hồng Long cuối cùng sẽ thành thế nào, ai cũng nói rõ không được, tất cả từ ngữ nhắc đến đề tài nhạy cảm này đều là cấm kỵ.

“Ông Trình sao?” Lý Phi bình tĩnh nói.

Làm người dị năng cấp A, sau khi ông Trình lấy được tư liệu, chắc chắn cũng đã được cảnh cáo phải để ý không gian dị năng đặc thù của Bộ Cặp Đỏ. Các quốc gia đều không hi vọng người dị năng cấp cao nhà mình giống như Quỷ Lửa trong nguyên tác chết vì “đồng nước bỏng dưng xuất hiện”.

Người Giản Hoa tin không có mấy, có thể nói chuyện nhà linh tinh cùng cậu lại càng ít.

“Nếu tôi hỏi người khác, chẳng phải là lộ ra việc anh cố ý giấu diếm, chứng thực việc tình cảm chúng ta không tốt sao?” Giản Hoa nghĩ đến bộ dạng Trương Diệu Kim lo lắng cho trạng thái tình cảm của hai người họ, có hơi buồn cười.

Ánh mắt Lý Phi thay đổi, giọng hơi khàn khàn: “Tình cảm không tốt, hử?”

Giản Hoa đè lại cái tay không thành thật của anh, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở Lý Phi trở lại đề tài ban đầu.

“Bỏ Cặp Đỏ.”

“...Gã chết trong một nhà hàng Trung Quốc.”

Nhắc tới chuyện này, Lý Phi cũng không biết nên trào phúng hay cảm thán. Anh lắc đầu, “Hắn là ngay sau hôm “anh” chết, gã đi ăn cơm ở một nhà hàng Trung Quốc, đến chạng vạng hôm đó thì đột tử.”

“Ngộ độc thức ăn?” Giản Hoa mờ mịt, người dị năng bị vũ khí đánh trúng sẽ chết, cắt đứt yết hầu cũng sẽ chết, trúng độc chắc chắn cũng chết.

“Không phải, Bộ Cặp Đỏ dị ứng với lạc, nhà hàng kia quy mô không lớn, nguyên liệu ghi trên thực đơn không có lạc, nhưng có hai món xào bằng dầu lạc.”

Cái kiểu “số phận” kẻ thù chết vì đồ ăn Trung Quốc này, ảnh đế cũng hold không được, Lý Phi nhin mãi không nổi, xoay lưng bắt đầu cười.

Giản Hoa:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hội Nghị

Nhận chỗ tốt của thăn lăn khổng lồ màu lam, Cảnh Điền rốt cuộc hồi phục.

Khi hãn cố cử động cơ mặt, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt cứng ngắc, trình độ này tốt hơn miệng méo mắt lé do bị tê liệt mặt nghiêm trọng trong dự tính nhiều. Thế giới Bị Từ Bỏ không có dụng cụ tiên tiến để kiểm tra tình huống não bộ của hãn, nhưng qua quan sát các hạng vận động và phản ứng thần kinh, nỗi lo não bộ bị tổn thương tạm thời không xuất hiện.

Cảnh Điền tỉnh, đối với Hồng Long và Hắc Uyên đều là chuyện lớn.

Chưa nói đến sức chiến đấu của người dị năng cấp A, quan trọng là trước khi hôn mê, Cảnh Điền đã tiếp xúc với Tiến Sĩ Điền. Giờ cần tìm phần tử nguy hiểm này, trí nhớ của Cảnh Điền rất quan trọng.

“Gã giống trong video, mặc quần áo lòe loẹt. Tuổi không nhỏ, tôi đoán là tầm bốn mươi.”

Nghề của Cảnh Điền là vệ sĩ, hãn từng gặp bao người muôn hình muôn vẻ, nhưng không ra nước ngoài nhiều, thói quen của người giàu có ở Trung Quốc cũng rất khác người trong xã hội thượng lưu được gọi ở nước ngoài.

Cảnh Điền ngồi bên một cái bàn tròn. Bên tay trái là bốn, năm người Hắc Uyên, bao gồm cả Giản Hoa, Lý Phi, và ông Trình. Bên phải là Hồng Long thiếu tá Trương, Quan Linh, cùng với mấy nhân viên điều tra hình sự, đo vẽ bản đồ, nghiên cứu tâm lý tội phạm.

Đây không phải những người chuyên nghiệp nhất của Hồng Long, bởi vì có thể ngồi ở đây, đầu tiên phải là người dị năng đã.

Họ phụ trách hỏi, vấn đề Lý Phỉ nghĩ đến, đều được liệt ra, Lý Phỉ có thể thoải mái ngồi đó đắm chìm trong tự hỏi.

“Trang phục và mặt nạ của Tiến sĩ Điền, giống hệt trong video sao?”

“...Không cùng một bộ, có hơi khác.” Cảnh Điền nhớ lại nửa phút rồi trả lời, làm công việc vệ sĩ, nên hẳn rất để ý các chi tiết.

“Nhưng nhìn qua, thì cơ bản là giống nhau?”

“Như thế này, tôi không hiểu về trang phục Carnevale lắm. Trang điểm và ăn mặt như vậy, cho dù có khác biệt rất lớn, tôi cũng sẽ theo bản năng nghĩ đến Tiến Sĩ Điền.”

Trương Diệu Kim nghiêng đầu nhìn nhân viên vẽ một dấu X nhỏ sau dòng “Tội phạm có khuynh hướng cố chấp”.

Phía dưới còn ba ô trống cần điền, nó tương ứng với đặc điểm của hung thủ các vụ án liên hoàn. Có nhiều tội phạm sẽ kiên trì làm điều gì giống nhau, không thì, cũng muốn để lại dấu vết hoàn toàn tương tự.

Giờ trên tờ giấy này đã ghi hơn nửa, kết quả không lạc quan.

Tiến sĩ Điền ngoài dự vọng biểu diễn, khuynh hướng phản xã hội là rõ ràng, đặc điểm các hành vi khác đều không rõ ràng.

“Người da trắng, tuổi khoảng ba mươi lăm đến năm mươi, tính cách thật và hình tượng biểu hiện ra hằng ngày có thể khác biệt, thậm chí là đối lập rất lớn. Bởi vì tính cách không phải bỗng dưng hình thành, người thân và bạn bè già hẳn là biết tật xấu của gã, nhưng... không hiểu lắm. Tiến Sĩ Điền có thể vẫn độc thân, chưa lập gia đình hoặc ly thân lâu ngày, ly dị.”

Vì trong nguyên tác không ai đoán được thân phận thật của Tiến Sĩ Diên, cũng không có ai vạch trần gã.

Tiền đề là logic của nguyên tác phải đáng tin...

Kẻ xuyên sách hận không thể kéo tác giả ra ngoài đánh một trận, thật ra Hồng Long cũng thế.

Quan Linh chần chừ nói: “Người làm nghiên cứu khoa học, tính tình hơi điên cuồng một tẹo, quý bí cổ quái một tý, chắc không ai cảm thấy kỳ lạ đâu?”

“Chưa chắc gã là nhà khoa học, có rất nhiều công việc tiện cho nghiên cứu độc tố tê liệt, như nhân viên nghiên cứu dược phẩm, mỹ phẩm, hoặc là làm trong vườn bách thú, vườn cây. Ở nước ngoài lại có rất nhiều cơ sở nghiên cứu tư nhân, nên không thể tra ra được.”

“Hiện giờ khác trong nguyên tác, thế giới thực còn chưa xuất hiện thương vong quy mô lớn. Một người bỗng dưng mất tích, hoặc đến Phương Đông du lịch, sẽ khiến người khác chú ý. Ý tưởng độc thân rất thú vị, nhưng tôi thấy còn có thể thêm một điều, là nhân viên nghiên cứu nửa năm gần đây thất nghiệp hoặc từ chức.” Lý Phi hai tay giao nhau, khóe miệng hơi nhếch lên.

Có manh mối cũng không dùng được, chính phủ các quốc gia muốn điều tra, ít nhất cũng phải đợi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc.

Nhưng mà một năm sau... Hiện thực sẽ biến thành cái dạng gì, khó có thể dự tính.

Một vài chính phủ quốc gia mục nát có thể trực tiếp rơi đài, địa phương mà thế lực xã hội đen quá lớn sẽ bùng nổ xung đột và chiến tranh. Có quốc gia bị chia cắt, có quốc gia bị tê liệt. Bắc đẩu đối với đánh giá tình hình thế giới rất không lạc quan.

“Gã từng nhắc tới Italia.” Cảnh Điền dùng giọng điệu hoài nghi, nói: “Gã nói đi hết nửa Italia, mới tìm được một con mồi. Nhưng người dị năng cấp cao ở Hải thành rất nhiều, gã rất dễ dàng đã gặp hai cấp A.”

“Trong tình huống thông thường, tin tức chủ động để lộ đều là giả, nhưng cũng không loại bỏ khả năng gã bị rút não.” Tổ viên Hồng Long phụ trách ghi chép thấy không khí nặng nề, thuận miệng nói đùa.

Cảnh Điền đúng là cảm giác tin tức Italia là giả, hắn nắm chặt năm đấm.

Hắn ngã đau ở chỗ Tiến Sĩ Điền. Dù gã là cấp S, nhưng gã cũng không dựa vào sức mạnh để thắng, mà bày ra cạm bẫy liên hoàn.

“Chắc Tiến sĩ Điền còn có một loạt kế hoạch tiếp sau nữa, nhưng bỗng dừng tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ khiến toàn bộ ý tưởng của gã ngâm nước nóng.”

Cái nhìn Hồng Long đưa ra này, mọi người đều đồng ý.

Quan Linh trầm giọng nói: “Gã có thể không phải một kẻ điên thật. Cảnh Điền cảm thấy hành động của gã đều đã được dự tính. Tấn công một tiểu khu ở Hải thành để thí nghiệm ảnh hưởng của năm với dây leo. Đến chỗ Cảnh Điền, Tiến Sĩ Điền muốn xác nhận độc gã bơi trên dây leo, không bị đám tơ hấp thu, còn khiến năm gây hại cho người khác trong phạm vi tấn công. Thư khiêu chiến là để ngụy trang, dùng người dị năng cấp A làm thí nghiệm mới là mục đích.”

Giản Hoa không hề để bức “thư tình” câu cú buồn nôn kia ở trong lòng, cũng không phản đối ý tưởng Tiến Sĩ Điền định dùng cái này để che giấu động cơ tấn công.

Lý Phi lại không nghĩ như thế, anh nhắc tới một việc: “Nếu không ai biết Tiến Sĩ Điền là ai, sao gã lại biết người giết mình?”

Nói hơi loạn, nhưng ý lại rất chính xác.

Kẻ xuyên sách nói “số phận” cho nhân vật tình tiết, nhưng Tiến Sĩ Điền không giống nhân vật khác trong sách. Thân phận Lý Phi công khai, Giản Hoa có tên có họ còn có tính cách chứng minh thân phận của cậu, nhân vật chính thì càng không cần phải nói. Cho dù là Bộ Cạp Đỏ không có tên thật, cũng có miêu tả đặc điểm bề ngoài là màu tóc và màu mắt, trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, cũng có tiếng ác là Quỷ Ăn Thịt Người. Nhưng dù kẻ xuyên sách có đến bên cạnh Tiến Sĩ Điền, thì phải nhận ra như thế nào?

“Phát hiện tầng hầm thu âm video, quần áo Carnevale và tính cách thiếu hụt?”

Lý Phi đưa ra từng thứ, bao gồm điều anh phát hiện trên mạng, tài khoản bí mật của Tiến Sĩ Điền và một video hội họa nhìn như không thú vị: Bầu trời trên mặt biển vẽ một chòm sao lớn, giữa biển vẽ chữ thập giá.

“Gã đúng là biết ngoại hiệu của Cảnh Điền, biết nguyên nhân mình chết. Gã còn thông qua con đường nào đó biết Poseidon đã chết...”

“Cái gì, Poseidon chết?” Quan Linh thốt ra.

Các tổ viên Hồng Long khác cũng ngẩng đầu lên, vẻ mặt Trương Diệu Kim phức tạp.

Tin Poseidon chết, là tình báo Nga đưa, thật giả còn chưa xác định được, vì trong nguyên tác nhắc tới Poseidon là “người thừa kế tập đoàn”. Nhưng mà người có thân phận hiền hách như vậy, không một ai chết cả, Hy Lạp lại thực sự xảy hai lần sóng thần dị thường. Mấu chốt là phát hiện dấu hiệu hoạt động của tổ chức Thánh Môn, cực kỳ khả nghi.

“Liên minh Châu Âu tìm được người dị năng cấp S chưa?”

“Chưa được.”

Việc này không phải là bí mật, vì Liên minh Châu Âu có nhiều quốc gia như vậy không phải nước nào cũng đồng lòng. Có vài quốc gia nghi rằng nước khác đã tìm được Poseidon nhưng giấu không nói, vội vàng thông qua con đường tình báo các quốc gia trên thế giới hiểu trong lòng nhưng không tuyên bố ra ngoài để tra xét.

Trương Diệu Kim xoa mi tâm, mệt mỏi nói: “Theo tin tức của Bắc đô, Poseidon có 70% khả năng là đã chết.”

Tất cả mọi người nhìn về phía hắn, chờ đợi chứng cứ chứng minh suy đoán này.

“Theo tin tức có được từ kẻ xuyên sách bên này, nếu có kẻ đến rất sớm, có thời gian mười mấy hai mươi năm để chuẩn bị...” Ánh mắt Trương Diệu Kim dừng trên người Giản Hoa, cậu nghĩ ngay tới Lục Triệu.

– Đây thật sự không phải là trải nghiệm vui vẻ gì.

Miệng Giản Hoa mím lại, cậu không che giấu vẻ mặt không vui.

“Ở nước Mỹ có người dựa vào danh nghĩa tôn giáo, thế lực xã hội đen ép ra một tổ chức Thánh Môn. Bọn chúng cực kỳ để ý đến quyền lực, nên đã thâm thấu đến tất cả các ngành nghề. Để trở thành bên thắng lợi cuối cùng trong nguyên tác, chúng tốn sức như vậy cũng không lạ.”

Ở Trung Quốc, tụ tập là phi pháp, giữ súng là phi pháp. Không thích tôn giáo, xã hội đa số theo thuyết vô thần, không có trường tư nhân giáo dục tinh anh để phân chia giai tầng... Rất nhiều trường học ngay cả câu lạc bộ cũng không có. Không có cơ sở thành lập, còn muốn lập hội Skull and Bones* như trong truyền thuyết ở Mỹ hả?

*Hội dành cho các sinh viên ưu tú, quyền quý. Hội này có một căn phòng riêng để tụ tập ngay trong ĐH Yale, Mỹ. Còn làm gì trong đó thì không ai biết.

Lui lại một bước mà nói, dù kéo đến một cái tổ chức, có chắc sẽ bị Hắc Uyên thôn tính không?

“Thành lập thế lực, tìm kiếm và gây ảnh hưởng đến nhân vật quan trọng, phương hướng này rất rõ ràng, đa số kẻ xuyên sách đều như vậy.” Thiếu tá Trương gật đầu, nói “Các vị đang ngồi, tuy coi như người dị năng cấp cao, nhưng nói đến thân phận có thế lực, thì thực ra không có ai.”

Bao gồm cả chính Trương Diệu Kim.

Hắn là thiếu tá cơ quan bí mật quốc gia Hồng Long, cấp dưới của hắn không phải trung với hắn, mà là trung với quốc gia.

Lại nói, có muốn đến gần, gây ảnh hưởng với Trương Diệu Kim, độ khó này phải là gián điệp siêu cấp mới được.

Mọi người nhìn về phía Lý Phi: Cho dù là ảnh đế quốc tế, cũng không thể dựa vào nhiều fan ở Thế giới Bị Từ Bỏ nhất để tranh cao thấp.

Lý Phi mỉm cười, nói: “Đúng là như vậy, nhưng Poseidon thì khác. Hắn là người có nhà vài chục tỷ, còn có thể là người thừa kế công ty mấy trăm tỷ, mấy ngàn tỷ trên thị trường. Ngôi sao có tiền, nhưng tiền trong tay tôi cũng không làm được nhiều việc lắm. Năm giữ các thương nhân có ảnh hưởng đến nền kinh tế Châu Âu thì khác, tiền có thể ảnh hưởng đến tuyến cử, có thể đầu tư chính trị, có thể thuê lính đánh thuê tốt nhất.”

Thế lực khiến người ta thêm mắt cỡ nào.

Giản Hoa có chút suy đoán, lại nghe được thiếu tá Trương nói: “Sau khi Hy Lạp xảy ra sóng thần, có mấy người trẻ tuổi gia thế hiển hách đúng

lúc nghỉ phép ở đây bị chết. Họ không phải người thừa kế sản nghiệp khổng lồ của gia tộc, nhưng anh em của họ lại là.”

“A!” Quan Linh kịp phản ứng, có kẻ xuyên sách cố gắng nhiều năm, “tính toán” ưu người đóng thế phận của Poseidon. Poseidon vốn là người thừa kế gia tộc, giờ lại thua bởi anh em ruột. Bởi vì thân phận thay đổi, nên tin tức tử vong cũng không xác nhận trực tiếp được.

“Là ai hủy hãn, là ai bán đứng hãn. Mấy chuyện này cũng không còn ý nghĩa gì. Người dị năng cấp S chết, thế cục Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện thay đổi.” Thiếu tá Trương thì thào.

Lý Phỉ khoanh tay nói: “Đúng lúc, chúng tôi cũng tính rời khỏi Hải thành.”

Cảnh Điền kinh hải, tổ viên Hồng Long nhìn nhau.

Trương Diệu Kim không ngạc nhiên, quái vật ở Hải thành đã bị người dị năng dần dần quét sạch. Ba tháng đã có thể thu phục hơn nửa khu phố, nhưng nguy hiểm cũng sẽ không biến mất khi quái vật giảm bớt. Hắc Uyên muốn phát triển, đến địa phương nhiều quái vật hiển nhiên càng có lợi.

“Trên Bắc, hay dưới Nam?”

“Hướng nam, chúng ta chia hai đường, tận lực tìm Tiến Sĩ Điền, giải quyết gã.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Manh Mối

Lý Phi mới vừa đi, thiếu tá Trương đã ra lệnh cấp dưới đưa Lục Triệu được tập trung “chăm sóc” ra thẩm vấn.

Kẻ tên Lục Triệu này, sự thật làm cho người ta chán ghét từ nội tâm, nhưng gã lại không phạm pháp, Hồng Long giam giữ gã như vậy, là hoàn toàn trái quy định.

Lục Triệu rất thông minh, lúc trước không nói gì, ở căn cứ Hồng Long tham gia huấn luyện người dị năng. Dù người bên cạnh một đám lại một đám ra ngoài, còn gã không nhận được tin rời khỏi căn cứ hay mời gia nhập tiểu tổ dị năng Hồng Long, gã cũng không la hét ầm ĩ. Sau đó gã đợi cơ hội, khi tổ viên Hồng Long mắt nhắm mắt mở mặc kệ, nhanh chóng trốn ra ngoài.

So với bộ phận nhỏ những kẻ xuyên sách lý luận suông, Lục Triệu rất có lý tưởng, cũng dám thực hành, nếu phải vận xui, gặp phải Giản Hoa, đổi thành mục tiêu công lược khác chắc đã được đền bù mong muốn rồi.

Lục Triệu gặp Lý Phi, lộ bí mật lớn áp đáy hòm mà cái gì cũng không đổi được, bị đánh xui vớt ở bãi đỗ xe, lại bị người của Hồng Long bắt trở về, Lục Triệu hận Lý Phi thấu lòng.

Thấy không có đường đi, gã vò mé chẳng sợ nứt, đối tính trầm mặc lúc trước, thấy nhân viên phụ trách thẩm vấn đã khàn cả giọng kêu la, chất vấn Hồng Long dựa vào cái gì giam giữ gã, còn thiếu mỗi chuyện kể ra hết điều khoản pháp luật liên quan của quốc gia.

Cách một hành lang, thiếu tá Trương cũng có thể nghe được tiếng gã.

Trương Diệu Kim nhú chặt mày, sau khi đi vào phòng, lạnh lùng nhìn Lục Triệu.

Khí thể buốt thấu xương, một thân đi qua mưa bom bão đạn, nguy hiểm sống còn của hắn, Lục Triệu sao mà chống được, gã cũng không phải người dị năng cấp cao, có “trường” đỡ cho.

Tiếng kêu gào nhỏ lại.

“Cậu không phạm tội? Cậu có hiềm nghi mưu sát.” Vẻ mặt Trương Diệu Kim lạnh lùng.

“Anh nói bậy!” Lục Triệu sừng sốt, ngoài mạnh trong yếu phản bác, “Phán tội lung tung.”

“Như vậy, Lục Triệu thật đâu?”

“Tôi chính là Lục Triệu, không phải kẻ giả mạo.” Lục Triệu lúc đầu không kịp phản ứng, còn giữ vẻ mặt châm chọc, nhưng gã đã mau cứng rắn lại, lộ ra ánh mắt không thể tin được, lặp lại, “Tôi với họ không giống nhau. Tôi chính là Lục Triệu, đây chính là cơ thể của tôi!”

“Phải không?” Thiếu tá Trương lạnh lùng nhìn gã, người bên cạnh lập tức lật một phần tài liệu ra, đẩy lên bàn.

Con trai nhà họ Lục, khi mới ra đời, cơ thể khỏe mạnh, bỗng xuất hiện hiện tượng co giật toàn thân, tiếp đó khí quan có biểu hiện bị suy kiệt, hô hấp ngừng lại, nhưng cuối cùng lại cứu được.

Theo căn cứ Hồng Long điều tra, kẻ xuyên sách đều không thuộc về thế giới này, nói họ chắc chắn sẽ trở thành người dị năng, không bằng nói

họ sử dụng cơ thể không thuộc về mình, cho nên khi không gian va chạm, họ dễ dàng rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ hơn, đạt được sức mạnh.

Mặt Lục Triệu vừa trắng vừa xanh.

– Trẻ sơ sinh mới ra đời đã chết, cũng có thể coi là mạng người sao? Ở Trung Quốc cổ đại, ngay cả thứ tự, cái tên cũng không có, hoàn toàn là cô hồn dã quỷ. Có phong tục ở mấy địa phương còn nói đây là vận xui, quỷ nhỏ quấn thân, phải đốt thành tro.

Lục Triệu tức giận trong lòng, tuy rằng e ngại, nhưng vẫn biểu hiện cường ngạnh.

Mặt Trương Diệu Kim không hề thay đổi, trong mắt hằn, kẻ xuyên sách đều giống nhau, như một tên tội phạm bị người xúi giục, trốn trong hẻm tối chuẩn bị giết người cướp của. Kẻ bị xúi giục, quyết định tấn công người đầu tiên đi vào ngõ nhỏ, không hề quan tâm người đó già hay trẻ, là công dân tuân thủ pháp luật hay là kẻ lưu manh làm nhiều việc ác.

Tình huống của Lục Triệu khác với người khác, không biết rõ là vì gã mà cơ thể đứa trẻ xuất hiện dị thường, hay là do đứa trẻ sinh non suy yếu mà chết, nên mới bị Lục Triệu tìm được lỗ hổng. Lục Triệu coi “tội phạm hình sự” trong mắt Trương Diệu Kim như vốn liếng, hơn nữa còn rất đặc ý.

Không ai kết tội Lục Triệu được, cho dù tương lai có thể truy cứu trách nhiệm pháp luật mấy kẻ xuyên sách này, nhiều nhất Lục Triệu cũng chỉ là “có hiềm nghi mưu sát” mà thôi, vì không thể chứng minh chủ thật của cơ thể đã chết.

Nếu kẻ xuyên sách chiếm cứ cơ thể Lưu San rời đi, Lưu San thật có thể trở về tiếp tục sống, còn Lục Triệu thật thì sao?

Cơ thể người trưởng thành, tư duy như trẻ sơ sinh?

Nếu Lục Triệu “mượn xác hoàn hồn” giống Lộc Viện, hậu quả càng không thể nói...

Dường như đã suy nghĩ cẩn thận điều đó, Lục Triệu nở nụ cười bình thản: “Bố mẹ tôi nhận định tôi là con trai. Chẳng lẽ các người định nhét cho họ một đứa bé sơ sinh, một kẻ ngu ngốc, hay là một cái xác sao?”

Khi Trương Diệu Kim nghe được bốn chữ cuối, hơi thở bỗng nặng nề, ép Lục Triệu run rẩy.

Trán Lục Triệu cũng nhăn lại, chợt nghĩ tới, đây là Thế giới Bị Từ Bỏ, đến nay đã giằng co hơn một tuần, quái vật cũng thường đến đây tấn công. Chiến tranh người dị năng bùng nổ, rất nhanh, toàn bộ thế giới sẽ rối loạn. Đừng nói chết một người, chỉ sợ “bố mẹ” gã cũng chưa chắc có thể sống sót trong trận hạo kiếp này.

Gã rút cuộc tỉnh táo lại từ thất bại khi tiếp cận Giản Hoa, quân hàm trên vai tổ viên Hồng Long trong phòng, khiến gã nhìn mà mắt đau đớn, trong lòng hoảng sợ.

“Cậu không phải kẻ ngu dốt, biết cái gì có lợi với mình.” Người thẩm vấn liếc mắt đã nhìn ra ảo tưởng của Lục Triệu.

Lục Triệu xanh cả mặt, nghĩ đến uổng phí nhiều năm như vậy, gã cực kỳ không cam lòng.

Thế lực Hắc Uyên rất lớn, cuối cùng cũng không ai có thể nhổ tận gốc nó, loại bỏ triệt để. Người thắng thật sự trong nguyên tác không phải người dị năng song cấp S nhân vật chính, cũng không phải chính phủ nước Mỹ lừa tất cả người dị năng, mà là người có tâm vớt đủ lợi ích, tích góp đủ vốn liếng chính trị trong hạo kiếp trường kỳ này.

Lục Triệu liếm môi dưới, gã đang suy xét khả năng gia nhập vào Hồng Long.

Gã tin không ai dám nói kết cục bí mật cho Giản Hoa, nhưng Hồng Long thì không giống, quốc gia có rất nhiều con đường tin tức, gã cứ khư khư giữ thì cũng không được chỗ tốt.

Dù sao Lý Phi cũng đã biết...

Ánh mắt dao động của Lục Triệu dừng lại, nhân viên thẩm vấn im lặng chờ gã lập tức biết gã đã muốn nói.

“Tin tình báo có ích đều có thể đổi thành điểm cống hiến, lần này thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ duy trì ít nhất một năm. Nếu không có điểm cống hiến, căn cứ không nuôi kẻ nhàn hạ.”

Con người Lục Triệu co lại, từ sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, tiến độ sự kiện nhanh hơn nguyên tác rất nhiều. Giờ cả điểm trùng lặp toàn cầu cũng xảy ra rồi? Thời gian để kẻ xuyên qua phân đấu cũng không đủ, tin tức của gã còn đáng giá gì?

Lục Triệu không do dự nữa, gã lập tức mở miệng.

Trên mặt đất ẩm ướt phủ đầy vết quái vật cào, Dương Siêu mang mấy người Hắc Uyên dè chừng đến gần căn nhà này. Mặt tường xi măng kiên cố đầy vết nứt, cửa lớn đổ nghiêng bên cạnh, bên trong có một mùi lạ không tả được.

Dương Siêu nhảy vào trong phòng, chuẩn bị đề phòng quái vật tấn công, kết quả trong phòng trống trơn, không có con quái vật nào.

Sau khi mấy người khác nhận được tín hiệu an toàn, cùng tiến vào.

Đây là một nơi trông như kho hàng, có cửa vỏ thép, cửa sổ cũng rất cao, miễn cưỡng coi như một nơi ẩn núp an toàn, nhưng vì gặp phải quái

vật tụ thành đàn bao vây, nên người trốn ở đây đã chết.

Trên mặt đất có vết máu, vài mảnh quần áo rách nát, góc phía Đông Nam có một bộ xương thịt tanh tưởi.

“A!” Có người che miệng lại, hốt hoảng chạy ra nôn.

Giống như người dị năng vì sinh tồn mà lột da lông, uống máu ăn thịt quái vật, tận dụng hết con mồi, xương cốt người gặp nạn đều bị vật sắc nhọn làm vỡ, tùy sống cũng bị quái vật hút hết. Còn máu thịt, đã sớm không còn.

Dương Siêu lấy tay che miệng mũi, vẻ mặt phức tạp.

Sau khi rời khỏi Hải thành, thế lực quân đội càng khó chạm đến địa phương hoang vu, loại thảm cảnh này xuất hiện rất nhiều. Một trấn nhỏ, có hơn mười người dị năng, toàn bộ chết hết.

Bởi vì không có đồ ăn, nên quái vật cũng rời khỏi nơi này.

“Đốt đi.” Dương Siêu quay đầu.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ sống càng lâu, lòng càng lạnh, người cũng bắt đầu trở nên chết lặng.

Người dị năng Lửa đi cùng, chịu đựng mùi hôi, xử lý hiện trường, thời gian ở Thế giới Bị Từ Bỏ ngừng lại, nhưng người dị năng bọn họ thì không, sẽ mọc râu, sẽ đói khát, xác sẽ mục rữa... Nếu thành dịch bệnh, sẽ không phải vài loại mà loài người biết đến, virus vi khuẩn ở Thế giới Bị Từ Bỏ, trừ của người dị năng mang vào, cũng chỉ có quái vật.

Trấn nhỏ này được thanh lý xong, Dương Siêu đi ra, lúc này một người trẻ tuổi trên mặt có sẹo chạy tới báo, nói có phát hiện ở phòng khám trong trấn.

Tinh thần Dương Siêu rung lên, vội vàng đuổi đến.

Phòng khám có phòng trực ban, vườn hoa bên ngoài lộn xộn, khắp nơi đều là bùn đất, giống như có người quật ba thước đất tìm bảo bối, lại như toàn bộ “thực vật” mọc chân tự mình đi.

“Còn tàn lưu hơi thở, là người dị năng Thực vật.”

“Còn có nơi này, anh Dương, anh lại đây xem!”

Dương Siêu thấy hắn lấy ra một sợi tóc màu vàng, từ chân đến ngọn đều cùng một màu, còn không dài.

“Cậu...” Dương Siêu ngạc nhiên nhìn thành viên Hắc Uyên này. Mắt phải tinh thể nào mới có thể phát hiện sợi tóc này, chắc chắn là người giỏi điều tra án hình sự. Nhưng người này trông như lưu manh đầu đường xó chợ, thật sự không giống người tài giỏi.

“Cậu làm gì?”

Đối phương xoa xoa tay, cười hì hì nói: “Anh Dương, anh thấy đó, trước kia tôi làm chân chạy vặt cho thám tử tư, sau này thì viết tin lá cải cho một tờ báo nhỏ.”

Dương Siêu giật mình, cậu ta nhớ rõ khi người này lần đầu thấy Lý Phi, ánh mắt đều phát sáng.

“Một người nước ngoài dị năng Thực vật từng đi qua nơi này.” Dương Siêu nghĩ, cảm thấy phán đoán người nước ngoài này rất phiến diện, cậu ta cần nhanh chóng báo cho Lý Phi.

“Đi!”

Trong bóng đêm, người đi vào thành trấn tìm kiếm, tụ tập thành đội rất nhanh, đi đến trạm xăng dầu cạnh con đường ngoài trấn.

Đoàn xe dừng ở chỗ này, người cũng không đông, rất nhiều thành viên Hắc Uyên là Dương Siêu “nhặt” trên đường, sau khi xác nhận thân phận mới cho đi cùng.

Thình thoảng gặp được người dị năng lạ, nghe nói họ có người dị năng cấp cao, người một lòng muốn ôm đùi tìm núi dựa rất ít, còn lại đều tái mặt, chạy nhanh hơn thỏ.

Khi Dương Siêu trở về, người ở lại trông vừa giải quyết xong mấy con khỉ tay dài.

Mùi thịt nướng đã không còn câu nổi nước miếng của họ, ăn gì cũng chỉ vì lấp đầy bụng, ăn gì cũng như nhau, vị giác đều sắp mất rồi.

Khi Dương Siêu về, xa xa thấy Lý Phi đang nói chuyện với Giản Hoa.

Hai người không hề có gì lạ, chỉ khoảng cách ở giữa hơi gần thôi.

“Chắc chắc, ánh mắt này... Anh Dương, tôi cá là họ có một chân!” Công thần phát hiện tóc nheo mắt, nở nụ cười kỳ dị.

“Nói gì đấy!” Cảnh Điền đứng lúc cách đó không xa, quay đầu trừng mắt, “Chán sống?”

Chó săn rụt cổ, ôm lấy ba lô vào lòng theo bản năng, bày ra tư thế một giây là chạy.

Dương Siêu:...

Chó săn kịp phản ứng lại, sờ đầu, ngượng ngùng nói: “Thói quen, là thói quen nghề nghiệp!” Nhìn thấy chuyện xấu của ngôi sao, bị vệ sĩ ngôi sao phát hiện, lập tức vắt chân chạy.

“Hóa ra Lý Phi là đồng tính luyện ái thật, còn tưởng tin đồn cậu ta không cứng được là thật.” Chó săn thì thầm, hẳn cảm thấy kỳ lạ là, bằng

khả năng đã gặp là không quên của hẳn, sao lại không nhớ ra Giản Hoa là ai.

Tình yêu bí mật của ảnh đế, tin tức này đáng giá rất nhiều tiền!

Chó săn suýt chảy nước miếng, mọi người yên lặng rời xa hẳn, trong lòng đều cảm thấy gã này sống không nổi đến lúc về thế giới thực.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Phóng Túng

Truy tìm của hành động của Tiến Sĩ Diên cũng không thuận lợi.

Gã như đang chạy vòng quanh, lúc đông lúc tây, mỗi lần địa điểm gã từng xuất hiện đều khác hướng với trước.

“Gã có thể là đã phát hiện chúng ta.” Vẻ mặt Lý Phi nghiêm trọng.

Quái vật đuổi theo người dị năng cấp cao không buông, bám dính như kẹo mè xừng. Giản Hoa dùng dị năng ẩn giấu chính mình, có thể giấu được dụng cụ đo lường, nhưng không cách nào ngăn được quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Tình huống tương tự cũng xảy ra trên người Tiến Sĩ Diên, mỗi lần gã để lại dấu vết, đều là do bị quái vật tấn công.

Nếu không thể giấu kín hành tung, thì đành tạo ra càng nhiều dấu vết để lẫn lộn tầm mắt.

“Gã đang trốn chúng ta.” Sau khi Giản Hoa nhìn mấy điểm trên bản đồ, khẽ nhíu mày.

“Không hẳn là trốn... lá gan gã rất lớn, độ khó càng cao, gã càng có hứng thú.”

Lý Phi nói, ném ánh mắt về phía xung quanh đoàn xe, Hắc Uyên không phải là quân đội người dị năng, hành động tuy có điều lệ, nhưng suy

cho cùng vẫn có hạn, họ cũng không có vũ khí hạng nặng, Tiến Sĩ Diên sẽ không vì sợ hãi mà chạy trốn.

“Nếu tôi đoán không sai, gã đang quanh co tìm hiểu tin tức của chúng ta, giống như chúng ta kiểm tra dấu vết lưu lại khi gã đi qua vậy.” Lý Phi nặng nề, nắm tay Giản Hoa.

Giản Hoa cúi đầu, ầm ập chậm rãi thối vào theo ngón tay, vĩnh viễn xua tan khí lạnh trong mưa đêm đen tối.

Bình yên sóng vai ngồi không thể duy trì được lâu, rất nhanh sẽ có quái vật đuổi đến.

Ở bên ngoài không có nhà cửa kiên cố như trong căn cứ Hồng Long để che chắn, phạm vi mở rộng của rừng nấm cũng có hạn, may mà mấy con to to như ốc thủy tinh, mực ăn thịt người đều chỉ xuất hiện ở nơi đông đúc, số lượng cũng không nhiều, ngoài quạ ăn xác, không có quái vật làm người dị năng đau đầu.

Mùi máu tươi quẩn quanh không đi.

Mùi thối nát, tiếng gào thét làm người ta sờn tóc gáy, thành phố im lặng nhà cửa trống trơn, trong mắt những người đang giãy dụa sinh tồn giống như cơn ác mộng, nhưng đối với Giản Hoa, chúng sống động hơn ác mộng nhiều.

Có mùi, có tiếng, có màu sắc...

Nấm cũng không dùng hình thù đám tơ trôi nổi tìm kiếm, mà chúng lan ra khắp mặt đất và kiến trúc xung quanh, tư thế nghiêm nhiên chiếm đất làm vua.

“Gã có thể tìm hiểu cái gì?” Giản Hoa lấy lại tinh thần.

“Quý Lửa mang theo người yêu, đến báo thù cấp dưới?” Lý Phỉ như cười như không.

Giản Hoa lơ đãng liếc ra sau, chó săn đang cầm một miếng thịt, vừa ăn vừa phun mưa xuân tám chuyện giải trí với mọi người. Ngôi sao nhà ai ngoại tình, bộ điện ảnh nào nữ phụ dùng quy tắc ngầm để thương vị.

Cho dù người khác khinh thường hẳn, cũng không kiềm được muốn nghe.

Thế giới Bị Từ Bỏ ngay cả tiết mục giải trí cũng không có mà xem, mọi người phải tìm chút an ủi cho tâm hồn chết lặng của mình, mới không đến mức sụp đổ.

“Anh ta cũng không biết tôi là ai, muốn lộ miệng cũng không có cơ hội.” Giản Hoa không để chó săn vào mắt.

“Nếu cả anh ta cũng biết em là Kẻ Cẩn Nuốt, thì tin này không đáng tin.” Lý Phỉ nghĩ sâu xa.

Dựa vào dấu vết, Tiến sĩ Điền chắc sẽ phát hiện bên trong đám người Hắc Uyên không chỉ có một người dị năng cấp cao. Cảnh Điền thì không nói, khuôn mặt của Lý Phỉ chưa từng là điều riêng tư... Lý Phỉ mang theo người yêu, đi cùng đoàn xe, mà chuyện năm mọt khắp nơi cũng không thể gạt được người khác, Kẻ Cẩn Nuốt chắc chắn cũng ở đây.

Người yêu của Lý Phỉ có phải Kẻ Cẩn Nuốt hay không, vấn đề này chưa có đáp án chính xác, thì Tiến Sĩ Điền sẽ lui lại sao? Không, gã có thể sẽ càng thêm hưng phấn, có lẽ giờ phút này đã lên kế hoạch đặt bẫy như thế nào.

“Người bình thường đều nghĩ, phải đối mặt với hai người dị năng cấp S cộng thêm một người dị năng cấp A, thì chỉ có mau chạy. Người bình

thường cũng sẽ nghĩ, có thực lực như chúng ta, không cần lo Tiến Sĩ Điền chơi trò gì.”

Nhưng, đều không phải người bình thường...

Giản Hoa nhìn bản đồ, không ngẩng đầu lên: “Như vậy, gã dần lộ hành tung, tạo ảo giác ‘sắp đuổi kịp’. Cuối cùng khi chúng ta cảm thấy sắp bắt được gã, thì đập chúng ta vào bẫy?”

Lý Phi cười mà không nói.

Khi phát hiện trong đám người Hắc Uyên có một tên chó săn, anh không giấu quan hệ của mình và Giản Hoa nữa. Suy cho cùng Giản Hoa có bệnh ngủ, thường xuyên không lộ mặt như vậy cần có lý do. Giờ thì dù Lý Phi dìu hay ôm người đi, cũng không ai nghi ngờ.

Tiến sĩ Điền phát hiện bên Hắc Uyên có người tìm dấu vết rất giỏi, gã cũng đổi cách quấy rối, nếu không phải sợ biến mình thành kẻ ngốc, thì chắc sẽ ném tóc nơi nơi.

Hai bên không hề đối mặt chính diện, nhưng dấu vết, đã đủ để tiến hành “trao đổi”.

Nhiều nguồn tin ở chỗ có người dị năng. Họ thấy có người đến, gần như đều không chịu tiến lên, trốn bên cạnh xem, xác định không có nguy hiểm, mới dám lại hỏi thăm tình hình.

Tên chó săn này tuy miệng không có cửa, nhưng hẳn sẽ không tám chuyện của Lý Phi với người lạ, gã chỉ thích khoe khoang mình kiến thức rộng rãi với bạn đồng hành, cũng không cố ý đi nghe lén.

“Dương Siêu còn vì chuyện này mà tìm tôi, muốn nói lại thôi. Nếu cậu ta biết mình lo lắng vô ích...” Giản Hoa cảm thấy tính cách mình đã thay đổi, chắc cũng không có cách nào lẩn lộn trong giới giải trí được nữa. Ai

dường như cũng mọc thêm tâm nhãn, gặp được cái gì cũng lợi dụng, ai đến cũng làm bộ, cũng không sợ mệt tim?

Lý Phỉ dán bên tai cậu cười nói: “Anh biết em không thích chuyện phức tạp, cũng lười để ý mấy việc này. Cứ giao cho anh.”

“Anh để làm cố vấn tư nhân, phí cố vấn là bao nhiêu?” Giản Hoa nghiêng mắt.

Lý Phỉ nghĩ, nghiêm túc nói: “Giá có hơi cao, em phải bán nửa đời sau mới trả được.”

“Là hơn nửa đời.” Giản Hoa không cảm thấy chính mình đã sống được một nửa.

“Anh nói sai, là hơn nửa đời.” Lý Phỉ vội sửa lại, còn cường điệu, “Tóm lại, dựa vào hai phần tiền lương làm trợ lý sinh hoạt và diễn viên đóng thế cho anh, là không đủ.”

Giản Hoa đã nghĩ ra câu tiếp theo anh muốn nói gì.

So với ảnh đế Lý Phỉ cậu biết ban đầu, đúng là một trời một vực. Khi Giản Hoa nói ra chuyện đấy, Lý Phỉ lại nói: “Người ban đầu em quen không phải anh, rõ ràng là Ô tướng quân.”

“...”

Bỏ qua tin tức giải trí hay cách màn hình nhìn Lý Phỉ, lần đầu tiên nhìn thấy người thật, đúng là ở trường quay “Con quạ”.

Diễn viên lớn có khu nghỉ ngơi riêng, đóng thế và chân chạy vật, chỉ có thể nhìn từ xa.

Lý Phỉ nói không sai, ấn tượng ban đầu của Giản Hoa đối với ảnh đế, đúng là lúc quay Ô tướng quân. Không có Ô tướng quân, cậu không chắc sẽ

nhớ rõ chi tiết mặt mũi Lý Phỉ. Hình dáng Ô tướng quân thì đã được cậu miêu tả trong lòng rất nhiều lần.

Giờ người ở trước mắt, đưa tay là muốn sờ thế nào cũng được, nhưng Lý Phỉ lúc ngủ không giống Ô tướng quân, lúc tỉnh thì càng không giống.

“Anh để tấm áp phích dưới đệm ở đâu?” Giản Hoa đột nhiên hỏi.

“Trong tủ...” Lý Phỉ dời ánh mắt, bình tĩnh nói, “Dán trong tủ quần áo em, em không phát hiện, là do bị quần áo treo lên che mất.”

“Đúng lúc tôi cũng cảm giác tấm kia rất bình thường. Nhà anh không có áp phích ‘Con quạ’ đặc biệt đoàn phim đưa cho sao?”

“Anh nói không có, em chắc cũng không tin.”

Lý Phỉ rất buồn phiền, nhưng bộ dáng này trong mắt Giản Hoa, lại cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của anh rất cao.

“Em nói đi, Ô tướng quân tốt hơn tôi chỗ nào?” Lý Phỉ nửa thật nửa giả tức giận truy hỏi.

“Anh ta đáng tin hơn anh.”

“Nói bậy! Anh ta ở lại cản truy binh phía sau. Cấp dưới và người dân anh ta bảo vệ chờ rất nhiều năm, cuối cùng cũng không thấy anh ta trở về. Anh thì không, dù đi nơi nào, anh chắc chắn cũng sẽ trở về.”

Giản Hoa nói không nên lời nói.

Con mắt cay cay là phản ứng theo bản năng, cũng không phải do muốn khóc.

Ác mộng đúng là khiến người ta trở nên yếu ớt, chỉ một câu đơn giản mà thôi, không tính là cái gì. Giản Hoa mất hồn nhìn chăm chăm phía

ngoài cửa sổ. Người đã quen cô độc, khi phát hiện mình thật sự không thể rời khỏi một người, lý trí lại từ chối thừa nhận.

“Anh ở chỗ này.”

Quấn quanh bên môi độ ẩm nóng cháy, hơi thở quen thuộc.

Mấy người vây quanh ăn cơm cách đó không xa, được tên chó săn nhắc nhở, hận không thể lập tức quay đầu giả như không thấy.

Có vài người là vì nhìn thấy hai người đàn ông cùng một chỗ không hợp mắt, còn lại thì cảm thấy thế đạo này biết quá nhiều sống không lâu.

“Nói đến, Jody... À, bộ dạng anh Joe cũng không tệ, sao tôi lại không có ấn tượng gì nhỉ?” Tên chó săn lẩm bẩm.

Hắn cẩn thận quan sát hai bóng người tựa vào nhau.

Cực kỳ hòa hợp, dùng lời nói của nhiếp ảnh gia thì ngay cả phong cách cũng đồng nhất.

“Thân hình sao cũng giống?”

Trên cửa sổ thủy tinh chỉ có thể in bóng người, tên chó săn rốt cuộc phát hiện điểm mấu chốt.

“A, tôi nhớ ra rồi! Chẳng lẽ là người đóng thế riêng của Lý Phi, tâm cơ sâu xa trong lời đồn?”

Chó săn vỗ đùi, về người đóng thế này, tin tức trong giới lá cải rất nhiều! Nhiều người không biết người đóng thế kia tên gì. Có người nói là người mới Giải trí Tinh Thiên chuẩn bị đẩy ra, có người nói là thân thích của Lý Phi. Nếu không diễn viên nào sẽ vui vẻ để người đóng thế của mình ra sức biểu hiện như vậy, diễn tốt rồi chuyển sang làm nghề này kiếm cơm rồi sao?

Khi hăn ngẩng đầu muốn nói về diễn viên đóng thế thần bí lại kỳ lạ này, phát hiện mọi người xung quanh đều tản ra.

“Ai, mấy người không ăn à?” Chó săn kêu to.

Mọi người làm bộ như không nghe thấy.

– Tám chuyện của người khác không được sao? Sao cứ nhắm Quỷ Lửa không buông, mọi người đều phải dựa vào Lý Phi đó, tạm thời không ai có ý này đâu!

Hôm sau, mọi người đều không thấy Giản Hoa, nghe nói bị cảm, phát sốt nên nghỉ ngơi trên xe.

Họ đi trên đường, cứ vài ngày Giản Hoa lại “phát sốt” một lần, không quá ba ngày sẽ không xuất hiện trước mặt người khác.

Vì chuyện này, tên chó săn còn nói cứng, lần sau ai dám bịa tin lá cải nói Lý Phi không được, hăn sẽ xông lên chửi, có tiêu tiền mua thủy quân cũng phải xé! Cũng không uống tình nghĩa hăn gia nhập Hắc Uyên bấy lâu, cùng mọi người kề vai chiến đấu.

Mọi người:...

Trở lại thế giới thực, coi như không biết tên chó săn này, là đủ báo đáp ân tình rồi?

Đồng thời họ cũng không kiềm được nói thầm trong lòng, chẳng lẽ Lý Phi nghe được lời đồn “không được” kia? Nếu không sao anh lại làm ghê như vậy, đến nỗi dậy không nổi, Jody đúng là có thể chịu đựng, làm kịch liệt như vậy, họ cũng chưa nghe được động tĩnh gì.

Dương Siêu như bị ghen.

Cậu ta muốn nhắc nhở Lý Phi, Thế giới Bị Từ Bỏ hiểm nguy bốn phía, “tình trạng” của Giản Hoa rất không tốt, lỡ chuyện gì xảy ra, thiếu bác sĩ thiếu thuốc thang, Giản Hoa như vậy thật không tốt!

Mỗi lần đi săn đều có thịt thăn lẫn lam, ngoài người bị thương, phải có một phần cho Giản Hoa.

Tên chó săn khoanh tay, ngẫm đánh giá: Lý Phi cũng như thế, dịu dàng ưu nhã gì đều là giả, hoàn toàn không quan tâm người ta. Mọi người cả ngày trừ thịt nướng cũng chỉ có thịt nướng, ngay cả cơm canh đạm bạc cũng không có. Thăn lẫn khổng lồ màu lam tốt, nhưng rất khó gặp được. Chỗ kia nếu sử dụng quá độ, còn có thể ăn cơm ngon sao?

Cảnh Điền biết được sự thật:...

Mặt liệt, nên người khác không nhìn ra.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Quán Tính

“Có người thấy, đúng là người nước ngoài, mặc một cái áo gió và che ô, che che lấp lấp!”

Nghe được tin tức, tất cả mọi người rất vui sướng, Dương Siêu nắm chặt nắm tay: “Rất tốt, đuổi theo người này, chúng ta sẽ không cần mỗi ngày đều đuổi sau gã đi vòng vèo nữa!”

Hoắc Vi mỉm cười nói: “Chắc là gã muốn tìm thôn trấn hoang vu để trốn tạm, nhưng không ngờ rằng duyên hải Đông Nam Trung Quốc không có nơi như gã nghĩ. Đâu đâu cũng có người dị năng, không thể hoàn toàn che giấu hành tung.”

Lời này khiến người ta rất vui, mọi người đều cùng cười ha hả. Người Trung Quốc nhiều như vậy, chọc người ngoại quốc cũng rất thú vị.

Dương Siêu lặng lẽ nhíu mày, cậu ta không có cái nhìn gì với Hoắc Vi, chẳng qua cậu ta biết Lý Phi không thích cậu sinh viên trẻ tuổi này. Hoắc Vi làm chuyện gì cũng rất tích cực, thái độ cũng đoan chính, nhưng lại không được trọng dụng.

Dương Siêu toàn tâm toàn ý lẫn lộn với Lý Phi ở Thế giới Bị Từ, gặp chuyện này đương nhiên sẽ không oán thăm Lý Phi bất công, ngược lại sẽ suy tư Hoắc Vi có chỗ nào không đúng.

Chờ sau khi nghe nói Hoắc Vi là kẻ xuyên sách, Dương Siêu hiểu ra.

Hoắc Vi không cố ý gạt chuyện này, chỉ đúng lúc tỏ ra cậu ta biết chuyện gì, như vậy cái nhìn của người dị năng đối với cậu ta, sau khi tiếp xúc, thành kiến cũng sẽ thay đổi.

Có người cảm thấy cậu ta trẻ tuổi dễ xúc động, không gánh nổi chuyện. Có người cảm thấy người trẻ tuổi đầy mặt chính nghĩa như cậu ta cực kỳ đáng ghét. Cũng có người cảm thấy Hoắc Vi thực ra là người không tệ, nói chuyện rất có lý.

Dương Siêu lại cảm thấy Hoắc Vi đáng thương, Hoắc Vi thường xuyên nói muốn về nhà, rất là phiền muộn.

Lần này rời đi Hải thành, vì không có internet nên tin tức đều dựa vào truyền miệng, Lý Phi không cho người thông báo với Hoắc Vi, là cậu ta tự nhiên đến.

Người của Hắc Uyên rất phức tạp, dù là người Dương Siêu tự mình mang đến, cũng không theo tới.

Mấy người giả là có “chí hướng lớn” trong lòng, tự nhiên sẽ không chịu rời khỏi căn cứ Hồng Long an toàn, chạy đi truy tìm một người dị năng cấp S.

Hoắc Vi vài ngày trước tự tìm đến.

Bọn Dương Siêu và Tiến Sĩ Điền đã kéo hơn một tháng, đi qua đi lại mấy thành phố gần đây, Hoắc Vi muốn đuổi theo cũng không khó.

Hoắc Vi mang đến người tuổi trẻ giống cậu ta, trong đó có một nữ sinh trung học, thực lực đạt tiêu chuẩn, cũng là người của Hắc Uyên. Dương Siêu không có cách nào kéo mặt mũi xuống đuổi người đi, chứ đừng nói kẻ giống như tên chó săn kia, vội vàng lấy lòng cô bé.

Sau khi họ đến, không khí dường như trở nên náo nhiệt hơn.

Giờ lại có tin tức chính xác của Tiến Sĩ Diên, mọi người đều vứt bỏ buồn bực, cảm thấy sắp được hân diện. Họ dù không tham gia quyết chiến người dị năng cấp cao, cũng không sao.

“Tiến Sĩ Diên kia, cao gầy, trông cũng không tệ lắm, không biết là người Pháp hay người Italia...” Dương Siêu miêu tả cho Lý Phi.

“Tôi cảm thấy là người Anh.”

“...”

Đối mặt với ánh mắt vi diệu của mọi người, Hoắc Vi hoàn toàn không tự giác, xen mồm. Cậu ta nhún vai nói: “Thích che ô, chẳng lẽ không phải người Anh?”

Tuy ngày Thế giới Bị Từ Bỏ bắt đầu, Hải thành mưa một đêm, rất nhiều thành phố phía Nam đều có mưa. Sau khi thời gian ngừng lại, người đi bên ngoài, mặt và quần áo đều dính mưa, nhưng chuyện tiểu tiết ấy, đa số người dị năng đều không coi trọng, che ô còn không bằng lấy ống tuýp phòng thân.

“Người Anh, không thể nào?” Có người phản bác.

Kẻ khoa trương như Tiến sĩ Diên, thấy thế nào cũng không hợp với hai chữ nước Anh.

“Theo quán tính tư duy, mọi người đều cảm thấy người Anh quá theo quy củ, đều là quý ông, giống như người ngoại quốc cảm thấy người Trung Quốc chúng ta đều có công phu. Thực ra quốc gia nào cũng có người không theo lẽ thường, càng là nơi có nhiều áp lực càng dễ dàng xuất hiện người có tư tưởng khai phá, hành vi khác người, không phải sao?” Hoắc Vi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Vẻ mặt Dương Siêu quái dị, Cảnh Điền dừng động tác ăn thịt nướng, tất cả mọi người có hơi ngơ ngác.

“À, tôi quên mất, ở Trung Quốc này đúng là mỗi người đều sẽ có tỷ võ, chỉ là học không tinh thông, gặp phải chuyện cũng không có tác dụng lắm.”

“...”

Mọi người nhìn nhau, thoáng chốc đã dấy lên hứng thú, giống như nghe nói thế giới của kẻ xuyên sách cả ngày kẹt xe, mọi người đều không đi xe đạp. Người Trung Quốc ngay cả giạng thẳng chân cũng không làm được, hơi khó tưởng tượng.

“Đa số ngồi trung bình tấn đều không được năm phút?”

“Thế khi mấy người gặp kẻ cướp cầm dao thì sao?”

“Đúng vậy, ra ngoài quên mang chìa khóa, mấy người từ ban công nhà hàng xóm nhảy sang như thế nào? Thân thủ kém như vậy, sẽ không ngã chết chứ... 119 tìm nhân viên cứu hỏa?”

“Mấy người không nuôi mèo sao, trong nhà ngay cả người biết leo cây cũng không có. Mèo nhà mấy người trèo lên cao không xuống được, mấy người làm thế nào, dùng gậy trúc chọc bọn nó xuống dưới à... Cũng gọi 119?”

Trên mặt Dương Siêu viết “nhân viên cứu hỏa ở thế giới mấy người cũng quá bận rộn”.

Cảnh Điền cũng liên tục lắc đầu, nếu mọi người cái gì cũng không biết, ở Trung Quốc không có súng ống, rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ tỉ lệ tử vong sẽ đến 90% mất, chạy cũng chạy không thoát.

“Cho nên người lưu lã giống như tôi, trừ khi đến nơi này từ nhỏ, bằng không sẽ thật sự không sống nổi.” Hoắc Vi thở dài, xòe tay nói, “Lần trước ở Thế giới Bị Từ Bỏ, người tiêu đội kia của tôi đều bất hạnh gặp nạn.”

Có người không kiềm được nói: “Không khác gì, học kém, cũng không trốn được.”

Võ công cũng như trong tiếng Anh, biết ABC và thi TOEFL có khác biệt rất lớn.

Đa số mọi người đều không dựa vào thứ này để kiếm cơm, cũng không muốn tiêu tiền mất sức trên mặt này, tay chân linh hoạt thôi, chứ không gọi là biết đánh võ được. Vệ sĩ như Cảnh Điền, hay như tổ viên Hồng Long chắc chắn phải có thân thủ hơn người. Võ thuật của người đóng thế như Giản Hoa lại kém một tầng, không cần vì sống còn mà khảo nghiệm, tôi luyện kỹ thuật.

Cũng vì lý do này, Giản Hoa kiếm bát cơm này rất khó, vào nghiệp đóng thế khó, độ khó cao mà thế giới của Hoắc Vi không có.

“Tiến sĩ Điền có phải người Anh hay không, phải xem ấn tượng của Laniakea đối với nước Anh.”

“...Poseidon là người dị năng Liên minh Châu Âu, Tiến Sĩ Điền là người Anh, suy đoán này rất đáng tin đấy!”

“Đáng tin cái gì, dù gã là người nước nào, thì đều sẽ không đứng bên chính phủ, đừng lấy thế cục chính trị châu Âu để làm chuẩn.”

Mọi người nghị luận phân phân, Hoắc Vi thành công trà trộn vào trong đề tài, hẳn tổng có như vậy bản sự, để người bất tri bất giác, đối với hẳn ngăn cách liền biến mất một vài.

Lý Phi không hề để ý nghe, không nói một lời.

Hai ngày kể tiếp, tin tức về Tiến Sĩ Điền ngày càng chính xác, còn có người thấy được nửa khuôn mặt gã, phác thảo ra được.

Từ vẻ ngoài mà nói, không hề nhìn ra gã có dấu hiệu điên cuồng.

Khóe miệng có nếp nhăn, rất sâu, cư nhiên là người có chút nghiêm túc.

Dương Siêu nghi là tìm nhằm người. Người nước ngoài dị năng Thực vật, cũng không thể khẳng định chỉ có mình Tiến Sĩ Điền. Tha hương đất khách phát hiện có người dị năng cấp cao đang truy tìm, trốn đông trốn tây cũng bình thường.

Cảnh Điền nhận định là có bấy, người này có thể là kẻ chết thay Tiến Sĩ Điền tìm đến.

Tất cả mọi người tranh chấp, nhưng lại luyến tiếc bỏ qua cơ hội này.

Cảm xúc lo âu đang lan tràn trong đoàn xe.

Hoắc Vi lén nhìn qua chiếc xe của Lý Phi, tài xế là Cảnh Điền, cậu ta không cơ hội tới gần.

Cậu ta đến nơi này đã sắp ba ngày, chỉ nhìn thấy hai lần Giản Hoa, còn là khi mọi người trong đoàn xe nghỉ ngơi, Lý Phi ôm người ra. Một cánh tay Giản Hoa khoát lên cổ Lý Phi, đầu dựa trên ngực Lý Phi.

Bởi vì lạnh, Lý Phi dùng áo khoác phủ cho người trong lòng.

Nên ngay cả xác định người kia là Giản Hoa, Hoắc Vi cũng tốn chút thời gian.

Trong lòng cậu ta lóe qua vô số khả năng, suy đoán Giản Hoa bị Lý Phi khống chế cũng có, về phần lý do của tên chó săn kia, Hoắc Vi chỉ tin một nửa.

Lý Phi đúng là có thể có quan hệ với Giản Hoa, nhưng làm đến mức không dậy được gì đó, đúng là quá xem nhẹ Giản Hoa.

Đó là Kẻ Cản Nuốt, ngay cả mực ăn thịt người dính lên cậu cũng phải chết.

– Lý Phi có thể chết trên giường Giản Hoa, Giản Hoa không dậy được là nói đùa.

Lại nói, người trong đoàn xe đều hiểu trong lòng, không ai cảm thấy hai người phiên vân phúc vũ quá mức. Có ai nghe được động tĩnh gì sao? Một người cũng không, Hoắc Vi nghi chó săn là tâm phúc của Lý Phi, chuyên môn phụ trách lừa người.

Nếu không phải vì việc kia, thì là do tình trạng Giản Hoa có vấn đề.

Hoắc Vi quan sát năm xung quanh, rất có sức sống, lại lặng lẽ nhìn mặt Lý Phi, cũng không có phát hiện sơ hở gì. Nếu Giản Hoa bệnh nặng thật, Quỷ Lửa chắc chắn không thoải mái như vậy.

Hoắc Vi tự mình đi vào vòng, trên trán có dấu chấm hỏi, nhưng không dám lộ ra, chỉ có chịu đựng.

“Anh Lý, muốn tôi tìm lý do đuổi thẳng nhóc này đi hay không?”
Dương Siêu hỏi.

“Không cần.”

Lý Phi không để Hoắc Vi vào mắt.

Anh biết Hoắc Vi tích cực thể hiện là để cho ai xem. Kẻ xuyên sách hướng về phía Giản Hoa, trừ Lục Triệu chiếm ưu thế bạn từ nhỏ, còn khiến Giản Hoa cảm thấy không vui, những người khác thì chẳng khác nào ruồi bọ bay qua.

– Nếu Giản Hoa dễ bị người khác tác động, thì lúc trước Lý Phỉ đã phí biếu bao khổ tâm rồi?

Tắm nệm trong phòng khách biệt thự của Lý Phỉ, là hàng cao cấp được đặt làm riêng.

Cái gọi là hàng cao cấp được đặt làm riêng nghĩa là phải hợp thân. Số liệu cơ thể Giản Hoa, Lý Phỉ đã nhìn ra, rồi gửi đi cùng với số liệu của chính mình. Khi Giản Hoa nằm phía trên cảm thán sinh hoạt của ảnh đế, không hề biết rằng đây chính là thủ đoạn lung lạc.

“Hoắc Vi không làm ra được chuyện gì.”

“Tiến Sĩ Điền...”

“Đừng theo dõi chặt quá. Dù gã có bẫy gì, chỉ cần chúng ta không đi, gã sẽ tự đến.”

Sân khấu trang trí xong, diễn viên cũng hóa trang xong rồi, lại không có người đến xem. Đây là kết quả Tiến Sĩ Điền không thể chấp nhận nhất.

“Đương nhiên, gã cũng có thể bí quá mà tấn công đoàn xe. Thông báo cho mọi người chú ý...”

Lý Phỉ còn chưa nói xong, đã cảm thấy quanh thân lạnh lẽo.

Cảnh Điền lui về phía sau ba bước, nổi một lớp da gà trên cánh tay. Đây là phản ứng bản năng của “trường”.

– Giản Hoa sắp tỉnh.

Hô hấp đều đều im lặng trở nên nặng nhọc, bàn tay nắm lấy áo Lý Phi, ngón tay dùng rất nhiều lực, trên mu bàn tay nổi gân xanh. Lý Phi phủ tay mình lên tay cậu. Bình thường, vào lúc này Giản Hoa sẽ trở mình, sau đó rất nhanh sẽ tỉnh lại.

“Không...” Tiếng như thì thào.

Lý Phi đến gần, muốn nghe xem cậu đang nói gì.

“Đi mau.”

Một tiếng vang lớn, một loạt kiến trúc ngoài cửa sổ sụp đổ, vài con nhện khổng lồ xuất hiện trong hư không.

Chúng khua tám cái chân theo bản năng, sau khi phát hiện mạng nhện mình dựa vào để sinh tồn không thấy, chúng lại bắt đầu nhả tơ. Giữa ngã tư đường đổ một trận mưa tơ trắng, giăng bốn phía.

Người dị năng nhanh chóng trốn vào nhà dân xung quanh, tránh cho bị tơ nhện trói đi.

“Thứ này từ chỗ nào đến?”

“Nhện... Nhện khổng lồ.” Dương Siêu suýt thì mất mạng, không kiềm được run lên.

Lý Phi ngẩng đầu, thấy bầu trời có tia chớp ẩn hiện.

“Là khe nứt không gian, đi mau!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Phá Không

Cửa hàng ở trấn nhỏ này chỉ có hai tầng, nhện khổng lồ dùng tám cái chân di chuyển, đầu cao hơn nóc nhà. Cái bụng khổng lồ đen xì của chúng đặt trên mái hiên, mái ngói lặn xuống, mặt tường xuất hiện vết nứt.

Từ cửa sổ có thể thấy mấy cái chân dài mọc lông cứng đen xì của nhện khổng lồ, đốt chân cuối rất sắc bén, cắm trên mặt đất là thành một cái hố.

Người dị năng bị bắt trốn vào trong nhà, không ai không kinh hãi.

Họ đã gặp nhiều quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, một ngày phải giết bốn năm con, trông dữ tợn hơn nhện khổng lồ cũng có, nhưng “uy danh” của nhện khổng lồ, họ đã sớm có nghe đến.

Người dị năng trải qua “Huấn luyện sinh tồn” ở căn cứ Hồng Long, đều từng học “sách tranh quái vật”. Bề ngoài mấy con quái vật này như thế nào, nhược điểm ở đâu, đều rất rành mạch. Người dị năng muốn sống sót, phải cẩn rằng liều mạng.

Nhện khổng lồ thì khác, họ không được học về chúng.

Một số người kinh hoàng vì vậy, còn lại run sợ trong lòng, vì họ đã từng nghe về nhện khổng lồ.

Dương Siêu từng tuyển vào Hắc Uyên một người dị năng tên là Chương Thao, cũng là người trẻ tuổi một lòng muốn bò lên trên. Nghe nói anh ta đắc tội người dị năng Không Gian Quan Linh cấp B của Hồng Long.

Anh trai Quan Linh, Quan Thịnh, bị một vài kẻ xuyên sách bụng dạ khó lường bắt cóc, Vốn tù cầm tại sơn thôn trong phòng nhỏ, không ngờ rằng gặp phải nhện khổng lồ tấn công, một phòng người đều chết đến sạch sẽ, chỉ còn lại có một Chương Thao giả điên ngơ ngẩn sinh sinh lui tại sụp đổ phòng ở góc, ngao đến Thế giới Bị Từ Bỏ sau khi kết thúc, trốn đi được cứu.

Chương Thao có lòng tiểu nhân, sợ Quan Linh ghi hận mình.

Thực ra anh ta không làm chuyện gì tang thiên hại lý, cùng lắm chỉ không ngăn cản, nhìn một đám ngốc chạy ra cho nhện khổng lồ ăn. Khi đó, trong lòng Chương Thao cực kỳ thoải mái, vì khi anh ta giả điên, người bị nhốt cùng đều cho rằng anh ta điên thật, tùy ý đánh, đá anh ta cũng không quan tâm. Khi nhện khổng lồ tấn công, đám người kia sợ kẻ điên kêu to khiến quái vật chú ý, nên suýt khiến anh ta nghẹt thở chết.

– Cho nhện khổng lồ ăn, nên! Cặn bã cũng chỉ dùng được như thế, cho quái vật ăn no đổi lấy cơ hội sống cho anh ta.

Trong lòng Chương Thao rất đắc ý, đắc ý mãi đến sau khi biết thân phận Quan Linh thì không còn sót lại chút gì.

Sau khi trải qua “huấn luyện sinh tồn” của Hồng Long, Chương Thao biết tầm quan trọng của người dị năng Không Gian. Anh ta không dám ở lại Hồng Long, nên nhanh chóng gia nhập Hắc Uyên. Chương Thao chợt dạ, sợ có ngày Quan Linh sẽ tìm mình tính sổ, anh ta quyết định tạo ưu thế dư luận, không có việc gì thì nói với người khác nhện khổng lồ đáng sợ đến mức nào.

Tơ nhện có độc tê liệt, mạng nhện dày đặc, đập lên một sợi là sẽ bị nhện khổng lồ bắt giết, nhện khổng lồ buộc chặt con mồi như thế nào để mang về sào huyết... Còn khiến mọi người nghĩ xem nhện khổng lồ ăn như thế nào.

Khi đó Thế giới Bị Từ Bỏ mới xuất hiện hai, ba ngày, người dị năng vẫn có thể trở lại hiện thực. Tin tức internet phong phú, click chuột là có thể tìm được đáp án, người sau khi xem xong, mặt đều cắt không còn chút máu.

Ngay cả Dương Siêu cũng không ngoại lệ, nghĩ đến mình suýt bị nhện khổng lồ ăn, cậu ta gặp ác mộng mấy ngày liền.

Giờ ác mộng xuất hiện ngay trước mắt, còn không chỉ một con, Dương Siêu còn cố không ngất xỉu, đã là rất giỏi rồi.

Lý Phỉ công Giản Hoa lên.

Lửa lớn lao ra khỏi căn nhà, giống như Nộ Long giương nanh múa vuốt. Nháy mắt, ngã tư đường đã rơi vào biển lửa. Tư nhện trắng bị đốt đứt đoạn, cuộn lại. Vì trên tư nhện có dịch nhầy, nên không thể hóa thành tro ngay. Chúng giống như rơm giấy dựa trong lửa, albumin* tanh tươi bị đốt cháy.

*Một loại protein huyết tương trong cơ thể

Nơi cư trú của nhện khổng lồ hằng năm âm u, bỗng cảm thấy hơi nóng bốc lên, chúng hoảng loạn.

Chân chạm vào lửa chợt rụt về, chúng tức giận phá hủy kiến trúc, muốn tìm ra kẻ địch thương tổn chúng.

“Đuổi... Đuổi tới rồi!” Dương Siêu nhìn chăm chăm bóng đen lao nhanh trên nóc, vẻ mặt sợ hãi.

Ngay sau đó cậu ta nhìn thấy Cảnh Điền chạy sau cùng dừng cước bộ, bàn tay đeo găng tay da vươn ra, chuẩn xác đập lên bình chữa cháy[1] ven đường mượn lực nhảy lên.

Một chân nhện khổng lồ bị Cảnh Điền bắt trong tay.

Nhện khổng lồ bị một lực lớn kéo đi, suýt thì mất cân bằng, không thể không ổn định cơ thể. Nó nổi giận vung bảy chân khác đâm hướng Cảnh Điền.

Dương Siêu kịp phản ứng, nhanh chóng kêu gọi dị năng chống lại nhện khổng lồ.

Cảnh Điền ra lực mạnh, ném nhện khổng lồ lên, nâng giữa không trung xoay hai vòng...

“Răng rắc.”

Chân con nhện khổng lồ vì bị vặn bảy trăm hai mươi độ, trọng lượng cơ thể lại đặt trên khớp xương chân này, nên không chịu được, bị bẻ gãy.

Chỗ đứt phun ra một tia màu xanh máu.

Cảnh Điền có “trường” che chắn, né được toàn bộ, Dương Siêu xui xẻo, bị dội ước sũng.

Mưa đêm rét lạnh, Dương Siêu phát run trong nháy mắt, mặt tái mét không còn chút máu, cố sức dùng ống tay áo lau mặt, sợ bị trúng độc.

“Lui về phía sau!”

Giọng nói lạnh lẽo của Lý Phi truyền đến, Dương Siêu không cần suy nghĩ, đã nhanh chân chạy như điên.

Con nhện khổng lồ chân ngắn xui xẻo, bị lực ly tâm ảnh hưởng, bay ngang ra ngoài đập bẹp trạm giao thông của thị trấn nhỏ. Càng nhiều nhện khổng lồ tức giận chạy tới bên này hơn.

Trên ngã tư đường phía sau, thế lửa bé lại, người dị năng tránh khỏi, trốn thoát.

Đúng lúc này, Lý Phi bỗng cảm thấy Giản Hoa rơi xuống, anh nhanh chóng cúi đầu, phát hiện một sợi dây leo không biết xông ra khi nào, quấn lên chân phải Giản Hoa.

“Trường” ngăn cách, khiến dây leo không thể trực tiếp chạm vào Giản Hoa, nhưng thái độ công nhiên khiêu khích này, khiến Lý Phi lập tức hiểu rằng Tiến Sĩ Điền ở gần đây.

– Quả nhiên, không bẫy ở phía trước, mà là thừa cơ đến gần mai phục.

Tiến sĩ Điền chắc là muốn đợi khi quái vật tấn công đoàn xe mới lộ diện, rồi đánh mọi người trở tay không kịp.

“Che miệng và mũi.”

Ánh mắt Lý Phi ngưng đọng, dây leo hóa thành tro, một mùi thuốc hóa học nhàn nhạt bay ra.

Động tác Cảnh Điền chậm một bước, cả người lung lay, suýt ngã quy, hăn bóp chặt đùi mình, bắt chính mình phải tỉnh táo.

Lần này, thứ bôi trên dây leo không phải độc, mà là một loại thuốc mê gặp nhiệt thì bốc hơi.

Nếu Lý Phi trong cơn tức giận, không chuẩn bị gì đã thiêu cháy dây leo, thì giờ đã trúng chiêu.

May mà lượng thuốc đổ trên một sợi dây leo hữu hạn, phạm vi khuếch tán cũng không rộng, dùng lửa đốt mạnh, qua nửa phút, mùi đã tan.

Con nhện khổng lồ mất đi một chân, không tiếp tục gây rắc rối, giống như chó nhà có tang hốt hoảng trốn vào trong bóng đêm.

Lý Phỉ nhìn bốn phía xung quanh.

Tiến sĩ Điền trốn trong bóng tối tối, tiếng Giản Hoa thì ào ào như mê man, năm... không thấy bóng dáng.

Lý Phỉ ngẩng đầu, quả nhiên trong đó một con nhện khổng lồ bụng có trứng, năm lại đánh chủ ý lên đám này. Quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ rất nhiều, không biết vì sao năm cứ nhìn chăm chăm trứng nhện khổng lồ.

Nghĩ đến tình huống nhện khổng lồ bỗng xuất hiện, Lý Phỉ nheo mắt lại.

“Đừng đụng vào tơ nhện, rời khỏi phố này đi.” Dương Siêu làm hết phận sự cố sức hô.

Lửa cháy khi mọi người hốt hoảng thì lui về sau, bốc lên nham thạch, mặt đường nhựa bị hòa tan, tường gỗ hay vật bắt cháy cách rất xa bức cũng cháy lên.

“Này!” Có người sợ hãi, tình hình trước mắt, hiển nhiên đã đi ngược lại thói quen đi cùng đường của họ.

Phá hư kiến trúc xung quanh, còn muốn đốt toàn bộ thôn trấn thành bình địa...

“Tiến sĩ Điền xuất hiện.” Dương Siêu tinh mắt, thấy dây leo bò đến chỗ này.

Sắc mặt mọi người thay đổi, người dị năng cấp S đánh nhau, đừng nói trấn nhỏ này, e rằng nơi cách xa vài kilomet cũng gặp họa.

Nhà ở đã bị nhện khổng lồ đập sụp một nửa, trở về thế giới thực chắc sẽ đè chết người, đồng đồ nát đốt thành tro tàn nhiều lắm chỉ bị sặc mà thôi.

Nghĩ đến đây, lại bởi vì e ngại Tiến Sĩ Điền, mọi người cuống quýt chạy khắp nơi, hận không thể cách nơi này càng xa càng tốt.

Dương Siêu muốn ở lại giúp, nhưng biết mình không có tác dụng gì, nên rất sốt ruột.

Những người không chạy khác, là có tâm tư, như tên chó săn mở to hai mắt vừa hưng phấn vừa sợ hãi nhìn hết thấy, còn có Hoắc Vi trông lòng đầy căm phẫn.

Nhện khổng lồ bị biển lửa vây khốn, trở nên kinh hoảng.

“Như vậy không được, Tiến Sĩ Điền đang trốn trong tối chờ nhện khổng lồ tiêu hao sức mạnh của anh.” Cảnh Điền lại chém một dây leo, hắt kéo cổ áo lên che kín miệng mũi.

Càng ngày càng nhiều dây leo trườn ra gần trấn nhỏ, chúng sợ lửa, không dám đến quá gần, lại chặn kín đường chạy của mọi người.

“Tiến sĩ Điền muốn giết chết tất cả chúng ta!”

Không biết ai hô câu này, người dị năng cùng nhau tấn công dây leo.

“Ha ha ha.” Trong ánh lửa xuất hiện bóng dáng một người đàn ông.

Không mặc trang phục Carnevale, mà khoác áo gió màu xám sẫm, đeo một cái mặt nạ da làm ấu, trên mặt có vết vảy, rõ ràng là lột da từ măng xà.

Gã giang hai tay, giống như hoàn toàn không sợ người khác tấn công.

– Tiến Sĩ Điền đúng là không cần sợ.

Mọi người đều cảm thấy ừ tai, đầu váng mắt hoa, từ từ ngã quy xuống.

Chỉ có Lý Phi chống đỡ được tấn công bất thành linh, Cảnh Điền đầu đầy mồ hôi, nửa quỳ bên cạnh, liều mạng muốn đứng lên. Không chỉ người dị năng bị hại, nhện khổng lồ cũng như bị lưỡi dao vô hình đánh trúng, lăn lộn kêu to.

“Ban đêm mỹ diệu biết bao!”

Gã đàn ông dùng tiếng Trung nói rõ ràng, trong con người nhật màu tràn ngập kích động và hưng phấn, “Tử Thần đi trong bóng đêm, sao so được với bạo quân đốt cháy thành Rome. Nghe đi, tiếng hét thảm này mỹ diệu biết bao.”

“Sóng hạ âm?” Lý Phi chịu đựng choáng đầu, gần từng chữ.

“Đúng vậy, một thứ đồ chơi nhỏ, chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn, vũ khí sóng âm quân đội nghiên cứu.” Gã đàn ông sờ cằm, cười quái dị, “Sản phẩm thất bại, đối với người thường, chỉ làm họ cảm thấy tâm trạng uể oải, lo âu bất an. Tôi trong lúc ngoài ý muốn phát hiện người dị năng rất nhạy cảm với nó. Đáng tiếc trong tay tôi chỉ có hai, ba cái.”

“Anh từng dùng thứ này với Cảnh Điền. Lần đó anh ấy không phải vì độc tê liệt nên té xỉu, mà là do bị sóng âm thương tổn.”

“Quá đúng, giờ chỉ còn lại chúng ta! Tụ hội cuồng hoan của người dị năng cấp S, kẻ không đủ tư cách đương nhiên phải bị loại bỏ.” Gã đàn ông đặt ngón tay đeo găng bên môi, làm động tác khoa trương.

Lý Phi nói chuyện kéo dài thời gian, là do cảm thấy Giản Hoa khác thường.

Nhện khổng lồ tuy rằng nguy hiểm, nhưng anh có thể tự bảo vệ mình. Giản Hoa lại kêu anh chạy mau, còn dùng giọng điệu mơ hồ khi ngủ mê man. Bầu trời tối đen, một cái động rỗng sẽ nhanh chóng xuất hiện.

“Poseidon đáng thương, anh ta có người chú tệ hại cỡ nào, người anh tệ hại cỡ nào, quản gia tệ hại cỡ nào chứ! Ôi trời, đám người đó tiếp cận anh ta, gây họa cho anh ta... Từ chỗ họ tôi biết được rất nhiều chuyện.”

Tiến sĩ Điền khinh miệt nói, “Bỏ Cạp Đỏ không đủ tư cách trở thành người dị năng cấp A mạnh nhất, ông Trình mới đủ. Âm thanh mã điệu cường đại cỡ nào. Đáng tiếc, ông đã lớn tuổi, không thể bôn ba khắp nơi.”

“Anh vòng vèo lâu như vậy, là để xác nhận chúng tôi có mang theo ông Trình hay không à?”

“...À, nhưng nhiều hơn là, tôi muốn biết cậu có thể ‘thỏa mãn’ Kẻ Cắn Nuốt hay không. Cậu không thể tự mình lên, sẽ tiêu hao dị năng. Cậu dùng đồ chơi sao? Là thứ gì?”

Lý Phi đen mặt.

Tiến sĩ Điền còn đang thưởng thức thịnh cảnh lửa thiêu nhện khổng lồ, gã cực yêu thích ánh lửa lóa mắt như vậy.

“Chúa ơi, vì sao người có được tài hoa chói mắt như vậy không phải tôi! Để tôi nhìn, người từng giết chết tôi, nói chuyện tình cảm giữa tử vong và xác chết, đúng là phù hợp.”

Lý Phi ngăn tầm mắt âm độc của Tiến Sĩ Điền, cầm tay Giản Hoa.

Thần kinh căng thẳng đang kêu gào, cự thú hỏa diễm táo bạo bất an, cảnh báo Lý Phi có chuyện sắp xảy ra.

“Cậu cũng cảm nhận được, loại nguy hiểm khiến người hít thở không thông này.” Tiến sĩ Điền vô cùng hưng phấn, mục tiêu của gã vốn chỉ là Lý Phi và Giản Hoa. Giờ đột nhiên có thêm một cảm giác khủng bố, nổi da gà, cánh tay gã đều hưng phấn run rẩy không dứt.

Bầu trời bỗng xuất hiện một vết nứt.

Xuất hiện ngay sau đó hẳn là đầu con côn trùng khổng lồ, nó sẽ tham lam thò cơ thể xuống, truy cản con mồi.

Cấp S là mục tiêu của nó, mà bên Lý Phi có hai người, côn trùng khổng lồ chắc chắn sẽ đến...

“Rầm!”

Nụ cười của Tiến sĩ Điền cứng đờ, Lý Phi cũng ngừng phát động dị năng.

Bởi vì bên trong động rỗng rớt xuống một đồng lại một đồng năm xám trắng dày.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Cái Khe

Tình hình trước mắt giống như một chiếc xe tải chở đá, đến công trường, mở cửa, đổ đá ào ào xuống. Năm rơi ra từ khe hở nhiều không đếm được.

Mỗi mũ năm đều rất đầy đặn, năm mọc theo cụm, nên rất nhiều chân ấm dán cùng một chỗ. Sau khi nó sinh trưởng, sẽ phân chia rõ ràng thành từng khóm.

Giữa năm còn có đám tơ nổi liền, dây dưa lằng nhằng, giống như một cây rơi ra, không cam lòng phải kéo theo cây năm khác. Trong nháy mắt đã chất lên một tháp năm cao lớn, từ mặt đất nổi đến khe hở trên bầu trời, chặn lại cái khe.

“...”

Tiến sĩ Điền theo bản năng lui về sau một bước.

Lý Phi nhìn thấy cái khe hẹp dài trên màn trời bắt đầu vận vẹo biến hình, như quả đậu, ở giữa phồng ra mấy nửa vòng tròn, như có thứ gì giấy dựa muốn đi ra.

Cảnh Điền đứng xa đã khôi phục sau tổn thương từ sóng âm, một cây năm nhỏ lặn xa nhất rơi xuống bên chân hắn, mũi chân hắn không cần thận dụng tới, mũ năm lập tức phun ra lượng tơ lớn, bao lấy nửa chân hắn.

Cảnh Điền phục hồi tinh thần, nhanh chóng nhìn về phía Giản Hoa.

Quả nhiên, Giản Hoa trên lưng Lý Phi tỉnh.

Cho dù cách xa như vậy, cặp mắt đen đầy sát ý sắc bén, vẫn khiến Cảnh Điền phải nâng tay theo bản năng, bày ra tư thế đề phòng.

Hung thú hỏa diễm bị “đe dọa”, vô cùng tức giận gầm rú với cự thú bóng đêm.

“Trường” dị năng bài xích nhau, Lý Phi không thể không né sang bên cạnh vài bước, vẻ mặt lo lắng của anh chỉ xuất hiện vài giây, thì nhanh chóng thu lại, không thấy dấu vết.

Trong động rỗng có tiếng vang đáng sợ, như sấm rền, lại như gió rít gào thổi qua hang động.

“Côn trùng khổng lồ ở bên ngoài.” Giản Hoa ngẩng đầu, nói tình huống cho Lý Phi.

“Em ở trong mộng, thấy được gì ở bên này?”

Đến giờ, Lý Phi không như thế nào đoán ra được.

Ý thức của Giản Hoa hẳn là bồi hồi trong không gian hư vô. Cậu thấy phía trước xuất hiện một cái khe, nối với một thế giới bừng bừng sức sống. Cậu đang muốn dùng dị năng cắn nuốt, ngăn năm tiến vào thế giới kia, bỗng cảm nhận được hơi thở quen thuộc.

“Nhện khổng lồ đến từ nơi nào?”

Thứ này không giống sản phẩm của không gian hư vô, Lý Phi nghĩ tới một khả năng, vẻ mặt hơi đổi.

Giản Hoa không đáp lại, ánh mắt cậu hướng đến Tiến Sĩ Điền, cách trang điểm này đã miêu tả thân phận gã rất sinh động.

Tiến sĩ Điền không hề hoang mang giang hai tay, khoa trương tiếp đón: “Giản thân yêu, tuy rằng đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng tôi tin tưởng sắp xếp của số phận đối với tôi. Chúa ơi, tôi phải thừa nhận, cậu hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của tôi. Có tương phản rất lớn với vẻ ngoài tinh tế nhạy cảm của người phương Đông...”

Cảnh Điền quyết định thu hồi ấn tượng “tiếng Trung rất tốt” đối với Tiến Sĩ Điền.

Suy cho cùng cũng không phải tiếng mẹ đẻ, vì thẩm mỹ khác nhau nên định nghĩa khen chê cũng hoàn toàn khác nhau. “Tinh tế nhạy cảm” là cái quỷ gì. Dù là nam hay nữ, cũng sẽ không thích cách miêu tả này.

Lý Phi bắt được một trọng điểm trong những lời này.

Tương phản.

Liên tưởng đến tính cách của Tiến Sĩ Điền, còn có biểu hiện ẩn nấp hành tung lúc trước, không nghi ngờ gì nữa, gã chính là giới chuyện này. Khó trách trong nguyên tác không có người quen nào bắt được mặt thật của Tiến Sĩ Điền. Không phải Tiến Sĩ Điền giỏi nguy trang, mà là gã rất thích trò chơi tương phản này. Chờ một cơ hội lộ ra chút ít trước mặt người quen, rồi sau đó người kia chắc là sẽ không thấy mặt trời ngày hôm sau.

“Trở thành thủ lĩnh người dị năng, hoặc là ác mộng của mọi người!” Tiến sĩ Điền hưng phấn được đến đỏ cả mắt, “Cậu xem, sao chúng ta phải kháng cự số phận? Thời đại tốt đẹp biết bao, tiếng kêu thảm thiết là giai điệu trong vương quốc. Dù chính phủ hay xã hội đen, đều phải phủ phục dưới chân kẻ mạnh. Nếu dựa theo tiến triển bình thường của thế giới, trên tinh cầu này sao lại xuất hiện loài người? Hãy hoan hô, vì thời đại của chúng ta!”

Lý Phi khoanh tay, giống như xem biểu diễn kịch nói, nhìn Tiến Sĩ Điền nhảy nhót.

“Cậu ta không thể giúp cậu đi đến cuối cùng. Chỉ có tôi! Chỉ có tôi!”
Tiến sĩ Điền kích động khoa tay múa chân.

“...”

Người của Hắc Uyên bị sóng âm tấn công, toàn bộ đều ngã xuống, nếu không tên chó săn đã trợn tròn mắt rồi.

Lý Phi không hề thay đổi sắc mặt, Giản Hoa lại lạnh lùng nói: “Tôi cảm thấy anh đang sốt ruột đi chết.”

Lửa phóng lên cao, châm cháy cả tòa “tháp năm”, dị năng nuôi mấy cây nấm tròn vo đến mức không muốn động, thoáng chốc tơ trắng đã phun ra bốn phía.

Con nhện khổng lồ lúc trước bị thiêu đến hấp hối, gặp nạn.

Con đang ôm trứng kia, bị trói toàn thân, đồng bọn của nó phát ra tiếng kêu rên mỏng manh.

Vị trí “quả đậu” ở cái khe vỡ tan, bầu trời xuất hiện động rỗng, con côn trùng khổng lồ dữ tợn vừa chui đầu ra, đã bị võng tơ nhét về.

“Chịu đựng được không?”

“Nó chỉ là nỗ lực hết đà. Tình huống bên ngoài không tốt lắm, bảy tám con côn trùng khổng lồ đã vây quanh đó, có động bị rạch ra, không biết nơi nào gặp nạn. Động rỗng mới xuất hiện ở đây khiến vài con đánh nhau. Đây là con cuối cùng còn sống... Nơi này không phải thế giới của nó, nó chỉ muốn ăn no, để có thể tiếp tục sống trong thế giới hư vô.”

Đánh không lại nấm, con côn trùng khổng lồ sẽ gây rắc rối cho con côn trùng chiếm được động khác.

Nắm không ngừng rút xuống khỏi động rỗng, vồng không lồ phủ lên toàn bộ thành trấn.

“Tôi đi giải quyết tên điên...”

Lý Phi còn chưa nói xong, đã bị Giản Hoa giữ chặt.

“Không được rời khỏi tôi!”

“...”

“Người càng cẩn thận, sẽ càng dễ chết vì khinh địch.” Giản Hoa nói từng chữ, “Anh nghĩ rằng đối phó với bất kỳ kẻ nào cũng có thể chuẩn bị vẹn toàn tốt đẹp, nhưng hiểu biết đầy đủ kẻ địch cũng sẽ biến thành cạm bẫy hại chết anh. Càng giỏi tính toán, thì càng dễ bị người khác nắm giữ cách thức hành vi.”

Mà kẻ ngu ngốc sẽ có phản ứng gì, ai cũng không đoán được.

“Gã vẫn đang chọc giận anh, anh không phát hiện sao?” Giản Hoa nhìn chăm chăm Lý Phi.

Lý Phi bất đắc dĩ cười: “Chuyện rất rõ ràng, anh không tức mà, không phải sao?”

Còn bồi thêm một câu.

“Người khác dù nói gì, cũng không chọc giận được anh. Giữa chúng ta không tồn tại người thứ ba, dù là kẻ nào cũng không có tư cách đánh giá. Lời họ nói, chẳng qua chỉ là một cơn gió, không hơn gì.”

Hai người nhìn như trò chuyện thân mật, nhưng lại khống chế dị năng không một giây thả lỏng.

Ngọn lửa lan dọc theo ngã tư đường, một nửa phòng ốc đã hóa thành tro tàn trong biển lửa, rất nhiều dây leo bò ra từ chỗ tối, xoắn lại với đám tơ.

“Muốn giết tôi sao? Ha ha!” Tiến sĩ Điền phát tay, dây leo đã kéo lên một người dị năng Hắc Uyên đang hôn mê.

Trừ Cảnh Điền tự khôi phục lại, người dị năng khác bị sóng âm tấn công, còn chưa thức tỉnh.

Người xui xẻo bị bắt chính là tên chó săn. Trên dây leo có độc, khi tên chó săn bị siết chặt còn giãy dụa theo bản năng, đảo mắt đã miệng sùi bọt mép, xanh cả mặt.

“Tìm được nhiều tùy tùng như vậy chắc là không dễ...” Tiến sĩ Điền dựa vào ấn tượng trong “nguyên tác”, nhận định Lý Phi là một người dã tâm bưng bưng. Tiến Sĩ Điền cực lực khuyên bảo Giản Hoa, “Nghĩ lại xem, Quỷ Lửa có khác gì mấy vị chính khách kia đâu. Đều đẩy miệng hoa ngôn xảo ngữ*, giỏi mê hoặc thối phồng, khiến người ta tin tưởng họ. Cuối cùng trở thành lá chắn của họ, làm dao trong tay họ. Xảo quyết biết bao, mấy tên đàn ông có dã tâm này.”

*Dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ, lừa lọc

Vì thói quen ngôn ngữ khác nhau, khi Tiến Sĩ Điền dùng từ hay đặc biệt nhấn mạnh chữ “đàn ông”. Giản Hoa nghe thấy rất dị, giọng điệu này như thể Tiến Sĩ Điền là đàn bà không bằng.

“Người bị bắt là ai?”

“...”

Giản Hoa, mười ngày thì có tám ngày ngủ vùi, làm sao biết được tên chó săn kia.

Lý Phi ho nhẹ một tiếng, ở bên cạnh giải thích: “Là phóng viên một tờ báo nhỏ, biết quan hệ giữa chúng ta, nếu để anh ta về thế giới thực, thì đúng là rắc rối.”

Vừa mới dứt lời, Tiến Sĩ Điền đã không hề do dự ném người ra.

Dây leo lại lộ ra, kéo người thứ hai đến...

Cảnh Điền nhắc Dương Siêu đang bị sốc lên, né ra ngoài.

Người thứ hai Tiến sĩ Điền bắt, chính là Hoắc Vi xui xẻo... Ai bảo cách chiến trường của bốn người gần nhất?

“Còn tuổi trẻ như vậy, chết sao dễ coi được?” Tiến sĩ Điền cười dị hợm. Sau đó gã phát hiện vẻ mặt Lý Phi và Giản Hoa đều quá mức bình tĩnh, giống như hành khách trên xe lửa Trung Quốc màu xanh nhìn một gã bán hàng bông nhảy ra đẩy mạnh tiêu thụ kem đánh răng.

Cái loại vẻ mặt chán ngán, như xem trò khi.

Tiến sĩ Điền suýt ném người này ra.

Gã tính giết một người dị năng, dùng mùi máu tươi trong không khí, kích thích con quái trùng bông xuất hiện trên bầu trời kia. Tiến Sĩ Điền rất có hứng thú với những sự vật chưa biết, vốn gã muốn giết Lý Phi, nhưng giờ đã đổi ý. Gã nhìn chăm chăm bóng dáng con côn trùng khổng lồ giãy dụa phía sau lưới năm, khao khát giải phẫu con quái vật này.

Gai nhọn dây leo cắt cổ Hoắc Vi, cậu ta tỉnh táo lại một chút, phát hiện mình bị bắt, Hoắc Vi không kiềm được, lộ ra ánh mắt sợ hãi và oán hận.

“Đáng tiếc Bọ Cạp Đỏ không ở đây, hãnh thích nhất người dị năng tuổi trẻ, thể trạng tốt.” Tiến sĩ Điền xấu tính nói.

Hoắc Vi lấy lại tinh thần, cắn răng nói: “Tên điên này, sớm muộn gì mày cũng sẽ chết rất khó coi.”

Lúc này, cậu ta có tỏ vẻ ung dung, không sợ hãi, cũng đã muộn.

Giản Hoa mất hứng dời ánh mắt.

Hoắc Vi lập tức thay đổi cách thức, lộ ra bộ dạng ngoài mạnh trong yếu, cậu ta biết Tiến Sĩ Điên thích loại con mồi sợ chết này, suy cho cùng không sợ chết thì chơi không vui.

“Nói cho tao biết, phía trên kia là gì? Thế giới ngoài sách?” Tiến sĩ Điên kích động nói, gãi chọc một lỗ trên người Hoắc Vi, máu tươi chảy ròng ròng, mau chóng nhuộm đỏ nửa bên tay áo.

Con côn trùng khổng lồ rít gào phía sau lưới tơ, màn trời chấn động, mặt đất cũng chấn động.

“Không gian không ổn định, đi mau.”

Lý Phi đưa tay đỡ Giản Hoa, hai người cùng lui về phía sau, ngay cả liếc Hoắc Vi cũng không.

Tiến sĩ Điên điên cuồng thao túng dây leo sinh trưởng, liều mạng tiêu hao lực lượng cũng muốn chen ra khỏi nắm, gãi muốn nhìn thấy thứ gì đó bên ngoài động rỗng.

Tiếng con côn trùng khổng lồ rít gào càng vang hơn.

“Đừng nóng giận, chỗ tao có thức ăn ngon.” Tiến sĩ Điên cười dị hợm, dây leo kéo Hoắc Vi vào động rỗng. Hoắc Vi lúc này nào còn nhớ rõ hình tượng, nguyên tắc gì nữa, kinh hoàng giãy dụa.

Con côn trùng khổng lồ không ăn được tiệc lớn, Hoắc Vi bị nắm cướp đi trước tiên.

– Dám ở trước mắt chúng không coi vào đâu mà giành ăn?

Biên độ lay động mạnh hơn, Tiến Sĩ Diên ngã xuống đất vài lần, lại vươn tay vài lần, “Hừ.” Thiếu con mồi dụ côn trùng, gã có thể bắt một con đã không tệ.

Tiến sĩ Diên xoay người chạy, bỗng phát hiện tất cả mọi thứ xung quanh đều đang biến đổi.

Đồng kiến trúc đổ nát trở nên mờ nhạt, biến mất...

Chớp mắt, gã đã đứng trong một hang động âm u to lớn, phía trước là Lý Phỉ và Giản Hoa.

Tiến sĩ Diên giật mình cúi đầu, không gian truyền tống gì đó, ngay cả gã cũng chưa từng nghĩ tới, chẳng lẽ đã xảy ra?

“Đây là?”

“Thế giới Bị Từ Bỏ không ổn định, va chạm với thế giới khác.” Giản Hoa nhíu chặt mày, xác định đây chính là dị tượng cậu nhìn thấy ở không gian hư vô, “Thế giới của Nhện khổng lồ.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiến sĩ Diên: Nghĩ lại xem, Quỷ Lửa có khác gì mấy vị chính khách kia đâu.

Giản Hoa: Trông đẹp trai hơn.

Tiến sĩ Diên:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Sào Huyết

Mặt đất ướt sũng, đỉnh động còn nhỏ nước không dứt.

Xung quanh ngập một mùi tanh khó ngửi, hòa với mùi lá cây thối rữa, khiến người ta buồn nôn.

Khi nhắc chân, đế giày bị thứ gì dính chặt, rất khó kéo ra.

“Đừng động, có tơ nhện.” Lý Phi nhỏ giọng nói.

Anh nhỏ tiếng như thì thầm, không ngờ là cái động này có cấu tạo đặc biệt, nên những lời này bị phóng đại vô số lần, một lần lại một lần vang vọng trong động. Giống như đeo tai nghe tốt nhất, âm sắc trong tiếng vọng được giữ hoàn hảo, nó ngăn ngui lại hữu lực, lộ ra thân thiết dịu dàng, cứ như vậy oanh tạc màng tai ba người.

“...”

Hiệu quả âm thanh lập thể vòng quanh, đặc biệt hưởng thụ như ở rạp chiếu phim Imax.

Đi rạp chiếu phim xem “Con quạ” mười lần, Giản Hoa rất có quyền phát ngôn.

Bên tai và cổ cậu đều đỏ lên, vành tai nóng bỏng, bình thường dù Lý Phi dán bên tai cậu nói chuyện, cũng không có hiệu quả rõ ràng như vậy.

Trong chế tác hậu kỳ của “Con quạ”, giọng của Ô tướng quân là diễn viên tự mình lồng. Lý Phi là ảnh đế, có thể sử dụng kỹ thuật diễn xuất biểu

hiện ra nhân vật hoàn toàn khác biệt. Nhưng ở phương diện giọng nói này, Lý Phỉ lại không phải là quái tài có thể biến đổi giọng nói, nên giọng Ô tướng quân không khác giọng anh lắm.

Thân ở hoàn cảnh nguy hiểm không rõ, bỗng bị tấn công như vậy...

Không ổn rồi!

Giản Hoa tỉnh táo lại, tiếng động này chắc chắn sẽ kinh động nhện khổng lồ gần đó.

Quả nhiên, phía hang động có tiếng lạ, giống như có rất nhiều nhện khổng lồ đến đây.

Hang động âm u tối tăm bỗng sáng lên, tường lửa vây quanh hai người, cũng chiếu đến Tiến Sĩ Điên cách đó không xa. Gã không nói tiếng nào chạy thẳng vào sâu trong hang động.

Phía trước chỉ có một con đường, Tiến Sĩ Điên chạy không được vài bước, chắc chắn sẽ phải lấy dây leo kéo tơ nhện ra để mở đường.

“Khắp nơi đều là mạng nhện, giăng kín!”

Dường như chỉ có chỗ họ xuất hiện là không có, nhện khổng lồ cố ý để lại một chỗ như vậy chắc là phải có lý do.

“Rất dính, tôi đề nghị hai người không nên cử động.” Tiến sĩ Điên vừa nhếch mép cười quái dị, vừa chỉ huy dây leo kéo tơ nhện trên đui gã.

Giản Hoa không để ý tới gã, hỏi thẳng: “Có thể đốt không?”

“Anh không thấy cửa động, rất sâu.” Vẻ mặt Lý Phỉ âm trầm.

Tiến sĩ Điên hú lên quái dị, liên tục lui về sau. Ánh lửa chiếu xuống, mấy người đều thấy rõ chỗ sâu trong động cũng có nhện khổng lồ vọt tới.

Một con nhện, người dị năng cấp S có thể đối phó. Nếu không để ý kiến trúc xung quanh, không sợ làm hỏng, thì có đến mười mấy con, họ cũng có thể tiêu diệt. Giờ tiếng răng rắc vang khắp nơi, từ xa đến gần. Dị năng của Giản Hoa cảm nhận được ít nhất mấy trăm con nhện khổng lồ. Tiêu hao dị năng hiển nhiên không phải ý hay, nơi này lại không có đường đi.

Tiếng nói chuyện của ba người ở trong động lần lượt trở thành tiếng vang.

Đến giờ mới thôi, câu “cẩn thận tơ nhện” đầu tiên Lý Phi nói ra còn chưa biến mất, giờ xen lẫn cùng những câu khác, trở nên cực kỳ âm ỉ, ong ong, chỉ sợ lúc sau họ có muốn nói lời khác cũng không nghe rõ.

Nhện khổng lồ đến từ hai bên, Lý Phi không thể không dùng tường lửa chặn cả bên Tiến Sĩ Điện.

Khi lửa cháy, Giản Hoa cũng không nhàn rồi, đám tơ lan xa, trên đường còn đụng vào dây leo Tiến Sĩ Điện lén thả trên mặt đất.

Rất nhanh, năm và dây leo đều phát hiện ao nước giữa động.

Rất sâu, nhìn không thấy đáy.

Diện tích ao nước lộ ra rất nhỏ, ao nước tối đen, lúc trước không phát hiện nó tồn tại.

“Rầm.” Ngoài ao nước nổi lên bọt nước.

Dây leo rút hết về, chỉ có năm không quan trọng xuống dưới thăm dò – Thực vật mà người dị năng Thực vật thao túng vẫn là một loại vật sống, năm chỉ là sản phẩm cụ thể hóa của dị năng.

Trong động nóng bức, mùi thối nát bị nhiệt xông, càng khó ngửi hơn.

Giản Hoa lúc đầu không thấy gì khác thường, dù sao xung quanh cũng đều là tường lửa, nóng là đương nhiên, nhưng cậu rất nhanh ngửi thấy được một mùi rất hắc, trộn trong không khí.

Lý Phi hơi sửng sốt, mùi lưu huỳnh?

Anh không nói chuyện, dùng động tác bảo Giản Hoa lui về sau, rời xa ao nước.

Nhện khổng lồ ngoài tường lửa nôn nóng bất an. Chúng cảm nhận được mùi đồ ăn mê người, lại cảm thấy nguy hiểm, cực kỳ bồi hồi, do dự.

Dây leo nhảy lên cùng năm, mỗi bên cuốn một con nhện khổng lồ, kéo nó vào trong biển lửa.

Tám chân nhện khổng lồ đập loạn, liều mạng giãy dụa, vỏ ngoài nó cứng rắn, thiêu không chết ngay được, nhưng bị nướng rất khó chịu. Hành vi “đe dọa” như vậy, khiến các con nhện khổng lồ khác càng nôn nóng.

Tiến sĩ Điền khoa tay múa chân, gã rất thích khi Giản Hoa có cùng ý tưởng với gã.

Lý Phi lạnh mắt nhìn gã.

Tiến sĩ Điền khiêu khích liếm môi, khi muốn nói gì đó, Lý Phi đã dời ánh mắt.

“...”

Lý Phi quay lưng với Tiến Sĩ Điền chỉ hướng cho Giản Hoa.

Có đường? Giản Hoa nghi ngờ nhìn hướng kia.

Lại một bức tường lửa bao lại họ và Tiến Sĩ Điền ở giữa, lửa hừng hực thiêu đốt. Bản năng của Tiến Sĩ Điền cảm thấy không đúng, nhưng dây leo

sợ lửa, trong động không biết vì sao mà không có bất cứ thực vật gì, ngay cả địa y* cũng không mọc. Tiến sĩ Điền lại không dám tùy tiện bước vào biển lửa chịu chết. Cứ kéo dài như vậy, chờ đến khi lửa nhỏ bớt, Tiến Sĩ Điền đã không thấy Giản Hoa và Lý Phi đâu.

*Một loài họ nấm có thể phát sáng trong đêm

Động chỉ lớn như vậy, có thể đi chỗ nào?

Tiến sĩ Điền nghi ngờ nhìn ao nước, lập tức phủ định suy đoán này. Dây leo cũng không chịu xuống nước, là đã tuyên bố nguy hiểm rồi, hơn nữa, nếu dưới đáy nước không có đường, chẳng phải là chết ngột ở trong sao?

Nhưng mấy điều này đều không là vấn đề hấn muốn tự hỏi, vì không chỉ đám lửa ngăn giữa hấn và Lý Phi cháy nhỏ lại, bức tường lửa ngăn cách nhện khổng lồ cũng đổ.

Một con nhện khổng lồ không kiên nhẫn đạp lên nham thạch nóng bỏng, nhảy lên đỉnh, phun tơ nhện hướng bên này...

“A!”

Tiếng kêu quái dị vang vọng trong động, Giản Hoa quay đầu.

Họ đi dọc theo một cái khe nhỏ. Trong bóng tối, Lý Phi dùng mắt quý thấy được chỗ ẩn nấp này, vốn chỉ tính tìm chỗ dễ thủ khó công để từ từ đối phó nhện khổng lồ, không ngờ rằng cái khe này rất dài.

Lý Phi vươn tay, có thể cảm nhận được làn gió mỏng manh.

– Đường hầm này có cửa ra!

Cái khe là một đường hầm thiên nhiên, chỗ rộng thì hai người có thể đi sòng vai, chỗ hẹp chỉ có thể bò đi. Đá tảng nhô ra cắt rách quần áo, có vài chỗ rất khó đi, Giản Hoa phải dựa vào hướng dẫn của Lý Phi để di chuyển.

Có lẽ vì nhện khổng lồ không vào được, nên bốn vách tường không có tơ nhện, cũng không thấy chuột và rắn.

Động tĩnh phía xa hang động càng lớn, gào thét, tiếng càn chiến vọng lại liên miên không dứt.

Không biết vận may của Tiến Sĩ Điền thế nào, mà trước khi dị năng hao hết lại phát hiện con đường chạy trốn này. Không có mắt quỷ, nên vẫn rất khó, nếu lại bị dính vào mạng nhện...

“Có kẻ nên chết từ sớm.” Lý Phi lãnh lẽo nói.

Họ đã đi đến cuối khe, bên ngoài không có ánh sáng, tầm nhìn rất kém.

“Nhưng có người lại không dễ chết như vậy.” Giản Hoa phủi bụi trên quần áo, nếu không linh hoạt, vừa rồi ở chỗ ngoặt, cậu đã rơi mất một chiếc giày rồi.

Cái khe là một cửa động trên vách núi, cách mặt đất hơn mười mét, chỗ cửa ra có một cây cổ thụ, cành cây mọc lan tràn, rễ cây cắm sâu xuống đất. Giản Hoa mượn lực mấy lần rồi thoải mái nhảy xuống dưới.

Lý Phi:...

Cuối cùng, anh được năm mọc lên đỡ xuống.

Mũ năm rất mềm, chỉ người giữ thăng bằng tốt mới có thể miễn cưỡng coi chúng thành bậc thang.

Thấy Lý Phi đã xuống, Giản Hoa quyết đoán để nắm rời khỏi vị trí. Dù Tiến Sĩ Diên có dây leo, nhưng cũng phải gọi được loại đồng dạng ở thế giới này, có mệnh có vận may mới trốn ra được.

Lý Phi lo lắng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Cây cối cao lớn hoàn toàn che khuất ánh mặt trời, khiến cho khu rừng phía dưới như ma vực, u ám tối đen, lá cây trên mặt đất nát rữa, dường như hình thành đầm lầy, không thể giẫm lên.

Trong khu rừng chỉ có tiếng côn trùng kêu gián đoạn, nghe không được tiếng chim kêu, cũng không thấy động vật nào.

“Thế giới Nhện khổng lồ?” Lý Phi lẩm bẩm.

“Trong không gian hư vô, ngoài lỗ hổng thông tới thế giới của chúng ta, còn một lỗ hổng thế giới khác ở gần đó.” Giản Hoa nhớ lại tình cảnh trong mộng, cậu khẳng định, “Vốn đã có mấy con côn trùng khổng lồ tạo ra động rỗng, sau đó muốn tạo động rỗng nối liền với thế giới của chúng ta nhưng không dễ dàng gì. Kết quả, xuất hiện va chạm không gian.”

Cho nên nhện khổng lồ đột ngột xuất hiện ở trấn nhỏ.

Chúng vẫn là sinh vật “trong thế giới”, khi tiến vào “không gian trùng lặp” chắc có thể làm được, nhưng con côn trùng khổng lồ trong không gian hư vô phải chọc ra một động rỗng đã.

Lý Phi nắm ngón tay Giản Hoa, lạnh lẽo, không có hơi ấm.

Lý Phi không nói gì, anh nhìn nắm rời ra khỏi động rỗng là biết Giản Hoa chắc chắn đã liều chết cận chiến với côn trùng khổng lồ ở thế giới hư vô, nếu không sao nắm lại mập như vậy?

“Lần thứ hai không gian va chạm, đưa chúng ta đến bên này?” Giản Hoa thử đoán nguyên nhân.

Lý Phi nhắc nhở cậu: “Hoắc Vi cách chúng ta không xa.”

“Ừ?” Giản Hoa nghi hoặc ngẩng đầu, cậu phản ứng lại rất nhanh. Hoắc Vi chắc là cái người dị năng Hắc Uyên bao giờ cũng cố ý vô tình “thể hiện”. Lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Vi là khi ở Bắc đô, Giản Hoa vẫn không có ấn tượng tốt với Hoắc Vi. Vốn cậu không đến mức quên tên Hoắc Vi, chỉ là thường xuyên ngủ mê man, khi ý thức kéo dài vô số lần trong hư vô, không cảm nhận được thời gian. Một vài chuyện không quan trọng, Giản Hoa tự nhiên sẽ quên.

“Nghĩa là chỉ người dị năng cấp cao, mới bị kéo qua.”

Lý Phi bất đắc dĩ cười, anh an ủi Giản Hoa, “Đừng lo lắng, nếu hai thế giới lại va chạm, chúng ta chắc chắn có thể trở về.”

So sánh với năm bên này, quy mô Thế giới Bị Từ Bỏ lớn hơn, rất dễ tạo thành đường “liên kết”.

“Chúng ta không biết va chạm này là ngẫu nhiên, hay là...”

Giản Hoa không nói tiếp được, thế giới Nhện khổng lồ nếu chỉ “thoáng qua”, sẽ là việc vui lớn, trời biết nó lúc nào sẽ quay lại.

“Không đâu. em còn nhớ nhện khổng lồ ở Nhà hát Quốc gia Hải thành không?”

Chuyện xảy ra ở ngày Lễ Giáng Sinh đó, đã qua hơn ba tháng.

Giản Hoa lắc đầu, cậu không lạc quan như Lý Phi. Lần kia là Thế giới Bị Từ Bỏ, lần này thì rơi hẳn vào thế giới khác. Đừng nói giường, nhìn khu rừng rậm rạp này liền biết, hôm nay họ đừng nghĩ ra ngoài được.

“Cơ thể cảm thấy thế nào?”

Lý Phỉ vừa lưu ý bốn phía, vừa cẩn thận đi trên rễ cây.

“Trọng lực nhỏ hơn địa cầu một chút. Anh cũng có thể cảm nhận được. Còn không khí...” Giản Hoa cảm thấy trong gió đều là mùi tanh và mùi gỗ mốc.

“Lượng khí Oxy khá cao, chắc sẽ không thoải mái...”

Lý Phỉ đã đi qua rất nhiều nơi để quay phim, cao nguyên tuyết nguyên không khí loãng, cũng có núi rừng hang động.

Tiếng Lý Phỉ ngừng bật, vì trước mắt xuất hiện từng mảng mạng nhện trắng, rũ xuống từ trên cây.

Chẳng lẽ đi nửa ngày mà vẫn còn trong sào huyệt của nhện khổng lồ?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đồng Hành

“Chúng ta phải mau rời khỏi nơi này, Tiến Sĩ Diên là người dị năng Thực vật, nơi này rất có lợi cho gã. Nếu gã đuổi theo...” Giản Hoa nói được một nửa, thấy vẻ mặt Lý Phi nghiêm trọng nhìn phía xa, cậu cũng ngừng lại, nhắm mắt cảm nhận động tĩnh xung quanh.

Tiếng rào rào, như mưa nhỏ, lại như cành lá ma sát lẫn nhau.

Trong rừng, luôn có cùng một loại âm thanh, sau khi gió thổi, âm thanh này từ loáng thoáng càng trở nên rõ ràng.

“Tình hình mấy cây cổ thụ này không tốt lắm, chúng sắp chết.”

Lý Phi ngửa đầu, anh có thể thấy thân cây cách mặt đất khá xa, cành lá đã ố vàng, chỗ cao hơn chỉ thấy bóng. Lúc đầu Lý Phi tưởng là tán cây, hiện giờ nhìn kỹ, thì rõ ràng là từng lớp mạng nhện.

“Cả khu rừng này đều là sào huyệt của nhện khổng lồ.” Lý Phi nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhện khổng lồ nhả tơ kết lưới, di chuyển giữa cây cối. Không có ánh mặt trời, thực vật phía dưới chết héo. Giờ này cả bản thân cây cối cũng chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Trong hoàn cảnh lượng khí Oxy quá cao, con người cũng sẽ thấy không thoải mái.

Đặc biệt khi thành phần Carbon dioxit trong không khí quá ít, khí Oxy quá cao, sẽ dẫn đến suy kiệt hệ hô hấp.

Khu rừng này đã chết, không khí còn khiến người ta không thoải mái như vậy. Xem ra thế giới này có lượng khí Oxy rất cao... Điều này đủ giải thích nhiều vấn đề, như côn trùng, thực vật khổng lồ hóa, khí hậu ẩm ướt, vi sinh vật phát triển.

Đi săn cũng sẽ trở nên gian nan, vì thịt sẽ biến chất rất nhanh.

“Chỗ nào cũng có mạng nhện cũng là điều tốt, xem, không có muỗi.”
Lý Phỉ cười nói.

Không chỉ muỗi, các loài côn trùng biết bay khác cũng không thấy bóng dáng.

Chắc chỉ loài côn trùng nào vốn sống dưới lòng đất, mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Vì con mồi ở tầng chót của khu rừng này tuyệt tích, nên vị trí mạng nhện khá cao, tốt hơn tình hình trong động nhiều. Lý Phỉ vòng qua tơ nhện rũ xuống từ cái cây chết, chọn hướng khác.

Đám tơ lặng lẽ quẩn lên người Lý Phỉ.

Giản Hoa khổng lồ chế nấp không mọc dưới cây cối, nếu nấp đi một đường mọc một đường, thì sẽ lộ hành tung của mình.

Tiếng rào rào quái dị vang liên tục, Giản Hoa đã biết đây là tiếng từ mạng nhện trên đỉnh đầu. Nhện khổng lồ ngoài con đã trưởng thành, cũng có con chưa hoàn toàn lớn lên.

“Em đang nhìn gì?”

“... Chúng ta có thể sẽ rất khó kiếm thức ăn.”

Trong khe hở giữa cây cối và mạng nhện có rất nhiều xác nhện khổng lồ, lớn nhỏ, nát vụn hỗn độn chất cùng một chỗ.

– Nhện khổng lồ tự giết lẫn nhau, cắn nuốt lẫn nhau.

“Khu rừng này chắc bị nhện khổng lồ ăn sạch rồi.”

Giản Hoa nhú mày, tìm không thấy đồ ăn thì chỉ đành khai đao với nhện khổng lồ. Ngày hội ẩm thực hàng năm ở Hoài thành, quây bán nhện nướng là thu hút ánh mắt của mọi người nhiều nhất. Nhện khổng lồ chắc là có thể ăn, nhưng...

Cậu nhìn Lý Phi, cảm thấy dạ dày đã bị nuôi đến kén ăn của anh để rất khó chấp nhận.

“Đi ra ngoài trước rồi nói sau.”

Có lẽ chờ khi rời khỏi sào huyết nhện khổng lồ, vấn đề này sẽ dễ giải quyết.

Đường trong rừng rất khó đi, trên vỏ cây mọc rêu xanh trơn ướt, rễ cây to nhỏ không đều, thường móc vào quần áo, nếu không có đám tơ bảo vệ giảm xóc, chắc không cần nửa ngày, quần áo hai người đã không thể nhìn được nữa.

Không khí rất loãng, đi một đoạn là phải điều hoà hô hấp.

Khu rừng như không có điểm cuối, vì nhìn không thấy bầu trời, nên đêm hay ngày cũng không phân biệt được. Có khi ven đường xuất hiện từng chùm địa y và nấm lấp lóe huỳnh quang, có màu vàng nhạt, có màu xanh lam lục, chợt gần chợt xa như lửa quỷ ở thế giới U Minh.

Đi lâu, không phân rõ phương hướng trong rừng được nữa, gần như bị những điểm sáng nghìn bài một điệu này bức điên, hoài nghi mình đang ở

trong ảo ảnh.

Ánh mắt Giản Hoa vừa trở nên mờ mịt, nhưng không mất vài giây đã tỉnh táo lại.

So với trong ác mộng hư vô, nơi này chẳng là gì cả.

Giản Hoa bắt đầu để ý Lý Phỉ, mỗi khi Lý Phỉ xuất hiện bộ dáng chần chừ hoảng hốt, sẽ kêu người tỉnh lại.

Mấy thứ phát sáng này có thể phóng ra khí gây ảo giác, rất dễ khiến người ta lệch lạc, có lần Lý Phỉ đi thẳng tới chỗ ao nước, may mà Giản Hoa phát hiện đúng lúc.

Một đường này không dễ dàng, ngay cả Giản Hoa cũng không cẩn thận mà bị cốc đầu.

Ảo giác cũng xuất hiện ngày càng thường xuyên. Lý Phỉ thấy cảnh sau khi mình chết đi, Giản Hoa rời khỏi nghĩa trang. Mưa to tưới ướt tóc và quần áo cậu, Giản Hoa mang bộ dáng chật vật như thế, nhưng lại không có vẻ mặt gì, quanh thân tỏa ra cảm giác cô độc.

Đôi mắt ngưỡng vọng bầu trời, không còn hứng thú với cuộc đời.

Cậu đi ven đường, ánh mắt thỉnh thoảng trôi đến giữa đường, thoát nhìn như muốn bước ra ngoài lan can.

Thành phố không còn cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt, nơi nơi đều là đồng đồ nát, ô tô rách nát, một vài người không có nhà để về run rẩy cạnh trụ cầu.

Đầu đường có hai gã đàn ông hung ác đang tranh cướp một túi nhỏ đồ ăn, chúng cầm vũ khí trong tay, vết máu loang lổ trên dao nhọn. Ánh mắt

Giản Hoa nhìn chăm chăm con dao kia, hai gã đàn ông nhận ra, quay đầu lớn tiếng tức giận mắng Giản Hoa.

Giản Hoa chậm rãi quay đầu, như phải dùng rất nhiều sức lực.

Cậu cô độc đi trên đường, không có đèn đường, không có đường bằng phẳng, phía trước không có bất kỳ ánh sáng nào...

“Lý Phi!”

Mùi gió quanh quần bên chớp mũi, Lý Phi tỉnh lại từ trong ảo giác.

Đúng vậy, là ảo giác. Lý Phi rất xác định, sau khi anh tỉnh táo, nhớ lại thì phát hiện ngoài Giản Hoa, tất cả cảnh tượng khác đều cực kỳ buồn cười. Nghĩa trang kia là chỗ chôn cụ ông cụ bà của anh, đó là một ngọn núi, đã sớm không dư chỗ. Giản Hoa cũng không thể sau khi rời khỏi nghĩa trang, đảo mắt đã vào thành phố đổ nát.

Những chiếc xe rách nát trên đường, có mấy chiếc là của ngôi sao trong giới, còn có một chiếc là của CEO Giải trí Tinh Thiên, Lương Quân. Tóm lại, đều là xe anh khá quen thuộc.

Hai kẻ vì đồ ăn cầm dao giết người, một mọc ra mặt Hoắc Vi, một là Lục Triệu...

Đây đương nhiên không thể nào! Ảo giác chỉ là ảo giác, giống như nằm mơ, con người sẽ theo bản năng bỏ thêm cảnh tượng quen thuộc vào bộ phận chi tiết trong cảnh mơ. Khi ở trong đó sẽ không nghi ngờ gì, sau khi rời khỏi cảnh mơ mới thấy lạ.

Trong ảo giác, Giản Hoa rất bất bình thường. Đây là điều Lý Phi giấu trong lòng, sau khi “biết” tình tiết trong nguyên: Kẻ xuyên sách nhắc tới là có người cho rằng Kẻ Cẩn Nuốt bị trầm cảm.

Tin tức kẻ xuyên sách mang đến muôn hình muôn vẻ, có vài suy đoán rất quá đáng, như Johnson và Lý Phi có quan hệ mà mọi người không nhận ra. Cách nói trầm cảm cũng không mấy được ủng hộ, rất nhiều người tin Giản Hoa có bệnh về tinh thần, nhưng cảm thấy không phải là trầm cảm.

Bởi vì người bệnh trầm cảm bình thường chỉ biết thương tổn chính mình, nào có ý nghĩ không chế, hủy diệt thế giới gì đó.

Sau khi Lý Phi thấy thì cực kỳ để ý. Bởi trong lòng anh biết, khả năng này rất lớn.

Trong ảo giác, Giản Hoa có biểu hiện bị trầm cảm. Cực kỳ nhạy cảm với vật có thể dùng tự sát, cần hết sức chống lại ý nghĩ bất thành linh xuất hiện trong đầu, mới có thể áp chế ý nghĩ hỗn loạn.

“Lý Phi.”

“Anh không sao...”

Lý Phi cầm tay người yêu, lấy lại bình tĩnh.

“Anh nhìn thấy cái gì?” Giản Hoa có chút dự cảm.

“Một vài chuyện đáng sợ, muốn quên đi...” Lý Phi theo bản năng chọn nói dối, anh không muốn bàn với Giản Hoa về “tương lai trong nguyên tác”. Nội dung ảo giác xuất hiện rải rác lúc trước, vừa lúc có thể dùng để qua loa.

“Anh nhìn thấy tuổi thơ của mình, ký ức hoàn toàn mơ hồ.”

Giản Hoa mau chóng nghĩ đến chuyện Lý Phi từng nói.

Lý Phi có bố mẹ như không. Cặp vợ chồng sau khi ly hôn cũng không về quê, trực tiếp ném con nhỏ cho đời trước nuôi nấng, chẳng quan tâm hơn hai mươi năm.

“Khi họ ở cùng nhau, mới mười bảy, mười tám tuổi, tuổi trẻ phản nghịch, làm cái gì hoang đường, cũng không nghĩ tới kết hôn. Đường nhiên, cũng không có tình yêu, chính là cái kiểu người trẻ tuổi muốn đối nghịch với bố mẹ. Rồi nhà trốn đi, say rượu hút thuốc, lẩn lộn với người trong xã hội...”

Lý Phi cười, tự giễu: “Đó là trước kia, không có nhiều thứ linh tinh, muốn học xấu cũng có hạn. Họ không bị nghiện, cũng không mắc bệnh.”

Giản Hoa thấy anh nói thoải mái, cũng coi như nói chuyện phiếm trên đường.

“Họ chắc trông cũng không xấu.”

“...Em nói đúng.”

Nhân phẩm kém, hành vi hoang đường, nhưng bề ngoài, đôi nam nữ kia đúng là rất nổi bật.

“Nghe nói, anh chọn ưu điểm của họ mà lớn lên.” Lý Phi nửa đùa.

Giản Hoa nhìn anh đánh giá: “Ừ, tôi nhìn ra.”

“Nếu giờ em thấy họ, sẽ không suy nghĩ như vậy.”

Người đàn ông làm bố Lý Phi đã trung niên, thất nghiệp ở nhà, tóc mất vài nhúm, đôi mắt thâm đen, răng bị hun khói vàng khè, bụng bia... Dù ông ta có nói mình lúc trẻ là soái ca, cầm ảnh chụp ra làm chứng cũng không ai tin.

Người đàn bà kia, cuộc sống không như ý, già càng nhanh hơn, má lõm vào, xương gò má nhô ra, làn da bị đồ trang điểm giá rẻ hủy hoại. Thậm chí quần áo cũng không được tốt lắm, mở miệng ra lại nói lời chanh chua. Mỗi người nhìn thấy bà ta đều phải đi đường vòng.

Tướng do tâm sinh* đúng là có lý.

*Tâm lòng thế nào sẽ lộ ra vẻ ngoài.

“Nói đến, anh chắc hẳn là... tư sinh?”

Giản Hoa có hơi giật mình nhìn Lý Phi.

“Vì họ chưa tới tuổi kết hôn pháp luật cho phép, lại không cần thận mang thai, hai bên gia đình buộc họ kết hôn, muốn họ thu lại lòng ham chơi đùa, thành gia lập nghiệp.” trong mắt Lý Phi có vẻ châm chọc, “Cho rằng họ thành gia sẽ hiểu được lý lẽ. Dù sao, ở địa phương nhỏ, bày rệu đã tính là kết hôn rồi. Khi đó tìm công việc nuôi gia đình, sống tạm cũng không khó. Anh còn chưa sinh ra, bố đã mất tích nửa năm không về nhà. Sau khi ra đời ba tháng, mẹ đi thành phố khác làm công, vài năm sau thì kết hôn ở kia.”

Lúc đầu, hai người kia còn thường trở về tìm bố mẹ mình đòi tiền, chờ đến khi con sắp đến trường, thì ngay cả nhà cũng không về, cắt đứt liên hệ, không chịu trả một chút tiền nào.

“Chắc là ở bên ngoài ngã đủ rồi, rốt cuộc biết cách làm người, nên lại xây dựng gia đình, kiên định bắt đầu cuộc sống mới.”

Hoang đường trước kia, đương nhiên không thể đề cập tới.

Giản Hoa không muốn Lý Phi nói về chuyện này nữa, chuyển đề tài, hỏi: “Anh sao lại vào giới giải trí?”

“Khi đó học viện nghệ thuật vào tương đối dễ.” Lý Phi nói thật, còn chỉ mặt mình.

Giản Hoa liếc mắt, có tiền vốn cũng đừng khoe ra như vậy.

“Nhưng vào giới vẫn rất khó, cái gì cũng cần quan hệ... May mà gặp được Lương Quân. Khi đó, ông ấy là quản lý kế hoạch thương mại của Giải trí Tinh Thiên.”

“Chỗ nào của anh lọt vào mắt ông ấy?” Giản Hoa không thể tưởng tượng được Lương Quân là loại người tự mình đề bạt người mới.

“Em không phát hiện ông ấy là người rất để ý hình tượng à?”

Giản Hoa gật đầu.

CEO năm mươi tuổi, tùy tiện tấm ảnh nào cũng đủ điều kiện lên tạp chí. Ưu thế bản thân không nói, người đàn ông để ý hình tượng của mình như vậy, không gặp nhiều ở Trung Quốc, trong giới thời trang Paris thì lại có rất nhiều.

“Ông ấy cảm thấy anh rất giống ông ấy.”

“Giống chỗ nào?” Giản Hoa nhú mày, cậu không nghĩ ra được.

“Lúc nào, chỗ nào cũng như có máy quay phim quay chụp mình.”

“...”

Nói cách khác, chính là hoóc môn không cần tiền?

Chờ đã, khó trách mỗi tấm ảnh của Lương Quân cho dù bối cảnh là góc hẻm lách cũng không có vấn đề gì.

“Khụ, lúc đó, phóng viên thích chụp hình ngôi sao lộ ra thói quen bất nhã trên màn ảnh, như mắt trợn trắng, bĩu môi gì đó.” Lý Phỉ giải thích, “Ông ấy trước mặt ban giám đốc nói lời hùng hồn, muốn tìm một người mới không có bất cứ vấn đề gì, đánh mặt đám phóng viên.”

Giản Hoa ngây ngốc.

Bất cứ sự thật nào, đều không như bạn đã nghĩ.

Họ một trước một sau đi trong rừng rậm, nhỏ giọng đùa giỡn.

Rốt cuộc, khu vực lấp lóe huyền quang càng ngày càng ít, trước khu rừng mới hiện ra ánh sáng ầm ầm.

“Sắp ra ngoài rồi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hạnh Ngộ

“Cái gì, người rơi vào động rỗng mất tích?” Trương Diệu Kim trừng người đến báo. Đùng ùa, Giản Hoa và Lý Phi đều xảy ra chuyện? Chờ đến khi trở lại thế giới thực, hẳn phải nói thế nào với đại tá Lô?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Này... Theo như Cảnh Điền nói, họ đuổi theo Tiến Sĩ Điền đến một thị trấn nhỏ, đột nhiên xuất hiện đàn nhện khổng lồ, sau đó bầu trời nứt ra một khe hở, ba người dị năng cấp S mất tích.”

Tổ viên Hồng Long phụ trách báo cáo rất hiếu tính nghiêm trọng của vấn đề. Báo cáo về chuyện dị thường trên quốc lộ Cam Châu vẫn còn đang được truyền đọc. Côn trùng khổng lồ trong động rỗng có thể kéo người thường vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Giờ Lý Phi và Giản Hoa chắc đã bị nhốt trong không gian khác.

Khi người dị năng Hắc Uyên đi, không mang theo Corgi, cấp S cũng không giải quyết được vấn đề.

“Thiếu tá, việc này xảy ra một tháng trước, người của Hắc Uyên đã lục tung trong đồng đồ nát của trấn nhỏ kia vài lần, lại chờ vài ngày. Không còn cách nào, Cảnh Điền để người đưa tin tức về Hải thành bên này.”

Sắc mặt thiếu tá Trương nghiêm trọng: “Hiện tại có bao nhiêu người biết chuyện này?”

“Thế giới Bị Từ Bỏ giao thông không tiện, tin tức truyền đến nơi này thì đã qua rất lâu. Trong căn cứ, trước mắt không ai biết, nhưng địa điểm xảy ra chuyện ở gần đây. Cảnh Điền e là không thể kiểm soát vài người dị năng Hắc Uyên kia.”

Nói cách khác, không giấu được.

Trương Diệu Kim hít sâu, hắt đầu đầu khoát tay, ý bảo cấp dưới ra khỏi văn phòng hẳn.

Hắn từ chỗ Lục Triệu biết được kết cục “nguyên tác”, nói thật lòng, hẳn không muốn nhìn thấy Giản Hoa trở thành kẻ địch của Hồng Long. Người dị năng cấp S có thể phá hủy bao nhiêu, nhìn Tiến Sĩ Điền là biết. Nhưng về chuyện kết thúc Thế giới Bị Từ Bỏ này, Hồng Long chắc chắn đi ngược lại với Hắc Uyên.

Không, Hắc Uyên không tính là gì, đây không phải tổ chức Hắc Uyên thần bí trong nguyên tác.

Không có căn cứ, không thành danh.

Khó là, làm sao tìm đường ra cho Giản Hoa, tìm cách sống sót. Kết cục vĩnh viễn bị lưu đày ở Thế giới Bị Từ Bỏ này, ngay cả Trương Diệu Kim cũng thấy tim đập nhanh.

“Thiếu tá, Đoàn Đoàn...”

Cấp dưới của Trương Diệu Kim đang hỏi có cần khẩn cấp đưa Corgi đi cứu người hay không, bên ngoài căn cứ bỗng có tiếng ồn ào.

Người trong căn cứ Hồng Long càng lúc càng nhiều, nơi này lại quản lý nghiêm khắc, tự nhiên sẽ có người dị năng tâm tư lệch lạc, không dám công khai đối nghịch Hồng Long, nhưng ngầm kích động hoặc làm âm ỉ là chuyện thường.

Đặc biệt, lần này thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ duy trì quá dài, mới đến nay thôi đã sắp ba tháng, rất nhiều người dị năng sinh lòng tuyệt vọng, cho rằng cả đời đều phải ở nơi kinh khủng này, sợ hãi đối với cơ quan quốc gia cũng từ cực kỳ hạ thấp xuống ba phần.

Đạn sẽ bắn hết, so với người dị năng quân đội, đương nhiên số lượng người dị năng bình thường nhiều hơn.

Quản lý họ, không cho họ không lý do, tùy ý lấy đồ trong thành phố, nhất là đồ quý giá, cũng không cho phá hủy kiến trúc. Ở nơi này còn phải tuân thủ pháp luật, mấy người chịu được?

Người dị năng Hắc Uyên lấy Chương Thao cầm đầu, thái độ đều trở nên vi diệu, không tán thành “tiếp tục hiệp trợ Hồng Long”, nhưng ngại Hắc Uyên có người dị năng cấp S làm núi dựa, họ không dám công khai đưa ra ý kiến phản đối, không dám tùy tiện rời khỏi.

Nếu để họ biết chuyện Lý Phỉ mất tích...

Trương Diệu Kim nhíu mày, chuẩn bị tự mình ra ngoài nhìn, tên gầy Triệu Văn đến, vẻ mặt cứng nhắc.

“Báo cáo thiếu tá, trước tòa nhà căn tin bỗng xuất hiện bốn con nhện khổng lồ.”

“Cái gì?”

“Trong đó một con bị không gian của Quan Linh nhốt lại, chúng tôi đang bao vây, giết chết ba con còn lại. Nhưng rất nhiều người dị năng không nghe chỉ huy, hiện trường đã xuất hiện thương vong, mời thiếu tá nhanh chóng đến viện trợ.”

Trương Diệu Kim lập tức ra cửa.

Khu đất trống trước tòa nhà đã hoàn toàn thay đổi, tơ nhện khắp nơi, dính lên thì khó mà thoát ra nổi, còn có độc tê liệt. Da trực tiếp chạm vào tơ nhện, khiến nhiều người dị năng ngã quỵ, hiện trường náo loạn.

“Người dị năng cấp D trở xuống lui về phía sau.”

“Tấn công con mắt của nhện khổng lồ, dùng lửa đốt tơ nhện!”

Luân phiên hô quát mãi mới khống chế được tình hình. Thiếu tá Trương rút súng ra, vừa đi vừa ngắm bắn một con nhện khổng lồ đang đuổi theo căn xe tổ viên Hồng Long, bóp cò súng.

Cơ thể con nhện khổng lồ nghiêng ngả, viên đạn xuyên qua nó đâm vào khớp chân trước.

Chút trì hoãn này, đủ để tổ viên Hồng Long kia thuận lợi trốn thoát khỏi nguy hiểm.

Theo sát đó là lưỡi dao băng Triệu Văn ném ra, đâm vào hai cái chân khác của nhện khổng lồ. Chân nhện khổng lồ sắc nhọn, có thể dễ dàng chọc thủng vật cứng, nhưng lại không thể đứng vững trên mặt băng.

“Trừ bỏ tơ nhện trước...”

Trương Diệu Kim còn chưa nói xong đã dừng lại, xung quanh xuất hiện hiện tượng lay động mắt thường cũng có thể thấy được.

“Sắp trở về!” Có người vui sướng hô to.

Tổ viên Hồng Long mờ mịt, không phải nói là ít nhất một năm sao? Sao Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc nhanh như vậy?

Trương Diệu Kim nghĩ nhiều hơn, hít một ngụm khí lạnh. Trong thành phố còn một đồng hồ hỗn độn, đồ nát chưa thu dọn xong, cầu sụp đổ cũng

chưa thanh lý, đá tảng chưa dời đi. Cứ như vậy về thế giới thực như thế nào được!

Chấn động xuất hiện mau, kết thúc cũng mau.

Nhện khổng lồ vẫn còn tại chỗ, cách đó không xa cũng có nắm, giống như cái gì cũng không thay đổi.

“Chúng ta...trở lại?” Người dị năng không xác định nhìn xung quanh, vẻ mặt dần trở nên nôn nóng. Họ lắc đầu thật mạnh, cố thuyết phục chính mình, “Chắc chắn vì là buổi tối, nơi này lại là vùng ngoại thành, nên vốn chẳng có ai.”

Có vài người vươn tay, phát hiện kim giây trên đồng hồ vẫn không nhúc nhích.

Thực ra khi nhìn thấy bóng dáng nhện khổng lồ, trong lòng họ đã có đáp án, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Ánh mắt Trương Diệu Kim rơi xuống trên một người bị quần tơ nhện toàn thân, nếu hắn không nhìn lầm, vị trí kia lúc trước không có người.

Người nọ nghe thấy tiếng ầm ĩ, vui vẻ ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra một đồng tiếng Anh.

Nếu không phải còn đang cận chiến với nhện khổng lồ, tất cả mọi người đã sửng sốt.

“Đem người đi.” Thiếu tá Trương nghiêng đầu ra lệnh.

Tổ viên Hồng Long còn chưa ra tay, người trông chật vật, râu ria lơ thôi đã đánh về phía một người bên đường, hung ác cướp một miếng thịt khô từ trong túi người kia, nhai nuốt như hổ đói.

Đồ ăn ở Thế giới Bị Từ Bỏ là thứ có giá trị nhất, người dị năng bị cướp đầu chịu bỏ qua, giận dữ ra tay.

Kết quả, một cú này không đâm được. Năm đâm cách mũi “người rừng” một mét* thì dừng lại, giống như có thứ gì đó vô hình ngăn cản.

*Ở đây ghi là 3 thước, 1 thước = 0.33m

“Trường dị năng?” Khó trách, tơ nhện quấn trên đầu mà còn có thể hành động tự nhiên, không bị độc tố ảnh hưởng, hóa ra tơ nhện không thể trực tiếp chạm đến thân người này.

Có “trường”, thì ít nhất phải là người dị năng cấp A.

Trương Diệu Kim nhanh chóng ngăn cản cấp dưới chuẩn bị chấp hành mệnh lệnh của mình.

Không đợi hắt tay mình ra tay, người kia ăn xong thịt khô, dùng bàn tay bóng nhẫy sờ bụng, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, hưng phấn đến mức ánh mắt đều phát sáng.

“Anh ta nói, không phải phải ảo giác, là thịt thật.” Triệu Văn phiên dịch cho thiếu tá Trương.

“...”

Dù người ở Thế giới Bị Từ Bỏ, đa số đều như người gặp nạn, nhưng loại người giống như đi ra từ rừng rậm nguyên thủy, đầy thân bùn lầy, giày không có một chiếc, tơ nhện quấn quần áo rách nát... Đây không phải người gặp nạn, chắc chắn là người rừng.

Chắc là nhìn thấy tổ viên Hồng Long giơ súng, người rừng cũng lấy một khẩu súng lục từ đồng vải rách, cảnh giác trừng họ.

Người này lai lịch quỷ dị, như kẻ điên, nhìn màu mắt thì rõ ràng là người nước ngoài. Gần đây người dị năng cấp A xuất hiện ở Trung Quốc chỉ có Tiến Sĩ Điện...

Trương Diệu Kim lập tức thúc dục dị năng, súng trong tay người rừng phát ra tiếng lục cục, cò súng rơi ra, họng súng gấp khúc. Vài giây sau, cả ổ quay và băng đạn bên trong súng lục đều biến thành mảnh vụn.

Dã nhân giật mình cúi đầu, vẻ mặt phức tạp dùng tiếng Anh cao giọng kêu to: “Khống chế kim loại? Tôi biết rồi, anh là Trương, Hồng Long thiếu tá Trương, người dị năng Trung Quốc.”

“Anh đứng ở đây, mà lại không biết mình ở đâu?”

“Tôi không biết... Tôi vừa rời ở trong một khu rừng toàn nhện khổng lồ.” Dã nhân chần chừ quan sát bốn phía, loại phong cách kiến trúc này hình như chỉ thấy ở Đông Á.

“Chẳng lẽ nơi này là Trung Quốc?” Dã nhân sợ ngây người.

Trương Diệu Kim nheo mắt lại, không nói chuyện. Tổ viên Hồng Long phụ trách phiên dịch chạy tới, xảo quyết nói với người rừng, vì nhện khổng lồ bỗng nhiên đột kích, còn chiếm cứ khu đất trống phía trước căn tin, nơi này không thể nấu đồ ăn được nữa.

Dã nhân không nói hai lời, vén tay áo rách thành mảnh vải lên, tham gia chiến trường.

Gió xoáy trực tiếp đưa nhện khổng lồ lên trời, lại ngã rầm xuống, nhện khổng lồ chưa hết choáng đã lại bị bay lên. Sau mấy lần thì không phải chân cũng ngã gãy hết, nhện khổng lồ tức giận rít gào.

Mọi người chen chúc mà lên, rất nhanh đã cắt đứt chân nhện khổng lồ, dùng bùn trét lên bộ phận nhả tơ trên bụng nhện khổng lồ.

“Dị năng Gió?”

Không phải Tiến Sĩ Điền, điều này làm cho tổ viên Hồng Long bao gồm Triệu Văn nhẹ nhàng thở ra.

Ngắm lại, người dị năng cấp A toàn cầu, khổng chế gió chỉ có hai người, một là nhân vật chính, một là kỹ sư công trình, Rem của công ty phát điện bằng sức gió Australia.

Nhân vật chính mới mười bốn tuổi, râu quai nón đầy mặt người đàn ông trước mắt này đã miêu tả thân phận sinh động.

Trong nguyên tác người dị năng Gió cấp A, Rem, không phục năng lực Johnson lắm, bởi vì Australia ở rất xa, nên tình tiết của Rem rất lâu sau mới xuất hiện. Mặc dù có thực lực cấp A, lại không tham gia chiến tranh người dị năng, chỉ lúc cuối khi thế lực các quốc gia khởi xướng tụ hội người dị năng, Rem làm đại biểu Australia mới xuất hiện.

Hồng Long đã nghiên cứu tư liệu nhân vật trong nguyên tác rất nhiều lần, thế nhưng cả kẻ xuyên sách, cũng không ai coi trọng người dị năng cấp A đến “góp đủ số người” này, Australia thật sự quá xa.

Thấy Rem thuần thực đối phó xong nhện khổng lồ, phúi tay đi tới, thiếu tá Trương phục hồi tinh thần.

“Xin chào, hoan nghênh đến Trung Quốc, anh... biết tôi?”

“Nghe người ta nói qua.” Rem vươn tay, sau đó phát hiện tay mình vừa bắn vừa thối, rất không tiện nên rút cánh tay về. Ánh mắt anh ta tỏa sáng, nói năng lộn xộn, “Thật sự rất tệ. Khi tôi cho rằng cuộc đời này sẽ không còn gì tệ hơn, Thượng Đế lại đùa cợt tôi hơn nữa. Ý tôi là... Quá tốt, tôi rất cuộc đã trở lại trái đất!”

Người phiên dịch khó hiểu, ý thì cậu ta nghe hiểu, nhưng sao kết hợp cùng một chỗ lại chẳng hiểu gì?

Trở lại Trái Đất là cách nói phóng đại mới à, là tục ngữ sao?

Giản Hoa đi hướng ra ngoài rừng, cuối cùng vẫn không thấy ánh sáng, cậu dựa lưng vào Lý Phi, hai người cảnh giác nhìn xung quanh.

Bốn phía lay động kịch liệt, sau khi cảnh vật từ mơ hồ trở nên rõ ràng, họ xuất hiện trên một con đường cũ nát. Nước bắn giàn giụa, trên vách tường đầy graffiti, dưới gạch ngói cách đó không xa có một cái xác.

Nhện khổng lồ đang nhả tơ trên nóc nhà bên cạnh họ, một cô bé gầy yếu bưng bình nước trong tay, vì giật mình sợ hãi, nên bình nước phanh một tiếng rơi xuống đất.

Cô bé mặc một cái T shirt màu đỏ rộng rãi, dài đến tận chân, vẻ mặt sợ hãi, nhưng đôi mắt màu xanh lam trong veo lại xinh đẹp mà bình tĩnh.

Là do thế giới Nhện khổng lồ cũng có nền văn minh, hay là họ đã về đến Thế giới Bị Từ Bỏ?

Lý Phi đang muốn mở miệng, bỗng thấy Giản Hoa chặn trước anh.

“Đừng đi qua.” Trong giọng nói của Giản Hoa có sự sốt ruột hiếm thấy, “Cô bé là người dị năng cấp cao, lực lượng dị năng đều mạnh hơn cả tôi lẫn anh.”

“... Không phải, là cậu ta.” Lý Phi từ dùng tiếng Anh nhấn mạnh giới tính.

Là nam hay nữ, chẳng lẽ còn có thể giấu được ánh mắt của anh ế?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Dụ Bắt

Giản Hoa nghe thấy thì ngẩn ra, lại cẩn thận nhìn kỹ “cô bé” kia.

Cảm thấy là cô bé, vì tóc nó dài, che phủ một bên mặt. Lúc trước, tóc mái hơi che mắt, nên dùng cái kẹp tóc hồng phấn cũ kỹ để cố định. Mặc bộ quần áo rộng rãi hoàn toàn không vừa người, thân hình lại gầy yếu, rụt rè trông như muốn chạy bất cứ lúc nào.

Sau khi bị Lý Phi chọc thủng bí mật giới tính, “cô bé” ngạc nhiên, nó lùi về sau hai bước, vẻ mặt chuyển thành cảnh giác.

Khi Giản Hoa dùng dị năng cảm nhận, điểm sáng này sáng đến chói mắt, chủ nhân của nó lại không biết che giấu sức mạnh của mình như thế nào, lấp lánh như sao sáng trong đêm.

Cảm giác này vượt xa sức mạnh của Tiến Sĩ Điền...

Johnson Brown, biệt hiệu là thần sấm sét và lốc xoáy, Hurricane, người dị năng cấp song S.

Giản Hoa không kiềm được nhìn xung quanh một vòng, hi vọng phát hiện thiếu niên khác trong đồng đồ nát, nhưng nơi này trừ nhện khổng lồ và xác người, chỉ có ba người họ là người sống.

Thiếu niên gầy yếu trước mắt mang vẻ mặt đề phòng, hình như là tra xét được trường dị năng cường đại.

Đối mặt với chuyện “kẻ địch mạnh” bị dọa sợ, Giản Hoa và Lý Phỉ rất sáng suốt chưa nói gì với Johnson.

– Đột nhiên xuất hiện hai người xa lạ, thốt ra tên bạn, trải nghiệm này thật sự rất tệ.

Sau khi giằng co nửa phút, thiếu niên chậm rãi lui về phía sau, cánh tay và cẳng chân gầy gò bật thật nhanh, giống như một con báo con, phát hiện “kẻ địch” thật sự không có ý đuổi tới, nó nhanh chóng trốn xa.

Đám tơ lừ luyến không rời, muốn đuổi theo, bị Giản Hoa bắt đi trói con nhện khổng lồ đang náo loạn bên cạnh.

Trời sáng, không phải ban đêm.

Trong đồng đồ nát còn có tàn lưu của vật kiến trúc, thoát nhìn thấp bé cũ nát, như xóm nghèo thấy trên TV, lại thêm thiếu niên vừa chạy trốn...

“Chúng ta ra nước ngoài?”

“Chắc vậy.” Giản Hoa xác định, vì nơi này không có tung tích nào của năm.

Thế giới Cự Thù và Thế giới Bị Từ Bỏ trùng lặp lần nữa, lại có thể đưa họ đến quốc gia khác bên kia bờ đại dương, việc này rất ngoài ý muốn. Dù như thế nào, có thể trở lại trái đất cũng là chuyện tốt.

Trong khu rừng đó, không có gì ăn, cũng không có nước, Lý Phỉ đã nhịn gần một ngày chưa ăn gì.

Việc cấp bách không phải là tích cực với nhân vật chính thiếu niên, mà là tìm đồ ăn.

Đối với người dị năng cấp cao tự thân hấp dẫn quái vật mà nói, đây không phải việc gì khó.

Nửa giờ sau, nhặt được cái nồi hổng nấu canh thịt. Thịt là của măng xà khổng lồ, sau khi đánh vảy loại quái vật này, thịt bên trong rất mềm. Một con măng xà dài mấy mét, bị Lý Phi đốt cho thay đổi hoàn toàn, chỉ có một đoạn dài bằng hai tay may mắn thoát nạn, sau khi tùy tiện rửa thì thả vào nồi.

Dị năng quá mạnh, khi nướng thịt không giữ được độ lửa, nhưng nấu canh thịt vẫn miễn cưỡng có thể. Tay nghề này là Lý Phi đốt thùng mười mấy cái nồi mới luyện ra được, nguyên liệu nấu ăn đầu tiên là măng xà, dù độ lửa nấu canh thịt hơi quá, cũng lo quá cứng cắn không nổi

Giản Hoa có thể không ăn gì, nên nếu đồ ăn quá khó ăn, cậu liếc nhìn cũng không muốn.

Một người ăn bao giờ cũng cô đơn.

Nếu đã nấu, ăn không ngon thì cũng không tốt, nhưng con mèo không nấu cũng không giữ được bao lâu, đối với một nồi canh thịt như vậy, Giản Hoa vẫn sẽ ăn một ít.

Thịt măng xà cũng tốt, nhưng không có vị, trong lúc vội vàng cũng không tìm được gia vị gì.

Khi Giản Hoa đang ăn, bỗng sinh lòng cảnh giác, ngẩng đầu thì nhìn thấy phía xa, một cái đầu ló ra ở đoạn tường bên kia.

“....”

Canh thịt măng xà rất thơm, trong lòng Giản Hoa có thể đứng ở mấy vị trí đầu trên danh sách đồ “ngửi mùi không tệ, trông cũng ăn được”, không ngờ rằng còn có thể dựa vào nó “dụ bắt” thiếu niên nhân vật chính.

Sau khi biết tình tiết nguyên tác, nói không ghét Johnson là giả, ai cũng sẽ không thích một người có số phận định là sẽ đánh bại/giết chết

mình. Nếu thể trạng Johnson là một người trưởng thành bình thường, không cần Lý Phi, Giản Hoa cũng muốn trước tiên nhắm mắt đối phương đâm một cú.

Nhưng cậu thiếu niên chỉ cao có một mét bốn, ở Trung Quốc một học sinh cấp hai cũng cao hơn nó, bộ dáng như gió thổi qua là gục, một đâm này cũng không đánh ra được.

“Cậu ta không phải đã mười lăm tuổi sao?” Giản Hoa quay đầu, nghi ngờ hỏi Lý Phi.

“Có lẽ là có nguyên nhân khác.”

Poseidon chết, thân phận người thừa kế tập đoàn chói mắt còn chưa kịp lộ. Kẻ xuyên sách bên chỗ nhân vật chính Johnson Brown lại càng thêm ngang ngược, trong quá trình Johnson trưởng thành, không chừng đã có đường rẽ gì đó.

“Không đúng, quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, ngoài thịt thần lằn khổng lồ màu lam ăn vào sẽ tăng tốc độ khép miệng vết thương, không phải phát hiện còn có một vài loại thịt khác, sau khi ăn có thể giúp xương phát triển sao?”

Nghe nói căn cứ Hồng Long trực tiếp phân loại chúng là thuốc cho vết thương ngoài và xương.

“Tất cả quái vật đều đuổi theo người dị năng cấp cao, chẳng lẽ cậu ta một loại cũng chưa từng nếm?”

“Không biết nấu?” Lý Phi đưa ra một suy đoán tương đối đáng tin.

Một tia sét chém xuống, đồ ăn thành than, chứ còn ăn như thế nào được nữa.

“Bên cạnh cậu ta, chẳng lẽ ngay cả một người dị năng hệ lửa cũng không có?” Giản Hoa nghĩ nhân vật chính không bị kẻ xuyên sách phát hiện, thì cũng sẽ được cục dị năng của nước Mĩ nhận chăm sóc. Đây là vị cứu tinh, có khả năng là điểm chống đỡ thế giới này, ai chết chứ Johnson không thể chết.

Lý Phi suy nghĩ, rồi nhanh chóng tìm ra vấn đề mấu chốt: “Ngay cả em cũng nghĩ cậu ta là một cô bé... Chắc là cải trang để tránh né truy đuổi.”

Tự dừng sang nước ngoài, còn gặp nhân vật chính, nếu không làm gì, thì dứt khoát phải xin lỗi cơ hội trời cho này.

– Trực tiếp giết người thì không cần, nếu chọc giận đứa nhỏ này, hai người dị năng cấp S cũng chưa chắc có thể lông tóc vô thương giải quyết Johnson.

Ảnh đế lộ ra nụ cười sâu xa: “Trước cứ xem cuộc sống của vị cứu tinh này của chúng ta đã.”

Họ rời đi khỏi đồng đồ nát, dùng đám tơ che giấu năng lượng của mình.

Vì nhận thấy có kẻ địch mạnh xuất hiện, hung thú hỏa diễm và cự thú bóng đêm đều không an phận. Cự thú bóng đêm từ trạng thái nằm sấp lười biếng biến thành vận sức chờ phát động tấn công, mở to mắt nhỏ dãi thềm thường.

Món ngon, món ngon khó thấy trên đời, trông còn ngon hơn lương thực dự trữ nuôi trong nhà.

Cảm thấy hung thú hỏa diễm đứng lên, kích động tức giận nhìn chăm chăm bên kia, như muốn giữ nghiêm địa bàn. Cự thú bóng đêm ghét bỏ –

Có nên ném con này ra ngoài làm mồi dụ không? Tiếc lương thực dự trữ thì không có thức ăn mới!

Trên thực tế, hai người dùng canh thịt dụ nhân vật chính, đang nín thở im lặng nhìn phản ứng của thiếu niên.

Johnson rất nhanh đã đến gần nôi, sau khi chần chừ, nó xoay người bắt một con chuột đào hầm về. Chuột lớn như mèo bị gió xoay cho choáng váng, Johnson bắt chuột uống một ngụm canh.

Đợi vài phút, thấy chuột đào hầm không phản ứng xấu nào, thiếu niên mới yên tâm đổ canh thịt vào bình nước mình mang đến.

Dọc theo đường đi, Johnson rẽ ngang rẽ dọc, cực kỳ nhạy bén.

Nếu muốn theo dõi nó, thì rất khó không bị phát hiện, may mà Giản Hoa có dị năng cảm ứng, không cần đi theo phía sau nó chơi trốn tìm. Sức mạnh của Johnson rất dễ khiến người khác chú ý, thực ra dù đến khu vực người dị năng tụ tập, điểm sáng đại biểu cho nó cũng sẽ không lẫn vào đâu được.

Lý Phỉ phát hiện một chuyện, nơi này hình như không phải cảnh nội nước Mỹ.

Hàng rào sắt, kiến trúc đồ nát, đầu đường có thể dễ dàng nhìn thấy cướp bóc, còn có cái loại mũ rơm to đỉnh nhọn rất rõ ràng này.

“Nơi này hình như là biên giới giữa Mexico và nước Mỹ.”

Thân phận người dị năng phức tạp, nhân viên hỗn loạn, nơi Johnson ẩn nấp là một trường học.

Khi nó mang canh thịt về, đúng lúc Federik tỉnh. Hắn tựa vào bàn học cũ nát, ngoại trừ cả người gầy một vòng, thì trạng thái ngược tinh thần lại

rất tốt, hắn đang xem một quyển sổ tay bản đồ.

Bình nước vừa mở ra, đã ngửi được mùi canh thịt, Federik hơi giật mình.

“Từ đâu?”

Họ đã ba tháng không có cơm ăn, nước nôi gì càng thêm không cần nghĩ. Thực phẩm chín bị người dị năng Lửa đẩy giá lên trời. Sau khi cơ thể Federik tốt hơn chút, từng mạo hiểm dùng con mồi đi đổi. Kết quả, đối phương thấy hắn lẻ loi một mình, không cần suy nghĩ, đã trực tiếp trở mặt cướp bóc.

Johnson ra mặt thì càng không có khả năng. Vì tránh né tổ chức Thánh Môn và bang thuốc phiện truy đuổi, Johnson có khi giả dạng làm trẻ em bị bệnh bại liệt, khập khiễng đi đường, có khi mặc thành như vậy khiến người ta hiểu lầm giới tính.

Nhỏ yếu cũng đủ nhỏ yếu, cũng không thu hút, chỉ là mỗi ngày đều phải giải quyết kẻ có ý xấu.

Có vài kẻ thấy một cô bé thì có ý xấu, lại có kẻ giống như Bọ Cạp Đỏ, muốn ăn thịt người... Mấy tên cặn bã bắt không được con mồi, lại chuyển ánh mắt đến đồng loại, cũng không phải dạng hung thần ác sát, trông cũng không làm được gì, nhưng lại động tay chân trong đồ ăn.

Federik không lo Johnson sẽ mắc mưu, hắn lo đồ ăn Johnson cướp về là thịt gì.

“Có hai người dị năng rất mạnh.” Johnson còn nhớ rõ cảnh tượng kỳ lạ, hai người kia bỗng xuất hiện trong đồng đồ nát, nó chần chừ hỏi, “Có người dị năng Không Gian còn mạnh hơn Bọ Cạp Đỏ sao?”

Federik nghe được cái tên này, thì ngay lập tức cảnh giác, truy hỏi rằng có chuyện gì xảy ra.

Người dị năng khiến Johnson cảm thấy “rất mạnh”. Đây cũng không phải là nói đùa.

“Họ có mái tóc đen, mắt cũng màu đen...”

“Không được nói.” Federik bỗng bịt kín miệng thiếu niên, sắc mặt tái nhợt nhìn cây nấm nhỏ đựng đưa trong góc tường.

Họ đã ở phòng học này hai ngày, lúc trước không thấy thứ này.

“Có thấy rõ trên vách tường là gì không?” Federik chỉ vách tường xám trắng loang lổ.

Thiếu niên với dị năng mạnh mẽ, cảm nhận càng rõ ràng hơn, gật đầu nói: “Có vài sợi tơ trắng trông như tơ nhện, đang bay bay theo gió... Không đúng, không có gió!”

Thiếu niên mở to hai mắt, chắn trước mặt Federik: “Ngài Morenza, chú mau vào trong không gian.”

Một đường này, mỗi lần gặp nguy hiểm, họ đều có thể may mắn sống sót là nhờ vào không gian của Federik. Đánh không lại có thể trốn vào, chẳng những quái vật không phát hiện được, người dị năng cũng không có cách nào.

Bình thường đều là Johnson ở bên ngoài đối phó kẻ địch, cơ thể suy yếu Federik, vì không cản trở nên sẽ chủ động vào trong không gian. Nhưng là lần này thái độ Federik khác thường, hần cười khổ lắc đầu, nói với Johnson: “Không còn kịp rồi.”

Nếu là hai người hần nghĩ...

Quý Lửa có mắt quý, đám tơ sẽ bao trùm căn nuốt dị năng cấu thành không gian, trốn vào đi cũng vô ích.

Trên vách tường, nắm càng ngày càng nhiều, đảo mắt, cửa sổ đã bị mũ nắm khổng lồ chặn lại. Trong gian phòng tối đen, Johnson giữ chặt cổ tay áo Federik, nó cảm thấy chắc mình cả đời này cũng không muốn thấy nắm trên bàn cơ.

“Bọn họ đến.” Johnson nhẹ nhàng hít một hơi.

Trong bóng tối có tiếng vang.

Cầu lửa đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu chiếu sáng phòng, có hai bóng người đứng ở cửa, trên người quần đám tơ, nắm dựng thẳng lên, mũ nắm như tán ô gắn trên đỉnh đầu họ.

Thiếu niên sốt ruột động chân.

Lần này khoảng cách rất gần, trường dị năng cảm ứng được.

Cự thú bóng đêm và hung thú hỏa diễm không có ý tốt đánh giá “con mồi”: Một con gấu mèo Mỹ béo tốt đang tức giận nhe răng với chúng.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Giăng Co

Con mồi này – thịt không nhiều! Béo có ích gì, nhỏ như vậy.

Cự thú Bóng đêm tập trung nhìn con gấu mèo tràn ngập hơi thở thô bạo này, dùng móng vuốt đo mặt, rất không hài lòng, quay đầu lại nhìn lương thực dự trữ nhà mình, bốn chân mạnh mẽ, thân hình linh hoạt... Làm sao cũng tốt hơn con vật nhỏ hung hăng đối diện.

Hung thú Hỏa diễm có thiên tính hiếu chiến, nó đánh không lại “đồng bọn”, đối phương cũng không thêm phản ứng nó, sinh hoạt không thú vị, giờ có cơ hội chém giết, nó biểu hiện kích động hơn bất cứ ai.

Răng nanh và móng vuốt sắc bén của gấu mèo, khiến hung thú hỏa diễm cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Đối thủ với sức mạnh ngang nhau... Không, là đối thủ có khả năng còn mạnh hơn mình!

Hung thú Hỏa diễm nóng lòng muốn thử, nó khẩn cấp muốn chém giết, muốn ngửi được mùi máu tươi, dù là từ vết thương trên người chính mình, hay là vết thương của kẻ địch, đều sẽ khiến nó vô cùng hưng phấn.

“Ba.” Cự thú bóng đêm nâng móng vuốt lên, một chân che lên trán lương thực dự trữ nhà mình.

“...”

Hung thú Hỏa diễm ngơ ngác, gấu mèo đang nhe răng cũng không hiểu gì, tròn tròn mắt nhìn bọn nó, giống như muốn phân rõ rốt cuộc ai mới là kẻ địch.

Xung đột giữa “trường” kết thúc, ba người dị năng cấp S không cảm thấy gì nhiều, nhưng Federik Morenza lại chịu áp lực như vừa trải qua một cơn bão. Hơi thở bèn nhón đáng sợ vừa rồi phủ đầy cả gian phòng, mặt tường và mặt đất đều xuất hiện vết nứt. Nếu không có Johnson che trước mặt Federik, người đứng trong dị năng phạm vi “trường” va chạm sẽ máu tươi giàn giụa, toàn thân như bị dao chém, xuất hiện vô số vết thương.

Johnson nhìn Giản Hoa, lại nhìn Lý Phi.

Mấy ngày nay, rất nhiều người muốn đuổi giết, bắt sống nó. Johnson hiểu biết rất nông cạn về “nguyên tác”, nhưng nó nhanh chóng thích ứng với số phận tồi tệ này, thậm chí linh hoạt lợi dụng “ấn tượng cố định” của người khác đối với nó, nguy trang tránh thoát điều tra, giả bộ đáng xúc động lỗ mãng để người khác xem nhẹ.

– Vị cứu tinh Johnson Brown, tấm lòng tốt bụng, sẵn sàng tin tưởng người khác.

Luôn có người cảm thấy, Johnson trong tình tiết từng bị người khác lừa, lại cũng bị phụ nữ đẹp mê hoặc, lừa gạt, nên chắc chắn rất dễ lừa.

Trên thực tế, có người chỉ là muốn tốt bụng mà thôi.

Xuất thân của Johnson không tốt, nên nó càng hiểu rõ cảm giác đói khát hơn người khác, hiểu được cực khổ là gì, nó là một người vừa mạnh mẽ lại vừa chính trực.

Làm kẻ mạnh, Hurricane có thể giúp đỡ người khác, thế nhưng là một thiếu niên trong lúc chạy trốn còn phải che chở Federik, nó không thừa nhận rồi mà cũng chẳng có đủ năng lực để đi tốt bụng.

Đồ ăn cứu trợ không đủ dinh dưỡng, cơ thể thiếu niên phát dục chậm. Sau khi tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, phàm là thứ tốt, thiếu niên lại đút toàn bộ cho Federik, chính nó không ăn được mấy miếng.

Ngôi sao mới của cục dị năng quốc gia, mười tám tuổi, nhìn thấy người đẹp đáng người nóng bỏng sẽ đỏ mặt, bị hấp dẫn, đây là thiên tính. Thiếu niên mười lăm tuổi ngay cả bụng cũng không no, nào có tâm trạng đi tự hỏi mấy thứ này?

Dù có yêu thích về phương diện này, liên tiếp gặp phải mấy người đẹp dụng tâm kín đáo, lại còn đều không coi trọng nó, cho rằng chỉ vậy tay hay dùng các kỹ xảo thô sơ là có thể hấp dẫn nó, thiếu niên cũng có tính tình, Johnson sắp tức điên rồi.

Chỉ cần Federik tỉnh táo, sẽ nói cho Johnson chiêu trò của mấy phần tử xã hội đen và kẻ bán thuộc phiện, lúc này cũng không còn chú ý dạy hư trẻ con gì đó nữa, sống sót quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Thấy được nhiều thứ, tâm tính thiếu niên cũng không còn đơn thuần nữa.

Nó thấy Lý Phỉ và Giản Hoa, điều đầu tiên nghĩ đến là làm sao để hai người dị năng rất mạnh này nghi ngờ lẫn nhau, để Federik trốn đi.

Lý Phỉ lại cực kỳ ngạc nhiên.

Nơi nhân vật chính thiếu niên ở có người khác, còn được Johnson toàn tâm toàn ý bảo vệ. Thân phận người này, cũng rất đáng nghi.

Lý Phỉ và Giản Hoa trao đổi ánh mắt nghi hoặc, dựa vào ánh sáng của cầu lửa, anh quan sát người đàn ông cơ thể suy yếu kia.

Hình dáng người phương Tây khá rõ, mấy ngày nay, số lần Federik lên cơn nghiện dần giảm bớt, sắc mặt hơi khôi phục. Dù khuôn mặt hằn bị che

giấu bởi râu quai nón, nhưng bản chất con người rất khó thay đổi, Lý Phi vừa liếc nhìn đã thấy Federik không phải người thường.

Bộ dáng khi Federik đứng thẳng khác với người khác, đúng là hẳn dựa vào cổ họng, dựa vào tài hoa để kiểm soát, nhưng khuôn mặt cũng là một nhân tố quan trọng. Một ngôi sao Thiên Vương cần trả giá, cố gắng nhiều lắm. Nam thần không dễ làm, làm sao để người hâm mộ thấy hẳn là nam thần, không phải cứ đẹp trai một chút là được đâu?

Hình thể đã in đậm thói quen của Federik, Lý Phi liếc cái đã nhìn ra.

Diễn viên? Người mẫu? Ca sĩ? Đều có khả năng.

Khiến Lý Phi cảm thấy kỳ lạ nhất là, anh luôn cảm thấy người này trông quen mắt, giống ai thì anh không thể nói rõ, suy cho cùng khuôn mặt người nước ngoài rất khó xác nhận chắc chắn.

Giản Hoa cũng đang quan sát kỹ lưỡng người thứ tư trong phòng, suy đoán thân phận của đối phương.

Cậu không nhìn ra nghề nghiệp của Federik, thế nhưng người lạ xuất hiện bên cạnh nhân vật chính, đơn giản chỉ có vài loại thân phận, kẻ xuyên sách, người được thể lực giống tổ chức Thánh Môn đưa tới, còn có nhân viên cục dị năng quốc gia nước Mỹ vừa thành lập.

Trong nguyên tác, nếu có nhân vật mạnh đến nghịch thiên, thì nhân vật phản diện boss là một, nhân vật chính cũng là một.

Johnson do ai nuôi nấng, bị ai lừa gạt, bị ai ảnh hưởng... Mấy nhân tố quan trọng này đều là không thể xem nhẹ. Lúc trước, cách Thái Bình Dương, Lý Phi muốn điều tra cũng không có cách, giờ cơ hội đưa đến cửa, anh đương nhiên muốn xác nhận.

Trong phòng, năm ngày càng nhiều, thiếu niên Johnson cứng mặt.

Nó bất an nhìn đám tơ đang leo trườn, rất muốn gọi gió lốc thổi chúng ra xa, hoặc một tia sét đánh cây nấm mũ to vào trong hố...

“Hô hấp, đừng hoảng hốt.”

Đến lúc này, Federik rất bình tĩnh, vì hẳn dù hoảng sợ cũng vô ích.

Hắn thấy Johnson đỏ mặt tía tai, toàn thân run nhẹ, lấp bắp kinh hãi, đưa tay cầm tay thiếu niên.

Bàn tay ấm áp dán sau cổ thiếu niên, từ xương sống đi đến sau tim. Johnson nghe lời, hít một hơi, từ từ thở ra.

Thương tổn của bạo lực học đường mang đến tai họa ngầm rất sâu cho Johnson, nó rất dễ kích động, thoát nhìn như hoảng sợ, nhưng thực ra là điềm báo nguy hiểm khi không khắc chế được lực lượng muốn phá hủy.

Gặp kẻ địch rồi kích phát tai họa ngầm cũng không lạ. Johnson có khi sẽ tự dừng thấy sốt ruột, như bánh kẹp mù tạc, sách rơi vào vũng nước bẩn, bóng rổ bị xì hơi, căn phòng bị chặn kín, không có ánh sáng...

Vì dị năng mất khống chế cũng thương tổn Johnson rất lớn, nên Federik rất để ý chuyện này, mỗi lần đều muốn để Johnson tự mình đi ra, thoát khỏi bóng ma quá khứ.

Đám tơ đã lan đến bên chân, nói thật, chính Federik cũng muốn lui về sau. Người từng xem nguyên tác đều biết khi bị nấm thôn phệ vây quanh, mạng có một nửa là không phải của chính mình, phải xem tâm trạng Giản Hoa.

Federik không nhìn đám tơ rục rịch muốn leo lên nữa, vỗ lưng thiếu niên: “Thả lỏng, cậu có thể làm được, dù là chuyện gì.”

Johnson lại hít sâu một hơi, màu đỏ máu bất thường trên mặt rút đi, cơ thể cũng không run nữa.

“Ngoan.” Federik vò mái tóc đỏ rối xù theo thói quen.

Johnson ưỡn ngực, ánh mắt nhìn chăm chăm Giản Hoa và Lý Phi cũng không bén nhọn như trước, nó lớn tiếng nói: “Hai người là ai? Nơi này là tôi và... Là địa bàn của tôi, tôi không trộm đồ ăn của hai người, là hai người ăn xong bỏ lại, tôi mới nhặt đi.”

Lý Phi khoanh tay, anh cảm thấy một màn trước mắt này rất là thú vị.

Thấy Lý Phi không trả lời, thiếu niên có hơi tức giận, đôi mắt xinh đẹp mở to, khi muốn nói gì đó, nọ lại bị động tác ám chỉ của Federik ngăn lại.

“Họ là người Trung Quốc, chắc là không nghe hiểu lời cậu nói.” Federik nói cho Johnson.

“Trung Quốc?” Thiếu niên giật mình.

Đây là lần thứ hai nó nghe được giọng điệu nhấn mạnh này từ ngài Morenza. Lần trước, ngài Morenza cảnh cáo nó sau này không được đến Trung Quốc.

– Nghĩa là rắc rối đã tìm đến cửa?

Đối mặt với ánh mắt mang theo nghi hoặc, oán niệm, hiếu kỳ của nhân vật chính, Giản Hoa yên lặng quay đầu đi.

Loại chuyện bắt nạt trẻ con này, cậu khó mà làm được.

Vốn cho rằng thiếu niên người Mỹ mười lăm tuổi trông không khác lắm với người trưởng thành hai mươi tuổi trong nước, thế mà Johnson lại trông như vậy. Chẳng lẽ vị cứu tinh đều là kiểu đã thiếu dinh dưỡng, còn phải gánh vác trọng trách sao?

“Xin chào, lần đầu gặp mặt, Dean.”

Federik dùng tên tiếng Anh trên tư liệu trong trang web cá nhân của Lý Phi để xưng hô, hần lắ bắ nói tiếng Trung vẫn mang theo giọng điệu điển hình của người nước ngoài, nhưng nhấn mạnh từng chữ thì cũng coi như rõ ràng.

Nhân vật chính tuổi thiếu niên nghe không hiểu đoạn đối thoại, vẻ mặt sững sốt, hóa ra ngài Morenza biết nói tiếng Trung.

Lý Phi cảm thấy rất ngạc nhiên, vì tiếng Anh được nhét vào các cuộc thi ở Trung Quốc, nên ở Trung quốc tìm người biết nói vài câu tiếng Anh không khó, nhưng ở Mỹ người biết nói tiếng Trung rất ít.

Federik thật đúng là vì bảo vệ tính mạng mà cố tình học, trước khi gặp Johnson, hần quyết tâm muốn rời xa tình tiết. Dựa theo nguyên tác, tổ chức Hắc Uyên thần bí lại khổng lồ, không hần không thể thò tay đến nước Mỹ, hần lại là cháu trai duy nhất của bố già Wolf Morenza ở vùng biển Đông. Tuy rằng quan hệ giữa Federik và chú hần rất phức tạp, không gần gũi, thế nhưng người dị năng chắc chắn không sợ thế lực của Wolf Morenza, tiện tay bắt hần cũng không lạ.

Nếu có thể nghe hiểu người khác đang nói cái gì, tỷ lệ sinh tồn sẽ tăng.

Cho nên không chỉ tiếng Trung, Federik còn học một ít tiếng Pháp, tiếng Latin và tiếng Hy Lạp.

Ngoài tiếng Pháp thì đều chỉ là da lông, bởi vì quá khó học... Federik cả hai đời làm thiên tài âm nhạc cũng không phải là một thiên tài ngôn ngữ.

“Tôi không rõ vì sao các cậu đến nước Mỹ. Nhưng cậu thấy đó, tình trạng đũa nhỏ này không tốt. Thế giới Bị Từ Bỏ tốc độ mau, chỉ tính từ tuổi, Johnson đã thua...”

Federik dùng từ tiếng Trung đơn giản, cố hết sức giải thích.

Các quốc gia có được tình báo kẻ xuyên sách mang đến, dù là bình xịt khử mùi đối phó quạ ăn xác, hay là máy móc nhốt lại toàn bộ trường năng lượng của Thế giới Bị Từ Bỏ vào lúc cuối, tiến độ chế tạo đều sẽ nhanh hơn.

Tần suất xuất hiện quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ cũng nói lên điều đó, thời gian toàn cầu hỗn loạn sẽ không có đến mười năm. Thế giới này, không đợi được thiếu niên lớn lên, đã bị kẻ dụng tâm kín đáo khống chế. Johnson mới mười mấy tuổi cũng không thể tranh cướp gì cùng những kẻ có dã tâm.

Thái độ một người là thành khẩn hay khoe mẽ, Lý Phỉ có thể nhìn ra được.

“Tôi rất ngạc nhiên.” Tiếng Anh của Lý Phỉ cũng bình thường, chỉ có thể để giao tiếp khi du lịch. Đây còn là thành quả sau khi vào Giải trí Tinh Thiên, công ty để nghệ sĩ học tập tập thể.

Giản Hoa thì càng không cần nói, cậu ngay cả tên quán Hamburger và hot dog cũng không phân biệt được.

“Anh là ai?” Lý Phỉ vẫn cảm thấy người này quen mắt.

“Tôi là...”

Nói còn chưa dứt lời, ba người dị năng cấp S quay đầu, một mặt tường sụp đổ.

Đá vụn bị trường dị năng mạnh mẽ ngăn trở, bay lên ở giữa không trung.

Sau khi Giản Hoa đi vào căn phòng này, đã làm nắm bên ngoài trở nên trong suốt, kẻ tấn công cũng không biết nơi này có thêm hai người, quay đầu dùng súng máy bắn phá, kết quả toàn bộ đạn đều bay giữa không trung.

“Cẩn thận!”

“Ngài Morenza!”

Trận tập kích còn kèm theo mấy viên đạn bay vào từ cửa sổ, có đầu đạn hình thoi bén nhọn, sau khi ghim vào trong cơ thể sẽ tự động phát nổ, rất ác độc.

Viên đạn này là do một loại súng năng lượng bắn ra, theo lý, tốc độ phải rất nhanh, nhưng lại không bay đến mục tiêu dự định, rẽ hướng đánh vào một mặt tường khác.

Ba người ngạc nhiên nhìn thoáng qua, phát hiện trường dị năng giao nhau có hiệu quả càng thêm rõ ràng.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Xuyên Qua

Gã người dị năng cầm súng, cười dữ tợn chờ bóng người lộ ra sau khi bụi đất bay hết.

Cấp S thì thế nào, chẳng qua chỉ là nhóc quỷ chưa lớn lên. Mạnh thế nào cũng đều làm từ máu thịt, mấy viên đạn hình “răng nanh” đặc biệt, ngay cả mãnh thú cũng có thể giết chết.

Nước Mỹ đã thành lập cục dị năng quốc gia, nghe nói đang tìm kiếm khắp nơi tên nhóc Johnson này.

Thế giới Bị Từ Bỏ tranh đấu gay gắt, hàng rào ở biên giới không còn tác dụng. Nơi ngày xưa cần phải trải qua tầng tầng kiểm tra mới có thể đi vào, hiện tại chỉ là một phòng trống với bốn bức tường.

Đối với phần tử khủng bố tôn giáo, xã hội đen, và trùm thuốc phiện Nam Mỹ, đây chắc chắn là chuyện vui, năm mơ cũng phải cười.

Càng tuyệt hơn là, tất cả những gì bị phá hủy sẽ “trở lại” thế giới thực.

“Dỡ bỏ” hàng rào chúng cảm thấy chướng mắt, thò tay vào vùng biển Đông nước Mỹ giàu chảy mỡ, vòng qua Wolf Morenza hung ác như sói. Giờ chính phủ nước Mỹ muốn ngăn cản chúng ở Thế giới Bị Từ Bỏ? Nghĩ cũng không được!

Trùm thuốc phiện nam Mỹ dùng tiền mặt dính đầy máu tươi xây dựng mắc xích ích lợi hoàn chỉnh, ăn ý với khắp các nơi, nhưng “tận thế” bắt đầu, tất cả mấy thứ này đều là chó má.

Hơn nữa, có thể đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ đều là người dị năng. Trùm thuốc phiện bên này có tiếng nói, một người cũng không đủ tư cách. Người vốn nghe lệnh, ở Thế giới Bị Từ Bỏ “dã” lâu như vậy, dù là tay sai trung cấp, cao cấp trung thành nhất, cũng bắt đầu đánh chủ ý, quyết tâm chờ đến khi trở về thế giới thực sẽ lập tức xử lý lão đại.

Kẻ ngay cả lão đại của mình cũng cần, còn thêm quan tâm đến chính phủ vốn có liên quan, giằng co với tổ chức buôn lậu thuốc phiện sao? Còn suy xét đại cục gì, tình thế gì, lợi ích sinh tồn gì sao?

Nhìn không vừa mắt là ra tay, có uy hiếp là giết, nào cần nói gì.

Cục dị năng nước Mỹ muốn tìm Johnson cấp S, về sau muốn cho bọn chúng khó coi. Nghe nói cháu lão sói Morenza kia cũng ở cùng nhóc quý này, tốt biết bao, giải quyết ngay trong một lần.

“Đợi lát nữa nếu Federik Morenza không chết, thì đánh gãy hai chân nó mang đi, cho ăn chút đồ, sau khi trở lại hiện thực chúng ta có thể lừa lão sói kia một đồng.”

Nhóm côn đồ nghĩ đến việc có thể đi cướp Morenza của vùng biển Đông, thì cực kỳ đặc ý.

Nhóm xã hội đen ở vùng biển Đông trong mắt bọn chúng chỉ là mấy vụ đánh nhau, náo loạn nhỏ, không thành khí hậu*, địa bàn tốt như vậy lại bị Wolf Morenza nắm giữ trong tay, khiến người ta nhìn mà thèm.

*Không có thành tựu

Bình thường muốn vượt biên cũng không được, khoảng cách quá xa, chính phủ nước Mỹ cũng không phải chết rồi. Bọn chúng muốn đi sang vùng biển Đông chỉ có một con đường có lên vào, ở bên kia cũng không tự tại như phía Nam nước Mỹ.

Nói đến cùng là bất bình trong lòng, đám người này tự nhận là vì kiếm tiền đánh sống đánh chết, vì cướp hàng và địa bàn còn ác chiến lẫn nhau. Morenza dựa vào cái gì mà có thể ngồi trong nhà đếm tiền? Cùng là xã hội đen, bên kia dù bị chính phủ bắt cũng không phán được tội tử hình, bên này hàng năm còn phải đánh nhau cùng quân đội.

Wolf Morenza còn không cho họ ra ngoài phố đen chào hàng thuốc phiện.

Con người đều dựa theo logic của mình để suy nghĩ chuyện người khác, Wolf không để họ kiếm tiền này, chắc chắn là do chính ông ta muốn kiếm. Vốn cũng không liên quan, tìm họ lấy hàng là được, kết quả lại cố tình không. Mấy trùm thuốc phiện suýt vì chuyện không biết đơn đặt hàng này, hoa rơi nhà ai mà đánh một trận, đều cảm thấy có người im lặng phát đại tài mà không chịu thừa nhận, không chịu cùng hưởng. Sau khi đánh xong lại sai người nhìn chăm chăm con đường xuất hàng của nhau.

Cứ như vậy ba, năm năm, mọi người hết giận lại thống nhất, không thể không thừa nhận, đúng là không có đơn đặt hàng này!

Nghĩa là Morenza tự mình tìm một nơi bí mật để gieo trồng cây Anh túc, hoặc là dùng hàng của bang Thái Quyền ở Canada. Dù như thế nào, một miếng thịt mỡ lớn như vậy mà không để họ cắn một chút, Wolf lập tức lên sổ đen trùm thuốc phiện Nam Mỹ, gần như mỗi năm đều phái tay súng đi xử lý người này.

Bang xã hội đen vùng biển Đông chia tách hỗn loạn, đương nhiên đối với họ càng có lợi.

Cũng có người muốn ra tay với cháu Wolf, nhưng ngôi sao Thiên Vương Federik này. Thứ nhất, lực lượng an bảo bên cạnh rất tốt. Thứ hai, Wolf không gặp đứa cháu này, nên bắt cóc cũng không có tác dụng, giết Federik càng không thể giải quyết vấn đề, chẳng qua là trút giận.

Cũng không phải là cái chết của một nhân vật không tên tuổi, chết cùng lắm chỉ chiếm một tin xã hội, náo loạn cũng không có kết cục tốt.

Còn hiện tại...

“Còn giữ mạng gì nữa, trực tiếp giết, ném xác vào biệt thự ôn tuyền của Wolf.”

“Quá xa, ai khiêng xác đi, mày à?”

Nhóm côn đồ cười ha hả, những người cầm súng ngấm lại cảm thấy không đúng, chúng không nghe thấy tiếng hét thảm quen thuộc, tiếng đạn nổ cũng không đúng.

Theo lý, phòng này cũng không lớn, một mặt tường sau khi bị người dị năng Đất của chúng xốc lên, chỗ có thể trốn cũng có hạn. Chúng lại dùng kính ngắm thấy được bóng người, phải có một viên đạn trúng mục tiêu mới phải.

Chờ khi khói hơi tản ra, chúng mới cảm thấy không ổn.

Hình như bóng người đứng tại chỗ không cử động...

“Nổ súng!”

Lần này, đạn súng máy bắn ra, cả “trường” cũng không thể chạm đến, đã bị năm mũ năm không lồ ngăn cản.

Viên đạn với vận tốc cao bắn vào đám tơ, xuất hiện tia lửa, nếu là năm thật thì sẽ bị đốt cháy một mảng. Đám tơ mấp má, một ngụm “nuốt” đạn.

“Này, đây là cái gì?”

Mọi người kinh hãi, căn nhà này đã mất ba mặt tường, một gian trên tầng hai, vách tường sụp đổ khiến căn nhà nghiêng đổ theo phản ứng dây

chuyền, nhưng giờ có năm xám không lồ làm cột chống và tường.

Johnson hâm mộ nhìn Giản Hoa.

Nếu nó cũng có dị năng này, thì không cần công ngài Morenza đang hôn mê chạy trốn.

Có một lần nhà sụp quá nhanh, may mà khi đó Federik tỉnh táo, họ trốn vào không gian, tránh được một kiếp. Nhưng bên ngoài không gian bị đá và gạch vụn che lấp, nếu thu lại không gian, họ sẽ lập tức bị đè chết, cuối cùng đành phải dựa vào tay và dị năng đào đá ra từng chút.

Lý Phi vừa nhìn đã phát hiện vị trí tay bắn tỉa, anh cũng không muốn tổn sức, trực tiếp biến bên thành một biển lửa, đốt còn không đốt ra sao?

Sóng nhiệt đập vào mặt, độ ẩm nhanh chóng tăng vọt.

Người dị năng nghe thấy tiếng súng phía xa đã sớm chạy, người lớn gan thò đầu ra, nhìn không thấy năm, chỉ có lửa. Phạm vi ngọn lửa tàn sát rõ ràng là người dị năng cấp cao, vì thế đều rụt đầu lại.

Kẻ tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, chạy trốn khắp nơi.

Dù sao họ cũng chỉ là đợt đầu, chạy cũng không sao, vì đối phó gió xoáy giết người kỳ lạ của Johnson, họ sớm chuẩn bị tốt những mặt khác.

“Rầm!”

Tiếng pháo vang, đừng nói cấp S, cả Federik cũng cảm nhận được, vội vàng muốn mở không gian.

“Cố hết sức ngăn lại.” Giản Hoa nói ngắn gọn, cậu liếc nhìn nhân vật chính thiếu niên.

Johnson tránh khỏi tay Federik, lắc đầu.

– Không gian cũng là một loại dị năng, gặp phải lực phá hủy khổng lồ, sẽ tan vỡ như nhau.

Người khác chỉ nghe được tiếng, cảm nhận được uy lực đáng sợ, Lý Phi có mắt quỷ ngay cả nguồn gốc của tiếng pháo cũng thấy: Hơn một ngàn mét ngoài ngôi nhà, thứ to lớn vốn dùng một đồng hồ linh tinh để nguy trang, từ từ đi ra.

“Gặp quỷ.”

Thật sự là xe tăng.

Chắc chắn là người dị năng Không Gian cấp cao mang vào, khoảng cấp B là có thể làm được.

Xe tăng với nòng súng uy lực pháo xoắn, không khác gì tên lửa, chiếc xe tăng này có thể không tính là tiên tiến, nhưng dùng đến đối phó người dị năng, hẳn là đủ rồi.

Phía trên xe tăng thiết kế không sợ sấm sét, cơn lốc có thể cuốn bay ô tô, nhưng muốn kéo xe tăng hơn 20 tấn lên trời, dù nhân vật chính thiếu niên ăn rau chân vịt tăng lực cũng không làm được.

Lúc này oán giận cũng vô ích, quả pháo này có thể san bằng tòa nhà.

Nấm chen chúc mà ra, một loạt tiếp một loạt xông lên làm tấm chắn. Đám tơ nhanh chóng rút ra bao trùm mặt ngoài căn nhà, dùng tốc độ chúng rất nhanh, nhưng là đạn pháo nhanh hơn chúng.

Hung thú Hỏa diễm vốn tròng mắt gấu mèo, cả người run lên, nhảy lên lưng cự thú Bóng Đêm.

– Nó cảm nhận được sức mạnh khủng bố, có thể bóp chết mạng sống nó.

Cự thú Bóng đêm đứng lên, lần đầu tiên cả cơ thể đi ra khỏi bóng tối. Nó và hung thú Hỏa diễm giống nhau, đều tổng hợp các đặc điểm của mãnh thú, nhưng lại không giống động vật cụ thể gì. Khác biệt ở chỗ cơ thể cự thú bóng đêm giống kẻ đi săn cơ lớn như sư tử, còn thân hình hung thú hỏa diễm mạnh mẽ giống loài báo.

Con mắt cự thú Bóng Đêm biến đỏ, nó phát ra tiếng gầm rú tức giận vô thanh.

Kẻ mạnh trong nguy hiểm nhanh chóng được đến đồng loại thừa nhận, hung thú hỏa diễm không cần suy nghĩ, theo sau mở rộng cường độ “trường”.

Hai con mãnh thú cùng nghiêng đầu, bất mãn nhìn gấu mèo bên cạnh liều mạng vùng móng chống đỡ “trường”.

Gấu mèo béo nhanh chóng ý thức được mình không ngăn được lần tấn công này, một khi chủ thể chết, nó cũng sẽ cùng biến mất. Nó lập tức buông xuống thành kiến, không so đo với hai tên to con tới cửa khiêu khích này. Nó tới gần cự thú Bóng đêm, chủ động dẫn “trường” ra dung hợp lẫn nhau, hình thành một “trường” mới.

Vốn ba dòng lực lượng giao hội cùng nhau, chắc chắn phải phân cao thấp, muốn dung hợp cũng không dễ như vậy.

Khiến béo gấu mèo buồn bực là, hai tên to con kia quả nhiên là một nhóm! Bị lừa!!

Lực lượng của hung thú Hỏa diễm và cự thú Bóng đêm như nước sữa hòa nhau, nhanh chóng ngưng tụ thành một thể [có kinh nghiệm, thói quen]. Gấu mèo béo bị xa lánh còn nói cái gì nữa, lực lượng đều giao ra, lại không chiếm được thượng phong, tự nhiên ném “quyền chủ đạo”.

Ánh mắt cự thú bóng đêm hung lệ, lực lượng dư thừa khiến nó hưng phấn.

Giản Hoa chưa bao giờ cảm nhận được nhiều lực lượng tràn đầy trong cơ thể như vậy [năm ăn no không trở về nhà], cậu nghi là mình chỉ phẩy tay, ngay cả không gian cũng có thể rách ra một cái khe.

Bốn người đều thấy rõ đạn pháo bay tới.

Tác dụng của “trường” đã xuất hiện, đạn pháo bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo mục tiêu.

Như vậy là không đủ, nếu chỗ khác của tòa nhà này trúng đạn, họ cũng lành ít dữ nhiều.

Phạm vi trường dị năng bao trùm như thế nào, cũng không thể bao cả tòa nhà vào.

Đạn pháo càng bay càng chậm, người bên ngoài cũng thấy được cảnh kỳ lạ này, tình hình chắc chắn lại xuất hiện vấn đề, họ cũng phải giật mình.

Năm có thời gian, lập tức chồm lên cao, đám tơ liều mạng mọc lên. Xem tư thế chúng thì chắc là định bao lấy đạn pháo. Cách kỳ lạ này có thể thực hành hay không cũng không thể biết, bởi vì bên kia khi thấy tình thế không ổn, đã lại bắn ra một quả pháo nữa.

“Trường” chịu áp bách quá lớn, Johnson đã chống đỡ không nổi nằm ngửa trên mặt đất, nó cắn chặt răng, nằm dưới đất tiếp tục kiên trì.

Hai người khác cũng không đỡ bao nhiêu, vài lần Lý Phi giãy dụa muốn đứng lên, cuối cùng chỉ có thể một tay đỡ cho không ngã, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, trán toát mồ hôi lạnh.

Giản Hoa có năm chống lưng, lực phản chấn đều do năm chịu, cũng dẫn vào sàn và mặt tường.

Căn nhà bắt đầu chấn động.

Không được, còn tiếp tục như vậy, đạn pháo còn chưa rơi xuống, nhà đã sụp trước.

Giản Hoa tập trung tinh lực nghĩ đến thế giới hư vô kia, không gian tối đen, mồ hôi chảy xuống làm mắt cậu rất xót, xương cốt toàn thân cũng có tiếng giòn vang như không chịu nổi.

Ý thức cậu dần mơ hồ.

Bỗng nhiên, cảnh vật bốn phía chấn động.

Lần này quy mô rất lớn, mọi người đứng vững, nhìn thấy cảnh vật mơ hồ giật nảy, nghĩ trở về thế giới thực. Federik lo lắng nhưng không vội, thấy ba người trước mắt đều như nửa hôn mê, hai quả pháo bay giữa không trung mà không rơi...

Chấn động còn chưa ngừng lại, giữa không trung bỗng xuất hiện một người.

Hắn xui xẻo kẹp giữa đạn pháo và “trường”, là người dị năng cấp cao, bản thân người này cũng có “trường”.

“Trường” bỗng cắm vào này, khiến cân bằng bị đánh vỡ trong nháy mắt. Đạn pháo nổ ngay ngoài “trường”, ngôi nhà trong biển lửa hóa thành đồng đổ nát. “Trường” của ba dòng lực lượng giao hòa, sau khi bắn ngược lại lực tấn công, biến mất trong nháy mắt, không còn thấy bóng dáng.

Đám tơ bọc chủ nhân và lương thực dự trữ, nhanh chóng lên vào “cái khe” còn chưa đóng kín.

Nghĩ nghĩ, nó mang theo cả lương thực dự trữ mới.

Federik trở mắt nhìn Johnson bị nắm “bắt đi”, dị năng của hắn bị đám tơ không chút lưu tình rút đi, không gian vừa mở ra đã nhanh chóng bị phá vỡ. Cuối cùng, hắn phải vào mũ năm cao lớn, mới không bị căn nhà sụp đổ chôn sống.

“Khụ khụ.”

Khi Federik bò ra từ trong đồng đồ nát, phát hiện xung quanh bê bối, kẻ tấn công họ có hơn phân nửa cũng bị vụ nổ pháo với uy lực tăng lên gấp mười lần lan đến.

“Ngài Morenza.”

Một âm thanh vang lên, Federik cảnh giác ngẩng đầu. Sau đó hắn thấy vệ sĩ bên cạnh chú hắn, và hai ba tâm phúc của Wolf, đang hoang mang chạy tới, đánh nhau cùng bọn côn đồ may mắn còn sống sót.

Uy lực của vụ nổ hơn phân nửa đều bị “trường” chặn lại, Federik chỉ bị thương nhẹ, thế nhưng ma túy tổn thương cơ thể hắn quá lớn, có thể chống đỡ bò ra đã là có ý chí hơn người.

Johnson bị Kẻ Cẩn Nốt bắt đi khiến hắn lo âu vạn phần, giờ phút này rốt cuộc không chống đỡ nổi, ngất đi.

Nấm bên kia cũng không thuận lợi, thế giới Nhện khổng lồ vừa chạm đã đi, cũng đang rời khỏi. Nấm không đuổi theo, sai một li đi một dặm. Trong thế giới hư vô ngoài chủ nhân nó, lương thực dự trữ đều sống không được bao lâu.

Huống chi là lương thực dự trữ “ngon” như vậy. Có vài con côn trùng khổng lồ nằm sấp bên cạnh ngẩng đầu lên, tham lam vọt tới bên này.

Không. Cho. Bọn. Mày!

Đều là của ta! Năm tức giận dắt chủ nhân và lương thực dự trữ, chui vào động rỗng một con côn trùng khổng lồ đào ra.

Theo một đồng năm từ trên trời giáng xuống, Lý Phỉ, Giản Hoa và Johnson, trong hôn mê trở về trái đất...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Địa Động

Ngực phát đau, không thể hô hấp.

Giản Hoa đau đớn run rẩy, vật thể mềm mại che kín miệng mũi cậu lập tức văng ra, cho cậu một khe hở để thở. Không khí mới mẻ đối khí thải từ buồng phổi ra, Giản Hoa từ từ tỉnh lại.

Không mở mắt, cậu cũng biết mình nằm trên cái gì.

Nấm.

Tầng tầng lớp lớp mũ nấm đã làm giảm lực rơi xuống, nhưng Giản Hoa vẫn văng đầu hoa mắt do dị năng sử dụng quá độ, cậu gần như không đứng dậy được. May mắn nấm là dị năng tách biệt, không chịu ảnh hưởng bởi trạng thái suy yếu của Giản Hoa. Đám tơ chia thành vài sợi dây thừng khá thô, “nâng” Giản Hoa lên.

“Lý Phi?”

Xung quanh là mũ nấm dày đặc, không nhìn thấy thứ khác.

“Chủ nhân” có lệnh, nên nấm đưa toàn bộ lượng thực dự trữ tới.

Khi thấy thiếu niên Johnson, trán bị xước da, Giản Hoa không nghĩ nhiều, suy cho cùng sống xung kích do vụ nổ là cả ba người cùng chịu. Làm đối tượng đám tơ quen thuộc hơn, trên người Lý Phi không có vết thương rõ ràng, chỉ là cũng đang hôn mê, chắc vừa rồi cũng “bị” nấm làm cho hít thở không thông trong thời gian ngắn, nên sắc mặt tái nhợt.

Giản Hoa lão đảo đứng lên, kiểm tra hơi thở của hai người.

Lý Phi ổn, nhưng hơi thở của thiếu niên lại thật mong manh, vẻ mặt Giản Hoa phức tạp, vỗ lưng nó một cái.

“Khụ khụ.” Johnson thuận lợi hô hấp trở lại.

Nó cuộn mình trong khóm nấm. Đám tơ lưu luyến quần bên này một chút, lại rút xuống để nấm khác cũng đi lên quần một vòng, giống như đi chợ lựa chọn sản phẩm chất lượng tốt vậy. Giản Hoa thấy rất mất tự nhiên, cậu nghiêm khắc dùng ý thức ngăn cản nấm “quấy rầy” thiếu niên. Chờ khi cậu quay đầu, đám tơ lại không kiềm được dán lên.

“Trường” vì va chạm mà tiêu tán, giờ chỉ còn một tầng tàn lưu mỏng manh, hung thú làm chúa tể “trường” cũng không thấy bóng dáng.

Đám tơ nhân thời cơ tốt này, “giở trò” với thiếu niên nhân vật chính.

– Kiểm tra lương thực dự trữ mới nhập kho không phải rất bình thường à?

Khi Lý Phi mở mắt ra thì nhìn thấy động tác nhỏ lén la lén lút của đám tơ, Giản Hoa quay đầu theo tầm mắt anh, đám tơ liền rút hết.

“Người vừa xuất hiện là ai?” Lý Phi dời ánh mắt, anh nhớ rõ hình ảnh trước khi hôn mê.

Cảnh vật lắc lư là dấu hiệu của không gian không ổn định, bỗng có người xuất hiện, phá vỡ cân bằng giữa sức mạnh của “trường” và đạn pháo, khiến phát pháo nổ.

Giản Hoa nhớ lại lúc ấy, chính mình muốn xé rách không gian, chẳng lẽ thành thật?

“Chắc là động rỗng, hoặc thế giới Nhện khổng lồ đúng lúc va chạm vào.”

Lý Phỉ ngẩn ra, nếu là thế giới Nhện khổng lồ, liên hệ đến tình huống họ không hiểu sao lại xuất hiện trước mặt Johnson Brown, cái người xui xẻo, có thể đã bị đạn pháo nổ nát, chẳng phải là người dị năng cấp S cuối cùng, Tiến Sĩ Điện?

Nếu Tiến Sĩ Điện chết như vậy, đúng là khiến người khác bớt lo bớt sức.

“... Người có thể tiến vào thế giới Nhện khổng lồ, cũng chưa chắc chỉ có cấp S.” Lý Phỉ suy nghĩ sâu xa. Khi gặp chuyện không may, Hoắc Vi không vào được, vì Hoắc Vi là người dị năng cấp D.

Nghe như rất yếu, nhưng thực ra là, cấp A ở các quốc gia cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Dựa theo ghi chép trong nguyên tác, chia đều mỗi nước có một người. Chỗ nào đông dân sẽ nhiều hơn, như Trung Quốc tổng cộng có năm người dị năng cấp A. Nhưng ngoài ông Trình, Cảnh Điền và Trương Diệu Kim, tác giả cũng không có viết thêm ai cả, Hồng Long cũng không công khai phân tin tức này cho bọn họ.

Người dị năng cấp B cũng không nhiều, giờ ở Hồng Long có bốn người. Trong đó, người dị năng Không Gian, Quan Linh là đặc biệt nhất.

Người dị năng cấp C mới là “cấp cao” mà người bình thường có thể nhìn thấy. Họ và cấp D là phần tử tinh anh của các thế lực lớn ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Có thân phận cấp D thực ra cũng không tệ, phải biết rằng 80% người dị năng đều là cấp F.

Hoắc Vi không thể vào, như vậy tính từ cấp C, toàn cầu còn có mấy trăm người có thể rơi vào thế giới Nhện khổng lồ. Đây là suy đoán dựa theo lẽ thường.

“Chúng ta xuất hiện ngay trước mặt Johnson, cách nửa vòng Trái Đất. Đây là trùng hợp à?”

“Nếu không phải thì... Thật sự có khả năng là Tiến Sĩ Diên.”

Cấp S bị thế giới cấp S hấp dẫn, mà Poseidon lại chết rồi, chỉ còn lại một khả năng.

Lý Phi nhìn Giản Hoa chăm chú, cảm thấy cả hai đời Tiến Sĩ Diên đều chết rất oan, mỗi lần đều là lúc đang chuẩn bị làm lớn một phen thì bị Giản Hoa “tiện tay” giết.

“Mong gã chết thì chết hẳn, đừng để lại rắc rối gì cho chúng ta.” Lý Phi lẩm bẩm.

Giản Hoa khó hiểu, Lý Phi thuận miệng ví dụ: “Như là gã chôn thuốc nổ, hoặc là chất độc hóa học ở nơi nào đó. Nếu gã chết trong vụ nổ thật thì tốt, nếu không còn phải suy xét đến mấy loại vi khuẩn gây bệnh chết người gã mang theo...”

Một lần nữa biết Tiến Sĩ Diên là người nguy hiểm cỡ nào, Giản Hoa bỗng cảm thấy hành động không nói hai lời đã giết người của mình trong “số phận”, cực kỳ hợp với tính cậu.

– Giản Hoa không hề có hứng thú chơi chiến thuật tâm lý với loại tâm thân này.

Cách tốt nhất để diệt trừ tai họa ngầm, là tìm thời cơ thích hợp, trực tiếp diệt trừ.

Lý Phi thò tay dọc theo khe hở nắm lộ ra, sau khi cả cánh tay chìm vào, ngón tay mới mò đến một thứ gì đó như đá.

“Gạch đá vùi lấp khi sập nhà?” Giản Hoa hỏi.

“Chắc thế...”

Lý Phi cảm thấy hít thở không thông, không dám khẳng định là do nắm kín quá, hay bên ngoài nắm vẫn bị chôn.

“Tôi đi nhìn.” Giản Hoa nhíu mày, nếu như bị chôn dưới đồng đồ nát thì hỏng. Có nắm chống đỡ thì không có việc gì, nhưng không khí dưới đồng đồ nát có hạn.

“Đừng lo lắng, dị năng của tôi có thể đào đá ra.”

“...”

Giản Hoa nói xong liền đi, Lý Phi cúi đầu nhìn tay mình vừa được nắm, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Chẳng lẽ không phải là anh đi an ủi Giản Hoa sao? Người yêu đã làm hế việc của mình ở bên này, khiến anh không còn đường đi nữa, chuyện yêu đương này còn muốn tiếp tục nói thế nào?

Nắm đúng là có thể nâng đá vụn lên, Giản Hoa không nói dối. Đám nắm chiếm cứ mấy cống thoát nước ở vài thành phố phía Nam Trung Quốc, còn tự mở nắp cống.

Đám tơ chui ra từ khe hở, quần lên đá tảng, lại dời chúng nó đi... Tốn nhiều thời gian, những cũng không khó làm. Dù tùy tiện di chuyển tảng đá, khiến bên trong bị lún lặn hai cũng không sợ, nắm vẫn còn chống đỡ bên trong mà.

“Hử?”

Giản Hoa lên tiếng sừng sốt, cậu sừng sờ ở đó, lại khống chế đám tơ tra xét tình hình quanh người.

“Nơi này là một cái động.”

“Cái gì?”

“Bốn phía đều là nham thạch và vách núi, có chút gập ghềnh, không có bùn đất, cũng không có...” Giản Hoa cẩn thận ngửi, vẻ mặt căng ra, “Không có mùi khói.”

Vụ nổ vừa xảy ra, nói thế nào thì mùi khói cũng không thể đều biến mất.

“Lại là thế giới Nhện khổng lồ?” Lý Phi nhớ lần trước họ cũng rơi vào một cái động.

“Không giống lắm, không có mùi tanh lạ.”

Đang nói, thiếu niên Johnson tỉnh lại.

Nó ngồi yên một giây, lập tức hoảng sợ, bắt đầu tìm kiếm Federik.

“Xin hỏi, các anh thấy ngài Morenza không?” Johnson nôn nóng đẩy năm ra, chạy tới hỏi.

Câu tiếng Anh này rất đơn giản, nhưng Johnson lại đặc sệt khẩu âm vùng Massachusetts, nước Mỹ, Lý Phi suýt thì nghe không hiểu, may mà anh nhanh chóng nhớ ra nơi này đúng là thiếu một người.

“Không có, nơi này chỉ có ba người dị năng chúng ta... Ủm?”

Giản Hoa dựa vào dị năng, cảm nhận được một đám người đang từ xa chạy tới, điểm sáng đều rất mỏng manh, là người dị năng bình thường. Vấn đề ở chỗ, họ đều ở trong địa động, những người đó như trèo lên từ chỗ sâu hơn. Chẳng lẽ nơi này vương quốc dưới lòng đất?

Johnson không tin, tìm kiếm trong khóm nấm, nó gọi tên Morenza, Lý Phi rốt cuộc cũng thấy từ này nghe quen quen.

“Miloda? Morenza?”

Lý Phỉ nhớ tới người đàn ông khiến anh cảm thấy quen mắt kia, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi, bỗng chùng lên bức ảnh người đoạt giải Grammy.

“Federik Morenza?”

Johnson nghe được cái tên này, lập tức quay đầu nhìn anh.

Lý Phỉ xác định, thân phận người đồng hành với Johnson, chính là ca sĩ nổi tiếng nhất nước Mỹ, ngôi sao Thiên Vương Federik Morenza. Nghe nói hẳn là phú nhị đại xuất thân tốt, thu nhập mỗi năm rất xa xỉ. Năm trước còn đứng thứ ba trong danh sách người đàn ông độc thân Hoàng Kim, chỉ thua người thừa kế một tập đoàn và một vị hoàng tử châu Âu.

Nhân vật chính sao lại ở cùng với ngôi sao này, tổ hợp này có hơi dị...

Lý Phỉ xác định trong sắp xếp của “số phận”, Johnson và Morenza không hề có quan hệ.

Thấy Johnson gấp đến mức mặt mũi trắng bệch, Lý Phỉ quyết định dùng tiếng Anh không tốt lắm của mình giải thích với nhân vật chính thiếu niên, họ có thể không còn ở nước Mỹ – có còn ở trái đất hay không thì chưa chắc.

“Có người đến, rất nhiều, thế nhưng không có uy hiếp gì.” Giản Hoa ngắt lời anh.

Uy hiếp là chỉ người dị năng cấp cao, nhưng không có nghĩa là có thể thật sự không để ý, bởi vì còn có súng...

Lý Phỉ vuốt mi tâm mình, nghiêng tai nghe trận ồn ào kia.

Ba người trong khóm nấm đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt: Nghe không hiểu.

Còn không phải nghe không hiểu, mà là hoàn toàn không hiểu.

Như Giản Hoa không biết nói tiếng Anh, nhưng người khác nói tiếng Anh cậu cũng biết đây là tiếng gì, vì thường xuất hiện trên phim truyền hình, nên khá quen thuộc. Tiếng Nhật, tiếng Hàn cũng là ngôn ngữ có điểm “đặc biệt” rất rõ ràng.

Lần này không hiểu, là vì loại ngôn ngữ này cả đời chưa bao giờ nghe qua.

Tiếng người ngoài hành tinh? Giản Hoa suy nghĩ thì hoài nghi như vậy, sau đó mắt quý của Lý Phỉ xuyên qua khe hở của năm thấy được bóng người tụ tập bên ngoài.

Áo khoác dài vốn màu trắng giờ trở nên ô uế, hôi hám, còn có khăn trùm đầu.

“Hình như là quốc gia nào đó ở Trung Đông...”

Giản Hoa nói không nên lời. Lần này chạy quá xa rồi. Nước Mỹ thì thôi, dù gì cũng vì có Johnson. Trung Đông là sao thế này? Lúc họ xuất hiện ở nơi này cũng không có người dị năng khác, không thể có chuyện Poseidon không chết, chạy đến nơi này trốn được.

“Tình huống thật sự không ổn, chúng ta hình như rơi xuống từ trong động rỗng.”

Lý Phỉ nhảy lên chỗ khá cao, ngẩng đầu nhìn quanh bên ngoài.

Tuy rằng ở trong lòng đất, nhưng vẫn có ánh trăng chiếu vào từ khe hở giữa năm, không phải tối đen.

“Động rỗng? Tôi không cảm nhận được con côn trùng khổng lồ...”

“Đúng là không có, vì năm từ trên trời vẫn chắt đến bên này, chặn kín động rỗng lại.”

Người dị năng chạy tới, nói ngôn ngữ họ hoàn toàn nghe không hiểu, kích động khua tay múa chân với năm, nhưng không ai dám tới gần, họ còn vì thế mà xảy ra tranh chấp nghiêm trọng.

“Bò lên trên, rời khỏi lòng đất, vòng qua họ từ bên ngoài.” Lý Phi rất nhanh đã quyết định.

Sau khi Johnson phát hiện nơi này thật sự không có ngài Morenza, nó cúi đầu cũng không nói. Giản Hoa còn đang đau đầu nghĩ xem có nên đưa thiếu niên theo hay không, khi nhìn lại, phát hiện Johnson đã yên lặng đi đến.

Thiếu niên hành động rất linh hoạt, Lý Phi và Giản Hoa không cần nói gì, bàn chân có điểm chống đỡ là đủ để người Trung Quốc leo lên vách đá rồi?

Khi ánh sáng trắng ánh chiếu vào trong mắt, khi Giản Hoa dùng đám tơ kéo Johnson chân không đủ dài, treo lên cửa động, thiếu niên mười lăm tuổi sợ ngây người.

Đây là một vùng hoang nguyên có nham thạch đã bị phong hoá.

Không, là cao nguyên, mặt trăng rất lớn, có màu hơi đỏ sậm, vắt ngang trên bầu trời.

Trên mặt đất có vết nứt sâu cạn khác nhau, như đường cong mềm mại do nhà nghệ thuật tạo ra.

Hoang vắng, tĩnh lặng, mỹ lệ.

“Dưới lòng đất có rất nhiều người dị năng.” Giản Hoa nhú mày nói cho Lý Phi.

Nơi này không giống bề ngoài không hề có dấu chân người.

“Quy mô rất lớn, dưới lòng đất ít nhất có năm tầng, phạm vi cũng rộng, hoàn toàn vượt qua phạm vi sử dụng dị năng của tôi.” Giản Hoa suýt cho rằng nơi này có thành phố dưới lòng đất.

“Có thể là di tích gì đó, biết là nơi nào sao?”

“Không.” Lý Phi lắc đầu, anh cũng rung động trước cảnh tượng này, “Nếu là trợ lý Lâm ở đây, không chừng cậu ta sẽ biết. Cậu ta từng muốn du lịch thế giới.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Trung Đông

Nham thạch xám trắng nhô trên mặt đất, những dòng sông thành từng đường cong duyên dáng, sâu cạn khác nhau. Vùng đất trống cạnh khu rừng vì có côn trùng khổng lồ chui đầu vào căn nuốt vật sống, nên người dị năng nơi này sợ tới mức không dám tới gần. Mãi cho đến một ngày họ thấy động rỗng xuất hiện chuyện lạ, cả đồng năm từ trên trời giáng xuống, giống như một núi năm khổng lồ mọc trên mặt đất, đến tận trời.

Rất nhiều người chạy tới xem, loại sinh vật kỳ lạ giống năm này, lại còn “sống”. Chúng không để ý người dị năng, nhưng nếu có người định ngắt năm, hay đi vào trong khóm năm, đám tơ xám trắng sẽ lập tức chui ra, trói chắc người lại.

Họ cho rằng đây là ác ma, giống như côn trùng khổng lồ vậy.

Có người mặc trang phục khác nhau đến “bắt ma”, giơ giá thập tự, cầm kinh thánh, mặc áo choàng dài, đội mũ quả dưa, còn có người đội khăn trùm đầu... Thành phần phức tạp, ai nhìn đều thấy nơi này không yên ổn.

Có vài người vừa gặp nhau đã xung đột, trừ khác biệt về tôn giáo, những người mặc cùng một loại trang phục cũng không thể chung sống hoà bình với nhau. Dường như việc sử dụng súng được hợp pháp hóa ở quốc gia này, gần như trên tay mỗi người dị năng đều cầm một khẩu súng.

Quái vật chiếm cứ mặt đất hoang nguyên, loài người canh giữ trong thành dưới lòng đất.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, bề ngoài ba người họ lại khác hẳn dân bản xứ, chỉ có thể tránh né đám người đó.

Một lần ngẫu nhiên, Lý Phi phát hiện một đường hầm khác ở phía tây, họ đi xuống theo bậc thang được xây dựng chỉnh tề, phát hiện tòa thành này còn đồ sộ hơn họ tưởng.

Con đường thông suốt bốn hướng, phòng ốc lớn nhỏ nối liền với nhau, có giếng nước ở tất cả các khu vực hoạt động. Trong “phòng” có giường đá và ghế đá, có cửa sổ, còn có cửa thông gió bố trí cực kỳ hợp lý. Nhưng giờ bị quái vật sử dụng, nên mọi người từ bỏ khu vực nhỏ này, đi vào chỗ càng sâu càng an toàn hơn.

Tảng đá cực kỳ cứng rắn, chuột đào hầm cũng không cắn được, mà chiếm luôn nơi này làm tổ.

Nấm vừa đến, chuột đào hầm không chạy kịp đều thành chất dinh dưỡng.

Lời đồn “ác ma” ngấm chiếm thành phố, cũng ngày càng ồn ào.

Giản Hoa không biết lần ngoài ý muốn bắt được nhân vật chính thiếu niên này phải làm thế nào.

Thuộc tính “bồn hoa” “không vương mắt” của Johnson còn cao hơn Lý Phi, nếu không phải Giản Hoa có cảm nhận bằng dị năng, thì Johnson ở góc nào cậu cũng không chú ý đến.

Thiếu niên như một tảng đá, khi không đói bụng, nó sẽ không đi tìm quái vật gây rắc rối, thường nghỉ ở góc hẻo lánh, cũng không âm ỉ, chỉ ngẩn người. Có khi ngón tay nó sờ soạng trước ngực, mãi đến khi Johnson nhớ ra giá thật tự cô giáo Katie cho nó đã bị nó ném đi, mà ngài Morenza lại không cho nó bất cứ thứ gì.

Mắt thiếu niên đỏ ngầu, bò trên mặt đất, ngồi trên tảng đá nhìn mặt trăng ngấn người.

Nhiệt độ nơi này hơi thấp, nó mặc rất mỏng, rất mau đã phát sốt.

Giản Hoa:...

Mặt nóng đến đỏ bừng, chỉ ăn thịt tươi mình sẵn được, cũng không tìm hai người Giản Hoa, còn không chịu tới gần.

“Lúc trước ở biên cảnh, cậu ta nghĩ thấy mùi canh thịt còn chạy tới thò đầu nhìn lên.” Giản Hoa khó hiểu.

“Cậu ta muốn canh thịt, e là không phải cho chính cậu ta...” Lý Phi nhớ tới bộ dáng bệnh nặng mới khỏi của Federik, giống như nói chuyện cũng không có sức.

Giản Hoa như đang lo nghĩ.

Vừa quay đầu, cậu đã để nắm kéo xác một con thằn lằn lam đưa cho thiếu niên.

Johnson chân tay luống cuống, thò đầu phát hiện bên ngoài không có ai, đường đi ra ngoài lại bị nắm chặn. Đói đến mức trong lòng hốt hoảng, nó rốt cuộc không kiềm được dùng dị năng bóc da con mồi, ăn hai miếng thịt sống có hiệu quả chữa trị.

Nó biết thứ này tốt cho cơ thể, sau khi chết một thời gian sẽ biến chất.

Johnson ăn xong liền ngủ mê man, Giản Hoa nhân cơ hội đi vào cho nó một chén canh thịt.

– Gấu mèo hung ác nhìn chăm chăm cự thú bóng đêm, cự thú nhàm chán, ngáp một cái.

Người dị năng bị bệnh cực kỳ yếu ớt, “trường” lại vì tiêu hao lúc trước, nên ba con động vật đều ỉu xiu, dù chủ thể gặp phải nguy hiểm gì, cũng đều chỉ có thể nhìn.

Nếu không có năm bảo vệ, an toàn tính mạng của ba người dị năng cấp S thật sự là có vấn đề.

Thành dưới lòng đất thường xuyên có thể nghe thấy tiếng đấu súng, khu vực này vì bị quái vật chiếm cứ, mọi người đều không dám đến gần. Sau khi phát hiện quái vật dần ít đi, họ lại bắt đầu hoạt động gần đây.

Tuy họ sẽ nhanh phát hiện năm, hét to chạy đi, nhưng vẫn có vài người dị năng ngồi bên cạnh rình coi.

Điều này làm cho Giản Hoa và Lý Phi khi ra vào càng thêm cẩn thận.

Không lâu sau, họ cứu được hai người da trắng hốt hoảng xông vào khóm năm. Đối phương khua tay múa chân nói một thôi một hồi, Lý Phi mới miễn cưỡng nghe hiểu là người này đến du lịch, sau đó gặp Thế giới Bị Từ Bỏ, vì chống đỡ quái vật tấn công, nên đi theo người dị năng của quốc gia này xuống thành dưới lòng đất.

“Cao nguyên Kabascus, Thổ Nhĩ Kỳ?”

Giản Hoa mờ mịt, bằng trí nhớ cậu không thể xác định vị trí quốc gia này trên bản đồ thế giới, dù sao cũng cách Trung Quốc rất xa.

Thành dưới lòng đất Tạt ba đồ Tây Á quy mô khổng lồ, không ai biết ai đã kiến tạo nó, nơi này phát hiện tổng cộng hơn sáu mươi tòa thành dưới lòng đất, lớn nhỏ khác nhau, ở giữa thành còn nổi liền.

Quốc gia này vốn có lịch sử, văn hóa lâu đời, đế quốc Byzantine hiển hách từng ở nơi này.

– Tiếng Thổ Nhĩ Kỳ họ đương nhiên nghe không hiểu!

Khiến Lý Phỉ phiền não không phải vấn đề ngôn ngữ, mà là nơi này cũng chỉ tốt hơn khu vực Mexico và Nam Mỹ bị trùu thuốc phiện chiếm cứ một chút. Trợ lý Lâm đã từng nói về việc này, tấn công khủng bố gia tăng ở cảnh nội Thổ Nhĩ Kỳ, khiến hành trình nghỉ phép Giải trí Tinh Thiên vốn sắp xếp cho ảnh hậu Ôn Đồng bị hủy bỏ.

Khách du lịch không dám ở lâu trong khóm nấm, họ cũng không biết Lý Phỉ và Giản Hoa ở đây, chỉ vội vàng chạy đi.

Cánh tay Lý Phỉ hơi động, lại dừng lại.

Người da vàng tóc đen mắt đen không lạ, nhưng nếu vị khách du lịch này là kẻ xuyên sách, hoặc nhắc tới chuyện này với một kẻ xuyên sách, đoán ra thân phận của anh và Giản Hoa không khó.

Làm trong im lặng đương nhiên có thể khiến người ta vĩnh viễn ngậm miệng.

Nghĩ là một chuyện, nhưng có thể làm được hay không... Là một chuyện khác.

Có vài điểm mấu chốt khi lướt qua, sẽ rất khó quay đầu.

Ánh mắt Lý Phỉ có chút phức tạp, anh đánh giá chính mình trong “sổ phận”, đã đi qua điểm mấu chốt kia. Dù không chết ngoài ý muốn trong tranh đấu, chờ đến khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất hẳn, anh cũng khó trở lại xã hội bình thường.

Hắn là Hắc Uyên sẽ bị quốc gia phát lệnh truy nã, anh mất dị năng, bị bí mật bắt đi, dù nghĩ cách chạy trốn ra nước ngoài, mười năm sống ở Thế giới Bị Từ Bỏ cũng đủ thay đổi một người.

Lòng bàn tay Lý Phi xuất hiện cầu lửa, anh nhìn ngọn lửa nóng cháy này thật lâu.

Sức mạnh khiến người ta điên cuồng, dễ dàng hưởng thụ thứ không thuộc về mình, tùy ý giẫm lên mạng sống và đạo đức. Tất cả mọi người sẽ say mê lợi ích sức mạnh đem đến, nó còn đáng sợ hơn ma túy.

Như sức mạnh được đầu ngón tay ngưng tụ này, có thể kéo dài rất xa, khiến mấy kẻ đang lén lút thăm dò kia giãy dụa trong biển lửa. Có thể chặn cửa đường hầm, khiến hang đá trở thành Luyện Ngục. Có thể dùng cái chết và khủng bố bắt ép mọi người, ngôn ngữ không phải là chương ngại, ai cũng muốn sống sót.

Sức mạnh, có thể khiến mình muốn làm gì thì làm, có thể phá hủy những tiếng hô phản đối mình...

Lý Phi lật bàn tay, dập tắt lửa, mỉm cười nhìn về phía Giản Hoa ở chỗ ở tạm.

“Nhóc kia hạ sốt chưa?”

“Chờ cậu ta tỉnh lại, anh nói chuyện với cậu ta đi. Người dị năng kia hình như rất quan trọng với cậu ta.” Giản Hoa tiện tay đẩy nắm ra, lại kéo đám tơ bò trên người Lý Phi ra.

Giờ thái độ của Giản Hoa với nắm tốt hơn, nhưng đáy lòng cậu vẫn không thích dị năng này.

Nếu mọi người đều mất sức mạnh, người dị năng cấp cao khôi phục nhanh nhất chắc chính là Giản Hoa – Từ đầu đến cuối, Giản Hoa chưa từng bị sức mạnh cường đại mê hoặc.

“Anh... Ừm?”

Nửa câu sau của Giản Hoa bị chặn trong cổ họng, người yếu cường thể ôm lấy eo cậu, mút đầu lưỡi mềm mại.

Họ đúng là đã lâu chưa thân mật.

Giản Hoa thả lỏng cơ thể, gọi nắm đến chặn cửa, sau đó bị Lý Phi đưa lên giường đá.

Dù họ đã phủ vài lớp tơ lên trên, những giường đá vẫn rất cứng, eo lưng Giản Hoa đau đớn, theo bản năng dùng khuỷu tay chống, nâng nửa người trên lên ngăn cản Lý Phi.

“Chờ một chút, tôi đi tìm một ít da lông lót giường.”

Lý Phi thò tay sờ, cũng hiểu được cứ làm như vậy, chắc sau lưng Giản Hoa sẽ bị bầm tím.

Anh vội muốn đốt “lửa” trên người Giản Hoa, muốn nhìn người ngay cả sức mạnh cũng không quỵ rũ được, lộ ra vẻ mặt trầm mê giãy dụa trong vui sướng, hưởng thụ không thể tự kiềm chế. Muốn đôi mắt kia chỉ nhìn một mình anh, phát ra tiếng rên rỉ cầu xin... Sao còn có thể chờ Giản Hoa lót giường gì đó.

“Da lông ở đâu chỉ vội vàng xử lý, không khử mùi...”

Lý Phi nhỏ giọng nói một câu tình thoại, anh thầm muốn ngửi mùi hương của Giản Hoa.

Vì gần kề, Giản Hoa cảm thấy rõ thứ cứng rắn nóng bỏng gì đó cọ vào bụng cậu, nào còn không đoán được ý của Lý Phi, tình thoại đều là lấy cớ, chỉ là lừa dục khẩn cấp mà thôi.

Lý Phi cực kỳ quen thuộc cơ thể Giản Hoa, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp nơi nhạy cảm, không được vài cái, hô hấp của Giản Hoa cũng trở nên

nặng nhọc. Cậu không có cách nào vạch trần Lý Phỉ, chỉ có thể chịu đựng dục vọng hơi trưởng đau, miễn cưỡng đưa ra đề nghị: “Rời giường, tựa vào tường?”

Đứng làm cũng không khó, hơn nữa nắm còn dán một lớp rất dày trên tường.

“Dù em biến nắm thành trong suốt, anh cũng sờ thấy, anh không thích cảm giác này...” Lý Phỉ rầu rĩ nói. Ai sẽ thích nắm trong khóm nắm làm chuyện này. “Cũng không phải quay truyện cổ tích hắc ám hạn chế tuổi.”

Giản Hoa:...

Bệnh nghề nghiệp sao? Còn từ tình thú nghĩ đến quay phim sex.

Ngón tay như nhũn ra nhẹ nhàng móc, ngón tay rút đám tơ ra, nhanh chóng kết thành một cái võng – Giản Hoa chưa từng học kỹ thuật thủ công, nắm đương nhiên cũng không, chỉ có bề ngoài giống võng, dù sao cũng sẽ không sụp.

“Đi lên đi, rất mềm.” Giản Hoa nói, cậu không biết một câu mình thuận miệng, nghe như là mời gọi.

Lơ lửng khiến lực kích thích càng thêm rõ ràng.

Chờ đến khi Johnson mơ màng bò dậy, bỗng nghe thấy cách vách phòng có tiếng động lạ.

Nó ngồi ngơ ngác một lúc, liền mặt đỏ.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mỗi Tình Đầu

Johnson biết tiếng động cách vách là gì.

Ở tuổi này, trong trường học ở Massachusetts đã phổ cập khoa học, thiếu niên lớn gan còn từng có thể nghiệm lần đầu. Johnson chỉ là không ngờ hai người kia là quan hệ thân mật như thế này.

Tiếng thở dốc và rên rỉ bên kia cũng không kịch liệt, cũng không có kêu to hưng phấn, khác hẳn với những gì Johnson “biết”, tiếng đè nén lại ần ần. Không biết vì sao, động tĩnh như vậy lại còn kích thích hơn “phim dạy học”. Johnson kích động bò dậy, giày cũng đi trái.

Trong đường hầm phủ đầy nấm, muốn rời đi phải chui vào giữa mũ nấm dày.

Johnson dựa vào cơ thể nhỏ gầy, chuẩn bị chen qua.

Đám tơ này khiến nó không thoải mái, luôn có cảm giác nguy hiểm trong lòng. Khi Johnson cúi đầu khoanh tay muốn đi qua, nấm bị nó đè lên, lắc lư khó chịu.

– Kỳ lạ, khe hở này hẳn là có thể chen qua mà.

Johnson buồn bực lui một bước, nhìn khóm nấm, lại cúi đầu nhìn chính mình.

T-shirt hình như ngắn đi một đoạn, vốn có thể che hết đùi.

Thiếu niên hắt xì, vội vàng kéo da măng xà bên cạnh qua, bọc lên người.

Da măng xà chống nước, thông khí lại giữ ấm, còn tốt hơn da lông, nhưng hơi cứng.

Đám tơ chạm đến vảy, hạm hực tránh đi, giống như muốn xé da ra, “kéo” thiếu niên bên trong ra. Trước khi Johnson bị nắm lật “quần áo”, nó rốt cuộc thành công chui ra ngoài.

Rẽ hai đường cong, lại đi lên một cầu thang thông với mặt đất.

Nấm ở nơi này bắt đầu trở nên thừa thớt, phủ đầy xác quái vật, thời gian dài, mấy cái xác này sẽ thối rữa, nên cần thanh lý đúng lúc.

Lúc trước Dương Siêu mang theo người của Hắc Uyên làm việc này, một muốn chết, còn sợ bị nắm cuốn lấy không cho đi.

Sau khi đến tòa thành dưới lòng đất này, mỗi ngày Giản Hoa đều đi một vòng dọc theo địa bàn của nấm, khống chế đám tơ ném mấy cái xác kia ra ngoài, không hề tốn sức.

Thành dưới lòng đất có vài tầng hầm, bậc thang uốn lượn, giống như mê cung. Có khi chỉ cách một bức tường, lại mất tận mười phút mới vòng được sang bên kia. Người trước kia dựng thành hình như vì tránh né kẻ định, nên từng tòa thành đều có thể hoàn toàn ngăn cách, còn có cửa đá.

Giản Hoa lúc đầu đặt xác mấy con quái vật này ở một khu bị cô lập khác.

Sau khi quái vật biết đến sự đáng sợ của “nấm”, cam chịu nơi này trở thành lãnh địa của “Đại Ma Vương”, không dám tùy tiện tới gần, lượng công việc thanh lý lập tức giảm xuống.

Sau khi nắm không có thức ăn, đám tơ mọc ở khu vực biên giới tự động chuyển thành trong suốt, ẩn nấp sẵn mồi.

Johnson đi vào đường hầm này, nhìn bề ngoài như thừa thốt, nhưng thực ra vách tường đã bị đám tơ trong suốt chiếm cứ. Con đường này khá rộng, chắc là một đường hầm chính của thành dưới lòng đất.

Nắm đuổi theo quái vật, quái vật nhìn chăm chăm người dị năng, ba bên gặp nhau cùng một chỗ, là hiện tượng tất nhiên.

Johnson thấy bóng người đứng đưa phía xa, lập tức tỉnh táo, lui sau nửa bức tường, dè chừng nhìn hướng bên kia.

Người đến thân hình cao lớn, màu tóc màu da đều không giống người Thổ Nhĩ Kỳ. Họ đi giày leo núi, cầm vũ khí, còn đeo kính hồng ngoại nhìn trong đêm, trang bị rất kỳ lưỡng. Johnson cảm thấy họ rất giống lính đánh thuê nhìn thấy trên TV.

“Hướng mười giờ, có phản ứng năng lượng mạnh.”

“Hướng mười giờ, có dấu hiệu sự sống.”

Hai tên lính đánh thuê cùng mở miệng nhắc nhở đồng bọn.

Tất cả họng súng đều hướng về phía bức tường Johnson trốn, ngón tay đặt trên cò súng.

“Nhìn qua hồng ngoại... Hình thể hình như là trẻ con?”

“Năng lượng hoạt động xấp xỉ hoặc vượt qua người dị năng cấp B.”

Johnson không thể che giấu sức mạnh của mình, nhưng đám tơ lại có năng lực này. Nó lui trong góc tường, nắm rất chăm sóc lương thực dự trữ mới, cùng nó câu kết, quần lên mấy đoạn nhỏ.

“Hừ, một đứa nhỏ dị năng cấp B thì sợ gì, chúng ta có Jennifer!”

Một cô gái làn da bánh mật ở giữa đội ngũ rất đặc ý hất cao cằm.

Dáng người cô cực kỳ nóng bỏng, mặc quần áo cận chiến đã chiến càng lộ ra đường cong hoàn mỹ của đôi chân cô. Dùng động tác chiến thuật khom lưng tới gần mục tiêu, bộ ngực cô phập phồng cũng cực kỳ rõ ràng.

Những người này nói tiếng Anh, Johnson không kiềm được nghe hai câu.

Cô gái tên Jennifer kia, nó không nhìn thấy, chỉ cảm giác nhận được nhiệt lượng mạnh mẽ của đối phương.

Không sai, chính là nhiệt lượng... Đây là một người dị năng Lửa.

Nếu chưa gặp Lý Phi, Johnson cảm thấy đây sẽ là người dị năng Lửa có tính uy hiếp nhất nó từng gặp. Sức mạnh của cô như đèn sáng trong bóng đêm, xua tan dòng khí màu xám ở Thế giới Bị Từ Bỏ, còn lóe mắt hơn một ngọn đuốc đang thiêu cháy.

Cô gái nhiệt tình lại hấp dẫn như vậy, theo lý, đương nhiên được đa số người yêu thích.

Người dị năng khi cảm nhận được sức mạnh của cô, sẽ bị hấp dẫn ngay.

Vì cuộc sống ở Thế giới Bị Từ Bỏ tràn ngập tuyệt vọng, mọi người không biết sao, vì sống sót mà hai tay dính đầy máu tươi, có người đã trầm mê trong chém giết và oán hận.

Nhưng mà hướng tới ánh sáng, là bản năng của mỗi người.

Johnson vốn sẽ bị dòng sức mạnh này dao động, hấp dẫn. Nó sẽ đi ra ngoài, vội vàng muốn quen cô gái đáng yêu này, bị người dị năng Lửa cấp

A này câu mất trái tim non trẻ – Nhưng trước khi nó nhìn thấy vị mỹ nữ này, đã gặp Lý Phi.

Lý Phi mượn đám tơ để che giấu lực lượng, bình thường sẽ không bị người khác phát hiện ra thân phận, nhưng Johnson thì khác. “Trường” của Quỷ Lửa, cậu đã tiếp xúc đến, còn không biết cường độ dị năng của Lý Phi sao?

So sánh với Lý Phi, người dị năng cấp A này giống như một cái đèn pin, cái đèn đường cường lực, ban ngày bật đèn đường, dù vẫn sáng, nhưng rất khó chú ý.

Khác biệt giữa cấp S và cấp A xa như vậy đó.

Mỗi một cấp, sức mạnh đều gấp mười lên cấp thấp hơn, cơ số càng lớn, bội số chênh lệch về sau càng nhiều.

Dị năng của Lý Phi quá mạnh, không có cảm giác ấm áp sáng sủa tốt đẹp gì, mà chỉ khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Điều này cũng liên quan đến khi cảm xúc Lý Phi bình thản, đám tơ che đậy giúp anh. Một khi sức mạnh lộ ra, muốn ra tay. Người dị năng bị “trường” va chạm trực tiếp, đều sẽ bị dọa chết khiếp. Ngoài tên thần kinh như Tiến Sĩ Diên, chắc chẳng có ai muốn đi lên tỏ vẻ yêu thích.

Giờ Johnson không mơ màng, không bị hấp dẫn. Trong đầu nó kêu loạn, không ngừng hiện ra một cái tên.

Người dị năng Lửa cấp A Jennifer...

Khi Federik nửa tỉnh nửa mê, từng mơ hồ nói cho thiếu niên, “Jennifer không phải người cậu thích. Cậu chỉ bị bộ dáng cô ấy mê hoặc”, sau đó mơ hồ nói vài câu về khác biệt giữa thích bề ngoài một người, và thật lòng thích một người.

Thực ra, Johnson nghe thấy cái tên Jennifer sẽ phát run.

Cơn lốc khiến nó thức tỉnh dị năng cũng tên Jennifer.

Nữ giới có tên này rất nhiều, nhưng một người dị năng cấp A, còn là dị năng lửa... sau hai điều kiện sàng lọc này, không còn bao nhiêu.

– Cho nên, đây chính là cô gái nó sẽ thích?

Johnson sốt ruột suýt muốn thò đầu ra ngoài nhìn. Trong tay đối phương có súng, khoảng cách rất gần, nó sẽ không chọn cường hành đối kháng, mà nhanh chóng cởi da rắn, vút nó trong góc tường, sau đó khoanh tay rụt lên.

“Hừ, đúng là một nhóc quý!”

Họng súng tối om chìa vào trán Johnson.

Thiếu niên dưới họng súng lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, ánh mắt lại trong veo.

Tên lính đánh thuê râu quai nón hừ một tiếng, không buông súng xuống, cũng không quay đầu lại, nói: “Trùng hợp thật, không phải người nơi này, nhóc quý mày tới đây du lịch sao? Bố mẹ mày đâu?”

Đồng bọn hần đi tới, cười trêu chọc: “Anh dữ như vậy, người khác sao trả lời được? Chỉ có người dị năng mới có thể đi vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Nhỡ bố mẹ nó không phải thì sao?”

Mọi người đều nhìn thấy, thiếu niên trông rất thiếu dinh dưỡng, rõ ràng là ăn không đủ no.

Tình hình thành dưới lòng đất họ biết rõ trong lòng, người dị năng trốn trong này ít cũng có mấy ngàn người, quái vật càng nhiều, mỗi ngày đều

chém giết không ngừng. Cậu bé người nước ngoài không chỗ dựa, nếu không có dị năng cấp B, sớm đã chết trong hang đá rồi!

“Nghe hiểu không?” Lính đánh thuê râu quai nón quay đầu hỏi, “Nhóc quý là người nước nào?”

“Châu Âu, nước Mỹ, Canada... Ai biết được!” Vị mỹ nữ Jennifer kia nở nụ cười.

Johnson giật mình: Lần này lại không ai nhận nhầm nó thành cô bé?

“Tôi tên Fa...Fadek.” Sắc mặt Johnson trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Nghe hiểu? Rất tốt!” Lính đánh thuê dẫn đầu rút một bức vẽ người ra cho Johnson xem, “Từng thấy người này chưa?”

Ánh mắt Johnson dừng trên giấy, phát hiện mặt người trên bức tranh là Lý Phi.

Nó không thể che giấu đôi mắt trợn to của mình, hòng súng lập tức lắc lư trước mắt nó.

“Nói, người này ở đâu?”

Johnson vừa nhớ lại đường đi, nghĩ nên chạy đi đâu, vừa lặng lẽ ngừng tụ dị năng.

“Ừ ừ!” Máy thăm dò năng lượng lính đánh thuê mang theo trong nháy mắt sáng lên đèn đỏ, phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

“Có người!”

Đám lính đánh thuê rút súng, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Không chờ họ nhận rõ nguyên nhân cảnh báo, Jennifer đã cảm thấy giày mình bị cái gì trói lấy, cô cúi đầu nhìn, không khỏi phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Đây là cái gì?”

“Đừng động, đây là nắm thôn phệ! Càng giãy dụa, nó sẽ trói càng chặt!”

“Không dùng lửa đốt được sao?”

“Quái vật và dị năng đều có thể dẫn nắm rời đi, nhưng sau khi chúng kết thành quần, chiếm cứ địa bàn, sẽ rất lười, không dễ di chuyển,” Lính đánh thuê râu quai nón buồn bực nói, “Theo lý, Trung Đông không nên xuất hiện mấy thứ này, thời gian quá dài... Phạm vi nó khuếch trương hẳn là còn ở Trung Quốc.”

“Khi đi con đường trên đó, các anh không phải thấy rồi sao, nắm rơi ra từ động rỗng...”

Mọi người nói một nửa, thấy đám tơ và nắm trên vách tường bốn phía giải trừ màu ngụy trang, đều hít một hơi khí lạnh.

“Không có khả năng, sao lại nhiều như vậy... Vị trí này đã rất sâu, vài ngày ngăn ngủi, nó không thể nhanh như vậy! Chẳng lẽ Kẻ Cản Nuốt cũng ở đây sao?”

Cái tên này vừa thốt ra, rất nhiều người đều run rẩy.

“Đừng đùa!” Jennifer cười chống cự, “Tôi nghe lời anh, vì tránh cho tương lai cùng em gái tôi và vị cứu tinh kia biến thành tình tay ba, mới chạy đến Trung Đông làm lính đánh thuê! Giờ anh nói cho tôi biết, Kẻ Cản Nuốt tà ác kia cũng đến nơi đây?”

“Có gì mà không có khả năng, thành dưới lòng đất Thổ Nhĩ Kỳ rất thích hợp ẩn nấp. Chúng ta không phải đã gặp hai, ba người dị năng cấp

cao không nên xuất hiện ở nơi này sao? Ai cũng không muốn phục tùng số phận, bị quốc gia dùng như con chó, dùng xong liền ném!” Lính đánh thuê râu quai nón không kiên nhẫn nói.

“Lúc trước, anh chỉ nói Quỷ Lửa... Có khả năng ở gần đây.”

“Vì nơi này có năm, lại có khách du lịch nói thấy người Trung Quốc da vàng ở trong này, nên tôi tùy tiện đoán!”

Ai biết là gặp phần thưởng siêu cấp chứ.

“Thôi, chúng ta lui trước đã!” Hai cấp S ở cùng một chỗ, ai chống lại là kẻ ngốc.

Còn một người theo đuổi Jennifer, không rõ tình huống, xen mồm: “Vì sao, chúng ta có súng mà!”

“Khi Poseidon chết, Hy Lạp xảy ra sóng thần. Cậu đoán xem, một súng của cậu bắn chết Quỷ Lửa hoặc Kẻ Cản Nuốt, sẽ xảy ra chuyện gì?”

“...”

Jennifer liếc nhìn Johnson, ngẩng đầu hỏi: “Còn cậu ta?”

“Chó nhỏ, mèo nhỏ cô cũng nhặt sao, còn không mau đi!”

Johnson im lặng nhìn họ hốt hoảng rời đi, tâm trạng khó có thể miêu tả.

Nó cúi đầu, từ từ đi về. Chỗ ở của Lý Phỉ và Giản Hoa, tiếng động kia đã ngừng lại.

Thực ra, Lý Phỉ chấm dứt nhanh như vậy, là vì sau lần phóng thích đầu tiên, cảm thấy không ổn, cảm giác uế oải tràn lên, dị năng bị giảm bớt kịch liệt...

Giản Hoa nhanh chóng đẩy người trên người ra.

Bộ phận kết nối chặt chẽ, khi rút ra vang lên tiếng ái muội. Giản Hoa bất chấp, lấy tay sờ đùi và phía sau mình, theo lý phải phủ đầy chất lỏng đậm sệt trơn ướt.

Không có, cái gì cũng không có...

Giản Hoa ngấn người vài giây, nhớ tới bệnh ngủ mấy ngày này cũng không phát tác. Nắm lại tiến vào hình thức căn cước rồi sao? Sau này, Lý Phỉ muốn thân cận với cậu, thì phải đi tiêu diệt mực ăn thịt người, ốc thủy tinh?

Về mặt Lý Phỉ cũng rất phức tạp, anh không biết nên vui vì bệnh của Giản Hoa khỏi hẳn, hay nên rối rắm vì thằng em mình mới chỉ thỏa mãn một lần đã bị đuổi ra.

Trong không khí xấu hổ, họ nghe thấy tiếng bước chân thiếu niên trở về.

Hai người lập tức mặc quần áo, vồng dính dấu vết còn sót lại bị ném ra xa.

“Tôi đi xem cậu ta hạ sốt chưa.” Khóe mắt Giản Hoa chưa hết ửng đỏ, Lý Phỉ đâu chịu để cậu ra ngoài.

Johnson đã đi đến cửa, nôn nóng nói: “Bên ngoài có người đến, họ biết hai người.”

Câu này không khó, Lý Phỉ mấy ngày nay cũng nghe quen khẩu âm của Johnson. Về mặt anh thay đổi, đi ra ngoài chuẩn bị hỏi thăm sao lại thế.

Kết quả, năm vừa dời đi, Giản Hoa cũng cảm thấy giật mình.

“Cậu cao lên?”

Trong một đêm cao hai cm, cơ thể gầy yếu cũng có chút thịt là sao? Vị cứu tinh là bóng bay à?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Linh Quang

Johnson không hiểu Giản Hoa nói gì, nhưng nó xem hiểu ánh mắt người khác. – Hình như là trên người mình có vấn đề.

Từ khi Johnson tỉnh lại đã cảm thấy có gì đó không đúng. Nó đứng trước khung cửa, rồi lại kéo quần áo trên người, lúc này mới xác định là mình đã cao lên.

Nơi này không có gương, nó không phát hiện mặt mình thay đổi nhiều nhất. Lúc trước Johnson bị nhầm là cô bé, ngoài không cắt tóc, khuôn mặt chỉ cơ bàn tay của nó là nguyên nhân chủ yếu.

Người Âu Mỹ lúc nhỏ và trưởng thành có khác biệt rất lớn, rất nhiều người cả hình dáng khuôn mặt cũng sẽ thay đổi.

Johnson là tốt lên, tuy bề ngoài không thay đổi rõ ràng, nhưng giờ từ cái nhìn đầu tiên, đã thấy đây là một thiếu niên đang trong thời kỳ phát dục. Yết hầu nổi lên rõ ràng, trên mặt cũng có nhiều lông, đường cong khỏe miệng và cằm cường tráng hơn.

“Mười lăm tuổi chính là lúc cao, ăn nhiều đồ dinh dưỡng, là có thể cao lên!”

Lý Phi không quá để ý, căn cứ Hồng Long đã phát hiện ba, bốn loại thịt quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ có tác dụng “chữa trị”. Johnson không bị thương, lại đang trong kỳ trưởng thành, ăn xong xuất hiện hiệu quả của “đồ bổ” cũng rất bình thường.

Thực ra trong nguyên tác, Johnson Brown chính là một người đàn ông cao lớn kiện mỹ.

Anh hùng nước Mỹ đều mang vẻ đẹp của đường cong cơ thịt. Loại hình từ nhỏ đáng thương, sau khi trưởng thành, khoanh tay cũng khiến người ta cảm thấy áp lực, rất được hoan nghênh.

“Lớn như vậy, cơ thể có thể chịu được không?” Giản Hoa buồn bực, nhân vật chính không đủ canxi chẳng lẽ phải đi cấy xương quái vật sao?

Johnson nghe không hiểu, nó thực ra rất thích thay đổi như vậy trên người mình.

Cao lên, ai mà không thích?

Nó lúc còn trong trường, mỗi ngày đều muốn cao lên, như vậy lúc bị bắt nạt ít nhất cũng có sức phản kháng. Nếu như Johnson bị người nhốt trong phòng học trống, có thể đá cửa văng ra, thì nó còn sợ gì?

Đồ ăn cứu tế Johnson và chú nó dựa vào để sống, đều vài loại thực phẩm rác rưởi, nhiệt lượng cao, nhiều người ăn sẽ bị béo phì. Johnson là vì trước sáu tuổi ngay cả bánh mì cũng không ăn được mấy miếng, nên trụ cột cơ thể rất yếu, ăn gì cũng khó hấp thu dinh dưỡng, gầy yếu như là một gió có thể thổi bay.

Giờ phát hiện mình cao lên, ngay cả đi đường cũng muốn ngẩng đầu.

Thấy thiếu niên nhân vật chính vui đến mức ngay cả đi đường cũng cùng tay cùng chân, khóe mắt Giản Hoa giật giật.

Lý Phi:...

Anh và Johnson trao đổi rất tốn sức. May mà Johnson cũng không muốn nói về Jennifer, chỉ khua tay múa chân nói có một nhóm người đang

tìm Lý Phỉ, còn có bức vẽ, cuối cùng dùng mũi chân viết một chữ A trên mặt đất, chỉ thực lực mấy người dị năng kia.

Người dị năng cấp A, đây không phải là việc nhỏ.

Lý Phỉ suy nghĩ sâu xa, thực ra, có người tìm anh, anh cũng không ngạc nhiên lắm.

Trong Thế giới Bị Từ Bỏ có rất nhiều kẻ xuyên sách, họ lại nói bí mật cho người khác, sau vài lần lan truyền, người biết mặt mũi “Quỷ Lửa” đã nhiều không đếm được.

Nấm đột nhiên xuất hiện trên vùng cao nguyên này, vốn đã khiến người ta hoài nghi. Nơi này không phải Trung Quốc, Thổ Nhĩ Kỳ cách Trung Quốc đến vài cái sa mạc, nấm thôn phệ có mạnh, cũng không thể mọc ngay đến bên này. Rất dễ khiến người ta nghĩ “Có người mang nấm đến” hoặc “Kẻ Cản Nuốt ở gần đây”.

“Nơi này rất loạn, cậu đừng chạy khắp nơi.” Lý Phỉ khó có được một lần dặn dò thiếu niên.

Trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, phần tử khủng bố ở quốc gia này đã cho nổ bom khắp nơi. Giờ người trong thành dưới lòng đất lại thờ phụng tôn giáo khác nhau, phần tử xúc động lúc trước còn bị kiểm soát, giờ nào có cố kị gì, gặp được là đánh.

Người dị năng quốc gia khác có phạm tội, nhưng ở trong này còn nghiêm trọng hơn mấy lần.

Lý Phỉ không muốn quan tâm đến sống chết của nhân vật chính, nhưng nếu Johnson chết thật – lại có kinh thiên động địa nào, cũng không giải quyết được. Được rồi, thì chăm sóc chút vậy, nên nói thì nói, nên làm thì làm. Nếu vận may của thiếu niên nhân vật chính không tốt, thì cũng không có cách nào.

Johnson nhìn Lý Phỉ thì nhớ tới người dị năng Lửa cấp A Jennifer kia, không kiềm được lộ ra ánh mắt kính nể với Giản Hoa.

Vì trong cảm nhận của nó, Jennifer coi như là khiến người ta cảm thấy ấm áp, nhưng người dị năng Lửa mạnh như Lý Phỉ, có thể “thieu” người ta sút đầu mẻ trán. “Trường” của hung thú Hỏa diễm cũng khí thế bức người, lăn giường với loại người này, cái khác không nói, nếu muốn chia tay, có thể sẽ bị đốt cháy một tầng da!

Giản Hoa bị nó nhìn mà không hiểu gì cả.

– Nhân vật chính ngưỡng mộ cậu cái gì? Cũng không thể hâm mộ cậu có năm chứ!

Lý Phỉ thấy ánh mắt thay đổi này có hơi không vui.

Nhưng, Lý Phỉ sẽ không ăn dấm chua của Johnson. Vì Giản Hoa và Johnson không có khả năng. Dù Johnson dùng ánh mắt gì nhìn Giản Hoa, hai người hoàn toàn đối lập, tính cách không hợp, ngôn ngữ không thông thì có thể phát triển tình cảm như thế nào?

Chuyện không có khả năng xảy ra, Lý Phỉ tự nhiên sẽ không bắt không buông, lại càng không mượn cơ hội để phát huy.

Nếu là người khác, ghen tuông nho nhỏ là tình thú. Nếu Lý Phỉ bị rút não, rồi làm như vậy, đối lại chỉ có ánh mắt nhìn kẻ thần kinh của Giản Hoa.

Chờ khi thiếu niên nhân vật chính đi, Giản Hoa mới chán nản nói: “Cứ để Johnson theo chúng ta không phải là cách.”

Ba người dị năng cấp S đi cùng nhau, trong mắt quái vật chắc là bóng đèn mấy trăm oát, đèn hải đăng trong đêm, quỷ chết đói nhìn thấy phòng bếp.

Dù nắm khống chế khu vực này, chờ đến khi số lượng quái vật từ từ tăng lên, xuất hiện loại to bự như mực ăn thịt người, không muốn sống tấn công họ, thì nói thế nào cũng là rắc rối.

“Con người còn rắc rối hơn quái vật.” Lý Phi nói ngắn gọn.

Cảm giác khi “trường” kết hợp, Lý Phi cảm nhận một lần đã bị lực phòng ngự và tấn công mạnh mẽ này mê hoặc. Chắc Johnson cũng vì lý do này, không tự mình chạy đi, mà chọn ở lại cùng đồng hành.

Trong Thế giới Bị Từ Bỏ, thứ thiếu nhất và khó được nhất chính là “an toàn”.

– Giản Hoa và Lý Phi không có địch ý rõ ràng, trong tay Johnson lại không có bản đồ, bốn phía cũng không có kiến trúc hiện đại quen thuộc, thiếu niên cho dù muốn rời đi, cũng không biết nên đi đâu. Trong lòng Johnson còn giữ một hi vọng, nó cảm thấy Giản Hoa và Lý Phi có thể tự đứng xuất hiện ở nước Mỹ, thì không chừng còn có thể lại trở về.

“Tôi cũng biết cậu ta không có nơi nào để đi, thế nhưng ánh mắt vừa rời của cậu ta rất lạ...” Giản Hoa bỗng nghĩ tới, “Chờ đã, tường này cách âm sao?”

Ánh mắt hai người cùng rơi xuống vách đá của thành dưới lòng đất.

Có đám tơ chặn cửa, tảng đá trông cũng rất dày, nhưng bốn phương nơi này thông suốt, có khi ở trong động nói vài câu cũng sẽ có tiếng vọng.

Lý Phi cùng Giản Hoa không hẹn mà cùng trầm mặc.

Không thềm để ý Johnson, truyền phát âm thanh 18+ trước mặt nhân vật chính!

Nếu họ là người nước ngoài, chắc sẽ không cảm thấy làm sao, họ cũng không phải người quen Johnson. Vấn đề là, họ là người phương Đông “bảo thủ”, mười lăm tuổi, dù là trong mắt Giản Hoa hay Lý Phi cũng là trẻ con, là tuổi bị thầy giáo phạt do yêu sớm, trộm truyền giấy viết cho bạn gái.

“Là do anh nóng vội.” Lý Phi chủ động mở miệng nhận sai.

Giản Hoa há miệng thở dốc, không nói gì.

Cũng đâu thể nhận sai về mình, nói là chính mình “muốn”. Lời này hoàn toàn không thể nói nên lời.

Cả người Giản Hoa đều không thoải mái, sau khi vận động kịch liệt, mồ hôi toát ra, cậu nhanh chóng chụp quần áo vào, che bên trong. Bởi vì muốn nói chuyện với Johnson, cậu vẫn ngồi, giờ chỗ phía sau có cảm giác kỳ lạ, giống như có vật cứng nóng rực nào đó cắm bên trong.

Vừa nghĩ vậy, ngay cả đầu ngón tay cũng tê dại, eo nhũn ra.

Giản Hoa hít sâu, kiềm chế cảm giác hưng phấn. Tình hình hiện tại rất khác, cậu không thể có hành vi thân mật với Lý Phi.

Vì sao nắm bồng lại trở nên đói khát? Là do hai phát đạn pháo kia, khiến ‘trường’ bị tổn hại nghiêm trọng?

Bệnh ngủ bồng khỏi hẳn có liên quan gì cùng chuyện này không? Lý Phi càng để ý đến vấn đề này hơn Giản Hoa.

Giản Hoa lẩm bẩm: “Chẳng lẽ năm tìm đường trở lại trái đất?”

Nhĩ lại lúc trước, họ gặp Tiến Sĩ Điền ở thị trấn nhỏ, năm từ trên trời giáng xuống...

“Rất có thể, chúng dù sao cũng là dị năng của em.” Lý Phi đồng ý với suy đoán này. Xuyên qua không gian tốn rất nhiều tâm sức, ý thức Giản

Hoa không rõ ràng cũng bình thường. Giờ đường đã mở, dị năng cần nuốt lại khôi phục sức sống.

Chờ đã!

Ánh mắt Lý Phi hơi thay đổi, thốt ra: “Chúng ta có thể từ đường năm chui ra trở lại Trung Quốc không?”

Giản Hoa ngớ người.

Dựa theo suy luận lúc trước, họ là vì thế giới Nhện khổng lồ trùng lặp với thế giới này, nên bị bắt lấy thế giới Nhện khổng lồ làm trạm trung chuyển, lấy người dị năng cấp cao ở Thế Giới chính làm mục tiêu định vị, lý kỳ xuất hiện ở nước Mỹ.

Nhưng họ chạy đến Thổ Nhĩ Kỳ, hoàn toàn là chuyện tốt do năm làm ra.

Năm có thể đưa họ từ động rỗng xuống, trên lý thuyết, đương nhiên có thể đưa họ vào động rỗng khác.

“Anh để tôi nghĩ đã.”

Đầu óc Giản Hoa hơi loạn, cậu cẩn thận phân tích tính khả thi của việc này. Thế giới Hư vô không phải bến xe bus, ai biết sau khi đi lên, thân hình loài người có thể chống đỡ bao lâu?

“Không nên gấp gáp, cứ từ từ.” Lý Phi ngồi xuống, cầm lấy tay người yêu an ủi.

Cơ thể Giản Hoa còn nhạy cảm, hơi run lên, sau đó nhanh chóng rút bàn tay về.

“Trước mắt, ở phía trên có bao nhiêu động rỗng?”

“Đại khái bốn, năm cái.” Giản Hoa tập trung nhớ lại, suy cho cùng, cảnh tượng hư vô đối với cậu như cảnh trong mơ.

Lý Phi nhẹ nhàng thở ra. Nếu động rỗng quá nhiều, chẳng những họ rất khó tìm được một cái kia, mà toàn bộ Thế giới Bị Từ Bỏ... Không, toàn cầu sẽ giống như người xuyên sách ở quốc lộ Cam Châu nói, bị phá hủy.

“Số lượng côn trùng khổng lồ?”

“Nhiều hơn động rỗng, chúng có lẽ đang tranh cướp động rỗng, có lẽ...” đang xé ra nhiều động rỗng hơn.

Giản Hoa bình tĩnh lại, biết chuyện này không thể kéo dài nữa, dù họ không thể thông qua động rỗng về nhà, cũng muốn nghĩ cách ngăn tình thế chuyển biến xấu.

“Tôi sẽ ở đây vài ngày, thử khống chế năm, anh chú ý tình hình bên này.” Giản Hoa nhắc nhở Lý Phi, cậu không cho rằng nơi này an toàn, nhất là hôm nay lại nghe nói có người tại tìm họ.

“Người dị năng cấp A...”

“Đừng khinh địch.” Giản Hoa vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Phi vốn muốn nói, người dị năng cấp A nổi tiếng, anh gần như đều biết, thấy ánh mắt không đồng ý của Giản Hoa, anh không tự chủ được mà sửa miệng theo ý người yêu, chịu thua nói: “Anh sẽ cẩn thận.”

Bỏ Cạp Đỏ cũng là người dị năng cấp A.

Lời này, Giản Hoa sẽ không nói ra, chọc vào chỗ đau của Lý Phi, nhưng ý cậu rất rõ.

Mỗi người đều có chỗ không thể xem nhẹ, mãnh mẽ không có nghĩa là có thể không sợ gì.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Xung Đột

Đoàn người Jennifer không thể rời khỏi thành dưới lòng đất dễ dàng.

Dưới ánh trăng đỏ ở cao nguyên đang xảy ra một cuộc chém giết trong im lặng. Mặt đất như bị thứ gì đè phẳng, cát đá mất tự nhiên lún xuống, khu rừng biến mất một mảnh nhỏ, giống như bị thứ gì nuốt hết.

Trong không khí xuất hiện dao động mắt thường có thể thấy được, ngay sau đó, một thứ tối đen xuất hiện trên hoang nguyên, nó giống như hoa sen nghìn cánh, tầng tầng lớp lớp vây thành một vật thể hình bầu dục khổng lồ.

Vật thể tối đen biến mất, chỗ đó xuất hiện sáu, bảy cái xác.

Họ chính là đồng đội của Jennifer, đội lính đánh thuê trang bị chu đáo kia.

Quần áo trên người cái xác ướt đẫm, ánh mắt trợn lên, cổ bị cắt đứt, ngực nhuộm đầy máu tươi, phần lớn cơ thể đều bị tàn phá không hoàn chỉnh, như bị quái vật cắn xé.

Mùi máu tươi tràn ngập ở trong không khí.

Một bàn tay xanh trắng, nắm Jennifer sắp chết, kéo cô đến trước mặt mình.

“Ác Ma... Bỏ Cạp Đỏ...” Jennifer thì thào, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chủ nhân bàn tay như biết tàng hình, cơ thể không lộ ra. Gã phát ra tiếng cười dị hợm, bàn tay không lưu tình chút nào, tiếp tục dùng sức. Jennifer đã thoát lực, cô ngay cả sức giãy dụa cũng không có.

Quanh thân cô toát ra lửa rải rác, ánh lửa cực kỳ mỏng manh.

Khi cận chiến trong không gian của Bộ Cạp Đỏ, Jennifer đã hao hết dị năng, cô lại bị chìm trong nước đến hấp hối. Ngọn lửa từng mang sức sống sáng sủa nay đã yếu ớt như một ánh nến.

Cô sẽ chết.

Jennifer không cam lòng giãy dụa cảnh vật trước mắt ngày càng mờ, cuối cùng thì biến mất.

Toàn thân cô đều là nước, chỗ cẳng chân đầm đìa máu tươi, da tróc thịt bong, trông cực kỳ đáng sợ, nhưng so với cái xác có thể thấy được xương của bạn đồng hành cùng cô, đã coi như hoàn chỉnh.

“Đẹp biết bao.”

Bàn tay rời khỏi cổ Jennifer, còn có nước nhỏ xuống.

Dưới đêm trăng, một đoạn cánh tay trôi nổi, ác độc mơn trớn xác Jennifer, dừng trên khuôn mặt và ngực bụng cô thật lâu. Càng đáng sợ hơn dâm tà, vì gã như đang chọn một miếng thịt bò hảo hạn.

“Hai chị em nổi tiếng mê hoặc, tình yêu chân thật và mối tình đầu của vị cứu tinh. Không rõ mình thích ai, không rõ năm đó trong đồng đồ nát, người khiến mình gặp tình yêu sét đánh là ai... Vị cứu tinh của chúng ta!” Bỏ Cạp Đỏ cười nhạo.

Bỏ Cạp Đỏ lúc này mới chú ý cảnh vật xung quanh, gã cũng bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này. Đám lính đánh thuê giơ súng lên theo bản năng,

Bọ Cạp phát hiện một con mồi trân quý Đỏ trong số họ.

Cái chết của Jennifer, khiến dị năng gã vừa tiêu hao kịch liệt được bổ sung, chính là lúc dễ chịu thoải mái.

“Nơi này không có nhện khổng lồ, trông như là về tới trái đất.” Bọ Cạp Đỏ cũng bị thế giới Nhện khổng lồ cường chế xuyên qua. Gã vốn đang nằm trong tổ chức Thánh Môn, đột nhiên bị nhện khổng lồ tấn công, sau đó lại đến nơi không đồ ăn cũng không nước uống.

Không biết là xui xẻo, hay may mắn, Bọ Cạp Đỏ gặp Tiến Sĩ Diên trong rừng rậm.

Dị năng của hai gã đều rất đặc sắc, nên nhận ra nhau không khó.

Bọ Cạp Đỏ thấy không ổn, trốn vào không gian, Tiến Sĩ Diên không phải cấp S, lại trong rừng chết, nên dây leo có thể gọi ra có hạn.

Vừa trốn tránh vừa tấn công, hai gã biến thái chơi chiến thuật tâm lý. Rồi cả hai đi vào trong ảo giác của năm huynh quang, họ trầm mê rất nhanh, đánh nhau đến chết đi sống lại với kẻ địch mình không thấy, chìm đắm trong niềm sung sướng khi trở thành người dị năng mạnh nhất or đùa giỡn toàn bộ thế giới, tiêu hao dị năng không tiết chế, suýt chết trong ảo giác của mình.

Trong hỗn loạn, Tiến Sĩ Diên bỗng bị một lực lớn kéo vào khe hở.

Bọ Cạp Đỏ Tỉnh tỉnh táo lại, muốn đuổi theo. Kết quả, không gian của gã và lực lượng của khe hở triệt tiêu lẫn nhau, nên bị đẩy ra ngoài. Tiến sĩ Diên mất tích, chỉ còn lại Bọ Cạp Đỏ một mình đối mặt với đám nhện khổng lồ bị kinh động.

Gã vất vả dựa vào dị năng, thoát khỏi tấn công điên cuồng của nhện khổng lồ, cuối cùng cũng đi ra khỏi khu rừng, lại phát hiện thế giới bên

ngoài cũng là một mảnh hoang vu, không nhìn thấy bất cứ động vật hình dáng lớn nào, chỉ có một vài con côn trùng và chuột.

Bỏ Cạp Đỏ ở vài ngày trong hoàn cảnh ác liệt như vậy.

Ăn uống gã không phải lo, nhưng ngoài nhện khổng lồ, cái gì thế giới cũng không có, thật sự khiến gã ghê tởm chết.

Có một ngày, Bọ Cạp Đỏ phát hiện mấy con nhện kỳ lạ có nắm mọc trên người trên một cây chết héo. Chúng cử động cứng nhắc, không thể nhả tơ, có một con cơ thể chỉ còn một nửa, bị đám tơ trắng nhồi đầy.

Vì quá mức quái dị, khi Bọ Cạp Đỏ ghé sát vào xem, mũ nấm hóa thành tơ đánh về phía gã.

Bỏ Cạp Đỏ nhanh chóng né tránh, sau đó gã phát hiện mấy con nhện bị nắm ký sinh này, có thể tìm chính xác vị trí không gian gã đang trốn, khác hoàn toàn với đám nhện khổng lồ mất đi mùi sẽ mất phương hướng.

Không gian bị đám tơ dính chặt, dị năng nhanh chóng xói mòn...

Bỏ Cạp Đỏ lập tức thúc dục dị năng, phân ra để xây lại không gian, nhanh chóng rời khỏi cây gỗ khô kia. Nhện thầy ma đuổi theo phía sau, tốc độ đám tơ mọc cuối cùng cũng không thể vượt qua gã, Bọ Cạp Đỏ đến nay vẫn nghi ngờ lai lịch mấy cây nấm kia.

– Tiến Sĩ Điền xuất hiện trong rừng, Kẻ Cản Nuốt đương nhiên cũng có thể.

“Cô gái tốt, sức mạnh của cô, hình như kéo tôi trở về ban đầu.” Bỏ Cạp Đỏ lăm bằm, dị năng chảy vào trong cơ thể gã không nhiều, nhưng cũng đủ làm gã say mê.

Loại con mồi như người dị năng cấp A này, cũng không dễ bắt gặp.

“So với Poseidon, cô kém hơn... À không, không ai ở Thế giới Bị Từ Bỏ có thể tìm được xác cô, từ điểm này mà nói, cô đã đủ tốt rồi.”

Bỏ Cạp Đỏ lại lộ ra một bàn tay từ trong không gian, nắm một con dao giải phẫu sắc bén.

Dao vừa chạm đến cổ Jennifer, xa xa có tiếng súng vang, còn có tiếng người dị năng tranh đấu.

Bỏ Cạp Đỏ nhanh chóng “thu” chiến lợi phẩm lên.

Gã đi về phía trước dọc theo khu rừng, rất nhanh thấy được nắm chặn động rỗng trên màn trời.

“Hửm?”

Kẻ Cẩn Nuốt đã đi qua nơi này? Hay vẫn dừng lại ở mảnh hoang nguyên này?

Trừ vị cứu tinh, người dị năng mạnh nhất.

Hoặc là nói, người còn đáng sợ hơn, mạnh hơn cả Johnson...

“Đúng là hành trình kích động lòng người, tôi rất muốn biết bộ dạng của Kẻ Cẩn Nuốt.” Bỏ Cạp Đỏ lăm bẫm, gã vòng qua nắm đi về phía trước một đoạn, phát hiện một cái cửa đi vào đường hầm, không hề do dự nhảy xuống.

Trong thành dưới lòng đất, cao nguyên Kabascus, đang bùng nổ một cuộc xung đột.

Đoàn người dị năng lớn nhất, ngồi ngay ngắn trong hang động, tiến hành cầu nguyện với vị thần của họ, rồi bàn bạc làm sao để hợp tác (lợi

dụng) người khác, đi giải quyết khu vực bị Ác Ma chiếm cứ. Người đứng đầu họ là một người dị năng Đất cấp A, trong giáo cũng có địa vị rất cao, nhưng lớn tuổi già yếu, không thể trực tiếp tham gia chiến đấu.

Nhưng thành dưới lòng đất rất có lợi cho người dị năng Đất, ông có thể dễ dàng tạo ra đường mới, hoặc làm sập “kiến trúc”, ngăn quái vật bên ngoài khu vực “cư trú”.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai, ba năm sau, vị trưởng giả “đức cao vọng trọng” trong giáo, sẽ trở thành lãnh tụ tinh thần của thành dưới lòng đất, thống trị người dị năng ở nơi này.

Người dị năng có tín ngưỡng khác, trừ chết, thì cũng chỉ có thể lựa chọn rời khỏi đây.

Trong nguyên tác, tổ chức người dị năng Thổ Nhĩ Kỳ, không có tham dự hội nghị toàn cầu, họ là một thế lực biên hóa, hoặc phải nói là thế lực bạo động phi chính phủ. Có lẽ sau khi tai họa kết thúc, họ vẫn sẽ phá hủy quốc gia này. Trên thế giới có rất nhiều quốc gia, rất nhiều người dị năng, trong sách “Kẻ bị vứt bỏ” không thể viết hết.

Những người này cũng không nhìn xa trông rộng, nhiều nhất chỉ nghĩ trong nước như thế nào, thờ ơ với thế giới bên ngoài.

Số lượng kẻ xuyên sách ở nơi này rất ít, bởi vì Thổ Nhĩ Kỳ không nhập mấy bộ tiểu thuyết anh hùng nước Mỹ. Rất ít người biết nắm là cái gì, họ thậm chí không biết mình còn trở lại hiện thực, cho rằng thế giới sẽ cứ như vậy.

“Thần không vứt bỏ chúng ta, ngài đang khảo nghiệm chúng ta.”

“Chỉ cần trừ bỏ Ác Ma...”

“Đúng, chiến thắng Ác Ma!”

Theo hướng thủ lĩnh người dị năng già chỉ, một đám người nằm sấp trên mặt đất, quỳ bái cổ quái cầu chuộc tội, cầu thần linh chăm sóc, khẩn cầu đồ ăn cho hôm nay và ngày mai.

Đột nhiên, nghi thức “trang nghiêm” của họ bị cắt đứt.

Đầu tiên là hai con nhện khổng lồ xuất hiện trong động, mọi người kinh hãi chạy trốn, thủ lĩnh khàn giọng hô bình tĩnh, trách cứ họ không có dũng khí, không xứng trở thành con dân chân thần.

Lời còn chưa nói xong, người dị năng lớn tuổi đã bị một kẻ bỗng xuất hiện trong không khí đánh ngã xuống đất, xương sườn bị gãy một cái.

Cách xuất hiện ly kỳ như vậy, có thể nói là thần tích, cũng có thể nói là...

“Ác Ma xuất hiện, mau giết gã!” Người dị năng lớn tuổi đứng đầu phần nô hô.

Người khác nhìn kỹ, người đến tóc đen mắt đen, không giống người dân tộc họ.

“Giết kẻ ngoại lai! Giết Ác Ma!”

Tiếng Bỏ Cạp Đỏ nghe được, chính là của họ.

Vô số người dị năng đi dưới lòng đất, bắt kẻ gây chuyện, nhưng những người này cũng có mâu thuẫn với nhau, đang đuổi theo, lại có vài người đi được nửa đường đã chém giết.

Vài người nước ngoài xui xẻo đến Thổ Nhĩ Kỳ du lịch, phải ở lại đây.

Người từng thấy “Ác Ma” rất ít, khẩu hiệu hô lại là giết chết dị tộc... Thà giết nhầm chứ không bỏ sót, huống chi họ vốn không vừa mắt mấy kẻ ngoại lai mặt dày ở lại thành dưới lòng đất.

Động tĩnh càng nháo càng lớn.

Johnson tò mò, không kiềm được thò đầu vào xem.

Lý Phỉ lập tức nghiêm mặt, đuổi thiếu niên về phòng.

Anh tới gần ống thông gió, bên trong có tiếng truyền ra, khiến Lý Phỉ nhú mày, quy mô bạo động lớn hơn lần trước.

Tiếng bước chân lộn xộn, từ dưới lên trên, vốn còn vòng quanh, lại mau chóng đi về hướng này.

Lý Phỉ cười lạnh, anh không ngại người dị năng của giáo hội nơi này hay khủng bố gì đó – Trước khi Giản Hoa tìm được cách trở về, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rầy đến Giản Hoa.

Lý Phỉ từ từ đi đến bên cạnh khu vực nắm sinh trưởng, tùy tay gọi lửa ra, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm cuối đường hầm.

Một người đàn ông đầy thân bùn lầy, lao thẳng, không chuyển hướng xông tới đám năm.

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy một chuỗi cầu lửa rơi xuống, trợn trừng mắt, vội hô to: “Anh Lý, là tôi, đừng ra tay!”

“...”

Lý Phỉ giật mình, Cảnh Điền sao lại ở trong này?

Cảnh Điền trông như người rừng Thần Nông Giá, râu ria xồm xàm, trên thắt lưng giắt lá to và vài rách làm quần, cầm trong tay một thanh thép bị gấp khúc biến hình.

Một người dị năng chạy đến nhanh nhất, vừa giơ tay muốn tấn công, Cảnh Điền đã cầm thanh thép quét ngang qua, đập bay người đi.

Hắn xông vào trong khóm nãi, đám tơ quăn lên, trói chặt con mồi.

– À, là lương thực dự trữ số hai, có thể đi qua.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Xu Thế

Cảnh Điền đắm một cú lên vách đá, đường hầm lập tức rung lên.

Không ngừng có năm rời từ trên đỉnh xuống, lăn đầy đất, sau đó nổ tung, rút ra rất nhiều đám tơ, chớp mắt đã bao kín cả đường hầm, giống như mạng nhện trùng điệp.

Cảnh Điền rất điêu luyện, kinh nghiệm “nuôi dưỡng” năm mấy tháng của Hắc Uyên không phải để không.

Người dị năng đuổi theo rất tức giận, nổ súng.

Viên đạn bị đám tơ dính chặt, sau đó giảm tốc, chờ đến khi bay tới phía sau Cảnh Điền, “trường” của người dị năng cấp A ngăn cách chắc chắn, Cảnh Điền thân thủ nhanh nhạy, lăn tại chỗ mấy vòng, thuận lợi đi đến khu vực an toàn.

Năm “thu” được đạn chết rất không vui, lực bắn phá tan một phần mũ năm. Sau khi nhanh chóng khôi phục, đám tơ càng xông đến nhiều hơn.

Cho rằng Ác Ma bắt đầu phản kích, người dị năng hoảng loạn quát to.

Những lời này Lý Phi một chữ đều nghe không hiểu, anh cảnh giác nhìn cuối động, mắt quý nhanh chóng phân biệt lực lượng mạnh yếu của những người này, phát hiện tất cả đều là hư ảnh, không có ai trên cấp C.

Lý Phi nhìn Cảnh Điền, anh không hề nghi ngờ thân phận của người bỗng nhiên xuất hiện này, cũng nhờ vào đôi mắt này. Cho dù trong nguyên

tác, người dị năng Hàn Quốc cấp A đặc biệt, có thể biến thành bất cứ người nào, cũng không thể mô phỏng lực lượng trong cơ thể giống như đúc được.

“Anh đang lo về súng trong tay họ?” Lý Phỉ không nghĩ ra được lý do vì sao Cảnh Điền bị mấy người dị năng bình thường này truy đuổi đến mức chạy bán mạng.

Thành dưới lòng đất có thể gọi là mê cung, rất nhiều nhà đá tạc ra đều giống nhau như đúc, cầu thang thì rẽ trái rẽ phải, cửa sổ mỗi một khu vực đều khá giống, bố trí như giếng trời. Người có cảm giác về phương hướng không tốt, sau khi đi hai vòng sẽ không phân rõ Đông Tây Nam Bắc nữa, ngay cả con đường dưới chân họ đã đi qua hay chưa cũng không biết.

Địa thế như vậy, cực kỳ thích hợp để ẩn nấp phục kích.

Cảnh Điền là vệ sĩ chuyên nghiệp, tay không đoạt súng đối với hắn không phải việc khó, chậm rãi đánh du kích giải quyết một trăm, tám mươi người không phải là vấn đề.

“Có người khác xuất hiện ở nơi này.” Cảnh Điền thở không ra hơi, lau bùn trên mặt, nghiêm túc nói, “Địa phương khác cũng xảy ra rối loạn, tôi còn suýt đối đầu với một người dị năng Bậc cấp A.”

Cảnh Điền vừa nói vừa nhìn bốn phía, thấy may mắn, “May mà có khoảng thời gian Lâm Hiểu cả ngày phát nhật ký du lịch của người khác trong vòng bạn bè, nếu không tôi ngay cả đây là đâu cũng không biết.”

“...” Lý Phỉ cảm thấy như mình bị trúng một viên đạn.

Công việc của anh để rất bận, làm gì có thời gian đọc hết mấy thứ trợ lý Lâm phát lên vòng bạn bè.

“Thành dưới lòng đất có rất nhiều người dị năng cấp A?” Lý Phỉ nhíu mày.

Anh đã cân nhắc ra quy luật, nếu nơi này không có cấp A, thì là không “kéo” người đến.

Cảnh Điền nhanh chóng kể chuyện mình gặp phải, hần chật vật như vậy, đều do thế giới Nhện khổng lồ ép buộc. Chỗ hần xuất hiện hôm nay, khiếp sợ trên mặt người dị năng Đất lớn tuổi không phải là giả, Cảnh Điền hần là vị “khách không mời mà đến” đầu tiên ông ta thấy.

Lý Phi nhớ tới người dị năng Lửa ở nước Mỹ mà Johnson nhắc tới, xác định được hai “nguồn”.

– Trên thực tế người Jennifer đưa tới là Bộ Cạp Đỏ, người mà Cảnh Điền gặp trên đường thực ra là Bộ Cạp Đỏ đưa tới. Bộ Cạp Đỏ vì vừa độ sức với một người cấp A, nên không tùy tiện ra tay, mà lòng dạ khó lường truy đuổi.

“Nơi này sắp rối loạn!”

Bộ Cạp Đỏ trốn trong không gian của mình, cách bức tường trong suốt quan sát tình hình bên ngoài, im lặng nhếch miệng cười.

Gã có được cách săn bắn hoàn mỹ cỡ nào! Không cần tìm kiếm con mồi, chỉ cần tìm chỗ ngồi chờ, rất nhanh sẽ có lỗ hổng thế giới mang đến một người dị năng cấp A thực lực mạnh mẽ.

Con mồi không thiếu, gã khó tránh khỏi xoi mói.

Giữa Cảnh Điền và người Iceland cấp A kia, Bộ Cạp Đỏ không hề do dự chọn người sau. Hình thể của Cảnh Điền, đương nhiên kém hơn người Âu Mỹ theo giá trị “thẩm mỹ” trong mắt Bộ Cạp Đỏ.

Về phần người dị năng Đất già khụ kia, chỉ còn xương cốt, Bộ Cạp Đỏ cả liếc mắt cũng lười.

“Nếu không thể phản hướng thông qua thế giới Nhện khổng lồ, mà rơi xuống nơi khác, như vậy thì người dị năng cấp A ở thành dưới lòng đất sẽ ngày càng nhiều!” Giản Hoa phát hiện Cảnh Điền đến, lập tức nhét người vào một phòng phủ đầy nấm.

Cảnh Điền còn chưa hiểu, Lý Phi đã nghiêm túc cảnh cáo: “Cấp A lại đây thì chưa nói, nhưng nếu anh gặp Bộ Cạp Đỏ, thì anh cũng không thể nhìn thấy hẳn.”

Đám tơ có thể loại bỏ thuộc tính ẩn nấp của Bộ Cạp Đỏ.

Cảnh Điền chịu ngồi vào khóm nấm.

“Đúng rồi, đây là?”

Cảnh Điền vẫn coi mình là vệ sĩ của Lý Phi, rất cảnh giác với những người tiếp cận Lý Phi. Sau khi hắn phát hiện Johnson, thì khá ngạc nhiên. Lấy hiểu biết của hắn đối với Lý Phi, anh không có lòng tốt như vậy, thu lưu mấy đứa nhỏ đáng thương. Quyên tiền giúp cô nhi trong thế giới thực thì không thành vấn đề, nhưng ở Thế giới Bị Từ Bỏ, lòng tốt dù có chia thành tám trăm phần cũng không đủ dùng. Chưa nói đến đi cùng một người dị năng cấp cao sẽ gặp được bao nhiêu hiểm nguy, chỉ sợ không phải cứu mà là hại người.

Johnson rất nhạy cảm với khí thế xốc vác của Cảnh Điền, nó nhanh chóng rút đầu về.

“Nhặt ven đường.” Lý Phi thản nhiên nói.

“...”

Còn có thể nhặt được à? Không, sao hai người lại muốn nhặt?

Ánh mắt Cảnh Điền từ Lý Phi trượt đến Giản Hoa. Nhớ đến quan hệ giữa hai người, hắn không kiềm lòng được nghĩ tới vấn đề truyền thống, đường lão chăm sóc trước lúc lâm chung ở Trung Quốc.

Không đúng! Vì sao lại tìm một cậu bé người nước ngoài? Ngôn ngữ cũng là chướng ngại rồi.

Chưa nói trợ lý Lâm, dù làm vệ sĩ chuyên nghiệp như Cảnh Điền, tiếng Anh cũng tốt hơn Lý Phi.

“Đúng là nhạt được.” Giản Hoa quyết định nói thật cho Cảnh Điền, để hắn hiểu sự nghiêm trọng của tình hình, “Cậu ta tên là Johnson Brown.”

Nghe được tên mình, thiếu niên ló nửa đầu ra từ sau tường.

Cảnh Điền:...

Khi hắn không ở, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vệ sĩ toát mồ hôi, căng thẳng: “Ba người cấp S đều ở trong này, nếu Tiến Sĩ Điền bỗng xuất hiện, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng! Đúng, hắn mất tích cùng hai người, sau này...”

“Gã có thể đã nổ nát vụn.”

“...”

Cảnh Điền hơi choáng, theo bản năng nghĩ là mình đã vào thế giới Nhện khổng lồ không phải vài ngày, mà là vài năm.

Lý Phi thu phục nhân vật chính, còn xử lý kẻ điên khiến mọi người đều đau đầu luôn rồi? Cảnh Điền không kiềm được bội phục Lý Phi từ trong lòng, thế mà làm được việc này!

“Đừng, tôi không làm gì cả, tất cả đều là trùng hợp.” Lý Phi không muốn thấy Cảnh Điền phán đoán sai thực lực của anh, họ còn một trận đánh ác liệt phải kết hợp mà.

“Bỏ Cạp Đỏ cực kỳ xảo quyệt, nếu gã không bị anh ‘triệu hoán’, chắc chắn sẽ không dễ dàng lộ diện...”

Cảnh Điền buồn bực, cách nói “triệu hoán” này đúng là đủ.

“Lọt vào không gian của người dị năng Không Gian, thì chỉ có thể dùng sức mạnh phá hủy thôi.” Giản Hoa nhìn Lý Phi, cảm thấy Johnson cũng không có vấn đề, cấp S có thể dùng sức mạnh để cường hành nghịch chuyển cục diện bất lợi, thế nhưng Cảnh Điền thì chưa chắc.

“Có lẽ giết chết Bọ Cạp Đỏ không khó, nhưng tôi không muốn thấy có người bị thương vì dạng cặn bã này, thậm chí vứt bỏ tính mạng.” Giọng điệu Giản Hoa nói lời này, rất có tư thế ra lệnh.

Lý Phi không chỉ không ý kiến, còn tập trung nghe. Cảnh Điền cảm thấy không quen.

“Đám tơ không thể tiếp tục lan ra. Nó đã tác động đến thần kinh của người dị năng bên này, tạo thành khủng hoảng. Nếu số lượng nắm tiếp tục tăng, họ sẽ vứt bỏ ái ngại, buông xuống mâu thuẫn, liên hợp đối phó chúng ta.”

Giản Hoa không hề muốn trở thành “kẻ địch chung của cộng đồng”.

Loại nhân vật phản diện thu oán hận khắp nơi, là đầu óc có vấn đề.

“Tất cả người dị năng cấp A đều đến thành dưới lòng đất, đây là cơ hội của chúng ta!” Lý Phi cũng mở miệng, “Kẻ xuyên sách thành lập tổ chức Thánh Môn, Bọ Cạp Đỏ lại đánh cắp toàn bộ tổ chức. Cho dù gã không khống chế được hoàn toàn, nhưng thế lực hiện tại trong tay cũng

không nhỏ. Một người dị năng cấp A, dù không làm gì, bên cạnh cũng sẽ tự nhiên mà tụ lại thế lực, tương lai họ còn đại diện quốc gia, đại diện các tầng lớp với lợi ích khác nhau...”

Có người như Johnson, tuổi trẻ nhiệt huyết, vì chính nghĩa trong cảm nhận mà chiến đấu.

Đa số mọi người đều không đơn thuần như vậy, sau lưng chiến tranh người dị năng toàn cầu liên quan đến lợi ích ở khắp nơi.

Rất nhiều người dị năng là người thường, cho dù có sức mạnh, họ cuối cùng vẫn là người thường, thủ đoạn sao qua được chính khách?

Cục diện phức tạp trong tương lai ở Thế giới Bị Từ Bỏ, có một phần rất lớn, đến từ quyền thế ở thế giới thực.

“Giờ chúng ta có một cơ hội cực tốt.”

Tim Cảnh Điền đập thành thịch, hẳn cho rằng Lý Phi sẽ nói nhân cơ hội này giết chết càng nhiều người dị năng cấp A, bóp chết họ ở cao nguyên Kabascus.

“Trừ cấp A vốn ở thành dưới lòng đất, những người khác đều đơn độc tới đây, không có giúp đỡ, không có thế lực, ngay cả mấy kẻ xuyên sách đầu óc tốt bên cạnh họ cũng không thể cùng vào đây...” Lý Phi cảm thấy tình huống hiện tại rất thú vị, đây là lúc khảo nghiệm chỉ số thông minh và năng lực của người dị năng.

Giản Hoa suy nghĩ, rồi nói: “Bọn họ sẽ liên minh.”

“Không sai, đúng vậy!” Lý Phi đồng ý, “Tranh đấu chém giết, sau đó liên minh, chống lại kẻ địch mạnh trong mắt họ. Trước khi kẻ địch chết, họ sẽ không nội chiến.”

Cảnh Điền rồi rảm hỏi: “Kẻ địch mạnh là chỉ chúng ta hả?”

Nắm chiếm đường hầm, dù muốn trốn trong tối, dựa núi xem hổ đấu, giả vờ Kẻ Cẩn Nuốt không ở đây thì cũng không được!

“Dù tính đe dọa của người dị năng cấp S có lớn, thì họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Chúng ta cũng là người mất đi ‘Hắc Uyên’ bảo vệ.” Lý Phi như cười như không.

Cảnh Điền cứng miệng, Hắc Uyên gì chứ, chỉ là một đoàn chăn nuôi năm không chức vụ thôi.

“Khi bọn họ cảm thấy mình đủ lực lượng, lại chờ một cơ hội tốt... Ví dụ như mực ăn thịt người bị người dị năng cấp S hấp dẫn, chạy đến tấn công.”

“Chúng ta phải đối phó cả liên minh người dị năng cấp A và quái vật?” Cảnh Điền phát sầu.

“Trong nguyên tác không phải như vậy sao?” Lý Phi hỏi lại.

Cảnh Điền im lặng.

“Ít nhất hiện tại, đánh giá của họ về thực lực của chúng ta bên này có sai lệch rất lớn.”

“Tôi?” Cảnh Điền rất nghi mình thì có lợi ích gì.

“... Là Johnson.”

Thiếu niên lại nghe thấy tên mình, mờ mịt nhìn mọi người.

“Cậu ta rất biết giả vờ, người bình thường không đoán được thân phận của cậu ta.” Lý Phi đánh giá công bằng.

“Mấy người gặp nhau như thế nào?” Cảnh Điền không kiềm được truy hỏi, vị cứu tinh song cấp S, quốc bảo tương lai của cục dị năng nước Mỹ, là mục tiêu của các thế lực. Kết quả, Giản Hoa kéo người để trong khóm nấm?

“Nói đúng ra, không phải chúng tôi muốn nhặt, là nấm tự tiện kéo đến.”

“Này cũng... Được rồi, tôi hiểu được.”

Cảnh Điền nhớ tới việc mình từng bị trói trước cửa nhà Giản Hoa, đối diện ngất xỉu.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Bao Vây

uyền đến, căn cứ Hồng Long đã nghênh đón một người dị năng Australia cấp A, Rem.

Hồng Long từ chỗ Rem biết được sự tồn tại của thế giới Nhện khổng lồ.

Đây là một nơi sự sống đã chết. Ở nơi này, nhện khổng lồ không có thiên địch, hình thể chúng cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng, gần như ăn hết sinh vật ở thế giới này. Dù đi đến nơi nào, cũng chỉ thấy tơ nhện...

Không có đồ ăn, đám nhện tự giết lẫn nhau, săn bắt nhau.

Tơ nhện che phủ thực vật, cây cối thảo nguyên cũng bắt đầu biến mất.

Nhân viên nghiên cứu Hồng Long tỏ vẻ, không gian của chính trái đất có lẽ chịu sự ảnh hưởng của kẻ xuyên sách, nên “vỏ ngoài” không còn vững chắc, trở nên dễ dàng xuyên thấu, đây chính là nguyên nhân động rỗng xuất hiện sớm hơn. Đồng thời, nó còn gặp phải “bính từ*”, thế giới Nhện khổng lồ nơi sự sống đã chết, muốn ném hết “tai họa” đi.

*Bính từ: “bính” là va chạm, “từ” là đồ sứ. Ý chỉ mấy vụ rạch mặt ăn vạ, tự va vào ô tô để ăn vạ đòi tiền. Trong trường hợp này là ném “tai họa” của mình cho người khác.

Trái Đất khả năng không phải nơi đầu tiên nó ném “Nhện khổng lồ”, hẳn là cũng không phải nơi cuối cùng. liền thấy bọn nó giao thác trùng điệp

thời gian có bao nhiêu lâu, nếu như bị lại không buông, địa cầu rắc rối liên lớn.

Nhện khổng lồ ăn hết cả một thế giới, số lượng kinh người, người dị năng bình thường khó có thể đối phó.

Ông Trình tham gia hội nghị thảo luận lần này, chỉ là không ngờ rằng trên đường trở về, đã gặp một chuyến đi tự trải nghiệm.

– Hi vọng thiếu tá Trương không gặp chuyện không may, căn cứ Hồng Long có thể mất đi một ông Trình, nhưng nếu thiếu Trương Diệu Kim, mà người dị năng Gió, Rem còn trong căn cứ, thì chẳng lẽ Hồng Long lại trông chờ một con Corgi ngăn chặn Rem, để kẻ ngoại lai an phận?

Người dị năng cấp cao Trung Quốc rất nhiều, nhưng giờ giống như bị rỉ nước rơi sạch, đi đâu mà tìm người?

Ông Trình thở dài nặng nề, ông cẩn thận kiểm tra dấu chân, phát hiện chỉ có dấu đến kẻ hở kia.

Mắt mờ, trong động lại không có nhiều ánh sáng, chỉ trông cậy vào đèn pin mang theo bên người, và tay sờ soạng, thật sự là cố hết sức.

Ông Trình đang chuẩn bị từ từ đứng lên để phòng mình bị choáng đầu, kết quả, trước ánh sáng đèn pin vẫn xuất hiện cảnh tượng lắc lư kỳ lạ. Ông Trình giữ chặt đèn pin, ánh sáng quét tới quét lui, ông không kiềm được nhắm hai mắt lại...

“A!”

Một tiếng hét ngắn ngủi.

Trong hang đá sao lại có người? Ông Trình ngạc nhiên ngẩng đầu, ông chớp mắt vài cái, lúc này mới phát hiện cảnh tượng đã thay đổi.

Không có suối nước nóng sủi bọt khí, không có các lỗ hồng trên đỉnh đầu, thay vào đó là một đường hầm rộng bằng mấy người, cổng vòm, giống như di tích cổ thành mấy ngàn năm trước trong phim phóng sự vậy.

Đèn pin của ông Trình, chiếu thẳng tới một cô gái trẻ tóc vàng.

Cô quay đầu đi, lui về sau vài bước, trong tay giơ súng, cảnh giác nhìn chằm chằm ông Trình.

Tuổi cô cũng không lớn, dáng người lại rất tốt, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp. Sau khi phát hiện “người cạnh tranh” là một ông già tay không tấc sắt, cô gái lặng lẽ thở phào.

Cô vừa mở miệng là nói tiếng Anh, ông Trình nửa chữ cũng không hiểu.

Cô gái nhú chặt mi, dùng giọng điệu cứng nhắc phun ra hai chữ tiếng Trung: “Hắc Uyên?”

Vẻ mặt ông Trình hơi thay đổi.

Cô gái dựa lưng vào vách động, quay người lao đi.

Chỗ rẽ có một cửa hang sâu thẳm, bậc thang tối om không biết dẫn đến đâu. Ông Trình không đuổi theo, ông tắt đèn pin, lắng tai nghe tiếng ở một đường hầm khác.

Ít nhất có năm người dị năng cấp cao đang chiến đấu ở gần đây.

Vách đá vang lên tiếng ong ong, sóng năng lượng khuấy động khắp nơi, ông Trình còn nghe thấy tiếng một đàn quái vật gầm nhẹ, cách xa như vậy, chỉ có ông Trình mới phân biệt được mấy tiếng này là của loài quái vật nào.

Trong đó có loại tạp âm như ngòi bút viết trên giấy ráp, như vật nặng kéo trên mặt đất, lại cắt qua núi thật dày...

“Mực ăn thịt người!”

Sắc mặt ông Trình thay đổi, ông từng đối mặt với kẻ săn mồi cấp cao nhất ở Thế giới Bị Từ Bỏ này, người dị năng Hoài thành phải trả giá lớn, mới giết được một con mực ăn thịt người.

Tiếng động hiện tại, rõ ràng có hơn hai con.

May mắn trong bất hạnh, mực ăn thịt người không hướng tới nơi này.

“Bên kia có cái gì?” Ông Trình lăm bằm, ông rất hiểu thói quen của loại quái vật này. Mực ăn thịt người một khi phát hiện con mồi có giá trị hơn, sẽ lập tức quay đầu tìm, dù có đồ ăn trước mắt, nó cũng không để ý, một lòng đuổi theo “món ngon” không bỏ.

Ông Trình là cấp A, cô gái vừa rồi có thể cũng là cấp A, mực ăn thịt người lại không chạy đến đây...

“Giản Hoa?”

Cấp A cũng chương mắt, thì chỉ còn có cấp S.

Ông Trình do dự nửa phút, vẫn vội vã đến bên kia.

Khi đi qua một ngã rẽ, ông Trình nghe được tiếng hít thở gấp gáp phía sau vách đá, không di chuyển, giống như ngòi canh giữ, sau đó là tiếng lên đạn.

Ông Trình cười khổ, xem ra đây là muốn đối phó mình ...

Để tránh kinh động kẻ phục kích, ông tiếp tục đi về phía trước, chỉ kêu gọi dị năng.

Sau vách đá có tiếng trầm vang, kẻ phục kích ôm đầu đau đớn ngã xuống đất, ngũ quan chảy máu. Sóng hạ âm không nghe thấy được, nhưng lực sát thương rất mạnh. Ông Trình bình thường không dám dùng, loại dị năng này rất dễ dàng tạo thành ngộ thương, bởi vì sau khi sóng âm khuếch tán, vẫn sẽ duy trì liên tục cho đến khi biến mất, không ngừng hao tổn trên đường. Tất cả vật sống đi hướng này dù gần hay xa đều bị ảnh hưởng.

Nghe rất lợi hại, nhưng thực tế cũng không còn dị năng nào “đánh rần động cỏ” hơn.

Đa số người dị năng đều bị choáng đầu, người dị năng cấp cao còn tốt, người bị nặng còn nôn mửa. Một đám lắc lư, không đứng thẳng nổi.

Quái vật cũng xao động, mấy con thú rừng nhón ở bên ngoài mở miệng, cắn đồng bọn bên cạnh, gây ra hỗn loạn.

“Là ‘Ma âm’ của Hắc Uyên?”

“Có người nhìn thấy ‘Gấu lớn’, hiện tại... Đúng là may mắn!”

Mấy đối thoại này xảy ra trong liên minh người dị năng cấp A vội vàng tạo thành.

Liên minh không lớn, phân tán thành vài đoàn thể nhỏ, cũng không phải vì họ nghi kỵ lẫn nhau, mà là do ngôn ngữ không thông.

Như một người dị năng Thực vật châu Nam Mỹ, đi cùng một người ăn mặc như tế tự bộ lạc Châu Phi. Dù họ ngay cả đối phương nói gì cũng không hiểu, cũng không rõ bí mật lớn thế giới của mình thực ra là một quyển sách, nhưng mà kẻ địch ở bốn phía xung quanh, không tìm đồng minh khác nào chờ chết, đành phải chọn người nhìn thuận mắt để chấp vá.

Như bề ngoài, hoặc thuộc tính dị năng tương xứng gì đó.

Trong đó, mấy đoàn thể nhỏ có thể dùng tiếng Anh, số lượng nhiều nhất, khí thế cũng rất đủ. Trong số họ, có người đến từ vùng xa xôi trên thế giới, bao gồm cả người di năg vốn ở thành dưới lòng đất, về mặt ngạo mạn.

Người ngay cả “số phận” cũng không biết, có mệnh cũng vô dụng.

Nhìn họ mà xem, biết rành mạch về “kẻ địch”, ưu thế lớn này, một chút là có thể bỏ xa người khác một đoạn.

Cô gái tóc vàng lúc trước ông Trình gặp cũng ở trong đám người. Về mặt cô rất lo lắng, trông như không muốn nói nhiều.

“Rosemary, nghe nói vừa rồi em gặp một người da vàng, trông rất lớn tuổi?”

“Em chạy mau, không thấy rõ...” Cô gái nhỏ giọng nói, “Em sợ là Bộ Cặp Đỏ.”

Về mặt cô bé tràn đầy đau thương, hai ngày trước, có người phát hiện một chiếc vòng cổ bạch kim dính đầy máu trên mặt đất hoang nguyên, đó chính là của chị Rosemary, Jennifer.

Đôi chị em này đều là người di năg Lửa cấp A, chênh nhau năm tuổi, lại có bề ngoài rất giống nhau.

Em gái Rosemary hơi thấp hơn, dáng người cũng không nóng bỏng bằng. Hai chị em đứng chung một chỗ có thể phân biệt thoải mái, nếu tách ra, xa xa thoáng nhìn, hoặc là chỉ nhìn mặt... Cách một khoảng thời gian, mọi người sẽ không nhận ra được lúc trước mình nhìn thấy chị gái Jennifer, hay là em gái Rosemary.

Đây vẫn là hiện tại, nếu qua ba bốn năm nữa, em gái Rosemary cũng thành niên, khác biệt giữa hai người càng nhỏ. Trong nguyên tác rất nhiều

người không nhận ra mình đã kết thù với mỹ nữ tóc vàng là chị gái, hay là em gái.

Nhân vật chính Johnson Brown, mười mấy tuổi gặp một mỹ nữ trong đồng đồ nát khiến cậu ta động lòng. Vài lần gặp nhưng không kết bạn, cậu ta coi cô là nữ thần trong lòng, rồi đành tiếc nuối nói chuyện yêu đương với một cô gái bình thường. Cuối cùng thực lực cấp S của cậu ta lộ ra, bạn gái và bạn đồng hành đều mất mạng. Johnson đi tới cục dị năng nước Mỹ, gặp lại mối tình đầu, chỉ là lần này, khoảng cách giữa họ không còn xa xôi.

Ra nhiệm vụ, huấn luyện chiến thuật... Johnson và mỹ nữ tóc vàng một lần lại một lần tình cờ gặp gỡ, quan hệ từ xa đến gần. Nhân vật chính lấp bắp luyện tập trong một tuần, định sau khi đại hội toàn cục dị năng tổ chức tìm Rosemary tỏ tình. Tình thiên phích lịch*, cậu ta thấy được một đôi chị em vẻ ngoài tương tự, chỉ có khác biệt rất nhỏ.

*Chuyện như đã định sẵn lại gặp thay đổi.

Johnson có thể phân biệt người cậu ta gặp được sau khi đến cục dị năng là Rosemary, đối phương hiển nhiên cũng có chút tình cảm với cậu ta, nhưng Johnson thật sự không rõ thừa thiếu niên cậu ta gặp được Rosemary, hay là chị cô, Jennifer.

Johnson không hỏi được, tình hình lại không cho họ từ từ nói chuyện yêu đương, cậu ta đành giấu chuyện này trong lòng, từ từ rồi rãm.

Sau này Jennifer bị Tiến Sĩ Điện giết chết, vấn đề của Johnson cũng không còn ý nghĩa tồn tại, cậu ta trước khi quyết chiến đính hôn với Rosemary. Mối tình đầu của cậu ta rốt cuộc là ai, nguyên tác cũng không nhắc đến.

Hai chiếc vòng bạch kim đeo trên cổ hai cô được bố mẹ đặt riêng làm theo yêu cầu, giờ cả hình thức, trọng lượng, và cỡ kích cỡ đôi vòng đều bị

kẻ xuyên sách tuyên truyền ra ngoài, dùng làm cách nhận ra chị em hai người.

Đôi chị em cấp A hệ lửa, tình cảm tốt, lại ăn ý, thực lực liên thủ mạnh mẽ, là thành viên quan trọng của cục dị năng nước Mỹ.

Giờ Jennifer có thể đã gặp chuyện, rất nhiều người ngoài mặt thì thương xót, nhưng trong lòng lại sung sướng khi thấy người gặp họa.

– Mọi người đều bằng mặt không bằng lòng. Hai cấp A không khác nhau mấy, sẽ là mối đe dọa lớn.

Người có thể giết chết Jennifer vốn không nhiều, để cho người khác ngay cả xác cũng không tìm thấy, thì chỉ có Bộ Cạp Đỏ. Trong mấy ngày gần ngủi, đã có hai người dị năng cấp A mất tích một cách thần bí.

“Người của Hắc Uyên càng lúc càng nhiều, họ giờ có hai cấp S hai cấp A. Phải trừ khử một người.”

“Rosemary, em vừa rời ở kia gặp được ai không?”

“Cửa vào tầng thứ ba dưới lòng đất, địa hình bên kia rất phức tạp.”

“Quá tốt rồi, giờ chúng ta sắp xếp một chút, chỉ cần...”

Tiếng ngưng bật, mọi người nhìn thấy xúc tua khổng lồ xuất hiện cuối đường.

“Mực ăn thịt người?”

Thành dưới lòng đất hẹp như vậy, cơ thể mực ăn thịt người lại rất dữ tợn, động vật nhuễn thể có thể vận vẹo cơ thể mình nhét vào bất cứ khe hở nào. Khi “thịt” thô ráp màu đỏ sậm tràn ra, cảnh tượng còn ghê mắt hơn trong phim kinh dị, mấy con đường trên dưới đều bị xúc tu nhét đầy. Ai nhát gan chắc phải ngất rồi.

“Không phải nói là bên này không có quái vật đáng sợ gì sao?”

“Quái vật trong thành dưới lòng đất, không phải đều bị nắm ăn rồi sao?”

Rosemary bĩu môi: Dù vốn không có, nhiều người dị năng cấp cao ở trong này như vậy, thì mực ăn thịt người có trèo đèo lội suối cũng phải tới.

Nghĩ thì nghĩ, cô vẫn phải cùng mọi người cuống quít tìm kiếm đường ra.

“Đừng hoảng, nhường đường đi, nó sẽ đi tìm Kẻ Cắn Nuốt!”

“A!”

Một người dị năng bị con mắt bồng xuất hiện của mực ăn thịt người làm cho hoảng sợ.

“Kêu cái gì, chỉ là con mắt... Không đúng, bên kia cũng có con mắt của mực ăn thịt người!”

“Thịt” chen được vào chỗ rộng hơn, lại “thối phồng” lên, con mắt khổng lồ đục ngầu hiện ra, nhưng ở hai hướng khác nhau đều xuất hiện con mắt như vậy.

Mực ăn thịt người dù có năng lực co giãn biến hình, cũng không thể làm hai con mắt cách xa như vậy. Dù đây là một con mực ăn thịt người siêu lớn, nó sao lại phải chia đầu thành hai bên?

“Không chỉ có một con mực ăn thịt người, chúng tôi bị bao vây!”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Sinh Hóa

Giản Hoa đã sớm biết động tĩnh bên ngoài.

Trên thực tế, hai ngày trước đàn quái vật đã bắt đầu tấn công nơi này, dùng máu thịt che lấp khóm nấm. Những con quái vật đập lên xác đồng loại xông đến, phải đối mặt với Cảnh Điền và Lý Phi...

Hai người thay phiên nhau, còn có cả thiếu niên nhân vật chính ở đây, quái vật không thể đột phá vòng bảo vệ thứ hai trong đường hầm.

Ý tưởng tiêu hao thực lực Lý Phi và Giản Hoa của mấy người dị năng kia, đương nhiên vô dụng.

Xương cứng quá khó cắn, quái vật xoay người đi tìm món ngon khác, cấp A đương nhiên không sợ, nhưng người dị năng bình thường trong thành dưới lòng đất lại gặp nạn, rất nhiều người vào bụng quái vật.

Thấy số lượng quái vật giảm bớt, người dị năng cấp A tràn ngập lòng tin tập hợp lại, chuẩn bị đối phó Quỷ Lửa “bị thương nặng” và Kẻ Cắn Nuốt.

Họ có một kế hoạch tác chiến rất hoàn chỉnh, đầu tiên là dùng người dị năng Đất thay đổi đường đi, chặn kín hướng đám tơ lan ra, giữ khoảng cách an toàn.

Thành dưới lòng đất địa hình đặc thù, từ mặt đất đến thành dưới lòng đất phải qua bốn tầng, có mấy chỗ còn cửa đá nặng, phía sau cửa đá là bậc thang vòng quanh phức tạp, có mấy đường hầm đặt phía dưới miệng giếng,

gầm giường, nóc nhà... Giống như mấy khu địa đạo chiến tranh của Trung Quốc vài thập niên trước. Không chỉ hệ thống thông gió hoàn thiện, một khi có kẻ địch tiến vào, chặn kín đường hầm, cũng có trang bị ngăn cách khu phố thành trạng thái cô lập, chỉ là nhiều năm không tu sửa, rất nhiều thứ đã không thể sử dụng được nữa. Nhưng có người dị năng Đất, mấy điều này không phải vấn đề.

Nhốt Quỷ Lửa và Kẻ Cẩn Nuốt trong khu bị cô lập, người khác đứng ở chỗ cao, có thể sử dụng dị năng phối hợp, như nước và sấm sét – hợp tác tấn công. Tập hơn sức mạnh hai mươi người dị năng cấp A, lại nhờ cả địa hình, nếu vẫn không thể giết chết một cấp S, họ cũng có thể hết hi vọng, ngày sau không cần tốn sức đối phó Hắc Uyên.

Đa số mọi người vẫn rất coi trọng kế hoạch này.

Lui một bước mà nói, không giết được cấp S, thì xử lý Cảnh Điền cũng được... Trụ cột của Hắc Uyên rất dày, để nó phát triển hơn nữa, thì ai cũng bất lợi. Có cơ hội làm suy yếu thì làm suy yếu đi.

Về phần đòn sát thủ, không phải còn có Bọ Cạp Đỏ trốn trong bóng tối sao?

Với “số phận” của Bọ Cạp Đỏ và sở thích của gã, Bọ Cạp Đỏ chắc chắn sẽ nhắm vào Lý Phi.

Kết quả, thay đổi địa hình, quái vật cũng bị họ xua đuổi đến gần năm, nhưng không thể tạo thành uy hiếp đối với người dị năng cấp A, bỗng lại phát hiện một cấp A khác của Hắc Uyên, “Ma Âm” xuất hiện phía sau mọi người.

Còn chưa giải quyết được, mấy con mực ăn thịt người đã chen vào, phá hủy kế hoạch của họ không còn một mảnh.

Nếu chỉ là một con, mọi người đều vui mừng không kịp, nhanh chóng rút lui, chờ mực ăn thịt người phá hủy nấm, nhân tiện tiêu hao sức mạnh của Quỷ Lửa. Kết quả, đường xung quanh đều bị chặn, mọi người lui đến một chỗ, người dị năng Đất vội vàng chặn kín hai đường hầm, mực ăn thịt người thể mà lại chui vào trong cửa thông gió.

“Không, tập tính của mực ăn thịt người không phải là có người dị năng cấp cao hơn, thì sẽ không thèm nhìn tới cấp thấp sao? Chúng ta đâu chủ động tấn công nó, sao lại như thế?”

Mọi người kinh hoàng, cho dù là tế tự Châu Phi ở Nam Mỹ nghe không hiểu, không rõ tình huống, cũng có thể cảm nhận rõ hơi thở đáng sợ của mực ăn thịt người.

Tiền tài và sức mạnh, không có chướng ngại ngôn ngữ.

Lúc trước, họ bàn ra kế hoạch có mục đích xấu rất nhanh, rồi đồng ý hợp tác tấn công, chính là vì cảm nhận được sức mạnh của nấm, hiểu rằng bên kia có người dị năng mạnh hơn mình.

“Lúc trước vì sao không phát hiện mực ăn thịt người?”

“Đủ rồi, chẳng lẽ anh không nghe mấy kẻ xuyên sách kia nói? Mực ăn thịt người có thể thay đổi màu sắc, giới ẩn nấp, dù có bật máy thăm dò năng lượng cũng không phát hiện được. Anh nghĩ rằng tôi là Quỷ Lửa có mắt quỷ sao?”

Mặt mấy người dị năng cấp A tái mét.

Kẻ xuyên sách gì đó, họ không biết đã xử lý bao nhiêu, chọn người thuận mắt nuôi bên cạnh để làm tình báo. Có vài kẻ muốn bò lên giường, đưa đến tận cửa tùy tiện ngủ cũng không sao, ở Thế giới Bị Từ Bỏ ngay cả giết người cũng đâu còn phải lo cái gì?

Giờ bên cạnh không có “tình báo”, mực ăn thịt người sao lại làm trái với tập tính, họ đúng là một chút đầu mỗi cũng không có.

“Rõ ràng có ghi lại, mực ăn thịt người từng bỏ lại Bộ Cạp Đỏ đuổi theo Tiến Sĩ Điền... Chẳng lẽ mấy kẻ xuyên sách kia gạt tôi?” Người cấp A này vì tức giận, cả khuôn mặt đều vằn vẹo.

Rosemary khinh bỉ họ trong lòng, lo lắng đám ngu này sẽ phân tích sai chuyện, đành giả bộ như không rõ đúng sai, biện bạch: “Sẽ không đâu, kẻ xuyên sách chúng ta gặp được đều nói như vậy. Chẳng lẽ kẻ xuyên sách cách nhau mười mấy vạn dặm, ở quốc gia khác nhau còn bàn cách lừa chúng ta được sao?”

Mọi người tìm không ra nguyên nhân, đành phải chọn đối đầu với mực ăn thịt người. Về mặt họ đều không giống nhau.

Tế tự châu Phi có thể tập trung kêu gọi dị năng, “người được ưu tiên” đã quen biết mọi thứ trước lại không thể giữ bình tĩnh. Bởi chuyện lúc trước gặp phải đều được phân tích, nằm gọn trong lòng bàn tay họ, nhìn như tránh được nguy hiểm, cuộc sống trở nên thoải mái, nhưng thực ra, họ mất đi một phần kinh nghiệm trưởng thành quý giá, lúc nguy cấp thì năng lực ứng biến càng rối tinh rối mù.

Nếu không, nhiều cấp A như vậy, dù có gặp mực ăn thịt người thì cũng sợ cái gì? Không phải không có sức liều mạng.

Hiện giờ, trong lòng họ rối rắm, nghĩ vì sao lại sai lầm. Vì kẻ xuyên sách nói thực lực thấp gặp phải mực ăn thịt người chỉ có chết, nên trong miệng họ, độ lợi hại của quái vật như mực ăn thịt người và ốc thủy tinh bị phóng đại. Vài người dị năng có tính ích kỷ nhất gan, thấy mực ăn thịt người xuất hiện đã muốn chạy, nào còn chống trả gì.

Lòng họ tràn đầy lo âu, nghĩ không ra đáp án, nhưng thực ra cũng không còn gì đơn giản hơn. Đối với mực ăn thịt người, chỉ là trên đường đi

ăn tiệc lớn, thấy một đồng đồ ăn vặt thơm ngon.

Ăn vặt cũng không coi là ăn vặt thật, chỉ là không cùng cấp bậc với tiệc lớn, bình thường khi sẵn mỗi ngày cả loại ăn vặt này cũng không gặp được.

Nếu chỉ có một cấp A, mực ăn thịt người sẽ không thêm nhìn như thường. Tiệc lớn mới quan trọng, đây là thiên tính của chúng.

Nhưng nếu gặp một phố ăn vặt, các loại mùi vị cái gì cũng có thì sao? Mực ăn thịt người cũng không đi được, sự hấp dẫn này chúng không muốn từ chối, tham cũng tham muốn chết.

Nguyên tác không nhắc tới? Trong nguyên tác hoàn toàn không có nhện khổng lồ, cũng không có nhiều người dị năng tụ tập như vậy. Trong thế giới thực, cục dị năng nước Mỹ tổ chức đại hội người dị năng toàn cầu thì không tính. Hội nghị như thế đương nhiên đã tính toán hết các điểm trùng lặp, để tránh bị Thế giới Bị Từ Bỏ cắt đứt tiến trình hội nghị, từ hội họp biến thành mọi người hoạt động tay chân, giết quái vật.

Chưa nói là họ họp xong thì đi luôn, đâu ở vùng cao nguyên này tận mấy ngày, mực ăn thịt người bò đến cũng cần thời gian.

Dùng lời của người Trung Quốc nói, là thiên thời địa lợi nhân hoà, trách ai được?

“Người dị năng bên ngoài rối loạn, xảy ra chuyện gì?” Cảnh Điền lau mồ hôi chạy về.

“Có quái vật mạnh, hẳn là...” Lý Phi còn chưa nói xong, mắt quỷ đã thấy xúc tu mềm mại chen vào.

Cảnh Điền sửng sốt, sau đó hẳn cảm thấy quần áo mình bị ai đó kéo.

“Này, đừng động.” Vận may của Cảnh Điền không tốt, ở thế giới Nhện khổng lồ gặp mấy lần nguy hiểm, quần áo đã rách tả tơi, chân trần, còn lại chỉ là vải rách, kéo chắc chắn sẽ rơi.

May mà Johnson mau chóng thu tay lại, nó ảo não nghĩ, người này cũng đâu phải ngài Morenza, sao nó có thể cứ sốt ruột là kéo quần áo người ta được?

“Không chỉ một con.” Dị năng của Giản Hoa cũng đã có kết quả.

Lý Phi nhếch mép mỉa mai, anh rất muốn xem trò cười của đám người kia.

Giản Hoa bình tĩnh nói: “Họ chỉ hoảng loạn nhất thời thôi, sẽ nhanh chóng ổn định được tình hình, và sẽ nghĩ ra cách dẫn mực ăn thịt đến chỗ chúng ta.”

Đám tơ không ngăn được mực ăn thịt người.

Vì nó quá to, có thể dễ dàng kéo đứt đám tơ.

“Tôi phải tiếp cận mực ăn thịt người, thì mới có thể giết chết nó.”

Thả nắm ra không được, phải để Giản Hoa tự làm. Lý Phi đương nhiên không muốn Giản Hoa mạo hiểm, anh ngăn cản: “Sao phải rắc rối như vậy, cứ giao cho anh cũng thế mà.”

“Mấy người nhớ kỹ lời tôi, đừng rời khỏi đám tơ. Bộ Cạp Đỏ trốn trong không gian của mình, một khi gã tới gần bên này, đám tơ sẽ lập tức xuất hiện biến hóa.”

Cảnh Điền biết tính nghiêm trọng của sự việc, sau khi hăn đồng ý, thì dùng tiếng Anh đơn giản nói lại với Johnson.

“Bỏ Cạp Đỏ, tôi biết người này, gã từng xông vào nhà ngài Morenza.” Johnson lập tức nói, “Gã trốn trong thứ gì đó tối đen như mực. Khi gã xuất hiện thì nhét toàn bộ biệt thự vào trong không gian của gã, ống nước biệt thự của đều bị vỡ, nước chảy lênh láng khắp nơi.”

Khi Cảnh Điền dịch lại lời này cho Giản Hoa, vẻ mặt Giản Hoa thay đổi.

“Gần đây có mấy giếng nước?”

Cảnh Điền nào biết, khu vực năm chiếm cứ, bề ngoài vốn có của nhà cửa đều không thấy rõ, ai rảnh mà đi nhìn năm?

“Gọi Lý Phỉ về.” Giản Hoa thúc giục.

Một con mực ăn thịt người xông vào khóm năm, bị lửa thiêu lẫn lộn không ngừng, nó không thể không lui lại, cũng hủy luôn vòng vây mấy người dị năng cấp A sắp xếp tỉ mỉ.

Vách đá sụp một mặt, khiến đường hầm khác cũng không ổn định, khu vực bị cô lập lại có thêm một lỗ thủng.

Quái vật bị nhốt lại đúng lúc ở ngay sau mặt tường, điên cuồng dùng mảnh tràn vào.

Cùng gặp nạn còn có đám người dị năng cấp A vất vả chống trụ tấn công của mực ăn thịt người, vừa đánh vừa lui.

Thế cục cô lập bị phá vỡ, giờ thì hỗn loạn.

Giản Hoa vung tay, đám tơ kéo Johnson và Cảnh Điền lên bàn đá. Cùng lúc đó, cảnh vật xung quanh lóe lên một cái, cự thú bóng đêm, hung thú hỏa diễm và gấu mèo béo cùng cảnh giác ngẩng đầu.

Đây là điềm báo không gian biến hóa.

Lý Phi phản ứng rất nhanh, nắm bị mực ăn thịt người san bằng, anh nhảy thẳng lên đầu mực ăn thịt người.

Bốn phía biển đen, mùi máu quanh quẩn, rất nhiều người dị năng đều nghe thấy tiếng nước, người đầu óc linh hoạt lập tức nghĩ tới Bọ Cạp Đỏ.

“Gã điên rồi sao? Xây dựng không gian, một lúc bắt nhiều người như vậy bao gồm cả ba con mực ăn thịt người vào không gian của gã?” Rosemary không thể tin được, khẽ kêu.

Một người dị năng cấp A không phá được không gian của Bọ Cạp Đỏ. Hai, ba người chắc cũng không được, nhưng nơi này có một đám!

“Rầm!” Đã có người gấp gáp ra tay.

Giản Hoa qua đám tơ quẩn trên người Cảnh Điền, nhận thấy được Cảnh Điền cũng có quyết định này, lập tức giơ cánh tay, dán lên nhiều đám tơ hơn.

“Đừng xúc động, Bọ Cạp Đỏ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.”

Lúc này một tiếng hét vang lên, huyền thuyên nói cái gì, giống như cực kỳ kích động.

Lý Phi thấy người nói chuyện là một người da đen trông như tế tự Châu Phi, trên trán vẽ đồ đằng, môi bấm khuyên, còn có rất nhiều xăm hình do kim xương đâm ra, cho dù có mắt quỷ cũng không thể nhìn ra vẽ mặt trên khuôn mặt kia.

Trên mặt đất đều là nước đọng, mực nước còn đang không ngừng dâng lên, mực ăn thịt người không thèm để ý là không gian đã thay đổi, chúng kiên định tiếp tục đối phó “tiệc lớn”.

Trong bóng đêm, Lý Phi linh hoạt tránh thoát tấn công, đạp lên mũ năm đến bên cạnh Giản Hoa, có mấy lần không giữ được cân bằng cũng được đám tơ “đỡ”.

“Cái mùi gì...” Giản Hoa không kiềm được bịt mũi.

Tanh tưởi, giống như mùi cái gì bị thối nát.

Trong không gian của Bỏ Cạp Đỏ thả cái gì mà thối như vậy? Chẳng lẽ là...

“Không ổn rồi!”

Người dị năng Không Gian có thể trốn vào không gian của mình, cũng có thể tạo một “không gian” mang theo lâu dài. Nếu Bỏ Cạp Đỏ ở bên ngoài, không tiến vào, thì không gian không nhỏ này chính là cố ý chuẩn bị cho họ.

“Trong nước có xác thối.”

Về mặt Lý Phi khó có thể hình dung.

Dù anh không sợ chết, có lòng tin đối mặt với bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, nhưng một cái xác trương phình biến dạng xuất hiện ở trước mắt như vậy, mắt quý lại thấy cực kỳ rõ, lực tấn công quá lớn khiến đầu anh suýt trống rỗng.

Trên cái xác còn có lỗ hổng, đứt tay đứt chân, tình trạng sau khi thối rữa đủ để anh ba ngày đều ăn không ngon.

Lý Phi nhắm mắt lại, nghĩ anh quả nhiên không phải Quỷ Lửa trong “số phận” kia. Thế giới Bị Từ Bỏ dẫn đến mấy ngàn vạn người chết trên toàn cầu, nhưng anh cũng đâu trải qua việc đầu đường cũng có thể dễ dàng thấy xác người, sao mà bình tĩnh được.

“Mức nước nâng rất nhanh, đi lên chỗ cao.” Lý Phỉ chịu đựng buồn nôn, nhắc nhở Giản Hoa.

“Hợp lực phá vỡ không gian, đốt cháy không khí bốn phía chúng ta, xác bị thối rữa không dễ xử lý, sẽ lây truyền dịch bệnh!” Giản Hoa vừa sợ vừa giận.

Người dị năng không bị thời gian ngừng lại ảnh hưởng, họ ở Thế giới Bị Từ Bỏ bao lâu sẽ già bấy lâu, xác cũng sẽ thối rữa. Bọ Cạp Đỏ có thể lực to lớn như tổ chức Thánh Môn, gã trộm một vài loại vi khuẩn nguy hiểm trong phòng thí nghiệm ở thế giới thực ném vào đây, rồi chính gã không vào không gian cũng không phải việc khó.

Một khi Lý Phỉ dùng lửa, người khác có thể thấy vị trí của họ, ai biết có tên ngốc nào dù mất mạng cũng muốn chạy đến đây hay không?

“Đừng chạm bốn phía tường không gian, tránh cho nước mực ăn thịt người bắn ra dính vào da chúng ta. Đi ra khỏi nơi này trước.”

Đáng sợ là, cho dù phá vỡ không gian, nước mang theo virus cũng sẽ nhanh chóng tràn ra toàn bộ thành dưới lòng đất, Bọ Cạp Đỏ lại trốn trong không gian khác, không chịu ảnh hưởng. Không gian của gã khác với người khác, có thể tự quyết định lớn nhỏ, cũng có thể xây dựng vài cái không gian cùng một lúc.

Dị năng của Bọ Cạp Đỏ đặc biệt, trong không gian sẽ tự động sinh ra nước, gã là một người có song dị năng ẩn. Nhưng nếu nghiêm khắc mà nói, nước không thể tính là dị năng thứ hai của gã, vì chút nước này chỉ có thể xuất hiện trong không gian, không thể tự do chuyển đổi hình dạng, cũng không thể tấn công, chỉ là “nước” mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến việc gã sẽ lợi dụng “nước” và “không gian” đến độ cực hạn như vậy?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Chạy Trốn

Quý Lửa ở bên kia!”

Trong bóng đêm sáng lên một ngọn lửa, sáng đến chói mắt.

Dùng sức kêu gọi, chờ đợi năng hoạt động, đi thẳng về hướng ngọn lửa.

“Chờ đã, mọi người cẩn thận sau lưng.” Rosemary không tin Lý Phi sẽ chủ động lộ ra chính mình.

Chờ khi cô dùng ánh sáng, thấy rõ thứ gì trôi nổi trước mặt mình, cô kinh hoàng vung ra một ngọn lửa, đốt cháy cái xác thối rữa.

Ánh sáng hai bên cộng lại, đủ để mọi người nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Địa hình không thay đổi quá lớn, chỉ là mặt đất bị nước ngập gần hết, vị trí của đám người dị năng cấp A khá cao, nước chỉ đến mắt cá chân. Tuy nước trong không gian dâng lên không ngừng, nhưng nước chảy chỗ trũng, gặp nạn trước là mấy người Giản Hoa.

Bàn đã bị chìm, chỉ có thể kêu gọi dị năng, để nấm mọc lên không ngừng.

Sau ngọn lửa, là nấm mọc khắp nơi, mũ nấm rộng rãi che tầm mắt mọi người, người phản ứng nhanh cũng cuống quýt trèo lên nấm, không hề để ý việc đám tơ sẽ trói chặt mình.

Không gian kỳ dị này bắt đầu lay động.

Lý Phi lạnh mặt, sau đó phát hiện Giản Hoa dán đám tơ thành “khẩu trang”, miễn cưỡng có thể lọc không khí.

Chỉ là khẩu trang không thành thật, dán vào lại không kiềm được bò xuống dọc theo cổ Lý Phi, anh nhanh chóng đưa tay đè lại. Cũng vì anh biết loại khẩu trang này Giản Hoa không thể chỉ cho một mình anh, mặc dù anh xếp hạng nhất, nhưng với đặc tính “ăn như lợn” của đám tơ, tâm trạng anh để có hơi lạ.

Đám tơ kéo dài ra bốn phía, rất nhanh đã kiểm tra xong độ lớn nhỏ của không gian Bọ Cạp Đỏ tạo ra.

Nơi không có nấm, bị lửa nhồi đầy.

Giản Hoa chịu đựng buồn nôn không chế nấm trên mặt đất, giữ tất cả “cái” trong nước, kéo vào trong lửa của Lý Phi, chuẩn bị có thể đốt được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Cách này không dễ dùng, mùi tanh tươi tràn ngập, mùi cháy khét cũng nhẹ nhàng bay ra, còn có vài người dị năng không nhìn được, che miệng bắt đầu nôn mửa.

Đám tơ không phải nấm thật, chúng sẽ không dính phải thứ không sạch sẽ gì. Cho dù Giản Hoa biết nấm ở trong nước cũng không có chuyện gì, tình trạng trước mắt vẫn khiến cậu trợn mắt.

Phá hủy không gian này không khó, vấn đề là thứ trong nước...

Mực ăn thịt khu vực tu lưng tung, phá hủy nấm ở chỗ sâu nhất. Có người dị năng không cẩn thận đứng trên đường chúng đi, vì nôn đến mặt trắng bệch lão đạo sắp ngã, động tác trì hoãn vài giây không chạy kịp, mà bị xúc tu mực cắt đứt xương nhét vào miệng.

Rosemary nắm dây chuyền giá thập tự, không ngừng run rẩy.

– Đây là Địa Ngục.

Tiếng hét thảm không dứt, không gian lay động càng thêm kịch liệt.

Giản Hoa hận không thể xé ra một cái khe thế giới, ném mấy thứ này và cả Bọ Cạp Đỏ vào thế giới Nhện khổng lồ sắp mất hết sự sống. Nhưng giờ họ lại đang ở trong không gian Bọ Cạp Đỏ cấu tạo, muốn xé ra khe thế giới, thì đầu tiên vẫn phải ra ngoài đã. Đây là một việc khó.

“Lực lượng của Bọ Cạp Đỏ, nhiều hơn gấp mười cấp A bình thường, gần bằng cấp S.” Giản Hoa nhú chặt mày.

Nhưng dù năng lượng nhiều hơn nữa, thì bức tường tăng cấp cũng không thể phá vỡ.

“Khi Poseidon chết, Bọ Cạp Đỏ có thể gần đây, tốc độ nước dâng lên trong không gian quá nhanh,” Tiếng Lý Phỉ nghe hơi lạ, thực ra Giản Hoa cũng vậy, dù là ai cách khẩu trang đám tơ nói chuyện cũng sẽ ồm ồm.

Johnson run rẩy, nó biết cách giải quyết mực ăn thịt người, nhưng một tia sét bổ xuống, không chỉ mực ăn thịt người, tất cả người đứng trong nước đều sẽ mất mạng... Nó cắn chặt răng, vẫn nâng tay lên.

“Rầm!”

Không gian vỡ vụn, cảm giác tối đen không ánh sáng nhanh chóng biến mất.

Mọi người kêu lên sợ hãi, chạy ra bên ngoài, kết quả lại đụng lên tường nấm.

Nước không chảy ra, nên nấm không lưu tình chút nào mà trói hết người lại, giãy dụa và tiếng rống giận vang lên.

Nháy mắt khi không gian vỡ vụn, Giản Hoa cũng cảm nhận được có sự tồn tại của hai người dị năng cấp cao ở bên ngoài, ở hai hướng khác nhau. Một lực lượng đang hướng tới đây, một lực lượng khác thì phát tán... nhanh chóng biến mất trong dị năng phản hồi của Giản Hoa.

Rõ ràng là trốn vào không gian khác.

“Chính là bên kia.” Lý Phi lãnh lùng nói, mắt quỷ nhìn thấy một bức tường không gian khác hoàn toàn với xung quanh.

Tốc độ của Bọ Cạp Đỏ rất nhanh, vừa thấy có không ổn là lui vào sau vách đá. Lý Phi có mắt quỷ nhìn thấu được bản chất của vật thể, nhưng không công năng nhìn xuyên thấu, Bọ Cạp Đỏ trốn trong không gian lại chạy trốn vòng vèo, Lý Phi cũng không bắt được gã.

Rồng lửa gào thét lao đến, trước khi nó đuổi kịp Bọ Cạp Đỏ, trên đỉnh động vang lên một tiếng.

Đất đá lăn xuống, tia sét thứ hai đánh vào con đường Bọ Cạp Đỏ chạy trốn lúc trước.

Bọ Cạp Đỏ sững sốt, cường độ dị năng tấn công này, rõ ràng là cấp S.

– Johnson cũng ở đây?

Bọ Cạp Đỏ tức giận, sớm biết Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ không duy trì mười năm, gã đã không cần cho bố già vùng biển Đông, Wolf Morenza mặt mũi. Tổ chức Thánh Môn muốn tiếp tục phát triển, gã muốn hưởng thụ sinh hoạt, thì đều phải tuân theo quy tắc dưới lòng đất của vùng biển Đông, FBI có thể đặc tội, nhưng nếu đặc tội cả hai bên trắng đen, thì sẽ khó qua ngày!

Johnson trong mắt Bọ Cạp Đỏ là nhóc quỷ ngu ngốc ngây ngô, dù đây là vị cứu tinh tương lai.

Bộ Cạp Đỏ tự nhận mình chết vì ngoài ý muốn, nhân vật chính Johnson Brown của “nguyên tác” trong mắt gã từ đầu đến đuôi là kẻ thất bại. Cuối cùng kết hôn với Rosemary thì sao chứ, mất đi dị năng, mất đi địa vị, còn đặc tội cục dị năng cấp cao và thế lực chính trị nước Mỹ, người như Johnson sớm hay muộn cũng sẽ chết “ngoài ý muốn”.

“Người giám hộ của mày không nói mày tránh xa Hắc Uyên sao?” Bộ Cạp Đỏ trốn vào một góc rẽ, tức giận lớn tiếng, “Số phận của Kẻ Cản Nút và Quỷ Lửa bị hủy trong tay mày, mày cho rằng mình còn có thể sống sót rồi đi thành dưới lòng đất sao? Johnson Brown!”

Nghe được tên “nhân vật chính”, những người dị năng cấp A kinh hãi.

Rosemary đột nhiên quay đầu, muốn tìm người chồng số phận sắp xếp cho mình, khiến cô thất vọng là, năm trùng trùng điệp điệp bao lấy tất cả, ngay cả bóng người cũng không thấy rõ.

Ông Trình vừa chạy đến, ngửi được mùi thối rửa, ông vội bịt kín mũi, khiếp sợ nhìn tường năm cao hơn một mét phía trước, phía sau là nước đọng tối đen.

Lửa lớn khắp nơi, xúc tua của mực ăn thịt người liên tiếp đụng nứt vài bức tường.

Các loại dị năng chiến đấu giao phong, có người tấn công năm, chỉ là muốn chạy ra ngoài.

Dao gió chém lên vách đá một vết bán nguyệt, đường hầm sụp đổ, Bộ Cạp Đỏ nhân lúc đám người Giản Hoa không thể tránh thoát, tiếp tục chạy xuống mặt đất.

Nếu chỗ gã đi chỉ có một mình Bộ Cạp Đỏ...

Ông Trình thấy đám tơ, lửa, lốc xoáy đều đuổi theo không buông, lập tức kêu gọi dị năng, sóng hạ âm có thể định hướng tấn công.

Không gian quanh thân Bỏ Cạp Đỏ từ trong suốt trở nên tối đen, hơn nữa còn bắt đầu vận vẹo.

Cách không gian, thực ra sóng hạ âm cũng không tổn thương được Bỏ Cạp Đỏ, nhưng sóng hạ âm có uy lực rất lớn, có thể phá hủy kiến trúc. Ông Trình chỉ là cấp A không phải cấp S, ông không thể làm sập một tòa cao ốc, cùng lắm chỉ có thể khiến căn nhà bị nứt.

Nhưng địa hình xung quanh đã bị người dị năng Đất sửa lại, đường không ra đường, ba người dị năng cấp S đang đối phó mực ăn thịt người, cũng chia ra một phần sức mạnh tấn công nơi này.

Năng lượng khuấy động ở khu vực này đã đến giới hạn.

Bỗng xuất hiện cộng hưởng sóng âm phá vỡ cân bằng này.

Các loại năng lượng bên ngoài vì thuộc tính không hợp, xung đột lẫn nhau. Ngoài đám tơ và lửa, thứ gì cũng không chịu cùng nhau. Sấm sét đánh xuống bị lệch vị trí, hướng đám tơ mọc cũng bị lệch.

Không gian Bỏ Cạp Đỏ trốn cũng xảy ra vấn đề.

Năng lượng giống như biến thành dòng nước có tính chất thực, mọi người giống như chìm trong đầm lầy, nâng tay cũng tốn sức hơn gấp mấy lần, ngay cả động tác của mực ăn thịt người cũng chậm lại.

Sắc mặt Lý Phi thay đổi, muốn thu lại dị năng, nhưng lửa lại giống như nấm, chạy đi không quay đầu, điều khiển cũng phải cố hết sức như cách một trăm mét, cảm ứng như có như không.

Tiếng Bỏ Cạp Đổ tức giận mắng chửi, mọi người nghe được lúc có lúc không.

Mọi người đều cảm giác được, năng lượng trải rộng nơi này đang bài xích lẫn nhau.

Ông Trình phát hiện mình trong lúc vô ý, gây ra họa lớn, nhưng tấn công của dị năng âm thanh không giống thứ khác, có thể thu lại... người dị năng Nước có thể thu nước đã tát ra ngoài vào trong chậu, nhưng tiếng nói phát ra, cũng không thể nuốt lại.

Nhận ra ông Trình, Giản Hoa hơi mất tập trung, sự việc đã thoát khỏi lòng bàn tay của mọi người.

Khi năng lượng bài xích đến một mức độ, nơi này sẽ nổ tung, hậu quả khó có thể đoán trước. Loại chuyện này chưa từng xảy ra, cũng không phải quỹ tích vốn có của “số phận”.

Dị năng loài người đạt được là một loại năng lượng, đến từ Thế giới Bị Từ Bỏ. Ở Thế giới Bị Từ Bỏ uy lực của dị năng lớn hơn ở thế giới thực chính là bằng chứng tốt nhất. Bản thân năng lượng không khác gì nhau, khi bị loài người chuyển hoá mới có thuộc tính khác nhau.

Nổ là hậu quả của việc xung đột bài xích. Sau khi những năng lượng này nổ, sẽ biến thành đồng nguyên, năng lượng ban đầu.

Quy mô một vụ nổ như thế, làm sao mà nhỏ được?

– Người ở đây có thể đều sẽ tan xương nát thịt, cả thành phố dưới lòng đất này cũng sẽ vĩnh viễn mai táng.

Lý Phi không ngờ rằng chính mình sẽ chết cùng Tiến Sĩ Điền như vậy.

Tâm trạng chưa xót bất đắc dĩ chợt lóe qua, anh không có thời gian thương cảm, phản ứng bài xích dây chuyền đã xảy ra, năng lượng nhiệt hạch sinh ra ngày càng lớn. Tất cả sẽ mau kết thúc...

Giữa không trung bỗng xuất hiện một cái khe, mở ra ngay trước mặt Bộ Cạp Đỏ.

Thế giới Nhện khổng lồ chuẩn bị đưa tới một người dị năng cấp A, cái khe xuất hiện vốn rất nhanh, kết quả lại bị năng lượng khổng lồ áp bách, tạm dừng.

Đây là cơ hội chạy trốn!

Bộ Cạp Đỏ muốn cười to ra tiếng, gã không hề do dự chui vào. Người dị năng cấp A đang muốn đi ra, xui xẻo bị không gian của Bộ Cạp Đỏ nuốt hết, sống chết không rõ.

Cái khe không khép lại, mà bởi vì năng lượng bên này lôi kéo, mà càng lúc càng lớn hơn.

Cảnh tượng bên trong cũng dần lộ ra, là hang đá tối đen như mực.

Thứ có thể nhìn thấy trong cái khe có hạn, bên trong lại không có ánh sáng rõ ràng, mắt quý của Lý Phi không chịu ảnh hưởng, anh lập tức nhận ra đây là cái hang anh và Giản Hoa từng ở.

Bọt nước trong hồ không ngừng nổi lên, hơi nóng và mùi lưu huỳnh nồng đậm bay ra.

“Chạy!” Lý Phi gian nan phát ra tiếng nhắc nhở.

Giản Hoa cố sức dùng đám tơ cuốn lấy ông Trình, dựa vào thời gian quý giá khi cái khe giãn co với năng lượng khổng lồ, liều mạng kêu gọi năm ở xa...

Hoang nguyên, nắm từ trên mặt đất chất lên động rỗng bắt đầu hoạt động.

Ba giây sau, mặt đất chấn động.

Núi lửa ở Thế giới Nhện khổng lồ phun trào, dung nham lao ra khỏi cái khe, nuốt sống nước đen xác thối và mực ăn thịt người.

Vụ nổ xảy ra ngay sau đó, cả tầng nham thạch thật dày lên đến mặt đất đều bị hất bay.

Lửa chống chọi với dung nham, lốc xoáy khổng lồ cuốn những người may mắn còn sống ra, nắm trong chớp mắt liền tiếp sức, dùng đám tơ trời chặt người nhét vào động rỗng.

Lực tấn công khiến khu vực này hoàn toàn sụp đổ.

Nửa ngày sau, khói bụi tan hết, người dị năng bình thường nơm nớp lo sợ đến đây xem, phát hiện đường hầm đã bị đá vụn nhồi đầy. Họ vừa đẩy cửa đá lên, các “phòng nguy hiểm*” gần đây cũng sập luôn. Dù sao diện tích thành dưới lòng đất khổng lồ, họ còn có thể đi nơi khác sống.

*Là chỉ các căn nhà, căn phòng xập xệ

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tạm Dừng

Mặt đất nóng bỏng, cách đám tơ cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ. Cát vàng mênh mông vô bờ.

Động rỗng trên bầu trời nơi này không có côn trùng khổng lồ tranh cướp với nấm, vì bảo toàn “đồ ăn” và lương thực dự trữ trân quý, nấm không hề do dự từ hư vô chui vào sa mạc này.

Nấm vẫn nhồi vào động rỗng như cũ, treo ngược dài đến mặt đất.

Người dị năng nó mang đến giống như quả “cây” khổng lồ này kết ra, phân bố rải rác, được “cành lá” che chở, chủ nhân của nó và lương thực dự trữ hàng đầu đương nhiên ở trung tâm.

Mũ nấm dày che nắng, mặt trời treo trên cồn cát, sa mạc hoang vắng toát vẻ xinh đẹp. Trước đây, cảnh đẹp như vậy duy trì không được bao lâu sẽ biến mất, ban đêm sa mạc rét lạnh sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Trong Thế giới Bị Từ Bỏ, hoàng hôn muốn xem bao lâu cũng được.

Người dị năng đang hôn mê dần tỉnh lại, sau khi họ thấy rõ tình hình xung quanh, kinh hoàng muốn thoát khỏi đám tơ. Nấm đầu chịu đồng ý, từng vòng dệt thành túi ngủ nhét người vào trong.

Người dị năng tay chân không thể động, muốn thoát thân chỉ có thể dùng dị năng.

... Đến bao nhiêu đám tơ ăn bấy nhiêu.

Trong sa mạc này, cả chuột đào hầm cũng không có, lương thực dự trữ thông minh chủ động cho ăn, nắm chẳng lẽ còn khách khí sao?

Trong thế giới hư vô, người dị năng cấp S chịu lực tấn công nhiều hơn cấp A.

Khi Lý Phi tỉnh lại, đa số “quả” đã thôi giãy dụa, thẳng tắp treo ở đó. Anh theo bản năng tìm kiếm Giản Hoa, phát hiện “túi ngủ” của mình ở bên tay trái Giản Hoa, bên phải là Johnson chỉ lộ mặt, trên gương mặt còn có mấy vết bẩn.

Thái độ của năm với lương thực dự trữ cực kỳ công bằng, theo độ ngon mà sắp xếp.

Nhìn thấy khoảng cách của Johnson gần như vậy, Lý Phi đen mặt.

– Không phải ghen, mà là Giản Hoa hôn mê chưa tỉnh, Johnson coi như vật nguy hiểm ẩn bên người.

Ngón tay Lý Phi hơi động, phát hiện dị năng của mình gần như khô kiệt, lúc ấy dung nham phun ra, nhiệt độ đáng sợ trực tiếp hòa tan cơ thể mực ăn thịt người, vụ nổ cũng xảy ra.

Dị năng lửa dán lên dung nham, ngưng kết thành thác lửa, liều mạng dung nhập vào trong tự nhiên, muốn dẫn dung nham đi nơi khác.

Lửa đỏ thẫm, chất lỏng cũng đỏ thẫm.

Vách đá đỏ lên, đám tơ là sản phẩm cụ thể hóa của dị năng, nó sẽ không bị đốt cháy, nhưng sẽ bị uy lực mạnh mẽ phá hủy.

Năm thành từng mảng bong ra, biến mất trong biển lửa, chúng từng mọc tràn lan, khiến nhà đá và đường hầm trông như năm dựng thành. Khi

chúng tan biến, hang động bắt đầu sụp đổ... Giống như toàn bộ thế giới biến mất trước mắt Lý Phi.

Bốn phía đều là lửa, bên thành khung cảnh khủng bố vạn vạo.

Trừ lần thức tỉnh đó, Lý Phi chưa từng cạn kiệt dị năng lửa như vậy, phạm vi bao trùm không khác biệt, có thể rõ ràng cảm thấy lực lượng mạnh mẽ thuộc về chính mình, nhưng mà không ngăn được dung nham cuộn trào mãnh liệt.

Mạnh mẽ như thế, lại vô lực như thế.

Trước thiên nhiên, người dị năng cấp cao chỉ là mấy con thiêu thân giấy dựa, cuối cùng, lực lượng hao hết, vẫn sẽ chết.

Lý Phi cố sức khống chế dị năng, tìm ra một con đường sống, năm lần lượt bị hủy diệt, “trường” trở thành bức tường cuối cùng, toàn bộ lực nỗ tập trung vào phía trên.

Lốc xoáy mượn lực của khí nổ, cuốn họ ra ngoài.

Cuối cùng, Giản Hoa trong vài giây, để nắm theo động rỗng mang họ vào hư không.

Lý Phi nhìn Johnson mà tâm trạng phức tạp. Đây là lần thứ hai, ở nước Mỹ cũng vậy – cấp A và cấp S, thiếu bất cứ một ai, cũng sẽ không thể chống đỡ được thảm họa.

“Khụ khụ.” Thiếu niên nhân vật chính tỉnh.

Nó mờ mịt nhìn xung quanh, cử động hai cánh tay, niềm vui khi còn sống khiến nó cười lớn.

Sau đó nó giương mắt lên thì thấy gương mặt nhìn không ra vẻ mặt của Lý Phi.

Johnson:...

Cảm giác nguy hiểm chạy dọc theo sống lưng, Johnson hơi run rẩy, nhưng không dời ánh mắt đi, cố gắng giữ bình tĩnh, nó còn nhớ rõ kẻ địch ghê tởm lại đáng sợ kia.

“Bỏ Cạp Đỏ còn sống sao?”

“Gã chết rồi.” Lý Phi nói đơn giản.

Johnson mở to hai mắt, nụ cười càng tươi hơn: “Really?”

“Thật.” Lần này người trả lời là Cảnh Điền, tóc hăn bị đốt sạch, trán còn bị xước da do va vào đá. Vị trí của hăn cách không xa, vừa vịn nghe được đối thoại của bọn họ.

Vệ sĩ làm hết phận sự, lập tức thay Lý Phi nói chuyện cùng Johnson.

Bỏ Cạp Đỏ vì tránh vụ nổ mà trốn vào thế giới Nhện khổng lồ, không ngờ rằng vỏ trái đất ở bên kia di chuyển. Núi lửa phun trào, nghênh đón Bỏ Cạp Đỏ là hang đá cuộn cuộn nước sôi, sau đó là dung nham.

Không gian Bỏ Cạp Đỏ trốn có thể ngăn được tấn công, ngăn cách hoàn cảnh bên ngoài, thế nhưng bản chất nó vẫn là do dị năng tạo thành, giống như nấm mọc lan tràn lại biến mất trong dung nham. Bỏ Cạp Đỏ có thể ngăn cản được bao lâu?

Mười giây? Hay nửa phút?

Nếu gã không đi vào, ở bên ngoài còn có thể kéo dài thời gian, nắm mang lương thực dự trữ cũng không phân loại... Kết quả, Bỏ Cạp Đỏ tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Kết cục cực kỳ trùng hợp này, khiến tâm trạng Cảnh Điền rất phức tạp, vừa tiếc nuối vì không thể thoải mái đánh chết tên điên kia, lại vừa cảm

thấy đây là uy lực của “số phận”.

Giản Hoa còn chưa tỉnh, cậu như mất sức, lại như bị nhiệt độ sa mạc ảnh hưởng, má đỏ bừng.

Trong lòng Lý Phỉ chợt nghĩ tới một suy đoán không tốt.

“Cảnh Điền, anh cảm thấy cơ thể thế nào?” Lý Phỉ khàn giọng hỏi.

“Tay chân đau đớn, không có sức, đầu hơi choáng.” Cảnh Điền trả lời theo bản năng, chần chờ hai giây lại bỏ thêm một câu, “Hơi giống như phát sốt.”

Mỗi một câu hẩn nói, tim Lý Phỉ cũng chìm xuống vài phần.

Má Johnson cũng đỏ ửng, không giống như là then thùng, môi nó trắng bệch, trán toát mồ hôi.

“Dịch bệnh.”

Nghe được hai chữ này, khuôn mặt liệt của Cảnh Điền cũng phải vặn vẹo.

Cảnh tượng nước đen xác thối đáng sợ còn rành rành trước mắt, bị lây nhiễm dịch bệnh, cũng không phải chuyện bất ngờ gì.

“Năm không chịu thả mọi người, có liên quan đến tiềm thức của Giản Hoa, em ấy...” Lý Phỉ không nói nên lời.

Trong bốn người, chỉ có anh còn không xuất hiện triệu chứng.

Mắt quỷ nhìn thấy có một nửa người dị năng cấp A treo trên khóm năm phía xa cũng xuất hiện triệu chứng. Theo lý, hiện giờ cần nhanh chóng cứu trị cộng thêm cách ly người bệnh, thế nhưng nơi này không có bác sĩ, không có thuốc, bốn phía một mảnh cát vàng.

May mắn người dị năng cấp A còn lại cũng không nhiều, chỉ khoảng hơn mười người.

Trong đó có Rosemary, cô đau đầu vô cùng, muốn nôn mà lại không được, cả người choáng váng, phản ứng giống như lần tiêm vacxin phòng bệnh, sau đó lại bị bệnh nặng trước đây.

Khó chịu nói không nên lời, trước mắt biến đen, liều mạng ho khan.

Cứ mê man như vậy qua một thời gian, Rosemary đói tỉnh, cô phát hiện mình không tiếp tục bị treo, mà nằm ở sau cồn cát cản gió, nhiệt độ của cát nơi này không cao.

Tuy cơ thể vẫn rất yếu, nhưng đầu óc cô cực kỳ tỉnh táo.

– Cô tránh được một kiếp, nằm trong ngực Tử Thần mà còn sống.

Rosemary muốn khóc rống, lại không ra nước mắt.

Động tĩnh của cô khiến người khác chú ý, có người đến nâng cô dậy, dùng cốc gỗ, cho cô uống nước.

Nước có cảm giác rất lạ, không phải có vị gì, mà là vì không có bất cứ đặc điểm nào của nước, không giống nước khoáng, không giống nước cất, không có đặc điểm của bất kỳ loại nước nào. Nước như vậy khi uống vào sẽ không vì tinh khiết mà khiến người ta thấy thoải mái, ngược lại còn có chút bài xích.

Loại bài xích này là do dị năng tạo thành, vì chút nước này là người dị năng Nước tạo ra.

Rosemary mở miệng thở phì phò, khiến khí nóng tiến vào buồng phổi cô, cô lại không nhịn được ho khan.

Sau đó, cánh tay cô bị một bàn tay phủ đầy nếp nhăn đè lại, mấy ngón tay đặt trên cổ tay cô. Rosemary giật mình, cô suýt thì muốn hất tay ra.

Khi thấy rõ người, con người Rosemary co rút, chạy trốn theo bản năng.

Người nọ cũng không đuổi theo không buông, ông gật đầu với người ở hướng khác: “Hô hấp cô ấy rất ổn, tim đập mạnh, buồng phổi cũng không có âm thanh lạ. Nếu cô ấy không muốn, bắt mạch thôi cũng được, tôi không phải trung y nên cũng không biết rõ lắm.”

“Ông Trình vất vả rồi.” Cảnh Điền liếc nhìn Rosemary.

Tóc vàng mắt xanh, người dị năng Lửa, hẳn đã mơ hồ đoán ra thân phận của Rosemary.

Về phần nhân vật chính trong số phận chắc chắn sẽ kết hôn với Rosemary, đang vội vàng ở một bên khác, hoàn toàn vòng quanh Rosemary để đi. Đôi chị em này có bề ngoài giống nhau, Johnson từng gặp Jennifer, thấy gương mặt Rosemary đã biết thân phận của cô.

Sau cơn cát đốt một đồng lửa trại.

Trên mặt cát phía xa có bốn túi to do đám tơ bện thành. Lần này không giống túi ngủ, vì kín đến mức cả không khí cũng không lọt qua.

“Đó là những người không qua khỏi, Thượng Đế phù hộ họ tiến vào Thiên Đường.” Người dị năng Thực vật cho Rosemary uống nước lúc trước, giải thích.

“Dịch bệnh?” Cả người Rosemary rét run.

“...Nghe nói chúng ta bị nắm thôn phệ trời lấy, đi sang thế giới bên cạnh, còn là đi dạo bên ngoài vũ trụ. Chỗ đó, người cấp A trở xuống không

thể sinh tồn, sẽ bị sức mạnh vô hình đánh tan, vi khuẩn đối nghịch với cơ thể chúng ta cũng bị chết hơn nửa.”

Còn lại, chỉ lây nhiễm một ít, giống như vacxin phòng bệnh thô sơ, không đảm bảo an toàn vậy, đa số người đều qua khỏi, rất ít người chết.

“Quý Lửa đâu?”

“Ở bên kia, ở cùng Kẻ Cẩn Nuốt, nghe nói anh ta không bị bệnh, dị năng Lửa cấp S đúng là lợi hại.” Người nói chuyện dùng giọng điệu hâm mộ.

Rosemary vẫn còn hơi lơ đãng, cón cát gần đây như trở thành doanh trại cho người gặp nạn.

Không có nồi, trên lửa trại chỉ có xương xiên thịt để nướng.

– Thịt chuột đào hầm, mùi vị không ngon lắm.

Cảnh tượng bỗng nhiên hòa bình, không lại tranh đấu này, khiến Rosemary cảm thấy xấu hổ.

Khi cô lết cơ thể suy yếu đi, được người dị năng khác “tốt bụng” chỉ điểm. Rosemary trừng mắt nhìn vị cứu tinh bộ dáng thiếu niên, sắc mặt thay đổi liên tục.

Như củi khô, không phải tiêu chuẩn thẩm mỹ của cô!

Chẳng lẽ không phát triển? Johnson không phải đã mười lăm tuổi sao? Chiều cao của nó còn không đến ngực thành viên đội bóng bầu dục trung học ở Mỹ, thấp hơn Rosemary một cái đầu.

“...”

Rosemary bị đả kích, chị Jennifer lại vì dạng nhân vật chính này, lo lắng hai chị em mâu thuẫn, mà để lại một bức thư rồi chạy đi làm lính đánh thuê ở Trung Đông, cuối cùng chết mất xác ở Thổ Nhĩ Kỳ?

Cô lão đảo trở về.

Kết quả choáng đầu hoa mắt là đi nhầm hướng, vấp phải nấm ngã xuống đất.

Lý Phi không có ấn tượng tốt với những người dị năng cấp A này, chỉ là mỗi người bị dịch bệnh lây nhiễm với mức độ nặng nhẹ khác nhau, ông Trình nói có thể giữ lại trị quan sát. Vì Giản Hoa mau bình phục, Lý Phi nhin.

Cuối cùng, sau ba ngày, đa số mọi người bao gồm cả Giản Hoa đều bắt đầu khỏi hẳn. Triệu chứng của Giản Hoa giảm, chỉ phát sốt, cũng không nôn mửa. Có mấy người sau vài ngày thì ho khan hộc máu, không qua khỏi.

Giờ có người tới gần khu vực dùng nấm ghi rõ “Khu cấm” này, Lý Phi lạnh lùng nhìn cô.

Rosemary ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn tư thế của Lý Phi và Giản Hoa.

– Ma Âm cô từng gặp, người bên cạnh Lý Phi cũng không giống Gấu lớn, thế thì chỉ còn Kẻ Cẩn Nuốt.

Họ nằm trong khóm nấm, Giản Hoa kéo mạnh người về phía ngực mình, hai tay vòng quanh. Đây là hành động theo bản năng của cậu sau khi mê man, cậu cảm thấy bất an. Lý Phi không dám kinh động cậu, nhưng tư thế này trong mắt mọi người xung quanh, ý nghĩa không giống nhau.

Quý Lửa không phải là cấp dưới của Kẻ Cẩn Nuốt sao? Chẳng lẽ Boss Hắc Uyên còn ngủ với nhân viên cấp cao trong tổ chức? Ngay cả cấp S cũng không bỏ qua?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đói Quá

Trong đầu Rosemary trống rỗng.

Không chỉ mình cô chịu kích thích, hơn nữa không phải tất cả người dị năng cấp A đều dùng ánh mắt bình thường nhìn đồng tính luyện ái, trong mắt họ viết khinh thường, vẻ mặt chán ghét, còn có người muốn chửi rửa.

Đầu óc họ hồ đồ, nhưng người khác còn tỉnh táo, hận không thể bịt miệng mấy tên này.

“Anh điên rồi? Hai cấp S của Hắc Uyên vốn có danh hiệu Ác Ma. Chẳng lẽ anh ngại mạng mình quá dài, muốn cũng dám tơ bện thành túi bọc xác sao?”

“... Bọn họ vốn nên xuống Địa Ngục.”

Chửi thầm vài từ thô tục địa phương, họ quay đầu, lại khuất phục.

Khi vụ nổ xảy ra, tất cả mọi người đều cảm thấy chắc chắn là phải chết.

Người không trải qua, sẽ không hiểu được nỗi sợ này. Dung nham cuộn trào mãnh liệt nổi lửa, có vài người bị cháy tóc, có vài người bị hơi nóng thổi đến, da liền phồng rộp... Không có ai vì Bọ Cạp Đỏ chết mà sung sướng khi người gặp họa, trong lòng họ tràn đầy hối hận và oán hận.

Hối hận vì tham gia kế hoạch bao vây diệt trừ này, oán hận thế giới Nhện khổng lồ mở ra ngay lúc này. Dị năng lớn mạnh, chẳng những không

giúp họ hô phong hoán vũ, đi lên đỉnh cuộc đời, mà còn kéo họ đến cùng nhau, cuối cùng phải chịu chết?

Khi mọi người tỉnh lại trong hôn mê, lại chịu đựng qua các triệu chứng, bóng ma tử vong vẫn bao phủ trong lòng họ. Tinh thần họ uể oải, không phấn chấn, không còn ý tưởng “Thử xem cấp S mạnh bao nhiêu” nữa, thay đổi rõ ràng đến mức như biến thành người khác.

Sống sót thế nào, mới là chuyện họ quan tâm nhất.

Hoàn cảnh nơi này còn ác liệt hơn cao nguyên Kabascus nhiều. Nếu người dị năng Nước trong đội ngũ gặp chuyện không may, tất cả mọi người sẽ chết khát. Nếu bọn quái vật không xuất hiện tấn công họ, thiếu đồ ăn, họ sẽ chết đói.

Mọi người nhìn động rỗng chẵn kín màn trời, và năm đang rũ xuống, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Thời cổ có tháp Thông Thiên, chẳng lẽ hi vọng “còn sống” “về nhà” của họ là nhờ năm thôn phệ Thông Thiên sao?

– Ở cao nguyên Kabascus, mọi người đều từng quan sát đồng năm kỳ lạ, treo ngược kia. Người chưa từng thấy động rỗng, rất khó tưởng tượng đây là một loại hiện tượng, còn tưởng rằng năm mọc đến tận trời.

Có ngu cũng đoán được, năm ngoài dị năng cắn nuốt, còn có năng lực xuyên qua không gian. Thứ kỳ lạ giống như “tháp năm” trên cao nguyên chính là đường đi.

Mọi người đều hướng ánh mắt đến người dị năng Nước đến từ quốc đảo Caribbean, giờ người này có quyền lên tiếng nhất, dù là Hắc Uyên cũng phải tôn trọng người dị năng Nước duy nhất này.

Nhưng mà, người này chỉ biết nói tiếng Tây Ban Nha...

Thực ra khi nhận thấy Địa vị “phi phạm” của mình, mắt người dị năng Nước cũng sáng lên, cảm thấy rằng cơ hội tới rồi. Trong lòng tính toán vài ý tưởng, nhưng chờ khi nhìn thấy tòa năm tháp kia, tất cả ý tưởng đều tan thành mây khói.

Nấm không thành thật, trong sa mạc không có đồ ăn, chúng rất không an phận.

Lương thực dự trữ thơm ngào ngạt, ở ngay trước mắt... Nhưng tiềm thức của chủ nhân lại không cho chúng mở miệng.

Ráng nhìn?

Nhưng không nhìn nổi nữa! Nấm chặn động rỗng, tranh đấu với côn trùng khổng lồ trong hư vô, còn có thể thu chút dinh dưỡng, nấm buông xuống gần mặt đất ỉu xiu, mũ nấm co rút, khô rắn như củi.

Trong một ngày, mọi người trơ mắt nhìn “cây” nấm này co lại một nửa.

Người dị năng càng thêm bất an.

Họ muốn tìm Johnson Brown, tóc đỏ mắt xanh, tìm hiểu xem lúc nào có thể rời khỏi nơi này, tòa tháp Thông Thiên này còn có thể đi hay không. Nhưng họ vừa đến gần, thiếu niên nhân vật chính đã xoay người chạy.

“...”

Nhóc quỷ nhất gan sợ người lạ này, đến cùng là ai?!

Johnson đương nhiên không nhất gan, nó chỉ tránh rắc rối, hành vi của mấy người này lúc trước, nó cũng không phải không biết. Qua hai lần “hợp tác” với Lý Phi và Giản Hoa để bảo vệ tính mạng, dù nó không hoàn toàn

buông lỏng cảnh giác với Lý Phỉ và năm, nhưng so sánh với người xa lạ mới ở chung vài ngày, chọn lựa cũng không cần do dự..

Sự thực nhân vật chính bị nhân vật phản diện bắt cóc, tạo thành làn sóng đả kích mới.

“Sao lại như vậy?” Rosemary thì thào tự nói.

Có người sau lưng cười lạnh, sao lại không, trong nguyên tác, Johnson cũng không thông minh, bị cục dị năng nước Mỹ lợi dụng, lừa xoay vòng quanh.

“Hurricane vẫn là một đứa trẻ, trẻ con thì có bao nhiêu đầu óc chứ?”

Rosemary trừng mắt nhìn người nói chuyện, cô chỉ lớn hơn nhân vật chính hai tuổi, Johnson là trẻ con, thì cô là gì?

Suy đoán cục dị năng nước Mỹ đang đang sút đầu mẻ trán, mọi người lại nhớ tới khốn cảnh trước mắt.

Rosemary là người cuối cùng bình phục trong số họ, chờ khi họ khôi phục sức lực và dị năng, Cảnh Điền và ông Trình không đến nữa. Sau còn cát chia thành hai đoàn người, lấy lửa trại làm ranh giới, vừa không dám qua, vừa không phản ứng, không khí kỳ cục.

Lý Phỉ thấy ông Trình lại đây, thử cầm tay Giản Hoa, miễn cưỡng đối tư thế, để ông Trình có thể cẩn thận quan sát sắc mặt Giản Hoa.

May mà dị năng của ông Trình đặc biệt, nếu không thì lúc này tìm đâu ra ông nghe bệnh?

Ông Trình đã lớn tuổi, không nhiễm bệnh, ông đã cảm thấy vô cùng may mắn.

“Nhịp tim quá chậm, cơ năng cơ thể hạ xuống, cho cậu ấy ăn một chút gì đi.”

“... Chỉ có nước.” Lý Phi lo lắng, đừng nói thịt chuột đào hầm nướng, ngay cả canh thịt quái vật Giản Hoa cũng chưa uống một ngụm, có năm, Giản Hoa chưa từng phải quan tâm đến việc này.

Hai ngày trước, một đám chuột đào hầm chạy đến, ăn hết mấy miếng thịt cuối cùng trên lửa trại, họ sẽ cạn lương thực.

Không có đồ ăn, năm bắt đầu trở nên khác thường, đám tơ quẩn trên người Lý Phi không kiềm được hấp thụ một ít dị năng. Nếu chút lực lượng này có thể giúp Giản Hoa mau hồi phục, Lý Phi cũng không để ý.

Vấn đề là năm chỉ lo chính mình ăn no, đám tơ khôi phục sức sống, Giản Hoa còn nằm không tỉnh. Lý Phi lại không thể bắt năm rồi lắc lắc, bắt chúng đưa lực lượng cho Giản Hoa.

“Xé nhỏ thịt ra, có thể nuốt được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.”

Ông Trình thích ứng rất nhanh, trước kia khi cuộc sống biến động, ngay cả thịt tinh tử (肉星子) cũng không thấy, đói cả một ngày là chuyện thường, chỉ là giờ lớn tuổi rồi, cơ thể ăn không tiêu.

Cảnh Điền cứng mặt nói: “Anh Lý, anh nghĩ cách đi. Tôi nằm xuống cũng không ngủ được, luôn cảm thấy năm muốn ăn chúng tôi.”

“Nghe nói châm cứu có thể đánh thức người hôn mê, nhưng tôi không hiểu việc này, thuốc cũng không có trong tay...” Ông Trình lắc đầu thở dài.

Johnson ngồi xổm trên cồn cát nhìn hoàng hôn, màu đỏ lộng lẫy nhuộm non nửa bầu trời.

Nó cố cách xa năm một chút, nó cũng có cảm giác như Cảnh Điền. Mấy cây năm trắng béo tròn giống như Ác Ma đang nguy trang chính mình, trước mặt thì mỉm cười thân thiện, xoay người đã thành một gương mặt khác. Như gã ăn trộm lừa gạt trẻ con xóm nghèo, hoặc lấy danh nghĩa thu dưỡng mang đi nơi khác, rốt cuộc, không ai gặp lại mấy đứa trẻ kia.

Khi Johnson ngủ thì cuộn người lại, trong quần áo nó giấu một con dao nhỏ làm từ xương. Khi ngồi cũng như vậy, nhìn như không cảnh giác, nhưng cơ thể gây yếu của nó đang căng ra.

Chỉ khi không có ai xung quanh, Johnson mới lảng lạng ngẩn người.

Nó sẽ nhớ tới người chú khi còn chưa trầm mê bài bạc, nhớ tới sách giáo khoa thú vị, cối xay gió phát điện bằng sức gió bên bờ sông của thị trấn nhỏ quê nó. Mỗi cuối tuần, đều sẽ phát cơm cứu tế ở nhà thờ có đỉnh là giá thập tự, thỉnh thoảng có vài con chim bồ câu đậu lại. Chỗ đó lúc hoàng hôn cũng rất xinh đẹp, là phong cảnh tốt nhất trên trấn họ.

Nếu có thể đưa ngài Morenza đi xem...

Ngón tay Johnson siết chặt, hạt cát mang theo hơi ẩm vuốt ve bàn tay đầy vết chai của nó, có chút thô ráp đau đớn, nhưng thiếu niên nhân vật chính không cảm thấy gì, tâm tư của nó đều đặt hết lên người Federik: Sau khi họ rời đi, mấy tên bán ma túy còn tiếp tục đuổi giết Federik sao? Căn nhà lâu có sụp hay không, ngài Morenza có trốn ra được không?

Johnson cái gì cũng không biết.

Mỗi lần nó nghĩ đến mấy vấn đề này, đầu lại đau.

– Muốn về nhà quá, căn nhà của ngài Morenza rất lớn, rất ấm áp, tràn ngập mùi cà phê và chocolate.

Cảnh Điền cũng muốn ăn, lúc này có hai cái hamburger là tốt rồi. Rất đói, dạ dày kêu vang.

Ông Trình nhớ đến mì thịt dê, nhớ tới mùi vị đó, ngay cả nước trắng cũng có thêm hương vị.

Rosemary cũng đói không thẳng nổi eo, cô rất muốn mấy miếng thịt nướng cuối cùng trên lửa trại bên kia, nhưng lý trí lại nói cho cô rằng, người Hắc Uyên sẽ không chia đồ ăn cho họ.

Giản Hoa mơ màng, nhú mi.

Đám tơ rục rịch, như là bỗng nhận được tín hiệu, kết thành một cái võng vĩ đại, coi mọi người như cá mà vớt lên.

Rosemary té ngã trên cát vàng, cô kinh hoàng gọi lửa. Dị năng còn chưa khôi phục chỉ xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, nháy mắt đã bị năm nuốt hết.

Johnson trượt xuống cồn cát, đám tơ phía sau như sóng biển phập phồng, cuộn trào mãnh liệt đuổi theo, nhìn từ xa trông như lướt sóng.

Năm đang rất đói, làm khó dễ, ai ngu mà đứng tại chỗ không chạy?

Johnson ngã xuống chân cồn cát, cuống quýt kêu gọi dị năng, lốc xoáy cuốn nó tránh lên phía trước. Johnson vội quay đầu nhìn, nó phát hiện tất cả mọi người đã bị “sóng biển” năm nuốt sống.

Đám trắng phập phồng trên cồn cát, giống như Ác Ma vươn ra móng vuốt, chúng thẳng lợi trở về, muốn về sào huyệt.

“Hử?”

Johnson phát hiện ngoài đám tơ đuổi theo mình không bỏ, đám tơ khác lại co rút thành năm, bọc chiến lợi phẩm bắt đầu đi về hướng động

rỗng.

Mái tóc vàng dễ khiến người ta chú ý của Rosemary lộ ra giữa đám nấm, cô bị trói lên giữa không trung.

Là muốn rời đi hả?

Johnson do dự hai giây, lập tức quay đầu lao đến đám tơ cuộn sóng hung tợn đang truy đuổi nó.

Dị năng lốc xoáy được thiếu niên nhân vật chính thu lại đa số, còn lại bị đám tơ tham lam hấp thu mà ngừng lại. Johnson cảm thấy mình như là con côn trùng rơi vào lưới bắt ruồi, vừa nóng bức vừa ngọt ngào, không thể nhúc nhích, giống như lúc nào cũng sẽ bị hòa tan, nuốt mất...

Rất nhanh, cảm giác choáng váng quen thuộc xuất hiện.

Trên dưới diên đảo, không thể hô hấp, trước mắt tối đen, cố gắng mở mắt lại như thấy hình thù biến hóa như kính vạn hoa vọt tới trước mắt.

Nó còn thấy quái vật khổng lồ hẹp dài, dữ tợn, cực kỳ hung ác.

Johnson không biết đây là ảo giác, hay là cảnh tượng chân thật, tay chân nó rét run, ngực bức bối như dao cắt, rất nhanh đã hôn mê bất tỉnh.

Nó thấy một phần thế giới hư vô, người dị năng cấp A trong nháy mắt bị nắm mang vào động rỗng đã mất đi ý thức.

– Khi mở mắt ra, là thấy cái chết, hay là quê hương?

“Au.”

Cảnh Đền đau tỉnh, đầu hẫ v vì tóc bị cháy không còn một sợi, lộ ra ngoài, nên bị tấn công trước tiên. Hẫ giãy dựa cánh tay thoát khỏi đám tơ, lòi thứ kia xuống sờ.

Cảnh Điền bị thứ trên mai lưng con quái vật này chọc cho hít khí lạnh.

“Đây là cái gì?” Người dị năng cấp A khác cũng tỉnh lại, có người xui xẻo còn bị cắn mũi, kêu la thảm thiết. Không rõ vì sao họ ở trong nấm, mà còn có quái vật có thể lướt qua đám tơ cản nuốt để tấn công họ.

Con quái vật này có tám cái chân, một đôi càng lớn rất khỏe, mai lưng mọc gai sắc nhọn, phía trên có độc tố thần kinh, người bị chọc trúng sẽ đau nhức khó nhin, trên da xuất hiện vết đỏ thâm giống như bị roi quất.

“Cua giáp sắt!” Rosemary gần như muốn ngất đi, xui xẻo biết bao, Thế giới Bị Từ Bỏ chỉ có vài loại quái vật không sợ nấm cản nuốt, ốc thủy tinh và cua giáp sắt. Sao họ trốn khỏi sa mạc lại gặp phải tai họa này?

Bọn họ vẫn treo trên cây nấm, tư thế khác nhau.

Nơi này hình như là một con sông trống trải, cây cầu đã đứt đoạn, Rosemary phóng mắt nhìn, chỉ nhìn thấy cua giáp sắt màu đỏ nhiều không đếm được bò đến đây, có người đã tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nấm không thể hấp thụ vỏ ngoài của mấy con này, dị năng lại không thể khôi phục.

Nhưng lý do nấm tuân theo tiềm thức của Giản Hoa cướp cái động rỗng này, thống nhất với ý của Cảnh Điền, ông Trình Ánh và Lý Phi.

Nấm đã bắt đầu sụp đổ diện tích lớn, biến thành một cái hố, chứa đầy cua thì dùng đám tơ bịt kín, tùy cho chúng ép buộc ở bên trong, nhà giam nấm không ngừng tiến hóa.

Mười phút sau, tại chỗ chỉ còn lại mấy con cua linh tinh, hoảng loạn trốn về sông.

Giản Hoa cũng bị đốitình, cậu mở mắt ra thì thấy nắm như hiển vật quý đưa một cái “sọt” ra trước mắt cậu, bên trong chật ních cua to cua nhỏ đỏ rực, còn cực kỳ có sức sống lôi kéo đám tơ.

Giản Hoa:...

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Phản Hồi

Cua giáp sắt bị đâm tởm trối chết, giống như dùng dây thừng trối chết của lớn, dễ dàng ra tay.

Ngồi ở trong nấm, đối với thịt cua nóng hôi hổi – vỏ cua giáp sắt rất dày, ngọn lửa phía dưới liếm vòng quanh một vòng, không bao lâu, thịt cua màu xanh đã trở thành tuyết trắng. Người dị năng cấp A hoảng hốt cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Lấy vỏ làm bát, đặt từng bát chỉnh tề, không bẻ chân cua, rửa sạch đã ăn.

Bẻ chân cua giáp sắt to bằng nắm tay, ăn sống cũng có thể, trừ Lý Phi và ông Trình, người khác đều là bệnh nặng mới khỏi, ăn nhiều đồ lạnh là chết.

Giản Hoa ăn rất chậm. Cảnh Điền vì tay bị đâm nên vội vã muốn ăn thịt để giải độc, một hơi ăn hết ba con, người dị năng khác còn đang ngần người.

Đa số mọi người đều không biết ra tay với thứ đồ ăn này như thế nào.

Cua biển có người đã nếm qua... nhưng cũng được gỡ ra rồi. Cua hoàng đế là mỹ vị bàn ăn, nhưng nhỏ như cua sông, trong thế giới thực đều coi là sinh vật xâm nhập phá hủy đập lớn, phải dùng thuốc để tiêu diệt.

Chính phủ nhận thấy tai họa của cua, đúng là có kêu gọi mọi người ăn mấy con này, còn tuyên truyền cách nấu trên báo chí và TV, thế nhưng

người hưởng ứng ít ỏi không có mấy. Bởi vì thủy vực và chất lượng nước khác biệt, nên thịt cua này ăn không ngon.

Hiện giờ, đối với đồ ăn như vậy, dù bụng trống rỗng, cũng không thể dễ dàng ăn vào miệng.

Johnson tới gần, nó đang học trộm, sau khi làm vỡ đầy vỏ cua ra đất, cuối cùng nó cũng moi ra được một miếng thịt nhét vào miệng.

Mùi hương bốn phía, bay đi rất xa.

Trận liên hoan dưới tàng cây năm kỳ lạ này, bắt đầu không hiểu sao, cũng kết thúc trong yên lặng.

Hai tay Rosemary dính đầy mang cua, khi còn đang cố gắng moi thịt có thể ăn, bỗng phát hiện bốn người Hắc Uyên đã đến gần cây cầu bị sập kia.

Ven đường có hai cái xác ô tô, bên trong cả khung ghế ngồi cũng không có, cốp xe bị thủng một lỗ lớn, nóc xe cũng bị thứ gì xuyên qua.

Thảm trạng này khiến Lý Phi nhớ tới lúc họ bị con côn trùng khổng lồ tấn công ở Cam Châu.

Động rừng biết thổi gió lạ, ảnh hưởng đến thế giới thực, con côn trùng khổng lồ tùy ý cắn nuốt người đi ngang qua nơi này.

Trong góc thùng xe có một lon bia lăn xuống, Lý Phi tiện tay chỉ, dùng lực ý nghĩ lấy bia vào trong tay, lau tro bụi, phát hiện bên trên toàn là tiếng nước ngoài, đọc không hiểu.

“Hình như là đặc sản bia đen của Đức.” Cảnh Điền lại phát huy tố chất vệ sĩ chuyên nghiệp, hẳn không biết tiếng Đức, nhưng khi làm việc cho chủ

trước, đã từng thấy thực phẩm và đồ uống nhập khẩu, có đôi khi vệ sĩ còn phải kiểm tra đồ ăn người hầu Philipine đưa tới.

“Trước đây tôi chưa từng thấy nhãn hiệu này.”

Lý Phỉ phát hiện Cảnh Điền hình như định uống thử một ngụm, anh ném bia vào trong xe.

“Anh cũng đâu rõ nó là đồ ăn dự trữ của người dị năng, hay là vốn ở trên chiếc xe này.”

Lỡ như người dị năng cướp chiếc xe này thì sao? Đồ ăn không thuộc về Thế giới Bị Từ Bỏ mà ăn vào, chờ khi về thế giới thực sẽ chịu tội. Tuy một lon bia không là gì, nhưng tránh được thì cứ tốt nhất tránh đi.

Ông Trình phát hiện một quyển tạp chí thời trang trên chiếc xe bên cạnh, dính đầy vết bẩn, chữ cũng giống như trên lon bia.

“Đức?”

“Thực ra tôi cũng hiểu rằng nơi này không phải Trung Quốc.” Ông Trình thở dài.

Cảnh Điền ngạc nhiên ngẩng đầu: “Vì sao?”

“Cua giáp sắt ở Trung Quốc không thể có quần thể có lớn như vậy.”

“...”

Ở đây chúng lan tràn khắp nơi, tùy tiện bắt một lúc là có hơn chục giỏ.

Cua giáp sắt cũng không khó bắt, chỉ cần có công cụ thích hợp, người dị năng nào cũng có thể làm được. Nói về mùi vị và độ khó khi bắt, bắt cua giáp sắt cực kỳ có lợi.

Một loài vừa ăn ngon vừa dễ bắt, nó còn có thể tồn tại ở Thế giới Bị Từ Bỏ sao?

Cảnh Điền nhìn bàn tay vừa bị thương của mình, không nói gì.

Không khí giữa Lý Phỉ và Giản Hoa rất khác. Giản Hoa hình như đã khôi phục lại, nhờ phúc của thác năm, tốc độ cậu thu hồi năng lượng nhanh hơn người dị năng bình thường rất nhiều. Rosemary khi bệnh nặng mới khỏi thì hai chân như nhũn ra, ngay cả đi đường cũng không nổi, còn Giản Hoa thì chỉ là nằm lâu, tay chân tê cứng, hoạt động một lúc là không có chuyện gì.

“Đi xung quanh xem xét một chút?” Lý Phỉ trưng cầu ý kiến của Giản Hoa.

Giản Hoa hiểu ý trong lời Lý Phỉ chưa nói hết. Cậu nhìn người dị năng cấp A luống cuống tay chân bóc cua trong khóm nấm, lắc đầu nói: “Lúc trước, động rừng nơi này có côn trùng khổng lồ ngồi canh gác. Cho dù nó bị nhiều người dị năng thu hút như vậy, nhưng trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể đuổi được mấy con cua giáp sắt này.”

Cua giáp sắt có vỏ cứng, cộng thêm thói quen thích trốn trong nước của chúng, nên không có quái vật nào ở Thế giới Bị Từ Bỏ coi nó là con mồi. Trong nguyên tác “Kẻ bị vứt bỏ”, Châu Âu từng có hai lần cua giáp sắt xâm nhập thành phố theo quy mô lớn.

Cua ở Thế giới Bị Từ Bỏ đào hang xây tổ, một đập nước trong hiện thực bỗng bị vỡ, bao phủ thôn trang và thành phố hai bờ và hạ du, còn dẫn đến rò rỉ hạt nhân. Trận tai nạn này có ảnh hưởng rất lớn.

“Chừng hai ngày sau, tôi sẽ thử khổng chế nấm tìm đường về nhà.”

Giản Hoa đương nhiên sẽ không mang theo đám người dị năng cấp A kia, nhiều người như vậy tràn vào Trung Quốc, Hồng Long lập tức sẽ cho

người tới cửa ngồi kháng nghị (Có thì phải dùng cho tốt, vì áp chế mấy tên du côn này, Giản Hoa và Lý Phi đương nhiên phải góp sức).

Lúc trước xảy ra hành vi bắt cóc, là vì Giản Hoa không tinh táo, cũng không ngờ nắm quá đáng như thế. Như thế đi ngang qua bữa tiệc người khác ăn xong, còn có tật xấu, dừng lại cầm hết cả khay rau xà lách đi – Mang nhân vật chính thì thôi, người khác mang theo làm gì?

“Đừng vội như vậy, chờ cơ thể em khôi phục rồi lại nói.” Lý Phi vừa nhìn cua giáp sắt còn lại bên trong sọt, vừa khoa tay múa chân, “Chỗ này đủ cho chúng ta ăn một tuần.”

“Sau đó lúc về thế giới thực, không bao giờ muốn ăn cua nữa?” Giản Hoa nhướn mày.

Ăn đến ngán, là hạnh phúc, cũng là bất hạnh.

Ông Trình vội ho một tiếng, đi tới nói: “Thịt cua lạnh, không thích hợp ăn nhiều.”

Cảnh Điền nói thầm: “Cua giáp sắt ở Thế giới Bị Từ Bỏ và cua đầu giống nhau. Không ăn sống là được.”

Ông Trình mắt diếc tai ngơ, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Thịt cua giáp sắt ngon, nhưng ăn nhiều quá, lưỡi trong thời gian ngắn sẽ không nếm được vị khác. Ăn bảy ngày thịt cua, thì chắc khoảng một tháng sẽ không nếm được vị thịt.”

Lý do đã thuyết phục ba người khác.

“Có muốn mang mấy con về nuôi không?” Cảnh Điền còn chưa buông tha.

“...Chuyện này, căn cứ Hồng Long chắc chắn còn nghĩ đến sớm hơn, chu đáo hơn chúng ta.”

Cảnh Điền lúc này mới thoải mái, bàn tay cũng bị đâm rồi, không ăn cho sướng thì sao được?

Hai ngày sau, bên bờ sông có thể thấy vài con quái vật loại nhỏ. Bóng lông đen, chuột đào hầm gì đó, khi tay dài trốn phía xa bên trong đồng kiến trúc đồ nát, dùng tiếng gào liên lạc với nhau.

Trong mắt người dị năng cấp cao, chúng chính là mấy miếng thịt đang chạy.

Họ thật sự không quen ăn cua, vị không tệ, nhưng mất sức nửa ngày mới nhét được một miếng nhỏ vào miệng, còn lẫn với nội tạng hẳn phải vứt bỏ. Thật sự không thể nói là hưởng thụ.

Khi người đầu tiên không kiềm được, trộm chạy đi bắt, rất nhanh đã dẫn đến hiệu ứng mất xích.

“Có thể đi.” Giản Hoa không biết trong nhóm người kia còn có “vị hôn thê” của nhân vật chính. Cậu không thuộc nguyên tác, mấy việc buộc chặt với nhau kia, thực ra, trong lòng một người chưa xem gì như Giản Hoa một chút dấu vết cũng không có.

Không thân cũng chẳng quen, còn từng là kẻ địch, không tiện tay diệt trừ tai họa ngầm đã là không tệ.

Điểm mấu chốt giết người này, Lý Phi vẫn không muốn Giản Hoa lướt qua. Năm bị điều khiển bằng tiềm thức của Giản Hoa, nếu phá vỡ giới hạn, hành vi cắn nuốt của năm sẽ khó nắm bắt.

“Xác suất tìm được là bao nhiêu?”

“50%, động rỗng chỉ có mấy cái, mà chúng ta đã đi qua ba.” Giản Hoa nhắm mắt lại, nhớ cảnh tượng thế giới lại hư vô, suy đoán phương hướng chính xác.

Cảnh Điền ra hiệu với Johnson, thiếu niên nhân vật chính không hề do dự chạy tới – Nơi không có ngài Morenza, nó cũng không muốn ở lâu.

Ánh mắt không vui của Lý Phi đảo qua Johnson, nhịn xuống.

Coi như không thấy nhân tố bất ổn như vị cứu tinh này là lựa chọn sáng suốt.

Khi nhóm người dị năng cấp A đang ăn thịt nướng, cắt lát thịt nghe thấy tiếng động lạ, rồi chạy đến, thì thấy đồng năm chặn động rỗng biến đổi. Họ còn chưa kịp kêu ra tiếng, mũ năm to đã chui vào động rỗng, một con côn trùng khổng lồ từ từ vươn ra.

“Đây là cái gì?”

“Không, chạy mau!”

Rosemary hoảng sợ chạy trốn, phát hiện con côn trùng khổng lồ đang đánh nhau với năm.

Chúng đánh nhau cực kỳ kịch liệt. Năm không để ý của giáp sắt trong “lồng” nữa, hủy nhà giam đám tơ đi, tập trung tấn công con côn trùng khổng lồ, một lòng muốn giữ cơ hội chiếm địa bàn.

Cua giáp sắt chạy trốn bốn phía, không có tâm trạng tấn công mấy người dị năng cấp A kia.

Bầu trời chấn động. Khi năm chiếm ưu thế hoàn toàn, lại trục xuất con côn trùng khổng lồ, đã là chuyện một ngày một đêm sau đó. Con sông này

đã hoàn toàn thay đổi, hai bên bờ đều có vết hằn con côn trùng khổng lồ tạo ra, lòng sông cũng như bị trườn một lần.

Nấm lại chặn động rỗng, vừa lòng nhanh chóng sinh trưởng. Con sông biến thành những ao nước do nấm ngăn ra, bên trong là cả nhà của giáp sắt.

Người dị năng cấp A phát hiện đám người Lý Phi rời đi, có người vội đến mức mất to, còn có vài người lại rất vui mừng vì thoát khỏi Ác Ma, sung sướng đi về thành phố.

Phát hiện Johnson cũng bị Giản Hoa mang đi, đầu Rosemary kêu loạn, cứ một ý nghĩ lại một ý nghĩ. Đầu tiên là cảm thấy Hắc Uyên có mưu đồ làm loạn, khống chế nhân vật chính, âm mưu đùa bỡn. Rồi lại cảm thấy “người không hợp với hiện thực” như Johnson không đáng nắm giữ, chắc Hắc Uyên và cục dị năng nước Mỹ sẽ không tốt đẹp được.

Làm một người dị năng cấp A, Rosemary chắc chắn sẽ gia nhập cục dị năng, nghĩ đến về sau phải báo cáo chuỗi sự việc này với quốc gia, Rosemary đã cảm thấy đau đầu.

Đáy lòng cô còn có một ý nghĩ vớ vẩn: Kẻ Cản Nuốt mê đồng tính không định bỏ qua Johnson vẫn còn là thiếu niên.

Rosemary bị liên tưởng này làm cho choáng đầu hoa mắt, cực kỳ bài xích, ngay cả tiếp tục tự hỏi khả năng của việc này cũng không muốn.

Trong hư không, Giản Hoa khống chế nấm xuyên qua khi cận chiến với côn trùng khổng lồ, cậu cảm thấy một sự biến đổi rất vi diệu.

Thế giới Nhện khổng lồ biến mất, nó sẽ không trùng lặp với trái đất nữa.

– Núi lửa phun trào có thể là do một phần vỏ trái đất ở thế giới Nhện khổng lồ di chuyển mạnh, động đất, núi lửa phóng ra sức mạnh khổng lồ,

đẩy thế giới khỏi vị trí trong hư không.

Thế giới Nhện khổng lồ vừa đi, không gian không ổn định bên này lập tức tốt hơn, có mấy động rỗng dần dần khép lại. Việc này kích thích côn trùng khổng lồ, con côn trùng khổng lồ mất đi địa bàn hận không thể cắn nát hai “người” khác.

Giản Hoa vất vả lắm mới tìm đúng vị trí động rỗng, nổi đến một trấn nhỏ ở Giang Nam, Trung Quốc. Tin xấu là cái động này cũng đang khép lại.

Đám tơ lần lượt sờ soạn hành khách mê man, Giản Hoa biết mình không có thời gian do dự, cậu hít sâu một hơi, để nắm chui vào cái khe này

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lệch Hướng

Đây là ngày thứ năm ông Trình mất tích ở căn cứ Hồng Long.

Người dị năng cấp A, Rem đến từ Australia còn chưa biết chuyện này. Anh ta rất vui vẻ mời người dị năng biết tiếng Anh dẫn anh ta đi thăm quan thắng cảnh nổi tiếng ở Hải thành, còn nói đã sớm muốn đến Trung Quốc du lịch, nhưng công việc bận quá.

Với lý do nguy hiểm của anh ta, Trương Diệu Kim chỉ là hừ một tiếng, rồi cho người đi cùng.

Quả nhiên, chưa đến hai ngày đã có tin người dị năng Gió làm kỹ sư này, rất lỗ mãng, cái gì cũng thấy hứng thú, thích tham quan các tòa nhà cao tầng như tháp truyền hình hay ngân hàng tài chính, có mấy lần còn suýt “đi nhầm” vào cơ quan chính phủ.

Khi Rem đến, rất nhiều người đều thấy, tin tức không giấu được.

Có vài người dị năng dụng tâm kín đáo, trăm phương nghìn kế muốn đi tiếp xúc với anh ta.

Tin đám người Lý Phi mất tích trong trấn nhỏ gần một thành phố phía Nam cũng truyền ra, mấy người dị năng Hắc Uyên có dã tâm ở lại Hải thành lập tức động lòng.

– Họ có sức mạnh, nên vội vã muốn thay đổi cuộc đời mình.

Kết quả là toàn bộ vào sổ đen của Hồng Long.

Thiếu tá Trương cho người đi tiếp ứng Cảnh Điền (do lộ trình, nên hẳn còn chưa biết Cảnh Điền cũng mất tích), rồi phải điều tra quan hệ giữa động rỗng và thế giới Nhện khổng lồ. Trận địa sẵn sàng đón địch, phòng ngừa xuất hiện thay đổi tệ hơn.

Trương Diệu Kim mỗi ngày lại bận không hết việc, sau khi quái vật ở Hải thành dần bị quét sạch, hẳn liền bắt đầu sắp xếp công tác “cấp tốc khôi phục kiến trúc”. Từ giờ đến lúc Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc còn có tám tháng, càng sớm khôi phục thành phố như cũ, trong nháy mắt quay về, thương tổn đối với người thường càng ít.

Thanh lý đồng đồ nát, tận lực xây dựng lại nhà cửa... Người dị năng Đất và người dị năng Thực Vật là chủ lực, mà góp sức lực cũng được, nhà cửa không cần phải như cũ, có đại khái là được.

Mấy chỗ đã bị phá hủy hoàn toàn, thì dọn sạch, để tại chỗ một tấm nệm dày dùng lúc leo núi giả hoặc chuyên dùng để cứu người tự sát, cam đoan người ở tầng bốn, tầng năm bỗng rơi xuống cũng sẽ không ngã chết.

“Chúng tôi không thể cứu được tất cả mọi người, nhưng muốn cố sức đảm bảo càng nhiều người sống càng tốt.”

Hồng Long không buộc người dị năng khác cũng làm như vậy, nhưng người dị năng gia nhập ngày càng nhiều.

Thành phố bị tàn phá khắp nơi, thế giới như vậy, dù có trở thành vua thế giới thì được gì?

Không internet, không giải trí, không điện, không có đủ loại món ngon... Người dị năng vừa cảm hận người thường không phải chịu đau đớn như họ, vừa vui vì mình đạt được lực lượng phi phạm. Đa số họ đều mang theo cảm giác sự ưu việt gia nhập đội ngũ “khôi phục kiến trúc”, cảm thán người thường yếu ớt, và bọn họ có thể ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Người lương thiện vui khi cứu người khác.

Kẻ tham hư vinh tự mãn khi cứu người khác.

Dù mang tâm tư gì, có thể làm sức lao động là tốt rồi, ai sống trên đời này cũng nên AQ* một chút, còn tốt hơn người bị tuyệt vọng bức điên.

Dựa vào trang bị tính thời gian giản đơn, mỗi sáng sớm, chuyện thứ nhất Trương Diệu Kim làm sau khi tỉnh ngủ là nghe báo cáo tin tức mới nhất của cấp dưới, tiến độ sửa sang Hải thành và khu vực xung quanh được đánh dấu bao nhiêu trên bản đồ, hay có gặp khó khăn không, tình hình cụ thể là gì, có khi hẵn còn tự mình đến hiện trường xem xét.

Hải thành chỉ là một điểm, địa phương có Hồng Long đóng quân, sau khi thành lập căn cứ an toàn, đều sẽ từ từ sửa chữa.

Nệm dày, vật tư xây nhà, xây cầu cốt thép rất nhanh không còn đủ, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của đa số người dị năng, người của Hồng Long thấy tiếc là gã Tiến Sĩ Điên cấp S kia thích phá hủy, nếu thích xây nhà, có thể bớt bao việc? Không chừng sông lớn khắp bắc nam, đều sẽ có những cây cầu mang màu sắc huyền ảo vắt ngang qua.

Sau khi Trương Diệu Kim giải quyết xong vấn đề cấp bách mà các công trình cần, mới bắt đầu ăn sáng.

Bữa sáng cũng không thể tập trung ăn thôi, vì đây là lúc “Hải âu” và “Chim Đỗ quyên” báo cáo. Họ phụ trách giám sát người dị năng cấp A Rem, kẻ xuyên sách, và nhân vật có tính uy hiếp trên sổ đen.

“Hoặc Vi đã trở lại, cậu ta quen Lục Triệu?” Trương Diệu Kim đang gấp một đĩa giá thì tạm dừng, sau đó từ từ bỏ vào bát, ngẩng đầu hỏi. “Họ gặp nhau như thế nào. Hoặc Vi chưa bao giờ giấu bí mật mình là kẻ xuyên sách, Lục Triệu lại nhỏ mọn, sao lại cho kẻ xuyên qua làm đối thủ cạnh tranh của mình sắc mặt tốt?”

“Hoắc Vi phát hiện đồ ăn người dị năng khác giấu, bánh quy linh tinh gì đó, mang vào Thế giới Bị Từ Bỏ, giờ đã không còn nhiều. Hoắc Vi hào phóng như vậy, Lục Triệu sao lại bỏ qua một kẻ coi tiền như rác được?”

“Đúng là thứ có thể ăn?”

“Không thể ăn, thì lúc ấy hẳn là sẽ phát hiện, vì không thể lấp đầy bụng.” Tổ viên Hồng Long buồn bực nói.

“Chưa chắc.” Trương Diệu Kim vứt cọng giá thiếu dinh dưỡng vào trong bát, vẫy tay nói, “Mấy người tự mình chú ý, đừng có tham. Nếu có người trộn một túi bánh quy không ăn được trong năm túi bánh, thì sau khi ăn vài ngày, cậu sẽ có kết cục gì?”

Sắc mặt tổ viên Hồng Long đến báo cáo đều thay đổi.

Họ phải sống ở Thế giới Bị Từ Bỏ một năm, mỗi ngày ăn sai một miếng, sau khi tích lũy cũng đủ mất mạng.

“Hoắc Vi còn chia đồ ăn cho người nào?”

“Này... Cậu ta lúc trước bị người của Hắc Uyên sai ra ngoài cứu viện người dị năng bị nhốt, lang thang xung quanh, nghe nói đuổi theo Lý Phỉ và Giản Hoa. Giờ mới trở về cũng không được vài ngày, trong tay cậu ta có đồ ăn, mọi người đều tin.”

“Coi chừng cậu ta!”

“Thiếu tá, không thể ngày ngày đều phòng cướp, tên Hoắc Vi này bình thường sáng sủa nhiệt tình, làm bộ sinh viên không hiểu sự đời. Cậu ta không cần tìm ai, chỉ sợ cũng có người trộm cướp đồ ăn trong tay cậu ta. Chúng tôi nhìn chăm chăm Hoắc Vi được, nhưng không ngăn được mấy kẻ tìm chết kia.”

Trương Diệu Kim đầu đầu nói: “Trước mắt chỉ phát hiện một mình cậu ta, nhưng Hoắc Vi không giống kẻ sẽ để lộ chính mình. Chỉ sợ cậu ta để cho người khác trùng hợp biết cách này, sau đó chờ người kia gây án, rồi vạch trần, đổ hết mọi chuyện lên đầu người kia.”

Căn cứ Hồng Long nhiều người như vậy, ai có đồ tốt, còn không vụng trộm cất giấu?

Muốn quản, cũng không ra tay được.

“Chúng tôi lập tức ra thông báo, nhắc nhở mấy người dị năng kia?”

“Sau đó nhìn bạn bè phản bội, căn cứ nào loạn sao?” Trương Diệu Kim vỗ bàn.

Giờ không có chứng cứ, chỉ là một suy đoán, công bố ra sẽ khiến mọi người cảm thấy bất an. Vốn không có chuyện gì, giờ lại hoài nghi lẫn nhau, cả người dị năng chưa từng ăn đồ ăn của người khác, cũng sẽ khủng hoảng, hoang tưởng rằng đồ ăn mình mang theo bên người, có bị người khác tráo đổi hay không.

“Chỉ có thể thông báo trong phạm vi nhỏ, người dị năng bình thường thì...” Thiếu tá Trương trầm ngâm, chắc là không mấy người sẽ lãng phí đồ ăn, tốn sức lập bẫy đi hại một người không dùng được.

“Lục Triệu biết rất nhiều chuyện của Giản Hoa, Hoắc Vi không mò được điều cậu ta muốn, sẽ không rời đi. Tiếp tục quan sát cậu ta.”

Tổ viên Hồng Long nghe thì buồn bực trong lòng, chẳng lẽ Hoắc Vi còn muốn “bù lại”, chờ ngày sau có cơ hội đến trước mặt Giản Hoa lấy lòng? Cũng bám riết không tha ghê.

Thiếu tá Trương cảm thấy Hoắc Vi có thể sẽ khinh thường chơi bài hay với Lục Triệu, chỉ vội vàng muốn đào thứ gì có dùng được, rồi coi

người là rác đá một cú văng ra.

“Hoắc Vi tin tưởng chuyện Giản Hoa và Lý Phi mất tích như vậy? Hoàn toàn không lo Giản Hoa chưa về, còn có tâm trạng ở đây ép buộc?” Trương Diệu Kim vừa suy tư, vừa vươn tay, đặt hơn nửa bát thịt xuống đất.

Corgi vừa tỉnh ngủ, bò ra từ trong ổ, lười biếng quay người, ngửi mùi đồ ăn, gâu một tiếng tỏ vẻ vừa lòng, sau đó đi vài bước, lắc lắc mõng đi tới cửa, chờ người mở cửa để nó tiến hành hoạt động đi dạo buổi sáng.

Thiếu tá Trương đứng lên, chỉnh sửa quần áo, rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

– Vì phòng ngừa chính mình giống như ông Trình, bỗng nhiên mất tích, khiến căn cứ Hồng Long rối loạn. Trương Diệu Kim chỉ có thể dùng quyền riêng, ôm Corgi Đoàn Đoàn lại đây, cùng ăn cùng ở với mình, như hình với bóng.

Sau khi cửa mở ra, một cơn gió lao tới.

Trương Diệu Kim phản ứng nhanh, nghiêng đầu tránh đi, sau đó hẩn nhìn thấy cảnh vật trước mắt lay động.

Thiếu tá Trương kinh hĩa, bắt lấy Corgi, Đoàn Đoàn cũng sủa liên tục với bên ngoài.

Trên hành lang xuất hiện một cơn lốc xoáy màu xám mắt thường có thể thấy được, tác động đến năng lượng xung quanh, không khí như phủ đầy hoa văn cuộn sóng kỳ dị.

Corgi cảnh giác nhìn chăm chăm phía trước, lốc xoáy không thể đến gần, màu bên trong lại đậm hơn.

“Thiếu tá!” Tổ viên Hồng Long trong cửa ngoài cửa đều thấy được dị tượng này, vội vàng chạy đến giúp đỡ.

“Dừng lại, đừng tới gần lốc xoáy!” Trương Diệu Kim lớn tiếng ngăn cản.

Trung tâm lốc xoáy trở nên đen xẫm, tuy khối màu đen này chỉ lớn bằng miệng bát, thế nhưng không ai có thể thấy rõ bên trong có cái gì, hơi thở hủy diệt ùn ùn tràn ra.

Người dị năng cấp thấp không thể chống lại áp lực này, sắc mặt tái nhợt, nghiêm trọng thì ngất ngay tại chỗ.

“Không thể trục xuất?” Trương Diệu Kim rút súng ra, nhắm vào lốc xoáy.

Dù một con nhện khổng lồ lao ra, hắn cũng có thể bắn ngay vào khớp chân nó.

“Cạch.”

Tiếng mở chốt an toàn của súng.

Lốc xoáy phòng to, giống như một cái đèn sưởi hình bầu dục, lắc lư bay lên trần hành lang.

Corgi đột nhiên ngừng kêu, nghi ngờ dùng chân trước cào dưới đầu.

Trong lốc xoáy mạnh phun ra vô số sợi tơ trắng, dính chặt lên vách tường, trần nhà và cột nhà.

– Quả nhiên là nhện khổng lồ sao?

Trương Diệu Kim đang muốn bóp cò súng, tơ trắng rơi xuống đất nhanh chóng lặn một vòng, biến thành một đám nấm nhỏ tròn xoe béo trắng. Khu vực trung tâm lốc xoáy xuất hiện một ánh sáng chói mắt. “Rầm!” tiếng sét đình tai nhức óc.

Lốc xoáy vỡ ra, ánh lửa màu đỏ chói lóa làm mắt mọi người đau đớn, chỉ có thể nhìn thấy trong đám lửa có mấy bóng người.

Không khí nóng rực, nhiệt độ nhanh chóng tăng vọt, bên trong tòa nhà giống như có một quả cầu lửa, chiếu lên cửa sổ đỏ bừng.

Giản Hoa cố hết sức, vất vả xuyên qua động rỗng, nhưng vì động rỗng khép lại, nên con đường không gian bị vụn vẹo, bị chuyển hướng – Giản Hoa hi vọng không phải mấy nơi như tháp truyền hình Minh Châu, cổng thành cổ Bắc đô hay lăng mộ Tần Hoàng là được.

Đã đi qua sa mạc, thành dưới lòng đất, còn giao chiến với bang nhóm bán ma túy ở biên giới Mexico và Nam Mỹ... So sánh với mấy chuyện này, chỉ cần có thể trở về Trung Quốc, thì khoảng cách bao xa cũng không phải là vấn đề.

Cậu giẫm chân lên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, mở mắt ra đã thấy thiếu tá Trương đối diện, một tay giơ súng, một tay khác ôm Corgi mũm mĩm, hòng súng đang hướng về phía này.

“...”

Trương Diệu Kim cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn biết Giản Hoa, Lý Phi và Tiến Sĩ Điền biến mất cùng nhau, biết ông Trình bỗng dưng mất tích, Rem xuyên qua Thái Bình Dương xuất hiện ở Trung Quốc một cách thần kỳ, tất cả đều liên quan đến Thế giới Bị Từ Bỏ.

Nhưng hắn không ngờ năm mang về một đồng người, chẳng những có ông Trình, Cảnh Điền cũng nằm bên cạnh, Lý Phi thì càng không cần nói đến, nhưng sao lại có thêm một thiếu niên ngoại quốc tóc nâu đỏ?

“Đây là Johnson.” Giản Hoa chủ động nói, mọi người đều đã hôn mê, chỉ có cậu là còn tỉnh. Vì tránh cho mình kiệt lực ngất xỉu, nhanh chóng nói ra thân phận của thiếu niên nhân vật chính cũng tốt.

Trương Diệu Kim khiếp sợ nhìn Johnson bị “túi ngủ nấm” bao lại.

“Cậu bắt cóc nhân vật chính?”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Trấn Trường

Rõ ràng là Johnson cũng đồng ý đến.

Không, kẻ thực thi hành vi bắt cóc sớm nhất là năm.

Phát hiện mình phải công nôi cho năm, vẻ mặt Giản Hoa rất vi diệu, cậu đang muốn nói gì đó, bỗng cảm thấy mặt đất chấn động kịch liệt. Một mỗi khi xuyên qua không gian khiến cậu không thể chống đỡ, một tay Giản Hoa chống vách tường, từ từ ngồi xuống, tựa bên cạnh Lý Phi.

Vì vừa rồi tình trạng này đã xuất hiện một lần, phản ứng đầu tiên của Trương Diệu Kim là Tiến Sĩ Điền mất tích lại chạy đến. Hắn cảnh giác giờ sung lên, sau đó hắn cảm thấy Corgi trong lòng giãy dụa, như muốn nhảy xuống.

“Không được, sẽ nguy hiểm.”

Trương Diệu Kim là quân nhân, Corgi không thể thoát khỏi lực cánh tay hắn.

Trong lòng Đoàn Đoàn rất tức giận, nó sáng sớm vừa tỉnh ngủ còn chưa đi tản bộ, nó cần phải giải quyết việc quan trọng, ngũ cốc luân hồi!

Một đám tổ viên Hồng Long đề phòng đợi mệnh lệnh, nhìn thấy cái mông tròn xoe của Corgi ngoe nguẩy trong lòng thiếu tá, gắng nhịn cười.

Lộn xộn giằng co khoảng nửa phút, chuyện gì cũng không xảy ra.

Trương Diệu Kim nghi ngờ quan sát xung quanh, bỗng hần nghe thấy một âm thanh không nên xuất hiện: Tiếng tí tách xào xạc khi mưa rơi trên mặt đất và trên lá cây.

Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất?

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau, họ trở lại? Còn tám tháng nữa mới hết một năm mà?

“Không ổn rồi! Triệu tập mọi người trong căn cứ, mở máy liên lạc ra, chuẩn bị liên lạc với Bắc đô!”

Trương Diệu Kim thả Đoàn Đoàn xuống, Corgi béo dùng hai chân, vội lao ra ngoài.

Đám tơ không tránh ra, tổ viên Hồng Long muốn đi cũng không được, nắm trói tay buộc chân ngăn giữa đường, tỏ vẻ “đừng vừa thấy mặt đã đi nha”. Thiếu tá Trương không có Corgi “hộ thân”, chính hần cũng không ra được, chỉ có thể quay đầu tìm Giản Hoa.

Kết quả, vừa quay đầu, chống lại vài ánh mắt.

“...”

Johnson mờ mịt nhìn xung quanh, phòng ở căn cứ Hồng Long đều theo phong cách xưa cũ của vài thập niên trước, còn dán quảng cáo và tranh dán tự cắt, nó đương nhiên có thể nhận ra nơi này không phải là nước Mỹ.

Thiếu niên nhân vật chính không thể thành công về nhà nên rất thất vọng, nhưng chuyện như vậy cũng không phải lần đầu, nó không tỏ vẻ không thích hợp gì, thấy Trương Diệu Kim và mấy người mặc quân trang, còn nghiêng đầu nhìn chăm chú.

Lý Phi một tay bảo vệ Giản Hoa, anh đã thấy mưa dày đặc ngoài cửa sổ.

Cảnh Điền và ông Trình thì dừng nói, khó khăn lắm mới về tới căn cứ Hồng Long, vui mừng còn không kịp.

“Đây là chuyện gì?” Trương Diệu Kim truy hỏi.

Lý Phi nhớ tới núi lửa phun trào ở thế giới Nhện khổng lồ, trong thế giới hư vô mơ hồ nhìn thấy động rừng biến hóa, liên hệ hai chuyện, anh cũng đưa ra kết luận không khác Giản Hoa lắm.

“Thế giới Nhện khổng lồ hẳn là sẽ không xuất hiện lại, nó ảnh hưởng đến tính ổn định của không gian Thế giới Bị Từ Bỏ, nên mới trở lại thế giới thực sớm hơn.”

Trương Diệu Kim nghe lời này, cảm thấy một tin tốt và một tin xấu cùng nhau lao tới.

Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, nhưng Hồng Long vẫn chưa hoàn thành việc tu sửa Hải thành và khu vực xung quanh.

Giản Hoa cố hết sức khống chế đám tơ, năm lúc này mới không tình nguyện thả người ra. Tổ viên Hồng Long gấp như lửa đốt, xông hết ra ngoài, chỉ để lại mấy người vừa kết thúc “chuyến đi xa” ngồi dưới đất từ từ lấy lại sức.

Vài phút sau, Quan Linh đến, Trương Diệu Kim dù bận mấy, cũng không quên bên này còn có người phải sắp xếp.

Quan Linh là người dị năng Không Gian cấp B, hơi thở dị năng trên người cô khá mạnh, lại không biến thái như gã Bọ Cạp Đỏ kia. Johnson lập tức chú ý tới cô, còn cảm thấy Quan Linh trông rất thân thiết.

Cảnh Điền đỡ ông Trình, Giản Hoa có Lý Phỉ chăm sóc, Quan Linh rất tự nhiên nhận việc an ủi Johnson.

Số lượng người di năng trong căn cứ Hồng Long rất nhiều, nhưng thiếu tá Trương làm việc ở khu vực trung tâm, cũng không có người ngoài gì, nên còn phòng trống.

Bật TV lên, có mấy kênh không có tín hiệu (tòa nhà của đài truyền hình chắc đã xảy ra vấn đề), còn lại cũng rất hỗn loạn, biên tập viên đều khàn cả giọng đưa “tin tức mới nhất”. Thành phố hoàn toàn thay đổi, có nơi cháy nổ, có nơi thành đồng đổ nát, đâu cũng có thể thấy đám người hốt hoảng bỏ chạy.

Mấy biên tập viên này vốn đang quay chương trình giải trí, hoặc đang phỏng vấn trên đường, biến cố xảy ra, họ lập tức chuyển thân phận, bắt đầu đưa tin về thảm họa đột nhiên xảy ra này.

Vì là đêm khuya, màn ảnh lắt lư qua lại, gần như không thấy rõ, chỉ có thể nghe được tiếng kêu khóc.

Ông Trình thở dài nặng nề, Cảnh Điền xoa tay.

Johnson sững sờ nhìn màn hình, sau khi lấy lại tinh thần, nó kéo tay Cảnh Điền, nôn nóng nói nó muốn về nhà, về nước Mỹ.

“Toàn thế giới đều hỗn loạn, e rằng sân bay cũng bị phá hủy, đừng nói đi nước Mỹ, giờ ngay cả đường sắt cũng không thông đâu.”

Lúc này mọi người nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào náo động.

Quan Linh mở cửa sổ ra xem, hóa ra là Hồng Long cường chế yêu cầu tất cả người di năng tham gia đội cứu viện, lập tức xuất phát đi Hải thành, khiến đa số người di năng bất mãn.

“Chúng tôi vất vả lắm mới trở về, không ăn không uống thời gian dài như vậy. ĐM ai không cho ông đây về ngủ một giấc, ăn một bữa ngon. Ông đây đánh luôn nhớ!”

“Nhân viên cứu hỏa đâu? Cảnh sát đâu? Quân đội đâu? Đây cũng không phải Thế giới Bị Từ Bỏ, mấy người có nhiều người như thế! Chúng tôi cũng đâu ăn bát cơm của quốc gia!”

“Có dị năng là phạm tội sao? Dựa vào cái gì mà không cho người đi?”

“Chúng tôi thấy căn cứ an toàn mới đến đây trốn. Ăn ở căn tin, cũng là mỗi ngày đi săn thú đổi điểm để mua. Cùng lắm là mượn mái hiên, sao lại thành tiểu tặc để mấy người hô đến kêu đi? Các người là quân nhân, hẳn là phải bảo vệ chúng tôi chứ?”

Quan Linh bốc hỏa, cô vốn cũng không phải người tốt tình, tính tình Quan Linh nếu mềm yếu, cô đã bị bố mẹ trọng nam khinh nữ ở nhà giày vò xong rồi, còn có thể một mình lang thang ra Bắc sao?

“Mượn mái hiên, họ sao không nói đơn giản là mượn năm đi! Gần thành phố chỗ nào chả có năm, cũng rất an toàn, sao họ không đi? Mỗi ngày đều có thể bắt con mồi sao họ không tự cung tự cấp?”

Đương nhiên là vì căn cứ Hồng Long không có ai cướp bóc, không ai sẽ vì một miếng thịt mà giết người. Nơi này có người dị năng Lửa, cũng có người dị năng Nước, còn có giá căn cứ Hồng Long tự trồng, có cua giáp sắt nuôi trong ao vây lại. Bị thương thì dùng điểm cống hiến có thể đổi được thịt thăn lẫn khổng lồ màu lam. Ở bên ngoài dù có dùng một trăm con khi tay dài, cũng đâu ai chịu đổi thăn lẫn khổng lồ cho?

“Đừng vội tức, là có người nhân cơ hội làm loạn.” Lý Phi nghe một lúc, đã phát hiện mấy người giọng cực vang, dường như có ý dẫn dắt cảm xúc của mọi người.

“Không vội không được, còn như vậy, nếu là xảy ra xung đột, Hồng Long chỉ có thể nổ súng cảnh báo, thế nhưng...” Cảnh Điền chưa nói hết, nhưng ý hẳn đã rõ. Mấy người này không phải dân chúng bình thường, nghe thấy tiếng súng sẽ sợ hãi. Một khi chọc giận mấy tên nóng máu, mấy tên ấy sẽ không hề do dự mà dùng dị năng.

“Tùy họ đi đi.” Ông Trình lo lắng.

Giản Hoa bỗng nhiên nói: “Không thể để họ đi.”

Phát hiện tinh thần Giản Hoa tốt hơn, mọi người đều rất vui, có thể trở lại căn cứ Hồng Long, đều nhờ dị năng của Giản Hoa, nếu không dù Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, mọi người vẫn còn ở nơi đất khách. Tình huống xấu nhất là sa mạc, chỗ đó ban ngày hơn năm mươi độ, cực nóng, buổi tối lại dưới 0 độ, một đám người dị năng cấp cao cũng chưa chắc có mạng để đi ra.

Lý Phi không muốn Giản Hoa tốn sức nói chuyện, thay cậu giải thích: “Mấy người dị năng chia nhau về nhà, trên đường thấy người khác đánh cướp cửa hàng, họ có động lòng hay không? Lúc trước có người kiểm soát, có Hồng Long giám sát, châu báu tiền mặt ở Thế giới Bị Từ Bỏ cũng không có tác dụng gì, họ mới không ra tay, còn giờ thì sao?”

Càng miễn nói đến chuyện có người đã sớm giấu một vài vật quý giá ngoài căn cứ, Thế giới Bị Từ Bỏ bỗng kết thúc, họ vội muốn đi lấy đồ ra.

Cho dù người dị năng không làm gì, khi vật tư cứu tế của chính phủ đến, họ có ỷ vào năng lực của mình để chen lên lấy trước hay không? Toàn quốc gặp nạn, bao nhiêu vật tư cũng không đủ, chỉ có thể phân phát trước một ít. Từng nhà đều không đủ, thế giới thực lại không có quái vật, người dị năng ăn không no, ai sẽ lấy đại cục làm trọng?

Ông Trình nghĩ lại, cũng hiểu đạo lý này: “Haiz, nhưng tôi cũng vội về nhà gặp bạn già.”

“Đương nhiên là có người dị năng giống như ông Trình có nhân phẩm không tệ, thế nhưng họ nếu bị kích động, thì rất khó xử lý.”

Quan Linh càng nghe càng vội.

Giản Hoa không nói lời nào, có Lý Phi ở đây, cậu không cần mở miệng – Lý Phi chẳng những nói rõ ý của cậu ra, còn suy nghĩ chu đáo hơn cậu.

“Chuyện xảy ra quá đột nhiên.”

Hồng Long không kịp chuẩn bị, vốn có thời gian tám tháng, thông qua kế hoạch phục kiến, đủ để khống chế đa số người dị năng phân bố – phạm vi tu sửa dần ra xa, nhân số tự nhiên sẽ phân tán, làm lâu một công việc ở cùng một chỗ, sẽ có tình cảm, không dễ bị kích động như vậy.

Ánh mắt của Quan Linh không kiềm được bay tới chỗ Lý Phi, giờ là thời cơ tốt nhất của Lý Phi và Giản Hoa, không có gì quan trọng hơn thái độ vào lúc gặp tai họa, thực sự làm gì còn tốt hơn.

Đạo lý này Lý Phi còn hiểu hơn Quan Linh, thế nhưng Giản Hoa còn đang bị bùa đòi mạng đè nặng. Họ và quốc gia này, hoặc phải nói là tất cả các quốc gia đều đối lập, trừ khi Thế giới Bị Từ Bỏ vĩnh viễn không kết thúc, dụng cụ kia vĩnh viễn không được phát minh.

– Nhưng điều này sao có thể?

“Gâu gâu!”

Corgi tuần tra một vòng lãnh địa của mình, “xác định” phạm vi giải quyết vấn đề sinh lý, lắc lắc mông chuẩn bị về hưởng dụng bữa sáng. Kết quả, nó phát hiện đường bị chặn, một đám người cứ ở đó ồn ào.

Chủ của mình được tổ viên Hồng Long giữ bên cạnh, cô bé sợ tới mức phát khóc.

Corgi nổi giận đùng đùng, nhảy lên rít gào, có người dị năng tránh đường, có kẻ lòng dạ khó lường lại vụng trộm ra tay, nhưng “dị năng” làm sao cũng không chạm đến Corgi được. Một vài người càng sắc mặt tái nhợt, gần như thở không nổi, cuống quýt trốn sang bên cạnh.

Dị năng Trục Xuất của Đoàn Đoàn, chủ yếu nhằm vào lực lượng không thuộc về thế giới này.

Tính cả dị năng, quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, linh hồn kẻ xuyên sách đương nhiên cũng tính.

“Gâu!” Corgi hung tợn vung móng vuốt, đôi mắt nhìn xung quanh, định làm loạn? Nó đồng ý chưa?

Nó vừa đi, vừa phát ra tiếng gầm gừ đe dọa từ trong cổ họng, nghênh ngang đi đến cạnh chủ, dùng cơ thể cọ cọ cô bé an ủi, cô bé vội ôm lấy Corgi, cánh tay phát run.

Corgi chịu bụng đói, vừa chơi đùa với chủ, vừa quay đầu, lộ ra ánh mắt khó chịu với Trương Diệu Kim.

Thiếu tá Trương:...

Ánh mắt Chương Thao lấp lóe trong đám người, là một thành viên của Hắc Uyên, anh ta rất có dã tâm. Tình huống hôm nay chính là do anh ta và mấy người khác thúc đẩy. Thấy một con chó kỳ lạ khắc chế dị năng của mọi người, Chương Thao tức giận đến mức trán cũng đau. Bình thường anh ta cũng từng thấy con chó này, nghe nói là thú cưng của nhân viên Hồng Long. Tuy không rõ sao một con chó vào được Thế giới Bị Từ Bỏ, nhưng có lẽ là Thế giới Bị Từ Bỏ có một loài sinh vật trông giống chó?

Chó và chó cũng không giống nhau, nếu là loài dữ tợn như chó Ngao Tây Tạng, mọi người thấy thì sẽ cảnh giác, còn loại Corgi nhỏ bé chân ngắn này thì có thể làm gì? Ai cũng không để nó trong lòng.

Ai ngờ rằng một con chó lại là vũ khí bí mật của Hồng Long?

Mọi người chịu thiệt như vậy, ai có thể chịu phục, chỉ im lặng một lúc, đã lại bắt đầu ồn ào – không thể ra tay dùng dị năng, thì còn có thể nói chuyện mà!

Chỉ là có Corgi trấn trường, cảm giác khẩn trương xung đột thẳng cấp lúc trước tan thành mây khói.

Giản Hoa cũng lấy lại sức, lập tức kêu gọi dị năng. Nắm rất nhiều, bị ý thức của Giản Hoa ảnh hưởng, như ong vỡ tổ tràn về hướng đám người, mọi người đều dính khẩu trang đảm tở.

Trên người có nắm, chính là buộc bom hẹn giờ trên người, đám tở nếu chui vào cơ thể, giết người cũng không cần tốn sức. Sắc mặt mọi người tái nhợt, nơm nớp lo sợ.

Kẻ Cẩn Nuốt không lộ diện, nhưng loại “uy hiếp” này còn hiệu quả hơn lời nói ngoài miệng.

Ông Trình, Cảnh Điền, Lý Phỉ cộng thêm một thành viên Hồng Long, Quan Linh, bốn người ra khỏi tòa nhà, không cần nói gì, khuôn mặt kia của Lý Phỉ đã đủ nói lên tất cả rồi.

Hắc Uyên nếu đứng bên Hồng Long, thì ai cũng không dám chặn hai cấp S và ba cấp A (không tính Corgi). Có kẻ xuyên sách ngầm tuyên dương, người dị năng đều biết Lý Phỉ không phải người tốt, Kẻ Cẩn Nuốt trở mặt giết người như ngóe.

“Có nhà ở Hải thành, chia đội đi quanh khu phố, có thể cứu viện người thân của các người, nhưng phải nghe theo sắp xếp.” Trương Diệu Kim lúc này mới có cơ hội nói chuyện, hăn đúng lúc “uy hiếp” một câu, “Tư liệu của mọi người, đều trong tay Hồng Long. Các người muốn nhân lúc hỗn loạn cao chạy xa bay, chỉ trừ khi đến rừng già núi sâu hay tự mình bay qua Thái Bình Dương... Tự hiểu rõ đi.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Sau Thảm Họa

Sau này, mọi người gọi hôm nay là ngày thảm họa lớn nhất trong lịch sử văn minh loài người.

Mặt đường vỡ nứt, cầu nổi đứt gãy, kiến trúc sụp đổ... Các vụ nổ liên hoàn, máy quay tùy ý đảo qua cũng có thể thấy xác người trong đồng đồ nát. Mọi người đều mang gương mặt sợ hãi vạn vẹo. Rất nhiều thắng cảnh bị hủy hoại trong chốc lát, còn có nhà máy năng lượng nguyên tử của một vài quốc gia bị rò rỉ, phủ tổng thống biến thành đồng đồ nát.

Cắt điện, cắt nước, rất nhiều nơi không có tín hiệu liên lạc với bên ngoài.

Khủng hoảng qua đi, hỗn loạn lại xuất hiện. Rất nhiều người điên cuồng lao vào siêu thị còn chưa sụp đổ hoàn toàn, giành giật đồ ăn và nước uống, có người chạy trên đường kêu to trái đất sắp bị hủy diệt.

Người có hiềm khích từ trước khua dao với nhau, giữa người xa lạ cũng bắt đầu ra tay, đâu đâu cũng có kẻ phạm tội.

Mấy gã đuổi theo chém người, giết đến sững tay, hoàn toàn mất lý trí, cho dù người bị chém ngã quỵ dưới dao gã, bất động hoàn toàn, gã vẫn còn tiếp tục phát cuồng khua tay. Quên đi chính mình, quên mất dưới dao là người. Đây chính là Địa Ngục.

Trên toàn thế giới, một vài thị trấn nhỏ và thôn trang xa xôi không bị ảnh hưởng, càng là nơi văn minh phát triển, càng thảm hại hơn trong bi kịch này.

Khi quân đội tiến vào thành phố, trước cảnh tàn phá, nhóm côn đồ ném vũ khí, trốn vào trong đồng đồ nát, mọi người trốn ở nơi ẩn nấp sau nhiều lần xác nhận an toàn, mới đi ra, lên tiếng gào khóc.

Đối với Trung Quốc, toàn bộ người di nãg tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ là hai, ba giờ đêm khuya, tai nạn xảy ra cách lúc đấy hơn một giờ sau. Vì mọi người còn đang ngủ say, nên thương vong rất lớn, cũng bởi vì không rõ chuyện gì xảy ra, nên người sống sót chạy ra khỏi nhà, phải nơm nớp lo sợ chờ trời sáng, đến giữa trưa hôm sau mới xảy ra hỗn loạn.

Thị trấn nhỏ nơi Lý Phỉ và Giản Hoa gặp Tiến Sĩ Điền, lại cùng nhau mất tích, vì ở Thế giới Bị Từ Bỏ mà bị thiêu cháy hết, hiện trường còn được Hắc Uyên thanh lý (vì tìm người), nên không có ai bị chôn dưới đồng đồ nát. Mọi người đều ngơ ngác ngồi dưới đất, bị tro bụi sắc gần chết, phát hiện đồ vật đáng giá trong nhà đều mất, vừa sợ vừa giận, lúc ra ngoài lại cùng thấy – “Toàn bộ thôn trấn đều bị Thần Lửa thu đi”.

Khi cảnh sát trong trấn phân người đến, mọi người trong trấn đang ngay ngắn chỉnh tề quỳ trên mặt đất, bái lậy, ca xướng, làm hoạt động phong kiến mê tín.

Hải thành là kẻ được lợi trong kế hoạch phục kiến thành phố của Hồng Long, nhưng trước tai họa lớn, không ai tính Hồng Long giúp được bao nhiêu người may mắn thoát khỏi tai nạn, họ chỉ thấy danh sách người chết.

Trợ lý Lâm nằm trong bệnh viện. Tối hôm nay đối với cậu ta mà nói, có một người tên là Hoắc Vi tự dừng đến, nói với cậu ta, Lý Phỉ có bí mật, là thân phận người di nãg cấp cao. Trợ lý Lâm sợ tới mức ngủ không được, mãi đến hừng đông mới mơ màng, thì trước mắt bỗng tối đen, bệnh viện hình như bị cúp điện.

Chờ khi nguồn điện dự bị dùng được, đèn trên dụng cụ lại sáng lên, khu nằm viện ồn ào.

Trên hành lang chỉ có đèn phát sáng khẩn cấp, có người nhà trông giường vội ra xem tình hình, tìm người phụ trách bệnh viện ban đêm để nói chuyện, kết quả, lúc chạy đến cửa thang máy thì choáng luôn.

Thang máy bệnh viện biến thành thang trượt xoắn ốc bằng gỗ, một đường gấp khúc kéo dài xuống dưới tầng, cửa thang máy tối om cũng mất, bên trong hình như không có đèn, không thấy rõ tình hình.

“Có, có người không?”

Bên trong rất nhanh có tiếng hô, “Có!”

“Sao lại thế này... Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, chúng tôi ở tầng sáu.”

Sau đó lại lục tục có mấy tiếng hô tầng mình ở.

“Tôi là bảo vệ tầng một, người bệnh ở tầng trên có ổn không, điện đóm có vấn đề hay không?”

“Thang trượt” xấu hổ này, xuống được mà không đi lên được, mọi người đành phải vòng sang cầu thang phòng cháy, phát hiện cầu thang bên này không có vấn đề gì, vội vàng đi xuống xem xét tình hình.

Đi đến tầng ba, cầu thang cũng bắt đầu thay đổi, có mặt đất xi măng trông không giống xung quanh. Càng đi xuống tình trạng này càng rõ ràng, chờ khi đến tầng hai, mới phát hiện có một mặt tường được “sửa” lại hết.

Mặt tường lồi lõm như quần áo bị chắp vá, thủy tinh trên cửa sổ biến mất hết, trở thành lan can dây leo bằng gỗ. Tầng hai bệnh viện là phòng kiểm tra và thu phí, buổi tối không có người.

Hiện trường thanh lý không được sạch sẽ lắm, góc trên cùng của vách tường có mảnh thủy tinh cắm vào.

Vườn hoa bên ngoài như bị một con quái vật khổng lồ giẫm lên. Nhìn dọc theo dấu vết, giống như từng có người đâm thẳng vào tường ngoài tòa nhà bệnh viện, ở tầng hai đánh nhau sống chết một trận, rồi lan đến phá hủy hành lang, lại rời đi bằng thang máy, dẫn đến tấm chắn thang máy bị đánh xuyên qua, không thể sử dụng, dừng ở tầng một không thể đi lên.

Người nào có lực phá hoại như vậy?

Hoặc là nói, ai có thể thần không biết, quỷ không hay sửa chữa lại mấy chỗ này?

Mọi người đều nói như thiên hoa loạn trụ*, trợ lý Lâm năm đó, ánh mắt trợn trừng. Cậu ta sợ chuyện này lại liên quan đến thứ gọi là Hắc Uyên, thế thì chẳng phải là liên lụy đến Lý Phi sao?

*Ai nói cũng hay, cũng đúng.

Đầu óc lộn xộn qua một đêm, vài giờ sau, mạng lưới điện được khôi phục.

Sau khi bật TV lên càng như bùng nổ, kênh nào cũng đưa tin hiện trường tai nạn, trợ lý Lâm cũng không kiềm được nhếch đầu lên, xa xa nhìn cái TV treo bên cửa cầu thang.

Mấy quốc gia trên toàn cầu trước tiên là trả lời, giải đáp thắc mắc của dân chúng về thảm họa này. Họ dùng một loạt danh từ người thường nghe không hiểu để nói về nguyên nhân và quá trình của sự cố. Kết luận là trong vũ trụ tồn tại một loại động rỗng mà khoa học hiện nay chưa thể dò thám được. Nó dẫn đến hai không gian nối liền bị hỗn loạn, là động đất không gian. Trước mắt, thảm họa thiên văn này đang ở trên quỹ tích di chuyển của trái đất, nhưng trái đất trong vòng một tiếng trước đã thoát khỏi ảnh hưởng của nó.

Trọng điểm nhắc tới một loạt sự việc lạ thường xảy ra trước đó trên toàn cầu, chính là dấu hiệu.

Mọi người không hiểu sao, lên mạng tìm kiếm, phát hiện tất cả đều xôn xao. Rất nhiều người đều không tin lý do thoái thác này, yêu cầu quốc gia giải thích vì sao “người dị năng” xuất hiện.

Trợ lý Lâm đột nhiên thấy một tin: Quân đội và những người nhiệt tình cứu viện đã tiến vào khu vực Hải thành gặp thảm họa nghiêm trọng.

Có một loạt ảnh chụp, và một video ngắn, trong đó có bóng dáng Lý Phi đi qua. Hình ảnh là một đám người đang đào móc đồng đồ nát, muốn cứu người bị nhốt ra. Lý Phi tuy mặc bộ quần áo rất không hợp mắt, video cũng chỉ quay nửa mặt anh, nhưng trợ lý Lâm sao lại không nhận ra được.

Đúng là tổ tông! Tham gia đội cứu viện gì chứ?

Trợ lý Lâm vừa quay đầu, lại thấy Giản Hoa ở góc quay hẻo lánh đi đến, khóe mắt trợ lý Lâm giật liên tục.

Trương Diệu Kim nhận được điện thoại từ Bắc đô, đại tá Lô rất vừa lòng với thành quả tu sửa Hải thành, có hai khu phố không xuất hiện tình trạng thương vong quy mô lớn, rồi chỉ thị Hồng Long phối hợp với quân đội địa phương, nhanh chóng khôi phục trật tự bình thường.

“Để Lý Phi đi theo đội cứu viện, là ý tưởng rất tốt... Lần sau để Cảnh Điền cũng lên hình vài lần.”

Cảnh Điền là vệ sĩ của Lý Phi, bị truyền thông quay được rất nhiều lần, người có tâm chắc chắn có thể nhận ra hẳn.

“Người dị năng cấp S đứng bên quốc gia. Sau này chúng ta gặp nhân viên làm việc tương tự bên Mỹ hay Châu Âu cũng có ưu thế hơn.”

Trong nhà mình có hai cấp S, còn đều được giác ngộ, sống lưng cũng cứng hơn người khác.

Trương Diệu Kim do dự, hỏi đại tá Lô có nhìn thấy báo cáo của hắn hay không.

Đáp án đương nhiên là không, hôm nay toàn thế giới đều sốt đầu mé trán, quốc gia nào mà không lo? Đại tá Lô hận không thể chia chính mình thành mười phần, có thể gọi cuộc điện thoại này cho Trương Diệu Kim, đã là một chút thời gian chen ra từ trăm mối bận rộn. Phần báo cáo kia lại đánh dấu bí mật đặc biệt, không thể để bí thư xem rồi nói lại.

Nội dung báo cáo, chính là kết cục trong nguyên tác mà Lục Triệu nói ra, và “cái chết” của Giản Hoa.

Không giải quyết vấn đề này, Hắc Uyên và Hồng Long sẽ là bằng mặt không bằng lòng. Lý Phỉ... lập trường của Lý Phỉ còn phải nói sao?

“Chúng ta không thể để các quốc gia khác chế giễu.”

Lúc trước còn khoe khoang sẽ giải quyết vấn đề người dị năng cấp cao trong nước, sau lưng, Lý Phỉ và Giản Hoa lại phá rối họ, mặt mũi này họ không ném nổi.

Đại tá Lô gõ mặt bàn: “Cậu Lục Triệu này ở đâu, mau nghĩ cách đưa cậu ta đến Bắc đô!”

“Lục Triệu đã chết.”

“Cái gì? Chuyện gì vậy, gặp nguy hiểm ở Thế giới Bị Từ Bỏ?”

“Không!” Trương Diệu Kim cười khố, “Cậu ta ăn phải thứ không nên ăn, sau khi về thế giới thực, cậu ta chết.”

“...”

“Đây là một vụ mưu sát, có người cố ý trộn lẫn đồ không thể ăn vào trong vật phẩm mang theo bên người, lừa Lục Triệu. Sau khi ngày ngày tích lũy, cuối cùng dẫn đến cái chết của Lục Triệu. Vốn còn tám tháng nữa Thế giới Bị Từ Bỏ mới kết thúc, hung thủ chỉ cần giảm bớt thời gian qua lại với Lục Triệu, thì hiểm nghi sẽ không rõ ràng như vậy.”

Hôm nay khi thiếu tá Trương nhận được báo cáo của cấp dưới, tâm trạng rất tệ. Ngoài Lục Triệu, căn cứ Hồng Long còn có vài người dị năng cấp C đột tử, nguyên nhân chết hoàn toàn giống nhau.

Những người này có một nửa là người Hắc Uyên, một nửa khác là người dị năng bình thường, cũng là nhân vật có uy vọng, có thể lực – chỉ nhìn thân phận những người này, là có thể đoán được người xuống tay với họ là ai.

“Lý Phi và Giản Hoa gặp Tiến Sĩ Diên ở Thế giới Bị Từ Bỏ, sau đó cùng nhau mất tích. Trong Hắc Uyên có vài người có ý xấu, việc này xảy ra là do dã tâm của họ.” Trương Diệu Kim đã có đối tượng tình nghi.

“Cậu mau chóng giải quyết việc này, vấn đề của Giản Hoa... Chúng ta sẽ bàn lại.”

Ở Bắc đô xa xôi, đại tá Lô lấy ra một phần báo cáo cơ mật, vội vàng lật xem, cũng cảm thấy đau đầu, dị năng căn nuốt cuối cùng lại thành bùa đòi mạng của Giản Hoa.

Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, khi toàn cầu gặp thương vong, người lãnh đạo các quốc gia đều cứng rắn muốn giải quyết hết căn nguyên chuyện này. Nếu nhà khoa học ở nước Mỹ cũng biết được kết cục nguyên tác từ chỗ kẻ xuyên sách, thì giờ chắc chắn đã bắt đầu nghiên cứu cái máy dẫn hướng có thể bao phủ người dị năng toàn cầu rồi.

Kế hoạch này mà công bố, các quốc gia chắc chắn sẽ đưa ra nhân lực và vật lực để duy trì.

“Để viện khoa học nghiên cứu ra một máy dẫn hướng năng lượng mini trước. Thông báo với Trương Diệu Kim, để Giản Hoa ôm theo con chó tên Đoàn Đoàn kia, thử bằng dụng cụ gần đây một lần.” Đại tá Lô quyết định. Dựa vào báo cáo của Trương Diệu Kim, dị năng Trục Xuất của Corgi liên tiếp lập công, theo lý cũng có thể bảo vệ chính Giản Hoa không bị nắm kéo vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Nếu không thành, thì lại nghĩ cách khác, người sống còn có thể bị nắm liên lụy sao?

Lúc này, đại tá Lô còn không biết, nửa tháng sau ở hội nghị an toàn toàn cầu, nước Mỹ sẽ trực tiếp đòi ông nhân vật chính Johnson Brown bị Quỷ Lửa và Kẻ Cẩn Nuốt bắt cóc.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chênh Lệch

Khi nghe được tin Lục Triệu chết, vẻ mặt Giản Hoa cũng không thay đổi.

Mãi đến khi Lý Phỉ nói nguyên nhân Lục Triệu chết và tên kẻ tình nghi, Giản Hoa mới nhú mày.

“Lục Triệu có giá trị gì, Hoắc Vi giết anh ta làm gì?”

“...Cậu ta muốn loại bỏ người gần gũi bên cạnh em.” Lý Phỉ vốn không muốn nói ra, thế nhưng lúc nói đến, lại không nhịn được. Thực ra, ánh mắt Hoắc Vi mỗi lần nhìn Giản Hoa đều không ổn, vẻ mặt có thể gạt người, ngôn ngữ có thể ngụy trang, nhưng ánh mắt khó mà che giấu như thiên y vô phùng*.

*Không có sai sót, lỗ hổng.

Trên mặt kỹ thuật diễn xuất có thể nói trình độ Hoắc Vi rất cao.

– Nhưng mà rất vội vàng

Nghiêm khắc mà nói, chuyện này không thể trách Hoắc Vi. Ai mà biết sau khi tình tiết nguyên tác bắt đầu, tiến trình ở Thế giới Bị Từ Bỏ lại giống như bị ấn nút tua nhanh, một lúc mà đến nhiều như vậy? Vốn có thể đi vào Hắc Uyên từ từ “thăng chức”, thu hoạch lòng tin làm đến cấp cao. Chẳng sợ Giản Hoa không lộ mặt, vì dù sao Lý Phỉ sớm hay muộn cũng chết, Hắc Uyên sẽ rất thiếu người, còn sợ không được ra mặt sao?

Trình tự bị quấy rối, muốn thích nghi cũng không được. Tùy cơ ứng biến, lại không theo kịp biến cố bất ngờ. Tình tiết đã cong một trăm tám mươi độ, phi như điên về hướng không biết tên rồi.

Kẻ xuyên sách đều chiết kích trầm sa*, cả bọt nước cũng không thể thối ra, uy hiếp Giản Hoa và Lý Phỉ vẫn là mấy đối thủ trong nguyên tác.

*Miêu tả việc thất bại nặng nề

“Hoắc Vi chạy?” Giản Hoa hỏi.

“Cậu ta không được trốn bao lâu.”

Thực ra, Lý Phỉ còn một tin xấu, người rất có dã tâm tên Chương Thao trong Hắc Uyên, cũng dùng cách này giết chết mấy người dị năng cấp C. Không có những người này, anh ta có thể tăng lực ảnh hưởng của mình trong đám người dị năng bình thường. Chương Thao rất có thể đã bị Hoắc Vi lừa. Nếu Thế giới Bị Từ Bỏ không biến mất sớm, số người chết sẽ tăng lên, cái chết Lục Triệu chưa chắc có thể tính lên đầu Hoắc Vi.

“Chỉ là một đám châu chấu sau thu, một khi bên này ra tay, họ sẽ không có ngày vui vẻ.”

Lý Phỉ và Giản Hoa đang ở trên một đoạn đường cao tốc, nơi này bị tắc đường. Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc khiến ba chiếc xe này tông vào đuôi xe nhau, vì vậy mà cao tốc bị tắc ghẽn.

Chính phủ địa phương và quân đội nhận được lệnh duy trì trật tự xã hội bình thường, ngoài việc bắt giữ côn đồ, còn phải sửa chữa mạng lưới điện và đường ống cung cấp nước, bảo trì con đường thông ra bên ngoài đương nhiên cũng là một việc.

Nơi này cách Hải thành không đến mười km, được xếp vào danh sách khơi thông trước tiên, ông Trình muốn về Hoài thành thì phải đi đường này.

Mới đầu “đội cứu viện” Hồng Long mang đến còn lẽ mề, rất nhanh đã có người thường gia nhập. Công việc phục kiến dễ hơn ở Thế giới Bị Từ Bỏ rất nhiều, thế giới thực lúc nào cũng tìm được kỹ sư và nhân viên thăm dò địa hình chuyên nghiệp.

Mấy người dị năng đều trốn Lý Phi.

Họ cố tỏ ra bình thường, nhưng không ai dám tới gần Lý Phi, chỉ có Giản Hoa, Cảnh Điền và vài người Hắc Uyên. Người đến sau đều cảm thấy rất lạ, nhưng lực chú ý của họ rất nhanh đã bị việc những người dị năng sử dụng lực ý nghĩ nâng đá vụn lên hấp dẫn.

Có người trực tiếp lôi di động ra bắt đầu ghi hình.

Tiếc là tín hiệu internet bị đứt, nếu không họ có thể phát mấy video này lên mạng trước.

Khi quay đến quay đi, khó tránh khỏi có người quét màn ảnh đến đám người Giản Hoa.

Cảnh Điền tiến lên một bước theo thói quen để chặn cho Lý Phi. Thực ra, họ gặp nhiều chuyện như vậy, quần áo đã sớm không còn hình dạng, giờ đang mặc đồ “cứu trợ” của căn cứ Hồng Long là quần áo ngực trang rằn ri xanh đậm, trông như sinh viên đi học quân sự, vải dệt cũng rắn chắc hơn.

Vốn mặc loại quần áo này, lại thêm ống quần, dép lê dính bùn đất, màn ảnh nhoáng quá, muốn nhận ra người cũng không thể. Dù có trụ cột dễ nhìn thế nào, cũng phải dựa vào ánh sáng và khung hình nắm giữ, ăn mặc cũng rất quan trọng. Có mấy chương trình thực tế, ngôi sao vẫn trang điểm đầy mặt, dù chặt vật vẫn còn giá trị nhan sắc. Lời khen ngợi hẳn phải trao hết cho nhân viên trang điểm, người quay phim, đạo diễn ánh sáng. Nói biểu diễn, thì đó chính là biểu diễn.

Lý Phi coi lần lộ mặt trước cũng là biểu diễn.

Hồng Long cần trợ giúp, anh cũng cần “tuyên bố” Hắc Uyên không phá hủy gì hết, thay đổi suy nghĩ về tổ chức thần bí.

Quyết định này, anh không nói cho Cảnh Điền, vệ sĩ càng tỏ ra tự nhiên, hiệu quả càng chân thật.

Không có người trang điểm cũng không có ánh sáng, Lý Phi chỉ dựa vào điều kiện bản thân – cũng không phải đang ở trên màn ảnh. Nhưng hình dáng này của anh, dù mặc một bộ đồ nguy trang không hợp thân, anh đứng trong đám người cũng vẫn khác với người khác.

Giản Hoa không có khả năng nay. Ở bất cứ góc độ đều giống như nam thần... Đây không phải cứ có khuôn mặt ưa nhìn là được.

Lý Phi cười cười nhìn Giản Hoa: Em đoán xem, sau bao lâu sẽ bị phát hiện.

Giản Hoa không tỏ vẻ gì, tiện tay vặn mở một bình nước khoáng, tâm trạng rất vui vẻ. Cứ có ảo giác như Lý Phi đang phóng hoóc môn với người không nhìn thấy, đối tượng này vốn là Giản Hoa, từ ở trung tâm biến thành người đứng xem, Giản Hoa cảm nhận đặc biệt rõ ràng.

Quân đội mang chó cứu hộ đến, một con Corgi chân ngắn ngồi giữa một đám chó to lớn.

Đối với việc mình lại đổi chủ tạm thời, Đoàn Đoàn không có ý kiến đặc biệt gì, bởi vì chủ nó sau khi nhìn thấy Lý Phi, đã rất vui vẻ mà tự tay đưa Đoàn Đoàn cho Lý Phi ôm.

Lần trước, người có được đái ngộ này là thiếu tá Trương. Cô bé còn chụp một tấm ảnh cho hân, thiếu tá Trương với khí chất lạnh buốt thấu xương, và một con Corgi chân ngắn quay đầu ghét bỏ.

Hồng Long vội “sai” Đoàn Đoàn đến, lý do bề ngoài, là lo hai người dị năng cấp S không cẩn thận đi ra nước ngoài chơi, khuyên họ trở lại căn cứ Hồng Long ở Hải thành. Suy cho cùng, Đoàn Đoàn chỉ có một, bảo vệ Giản Hoa và Lý Phi, thì không chăm sóc được Trương Diệu Kim.

Về phần Johnson? Nhân vật chính chỉ muốn biết nó lúc nào có thể trở lại nước Mỹ.

Cái tên Hải thành này, Johnson từng nghe thấy trên TV, biết đây là thành phố lớn số một số hai ở Trung Quốc, chỉ cần trật tự xã hội khôi phục, chắc chắn sẽ có chuyến bay quốc tế đi Mỹ.

Nhân vật chính đưa đến cửa, Hồng Long nào chịu buông tay?

Giờ chuyến bay bị hủy bỏ, sân bay đang tiến hành sửa chữa, Hồng Long có lý do chính đáng để ngăn cản Johnson. Chuyện sau đó, phải xem khả năng của Trương Diệu Kim.

“Cứ có cảm giác như chúng ta bán Johnson, đổi lấy con này.” Giản Hoa nhìn Corgi vừa ngồi xổm trên tảng đá vừa ngáp.

“Giá trị thì sao?”

“...Không nói được.” Ánh mắt Giản Hoa kỳ lạ.

Lý Phi khoác tay lên vai Giản Hoa, họ một đứng, một ngồi, lại là ở ven đường. Lý Phi chặn tầm mắt người dị năng khác đang âm thầm nhìn trộm.

“Em đoán họ đang nghĩ gì?”

Giản Hoa không cần suy nghĩ: “Đoán xem tôi là Kẻ Cẩn Nứt thật, hay là hỏa mù anh tung ra.”

Lý Phi cười nhẹ, loại ăn ý trong suy nghĩ này, cũng là nguyên nhân anh bị Giản Hoa hấp dẫn.

“Nếu họ thông minh, thì sẽ biết, thời gian Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất hoàn toàn không còn xa.”

Không phải tung hỏa mù, tất cả người dị năng đều phải biến trở về người thường, tin tình báo Kẻ Cản Nuốt là ai này cũng sẽ mất đi giá trị hưởng ứng.

“Sau khi Corgi đến, tâm trạng anh tốt hơn.”

Giản Hoa không thích mấy loài động vật có lông này, hoặc là nói vì cần tốn thời gian chăm sóc thú cưng, cậu không có kiên nhẫn, nhìn từ xa vài lần là đủ rồi. Cậu cũng phát hiện sau khi Corgi đến, đám tơ trên người Lý Phi giảm bớt rất nhiều, dị năng Trục Xuất không phải là nói đùa, nắm rất không thích con chó này.

“Vì anh phát hiện, người quan tâm đến sống chết của em, không chỉ có mình anh.” Lý Phi cũng không trông cậy Hồng Long sẽ tốn sức giúp, nhưng thái độ này đã đủ rồi.

“Anh muốn giải quyết vấn đề, muốn em bình an sống sót. Đối với việc trở lại cuộc sống vốn có, trở lại làm một người thường không có dị năng, anh không có ý kiến gì.”

Đại tá Lô cũng thấy được điều này trong báo cáo.

Không có xung đột, thì có thể mượn sức, đến cùng Corgi còn có kế hoạch thí nghiệm máy dẫn hướng năng lượng mini.

“Vấn đề phải giải quyết, chúng tôi sẽ xem xét.”, Giản Hoa vừa nghe, vừa nhìn chiếc xe ô tô bị đâm ở giữa trên đường quốc lộ, chiếc ô tô đã bị biến dạng.

Thấy lực ý nghĩ của người dị năng trong đội cứu viện không đủ, cậu tùy tiện “phất” tay, lớp xe đang lơ lửng rất nhanh đã bị kéo về vị trí cũ. Mọi người lại dùng sức, phát hiện chiếc xe lúc trước không thể nào tách ra, đã thuận lợi được nâng ra khỏi hố sâu.

Tài xế của mấy chiếc xe gặp chuyện không may đã sớm được cứu ra, có người giúp họ băng bó đơn giản.

Vì các bệnh viện lớn ở Hải thành đã chật ních, nên không bị thương nặng thì không cần đưa đến bệnh viện.

Trên đoạn đường cao tốc này có không ít xe đổ lại, vì phạm vi sụp lún quá lớn, hai bên đường cao tốc lại là ruộng nước, nên xe không thể vòng qua, chỉ có thể chia thành hai bên chờ đợi.

Hành khách xe bus đường dài, tài xế xe hàng, đều đã vây lại đây xem.

Khi người dị năng Đất bắt đầu lấp hố, họ ngạc nhiên to, có người trẻ tuổi còn chui tới chui lui, vài lần muốn nhấc dải phân cách lên, đến gần bên hố để xem.

Hành vi này lập tức khiến Cảnh Điền chú ý.

Người trẻ tuổi nhuộm tóc, mặc áo khoác màu đang hot, đi giày thể thao hàng hiệu, lưng đeo ba lô. Cậu ta như vậy trang điểm, trông rất giống thợ cắt tóc trong tiệm uốn tóc mở miệng là đẩy mạnh tiêu thụ, miệng toàn nói về tóc tai.

“Tôi chỉ nhìn thôi, đừng dữ thế!” Người trẻ tuổi cọt nhả với một quân nhân đến ngăn cậu ta lại.

Một người phụ nữ trung niên từ đằng sau kéo người về, còn quát lớn vài tiếng.

Người phụ nữ nói ngôn ngữ địa phương, ăn mặc cũng rất bình thường không quá thu hút.

Nghe thấy giọng điệu này, Lý Phi nhìn thoáng qua hướng kia theo bản năng, sau đó tâm trạng anh có thay đổi rất nhỏ.

“Làm sao?” Giản Hoa không rõ, kia chỉ là hai người thường.

Lý Phi bình tĩnh nhìn nửa phút, lúc này mới xác định được người trên đường, anh quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Mẹ của anh và đứa con khác của bà ấy.”

“Trùng hợp như vậy sao?” Giản Hoa có hơi ngạc nhiên.

Hai người kia rõ ràng không phải người nơi này, còn cầm theo hành lý. Trên mặt người phụ nữ rất sốt ruột, ôm chặt đồ của mình, lông mi giả rơi, trang điểm trên mặt cũng bị nhòe một ít, mặt mũi trở nên khó nhận ra.

Người trẻ tuổi theo phong cách Hàn Quốc và Nhật Bản, nhưng bộ quần áo một kia rõ ràng không hợp với cậu ta. Da cậu ta khá đen, Giản Hoa phải nhìn rất lâu mới phát hiện người này thực ra trông không tệ, nhưng lại tự mình hủy mất, còn cho là mình đẹp trai vô cùng, đi đường đều ngửa cổ, khoe môi nhếch lên, học cười xấu xa như trong phim.

Vốn không xấu, nhưng cười như lưu manh vậy, vẫn trông như du côn đầu đường xó chợ.

Giản Hoa:...

Đừng nói là hàng xóm thân thích, cho dù Lý Phi có đứng trước mặt họ, trừ khi có chuyên gia điều tra hình sự, làm công việc khôi phục đầu lâu, hoặc học về di truyền học, nêu không thì đừng mong mới liếc qua đã nhận ra quan hệ huyết thống của họ.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Quan Trọng

Người trẻ tuổi còn chưa từ bỏ ý định, đi vòng quanh dải phân cách, mắt ngắm khắp nơi.

Toàn bộ lực chú ý của cậu ta đều tập trung trên mấy người dị năng kia, trong ánh mắt lấp lóe kích động và hâm mộ, còn nhiệt tình nói vài câu, thấy không ai để ý cậu ta, vẻ mặt cậu ta liền khó coi.

“Đừng gây chuyện, giờ bên ngoài loạn như vậy...” Người phụ nữ trung niên mặc áo khoác ô vuông thở hắt nói, “Đúng là không nên nghe con mà. Đi du lịch Hải thành mùa thập điểm, giá đặc biệt gì chứ. Giờ xảy ra chuyện, cả một người đến đưa nước, đưa đồ ăn cũng không có.”

“Mẹ, tình huống này đặc biệt mà. Me ngay cả điện thoại trong nhà cũng chưa gọi được kìa!” Người trẻ tuổi mất kiên nhẫn.

“Hướng dẫn viên du lịch ngay cả bóng dáng cũng không thấy, trở về phải trách cứ họ!”

Người phụ nữ trung niên tức giận lải nhải, ánh mắt cũng không kiềm được bay đến bên này.

Đá tảng bay lên, mặt đường được lấp phẳng, chuyện này thật sự rất thần kì. Lúc trước, khi họ trốn trên xe còn thấy một người dị năng đập gió xẹt qua quốc lộ, tốc độ còn nhanh hơn ô tô.

– Nơi không xuất hiện thương vong quy mô lớn, không xảy ra hành vi phạm tội khiến người ta phẫn nộ.

Hai bên đường quốc lộ đều là ruộng nước, ngoài hai km có trạm phục vụ, vì cách Hải thành không xa, nên cho dù bị dừng trên đường, tín hiệu di động, internet bị đứt, mọi người cũng không hoảng lắm. Cảm xúc nôn nóng đều là vì họ đã chờ gần một ngày, mãi đến chạng vạng mới có người của quân đội đến sửa đường.

Có người lại đây kháng nghị, la hét ầm ĩ, rất nhanh đã bị đội cứu viện người dị năng rung động.

Quân nhân dẫn đội là thiếu úy, đang dùng điện thoại vệ tinh xin chỉ thị của căn cứ Hồng Long để xử lý tình hình bên này. Đường quốc lộ sẽ sửa xong rất nhanh, để những người này vào Hải thành không phải là vấn đề, thế nhưng Hải thành cũng có rất nhiều người muốn chạy đi. Một khi gây ra khủng hoảng, sẽ rất khó duy trì trật tự.

“Vâng! Đưa họ ra ngoại ô, chỗ đó có nhà trống.”

Sau khi cúp điện thoại, lập tức có người đi thông báo với mấy tài xế kia, xe phải đi theo chỉ thị, dù đi nơi nào, cũng phải đến nơi an toàn đã.

Chuyện này giống như chọc tổ ong vò vẽ, chờ trên đường quốc lộ lâu như vậy, đều tức đầy bụng rồi, giờ lại thế, có người kêu mình có hội nghị quan trọng, phải bay chuyển ngày mai...

“Trong thành phố cũng có kiến trúc sụp đổ, trước mắt còn đang khẩn trương khôi phục. Tất cả các chuyến bay đã bị ngưng lại, nhà máy đình công, trường học nghỉ học.” Nghe thấy một câu như vậy, mọi người há hốc mồm, trong lòng càng thêm bất an.

Hai mẹ con đó còn đang oán thầm nhau, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua, cũng là nhìn mấy người có quân hàm và người dị năng vừa rồi dốc sức. Mấy người mặc đồ ngụy trang giống như Lý Phi ở trong đám người, ánh mắt họ lướt qua vài lần cũng chưa từng dừng lại.

Khi người phụ nữ trung niên kia bước đi, trong lòng mơ hồ nhớ tới gì đó, đi ra ngoài tìm, nhưng mà người khiến bà ta thấy quen mắt lại không còn ở đó.

Khuôn mặt kia, khiến bà ta nhớ tới chuyện gần ba mươi năm trước. Người đàn ông bà ta lúc trẻ từng suýt cùng bỏ trốn, hình dáng có vài phần tương tự. Người phụ nữ trung niên nhú mày, sao lại nghĩ đến tên vô liêm sỉ kia? Trông mặt thì cũng giống đấy, nhưng không có bộ dạng chính trực như “quân nhân” đứng ven đường vừa rồi.

Toàn bộ suy nghĩ của con trai bà ta đều đặt trên mấy người dị năng kia, nếu là gái đẹp, cậu ta còn có thể để ý chút, chứ một người đàn ông thì có gì mà nhìn?

Nhìn chiếc xe từ từ rời đi, tâm trạng của Giản Hoa có hơi vi diệu.

Tuy rằng hai mẹ con đó nhận ra Lý Phi sẽ tạo thành rắc rối, thế nhưng không hề gì mà đi qua như vậy, hoàn toàn không có phản ứng, Giản Hoa lại cảm thấy bất bình thay cho Lý Phi.

Nhìn mặt thì Lý Phi bình tĩnh hơn cậu nhiều, đang bận rộn giao cho Cảnh Điền vài việc, trông không hề thất vọng, cũng không nhìn chiếc xe kia nhiều hơn.

Giản Hoa lần này mới thực sự hiểu ý của câu “có cũng như không” khi Lý Phi nhắc tới chuyện này. Không sâu xa gì, đúng ý như trên mặt chữ, người xa lạ mà thôi, không đáng giận, nghĩ đến những người đó còn ngại chiếm tế bào não.

“...”

Giản Hoa bỗng phát hiện, ảnh đế Lý Phi có rất nhiều người hâm mộ này, thực ra không có người thân cận.

– Lương Quân coi như là Bá Nhạc, Lâm Hiếu là trợ lý, Cảnh Điền là vệ sĩ, người còn lại bên cạnh Lý Phi đều là vì mặt sự nghiệp.

Giản Hoa nghĩ rõ “điểm đặc biệt” của mình, ánh mắt như có gì khác lạ.

“Gâu?” Corgi cảnh giác quay đầu, nó cảm nhận được hai tên thực lực rất mạnh kia hình như muốn đánh nhau, hơi thở hung hãn nguy hiểm tràn ra bên ngoài.

Corgi chân ngắn chạy tới, Giản Hoa tỉnh táo lại, yên lặng dời ánh mắt đi.

Vừa rồi tầm mắt cậu dừng ở gáy, lưng, eo hông, đôi chân của Lý Phi, vì quá quen thuộc, cậu có thể dùng ngón tay miêu tả vị trí mỗi cơ thịt, biết rõ độ cong của chúng khi căng ra.

Ánh mắt nóng rực như thế, dù Lý Phi đã quen bị vô số người quan sát cũng nhận ra.

Sự tồn tại của cự thú Bóng đêm rất chân thực, nó vừa nghĩ muốn nuốt ai, đối phương sẽ như rơi trong vào tủ lạnh, khí lạnh bao trùm toàn thân trong nháy mắt.

Cảnh Điền suýt thì rút súng ra, mà hắn mới chỉ bị khí thể dư lại lan đến.

Lý Phi cũng cảm thấy nguy hiểm, nhưng mà tín hiệu từ thần kinh lại dẫn đến phản ứng khác – Anh đã quen với cảm giác này, biết người đang nhìn anh là ai, có ý gì – Loại ám chỉ ái muội này, khiến cơ thể anh nhanh chóng nhớ lại những ban đêm tốt đẹp kia, quái vật to lớn bị hung thú Hỏa diễm chinh phục hoàn toàn, đặt ở dưới móng vuốt, bị đùa bỡn.

Lý Phi vừa tức giận vừa buồn cười.

Anh chỉ đành đi qua “an ủi” Giản Hoa, nhỏ giọng thì thầm: “Đang ở trên quốc lộ mà em, đợi tối về lại nói.”

“...” Thật ra chỉ là tùy tiện nhìn thôi, không có ý xấu đâu.

Giản Hoa cứng rắn nhìn lại không giải thích.

Ánh mắt vi diệu của ông Trình xẹt qua Lý Phi, rồi lại rơi xuống Giản Hoa. Ai bảo dị năng của ông có tính đặc thù, vừa rồi nhịp tim hai người này tăng nhanh, huyết áp cũng tăng, rõ ràng nói cho ông Trình biết một sự thật.

Ông ho khan một tiếng.

Thực ra ông Trình đã đoán ra quan hệ hai người họ được tám chín phần. Chuyện của người trẻ tuổi ông không muốn quản, ông cũng không phải người lớn trong nhà Giản Hoa, dù muốn khuyên cũng không lập trường mở miệng.

“Tôi phải về Hoài thành, các cậu tự cẩn thận.” Ông Trình nhớ người nhà, một phút cũng không muốn chờ.

Ô tô chia hai đường, đội cứu viện tiếp tục chạy tới địa điểm nhiệm vụ tiếp theo.

Hai bên đường trông rất bình thường, có khi lại xuất hiện vết chân khổng lồ, thậm chí là vết hằn sâu do mãng xà bò qua, có thể khiến cây đổ gạch bay, lộn xộn.

Chiếc xe cứ đi lại dừng, thường thường phải dựng lại biển báo hai bên đường.

Xuân Hạ giao mùa là lúc mưa nhiều, trên mấy tấm ván gỗ mục nát mọc đầy nấm. Giản Hoa dùng ngón tay khều, không có dám tơ tự động rút ra, xem ra không phải của nhà mình.

Cậu quay người, ván gỗ bên cạnh có đám tơ leo lên, không hề khách khí chiếm nơi này.

Người dị năng ngưng mắt nhìn bầu trời, ánh mắt khát khao: Có mây chuyển hình, mặt trời mọc lại lặn, có tiếng người. Họ đều sắp quên tất cả những thứ này, vĩnh viễn sống trong một giây ngừng lại kia, nhìn không thấy bất cứ hi vọng nào. Người không trải qua sẽ không hiểu.

“Anh nghĩ em sẽ cùng ông Trình về Hoài thành.”

Lý Phi đúng là nghĩ như vậy, chỗ đó là sào huyệt của năm, ai cũng đừng nghĩ mò vào.

“Tôi mang theo nó vào sao?” Giản Hoa bất đắc dĩ liếc Corgi.

Dị năng trực xuất, không chừng thật sự có bản lĩnh phá hủy lãnh địa an toàn năm dựng lên.

“Lại nói, chúng ta cũng không trốn được, nếu trốn, có lẽ tôi phải chờ cùng năm đổi thế giới ở để mất.” Giản Hoa rất muốn để Lý Phi về Hoài thành, trên đỉnh đầu treo một thanh kiếm cũng không phải Lý Phi, nhưng nghĩ cũng biết, chuyện này Lý Phi sẽ không đồng ý.

“Nhà của anh không thể về, nhà của em cũng không được...”

Lý Phi lẩm bẩm, trong mắt cũng xuất hiện phiền muộn.

Địa chỉ biệt thự của anh để Lý Phi, tuy là bí mật, nhưng người từng đến nhà Lý Phi nhiều lắm, một vài ngôi sao, còn có người Giải trí Tinh Thiên thuê để dọn dẹp nhà cửa.

“Trên đời này, cảm giác không nhà để về, cũng không tệ lắm.” Lý Phi nửa thật nửa đùa, cầm tay Giản Hoa hơi chặt, “Vì bên cạnh còn có em.”

Giản Hoa rút tay về, thân nhiên nói: “Có thể ở lại căn cứ Hồng Long, thiếu tá Trương sẽ không đuổi chúng ta ra.”

“...”

Khi nói tình thoại, người yêu không nhận, cũng không cảm động, còn lý trí tiếp tục bàn vấn đề.

Lý Phỉ không kiềm được đưa ra ý kiến phản đối: “Tuy ở Hồng Long không cần tiền thuê, nhưng cũng không phải là tốt. Em quyết định tin tưởng đại tá Lô sao? Kết quả thực nghiệm máy dẫn hướng năng lượng mini lơ như là em rơi vào Thế giới Bị Từ Bỏ thì sao? Chẳng lẽ anh chỉ có thể trông chờ con Corgi này cứu em sao?”

“Anh phải dựa vào nắm, động rỗng trên trái đất không khép lại hết, còn có côn trùng khổng lồ đang tranh cướp. Thời gian càng dài, số lượng động rỗng càng nhiều. Nếu lợi dụng mấy động rỗng này, dù bị kéo vào Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi vẫn có thể trở về.”

Lý Phỉ cảm thấy hô hấp của mình như tạm dừng vài giây, sau đó gằn từng chữ hỏi: “Em nắm chắc được bao nhiêu phần.”

Giản Hoa trầm mặc.

Niềm vui sướng trong lòng Lý Phỉ tan thành mây khói, anh đau đầu, day thái dương.

Vòng quanh Hải thành một ngày, đến chạng vạng thì trở lại căn cứ Hồng Long. Lều trại vốn dựng ở cổng bị dỡ ra, đưa đến trung tâm thành phố cứu giúp người dân mất nhà ở. Xe tải chứa đầy nước khoáng và đồ ăn đóng gói đi đến trung tâm thành phố.

Kiểm tra ở cổng căn cứ nghiêm hơn gấp mười lần ở Thế giới Bị Từ Bỏ. Trong ấn tượng của Giản Hoa, số người dị năng của căn cứ Hồng Long

cả ba con số cũng chưa đến, trở lại thế giới thực, thiếu tá Trương đương nhiên sẽ không thiếu cấp dưới. Cứ vài bước là một trạm gác, vì lúc trước có chuyện người dị năng trong căn cứ vây quanh thiếu tá Trương âm ỉ, khi trạm gác kiểm tra, mấy quân nhân kia không cho người dị năng sắc mặt tốt.

Đãi ngộ của Corgi thì khác.

Nó nhàn nhã dạo, đến chỗ nào cũng không cần kiểm tra, có đôi khi còn ngồi bên chân lính gác, giống như một đôi giày có lớp lông thật dày, không kiên nhẫn quan sát người cần kiểm tra.

Rốt cuộc đi vào trong căn cứ, thấy tòa nhà căn tin, Corgi liền bỏ lại Giản Hoa, kích động chạy vào.

Giản Hoa đến gần mới phát hiện chủ của Corgi đang nói chuyện với Johnson. Cô bé học tiếng Anh mấy năm, miễn cưỡng nói được vài câu đối thoại đơn giản, đang khua tay múa chân, cực kỳ vui vẻ.

“Gâu!”

Corgi xông vào giữa hai người, dùng cơ thể mập mập tròn xoe đẩy cô bé.

– Người nguy hiểm như vậy, sao có thể để nói chuyện với chủ nhân.

“Đoàn Đoàn mày đói bụng không, có mệt không, hôm nay có đồ hộp và xương rất ngon đấy nhé!” Cô bé vừa thấy đến thú cưng trở về, lập tức biết rằng Thế giới Bị Từ Bỏ đã kết thúc, Corgi không cần tiếp tục cố sức cắn thịt quái vật.

Cô bé chào hỏi người bạn mới quen, ôm Corgi chân ngắn chạy đến hướng có mùi thơm nồng đậm nhất.

Johnson sờ bụng theo bản năng.

Khi thấy Giản Hoa và Lý Phi đến, nhân vật chính thiếu niên lập tức buông tay, làm bộ như cái gì cũng không xảy ra.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Nhiệm Vụ

Đồ ăn căn tin được gọi là món chính thứ chín Trung Quốc, thuộc về loại một lời khó nói hết.

Thức ăn ở căn cứ Hồng Long tuy không đến mức khó ăn, nhưng cũng ăn không ngon. Các tòa nhà, phòng ở nơi này đều theo phong cách thế kỷ trước, đồ ăn căn tin làm sao có thể khác được?

Rõ ràng là món khác, hương vị lại không khác nhau lắm, thịt băm đậu phụ có vị tương đậu, cà xào cũng có vị tương đậu. Rau cải xanh nấu ra nước, nát đến mức có thể cho cụ già không răng ăn. Điểm tốt chắc chỉ có số lượng, chan canh lên cơm sẽ khiến hạt gạo cứng dễ nuốt hơn, một thùng lớn nước canh tùy tiện lấy, nói là canh cải trắng, nhưng một bát cũng không thấy nổi hai cọng rau. Nói thật thì uống vào cũng không khác gì canh rau, nhưng chỉ có vị muối và dầu.

Ở Thế giới Bị Từ Bỏ bốn tháng, cho dù đồ ăn căn tin như vậy, trong mắt người dị năng cũng là món ngon tuyệt đỉnh.

Những người trong căn cứ Hồng Long có thể ăn được vị muối. Hằng ngày căn cứ cũng nghiên cứu cách dùng các loại quái vật để làm gia vị, nếu không trong miệng nhạt nhẽo sẽ khiến người ta khó chịu vô cùng, ngày cũng không qua nổi nữa.

Giờ đồ ăn vào trong miệng, vị tương ớt, vị dầu đều ngon vô cùng, hận không thể ăn ba bát to.

Thân phận Corgi đặc biệt, có một phần xương thơm ngào ngạt không thêm muối, nó vui thích cắn lên, bình thường ăn chán đồ hộp và thức ăn cho chó, nó cũng được ưu ái chút – ngày ở Thế giới Bị Từ Bỏ, ngay cả chó cũng không muốn trải qua.

Lý Phi không được đãi ngộ thêm chút ưu đãi như Đoàn Đoàn.

Căn tin đồ ăn quân đội, dù hương vị không có, nhưng các mặt vệ sinh hẳn là đều đạt tiêu chuẩn...

Lý Phi không do dự lâu, mùi đồ ăn đã thối đến, anh quyết định phải lấp đầy bụng trước rồi lại nói sau. Lần này anh vốn không muốn về căn cứ Hồng Long, giờ ngấm lại bên ngoài đang hoảng loạn, đồ ăn nóng hổi gì cũng không được ăn, chứ đừng nói đến mấy đĩa đồ ăn mấy bát canh, hương vị đầy đủ.

Johnson muốn nhịn không ăn, nó bao giờ cũng rất cẩn thận.

Nhưng nơi này không phải là Thế giới Bị Từ Bỏ, không có “thịt” tự đưa đến cửa. căn cứ Hồng Long canh phòng nghiêm ngặt, nơi nào cũng có quân nhân cầm súng. Johnson lập tức rút lại, quay về.

Trên TV phát cảnh cứu tế các nơi trên toàn quốc, và cả chuyên gia nói lý do thoái thác, lừa gạt về nguyên nhân tai nạn.

Johnson không hiểu tiếng Trung, nhưng nó hiểu được hình ảnh. Bộ óc mười mấy tuổi cũng không ngu ngốc, nó nhanh chóng hiểu được đây là một thảm họa lan ra toàn thế giới. Người ở chỗ này không lừa nó, trong khoảng thời gian ngắn nó thật sự không thể trở về.

Cửa sổ căn tin bày một bàn sắt to, dùng thìa lớn lấy đồ ăn, Johnson nhìn trộm không lâu, đã bị tên gầy Triệu Văn vừa lúc vào căn tin thấy, tiện tay đưa vào.

Trong căn cứ Hồng Long xuất hiện một tên quý tây nhỏ, trong lòng Triệu Văn thấy lạ, nhưng thấy Johnson đói đến mức bụng kêu vang, còn đứng im trốn sau cột, khiến anh ta nhớ tới những đứa nhỏ nhà nghèo anh ta gặp được khi bắt ma túy ở Myanmar.

Johnson không dám đi lấy đồ ăn, nó nhìn nửa ngày, ánh mắt dừng trên bánh bao.

– Thứ này trông hơi giống bánh mì.

Tên gầy cầm bánh bao, chọn đồ ăn, đưa Johnson đến chỗ không ai ngồi, anh ta tách đôi bánh bao ra, nhét vào hai lát thịt ba chỉ sáng bóng, còn có lát cà chua và rau xanh.

Johnson nhận rồi cắn một miếng, vị cái “sandwich” này rất lạ, nhưng cách ăn này nó có thể dễ dàng chấp nhận.

Khi nghe thấy Triệu Văn hỏi nó, thiếu niên nhân vật chính cầm bánh bao ngẩn ra.

Tiếng Anh của tên gầy cũng không phải dạng nửa vờ hời hợt. Anh ta làm năm vùng, phải biết một vài ngôn ngữ các nơi, ngôn ngữ ở Đông Nam Á, nhất là ở Tam Giác Vàng cũng biết, tiếng Anh đương nhiên lại càng không cần phải nói.

Anh ta kiên nhẫn hỏi vài câu, ánh mắt Johnson dần sáng lên, ở nơi đất khách, gặp được một người có thể nghe hiểu nó nói gì, rất không dễ dàng.

Sau khi biết nơi này là Trung Quốc, mình lại tạm thời không thể quay về, trong lòng Johnson có nhớ, cũng không treo tên ngài Morenza bên miệng. Nếu điều kiện cho phép, nó còn muốn sửa tên mình, che giấu tung tích.

Lý Phỉ và Giản Hoa ngồi ở bàn khác cách đó không xa, không hi vọng giấu diếm được, Johnson thành thật nói tên ra.

“Khụ khụ!” Triệu Văn suýt bị sặc cơm.

Ánh mắt anh ta trượt đến Giản Hoa, kéo nhân vật chính đến Trung Quốc, đúng là kiệt tác.

Đây là củ khoai nóng phỏng tay, ném cũng không được, đặt ở đâu cũng không thể, còn phải quan tâm... Tin tức nếu lộ ra ngoài, sẽ có chuyện lớn, nước Mỹ ngồi yên được mới là lạ.

Để thiếu niên an tâm ăn cơm, Triệu Văn đi đến chỗ Giản Hoa và Lý Phỉ, nghiêm túc nói: “Mấy người đúng là có thể, một người sống lớn như vậy, nói bắt là bắt. Để đối phó Tiến Sĩ Điền à?”

Đã quen công nôi cho nấm, Giản Hoa thản nhiên nói, “ Tiến Sĩ Điền chết rồi.”

“Hả?”

“Đúng, tổ chức Thánh Môn, Bộ Cạp Đỏ cũng đã chết. Tôi để Cảnh Điền truyền tin này cho Hồng Long rồi, thiếu tá Trương còn chưa xác nhận, nên mấy người không biết.” Lý Phỉ cười như mây thừa gió nhẹ*, nắm tay Triệu Văn có hơi ngứa.

*Mây thừa gió nhẹ: ý chỉ là không màng đến, không quan tâm.

“Không thể xác nhận là vì không thấy xác à?”

“Không khác lắm. Một kẻ chết vì núi lửa phun trào, kẻ còn lại bị nổ thành thịt vụn.” Lý Phỉ như cố ý, như vô ý chuyển hướng đề, “chỉ” đúng vào giữa khay ăn của Triệu Văn.

Thịt nát, canh cà chua.

Triệu Văn:...

Nếu không có tố chất tâm lý vững vàng, loại ám chỉ này sẽ khiến người ta ghê chết.

Hồng Long từ chỗ bộ tham mưu nhận được bảy, tám kế hoạch chuyên môn đối phó Bộ Cặp Đỏ và Tiến Sĩ Diên, chắc chắn là phải diệt hết rồi. Sự tình thay đổi quá nhanh, Triệu Văn quyết định không quan tâm đến.

Ngày hôm sau, Triệu Văn nhận được một mệnh lệnh mới.

– Cùng đi với vị cứu tinh được số phận quyết định, nhưng đời này chắc là không có cơ hội cứu thế giới.

Tốt nhất là làm Johnson có tình cảm tốt đẹp với Trung Quốc, không có tình cảm tốt thì ít nhất cũng phải phản đối chiến tranh. Nếu người dị năng song cấp S Hurricane biến thành một người theo chủ nghĩa hòa bình thì càng tốt.

Chỉ thị lại còn có cả gia tăng tình cảm giữa Quỷ Lửa, Kẻ Cản Nuốt và vị cứu tinh! Lý do rất đầy đủ, coi người dị năng cấp S thành vũ khí hạt nhân. Nước Mỹ có Trung Quốc cũng có, vũ khí hạt nhân của nước Mỹ không nổ, cũng không chống lại Trung Quốc, thì rất nhiều chuyện sẽ giải quyết tốt hơn, đại tá Lô cũng có thể nắm giữ thế lợi khi đàm phán!

Triệu Văn gánh vác trọng trách, quay đầu muốn tìm Giản Hoa nói, kết quả, sáng sớm mười giờ, cửa phòng vẫn còn đóng.

Không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Triệu Văn muốn nói chuyện với Trương Diệu Kim, về vấn đề thái độ của Quỷ Lửa đối với Hồng Long: Nơi này là căn cứ bí mật của quân đội, không phải là nhà trọ bao ba bữa ăn nhanh!

Khách sạn gì đó, chính Triệu Văn cũng không nói ra được. Tường sơn xanh và bình nước nóng tráng men vỏ nhựa trang trí hoa hòe trong phòng theo phong cách thế kỷ trước, thực ra giống nhà trọ hơn.

Triệu Văn còn thấy một con chó trước cửa phòng.

Sau khi dùng quyền hạn tìm đọc văn kiện mới nhất của Hồng Long, Triệu Văn cảm thấy cần thêm một mục vào đề cương nội dung cuộc trò chuyện: Cung cấp ăn ở thì thôi, ngay cả thú cưng cũng có một con, nói được sao?

Nhưng mà cuộc nói chuyện này đã xác định là không thể thành công, quân hàm của Trương Diệu Kim cao hơn Triệu Văn, còn phải phục kiến Hải thành, phải duy trì trật tự, phải phối hợp với chính phủ Hải thành phân phát vật tư, bảo vệ người dân. Thiếu tá Trương bận đến mức ngay cả căn cứ cũng chưa về, làm sao có thời giờ nghe ý kiến của Triệu Văn?

Triệu Văn không rõ lúc nào cửa phòng mới mở ra, cảm giác chờ đợi cùng Corgi rất lạ, hơn nữa anh ta còn có nhiệm vụ mới phải chấp hành, chăm sóc thiếu niên nhân vật chính, đảm đương công việc phiên dịch và “tẩy não”.

Triệu Văn cố ý ở căn tin nửa giờ, sandwich cơm trưa của Johnson cũng ăn xong rồi, vẫn không chờ được hai người kia.

Lại trở về thì thấy, Lý Phỉ và Giản Hoa đã dẫn theo con chó kia ra khỏi căn cứ rồi.

“Ngay cả cơm cũng chưa ăn?” Triệu Văn không dám tin, người mới từ Thế giới Bị Từ Bỏ trở về, lại có thể từ chối cơm, tiếp tục ăn lương khô?

“Đội cứu viện sáng sớm đã bắt đầu chia đội xuất phát, đi lúc giữa trưa đã là nhóm cuối cùng. Mấy người đó đều là nửa đêm hôm qua mới về, nghe nói là hôm nay đi chỗ thành đông kia...”

Lúc này, Lý Phi đã đang đi nhờ xe.

Trong thành phố, chỗ nào cũng giới nghiêm, vì quản lý an toàn giao thông, xe không có biển quân đội, biển cảnh sát gần như không thể thông hành.

Khác với suy nghĩ của Triệu Văn, tối hôm qua hai người chuyện gì quá mức cũng không làm, chỉ ngủ rất say thôi. Tính ra, bắt đầu từ khi rơi vào thế giới Nhện khổng lồ, đã không có nơi nào đủ an toàn, ở cao nguyên Kabascus trong địa bàn nắm chiếm cứ còn có thể an ổn nghỉ ngơi, nhưng thành dưới lòng đất chỉ có giường đá, ghế đá cứng rắn, ngay cả gối đầu và chăn đều phải dựa vào nắm.

Cảm giác nằm trên giường đã cách nhiều ngày, khỏi phải nói là thoải mái bao nhiêu, lại có hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên người, không cần thận, hai người đã ngủ nướng.

Nếu hôm qua đã phối hợp Hồng Long lên hình một lần, nơi hôm nay cần đi Lý Phi đã sớm quyết định.

– Nhà của CEO Giải trí Tinh Thiên Lương Quân ở khu đông, thiếu tá Trương bận như vậy, chắc là không thời gian về nhà xem.

Phía đông Hải thành có rất nhiều kiến trúc, cao ốc tài chính, nơi này là khu vực được sửa chữa trước tiên, để tránh tạo thành thương vong, thế nhưng tai họa sau khi sửa chữa thì khó có thể khống chế. Mấy cái cây đồ giữa tháp truyền hình nổi tiếng, tòa nhà cao tầng thiếu cửa thủy tinh lóa sáng, trông như bị thủng lỗ, có vài kiến trúc cả bề ngoài cũng thay đổi. Nhìn từ xa trông như thành phố giả làm từ cát màu.

Hai chiếc xe tải đỗ trên bãi đất trống của công viên, có người đang xếp hàng nhận đồ ăn và nước khoáng.

“Ít người.” Giản Hoa cảm thấy sẽ là đội ngũ xếp dài quanh công viên ba vòng, kết quả, bên này lại không chen lấn lắm.

“Chắc còn đang chờ trong nhà, không dám đi ra.”

Trong công viên có không ít chó mèo, có con là chủ mang ra, có con là lạc đường sau biến cố. Mấy con thú cưng này đều rất sốt ruột, không dám tới gần đám người.

Corgi xuống xe đi dạo xung quanh.

Địa hình xung quanh đều thay đổi. Đài phun nước bị lấp phẳng, chỉ còn lại bức tượng phun nước trụi lụi sụp trong lòng đất. Nhìn từ dấu vết trên mặt đất, nơi này từng có một cái hồ, khi người dị năng Đất sửa chữa, vì không thấy cần thận nên lấp hết.

Nhìn xung quanh, không có căn nhà nào bị sụp. Điều này làm cho Lý Phi thở phào nhẹ nhõm.

“Nhà ông ấy ở hướng nào?” Giản Hoa thuận miệng hỏi.

Xe của căn cứ Hồng Long dừng ở đây, phần đường còn lại chỉ có thể tự mình đi.

Bên này người đến người đi, còn có lều trại, chữa trị cho người bị thương ở bên trong.

Bởi vì cơ trạm chưa khôi phục, điện thoại không thông, chỉ có một chiếc radio bên cạnh xe tải, đang phát tình hình phạm vi tai nạn và tin báo của chính phủ.

Lý Phi và Giản Hoa vẫn mặc đồ ngủ trang, khi họ đi qua đám người, rất ít người chú ý.

Giản Hoa trong lúc vô tình nhìn thấy bên chỗ đăng ký tìm người, có mấy người dị năng, lúc đầu cậu không nghĩ nhiều, vì những người trong căn cứ Hồng Long, cậu đều không nhận ra hết.

“Rầm!”

Giản Hoa nhìn qua, thấy mấy kẻ nhào lên người một binh sĩ bên cạnh chỗ đăng ký, có ý định cướp súng.

Binh sĩ phản ứng mau lẹ, giơ súng nhắm phía bên này, không nói hai lời đã bắn chết một tên.

Không tiếp tục nổ súng là do gã người dị năng hệ băng kéo một cô gái trẻ bị dọa cho sững sờ ở bên cạnh, dí trùy băng lên cổ cô.

Mấy kẻ cướp súng cũng thành công, cười dữ tợn hướng họng súng về phía đám đông, tiếng kêu thét sợ hãi vang lên bốn phía.

“Bỏ súng xuống.”

“Cho bọn tao một chiếc xe, đồ đầy xăng, và một thùng tiền mặt...”

“Câm miệng, không được kéo dài thời gian.” Kẻ cầm đầu người dị năng quát tháo, tay cầm súng, ra hiệu cho đồng bọn kéo con tin sang bên cạnh xe tải.

“Ai dám ngăn cản thì tao sẽ khiến cho nơi này chảy máu thành sông!” Gã kêu gào ầm ĩ, rồi uy hiếp cảnh sát và binh lính, “Bọn mày giết một người của tao, tao sẽ bắn chết hai người ở bên này.”

Nói xong liền bóp cò súng...

Đúng lúc này, một chiếc xe Jeep phi đến, cửa xe bật mở, Trương Diệu Kim xuống xe thấy cảnh này, sắc mặt đen thui.

Người bị kèm hai bên kia không phải là ai khác mà chính là em gái hẳn, thư ký của Lương Quân.

“Anh.”

Súng trên tay kẻ cầm đầu nhóm tội phạm phát ra tiếng vang kỳ lạ, đạn kẹt, gã kinh ngạc cúi đầu nhìn.

Viên đạn đang dừng lại bỗng bắn ra, xuyên trên trán gã một lỗ máu. Họng súng không biết bị ai điều khiển mà nhoáng lên một cái, lại một viên đạn nữa, bắn trúng ót gã người dị năng hệ băng.

Cô Trương chưa hết kinh hoàng, ngã xuống đất, trùy băng đóng chặt trên váy cô, dùng sức thì sẽ xé rách quần áo, cô sợ tới mức không dám động đây.

Người dị năng có ý đồ náo loạn nhanh chóng bị Hồng Long bắt được.

Trong lúc hỗn loạn, một người nước ngoài bị chen đến cạnh cô Trương, anh ta cười tủm tỉm đưa tay ra đỡ.

Cô Trương bỗng thấy một người như vậy, cô chưa tỉnh táo lại, đưa tay theo bản năng...

“Rem!” Thiếu tá Trương bước đến, một tay kéo người dị năng cấp A kia ra khỏi bên cạnh em gái mình.

Rem xòe tay nhún vai khoa trương: “Trương, tôi không biết đây là bạn gái của anh.”

Mặt thiếu tá Trương càng đen hơn.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Đường Lui

Người dị năng Gió cấp A đến từ Australia này, rất có ánh mắt.

Nơi cơ mật không thể đi vào, thì chạy đến chỗ náo nhiệt, cũng trùng hợp, đúng lúc gặp được mấy tên động kinh muốn cướp súng. Rem đang lo không có chuyện để xem, kết quả, phát triển của câu chuyện đúng là khiến anh ta vui vẻ.

Trương Diệu Kim đến, mấy người kia quá xui.

Trong mắt thiếu tá Trương có sự nôn nóng, khi nhìn về phía người phụ nữ trẻ kia lộ ra vẻ thân thiết và tức giận. Hình như có gì đó!

Rem lập tức đi đến, anh ta thực ra cũng không có ý xấu gì, chỉ muốn vớt mấy tin tức giá trị, cộng thêm gây vài rắc rối cho người dị năng Trung Quốc.

Rem xác định tin tức mình biết được ở chỗ kẻ xuyên sách, vợ Hồng Long thiếu tá Trương là một người dị năng Không Gian, cô gái phương Đông trước mắt rõ ràng là người thường. Đây là có tình huống khác?

“Bên ngoài rất nguy hiểm, anh hẳn nên đưa bạn gái đến nơi an toàn.” Rem tiếc rằng mình không nói tiếng Trung, không thể như quý ông quan tâm vị tiểu thư này một chút, giúp cô ấy oán thầm bạn trai không hiểu chuyện.

Trương Diệu Kim muốn tóm cổ áo người này kéo sang một bên.

Việc này không cần hấn làm, một người chen ra từ trong đám người, nắm cổ áo sơ mi bẩn thỉu của Rem, tức giận quát: “Cách xa con gái của tôi ra!”

Rem chớp mắt.

Nghe hiểu được, thật là quá tuyệt vời, xem ra đây là bố của cô gái này.

“À, tôi rất xin lỗi, tôi cho rằng vị tiểu thư này bị dọa sợ, tôi chỉ muốn an ủi cô ấy...”

Lương Quân trực tiếp đâm mặt Rem.

Ông đã hơn năm mươi, ra tay không được linh hoạt, nhưng thì sao chứ, con trai còn ở trước mặt, chẳng lẽ có thể nhìn ông chịu thiệt sao?

Rem bị đánh choáng, suýt không giữ nổi hình tượng, muốn đẩy người ra. Kết quả, vừa nâng tay lên, cẳng chân đã trúng một đạp. Cô Trương sau khi lấy lại tinh thần, không hề do dự đá người nước ngoài kỳ lạ đến tùm rồ này.

Sức cô không lớn, Rem không thấy đau lắm, nhưng trên mặt lại nóng rát, cảm giác mặt mặt này khiến anh ta thẹn quá hóa giận.

“Thiếu tá Trương, người Trung Quốc đều đối xử với người giúp mình như vậy sao?”

“Chúng tôi đối xử như vậy với kẻ không có chuyện gì lại thích gây chuyện.” Một giọng nói nhã nhặn vang lên.

Câu Rem nói rất dễ hiểu, Lý Phi vẫn có thể ứng phó.

Cô Trương che miệng lại muốn cười, cúi đầu phát hiện váy mình đã rách đến đùi, nâng lên một chút cũng không được, vội cầm áo khoác Trương Diệu Kim cởi ra cho cô quấn lên.

Rem then quá hóa giận trừng mắt người đến “quấy rối” này.

Đấm hắt một cú là bố cô gái, người vẽ mặt kinh hoàng lại lo lắng đầy mặt bên cạnh là mẹ cô, thế kẻ mặc đồ nguy trang, trông còn ưu tú hơn thiếu tá Trương là ai? Anh trai cô?

Giản Hoa lại bị bỏ qua, im lặng đứng cách đó không xa phía sau Lý Phi.

Lúc đầu Giản Hoa phát hiện Rem là người dị năng cấp A, cho rằng Rem là một bọn với đám người cướp súng, còn nhìn chăm chăm anh ta. Kết quả, người này chỉ là chạy tới hiến ân cần với người bị hại? Giản Hoa đã được nhiều phim truyền hình máu chó tôi luyện, lập tức liên tưởng đến chuyện Rem mượn cơ hội này làm quen với cô gái kia. Chờ khi nghe Lý Phi nói cô ấy là con gái vợ Lương Quân, em gái thiếu tá Trương, cậu càng vững tin với suy đoán này.

Lý Phi không phản đối, dù anh cảm thấy đây là trùng hợp.

Cho dù là âm mưu, đối phương cũng chưa chắc là hướng tới thiếu tá Trương, suy cho cùng thân phận con gái của Tổng giám đốc Giải trí Tỉnh Thiên này, nghe thế nào cũng thích hợp đi tìm Lý Phi hơn.

Rem quay đầu, vẻ mặt tức giận của anh ta bị Lý Phi thu hết vào đáy mắt, đồng thời trong lòng cũng mỉm cười: Được, cũng không phải đến vì mình, tên ngốc này từ cái nhìn đầu tiên cũng không thể nhận ra mình.

Giống như người Trung Quốc phân biệt được mặt mũi người nước ngoài, bệnh mù mặt của người phương Tây khi phân biệt người châu Á rất đau đớn. Đối mặt với người khuôn mặt không đậm nét, không có cảm giác lập thể, rất có thể vừa đối tạo hình là đã không nhận ra.

Nếu không, sao lại không thấy vẻ ngoài thiếu tá Trương và em gái hắt có vài chỗ giống nhau?

“Thiếu tá Trương, tôi phải về nước. Mời các anh nhanh chóng sắp xếp!” Rem vừa nói, vừa hung tợn nhìn chăm chăm Lý Phi.

“Đừng rắc rối như vậy, Hồng Long đã nhận được thư mời từ nước Mỹ, đại hội người dị năng toàn cầu sẽ sớm tổ chức... Ở vùng biển quốc tế Thái Bình Dương.”

Rem theo bản năng nở nụ cười châm chọc, anh ta sừng sốt nói: “Thật sao? Thật đáng tiếc, tôi nghe nói hai người dị năng cấp S ở Trung Quốc mất tích, các anh liên hệ được chưa?”

Rem nghĩ, Quỷ Lửa của tổ chức Hắc Uyên đã tâm bưng bưng, Lý Phi nếu nhờ thế giới Nhện khổng lồ mà thoát khỏi giám sát của Hồng Long, làm sao có thể chạy về? Trên thế giới có nhiều địa phương thích hợp phát triển sức mạnh lắm, như một vài nước nhỏ chiến loạn ở Trung Đông, châu Phi, hay như châu Nam Mỹ.

Trung Quốc có nhiều người dị năng thì ích lợi gì, một con nhện khổng lồ, đã làm người biến mất, chỉ còn lại một mình Trương Diệu Kim chống đỡ đại cục. Dị năng của Trương Diệu Kim ở thế giới thực thì dùng được, nhưng đến Thế giới Bị Từ Bỏ, không cần súng không cần vũ khí nóng. Xả nước phóng lửa gì đó, vị thiếu tá Trương này đều không có cách. Dị năng của Trương Diệu Kim nói dễ nghe là khổng chế kim loại, thực ra chỉ giới hạn trong việc quấy nhiễu thiết bị được chế tạo tinh vi từ kim loại, không thể nặn một đồng kim loại thành một chiếc xe tăng.

Chưa nói hẳn không có năng lực này, cho dù có, thiếu tá Trương cũng không thể tạo xe tăng. Hẳn nghĩ là có thể thành hình, thì còn cần công xưởng chế tạo làm gì nữa? Người có thể có độ chính xác cao như khuôn đúc sao?

Người dị năng lại lợi hại đến mấy cũng là người, không thay thế được sản phẩm công nghệ cao.

Kẻ Cẩn Nuốt vì sao lại mạnh, chẳng phải vì chính cậu có thể “bao vây” sao?

Rem sung sướng khi người gặp họa, nhìn Trương Diệu Kim, mặt thiếu tá Trương không đổi sắc, trong lòng lại muốn cười.

“Anh khỏi tốn sức nghĩ, nước tôi đã sớm có sắp xếp với chuyện này.”

Người Trung Quốc thích lẳng lặng phát tài, nhưng Rem lại nghĩ là người khác chốt dạ, càng muốn đi đập mấy cú, khi anh ta muốn châm chọc vài câu, bỗng cảm thấy mặt giày nặng nặng.

Tơ trắng bò đến, mọi người nói chuyện, năm đương nhiên đang đánh giá lương thực dự trữ mới.

Rem khiếp sợ, nhảy qua mạnh, kéo đứt mấy sợi tơ yếu ớt, như thần kinh nhìn quanh bốn phía.

“Xin lỗi, không để ý là nó bò đến chỗ anh.” Lý Phi xòe tay, đám tơ trên vai anh cũng nâng lên “đánh giá” Rem.

Mắt Rem trừng to như là thấy ma.

Anh ta nhìn kỹ, rốt cuộc phát hiện người phương Đông này nhìn quen mắt chỗ nào.

“Quý Lửa, anh...”

Nếu không phải từng học qua, thì Lý Phi ngay cả Quý Lửa bằng tiếng Anh là gì cũng không nghe hiểu, suy cho cùng đây không phải từ thường dùng.

Anh hạ ngón tay xuống, vài sợi tơ bị Rem vùng thoát mà đứt, tạm dừng, rồi toàn bộ nhảy về phía Lý Phi. Năm đương nhiên không bị Lý Phi khống chế, chúng chỉ chọn thứ ngon hơn thôi.

Trong mắt Rem, Quỷ Lửa đã nắm giữ một phần nắm, mong hai người dị năng cấp S Trung Quốc xuất hiện rạn nứt là không có khả năng. Trong lòng Rem mắng to, anh ta đã sớm nghe nói tổ chức Thánh Môn đến Trung Quốc gây chuyện, cản trở Quỷ Lửa thức tỉnh, ám sát Quỷ Lửa, cuối cùng có cái gì hoàn thành đâu?

Rem còn đang ảo não, một loại cảm giác nguy hiểm đã ủa lên trong lòng.

Cực nóng, giống như đứng cạnh lò lửa – Không, là đứng cạnh miệng núi lửa.

Rem lui một bước, cảnh giác lại sợ hãi nhìn Lý Phi, “trường” hoàn toàn bao trùm, khiến trường dị năng của anh ta bị rút nhỏ hơn nửa, bản năng cơ thể thúc giục anh ta mau chạy trốn.

Đây chính là chênh lệch giữa cấp S và cấp A?

Rem lại lui một bước, không nói gì, vội vàng cùng người của Hồng Long rời khỏi, chạy đi.

Trương Diệu Kim:...

Cảm thấy thoải mái vô cùng, giống như quân hạm nước Mỹ chạy đến cửa nhà, lại xám xịt bị tiêu diệt vậy.

Giản Hoa toàn bộ quá trình đều làm bối cảnh, cậu phát hiện việc dọa người này, Lý Phi làm giống hơn, ảnh đế khi cần kỹ thuật diễn xuất bao giờ cũng là vạn năng.

Lương Quân thích tám chuyện, ánh mắt như đang suy nghĩ, đã từ trong đối thoại này, hiểu được gì đó. Trái lại, cô Trương vẫn mù mờ, có nghe mà không hiểu.

“Trong nhà thế nào?” Thiếu tá Trương xoay người an ủi mẹ.

Phu nhân Lương Quân bị chuyện con gái bị bắt cóc dọa sợ không nhẹ, vội vàng đưa con gái về nhà.

“Rối loạn còn duy trì bao lâu? Nơi nào mới an toàn?”

“... Không lâu nữa.” Về mặt thiếu tá Trương phức tạp.

Về mặt Lý Phỉ không thay đổi, nghĩ tới “hội nghị người dị năng toàn cầu” Trương Diệu Kim nhắc đến, ở trên biển? Nếu xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ có thể để nắm tạo thành thuyền chạy về đất liền sao?

“Mặt này có suy xét khác.” Trương Diệu Kim giải thích một câu.

Đa số người dị năng cấp cao tụ tập, rất dễ dàng tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, quái vật chen chúc tới. Dù họp ở đâu cũng là sự tàn phá khổng lồ đối với thành phố đó, quốc gia nào cũng không chịu.

Người dị năng Nước cấp S chết, trên biển liền biến thành một lựa chọn tốt.

“Trừ vùng biển quốc tế, cũng chỉ còn sa mạc là có thể chọn.”

“Sa mạc không tệ.” Lý Phỉ gật đầu.

Thiếu tá Trương sững sốt, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nước ta không có người dị năng Đất cấp A, cũng không có người dị năng Gió cấp A.”

Ở trong sa mạc, hai loại thuộc tính này tiện nhất.

Lý Phỉ lại hỏi: “Thì sao?”

“...”

Gió đến nắm chần, nắm là tài liệu kiến trúc không sợ địa hình thay đổi, cùng mọc cùng biến hình.

“Có người dị năng Nước và người dị năng Không Gian là đủ rồi.” Lý Phi bình tĩnh nói, nắm cái gì cũng tốt, nhưng không thể ăn.

Nhìn thiếu tá Trương bị nói đến im lặng, Giản Hoa âm thầm dùng đám tơ chọc Lý Phi. Anh hiểu ý, hỏi thăm Lương Quân vài câu về tình hình trong nhà, sau khi biết được tất cả đều bình an, anh liền cùng Giản Hoa rời đi.

“Vì sao lại là sa mạc?”

Sau khi ra khỏi đám người, Giản Hoa không thể hiểu được nên hỏi.

“Phía trên có động rỗng.” Lý Phi đè tay Giản Hoa lại, vẻ mặt phức tạp, “Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta còn có một con đường lui.”

“Tôi phải xem tận mắt, mới biết được tình trạng khép lại của động rỗng nơi đó.”

Nếu như bị ép vào động rỗng, cuối cùng lại không ra được, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

“Chuyện này em không cần lo... Động rỗng trên quốc lộ Cam Châu, em quên rồi sao?”

Giản Hoa nghe thấy thì sửng sốt, sau đó thì phản ứng lại. Đó là động rỗng đầu tiên xuất hiện, chỉ cần xác định động rỗng đó còn tồn tại, như vậy thì cho dù tương lai gặp phải máy dẫn hướng năng lượng, bị trục xuất ra khỏi thế giới này, cũng có một đường cố định để nắm tìm trở về.

“Tôi hiểu, chúng ta phải nghĩ cách đi vào trong đó xem.”

“Một cổ đông của Giải trí Tinh Thiên, có máy bay tư nhân, chỉ cần chúng ta nói với Hồng Long về vấn đề đường hàng hải, là có thể không cần đến máy bay vận chuyển, tự mình đi Cam Châu.”

Để Hồng Long sắp xếp một phi công, lại mang theo “bùa hộ mệnh” Corgi, việc này không khó.

Giản Hoa lập tức đồng ý, vì thế đến ngày lên máy bay cậu mới biết được, cái máy bay bị “trưng dụng” này, là của bố cậu Đồng kia. Cặp bố con này, khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, đi nước Pháp xem tuần lễ thời trang cộng thêm nghỉ phép ở bãi biển. Hiện giờ sống chết không rõ, vốn Lý Phi có kế hoạch muốn đào hố vùi cổ đông này, giờ cũng không dùng được.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Lừa Gạt

Nơi động rỗng xuất hiện, chính là nơi yếu ớt của vỏ ngoài thế giới này.

Xuất hiện động rỗng càng sớm, nghĩa là chỗ đó càng dễ xuyên qua.

– Nơi con côn trùng khổng lồ có thể xé ra, nghiêm khắc mà nói, năm cũng có thể.

Mấy ngày này ở quốc lộ Cam Châu có bão cát, Giản Hoa mãi mới tìm thấy một chỗ lỗ hổng rất nhỏ, phải dùng kính viễn vọng mới có thể nhìn thấy, giống như trên bầu trời có một sợi dây thừng đen, không dài không ngắn.

Kết quả này là sau khi quan sát phương hướng bão cát vài ngày, dùng số liệu không bình thường suy đoán ước lượng vị trí, công thần chính là Corgi.

Động rỗng khổng lồ trên quốc lộ Cam Châu, là do Đoàn Đoàn dùng dị năng trực xuất. Lúc ấy trông như khép lại, thế nhưng vì thế giới Nhện khổng lồ duy trì ảnh hưởng liên tục với trái đất, Corgi lại không thường trú ở đây, nên khả năng tro tàn lại cháy rất cao.

Bởi vì nơi này từng có năm, chiếm lấy động rỗng là bản năng của chúng – Có không gian rộng lớn hơn, lại không cần buông thả trái đất khắp nơi đầy món ngon.

Giản Hoa không xác định, là vì thế giới Nhện khổng lồ biến mất.

Nhưng từ khi cậu đi lên quốc lộ này, nắm rục rịch, đã nói cho Giản Hoa biết là có hi vọng.

Nếu bình thường, tai họa ngầm như động rỗng phải lập tức báo cáo lên, trở thành vấn đề đau đầu mới của Hồng Long, giờ lại là “đường lui” tốt của Giản Hoa.

Động rỗng cường đại có thể ảnh hưởng đến thế giới thực, số người chết do tai nạn giao thông trên quốc lộ này chính là chứng cứ tốt nhất.

Giản Hoa tìm đến cái khe màu đen này, hoàn toàn là vì nó có đám tơ bám vào. Nếu không sợi dây thừng đen thấy Corgi đến gần là vội “xê đi” này, sao mà tìm được trong bão cát Tây Bắc?

Khi họ chậm trễ ở Cam Châu, Rem đã lên máy bay về Australia, xám xịt rời khỏi Trung Quốc.

Thảm họa lớn khiến toàn cầu nổ ra một cuộc di cư khổng lồ. Người còn sống chất vấn chính phủ, không hài lòng với sự thật chính phủ công bố, muốn khiếu nại cho tài sản tổn thất của mình và đã người thân chết.

Địa phương xa xôi ngay cả thông tin liên lạc cũng còn chưa khôi phục.

Như những người thông minh đoán trước, Thế giới Bị Từ Bỏ và người dị năng, đã thay thế động đất, sóng thần và phần tử khủng bố, trở thành nhân tố uy hiếp không ổn định nhất của nền kinh tế toàn cầu, thậm chí là văn minh loài người.

Nguy cơ này phải được giải quyết! Không có bất cứ một quốc gia có thể chịu đựng!

Mấy kẻ xuyên sách mơ một giấc mơ đẹp, trải qua bốn tháng nan nguy, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết như vậy, có rất nhiều người trước khi chết, nói ra kết cục nguyên tác.

– Họ không còn hi vọng Thế giới Bị Từ Bỏ tiếp tục, cũng còn không cảm thấy người dị năng cao hơn người khác một bậc. Khi bị dọa sợ hoặc phát hiện mình không sống nổi, tranh quyền đoạt lợi trở thành bong bóng, cứ đơn giản nói ra là thoải mái.

Trong đó không thiếu kẻ cố gắng lấy lòng người dị năng cấp cao, kết quả, lại trở thành tư liệu tuần tra nguy hiểm. Sau khi nguy hiểm đến, kẻ xuyên sách lại bị người dị năng cấp cao vứt bỏ (nhưng rất nhiều người dị năng cấp A tự dừng mất tích). Họ oán hận nghĩ, sau khi toàn bộ dị năng biến mất, mấy người dị năng cấp cao này cũng sẽ mất hết tất cả.

Các quốc gia đều chiếm được tin tức, lập tức gấp rút nghiên cứu máy dẫn hướng năng lượng.

Tác giả nguyên tác không phải là nhà khoa học, “Kẻ bị vứt bỏ” cũng không phải một quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng vững chắc. Nói nghe nhẹ nhàng băng quơ, một đám nhà khoa học lại phải tự lấy tư liệu, cố sức dựa vào nguyên lý khoa học vô nghĩa.

Gì, thế giới này là một quyển sách, cho nên tất cả đều không thật? Mọi người đều rõ ràng là người, ai dám nói không phải thật?

Nếu trong sách nói cuối cùng sẽ làm được, như vậy thì khoa học kỹ thuật của thế giới này chắc chắn có thể làm được!

Đại tá Lô dám nói để Giải Hoa thử máy dẫn hướng năng lượng mini, chính là tự tin của nước lớn. Nếu có loại khoa học kỹ thuật này, thì tốc độ Trung Quốc nghiên cứu chắc chắn sẽ không chậm.

Sự thật cũng không khác nhiều. Đã sớm biết được “dị năng” thực ra là một loại năng lượng bên ngoài đặc biệt dẫn phát năng lực tiềm tàng trong một bộ phận loài người, lại thêm có đáp án là Thế giới Bị Từ Bỏ tràn ngập loại năng lượng này, mọi người đều không chạy đường vòng, cứ nhắm vào

loại năng lượng này để nghiên cứu. Rất nhanh họ đã phát hiện một loại bước sóng và tần suất đặc biệt ở điểm trùng lặp của Thế giới Bị Từ Bỏ.

Lại phân tích thêm, thì bước sóng của mỗi người dị năng cũng tương tự, chênh lệch là do độ mạnh yếu của dị năng.

Loại năng lượng này rất không ổn định, bởi vì nó không thuộc về trái đất.

Tinh thần mọi người rung lên, việc có thể làm được. Trên lý luận nói, chỉ cần một “trường” như vậy, là có thể loại bỏ nó hoàn toàn, bài xích ra ngoài, nhưng mọi người bị một vấn đề làm khó.

– Làm thế nào để trường này bao phủ cả tinh cầu.

Không phải hoàn cảnh nhỏ như trong phòng thực nghiệm, là cả trái đất!

Dựa theo miêu tả trong nguyên tác, ngoài cơ trạm trên mặt đất, còn phải di chuyển vệ tinh của các quốc gia, cuối cùng mới hình thành “trường” đặc biệt này. Đây chính là một công trình lớn. Laniakea thoải mái viết một câu, mọi người bận rộn hơn ba năm cũng chưa chắc có thể làm được. Lý luận biến thành thực tế, phải tiến hành thí nghiệm, còn phải giải toán đại lượng, cuối cùng phải biên soạn trình tự tiến hành điều khiển dưới mặt đất... Đây vẫn là trong tình huống tất cả đều thuận lợi.

Nếu trong quá trình, suy xét thiếu một biến số, thì thí nghiệm sẽ thất bại. Vì điều chỉnh phạm vi biến số này, có lẽ sẽ lại tốn một năm.

“Không có cách giải quyết khác?”

Người lãnh đạo các quốc gia nghe được kết luận này, tâm trạng rất tệ. Thế giới Bị Từ Bỏ chưa biến mất một ngày, sẽ thêm nguy hại một ngày.

Nếu thật sự mất mười năm giống như trong nguyên tác, thì sáu tỷ dân số toàn cầu có thể còn lại bao nhiêu?

Chiến tranh, chết chóc và đói khát tràn ngập toàn thế giới, mỗi người đều sẽ mất đi người thân và bạn bè.

Chính thể hiện giờ bị phá vỡ, tương lai quốc gia không thể dự đoán.

Ai cũng không muốn thấy kết quả này.

Khi mọi người bao gồm đại tá Lô đều sinh lòng uuyệt vọng, họ lại thấy được một hi vọng, đồng thời cũng cảm nhận rõ ràng rằng thế giới của mình rất có khả năng thật sự chỉ là một quyển sách vở vắn – Hóa ra lại trùng hợp như vậy.

Cục hàng không nước Mỹ mười năm trước đã khởi động một kế hoạch, vì muốn chế tạo một “trường” cho trái đất, để phòng ngự bước sóng có hại trong vũ trụ. Kế hoạch này rất kỳ lạ, không biết vì sao lại thực sự tiến hành, cũng không biết vì sao năm trước lại thực sự thành công. Nhưng hiệu quả loại bỏ không quá lý tưởng, như thêm một lớp bọc bên ngoài tầng khí quyển, mà đa số công việc vẫn là tầng khí quyển làm.

Mọi người cười nhạo đây là “ý đồ giành bát cơm với tầng khí quyển”, “tầng khí quyển rất tức giận”, “người mới không có ích, cuối cùng còn phải nhìn người đi trước”.

Giờ chỉ cần sửa món đồ chơi cùi bắp này, ngay cả phần mềm mô phỏng thí nghiệm cũng có sẵn!

Phòng thực nghiệm đã chứng minh bước sóng dị năng có thể bị bài xích trăm phần trăm. Nó rất không ổn định, chênh lệch quá lớn với năng lượng khác trên trái đất, chỉ cần xây dựng được một “trường”, là hiệu quả sẽ tuyệt đối rất lý tưởng.

Ngay cả nước Mỹ cũng nghĩ, vì sao lúc trước phải kiên trì với chuyện ngu ngốc này? Sao lại cố chấp làm chuyện này, chẳng lẽ đúng là do “số phận” quấy rối?

Mừng như điên, tất cả mọi người đều không còn để ý số phận gì nữa, nhanh chóng làm việc mới là sự thật.

Đây là một cuộc hợp tác trước nay chưa từng có.

Đồng thời, hội nghị an toàn toàn cầu sẽ tổ chức.

Trước khi sự việc được giải quyết, trấn an (khống chế) mấy người di năng cấp cao này cực kỳ dễ. Chỉ cần không phải kẻ điên như Tiến Sĩ Điên, thì không ai muốn hủy diệt thế giới, sau đó một người sinh tồn trên đồng đồ nát. Ngay cả Bộ Cặp Đỏ nghe thấy uy hiếp cũng tạm thời lui lại, vì Wolf Morenza là bố già vùng biển Đông nước Mỹ.

Trật tự cực kỳ quan trọng, không có trật tự, rất nhiều thứ sẽ không còn tồn tại.

Người có thực lực mạnh có thể thay đổi trật tự. Nếu không có trật tự, thì mọi người đều đừng nghĩ sống qua ngày!

Tiền tài, địa vị... Tùy tiện là cái gì, người sống trên đời, luôn có thứ mình muốn. Giản Hoa vốn không có, nhưng giờ cậu có.

– Lý Phi.

Vì Lý Phi, cậu muốn quan tâm đến mạng sống của mình, muốn sống sót.

Người giống như họ, chỉ hi vọng khôi phục lại cuộc sống trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện đã ít lại càng ít. Đây gần như là yêu cầu cơ bản nhất, nhưng lại là yêu cầu cao nhất.

Lý Phỉ là loại người nào? Anh là diễn viên, nghề này có thể kiếm cơm ở tận thế sao? Sản nghiệp giải trí chỉ có thể phát triển sau khi kinh tế khôi phục. Nếu Thế giới Bị Từ Bỏ lại ép buộc vài năm, chờ đến khi Trung Quốc tỏa sáng sức sống sau tại nạn, thì Lý Phỉ chắc đã đến tuổi ôm cháu rồi, tiếp tục diễn cũng không phải không được... Thế nhưng, sẽ không còn như trước.

Hồng Long cảm thấy Lý Phỉ và Giản Hoa khá bất lo, không cần cố ý vì họ làm cái gì, hi vọng của họ và mục tiêu của quốc gia thống nhất, thế nhưng trừ Hồng Long, đa số mọi người đều không tin điều ấy.

– Kẻ Cẩn Nuốt và Quỷ Lửa, chắc chắn là kẻ ác! Là người dị năng nguy hiểm nhất, phải bị giám sát cẩn thận!

Đại tá Lô liên tục nhận được n bức mật thư từ quốc gia khác, đều nhằm vào vấn đề này.

Đúng rồi, nước Mỹ còn nghiêm túc đưa ra yêu cầu trả lại người dị năng cấp song S Hurricane.

Nói đến thì, việc kia là mấy người dị năng cấp A may mắn còn sống tiết lộ. Nơi họ bị Giản Hoa ném xuống là nước Đức. Sau khi Thế giới Bị Từ Bỏ kết thúc, họ dựa vào năng lực nên đều vẫn còn sống, nhưng bị chậm trễ trong việc liên hệ với thế giới bên ngoài.

Có vài người dị năng cấp A không muốn ra sức vì quốc gia, tự mình nghĩ cách về nước, ẩn trong đám người, muốn tìm rất khó, hiện tại lại không thể tiến hành điều tra hiệu quả.

Còn có một vài người dị năng cấp A, quốc gia họ không có năng lực đón họ về, thậm chí, giống vị tế tự bộ lạc Châu Phi kia, không có cách nào liên lạc với quê hương.

Còn những người bị chết, các quốc gia vốn đã xác định, nay danh sách người dị năng cấp cao tham gia hội nghị an toàn toàn cầu sẽ rút lại hơn phân nửa.

Vì địa điểm, họ lại tranh chấp.

Nơi đám người Giản Hoa từng ở trong sa mạc vẫn không tìm được. Dựa vào giờ chênh lệch, mọi người đoán là sa mạc Sahara. Nhưng sa mạc này quá lớn, vệ tinh rất khó xác nhận.

Xác người dị năng bị nhiễm dịch bệnh chết và năm đều bị bão cát vùi lấp.

Nếu không tìm thấy, thì sa mạc hay vùng biển quốc tế cũng không khác lắm.

Giản Hoa cải trang thành nhân viên đi theo đại tá Lô. Corgi không đi, một con chó sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn so với con người, cũng đâu muốn mất mạng trong động rừng.

Trên danh sách tham dự hội nghị an toàn toàn cầu sẽ chỉ có Quỷ Lửa, không có Kẻ Cẩn Nuốt. Yêu cầu mãnh liệt của quốc gia khác, Trung Quốc nhắm mắt làm ngơ.

Giống như thông điệp yêu cầu giao trả Johnson Brown, Trung Quốc tỏ vẻ, hợp tác là hợp tác, nói lung tung là không được. Ai có chứng cứ tỏ rõ là Johnson ở Trung Quốc?

Thế giới Nhện khổng lồ mở động ở khắp nơi, trời mới biết vị cứu tinh rớt đi đâu.

Có nhân chứng vô cùng xác thực, nói Johnson bị năm trói đi? Ai nha thế này thì rắc rối rồi, Kẻ Cẩn Nuốt và Quỷ Lửa là người dị năng cấp S, rất khó nắm bắt, Trung Quốc vất vả lắm mới trấn an được Hắc Uyên, không

biết Giản Hoa bắt cóc Johnson. Xin chờ Hồng Long và Hắc Uyên thương lượng đã.

Giúp đỡ tìm kiếm? Trong tình hình này, số người chết và mất tích của toàn thành phố còn chưa thống kê xong, làm sao mà tìm người?

Vì thế trên danh sách nhân viên tham gia, cái tên Hurricane quan trọng nhất cũng là không có.

Người dị năng cấp S chỉ có Quỷ Lửa, cấp A chỉ thấy đến một phần mười, Rem có ở bên trong, thế nhưng Trương Diệu Kim không đến, lý do cũng có đủ, các quốc gia đều phải có nhân lực để duy trì ổn định trật tự.

Hội nghị toàn cầu này, ngoài các nhân viên quốc gia quan trọng tham dự, người dị năng ít ỏi không có mấy. Chẳng những không rầm rộ như trong nguyên tác, ngay cả số lượng cũng không đạt tiêu chuẩn. Suy cho cùng, trong số người dị năng cũng không ai giống dạng muốn nắm giữ quyền thế, chỉ đến góp vui.

Lý Phi chỉ lộ mặt, sau đó toàn ở khu vực cư trú bí mật của nhân viên Trung Quốc.

Vì tỏ rõ Kẻ Cản Nuốt không đến, đại tá Lô tự mình lấy đám tơ đóng chai trong tủ đông lạnh ra, đặt trước mặt chính khách các quốc gia, triển lãm thành quả Trung Quốc hoàn thành cuộc “vận chuyển năm phương Nam về phương Bắc”.

Năm trong bình vi khuẩn sẽ duy trì sự sống trong vòng ba ngày, nó rất dễ mang theo, có công hiệu thần kỳ trong việc đối phó với quái vật ở Thế giới Bị Từ Bỏ, và chống đỡ kiến trúc ở thế giới thực. Nếu đồng ý hợp tác với Trung Quốc, thì có thể tiến thêm một bước bàn bạc.

Đại biểu các quốc gia mặt lúc xanh lúc trắng, họ đã biết sự thật về năm thôn phệ, Trung Quốc còn muốn lừa họ mua? Bụng dạ khó lường, động cơ

đáng giận!

Đối mặt với chỉ trích, đại tá Lô cực kỳ thân nhiên tỏ vẻ, công hiệu đều đúng, lo lắng của mọi người cũng không phải không có lý, lỡ như năm ăn thịt người, Kẻ Cẩn Nuốt phát điên gì đó. Nhưng không có năm, thì có thể đảm bảo mạng sống của người dị năng, độ hoàn hảo của kiến trúc sao?

Không thể.

Thành phố phía nam Trung Quốc, trong tai nạn này không trở thành đồng đồ nát, năm trong cống thoát nước là công thần lớn nhất.

Muốn mua hay không!

Trước mặt người dị năng cấp cao, mọi người không dám tiết lộ kế hoạch bí mật, sau lưng, họ nghiêng răng nghiêng lợi mắng to Trung Quốc không phúc hậu.

Còn có người tìm đến cửa bàn bạc vấn đề này với đại tá Lô.

“Hợp tác của chúng tôi đã có tiến triển, Thế giới Bị Từ Bỏ sẽ nhanh biến mất, mấy cây năm này đều sẽ vô dụng!”

“Nếu thực nghiệm không thành công thì sao. Chủ đề hội nghị lần này là an toàn, bình vi khuôn chính là rất tốt thi thố, như thế nào có thể xem nhẹ? Lại nói lại không ai buộc các người mua.” đại tá Lô nhận được lệnh là, có thể bán bao nhiêu là bao nhiêu, có thể đào hố một người là một người.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Lẩn Trốn

Mang năm về nhà và mời trộm vào nhà khác gì nhau?

Dù đóng chặt cửa biển, từ chối người Trung Quốc nhập cảnh, thế nhưng Kẻ Cẩn Nuốt có được một dị năng mới mà nguyên tác không ghi, năm có thể đưa người xuyên qua các nơi trên thế giới!

Đến lúc nhân vật phản diện lớn nhất trong nguyên tác, qua lại tự nhiên trong quốc gia của mình, muốn giết ai thì giết, chuyện này còn kết thúc như thế nào? Anh Pháp Nga Mĩ đều không để ý tới, nhưng một vài nước nhỏ lại rất tích cực đến đặt hàng. Quốc gia không có tiền, không sao, tài nguyên khoáng sản có thể làm tiền! Mấy nước có quan hệ hợp tác lâu dài với Trung Quốc, đại tá Lô còn đại biểu quốc gia đưa tặng mấy bình năm.

Giản Hoa thấy toàn bộ quá trình:...

Có hiệu lực trong thời hạn ba ngày gì đó, đều ở bên này, có thể tùy lúc bổ sung hàng.

Đại tá Lô rất có nguyên tắc, thiết lập cho bình vi khuẩn ba ngày có hiệu lực, thì kiên quyết chỉ bán trong hai ngày. Nếu lại có người trốn tránh tìm đến cửa, thì đại tá Lô liền dùng nụ cười thân thiện của ông trong mười mấy năm làm phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh, nói là đã quá hạn sử dụng, phải chờ chuyên cơ vận chuyển vật tư trong nước mang bình vi khuẩn đến.

Địa điểm hội nghị lần này không ở vùng biển quốc tế, mà là ở đảo quốc Đông Nam Á nào đó, nguyên nhân là trên biển tốn nhiều chi phí.

Hội trường rất keo kiệt, điều kiện nơi ở thì đừng nói, là làng du lịch của địa phương, vì bị Thế giới Bị Từ Bỏ phá hủy, toàn bộ đều là rách nát, đi ra phòng khách chuyển hai đạo loan có thể nhìn thấy hành lang một mặt vách tường có ánh sáng, làng du lịch chính mình có máy phát điện, cho nên còn có thể miễn cưỡng sử dụng.

Một vài quốc gia còn có thể cách vài ngày phải một chiếc máy bay lại đây cho mình quốc người nhà đưa điểm ăn uống, người khác thì chỉ có thể chịu khổ. Căn là lương khô uống nước lọc, còn muốn mỗi ngày sẵn tay áo tham gia cãi nhau.

Hòn đảo gần đường xích đạo, không phân bốn mùa, tháng tư trời đã nóng không chịu nổi.

Nóng nực thì không phải là rắc rối, nhưng con muỗi ngang ngược thì chỉ muốn chết.

Người dị năng cấp cao có “trường”, sẽ không bị muỗi cắn, nhưng người lực lượng hơi kém, phạm vi “trường” có hạn, sẽ bị muỗi ồn không ngủ được.

Áp lực của người Trung Quốc không lớn lắm, vì trên vách tường và cửa phòng họ đều có đám tơ, trừ khi muỗi không nghỉ chân, nếu không sau khi bị dính lên cũng đừng mong bay nữa.

Vì này, mười ngày sau lại có người lén chạy đến chỗ đại tá Lô, căn rằng mua vài bình vi khuẩn – Không mang về nước, thì dùng ở nơi này! Nếu không thì không qua ngày nổi.

Nói là hội nghị, nhưng chính là mỗi ngày cãi nhau.

Về phần máy dẫn hướng năng lượng, nước Mỹ đã có sẵn một bộ thiết bị, đương nhiên là muốn lấy tiền, tài chính để nghiên cứu kế hoạch, các quốc gia khác sao có thể không ra? Các quốc gia phản ứng lại là, ra tiền thì

có thể, nhưng kỹ thuật phải công khai, mọi người cùng nhau nghiên cứu, mau chóng hoàn thành hợp tác, cứu vãn tương lai loài người. Nước Mỹ lại không muốn, đưa ra ý kiến để các quốc gia phái nhà khoa học đến.

Thế giới nguy hiểm như vậy, tùy tiện phái người đi qua, ai có thể bảo đảm an toàn?

Vì thế lại thêm việc nhà khoa học các nước phải do nhân viên các nước ấy bảo vệ, nhân số bao nhiêu, dựa theo hình thức quân đội duy trì hòa bình của Liên Hiệp Quốc sao? Ký hiệp định liên quan như thế nào, nếu dò xét lẫn nhau...

Cải một trận là hơn nửa tháng, tiến trình hội nghị còn chưa có kết quả.

Tối nay, Lý Phỉ mò đến cửa phòng Giản Hoa như bình thường, bên trong tràn ngập mùi cơm trưa thịt hộp, máy bay đưa vật tư vừa tới hôm nay.

Cho tôm và sò vừa bắt lên vào, lại nấu mì và thịt trong nồi con. Trông cũng giống một bữa cơm.

Đầu bếp phụ trách nấu nướng là một người dị năng Lửa của Hồng Long, mỗi ngày gõ cửa đưa cơm, người vừa mới đi không lâu. Lý Phỉ nhìn lướt qua nồi trên bàn, là biết Giản Hoa còn chưa ăn miếng nào.

Giản Hoa không thích nói chuyện, Lý Phỉ đến thì ngay cả chào hỏi cũng không cần, chỉ cần ngồi xuống cầm đũa, cùng nhau ăn cơm là được.

Lý Phỉ qua quan sát đã sớm biết khẩu vị của Giản Hoa.

Giản Hoa ăn cái gì cũng không quá xoi mói, là người đã qua ngày khổ cực, không ăn được cũng có thể tạm bợ. Nhưng người sẽ có thứ thích ăn và không thích ăn, Giản Hoa chưa bao giờ nói cậu thích gì. Vậy mà khi Lý Phỉ cùng cậu ăn cơm, vẫn sẽ rất tự nhiên gắp món Giản Hoa không thích ăn.

Nếu người không hiểu họ nhân thấy, chắc hẳn sẽ cho rằng Lý Phi rất hống hách, giành chọn thức ăn trước, còn lại “không ăn” thì cho Giản Hoa.

Một nồi trước mắt này, hành vi của Lý Phi càng “khác người”, anh chẳng những gấp thịt đi, mà cả tôm cũng gấp vào trong bát mình. Nếu không nhìn quá trình, thì chỉ cần chờ nồi rỗng, vỏ tôm đều chất đọng ở bên Lý Phi là biết. Đúng là bằng chứng như núi.

Thực ra, người nào đó ăn tôm, lại không bóc vỏ.

Cái gì cũng không cần nói, đôi đũa khi chạm nhau khi tạm dừng, nhìn ánh mắt của nhau... Cách ở chung bình thường lại không có ngăn cách như vậy, chính là cuộc sống Giản Hoa thích.

Nước trong phòng không thể uống trực tiếp, nhưng rửa bát thì không thành vấn đề.

Bởi vì trời nóng, nên nước cũng âm ấm, khi đưa tay vào trong nước rửa bát đũa, thường thường một đôi tay khác cũng sẽ thò vào. Làm việc rất tập trung, chỉ là ngón tay và cổ tay tránh không được chạm nhau, văng dầu trong nước, thường xuyên vừa trượt đã tránh ra.

Chờ đến khi rửa xong, tâm tư không còn đơn thuần, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Công trình của làng du lịch vốn rất tốt, tuy rằng sau này bị hư hỏng, thế nhưng nhờ người dị năng tu sửa và năm chống đỡ, ở cũng không quá khó chịu. Bồn tắm trong nhà tắm rất to, chỉ là không có công năng mát xa.

Chuẩn bị giặt quần áo, cả quần áo lẫn người đều cùng nhau vào bồn tắm.

Vách bồn tắm lớn quá trơn, Giản Hoa không tìm được điểm chống đỡ, cậu cố sức tựa vào cây năm giả làm giá đựng xà phòng, sợ trượt xuống,

trong tiềm thức còn triệu ra đám tơ. Tơ trắng dán lên làn da vì tình dục mà ửng hồng, tạo cảm giác tình sắc khác lạ.

Số lượng tơ cũng không nhiều, chúng chỉ vì cảm xúc của Giản Hoa mất khống chế mà xuất hiện. Nhưng chúng tuân theo bản năng, vui sướng mà nhào lên Lý Phi, câu kết làm bật bò lên người anh còn chưa tỉnh, lại thuận thế lan đến nơi bộ phận kết hợp nóng cháy...

Cơ thể Lý Phi bỗng cứng đờ.

Cường độ va chạm biến mất, ý thức Giản Hoa dần khôi phục từ mê ly, cậu lập tức phát hiện ra có chuyện không đúng, thò tay kéo đứt đám tơ. Ngón tay cậu không thể tránh chạm vào bộ phận quan trọng của mình và Lý Phi.

Sau đó, phân nửa cơ thể Giản Hoa bị nhấn vào trong nước, bị bắt một lần lại một lần đụng vào mặt trong cánh tay của Lý Phi dán trên tường. Kích thích và đau đớn thối quết thần kinh, rất nhanh đã lột xác thành toan trướng và khoái cảm khó nhịn.

Gợn sóng khuấy động, ẩm ướt, rên rỉ không thể kiềm nén.

Nóng đến mức khiến người hòa tan.

Ban đêm của hải đảo đến trễ, sau khi bầu trời hoàn toàn tối đen, ngoài cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Hai người dọn dẹp phòng tắm xong, cố ý đi cách nhau một khoảng, để tránh cự thú Bóng đêm quá mức hưng phấn mà nuốt nhiều dị năng của Lý Phi hơn. Giản Hoa dần quen với sự thân cận của Lý Phi, ý chí khiến cậu có thể trong phút cuối khắc chế dị năng của mình, tránh xuất hiện cảnh Lý Phi rất lâu sau mới có thể khôi phục lực lượng ☒.

Cự thú Bóng đêm không được ăn thỏa mãn, đương nhiên sẽ có ý kiến.

May mà nó lười, chỉ cần qua thời kỳ hưng phấn, Lý Phỉ lại tiếp cận Giản Hoa cũng chẳng sao.

Tiếng gõ cửa cực kỳ dồn dập, người của Hồng Long sẽ không quấy rầy họ. Giản Hoa giả làm nhân viên đi theo đại tá Lô, ngay cả một vài nhân viên ngoại giao Trung Quốc đều không rõ thân phận của cậu, đại tá Lô cũng sẽ tỏ vẻ đặc biệt chú ý tới Giản Hoa, cho nên buổi tối gần như không có ai tìm cậu.

Ý bảo Lý Phỉ không cần ra ngoài, Giản Hoa mặc nhanh quần áo rồi đi mở cửa.

Ngoài cửa là cảnh vệ của đại tá Lô, cũng là tổ viên Hồng Long, anh ta vừa thấy Giản Hoa đã lập tức lách người vào cửa.

“Tất cả nhân viên lập tức rút lui... Cậu biết bơi không?”

Giản Hoa gật đầu theo bản năng, sau đó lại thấy không được, vì cậu nhớ rõ Lý Phỉ hình như không biết.

“Tàu ngầm dừng ở ngoài Tam Hải, bên bờ có thuyền, nhưng vì đề phòng chuyện ngoài ý muốn, phải chuẩn bị sẵn sàng.” Tổ viên Hồng Long đưa một áo phao cứu sinh cho Giản Hoa, xoay người định đi chỗ khác.

“Cho tôi một cái nữa, Lý Phỉ ở chỗ tôi.” Giản Hoa rất tự nhiên thò tay.

“...”

Ở chỗ cậu hay là ở trên giường cậu?

Khóe mắt tổ viên Hồng Long giật giật, không có thời gian để nhiều lời, anh ta lại đưa một cái áo phao cứu sinh, rồi dặn dò: “Không cần mang gì cả, tình huống nguy cấp.”

Này thì còn nói gì nữa, hai người nhanh chóng mặc áo phao cứu sinh. Hai phút sau thì thấy tất cả mọi người bị gọi đi, mọi người yên lặng đi về hướng bãi biển.

Đại tá Lô đến trước một bước, gương mặt ông xanh mét, chưa nói gì, bảo mọi người lên thuyền.

Thuyền rất cũ nát, là du thuyền của làng du lịch, gần cạn không thể mở motor, nhưng không làm khó người được. Chỗ nào của làng du lịch cũng có ván gỗ rải rác, cứ lấy làm mái chèo.

Người hai gương mặt quen thuộc thường xuyên xuất hiện trong tin tức, nhân viên ngoại giao khác đa số là xuất thân từ quân nhân. Khi chọn người thì họ đã tìm người thân thủ mạnh mẽ, nên chèo thuyền không phải chuyện khó.

Đường ven biển dần rời xa, sau khi motor khởi động, Lý Phi rốt cuộc biết xảy ra chuyện gì.

“Nước Mỹ định thả một quả bom hạt nhân đến chỗ này.”

“...”

“Chuyện này được Nhật Bản, Nga, và mấy quốc gia khác ủng hộ.” Đại tá Lô nhỏ giọng mắng vài câu ngôn ngữ địa phương, “Người dị năng cấp cao tham dự hội nghị lần này không nhiều, tôi cho rằng họ sẽ không nào tàn như vậy, kết quả quanh co lòng vòng vẫn có kẻ ngu xuẩn đưa ra việc này.”

Lý Phi trầm mặc.

Nếu như trong đại hội người dị năng toàn cầu nguyên tác ghi lại, thì thả một quả bom hạt nhân đúng là có thể tiêu diệt 99% người dị năng cấp cao. Nhưng trong nguyên tác cũng không làm vậy, vì đại hội lần đó là do

nước Mỹ khởi xướng, lấy danh nghĩa người dị năng song cấp S Hurricane, bàn cách đối phó Kẻ Cẩn Nuốt.

“Có người nhìn thấu nguy trang, đoán ra tôi ở trong này?” Giản Hoa nhíu mày.

Chỉ muốn giết chết Quỷ Lửa, mà ném một quả bom hạt nhân thì không có lời, nếu Giản Hoa và Lý Phi đều ở trong này, có người nảy ra ý nghĩ này cũng không lạ.

Phái cấp tiến Cực đoan, tất cả đều là chủ trương dùng thủ đoạn trực tiếp nhất giải quyết vấn đề.

“Không, họ là mang tâm lý may mắn.”

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

“Mấy tên người Mỹ kia chạy rồi?” Trên hòn đảo này không ít người.

“Không, nếu không phải Hồng Long chặn lại được một phần tình báo, giải mã nội dung, thì chúng ta đều chẳng hay biết gì.” Đại tá Lô phiền lòng, nói, “Bên kia là đa nguyên đa đảng, chuyện đàm nhau có rất nhiều. Chúng ta không có chứng cứ thiết thực để xác nhận, giờ bên trên đã ra lệnh, lập tức rút lui.”

Người tham dự hội nghị an toàn toàn cầu này, nói dễ nghe là chính khách các quốc gia, thực ra cũng không hơn người đạo bậc hai bậc ba của các quốc gia, tóm lại là không quá quan trọng. Lý do cũng có sẵn, trong nước đều đang rối loạn, làm sao mà thoát ra được?

“Dừng chuyện người dị năng bỗng nhiên làm khó dễ, hất nước bắn giết chết chính khách các quốc gia lên mấy người... Dù sao người của họ cũng không phải họ giết, quyền con người, quyền dân chủ cũng dễ qua loa. Chỉ một lượng nhỏ đạn hạt nhân là đủ phá hủy hòn đảo này, tình hình này

lại càng không có phóng viên vượt biển phát hiện đầu mối làm sáng tỏ vấn đề.”

“Đúng là điên rồi!” Lý Phỉ lẩm bẩm.

Đại tá Lô vung tay lên: “Cậu không thể dùng chỉ số thông minh của người bình thường để chơi chính trị được. Thực ra, không có nước Mỹ, thì cũng có nước khác nghĩ đến vũ khí hạt nhân.” Trong chiến tranh thế giới trong lịch sử, một vài quốc gia làm việc không đáng tin còn ít sao?

“Bên kia đang thương lượng, hay là thật sự có kế hoạch bắn?”

“Dựa vào tình báo, đúng là chuẩn bị bắn... Nhưng trong nước họ có ý kiến phản đối, vì ngăn cản chuyện này, họ sẽ lộ chuyện ra ngoài, để các quốc gia khác gia tăng áp lực.”

Tiếng motor trên mặt biển cực kỳ chói tai.

“Chờ đã, hình như không chỉ có của chúng ta...”

Lý Phỉ nhìn ra xa, chỉ mờ mờ thấy mấy chiếc thuyền, lại thấy nước biển phía xa xoáy lại, giống như có tàu ngầm đang nổi lên.

“Chắc là đều chạy.” Khóe miệng Lý Phỉ hạ xuống.

Mọi người:...

Tuy họ không có mắt quỷ, không thấy rõ, nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng biết, tàu ngầm chờ tiếp ứng ngoài biển chắc là thông qua Sonar phát hiện tàu ngầm quốc gia khác. ĐM thế này thì cũng rất xấu hổ.

Tác giả có lời muốn nói:

– Lý Phỉ ở chỗ tôi.

- Ở chỗ cậu hay trên giường cậu?
- Đều không phải. Ở trong bồn tắm của tôi.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Đèn Biển

Trên mặt biển tối đen, tiếng motor cũng dần ngừng lại.

Gió đêm phơ phất, thổi lòng người lạnh lẽo.

Mọi người đều trong tầm bắn của ngư lôi tàu ngầm, một khi bộc phát xung đột, mấy cái thuyền rách trên mặt biển này dùng gì được? Đừng nói bị ngư lôi bắn trúng, dù gặp chỉ gặp nổ sóng nước cũng không chống lại được.

Tàu ngầm của các quốc gia giằng co, ai cũng không dám dẫn đầu đi đón người nước mình, chắc một đám đều đang điên cuồng kết nối thông tin, chờ chỉ thị mới nhất trong nước.

Máy liên lạc trên thuyền phát ra tạp âm, có người mang hi vọng đến xem xét, lại phát hiện nó đã hỏng.

“Kiểm tra phao cứu sinh.” Đại tá Lô nhỏ giọng nói.

Trên thuyền rất yên lặng, họ biết bị cuốn vào trong chiến tranh tàu ngầm thì rất khó sống sót, vẫn nên nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh hiệu quả thôi.

“Hiển nhiên, những người biết được tin từ các con đường khác nhau, đều lựa chọn tương tự.”

Mọi chuyện đã rõ ràng, mọi người không hẹn mà cùng ngừng đầu.

Tối nay nhìn không thấy mặt trăng. Trời tối nặng nề, vệ tinh quân sự không tập trung tìm trên vùng biển này, thì sẽ không phát hiện ra họ. Đáng

tiếc, người tính không bằng trời tính, kế hoạch ẩn nấp rút lui bị va chạm, rất nhanh sẽ có rất nhiều ánh mắt tập trung nhìn về phía này.

“Đừng sốt ruột, giăng co sẽ còn duy trì một đoạn thời gian, các quốc gia đều đang đánh cờ...”

“Rầm!”

Sóng biển cuộn trào mãnh liệt, lực tấn công cường đại vẽ một đường trên mặt biển, mãi đến tận con thuyền này.

“Trường” của người dị năng cấp cao có thể ngăn đạn, qua thí nghiệm, trường của ba cấp S trùng điệp cũng có thể tạm thời chống đỡ đạn pháo, nhưng ngư lôi thì thật sự chưa từng thử qua. Đây là vũ khí hải chiến đối phó với quân hạm bằng sắt thép, Johnson lại không ở trên thuyền.

Lý Phi nâng tay lên, lửa nhanh chóng bao vây con thuyền, một ít nổ tung bên cạnh thuyền, lực đẩy sinh ra khiến thuyền chạy xa mấy chục mét sang bên phải.

“Chú ý phía sau!” Tổ viên Hồng Long vội vàng hô to.

Ngư lôi sẽ đuổi theo mục tiêu, trình độ né tránh xa này không đủ!

Mặt biển tối đen bị lửa chiếu cho sáng sủa. Giản Hoa nhắm mắt lại, mồ hôi toát ra như mưa, trường dị năng đã dung hợp, cậu cảm thấy áp lực cực lớn, như có một cái miệng máu, muốn cắn nát con thuyền này.

Trong đầu rất nhiều người đều trống rỗng, mặt đại tá Lô bị tát sững, vừa nói mấy chiếc tàu ngầm này sẽ trì hoãn, ngư lôi đã đến. Còn hướng về phía họ... Ai phóng vậy? Chẳng lẽ cho rằng xử lý người nước khác, thì có thể thuận lợi che giấu, thành công đón người nước mình đi?

Có bị ngu hay không? Một tàu ngầm phóng ngư lôi, tàu ngầm khác sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu, tàu ngầm Trung Quốc sẽ trơ mắt nhìn chiếc du thuyền này hóa thành tro tàn cái gì cũng không làm sao? Tàu ngầm hai nước đánh nhau, tàu ngầm khác chắc sẽ đứng xem cuộc chiến à? Sẽ không bị lan đến, cũng không giúp đỡ đồng minh? Làm sao có thể!

Thế thì đạn hạt nhân còn chưa tới, mọi người đã mất mạng dưới đáy biển hết rồi!

Trên thực tế, trong chiếc tàu ngầm phóng ngư lôi cũng xuất hiện hỗn loạn. Đây là một hành vi không có mệnh lệnh, chỉ huy tàu chiến tức điên rồi, vừa mệnh lệnh lui về phía sau phòng ngư, vừa truy cứu trách nhiệm.

“Bắn nhầm, đây là do trình tự có sai lầm!”

Lần thanh minh này còn chưa phát ra, ngư lôi đã trúng mục tiêu.

Lửa vọt lên cao vài trăm mét, mặt biển trở thành hồ lửa, thuyền khác cũng bốc cháy. Đâu đâu cũng là tiếng gào thét tức giận, sóng biển cuộn cuộn khuấy động.

Đại tá Lô bị ném vào trong nước, tất cả mọi người đều như bóng tennis, bị mũ nắm đánh ra xa.

Lửa bị năng lượng tấn công, tầng tầng lớp lớp, phóng đại rồi gục ngã. Đầu năm khổng lồ càng cất cao trong biển lửa. Năng lượng nổ sau khi ngư lôi bắn trúng không ngừng phá hủy hình thái năm khổng lồ, thân năm bị bẻ gãy, mũ nắm như xà nhà bị mối ăn hết, biến mất thành từng lớp, xác rớt xuống từng khối.

Cây năm khổng lồ này cao tới trên trăm mét, như quái vật sinh ra trong lửa, nó đang hấp thu dị năng lửa. Đám tơ phân tán vụn thành mấy chục sợi, vụn nổ thổi bay chúng lên, bên cạnh có vài đám tơ lăn trên mặt biển, như rắn xuyên qua bọt sóng.

Nhìn từ xa, nắm khổng lồ giống như Medusa trong thần thoại, rắn lửa như mái tóc dài vô cùng dữ tợn.

“Là Kẻ Cắn Nuốt!”

“Kẻ Cắn Nuốt quả nhiên ở trong số người Trung Quốc đến lần này!”

Chiếc tàu ngầm bắn nhằm ngư lôi, lại hận không thể bắn tiếp một quả, tiêu diệt hoàn toàn Giản Hoa, Boss phản xã hội, phản loài người khiến người lãnh đạo các quốc gia đều phải đau đầu.

“Không ổn rồi, thiết bị Sonar xuất hiện trực trặc.”

“Thông báo thiết bị cảnh báo và hệ thống hướng dẫn gặp trực trặc!”

Trên dụng cụ lấp lóe đèn đỏ, âm thanh dồn dập vang vọng trong khoang, khiến tinh thần người ta căng chặt.

Hai người dị năng cấp S phóng thích dị năng không hề giữ lại, trong nguyên tác, một thành phố bị san bằng. Giờ năng lượng cường đại va chạm lẫn nhau, quấy nhiễu sóng điện từ là bình thường.

Ngọn lửa co rút kịch liệt, giống như núi lửa phun trào, nước biển bốc hơi, khắp nơi tràn ngập hơi nước, trên biển như phủ một tầng sương mù dày đặc.

Hai tay Giản Hoa run rẩy, gần như không thể đứng thẳng.

Lực lượng ùn ùn không dứt trào ra, vụ nổ bị nắm khổng lồ bao lấy dường như đập vào đầu cậu, Giản Hoa choáng váng, không thể duy trì tỉnh táo, cố tìm kiếm khu vực không gian không ổn định theo bản năng, muốn mở ra đường vào thế giới hư vô.

Ba ngày trước, sở nghiên cứu vũ trụ, nước Mỹ.

“Không, không thể chấp hành! Chúng tôi còn chưa thí nghiệm.”

“Mấy người đã có số liệu bước sóng dị năng, hệ thống bao trùm toàn cầu cũng chỉ mình mấy người có. Giờ đảng XX điên rồi, Lầu Năm Góc đang bí mật xin ý kiến sử dụng đầu đạn hạt nhân, trong vòng bốn ngày, sinh mạng trên hòn đảo kia đều sẽ biến mất.”

Nếu máy dẫn hướng năng lượng thành công, mà đối thủ lại bí mật dùng vũ khí hạt giết chết người tham gia hội nghị, trong đó có cả đồng bào nước mình, thì khi mọi chuyện lộ ra, kết quả tốt nhất cũng là xuống đài, nghiêm trọng thì còn bị thẩm tra!

Mang ý nghĩ như vậy, chính khách bí mật đến sở nghiên cứu, ngôn từ chính nghĩa tạo áp lực.

Rất nhiều người bị ông ta nói cho động lòng, sở nghiên cứu chần chừ, là vì kế hoạch cải tạo máy dẫn hướng năng lượng chỉ mở một đầu, cái gì cũng không thể nghiệm chứng, mở toàn bộ hệ thống là lãng phí tài nguyên!

“Không kịp thông báo với quốc gia khác.” Còn đang cãi nhau kia.

“Không phải, số lượng vệ tinh chúng tôi không đủ sao?”

“Đủ thì miễn cưỡng đủ, vốn còn đang nghiên cứu, quỹ đạo vệ tinh cũng phải phù hợp ...”

“Thế chẳng phải là thành công rồi sao. Dù mới có dàn bài cũng phải ra một đáp án trước! Quan trọng là phải thấy hiệu quả, thì lần thứ hai thực thi, quốc gia khác mới chủ động đến phối hợp!”

Lời này thuyết phục một phần nhân viên sở nghiên cứu, dù còn có người kiên quyết không phối hợp, cũng bị ép cầm tù.

Vì thế kế hoạch phóng hạt nhân được tiến hành khẩn trương, sở nghiên cứu bên này cũng không nhàn rỗi.

Sau khi mấy chiếc tàu ngầm gặp nhau, vệ tinh các quốc gia đều chuyển hướng về phía khu vực này. Người phụ trách sở nghiên cứu vũ trụ toát mồ hôi, tuyên bố chỉ thị khởi động máy dẫn hướng năng lượng.

Ngọn lửa vụt cao trên mặt biển bỗng vùn vèo, hình thái năm khổng lồ cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, nó giống như cục bột mì bị kéo dài, nắn bóp thành hình dạng kỳ lạ.

Trước mắt mọi người xuất hiện bóng chông, họ sợ hãi dụi mắt, lại xác nhận có một không gian trùng lặp từ từ hiện ra. Không gian giống y hệt thế giới thực, chỉ là không có “chính mình”, lại có thêm mấy con quái vật bộ dáng dữ tợn.

Hiệu quả khủng bố này, khiến mọi người trên toàn thế giới đều bị dọa sợ không nhẹ.

“Thế giới Bị Từ Bỏ?”

Người dị năng hoảng sợ, cảm thấy lực lượng trong cơ thể đang bị rút ra, họ phí sức thúc dục dị năng muốn chống đỡ, lại khiến dị năng xói mòn nhanh hơn.

Cảm giác như trơ mắt nhìn thị trường chứng khoán sụp đổ, một phút mất một nửa gia sản. Lại trở về làm một thành viên đại chúng, tâm lý chênh lệch như vậy, có vài người dị năng không tiếp thụ được, sụp đổ tinh thần ngay tại chỗ.

Còn thảm hơn họ là vài kẻ xuyên sách kia.

Dị năng xói mòn, dị tượng trước mắt, kẻ xuyên sách đầu óc linh hoạt lập tức nghĩ ra đây là máy dẫn hướng năng lượng đang cắt đứt với Thế giới

Bị Từ Bỏ. Họ tiếc nuối, cảm thấy mình còn chưa kịp làm gì, có người bắt đầu hùng hổ.

Hoắc Vi trốn ở một điểm bố trí người gặp nạn, cậu ta ngẩng đầu, sau một thời gian giằng co, không cam tâm và tức giận, thì dị năng từ từ biến mất cùng nhau. Cậu ta thở dài, dù thế nào cũng là kiếm được một cái mạng, không thì xuyên về cũng chỉ có chết bệnh...

“A a a!”

Điểm bố trí người gặp nạn ở phía đông truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Hoắc Vi đang nghi hoặc, ngay sau đó trong đầu cậu ta cũng xuất hiện đau đớn đáng sợ, giống như máu thịt bị lột sống, mỗi dây thần kinh đều bị kích thích. Cậu ta nghe được tiếng hét thảm của chính mình.

Linh hồn kẻ xuyên sách, không thuộc về thế giới này, chúng cũng thuộc về phạm trù năng lượng không ổn định.

Vốn cũng không có gì, thế nhưng trên mấy linh hồn này dính dấu vết năng lượng xuyên qua không gian, bước sóng thế giới hư vô, cho nên từng kẻ xuyên sách đều có được dị năng, họ cộng minh với loại năng lượng ngoại lai này. Giờ thì rắc rối đến...

Trong một bệnh viện ở vùng biển Đông nước Mỹ, một người đàn ông Italia khỏe mắt phủ đầy nếp nhăn, nhưng vẫn có thể từ đường nét khuôn mặt nhìn ra vẻ tuấn mỹ, vẻ mặt nghiêm túc của ông trở nên nôn nóng, ánh mắt mang theo khí thế đáng sợ quét về phía người trong phòng.

Mọi người nơm nớp lo sợ đè lại Federik rên rỉ quay cuồng trên giường bệnh.

Tình huống của Federik tốt hơn người dị năng khác nhiều. Khi Tiến Sĩ Diên chết, hắn đang ở hiện trường, nên đạt được năng lượng gấp mười lần chính mình. Tuy không thể khiến dị năng của hắn vượt cấp, nhưng lúc này lại có tác dụng. Khi linh hồn của Hoắc Vi bị bài xích, Federik còn dư dị năng “nộp lên”.

Nhưng ưu thế này không duy trì được bao lâu, một khi dùng hết dị năng, hắn cũng sẽ như kẻ xuyên sách khác.

Máy dẫn hướng năng lượng tạo ra “trường” bao phủ cả trái đất, hiệu quả ngoài ý muốn, ngay cả người của nghiên cứu sở cũng không thể tin được là thuận lợi như vậy, chỉ có thể đổ cho “dị năng” là loại năng lượng rất không ổn định, chênh lệch quá lớn với năng lượng của địa cầu. Rất dễ bị loại bỏ.

Các quốc gia không hẹn mà cùng sốt ruột chú ý đến hòn đảo gần biển kia.

Lửa lan ra khắp nơi, bầu trời vẩn vèo, xuất hiện một cái khe hẹp dài.

Cái khe này không phải động rỗng không có côn trùng khổng lồ, nó thông qua ảnh ảo trùng điệp của Thế giới Bị Từ Bỏ, đám tơ và lửa sau tiếp trước tràn vào, là hình ảnh trực quan nhất về dị năng toàn cầu bị xói mòn.

Giản Hoa vội vứt bỏ đám tơ này, nhưng cậu không thể khống chế cái khe.

Có người giữ chặt cổ tay cậu, định ngăn cản dòng sức mạnh vô hình này.

Trong mê man, Giản Hoa theo bản năng sờ đôi bàn tay nổi gân xanh kia, cậu biết chủ của hai bàn tay này là ai.

Lý Phi ôm chặt Giản Hoa, năng lượng vô hình xung đột, hai tay anh xuất hiện vết máu.

Corgi không ở trong danh sách hội nghị lần này, cho dù đến cũng vô dụng. Lý Phi tự mình cảm nhận được khi “trường” cùng nhau kết thúc, anh phát hiện rằng nói máy dẫn hướng năng lượng loại bỏ bước sóng, không bằng nói nó khiến Thế giới Bị Từ Bỏ thu lại lực lượng.

Giống như táo do trọng lực mà rơi xuống, vì quán tính mà bay ra, muốn ngăn xu thế này, là không có khả năng.

Bởi vì dị năng Trục xuất của Corgi, cũng sẽ mất đi.

Lý Phi không muốn buông tay, nhưng anh lại không thể chống lại lực tấn công, trước mắt biến đen, ngực như bị đập mạnh, còn tiếp tục kiên trì, xương cánh tay và xương sườn sẽ bị bẻ gãy, sau đó nội tạng bị thương, chết ngay tại chỗ.

Giản Hoa hối hận, cậu không nên đồng ý cùng đi với Lý Phi.

Bởi vì họ... không thể cùng nhau vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Nắm ở thế giới thực hóa thành dị năng bị xói mòn, nắm ở Thế giới Bị Từ Bỏ quá nhiều. Năng lượng kết nối nào phải là ý muốn của một người, chịu ảnh hưởng chỉ có Giản Hoa, Lý Phi muốn đi cùng cũng không đi được.

Anh không buông tay, nhưng cho dù cùng Giản Hoa đi vào, cũng chỉ còn một cái xác. Giản Hoa đương nhiên muốn đổi ý.

“Tôi sẽ không sao đâu.”

“...”

“Vào Thế giới Bị Từ Bỏ, tôi sẽ nghĩ cách.”

“...”

Lý Phi không muốn trả lời, trong nháy mắt này, anh mất đi lý trí, chỉ hận không thể phá hủy máy dẫn hướng năng lượng kia.

Lúc này, “trường” bao phủ toàn bộ địa cầu bỗng tán loạn.

Máy dẫn hướng năng lượng vội vàng ra trận xuất hiện trực trặc, một bộ phận cơ trạm dưới mặt đất vì số liệu vận hành quá lớn mà ngừng hoạt động, máy xì ra khói đen.

Nhưng mà quỹ tích năng lượng Thế giới Bị Từ Bỏ “hút lại” đã củng cố, dị năng không trở lại.

Giản Hoa cảm thấy lực lượng áp bách mình biến mất, ý thức chợt tỉnh táo, có sức lực, nâng tay bổ lên gáy Lý Phi, cùng đắm tư biến mất trong cái khe.

Hôm nay, Kẻ Cản Nuốt toàn thân quần đầy tơ, không nhìn thấy mặt, trước mắt công chúng bị kéo vào Thế giới Bị Từ Bỏ. Đây là chứng cứ có hình ảnh ghi lại, vô cùng chính xác.

Quỷ Lửa rơi vào trong biển, bị Trung Quốc Hồng Long người dị năng cứu lên.

Ngày mùng ba tháng năm, Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất hoàn toàn sau năm phút.

Vị trí cái khe tối đen biến mất trên quốc lộ Cam Châu bỗng xuất hiện chuyện lạ, không gian phòng to. Tổ viên Hồng Long nhận mệnh lệnh bí mật, một tháng trước đã ngồi trông coi ở chỗ này, lập tức bò dậy.

“Có tình huống!”

Tên gầy Triệu Văn cảm thấy dị năng biến mất, cũng đoán được xảy ra chuyện gì, cầm kính viễn vọng quan khác khu vực kỳ lạ kia.

“Mau, lái xe đến bên kia, chuẩn bị tiếp ứng.”

Người khác tuy cố giữ bình tĩnh, nhưng cảm xúc tò mò và sốt ruột vẫn viết trên mặt.

Bầu trời phòng càng lớn hơn, giống như một khối u chậm rãi hạ xuống.

“Máy thăm dò năng lượng bắt được dao động lạ, rất có quy luật... Mau nhìn, chỉ số ngày càng cao!” Kim đồng hồ đã đạt tới cực hạn.

“Chú ý bảo vệ chính mình, vào xe bọc thép!”

Triệu Văn ra lệnh, tổ viên Hồng Long tay chân lạnh lẽo đóng máy thăm dò.

Nếu dụng cụ nổ, giờ cũng không xin được kinh phí.

Dòng khí vây quanh phòng to, hình thành lỗ xoáy, ngay sau đó một cái khe tối đen xé rách bầu trời, vô số đám tơ lao đến cái khe, khiến cái khe như được trang trí lông.

Giữa đám tơ rơi xuống một người, đám tơ lưu luyến không rời “giữ lại” mấy lần, trì hoãn quá trình rơi xuống. Thân thủ người kia cũng rất linh hoạt, khi rơi xuống đất, biết làm thế nào để chậm lại xung lực, giảm thương tổn, lăn xa tận năm sáu mét, cuối cùng bất động.

Đám tơ rũ xuống, tốc độ tan rã mắt thường cũng có thể thấy, chỉ còn lại vài sợi tơ bên cạnh khe.

Hiện ở Thế giới Bị Từ Bỏ không trùng lặp nữa, duy trì cái khe rất tồn sức mạnh, dù không muốn, cái khe cũng chỉ tồn tại được mười giây, trong

chớp mắt, bầu trời trên quốc lộ Cam Châu khôi phục trạng thái cát vàng bay quanh.

“Mau lên!”

Xe bọc thép chạy đến trước mặt người rơi xuống, Triệu Văn mở cửa xe, xông ra ngoài, liếc nhìn mới thấy là Giản Hoa.

Anh ta thả lỏng, rồi lại sốt ruột lên, Lý Phi đâu? Đại tá Lô ở bên kia thế nào rồi?

Người đến thứ hai là tổ viên Hồng Long mang theo hộp y tế. Sau khi được cấp cứu đơn giản, Giản Hoa tỉnh lại. Phản ứng đầu tiên của cậu nằm lấy vật gì đó xung quanh, sau khi thấy Triệu Văn, cậu thở phào, để mọi người nâng cậu dậy.

“Lực phản chấn quá lớn, đùi phải gãy xương, không có thương tích bên ngoài nào khác. Phải đưa đến bệnh viện trước!”

Giản Hoa mê man, nhớ tới Lý Phi, suy yếu hỏi Triệu Văn có thể liên hệ với điện thoại vệ tinh của đại tá Lô hay không.

Điện thoại vệ tinh đương nhiên là có, nhưng lại không gọi được đại tá Lô.

Sau khi Giản Hoa biết, cũng không nói gì, mở mắt nhìn nóc xe. Sự im lặng của cậu trong mắt Triệu Văn kỳ đáng sợ, rõ ràng mọi người đều mất đi dị năng, sao trên người Giản Hoa lại còn cái loại khí thế khiến người khác cảm thấy nguy hiểm này.

Rối ren này, đến tận sáng ngày hôm sau.

Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, đây là việc lớn, lãnh đạo các quốc gia chờ được tin, nụ cười trên mặt càng ngày càng tươi.

Khắp nơi bỗng xuất hiện người dị năng chết đột ngột, còn một số người dị năng bị hôn mê, bệnh viện quân đội Giải Hoa ở cũng có một người.

“Tin tức tốt! Người bệnh kia sau khi tỉnh lại, không có ký ức từ mùa xuân năm tháng mười một cho đến hiện tại!”

Kẻ xuyên sách dùng xác người chết, sau khi họ biến mất người đã chết đương nhiên không thể sống lại. Người vô duyên vô cớ bị họ chiếm cứ cơ thể, ngơ ngác khó hiểu nhìn khung cảnh hỗn loạn xung quanh, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Giải Hoa không có hứng với những tin này, cậu đang nhớ lại tình hình trên biển lúc đó. Thuyền bị phá hủy, Lý Phi mặc áo phao cứu sinh, người của Hồng Long chắc chắn sẽ đi cứu người... Dưới ảnh hưởng lớn của việc Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, mấy chiếc tàu ngầm kia chắc là sẽ không tấn công nữa, nhưng lỡ như? Lý Phi lại không hợp với nước, thời tiết ở mảnh hải vực kia thế nào?

Cậu không nói lời nào, chỉ suy nghĩ trong lòng, ngay cả y tá cũng không dám nhiều lời với cậu.

“Chẳng lẽ bị kích thích?”

“Đừng nói lung tung.” Triệu Văn một tay chụp một tổ viên Hồng Long sang bên cạnh, “Là do thiếu một vị thuốc.”

Khi đại tá Lô gọi điện thoại tới, tinh thần Triệu Văn rung lên, thuốc đến!

Sau khi báo cáo ngắn gọn với đại tá Lô, Triệu Văn nghe thấy đại tá Lô cũng thoải mái mà cười, sự tình có kết quả. Trái tim đang treo lơ lửng của Triệu Văn cũng trở về lồng ngực. Sau đó lại cảm thấy buồn cười, anh ta vẫn còn độc thân nè, vậy mà còn lo cho người khác!

“Đến, đưa thuốc này vào phòng bệnh.”

“Thuốc?” Cậu lính trẻ mờ mịt nhìn điện thoại vệ tinh.

“Bảo cậu đưa thì đưa đi, lắm lời vô nghĩa như vậy làm gì!”

“...”

Triệu Văn phải quần áo, nghĩ một lúc thì đi cùng. Khi đến cửa phòng bệnh Giản Hoa, đúng lúc người trẻ tuổi “đưa thuốc” đi ra, đối phương đứng nghiêm chào, Triệu Văn nhanh chóng ngăn cản, ra dấu im lặng.

Tổ viên Hồng Long trẻ tuổi lúc đầu thì mờ mịt, sau đen mặt nhìn Triệu Văn dán bên khe cửa, bắt đầu nghe lén.

“... Không, tôi rất ổn, anh ở đâu?”

“Trên một hòn đảo khác, nửa tiếng nữa tàu ngầm sẽ chạy về biển Nam Hải Trung Quốc, chờ anh mười ngày.” Lý Phi nhỏ giọng, anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng điều kiện không cho phép.

“Anh bị thương à?”

“Không, em nhẹ tay lắm.”

Đại tá Lô đứng bên cạnh nhìn vết bầm xanh tím sau gáy Lý Phi, như cười như không.

“Thật à?” Giản Hoa cũng không chắc lắm, lúc ấy cậu chỉ muốn bảo vệ Lý Phi, giờ nghe giọng chắc là không có việc gì.

“Bên này cũng không có chuyện gì, trừ mấy người bị mảnh thuyền vỡ nện cho bị thương phải điều trị.”

Nghiêm khắc mà nói, Lý Phỉ và Giản Hoa dùng dị năng cứu mọi người trên thuyền, thái độ của mọi người đối với Lý Phỉ đương nhiên không tệ. Đại tá Lô còn lấy việc công làm việc tư để Lý Phỉ dùng điện thoại liên lạc với Giản Hoa, nói hơn vài phút.

Lý Phỉ giờ cái gì cũng không muốn hỏi, khi nghe thấy giọng Giản Hoa, cả người anh như tỉnh lặng lại.

Họ có thể không nói lời nào, chỉ nghe tiếng thở của đối phương.

Triệu Văn nghe lén lại không nghe thấy gì nữa, có hơi buồn bực. Đại tá Lô ở đầu dây bên kia vội ho một tiếng nhắc nhở: “Còn một phút nữa, chúng tôi sắp xuất phát.”

“Dị năng của em biến mất rồi à?”

“Ừ.”

“Năm... đưa em về như thế nào?” Lý Phỉ vẫn muốn chắc chắn rằng Giản Hoa an toàn.

“Tôi dùng ý nghĩ nói cho nó một mệnh lệnh cuối cùng, để nó tự mình đi ăn, muốn đi chỗ thì đi, không quản nó nữa, thế là nó dứt khoát vứt tôi lại, chạy luôn.” Giản Hoa nhẹ giọng cười.

Triệu Văn ở ngoài cửa:...

“Đi cũng tốt, anh cũng thấy phiền khi ngủ không sờ thấy gối, mà chỉ sờ được năm.” Lý Phỉ nhìn thời gian, điện thoại sắp phải cúp, anh không kìm lòng được, cuối cùng lại lặp lại. “Ở đây chờ anh về trở về.”

“Ừ, vẫn đang chờ anh.”

Không chờ được thì sẽ đi tìm anh, dù có cách nhau bao xa.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Chăm Sóc Vết Thương

Bị thương như gãy xương thì dù sao cũng phải chăm hơn ba tháng.

Mười ngày sau khi Giản Hoa bị thương, Lý Phi rốt cuộc đến.

Tàu ngầm xuyên qua Nam Hải, lại đổi con thuyền khác cập bờ, cuối cùng nhờ quan hệ của Hồng Long, đi nhờ một chuyến đến căn cứ quân sự Cam Châu bằng máy bay vận tải.

Khi Lý Phi xuất hiện trước mặt Giản Hoa, Giản Hoa suýt thì không nhận ra.

– Nửa tháng không cạo râu, mặc một bộ đồ ngủ trang, tóc tai lộn xộn. Dù vẫn là khuôn mặt kia, nhưng lại có cảm giác quái lạ như thật như giả.

May là dù trông người thay đổi như thế nào, thì ánh mắt cũng sẽ không thay đổi. Sau ba giây ngơ ngác, Giản Hoa xác định người trước mắt đúng là Lý Phi. Nhưng chưa đợi cậu nói gì, Lý Phi đã vội xoay người đi ra ngoài.

Giản Hoa:...

Tên gầy Triệu Văn thấy toàn bộ quá trình:...

Triệu Văn nhảy dựng trong lòng, lập tức đánh giá phản ứng của Giản Hoa, phát hiện vẻ sững sốt trên mặt người kia xuất hiện rất ngắn, sau đó lại là bộ dạng như đắm chiêu suy nghĩ.

Sống sót sau tai nạn, thấy người yêu, không ôm ấp ngay, thì cũng có thể cảm thán nắm tay nhau, kích động nói không nên lời mà? Xoay người đi luôn là sao? Triệu Văn cảm thấy không ổn, anh ta theo thói quen định báo cáo cho tổ chức, tình trạng tình cảm mới nhất của Kẻ Cẩn Nuốt và Quỷ Lửa. Khi sờ đến di động, anh ta mới nhớ ra Thế giới Bị Từ Bỏ đã biến mất, người dị năng đều trở lại thành người bình thường, Giản Hoa và Lý Phi cũng không còn là người dị năng cấp S “uy hiếp an toàn quốc gia”. Đừng nói hai người kia có mâu thuẫn, dù họ có vì yêu sinh hận lập tức chia tay, xé mặt não loạn đến mức lên bản tin giải trí, thì cũng không liên quan đến quốc gia!

Nghĩ đến đây, Triệu Văn cả người thoải mái.

Không có nhiệm vụ quấy nhiễu, thì chỉ còn là bạn bè quan (hóng) tâm (chuyện), Triệu Văn lấy cớ ra khỏi phòng bệnh, lập tức truy hỏi tổ viên Hồng Long trên hành lang hướng Lý Phi đi.

Chờ đến khi Triệu Văn tìm thấy, Lý Phi đang cầm dao cạo râu mượn được, bận rộn trước gương.

“...Cần khăn mặt không, mới đây.” Triệu Văn nén cười, tựa vào cửa hỏi.

Lý Phi cực kỳ thản nhiên, thuận miệng nói cảm ơn.

Triệu Văn làm việc rất chu đáo, cũng suy xét rất toàn diện (phẩm chất tốt đẹp dù làm cái cũng kiên trì đến cùng), tìm một bộ đồ rửa mặt, một gian phòng bệnh trống (có phòng tắm vòi hoa sen), ngay cả quần áo sạch sẽ cũng chuẩn bị.

Xuất phát từ ý nghĩ hóng chuyện, chất lượng thứ khác đều tạm tạm, quần áo thì...

Lý Phỉ dùng tốc độ nhanh nhất xử lý xong. Tuy anh có đoàn đội chuyên nghiệp làm tạo hình chọn trang phục, thế nhưng làm ngôi sao thần tượng, sẽ không tránh được tình huống bất ngờ, cần trong thời gian ngắn làm cho chính mình có thể đối phó với khảo nghiệm trên màn ảnh.

Lý Phỉ dùng bàn tay lau hơi nước trên gương, lộ ra nụ cười ưu nhã theo thói quen, ánh mắt dừng trên giá áo phía sau, nụ cười của anh cứng lại trong nháy mắt.

Áo khoác xanh trắng, quần cũng phối màu tương tự, phối với nhau tạo cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Sắp xếp lại, cảm giác quen thuộc sâu trong trí nhớ...

Đưa tay run rẩy nhắc bộ quần áo lên, Lý Phỉ thấy tay áo rộng đến mức có thể nhét một chân vào, không cần nói đến kiểu dáng, cam đoan mặc rất rộng rãi, có mặc thêm vào trong ba cái áo lông dê cũng không thành vấn đề. Cổ tay áo dài đến mu bàn tay. Nói nó là áo khoác còn không bằng nói là túi chống bụi quần áo.

Lý Phỉ lại đo chiều dài quần, bối rối phát hiện nó chỉ tới cẳng chân.

Giờ, anh để gặp phải một lựa chọn khó khăn, là mặc quần áo bẩn thỉu rách rưới tỏa ra mùi kinh dị, hay là mặc bộ đồng phục học sinh này.

Ba phút sau, Triệu Văn nhận một cuộc điện thoại nội tuyến.

“Xin lỗi, tôi mong anh có thể bàn bạc với tôi về chuyện quần áo một chút?” Mặt Lý Phỉ không chút thay đổi, nói.

“Chuyện vật tư khan hiếm, tôi nghĩ cậu cũng biết. Chỗ nào cũng đều phải cứu tế, quần áo ngụy trang chịu mài mòn dễ mặc đều rách rồi. Giờ phải chuyển khẩn cấp đồng phục mùa xuân của trung học Cam Châu số ba. Giờ trang phục của thành viên dự bị trong căn cứ đều là cái

này, còn... Tôi cũng biết ý cậu, nhưng tình hình đặc biệt, hoàn cảnh gian khổ, cậu phải phát huy tinh thần mộc mạc, như khi mình quay phim thần tượng thanh xuân vườn trường!” Tên gầy Triệu Văn cười ha hả, nói.

“...”

Nói linh tinh! Làm gì có bộ phim thanh xuân vườn trường nào mà nam nữ chính mặc đồng phục học sinh truyền thống của Trung Quốc?!

Giới giải trí có một chương trình thực tế, cho khách quý mặc đồng phục của các ngành nghề, biến đẹp hay biến dạng, mảnh lới không ngừng. Đến hôm nay, Lý Phi mới phát hiện, học sinh cũng coi như một nghề nghiệp? Thứ thật sự khảo nghiệm giá trị nhan sắc của trai xinh gái đẹp, chưa từng là quần áo ăn may hay đồ bó sát, mà rõ ràng là đồng phục học sinh!!

May mà Triệu Văn không quá tuyệt tình, ít nhất còn cho anh... đồ lót...

Cầm lấy cái quần, kiên trì coi quần đồng phục thành quần lửng, lấy kéo cắt cái thứ sọc trắng xanh chói lòa xấu xí kia đi, mặc áo khoác không có tay áo.

Lý Phi đứng thẳng trước gương, chưa từng cảm ơn mặt mình như vậy.

Hold lại, cũng không khó nhìn... Tuy rằng, hơi dị.

Khi Lý Phi lại vào cửa, Giản Hoa đang ăn cơm trưa, ngẩng đầu lên vừa thấy, không thể giấu vẻ mặt ngạc nhiên, bộ dạng muốn cười lại không thể cười, khiến Lý Phi có ý nghĩ.

Nói ra thì anh có rất nhiều cách, để Giản Hoa lộ ra vẻ mặt anh muốn nhìn.

– Giờ lại không có nắm vương bân.

Giản Hoa không biết suy nghĩ của Lý Phi đã nghiêng đến chỗ không hài hòa. Thực ra lúc Lý Phi vừa mới bước chân đi, Giản Hoa đã biết bệnh chim công của anh để tái phát.

Anh không thể chịu được mình bị hủy hình tượng trước mặt người yêu, dù lúc trước không chú ý đến, thì khi chuẩn bị gặp lại Giản Hoa sau cửu biệt, Lý Phi vẫn ghét bỏ chính mình theo bản năng.

Theo thói quen của Lý Phi, đồng phục học sinh chắc chắn không phải anh chọn.

Tám phần là bị người ta lừa!

Nhưng cho dù bị lừa, Lý Phi vẫn có thể duy trì hình tượng như thường, trên người anh có một loại tự tin không gì sánh được. Đây là kỹ năng đặc biệt của nam thần nữ thần, biết làm sao để ba trăm sáu mươi độ không góc chết trước màn ảnh, từ tươi cười đến đi đứng, đều khác với người bình thường, ép mọi người phải nhìn mặt anh trước, sau đó mới chú ý tới quần áo.

Dù quần áo sai sai...

Thì có mặt là đủ.

Lý Phi dùng tốc độ nhanh nhất đi đến bên giường Giản Hoa, ngồi xuống, lặng lẽ thả lỏng, bắt đầu cẩn thận xem xét vết thương của Giản Hoa. Chỗ gãy xương dán thạch cao, nguyên nhân bị thương Lý Phi đã nghe nói. Vừa nghĩ đến độ cao cách mặt đất của cái khe trên quốc lộ Cam Châu, anh đã không kiềm được toát mồ hôi lạnh.

“May mà em không có việc gì.” Lý Phi vừa nói ra khỏi miệng đã thấy lờ lờ. Gãy xương thì sao có thể nói là không có việc gì. Sống chết là

chuyện lớn, nhưng người yêu nằm trên giường gần ba tháng cũng là chuyện lớn mà.

Thấy Lý Phi muốn lái nhảu đồng điều phải chú ý khi bị gãy xương, Giản Hoa nhanh chóng ngăn lại.

“Tôi gãy xương cũng đâu phải lần đầu tiên, tôi đều biết.”

“Đúng, anh cũng không phải lần đầu... Cái gì?” Lý Phi sức tỉnh.

Hai người im lặng đối diện, ý tứ trong mắt không khác nhau lắm.

Sau khi giảng co nửa phút, Lý Phi bại trận trước, vội ho một tiếng giải thích: “Chuyện trước kia, không có kinh nghiệm treo dây, lúc quay phim gặp phải thiết bị hư hỏng, ngã gãy tay, ở nhà nằm ba tháng.”

Giản Hoa gật đầu, chỉ nghĩ thôi cũng biết, ảnh đế giống như Lý Phi, nếu bị thương nặng, thì làm sao có thể giấu kín chứ? Ba tháng không lộ mặt trước công chúng, tất nhiên sẽ dẫn đến rất nhiều phỏng đoán. Lúc trước Giản Hoa không để ý nhiều đến Lý Phi, cậu là fan nhân vật, không phải fan ngôi sao. Sau khi ký hợp đồng làm người đóng thế chuyên cho Lý Phi, đương nhiên phải học bù. Chuyện như quay phim bị thương vẫn nằm trong phạm vi cần trọng tâm chú ý. Kết quả, không nằm trong tư liệu công khai của Lý Phi, thì chỉ có thể là chuyện trước khi anh ra mắt.

“Giới giải trí ba ngày là một dạng, chứ đừng nói ba tháng. Thời gian nghỉ ở nhà quá lâu, sau khi anh trở về, các cơ hội thông cáo quay phim đều không có phần của anh, suýt thì phải rời khỏi giới.”

“May mắn gặp CEO Lương?”

“Là ông ấy...” Lý Phi thấy sai sai, lập tức ngậm miệng, anh không quên tư liệu người dị năng cấp S nức cười kia của Hồng Long. Hơn 30% kẻ xuyên sách tin tưởng ảnh đế Lý Phi và CEO công ty điện ảnh có một chân.

Nghe nói số lúc đầu liệu này chỉ có 5%, sau khi kẻ xuyên sách đến thế giới này, cẩn thận nghiên cứu lý lịch trong giới giải trí của Lý Phi, lại tra được ảnh chụp của Lương Quân trên mạng, con số đột nhiên bay lên 30%.

Kẻ xuyên sách tin rằng Quỷ Lửa và Kẻ Cắn Nuốt có quan hệ xác thật, dù trong báo cáo Hồng Long điều tra lên đến tận 40%, vượt qua lựa chọn Lương Quân Lý Phi, nhưng chọn Quỷ Lửa Kẻ Cắn Nuốt, cũng chọn cả CEO ảnh để có quan hệ bất chính. Lý do khiến người ta phải phì cười. Bởi vì họ cảm thấy điều này có thể chứng minh Lý Phi là kẻ không có tự trọng, vì không tự trọng, nên mới lẫn lộn cùng Giản Hoa.

Lý Phi bình tĩnh xét vụn báo cáo, không dám cho Giản Hoa xem chút gì.

“Ánh mắt ông ấy rất tốt. Mấy năm nay anh giúp ông ấy kiếm lời biết bao nhiêu tiền?” Lý Phi nghiêm túc nói, khẩn cấp kéo về chủ đề cũ, “Em sao lại gây xương? Là do lúc trước làm diễn viên đóng thế à?”

Giản Hoa im lặng vài giây, sau đó nói: “Không phải, sau khi bỏ học thì làm công kiếm tiền, thường xuyên cả ngày không được ăn gì, lại xui xẻo gặp cướp.”

Đêm khuya gặp kẻ cầm dao cướp bóc là chuyện rất đáng sợ. Nếu tên kia chỉ cầm một con dao, thì không là gì. Chỉ sợ kẻ cướp có thân thủ trên mức trung bình toàn dân.

Nói thế nghĩa là mức trung bình toàn dân rất dễ đạt được, có thể trèo cây, dùng một tay hướng lên leo ban công tầng hai là được. Mọi người nhìn thấy kẻ cướp cầm dao đều sẽ hoảng, vì kẻ cướp cũng làm được như vậy! Mọi người đều là người Trung Quốc.

“Là cái loại rất khó giải quyết à?” Lý Phi thăm dò, anh đã xem qua tư liệu của Giản Hoa. Trước đây gia cảnh của Giản Hoa rất tốt, chuyên môn

học võ thuật, ở trong giới về mặt cơ bản cũng có thể xếp thứ hạng đầu, kẻ cướp bình thường không thể làm được gì.

“Coi như thế, lúc ấy Lục Triệu cũng ở đấy. Anh ta hoảng loạn, vương chân vương tay...”

Chuyện nhiều năm trước, Lục Triệu vẫn là bạn nối khố của Giản Hoa, cùng nhau bỏ học đi làm công, tình nghĩa vẫn có. Tuy ở chung không vui vẻ mấy, nhưng bạn cùng chung hoạn nạn có thể tìm ra mấy người? Có một người làm bạn như vậy, không có lựa chọn khác.

Khi Giản Hoa không muốn nhìn Lục Triệu nữa, cậu đã thành một người không cần bạn, một mình sinh hoạt cũng không thấy cô đơn. So với một tên bạn nối khố thích lải nhải, hưởng thụ thời gian im lặng có vẻ đáng quý hơn.

Sau khi Lý Phi suy nghĩ thâm sâu hơn, trong lòng hơi tức giận, nhưng cục tức này không thể phát ra, Lục Triệu đã chết.

“... Chúng ta không nói chuyện này.”

Lý Phi vừa cúi đầu, theo bản năng lại tưởng nói gãy xương bệnh nhân chú ý hạng mục công việc, Giản Hoa đuổi tại hắn phía trước cắt đứt đề tài.

“Thuốc đã uống rồi, kết quả kiểm tra định kỳ cũng không tệ. Sau khi ngã bị thương, Triệu Văn đưa tôi đến bệnh viện, xương cốt không bị lệch, cũng không bị tổn thương lần nữa. Giờ tôi chỉ thiếu một người nấu canh cho tôi.”

Ảnh đế không biết nấu canh:...

Chờ một chút, anh chạy về từ ngàn dặm xa xôi, không phải để nói cái này

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Bố Già

Bên kia bờ đại dương.

Đồng hồ tích tắc qua lại, vừa tĩnh vừa tối, trong phòng quanh quẩn khói xì gà, tàn thuốc nhẹ bay trong gạt tàn, trong màu trắng có vài vệt xám.

Ngón tay dài kẹp xì gà, làn da có hơi lỏng, tái nhợt.

Ngón giữa đeo một chiếc nhất đá mắt mèo to mà tinh tế. Ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào qua khe hở của bức màn, khiến viên đá quý xanh lục vàng kim này tỏa ra một vòng phản quang óng ánh, băng lãnh mà mỹ lệ.

Gương mặt người đàn ông giấu trong đêm tối, áo khoác treo trên giá trong phòng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi lụa, một tay dựa trên tay vịn sofa, ánh hồng ở đầu xì gà như ẩn như hiện.

Ông đưa xì gà đến bên miệng, lúc này cửa phòng bị gõ nhẹ.

“Đi vào.” Tiếng Italia.

Giọng người đàn ông khàn khàn đầy từ tính, như là Ác Ma mê hoặc nhỏ nhẹ, từng âm tiết tuyệt đẹp. Từ giọng nói có thể nghe ra ông không còn trẻ, nhưng lại không hạ thấp sức quyến rũ, mà còn khiến giọng nói thêm âm sắc mê hoặc không tả được, để người ta không kiềm được tự hỏi ý trong lời của ông.

Cửa bị đẩy ra, tựa như ánh sáng chảy vào góc âm u.

Người đi vào ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nơm nớp lo sợ khom lưng nói: “Mấy kẻ xuyên sách kỳ lạ kia đều đã chết. Chúng tôi tìm thấy một người bị mất trí nhớ, anh ta nói không biết tất cả mọi chuyện xảy ra sau tháng mười một năm trước. Ngài Morenza, ngài cần tự mình nói chuyện với anh ta không?”

Người đàn ông khua tay, ông không nói gì.

Một vệ sĩ đứng ở cửa, đeo kính đen mặc vest đen, nghiêng đầu, giữ tai nghe nghe vài câu. Sau đó vệ sĩ đi vào phòng, thấp giọng nói: “Người đã tỉnh.”

Xì gà bị dí vào gạt tàn, ánh lửa lụi tắt.

Người đàn ông kéo ngăn kéo trước bàn, lấy ra từ bên trong một khẩu súng lục bán tự động màu đen.

Nòng súng đã lên đạn, ngón tay thon dài kéo khóa an toàn đến điểm S, sau đó nhét nó vào bao đựng súng bên hông.

Cháu trai ngài Morenza, hai tuần trước được đón từ bệnh viện về trong nhà tĩnh dưỡng, chỉ cách phòng hút thuốc mày một tầng. Wolf Morenza bỗng kiểm tra súng lục, mang theo bên người, lại thêm việc sau khi Wolf nghe được tin tức, vẻ mặt thay đổi, khiến người chờ ở cửa tim đập thành thịch.

– Chẳng lẽ vị Bố già vùng biển Đông này, định giết cháu mình?

Federik Morenza là một người dị năng, được những người dị năng trung thành với Wolf cứu về từ biên giới Mexico. Chuyện này lại liên quan đến việc chính phủ nước Mỹ bí mật đuổi bắt một thiếu niên tên “Johnson Brown”, nhưng giờ thiếu niên kia đã mất tích. Federik mười ngày trước bỗng “bệnh tình xấu đi”, suýt chết, trùng với thời gian kẻ xuyên sách đột

tử. Dù Wolf Morenza ra lệnh cấm mọi người bàn luận chuyện này, trong lòng mọi người vẫn có phỏng đoán.

Sự tồn tại của kẻ xuyên sách, lai lịch của họ, kết cục của họ, ở đây đều không phải là bí mật. Kết hợp với tình huống hiện giờ, mọi người bắt đầu nghi ngờ vị Thiên Vương toàn mỹ của giới âm nhạc cũng bị người “chiếm” xác. Đây chính là chuyện lớn!

“Ngài Morenza, mong ngài bình tĩnh!” Ngoài phòng Federik, bác sĩ tư nhân của gia tộc Morenza móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

“Bệnh nhân vừa tỉnh lại, rất dễ dàng xác nhận thân phận...”

Wolf không có tâm trạng nghe hăn nói, bảo vệ sĩ đẩy cửa ra.

Federik nằm ở trên giường, hăn phát hiện cổ tay và chân mình đều bị trói lại. Bình thường, vật như vậy là để ngăn bệnh nhân nhúc nhích lung tung làm vết thương nặng thêm. Đương nhiên, bệnh viện tâm thần cũng thường xuyên dùng. Federik phút chốc không nhớ ra nổi mình đã xảy ra chuyện gì, sao lại cần dùng tới mấy thứ này.

Hộ sĩ giữ im lặng từ chối nói chuyện với hăn, Federik mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì. Nơi này là nhà chú hăn, trang trí trong phòng rất quen mắt, nhân viên y tế cũng không có gương mặt lạ...

Wolf xuất hiện trước cửa phòng, Federik thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải chú hăn gặp chuyện không may, bị nhốt vào ngục giam, bị kẻ thù ám sát, thì dù rắc rối có lớn cỡ nào cũng thể thôi.

“Đứa cháu thân yêu của ta, hôm nay cháu cảm giác thế nào?” Wolf là một người đàn ông Italia rất phong độ, mặc bộ vest vừa người, tóc màu không rối sợi nào, cảm xúc cũng rõ ràng. Ông cúi đầu hôn trán Federik, động tác dịu dàng, không khác gì những người lớn trong gia đình khác.

Federik ngửi được mùi nhẹ nhàng của xì gà cao cấp trên người Wolf, thần kinh căng thẳng từ từ thả lỏng.

“...Nói thật là, không tốt lắm.” Federik kéo cánh tay, ý chỉ đám dây trói.

“Chuyện xảy ra mười hai ngày trước, cháu còn nhớ gì không?”

Wolf ngồi xuống trước giường, thái độ ông trò chuyện rất dịu dàng, nhưng nhìn mặt ông, nghe giọng ông, suy nghĩ của mọi người cuối cùng sẽ không tự chủ được mà bị cuốn theo.

Cho dù có tỉnh táo, bị tay Wolf cầm lấy, sẽ nhìn thấy vết sẹo lộ ra dưới cổ tay áo sơ mi, vết chai có quy luật phân bố trên ngón tay. Bị giữ lại thì rất khó rút ra, đặc biệt là dưới ánh mắt Wolf, cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, người chột dạ sẽ toát mồ hôi lạnh, cả người phát run.

Federik lại không hề sợ hãi, trực giác cho hắn biết vấn đề là ở câu hỏi này.

Vết thương của hắn không quá nghiêm trọng, sau khi được tay sai của Wolf đưa về nước Mỹ cũng được trị liệu và kiểm tra khá tốt, di chứng cưỡng ép cai nghiện là dễ chú ý nhất. Federik đau đầu nghĩ phải giải thích chuyện cậu thiếu niên Johnson với chú như thế nào. Kết quả, còn chưa nói câu nào, hắn bỗng...

Sắc mặt Federik trắng bệch.

Đau đầu kịch liệt, cảm giác như linh hồn bị rút ra khỏi cơ thể, đau đến ngất xỉu, lúc tỉnh lại lựa chọn quên đi, mãi đến khi cẩn thận tìm tòi trong trí nhớ mới nhớ đến.

“Cháu bị tấn công?” Federik không xác định hỏi.

Wolf nhìn mọi hành động của hắn ở trong mắt.

“Không khác lắm.”

“Ai?” Federik không nhớ rõ trong nguyên tác có người dị năng tinh thần không, nhưng Quỷ Lửa và Kẻ Cắn Nuốt đều có thể dùng nắm chạy đến nước Mỹ, Federik đã không dám hoàn toàn tin tưởng nguyên tác.

“Nguy hiểm đã qua.”

Ngoài dự đoán của bác sĩ và vệ sĩ, Wolf ngược lại có ý khiến Federik che giấu sự thật.

“Không, chuyện này rất nghiêm trọng. Người dị năng ở thế giới thực cũng có thể tấn công người thường. Lần này là cháu, lần sau có thể là chú, người bình thường không thể chống lại người dị năng.”

Federik nhìn Wolf để ông cười trối cho hắn, giọng điệu nôn nóng.

“Đã không còn người dị năng.” Wolf đứng lên, lơ đãng đưa tay đến bên hông.

Mọi người đều nín thở, sợ động tác kế tiếp của Wolf là rút súng ra, dứt khoát đẩy chốt an toàn, trong ba giây kết thúc một mạng người.

Họ biết kẻ xuyên sách dẫn đến vài người kỳ lạ, biết kẻ xuyên sách chiếm cứ cơ thể vài người, cũng biết người bị mượn cơ thể bị đột tử, người sống thì mất đi một đoạn trí nhớ. Federik chưa có dấu hiệu mất trí nhớ, nhưng hắn và mấy kẻ xuyên sách kia cùng lúc xuất hiện bệnh trạng. Thật ra, một ngôi sao Thiên Vương như Federik, bỗng vì một thiếu niên không có người giám hộ, chạy trốn đến biên giới Mexico, còn bị ép nhiễm ma túy, nghĩ như thế nào cũng thấy lạ.

Trước mắt người này hay không là Federik Morenza, bọn họ đều có cái nhìn.

Nhưng mà...

Federik Morenza thật là đứa trẻ bảy tuổi đã chết đi, khác với “Federik” họ nhận định trong lòng, sổ sách tính toán lung tung, chỉ có Wolf rõ ràng.

Tâm trạng Wolf phức tạp, trước khi mở ra cánh cửa này, ông nghĩ rằng nếu đối mặt với một Federik có thân hình trưởng thành, chỉ sổ thông minh và trí nhớ dừng lại ở bảy tuổi, thì phải làm thế nào.

– Đó là đứa cháu thật sự, người thân thật sự của ông, tuy đứa nhỏ kia ông chưa gặp được vài lần, cảm tình càng không cần nói, nhưng sự thật không thể phủ nhận.

Sau khi Wolf nghe tin kẻ xuyên sách đột tử, chỉ thấy may mắn vì Federik còn sống một phút đồng hồ, rất nhanh đã càng nghi ngờ hơn.

Federik và những kẻ đó giống nhau sao?

Hay là “Federik” đã rời đi, lại có người mới chiếm cơ thể cháu ông?

Trước khi Federik tỉnh lại, trước khi mở ra cánh cửa này, tất cả đều là ẩn số.

Giờ phút này, đứng ở trước giường, Wolf đã có đáp án, không ai có thể giả “Federik” trước mắt ông mà không bị phát hiện.

Cháu ông, đứa nhỏ bảy tuổi kia, thật sự đã chết... Cho dù năm đó ôm cái xác kia, xác nhận đứa nhỏ đã ngừng thở, bị nhiều chuyện kỳ lạ xuất hiện ở thế giới này ảnh hưởng, Wolf lại không thể kiềm lòng được, tưởng tượng ra khả năng này.

Không xuất hiện khả năng đó, cũng không xuất hiện tình trạng tệ hơn. Federik vẫn là “Federik”, vẻ mặt Wolf không thay đổi, cảm nhận trong lòng lại rất phức tạp.

Ông nhìn Federik, tưởng tượng bộ dạng đứa nhỏ kia khi lớn lên, lại cảm thấy bề ngoài sẽ không như Federik này. Những người khác nhau, gặp chuyện khác nhau, cho dù cùng một cơ thể, khí chất cũng sẽ khác nhau như trời với đất.

Wolf biết rất nhiều chuyện của Federik, nhưng lại không phải do Federik nói, mà là ông đoán được.

– Trước khi trở thành cháu ông, người này là ca sĩ một lòng hướng tới giải Grammy, rất quen thuộc đối với giới âm nhạc, đối với xã hội thượng lưu lại hoàn toàn không biết gì cả. Chú ý kiểm tra thân thể, rất biết chăm sóc người khác, hiểu rằng người thế nào thì có thể nhận được cứu trợ gì. Tổng kết mấy điểm đặc thù này, cuộc đời lúc trước của Federik đối với Wolf cũng không phải bí mật gì.

“Nghỉ ngơi cho tốt, không cần nghỉ nhiều, Thế giới Bị Từ Bỏ đã biến mất.” Wolf xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng.

Federik khiếp sợ.

Thời gian trong nguyên tác còn chưa đi được một phần mười, mà đã biến mất không?

Hắn theo bản năng nhớ tới Johnson, phát hiện như vậy cũng tốt, thiếu niên không còn là vũ khí bí mật của cục dị năng nước Mỹ, sẽ không bị bồi dưỡng đặc huấn, cũng không cần cuốn vào nhiều tranh đấu như vậy, tiếp xúc với ích lợi chính trị.

“Không đúng, Johnson bị nắm mang đi!”

“...”

Sắc mặt Wolf âm u, ông không hề có chút ấn tượng tốt nào đối với thằng nhóc gây rắc rối kia, thậm chí sẽ một phát bắn chết Johnson. Federik suýt thì mất mạng vì Johnson, cho dù không chết, cai nghiện cũng đâu có dễ chịu?

Thuộc tính bao che khuyết điểm, không nói đạo lý này, chắc là bệnh chung của các ông Bồ già xã hội đen.

“Thằng nhóc kia ở Trung Quốc, tin từ chính phủ, họ đang đưa ra đề nghị đưa người về với phía Trung Quốc.” Sắc mặt Wolf âm trầm, nói “Trước khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, Trung Quốc không đồng ý. Giờ thì khó nói.”

Người dị năng mất đi dị năng, thì không đáng giá một dollar.

Các quốc gia đều đang gấp rút xây dựng lại, dầu máy bay cũng là vật tư quan trọng, chưa nói đến hành trình bay qua Thái Bình Dương rất dài. Nếu Trung Quốc không chịu cử máy bay đi, nước Mỹ cũng không chịu, như vậy sẽ không còn vấn đề đưa về nữa, Johnson chỉ có thể tiếp tục ở Trung Quốc.

Nghĩ đến điểm này, Federik thở dài.

“Chú, chúng ta cần nói chuyện.”

Về chuyện con cái người dị năng, hơn mười năm sau có thể lại có dị năng.

Tạm thời không ai để ý thành niên nhân vật chính, thế nhưng không thể phủ nhận khả năng này, Federik cảm thấy dù là vì Johnson, hay là vì thế lực của chú hần, vấn đề này đều rất quan trọng.

Wolf cho mọi người ra khỏi phòng, chỉ để lại hai người họ.

Sau khi nghe Federik nói xong, Bố già vuốt nhẵn đá mắt mèo trên ngón tay, không cảm xúc, hỏi: “Cho nên, tốt nhất là đón thằng nhóc kia về?”

Federik gật đầu.

Wolf nhìn hắn thâm sâu, vút ra một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

“Ta sẽ nghĩ cách.”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tương Lai

Thời gian tiến vào tuần cuối tháng năm, nhiệt độ tăng lên.

Dịch bệnh sau thảm họa mới là chuyện đáng sợ nhất.

May mà công tác cứu viện ở Trung Quốc chưa một ngày trì hoãn. Ngoài vấn đề lớn như lở đất, quốc lộ và đường tỉnh cơ bản đã khôi phục thông thẳng đường, rất nhiều thành thị bỏ lệnh kiểm soát giao thông, khôi phục trật tự. Mỗi ngày đều có xe hàng chuyên chở vật tư tiến vào thành thị, tiến hành giao dịch trong thị trường chính phủ lập ra, giá do quốc gia quy định, bất cứ người nào có ý đồ nhanh chóng nâng giá, đều sẽ lập tức bị bắt, sau đó phải đến kiến trúc trên công trường làm cu ly.

Công việc tái thiết tiến hành đều vào đấy.

Thành thị từ trong đông đảo nát tởa sáng sinh mệnh mới. Dựa theo nguyên tắc phân phối lân cận, sau khi nơi ở mới trong tiểu khu xây dựng xong, vài người có nhà bị sập có thể trực tiếp chuyển vào. Hiện tại họ đang ở tạm trong căn nhà dựng bằng tấm ngăn, điều kiện không tốt lắm, mùa hè lại sắp đến, nhân viên chính phủ phụ trách quản lý đang lo đến sút đầu mồ hôi trán.

Đa số mọi người cũng không tin lời hứa hẹn thành khẩn trong tin tức, nói: “Sau thảm họa, người dị năng sẽ biến mất toàn bộ”. Họ lo lắng hãi hùng, rất tin tưởng một vài lời đồn, có người còn trực tiếp truyền giáo tại khu nạn dân.

Không thể truyền giáo ở nơi công cộng không theo tôn giáo. Bình thường cũng không ai báo cáo, không ai quản, nhưng giờ tình hình đã khác, vừa lộ mặt là bị bắt, một lần cảnh cáo hai lần phạt tiền ba lần thì đến công trường chuyển gạch đi!

Thực ra, ở một quốc gia theo thuyết vô thần, bán hàng đa cấp sản phẩm bảo vệ sức khỏe, hay góp vốn phi pháp đều tẩy não tốt hơn tôn giáo, suy cho cùng mọi người đều mong mình khỏe mạnh, mơ mình phát tài. Nhưng có người nói ở trần thế chịu khổ để rồi lúc chết được lên thiên đường, thì mọi người đều không tin. Vì sao chứ, không phải là người tốt thì được đến đáp sao, sao phải chờ đến lúc chết rồi mới được?

Khoảng khắc người dị năng cùng lúc mất đi sức mạnh, họ kinh hoàng bất an. Có người quyết định giấu diếm không nói, sợ người lúc trước bị mình bắt nạt trở về trả thù. Nhưng giấy không gói được lửa, tin mọi người đều không có gì năng, cuối cùng sẽ truyền ra.

Tháng năm này, ngày của người dị năng không dễ qua.

Những người đi cùng quân đội cứu viện thì còn tốt, người dị năng khác trong lúc hỗn loạn ỷ vào sức mạnh, chiếm địa bàn tốt, giành lĩnh đồ ăn và nước trước, giờ phải nhận ánh mắt mỉa mai, có kẻ xui xẻo còn trực tiếp bị trùm bao tải, trùm chăn.

Vì không động tự tiện tác quái bắt người dị năng cấp S cấp A đi một chuyến lữ hành, Lý Phi lúc cuối gần như không nắm giữ Hắc Uyên. Người đã tâm bưng bưng như Chương Thao có được cơ hội, lung lạc phần lớn người dị năng, sau lưng vì tranh quyền đoạt thế mà còn hại đến mạng người, nghiễm nhiên trở thành một thế lực không thể bỏ qua.

Nào ngờ, tổ chức họ lấy làm kiêu ngạo, trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Đa số người dị năng đều là người thường, có lẽ trong đó có mấy nhân tài kỹ thuật, hoặc thân thủ không tệ, thế nhưng muốn đối mặt với quốc gia thì... hoàn toàn không có phần thắng!

Trong lệnh truy nã quốc gia mới ra, tên Chương Thao ở trên đó, hành vi phạm tội là giết hại người dị năng khác ở Thế giới Bị Từ Bỏ.

Mặt khác lại có vài lệnh truy nã bị hủy bỏ, chủ yếu là đám tội phạm trong vụ nộ khách sạn Trân Châu Hoài thành. Xác thủ phạm đã tìm được, bởi vì kẻ xuyên sách biến mất, tội danh cũng không bắt “chủ thật” chịu tiếp.

Mối đe dọa của Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, kẻ xuyên sách quấy rối cũng không còn, tất cả đều đi theo quỹ đạo. Ngay cả tổ viên tiểu tổ dị năng quốc gia Hồng Long cũng không kiềm lòng được nhớ đến mình từng có sức mạnh phi phàm.

“Dị năng Nước rất tiện, đi ra ngoài thì mang nước là nặng nhất! Có dị năng Nước, lên núi xuống biển đều không lo, dị năng mạnh bao nhiêu thì có thể đi xa bấy nhiêu! Chỉ cần máy bay vận tải mang đồ hộp thịt bò đến là được!”

“Dị năng Lửa cũng không tệ, hành quân gấp, huấn luyện dã ngoại, chấp hành nhiệm vụ...”

Tổ viên Hồng Long đang nói chuyện, búng ngón tay kêu vang, sau đó tiếc nuối nhìn lòng bàn tay mình, không bao giờ có lửa thoát ra nữa. Cái khác không nói, đi hẹn gái mà có một tay này thì cũng rất ngẫu!

“Rõ ràng chỉ mới nửa năm...”

Than thở, ngày không có dị năng đã qua hơn hai mươi năm, thì cũng không còn cảm giác gì. Nhưng giờ rất không thích ứng khi mất đi dị năng,

có người dị năng Gió, quen tính nhảy lều để lên đường tiết kiệm thời gian, suýt thì ngã gãy tay.

“Sức mạnh khiến người ta nghiện.”

Ngay cả Trương Diệu Kim cũng cảm thán như vậy.

Dị năng của hắc cấp A, thuộc về loại bán thực chiến, lúc đối phó với người dị năng khác cũng không có ưu thế đặc biệt gì. Thế nhưng chống lại vũ khí nóng, cỗ máy chiến tranh, cho dù là máy bay, xe tăng, Trương Diệu Kim một người cũng có thể sánh ngang với một nhánh quân đội.

Khống chế kim loại phương diện vi mô, làm một khẩu súng xoắn lại, Trương Diệu Kim cũng là có thể làm được, nhưng như vậy rất tốn dị năng, hắc có cách tốt hơn, như là phá hủy kết cấu bên trong cây súng.

Thế giới hiện đại văn minh, bên trong có cấu tạo tinh vi, vũ khí thì không cần phải nói, ô tô máy tính cũng như vậy.

Trương Diệu Kim là quân nhân, hắc tương đối quen thuộc đối thứ vũ khí như súng ống, có chút loại hắc nhắm mắt cũng có thể tháo ra lắp lại, hắc rất quen thuộc với linh kiện cấu tạo. Trương Diệu Kim tuy không biết lái xe tăng, cũng không lái được máy bay chiến đấu, nhưng hắc là giáo quan, khóa lý luận vẫn phải học, thường thức vũ khí còn phải thi.

Loại dị năng liên quan đến lĩnh vực chuyên nghiệp, dùng rất tốt, sau khi mất đi cảm thấy rất đau lòng.

Súng ống gặp trục trặc nhỏ, không cần sửa, thiếu tá Trương cầm trong tay sờ vài cái là xong. Có tội phạm bắt ép con tin, thiếu tá Trương mặc áo chống đạn, đứng xa quấy nhiễu vũ khí của bọn tội phạm là xong. Chẳng cần biết là súng thật hay là đao cụ, thoải mái giải trừ võ trang của đối phương... Đỡ tốn biết bao nhân lực, vật lực?

“Mọi việc có lợi có hại, so sánh với uy hiếp của Thế giới Bị Từ Bỏ, dị năng của mọi người không tính là gì.” Trương Diệu Kim làm công tác tư tưởng cho tổ viên Hồng Long.

Mọi người biết vấn đề nặng nhẹ, tỏ vẻ mình chỉ than thở tý thôi. Nếu dị năng thật trở về, đám quái vật Thế giới Bị Từ Bỏ kia cũng cùng trở về phá hủy thế giới, tuyệt đối không ai vui.

“Thế giới trở về bình thường, đây là một chuyện đáng giá ăn mừng!” Một vài tổ viên Hồng Long tính tình hiếu động ồn ào.

Quan Linh cười cùng mọi người, chỉ là vẻ mặt có hơi miễn cưỡng.

Trương Diệu Kim chú ý tới phản ứng của cô.

Nửa giờ sau, Quan Linh và hơn mười người vốn là người thường, từng là người dị năng năm trước mới gia nhập Hồng Long, bị gọi vào văn phòng Trương Diệu Kim.

Quan Linh coi như bình tĩnh, có người đứng ngồi không yên, thấp thỏm chờ đợi thiếu tá Trương lên tiếng.

– Họ mất đi dị năng, như bị đập bát cơm, còn có thể ở lại căn cứ Hồng Long bao lâu?

Trương Diệu Kim để họ ngồi xuống, sau đó nhìn mọi người xung quanh: “Tôi nghĩ mọi người đều tự hỏi tương lai chính mình. Hồng Long thuộc về đội ngũ bí mật quốc gia, bao giờ cũng chấp hành nhiệm vụ phi thường nguy hiểm. Nó ở trong quân đội chọn lựa, chiêu mộ thành viên mới, yêu cầu luôn cực kỳ nghiêm khắc.”

Những người này lại càng sốt ruột, dựa theo thử thách thể năng tiêu chuẩn của Hồng Long, họ không có bao nhiêu người đủ tư cách.

Công việc lúc trước của họ không còn, dù lại đi tìm, thì khi tình hình bên ngoài còn chưa ổn định, sản xuất sinh hoạt đều đang ở thời kỳ dưỡng thương, làm nhân viên phục vụ không thành vấn đề, thành phần lao động tri thức thì lại gặp khó.

“Trong số mấy người có người trực tiếp trình đơn từ chức cho tôi!” Trương Diệu Kim rút một phần văn kiện ra, hắc cười, “Đây là lần đầu tiên tôi nhận được đơn từ chức, lúc trước tôi ký đều là đơn xuất ngũ chuyển nghề.”

Quan Linh sửng sốt, sau đó muốn che giấu ánh mắt xấu hổ.

May mà Trương Diệu Kim không nói người trình đơn là ai.

“Thực ra mọi chuyện không tệ đến vậy. Hồng Long có rất nhiều chức vụ hậu cần, chỉ cần tinh thông một nghề và vượt qua cuộc thi trong ba tháng là có thể ở lại. Người thi không được và thật lòng muốn rời đi... Tôi cũng sẽ trong khả năng của mình, dựa theo quy định đặc biệt, tìm cho mọi người một công việc công chức có tính chất dân sự. Đương nhiên, những gì mọi người nhìn thấy nghe được ở Hồng Long đều là cơ mật, cần ký hiệp nghị chuyên bảo mật, không được phép, không thể tiết lộ ra ngoài.”

Những lời này vừa nói xong, lòng mọi người cũng ổn định lại.

Sinh hoạt mới là mạo hiểm thật sự, bần cùng mới là nhân vật phản diện thật sự cần chuẩn bị chiến thắng.

“Mọi người cũng xem như là theo tôi cùng trải qua chiến trận. Đại tá Lô sai tôi truyền đạt lại lời từ Bắc đô, ‘Người trả giá vì quốc gia, quốc gia đều sẽ nhớ kỹ’. Phải hiểu rõ rằng, mọi người rời căn cứ Hồng Long không có nghĩa là thất nghiệp, mà là nguy hiểm qua đi, nghênh đón hòa bình. Điều phải vui mới đúng.”

Thiếu tá Trương lần lượt vỗ lưng từng người.

Khi đến phiên Quan Linh, cô vươn tay, cầm tay phải Trương Diệu Kim.

– Phũ đầy vết chai, rất thô ráp, lại hơi ẩm áp.

Lúc đầu họ mới gặp nhau cũng hơi xấu hổ.

Bởi vì trong “Kẻ bị vứt bỏ” nhắc tới một chuyện. Trung Quốc Hồng Long thiếu tá Trương Diệu Kim, trong mười năm Thế giới Bị Từ Bỏ duy trì liên tục, kết hôn cùng với người dị năng không gian cấp B, Quan Linh.

Từ khi tổ viên Hồng Long nhìn thấy tư liệu này từ nhóm chim cánh cụt của kẻ xuyên sách, liền cực kỳ hóng hớt nhiều chuyện. Sau khi Quan Linh vào Hồng Long, rất nhiều người mở to mắt đánh giá cô.

Quan Linh đã chịu qua xã hội giày vò, Trương Diệu Kim ở trong quân đội cũng thân kinh bách chiến. Họ đều không phải người tuổi trẻ xúc động, đối với “vận mệnh an bài”, độ phản cảm cũng không sâu như vậy, sẽ không nghe được việc là nổi giận ùng ùng như thuốc nổ, cũng sẽ không giận chó đánh mèo với người kia, bởi vì thế là quá ngây thơ, không thành thực.

Chẳng phải chỉ là một đối tượng kết hôn sao. Trong sách nói sẽ kết hôn, chẳng lẽ họ nhất định sẽ kết hôn? Loại chuyện này, còn không phải do chính mình nói à? Cũng đâu phải tiên tri là chính mình muốn hủy diệt thế giới, thống trị địa cầu đâu, dù không làm cũng sẽ bị người hắt nước bẩn!

Trương Diệu Kim rất thông dong, Quan Linh chịu ảnh hưởng, cũng trở nên thản nhiên.

Ánh mắt hóng hớt trước không khí giải quyết việc chung, không hề có bong bóng phấn hồng bị bại lui. Sau này, người của Hồng Long đều không nói chuyện này nữa, bởi vì cảm thấy hai người này thật sự không thú vị.

Quan Linh có cảm tình với Trương Diệu Kim, nhưng chỉ là cảm tình, họ không thời gian ở chung đơn độc, nói một vài chuyện không liên quan. Không phải mỗi người phụ nữ đều có hảo yêu đương, ấn tượng tốt là một chuyện, duyên phận là một chuyện khác. Tuy trên đời này đàn ông tốt không nhiều, nhưng không phải thiếu đàn ông thì không sống được.

“Tôi đoán em sẽ không ở lại Hồng Long.” Trương Diệu Kim nhìn Quan Linh.

“Tôi cũng không muốn trở về làm em gái văn phòng. Nếu công việc giống như phụ tá cảnh sát gì đấy, tôi sẽ rất thích.” Quan Linh bắc phiêu* nhiều năm, tiền gửi ngân hàng cũng không nhiều. Giờ phòng ở để thuê cũng không có, sinh hoạt đúng là có chút khó khăn.

*Rời quê nhà lên phía bắc để kiếm sống

“Em có muốn một loại công việc như vệ sĩ không? Cần huấn luyện một đoạn thời gian, sau đó nhận cam kết, bảo vệ bên người một vài người phụ nữ... làm nhân vật của công chúng.” Trương Diệu Kim vội ho một tiếng.

Quan Linh hơi mơ hồ không hiểu.

“Giải trí Tinh Thiên thiếu người làm nữ vệ sĩ.”

Tiền lương cao, cũng ít phải ra ngoài đường hứng nắng gió, thân thủ của Quan Linh rất tốt, phụ tá cảnh sát không tính là biên chế chính thức, đi thi vị trí công chức khác thì bằng cấp của cô lại không đủ.

Quan Linh giờ mới nhớ tới quan hệ gia đình của Trương Diệu Kim và CEO Giải trí Tinh Thiên, Lương Quân, cô cười: “Nghe không tệ.”

Mắt thấy mọi người lục tục rời đi phòng, Trương Diệu Kim nhin không được thấp giọng nói: “Tôi còn có một ý càng tốt hơn.”

“...”

“Em có để ý bạn trai hoặc là chồng tương lai, hằng năm không ở nhà không?”

“Rất để ý.” Quan Linh thốt ra.

Trương Diệu Kim không kịp phản ứng, tiếp tục dựa theo kịch bản vốn có, nói: “Quân nhân không có quá nhiều thời gian cá nhân, thế nhưng chỉ cần có, đều sẽ dành cho một nửa của mình, cho nên... A, ý tôi là, không quan trọng, em cũng không ở nhà là được.”

Hai người nhìn nhau, Quan Linh không nhịn được trước, quay đầu, bả vai rất đáng nghi mà run rẩy.

Thấy chuyện xảy ra không giống suy tính, Trương Diệu Kim chỉ có thể khô khan nói: “Vẫn nên nói chuyện yêu đương trước đi.”

“Không tính thời gian mới gặp, có thể sẽ phải nói mười năm mới có kết quả.” Quan Linh rất thực tế nói.

“Có thể nói một đời.”

Trương Diệu Kim không hề có áp lực, cũng không có ý thức được rằng “Hẹn hò mà không lấy kết hôn làm tiền đề đều là giở trò lưu manh”.

“Tuy thế giới của mình là quyền sách rất vớ vẩn, thế nhưng trong sách có một số việc luôn đúng.”

Số người khác phái Thiếu tá Trương gặp được và có cảm tình không được mấy, Quan Linh chính là một trong số đó. Chẳng liên quan gì đến vận mệnh an bài, chỉ là đúng lúc gặp được một người như vậy, dù không đủ xinh đẹp, không đủ thông minh cũng không sao. Thích và tiêu chuẩn thường thức không phải là một.

“Ví dụ như...” Chỉ số thông minh của thiếu tá Trương trong tình yêu thật sự không cao, không nói ra được cái gì dễ nghe, lúc cần nêu ví dụ nào hẳn lại co rút, thuận miệng nói, “Ví dụ như Kẻ Cẩn Nuốt và Quỷ Lửa thật sự có quan hệ tín nhiệm không tầm thường.”

Quan Linh:...

Hai người đẩy khoảng cách bằng âm, còn cần dùng từ ngữ để tân trang à!!

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Sân Bay

Tình hình khôi phục của Giản Hoa rất tốt, sau khi hoàn toàn thông qua buổi kiểm tra ngày thứ sau mười, thì có thể hoạt động tự nhiên.

Bác sĩ căn cứ Hồng Long rất ngạc nhiên, suýt còn muốn nghiên cứu một phen. Sau đó, toàn quốc lại xuất hiện thêm nhiều người dị năng trọng thương nhanh chóng khỏi hẳn.

Tổng kết phát hiện, những người này đều là người dị năng cấp cao, hoặc là thuộc về hệ thống quân đội, ở Thế giới Bị Từ Bỏ có được sức chiến đấu nhất định – từng ăn thịt thằn lằn xanh, không chỉ một lần.

Thời gian trôi đi, ảnh hưởng của thằn lằn xanh đối với người dị năng yếu dần. Tính chất thần kỳ của nó không thể tồn tại lâu trong cơ thể. Vài người dị năng ăn ít, hoặc ăn đã hơn ba tháng, tốc độ vết thương liền lại không khác với người bình thường, chỉ là vết sẹo nhạt hơn, không quá rõ.

Rất nhiều người tiếc nuối bóp cổ tay, không thể tiến nhập nghiên cứu thằn lằn xanh ở Thế giới Bị Từ Bỏ, lấy ra thành phần có công hiệu, tạo phúc cho công động, tạo ra thành tựu vượt một thời đại.

Lý Phỉ sau nhiều lần xác nhận báo cáo kiểm tra, mới đồng ý cộ máy bay của căn cứ Hồng Long về Hải thành.

– Lúc trước Giản Hoa nói mình khỏi hẳn, ảnh đế hoàn toàn không tin. Anh hận không thể đặt người trên giường, thời gian hoạt động mỗi ngày cũng theo đuôi nhìn chăm chăm, nghiêm khắc tuân thủ thời gian nghỉ ngơi và lịch trình ăn kiêng. Giản Hoa vừa buồn bực vừa cảm thấy mình không

cẩn thận mở ra phiên bản “người mẹ” ảnh đế, có hơi chột dạ. E sợ mãi cho đến khi trở về, gặp trợ lý Lâm và Lương Quân. Họ hô to gọi nhỏ hỏi ai mới là trợ lý sinh hoạt của ai, ai phát lương, ai nhận? Vì sao lại hoàn toàn đảo điên?

Máy bay rất vững. Đây là một chiếc máy bay vận tải quân dụng, không có ghế dựa thoải mái, chỉ có hai hàng ghế có thể cho người ngồi, và tay vịn vắt ngang, điều kiện rất đơn sơ.

Trừ hai người họ, còn có mấy người bộ đội đặc chủng cùng tổ viên Hồng Long, trong cabin còn chất đầy thùng.

Lý Phi mới lên máy bay không lâu đã ngủ, anh khoanh tay quy củ, tựa vào vách khoang, có thùng ngăn phía trước. Lúc anh gà gật ngủ, vừa không lắc lư, cũng không gật đầu về phía trước, vẫn cứ giữ đầu tựa trên thùng. Anh như có khả năng đặc biệt, hơi nghiêng đầu, là có thể bắt đầu ngủ say.

Giản Hoa đã chuẩn bị tốt là Lý Phi ngủ mơ màng sẽ dựa vào vai cậu, nhưng mà... không dùng được!

Trợ lý sinh hoạt, vệ sĩ, thậm chí người yêu, ba thân phận đều không thể thực hiện được chức trách.

Lý Phi vẫn là Lý Phi, dù nằm trên sofa nhà Giản Hoa, hay trên máy bay, lúc mệt mỏi anh có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ, hơn nữa đặc biệt khiến người ta bất lo.

Trong lúc đó, gặp một dòng khí không quá mạnh, máy bay rung chuyển vài cái, Lý Phi mơ màng hạ thấp vị trí và tư thế, tiếp tục zzzz~

Giản Hoa:...

Cậu hoàn toàn có thể tưởng tượng ra lúc Lý Phi đi quay phim, diễn viên khác dùng bịt mắt, bịt tai, uống thuốc cổ gắng ngủ bù, Lý Phi đã cùng

Chu công đánh hai ván cờ.

Lý Phi ngủ tốt như vậy, khiến tâm trạng Giản Hoa rất phức tạp.

Một bên, cậu ngay cả người nói chuyện phiếm giết thời gian cũng không có, Lý Phi bỏ lại mình cậu, cứ ngủ say như vậy, thật sự...

Một bên lại nghĩ, mấy ngày nay Lý Phi một tắc không rời, đúng là rất mệt.

Bên tai là tiếng hít thở nhẹ nhàng theo quy luật, bên người là hơi ấm quen thuộc, Giản Hoa cũng thấy buồn ngủ, vừa không chú ý đã ngủ mất.

Giản Hoa theo máy bay xóc nảy, tựa vào người Lý Phi. Cậu xốc mí mắt lên, không hoàn toàn mở ra, dứt khoát điều chỉnh vị trí cho thoải mái.

Lý Phi bị “yêu thương nhưng nhớ”, mơ hồ ngồi thẳng dậy, ôm vai Giản Hoa theo bản năng. Anh cẩn thận cảm nhận tình hình xung quanh, phát hiện mình còn trên máy bay, rất an toàn, không chuyện ngoài ý muốn, không có năm... Lý Phi hài lòng nhắm mắt lại, một giây đi vào giấc ngủ.

Tổ viên Hồng Long thấy toàn bộ quá trình:...

Thật sự không hiểu nổi đôi này.

Người dị năng mất đi sức mạnh đều khó thích ứng. Nhẹ thì giống như tổ viên Hồng Long oán giận vài câu sinh hoạt không tiện lợi như trước. Nặng thì đã phải gặp bác sĩ tâm lý, có người hoảng loạn bất an, cũng có người nổi điên phát cuồng không thể chấp nhận hiện thực.

Lý Phi và Giản Hoa là người dị năng cấp S, nhất là Giản Hoa, sức mạnh của Kẻ Cẩn Nuốt rất khó hình dung. Có thể nói, ở Thế giới Bị Từ Bỏ, cậu nắm giữ sức mạnh người dị năng toàn thế giới cũng khó mà địch nổi. Bỗng không còn, chẳng lẽ không thấy mất mát sao?

Đừng nói là chuyện đã qua hai tháng, dù là hai mươi năm, trong lòng cũng phải nhớ chứ!

Xuất phát từ kỷ luật, tổ viên Hồng Long không thì thầm nói nhỏ, thế nhưng trong lòng nghĩ thì có thể nói chuyện bằng ánh mắt nha!

– Họ nghĩ thoáng như vậy?

– Nghe nói vẫn như vậy.

Một tổ viên Hồng Long khá quen với hai người, nhún vai, xòe tay.

Triệu Văn còn nhận được lệnh từ Bắc đô, yêu cầu chú ý tâm trạng người dị năng cấp cao. Quỷ Lửa Kẻ và Cẩn Nuốt đứng vị trí cao nhất trong danh sách kia, cũng thích ứng tốt nhất, giống như họ chưa từng có dị năng vậy.

Máy bay chuẩn bị hạ cánh, khi có tiếng radio thông báo trong cabin, Giản Hoa tỉnh, nhân tiện gọi Lý Phỉ dậy.

Tiếp đất rất vững vàng, nơi này là sân bay quân dụng Hải thành, cửa khoang sau máy bay có thể trực tiếp mở ra, mở rộng thành một sườn dốc, tiện cho việc dỡ hàng, cũng tiện để máy bay thả lính nhảy dù ở giữa không trung.

Khi Lý Phỉ ra khỏi cabin, lập tức chú ý tới trên sân bay cách đó không xa, có một chiếc máy bay tư nhân loại nhỏ.

Trà trộn trong giới giải trí lâu, anh cũng nhận ra không ít các hãng cho người giàu có. Chiếc máy bay này là Boeing sản xuất, máy bay riêng đánh dấu thân phận nhà giàu, nghe nói công trình bên trong đầy đủ mọi thứ, cả phòng bida cũng có.

Loại máy bay này hiển nhiên không nên xuất hiện ở sân bay quân sự.

Lý Phi đi chậm lại. Giản Hoa nhìn theo ánh mắt anh, thấy phía trước máy bay còn có rất nhiều người đứng.

“Máy bay Mỹ.” Lý Phi thấy logo trên cánh máy bay. Giản Hoa cũng phát hiện trong đám người có hơn mười người nước ngoài, ăn mặc khoa trương, vét đen kính đen, chắp tay sau lưng, đứng bên cạnh làm bối cảnh. Ăn mặc kiểu này không phải vệ sĩ thì là Mafia, giống như quay phim.

“Trông quen quen?”

Giản Hoa lại đến gần một đoạn, thấy rõ người dẫn đầu quân lính Trung Quốc bên này chính là Trương Diệu Kim.

Ánh mắt Lý Phi dừng trên người đứng đối diện thiếu tá Trương. Thân hình người đàn ông kia cao lớn, lại như là bệnh nặng mới khỏi. Ừ, trông quen.

Nơi này là sân bay quân sự, họ đương nhiên sẽ không tùy tiện đi loạn, cho dù nhìn thấy người quen cũng sẽ coi như không phát hiện mà vòng qua, cùng lắm chỉ nói thầm trong lòng. Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, người bên kia dường như cũng thấy người bên này đi đến khá quen thuộc.

“Ngài Morenza!”

Cậu thiếu niên Johnson đứng sau nhóm người, sốt ruột ngó ra, lại kéo ống tay áo một người trong đó.

Federik vừa nhắc đầu, đã thấy người mình từng cảnh cáo Johnson phải tránh xa, kết quả năm từ trên trời giáng xuống bắt thiếu niên nhân vật chính đi, khiến chú hấn phải tốn hơn một tháng, mới thông qua các loại quan hệ, để hấn lấy thân phận người giám hộ Johnson Brown đến Trung Quốc đón về.

Tuy quá trình gian khổ, bàn việc chu toàn với chính khách rất mệt mỏi, còn phải chịu ánh mắt nghi ngờ soi mói, ngồi ghế lạnh vài ngày khi đến Trung Quốc, nhưng những cảm xúc khó chịu này, khi ánh mắt Johnson tỏa sáng, nhào vào lòng Federik đã tan thành mây khói.

Johnson im lặng run rẩy, chớp mắt áo sơ mi Federik đã ướt đầm.

Trong hoàn cảnh ngôn ngữ không thông, mất đi dị năng, biểu hiện của Johnson coi như đã đủ tốt. Nó không có khuynh hướng bạo lực, sẽ không trút giận lên đồ vật. Khi một mình cũng sẽ không đột nhiên tỏ ra táo bạo bất an. Nó rất tĩnh lặng, có khi ghé vào cửa sổ nhìn bầu trời, có khi cầm bút vẽ loạn trên giấy trắng.

Vẽ rất trừu tượng, như là từng gợn gió thổi, hay như lông vũ và hoa văn lá cây. Có khi vẽ hẳn một mê cung, Johnson có thể tự chơi tự vui cầm nắp bình coi là người tí hon cho họ đi “lang bạt thế giới”.

Xem tâm trí nó là thiếu niên mười lăm tuổi, thì Johnson quá mức đơn giản, thậm chí có hơi giống trẻ tự kỷ.

Một khi có người, hoặc là có phiên dịch trao đổi với nó, Johnson lại biến thành cậu thiếu niên lòng tràn đầy cảnh giác. Dù thích tìm một chỗ trốn đi, nhưng khi đối mặt với người xa lạ, nó có thể nhìn thẳng vào mắt đối phương, ngẩng đầu ưỡn ngực, rất có chủ kiến.

Mười lăm tuổi, cũng không phải đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu, cố giữ Johnson lại, cũng không nuôi được lòng hướng về Trung Quốc, ý đại tá Lô là không cần giữ Johnson Brown không buông.

Con của người dị năng trong nguyên tác, khi Thế giới Bị Từ Bỏ không xuất hiện, thức tỉnh thiên phú trở thành người dị năng mới, nhưng mà đứa trẻ kia không phải con trai Johnson và Jennifer. Không có chứng cứ tỏ rõ người dị năng cấp S nhất định sẽ sinh ra đứa nhỏ cấp S, trên thực tế đứa nhỏ chỉ biểu hiện năng lực làm vật bay lên, tác giả cũng không viết dị năng

sẽ tăng khi đứa nhỏ lớn lên, hay là sau khi rời khỏi cơ thể mẹ thì nhanh chóng biến mất.

Tất cả đều là ẩn số, Johnson mới mười lăm tuổi, kết hôn sinh con còn chưa tới phiên nó nghĩ.

Người dị năng toàn cầu số lượng rất đông, không cần cố ý làm thí nghiệm, theo dõi ghi chép là có thể tra được. Họ trong tương lai ba năm, năm năm có sinh con không, bạn đời là người thường hay là người dị năng, đứa nhỏ không có dị thường hay mới sinh ra là có dị trạng.

Johnson Brown đã thành gân gà, cho về thì không cam tâm, giữ lại cũng không có chỗ tốt gì.

Wolf Morenza tìm đến quan hệ, phát cho đại sứ quán nước Mỹ ở Trung Quốc một đơn xin, thành một bậc thang rất tốt. (Đại tá Lô: Vợ vét tài sản một chút rồi trả về đi, dù sao không phải giao cho cục dị năng nước Mỹ)

Trương Diệu Kim còn cầm ra một bức thư hứa hẹn lấy nhân quyền làm tên, yêu cầu người đón Johnson, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo. Không được thúc đẩy mà cần cố sức ngăn Johnson Brown biến thành vật thí nghiệm của bất cứ cơ sở nghiên cứu của tổ chức hay quốc gia nào, bao gồm cả việc bức bách Johnson kết hôn với người đặc biệt, quyền tình trùng, vân. vân..

Thư hứa hẹn còn đánh dấu tự nguyện ký tên, nó không phải hợp đồng. Thực ra thiếu tá Trương không có lập trường yêu cầu Federik ký, điều khoản phía trên cũng không đủ ý nghĩa pháp luật chân chính, chỉ là sau một ngày cãi nhau chọn chứng cứ này nọ. Kết quả, sau khi Federik xem kỹ xong, ký không hề do dự, việc này khiến trong lòng Trương Diệu Kim phải hô thầm.

Chờ đến khi Johnson thấy mặt Federik, thiếu niên phản ứng càng lớn.

Johnson ghé vào lòng ngài Morenza nó luôn nhớ, khóc một trận, ướt đầm áo sơmi, không cần thận lộ ra dáng người Federik. Cơ thịt của hắn gần như đều biến mất, chỉ còn đường cong hình dáng cơ thể đẹp mắt.

Mùa hè vốn mặc ít, Federik quay quảng cáo, quay MV còn từng cởi áo, không để ý việc này. Nhưng đây là Trung Quốc bảo thủ, Hồng Long thiếu tá Trương bị Quỷ Lửa và Kẻ Cản Nuốt kích thích, dễ dàng hiểu sai.

Trương Diệu Kim:...

Hắn luôn cảm thấy vị Thiên Vương giới ca hát nước Mỹ này, và Johnson có quan hệ rất lạ, họ quen nhau như thế nào? Đạt được lòng tin của nhân vật chính trong nguyên tác lại không phải một kẻ xuyên sách? Còn là người dị năng vô danh, mà trong nguyên tác tên cũng chưa từng xuất hiện?? Tổ chức Thánh Môn nước Mỹ xem ra cũng bất tài, hoàn toàn vô dụng!

Trương Diệu Kim biết Lý Phi và Giản Hoa sẽ đến vào giờ này, nên cố ý kéo dài thời gian cho phép máy bay nhà Morenza đến giờ.

Hắn muốn xem phản ứng của Federik khi gặp được Giản Hoa và Lý Phi.

Thiên Vương nhìn thấy mặt Lý Phi, kéo về Johnson phía sau mình theo bản năng, ánh mắt cảnh giác.

“Không cần sốt sắng.” Lý Phi lắc đầu thở dài, xòe tay nói, “Tôi chỉ là một diễn viên, chẳng lẽ tôi còn có năng lực giết anh sao?”

Federik:...

Quên.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Lo Lắng

“Tuy không phải lần đầu gặp mặt, nhưng chúng ta vẫn có thể bổ sung lại các bước lúc trước chưa tiến hành.” Lý Phi vươn tay với Federik, mỉm cười thông dong.

Federik yên lặng cầm lấy, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Đây là tay Quỷ Lửa, bàn tay hai tháng trước có thể tặng một chuyến du lịch tử vong bằng Lửa Luyện Ngục!

Nếu có thể, hẳn hi vọng Johnson Brown cả đời này đều không gặp phải Quỷ Lửa và Kẻ Cản Nuốt. Nhưng tình hình hiện tại là, Quỷ Lửa đứng trước mặt hắn chủ động bắt tay, Kẻ Cản Nuốt ở phía sau phụ trách (nhàn nhã) làm bối cảnh.

Được khen là nhân vật phản diện hủy diệt thế giới, có ý đồ thống trị địa cầu!! Lại giống như vệ sĩ gia tộc Morenza làm bối cảnh?

Ánh mắt Federik không khống chế được bay đến bên kia, Johnson ở sau hắn, nhẹ nhàng kéo phía sau Federik – Nó cảm thấy Giản Hoa và Lý Phi rất nguy hiểm, cần phải nhắc nhở.

“Mấy tháng trước chúng ta gặp nhau ngoài ý muốn, anh gọi tên tiếng Anh của tôi, cho nên lời tự giới thiệu của tôi, có thể lược đi nhỉ?” Lý Phi cười càng hòa nhã, vẻ mặt mấy tổ viên Hồng Long xung quanh càng vi diệu.

Họ không chú ý đến giới giải trí, đương nhiên cũng không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với nụ cười của ảnh đế Lý Phi, được xưng là có lực tương tác cao nhất, giống như gió xuân ấm áp phả vào mặt. Lý Phi ở Thế giới Bị Từ Bỏ lúc nào cũng mang vẻ mặt nghiêm túc. Chim công không hay xòe đuôi, ai biết cái đuôi thật dài của nó trông thế nào?

Một vị trợ thủ đặc lực của Wolf Morenza, đi theo Federik bay tới Trung Quốc:...

Dựa theo ảnh chụp... Đây là Quỷ Lửa sao? Thần thái khác xa!

Trương Diệu Kim chăm chú xem kịch, đúng lúc tiến lên, giới thiệu bổ sung: “Vị này là người giám hộ ở nước Mỹ của Johnson Brown, F...”

“Ngài Federik Morenza.”

Thiếu tá Trương vừa phát ra âm tiết thứ nhất, Lý Phi đã tự động bổ sung tên đầy đủ.

“Âm nhạc của anh vượt qua cả Thái Bình Dương, truyền đến Phương Đông.” Lý Phi phát hiện Federik không hiểu những câu tiếng Trung phức tạp, nên đổi thành câu tiếng Anh ngắn gọn (trình độ tiếng Anh có giới hạn), khen Federik rất nổi tiếng.

Giản Hoa nghe hoàn toàn không hiểu, ánh mắt chuyển qua Johnson đang sốt ruột.

Không biết ứng đối như thế nào với “Ác Ma mất đi sức mạnh”, Federik mất vài phút mới buộc được chính mình thích ứng với thay đổi, lúc này mới bình thường lại.

“Tôi cũng... rất thưởng thức kỹ thuật diễn xuất của anh Lý.” Federik dùng tiếng Anh không quá tiêu chuẩn nói.

Cuộc trò chuyện kế tiếp nếu đặt trước mắt phóng viên thì là tin tức với tiêu đề nổi bật, nhưng trong mắt những người đứng xem do Trương Diệu Kim cầm đầu, tựa như thấy kẻ ngu!

Lý Phi lưu loát dùng tiếng Anh tiêu chuẩn sơ cấp để nói chuyện.

Federik dùng tiếng Trung còn chưa qua cấp bốn để nói chuyện.

Hai người kia còn không cần phiên dịch! Nghiêm túc lặp ba lần bập nói lời khách sáo!

Có bệnh?

Nhân viên phiên dịch của Hồng Long và gia tộc Morenza đều không thể chịu được, cảm thấy ngứa răng, nhanh chóng chen vào, ra sức thực hiện chức trách.

Lý Phi nhìn thấy toàn bộ động tác vô thức của Federik. Anh xác định người này rất quan tâm Johnson, nhân vật chính cũng rất tin tưởng Federik.

Kẻ xuyên sách có thể làm đến thế sao?

Lý Phi suy tư vài phút, bỗng kịp phản ứng, cười tự giễu: Vừa rồi còn nói người khác, giờ anh cũng phạm phải sai lầm y hệt. Thân phận thật của Federik Morenza có liên quan gì đến anh? Dù người này là kẻ xuyên sách bụng dạ khó lường, hay là quý nhân Johnson trong nguyên tác không gặp được, sau khi mọi người mất dị năng, “vật trân quý” như “lòng tin của nhân vật chính Johnson” mà kẻ xuyên sách đuổi như đuổi vịt, cũng không còn mấy giá trị.

“Tạm biệt, hẹn gặp lại!”

Lý Phi khách khí tạm biệt, rẽ sang hướng khác, đi đến lối ra sân bay.

Mọi người còn chưa kịp tỉnh táo lại, Federik cũng mờ mịt.

Dựa theo danh tiếng, Lý Phỉ là ảnh đế trong nước, còn chưa theo kịp một phần mười Federik, đối trường hợp khác, chắc là sẽ bị coi như nghệ sĩ Trung Quốc tìm cách đến Hollywood.

Chủ động bắt chuyện, chủ động trò chuyện, không khí vừa đúng, xoay người đi là sao?

Federik cảm thấy từ khi đến Trung Quốc, không, là từ khi nắm từ trên trời giáng xuống, chỉ số thông minh của mình vẫn không dùng được. Đầu tiên là Johnson Brown bóng gió nhắc nhở hần phải cẩn thận chó của thiếu tá Trương, hần không hiểu một con Corgi chân ngắn thì có gì nguy hiểm. Sau đó, hần phát hiện kẻ xuyên sách Trung Quốc đều chết hết, chứng minh tình tiết thật sự đã đến đoạn kết trong nguyên tác.

– Mình vì sao còn sống?

– Đến cùng là ai ấn nút tua nhanh? Ai chịu trách nhiệm về việc tình tiết của Thế giới Bị Từ Bỏ đi trật?

Nếu là tổ chức Thánh Môn, họ không đạt được nguyện vọng và đã tâm, sẽ còn gây chuyện xui xẻo hay không?

Sau khi cục diện nước Mỹ ký mệnh lệnh cuối cùng, bắt thành viên tổ chức mệnh Thánh Môn, cơ quan này tuyên bố giải tán, trừ phi người dị năng lại xuất hiện trên địa cầu.

Danh sách kẻ tình nghi là thành viên của tổ chức Thánh Môn, bị Wolf coi như đồ trao đổi, cho Hồng Long một phần.

Đại tá Lô có đủ “lợi ích”, lúc này mới cười tủm tỉm sai Trương Diệu Kim thả người.

Thân là phó cục trưởng Tổng cục Điện ảnh, đại tá Lô, còn “thân thiết” hỏi thăm tình hình tiêu thụ đĩa nhạc của Federik ở trung quốc, có cần một

đại lý chính quy hay không. Nếu muốn đến Trung Quốc mở liveshow, Tổng cục Điện ảnh có thể suy xét thả lỏng một vài điều kiện. Nhiều lời thành ra khó hiểu, Federik không rõ vị này là nhân viên đàm phán của Hồng Long, hay là người bàn công việc làm kế hoạch của Hồng Long nữa.

Hắn vội đưa Johnson về nước Mỹ.

Khoảnh khắc Lý Phi xuất hiện, Federik suýt cho rằng Hồng Long đổi ý.

Giờ nốt nhạc đệm ngoài ý muốn kết thúc, Federik đón Johnson, đi nhanh lên máy bay. Trung Quốc có câu gọi là đêm dài lắm mộng, thời gian kéo càng lâu, Federik lại càng không an tâm.

Trước khi máy bay bay đến lãnh thổ nước Mỹ, Federik không thể thả lỏng tinh thần.

Johnson rất miễn cảm với mấy vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính đen của gia tộc Morenza, nó cảnh giác quan sát những người này, lại bắt đầu lo lắng tính an toàn của máy bay.

“Nếu nắm chặn lỗ phun khí thì làm thế nào?”

“Ngài Morenza đi chiếc máy bay này đến Trung Quốc sao? Máy bay vẫn đỗ ở đây, trên đường có ai đến gần máy bay không?”

Cậu thiếu niên Johnson lo lắng.

Federik im lặng phát hiện, bé trai trước kia gặp bạo lực học đường, đã biết tự hỏi vấn đề một cách toàn diện, tuy rằng, cảm giác nguy hiểm hơi mạnh quá...

Cũng không thể trách Johnson, Thế giới Bị Từ Bỏ ép người ta phải trưởng thành, nếu không chỉ có chết.

Theo bản năng tìm cơ cho Johnson, Federik cẩn thận giải thích với thiếu niên về tình hình.

“Con của chúng ta?” Johnson mở to hai mắt.

Nó giật mình khi dùng nhăm từ. Federik cũng không phát hiện, kiên nhẫn nói: “Chắc là con của mỗi người dị năng.”

Johnson xác thật cũng không ý khác, đầu óc nó không cong queo như vậy, nói “chúng ta” chỉ là tiềm thức cho rằng nó và Federik là cùng một dạng người, người dị năng khác nó cũng không muốn quen. Khi nhắc đến an nguy của người dị năng, phản ứng đầu tiên của Johnson chính là nó và ngài Morenza gặp rắc rối.

“Giờ chúng ta không có dị năng, chờ đến khi mấy đứa trẻ kia ra đời, chúng ta sẽ khôi phục dị năng sao?” Johnson sâu sắc hỏi ra trọng điểm.

Federik dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Không ai biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì.”

Bởi vì tác giả không viết.

Johnson cúi đầu, suy nghĩ, mở miệng nói: “Cháu không cần có... con.”

Federik cũng hi vọng như vậy trong lòng, Johnson không có con càng an toàn, nhưng lời kiểu này hẳn không thể nói. Johnson bỗng nói ra một câu như vậy, hẳn chẳng những không vui mừng, mà còn thấy ngạc nhiên: “Sao cậu lại nghĩ vậy? Có lẽ hai mươi năm sau, con trai hay con gái của cậu sinh ra, dị năng lại xuất hiện, cậu cũng có thể khôi phục dị năng của mình?”

“Lúc đó sẽ gây ra rất nhiều rắc rối!” Johnson cứng mặt, rất nghiêm túc, “Cháu cảm thấy Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất là chuyện tốt, ngài

Morenza.”

“...”

“Tuy cháu mất đi dị năng, nhưng cháu có can đảm, hiểu được rất nhiều chuyện. Có lẽ cháu đánh không lại mấy tên cao to thường xuyên gây rắc rối cho cháu, nhưng họ sẽ không giết người.” Johnson bẻ ngón tay, nghiêm túc nói, “Xếp hàng có thể nhận được bánh mì, buổi tối có thể chờ được người nhà trở về, ngài Morenza còn nhớ rõ cháu, mấy chuyện này đều quan trọng hơn dị năng. Nhất định có nhiều người mong ước như cháu, nên họ sẽ ngăn dị năng trở về. Nếu con cháu sinh ra, nó chắc chắn sẽ rất bất hạnh. Không thể cho nó một ngôi nhà ấm áp an toàn, thì không xứng làm bố.”

Federik sửng sốt vài giây, đưa tay sờ đầu thiếu niên:

“Cậu đã trưởng thành, tôi rất vui.”

“...Cháu còn có bảy tháng nữa là trưởng thành.” Johnson nhỏ giọng lầm bầm. Luật nước Mỹ định tuổi kết hôn là mười sáu tuổi, có vài người coi luôn tuổi này là đã trưởng thành.

“Hiểu được trách nhiệm là gì, là đã đủ rồi.”

“Ngài Morenza, chú cũng không định kết hôn sao?”

Federik nghĩ, chuyện con cái hẳn không dám nếm thử, thế nhưng kết hôn hiển nhiên cũng không có khả năng. Làm ca sĩ Thiên Vương đang nổi, nếu hẳn bỗng nhiên kết hôn, đại khái sẽ có 5% fan trực tiếp bạo động.

“Tôi cần một người có thể gánh vác tất cả cùng tôi.” Federik cảm thấy việc của mình rất phiền toái, rất phức tạp. Hẳn là một trong hai thành viên duy nhất của gia tộc Morenza, tuy thân thể này không phải của mình, thế

nhưng nếu “chú” yêu cầu hẳn phải để lại đời sau để kế thừa gia tộc thì làm thế nào?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Sinh Hoạt

Vùng ngoại thành Hải thành.

Mặt cỏ và con đường trước cửa có mấy cái hố to, nước bể bơi bên cạnh biệt thự cũng rò rỉ hết theo những vết nứt trên mặt đường.

Phòng bên trong như trải qua một trận động đất. Vật ở chỗ cao rơi xuống đất, đồ nội thất lệch khỏi vị trí, tạp chí thời trang và phim ảnh rơi lộn xộn trên thảm, ở giữa còn có mấy mảnh vỡ đèn treo và bình hoa.

Lý Phi quay người, tựa vào lên cửa, cản đường.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Giản Hoa, Lý Phi yên lặng đứng tại chỗ nửa phút, mới lại mở cửa ra.

“Chúng ta có rắc rối.”

Một Boss từng có sức mạnh “thống trị” thế giới, kẻ cầm đầu bên ngoài của một tổ chức thần bí. Sau khi trải qua bao việc hiểm nguy, tham gia công tác xây dựng lại đất nước, bất ngờ đi du lịch Châu Mỹ, sa mào Trung Đông và Châu Âu đến suýt thì sắp mặt, cùng một loạt sự kiện mạo hiểm ở thế giới kỳ lạ, không gian hư vô, giờ chăm sóc vết thương để về nhà rồi, lại lập tức gặp phải một công việc vô cùng vĩ đại mà tất cả tộc đi làm đều không muốn làm: Dọn dẹp phòng ở, quét tước vệ sinh!

Ảnh đế nhìn xung quanh, lẩm bẩm: “Anh có nên gọi điện cho trợ lý sinh hoạt không?”

“Anh có hai trợ lý sinh hoạt, một là nhân viên Giải trí Tinh Thiên, phụ trách mua đồ dùng cho anh, kiêm luôn việc dọn dẹp nhà cửa. Nhưng giờ bên ngoài vừa khôi phục trật tự, anh ta đã hai tháng không làm việc, hơn nữa tình trạng hiện giờ của Giải trí Tinh Thiên như thế nào chúng ta cũng không biết.” Giản Hoa tạm dừng, chậm rãi nói, “Trợ lý sinh hoạt thứ hai kiêm vệ sĩ của anh, hình như là tôi.”

“...”

Nằm trên sofa nhìn người yêu lau dọn, quét rác, chính mình không giúp một tay?

Làm việc chăm chỉ, dọn dẹp đồ rác?

Cam chịu sống trong đồng lộn xộn?

– Dù chọn loại nào cũng có nguy cơ bị người yêu chia tay!

Thuở thiếu niên, Lý Phi từng ở ký túc xá trường học rất lâu, ngoại trừ nấu cơm, việc rửa bát, giặt quần áo, tổng vệ sinh anh đều làm được, thế nhưng sống xa hoa quen khó mà chịu khổ, anh đã không làm việc nhà nhiều năm.

“Em cảm thấy chúng ta nên sửa lại như thế nào?” Lý Phi nhanh chóng thêm chủ ngữ tỏ rõ thái độ.

Giản Hoa không cần suy nghĩ: “Vứt mấy thứ bị hỏng trước đã.”

Trên đồ đạc không có quá nhiều tro bụi, vì trước khi rời khỏi căn nhà này, là vụ đấu súng đêm giao thừa, ngày về không rõ, nên đồ nội thất và đồ điện vẫn còn phủ vải trắng chống bụi.

Lý Phi thành thật kéo vải trắng xuống. Khi anh lấy tấm vải trên tủ quần áo xuống, vừa quay đầu đã thấy tất cả vải trắng trong phòng khách

đều biến mất, vãi trắng cuộn thành cục chất trong góc tường, Giản Hoa đang phúi bụi trên tay.

Máy giặt nhanh chóng bị nhồi đầy.

Sau khi dùng máy hút bụi dọn sạch cầu thang, họ phát hiện một cái khe không lớn lắm trên vách tường tầng hai.

Dọn dẹp giá sách bị đổ là lượng công việc rất đáng sợ, Giản Hoa quyết đoán đóng cửa phòng sách lại, tạm thời bỏ qua.

Lý Phỉ tựa vào cửa phòng quần áo bên cạnh phòng ngủ chính của anh, nhìn giá áo và đồ vật lộn xộn bên trong, giá áo còn đổ sập, đập vỡ cột thủy tinh, đồng hồ, khay áo, kẹp caravat, đồ quý giá rơi lung tung bên trong. Dù là Lý Phỉ, cũng phải đau tim khi thấy tiền bay đi.

Không, chờ đã!

Anh còn chưa đi xem garage nhà mình!

Ngôi sao thu nhập nhiều, cần tiêu cũng nhiều. Vài năm đầu, tài vụ của Lý Phỉ cùng đỏ như anh.

Vì hình tượng mà phải ký hóa đơn mua quần áo, trang sức phối hợp, ký đến đau cả tay. Nghệ sĩ mới ngần ngại xinh đẹp xuất hiện trên màn ảnh, trong lòng lại không ngừng đổ máu là chuyện bình thường trong giới giải trí. Trường hợp công khai, lễ trao giải, tiệc tối từ thiện... Lễ phục đều chỉ mặc một lần, rất khó mặc lần thứ hai, lén phái đổi tùy tiện, trước màn ảnh không cần suy nghĩ. Đây là lý do vì sao nghệ sĩ bị công ty phong sát rất khó duy trì sinh hoạt, không nhận được việc, không có thu nhập, không thể cứ vay tiền, càng không có cách nào đáp ứng tri tiêu để tiếp tục ở lại giới giải trí.

Rất nhiều tin tức hay nói nghệ sĩ rất chăm chỉ, nhưng không chăm chỉ thì không có cơm ăn, chỉ có thể liên tục đuổi thông cáo, bị bệnh còn phải quay phim.

Dù kiếm tiền bằng đường nào, thì cũng là ai đi thì biết. Nếu không thể đi đến cuối cùng, thì sẽ vĩnh viễn ở tầng dưới chót Kim Tự Tháp.

Ảnh đế trong nước chuyên nghề làm đạo diễn rất nhiều, chạy đi đầu tư phim cũng không ít, nếu như thế, thì tiền vĩnh viễn cũng không đủ tiêu. Lý Phi chưa từng làm mấy việc này, nên anh không thiếu tiền.

Giờ thì...

Sau khi vào garage, Lý Phi thả lỏng, anh phát hiện mình còn cách phá sản rất xa.

Chỉ có một chiếc xe bị lồm phía trước, hai chiếc xe khác bị xước, nhưng dù sao thì bây giờ xe tróc sơn cũng đầy đường. Tuy trật tự đã khôi phục, nhưng dầu mỡ không dễ mua, rất nhiều trạm xăng dầu đều đóng cửa, trên đường gần như không thấy xe tư nhân chạy.

Đây là ngoại thành, một cái siêu thị duy nhất cũng đã đóng cửa.

May mà lúc trước vì phòng ngừa bỗng tiến vào thế giới Bị Từ Bỏ, nên dưới giường phòng khách và phòng ngủ chính đều có nước khoáng và đồ hộp. Đối phó hai, ba ngày không thành vấn đề.

“Tin tức tốt, lò vi sóng không hỏng.”

Giản Hoa mở một hộp đồ hộp ra, đổ thịt làm cơm trưa vào khay, thuận thục dùng dao cắt vài cái.

Quay đầu, thấy Lý Phỉ từ khi về vẫn không yên lòng, rửa bát đĩa, chau mày.

“Garage có chuyện?”

“Không phải, anh đang nghĩ đến nhân vật chính trong phim. Anh hùng cứng rắn quay lưng với khói lửa, tiêu sái ra đi, lại kết thúc cùng với một nụ hôn thầm thiết với người đẹp. Trong phim lại không có chuyện thế này. Có bản lĩnh thì chiều cả lúc sau, khi họ về nhà đi? Nhất cái loại phim tận thế, xác sống phá hủy thành phố, đóng băng nước Mỹ!”

Giản Hoa:...

Lò vi sóng ting một tiếng kết thúc công việc.

Giản Hoa tỉnh táo lại cầm kẹp giữ cái khay, cơm trưa có thịt thái thành từng miếng tròn, mặt trên có một lớp dầu mỡ bóng loáng ngon miệng, mùi thơm cũng bay ra.

“Đừng động, nóng!” Giản Hoa cảnh cáo người nào đó, lại vo gạo cho sạch rồi đổ vào nồi cơm điện. Lúc này, mới có tâm trạng, chậm rãi nói với Lý Phỉ, “Anh nói đó đều là nhân vật chính, còn anh thì sao?”

“...”

Thế mà lại không thể phản bác được.

“Người hôm nay thấy có lai lịch gì, để Hồng Long dứt khoát thả Johnson đi như vậy?”

“Federik Morenza, một ca sĩ, nghe nói gia tộc của hắn có liên quan đến Mafia Ý, tin đồn này trong giới âm nhạc rất nổi nước Mỹ.” Lý Phỉ cố ý nói qua loa thân phận Federik, dù sao trọng điểm Giản Hoa để ý không ở đây.

“Có thể chạy đến Trung Quốc, chẳng lẽ anh ta có quan hệ với Nhà Trắng?”

“Có lẽ... Em có thể quan tâm một chút đến cơm tối của chúng ta, mà không nhắc đến thằng nhóc kia không?” Lý Phi nửa thật nửa giả oán thầm.

Bữa tối qua đi, Giản Hoa quyết đoán đóng cửa phòng khách, chặn Lý Phi có lời muốn nói bên ngoài.

Cậu rất mệt.

Giản Hoa giờ chỉ thầm nghĩ nhanh nhanh tắm xong, rồi nghỉ ngơi.

Có Lý Phi ở thì tắm cũng không thể bình thường như mong muốn, mà hôm nay cậu đã rửa quá nhiều thứ, không muốn sáng sớm ngày mai lại tiếp tục phải lột vỏ chần, vỏ đem ra giặt.

Nước ấm xua đi tro bụi và mệt mỏi, thân thể trở nên khoan khoái.

Trong nháy mắt nằm trên giường, cảm nhận sự thoải mái lâu rồi không gặp, Giản Hoa lúc này mới chính thức cảm nhận được, Thế giới Bị Từ Bỏ đã biến mất, tất cả đã qua.

Không có năm quần quanh, không có tiếng gầm rú ẩn hiện của quái vật.

Không cần lo sau khi ngủ sẽ rơi vào thế giới hư vô, bị hắc ám bao phủ, không thể thoát...

Sau khi thả lỏng tinh thần, Giản Hoa ngủ rất nhanh.

Quên kéo rèm lên, kết quả là sáng sớm hôm sau, Giản Hoa bị tia sáng chiếu tỉnh. Cậu nheo mắt lại, theo bản năng muốn quay người né ánh sáng, bỗng lại thấy một gương mặt quen thuộc.

Dưới ánh mặt trời, hình dáng đường cong xinh đẹp ưu nhã, người mang thần thái biếng nhác mở mắt, không hề tự giác phóng tiết tố.

“Chào buổi sáng.”

Lý Phi mơ màng, thò tay ôm lấy người muốn hôn.

“...Anh vào bằng cách nào?” Giản Hoa nâng tay ngăn cản, ngạc nhiên rằng có người nằm bên mà cậu không hề hay biết.

Lý Phi sững sốt vài giây, rồi tỉnh táo lại, anh ôm người vào lòng, sau đó cảm thấy vui vẻ, nhắc nhở: “Em quên, nơi này là nhà anh.”

Chìa khóa phòng khách, anh đương nhiên là có.

Nói tối hôm qua không có ý định gì thì là nói dối. Nhưng khi Lý Phi vào phòng, phát hiện người yêu đã ngủ sau, lực lan truyền cực lớn, anh không tự chủ được, ngáp một cái.

Nệm phòng khách là đặt làm, lúc trước Lý Phi làm theo số liệu cơ thể mình. Lúc này điểm tốt của công việc của Giản Hoa mới hiện ra, thân hình hai người họ xấp xỉ nhau, một bộ lễ phục đặt may thì họ không thể cùng mặc, nhưng nệm không phải vấn đề lớn.

Sau khi tấn công đêm khuya thất bại, Lý Phi cứ như không có việc gì, trèo lên giường người yêu, không, là giường nhà mình.

“Anh vào lúc nào?”

“Tối hôm qua sau khi tắm rửa xong. Để anh nghĩ xem nào, không phải mười giờ thì chắc là mười một giờ, hoặc có lẽ là mười hai giờ, cũng không loại trừ khả năng anh bị mộng du. Anh ngủ mơ màng không rõ nơi này là Thế giới Bị Từ Bỏ hay là nhà anh, nên chuyển vào phòng em...”

Giản Hoa im lặng, nói linh tinh đúng là không giới hạn, cậu định tránh khỏi cánh tay Lý Phi.

Hai người bỗng cứng đờ.

Sáng sớm, chỗ nào đó xúc động, không cần thận cọ vào nhau.

Khi Giản Hoa còn chưa kịp phản ứng, Lý Phi đã quyết đoán dùng đầu gối phải tách hai chân Giản Hoa ra, anh gần sát đối phương, ái muội lại lơ đãng ma sát vài lần.

Có một người yêu nhu cầu sinh lý không quá tràn đầy thật sự là một chuyện rắc rối. Giản Hoa tổn hai tháng chăm sóc vết thương, hai người chỉ có vài lần lấy tay giúp nhau giải tỏa. Sinh hoạt không có năm vướng bận như vậy, Lý Phi chờ đợi đã lâu.

Giản Hoa định né tránh, nhưng tinh thần thả lỏng lại ngủ sâu một giấc, tâm tình sung sướng cổ vũ thứ nào đó không chịu cô đơn ngẩng đầu.

Hai người ở trên giường lăn một vòng, Giản Hoa thở gấp, theo bản năng đưa tay vuốt ve dục vọng nóng rực.

Tay cậu bị Lý Phi đè lại, Giản Hoa bất mãn mở mắt ra, ánh mắt lại bị ngăn chặn, lời nói toàn bộ biến thành tiếng nỉ non mơ hồ không rõ.

Sau đó bàn tay cậu bị dẫn dắt, từ nơi bụng hai người ghé sát vào nhau, đụng chạm chảy ra mồ hôi, dọc theo Nhân Ngư tuyến dần dần đi xuống...

Nhận thấy ý đồ của Lý Phi, Giản Hoa cũng không kháng cự, cậu thuận theo ý đối phương, bàn tay hai người sơ soạng dây dưa ở nơi chế tạo vô cùng vô tận vui sướng.

Chất lỏng sệt sệt trượt xuống trong khe hở, Giản Hoa mê man cảm thấy Lý Phi rút tay ra, sau đó có một vật dạng cao lạnh lẽo trôi lên. Cậu mở

mắt ra, phát hiện Lý Phỉ từ dưới gối lấy ra thứ gì đó.

“...Anh mộng du còn mang cái này?”

“Đúng vậy, anh giờ đang nằm mơ, đẹp như vậy, anh tiếc, không muốn tỉnh.” Lý Phỉ tựa vào bên tai Giản Hoa, thấp giọng cười.

Trong phòng vang lên tiếng rên rỉ không kìm nén được.

“Thoải mái sao?”

“Anh hướng lên trên một chút...” Giản Hoa không quá quen việc di chuyển, thay đổi tư thế.

“Chờ đã.” Lý Phỉ nhét gối xuống dưới eo Giản Hoa, “Sinh hoạt không có năm, em phải quen dần đi.”

“...”

“Được, chúng ta tiếp tục.”

Giản Hoa muốn đạp anh một cú, nhưng đầu gối bị chặn, tránh không thoát.

Hai giờ sau, Lý Phỉ thần thanh khí爽 bước ra cửa phòng, sau đó đứng lại.

– Nơi còn chưa dọn dẹp trong biệt thự rất nhiều, mà anh đã ép buộc người có thể làm việc đến không dậy được.

Sao có thể ngốc như vậy!

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Oan Ưổng

Nửa năm sau, mùa đông lại đến.

Hoa tuyết bay lả tả trên ngã tư đường, đông phế thải được kiến trúc kiểu mới thay thế, còn có một vài công trình chưa hoàn thành. Cửa hàng mới mở cửa buôn bán, tộc đi làm trở lại ô vuông trong thành thị, vì tiền lương mà bôn ba như trước. Biển quảng cáo đổ xuống được dựng lên lại, bày ra sức quyến rũ của nữ minh tinh làm đại diện cho hãng dầu gội.

“Tiêu Nhã Cầm này thật biết luồn cúi.” Trợ lý Lâm chà tay, có hơi lạnh.

Cậu ta xuống xe, sang đường mua hai ly cà phê, lại bước nhỏ về tới xe.

Người lái xe là Cảnh Điền, hẳn vốn có thể thông qua cuộc thi, gia nhập Hồng Long, nhưng hẳn nói thẳng mình xuất ngũ đã lâu rồi, càng muốn trải qua sinh hoạt của người thường. Tuy chức vụ vệ sĩ của anh để cũng không bình thường lắm, nhưng mưa bom bão đạn chắc là không phải qua.

“Tiêu Nhã Cầm?” Cảnh Điền quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, quả nhiên là gương mặt quen thuộc kia.

Ngành công nghiệp giải trí khôi phục cuối cùng, lúc đầu các nghệ sĩ chỉ công bố tình hình của mình, rồi lặng yên cùng với đi xuống cùng giới giải trí. Quốc gia chỉ phê chuẩn bảo tồn một phần phim và ca khúc chiếm dụng tài nguyên nhân lực quý giá. Đa số nghệ sĩ đều bị vây ở trạng thái thất

ngiệp, công ty nhỏ tranh nhau đóng cửa. Dù mọi người đều biết chịu đựng là qua, nhưng chuyện này nói dễ hơn làm.

Một nửa nhân viên truyền thông của Giải trí Tinh Thiên tạm rời vị trí công tác. Họ còn phải nuôi gia đình, sống tạm, cần công việc, không thể cứ ngồi xõm trong nhà chờ sắp xếp việc làm được. Tham gia công tác xây dựng lại thành thị có thể được ưu tiên chuyển nhà, sau khi kinh tế khôi phục, được ưu tiên làm việc. Lực hấp dẫn này quá lớn, rất nhiều người không thể từ chối.

Giờ thương nghiệp và kinh tế khôi phục kéo theo hoạt động quảng cáo lại xuất hiện, nghĩa là chuyện đóng băng ngành đã dần dần kết thúc.

Ngôi sao trong giới giờ đều là nhảy cầu thì nhảy cầu, chỉ cần quảng cáo không kém quá là chọn, vì đều vội vã lộ mặt sợ bị quên đi, Tiêu Nhã Cầm có thể nhanh chóng nhận được quảng cáo, xem như là rất có thủ đoạn.

“Quang Thế còn chưa sập? Thế mà không có con quái vật nào dẫm tòa nhà của họ một cái.” Trợ lý Lâm nói thầm.

Tập đoàn Quang Thế là đối thủ một mất một còn của truyền thông Tinh Thiên của Lý Phỉ, một trong ba con quái vật lớn của giới giải trí. Sau tận thế, đối thủ cạnh tranh vẫn đứng thẳng không ngã, thật khiến tâm trạng người ta phức tạp.

Trợ lý Lâm phát hiện Lý Phỉ không nói chuyện, kỳ quái hỏi: “Anh Lý?”

Lý Phỉ đang dùng di động xem email, nâng mắt lên, biển quảng cáo rất lớn, không thể giả vờ không phát hiện, nhưng vẻ mặt anh thản nhiên, nói: “Tôi cũng đâu có tóc dài, quay quảng cáo đầu gọi gì, chẳng lẽ có quảng cáo đầu gọi dành cho nam mời mà cậu từ chối à?”

“A? Tóc dài gì chứ, không có... Chờ đã!” Trợ lý Lâm ý thức được mình bị Lý Phi nhiễu loạn, lập tức kéo đề tài lại, “Đây không phải là Tiêu Nhã Cầm sao? Ai biết cô ta lại định làm trò gì!”

Nghệ sĩ tập đoàn Quang Thế không có giới hạn, Tiêu Nhã Cầm cũng không phải ngoại lệ. Cô ả thuận theo tiếng gió ác của giới giải trí, đầu tiên nói mình hâm mộ tiền bối nào đó, lại công khai tỏ tình trong chương trình, sau đó chính là @ @... Nhìn như chưa nói gì, lại tỏ ra như đang hẹn hò với Lý Phi. ả là nghệ sĩ hạng hai, chuyện cùng yêu đương với Lý Phi, vẫn khá đáng tin đối với người qua đường.

Cũng bởi vậy, giá trị cảm tình của đoàn đội Lý Phi với Tiêu Nhã Cầm đều là số âm, hơn nữa còn là âm năm mươi trở xuống.

Không ít người từng nháo loạn ra chuyện xấu với Lý Phi, nếu cứ tăng giá trị hận thù cho cả đám thì chắc Lý Phi mệt chết.

Các vụ bê bối chính là cách tăng độ nóng, đoàn phim muốn, công ty cũng muốn, không có sóng gió thì cũng tự bơi ra. Cũng có người cọ độ chú ý của các vụ bê bối, nhưng không ai giống như Tiêu Nhã Cầm, cọ một lần không đủ, độ hot cứ đi xuống là lại chạy ra gây sóng gió, rất nhiều bút tích đều từ công ty sau lưng ả. Đăng weibo ái muội, còn ngầm ám chỉ sinh hoạt của Lý Phi không dư dả bằng ảnh đế khác, quay phim quá mệt mỏi, không được nghỉ ngơi, khiến một đám fan bất mãn Giải trí Tinh Thiên áp bức nghệ sĩ.

“Tiêu Nhã Cầm?”

Lý Phi lúc này mới như là thấy được biển quảng cáo sắp đi qua, gạt đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó không hứng thú, tiếp tục nhìn di động.

Trợ lý Lâm giờ mới nhớ tới người thứ tư trong xe, Giản Hoa.

– Cao tay, cái loại thái độ không nhìn chuyện xấu này, như kiểu ngay cả Tiêu Nhã Cầm trông như thế nào cũng không nhớ rõ. Diễn quá mức rồi, ngài Lý!

Giản Hoa nhìn ra ý tứ từ trong ánh mắt trêu tức của trợ lý Lâm.

Lý Phi ho nhẹ: “Sau mùa thu năm trước, vội vàng chuyện Thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, nói là một năm, nhưng thời gian chúng ta ở Thế giới Bị Từ Bỏ đã vượt qua rồi. Sinh hoạt vốn có cứ như chuyện đời trước, ai mà nhớ rõ?”

Cái cơ này rất ổn, nhưng Giản Hoa không muốn hỏi cái này.

Tiêu Nhã Cầm và Lý Phi có quan hệ gì, người ngoài giới không biết, Giản Hoa còn chưa từng nghe nói qua sao?

Nghi vấn trong lòng Giản Hoa, trước mặt trợ lý Lâm và Cảnh Điền, cậu không tiện nói ra. Chờ khi chiếc xe ô tô màu đen chạy vào garage tòa nhà cao tầng Giải trí Tinh Thiên có vẻ cổ xưa (tường ngoài thủy tinh một năm chưa lau), tìm lúc hai người khác không nghe được họ nói chuyện, cậu mới nói với Lý Phi: “Anh không cần sốt ruột, thực ra trong giới đã sớm có tin đồn, nói anh từ đầu đến đuôi là gay.”

Lý Phi căng thẳng trong lòng, vì anh biết nửa câu sau là gì.

“... Còn có người nói, anh không phải gay thì là bị bắt lực.”

Đây đúng là lời đồn ác ý hãm hại, truyền ra từ đoàn phim nào đó, nghe nói tin tức rất đáng tin, phim có một cảnh giường chiếu của nam nữ chính. Cảnh giường chiếu trong giới điện ảnh chắc thuộc về cảnh quay nghệ sĩ không thích nhất, trông thì lửa tình hừng hực, nhưng thực ra là một chiếc giường lớn ở dưới, giữa hai người lại còn cách một cái ga giường, trực tiếp tiếp xúc thân thể, chắc chỉ có cánh tay.

Băng dính dán trên người phòng lộ hàng, vừa nóng vừa ngột. Đạo diễn còn xoi mói biểu hiện của diễn viên không đủ kịch liệt, động tác không đủ đẹp. Một vài nam diễn viên trẻ cả người cứng đờ không diễn tốt nổi, bất đắc dĩ chỉ đành mượn góc quay, còn đoạn ngắn khác có thể là phó đạo diễn thay, dù sao người phía dưới trong màn ảnh chỉ cần lộ tóc là được.

Khoa trường nhất là hậu kỳ biên tập cắt nối chỉ quay đặc tả nam nữ chính, còn lại đều không phải họ diễn, để diễn viên đóng thế thay, thường là hai nam diễn viên đóng thế.

Tin tức giải trí kiếm đủ mảnh lời, fan ngóng trông chờ đợi. Về phần người thấy trên màn hình là ai, thì khó nói.

Thực ra Lý Phi không quay được mấy lần cảnh giường chiếu, xem xét sức nặng của anh hiện nay, nếu kịch bản không thật sự cần, thì sẽ không phải suy xét. Rất nhiều diễn viên lớn sẽ viết điều kiện không có cảnh giường chiếu vào hợp đồng, cũng không lo đoàn phim tự dưng thay đổi.

Giản Hoa chỉ cùng Lý Phi quay một bộ phim, đó chính là “Con quạ”.

“Con quạ” miễn cưỡng coi như là có diễn cảnh tình cảm. Lão bản nương khách sạn trẻ tuổi thăm mền Ô tướng quân, khi dịch bệnh đến, nàng thu lưu một vài binh lính bị bệnh, khi cùng dân chúng đi theo Ô tướng quân đào vong trong sa mạc thì bị trúng tên chết đi.

Loại phim hoàn toàn không có nữ chính này, suy xét đến vấn đề thương nghiệp hóa, nên mới có một đoạn như vậy, tạo ra một nhân vật như vậy. Đừng nói cảnh giường chiếu, cả kiss cũng không có. Nhỏ giọng trò chuyện dưới ánh đèn dầu mờ ảo, trong tịch dương dừng chân ngóng nhìn bóng dáng Ô tướng quân rời khỏi khách sạn. Thế đã tính là dịu dàng rồi.

Trong đoàn phim “Con quạ”, Giản Hoa không có cơ hội chính mắt xác nhận tính chính xác của tin đồn.

– Tuy giờ cậu đã dùng một cách khác để xác nhận.

Sau khi nắm biến mất, Giản Hoa cảm thấy Lý Phỉ như uống nhầm thuốc. Cậu giật mình ngộ ra rằng lúc trước Lý Phỉ ở trên giường thật sự rất hàm súc, rất khắc chế, suy xét đến sự tồn tại của năm và độ an toàn xung quanh.

Nếu không phải Giản Hoa có cơ thể tốt, lại làm nghề dùng võ, thích ứng với cường độ vận động lớn, chân tay sẽ không vì bị tê mỏi mà cứng đờ không thể cử động vài ngày, còn biết cách dùng dầu mát xa, xoa dịu cơ bắp mệt mỏi, thì chắc công việc vệ sĩ kiêm trợ lý sinh hoạt này, Giản Hoa không làm được nữa.

Trêu một chút là có phản ứng, lại còn nói là một con Khổng Tước.

Đa số tình huống, Giản Hoa còn không biết mình “trêu” kiểu gì, mà đã bị áp trên sofa/ giường/ vách tường phòng tắm/ cửa sổ thủy tinh một mặt/ bàn/ thảm.

Nhiều khi, Lý Phỉ không làm hết, chỉ kè sát người yêu hưởng thụ thời gian vui sướng, cũng không dùng tay, cứ yên lặng chờ đợi dục vọng tự lắng xuống, anh không thường xuyên đòi hỏi.

Cự ly tiếp xúc bằng âm mỗi tuần nhiều nhất ba lần. Điều khiến Giản Hoa cảm thấy da đầu tê dại là, một tháng một lần, có đôi khi hai lần, cậu bị làm đến mức không dậy được. Cụ thể là ngày nào thì phải xem tâm trạng Lý Phỉ.

Đối mặt người yêu “tự hạn chế”, “lý trí” lại có ý tưởng như vậy, khuyên bảo phải “tiết chế” là không thể được.

Có khi Giản Hoa thà rằng Lý Phỉ mỗi ngày đến, mỗi ngày một lần là xong...

Nghĩ đến trao đổi cự ly âm của họ, Giản Hoa cảm thấy cực kỳ buồn bực. Cậu có điều nghi hoặc là, Lý Phi rất dễ phản ứng, tuy không cương hoàn toàn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Lý Phi phải biểu hiện kiểu gì, mới dẫn đến lời đồn này, chẳng lẽ mượn góc quay đến mức hai diễn viên chính cách vài mét? Hay là trước khi Lý Phi nổi tiếng, lúc diễn cùng diễn viên đóng thế (nam) lộ ra cái gì?

Giản Hoa không giỏi che giấu cảm xúc, dù cậu không nói ra, nhưng vẻ mặt và ánh mắt đều bán đứng cậu.

Lý Phi ở chung với cậu lâu như vậy, hiểu Giản Hoa càng nhiều, càng dễ dàng đoán ra trong lòng Giản Hoa nghĩ gì. Anh bất đắc dĩ sờ mũi, nhỏ giọng: “Tổng cộng ba lần... Lần đầu sốt ruột đến mức không được, cảm thấy mình như là món ngon tôm hùm bị bóc vỏ đặt trên đĩa trắng trong phim phóng sự, sao còn có cảm giác gì? Chưa quá nửa năm thì quay lần hai, lại vẫn là nữ diễn viên kia, mọi người đều đã quen thuộc, nhìn bả vai, tay chân người ta, chỉ có thể nghĩ đến thức ăn của đoàn phim không ngon, nên quá gầy, chắc chắn không phải một mình mình gầy!”

Giản Hoa không ngờ lại giải thích như vậy, muốn đơ mặt, mà kết quả khóe miệng vẫn cong lên.

“Lần thứ ba thì người kia thân hình nhỏ xinh... Khi đó đúng lúc đang có xu hướng người đẹp lộ xương. Đẹp lộ xương thì lúc mặc quần áo, quay cảnh giường chiếu, tỉ lệ hình ảnh không đều. Đạo diễn không quay được, cuối cùng quyết định nhét một người mẫu plastic dưới ga giường.” mặt Lý Phi không chút thay đổi nói, “Anh diễn ba lần đạo diễn đều chê góc độ không tốt, tiếp tục điều chỉnh máy quay. Quá mệt, anh nhịn không được dựa vào phía trên nghỉ ngơi, không biết bị ai chụp lén vẻ mặt này.”

Giản Hoa nhìn Lý Phi tỏ vẻ “đời không có gì luyện tiếc”, càng cười tươi.

Lúc này trợ lý Lâm và một cổ đông lâu năm ở công ty vừa nói chuyện vừa đi đến, nghe được đoạn này, lập tức tức giận bất bình công khai lên án: “Rất không quy củ, chụp lén người ta mà đến tận một năm sau khi phim chiếu mới bán giá cao cho một tạp chí!”

Suýt thì gây lên một trận sóng to gió lớn, tiêu đề tin tức của tạp chí người ta cũng đã có, ảnh đế mới vs ngọc nữ chương môn mới. Lòng ảnh đế không hề dao động, chiếm tiện nghi còn tỏ ra ghét bỏ.

May mà ban quan hệ xã hội của Giải trí Tinh Thiên đúng lúc dùng tiền giải quyết. Nếu mà lọt ra ngoài, chắc chắn sẽ dẫn đến hậu quả đại chiến fan, khó đoán trước. Dù là nữ chính hay đạo diễn đều không thể giải thích với người xem, mấy người xem phim có cảnh nóng, nhưng có vài cảnh là Lý Phi diễn với manơcanh ở tủ kính trong cửa hàng.

Góc độ chụp ảnh rất xảo quyệt, có mặt Lý Phi, có thể nhìn thấy anh mặc một chiếc quần rộng, dưới giường phác thảo ra đường cong cơ thể phụ nữ mờ nhạt, nhưng khung cảnh vừa thấy đã biết là ảnh hiện trường quay phim.

“Tuy đã mua ảnh chụp, nhưng trong giới vẫn có lời đồn.” Lý Phi bóp trán.

Thêm nhân viên hai đoàn phim trước nhớ lại, xác định Lý Phi không xuất hiện tình huống xấu hổ ở hiện trường quay phim. Thực ra rất nhiều diễn viên cũng không, Lý Phi không phải là đặc biệt, nhưng người khác không đến mức tỏ vẻ “đời không có gì để luyện tiếc” còn bị chụp lại! Nhất là khi hai vị nữ chính đều là hai đời nữ thần được chọn là đối tượng yy của quần chúng.

Lý Phi mà không có phản ứng, thì đây không phải có bệnh thì chính là gay!

“Oan muốn chết, còn đang phiền lòng! Em không nói, thì anh còn không muốn nhắc đến chuyện này.” Giọng Lý Phỉ trầm xuống.

Giản Hoa nhìn anh, thuận miệng nói: “Kết luận không sai, tính oan sao?”

“...”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Chỉ Đích Danh

Đi đến văn phòng giám đốc của Giải trí Tinh Thiên ở tầng hai mươi tám, Lý Phi ngạc nhiên thấy Lương Quân đang để người chuyển mấy thứ ra ngoài.

“Đây là?” Trợ lý Lâm sững sốt, nhanh chóng nhỏ giọng hỏi nhân viên công tác bên cạnh, “Sao thế này? Ban giám đốc đuổi việc CEO của chúng ta?”

“Cũng không phải... Là CEO của chúng ta muốn về hưu.”

Bên này còn đang thì thầm to nhỏ, Lương Quân đã nhìn thấy Lý Phi đến, mắt sáng lên, lập tức tiếp đón.

“Cậu đến đúng lúc, tôi có việc muốn tìm cậu.”

Cảnh Điền khoanh tay, ngăn trước mặt những người đang lặng lẽ vênh tai. Lương Quân cứ đưa Lý Phi đi thẳng vào phòng trà bên cạnh văn phòng, bên trong không có ai, xem ra họ có chuyện muốn nói.

Giản Hoa không vào, ám chỉ cậu chỉ là một vị trợ lý khác của anh để mà thôi, nếu tùy tiện đi theo mới khiến người ta thấy kỳ lạ.

Trợ lý Lâm mò đến, thấy Giản Hoa không có biểu tình gì, trông không giống đang tức giận, trợ lý Lâm cẩn thận dè chừng, nháy mắt.

Giản Hoa chẳng hiểu gì, vệ sĩ Cảnh Điền vội ho một tiếng, nhắc trợ lý Lâm chú ý trường hợp.

– Về tin đồn CEO và Lý Phi có gì đó, bản phân tích linh tinh kia của Hồng Long, Giản Hoa chưa từng xem, cũng không biết được không?

Hôm nay, trên đường đã nói đến Tiêu Nhã Cầm, còn ngại chưa đủ?

Cũng may mà là Lý Phi, chứ đổi thành người khác, chắc bánh xe tình yêu không đâm vào tảng băng, cũng phải ngừng chạy hai, ba ngày.

Trợ lý Lâm hừ một tiếng, cậu ta cảm thấy Cảnh Điền biết gì đó. Giản Hoa không phải người cố tình gây sự, muốn khiến người này uống vài chén dấm chua, độ khó rất cao.

Phòng trà không lớn, bên trong có bàn ghế và ngăn tủ, hai người có tâm sự, nên cũng không ngồi.

“Vận may của Giải trí Tinh Thiên không tốt lắm, công ty tuy chống đỡ được, nhưng có vài vị cổ đông qua đời, họ không để lại di chúc. Vài cổ phần kia trong tay họ... Có chút rắc rối.”

“Có người thu mua?” Lý Phi nhíu mày.

“Cậu biết mà, rất nhiều người không thấy rõ thế đạo này, có thể bán là bán.” Lương Quân thở dài.

Tuy chính phủ các quốc gia và truyền thông đều tuyên bố thảm họa đã qua, nhưng có vài người cảm thấy không biết lúc nào thiên tai sẽ lại xuất hiện. Mấy vị cổ đông nắm giữ cổ phần Giải trí Tinh Thiên kia, là nguyên lão còn không thấy rõ tương lai, chứ đừng nói con cái họ.

Trong giới, tài sản của con quái vật khổng lồ như Giải trí Tinh Thiên co lại. Công ty chứng khoán vừa mở cửa, giá cổ phiếu đã rớt xuống như điên, thật vất vả mới chống đỡ được, trước mắt xem ra vẫn không tốt.

“Ban giám đốc trên danh nghĩa, họ phê phán tôi làm ra tin lớn trong đêm tiệc giao thừa, gây ảnh hưởng không tốt, bắt tôi lui xuống, vào ban giám đốc kiểm cơm.” Lương Quân hừ một tiếng, rất bất mãn, “Nếu đến lúc này, lòng họ vẫn thấy không đủ, thì tôi cũng không có tâm trạng tiếp tục âm ỉ với họ. Hợp đồng với cậu cũng sắp đến kỳ hạn, nếu không muốn ở lại Giải trí Tinh Thiên, thì có thể tự mình mở phòng công tác.”

“Ngài đến làm công giúp tôi?” Lý Phỉ nhướn mày.

Lương Quân ngẩn ra, lập tức cười to, chỉ vào Lý Phỉ, nói: “Với tinh thần bóc lột này của cậu, tôi kết luận cậu có thể phát tài!”

Ông chưa nói đồng ý, mà vòng qua vấn đề này. Lý Phỉ lập tức hiểu tuy miệng Lương Quân nói nghe ghê lắm, nhưng thực ra khi vị CEO nhiều chuyện này chuẩn bị rời khỏi công ty mình phấn đấu một đời, trong lòng cũng rất buồn.

Con đường tương lai đi như thế nào, Lương Quân chưa có tính toán cụ thể.

Lương Quân cũng là người hơn năm mươi tuổi, sức không bằng người trẻ tuổi, có lẽ đã đến lúc nên về hưu, không thể thật sự chờ đến khi sáu, bảy mươi, tóc bạc phơ lại chạy đến bãi biển hưởng thụ ánh nắng.

“Đây là số di động mới, có chuyện gì thì đến tìm tôi. Quan hệ trong giới, tôi vẫn còn.” Lương Quân nhìn Lý Phỉ cảm thán. Ông là Bá Nhạc của Lý Phỉ, nhìn cậu thanh niên này từ khi không một xu dính túi, chậm rãi đi đến ngày hôm nay.

Nếu không có trận thiên tai nhân họa này, Lý Phỉ có thể tiếp tục huy hoàng trong giới điện ảnh ít nhất mười năm, thậm chí dài hơn, mãi cho đến khi tuổi fan đời đầu lớn rồi, khẩu vị người xem thay đổi, độ nóng anh mang đến mới giảm.

“Đáng tiếc...” Trong lòng Lương Quân mất mát.

Lý Phi bỏ phí một năm không thể ra tác phẩm. Vì thế giới thay đổi nên các nghệ sĩ cần rời đi giới giải trí, ai cũng không biết tương lai của họ ra sao.

Không phải cứ có tài hoa, có năng lực, là có thể đi đến cuối.

Một năm trước, ai mà đoán được Giải trí Tinh Thiên sẽ rơi xuống tình trạng hôm nay?

“Được rồi, không nói mấy chuyện này.” Lương Quân thở dài, ông nhìn quanh, khôi phục bộ dạng nhiều chuyện: “Tôi nghe Diệu Kim nói, cậu tìm được đối tượng, lúc nào mới có rượu mừng?”

“...”

Lý Phi suy nghĩ trong lòng, Giản Hoa khác với người bình thường, hoàn toàn không để ý hình thức.

Phải sửa lại, là hoàn toàn không để “hình thức” vào mắt. Nếu Lý Phi đề nghị “Chúng ta kết hôn đi”, Giản Hoa chắc sẽ hết hồn, hơn nữa còn buồn bực không biết Lý Phi uống nhầm thuốc gì.

Không vì cái gì khác, là bởi vì Trung Quốc không có điều khoản hợp pháp cho đồng tính kết hôn.

– Đều không hợp pháp, có hình thức là để thỏa mãn bản thân à? Giản Hoa thà tiết kiệm phần tiền này vào việc khác.

“Giữa chúng tôi không thiếu tờ giấy kia!” Lý Phi mỉm cười.

“A?” Lương Quân ngơ ngác, “Hai người đã đi đăng ký rồi hả, động tác nhanh ghê... Không đúng, tôi nhớ rõ cậu hình như không thích nữ giới mà! Ai nhanh tay như vậy, cướp đầu bài* của tôi, tôi còn không biết gì.”

Khóe miệng Lý Phi giật giật.

Đầu bài gì đó, thật sự là một từ đầy hố.

“Thôi, có cơ hội thì mang đến cho tôi gặp!”

“...”

Không cần, người ở ngay ngoài cửa.

Lý Phi nuốt lời này lại, Giải trí Tinh Thiên đang lộn xộn, anh không muốn khiến Giản Hoa bại lộ trong nguy hiểm. Chính phủ các quốc gia đều cho rằng Kẻ Cản Nuốt đã chết. Lúc ấy, vệ tinh chụp được rất rõ, nếu Lý Phi nháo ra chuyện xấu lúc này, thân phận an toàn của Giản Hoa sẽ xảy ra vấn đề.

Năm mang đến bóng ma tâm lý quá lớn cho chính phủ các quốc gia.

Đặc biệt là cuối cùng họ cũng không biết Kẻ Cản Nuốt trông như thế nào. Có vài người dị năng nước ngoài cấp A biết, nhưng họ chỉ có thể nói miệng cho người khác vẽ lại, trong tay không thể có ảnh thật của Giản Hoa.

“Không có giấy kết hôn, lo lắng không?” Lương Quân nghiêm túc hỏi, còn như MC, nắm tay đưa qua làm microphone.

Biết bệnh cũ của Lương Quân tái phát, Lý Phi rất bình tĩnh: “Không lo, không ai có thể đào góc tường của tôi.”

Lúc này đến phiên Lương Quân cười ha ha, oán thăm bệnh Khổng Tước của Lý Phi.

Hai người đi ra khỏi phòng trà, nụ cười trên mặt còn chưa dứt, đã cảm thấy không khí bên ngoài không đúng.

Ngẩng đầu nhìn, nhân viên công tác bận rộn bên trong, ngoài đám người trợ lý Lâm chờ Lý Phi đi ra, còn có mấy vị khách không mời mà đến.

Tiêu Nhã Cầm mặc một cái chân váy bộc lộ ưu điểm dáng người của ả, thân trên mặc áo sơ mi trắng, chân đi giày cao gót, trông như thành phần lao động tri thức, trang điểm tinh xảo, nở nụ cười thẳng lợi, quan sát những người xung quanh.

Bên người cô ả là một gã đàn ông trung niên mặc toàn hàng hiệu, rất phong cách, nhưng ánh mắt tham lam khiến người ta chán ghét.

“Tập đoàn Quang Thế... Người thu mua cổ phần Giải trí Tinh Thiên là cổ đông của Tập đoàn Quang Thế?” Lý Phi quay đầu hỏi.

Lương Quân đen mặt, gật đầu.

“Đây không phải ngài Lương sao? Nghe nói ngài muốn về hưu, tôi phải vội lại đây xem sao.”

Giọng điệu gã đàn ông trung niên giống như Lương Quân từ chức, sẽ mang tiền tài của công ty bỏ trốn vậy.

Bên kia, trợ lý Lâm và Giản Hoa cũng nghe được tin tình báo nhân viên công tác khê khàng truyền đến...

“Đây là một cổ đông của Quang Thế, họ Vương. Giờ vẫn chưa rõ là ông ta muốn kiếm một chút từ bên này, hay là thật sự muốn đứng vững gót chân ở Tinh Thiên.”

Tiêu Nhã Cầm đi cùng giám đốc Vương, làm dáng như nữ thư ký.

Lúc trước ả mà thấy Lý Phi, ba bước cũng thành hai bước lao đến, hôm nay lại tốt, yên lặng!

Trợ lý Lâm sờ cảm nghĩ, vận may của anh Lý đúng là bùng nổ. Nguy cơ tiềm ẩn biến mất một cái, Tiêu Nhã Cầm tuy không tính là cái gì, nhưng rất phiền phức!

Ánh mắt Giản Hoa đảo qua Tiêu Nhã Cầm, chú ý đến nam nghệ sĩ đứng sau. Người này mang vẻ mặt mĩa mai, khoanh tay giống như đang xem kịch.

Lý Phi nhìn theo ánh mắt Giản Hoa, cũng thấy được người này, nam số ba trong phim “Trúc đen”.

Quả nhiên, tiếp đó giám đốc Vương nói hai, ba câu đã vòng đề tài đến Lý Phi.

Thành viên đoàn phim “Trúc đen” không tập hợp đủ. Đạo diễn Lỗ gãy xương vào viện, lớn tuổi rồi nên giờ còn chưa khỏi. Nữ phụ gặp chuyện không may khi đi quay cho đài truyền hình, bị máy quay phim rơi xuống đập vỡ đầu, không cấp cứu kịp thời nên tử vong. Trong nhà nữ chính lạc mất đứa nhỏ trong hỗn loạn, đến giờ còn chưa tìm được. Nam số hai, tiểu Thiên Vương lúc ấy đang đi du lịch nước ngoài, vẫn còn sống, nhưng hiện tại còn chưa thể thuận lợi về nước.

Diễn viên chủ yếu của cả đoàn phim, chỉ còn lại Lý Phi và nam số ba.

Bộ điện ảnh này, tập đoàn Quang Thế cũng có đầu tư, nam số ba và nữ phụ đều là người công ty họ. Giờ phim không quay được, tập đoàn Quang Thế định biên tập lại phần đã quay xong để phát sóng.

“Kịch bản? Sửa là được, sửa không được thì những người đó toàn là bất tài sao?” Giám đốc Vương cười tủm tỉm, nói “Đương nhiên, vì tình hợp lý, còn phải bổ chụp vài cảnh.”

“Trên hợp đồng của đạo diễn Lỗ, nhưng không có chuyện này.” Lý Phi không lạnh không nóng nói qua loa một câu.

“Đạo diễn Lỗ nằm đâu, không dậy được. Đạo diễn còn phải đổi.” Giám đốc Vương nói, khiến trong lòng mọi người lạnh lẽo.

Trong giới điện ảnh, đạo diễn Lỗ tuyệt đối là một trong những nhân vật có khí phách. Phim thương mại ăn khách, thành tích phòng vé đáng kiêu ngạo. Bao nhiêu ngôi sao lớn tranh cướp lên phim ông, ngay cả Lý Phi cũng vì từng giúp đạo diễn Lỗ, mới nhận được bộ “Trúc đen” này.

Giờ nhà đầu tư người chết, người chạy, còn lại tập đoàn Quang Thế kiên cường nhất. Vì đạo diễn Lỗ chỉ là một ông già, nên phim vất vả quay được cũng bị cướp đi, tùy tiện biên tập, không biết thành trò gì. Sau đó dùng danh tiếng diễn viên chính, dùng mảnh lời treo tên tuổi của đạo diễn Lỗ, khi giới giải trí vừa khôi phục, mỗi người cần giải trí tinh thần, phát sóng để vớt tiền.

Nghĩ đến đây, không ai không đồng tình với đạo diễn Lỗ, nhưng ai cũng không dám lên tiếng.

“Sự việc khẩn cấp, mọi người phải chăm sóc lẫn nhau.” Giám đốc Vương chà tay, cười quái dị, “Về phần hợp đồng, qua trận thảm họa này, rất nhiều tư liệu máy tính đã thất lạc! Pháp luật quy định có thể xử lý bổ sung, tôi thấy chúng ta cũng nên bổ sung một bản hợp đồng đoàn phim, đó mới là chính quy, không phải sao?”

Sắc mặt Lương Quân thay đổi, đi thẳng vào văn phòng cầm điện thoại, lớn tiếng ra lệnh cho cấp dưới đi tìm hợp đồng liên quan. Quả nhiên, tra ra giám đốc Vương sáng sớm nay đã lấy đi tư liệu số liệu, giờ tập tin gốc cũng không đọc được.

Dù trong tay Lý Phi còn một bản hợp đồng đoàn phim, nhưng hợp đồng cá nhân Lý Phi kỳ, còn treo ở Giải trí Tinh Thiên chưa đến hạn. Nếu giám đốc Vương lấy danh nghĩa Giải trí Tinh Thiên, đổi kịch bản, rồi yêu

cầu ký bổ sung hợp đồng để quay lại lần nữa, Lý Phi mà cự tuyệt, thì rất khó chiếm ưu thế dư luận.

Lương Quân hồi hận mình đã từ chức quá dứt khoát.

“Suy xét đến thời gian quý giá của ảnh đế Lý của chúng ta, cảnh của cậu có thể ít đi.” Giám đốc Vương như là rất thông tình đạt lý, nói, “Đàm Lượng của công ty chúng tôi không có việc gì, cậu ta quay nhiều một ít để nối tiếp là được.”

Éo cần mặt nữa à? Trợ lý Lâm suýt thì chửi người. Đây là muốn làm mờ địa vị của nam chính, đổi thành hai nam chính, hoặc trực tiếp thay thế Lý Phi. Về phần câu chuyện có hợp logic hay không, cắt ra thành cái loại phim cực dở, hình thức mơ hồ, “nhân vật chính” cứ nhớ đi nhớ lại một chuyện, chắc giám đốc Vương cũng chẳng quan tâm.

Cách này là diễn viên làm, đạo diễn làm! Chẳng liên quan gì đến Quang Thế của gã cả.

Phim dở, là vì diễn viên bị chết, bị thương, không có cách nào quay. Tuyên truyền đánh bài tình cảm, hậu kỳ cũng đánh tình cảm, nói phim này không hay thì cứ ôm nước bắn rồi tiếp tục đánh bài tình cảm!

Tiêu Nhã Cầm mỉm cười như đang xem kịch.

Đàm Lượng cũng dùng ánh mắt nham hiểm nhìn Lý Phi và Giản Hoa.

Không khí căng thẳng, Lương Quân cười lạnh lao ra khỏi văn phòng, muốn giữ ra hết gốc gác tư mật của cái đám không cần mặt này, mọi người cùng nhau giở trò hiểm, ai sợ ai.

Thư ký của Lương Quân, Trương tiểu thư bỗng chạy bước nhỏ lại, nhỏ nhẹ nói: “Người của Tổng cục Điện ảnh đến, đang ở dưới tầng.”

Mọi người sửng sốt, không hiểu sao.

“Người của Tổng cục Điện ảnh đến có chuyện gì?” Lương Quân hỏi một câu theo thói quen.

“Trong điện thoại nói là muốn quay một bộ phim điện ảnh, cải biên dựa theo sự kiện có thật trong thảm họa lần này, hợp tác quay cùng nước Mỹ, nước Anh và nước Pháp. Tổng cục Điện ảnh chỉ đích danh mời Lý Phi của Giải trí Tinh Thiên chúng ta diễn một nhân vật quan trọng.”

Mọi người sợ ngây người.

Trợ lý Lâm mừng rỡ.

Chỉ có Lý Phi lơ tay bóp gầy kẹp caravat của chính mình.

– Nhân vật quan trọng? Ha ha, có phải là nhân vật phản diện, tên Quỷ Lửa không?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Chuẩn Bị

“Chúng ta có lý do để tin rằng loài người sẽ đạt được dị năng một lần nữa, vào lúc con cái của người dị năng đời này ra đời!”

“Khoa học kỹ thuật hiện có không thể nghiên cứu ra bộ phận gien nào trong nhân tử di truyền của loài người sẽ khiến dị năng xuất hiện, nhưng nó đúng là tồn tại. Bí mật này một ngày nào đó sẽ bị phát hiện. Nó là một chiếc chìa khóa.”

Chìa khóa mở hộp Pandora*.

*Trong thần thoại Hy Lạp, khi mở hộp Pandora ra, tất cả những điều bất hạnh như thiên tai, bệnh tật, chiến tranh,... sẽ thoát ra, chỉ còn chút hy vọng ở đáy hộp.

Khi một phần loài người trên toàn thế giới có được dị năng, mà đa số còn lại vẫn là người thường, tất cả đều sẽ thay đổi.

Nghĩ mà xem, trên thế giới này, có người thân thể cường tráng, có người lại gầy yếu... Có người có súng trong tay, mà có người chỉ lấy được chút thuốc độc. Mấy thứ này nhìn như nhỏ bé không đáng kể, nhưng ảnh hưởng của nó đến mỗi lần mâu thuẫn giữa người với người sẽ dẫn đến kết quả cuối cùng.

Vài người có lợi thế về thân thể, sẽ có thể tạo thành bạo lực học đường.

Khi tức giận mà có hung khí trong tay, sẽ dẫn đến cái chết...

Một người dị năng, có thể tay không, không mang theo bất cứ vật nguy hiểm gì, xuất hiện ở một nơi hòa bình yên tĩnh, sau đó tàn sát.

Từ xưa đến nay, tranh đấu và máu tươi luôn vây quanh lợi ích.

Khi một người dễ dàng có được thứ gì đó, anh ta sẽ vội vàng hưởng thụ loại đãi ngộ khác biệt này, hưởng thụ việc mình khác với người khác. Có lẽ họ sẽ không biến thành quỷ giết người, nhưng sẽ vì muốn đạt được nhiều tiền tài và địa vị xã hội, mà giẫm đạp lên pháp luật mà nửa đời trước mình tuân thủ.

Uy lực của người dị năng cấp S, các quốc gia đã cảm nhận được rất rõ.

Khi Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, trị số sức mạnh Quỷ Lửa phát ra khi muốn kháng cự “trường”, đạt tới một con số kinh người. Trước đó, trị số này chỉ xuất hiện khi dùng vũ khí sát thương quy mô lớn hoặc xảy ra thiên tai do hoạt động của vỏ trái đất. Sức người có thể đạt tới trình độ này, thì phải giám thị như thế nào? Khống chế như thế nào?

Quốc gia cực đoan muốn giết chết tất cả người dị năng, để tuyệt hậu hoạn.

Là mỗi một người thường từng đạt được dị năng.

Bởi số lượng người dị năng quá lớn, độ khó chấp hành nghị quyết này rất cao, lực ảnh hưởng đến xã hội lớn, các nước khác chỉ đồng ý “giám thị”. Nhất là quốc gia có người dị năng cấp cao, họ bề ngoài đồng ý cái nhìn của nước nhỏ, sau lưng lại tính toán.

– Nếu có một ngày dị năng lại xuất hiện, quốc gia nắm giữ người dị năng cấp cao, có phải là có ưu thế không?

– Nếu người dị năng đời một chết đi, cũng không xuất hiện nguy cơ này, thì vì sao còn muốn giết người?

Vấn đề này rất khó, không phải sao?

Người dị năng cấp cao như tiến sĩ điên, đương nhiên vẫn phải dứt khoát giết chết. Trong thế giới nguyên tắc, cục dị năng nước Mỹ vì mở rộng thế lực, ngay cả người dị năng như Bộ Cạp Đỏ cũng nhận.

Cuối cùng họ dùng lý do gây ảnh hưởng xã hội, bác bỏ đề nghị giết hết.

“Khi mọi người tỉnh dậy sau giấc ngủ, phát hiện mình biến thành người dị năng, chúng ta không muốn họ phá hủy công trình công cộng, dùng sức mạnh tùy ý cướp đi mạng sống của khác. Nếu chính phủ từng hạ lệnh giết chết người dị năng, như vậy thì họ không còn lựa chọn nào khác ngoài đi lên con đường tội phạm, không phải phản xã hội, mà là phản chính phủ. Chẳng lẽ chúng ta muốn thấy tương lai này sao?”

“Nếu dị năng là do một loại gen ẩn quyết định, thì ai cũng không thể khẳng định, trên người anh, trên người vợ anh, trên người con anh, hoàn toàn không có.”

“Chúng ta đang quyết định cho tương lai toàn loài người, chúng ta đang đứng trong một thiên lịch sử. Mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau, tuyên ngôn chúng ta ký trong này, sẽ quyết định tương lai chúng ta được mọi người khen ngợi hay là phê phán.”

Cuộc họp bí mật toàn cầu kết thúc.

Nghị quyết được nhất trí thông qua là: Để cho người hiện tại, người tương lai đều biết đến thảm họa này từ đầu đến cuối, cùng với cách đối phó sau khi nguy cơ xuất hiện.

“Dân chúng không tin lời giải thích chính phủ đưa ra, trách cứ chính khách đều là kẻ lừa đảo.”

Tuy mấy nước lớn đã thống nhất khẩu cung để phát ngôn, nhưng hiệu quả không lý tưởng lắm.

Không cần đến mấy năm sau, giờ đã có người xé mất sổ tay những điều cần chú ý trong thảm họa do quốc gia phân phát. Có thể suy ra rằng, ngày hòa bình kéo dài thêm ba mươi năm, ba trăm năm, thì mọi người đều sẽ cảm thấy đây là một lời nói dối kinh thế, không thèm để ý đến lời công bố của chính phủ, mãi cho đến khi thảm họa lại xuất hiện, mới dùng máu tươi và chết chóc chứng minh sự thật.

“Có cách nào, để cho người không tin sự thật này, cũng có thể kiên nhẫn đọc xong lời hướng dẫn của chính phủ, hơn nữa còn truyền lại cho từng đời, mãi cho đến khi loài người chúng ta tuyệt chủng mới thôi?”

Nghe lời này, nhân viên quan trọng các quốc gia đều cảm thấy là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Ấn đầu ép trâu uống nước, đài truyền hình phát lời tẩy não tuần hoàn, dù có bắt ép thành công thì cũng không duy trì được lâu. Làm không tốt, đối thủ lên đài khóa sau sẽ công khai công kích mình đầu óc bả đậu, đạt được ủng hộ của công chúng.

Có người mất hứng nghĩ chuyện mấy năm sau mình không cần xen vào, cũng có người thực lòng suy xét cho tương lai. Nhưng dù như thế nào, họ đều cùng một quan điểm, không mong khi mình về hưu hoặc khi chết bị bêu danh sau lưng.

Mang theo vấn đề khó khăn này, nhân viên quan trọng các quốc gia than thở trở về.

“...Ừm? Không tin cũng không sao, chỉ cần truyền sự thật qua từng đời là được nhỉ? Tôi đây thật ra có một cách.”

Người tổng phụ trách của Hồng Long, đại tá Lô, ngày trang thành cán bộ kỳ cựu của Tổng cục Điện ảnh vài chục năm, cũng không chỉ uống trà xem báo giấy, chuyện truyền miệng chuyên nghiệp khiến ông lập tức nghĩ đến.

“Quay phim đi, một bộ điện ảnh kinh điển vượt thời đại.”

Quốc gia khác tuy chậm một nhịp, nhưng khi tổng thống trở về thương lượng với đoàn cố vấn, cũng được ra đề nghị tương tự.

Dùng hình thức giải trí mà mọi người chịu tiếp nhận, hoàn thành công việc tạo ảnh hưởng đến ý thức con người.

Đặt giữa các nước, cái này gọi là xâm lược văn hóa, du nhập văn hóa...

“Nếu bộ phim này muốn chịu trách nhiệm lớn như vậy, thì nó phải nổi tiếng. Từ kịch bản đến diễn viên đều phải vượt xa bình thường! Âm nhạc, hiệu ứng, hình ảnh không được có chỗ hở! Phải động lòng từng người, đoạt giải Oscar. Không đạt được tiêu chuẩn này, thì không bàn nữa!”

Nước Pháp tỏ vẻ: tiêu chuẩn đoạt giải Cannes.

Các nước Châu Âu khác đuổi kịp: Chí ít cũng phải không hời hợt mà thắng được ở liên hoan phim Venice.

“Độ kinh điển không cần vượt qua Titanic, nhưng hiệu ứng phải sánh với Avatar.”

“Chỉ có kinh điển, thì mới được đời sau quay lại!”

“Sau đó tồn tại cùng văn minh loài người. Người từng xem bộ phim này, đều sẽ biết sinh tồn ở Thế giới Bị Từ Bỏ như thế nào, nhược điểm của

người dị năng là gì, và làm một người dị năng thì phải có lòng đoan chính như thế nào, lựa chọn cuộc sống chính xác.”

Lý Phi sau khi nghe xong sự thật về kế hoạch bộ phim này từ nhân viên đặc biệt của Tổng cục Điện ảnh Hồng Long, vẻ mặt khó mà dùng lời diễn tả. Anh bình tĩnh lại, chậm rãi hỏi:

“Cho nên, mấy người định tạo ra một đề tài mới, giống như để người ở đa số khu vực trên toàn cầu đều biết đến cái gì là xác sống và cách chạy trốn sau khi nguy cơ sinh hóa bùng nổ?”

“...Cậu nói đúng.” Tên gầy Triệu Văn cười tủm tỉm đặt cặp văn kiện xuống.

Trong danh sách diễn viên nổi tiếng trong nước, Lý Phi rõ ràng xếp hạng thứ nhất. Chì cả của Giải trí Tinh Thiên, ảnh hậu Ôn Đồng cũng có tên trong đó.

“À, đúng, cậu khá quen thuộc với mấy diễn viên này. Đại tá Lô để cậu phụ trách việc thử vai ở Trung Quốc... Đương nhiên, kết quả không chỉ do mình cậu quyết định, nhưng chúng tôi cần cậu tán thành kỹ thuật diễn xuất của người thử vai!”

Giản Hoa yên lặng nghe, ngẩng đầu đánh giá Triệu Văn, ý tứ rất rõ ràng, cậu cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của Triệu Văn cũng không tệ, chuyên nghiệp hơn rất nhiều diễn viên trong giới.

“Không không, tôi còn muốn tiếp tục làm công việc của tôi, lên màn ảnh gì đó thì miễn đi.” Triệu Văn chống cự.

Giản Hoa rất cảm thấy hứng thú, hỏi: “Anh sẽ đến hiện trường thử vai, phán đoán vị diễn viên nào thích hợp diễn anh không?”

Triệu Văn bật cười: “Sao mà có tôi được, nhân vật nhỏ như tôi, cả lời thoại cũng không có...”

“Anh không phải nhân vật nhỏ.” Giản Hoa nói.

Triệu Văn tạm dừng, sau đó nở nụ cười: “Trong nguyên tác không có tôi.”

Lý Phi thấy loạn óc phiền lòng. Quay phim cái gì chứ, ý tưởng này rất tệ, anh không thể tưởng tượng ra Quỷ Lửa trên màn ảnh là hình tượng gì.

Uống một ngụm cà phê, Lý Phi khẳng định: “Chắc chắn sẽ không quay theo nguyên tác!”

Nếu là nhân vật phản diện đều từ Trung Quốc, Bắc đô sẽ muốn xé kịch bản phim này đầu tiên.

“Cải biên hiện thực, phóng đại cái thiện và cái mỹ trong nhân tính, có thể sẽ hư cấu ra một nhân vật phản diện! Ví dụ như thủ lĩnh quái vật đến từ thế giới khác, ngụy trang thành loài người, khơi mào chiến tranh thế giới gì đó.”

Triệu Văn vừa nói vừa nhìn Giản Hoa.

Lý Phi nguy hiểm nheo mắt lại: “Tôi giả thiết là... bề ngoài quái vật boss kia trông giống nấm.”

“Khụ! Đây chỉ là kịch bản thứ nhất, rất nhiều quốc gia phản đối, vì lúc đó sẽ ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ nấm tại thị trường. Cho nên, nhân vật phản diện cuối là một nhà khoa học điên cuồng tên Laniakea, chế tạo ra máy xuyên thời không, kết quả, ngoài ý muốn mở ra cửa hủy diệt.”

“Còn không bằng anh cứ nói rằng trong vũ trụ xa xôi có một chủng tộc tự xưng là thần có trí tuệ cao đẳng. Vì xâm lược trái đất...”

“Kịch bản khoa học viễn tưởng này đạt được tỷ lệ ủng hộ là 40%. Rất cao, tôi cũng thích nó.” Triệu Văn rút một phần tư liệu trong cặp văn kiện ra, thành khẩn hỏi, “Trước mắt, người được đề cử sắm vai người dị năng Không gian cấp B, Quan Linh là Ôn Đồng. Về nhân vật của cậu...”

Nụ cười thoải mái ưu nhã của Lý Phi, lần đầu tiên không giữ nổi khi nhận nhân vật.

“Phía Bắc đô cảm thấy cậu diễn trội trường tiểu đội dị năng quốc gia, cũng chính là nhân vật của thiếu tá Trương, cũng không tệ.”

Cảnh Điền há hốc miệng. Giản Hoa ngẩng đầu. Vẻ mặt Lý Phi cứng đờ, cảm thấy như mình nghe lầm.

“Anh nói cái gì?”

“Vì hình tượng quân nhân nước ta, cậu Lý, phía Bắc đô rất coi trọng kỹ thuật diễn xuất của cậu!” Triệu Văn nghiêm mặt, nhưng ý cười ẩn trong đáy mắt đã lộ ra ý nghĩ thật sự của anh ta.

“Không... Chờ đã, ai diễn Quỷ Lửa?”

“Để làm hiệu ứng đi!”

“Làm hiệu ứng như thế nào?” Lý Phi sắp không khống chế được khiếp sợ dưới đáy lòng, chẳng lẽ Quỷ Lửa là hình tượng quái vật?

“Thủ lĩnh tổ chức Thần bí, có thể thay bằng bóng đen. Cậu từng xem bộ phim hoạt hình ở đảo quốc kia chưa?”

“...”

Triệu Văn cười đủ rồi, mới trấn an: “Đừng lo, nếu nhân vật chính là thằng nhóc người Mỹ kia, chúng ta sẽ xóa vai diễn Quỷ Lửa. Quay phim

anh hùng nước Mỹ thì có thể, nhưng dù sao nước ta cũng không phụ trách cung cấp quốc tịch nhân vật phản diện.”

Anh ta thu dọn văn kiện chuẩn bị đi ra ngoài, trước khi đi còn ra dấu tay: “Quên nói, trong kịch bản Trung Quốc, đội trưởng tiểu đội dị năng nuôi một con Corgi. Đây là phần bổ sung đại tá Lô tranh thủ được. Đoàn Đoàn là một chú chó thông minh, cậu sẽ không thất vọng.”

TÔI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Pháo Hôi

“Phim hợp tác quốc tế gì chứ? Mấy người đừng bị mánh lối dọa, ai chẳng biết phim Hollywood bom tấn dùng vai diễn người Trung Quốc thế nào?”

Trong tập đoàn Quang Thế, khuôn mặt giám đốc Vương vắn vẹo, rỗng giập, gã dấm nắm tay lên bàn, dưới mặt đất là một đồng lộn xộn, cặp văn kiện và mảnh vỡ cốc thủy tinh.

Thư ký không dám khuyên, tránh ra xa.

Giám đốc Vương tiếp tục rít gào: “Chẳng qua là chạy chân ba phút, nhân vật lộ mặt là chết, cũng đáng thấy hiếm lạ à?”

Trên màn hình máy tính, giá cổ phiếu Giải trí Tinh Thiên tăng một đường đỏ, vượt qua giai đoạn suy tàn sau khi sở chứng khoán khôi phục giao dịch.

Kế hoạch nhân cơ hội thu mua cổ phần của Tinh Thiên ngấm nước nóng.

Mấy người giữ cổ phần kia, trước đó đã bàn giá xong với giám đốc Vương, hoặc người mà giám đốc Vương phái ra, giờ lại đổi ý.

Một bộ phim quốc tế không thể cứu một công ty, nhưng một bộ phim chính phủ quốc gia đầu tư, nhận độ chú ý cao, thì khác.

Ngoài cửa văn phòng, nam số ba “Trúc đen” Đàm Lượng buồn bực hút thuốc lá. Gã sẽ không vào để bị mắng, giám đốc Vương đang nổi nóng.

Thực ra Đàm Lượng cảm thấy cục diện này giám đốc Vương chưa chắc đã thua, 10% cổ phần Tinh Thiên còn trong tay, hoảng cái gì chứ! Một bộ phim chế tác tinh xảo, phải ba năm, năm năm sau mới có thể công chiếu. Khoảng thời gian này cũng sẽ có nhiều biến số, giới giải trí đang khôi phục, nào ai có thể thuận buồm xuôi gió, vĩnh viễn không gặp vận xui?

Đàm Lượng đang tính toán trong lòng, bỗng nhìn thấy người đại diện của mình đen mặt đi tới.

Xuất phát từ hiểu biết đối với người đại diện, tim Đàm Lượng từ từ chìm xuống, tám phần là có chuyện càn tộ hơn.

“Đoàn phim kia... Ngay cả tên còn chưa có, đoàn phim chết tiệt kia thả ra tin tức phỏng vấn, tổng cộng có sáu nhân vật. Người của Tổng cục Điện ảnh sẽ cùng sàng lọc. Lý Phi không chỉ là đạt được một nhân vật điều động nội bộ, mà anh ta còn có quyền lên tiếng khi tuyển diễn viên! Đây là chuyện gì, anh ta đến cùng là làm cái gì?”

Không chỉ người đại diện điên đầu nắm tóc, Đàm Lượng cũng có câu hỏi tương tự. Chẳng lẽ Lý Phi có núi dựa nào mà gã không biết?

Tập đoàn Quang Thế và Giải trí Tinh Thiên là oan gia đối đầu, nghệ sĩ hai bên có ham mê bất lương gì, bối cảnh gì, mọi người đều biết rõ trong lòng. Tự tin của Lý Phi, chẳng phải chính là CEO Tinh Thiên, Lương Quân sao?

Nếu Lương Quân rời đi, địa vị của Lý Phi ở Tinh Thiên sẽ xuống dốc không phanh. CEO mới vội chăm sóc người mình, các ưu việt trong chính sách công ty cũng sẽ không nghiêng về hướng anh nữa. Dưới loại chênh lệch này, quan lớn như giám đốc Vương lại ra một ít thủ đoạn, Lý Phi nhất định sẽ không nhịn được. Đến lúc đó tin “Lý Phi từ chối không ký với Tinh

Thiên nữa, phòng công tác mới đã tại chuẩn bị mở” vừa ra, giá cổ phiếu Giải trí Tinh Thiên còn giảm nữa.

Giám đốc Vương muốn thôn tính, đánh sập Tinh Thiên.

Đàm Lượng chỉ muốn húp một hơi mà thôi.

Dù là Giải trí Tinh Thiên, hay tập đoàn Quang Thế, gã cũng không có tình cảm gì.

Trước khi thế giới Bị Từ Bỏ xuất hiện, Đàm Lượng đang ở giai đoạn bình cảnh trong sự nghiệp diễn xuất của mình.

Gã có kỹ thuật diễn xuất, nhưng lẫn lộn trong giới nhiều năm như vậy, vẫn không nhận được vai nhân vật chính trong phim chế tác lớn, bao giờ cũng là diễn vai phụ, chẳng lẽ phải diễn cả đời sao? Ở tập đoàn Quang Thế, trong đám nghệ sĩ hạng hai, mỗi ngày đều phải nghĩ cách tìm càng nhiều cơ hội hơn để bò lên. Gương mặt này của gã, người xem cũng không thấy mới mẻ, một vài người trẻ tuổi mới vào nghề đều có thể cướp đi cơ hội của gã. Vì đối với đoàn phim, nghệ sĩ mới, lương thấp, dễ sai bảo, nghệ sĩ lâu năm có hiệu ứng fan lớn, nhưng chuyện đoàn phim bị mắng, gánh nôi cũng nhiều. Nếu giá trị thương nghiệp của nghệ sĩ không lớn đến mức đoàn phim bằng lòng chịu điểm ấy, thì với điều kiện ngang nhau, họ thà chọn người mới.

Trong lòng Đàm Lượng bất bình, cục tức phải tìm nơi phát tiết, vì thế trong đoàn phim “Trúc đen”, gã lúc nào cũng nhắm vào nam phụ.

Nam phụ, tiểu Thiên Vương, fan nhiều, giá trị nhan sắc cao, hát hay, nhưng mà quay phim thật sự không có kinh nghiệm gì, Đàm Lượng ngay từ đầu đã nhiều lần đắc thủ.

Sau này, đoàn phim “Trúc đen” lại xuất hiện tin đồn mới, diễn viên đóng thế của ảnh đế có biểu hiện đặc biệt, có thể là người mới Giải trí Tinh

Thiên muốn đẩy ra. Đầu năm nay người mới muốn ra mắt, chủ ý xấu gì cũng đều dám làm. Đàm Lượng nháy mắt đã thấy Giản Hoa không vừa mắt, cộng thêm việc gã là nghệ sĩ của tập đoàn Quang Thế, cao tầng công ty cũng hay bày mưu tính kế cho gã làm chuyện xấu.

Kết quả, quan hệ giữa “người mới” và Lý Phi, lại là một câu đố. Đàm Lượng cho rằng đây là do Lý Phi giấu rất sâu, muốn xem trò cười của anh để vốn không dễ.

Nhưng phim mới quay được một nửa. “Trúc đen” là một bộ phim thương mại có nội dung tìm bảo vật, phía sau còn có cảnh đánh nhau ngoài trời, khi đó càng dễ gặp chuyện không may.

Khi đó Đàm Lượng nằm mơ cũng không nghĩ rằng năm nay sẽ vượt qua như thế này.

Chạy khỏi chung cư, sợ hãi trốn tránh theo đám người, xếp hàng chờ phân phát cứu tế, mỗi ngày đều nghe được rất nhiều tin tức đáng sợ lại không thể xác nhận cái nào là sự thật... Đàm Lượng hoàn toàn không muốn nhớ lại.

“Anh nói xem vụ đấu súng đêm giao lúc trước, có liên quan đến Lý Phi hay không?” Đàm Lượng truy hỏi người đại diện của mình.

Nếu Lý Phi có bối cảnh mà người trong giới đều không biết, như vậy thì mục tiêu tay súng muốn giết có thể không phải là CEO Tinh Thiên, Lương Quân.

“Trong thảm họa, anh ta sống sót, không mất một sợi tóc, giờ Tổng cục Điện ảnh lại chỉ đích danh anh ta đi quay phim... Lý Phi chắc chắn làm chuyện gì đó. Còn cả lúc trước khi chúng ta quay “Trúc đen”, trường quay bỗng xuất hiện xác chết! Việc này không chừng cũng là Lý Phi làm!” Về mặt Đàm Lượng âm trầm nói, “Chúng ta dùng cách gì để có thể tra ra liên hệ giữa những việc này?”

Sức mặt người đại diện của gã trông rất khó coi, ngăn cản: “Đây không phải chuyện trong giới giải trí, dù tìm ra sự thật, tập đoàn Quang Thế cũng không dám phát ra! Cậu điên rồi sao, biết rõ bên trong nguy hiểm, còn muốn bước chân vào?”

Đàm Lượng không nói gì thêm, gã suy nghĩ hồi lâu, mới ra khỏi tầng này cùng người đại diện.

– Giám đốc Vương chắc là không trông cậy vào được nữa.

Sau khi vào thang máy, Đàm Lượng thuận miệng hỏi: “Tiêu Nhã Cầm đầu, cô ta biết tin tức này chưa?”

“Đừng nói nữa, cô ta đã thông qua quan hệ chen vào danh sách tham gia phỏng vấn.” Người đại diện tức giận, nói.

Đàm Lượng chửi tục, sắc mặt càng xấu.

Ngày phỏng vấn, vì tin tức lọt ra ngoài, nên có rất nhiều nghệ sĩ chạy đến.

Các phóng viên theo dõi đưa tin, tin tức lớn như vậy, coi như là tin quan trọng đầu tiên sau khi giới giải trí khôi phục. Dưới ánh đèn flash, rất nhiều ngôi sao nghệ sĩ đi đến tòa nhà phỏng vấn, dù không có chuyện của mình cũng muốn lên màn ảnh. Đa số nghệ sĩ đều phải dựa vào fan ăn cơm, nếu như bị công chúng quên đi, sẽ triệt để không còn đường ra.

Đây là lần đầu tiên sau thảm họa, khán giả trực tiếp thấy thần tượng ngày xưa ngấn nấp lóe sáng.

Diễn viên nghệ sĩ tham gia thử vai đều không ngốc, chẳng lẽ họ sẽ đi xe hiệu, mặc hàng hiệu, đeo túi xa xỉ lên sân sao? Tất nhiên là cả đám đều dùng phong cách ăn mặc, trang điểm đơn giản phổ thông, nhưng vẫn cần

trông đẹp mắt, không thể để người khác cảm thấy giá trị nhan sắc của họ giảm xuống. Đây chính là kỹ năng sống.

May mà trong thảm họa mọi người đều gầy, mặc ít đi hai lớp quần áo, run cầm cập trong gió lạnh, giữ vững nụ cười, ngẫu nhiên dừng lại nhận vài câu phỏng vấn, tỏ vẻ rất muốn nhận được việc, nhớ đến người thân đã chết đi, vân.vân...

Mỗi người đều đánh bài tình cảm, mỗi người đều không rõ lời mình nói là thật lòng hay diễn xuất theo thói quen.

– Đau lòng là thật, cuộc sống không dễ dàng cũng là thật.

Giản Hoa dừng bước, đứng ở hành lang tầng hai mươi nhìn đám người phía dưới, nhân viên công tác xung quanh vội vàng vác đồ đến đến đi đi, mãi cho đến khi có một hơi thở quen thuộc xuất hiện phía sau cậu.

“Người của Tổng cục Điện ảnh đưa phóng viên lên tầng, chúng ta cần đổi chỗ.”

Lý Phi không muốn để Giản Hoa lộ mặt trước màn ảnh, thực ra anh không nhìn rõ được bộ phim này.

Hợp tác quốc tế vốn sẽ rất khó bàn bạc, còn phải quay được đến mức chính khách các quốc gia đều hài lòng. Dù Lý Phi làm diễn viên không cần phải để ý xem phim quay thành dạng gì, anh cũng không cảm thấy dị năng biến mất thì chính mình sẽ triệt để an toàn, không ai muốn giết Quỷ Lửa nữa.

Nếu vừa quay phim, lại vừa đề phòng người trong đoàn phim làm gì mình, loại mạo hiểm này thật là đủ kích thích.

Lại thêm, vì bảo vệ người diễn theo sự thật như Lý Phi, bộ đội đặc chủng của các quốc gia cũng ở trong đoàn phim, tùy thời hành động để đối

phó với sát thủ gián điệp của các quốc gia. Thế thì chắc còn phần khích hơn cả trong phim nữa nhỉ?

“Đại tá Lô nói, vai diễn của cậu có thể quay toàn bộ trong nước, nếu có cảnh không giải quyết được, thì dùng công nghệ cao giải quyết.” Giản Hoa lấy di động ra, đưa cho Lý Phi tự nhìn.

Trong tin tức này còn nói là diễn viên chính do bên nước Mỹ đã ấn định.

Nhân vật chính anh hùng nước Mỹ, cao lớn anh tuấn, người đàn ông có sức hấp dẫn của người lãnh đạo. Dù Johnson muốn diễn, bên Mỹ cũng đồng ý cho Johnson diễn chính mình, thì phần cứng cũng không đạt tiêu chuẩn. Johnson Brown hiện tại không phù hợp với hình tượng anh hùng dị năng trong mắt công chúng.

“Anh nói xem người này sẽ là ai?”

“Một người bình thường.” Lý Phi nghĩ, giải thích, “Như vậy thì dù nhân vật chính đi nước nào quay phim, cũng không cần lo lắng đến vấn đề an toàn, còn có thể giảm bớt tranh cãi quốc tế.”

Anh nói rất hài hước, Giản Hoa lại cười không nổi.

Cậu quay đầu, ý bảo Lý Phi nhìn đám người dưới tầng.

“Phòng vấn sẽ có nhiều người tham gia như vậy?”

“Không, chỉ hơn năm mươi người có trên trong danh sách phòng vấn, đại khái chia đều mỗi mười người tranh thủ một nhân vật.”

Lý Phi điều động nội bộ, nhân vật người dị năng Không gian, Quan Linh cũng đã định. Thực ra, những người hôm nay đến phòng vấn, chỉ có bốn vai có thể tranh thủ.

Người không liên quan đến phỏng vấn chỉ là đi qua, như người không được Oscar mời, cũng muốn đi thăm dò. Giả vờ rằng chính mình đạt được tư cách phỏng vấn, chuẩn bị tiến vào tham gia tuyển diễn viên.

Tầng hai, tầng ba tòa nhà toàn là người. Mấy nghệ sĩ vài phút trước còn mỉm cười thề muốn cố gắng lấy được nhân vật, giờ lại chen thành một đồng hồ thăm xem có thể tăng số người phỏng vấn hay không, ai là người phụ trách.

Người khá thức thời thì tìm một góc để ngồi, cầm gương ra trang điểm lại, chuẩn bị chờ khi đủ thời gian thì “thất vọng rời đi”.

Trong đại sảnh ồn ào, Tiêu Nhã Cầm đi giày cao gót, đặc ý lấy giấy chứng nhận ra, cùng vào thang máy với trợ lý của ả.

Cô ả vừa đi, đám người đã lập tức thì thầm bàn luận. Vì nghệ sĩ Tập đoàn Quang Thế, ngoài Tiêu Nhã Cầm ra thì không ai được vào danh sách phỏng vấn. Tiêu Nhã Cầm dùng cách gì, ả có quan hệ với Lý Phi thật hay không?

Tiêu Nhã Cầm vẫn giữ nụ cười cho đến khi cô ả vào phòng tuyển diễn viên.

Hai đạo diễn nổi tiếng, biên kịch nổi tiếng trong nước, một người lạ mặt đồ quân nhân, còn có lãnh đạo của Tổng cục Điện ảnh... Lý Phi nghe đồn là giám khảo thứ nhất lại không thấy bóng dáng.

Đạo diễn cầm yêu cầu thử vai, nghiêm mặt, nói: “Nhân vật thứ sáu, nam nữ không giới hạn. Một người tận mắt thấy mình bị Thực Nhân Ma ăn một bộ phận cơ thể. Cô có thể bắt đầu diễn.”

Tiêu Nhã Cầm cứng đờ ở đó, ánh mắt đăm đăm.

Không phải nói là pháo hôi sao?

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Quay Phim

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong góc tối hẻo lánh có tiếng khàn khàn kỳ lạ.

Lúc này, cửa kho hàng bị văng ra, bộ đội đặc chủng cầm súng nối đuôi nhau đi vào, nhanh chóng kiểm tra.

Một người đàn ông thân hình cao lớn khom lưng vào cửa, mấy tia sáng từ phía sau anh chiếu vào kho hàng, bụi bay lên, người đàn ông đeo sao quân hàm phản quang lóe sáng.

Anh mặc đồ chiến đấu, giày quân nhân cao đến cẳng chân. Anh đi qua thùng giấy, bước chân ổn định, đôi chân thon dài như ẩn chứa sức mạnh cường đại. Ánh mắt theo mỗi bước anh đi đều như giẫm vào tim.

Người đàn ông dường như bị thứ gì đó hấp dẫn lực chú ý, anh xoay người đi về hướng một đồng hồ nát phía sau. Anh đi chậm lại, bàn tay buông xuống rất tự nhiên sờ khẩu súng lục màu bạc bên hông. Năm ngón tay hơi dài hơn người thường mở ra, nhanh chóng chuyển súng lục vào tay, ngón tay mở chốt an toàn.

Họng súng tối om nhắm ngay ngăn tủ cũ nát bị hàng hóa chôn hơn nửa.

Một anh lính đặc chủng chỉ màn hình công cụ đơn sơ, lớn tiếng: “Thiếu tá, nơi này có dấu hiệu sống! Có người sống sót!”

Hàng hóa lộn xộn bay lên trong nháy mắt, rơi xuống hai bên, như tự động dọn đường cho người đàn ông trước mắt.

Thùng hàng cản cửa sổ dời đi, kho hàng sáng sủa hơn, khuôn mặt thiếu tá cũng xuất hiện trước mắt mọi người. Anh không còn trẻ lắm, nhưng hình dáng đường cong đều có vẻ kiên định, đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt sắc bén.

“Cắt!”

Nghe được tiếng đạo diễn hô, thư ký trường quay lúc này mới tỉnh táo lại, nhanh chóng gõ bản.

Các diễn viên lập tức bình tĩnh lại, hoạt động tay chân tại chỗ.

Đạo diễn Lỗ sung sướng nhìn cảnh quay vừa rồi. Máy chiếc máy ghi hình đều bắt giữ được động tác ngẩng đầu này của Lý Phi, dù ở góc độ nào, mọi người vừa nhìn thì đều bị chấn nhiếp, sau đó mới ý thức được khuôn mặt tuấn mỹ này, phóng đại gấp mười lần trên màn ảnh lớn cũng không soi ra được bất cứ vấn đề gì.

“Thằng nhóc này hay lắm, tôi liền biết cậu làm được mà!” Đạo diễn Lỗ vỗ đùi, nói.

Trước máy quay có một đám người nước ngoài, họ thông qua phiên dịch trao đổi ý kiến với đạo diễn Lỗ. Thấy vẻ mặt họ đều rất hài lòng, cho rằng có thể qua luôn.

Đạo diễn Lỗ tóc bạc trắng, thâm họa suýt thì làm suy sụp ông. Chờ khi nghe nói quốc gia cần một đạo diễn có kinh nghiệm quay phim thương mại phong phú, ông mới ngồi dậy từ trên giường bệnh, tích cực phối hợp trị liệu. Cuối cùng, như mong ước xuất hiện ở trường quay.

Vì từng hợp tác qua với Lý Phỉ không ít bộ phim, nên hai bên phối hợp rất ăn ý, Lý Phỉ biết thói quen quay của đạo diễn Lỗ, biết máy nào quay trọng điểm gì, hiệu quả hình ảnh rất hoàn mỹ.

Cảnh này nói nghe rất đơn giản, chỉ là đi vào cửa, rút súng, cuối cùng thì ngã đầu... Nhưng để lại ảnh hưởng lớn cho người xem trước màn ảnh thì đạo diễn Lỗ tin rằng hiện tại ở Trung Quốc không có người thứ hai biểu diễn xuất sắc hơn Lý Phỉ.

Một năm không thấy, kỹ thuật diễn xuất của Lý Phỉ hình như lại tiến bộ? Hiểu nhân vật rất kỹ! Đạo diễn Lỗ có hơi buồn bực, vì một năm rung chuyển hoảng loạn này, nghệ sĩ cũng không có cơm ăn, trạng thái không lùi đã là chuyện tốt, nào có ai khôi phục nhanh như vậy?

Quân nhân lại là loại hình Lý Phỉ trước đây chưa từng diễn, sao lại năm chắc như vậy. Lần này cả thảo luận cảnh phim cũng không cần, đã diễn đủ cả tính cách, khí thế, thần thái của vị đội trưởng tiểu đội diệt nã quốc gia? Còn tốt hơn cả chính đạo diễn Lỗ tự mình tưởng tượng, có khí thế hơn.

Đáp án vấn đề này, đạo diễn Lỗ không biết, diễn viên quần chúng nào đó lại biết.

Một cậu lính đặc chủng mặc đồ rắn ri để lên phim, lặng lẽ lấy di động ra, nhắn tin: Báo cáo thiếu tá, ngài không cần lo về hình tượng của mình đâu! Lý Phỉ còn soái hơn chính ngài. Đảm bảo sau khi phim công chiếu sẽ qua được vòng thẩm mỹ của công chúng.

Tâm trạng của Trương Diệu Kim khi nhận được báo cáo này là gì, trường quay tạm thời không ai biết.

Bối cảnh kho hàng đang được sửa sang lại, hàng hóa bay ra lúc trước đều nhờ máy móc. Tuy phần này có thể để hậu kỳ tăng thêm hiệu ứng, nhưng đoàn phim bên Mỹ khẳng định phải dùng đạo cụ. Nhất là khi quay

cả đám đông sẽ không có đủ hiệu quả, toàn bộ dựa vào kỹ thuật diễn xuất thì rất khó khiến người xem cảm động.

Một kho hàng nhỏ, sau khi tháo dỡ có thể chuyển đi toàn bộ, nơi này còn quay hai cảnh đánh nhau nữa.

Cái tủ trong góc tường thật ra chỉ có khung, phía trước thì giống khuông giống dạng, phía sau lại hoàn toàn trống không. Như vậy thì tiện cho diễn viên cuộn mình trong tủ, cũng sẽ không bị thiếu không khí, lúc không quay còn có thể co giãn cơ thể một chút.

“Cảnh hai chuẩn bị!”

Tiếng ồn ào trong trường quay lập tức biến mất, diễn viên quần chúng về vị trí cũ, máy quay chậm rãi đi dọc theo đường ray.

Cửa tủ gỗ bị mở ra, bộ đội đặc chủng cứu ra một người còn sống từ bên trong.

Trên mặt người sống sót dính máu, đầu tóc bù xù, ánh mắt dại ra, dây thanh quản bị cắt, chỉ có thể phát ra tiếng kêu quái dị, không thể cầu cứu. Quần áo cô ta vừa rách vừa bẩn, ống kính lướt đến mặt rồi dời đi. Một anh lính đặc chủng báo cáo với thiếu giáo “Cô ta bị mất hai chân, chỉ còn lại xương”.

Trong phim, người dị năng bị Bộ Cặp Đỏ tấn công, bắt cóc, còn bị cắt thịt, chế biến một bộ phận thân thể là do Tiêu Nhã Cầm sắm vai. Ngoài cảnh cứu viện này, phía sau còn có cảnh trả lời câu hỏi của tiểu đội dị năng quốc gia trong bệnh viện.

Nói như thế nào cũng là cảnh bốn phút, nếu Tiêu Nhã Cầm không cần, nghệ sĩ khác sẽ tranh giành đến vỡ đầu.

Tâm trạng của Tiêu Nhã Cầm có thể diễn đúng bản chất của nhân vật xui xẻo này.

Vì vị trí của diễn viên quần chúng, góc độ máy quay, vấn đề chiếu sáng, cảnh này, Tiêu Nhã Cầm không thể không rụt vào ngăn tủ, trước khi được người “cứu” ra khỏi tủ. Hai lần sau, cô ả diễn không đúng chỗ, hai chân trong đồng quần áo rách không cần thận “lọt vào ống kính”, bị kêu dừng.

Cứu ra, nhét vào, cứu ra, không qua, tiếp tục bò vào...

Khi quay phim khó tránh khỏi gặp chuyện chán nản như vậy, Tiêu Nhã Cầm không phải người mới, cô ả biết việc này rất bình thường, không có người nhắm vào ả, cũng không ai cố ý trêu cợt ả, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Không vì cái gì khác mà bởi vì hoá trang chật vật xấu xí như vậy, mà cô ả còn phải ở nơi này quay lại.

Mới đầu, Tiêu Nhã Cầm cố ý lộ nửa khuôn mặt trước ống kính, góc độ kia là bên mặt dễ nhìn nhất của ả, dù không trang điểm cũng rất có sức quyến rũ. Kết quả, bị đạo diễn Lỗ và một đạo diễn lớn bên Mỹ quát dừng lại, hung hăng mắng ả, nói ả phải hiểu nhân vật này là người bị hại sợ tới mức tinh thần thất thường, chứ không phải gái gọi phê thuốc phiện.

Cuối cùng, khi Tiêu Nhã Cầm qua cảnh này, cả người đã rơi vào trạng thái thần kinh không khác nhân vật lắm.

Trợ lý rót trà nóng cho Tiêu Nhã Cầm, hai tay cô ả run rẩy không tiếp được.

Trợ lý chỉ có thể dốc lòng an ủi Tiêu Nhã Cầm. Họ ở trong góc trường quay, dù là người của đoàn phim nước Mỹ, hay là người phụ trách Tổng cục Điện ảnh phái tới giám thị, cũng không có hứng nhìn đến bên này.

Cảnh của Tiêu Nhã Cầm hôm nay xem như quay xong, cô ả trở về đợi thông báo, ba ngày sau lại đến quay, sau đó là có thể lấy tiền lương, rời đi. Loại nhân vật này trong phim, không danh tiếng thì gọi là diễn viên quần chúng, có danh tiếng thì gọi là khách mời. Lúc rời đoàn phim, ngay cả tiệc đóng máy tiêu chuẩn cũng không có.

“Cô Tiêu, cô có thể về nhà nghỉ ngơi.” Một người mặc đồ bảo vệ trường quay đi đến, rất lễ phép báo cho Tiêu Nhã Cầm.

Đối với việc trường quay nhiều bảo vệ kỳ lạ, từ diễn viên đến nhân viên đoàn phim đều không thích ứng, nhưng đây là người quốc gia phái tới, nghe nói thân phận không tầm thường, không ai dám ra vẻ với bảo vệ.

Lịch quay phim đã định ra, mỗi người ra vào đều cần kiểm tra, được phát thẻ chứng minh công tác để có thể vào cửa, trên thẻ ghi phạm vi và thời gian cho phép thông hành.

Vai diễn của Tiêu Nhã Cầm quay xong, nhân viên phụ trách quản lý thẻ nhận được tin tức, sau đó sai người đến báo cho cô ả rời đi. Toàn bộ đoàn phim quản lý rất nghiêm ngặt, không giống như quay phim, mà giống như đang tổ chức đại hội thể dục thể thao.

Trong lòng Tiêu Nhã Cầm thở ra một hơi.

Ả thấy Lý Phi đang trò chuyện thoải mái ở khu nghỉ ngơi, trong lòng càng hốt hoảng. Nếu là bình thường thì ả đã sớm tìm lý do đến gần. Giờ giữa họ có vài bảo vệ đang tuần tra, mặc đồ bảo vệ nhưng khí phách quân nhân không dễ giấu, có quỷ mới tin họ là bảo vệ của Tổng cục Điện ảnh.

Cuối cùng, Tiêu Nhã Cầm thức thời đi, vai diễn của ả rất đơn giản, đoàn phim đối người cũng không có áp lực. Cảnh sau ở bệnh viện có lộ mặt trước ống kính, Tiêu Nhã Cầm không muốn mất đi nhân vật này, chuyện này liên quan đến sự phát triển sau này của ả ở giới văn nghệ.

Tự nhận là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Tiêu Nhã Cầm nuốt một bụng mật vàng, yên lặng rời đi. Trợ lý Lâm từ phía xa thấy mà hết giận.

“Tôi nói này, cảnh ở bệnh viện kia nên để cô ta dùng vải băng đầu. Bị nhốt trong tủ gỗ không thể chạy trốn, chắc chắn trán sẽ đập vào ngăn tủ!” Trợ lý Lâm hàm hồ. Cậu ta không muốn Tiêu Nhã Cầm xuất hiện hoàn hảo trên màn ảnh.

“Không có băng vải, nhưng sẽ hóa trang bầm tím mặt mày.” Giản Hoa nói theo kịch bản.

Cậu và Lý Phi mặc quân trang hoàn toàn giống nhau, làm diễn viên đóng thế của ảnh đế, cậu mà không đến diễn, sẽ khiến người ta nghi ngờ. Dù sao ở đây là trong nước, dưới sự theo dõi của Hồng Long, có thể bảo đảm an toàn.

Vì tung hỏa mù cho kẻ có tâm tư, lúc Lý Phi quay phim còn có diễn viên đóng thế thứ hai. Đây là một anh trai hậu cần của Hồng Long, thường ngồi bên cạnh Giản Hoa, hai người trừ khuôn mặt, thì cao thấp gầy béo hoàn toàn giống nhau. Chắc chỉ có Lý Phi liếc bóng dáng họ cái là ra ai với ai.

“Đến đến, tạm thời kết thúc công việc ăn cơm trưa!”

Đạo diễn Lỗ còn đang cân nhắc trước màn ảnh, người đoàn phim nước Mỹ đã vội dừng công việc, hai mắt tỏa sáng nhìn bảo vệ vận chuyển cơm hộp.

Mùi cà chua tráng trứng, thịt gà xào lạc, xương ống nấu tương[1] tràn ngập trong trường quanh.

Trong cặp lồng đựng cơm còn có cả đặc sản Bắc đô, bánh bao thịt heo hành tây. Tách ra, màu sắc bên trong sáng bóng, hương thịt mạnh liệt tạo

cảm giác tồn tại, mùi dọc theo xoang mũi chui vào bụng. Ăn kèm với cháo gạo nếp, thịt hầm mềm, thịt lửa nướng, còn có trứng phủ cơm rang vàng óng. Mọi người chớp mắt đã đói bụng.

Cơm cũng không tính là ngon, chỉ là hương vị không tệ, ngon hơn cơm đoàn phim thường đặt.

Nhưng lúc ăn cơm, ai cũng không tranh được với mấy người nước ngoài...

“Lại đến lúc món ngon chinh phục thế giới.” Trợ lý Lâm không cướp được bánh bao, chỉ có thể bê cơm rang và xương ống nấu tương người nước ngoài không biết ăn về.

“Đáng giận, tôi phải gọi đồ ngoài!”

Trợ lý Lâm lấy di động ra nhấn liên tục.

Hồn Giản Hoa còn lơ lửng, cậu đang nhớ lại phần diễn trước của Lý Phi.

Lý Phi bảo mấy người bên cạnh đừng quấy rầy Giản Hoa. Anh, Cảnh Điền và anh trai hậu cần của Hồng Long nói về tin tức của đoàn phim bên Mỹ.

“Nhân vật chính muốn đến trường quay bên Trung Quốc một lần, không phải người dị năng cấp cao gì, không cần chính phủ bảo vệ.”

“Chia làm hai đoạn để quay, có cảnh nhân vật chính thời thiếu niên, đa số cảnh là sau khi trưởng thành.”

“Diễn thời thiếu niên? Chính là Johnson Brown kia, có sẵn, nạn nhân của bạo lực học đường tự diễn!” Anh trai hậu cần của Hồng Long, lâm thời kiêm chức diễn viên đóng thế xòe tay, nói.

Đang nói hăng say, bỗng trước cửa trường quay có tiếng ồn ào.

Hình như có nhân vật lớn đến, có người kêu lên sợ hãi, có người bàn luận hưng phấn, cuối cùng, đạo diễn cũng qua đi.

Nơi này kiểm tra an ninh rất nghiêm ngặt, Lý Phi cũng không lo có chuyện ngoài ý muốn. Trợ lý Lâm chạy đi nhanh như chớp để xem tình hình, rồi rất nhanh trở về, hưng phấn nói là “nhân vật chính” đến, đang trao đổi với tổ đạo diễn bên này.

Lý Phi vốn cho rằng diễn người dị năng cấp song S, Hurricane sẽ là một trong mấy vị ảnh đế Oscar vang danh quốc tế, hoặc diễn viên nổi tiếng nhờ quay phim truyện tranh anh hùng. Kết quả, khi đám người tản ra, anh nhìn thấy người đàn ông Mỹ đi đến, vẻ sảng sốt xuất hiện trên mặt Lý Phi.

“Là anh?”

“Xin chào, lại gặp mặt.”

Federik Morenza được vệ sĩ gia tộc vây quanh, mỉm cười bất đắc dĩ.

– Nhân vật chính anh hùng nước Mỹ cần có dáng người đẹp, đẹp trai cao lớn, giọng nói giàu từ tính, có sức hấp dẫn của người lãnh đạo. Một người đàn ông luôn là tâm điểm của mọi ánh đèn. Tốt nhất là có rất nhiều fan, nổi tiếng toàn cầu, mới xứng làm nhân vật chính của phim thương mại cao cấp này.

Thích hợp hay không?

[1] Xương ống nấu tương: món này ngoài ăn thịt xung quanh xương, còn có thể hút nước sốt trong xương ống.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Thiết Lập Của Nhân Vật

Địa vị nhân vật chính của Federik, ngoài ưu thế bản thân, thì quan trọng nhất là gia tộc Morenza đồng ý đầu tư bộ phim này! Hollywood có rất nhiều kẻ có tiền, ngôi sao có tập đoàn đứng sau lưng cũng rất nhiều, nhưng mà chuyện liên quan đến Wolf Morenza, mọi người đều chịu lui về sau một bước, cho ông mặt mũi.

Lúc trước Federik cũng từng làm khách mời trong phim thương mại Hollywood, kỹ thuật diễn xuất của hắn cũng không nổi bật, nhưng khi đối mặt với ống kính cũng không cứng đờ. Dù sao cũng là ngôi sao Thiên Vương của Bắc Mỹ, từng đạt giải Grammy hai lần, không biết đã mở bao nhiêu tour lưu diễn.

Khi viết kịch bản, vì để Federik có thể phát huy xuất sắc, nhân vật chính song cấp S, thần gió lốc và sấm sét được dựa theo tính tình của Federik nên Federik có thể tự diễn mà không hề có áp lực.

“Hình poster nhân vật, một đồng!” Trợ lý Lâm kích động cầm di động đến.

Từ tháng trước, sau khi Federik đến Trung Quốc dạo một vòng, đoàn phim vẫn không tin tức mới thả ra bên ngoài.

Hôm nay tất cả hình poster nhân vật sẽ công bố toàn cầu. Dù có cảnh quay ở vài nước đã hoàn thành, nhưng thời gian chế tác hậu kỳ phim lớn rất dài, muốn hiệu ứng hoàn mỹ, thì ít nhất cũng phải mất một năm. Cho nên

mãi đến trước kỳ tuyên truyền, bên nước Mỹ mới không nhanh không chậm mà chuẩn bị đăng hình nhân vật.

Giản Hoa nhận di động, lướt nhanh qua mấy diễn viên nước ngoài, dừng ở hình của Lý Phỉ khoảng vài giây.

Ngày Lý Phỉ chụp ảnh poster Giản Hoa cũng ở đây, tấm ảnh này còn là màn hình di động mới của Giản Hoa, nhưng mỗi lần Giản Hoa thấy người nào đó mặc quân trang, đều sẽ không kiềm lòng được nhìn chăm chăm.

Lý Phỉ đen mặt.

Trợ lý Lâm lăm lăm bám ở bên cạnh. Ảnh đế nhà cậu ta thật lạ, nếu là người khác, vào lúc này, không nên vì người yêu xem hình mình nhiều mấy lần mà vui sướng sao?

Ảnh đế uống một bát dấm chua của chính nhân vật mình diễn.

Nhân vật chẳng lẽ không phải là chính anh sao? Theo trình độ này, chẳng lẽ Lý Phỉ phải chết đuối trong dấm chua?

Trợ lý Lâm rất lo lắng cho sức khỏe tâm lý của Lý Phỉ, chờ khi ánh mắt cậu ta chuyển sang Giản Hoa, trợ lý Lâm lập tức thả lỏng. Giản Hoa người này có tính tình lạnh nhạt, cũng không muốn trở nên nổi bật, bò lên trên, dù nói chuyện với ai cũng rất khách khí xa cách. Dù Lý Phỉ cầm một bình dấm chua đi theo sau Giản Hoa, chắc cũng chẳng có cơ hội uống.

Giản Hoa lướt qua ảnh “thiếu tá”, dừng ở tấm cuối cùng: Federik mặc đồ vét vừa người, chơi đàn dương cầm.

Hình không tệ, nhưng loại nhân vật chính này...

“Siêu anh hùng nước Mỹ, đường bình dân hóa đã bị người đi qua, phú nhị đại nhà giàu có một đồng, quân nhân đặc công cũng có, nhà khoa học cũng có. Giờ mọi người đều hướng đến cái kiểu kỳ quái như người bán bảo hiểm, nhân viên chuyển phát nhanh, mỗi ngày phải chạy khắp nơi, nhân vật dù có kiệt sức về nhà cũng không bị người khác nghi ngờ. Nếu là lúc trước, mọi người vào rạp chiếu phim, có thấy cũng cười như không có gì, nhưng lúc này, nhân vật anh hùng cần phải cho người xem có cảm giác an toàn!”

Đạo diễn Lỗ cảm thán, rất bội phục những nhân vật quan trọng mà Trung Quốc đưa lên màn ảnh, gần như đều là thành viên tiểu tổ dị năng quốc gia. Chúng ta không làm theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân, không theo thiết lập mới của nhân vật chính nước Mỹ.

“Hurricane là người diễn tấu âm nhạc?” Cảnh Điền thò đầu xem hình, khó chịu cả người.

“Nguyên tác” đã cho Cảnh Điền ấn tượng sâu sắc, Johnson Brown là một người Mỹ xuất thân bình thường, có tính cách thiện lương, nhân cách có sức quyến rũ. Dù hiện thực rất ảo diệu, nhưng người mà tương lai trở thành người dẫn đầu một trong hai phe phái trong cục dị năng nước Mỹ, Hurricane vẫn là một thiếu niên gây yếu, bị bạo lực học đường. Nó phải chạy trốn liên tục trong Thế giới Bị Từ Bỏ, tuy việc này gian khổ, nhưng so với những gì nhân vật chính trải qua trong nguyên tác, thì thật sự không tính là gì.

Hurricane bị phản bội nhiều lần đến mức không đếm được, ý tốt bị người ta lợi dụng, bị vu khống, bị hiểu lầm, một mình đối mặt với nguy hiểm khó có thể tưởng tượng, chống lại tất cả các thế lực hắc ám. Tấn công của kẻ địch, dao cắm sau lưng... Sau khi Hurricane trải qua thành kiến, chết chóc, đủ loại bất hạnh mới trưởng thành thành nhân vật chính.

Thiếu niên Johnson bây giờ không có cơ hội này, tương lai cũng sẽ không có cơ hội này, nên nó chênh lệch rất xa với nhân vật chính trong

sách.

Trong lòng mọi người đã có ấn tượng mới, cho dù nhìn thấy thiếu niên Johnson, hay là nghệ sĩ dương cầm tài nghệ tinh xảo trong kịch bản vị này, thì đều thấy vô cùng vớ vẩn.

Cảnh Điền còn đang không hiểu thiết lập nhân vật, Lý Phi đã biết vì sao đạo diễn Lỗ lại nói tốt.

– Bão lốc, sấm chớp, bản sonata mưa rền gió dữ, hình thức thể hiện dị năng này rất cao cấp.

Thêm Tây phương thế giới đối với tôn sùng âm nhạc cổ điển, nhà âm nhạc đi ra từ xóm nghèo và bạo lực học đường, chỉ riêng thiết lập nhân vật đã rất kịch.

Họ còn đang bàn luận, trường quay đã báo kêu kết thúc công việc.

Lần này kết thúc công việc, phải chờ đoàn phim bên Mỹ quay xong, lại dựa theo tình tiết để quay bổ sung và quay liên hợp. Cảnh đại hội người dị năng toàn cầu, trong phim sẽ quay theo ý tưởng thời đại khoa học kỹ thuật siêu việt, dùng hình chiếu lập thể, tiến hành đối thoại toàn cầu.

“Đều vất vả rồi.”

Người của Tổng cục Điện ảnh chào hỏi đạo diễn và nhân viên đoàn phim.

Về mặt đạo diễn Lỗ cũng không thoải mái, làm đạo diễn, không thể tự cắt nối biên tập phim mình quay, trong lòng bao giờ cũng không dễ chịu. Hơn nữa, ông còn có bóng ma tâm lý lần trước quay “Trúc đen” chết non trên đường, đối với loại kế hoạch cần kéo dài, tiến hành quay lần hai này, đạo diễn Lỗ rất không vui.

Lý Phi lơ đãng cùng nói chuyện phiếm với đạo diễn Lỗ đang thu dọn đồ đạc. Sau khi nói hai, ba câu, ông vẫn chưa ngừng, bắt đầu than ngán thở dài, nói về “Trúc đen”.

“Công ty và phòng công tác phụ trách chế tác hậu kỳ đều bị quái vật tấn công, nửa phim quay xong rồi bị tổn hại không hoàn chỉnh, cho dù có nhà đầu tư muốn quay tiếp, cũng không có cảnh.”

“Kịch bản còn, đạo diễn Lỗ cũng còn, nếu thực sự có cơ hội, sao lại không thành?”

Đạo diễn Lỗ sững sốt một lúc rồi lập tức phản ứng kịp, phim bị hỏng hay không cũng như nhau, có mấy diễn viên không có. Ví dụ như ảnh đế Nhậm diễn nhân vật phản diện, sau khi thảm họa xảy ra, bất hạnh rơi xuống nhà mà chết, nếu quay thì phải bắt đầu lại từ đầu.

“Đạo diễn Lỗ muốn quay, tôi sẽ không lấy tiền, lại giới thiệu cho ngài thêm mấy người... Hiện tại tình hình không tốt, mọi người đều muốn xuất hiện trên màn ảnh, phí quay phim không có áp lực lớn như lúc trước.”

“Được.”

Đạo diễn Lỗ chưa xót, ông già rồi, nên về hưu, không muốn để lại tàn niệm như vậy trong lòng. Ánh mắt ông dừng ở chỗ hai người đóng thế của Lý Phi cách đó không xa. Người khác không rõ Giản Hoa và anh trai Hồng Long kia khác gì nhau, nhưng đạo diễn là người trong nghề, ai diễn tốt, ai diễn kém nếu ông không nhìn ra, thì đã không thể ăn bát cơm nghề đạo diễn này.

Thực ra, trong quá trình quay, cảnh khó đều do Giản Hoa diễn, cảnh truy đuổi bình thường mới do một vị diễn viên đóng thế khác thế thân.

“Vị này của cậu...” Đạo diễn Lỗ phát hiện đến giờ mình còn không rõ tên Giản Hoa, chỉ biết mọi người đều gọi tên tiếng Anh của cậu là Joe. Đạo

diễn Lỗ ám chỉ, hỏi, “Có muốn diễn nhân vật nào trong phim của tôi không?”

“Phải xem ý em ấy.”

Đạo diễn Lỗ giật mình, Giải trí Tinh Thiên lúc trước để một người như vậy theo Lý Phỉ, chẳng lẽ không phải vì tìm cơ hội tiến vào giới giải trí.

Lý Phỉ không phải loại người dè dặt không cho người khác cơ hội ở trong giới, đạo diễn Lỗ theo bản năng cảm thấy Lý Phỉ tự tiện quyết định cho người là chuyện rất lạ. Ông không kiềm được lại nhìn Giản Hoa phía xa.

Đúng lúc ở bên kia, trợ lý Lâm và Cảnh Điền đang bàn về lịch trình đến đoàn phim ở nước Mỹ, Giản Hoa không hứng thú với đề tài này, quay đầu, theo bản năng đi tìm Lý Phỉ.

Chờ thấy Lý Phỉ ở chỗ đạo diễn Lỗ, sau khi ánh mắt hai người gặp nhau, Giản Hoa lại dời ánh mắt đi.

Trường quay nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ánh mắt giao nhau ngăn ngui giữa Giản Hoa và Lý Phỉ gần như không khiến bất cứ ai chú ý.

Trừ đạo diễn Lỗ.

Về mặt đạo diễn Lỗ là lạ. Trong giới, nhân duyên của Lý Phỉ rất tốt, không phát giận ở trường quay, dù một người trang điểm bắt gặp ánh mắt của anh, Lý Phỉ cũng sẽ mỉm cười theo bản năng. Nhưng nụ cười vừa rồi, không giống!

Không có ôn hòa ừ nhã như vậy, độ cong miệng cười cũng không đúng, đại khái là – không đạt tiêu chuẩn.

Chẳng lẽ lúc trước cản đường người ta, giây sau lại thấy xấu hổ?

Đạo diễn Lỗ suy nghĩ sâu xa, hẳn nhưng là gặp qua bộ dáng Lý Phỉ đầy đủ phát huy kỹ thuật biểu diễn, không tiêu chuẩn đối Lý Phỉ đến nói, mới là thật.

– Quả nhiên, diễn viên đóng thế kia không phải tầm thường.

Bởi Lý Phỉ có lịch sử rất tốt, đạo diễn Lỗ hoàn toàn không hề nghĩ đến việc không hài hòa.

Phản ứng khi hình nhân vật phát ra, còn lớn hơn tưởng tượng.

Lý Phỉ mặc quân trang, tay phải cầm một khẩu súng bạc, nhưng bộ phận của khẩu súng bị tháo ra, chúng cách một khoảng, lơ lửng trên bàn tay Lý Phỉ. Viên đạn xếp hàng chui vào băng đạn, cứ như giấy lát sau khẩu súng hoàn chỉnh sẽ thành hình, bắn ra tia lửa nóng rực từ tay Lý Phỉ.

Bên cạnh tấm ảnh có một hàng chữ, tiếng Trung là “Hồng Long”, tiếng Anh “Red Dragon”.

Ở phương Tây, rồng là vật tà ác, ở Trung Quốc lại ngược lại.

Tiểu đội dị năng quốc gia trong phim không gọi là Hồng Long, Hồng Long là biệt hiệu của thiếu tá. Lúc đầu bên Bắc đô không đồng ý trực tiếp lộ tên Hồng Long nhưng đại tá Lô nói một câu là thông qua – kẻ xuyên sách đã nói ra tên cơ quan bí mật quốc gia, che giấu không có ý nghĩa gì nữa, không bằng dùng cách này, để cơ quan bí mật quốc gia sửa tên, rồi chuyển sang hoạt động bí mật.

Kết quả sau bàn bạc là để người dị năng đại diện cho hình tượng quốc gia, trực tiếp dùng tên Hồng Long.

Lúc trước, sau khi biết chuyện này, Lý Phi có hơi áp lực.

Tâm trạng Trương Diệu Kim càng phức tạp hơn Lý Phi.

“Thiếu tá, mau nhìn ảnh của ngài.” May mà có thuộc hạ giờ cơm trưa chạy đến.

Trương Diệu Kim nghiêm mặt, liếc nhìn, kéo dài giọng điệu hỏi: “Nói hươu nói vượn, có phải tôi đâu?”

“Đúng vậy, nói diễn thiếu tá, cũng đủ khí thế, nhưng cái khác đều không giống!” Cấp dưới thiếu tá Trương lập tức hát đệm, còn làm chuyện tốt, bổ sung một câu, “Nhưng Quan Linh lúc cho tôi ảnh nói, ảnh để đúng là khác biệt, diễn rất khá.”

Trương Diệu Kim khoanh tay, ánh mắt sắc bén, không nói lời nào.

Thực ra, người ở trường quay cả ngày, còn có Quan Linh đảm nhiệm vệ sĩ kiêm trợ lý sinh hoạt của ảnh hậu Ôn Đồng. Nói ra thì cũng là một chuyện thú vị, vì nguyên hình nhân vật Ôn Đồng sắm vai, chính là Quan Linh.

Dựa theo kịch bản nguyên tác, vị hôn thê của “thiếu tá” Lý Phi, người dị năng Không gian cấp B, có không ít cảnh do hai người cũng làm nhiệm vụ.

Mọi người trong Hồng Long, khi thấy tư liệu trong “nguyên tác”, đã biết Trương Diệu Kim và Quan Linh sẽ kết hôn. Nhưng “quỹ tích số phận” đã thay đổi rất nhiều, họ cũng nhìn chán, không cho rằng đây là sự thật, thậm chí cho rằng, thiếu tá Trương không vui, là vì nghe được tên Quan Linh.

“Khụ, mọi người không thấy... Nơi này thiếu gì à?” Vì nói sang chuyện khác, tên gầy Triệu Văn chỉ khéo mắt Lý Phi trên ảnh.

“À!”

Tổ viên Hồng Long ở đây nhìn nhau, trong lòng like cho can đảm của Triệu Văn.

Thiếu nốt ruồi lệ.

Nói đến đặc điểm nốt ruồi lệ này, lúc sinh hoạt ngoài đời, mọi người gặp mặt sẽ ít chú ý tới, có nó không nhiều hơn, mà thiếu nó cũng không ít đi, nhưng người xuất thân từ bộ đội đặc chủng, giỏi nhớ khuôn mặt người khác, chi tiết trên mặt đương nhiên không thể thiếu. Thiếu tá Trương một thân răn rỏi, bước ra từ chiến trường ghê người, ánh mắt cũng có uy lực, nhưng nốt ruồi lệ luôn khiến người ta cảm thấy không hợp. Mọi người chỉ nghĩ thầm trong lòng, không ai dám nói ra, nhưng giờ Triệu Văn đâm thủng tấm cửa sổ giấy này...

“A, xin lỗi, là do thói quen!” Tên gầy cười tùm tùm nói, “Đại tá Lô là sẽ không tiết lộ đặc điểm bề ngoài của thiếu tá Trương ra ngoài. Dù Lý Phi muốn chấm thêm một nốt, Tổng cục Điện ảnh cũng sẽ không đồng ý.”

“...”

Lý Phi sẽ không rảnh mà chấm thêm cho mình cái nốt ruồi đâu!

Nhân vật này có trăng hoa, là tượng trưng cho hình tượng chính nghĩa của quốc gia, sao còn để ý nhiều điểm thế được...

Chờ đã, đúng là không có nốt ruồi lệ thì tốt hơn!

Trương Diệu Kim vô thức liếc tấm kính dày dè trên bàn công tác, nhìn hình phản chiếu hai mắt mình, rồi rằm.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Tích Cực

Tiêu Nhã Cầm ngạo nghễ tham gia tuyển diễn viên, hơn nữa còn tuyên bố là sẽ tham dự quay phim.

Kết quả, sau khi hình ảnh phát ra, năm nhân vật bao gồm cả Lý Phi đều có, chỉ không có Tiêu Nhã Cầm.

Đúng là xấu hổ.

Các loại tin đồn nổi lên, có người nói khi Tiêu Nhã Cầm thử vai lần hai thì bị loại, còn có người nói Tiêu Nhã Cầm đặc tội nhân vật lớn, vai diễn bị xóa hoàn toàn.

Lời đồn thứ hai đáng bàn tán hơn, nên khá nổi, mọi người đều không kiềm được tự hỏi xem người Tiêu Nhã Cầm đặc tội là ai.

Người được nghĩ đến đầu tiên là Lý Phi, đối tượng tin đồn của Tiêu Nhã Cầm. Bản nhân Lý Phi đã công khai nói rằng anh có người mình thầm mến. Người đó hiển nhiên không phải Tiêu Nhã Cầm lúc nào cũng tỏ ra tích cực, nếu không thì sao có thể gọi là thầm mến được?

Người yêu của Lý Phi.

Không, nếu đối phương không biết thì cũng không thể tính là người yêu.

Vừa nghĩ như vậy, mọi người bỗng cảm thấy ảnh đế thân thiết hơn. Xem đi, dù là ảnh đế, có đủ các điều kiện, cũng vẫn không thể thuận lợi

theo đuổi người tình trong mộng.

Tiêu Nhã Cầm cố ý đi theo kéo gần quan hệ với Lý Phỉ, chắc chắn sẽ khiến Lý Phỉ sốt ruột, sợ người trong lòng hiểu lầm. Sau khi nhập vào trạng thái tâm lý của ảnh đế, rất nhiều người không kiềm được lòng muốn xem trò vui.

Hóng hớt nhiều chuyện mới là chân lý cuộc sống.

Nhưng danh tiếng của Lý Phỉ trong giới quá tốt, đa số mọi người đều không tin anh sẽ đào một cái hố lớn như vậy cho Tiêu Nhã Cầm. Vài người uống bia nhai lạc, cũng chỉ hừ một tiếng từ lỗ mũi, cho rằng Lý Phỉ không thể khiến nghệ sĩ khác mất mặt bên ngoài, giả tạo nhiều năm như thế, sao có thể vì một Tiêu Nhã Cầm mà sửa tính?

“Không phải Lý Phỉ, chẳng lẽ là người sau lưng Lý Phỉ?”

Đây đúng là vấn đề hay, trước khi thảm họa giáng xuống, CEO Tinh Thiên nổi tiếng giới giải trí lại bị tha ra triển lãm “toàn thân” một lần.

Về phần tài nguyên của Lương Quân gồm ảnh cũ, những lần đọc tuyên bố, đọc diễn văn trong tiệc giao thừa, mọi người đều tỏ vẻ máy tính trong nhà hỏng, cần phải thu nhận lại. Vài người còn đăng bài cầu truyện Lương Quân × Lý Phỉ.

Có người tin tưởng tỏ vẻ, Lương Quân chính là người Lý Phỉ nói.

“Lương Quân đã kết hôn rồi, còn có con! YY có hạn thôi được không?”

“Thím có biết Lương Quân bao nhiêu tuổi rồi không, là lão thối khô chính tông, nhà thím mang về nấu cũng không ngại dính răng à?”

Chế giễu thì chế giễu, fan mang theo nam thần cùng chế giễu, tất nhiên sẽ bùng nổ một trận chiến miệng lưỡi.

Cũng không biết ai biết chuyện, đào được mấy tấm ảnh chất lượng cao của Lương Quân, là tiệc tối và buổi biểu diễn ở Paris. Trong đó có một tấm Lý Phi ở bên cạnh, tuy chỉ lộ nửa mặt. Tham dự tiệc tối nghi thức trao giải trong nước, trường hợp không thể xoi mói, nhưng bộ dáng hai người trong ảnh cầm ly mỉm cười nói chuyện, khiến người xem đều cảm nhận được một bầu không khí thoải mái. Khăng định đây không chỉ là quan hệ giữa cấp cao của công ty và nghệ sĩ công tác, ít nhất cũng là bạn bè không tệ.

Lúc chụp ảnh, chắc là đã rất muộn, có nghệ sĩ uống say nằm sấp trên bàn bên cạnh. Lý Phi tháo lỏng nơ, cúc áo sơmi cũng mở một nút, Lương Quân còn cởi luôn áo khoác, xắn lên nửa đoạn ống tay áo.

Nửa sau yến hội thường có vài trò giải trí, ví dụ như bóng bàn, nên ăn mặc như vậy cũng không thể nói là thất lễ. So với mấy người say đến mức không phân rõ Đông Nam Tây Bắc, Lý Phi và Lương Quân đã coi như là người lúc nào cũng chú ý đến hình tượng.

Nhưng một bức ảnh bình thường như vậy, ném vào đám người đang sáng khoái chửi mắng, thì có thể nghĩ đến hậu quả.

Ừ thì người nhân từ thấy nhân từ, kẻ khôn ngoan thấy trí tuệ, đen thì thấy búa, bột thì thấy đường*, chuyện trên đời đều là như thế. Có tư tưởng gì, thì xem cái gì cũng thành bất công.

*Nghĩa là mỗi người với những suy nghĩ, trải nghiệm khác nhau sẽ có những ý kiến khác nhau.

Vì thế, cuộc chiến miệng lưỡi lại tiếp tục vòng hai, một bên tranh nhau nói đây là 2D tự mạnh, bay đến chỗ người thật là rất low, một bên khác cố gắng tranh thủ, cho rằng Lý Phi phá hủy gia đình người khác. Mấy kẻ quấy

đục nước vừa kêu Lý Phỉ rút ra khỏi giới giải trí, đổi tài khoản lại chạy đi kêu tình yêu là vô địch, nam thần và tổng tài rất xứng đôi.

Người Trung Quốc giỏi nhất là lạc đề, ồn ào một hồi thì trọng điểm lại chuyển dời.

Nghệ sĩ say rượu trên tấm ảnh, vô tình bị chế giễu. Một người xui xẻo khác là một nữ ngôi sao xa lắc xa lơ, vì nhân viên tạp vụ đi ngang qua có nghiêng mặt trông giống cô.

Loại tiệc tối này đều không cho phóng viên vào trong, lại là tiệc khánh công, ai cũng không ngờ ảnh sẽ lộ ra ngoài. Có được mấy ngôi sao giống như Lý Phỉ vượt qua cuộc kiểm tra ba trăm sáu mươi độ? Có rất nhiều nghệ sĩ không trang điểm thì không dám lên hình, mỗi ngày bốn ba, gốc có tốt thì cũng bị hủy không ít. Dù là soái ca mỹ nữ cực kỳ ưu tú, cũng không dám cam đoan mình trong phút chốc nào đó sẽ không có biểu tình vắn vẹo. Nếu lộ ra thành meme, vừa loát trang web là thấy hình mình trợn trắng mắt/ bĩu môi/ liếc mắt... thì tâm trạng thật sự không thể nói rõ.

Đủ loại nguyên nhân khiến người trong giới rất ăn ý, ai dám đăng loại ảnh này lên, thì phải chuẩn bị tốt để bị trả thù.

Tiền CEO Lương Quân đang nghỉ phép ở Hải Nam, sau khi nổi giận dùng dùng gọi cho điện thoại, nghe được sự thật là tấm ảnh bị con gái mới học cấp hai của cổ đông một công ty giải trí đăng lên, lửa giận trong ngực không thể phát ra, quay đầu đành ngoan ngoãn gõ cửa lấy lòng bà xã để cho ông vào phòng, lại gọi điện thoại cho con gái vợ để thỉnh giáo.

Con trai? Là của quốc gia, không thể trông cậy.

So với Lương Quân đang trong nước sôi lửa nóng, Lý Phỉ vẫn rất thoải mái... mới là lạ.

Ảnh để đứng trong phòng bếp, nghiêm túc lật sách nấu ăn.

Trên bếp đang hầm thịt gà, mùi thơm tỏa ra bốn phía, Lý Phỉ nhanh chóng mở nắp ra, dùng muôi vớt bọt trắng sau một lần sôi.

“Chắc là... cũng ổn ổn rồi?” Lý Phỉ lẩm bẩm.

Diện tích phòng bếp nhà Giản Hoa có hạn, muốn phát huy tài nấu nướng, cũng phải chịu giới hạn trong hiện thực. Ví dụ như nơi này không có nồi áp suất, cũng không có lò vi sóng, nấu canh phải tự mình tính giờ, vì không có máy bấm giờ.

Không có lồng đánh trứng, chỉ có thể dựa vào đôi đũa.

Tiếng đũa va vào bát sứ vang lên trong phòng bếp nhỏ hẹp, vừa mới đầu Lý Phỉ còn chưa nắm tốt độ mạnh yếu, sau đó anh thích ứng rất nhanh, lại tìm về cảm giác quen thuộc nhiều năm trước.

Canh trứng gì đó, khá là dễ.

Lý Phỉ nhìn thoáng qua bên ngoài, cửa phòng ngủ vẫn đóng, bên trong không có tiếng động.

– Sáng sớm hôm nay, lại cố gắng “ngoài ý muốn” một phen.

Lúc trước phải quay phim, vì nghĩ đến trạng thái cơ thể mình và Giản Hoa khi công tác, Lý Phỉ đã hơn một tháng không làm đến bước cuối. Người yêu ở bên, mỗi ngày đều thấy lại chỉ có thể ăn đậu hủ, còn không thể tùy tiện ăn, phải ăn ở nơi không lộ rõ, từ cổ trở lên thì đừng nghĩ. Khi quay phim hành động, lồng ngực và cánh tay cũng là khu vực nguy hiểm. Tra tấn như vậy, nếu không phải ý chí Lý Phỉ hơn người, thì chắc đã không nhịn được.

Ngồi máy bay đến Hoài thành, lúc đến nhà thì đã ngủ say, chờ ngủ no tỉnh lại, xảy ra chuyện “ý chí” tạm thời rời nhà trốn đi cũng rất bình thường.

Nhà Giản Hoa ở Hoài thành vẫn bình yên vô sự.

Tiểu khu này có năm đóng giữ, Thế giới Bị Từ Bỏ giăng co vài tháng, bên này cũng vẫn không có bất cứ dấu hiệu bị phá hủy nào, thậm chí thảm trạng của cả Hoài thành đều thấp hơn nhiều trung bình toàn quốc. Vì thế Hoài thành vốn dựa vào phim trường và ngành du lịch để phát triển, bỗng biến thành trung tâm kinh tế mới của toàn tỉnh.

Nóng nhất vẫn là thị trường bất động sản ở Hoài thành, dù là tòa cao ốc mới hay là phòng sang tay, giá cứ tăng đều đều.

Giá phòng tiểu khu của Giản Hoa đã tăng gấp mười lần, nếu không có cơ quan quốc gia chú ý chặt chẽ, ngăn lại mấy lời quảng cáo phóng đại, thiết trí chuẩn mực mua phòng mới ở Hoài thành, thì người nghe danh “nơi này không gặp tai họa”, đến mua phòng sẽ càng nhiều.

Nghĩ mà xem, mặt đất dưới chân, căn nhà cũ nát mỗi ngày mình sinh hoạt, trung bình mỗi phút đều tăng giá, cảm giác này thật sự rất kích thích, mà năm trước tiểu khu nơi này còn rất khó cho thuê!

Lý Phi hi vọng Giản Hoa chú ý giá nhà đất, chứ đừng lướt weibo gì đó, vì anh và Lương Quân đã xuất hiện khắp nơi.

Ép buộc hăng say như vậy, ngoài tập đoàn Quang Thế chọc một tay, cũng không ít người trong giới ra sức.

Khóe miệng Lý Phi nhướn lên, cười mĩa mai.

– Chẳng phải là muốn thăm dò hậu trường của mình sao?

Chuyện lần này Tổng cục Điện ảnh điều động nội bộ, chỉ đích danh anh diễn nhân vật quan trọng, khiến rất nhiều người nghĩ thầm trong lòng, muốn đục nước béo cò. Dựa theo ý của họ, nếu Lý Phi thật sự thông đồng với người có quyền thế, từ phản ứng của Lý Phi, nhất định có thể mò ra vài

manh mối, điều tra rõ tình huống. Vì thế Lương Quân bị đuổi ra làm bia ngắm, chẳng cần biết ông có phải người yêu Lý Phi không, dù sao cũng không có đối tượng tốt hơn.

“Thật sự là khiến các người thất vọng rồi. Hậu trường... chính là năm không biết đang ở không gian nào càn quét.”

Lý Phi như cười như không, cầm lấy rổ, ném năm đã róc nước vào nồi nước trong.

Có thể ăn năm, thật sự là quá tốt.

Lúc này, di động Lý Phi bắt đầu rung, anh cúi đầu nhìn, phát hiện là nệm đã làm xong được giao đến. Cảm giác ngủ trên áp phích của mình rất vi diệu, à, còn ở nệm giá rẻ trên áp phích cùng Giản Hoa mây mưa một hồi, tư vị này ngấm lại thì một lời khó nói hết.

Lý Phi lại không thể vứt áp phích Ô tướng quân đi.

Có nệm đặt làm, lại đủ dày, chắc là sẽ đỡ hơn!

Lý Phi tắt lửa, đeo khẩu trang mặc áo khoác, đi ra cửa. Vật lớn như nệm, phải cùng người đưa hàng mang lên.

Ánh dương buổi chiều chiếu vào cửa sổ, nồi đun nước vì từng sôi trào, nên dù đã tắt lửa, nắp đậy vẫn hơi rung lên – Không, cách rung này có hơi lạ.

“Cạch.” Vung nồi bị đẩy ra một khe hở.

Khí nóng tràn ra, tràn ngập toàn bộ phòng bếp.

Sau khi sương trắng tản ra, một cây nấm chậm rãi bò ra từ trong canh gà, nó rung rung mình, cây nấm tròn vo thứ hai xuất hiện ngay sau. Chúng bò ra khỏi nồi, sau đó chui vào góc tường, biến thành đám tơ, ẩn nấp.

Khi Giản Hoa tỉnh lại, Lý Phi đang ký tên nhận hàng. Trong phòng khách đặt một cái đệm nằm dọc, trong phòng bếp có mùi canh gà mê người, canh trứng gà trong nồi cơm điện cũng rất thơm.

“Anh mua gà ở đâu, thơm như thế?” Giản Hoa nghi ngờ.

Làm sao mà cả nhà toàn mùi canh gà, ngay cả phòng vệ sinh cũng không ngoại lệ, giống như dùng canh gà lau qua.

Lý Phi cũng không hiểu gì, anh vào lại phòng bếp xem, phát hiện canh gà đã ít đi một phần ba, có vệt nước đáng ngờ trên mặt đất và bàn bếp. Chẳng lẽ có người vào nhà ăn vụng sao?

Thấy Giản Hoa đang đánh răng, Lý Phi cảm thấy “người bị tình nghi” không thể là cậu, theo tính cách Giản Hoa, sẽ không đùa kiểu này.

Lý Phi khó hiểu dùng thìa gầy gầy gà trong nồi, là người nào vậy, ăn vụng canh, không ăn thịt, chỉ ăn nấm?

Chờ đã, nấm?

Giản Hoa nghe thấy trong phòng bếp có tiếng thìa rơi xuống đất.

“Không biết nấu ăn thì đừng làm.” Giản Hoa hàm hồ nói, dùng nước sạch súc miệng. Khi xoay người muốn ra ngoài, cậu bỗng cảm thấy bên chân có gì đó là lạ, giống như bị cái gì trói.

Cúi đầu.

Một cục nấm trắng treo mập mạp đầy mùi canh gà tựa vào bên chân cậu.

“Không tốt, nấm...”

Lý Phỉ xông vào cửa, nửa câu sau khi anh thấy Giản Hoa đã bị nuốt vào.

Nửa phút sau, mặt anh đơ đơ, nói: “Anh đi mua ít nấm có thể ăn về nấu canh.”

“Thôi.” Giản Hoa mở miệng theo bản năng, canh gà không có nấm cũng có thể uống.

“Không được, hôm nay anh nhất định phải ăn nấm! Loại nấm có thể cắn nát, có thể nhồi thịt, sẽ không tự mình chạy trốn khỏi bát canh!”

“...”

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đánh Tráo

Thời gian lui về bốn tiếng trước.

Gà và nấm là Lý Phỉ mua trong siêu thị đầu phố tiểu khu, vì buổi sáng lẫn lộn tốn nhiều thời gian, lúc Lý Phỉ đi mua đồ đã may mắn tránh khỏi giờ cao điểm, nhưng mấy loại rau dưa tươi mới, giá rẻ đã bị lấy mất. Loại rau có thể lựa chọn không nhiều, giữa nấm bào ngư và nấm mỡ béo trắng tròn vo, Lý Phỉ không chút do dự chọn loại sau.

Bóng ma tâm lý về nấm bào ngư thì người dị năng nào cũng có, nửa năm, một năm không hết được.

Nấm mỡ tốt biết bao, thịt nhiều, tuy giá hơi đắt, nhưng nấu với canh gà chắc chắn ngon.

Ảnh đế đeo khẩu trang, mặc áo khoác to đi mua đồ ăn, chọn đồ lại không quá thuần thực. Nhân viên cửa hàng nhìn bóng dáng anh, khe nói nhỏ.

Sau khi giá phòng Hoài thành vọt lên, hộ gia đình mới chuyển đến tiểu khu, không quá giống lúc trước.

Dù kinh tế vừa mới sống lại, nhưng trên đường đã có thể thường xuyên thấy xe xịn, soái ca chất lượng tốt xuất hiện liên tiếp.

Ở Trung Quốc, nhiều khi không phải do tài nguyên nam tính chất lượng tốt ít, mà là do đi trên đường không thấy được có mấy người đàn ông ăn mặc sang trọng, phối hợp đúng đồ. Mọi người đều thuần một màu quốc

dân, áo sơmi, T shirt, quần cụt, giày thể thao. Không tìm quần áo hợp với mình, chỉ biết nhìn đồ người mẫu nam mặc trong hình, rồi YY đây chính là hiệu quả khi mình mặc lên, sao có thể tốt?

Cho dù là ngôi sao ba trăm sáu mươi độ không góc chết, cũng có quần áo không hợp. Điều ấy Lý Phỉ cảm nhận rất rõ, khi anh muốn che giấu mình trong đám người, dù mặc quần áo Hawaii, đảm bảo giá trị nhan sắc có thể trực tiếp giảm xuống, nhưng trong lòng chính anh không qua được. Giống như con gái sẽ không chọn phấn lót không hợp màu da của mình, bắt buộc phải dùng, trong lòng sẽ mất tự nhiên, nháy mắt như không còn trời xanh mây trắng, không còn có người kinh ngạc nhìn mình.

Tuy Lý Phỉ không đến mức này, nhưng bắt anh mặc quần Hawaii in hoa hay áo cao bồi đi ra ngoài, anh vẫn không chịu nổi. Đành mở tủ quần áo ra, tiện tay trộm một cái áo khoác của Giản Hoa, quần cũng đủ dài, chỉ cần không bước quá dài là được.

“Tổng cộng bảy mươi hai nguyên.” Nhân viên cửa hàng đặt toàn bộ chú ý lên người Lý Phỉ, khi báo giá cũng vô thức.

Lý Phỉ xách gà đóng hộp ướp lạnh, nắm và một ít hoa quả đi.

Thời tiết không tệ, mùa đông sắp qua, tâm trạng người ta cũng tốt hơn.

Nói ra thì, Lý Phỉ và Giản Hoa đã cùng nhau vượt qua hai cái tết âm lịch, nhưng cái nào cũng không trải qua tốt đẹp. Lần trước là vì Thế giới Bị Từ Bỏ, lần này là vì bận quay phim.

Ánh nắng ấm áp trở về, khiến tinh thần khó tránh khỏi buồn ngủ, lơ lửng.

Khu phố không có dấu vết của tai họa, cũng không quy hoạch tòa nhà mới và khu thương nghiệp.

Con mèo nằm bên bệ đá phơi nắng, cụ già chơi cờ vây bên đường, dụng cụ tập thể dục cũ kỹ. Hết thấy vẫn như lúc trước, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vì đường hẹp, lại có xe, nên người đi đường chỉ có thể dán sát tường đi.

Một chiếc xe tải nhỏ chở đồ đạc gian nan chen vào, mặt đường không bằng phẳng, lốp xe nảy lên vì cái hố, bàn ghế bị buộc dây thùng trong thùng xe, không biết sao lại trượt xuống một đoạn.

Lý Phi nhíu mày, vì tránh cho đoạn gỗ quét vào quần áo mình, chỉ có thể nghiêng người tránh.

Quần áo ma sát với mặt tường thô ráp, vang lên chút thanh âm.

Chờ xe đi, khi Lý Phi xoay người lại, bỗng cảm thấy quần áo giống như bị cái gì giữ chặt, chỉ có ngừng một giây, quần áo sau lưng đã kéo về.

Lý Phi không để ý, nhìn vách tường, mặt tường các tòa nhà cũ thật sự không sạch sẽ mấy, gần mặt đất còn mọc rêu xanh.

Xem ra trở về còn phải giặt quần áo.

Lý Phi mất đi dị năng, nói cách khác, anh không có “Mắt Quỷ”.

Đám tơ trong suốt chậm rãi bò trên vách tường, càng ngày càng nhiều.

Nhà Giản Hoa là nơi năm quen thuộc nhất, nhưng chúng đã vượt qua nhiều vị diện, xuyên qua nhiều thứ nguyên vũ trụ khác nhau, nên trí nhớ với khu phố này hoàn toàn mơ hồ. Vừa rồi, động tác dựa vào mặt tường của Lý Phi, mới khiến năm xác định mục tiêu.

Mùi của chủ nhân.

Không, không phải là chủ nhân! Là kẻ mặc quần áo của chủ nhân, có ý đồ ngụy trang thành chủ nhân!

Nấm rất sinh khí, chúng nhanh chóng tụ lại, chuẩn bị lộ ra gương mặt dữ tợn, chúng muốn trói anh lại, lột quần áo ra, rồi đi tìm kiếm Giản Hoa, dâng quần áo lên, khoe thành tích. Xem đi, chúng bắt được kẻ trộm.

Lý Phi không biết mình suýt thì khóa thân trên đường.

– Trừ quần lót, toàn thân trên dưới anh mặc đều là của Giản Hoa.

Khi nấm chuẩn bị ra tay với Lý Phi, mới phát hiện mục tiêu là ai.

Lương thực dự trữ số một... Mà nói xem, lương thực dự trữ không thể ăn, có thể coi như lương thực dự trữ sao?

Cũng không phải vì mất ngon, mà là hoàn toàn không thể ăn! Nếu nấm có tư duy ý thức rõ ràng, chúng nhất định sẽ đau tim, đi ra ngoài du lịch, khi về đến nhà, lương thực dự trữ hỏng, mất lãnh địa, cái ăn cũng không có.

Đời nấm quá gian nan.

Đám tơ run rẩy, chúng bắt đầu hoảng.

Hoảng, chỉ là cách nói nhân hóa, giống như lúc trước chúng muốn khoe thành tích với chủ nhân vậy. Đám tơ là sản phẩm cụ thể hóa của dị năng, ngoài bản năng cắn nuốt, chuẩn mực hành vi còn lại của chúng đều liên quan đến ý thức sử dụng dị năng của Giản Hoa. Giờ sức mạnh tách ra không cảm nhận được sự tồn tại của nguồn sức mạnh (Giản Hoa), thế giới cũng thay đổi, nếu không thể về với chủ nhân đúng lúc, cũng không thể tiếp tục ăn, một ngày nào đó năng lượng sẽ tiêu hao, không còn nữa.

Đám tơ bắt đầu theo dõi Lý Phi.

Ảnh đế toàn không thấy, mãi cho đến đi vào hành lang cũ kỹ tối tăm, anh treo túi nilon trên cửa phòng, sau đó bắt đầu tìm chìa khóa.

Nấm nhanh như chớp, xông vào túi nilon, đẩy một đồng nấm mỡ vào góc tường, ngông nghênh làm tu hú chiếm tổ.

Tốc độ này vượt xa thành tích bình thường của nấm, không phải Lý Phỉ chậm chạp, mà do anh không có dị năng giúp đỡ, nấm ra ngoài lại thăng cấp, có tăng có giảm, khác biệt rõ ràng.

Cửa chống trộm mở ra, Lý Phỉ mang thịt gà, nấm, hoa quả đi vào.

Đám tơ không theo kịp cũng không vội, chúng nhận ra nơi quen thuộc, lại thông thả sinh trưởng trong tòa nhà.

Bốn giờ sau, Lý Phỉ phát hiện âm mưu mai phục của nấm, vừa ra khỏi cửa, đã phát hiện một đồng nấm mỡ trong góc tường đầy tro bụi.

“...”

Nhặt lên, tách ra, hình như là nấm thật.

Không đúng! Trước khi cho nấm vào canh gà, anh cũng rửa sạch, lật mũ nấm!

Giả giống như vậy!

Khi mấy cục nấm này không ở bên cạnh Giản Hoa, không ở thế giới này, đã trải qua chuyện gì?

Lý Phỉ cầm cái rổ không bên cạnh cửa, chộp lấy hai cục nấm mỡ ném trước mặt Giản Hoa, thành khẩn nói: “Đến đây, xem là thật hay giả.”

“...Mấy cục này có thể ăn.”

Giản Hoa nói xong, nhấc cục nấm trắng béo còn kiên trì cọ bên chân mình lên, ném vào bồn rửa tay, mở nước rửa một thân mùi canh gà.

Bàn tay chạm đến mũ nấm, mềm nhũn nhộn nhạo, phát ra thanh âm thanh thúy.

Cả người Giản Hoa đều khó chịu.

Lãng phí đồ ăn là vô đạo đức, nhưng canh nấm “tắm” rồi, Giản Hoa thật không dám uống.

– Trời mới biết nấm từng ăn thứ gì, đặc biệt là nấm trở về từ không gian khác!

Không ngừng có đám tơ hóa thành nấm béo trắng đến tìm chủ nhân, Giản Hoa nhấc từng cục lên, đến cuối cùng, cả bồn nước đều bị nhồi đầy. Đám nấm tự động trượt vào trong máy giặt bên cạnh, thân thể béo tròn chồng lên nhau cao cao.

Giản Hoa:...

Giặt quần áo, rửa trái cây, rau củ là bình thường, rửa dị năng là chuyện gì chứ?

Nhưng vừa nghĩ đến quá khứ huy hoàng của nấm, bao toàn bộ giấy dán tường, sàn nhà, nệm chăn, gối đầu, còn từng bò trên bộ phận nào đó của cậu và Lý Phi, Giản Hoa không nói lời, cầm bàn chải bắt đầu rửa nấm.

“Trước khi cho vào nồi anh đã rửa rồi...” Lý Phi yếu ớt nhắc nhở.

“Anh cảm thấy nồi nhà tôi có thể cất nhiều như vậy?” Giản Hoa hừ lạnh.

Lý Phi nhìn nấm tràn ra từ trong máy giặt, ngậm miệng.

Nói tới nói lui, Giản Hoa vẫn chọn ra mấy cục nấm mang mùi canh gà, bôi xà phòng lên, thuận tay ném ra cửa phòng vệ sinh, để chúng lăn lung tung.

Vốn là ở nhà ăn món ngon, xem TV, hưởng thụ ngày nghỉ tình nhân, không gian cho hai người, giờ lại bị bắt tiến hành tổng vệ sinh cả nhà.

– Vì đám tơ nên ngay cả góc trần nhà cũng được dọn sạch.

Vì bị Lý Phi không tiết chế, ép buộc một hồi, nên eo lưng Giản Hoa còn bủn rủn, mất hết sức, không rửa được nữa.

Lý Phi kéo người ra, sau đó mặt không chút thay đổi, đóng máy giặt, bật công tắc, tiếng máy móc vang lên. Giản Hoa kinh sợ, chờ khi cậu mở máy giặt ra, bên trong đã không còn nấm, mà chỉ còn vô số đám tơ hỗn độn trong bột giặt.

Sau khi kết thúc tổng vệ sinh, hai người dựa vào sofa, ngây ngốc nhìn đám nấm nhảy nhót trong nhà.

“Có thể... Thu hồi không?” Lý Phi thử thăm dò hỏi.

Giản Hoa lắc đầu.

Dị năng của cậu không khôi phục, chỉ có nấm trở lại.

“Có thể khống chế?”

“Không thuận buồm xuôi gió như trước, phải tốn chút sức.” Giản Hoa gõ trán mình.

Nấm tán loạn trên sàn như bị cái gì dẫn đi, trèo lên giá sách, lần lượt tự đặt mình trên giá, rất chỉnh tề.

Khóe mắt Lý Phỉ giật giật, anh kỳ dị cảm thấy câu trả lời của Giản Hoa, nghe như là người lớn nuôi lớn đứa nhỏ.

– Đứa nhỏ vĩnh viễn là của mình, nhưng lớn thì không quản được, nói cũng vẫn nghe, nhưng tổn sức.

Năng lượng đặc thù của Thế giới Bị Từ Bỏ khiến loài người đạt được dị năng. Giờ loại sóng năng lượng này không còn, nói là mất đi dị năng, không bằng nói là khoa học kỹ thuật của loài người còn chưa phát triển lúc giải mã được loại gien thiên phú này. Nó vẫn ẩn trong cơ thể loài người, như một tòa kho báu lại bị khóa cửa.

“Xem ra, thật sự chỉ có con cái người dị năng, mới đạt được dị năng.” Lý Phỉ lẩm bẩm.

Người dị năng đều sẽ không khôi phục, năm trở về chỉ là ngoài ý muốn. Vì chủ nhân của nó ở thế giới thứ nguyên này, bởi nó có năng lực xuyên qua không gian, đủ loại nhân tố cộng lại mới thành ngoại lệ này.

Kẻ Cản Nốt không chết, là bí mật Trung Quốc giấu diếm.

Năm thôn phệ lại xuất hiện, uy lực tin tức này, không thua gì sức nổ của một đầu đạn hạt nhân.

Về mặt Lý Phỉ nghiêm túc: “Chuyện của năm tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài!”

Giản Hoa gật đầu, cậu cũng không muốn cuộc sống lại thay đổi.

“Em không thể sử dụng dị năng, không có năng lượng bổ sung, chúng có biến mất không?” Lý Phỉ không nhận thấy rằng trong giọng nói mình có mong chờ, hi vọng.

Giản Hoa chậm rãi lắc đầu: “Chúng sẽ ăn.”

“...”

“Tôi cảm nhận được, một khi đói bụng, chúng sẽ vượt qua không động, đi nơi khác tìm đồ ăn, ăn no sẽ về.” Giản Hoa trầm mặt, nói cho Lý Phi tin dữ này, “Mấy cây này chỉ là một phần rất nhỏ lúc trước chạy trốn, khi đó nhiều năm như vậy, chiếm mười mấy thành thị... Có vài cây nấm có thể tìm về, đa số chắc là không thể. Nói cách khác, mỗi một đám đến, chúng ta phải rửa một lần, trừ phi anh không để ý chúng đã từng đi nơi nào, từng ăn cái gì.”

Trước mắt Lý Phi bỗng tối đen.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Đụng Sai

Một ngày đẹp trời, thời tiết sáng sủa.

Cách cửa sổ tròn của máy bay cũng có thể nhìn ra, hành trình rất thuận lợi, hạ cánh chắc cũng đúng giờ.

Đoàn Đoàn đá đá dưới chân, lười biếng lăn người trong ỗ, ghé vào cửa sổ, ánh mắt đen láy nhìn quanh phía dưới. Động tác này khiến cái mông tròn hướng ra đường đi, trợ lý Lâm không kiềm được muốn thò tay ra chọc.

– Bộ lông dày bao trùm thân hình béo như bánh mì, trông như sờ rất thích.

“Khụ.”

Trợ lý Lâm nhanh chóng ngồi thẳng, nghiêng đầu thấy trợ lý sinh hoạt của ảnh hậu Ôn Đồng.

Cô gái này vóc người cao gầy, mặc đồ công sở, trông không giống trợ lý, mà giống như người đại diện. Trang điểm rất nhẹ, đôi mắt xinh đẹp, nhưng có hơi sắc bén, phong thái mạnh mẽ.

Trợ lý Lâm gật đầu chào, giật mình.

“Cô Quan, cô là người chỗ nào?” Lúc trước, chưa từng thấy ở Giải trí Tinh Thiên, chẳng lẽ là ảnh hậu Ôn tự mình ký? Trợ lý Lâm có tâm tư, đương nhiên muốn tỏ ra thân thiện.

“Bắc phiêu, quê cũ ở phía Nam.” Quan Linh thuận miệng nói.

Ôn Đồng còn đeo bịt mắt nghỉ ngơi, làm trợ lý, Quan Linh cố ý nhỏ giọng, cô không để ý trợ lý Lâm, chỉ nhìn Lý Phi và Giản Hoa phía sau Lâm Hiếu.

Trong lòng trợ lý Lâm nhảy dựng.

Chẳng lẽ là nhìn ra cái gì? Trợ lý Lâm mau chóng quay đầu, phát hiện ảnh đế nhà mình đang chớp mắt, Giản Hoa đeo tai nghe xem phim, không có gì khác thường.

Trợ lý Lâm lặng lẽ thở phào, vô thức nghĩ Lý Phi thật sự là nghệ sĩ nổi bật nhất trong giới, biết kiếm tiền, có danh tiếng, không có ham mê xấu. Cho dù có tình yêu không thể đưa ra ngoài ánh sáng, cũng không cần đoàn đội họ đề phòng, ngày đêm lo lắng bị ai chụp ảnh tư mật, vì hai người kia lúc ở bên ngoài không hề có gì khác thường.

Thân mật hơn quan hệ công tác bình thường chút xíu, nhưng vẻ mặt, động tác đều không có sơ hở, thậm chí mỗi ngày xuất hiện, cổ và cánh tay hai người cũng không dấu đỏ khả nghi nào.

Về phần những thứ như hơi thở ái muội, ánh mắt triền miên, không khí ngọt ngào của người yêu trong tình yêu cuồng nhiệt, đặc biệt kích thích, tổn thương chói độc thân – cũng không có! Kỹ thuật diễn xuất của Lý Phi thật sự là quá tốt, trợ lý Lâm yên lặng like cho Lý Phi.

Chuyện của Giản Hoa và Lý Phi không cần cậu ta bận tâm, trợ lý Lâm chuyển lòng, lại bắt đầu tính toán khả năng theo dõi trợ lý của ảnh hậu Ôn. Haiz, tuổi cậu ta không nhỏ, nhìn thấy một người hợp mắt, đương nhiên phải tìm hiểu sâu sắc!

Lần trước cậu ta xui xẻo, vừa nhắm vào thư ký của CEO, cô Trương, đã bị thể lực nhà cô Trương làm cho kinh hãi, lại bị anh cô Trương, người đàn ông đeo quân hàm thiếu tá làm cho sợ đến mức thu lại mọi ý nghĩ.

Cô Quan này chắc sẽ không khó theo đuổi hơn đâu...

Trợ lý Lâm vô thức ưỡn ngực, tuy cậu ta chỉ cao như vậy, bộ dạng bình thường, năng lực cũng bình thường, nhưng đó là do đứng cạnh Lý Phi nên bị so sánh! Nhìn điều kiện, thực ra cậu ra rất tốt, chủ yếu phải xem cô Quan có ý với cậu ta hay không. Trợ lý Lâm đương nhiên muốn tỏ ra ân cần.

Nói là hiểu nhau, họ lúc trước ở trường quanh cũng đã quen mặt, trạng thái công tác, thói quen hằng ngày như thế nào, hơi nhớ lại là biết.

“Máy bay còn nửa giờ nữa là đến Việt thành. Lúc đến sẽ rất bận rộn, không rồi rãi nổi.” Trợ lý Lâm nhẹ giọng bắt chuyện, “Cô Quan lúc trước từng tham gia công chiếu phim chưa?”

Quan Linh đương nhiên không, lúc trước cô không làm nghề này.

“Vốn nói là cử hành ở Bắc đô, sau lại không biết sao mà chuyển đến Việt thành.”

“...Chắc là không tiện.” Quan Linh nghĩ, phía Bắc đô đã xem thử phim, giờ là toàn cầu cùng tuyên truyền. Tổng cộng có mười mấy lần nghi thức công chiếu cử hành ở các nơi trên toàn cầu, lúc ấy khó tránh khỏi nhân viên lộn xộn, không có việc gì cũng bắt gặp đặc công trong đoàn phim, cũng là một nhà.

“Nghe nói anh hậu Ôn muốn vào liên minh đoàn phim ‘Trúc đen’ mới?”

“Đúng vậy, về sau còn cùng công tác.”

Quan Linh phát hiện trợ lý Lâm đang tìm đề tài, tin tức đều đã công bố, còn có gì cần hỏi?

“Hi vọng lần này hết thầy thuận lợi.” Trợ lý Lâm rất nhiệt tình.

Ôn Đồng ngồi bên cạnh, cười.

Tuy ảnh hậu chưa trang điểm, nhưng cũng mỹ nhân số một số hai, trợ lý Lâm lại như bị dọa, nhanh chóng rút về.

“Cậu ngốc kia thích cô.” Ôn Đồng lấy xuống mắt tráo, lười biếng nói với Quan Linh.

Quan Linh có hơi ngạc nhiên, lại nhìn trợ lý Lâm chững chạc đàng hoàng, và ngón tay đang sốt ruột nắm chặt của cậu ta, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Nếu là trước khi thảm họa xảy ra, người theo đuổi như trợ lý Lâm không làm cho người ngại, tuổi tác lại tương đương, Quan Linh chắc chắn nguyện ý thử xem, nhưng mà...

Ôn Đồng cười tủm tỉm nhìn trợ lý Lâm: “A Quan có bạn trai.”

Sấm đánh ngang trời! Trợ lý Lâm vô tri vô giác trở về chỗ ngồi, trong miệng xấu hổ phát ra tiếng “À ừ” vô nghĩa.

Mấy năm sau, Lý Phi nhận được thư mời dự hôn lễ Lương Quân đưa đến, trợ lý Lâm cũng dự. Vì người trong giới đều dùng tên tiếng Anh hoặc biệt hiệu đơn giản, ngôi sao còn dùng nghệ danh, trang điểm cho ảnh cưới lại rất khác, nên cậu ta hoàn toàn không nhận ra cô dâu Quan Linh chính là trợ lý A Quan của ảnh hậu Ôn, mãi đến khi nhìn thấy người ở hôn lễ.

Nhìn thấy cô dâu mà cảm thấy như một tia sét đánh vào đầu mình.

Chờ thấy chú rể, à, không phải sét nữa, mà là bão luôn!

Trợ lý Lâm chịu thương tổn sâu sắc, sao thế giới có thể nhỏ như vậy?

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, giờ trợ lý Lâm gặp cảnh tình cảm còn chưa bắt đầu đã chết non chỉ có thể cố gắng tỉnh lại, chuyển tâm trạng đến trên công việc.

Giản Hoa lẳng lặng đặt tai nghe về chỗ cũ.

Cậu không cần ra tay, tai nghe tự mình chuyển động, cậu chỉ cần phối hợp cử động một chút để không lộ sơ hở.

Dây tai nghe màu trắng, có một phần nhét trong túi cậu, nghịch ngợm rung rung, sau đó một cái mũ nằm nhô ra trong túi, Giản Hoa ấn nó về.

Nơi đông người không được nghịch!

Nắm im hơi lặng tiếng, Giản Hoa sờ soạng ghế ngồi, phát hiện trên người Lý Phỉ không có đám tơ. Từ khi lương thực dự trữ, Lý Phỉ hạ cấp, nắm không còn hứng thú với anh, nhìn Lý Phỉ không khác với chậu hoa trong nhà.

– Đều không thể ăn! Còn có gì đáng nói! Chủ nhân cho phép Lý Phỉ tồn tại, chẳng phải là một thiết bị hoạt động?

“Yên nào.” Giản Hoa không dám sơ sẩy. Khi đi qua cửa kiểm tra an ninh của sân bay nếu nắm không chịu giấu năng lượng, có ý xấu náo loạn, thì thật đúng là chuyện lớn kinh động thế giới.

Từ khi nắm trở về, cậu và Lý Phỉ phải trải qua cuộc sống dở khóc dở cười.

Ném nắm đã rửa sạch vào trong nhà, chúng thích tìm một chỗ tối, hoặc mọc ngang trên vách tường. Khi hai người đang nói chuyện trong phòng ngủ, bỗng cách một tiếng, ngăn kéo bị văng ra. Một cây nắm vui sướng nở phồng trong góc âm u mà bất cần quên độ lớn của không gian, là đầu sở vụ này.

Hộp bao cao su hình xoắn ốc trong ngăn kéo bay thẳng đến quần Giản Hoa.

Lý Phi vừa mua công cụ hỗ trợ gây án về nhà, còn chưa kịp thực tiễn:...

Nấm cũng không hay gây chuyện, cố không nhìn đến sự tồn tại của chúng, thì ngày qua vẫn khá nhàn nhã. Dù sao chúng cứ qua một thời gian là lại biến mất, nhưng khi chúng ở nhà, cuối cùng cũng sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Ví dụ như lúc đêm khuya khi hai người đang ở trên giường thở hồng hộc, tiếp xúc cự ly âm, bỗng đám tơ trên vách tường nện vào công tắc đèn điện, phòng ngủ sáng trưng trong nháy mắt. Lý Phi không mềm, anh đã quen rồi, nổi đau khi nhà có nấm, mấy người không hiểu đâu.

Giản Hoa lại không vui, sai đám nấm bò về hướng công tắc đèn, cậu nằm ngửa trên giường, ngại ánh đèn chói mắt.

Nhưng ý niệm bản năng này của cậu, khiến cục nấm béo ngủ trong tủ quần áo cũng lăn ra.

Theo tiếng két của đồ đạc cũ, cửa tủ quần áo chậm rãi mở ra, hiệu quả như trong phim ma. Lý Phi sao mà bị trò trẻ con này dọa được, khiến mặt anh đen lại là một tấm áp phích dán trong tủ quần áo.

“Thiếu tá” Hồng Long đứng ở trên một kiến trúc ở Hải thành, cốt thép xây dựng rơi rụng, bay xung quanh anh. Dưới chân anh là ánh đèn vạn nhà, trước mắt là bầu trời sấm sét gió bão.

Áp phích phim “Kẻ bị vứt bỏ”.

Lý Phi nhũn sao? Không có.

Anh nghiêng thân ông người vào lòng, đối tư thế, nhỏ giọng ép hỏi Giản Hoa tấm áp phích lấy ở đâu, ai cho, dán lúc nào, vì sao anh không biết.

Giản Hoa không thể nói hoàn chỉnh cả câu, cậu quên không chế nãm. Hậu quả là khi Lý Phi cảm thấy mỹ mãn, vỗ về người yêu ý thức mơ hồ, thì ngẩng đầu phát hiện mình bị nãm vây quanh.

Nãm không hề che giấu bản chất dữ tợn, xâm chiếm một phần ba giường, chúng như cái võng lớn, chuẩn bị kéo Lý Phi trên người Giản Hoa đi.

Lý Phi rốt cuộc nhận ra làm người yêu ngất, nguy hiểm bao nhiêu:...

Nếu Giản Hoa bị cảm giác bủn rủn khác thường đánh tan, thì dù có nhiều khoái cảm hơn, thân thể cậu cũng sẽ theo bản năng mà muốn chạy trốn.

Ngày đó, Lý Phi không có bị nãm làm gì, Giản Hoa lại bị đám tơ cướp đi, đặt trên sofa phòng khách. Sáng sớm sau khi Giản Hoa tỉnh ngủ, cả người đau nhức, phát hiện mình và Lý Phi bị nãm bắt tách ra ở riêng, tâm trạng rất vi diệu.

Làm việc không đúng lúc khiến Giản Hoa bị bệnh phát sốt, không thể không đến phòng khám ông Trình để uống thuốc truyền nước.

Giản Hoa vì thế mà hung hăng giáo huấn nãm.

Nãm từ đây thành thật sao? Không có.

Chúng ở dưới gầm giường, ở nơi chủ nhân không thấy, sau đó nhảy nhót ngang qua, giường cứ có tiếng cọt kẹt vang lên là sẽ có một cây nãm nghiêm túc quan sát tình hình của chủ nhân.

Đến tận sau này, khi Giản Hoa vào phòng vệ sinh, cũng nhất định có một cây nấm mọc trên sàn trước bồn cầu “canh gác”, đuổi cũng không đi. Thế giới Bị Từ Bỏ chỗ nào cũng có nấm, nên Giản Hoa đã thích ứng, nhưng một cây nấm nhỏ đi cùng cậu, ngồi xồm trước mặt “nhìn” cậu thì khiến cho bóng ma tâm lý của Giản Hoa tăng lên. Mãi cho đến một ngày nào đó cậu nhìn thấy trên mạng, một vài con mèo nhà cũng có thói quen này.

– Chủ nhân rời khỏi trong phạm vi tầm nhìn, nhất định sẽ có nguy hiểm.

Được rồi, coi như trong nhà nuôi mấy con mèo... Đủ rồi, nhà ai sẽ nuôi mấy chục con mèo lúc ẩn lúc hiện?!

Nấm đi cùng Giản Hoa, còn có một lý do khác, sau khi chúng đi kiểm ăn rồi, còn muốn trở về, nên không thể thiếu định vị tọa độ.

Con chó Corgi có khứu giác nhạy bén, rung rung lông, nấm dù giấu rất sâu, nó vẫn cảm nhận được nguy hiểm, nên thường xuyên nhe răng nanh trắng tuyết với Giản Hoa, nhưng Corgi trời sinh có khuôn mặt cười, nên rất khó phân biệt là nó đang vui hay đang phô trương sức mạnh.

Thấy nấm không cử động, Corgi quét đuôi, quay đầu, đi.

Đoàn Đoàn nhớ rõ mùi trên người Lý Phỉ và Giản Hoa, ừm, vẫn là cái mùi có tình uy hiếp kia. Nó thói quen, trong khái niệm của nó không có hậu quả đáng sợ của chuyện dị năng biến mất, mà nấm lại xuất hiện.

Trước khi ra khỏi cửa, cô chủ nhỏ chải lông cho nó, vui vẻ nói nó sắp trở thành ngôi sao lớn.

Về sau, thức ăn cho chó, đồ chơi có đắt cũng mua được, còn có thể đi du lịch các nơi.

Đoàn Đoàn rất hứng thú.

Tiếp viên hàng không đã sớm bắt đầu to nhỏ về con chó này, các cô chưa từng thấy con chó nào thông minh như vậy, không sủa loạn, khi đi toilet biết dùng bồn cầu còn biết xả nước.

Làm mảnh lời tuyên truyền phim, mỗi hành động của Corgi trên máy bay, đều được nhiếp ảnh gia chụp xuống. Hoàn toàn không biết hình mình đi WC sẽ phát cho người xem toàn cầu, Đoàn Đoàn đi đứng vững vàng, lắc lắc cái mông tròn vo, lại về chỗ ngồi của mình.

“Gâu.”

Muốn trở thành ngôi sao lớn có thể nuôi cô chủ nhỏ!

Tầng dưới Vạn Lý Vân, hiện trường lần đầu công chiếu “Kẻ bị vứt bỏ” đã biến người tập nập, xung quanh thảm đỏ đều là máy quay phim.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Báo Trước

Tiếng dương cầm duyên dáng như dòng nước chảy qua.

Bầu trời xanh thẳm, bồ câu trắng bay qua quảng trường, màn ảnh mang sắc thái tươi sáng cắt rất nhanh.

Cặp vợ chồng già ôm thú cưng nghỉ ngơi trên ghế đá bên bồn hoa màu trắng. Một người đàn ông đứng gần đó, một tay cầm bó hoa hồng, sốt ruột sửa lại cổ áo mình.

Cô thiếu nữ cầm một đồng tiền xu, vội vàng quay lưng về phía hồ ước nguyện, người qua đường cười thân thiện cổ vũ.

Cô giơ tay lên, ánh sáng xuyên qua khe hở, sau lưng là những tòa nhà cao tầng trong thành phố. Đồng tiền xu được tung ra, cảnh quay chậm lại, chậm rãi rơi xuống theo đồng tiền xu ánh lên màu bạc dưới mặt trời.

Tiếng nhạc ngừng lại, màn ảnh biến đen, một hàng chữ hiện lên màn hình.

“Nếu, bạn mất đi toàn bộ thế giới.”

Từng chữ như tro tàn trong lửa nhanh chóng tán đi, nhanh đến mức người xem không kịp tự hỏi thời gian. Đài phun nước ở quảng trường lại xuất hiện, túi thức ăn cho bồ câu rơi trên mặt đất, tay ông lão còn tựa bên ghế, đồng tiền xu vẫn giữ thế rơi xuống, còn chút nữa là chạm đến mặt nước hồ ước nguyện, nhưng nó dừng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Nguyện vọng sẽ không được thực hiện, thế giới không còn như trước.

Tiếng ồn ào ngừng lại, đám người biến mất, cảm giác chằng lảnh càng trở nên rõ ràng theo màu hình ảnh tối tăm. Thị giác từ đồng tiền xu kia, phía trên là một vòng xanh, là bầu trời trống không.

Lúc này, một bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng, vươn ra cầm đồng tiền xu.

Vì thị giác, nên cảm xúc áp lực sinh ra bởi hình ảnh bỗng được phóng thích. Bàn tay này không chỉ cầm một đồng tiền xu, mà như là sự cứu đổi trân quý trong giam cầm tối tăm mờ mịt...

Màn ảnh di chuyển, đặc tả.

Người nghệ sĩ mặc áo bành tô, dưới tia sáng chớp lóe chớp tắt, như người mẫu anh tuấn cao lớn trên bức ảnh đen trắng. Hình dáng khắc sâu, như đường cong thanh lịch trên đá cẩm thạch, đường vãn mái tóc được xử lý tỉ mỉ, hoàn mỹ như hoa văn trên quần áo.

Ngón tay linh hoạt lật đồng tiền xu, hần xoay người ra khỏi quảng trường.

Trên đường, trong ô tô không có người, trong cửa hàng cũng không có ai.

Cô độc bước đi, vài bóng đen xẹt qua nhà tầng sau lưng.

Con quái vật lỏng dài như khi vươn móng vuốt ra, kêu khàn giọng đánh tới, người đàn ông không cần nhìn, chớp mắt, không khí cuồng loạn cuộn con quái vật lên ném xuống đất.

Màn ảnh bắt đầu kéo ra xa, từ con đường này mở rộng ra cả khu phố.

Tầng cao hun hút không tiếng người, chỉ có bóng dáng quái vật leo trèo. Không khí kỳ dị sau bóng phồn hoa, theo một con chim lông đen răng nhọn, móng vuốt đầy máu tươi bay qua tượng Nữ thần Tự Do, vọt đến đỉnh điểm.

Màn ảnh hướng xuống dưới hai giây, rồi lại biến thành màu đen.

“Tại thành phố quen thuộc này, làm sao để có thể sống sót trong cô độc.”

Phá vỡ bóng tối là một tiếng hét thảm, quay lại là hình ảnh ngã tư đường tan hoang, nhiều tủ kính bị đập nát, châu báu quý giá rơi đầy đất, rất nhiều tiền giấy cũng lẫn bên trong. Có người cầm súng, có người cầm dao chém nhau. Xác chết nằm ven đường. Một người đàn bà đầu tóc bù xù, mặt mũi bẩn thỉu lui trong góc, thét to.

Đồng hồ treo trong cửa hàng, kim giây bỗng dịch về trước một số.

Rất nhiều đường cong ảo ảnh hiện lên, hiệu ứng đặc biệt khiến người của cả thành phố nhanh chóng xuất hiện.

Kẻ cầm dao hành hung ngậy ngốc nhìn tiền giấy bay đầy trời, xác người còn chảy ra dòng máu nóng, mọi người gào thét chạy trốn, có người còn nhân lúc rối loạn, nhặt châu báu, tiền bạc dưới đất.

Tiếng còi cảnh sát vang lên, gã côn đồ vui mừng như điên, giang hai tay hô lớn gã đã trở lại, cướp đồ ăn ở quán hot dog nhỏ ven đường nhét vào mồm. Cậu bé chặn đường bị gã đá sang bên cạnh.

Gã côn đồ đầy mình máu tươi, tây trang rách rưới mặc trên người. Gã không mang hình tượng kẻ ác, đầu trọc, xăm tay. Trên khuôn mặt dữ tợn của gã còn có thể nhìn thấy vài nét đặc thù của người thường.

Cảnh sát định bắt mấy tên côn đồ này, nhưng chúng thoả mái làm xe ô tô bay lên, ném qua.

Lửa lớn dâng lên theo vụ nổ, tiếng cười điên cuồng, tùy ý...

Hình ảnh này nhanh chóng chuyển đổi, biến thành tình hình thực tế trên TV, phối hợp với biên tập viên thuyết minh tin tức. Nhiều thành thị trên toàn cầu bỗng xuất hiện người dị năng, đồng thời, mặt đất sụp đổ, tai nạn giao thông liên hoàn, nhà bị nghiêng, vùn.vùn... thương vong rất lớn.

Người xem TV, trong còn tay nắm đồng tiền xu.

Chuông di động vang lên, ngón tay thon dài của người đàn ông thoả mái trượt mở khóa màn hình blackberry, tên người gọi trống rỗng.

“Xin chào, ngài Brown. Đây là cục dị năng nước Mỹ.”

Hình ảnh chuyển, nhưng tiếng nói chuyện không gián đoạn, từ trong điện thoại biến thành một người Mỹ mang quân hàm tướng đứng trong Lầu Năm Góc. Bốn phía hư không xuất hiện hình ảnh hiện trường tai nạn, bàn tròn rộng rãi ngồi đầy người.

“Thế giới của chúng ta đã xảy ra chuyện.”

Màn hình chủ trên bàn hội nghị xuất hiện hai vòng xoắn ốc.

“... Người dị năng và quái vật ở một thế giới khác chúng ta không thể đến. Những gì bị phá hủy sẽ phản hồi đến thế giới này khi hai thế giới trùng lặp, bao gồm cả Lầu Năm Góc và Nhà Trắng, trong giây tiếp theo, có thể sập.”

“Số người chết vượt đã qua một ngàn vạn.”

“Số tai nạn tăng lên, thì trật tự của thế giới thực cũng không thể khống chế. Người dị năng tụ tập thành đoàn gây bùng nổ xung đột. Có vài kẻ đã

chiếm lĩnh khu đổ nát, tuyên bố quyền quản lý ở nơi đó.”

“Người dị năng cấp cao rất nguy hiểm, họ có thể làm được nhiều hơn chúng ta tưởng tượng...”

Trên màn hình bốn phía bắt đầu xuất hiện những người tuổi, quốc tịch khác nhau.

“Khống chế người dị năng, tìm kiếm đối thoại toàn cầu, ngăn cản chiến tranh người dị năng cấp cao!”

Hình ảnh lại thay đổi, căn cứ bí mật kiên cố dưới lòng đất. Công nghệ hiện đại bắt mắt, nơi nào cũng có người mặc quân trang và trang phục nghiên cứu.

Người nghệ sĩ cao lớn tuấn mỹ, tóc tai bù xù, trên mặt cũng mọc râu, cổ áo mở vài cúc. Dù là phong cách suy sút thì vẫn quyến rũ như cũ, đường cong cơ thể được phác thảo rõ ràng dưới lớp áo sơ mi trắng mỏng manh.

Hình ảnh dừng, bên cạnh xuất hiện một hàng chữ.

Johnson Brown, người dị năng Gió cấp S, diễn viên: Federik Morenza.

Sau khi hết dừng hình, màn hình mờ dần, một người đàn ông phương Đông xuất hiện. Bên cạnh anh là một khối kim loại lơ lửng, không ngừng chuyển động theo suy nghĩ của anh, huy chương trên quân trang, hơi thở cường hãn, lời nói cũng mang theo áp lực:

“Hợp tác? Anh Brown, anh không thể đại diện cục dị năng nước Mỹ, mà tôi là tổ trưởng Hồng Long của Trung Quốc.”

Đột nhiên, một con Corgi lay mặt bàn toát ra đầu, nó hướng tới liên lạc màn hình nhìn thoáng qua, xoay người chống hông với Johnson. Lại quay đầu, cười như vừa làm chuyện xấu gì.

...

“Đáng yêu quá!”

“Nó còn đuổi chân, trời ơi, chân ngắn quá nên ngã khỏi lòng Lý Phi rồi!”

“Đừng mà, vì sao cảnh của Corgi lại ít như vậy? Chỉ có ba giây?”

Nên thấy đủ rồi đi, Tiêu Nhã Cầm cả nửa giây cũng không được.

Bên ngoài hiện trường công chiếu “Kẻ bị vứt bỏ”, người không có vé, chỉ có thể xem đi xem lại trailer trên màn ảnh lớn. Mỗi lần quay đến cảnh toàn mặt Lý Phi, lại là một trận hú hét. Nhờ hình ảnh chất lượng cao, cái mông tròn vo xù lông của Corgi cực kỳ rõ ràng, rất nhiều người xem không kiềm được muốn giơ tay.

“Nhất định là dùng hiệu ứng! Họ chắc chắn thêm hiệu ứng cho mông Corgi. Nếu không sao lại mê người như vậy!”

“Mông Corgi mềm mại dễ bóp như vậy sao?”

Federik là Thiên Vương giới âm nhạc, độ nổi tiếng cũng rất cao. Cảnh mở màn đặc tả kia còn khiến rất nhiều người thành fan dù lúc trước không nghe nhạc nước ngoài, không biết hân.

“Hóa ra kỹ thuật diễn xuất của Phil* cũng tốt như vậy!”

*Chắc là cách gọi tắt tên Federik.

“Federik vốn đàn dương cầm rất ổn, bàn tay anh ấy khá to, nên đánh đàn nhẹ nhàng hơn người thường. Đừng nói cấp tám, tôi còn từng xem anh ấy đánh đến cấp mười*, tôi vốn giữ mấy video đàn... A, góc độ vừa rồi, hoàn toàn có thể tưởng tượng là anh ấy vươn tay về phía tôi, dẫn tôi ra khỏi khốn cảnh! Tôi chính là đồng tiền xu kia!”

*Các cấp độ khi chơi đàn, trình độ chơi đàn càng điêu luyện thì cấp càng cao.

“Phải thêm đùi gà cho người trang điểm! Dáng người của Thiên Vương... A! Còn tạo hình lần này của Lý Phỉ nữa, hình như tô bóng thêm cho ngũ quan, trở nên lập thể hơn. Đây là vì phối hợp với phim quốc tế hả? Cảm giác áp bách thật mạnh, nhất định là đấu diễn! Đến giờ còn không dám tin là Dean diễn vai phụ quan trọng trong phim bom tấn Hollywood.”

“Thì sao, anh ta là diễn viên mà còn đấu diễn với ca sĩ nhà người ta, có đui lý hay không?”

“Cô mới đui lý, giỏi thì tìm người diễn tốt hơn đi! So kỹ thuật diễn xuất của Phỉ thì tôi chưa bao giờ sợ. Nếu không phải tư liệu máy tính bị mất, thì đá ném vào mặt cô rồi!”

Nơi nào có fan thì sẽ có chuyện tám nhảm và mâu thuẫn, các cô sợ hãi cảm thán liên tục. Ngoài hiện trường, có nhiều người cả đời chưa từng chú ý đến phim điện ảnh nào được công chiếu, càng không phải fan của diễn viên nào, họ trầm mặc nhìn màn hình.

– Bộ phim mang bóng đen cái biên từ sự kiện có thật.

Lần này không phải mười chữ trống rỗng, là hung thủ giết người liên hoàn đáng sợ, hay hiện tượng xã hội nhân tính vạn vạ khiến người nghe ghê sợ, phạm vi ảnh hưởng có hạn.

Lần này, mỗi người đều là người bị hại trong thảm họa.

Họ khát vọng biết được sự thật.

Phim điện ảnh, “Kẻ bị vứt bỏ” có ba phần, trước mắt chỉ công chiếu phần một “Kẻ bị vứt bỏ: Cô độc bước đi”.

Nghi thức công chiếu cử hành đồng thời ở mười quốc gia trên toàn cầu. Vì lịch múi giờ, nên có nước là sáng sớm, có nước là đêm khuya. Sau khi kết thúc nghi thức công chiếu sẽ phát hành phim, phát hành trên toàn cầu phải chờ một tuần sau.

Có thể nói, hôm nay lấy được vé vào, đều là người rất có năng lực và bối cảnh.

Lưu San chính là một trong những người dưới đài. Mặt cô đỏ bừng, có vẻ vừa sốt ruột vừa hưng phấn, khi ánh mắt chạm đến đồng hồ nát trên tấm áp phích, thân thể lại nhịn không được run nhè nhẹ.

Ngồi cùng với Lưu San là một người bạn cùng thế hệ với cô, Hồng N ở Bắc đô.

Từ sau khi Lưu San khôi phục, người nhà của cô vẫn luôn lo lắng, đi ra ngoài phải có người đi cùng.

Lần công chiếu này rất đặc biệt. Một vài phóng viên xoa tay, ánh mắt sáng ngời, họ đều chỉ phỏng vấn vấn đề quân sự hoặc chính trị, thậm chí còn có cả phóng viên chiến trường. Phóng viên giải trí ở cùng họ, không khí hiện trường trở nên kỳ cục.

Phóng viên phải theo ý người xem, vấn đề họ đặt ra ở buổi công chiếu, không phải tin đồn ngoài lề lúc quay phim, việc vất vả chế tác trước sau màn ảnh, mà là ý nghĩa tượng trưng của bộ phim này, có bao nhiêu chuyện là thật, thảm họa lớn đến mức nào, có xảy ra lại hay không, vân.vân....

Sau khi tuyên bố tin tức, người phát ngôn thành công khiến phóng viên mê man. Phong cách “lập trường kiên định, lộ ra rất nhiều nội tình nhưng trên thực tế chuyện gì cũng không thừa nhận” này, trăm phần trăm là đi ra từ bộ ngoại giao, tuyệt đối không phải người giới giải trí.

Lúc sau đến giai đoạn thoải mái, người chủ trì lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, tươi cười mời Lý Phỉ ôn nhã, đạo diễn Lỗ, và thành viên đoàn phim liên quan.

Corgi chạy phía trước, suýt thì cướp hết màn ảnh.

Trên màn hình ngoài quảng trường cũng chiếu trực tiếp buổi công chiếu.

Đoàn Đoàn không phụ tiếng hú hét ở hiện trường, nó lắc lư nhảy điệu clacket, giẫm rất đúng nhịp, còn như người mẫu tạo dáng giữa sân khấu, rồi ngồi tại chỗ kiêu ngạo đối mặt với màn ảnh.

Bình thường, loại chó nhỏ này mặc quần áo thú cưng rất đáng yêu. Đoàn Đoàn lần này thì khác, nhân viên cả đoàn phim đều nhất trí bỏ phiếu để Corgi không mặc gì, cứ diễn theo bản sắc “khỏa thân”, cũng đâu thể che mất cái mông!

Ảnh hậu Ôn Nhã ở phía sau cười một tiếng, như trút được gánh nặng. Lần công chiếu có ý nghĩa khác biệt như vậy khiến mọi người đều áp lực.

“Thật sự là vị cứu tinh của mọi người.” Cô nhỏ giọng nói.

“Thực ra nó chính là cứu thế chủ.” Lý Phỉ xòe tay.

Nói thật, không hề cắt xén.

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Vượt Qua Kiểm Tra

Johnson Brown rất sốt ruột.

Những người đàn ông mặc vét đen đứng quanh nó, đều rất cao lớn. Một người đàn ông Ý đeo nhẫn đá mắt mèo, ngồi trên ghế sofa pha da sang quý, trong phòng khách kiểu Âu thoải mái có một lò sưởi trong tường cổ điển.

Johnson lảng lạng nghĩ trong lòng, người mẫu nam trong studio, cũng không có thần thái lóa mắt như người đàn ông này chỉ tùy ý ngồi.

Trên người “ngài Morenza”, như lắng đọng lại ấn ký thời gian, có mùi xì gà nhàn nhạt, khuy áo trên áo sơ mi lụa phản xạ ánh đèn từ đèn treo thủy tinh.

Thái độ không quan tâm, ánh mắt lạnh lùng, khiến Johnson, với trực giác cực tốt, cảm thấy da đầu tê dại.

– Rất nguy hiểm. Một khối cơ trên toàn thân đều căng thẳng, kêu gào muốn trốn chạy.

Trải qua nguy nan và chết chóc ở Thế giới Bị Từ Bỏ, Johnson đã trưởng thành hơn rất nhiều. Sau khi trở về Mỹ, nó bị bắt gặp rất nhiều người, nhân viên điều tra FBI, cấp cao của tổng cục an ninh, còn có người của quân đội, họ đều có một bệnh chung, thích tỏ vẻ trên cơ. Dù ôn hòa dẫn dắt, hay nói năng kiêu ra lệnh, Johnson cũng đều không coi trọng họ.

Đây cũng là lý do người dị năng khó quản lý.

Người dị năng ở nơi không có trật tự, đã mất đi lòng kính sợ của người thường đối với cơ quan quốc gia. Thậm chí, ngay cả tư duy cũng thay đổi, những người khác trong mắt họ chỉ là một khối thịt biết cử động. Sức mạnh càng lớn, giết càng nhiều người ở Thế giới Bị Từ Bỏ, thì tình trạng này càng nghiêm trọng.

Trong số người dị năng cấp S, tính cách của Giản Hoa vốn đã khác hẳn với người thường, lại thêm năm ép buộc, không cần vứt bỏ tính người và nguyên tắc để tranh đoạt đồ ăn vì sinh tồn, nên không chịu ảnh hưởng.

Lý Phi là diễn viên ưu tú. Ưu tú không chỉ về kỹ thuật diễn xuất, mà còn thể hiện trên tâm lý. Lý Phi từ lúc ra mắt tới nay đã từng diễn kẻ giết người hàng loạt vì báo thù cho em gái, bệnh nhân tâm thần phân liệt, còn từng quay phim ký sự, diễn một họa sĩ nhảy cảm vì cuộc sống bất hạnh mà cuối cùng tự sát. Dùng suy nghĩ để nghiên ngẫm, đắp nặn nên nhân vật, Lý Phi chưa bao giờ xảy ra chuyện lẫn lộn bản thân mình và nhân vật, vào được ra được, một giây là nhập diễn.

Đây là một loại thiên phú, giờ loại thiên phú này có thể cứu giúp Lý Phi. Anh có thể dễ dàng điều chỉnh tốt tâm lý, lại có Giản Hoa luôn cùng anh, nên ngay cả nhân tố kích thích tinh thần anh cũng không có.

Cậu thiếu niên Johnson không may mắn như vậy.

Vấn đề tâm lý của nó, biểu hiện chính là di chứng rối loạn stress sau sang chấn. Đã quen với hoàn cảnh nguy hiểm, nó mất ngủ, tinh thần căng thẳng, không muốn tiếp xúc với người xa lạ. Nếu có người tới gần khi nó ngủ người, Johnson sẽ tấn công đối phương theo phản xạ có điều kiện.

Federik sớm “dự kiến” được, nên mời bác sĩ tâm lý cho Johnson.

Ừm, cũng là người bị thế lực gia tộc Morenza khống chế.

Sau khi Johnson được đón về Mỹ, Federik làm người giám hộ chính thức của nó. Vì hẳn mời giáo sư dạy tại nhà, nên ngoài lúc quay “Kẻ bị vứt bỏ”, Johnson gần như không ra ngoài, vấn đề tâm lý cũng dần khỏi hẳn.

Giờ Johnson mười bảy tuổi không còn gầy yếu, chiều cao của nó vọt lên một đoạn sau khi kết thúc mấy tháng quay phim. Hình dáng xương mặt cũng có thay đổi nhỏ, dù nó trở về quê cũ Massachusetts, chắc cũng không mấy người nhận ra nó.

Hôm nay là buổi công chiếu “Kẻ bị vứt bỏ”, Johnson không tham dự. Nó định ở nhà xem truyền hình trực tiếp, kết quả, lại bị lái xe của Federik báo cho biết là ngài Wolf Morenza muốn gặp nó.

Trong thời gian Johnson trở lại nước Mỹ, đã vô tình nghe được Federik bàn bạc về việc dùng nhân lực vật lực khi đón nó từ Trung Quốc tiếp về, nó đã biết chú của Federik là dạng người gì.

Nói không sợ là giả.

Thời gian dài như vậy không có động tĩnh gì, Johnson cho rằng đối phương không để ý mình, kết quả, lại đón nhận một “sự ngạc nhiên thú vị”, Bố già vùng biển Đông muốn gặp nó.

Gặp một mình, không có Federik đi cùng.

Johnson ngoan ngoãn đến.

Vừa thấy Wolf Morenza, trực giác của Johnson đã phát cảnh báo nguy hiểm.

Lái xe, người đại diện, trợ lý của Federik, dù không phải người của gia tộc Morenza, cũng phải qua đường bên Wolf, họ rất kính trọng Wolf, nên Johnson không thể trông cậy vào người dẫn nó đến.

Ngôi biệt thự này rất xa nội thành, gần một khu rừng lớn thuộc về đất tư nhân, vây quanh bởi hàng rào phòng hộ cao cao. Johnson ngồi xe ô tô đi vào, dọc đường đi nhìn thấy rất nhiều người cầm súng, dắt chó đang tuần tra.

Johnson không muốn gây rắc rối cho Federik, thường ngày nó phát hiện trong lời nói của ngài Morenza rất tôn trọng người chủ này, Johnson càng lo lắng hơn, nhưng dù sốt ruột, nó vẫn ngẩng đầu, nhin không lui về sau, tùy ý để ánh mắt lạnh lẽo, nguy hiểm đánh giá mình.

“Ngồi đi.” Wolf chỉ một chiếc ghế bên cạnh.

Lời nói nhẹ bằng, không chút để ý, giống như không có phân lượng nào.

Johnson sững sốt, nó phát hiện giọng nói của Wolf, rất giống Federik, chẳng lẽ người gia tộc này đều tinh thông âm vực sao? Giọng nói đều khác với người khác...

Thực ra Johnson biểu hiện thế nào trong này, Wolf cũng không để ý, ông đã sớm biết tình hình từ giáo sư gia đình và bác sĩ tâm lý của Johnson. Ông luôn chú ý chặt chẽ mọi chuyện bên cạnh Federik.

“Có thể bắt đầu.”

Người đứng sát tường trong phòng khách lập tức tắt đèn.

Trước mắt bỗng tối đen, Johnson còn chưa kịp phản ứng, đã phát hiện màn hình chiếu phim trong phòng khách sáng lên.

Giai điệu đàn dương cầm quen thuộc, BGM xuất hiện trong trailer “Kẻ bị vứt bỏ”, Johnson vì đã xem nhiều lần nên rất quen thuộc, nhưng hình ảnh lại ám trầm, thành thị đắm chìm tại trong bóng đêm, yên tĩnh an bình.

Phim bản chính thức!

Tinh thần Johnson rung lên, nó còn chưa được xem!

Vì bảo vệ Johnson, Federik cố ý để gia tộc Morenza xuất lực xóa bỏ phần tham dự tuyên truyền hậu kỳ của Johnson, tận lực làm mờ nhạt cảm giác tồn tại của người diễn nhân vật chính thời thiếu niên. Dù sao số người có cái tên Johnson Brown ở nước Mỹ vẫn rất cao.

Wolf không cần dự buổi công chiếu, ngồi trong nhà là có thể xem bộ phim này, Johnson cũng không ngạc nhiên, nó nhanh chóng bị nhân vật chính chuẩn bị đàn trong dàn nhạc giao hưởng trên màn hình hấp dẫn.

Thanh âm điệu kỳ, dưới đầu ngón như gió nhẹ mưa phùn, lại có khi như sấm chớp bão bùng.

Johnson đã từng xem khi đoạn này quay, nó bỗng phát hiện diễn viên trong màn ảnh, khác hoàn toàn với lúc ở hiện trường, máy quay phim và hậu kỳ giống như đào móc ra toàn bộ sức quyến rũ của Federik.

Nó quay đầu theo bản năng, nhờ ánh sáng màn hình, Johnson thấy vẽ mặt Wolf tập trung hơn vừa rồi.

– Cho nên, hôm nay tới là để cùng xem bộ phim này với chú ngài Morenza?

Johnson hơi hoảng hốt.

“Ngỡ ngẩn cái gì?” Giọng điệu Wolf tỏ ra không vui.

Johnson vội tập trung lên màn hình, rất nhanh tầm mắt nó đã đi theo “nhân vật chính”. Cuộc sống bình thản bỗng bị phá vỡ, thảm họa cùng xuất hiện với quái vật... Trở lại hiện thực, bạn bè chết, xác người đầy đường, những người đang gào khóc nhồi đầy trong thành phố này.

Tình tiết từ từ đi vào, Johnson vô thức nắm chặt ngón tay, vẻ mặt thay đổi theo hình ảnh.

Khi con quái vật dữ tợn với cái miệng khổng lồ nhào đến, Johnson suýt thì nhảy dựng lên, nâng tay giải quyết quái vật, may mà nó kiềm chế được chính mình, vì đã không còn cảm giác quen thuộc khi kêu gọi dị năng.

Wolf nhìn thấy hết mọi động tác của Johnson.

Khi phim được hơn nửa, ghế của Johnson rời khỏi vốn có vị trí, nó có khi thì dựa ra sau, có khi lại nghiêng người về phía trước để xem chi tiết hình ảnh. Nơi này không phải rạp chiếu phim, ghế dựa không cố định.

Tình cờ “nhân vật chính” gặp được cục dị năng nước Mỹ, cũng bị người phụ trách điều tra gốc gác, hoài nghi hẳn là tội phạm liên hoàn hành hạ nạn nhân đến chết đang bị truy nã, vì một nạn nhân trong đó là bạn trung học hẳn.

Hồi ức rất ngắn, nội dung cũng không khác lắm với những gì Johnson đã thật sự trải qua, trẻ mồ côi bị bạo lực học đường, chỉ có điểm khác biệt là một vị giáo sư rất thương thức thiên phú âm nhạc của nhân vật chính, thỉnh thoảng vẫn giúp đỡ chăm sóc nó.

Kỹ thuật diễn xuất Johnson thực bình thường, cảnh của nó đương nhiên cũng không quá nhiều. Cắt nối biên tập rất tinh tế, nhân viên hóa trang còn vẽ trên vành tai của Johnson và Federik một nốt ruồi son thật nhỏ, cố ý khiến hình dạng mi mắt trông giống nhau (chủ yếu là hóa trang cho Johnson giống Federik). Hai con người ở độ tuổi khác nhau có bề ngoài tương tự.

Johnson nhìn màn hình ngẩn người.

Nó không ngờ rằng hiệu quả cuối cùng lại tốt như vậy. Thiếu niên lui gót không nói lời nào, sờ vết thương bị đập trên đầu, cẩn thận lấy một quyển sách nhạc từ trong lòng ra, dùng phấn vẽ ô vuông phím đàn trên cửa sổ, giờ hai tay luyện tập.

Tia sáng ấm áp, ngón tay thành thạo nhảy múa trên “phím đàn”, bóng tối ở phía sau thiếu niên, mà trước mặt nó là vườn hoa đua nở và ánh nắng tươi đẹp.

Đoạn “luyện tay” này không phải Johnson quay, đoàn phim tìm một thiếu niên khác học đàn dương cầm để đóng thế.

Johnson hoảng hốt, bóng hình thiếu niên trong hồi ức dần dần kéo dài, hình ảnh đặt cái bóng trên mặt đất, nhoáng lên một cái, màn ảnh nâng lên dọc theo bóng dáng thật dài, chuyển thành người nghệ sĩ tuần mỹ khi đã thành niên, đứng dưới vườn hoa trường học, ngón tay thon dài vuốt ve cửa sổ cũ kỹ.

“Johnson.”

Trong phim, nhân vật đứng phía xa kêu tên nhân vật chính.

Cậu thiếu niên đang xem phim, cơ thể khẽ run lên, giống như lúc này mới chân chính ý thức được rằng bộ phim về thảm họa này đến từ hiện thực. Số phận của nó và Federik Morenza gắn với nhau.

Wolf im lặng đứng lên, ra khỏi phòng chiếu phim, Johnson hoàn toàn không thấy.

Đi đến ngoài biệt thự, một người đàn ông mặc vét cung kính chào một điệu xì gà cho Wolf.

“Thưa ngài, giờ ngài có thể yên tâm, cậu bé này đúng là sẽ không có uy hiếp gì với cậu Morenza.”

“Tình cảm rất tốt, chẳng lẽ không phải là uy hiếp?” Wolf lạnh lùng nói. Federik vì cứu thằng nhóc này mà suýt thì bỏ mạng, nếu không phải ở Thế giới Bị Từ Bỏ từng ăn đồ ăn có tác dụng đặc biệt, thì chỉ riêng nhiệm ma túy đã đủ hủy cả cuộc đời Federik.

Wolf ở trong nhóm người đầu tiên xem phim, cho dù đi ra ngoài thì ông cũng biết tình tiết phần sau gì.

“Người diễn tổ trưởng Long Tổ Trung Quốc kia...”

Wolf trầm mặt suy nghĩ sâu xa. Phần một, tình tiết về Lý Phỉ không nhiều, cũng không ít, cộng lại khoảng mười lăm phút. Suy cho cùng, tình tiết chủ yếu trong phần một “Kẻ bị vứt bỏ” vẫn ở nước Mỹ. Wolf không thể từ trong phim ảnh nhìn ra Lý Phỉ là người như thế nào, có hơi khó giải quyết.

“Tình báo rất chính xác, không sai. Quỷ Lửa được Long Tổ Trung Quốc bảo vệ! A, xin lỗi, là Hồng Long Trung Quốc bảo vệ.” Người đàn ông mặc vét đen hơi choáng, Hồng Long lúc thì là biệt hiệu lúc thì là tên cơ quan bí mật, hiện thực và phim ảnh lẫn lộn, thật là rất rắc rối.

“Cậu ta không hề có áp lực, rất cao ngạo, không thèm để ý đến hậu quả khi phim phát hành toàn cầu.”

Mỗi người dị năng đều hận không thể đào hố giấu mình đi.

Cấp dưới của Wolf suy nghĩ, đưa ra cái nhìn: “Có lẽ cậu ta đã quen, trở thành tiêu điểm, đứng dưới ánh mắt mọi người?”

“Không, là không hề sợ hãi, lá gan rất lớn, năng lực cũng rất mạnh.” Wolf hút một hơi xì gà. Lực lượng phía sau Quỷ Lửa, không hề nghi ngờ là Hồng Long. Nhưng là một người rất có ý tưởng, sáng lập ra tổ chức thần bí khổng lồ ở Thế giới Bị Từ Bỏ, sẽ hoàn toàn tin tưởng cơ quan quốc gia sao?

“Người Trung Quốc, thật là khó hiểu.” Wolf khoanh tay, búng tàn thuốc, cặp dưới có ánh mắt sắc bén, lập tức bưng gạt tàn lên, vị trí, thời cơ đều chọn vừa đúng.

Một lần nữa đặt xì gà vào miệng, Wolf bỗng nói: “Tìm video xung đột trên biển vào ngày Thế giới Bị Từ Bỏ biến mất, tôi muốn xem xét cẩn thận.”

Loại tư liệu bí mật của chính phủ này, người không có quan chức đi tìm, hiển nhiên sẽ rất rắc rối.

Ba ngày sau, Wolf Morenza mới nhận được hình ảnh vệ tinh chụp được.

Khi Federik đi máy bay tư nhân trở về, mở cửa ra, khói thuốc trong phòng lượn lờ như lửa.

“Khụ khụ, chú?”

Mở thông gió nửa phút, Federik mới vào lại.

Wolf đối mặt với màn hình. Ông không tìm ra bất cứ vấn đề gì trong tư liệu hình ảnh, nhưng phỏng đoán trong lòng ông lại trở nên rõ ràng.

– Vì Kẻ Cản Nướng bị Thế giới Bị Từ Bỏ cuốn đi, Lý Phi gần như sụp đổ. Khôi phục nhanh như vậy, còn làm như không có việc gì tiếp tục quay phim, cam lòng trải qua cuộc sống của người thường?

“Federik, đừng đi Trung Quốc.”

“Sao ạ?” Federik khó hiểu.

Wolf nhìn hẩn một cái, chưa nói ông nghi ngờ Lý Phi chịu kích thích, tính tình vắn vẹo, có thể vẫn đang âm mưu kế hoạch báo thù, sớm hay muộn cũng gây loạn. Wolf nói ra là phỏng đoán thứ hai càng trực tiếp hơn.

“Kẻ Cẩn Nuốt có thể chưa chết.”

“...”

Federik chợt dạ, hẳn không nói chuyện này cho chú. Khi nhận Johnson về nhà, hẳn thấy Giản Hoa ở sân bay, nhưng trở về chưa nói.

“Quan hệ giữa Kẻ Cẩn Nuốt và Quỷ Lửa không bình thường.” Federik xấu hổ, “Johnson từng nghe được, vào ban đêm, họ... Khụ, khi đó họ ở tòa thành trong lòng đất ở cao nguyên Thổ Nhĩ Kỳ.”

Wolf ngẩn ra, sau đó cảm thấy giống như mình phỏng đoán, hợp tình hợp lý.

Federik không lo chú hẳn sẽ nói ra bí mật, chỉ là xuất phát từ sợ hãi với Kẻ Cẩn Nuốt, hẳn theo bản năng muốn để cho người thân, bạn bè rời xa cái tên này mà thôi.

“Thực ra Kẻ Cẩn Nuốt, trong hiện thực là người thân cận bên cạnh Lý Phi, là diễn viên đóng thế của anh ta. Thiếu tá Long Tổ Trung Quốc trong phim có vài cảnh có thể là Kẻ Cẩn Nuốt, không phải Quỷ Lửa.”

Wolf cảm thấy rất hứng thú.

“Chú?”

“Cháu nghỉ ngơi đi, chuyện khác về sau lại nói.” Wolf dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện.

Ừm, đêm nay có lý do mới để xem lại bộ phim này mấy lần

TỘI NÀY, TÔI KHÔNG NHẬN

Thiên Đường Phóng Trục Giả

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Kết Thúc

Sau bảy ngày “Kẻ bị vứt bỏ” phát hành toàn cầu.

Thành tích phòng vé rất cao, có thể nói là lấy được thành công lớn, vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt nhân viên đoàn phim, Lý Phi cũng tỏ ra vui sướng. Có rất nhiều nhân tố dẫn đến thành công của bộ phim này. Rất nhiều người chạy tới mua vé xem phim, không phải vì thích phim, chỉ muốn từ trong phim, hiểu được thảm họa, nhận thức về dị năng. Đoàn phim khác lo lắng về vấn đề bản trên mạng, lịch chiếu phim, ngày phát hành, “Kẻ bị vứt bỏ” lại không cần bận tâm, có tăng có giảm. Chỉ cần bộ phim này không thiếu sót, tình tiết, diễn viên, hiệu ứng hình ảnh, âm nhạc đều trên tiêu chuẩn, nổi tiếng là đương nhiên.

Vì là ba phần, nên phần một chỉ có thể làm rõ nhân vật quan trọng, giới thiệu bối cảnh và nguy cơ, câu chuyện vĩ đại vừa mới bắt đầu. Rất nhiều người sau khi đi ra từ rạp chiếu phim, hận không thể lập tức đến sang năm để xem nội dung phần hai.

Dị năng mạnh mẽ của nhân vật chính gọi lên bàn luật nhiệt tình.

Johnson Brown trong phim, nghệ sĩ diễn tấu có xuất thân là trẻ mồ côi, người dị năng cấp song S. Hắn có một tình tiết là trốn trên tầng cao, gọi sấm sét đến đánh trúng máy bay chiến đấu đang bao vây tiêu diệt người dị năng, khiến máy bay rơi thẳng xuống, phi công bị bắt nhảy dù. Hiệu ứng hình ảnh rất đáng sợ, sấm sét trải rộng bầu trời, giống như một bộ móng vuốt dữ tợn, sau khi tụ thành cột sét chói mắt đánh trúng mục tiêu, lại lẳng lặng biến mất.

Tuy mọi người xem qua rất nhiều phim tận thế, Nhà Trắng gặp lũ lụt, bị nổ, cả tòa thành thị bị sóng thần nuốt trôi, động đất, mặt đất bị đóng băng gì đó, hiệu ứng còn ghê hơn, nhưng mà vừa nghĩ đến “bộ phim này cải biên từ sự kiện có thật”, trong lòng người xem đã căng thẳng.

Thực sự có người, có được sức mạnh cường đại như thế?

Hiện giờ, “Johnson Brown” ở đâu, chết? Hay là giống như trên tin tức nói, tất cả những người dị năng đều đã mất đi sức mạnh?

Có người thấy may mắn vì người dị năng trở lại bình thường, nhiều người trẻ tuổi lại thấy đáng tiếc, họ mua thiết bị ăn theo phim, một loại trang bị mini phát sáng đeo trên đầu ngón tay, trông như ánh sáng bao quanh ngón tay, bắt chước động tác của nhân vật chính – Khi phim sắp hết, Johnson kết thúc “bước đi cô độc”, chính thức gia nhập cục dị năng, hẳn học được cách sử dụng dị năng Sấm chớp. Lợi dụng nguyên lý của thiết bị màn hình cảm ứng điện tử, trực tiếp điều khiển dòng điện trong dây dẫn, cách không khống chế màn hình di động và thiết bị tương tự. Lúc Johnson luyện năng lực này đều dùng âm nhạc, năm sáu cái Ipad đặt trên giá trong một gian phòng, mỗi cái đều không đứt đoạn truyền ra tiếng nhạc.

Xem thấy thú vị, hơi ngẫm lại chút, liền biết đây là một phục bút*, chắc chắn sẽ có chỗ dùng ở hai phần sau.

*Tình tiết gài ở phần trước sẽ được triển khai ở phần sau.

Nói đơn giản là có thể không dấu vết truyền phát thông tin. Nghĩ lớn hơn, nhiều loạn, khống chế một vài hệ thống là chuyện bình thường.

So với độ nổi tiếng của diễn viên chính, Lý Phi cũng không kém quá nhiều. Xuyên suốt ba phần, anh trở thành diễn viên phụ quan trọng được để mắt tới, nhờ chú cún của “thiếu tá”.

Người phương Tây có thành kiến về chính trị đối với các nước phương Đông, nhân vật của Lý Phỉ cũng rất phù hợp với loại thành kiến này. Anh là quân nhân nghiêm cẩn lạnh lùng, không hiểu nhân tình, là “nhân vật có thực quyền” của một đất nước “chuyên chế”.

Nhưng mà người này, lại nuôi một con Corgi tròn vo.

Dùng lời của người bình luận phim chuyên nghiệp, kỹ thuật diễn xuất của con chó này rất tuyệt, Hollywood nên có giải thưởng chuyên môn cho diễn viên động vật. Ánh mắt đen bóng như có thể nói chuyện, rất nhiều lần xuất hiện trong màn ảnh đều ngồi thẳng đứng, biểu hiện còn nghiêm túc hơn chủ nhân nó, nhưng bề ngoài lại đáng yêu khiến người ta buồn cười.

Mặt “thiếu tá” không chút thay đổi, Corgi lại rất phối hợp với tâm trạng của chủ nhân. “Thiếu tá” trong lúc nói chuyện qua video, không muốn hợp tác với nhân vật chính, Corgi xoay lưng, chống hông, ánh mắt còn rất khinh bỉ.

Khi tìm người sống sót trong đồng đồ nát, Corgi cũng không nhảy lên mảng đá vỡ, mà thích quỳ rạp, dùng đầu dán mặt đất. Lại còn có thể phát hiện kẻ bắt cóc đang nhân lúc rối loạn để làm việc xấu trong đám người, căn quần áo đối phương không buông. Một con chó nhe răng nhào đến khiến người ta rất sợ hãi, phóng trên màn hình 3D, bóng dáng Corgi nhảy lên và biểu hiện hung hãn lại khiến người ta muốn nhắc cổ nó lên, vuốt ve.

Loại chó nhỏ trông lực sát thương yếu, nhưng mà Corgi chân ngắn ở nước nào đó đúng thật là chó chặn cừu, động tác chạy nhanh, cắn kẻ trộm cũng có chừng mực.

Vai diễn của Corgi không nhiều, nhưng rất hút màn ảnh.

Người phụ trách của cơ quan đặc biệt quốc gia, đương nhiên sẽ không tự dưng đi nuôi một con chó. Trong phim rất “chân thật”, con Corgi này có dị năng, có thể tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ.

Bên nước Mỹ ngay từ đầu không muốn nhận loại thiết lập “thái quá” này, bên này lập tức có người nói, nhờ lần sau lại xảy ra chuyện, chó mèo có dị năng thì sao? Còn cả thú dữ trong vườn thú nữa?

Kiểu ép buộc này rất vô căn cứ, may mà con cún này cũng không có nhiều yêu cầu với kịch bản, chỉ cần bổ sung vào bối cảnh, và cả cảnh chủ động bắt người, cũng không có gì khác. Sau khi tranh cãi có mấy ngày thì cuối cùng cũng đồng ý.

Bộ phim điện ảnh toàn cầu hợp tác, “Kẻ bị vứt bỏ” chỉ có ba phần, nhưng người hiểu rõ đường đi nước bước của phim trên màn ảnh lớn, biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Ăn theo độ nổi tiếng, ngoài quay đề tài tương tự, còn có thể kéo dài quay thêm ngoại truyện, phim về một cá nhân!

Nước Mỹ đã có kế hoạch muốn ra một bộ phim truyền hình, chủ đề chính là cuộc dị năng cố sức duy trì hòa bình. Từ góc độ của người dị năng bình thường, quay vài kẻ đạt được lực lượng, đánh mất tâm trí, tuyên truyền hình tượng ngay thẳng của quốc gia.

Tổng cục Điện ảnh đã đồng ý để đạo diễn Lỗ phụ trách bộ phim về “Thiếu tá”, Lý Phi không hề nghi ngờ là diễn viên chính.

Kịch bản nhà mình, muốn cho Corgi diễn bao nhiêu thì diễn bấy nhiêu, chỉ cần không xung đột với tình tiết chính trong “Kẻ bị vứt bỏ” là được. Lý Phi đã xem bản thảo, thấy khi “thiếu tá” lần đầu tiến vào Thế giới Bị Từ Bỏ, gặp được con cún này trong công viên trống rỗng, đào móc chiều sâu câu chuyện khiến người ta rơi nước mắt. Đạo diễn Lỗ không hài lòng lắm, Đoàn Đoàn cũng không vui, chủ thật của nó còn khỏe mà, biên soạn bị vứt bỏ gì chứ? Rất nghiêm trọng!

Vì thế kịch bản bị viết lại, dự định kết cục là cuối cùng thế giới khôi phục trật tự, “Thiếu tá” rốt cuộc cũng tìm thấy cô bé không cần thận làm mất thú cưng, nhìn Corgi vui sướng chạy qua.

Nhờ bộ phim “Hồng Long” đang trong kế hoạch này mà địa vị Lý Phỉ trong giới giải trí lại nặng hơn vài phần.

Đắp nặn một “hình tượng quốc gia”, quan trọng như diễn vĩ nhân trong phim cũ vậy, lại có lợi thế hơn, vì trong mắt fan “thiếu tá” và Lý Phỉ có thể phân chia ngang bằng.

Thế này thì mấy người trong giới chuyên tìm rắc rối cho Lý Phỉ, cũng không dám ăm ỉ.

Tiêu Nhã Cầm nói là diễn nhân vật, nhưng hai cảnh đều rất mất mặt, người xem cũng không thấy rõ mặt cô ả. Buổi công chiếu, cô ả cũng có thiệp mời, ở trên mạng, ả cũng tuyên truyền là có chuyện như vậy. Nhưng sau khi buổi công chiếu phát sóng, người từng xem đều chắc chắn trong lòng, Tiêu Nhã Cầm không đi cùng một chiếc máy bay với nhân viên đoàn phim. Lần đầu, cô ả ngay cả góp tiền cũng chưa nói tới, từ đầu tới cuối không sờ đến mic.

Vốn loại tiêu đề hâm nóng nhiệt độ như “cao ngạo tham dự lễ xx”, “xx kinh điển xuất hiện”, trong giới giải trí cũng chơi không ít, đều là đường người ta đã đi mòn. Có bao nhiêu người sẽ quan sát hiện trường? Người đại diện của Tiêu Nhã Cầm và công ty ả đã quen thói, định ké một lần, kết quả, lần này mọi người đều xem phát sóng trực tiếp, quay đầu lại xem tuyên truyền lúc trước, đúng là đáng xấu hổ.

Sau khi bộ phim nổi tiếng, Tiêu Nhã Cầm không vớt được tí lợi ích nào. Trong danh sách nhân viên đoàn phim có ả thì được gì? Có bao nhiêu người ra rạp phim, không nhớ tình tiết lại đi nhớ phụ đề? Lại thêm hãng dầu gội cô ả đại diện lúc trước, tuy sớm trở lại tầm mắt công chúng nhất, cấp bậc cũng ổn ổn, nhưng đại diện nhãn hàng cao cấp gần như không có phần cho cô ả.

Nếu hai năm sau còn không tìm ra, đường ngôi sao của Tiêu Nhã Cầm, chắc chắn sẽ qua, chỉ có thể chạy đi làm mấy người ồn ào trong chương trình giải trí, diễn vai phụ vài bộ phim truyền hình, nâng người mới lên đài.

Cô ả cũng muốn làm âm ỉ nên chuyện, nhưng công ty và người đại diện đều lạnh nhạt ả. Tình thế này ai cũng nhìn ra, dù lên tìm thủy quân chuẩn bị tạo tin đồn, đối phương cũng lắc đầu, không dám nhận. Ai chẳng biết Tổng cục Điện ảnh coi trọng bộ phim này. Giờ mà động vào Lý Phi, chính là leo cột đi tìm chết.

Nhóm mấy kẻ nhỏ mọn im hơi lặng tiếng, Giải trí Tinh Thiên trở về quỹ đạo. Lúc này, ngoài năm, Lý Phi thật đúng là không có phiền não gì. Nhàn đến mức ngồi trong nhà xem phim văn nghệ với Giản Hoa, xem một lúc tay lại không thành thật, thò vào quần áo người nào đó.

Giản Hoa kéo ra hai lần, sau đó cũng kệ anh.

Lý Phi được một tắc lại muốn tiến lên một thước, động tác càng tùy tiện. Giản Hoa hít một hơi khí lạnh, không kiềm được ra tay bắt người lại.

Ừ, Cầm Nã thủ gì đó, đúng là tê mủi hết cả khớp xương.

“Kỹ thuật không tệ.” Lý Phi nằm trên sofa, mỉm cười nói với người trên người mình.

Một tay khác không rảnh, tiếp tục không sợ chết xoa đùi Giản Hoa.

Tư thế này rất ái muội, như là Giản Hoa đang chủ động vậy.

“Anh còn xem phim không?” Giản Hoa cảm thấy gần đây mình hình như rất thuận theo Lý Phi, còn chủ động giấu áp phích, không để Lý Phi thấy, giờ xem ra chẳng cần!

“Cũng đâu có người khác.” Bàn tay Lý Phỉ trượt đến hông người nào đó, ép người đến gần mình hơn, ngoài miệng lại tỏ ra vô tội, “Mãi mới không có việc gì. Ở bên ngoài, chúng ta ngày nào cũng phải giả vờ, một ánh mắt cũng không thể giao nhau, quá vất vả.”

Giản Hoa không dễ bị anh lừa.

“Thật không, tôi thấy anh rất thích thú.” Giản Hoa thản nhiên nói, trực tiếp vạch trần Lý Phỉ, “Anh đã diễn thành thói quen rồi. Dịu dàng ừ ừ, hình tượng ảnh đế, duy trì trạng thái công tác vẫn rất tốt.”

“Khụ, khi làm việc đương nhiên phải giữ gìn vẻ ngoài ở nơi làm việc.” Lý Phỉ ghé sát vào cổ Giản Hoa. Anh nắm rõ điểm mẫn cảm của người yêu như lòng bàn tay, ba, hai cái đã đốt lửa, hô hấp của Giản Hoa trở nên nặng nhọc.

“Lại nói, nhìn bộ dáng họ hoàn toàn không biết gì, chẳng lẽ không thú vị?”

“...”

Giản Hoa hơi ngửa ra sau, nhìn chằm chằm vẻ mặt nghiền ngẫm của Lý Phỉ, cảm nín khi phát hiện lời Lý Phỉ nói là thật.

Bản chất thích thú quái ác như vậy, cậu lại hiểu Lý Phỉ hơn, hiểu việc nguy trang tình yêu của mình, Lý Phỉ không thấy khó, cũng không thấy bất đắc dĩ, mà là rất kích thích. Có loại đặc ý như ra đề khó “xem xem ai mới là trinh thám có danh, có thể phát hiện ra dấu vết để lại”.

“Trợ lý Lâm hôm trước ập a ập ứng hỏi tôi, lúc nào mới kết hôn, để cậu ta chuẩn bị cho tốt.” Giản Hoa thấp giọng nói.

“Em muốn kết hôn?” Lý Phỉ nghiêng đầu đánh giá người yêu.

“Không muốn.” Giản Hoa nói rõ ràng.

Lúc này không được, Lý Phỉ rất được chú ý, lại nói giờ họ cũng không khác gì đã kết hôn, chỉ thiếu một tờ giấy chứng nhận. Giản Hoa tin tưởng sự vững vàng của mối quan hệ này, dù mắt mù, Lý Phỉ ngoại tình, Lý Phỉ thành người thường rồi thì chẳng nổi năm sao? Ly hôn còn có thể cam đoan được chia một nửa tài sản, Giản Hoa lại không thấy hứng thú.

“Kết hôn đồng tính, chỉ có thể ra nước ngoài, trở về Trung Quốc lại không có ý nghĩa pháp luật.” Ý Lý Phỉ cũng không khác lắm, hoàn toàn là chuyện không cần thiết. Anh nghĩ, “Vốn cho rằng quốc gia sẽ ra điều khoản hôn nhân mới, nghĩ lại thì đây cũng là một chuyện lớn, không phải cứ gạt đầu là có thể quyết định. Bình thường sửa đổi một điều luật hôn nhân cũng gặp phải rất nhiều phong ba. Độ chấp nhận của dân chúng lại không trải rộng, nghĩ chắc là không được. Nhưng không sao, người muốn sống tốt thì như thế nào cũng có thể sống, sống không được thì có kết hôn cũng vô dụng.”

Nói đến đây, năm đã bò lên sô pha.

Trông như muốn vây xem chủ nhân đánh Lý Phỉ, có hai cây năm còn vì muốn chiếm vị trí trước mà lăn đến cùng nhau.

“Trợ lý Lâm lo nào chúng ta bị co rút, sửa quốc tịch để kết hôn.”

“Cứ suy nghĩ như cậu ta, mới là nào bị co rút.” Lý Phỉ tức giận nói. Bí mật trên người anh, thân phận của Giản Hoa, đều liên quan đến cơ mật quốc gia, nghĩ thôi cũng biết, quốc gia sẽ không thả người. Lý Phỉ cũng không có cảm tình gì với việc sửa quốc tịch.

Lý Phỉ vội vã kết thúc đề tài này, dụ người lên giường ăn vào miệng. Kết quả, di động reng, giống như muốn đối nghịch với anh, người gọi là trợ lý Lâm.

Ảnh đế rất không thoải mái nhận điện thoại.

Theo sau, sắc mặt anh thay đổi, có chút tức giận, lại cười lạnh.

“Được, tôi biết rồi.”

Mười phút điện thoại, Lý Phi vẫn im lặng, chỉ nói một câu cuối cùng trước khi dập máy.

Giản Hoa đã sớm chỉnh sửa lại quần áo, từ trên sofa ngồi thẳng dậy, cậu khó hiểu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bố mẹ anh nhớ đến anh rồi.”

“Ừ?”

Nói đến việc bại lộ thân phận của Lý Phi, phải nhắc đến một điều khoản bồi thường quốc gia đưa ra. Tóm lại là công dân Trung Quốc qua năm mươi tuổi, nếu con cái mất trong tai nạn, quốc gia sẽ xem xét tình hình để phân phát tài chính, cải thiện cuộc sống tương lai già cỗi cô độc của họ.

Tình hình cụ thể không giống nhau, chia ra là tất cả con cái đều chết, có con cái còn sống, và có tàn tật hay không, có lương hưu hay không (không thì có thu nhập hay không).

Nhiều điều khoản, xét duyệt cũng cần thời gian nhất định, thủ tục phát tiền làm sao mà đơn giản được.

Kéo dài một năm, trợ lý Lâm mới biết được bố mẹ Lý Phi cũng nộp đơn.

Người trong nhà họ đều không ai chết, nộp đơn là vì Lý Phi, họ trở về nhà cũ một chuyến, khẩn cấp muốn xác nhận sống chết của Lý Phi.

Nhà cũ sập, cũng không tìm được đủ người, may mà còn có nhân viên ở khu tạm trú, nhưng văn phòng phát vật tư cứu viện và sửa đường cũng không có tên Lý Phi. Hai người cân nhắc nghĩ tám phần là đã chết, không nói lời nào điền xong đơn. Trong lúc đó bởi vì hai người đã ly hôn, còn cãi nhau phải chia tiền xin được như thế nào. Bên nam muốn lấy phần nhiều, bên nữ không đồng ý. Lý do bên nam đưa ra là con trai cùng họ mình, là người nhà mình, có thể chia tiền cho bà, đã là để mắt đến bà.

Đơn xin được xét duyệt, cơ quan làm việc điều tra, nhưng không tra được có người này trong khu phố, đừng nói hồ sơ, ngay cả người ở nơi này trước thảm họa cũng không có ấn tượng, nên không thể giải quyết.

Bố mẹ Lý Phi mặc kệ, rõ ràng là có con trai, chết lại không lấy được tiền, nói sao được?

Vì thế hai người cũng không cãi nhau nữa, nhanh chóng tìm thân thích, hàng xóm, đồng hương, còn cả bạn cũ hỏi thăm tung tích Lý Phi.

Nhà cũ thật ra là ông bà Lý Phi thuê, chủ nhà là người quen, thu tiền cũng không đắt. Căn nhà kia cũng không tốt đẹp gì, phòng ở nhỏ hẹp, âm u, chỉ có 15 mét vuông, có cầm tiền di dời cũng không được bao nhiêu. Lại là tự xây, nên phía trên nói là kiến trúc sai phạm, không có giấy chứng nhận quyền sở hữu đất đai, ngày mưa rỉ nước, mùa hè nóng bức.

Chẳng lẽ là chuyển đi?

Mấy năm trước Lý Phi gọi cho họ một cú điện thoại, nhưng ai cũng chưa coi trọng, dãy số đã không nhớ rõ. Thực ra nhớ rõ cũng vô dụng, này dãy số là sim điện thoại đăng ký không tên, chỉ có thể tra được chi nhánh bán hàng.

Bố mẹ Lý Phi tốn công hỏi thăm, mới phát hiện hơn mười năm trước, đã không còn ai thấy Lý Phi, khó trách nhiều người nói không biết.

Thị trấn nhỏ chỉ to như vậy, đi ô tô nửa tiếng là hết đất. Khóc lóc om sòm nói con trai mình mất tích, cơ quan chính phủ còn tưởng rằng thật sự là do thảm họa, còn đến địa phương, tìm người quay chương trình. Chờ thấy kết quả, mọi người đều xấu hổ.

Vì để thêm chi tiết vào tư liệu tìm người, bạn học Lý Phi nói, cậu ta còn tưởng bố mẹ Lý Phi chết rồi, đừng nói thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe đến.

May mà hàng xóm trên đường giải thích, xác nhận có người này, bố mẹ ly hôn đi ra ngoài làm công, không trở về, sau này khi đôi vợ chồng già chết bệnh, cũng không ai thấy.

Đương nhiên, khi họ tìm người, không có ảnh Lý Phi, dùng cũng là tên cũ của Lý Phi.

Lý do của đôi nam nữ trung niên cũng rất đầy đủ, nói tai họa xảy ra nên đồ trong nhà đều không có, đương nhiên ảnh cũng không có.

Cuối cùng, đài truyền hình tìm đến chủ nhà cũ, ông lại cầm ra tấm ảnh của cháu gái mình, trên hình có cả Lý Phi thời niên thiếu. Lúc ấy chủ nhà chụp ảnh ở cửa nhà, người nào đó không cẩn thận đi vào ống kính.

Chủ nhà cũ rất tức giận, chỉ trích bố mẹ Lý Phi tuổi trẻ gây chuyện, sinh ra đứa nhỏ ném cho người nhà rồi đi thẳng, cả đám táng cũng là thân thích láng giềng giúp đỡ. Nhiều năm như vậy, số lần trở về chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Một lần còn muốn chia tài sản của bố mẹ già, sau khi nghe nói cái gì cũng không có, còn nợ ba năm tiền thuê nhà thì đi luôn, ngay cả mặt mũi con trai cũng chưa gặp.

Về phần tung tích Lý Phi, chủ nhà đương nhiên cũng không biết, chỉ là mỗi năm đều thu được quà năm mới từ thành phố. Địa chỉ là tiệm quà tặng, thiệp đi kèm với lời chúc tết cát tường cũng là chủ tiệm viết.

“Chắc là đứa nhỏ kia, haiz, đều là làm bậy! Trước khi đi cũng không biết vay tiền ở đâu, mà trả sạch nợ mới đi.”

Chủ nhà cũ vừa làm như vậy, hai người tự nhiên không còn mặt mũi, người của đài truyền hình cũng không muốn tìm giúp nữa.

Vì chương trình, nên mấy tấm ảnh chụp cùng lớp do bạn học Lý Phi cung cấp, hay ảnh chủ nhà cũ đưa, trở nên nổi tiếng trong trấn nhỏ. Mọi người đều cảm thấy cậu trai này trông rất đẹp trai.

Về phần bố mẹ Lý Phi? Họ còn là lần đầu tiên nhìn thấy con trai mình lớn lên trông như thế nào.

Họ xám xịt về nhà, giận chó đánh mèo chửi rửa, vừa đau lòng vì không lấy được tiền bồi thường, vừa tức vì mất mặt.

Con cái họ xem ảnh, trong đó có một cô gái trẻ khá quen thuộc với giới giải trí, chợt cảm thấy người anh trai chưa từng gặp mặt này trông quen mắt. Nhưng muốn nói là giống ai, lại không nói được, mặt mũi thiếu niên chưa nảy nở, thần thái cũng khác, rất khó nhận ra.

Internet vô biên giới, chương trình ở thị trấn nhỏ, mấy tháng sau không biết bị ai đào ra, tài khoản rất nổi phát lên, ý là mỉa mai đôi bố mẹ vô trách nhiệm này.

Kết quả, trọng điểm của mọi người đều lệch, tỏ vẻ thiếu niên này rất đẹp trai. Đồng phục học sinh Trung Quốc nổi tiếng là mặc vào thì xấu mất ba phần, lên ảnh lại còn xấu thêm ba phần nữa.

Thiếu niên thật sự là người đại diện tốt nhất cho đồng phục học sinh, có thể thấy được không phải do quần áo xấu, mà là do bộ dạng bạn không được.

Trong khoảng thời gian ngắn, đồng phục học sinh với người rớt cuộc là ai xấu trở thành đề tài bị chạt chém trên mạng.

Đúng lúc “Kẻ bị vứt bỏ” sắp phát hành, trợ lý Lâm bận đến mức gót chân đánh nhau, không quản được nhiều chuyện như vậy. Người khác trong đoàn đội của Lý Phi lại không biết chuyện nhà Lý Phi, nên cứ bỏ lỡ như vậy, không phát hiện.

Sau khi bộ phim oanh động toàn cầu, đề tài này chìm xuống.

Nhưng đông người, thì sẽ gặp chuyện không may, câu này ở nơi nào cũng chí lý. Nghe nói, người nào đó trên mạng có trí nhớ siêu cường, bình thường không chú ý đến giới giải trí, lần này lại đi xem phim, vì có cảm tình với hình tượng nhân vật của Lý Phi, nên thành fan người qua đường của Lý Phi. Đi dạo những diễn đàn về Lý Phi, giống như mấy fan mới, được phổ cập con đường ngôi sao của vị ảnh đế số một số hai trong nước này.

Đương nhiên là ảnh tĩnh, tài nguyên, video đã cắt nối biên tập có lượt click lớn.

Người có trí nhớ tốt này sau khi dùng ba ngày xem tài nguyên của Lý Phi, trong lòng thoáng cảm thấy hình dáng này hình như từng thấy ở đâu rồi. Người bình thường rất nhanh liền sẽ vứt loại nhìn quen mắt này ra sau đầu, vì thật sự không nhớ ra là từng thấy ở đâu, giống ai, anh ta lại nhanh chóng lật ra bức hình thiếu niên mặc đồng phục học sinh đăng trên weibo tháng trước.

Nói đến cũng khéo, người này từng lên một chương trình giải trí, có một trò là nhớ kết cấu khuôn mặt. Phát một tấm ảnh cũ mười năm trước, sau đó kêu anh chị em của chủ nhân bức ảnh, hay người thân trông giống nhau đến, để người chơi phân biệt.

Dù Lý Phỉ đã khác trước rất nhiều, ảnh cũ cũng không đủ rõ, nhưng trong mắt chuyên gia, vẫn không giấu được.

Người có trí nhớ tốt rất sững sốt, hưng phấn với phát hiện này, anh ta liền đăng lên...

Phát trực tiếp trên mạng.

Thiếu niên mặc đồng phục chính là ảnh đế Lý Phỉ, tiêu đề này mọi người đều không tin. Tuy rằng thiếu niên mặc đồng phục học sinh cũng rất đẹp trai, nhưng vẫn chỉ là cấp hot boy, còn kém Lý Phỉ độ cao một tòa cao ốc tài chính nhé?

Nhưng người có trí nhớ tốt rất cẩn thận, từng chỗ đối lập, đều chỉ ra. Về một sơ đồ, hứng trí giải thích bề ngoài, tinh thần và khí chất một người có thể thay đổi nhiều bao nhiêu. Thiếu niên nhỏ gầy khác người trưởng thành rất nhiều, ví dụ như cách chăm sóc, cách ăn mặc, lúc trước rõ ràng là thiếu dinh dưỡng. Cuối cùng còn cảm thán, phát hiện ngoài ý muốn – Lý Phỉ không sửa mặt, nếu không chi tiết đối lập sẽ không giống, còn xuất hiện điểm cứng nhắc bất thường.

Khi Trợ lý Lâm nhìn thấy weibo này, chuyện đã rất lớn, cậu ta vừa tức giận vừa buồn cười.

Làm sao vậy, chẳng Lý Phỉ không sửa mặt lại thành ra sai, nếu sửa mặt sẽ không việc hôm nay?

Cậu ta vội gọi điện cho Lý Phỉ.

Loại weibo giống như cổ tình lôi kéo này, vốn cứ tùy tiện tìm thủy quân áp là có thể xoay chuyển dư luận, nhưng người có trí tốt này, danh tiếng rất cao, lại phân tích có đạo lý rõ ràng. Đừng nói vốn là một người, dù không phải, mọi người xem nhiều cũng thấy có lý, càng nhìn càng thấy giống.

Ai cũng cảm thán chuyện vịt con xấu xí biến thành thiên nga đều chỉ là an ủi người khác, khi vịt con xấu xí cố gắng trở thành thiên nga, thiên nga nhà người ta đã lột xác thành Phượng Hoàng rồi.

Lý Phi nhận được rất nhiều điện thoại, có đạo diễn, có Lương Quân hiểu biết sơ sơ về tình hình trong nhà anh, còn có mấy người bạn tốt trong giới giải trí, cuối cùng cả người của Hồng Long cũng gọi điện tới.

Lý Phi thoải mái tự nhiên trò chuyện với những người này, nên giấu diếm thì giấu diếm, đối biết với người biết chuyện thì nói sẽ nghĩ cách giải quyết. Cúp điện thoại, vẻ mặt của anh trầm xuống.

– Cặp vợ chồng kia lại muốn ồn ào.

Nghe nói con trai là ảnh đế, tài sản chín con số, họ còn ngồi yên được sao?

Một chút cũng không thể.

Bố mẹ Lý Phi lại gặp nhau, mang theo bạn đời, con mình, sắc mặt trắng bệch, họ ở nhà đã bị mọi người quở trách một lần, cây rụng tiền lớn như vậy, lại không biết gì hết.

Nếu sớm phát hiện chuyện này, xx tìm việc/mua nhà/xuất ngoại sẽ rắc rối như vậy sao?

Trong lòng họ cũng không cam tâm, cảm thấy rất có lý, lại cảm thấy Lý Phi rất xảo quyệt, lần trước gọi điện thoại lại nói mình là tộc đi làm (chính họ hoang tưởng ra, Lý Phi không bác bỏ cũng không giải thích), chắc chắn là oán hận họ.

“Sợ cái gì, anh ta diễn thiếu tá Long Tổ Trung Quốc. Nếu hình tượng không tốt mà còn được sao? Hai người bạn công việc, trong nhà nghèo khó, đều có con cái, không quan tâm được đến nhà cũ. Anh ta thì sao, có tiền

cũng không lên tiếng, nói ra đã là đuối lý! Tìm báo chí lung lay một chút, thật sự không được thì trực tiếp lên TV. Chuyện về gia đình ảnh đế ratings rất cao, báo chí tạp chí đài truyền hình đều ước có cuộc phỏng vấn độc nhất vô nhị.”

“Đúng vậy! Mẹ, mấy ngày nay con nhận được rất nhiều điện thoại! Người ta nói, bao ăn bao ở còn bao cả lộ phí, đi Hải thành quay chương trình.”

Người đàn ông và người đàn bà bị con trai con gái mình giật giây, biểu tình phức tạp.

Họ muốn đi, nhưng lại sợ mất mặt. Lần trước ném mặt đã đủ lớn, cho rằng quê cũ là địa phương nhỏ không ai biết đến, ai ngờ rằng video chương trình kia bỗng nổi tiếng trên mạng, làm hại họ ra ngoài đều phải che mặt.

Suy nghĩ của con trai con gái họ lại khác, anh ruột mình là ảnh đế, có mặt mũi biết bao, cũng không phải là họ có lỗi với Lý Phi. Nếu có thể chứng thực thân phận trên chương trình, về sau tìm công tác/kết hôn, còn cần lo sao?

Khi người một nhà đang làm ầm lên, người đàn ông đi nhận điện thoại.

Người bên Lý Phi gọi qua, lạnh như băng hẹn thời gian địa điểm với họ.

Người nhà này càng kích động, không nói hai lời mua vé xe, thậm chí thu tiền để mang mấy phóng viên cùng nhau đến nơi hẹn gặp.

Đây là một câu lạc bộ, ngày đó thanh trường*.

*Không cho bất cứ ai không liên quan vào, chỉ để những có liên quan đến vụ việc ở lại.

Phóng viên khiêng máy quay cứng rắn muốn đi vào, phục vụ sinh ngăn cản, giằng co ở cửa, mãi cho đến khi chiếc Ferrari của Lý Phỉ chạy đến.

Con trai mẹ Lý Phỉ, gã thanh niên ăn mặc linh tinh theo xu hướng, hai mắt phát quang nhìn chăm chăm xe, còn suýt chảy nước miếng.

Lý Phỉ mang kính đen và khẩu trang, bên cạnh là Giản Hoa, trợ lý Lâm ở phía sau cầm cặp văn kiện.

Nhân viên công ty Tinh Thiên có nhiều năm kinh nghiệm giao tiếp cùng phóng viên, rất nhanh đã làm cho phóng viên yên lặng, để họ đi vào, nhưng không cho phép mang máy quay phim.

“Anh Lý, tôi thấy rất không thành thật, không chừng có máy ghi hình lỗ kim.” Trợ lý Lâm lại nói thầm.

“Không sao, chỉ là một tư thế, chụp thì chụp.” Lý Phỉ không quan tâm, nói.

Một đám người chen vào phòng họp tăng một câu lạc bộ, vẻ mặt khác nhau. Lý Phỉ ở tầng ba, uống trà với Giản Hoa xong, ngược chệt cún độc thân Lâm Hiểu, lúc này mới chậm rãi đi ra, đi thang máy đến phòng họp.

Đối mặt với một đám người như muốn ăn tươi nuốt sống, nhìn chăm chăm anh, Lý Phỉ chậm rãi búng tay.

Theo lý thuyết, lúc này phải cướp lời trước, nhưng bố mẹ Lý Phỉ bị rung động, nhìn vệ sĩ cao lớn, lại nhìn khuôn mặt Lý Phỉ còn xuất sắc hơn trong ảnh, trong lòng lo lắng.

Là thật sao? Trong trấn nhỏ quê cũ của họ, có thể xuất hiện một nhân vật như vậy sao?

Cái khác không nói, bò ra từ trong bụng mình, là giống của mình, sao lại một trời một đất, chênh lệch lớn như vậy?

Các phóng viên hưng phấn đến mức đỏ cả mắt, mở máy ghi âm, máy quay phim lỗ kim, chờ tin tức lớn. Kết quả, Lý Phỉ ngồi trước bàn, lạnh như băng, nói:

“Vợ chồng họ Mục? À, hai người ly hôn rồi, hai vị muốn tìm con trai, xác nhận tử vong, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi.”

Lời này, hiển nhiên là không nhận, ông bố Lý Phỉ giật nảy, phần nộ nói: “Mục Văn, cậu cho rằng cậu bỏ tên là không ai biết? Lý Phỉ chỉ là nghệ danh của cậu, chỉ cần đến ngân hàng kiểm tra của tài khoản của cậu, xem chứng minh thư của cậu...”

Âm thanh ngưng bật, vì Lý Phỉ lấy bản sao chứng minh thư từ trong túi ra để lên mặt bàn.

Ảnh chụp, tên. Lý Phỉ.

Số chứng minh và địa chỉ được bút đánh dấu bôi lên.

Người trẻ tuổi cùng mẹ với Lý Phỉ đứng vụt lên, lớn tiếng nói: “Bản sao cũng không nói lên được gì, ai cũng có thể đổi tên, chỉ cần đến đồn công an tra, sẽ đều có ghi chép.”

Trợ lý Lâm sốt ruột, bởi vì Lý Phỉ đúng là làm như vậy, năm đó trực tiếp sửa tên mình. Thực ra, Mục Văn (穆文), Lý Phỉ, mối liên hệ của hai cái tên này, vẫn có thể thấy được. Mộc (木) tử (子) ghép lại là Lý (李), phi (非) văn (文) là Phỉ (斐).

*Vì không biết chút tiếng Trung nào nên chỉ có thể nhìn hình đoán chữ. Nét đầu tiên trong chữ Mục là chữ Mộc, trong chữ Phỉ có một chữ Văn ở dưới.

Giản Hoa lẫn trong đám người Lý Phỉ mang đến, không ai nhìn, không ai chú ý. Giản Hoa không hề lo lắng, cậu nhìn vẻ phẫn nộ, thất vọng, nôn nóng, tham lam trên mặt những người này... Còn hay hơn xem phim.

“Tôi hiểu mấy người gấp gáp muốn tìm người thân.” Khi Lý Phỉ nói lời này, nở nụ cười mỉa mai, người khác trong phòng họp, bảo gồm cả phóng viên cũng cười.

Đối với con trai chẳng quan tâm mười mấy năm, nghe nói chết có bồi thường tiền, lúc này mới bắt đầu tìm.

“Nhưng mấy người dễ tin lời đồn, chạy đến gây rắc rối cho tôi, còn chuẩn bị liên lạc với đài truyền hình đến lừa bịp tổng tiền tôi. Tôi sẽ để luật sư của tôi truy cứu trách nhiệm pháp luật của các người.”

“Cậu... Chúng ta đi kiểm tra DNA!” Ông Mục vỗ bàn, tức giận nói.

“Có thể, nhưng tiền ai trả? Kết quả không đúng, mấy người chịu gánh trách nhiệm pháp luật sao?” Lý Phỉ không hề xúc động, có năm thì dễ lên vào như núi hoang, dễ dàng đổi mẫu thử trong phòng xét nghiệm.

Anh bình tĩnh khiến bọn họ bắt đầu lo lắng, nhưng họ lại cảm thấy là Lý Phỉ cố ý dọa người.

“Làm thì làm!” Con của ông Mục bà Mục cướp lời.

Ông Mục cố chống đối, muốn mở miệng, Lý Phỉ tựa vào ghế, thở dài, nói với mấy phóng viên: “Tôi không hiểu sao mấy người tin những người này. Cứ nói riêng về bác này đi, ông ấy giống tôi chỗ nào?”

Ông Mục trung niên mập ra, lại hói đầu, quần áo rất không chú trọng, so sánh với Lý Phỉ...

Ngay cả con ông ta cũng lộ ra ánh mắt thăm không đành nhìn.

Ông Mục vừa tức vừa vội, còn muốn tiếp tục vỗ bàn nói kiểm tra DNA, lúc này trợ lý Lâm mở miệng đúng lúc: “Không cần rắc rối như vậy, một người từ khi sinh ra đến lúc chết đi, đều ghi lại trong hồ sơ, dù đổi tên hay di cư. Chúng tôi có thể cung cấp hồ sơ của Lý Phi. Về phần mấy người, mời đưa ra hồ sơ của con trai hai người. Luật sư của chúng tôi đã về địa phương, nhưng không tìm thấy bất cứ tư liệu gì về con trai nhà hai người. Khi tai nạn xảy ra trường học và tòa nhà chính phủ của trấn đều không gặp chuyện, nên không có chuyện tư liệu bị hủy. Vợ chồng họ Mục ở quê cũ không hề có con trai. Chuyện này từ đầu đến cuối đều là một âm mưu!”

Mọi người đều kinh hãi.

Đôi vợ chồng này lại càng tức giận, nhảy dựng lên la hét ầm ĩ.

“Mấy người có thể lên TV, cũng có thể lợi dụng truyền thông, xin cơ quan kiểm tra thật giả, giả chính là giả, có khóc có nháo cũng vô ích. Đối với công chúng, cuối cùng sự thật sẽ được công bố. Dean của chúng tôi, hôm nay hẹn đạo diễn ở chỗ này, nhân tiện muốn để mấy người này tỉnh táo chút, lừa bịp tổng tiền thì sẽ phải ăn cơm tù. Giờ mấy người có thể đi.” Trợ lý Lâm dùng lỗ mũi nhìn người, tỏ ra ngạo mạn.

Người hai nhà nào chịu đi, bảo vệ câu lạc bộ tiến vào, “khách khí” đưa người đi, họ còn la hét phải kiểm tra DNA không dứt. Ngay cả phóng viên đều bán tín bán nghi.

Lý Phi dù có bản lĩnh, cũng không thể làm giả hồ sơ, một người từ khi sinh ra đến lúc chết, có bao nhiêu ghi chép? Đến trường, hộ khẩu, công tác, tốt nghiệp, dòng tiền ngân hàng, vé xe vé tàu... Chẳng lẽ đều có thể xóa bỏ?

– Có thể, chỉ cần lúc trước anh là người dị năng cấp S, quốc gia sẽ vì bảo vệ anh mà xóa đi toàn bộ hồ sơ.

Lý Phi xoay người đi, trên đường còn nghe thấy tiếng hai nhà kia ầm ĩ.

“Anh Lý, cần giải quyết họ không?” Trợ lý Lâm cảm thấy họ sẽ không để yên.

“Không có việc gì, dù họ muốn lên chương trình, thì Tổng cục Điện ảnh cũng sẽ không phê. Dù quay cũng bị dừng, đài truyền hình nào sẽ để chỗ cho cái nhà xui xẻo này.” Về mặt Lý Phi thoải mái, còn có tâm trạng đứng bên cửa sổ thủy tinh mờ, thưởng thức người hai nhà kia oán thăm nhau, vừa tức giận mắng mủi lại thất vọng không cam lòng.

“Còn bạn cùng lớp anh, mấy tấm ảnh, kia weibo kia...”

“Không cần giải thích, có ai hỏi, thì chúng ta phủ nhận. Cậu cứ nói theo hồ sơ mới Hồng Long cấp là được. Không có chứng cứ, việc này sẽ không có kết quả.” Lý Phi như cười như không, dựa vào bệ cửa sổ, nhìn đôi vợ chồng đang buồn bực dưới tầng, nói, “Họ đâu có con, ngay cả giấy khai sinh cũng không có.”

Trợ lý Lâm cũng rời đi, phòng trà tầng ba chỉ còn Giản Hoa và Lý Phi.

“Tôi phát hiện, anh không buồn phiền mấy.” Giản Hoa hơi ngạc nhiên, chuyện như vậy ai gặp phải cũng sẽ phiền lòng.

“Chuyện mà lộ ra, đúng là có hơi rắc rối. Nhưng chuyện này cho dù anh không nhận, dư luận cũng sẽ không làm gì bất lợi với anh. Người thông minh hiểu tình hình, sẽ đồng tình trong lòng, không thông minh... Anh có vẻ ngoài ưu thế mà!” Lý Phi cười, anh cúi đầu hôn vành tai Giản Hoa.

Năm trở về cũng có lợi, trước đây nếu không ở trong nhà, anh sẽ không thể tùy tiện gần gũi với Giản Hoa.

Có năm, Lý Phi biết Giản Hoa nhất định sẽ kiểm chứng tính an toàn của gian phòng này, ví dụ như không có người nghe lén, cũng không có máy ghi hình linh tinh. Lý Phi trước mặt người khác dường như không có việc gì, sau lưng lại không kiêng nể gì. Giản Hoa đã quen, hay là nói, cậu

sớm đã phát hiện Lý Phi thích dùng kỹ thuật diễn xuất ưu tú, biến ảo liên tục.

Nếu là cách người yêu giải trí, cậu đành mặc kệ.

“Không, anh rất vui.” Giản Hoa nhìn ánh mắt Lý Phi, nói lên tâm trạng Lý Phi hôm nay rất vui vẻ.

“Để họ liều mạng tìm chứng cứ, lại không vớt được chút lợi nào, cãi nhau, bị con họ quở trách, bị thân thích ra sức mắng mỏ, bị người qua đường chỉ trỏ, khiến họ hối hận lại đau lòng vì bỏ lỡ tiền. Đây không phải rất thú vị sao?” Lý Phi chạm nhẹ bờ môi Giản Hoa bị mình cắn ửng đỏ, cười tủm tỉm, “Năm đó khi gọi điện cho họ, giả vờ giả vặt theo ý họ, vài phút diễn xuất kia của anh không cần tiền sao? Thấy bọn họ gia đình không yên, cũng coi như trả lại. Chờ khi họ không tìm thấy chứng cứ, luật sư gọi đến, hù dọa bọn họ. Nếu họ còn muốn náo loạn, phí tổn thất danh dự của anh, họ đập nồi bán sắt có đền được không?”

“Bán họ đi cũng không đủ.” Giản Hoa trả lời nghiêm túc, sau đó gật gật đầu, phát ra lời nói từ nội tâm: “Giờ tôi cảm thấy, anh thật sự là nhân vật phản diện trong nguyên tác.”

“Như nhau, em là boss sau màn của anh.”

Lý Phi nhắc lên bên chân nắm nhét vào Giản Hoa trong lòng.

Hắn nghiêm túc nói: “Hắc Uyên tổ chức hết thảm bình thường, chúng ta Johnson kia tiểu quỷ đùa bỡn tại trong lòng bàn tay, lão đại xem ai không vừa mắt, ta này liền nghĩ biện pháp xử lý.”

“Chỉ có Quý Lửa rất không nghe lời, người cho ta lấy chủ ý.”

Giản Hoa rất phối hợp ngồi trên ghế, bày ra hân cho rằng khí thế boss. Hắn phát hiện Lý Phi nhân vật duy nhất không bài xích, chắc cũng chỉ có

Quý Lửa.

Lý Phi không chớp mắt nói: “Rất đơn giản, dùng dị năng trói Quý Lửa vào phòng em. Anh cam đoan anh ta sẽ cực kỳ nghe lời, tuyệt đối không dám làm trái ý em.”

Giản Hoa:...

Không, đây không phải là ngẫu hứng phát huy kém, mà là thua về độ mặt dày.

Lý Phi kể sát cậ, nỉ non bên tai người yêu: “Em xem, anh ta bằng lòng bị em trói lại một đời.”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thang Máy

Chương 2: Bắt Đầu

Chương 3: Tai Nạn Giao Thông

Chương 4: Phòng Khám

Chương 5: Sơ Hở

Chương 6: Tụ Hội

Chương 7: Thức Tỉnh

Chương 8: Mắt Quỷ

Chương 9: Hẹn Gặp Mặt

Chương 10: Gặp Mặt

Chương 11: Chuyện Yêu Đường

Chương 12: Tơ

Chương 13: Trong Mơ Hồ*

Chương 14: Điều Tra

Chương 15: Sơ Hở

Chương 16: Cửa

Chương 17: Tiết Lộ Tình Tiết

Chương 18: Quan Hệ

Chương 19: Sương Mù

Chương 20: Nhật Được Người

Chương 21: Bệnh Viện

Chương 22: Trao Đổi

Chương 23: Bóng Lông (Mao Cầu)

Chương 24: Bị Tấn Công

Chương 25: Tốc Độ

Chương 26: Năm

Chương 27: Về Nhà

Chương 28: Ấn Tượng

[Chương 29: Ác Liệt](#)
[Chương 30: Mật Lòng](#)
[Chương 31: Nhân Vật Chính](#)
[Chương 32: Thằng Thẩn](#)
[Chương 33: Bắt Giữ](#)
[Chương 34: Tiến Triển](#)
[Chương 35: Nhận Thức Chung](#)
[Chương 36: Hoa Điểm](#)
[Chương 37: Phong Ba](#)
[Chương 38: Chuyện Ma Quỷ](#)
[Chương 39: Đã Muộn](#)
[Chương 40: Cố Hết Sức](#)
[Chương 41: Sinh Tồn](#)
[Chương 42: Kho Hàng](#)
[Chương 43: Tình Huống](#)
[Chương 44: Kén Ăn](#)
[Chương 45: Nói Dối](#)
[Chương 46: Ngẫu Nhiên](#)
[Chương 47: Tranh Chấp](#)
[Chương 48: Coi Trọng](#)
[Chương 49: Vạch Trần](#)
[Chương 50: Bữa Cơm](#)
[Chương 51: Trộm Tài Khoản](#)
[Chương 52: Tiếp Cận](#)
[Chương 53: Cầu Treo](#)
[Chương 54: Mạo Danh](#)
[Chương 55: Dễ Tin Người](#)
[Chương 56: Âm Mưu](#)
[Chương 57: Thất Bại](#)
[Chương 58: Bước Cô Độc](#)
[Chương 59: Chạy Trốn](#)
[Chương 60: Nhặt Về](#)

[Chương 61: Kế Hoạch](#)
[Chương 62: Khống Lò](#)
[Chương 63: Như Đùa](#)
[Chương 64: Trục Xuất](#)
[Chương 65: Triển Vọng](#)
[Chương 66: Thưởng Thức Dấm Chua*](#)
[Chương 67: Ký Sinh](#)
[Chương 68: Culi](#)
[Chương 69: Kiểm Tra](#)
[Chương 70: Trù Nghệ](#)
[Chương 71: Siêu Đề \(超題\)](#)
[Chương 72: Anh Em](#)
[Chương 73: Sống Chung](#)
[Chương 74: Graffiti](#)
[Chương 75: Phòng Ngự](#)
[Chương 76: Âm Sát](#)
[Chương 77: Hồn Loạn](#)
[Chương 78: Mối Đe Dọa](#)
[Chương 79: Sơ Suất](#)
[Chương 80: Tết Nguyên Đán](#)
[Chương 81: Yêu Thầm](#)
[Chương 82: Chùng Mực](#)
[Chương 83: Căn Cứ](#)
[Chương 84: Thánh Môn](#)
[Chương 85: Bút Danh](#)
[Chương 86: Năm Tay](#)
[Chương 87: Đau Đầu](#)
[Chương 88: Bọ Cạp](#)
[Chương 89: Sơ Cấp](#)
[Chương 90: Kiểm Tra](#)
[Chương 91: Trùng Hợp](#)
[Chương 92: Đi Săn](#)

[Chương 93: Thời Gian](#)
[Chương 94: Cơn Gió Kỳ La](#)
[Chương 95: Động Trời](#)
[Chương 96: Côn Trùng Khổng Lồ](#)
[Chương 97: Di Ngôn](#)
[Chương 98: Bị Lừa](#)
[Chương 99: Trao Đổi](#)
[Chương 100: Dũng Giả](#)
[Chương 101: Cứu Viện](#)
[Chương 102: Giao Phong](#)
[Chương 103: Dạ Thoại](#)
[Chương 104: Đưa Nước](#)
[Chương 105: Tài Xế](#)
[Chương 106: Lưu Đày](#)
[Chương 107: Mất Bình Tĩnh](#)
[Chương 108: Tin Tức](#)
[Chương 109: Thị Uy](#)
[Chương 110: Thư Tình](#)
[Chương 111: Lệnh Cấm](#)
[Chương 112: Hoạn Thất](#)
[Chương 113: Cứu Mạng](#)
[Chương 114: Con Tin](#)
[Chương 115: Mất Liên Lạc](#)
[Chương 116: Mật Mã](#)
[Chương 117: Tiếp Ứng](#)
[Chương 118: Phá Vòng Vây](#)
[Chương 119: Đường Sống](#)
[Chương 120: Ác Mộng](#)
[Chương 121: An Ủi](#)
[Chương 122: Khúc Chiết](#)
[Chương 123: Nguyên Nhân Cái Chết](#)
[Chương 124: Hội Nghị](#)

[Chương 125: Manh Mỗi](#)
[Chương 126: Phóng Túng](#)
[Chương 127: Quán Tính](#)
[Chương 128: Phá Không](#)
[Chương 129: Cái Khe](#)
[Chương 130: Sào Huyệt](#)
[Chương 131: Đồng Hành](#)
[Chương 132: Hạnh Ngộ](#)
[Chương 133: Dụ Bắt](#)
[Chương 134: Giăng Co](#)
[Chương 135: Xuyên Qua](#)
[Chương 136: Địa Động](#)
[Chương 137: Trung Đông](#)
[Chương 138: Mỗi Tình Đầu](#)
[Chương 139: Linh Quang](#)
[Chương 140: Xung Đột](#)
[Chương 141: Xu Thế](#)
[Chương 142: Bao Vây](#)
[Chương 143: Sinh Hóa](#)
[Chương 144: Chạy Trốn](#)
[Chương 145: Tạm Dừng](#)
[Chương 146: Đói Quá](#)
[Chương 147: Phản Hồi](#)
[Chương 148: Lệch Hướng](#)
[Chương 149: Trấn Trừng](#)
[Chương 150: Sau Thảm Họa](#)
[Chương 151: Chênh Lệch](#)
[Chương 152: Quan Trọng](#)
[Chương 153: Nhiệm Vụ](#)
[Chương 154: Đường Lui](#)
[Chương 155: Lừa Gạt](#)
[Chương 156: Lẩn Trốn](#)

[Chương 157: Đèn Biển](#)
[Chương 158: Chăm Sóc Vết Thương](#)
[Chương 159: Bổ Già](#)
[Chương 160: Tương Lai](#)
[Chương 161: Sân Bay](#)
[Chương 162: Lo Lắng](#)
[Chương 163: Sinh Hoạt](#)
[Chương 164: Oan Uổng](#)
[Chương 165: Chỉ Đích Danh](#)
[Chương 166: Chuẩn Bị](#)
[Chương 167: Pháo Hôi](#)
[Chương 168: Quay Phim](#)
[Chương 169: Thiết Lập Của Nhân Vật](#)
[Chương 170: Tích Cực](#)
[Chương 171: Đánh Tráo](#)
[Chương 172: Đụng Sai](#)
[Chương 173: Báo Trước](#)
[Chương 174: Vượt Qua Kiểm Tra](#)
[Chương 175: Kết Thúc](#)